

Chương 1: Thư thông báo trúng tuyển Thật đáng tiếc khi bạn đã trúng tuyển vào trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên!-

Chương 1: Thư thông báo trúng tuyển

“Lâm Dị, em có đang nghe không?”

Giọng nói lo lắng của giáo viên chủ nhiệm phát ra từ điện thoại: “Alo... Alo? Lâm Dị?”

Lâm Dị trượt chuột, ánh mắt dán vào trang tìm kiếm nguyện vọng trên màn hình máy tính.

“Cô à, em vẫn đang nghe đây.”

Lâm Dị vội vàng đáp lại, sau đó vẫn di chuyển chuột, đồng tử trong hốc mắt cậu khẽ run lên khi màn hình vừa trượt xuống.

Thi Đại học 450 điểm, không đủ điều kiện cho cả hai đợt tuyển sinh của trường Đại học chính quy, ngay cả cơ hội lựa chọn trường cũng không nhiều.

Cậu ấn chuyển trang, giáo viên chủ nhiệm cấp ba nghe thấy tiếng click chuột giòn giã bên tai liền không nhịn được hét lên:

“Lâm Dị, đừng nói là em đang điền nguyện vọng đấy nhé!”

“À, đúng rồi ạ.”

Lâm Dị vẫn đang tập trung chọn trường đại học mà mình muốn, giọng nói của giáo viên chủ nhiệm như muốn làm vỡ ống tai nghe. Vì vậy, cậu vội vàng để điện thoại ra xa.

“Thành tích của em, không phải đến Thanh Hoa và Bắc Đại cũng chỉ là tùy tiện chọn thôi sao? Cho dù lần này em trượt nặng, học lại một năm cũng không sao. Đừng vội từ bỏ bản thân.”

Giáo viên chủ nhiệm đã cố gắng thuyết phục cậu rằng sẽ có cơ hội để làm lại từ đầu. Nhưng cô thực sự không thể ngờ Lâm Dị đã từ bỏ như vậy.

“Em không cần lo lắng, điểm số không đủ thì chúng ta thi lại. Cô sẽ giúp em nộp đơn vào trường Đại học, và cũng sẽ tiếp tục hướng dẫn em năm cuối cấp. Em có thể đến lớp của cô để...”

Bàn tay lướt chuột khựng lại một lúc.

Không phải do cậu bị lay động bởi lời nói của giáo viên chủ nhiệm, mà là –
Tìm thấy rồi.

[Trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.]

[Đợt chuyên khoa]

[Điểm trúng tuyển: 444 điểm]

[Số lượng tuyển sinh: Không giới hạn]

Lâm Dị cong nhẹ môi, 444, đúng là một con số xui xẻo.

Cậu nhắc điện thoại, giáo viên nói chuyện đã được một lúc. Khi tai cậu chạm vào màn hình, Lâm Dị không nghe được những gì giáo viên nói nhưng ít nhất cậu cảm nhận được sự lo lắng và quan tâm từ giáo viên.

“Cảm ơn cô.”

Lâm Dị siết chặt điện thoại: “Nhưng... không cần nữa, em đã nộp đơn rồi. Cảm ơn vì đã quan tâm đến em. Chúc công việc của cô thuận buồm xuôi gió.”

Click.

Cậu nhấp nhẹ chuột phải: Nghe theo sắp xếp chuyên môn.

Lại một âm thanh khác vang lên: Nộp nguyện vọng 1 thành công.

Còn nguyện vọng 2, nguyện vọng 3 vẫn trống.

Giáo viên chủ nhiệm đã theo Lâm Dị ba năm, cô cũng hiểu rõ tính cách của Lâm Dị, cậu ít nói nhưng lại rất bướng bỉnh.

Giáo viên chủ nhiệm nói nhiều cũng vô ích, cô chỉ thở dài: “Em vừa nộp nguyện vọng, cho dù không muốn học lại thì ít nhất cũng nên hỏi ý kiến cô về trường và ngành học chứ.”

“Em cảm ơn.”

Lâm Dị vẫn trả lời như vậy, những lời nói dư thừa cũng đã biến mất.

“Em nộp đơn vào trường đại học nào?”

“Một trường Đại học rởm.” Lâm Dị nói: “Cô chưa nghe qua cũng là chuyện bình thường.”

Giáo viên chủ nhiệm ở đầu dây bên kia gõ “Trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên” vào công cụ tìm kiếm, rồi nhấn phím Enter.

‘404’ Not found.

—

Lâm Dị dựa vào cửa sổ, nhìn những cành cây tươi tốt xanh mơn mớn.

Tiếng ve kêu không dứt, có mấy con chim sẻ trên cột điện vang lên riu rít. Tiếng còi ô tô, tiếng người đi đường trò chuyện không quá rõ ràng, đủ các âm thanh hòa quyện tạo thành một mùa hè đầy hối hả và nhộn nhịp, được Lâm Dị ghi lại trong MP4.

“Lâm Dị, hàng chuyển phát nhanh của cháu.”

Bảo vệ cầm một phong thư mỏng, điên cuồng vẫy tay về phía Lâm Dị, Lâm Dị mở cửa sổ định vẫy lại, nhưng cuối cùng cậu chỉ đáp: “Cháu xuống ngay đây.”

Sau khi ra khỏi nhà, cậu đi đổ rác rồi chạy tới chỗ bảo vệ.

Bảo vệ vui vẻ nói: “Là Đại học Thanh Hoa hay Đại học Bắc Kinh?”

Lâm Dị không có ý định mở hàng chuyển phát trước mặt bác bảo vệ, cũng không giải thích chuyện mình thi trượt Đại học, chỉ ngoan ngoãn cười.

Bảo vệ hỏi: “Bao giờ cha mẹ cháu mới về mở tiệc mừng nhập học đấy?”

Lâm Dị siết chặt phong thư chuyển phát nhanh: “Văn phòng văn minh tinh thần nói, từ chối tiệc chiêu đãi.”

Về đến nhà, cha mẹ cậu vẫn đang ngồi xem TV.

Nhìn thấy Lâm Dị trở về, ánh mắt họ rời khỏi TV, hướng về phía Lâm Dị, cụ thể là hàng chuyển phát trong tay cậu.

Lâm Dị giơ giơ tay, ánh mắt bọn họ liền chuyển hướng theo tay cậu. Cổ họng phát ra âm thanh “khụ khụ khụ”.

“Con biết hai người quan tâm thứ này.”

Lâm Dị ngừng trêu chọc họ, cậu xé phong thư chuyển phát nhanh, lấy ra sắp tài liệu từ trong đó.

Đập vào mắt là tờ giấy báo nhập học màu trắng đen.

Lâm Dị hắng giọng và đọc những gì ghi trên đó: “Bạn học Lâm Dị, thật đáng tiếc – “

Bạn học Lâm Dị:

Thật đáng tiếc khi bạn đã trúng tuyển vào trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên!

Vì sự an toàn mạng sống của bạn, xin hãy đọc kĩ nội quy trong khuôn viên trường, cho đến khi bạn nhớ được hết tất cả nội dung của nó.

Nội quy trường được in thành một quyển sách duy nhất. Vì sự an toàn của gia đình và bạn bè bạn, vui lòng không cho bất kì ai mượn nội quy trường.

Cuối cùng, sau rạng sáng ngày 29 tháng 8 năm 2022 hãy cầm theo thông báo này đến báo danh với nhà trường.

Tuyệt đối không nên đến sớm, không nên đến muộn và cũng không được không đến!

Kì nghỉ hè chỉ là thoáng qua đối với một học sinh bình thường.

Vài ngày trước khi đến trường báo danh, Lâm Dị đã thu dọn hành lý. Trước khi rời khỏi nhà, cậu kiểm tra lại một lượt để chắc chắn rằng vòi nước, điện đóm đều đã được tắt hết.

Sau khi xác nhận xong, Lâm Dị nhìn cha mẹ cậu đang ngồi trên ghế sofa: “Cha mẹ, con đi đây.”

Chiếc TV tắt nguồn phản chiếu khuôn mặt vô cảm của hai người, chỉ có con ngươi không ngừng dỗi theo Lâm Dị rời đi tể đến tận khóe mắt.

Cạch.

Lâm Dị đóng cửa nhà, sau đó là tiếng khóa từ bên ngoài.

Trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên không ở thành phố mà Lâm Dị đang sống, cậu muốn đến trường thì phải đi tàu hỏa bọc da màu xanh lá cây trong ba ngày hai đêm, còn phải chuyển xe nhiều lần sau khi đến nhà ga.

Trong lần chuyển xe cuối cùng, cả người Lâm Dị mệt mỏi dựa đầu vào cửa sổ. Đây là xe buýt thành thị và nông thôn, có lẽ do vị trí của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên ở một nơi quá hẻo lánh, không có ai đi tuyến này nên bây giờ trên xe buýt chỉ có cậu và tài xế.

Lúc đầu, xe buýt sẽ dừng lại ở các trạm, nhưng về sau cũng không dừng nữa. Khoảng cách giữa các trạm dừng ngày càng xa, các tòa nhà và người dân ngày càng thưa thớt dần.

Cho nên khi xe buýt có dấu hiệu chậm lại, Lâm Dị mới ngẩng đầu lên.

Trời đã muộn, ngoài cửa sổ xe cũng tối om, một chút ánh sáng le lói còn chẳng có, không biết tài xế làm sao phát hiện ở trạm lại có người chờ.

Cũng không đúng, xe buýt đã có đèn pha nên không có gì ngạc nhiên khi tài xế thấy có hành khách đang đợi. Lâm Dị luôn thích nghĩ về những điều không liên quan đến mình, cậu nghĩ, loại người nào sẽ đợi xe buýt ở một trạm dừng không có dân cư ở phía trước, không có cửa hàng phía sau.

Liệu người đứng đợi ở trạm kia có lên chiếc xe buýt này không? Cậu ta cũng sẽ đến trường Đại học Kỹ thuật Phi Tự Nhiên sau khi lên xe? Dù sao ngôi trường này cũng là bến cuối của chiếc xe buýt này, và giờ cũng cách bến không quá xa.

Nếu cậu ta không lên xe, còn định đợi tuyến xe buýt nào nữa?

Ngay khi Lâm Dị đang suy nghĩ lung tung, một giọng nói hơi bức bối vang lên “ah”

Trước cửa xe buýt, một cậu nam sinh cao lớn lười biếng dựa vào một bên ghế: “Không có tiền lẻ.”

Tài xế nhìn tờ một trăm nhân dân tệ trong tay hắn: “Cậu có thể bỏ vô, nhưng sẽ không nhận được tiền thừa.”

Chàng trai thở dài thêm lần nữa: “Vậy sao?”

Âm thanh kì quái đến dễ nghe.

Lâm Dị thầm nghĩ, đột nhiên chàng trai đi về phía cậu, trong ánh mắt lộ ra tia tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng bởi vì cậu ta nhướn mày, cầu cứu kiểu này làm người ta cảm thấy không có chút chân thành nào.

Có lẽ hắn muốn xin hai tệ từ Lâm Dị.

Lâm Dị quay đầu, không để ý tới sự cầu cứu của người kia.

“Không còn cách nào rồi.” Hắn nhét tờ một trăm tệ vào hộp tiền xu, cửa xe đóng lại sau lưng, âm thanh phát ra xen lẫn với giọng nói lười biếng của hắn.

Chàng trai chỉ vào mặt mình: “Bác tài, nhớ mặt cháu nhé, lần sau cháu bắt xe đừng có tính tiền nữa nha.”

Bác tài: “...”

“Hãy tin tưởng bản thân.” Chàng trai cười nói: “Cháu đẹp trai thế này, bác

nhất định sẽ nhớ thôi.”

Tài xế không muốn nói chuyện với hân.

Xe buýt bắt đầu lăn bánh.

Người kia phải tìm chỗ để ngồi xuống.

Bên cạnh Lâm Dị.

Lâm Dị cứng đờ. Nhiều chỗ như vậy, tên này mắc gì phải ngồi cạnh cậu chứ!

Lâm Dị đẩy vali qua một bên, cậu phải đứng dậy để nhường chỗ cho chàng trai đi qua.

Khi cậu đang nghĩ đến việc đổi chỗ ngồi, trong xe yên tĩnh vang tiếng tiếng “loảng xoảng” vì âm thanh cậu đã tạo ra trong lúc đẩy vali.

Chàng trai kia ngồi xuống, quay đầu về phía Lâm Dị: “Xin chào, cậu cũng học trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên sao?”

Lâm Dị đỡ vali, để đồ vật bên trong không phát ra tiếng động, sau đó lập tức ngồi trở lại.

Chàng nam sinh nhìn vali của Lâm Dị, đoán: “Em là tân sinh viên?”

Sau khi chắc chắn rằng chiếc vali không còn phát ra tiếng động nào nữa, Lâm Dị mới khẽ “ừm” một tiếng.

Chàng trai trông có vẻ thích xã giao vớ vẩn, nói: “Tôi cũng là sinh viên của Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, là đàn anh của em.”

Lâm Dị dè dặt: “Ồ.”

Chàng trai: “Em thi Tuyển sinh không tốt sao?”

Chàng trai: “Em được bao nhiêu điểm?”

Chàng trai: “Tôi được 120 điểm, em thì sao?”

Lâm Dị siết chặt vali, thầm ước tên đàn anh này đừng nói chuyện với cậu nữa, nhướn mày nói: “450 điểm.”

“Điểm cao thật, sao lại tới đây chứ?” Người kia lầm bầm, nghiêng đầu nhìn Lâm Dị đầy căng thẳng, cười nói: “Đừng sợ, đàn anh là người tốt, không có ăn thịt em đâu.”

Vẻ mặt căng thẳng của Lâm Dị càng ngày càng trở nên rõ ràng hơn, những

người không mắc chứng sợ xã hội sẽ chẳng bao giờ hiểu được nỗi đau của người mắc chứng này.

“Đúng là một đàn em khoá dưới nhút nhát.” Chàng trai đến gần Lâm Dị và cười nói: “Nội quy trường rõ ràng còn đáng sợ hơn tôi phải không? Dòng chữ đỏ như máu trên giấy báo nhập học ghi ‘Không được đến sớm’. Tại sao không được đến sớm nhỉ?”.

“Tôi đi gọi điện thoại.” Lâm Dị tùy ý tìm một cái cớ kết thúc cuộc nói chuyện, cậu đứng dậy xách vali đi xuống lối đi của xe buýt, định tìm một chỗ ngồi khác.

Một chỗ ngồi cách xa tên đàn anh này hơn.

Cậu vừa đứng dậy đẩy vali, chưa kịp ngồi xuống ghế thì xe bất ngờ đạp phanh.

Nếu không phải Lâm Dị phản ứng nhanh nắm lấy tay vịn, cậu đã trực tiếp lăn đến bên chân tài xế.

Nhưng chiếc vali lại không được tha.

Có một tiếng rầm rắc vang lên, tài xế “Mẹ kiếp” một tiếng, quay đầu lại nhìn hai hành khách trên xe: “Đụng phải con thỏ thôi, không có chuyện gì...”

Giọng nói đột ngột dừng lại, sắc mặt của người lái xe và chàng trai hơi thay đổi.

Lâm Dị ổn định lại sau cú phanh đột ngột kia, nhưng chiếc vali của cậu rõ ràng lại được không may mắn như vậy.

Chiếc vali 28 inch bị lật nhào trong lúc dừng đột ngột này, chưa kể cả bốn ròng rọc đều rơi ra, chiếc vali bị lật bung ra, đồ đạc bên trong văng tứ tung.

Dao làm bếp, dao gọt trái cây, dao găm, các loại dao...

Chương 2: Người cũng chết rồi, còn không hiểu chuyện?

Cho nên bây giờ về nhà tìm mẹ hay ngoan ngoãn đi báo danh, tùy mấy cậu-

Chương 2: Người cũng chết rồi, còn không hiểu chuyện?

Tất cả đồ đạc của Lâm Dị đều bị tịch thu.

Đàn anh thân thiện kéo vali đi phía trước, Lâm Dị miễn cưỡng theo sau.

Đồ đạc phải giao nộp, nếu không đàn anh sẽ dẫn cậu đến đồn cảnh sát. Lâm Dị tưởng tượng đến cảnh mình bị dắt đến đồn, và phải giải thích nguyên nhân về đồng dao có trong vali dưới sự giám sát của cảnh sát. Cậu cảm thấy mình nên chui xuống lỗ thì tốt hơn.

Mặc dù thời điểm vali bị bung ra, cậu như chết đi một lần rồi.

Bề ngoài, Lâm Dị thành tâm theo bước đàn anh của mình, nhưng tâm trí cậu lại đang hoạt động. Cậu tưởng tượng nếu bây giờ dùng tay đánh vào gáy tên này, liệu có thể khiến anh ta choáng váng rồi lấy lại đồ của mình không.

Bằng không cũng chẳng còn cách nào khác, tên đàn anh này thoát nhìn có vẻ sẽ khó nói chuyện, cũng không thể làm nũng để cho hắn cảm thấy đáng thương.

Đang suy nghĩ biện pháp nào có tính khả thi, đàn anh đột nhiên quay đầu lại nhìn cậu.

Lâm Dị tạm thời nén lại suy nghĩ của mình, nhìn đàn anh với vẻ chột dạ.

“Nhóc nghĩ kĩ chưa?” Đàn anh đột nhiên hỏi.

Lâm Dị: “Hả?”

Cậu thầm nghĩ, không nên để tâm tư của mình bị nhìn thấu, cậu không phải là người có suy nghĩ thì sẽ viết hết lên mặt.

“Đi lâu như vậy, mệt rồi.” Đàn anh uể oải dựa vào cột, tạm thời đặt chiếc vali cũ nát dưới chân: “Nói đi.”

Hắn lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa.

Tàn thuốc đỏ tươi rồi tắt dần.

Lâm Dị không biết đàn anh định nói gì, chỉ im lặng cúi đầu.

“Thú tội thì khoan dung, kháng cự thì nghiêm khắc, đồn cảnh sát ở phía trước 500 mét.” Vị tiền bối nhả ra một làn khói thuốc, hơi hếch cằm: “Muốn giải thích cho tôi lý do mang dao hoặc ở đồn ba ngày, không khó để lựa chọn. Đàn em.”

Lựa chọn thật sự không khó, Lâm Dị thấp giọng nói: “Tự vệ.”

Đàn anh trầm mặc một hồi, hồi lâu mới hỏi: “Nhóc cao bao nhiêu?”

“Dạ?” Lâm Dị: “182.”

“Ừm.” Đàn anh: “Tự vệ.”

Lâm Dị: “Thật sự là tự vệ mà ạ...”

Đàn anh liếc cậu vài cái, sau đó ném tàn thuốc xuống đất dập tắt: “Ở lại đây ngoan nhé, lát nữa sẽ có người đón, đi theo cậu ta đi, mọi chuyện sẽ do cậu ta sắp xếp.”

Lâm Dị: “Vâng.”

Cậu thầm nghĩ, trả lời thế này trước, nhưng đợi một lúc nữa thì không chắc.

Đàn anh lấy điện thoại di động ra: “Còn bao lâu? Bên tôi còn một đứa nhóc ba gai nữa, thêm hai người đến đi.”

Lâm Dị: “...”

Qua lần giục vừa rồi, một lúc sau có tiếng bước chân vội vã.

Hai người đi tới, tên đàn anh quay lại nhìn Lâm Dị: “Đây là một tên nhóc đang tích cực tìm đến cái chết, để mắt đến nó, nếu như không nghe lời sẽ bị đưa đến đồn cảnh sát. Lý do? Mang theo dụng cụ dao cắt gọt.”

Lâm Dị: “...”

Đàn anh rời đi, Lâm Dị lại nhìn thấy hắt từ trạm dừng lên xe buýt.

Tên trạm – Trạm Đại học Kỹ thuật Phi Tự nhiên.

Cậu đã đến trường rồi.

Nhưng khu vực xung quanh đó vô cùng bạt ngàn, là một vùng đất hoang chưa phát triển, Lâm Dị vẫn không nhìn thấy bóng dáng của trường đại học

nằm ở đây.

Hai người vừa tới đưa cậu đến một khách sạn, thậm chí không cần đăng ký thông tin nhận dạng của cậu.

Trong phòng có mấy cái giường tầng, Lâm Dị đi vào. Trong phòng đã chật kín người, bọn họ không có liếc mắt nhìn Lâm Dị, mà là nhìn chăm chăm hai người ở cửa.

Có người nói: “Đàn anh, đây là giam giữ bất hợp pháp.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tại sao lại nhốt chúng tôi!”

“Giấy báo nhập học của các cậu ghi rằng cậu nên đến trường sau rạng sáng ngày 29 tháng 8 kèm theo thông báo này, bây giờ là 21 giờ ngày 28, còn chưa đến ngày 29 mà trời vẫn còn tối.” Giữa những lời phàn nàn hết người này đến người khác, một sinh viên cuối cấp cho biết: “Thông báo đã nhiều lần nhấn mạnh rằng các cậu không được đến sớm. Có vẻ như không một cậu nào nghiêm túc thực hiện nội quy của trường.”

Lâm Dị đi tới chỗ một chiếc giường trống rồi ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía cửa có hai vị đàn anh.

“Không phải nội quy trường chỉ là một trò đùa sao?”

“Làm ơn đấy, ai sẽ coi trọng nội quy của cái trường này chứ.”

“Vậy nếu vi phạm thì sao? Có thể kích hoạt cơ chế nào đó để giết tôi à?”

“Đừng có giả quý nữa, tôi vừa mới đi tới cổng trường nhìn thấy có giáo viên đến sớm tiếp học sinh, không cho phép đến sớm, làm sao có giáo viên tiếp đón chứ?”

“Cậu có chắc chắn đấy là giáo viên không?” Đàn anh lạnh lùng nói.

Khi anh ta vừa dứt lời, đèn trong phòng bỗng bật rồi lại tắt, bầu không khí trở nên kỳ lạ.

Bầu không khí quái dị khiến căn phòng yên lặng trong chốc lát, đàn anh nói: “Cậu không tận mắt nhìn thấy, cho nên không tin, vì các cậu chưa biết gì cả nên bọn anh sẽ cứu các cậu một lần. Đương nhiên, chỉ là lần này thôi. Sau khi trời sáng, cậu sẽ biết có tuân thủ nội quy của trường hay không, chúc cưng ngủ ngon.”

Những gì anh ấy nói cực kì nghiêm túc, khiến bầu không khí vốn đã quái dị trong phòng càng thêm u ám hơn nữa. Hai đàn anh rời đi lúc nào bọn họ

cũng không biết, đại đa số mọi người chỉ cảm thấy hơi rợn người.

Lâm Dị lắng nghe họ thì thầm về những gì đàn anh kia đã nói.

“Thật hả, đáng sợ như vậy sao?”

“Chắc giỡn thôi...”

“Nhưng mà nói thật thì, có nội quy của trường nào lại như vậy đâu.”

Xung quanh là tiếng sột soạt giở trang giấy nội quy khuôn viên được in trong một cuốn sách: “Đây là gì ... Khuôn viên trường chỉ có một cổng duy nhất. Nếu phát hiện có nhiều hơn một cổng, vui lòng liên hệ với giáo viên cố vấn ngay lập tức. Tuyệt đối không được bước thử vào trong cổng.”

“Khi đang đi trong khuôn viên trường, nếu chẳng may vô tình bị lún xuống đường xi măng, hãy cởi giày rời khỏi đó ngay. Nếu xi măng dăng qua đùi, xin hãy gọi điện thoại tới đường dây nóng của hiệu trưởng và phòng y tế...”

“Tất cả các cửa sổ trong khuôn viên trường đều bị niêm phong. Cái gì, quy tắc này chỉ có nửa câu sao lại không rõ ràng như vậy?”

Một loạt các nội quy vô lý trong trường được đọc lên, tiếng người đọc nhỏ dần, cuối cùng biến mất, cùng với tiếng lật sách sột soạt, chỉ còn lại âm thanh hít thở căng thẳng trong căn phòng chật hẹp.

Lâm Dị cẩn thận lắng nghe, thấy những tân sinh viên khác cũng không định đọc tiếp, bèn lấy điện thoại ra kiểm tra, di động không có tín hiệu.

Khách sạn cũng không cung cấp wifi.

Cậu thực sự muốn đẩy cửa vào để xem liệu cánh cửa có thực sự bị mây vị đàn anh xa lạ kia khoá trái từ bên ngoài hay không. Nhưng xét theo bầu không khí kỳ lạ hiện tại, nhất cử nhất động của cậu đều sẽ bị chú ý, nếu lại có người hỏi mục đích của cậu, cậu sẽ phải mở miệng giao tiếp.

Những người sợ hãi chỉ còn cách bỏ cuộc, dường như kế hoạch đến trường sớm bằng cách mua vé xe buýt từ ngày hôm trước đã trở nên vô ích.

Dao cũng bị đàn anh tịch thu, Lâm Dị chẳng thèm nghĩ tới việc làm thế nào để rời khỏi nơi này nữa. Cậu lấy chiếc MP4 ra, đeo tai nghe, âm thanh được ghi lại trong MP4 vang lên, cậu lắng nghe tiếng ồn tự tạo rồi yên bình nằm xuống chiếc giường nhỏ.

Thời gian nhanh chóng bước sang ngày 29, và giấc ngủ ban đêm cũng nhanh chóng chuyển thành buổi sáng.

Khi ánh sáng đầu tiên chiếu vào từ ô cửa sổ nhỏ bị vỡ trong phòng, Lâm Dị tỉnh dậy.

Cậu quẩn dây tai nghe quanh thân máy MP4, sẵn sàng ra khỏi đây. Ngay khi cất máy MP4 đi, nhìn xuống bên dưới, cậu đã nhận thấy một khối đỏ rực như máu trên chiếc giường đối diện.

Tóc tóc tóc.

Những giọt máu chảy thấm đẫm ga trải giường, nhỏ xuống từng giọt.

Giường bên dưới vẫn có người, từng giọt máu rơi xuống trán, hẳn cảm thấy khó chịu, trong lúc ngủ đưa tay sờ vết máu trên trán.

Sờ như vậy, máu đặc chảy xuống, cảm giác khó chịu nhớp nháp khiến người đang ngủ ở giường dưới này mở to mắt.

“A a a a a a a — ”

Những tiếng hét sau đó bùng nổ trong căn phòng.

Lâm Dị lắng nghe, dường như có tiếng hét từ phòng bên cạnh, tiếng hét từ bên trong lẫn bên ngoài đã đánh thức tất cả những người trong phòng. Do đó, đủ loại tiếng động vang lên, có người ngã xuống giường, có người cùng nhau hét lên, có người đập cửa đòi ra ngoài.

Nhưng cho dù âm thanh có lớn thế nào, cửa vẫn bị khóa từ bên ngoài, người bên ngoài kiên quyết phải để cho nhóm tân sinh viên không biết gì ở bên trong nhận ra điều gì đó, cửa khóa chặt, không có dấu hiệu mở ra.

Lâm Dị nghe thấy tiếng la hét trong phòng, căn phòng cậu ở đêm qua là một lũ đực rựa. Bảy tám nam sinh bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một màn chấn động như vậy, không ai chú ý tới trong góc còn có Lâm Dị vẫn luôn im lặng.

Thật lâu sau, trong phòng mới yên tĩnh lại một chút, có người run giọng nói: “Cậu ta chết rồi? C... Chuyện gì xảy ra vậy?”

Một giọng nói run rẩy khác đáp lại: “Lời bọn họ nói... hình như là thật đấy.”

Người chết chính là người tối hôm qua chọc giận đàn anh, hẳn nói mình đã gặp rồi, nhìn thấy ở cổng trường có một giáo viên đang tiếp tân sinh viên.

“Kể cả mình chưa nhập học, nó vẫn được tính là lang thang quanh cổng trường ... có được tính là ‘đến sớm’ không?”

“Cho nên, cậu ta mới chết... thê thảm như vậy là bởi vì phạm quy...”

Bộ dạng khi chết của người này quá kinh khủng, nửa thân dưới bị nghiền nát thành bùn đất đầm máu, chỉ liếc mắt một cái cũng khiến người ta sôi bụng.

“Mẹ kiếp, tao muốn về.” Có người không nhịn được nữa, xông tới cửa phòng gỗ cửa: “Thả tao ra, tao muốn về nhà!”

Bầu không khí bị kích động, một số người chạy đến cửa, thậm chí có người còn đập cửa.

Cánh cửa gỗ kêu lên một tiếng đau đớn, cánh cửa yếu ớt kia cũng không chống đỡ được bao lâu, rất nhanh đã bị sập xuống.

Lâm Dị nhảy ra khỏi giường, lục tìm trong túi và chuẩn bị rời đi sau khi chắc chắn rằng MP4 đã ở trong túi của mình.

Cậu vừa tiến lên một bước thì mấy người đầu tiên lao ra khỏi phòng khựng lại như cọc gỗ. Lâm Dị ngược mắt lên, rất nhiều cọc gỗ đang đứng trước một người cao hơn cậu nửa cái đầu.

Là tên đàn anh ‘thân thiện’ kia.

Đàn anh ‘thân thiện’ dựa vào tường, nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ bị tên cọc gỗ giẫm lên.

Bên cạnh có người vào phòng của bọn họ, lại đi ra: “Anh Châu, trong phòng này có một người chết.”

Nghe vậy, vị đàn anh thân thiện kia liếc nhìn mấy tên cọc gỗ: “Chết rồi mà vẫn còn không hiểu sao? Chẳng lẽ nội quy chưa nói không được đến trễ và không được không đến? Cậu vội vàng muốn đi đầu thai vậy à?”

Mặt mày mấy tên cọc gỗ trở nên tái nhợt ngay lập tức.

Lâm Dị nhìn hẩn, có vẻ người này cả đêm qua không được nghỉ ngơi chút nào, đôi mắt hẩn thâm quầng. Hẩn ngáp một cách tê liệt khi nghe báo cáo về người chết trong mỗi phòng.

Sau khi báo cáo xong, tất cả tân sinh viên tối hôm trước nghỉ ngơi trong khách sạn đều được đưa đến trước mặt hẩn, hẩn uể oải đứng thẳng người, ngáp một cái rồi nói: “Bây giờ tình hình như nào, các cậu cũng đã biết rồi. Cho nên bây giờ về nhà tìm mẹ hay ngoan ngoãn đi báo danh, tùy mấy cậu.”

Chương 3: Hiệp hội rác rưởi

Nếu không thì hội sinh viên đã không gọi bọn tôi là Hiệp hội rác rưởi-

Chương 3: Hiệp hội rác rưởi

Không có sinh viên năm nhất nào không nghiêm túc chấp hành nội quy của trường, có người cố gắng lấy điện thoại di động ra để liên lạc với bên ngoài, nhưng cuối cùng tất cả đều phải đặt điện thoại xuống trong nỗi kinh sợ, ôm đầu bất lực.

Điện thoại di động không có tín hiệu.

“Đàn... Đàn anh, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Có mấy tân sinh viên lấy hết dũng khí hỏi, đối lại là một ánh mắt thương hại: “Báo danh xong sẽ biết. Nếu sợ, chỉ cần ghi nhớ một điều, đừng vi phạm nội quy.”

Trong thông báo nhập học có đề cập rằng “bạn không được phép đến sớm, và bạn không được đến muộn hay không được phép không đến”.

Các tân sinh viên không dám đến muộn hay không đến, chỉ có thể rời khỏi khách sạn trong sự sợ hãi, đi đến trường đại học cách đó hai trăm mét hoàn thành thủ tục nhập học.

Lâm Dị, người trong đám đông, đi được một đoạn xa rồi quay lại nhìn.

Bề ngoài của khách sạn không khác nhiều so với những nhà khách thị trấn bình thường, đó là một ngôi nhà hai tầng cũ kỹ. Trong khách sạn không có bảng hiệu, nhưng một bảng thông báo được dựng trước cửa: Xin miễn sinh viên, giảng viên và nhân viên trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.

So với khuôn mặt nhợt nhạt của tân sinh viên, vị đàn anh dường như đã quen với cái chết. Cách tiếp cận của họ không phải là gọi cảnh sát mà là đem thi thể bọc vào túi đựng xác.

Lâm Dị nhìn lướt qua, có sáu bảy túi đựng xác, vẫn có người kéo thi thể ra khỏi khách sạn.

Số túi đựng xác nhiều như số người chết đêm qua.

Vị đàn anh thân thiện kia đang ngồi khoanh chân trước túi đựng xác, miệng ngâm điếu thuốc. Xem ra hẳn có chút nghiện thuốc lá, không phải ai cũng có thể mở túi đựng xác ra kiểm tra, hay sau khi nhìn thấy cái chết tàn khốc lại nhớ tới việc phúi tàn thuốc xuống đất.

“Còn không?” Tần Châu hỏi.

“Hết rồi, đều ở đây cả.” Người bên cạnh đáp, mặc dù đã quen với người chết, nhưng suy cho cùng vẫn không đành lòng liếc nhìn túi đựng thi thể.

“Bây.” Tần Châu kéo khóa túi thi thể, ngữ khí vô cảm nói: “Năm nay học sinh năm nhất không nghe lời rất nhiều.”

Đột nhiên, Tần Châu nghĩ tới điều gì, hỏi: “Tên nhóc ba gai* ngày hôm qua tôi nhờ cậu mang về.”

*Ba gai: hay sinh sự, cứng đầu khó dạy dỗ.

Vừa nói, hắn vừa nhìn sang những chiếc túi đựng xác: “Có ở trong đó không?”

“Cậu ta vẫn còn sống.” Người kia nhớ lại, trả lời: “Tên nhóc đó rất thành thật, cậu ta không hỏi bọn tôi đưa cậu ta đi đâu. Cậu ta ở lại đây một đêm, cực kì hợp tác mà không nói một lời nào. So với những người sinh viên năm nhất ồn ào khác, cậu ấy là người ít nói nhất, trông chẳng giống cái đồ ba gai gì cả.”

Tần Châu trừng mắt nhìn anh ta: “Cậu cảm thấy âm ỉ mắng chúng ta có bệnh, hay như cậu ta là bình thường?”

Người trả lời kia im lặng.

Tần Châu đứng dậy: “Trong vali của cậu ấy toàn dao.”

“Hả?”

“Cậu cho rằng tôi uy hiếp cậu ta và đưa cậu ta đến đồn cảnh sát chỉ là đùa thôi sao?” Tần Châu nói: “Cậu ta rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng, cậu ta biết tình hình ở đây.”

Người bên cạnh đáp: “Vãi chớ. Làm sao cậu ta biết được? Chẳng lẽ chỉ nhờ nội quy của trường mà suy diễn ra sao?”

“Khi nhận được loại nội quy này của trường, cậu sẽ nghiêm túc chứ? Coi như nghiêm túc đi, tên nhóc kia cũng nên thành thật, sau rạng sáng đến trường mới đúng.” Tần Châu nói.

Những người khác đều cảm thấy Tần Châu nói có lý, vì vậy càng thêm kinh

ngạc: “Không phải, không phải, làm sao có người biết được trước khi nhập học chứ?”

Tần Châu không thể trả lời, liền dập tắt đèn thuốc nói: “Phải để mắt tới tên nhóc này.”

—

Lâm Dị đến cổng trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, cậu ngược lên nhìn.

Trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên khó có thể chạm tới “Trường học nổi tiếng thế kỷ”, dù sao thì các tòa nhà của nó cũng có vẻ ngoài hàng trăm năm tuổi, theo tiêu chuẩn phong cách kiến trúc Trung Hoa Dân Quốc.

Tuy nhiên, các sinh viên năm nhất không thêm đánh giá cao khuôn viên trường, hầu như những ai ra khỏi khách sạn đều cúi gằm mặt.

Cũng có những tân sinh viên đến trường sau rạng sáng ngày 29. Loại tân sinh này trên mặt đều có đặc điểm giống nhau, liên tục dụi mắt, vẻ mặt ngơ ngác khó tin.

Có vẻ như họ không đăng ký dự thi ở đây, và những giấy báo nhập học mà họ được gửi tới có thể bị coi là trò đùa ác ý. Bọn họ học ở một trường Đại học bình thường nhưng thay vào đó lại đến đây.

Lâm Dị phát hiện ra rằng loại sinh viên năm nhất này đang cố gắng hỏi người khác, vì vậy cậu nhanh chóng trốn sang một bên, sợ rằng sẽ bị để mắt tới.

Thế là những câu hỏi và câu trả lời quỵ dị vang lên bên tai.

“Bạn học, xin lỗi, cậu có biết chuyện gì đang xảy ra không? Điểm đến của tôi rõ ràng không phải ở đây.”

“Tôi không biết, nhưng cậu nên tuân theo nội quy của trường, nếu không cậu sẽ... cậu sẽ...”

“Sẽ làm sao?”

“Sẽ chết.”

Quá trình nhập học cũng khác, sau khi vào cổng trường, có thể nhìn thấy các điểm báo danh trên đường, điểm báo danh không nhiều, chỉ có hai.

Một điểm báo danh có trách nhiệm giải quyết những tân sinh viên mang giấy báo nhập học đến. Điểm báo danh còn lại phụ trách những tân sinh viên để quên giấy báo nhập học ở nhà, xem ra là vì mấy tân sinh viên rối rắm này.

Lâm Dị đi đến điểm báo danh đầu tiên, hàng đợi rất dài, nhưng tốc độ xử lý rất nhanh. Một lúc sau, Lâm Dị đã đứng ở đầu hàng, nhìn tân sinh viên báo danh khi nãy, chỉ cần đưa giấy báo nhập học cho người phụ trách, sau đó nộp lệ phí.

“Thưa cô.” Tân sinh viên phía trước Lâm Dị run giọng hỏi: “Chuyện gì đang xảy ra vậy ạ?”

“Nhìn bên kia kìa.” Người phụ trách chỉ về phía xa: “Ở đó có hội sinh viên và các câu lạc bộ, sau khi báo danh xong, cầm biên lai của em đến hội sinh viên để chọn chuyên ngành và ký túc xá, nếu em muốn tìm hiểu chuyện gì xảy ra, em cũng có thể hỏi họ.”

Nói xong liền đưa biên lai cho tân sinh viên, nhìn Lâm Dị: “Người tiếp theo.”

Lâm Dị bước lên phía trước, đưa giấy báo nhập học và thẻ ngân hàng một lượt cho người phụ trách. Người phụ trách lấy thẻ ngân hàng của cậu quẹt vào máy POS, sau đó lập biên lai, đồng thời trả lại phiếu ngân hàng, biên lai và thẻ cho cậu.

Vốn dĩ Lâm Dị không có ý định đặt câu hỏi, bởi vì tân sinh viên khi nãy đã hỏi vấn đề mà cậu muốn hỏi rồi. Nhưng khi nhìn thấy hóa đơn và biên nhận, cậu không kìm lòng được.

“Thưa cô.” Lâm Dị: “Chỉ là. . . Không ai có thể xử lý được sao?”

Người phụ trách an ủi: “Chỉ cần tuân thủ nội quy, nghe theo sắp xếp của hội học sinh, kỷ luật sống sót vẫn rất cao.”

“Không phải.” Lâm Dị buồn bực nhìn thanh toán phiếu: “Học phí hàng năm bốn... bốn mươi bốn ngàn?”

Cho dù là để tạo ra bầu không khí đáng sợ, nhưng mà ‘mỡ nó rán nó, ngỗng ông lễ ông’ (*) không phải là hơi quá sao?

(*): 割肉 (gē ròu) : lấy của người lại biếu cho người, mình không bị mất mát thua thiệt gì. Suy cho cùng, cái giá đến từ lợi ích mà ta phải trả.

Khái niệm 44.000 là gì? Là số dư thẻ ngân hàng hiển thị trên biên lai ngân hàng của cậu, mà nó bị trừ thành một con số âm chết tiệt rồi đấy.

“...” Người phụ trách không ngờ trọng tâm mà Lâm Dị muốn hỏi là cái này, giải thích: “Hầu hết học phí đều sẽ dùng mua bảo hiểm, nếu như xảy ra chuyện, bọn tôi vẫn phải an ủi những người còn sống.”

Lâm Dị trầm mặc một hồi: “Không mua bảo hiểm được không ạ?”

Người phụ trách liếc cậu một cái: “Hội sinh viên phụ trách mua bảo hiểm cho cậu, nếu có hoàn cảnh đặc biệt, cậu có thể đến hội sinh viên.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, ngượng ngùng nói: “Cô à, nghèo có thể coi là hoàn cảnh đặc biệt không?”

Người phụ trách: “...cậu đi hỏi đi.”

Lâm Dị: “Cảm ơn cô ạ.”

Lâm Dị mang đồ của mình đến bên hội sinh viên. So với báo danh, tin tức bên này chậm hơn rất nhiều, vài người đang chọn chuyên ngành, có vài người mới hỏi hội sinh viên nội quy, hội sinh viên cũng không trực tiếp trả lời, chỉ nói sẽ có thời gian nói cho bọn họ biết tình hình, và nhiều lần nhấn mạnh rằng tuyệt đối không được vi phạm.

Cậu quan sát từ phía sau đám đông, cảm thấy mọi người trong hội sinh viên rất hung dữ. Vì vậy, cậu nhìn xuống tờ biên lai trong tay, rồi bực bội bỏ nó vào trong túi.

Cậu không dám, cậu sợ bị đánh. Dù sao cũng có nhiều người đang ở đây mà.

Sau đó, Lâm Dị chuyển sang bên tuyển dụng thành viên mới từ các câu lạc bộ ở đối diện với hội sinh viên. So với hội sinh viên đông đúc, câu lạc bộ vắng vẻ và hầu như không ai quan tâm.

Lâm Dị đã tìm được lý do, mặc dù các chuyên ngành đại học do hội sinh viên cung cấp không được ưa chuộng, nhưng đó lại là điều bình thường, song, các câu lạc bộ hoàn toàn không có chút nghệ thuật gì...

Hiệp hội nghiên cứu quái vật, hiệp hội nghiên cứu quy tắc, Hội tin tức quái vật...

Với mấy cái tên câu lạc bộ quái lạ, các sinh viên năm nhất mà sẵn sàng tham gia thì cực kỳ cực luôn còn gì.

Lâm Dị nghiêng người về phía trước, và cuối cùng tìm thấy dấu vết của một trường đại học bình thường ở đây. Không giống như những người khác luôn giữ thể diện, các hội trưởng câu lạc bộ đối xử với Lâm Dị rất ấm áp.

“Bạn học, cậu có muốn biết về Hiệp hội nghiên cứu quái vật không?”

Lâm Dị gật đầu.

Hội trưởng lập tức đưa tờ rơi của câu lạc bộ cho cậu : “Hiệp hội nghiên cứu quái vật là phân tích sở thích của quái vật trong từng quy tắc.”

Lâm Dị hỏi: “Quái vật?”

Hội trưởng bất ngờ hỏi: “Hội sinh viên còn chưa nói cho cậu biết tình hình à.”

“Nhưng không sao cả.” Để Lâm Dị hiểu rõ hơn về câu lạc bộ, hội trưởng nói: “Quái vật chính là quy tắc trong nội quy, mỗi quy tắc tương ứng với một con quái vật, người vi phạm nội quy sẽ bị kéo vào Thế giới Quy tắc. Đó là thế giới của những con quái vật.”

“Nếu cậu chết trong Thế giới Quy tắc, đồng nghĩa với việc cậu sẽ chết trong hiện thực. Vì vậy, miễn là chúng ta phân tích sở thích của quái vật, thì có thể tăng tỷ lệ sống sót lên đáng kể.”

Lâm Dị lại hỏi: “Sở thích của quái vật?”

Cậu vừa hỏi đã hiểu ra vấn đề, nụ cười cũng đông cứng lại: “Sở thích giết người của quái vật.”

Lúc này, hội trưởng Hiệp hội nghiên cứu quy tắc bên cạnh cậu lại gần: “Bạn học, cậu mở quyển nội quy trường ra đi, ở trang thứ nhất đọc nội quy thứ nhất, sau đó đọc đến trang thứ bảy nội quy thứ bảy.”

Lâm Dị làm theo, đoán cậu đã đọc xong, nữ hội trưởng nói: “Cậu có phát hiện chỗ nào không đúng không?”

Lâm Dị do dự gật đầu.

Quy tắc 1-1: Khuôn viên trường chỉ có một cổng duy nhất. Nếu phát hiện có nhiều hơn một cổng, vui lòng liên hệ với giáo viên cố vấn ngay lập tức. Tuyệt đối không được bước thử vào trong cổng.

Quy tắc 7-7: tất cả các cửa sổ trong khuôn viên trường đều được niêm phong, khi có một cửa sổ mở ra (sẽ được bổ sung)

Nữ hội trưởng nói: “Hầu hết quy tắc đều có biện pháp đối phó, ví dụ nội quy 1-1, nếu nhìn thấy nhiều cửa, chỉ cần không tiến vào cửa, thì sẽ không bị cuốn vào thế giới quy tắc, sau đó liên hệ giáo viên cố vấn, giáo viên cố vấn sẽ giúp cậu thoát. Nhưng cũng có những quy tắc được thêm vào như 7-7, tức là nếu cánh cửa sổ bị niêm phong đột ngột mở ra, chúng ta không có cách nào trốn thoát, và chỉ có thể tham gia vào thế giới quy tắc của con quái vật 7-7– Hội học sinh đặt tên cho những con quái vật bằng mã số.”

“Sở dĩ có quy tắc có biện pháp đối phó, có quy tắc thì không, đều nhờ sự đánh đổi bằng vô số sinh mạng của các anh chị khóa trên.” Nữ hội trưởng tiếp tục: “Cậu có biết tại sao hội sinh viên lại đặt tên là ‘Thế giới Quy tắc’ không? Bởi vì ở thế giới của quái vật sẽ lập ra những quy tắc tử vong. Một khi họ tham gia và phạm vào những quy tắc này, họ sẽ bị quái vật giết chết. Những người trong quá khứ đã trốn thoát khỏi thế giới quy tắc và mang theo những manh mối vô giá. Sau đó, từ những manh mối này, hội sinh viên sẽ tiến hành tổng kết lại, và tạo thành giải pháp mà cậu thấy như bây giờ.”

Lâm Dị nhìn lại nội quy 7-7.

Nữ hội trưởng thở dài nói: “Nếu như bị con quái vật 7-7 kéo vào thế giới của nó, gần như tương đương với cái chết. Ngay cả người trong hội sinh viên cũng không thể sống sót đi ra khỏi thế giới quy tắc 7-7, chứ đừng nói đến chúng ta. Điều mà Hiệp hội Nghiên cứu Quy tắc có thể làm là sử dụng trí tưởng tượng của mình trong các quy tắc, thay thế quái vật và đoán những điều kiện giết người mà nó sẽ hình thành trong thế giới của nó, để giúp đỡ những sinh viên tham gia vào thế giới quy tắc càng nhiều càng tốt.”

Hội trưởng của Hiệp hội nghiên cứu quái vật nói: “Bây giờ, điều quan trọng nhất là nghiên cứu sở thích giết chóc của quái vật. Nói chung, điều kiện giết chóc do quái vật xây dựng có liên quan đến sở thích giết chóc của chúng. Ví dụ như quái vật 7-7, Hiệp hội của chúng tôi cho rằng, nó phải có sở thích đặc biệt với những cửa sổ đang mở, vậy nên quy tắc tử vong của nó có thể sẽ liên quan đến cửa sổ! Ví dụ, nếu cậu đến gần cửa sổ, cậu sẽ chết.”

Lâm Dị cả kinh: “Còn có thể như vậy sao?”

Nam hội trưởng cúi đầu: “Nhưng... cũng không giúp được bao nhiêu.”

“Kỳ thực cũng không có tác dụng gì, có thì tỷ lệ tử vong của 7-7 đã chẳng cao như vậy rồi.” Nữ hội trưởng nói: “Đoán được quy tắc tử vong trong Thế giới Quy tắc khó hơn rất nhiều so với chúng ta tưởng tượng, nếu không thì hội sinh viên đã không gọi bọn tôi là Hiệp hội rác rưởi rồi.”

Lâm Dị: “...”

Chương 4: Quái vật 7-7

Đàn em, kỹ năng diễn xuất của em kém quá đấy-

Chương 4: Quái vật 7-7

Dưới sự tiếp đón nồng nhiệt của hội trưởng, cuối cùng Lâm Dị tham gia vào hết tất cả các câu lạc bộ. Thực sự thì các hội trưởng cũng không có hi vọng tuyển được thành viên mới, nên dù có tuyển được một tên hải vương*, bọn họ cũng miễn nguyện.

(*): bắt cá nhiều tay, Lâm Dị tham gia vào tất cả các câu lạc bộ nên bị coi là bắt cá nhiều tay.

“Đi chọn chuyên ngành với ký túc xá đi.” Hội trưởng không để lại bất kỳ thông tin liên lạc nào, cũng không hỏi Lâm Dị thông tin liên lạc, mà là nói: “Khi nào câu lạc bộ có hoạt động, chúng tôi sẽ liên lạc với cậu.”

Lâm Dị không hỏi nữa, xoay người đi về phía hội sinh viên. Cậu đã ở chỗ câu lạc bộ được một lúc, bây giờ khi sang bên hội sinh viên, tân sinh viên đã rời đi đáng kể.

Cậu đưa biên lai cho người phụ trách, chần chừ hồi lâu mới hỏi: “Chị, giáo viên nói phần lớn học phí đều dùng để đóng bảo hiểm, em không mua bảo hiểm có được không?”

Người phụ trách nghe vậy ngẩng đầu lên: “Lý do là gì?”

Lâm Dị ngập ngừng: “Nghèo.”

Người phụ trách bật cười: “Học bổng của trường rất nhiều, hàng tháng sẽ có các loại trợ cấp, em đừng lo lắng, nếu em biết về bảo hiểm thì nên hiểu vì sao chúng tôi lại mua bảo hiểm cho em. Nếu em thật sự không cần, tôi sẽ làm đơn với chủ tịch, bởi vì đây là quy định do chủ tịch đặt ra.”

Lâm Dị nghe nói phiền phức như vậy, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy em mua ạ.”

Người phụ trách yêu cầu Lâm Dị chọn chuyên ngành.

Các chuyên ngành tương tự như các chuyên ngành được cung cấp bởi các

trường đại học kỹ thuật, vì vậy Lâm Dị đăng ký ngành kỹ thuật sinh học. Sau đó, người phụ trách sắp xếp cho cậu ở ký túc xá, vì số lượng người ít nên ký túc xá chỉ có một phần nhỏ là phòng đôi, còn lại phần lớn là phòng đơn.

Tuy nhiên, phòng đôi đã bị sinh viên năm cuối chiếm giữ, sinh viên năm nhất chỉ có thể ở phòng đơn.

Đây không phải là tin tốt cho sinh viên năm nhất, con người là động vật sống theo bầy. Ngôi trường ngổ ngàng này tràn ngập sự kỳ lạ ở khắp nơi, nhất là câu trả lời của người phụ trách về câu hỏi “làm sao để có thể ở trong phòng đôi”.

“Nếu người ở phòng đôi không còn nữa, cậu có thể nộp đơn cho bọn tôi.”
Người phụ trách trả lời.

Kết quả sắc mặt của các tân sinh viên tái nhợt lại trong nháy mắt, không còn nữa có ý gì, là như những gì bọn họ tận mắt chứng kiến vào tối hôm qua.

Nhưng đối với Lâm Dị đây lại là một điều hạnh phúc lớn lao đối với một người mắc chứng sợ xã hội như cậu. Cậu chính là đại diện cho sự cô đơn.

Chỉ có duy nhất một con đường từ tòa giảng dạy đến tòa ký túc xá, Lâm Dị – người đang đi trên đường lấy nội quy của khuôn viên trường ra xem. Cậu không đọc nội quy của trường trong suốt kỳ nghỉ hè, cứ mỗi lúc cậu muốn đọc, cha mẹ cậu sẽ ngăn cậu lại bằng tiếng “khụ khụ”, kể cả lúc Lâm Dị nhốt mình trong phòng, cha mẹ cậu sẽ dùng móng tay để cào xước cách cửa gỗ khiến nó bị móp sâu lại.

Bây giờ cha mẹ cậu không còn ở đây, họ sẽ không thể ngăn cản cậu nữa.

Lâm Dị muốn biết còn có bao nhiêu quy tắc không hoàn chỉnh như 7-7, cậu vừa lật được hai trang thì bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

Cậu nhìn xuống phía dưới, con đường xi măng cứng rắn ban đầu đã biến thành bùn xám, đế giày dần dần bị xi măng quẩn lấy, cậu cố gắng di chuyển nhưng vẫn không thể thoát ra được.

Tiếng hét bên tai vang lên, tân sinh viên đi trên con đường này cùng cậu chạy như điên về phía trước.

Lâm Dị nhìn kỹ hơn và phát hiện không phải toàn bộ con đường bê tông đã biến thành đầm lầy, đường xá cách đó hàng chục mét vẫn không bị sao cả.

Các sinh viên năm nhất bỏ chạy và la hét ầm ĩ, bọn họ chẳng thèm để ý tới hành lí của mình nữa, một số vali rơi vào đồng bùn xám bao phủ, sau đó bị

nuốt chửng hoàn toàn.

Còn những chiếc vali đứng đường như tốc độ bị nuốt chậm hơn rất nhiều.

Có vẻ là liên quan đến diện tích chịu lực lớn nhỏ, Lâm Dị không chạy, mà lại nhìn chăm chăm dưới chân, cẩn thận quan sát đồng xi măng màu xám đang chậm rãi bao phủ lấy giày của cậu.

Lòng bàn chân bắt đầu có cảm giác bị bóp chặt, hơi lạnh từ dưới lớp lưới giày thấm vào khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Nhưng cậu không có ý định thoát ra, nhớ tới lời hội trưởng có nói nếu vi phạm nội quy sẽ bị kéo vào Thế giới Quy tắc, vậy nên cậu kiên nhẫn chờ xi măng nuốt chửng mình hoàn toàn.

Bỗng nhiên—

“Này! Cậu kia!”

Âm thanh hét lớn từ phía sau, Lâm Dị chưa kịp xác nhận có phải tên này đang có gọi cậu hay không, bóng người đã lóe lên trước mặt.

Là đàn anh thân thiện.

“Đúng là em rồi.” Tần Châu cau mày nhìn cậu.

Lâm Dị không biết tại sao Tần Châu giọng nói kiên định như vậy, dè dặt hỏi: “Đàn anh?”

Trong tay cậu vẫn đang cầm quyển Nội Quy Trường, trong quyển nội quy còn kẹp tờ biên lai ngân hàng.

Đôi tay trống không của Tần Châu giật lấy quyển Nội Quy Trường của cậu, lật qua hai trang rồi nhét lại vào tay Lâm Dị, tờ biên lai ngân hàng nhẹ nhàng rơi xuống đất, lập tức bị xi măng nuốt chửng.

Tần Châu vội vàng nói: “Trang 3 điều 7.”

Lâm Dị lật qua xem dòng nội quy của khuôn viên trường, liếc nhìn bàn chân Tần Châu, rõ ràng là đường đã trở thành một đồng chất nhầy, nhưng con đường Tần Châu đi lại bình yên vô sự, không hề có bùn đất xi măng nào dính vào giày hết.

Một âm thanh bỗng vang trên đầu: “Đọc đi!”

Lâm Dị mới thu lại ánh mắt rồi nhìn vào Nội Quy Trường.

Điều 7 ở trang thứ ba là nội quy mà đã có người đọc vào tối hôm qua: Khi đang đi trong khuôn viên trường, nếu chẳng may vô tình bị lún xuống đường xi măng, hãy cởi giày rời khỏi đó ngay. Nếu xi măng dăng qua đùi, xin hãy gọi điện thoại tới đường dây nóng của hiệu trưởng và phòng y tế.

Có vẻ vị đàn anh thân thiện này đang ra hiệu cậu hãy tự mình cứu lấy bản thân, nhưng Lâm Dị không muốn, có phải lúc nào cũng có thể gặp phải con quái vật quy tắc gì đó đâu.

Lâm Dị suy nghĩ một lúc và nói: “Nhưng đôi giày này là phiên bản giới hạn mà.”

Tần Châu: “...”

Tần Châu nhìn Lâm Dị bằng ánh mắt kỳ lạ: “Rồi cứ thế đi chết à?”

“Giày cũng giống như mạng sống.” Lâm Dị nhìn xi măng chậm rãi bao trùm đế giày, thậm chí đồng xi măng này giống như những chiếc dây leo, muốn bò lên bắp chân, cậu nói nhỏ: “Đàn anh, em hết cách rồi, cứ để em như vậy đi.”

“Người của bên bệnh xá đang trên đường tới đây, nếu không muốn bị họ cắt cụt chân thì cởi giày ra.” Tần Châu lắc lắc điện thoại.

“...” Lâm Dị: “Ồ.”

Hóa ra liên lạc với bên bệnh xá là vì lý do này.

Lâm Dị không muốn bắp chân của mình bị cắt cụt nên cậu đành phải cởi giày. Sau đó, có hai người đàn ông công cậu và đưa cậu ra khỏi đồng bùn lầy xám xịt kia.

Chân vừa chạm xuống con đường bình thường, giọng nói của Tần Châu không có chút do dự vang lên từ trên đỉnh đầu: “Nói chuyện chút đi.”

Trực giác của Lâm Dị bảo rằng nói chuyện với vị đàn anh thân thiện này không phải chuyện tốt lành gì, thanh âm cậu mỏng như muỗi đốt: “Em có thể từ chối không?”

“Em cảm thấy sao?” Tần Châu hỏi ngược lại.

Lâm Dị giãy giụa: “Nếu như em nói em thật sự là người câm, đàn anh có tin không?”

“...” Tần Châu cúi xuống liếc nhìn Lâm Dị một cái, phát tay bên tai: “Mang tên đàn độn này đi.”

Sau đó, hai người vừa mang Lâm Dị ra khỏi bãi đầm lầy xám xịt kia lại nhắc cậu lên. Tần Châu đứng ngoài quan sát, nhướn mày nói: “Tôi cảm thấy người câm không thể kêu cứu đâu? Thế thì cũng chẳng cần dùng băng dính dán miệng lại.”

Lâm Dị: “...”

Lâm Dị bị ép vào một phòng học nào đó, Tần Châu đi phía sau bật sáng đèn trong phòng, một tiếng ‘tách’ vang lên. Như nội quy 7-7 đã nói, tất cả các cửa sổ của lớp học đều được niêm phong và có dán các con dấu ở giữa hai cửa sổ.

Ngay sau đó, có tiếng chân ghế cọ vào mặt đất, Tần Châu kéo ghế tới ngồi xuống.

Hình như bọn họ thường xuyên làm loại chuyện này, Tần Châu thậm chí không cần ra lệnh, hai tên kia xoay người rời đi, lúc đi còn cẩn thận đóng cửa lại.

Tần Châu gác chân phải lên chân trái, khuỷu tay phải chống lên chân phải, đỡ đầu. Việc đầu tiên hắn làm là nhìn thoáng qua Lâm Dị, sau đó ánh mắt lướt xuống phía dưới, nhìn thấy tất cả của Lâm Dị còn dính xi măng: “Tới đây để chết?”

Lâm Dị biết vị đàn anh thân thiện này đang nói mình cố ý vi phạm nội quy, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ ngây thơ vô số tội: “Gì ạ?”

“Đàn em, kỹ năng diễn xuất của em kém quá đấy.” Tần Châu trực tiếp vạch mặt cậu: “Em biết nội quy mà? Biết nội quy mà còn dám vi phạm. Nói đi, em có ý gì? Mục đích?”

Lâm Dị bĩu môi, nhận thấy Tần Châu vẫn luôn nhìn chăm chăm mình, cúi đầu tránh ánh mắt của người khác, nhẹ giọng nói: “Em chả biết gì cả, chỉ là còn chút buồn bực từ đợt thi tuyển sinh đại học thôi.”

“Những thứ em chuẩn bị, dao làm bếp, dao gọt hoa quả, dao găm, cưa đều là dùng để đối phó quái vật, dĩ nhiên em không thừa nhận, vậy em mang theo dao có thể cho tôi một lời giải thích cụ thể không, nếu không thì...” Tần Châu cười như không cười: “Đợi đến lúc bị đuổi học đi, cậu nhóc đáng thương.”

Lâm Dị nhìn hắn, rõ ràng là không tin cậu sẽ bị đuổi học.

Thực sự thì cậu không biết quá nhiều về trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, nhưng có một điều mà cậu biết đó là những sinh viên trong trường

Đại học này sẽ không có khả năng trốn thoát.

“Không tin à?” Tần Châu nhún vai: “VẬY CỨ VIỆC THỬ.”

Lâm Dị dùng sự im lặng để bày tỏ sự quyết tâm thử sức, im ắng hồi lâu mới nghe thấy Tần Châu nhàn nhạt nói: “Xin tự giới thiệu, Tần Châu, chủ tịch của hội sinh viên.”

Lâm Dị: “...”

Mẹ anh, sao không nói sớm.

Mặc dù hôm nay là ngày báo danh của tân sinh viên, nhưng dù là giáo viên phụ trách báo danh của sinh viên năm nhất hay các hội trưởng câu lạc bộ đều nói rằng về thế giới quy tắc, hội sinh viên có quyền lực rất lớn.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu hội sinh viên mạnh đến mức thực sự có thể khiến cậu bị thôi học chứ? Cậu chứng kiến rồi, xi măng không có tác dụng với tên chủ tịch hội sinh viên này.

Lâm Dị cố gắng túm lấy quần áo Tần Châu: “Đàn anh... sao lại để sinh viên mới đến ngày đầu bị thôi học chứ.”

Tần Châu vỗ vỗ chân Lâm Dị: “Có em rồi đấy.”

“Ai da.” Lâm Dị đầy lo lắng, nói: “Đàn anh, đừng như vậy mà.”

“Nếu mà em làm nũng cầu xin tha thứ từ sớm thì có thể rồi, còn giờ tôi không tiếp.” Tần Châu hung dữ nói, “Mau nói đi!”

Lâm Dị nhìn chằm chằm Tần Châu một hồi, thấy Tần Châu chẳng có chút mềm lòng gì. Lại nhìn thêm vài lần, Lâm Dị cho rằng tên chủ tịch hội sinh viên này có lẽ là người không rung động trước sự mềm yếu, cho nên chỉ có thể nửa thật nửa giả nói: “Em... em đang tìm người...”

Mới nói được nửa câu, Tần Châu nhướng mày, dùng ánh mắt “tiếp tục, tiếp tục lừa tôi đi” nhìn sang, sau đó cậu đổi cách nói: “Em cam đoan sẽ không làm chuyện xấu, sẽ không hại người.”

Có vẻ đây là một câu thật lòng, Tần Châu lấy bao thuốc ra, rút một điếu châm lửa: “Một khi trúng tuyển vào trường Đại học ăn thịt người này, sẽ không thể thoát khỏi nó, người đã trúng tuyển sẽ không thể bị thôi học, bạn học nhỏ, em mà cũng không biết sao?”

Hắn cố tình nhấn mạnh từ ‘cũng’.

Lâm Dị: “...”

“Cũng không biết là, cái đồng phế liệu của em có tác dụng gì với quái vật.” Đây là từ “cũng” mang ý giải thích. Sau đó Tần Châu nói: “Không biết gì cả mà dám đến để tìm chết.”

Lâm Dị sửng sốt một chút, cậu thật sự không biết Tần Châu đang nói cái gì.

“Nói dối thì dễ, nhưng lại không thành thật.” Tần Châu đứng trước mặt đưa ra một đánh giá không tốt lắm.

Nhưng Lâm Dị không quan tâm, “Nhà họ Lâm của em rất dễ lừa.”

Cậu chẳng những không quan tâm mà còn nói: “Em có một người anh họ xa trông cực kì lạnh lùng, là kiểu người ‘Tôi bị mất ví, đã ba ngày không ăn gì, xin mọi người tốt bụng chuyển 50 tệ cho tôi để tôi có thể ăn cơm. Chờ tôi tìm thấy ví sẽ trả lại tiền ngay, Airpay là 135XXXXXX’ anh ấy cũng có thể tin.”

Lâm Dị vừa nói chuyện vừa chú ý tới biểu cảm của Tần Châu: “Người dễ lừa đều là người có lòng tốt, đàn anh, người em có lòng tốt này có thể gia nhập hội sinh viên không?”

“Muốn gia nhập hội sinh viên sao?” Tần Châu nói, “Nói tôi nghe thử về nguyện vọng muốn gia nhập đi.”

Lâm Dị thành thật nói: “Em muốn vào Thế giới Quy tắc, nhưng em lại không muốn chết ở trong đó, vậy nên em hy vọng có thể cùng với các anh chị em trong hội sinh viên giúp đỡ lẫn nhau.”

“A, tiếc quá.” Tần Châu nói: “Người có lòng tốt ở trong Thế giới Quy tắc đều bị tụt lại phía sau, hội sinh viên không cần loại người như vậy.”

Lâm Dị: “Thật ra, tin nhắn này là do em tự soạn rồi gửi đến điện thoại của anh họ.”

Tần Châu: “...”

“Em dùng 50 tệ để ăn một chiếc bánh hamburger nhỏ.” Lâm Dị ngượng ngùng cười: “Em có thể gia nhập hội sinh viên không?”

Loại chuyện bán đứng anh em để cầu vinh, còn lừa gạt anh em rõ ràng không phải chuyện tốt gì. Nhưng Tần Châu dập diều thuốc, đứng dậy đi về phía sau lớp học. Phòng học này đã được cải tạo lại, không phải phòng học cho học sinh lên lớp mà là phòng bỏ trống để họp hội học sinh.

Lâm Dị nhìn thấy Tần Châu đi tới một cái bàn rồi lật qua lật lại, sau đó cầm

một tờ giấy quay về, sắc mặt cậu lập tức cứng đờ.

“Rầm” một tiếng, Tần Châu đập tờ giấy xuống bàn.

“Gần đây quái vật 7-7 thường xuyên xuất hiện, mỗi đêm đều có người biến mất. Đội tuần tra của hội sinh viên, à không, đội cảm tử. Đội cảm tử đang chiến đấu với 7-7.” Tần Châu nói: “Nếu em muốn chết, đến đây ký”.

Lâm Dị nhìn xuống, thông qua khe hở từ các ngón tay của Tần Châu, cậu nhìn thấy tiêu đề của tờ đơn được viết: Hội sinh viên ngày 29 tháng 8 ***

Bởi vì bị Tần Châu tay che lại, chỉ nhìn thấy ngày tháng cùng chữ “Hội sinh viên”.

Tần Châu dời lòng bàn tay ra, gõ ngón tay lên tờ giấy: “Ký xong ở đây, tối nay cùng Đội cảm tử đi tuần tra, nếu may mắn có thể đụng phải quái vật 7-7 đấy.”

Lâm Dị không nói gì.

“Sợ hả?” Thấy Lâm Dị không có động tĩnh, Tần Châu ngẩng đầu nhìn cậu: “Vậy mà còn dám gia nhập hội sinh viên sao? Còn dám âm ỉ nói muốn vào thế giới quy tắc sao? Đúng là không biết trời cao đất dày là gì.”

Lâm Dị ngậm ngừng muốn nói gì đó, nhưng lại thôi.

Cậu nhìn chằm chằm phía sau Tần Châu, sau đó lắc đầu.

“Không sợ sao? Được rồi, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?” Tần Châu lại đẩy tờ đơn về phía Lâm Dị, lần này không bị vướng tay nên cậu có thể thấy tiêu đề của tờ mẫu đầy đủ— Danh sách Tuần tra của Hội sinh viên trong ngày 29 tháng 8.

Chưa có ai ký vào danh sách, có vẻ như danh sách tuần tra cho ngày 29 vẫn chưa được quyết định.

Lâm Dị không ký tên, nhưng cậu cầm Nội Quy Trường và xem quy tắc 7-7.

“Sợ thì cứ nói đi.” Tần Châu không kiên nhẫn nói: “Sau này đừng chơi trò chết tiệt đó nữa, cũng đừng có lảng vảng trước mặt tôi làm âm chuyện gia nhập hội sinh viên.”

“Không, không phải... Đàn anh...”

Lâm Dị cuối cùng cũng nói “Đàn anh, anh có nhớ quy tắc 7-7 không?”

Tần Châu trở nên mất kiên nhẫn: “Có rầm thì có.”

“VẬY em không khách sáo nữa.” Lâm Dị chỉ ra phía sau lưng Tần Châu.

Khi Tần Châu quay đầu lại, cửa sổ ban đầu được niêm phong đã mở ra.

Quy tắc 7-7: tất cả cửa sổ trong khuôn viên trường đều bị niêm phong, nếu có cửa sổ mở (sẽ được bổ sung)

Tần Châu: “...”

—

Tác giả có lời muốn nói:

Anh họ: “Anh mẹ nó cảm ơn em quá cơ.”

Chương 5: Quái vật 7-7

Bầu trời bên ngoài đang là...-

Chương 5: Quái vật 7-7

Trước mặt cậu là một khu chung cư đồ nát, xung quanh chỉ có bóng tối, một khoảng không gian đen kịt bao trùm, chỉ có ánh đèn mờ từ khu chung cư là nguồn sáng duy nhất.

Lâm Dị không chút nghĩ ngợi đi về phía nguồn sáng, vừa đi về phía tòa chung cư, cậu liền bắt gặp Tần Châu đang đứng ở bên ngoài tòa nhà. Tần Châu cũng đã nhìn thấy cậu, lập tức cau mày.

Lâm Dị suy nghĩ hồi lâu, sau đó bước nhanh về phía Tần Châu, ngượng ngùng nói: “Đàn anh, chúng ta có phải bị kéo vào quy tắc này rồi không? Vừa rồi có một cái cửa sổ mở ra.”

Khi Tần Châu nhìn lại cửa sổ, có một ánh sáng đỏ lòm kỳ lạ chọt lóe, thứ ánh sáng màu đỏ ấy trong nháy mắt bay vút lên, nhấn chìm họ, sau đó họ đã đến được đây.

Lâm Dị thầm nghĩ, khó trách 7-7 vẫn chưa được giải quyết, tốc độ xi măng nhấn chìm người cậu rất chậm, cho bản thân có đủ thời gian để phản ứng và tự cứu mình, nhưng 7-7 vừa xuất hiện, Lâm Dị nhìn chằm chằm nó một lúc rồi bị hút vào thế giới quy tắc luôn.

Tần Châu nhìn cậu, tâm trạng của những ai tiến vào thế giới quy tắc đều không được tốt lắm, nhưng Lâm Dị dường như không hề như vậy, sắc mặt Lâm Dị trông khá thoải mái, cảm xúc tiêu cực duy nhất trên mặt cậu chính là sự hối lỗi vì đã khiến Tần Châu bị kéo theo cậu tiến vào thế giới quy tắc.

“Không liên quan gì đến em.” Tần Châu nói.

Đúng là hấn định vào thế giới của quy tắc 7-7, nhưng đã lâu rồi hấn chưa tiếp xúc tới nơi này.

“À, vâng ạ.” Lâm Dị đáp lại một tiếng, sau đó nhìn xung quanh: “Đàn anh, quái vật ở đâu?”

Tần Châu liếc cậu một cái, cũng không có trả lời câu hỏi của cậu, mà là vội vàng nói cho Lâm Dị biết sau khi tiến vào thế giới quy tắc thì phải làm thế

nào.

“Em có thể coi thế giới quy tắc là một trò chơi hồi hộp thú vị. Sự thú vị của trò chơi nằm ở chỗ các NPC giết người mỗi đêm. Sự hồi hộp nằm ở chỗ các NPC cần một số điều kiện nhất định để giết người. Nếu em không muốn bị giết, ban ngày cần phải tìm ra manh mối liên quan, thông qua những manh mối này mới tránh được điều kiện bị chúng giết.”

“Hãy coi thế giới quy tắc là một trò chơi hồi hộp thú vị.” Lâm Dị lặp lại lời hăn, nắm chặt tay phải thành nắm đấm vào lòng bàn tay trái. Sau đó ‘búng tay’ một tiếng, nói: “Vậy chủ đề của trò chơi là ‘mở cửa sổ’?”

“Có thể nghĩ như vậy.” Tần Châu nói, “Nhưng tránh xa cửa sổ vẫn tốt hơn.”

Dù sao tất cả bọn họ bị cuốn vào thế giới quy tắc bởi vì “cửa sổ mở”.

“Nhưng mà...” Tần Châu nhìn Lâm Dị từ trên xuống dưới: “Loại người thích chết như em thì làm gì chả được?”

“Đàn anh à, em chỉ muốn tiến vào nơi này, em có già cũng không muốn chết.” Lâm Dị thấp giọng giải thích, cậu nghe được Tần Châu không coi cậu là anh em, cũng đúng, cậu vẫn chưa tham gia hội sinh viên. Nhưng nếu Tần Châu đã nói đây là trò chơi, vậy thì cậu cũng là đồng đội của Tần Châu, nhưng Tần Châu không có ý coi cậu là đồng đội.

Mặc dù Lâm Dị cũng nghĩ rằng mình quái gở, nhưng lời giải thích về thế giới quy tắc của Tần Châu có chung chung quá không. Các điều kiện để giết người rốt cuộc là gì? Có thể ra tay với NPC không? Tránh điều kiện giết người rồi làm gì? Rồi quái vật 7-7 ở đâu?

Lâm Dị cần thêm thông tin từ một người chơi cũ như Tần Châu, cậu nghĩ một lúc rồi nói: “Đàn anh, anh biết câu lạc bộ Mensa không?”

Mensa là câu lạc bộ lấy chỉ số IQ làm tiêu chí tuyển thành viên, Lâm Dị mềm mỏng ám chỉ: “Đàn anh, em là thành viên dự bị á.”

Tần Châu nhìn cậu bằng ánh mắt kì lạ hồi lâu, sau đó quay người đi vào khu chung cư, không nói gì.

Lâm Dị: “...”

Loại tình huống này, cậu đã phải lấy hết dũng khí bán mình không biết xấu hổ, lại có người không thèm kính trọng, đối với Lâm Dị đây là điều có chút không tốt.

Lâm Dị cảm thấy mình bị từ chối, cậu nghĩ nếu bây giờ bước vào căn hộ, Tần Châu sẽ cảm thấy như có người đang leo đẹo theo hần, như vậy thì mất mặt quá.

Để hạn chế khả năng này, Lâm Dị quyết định đi vào sau.

Rồi năm phút sau, khoảng thời gian này không dài cũng không ngắn.

Cậu giơ tay lên để xem giờ, nhưng chiếc đồng hồ trên cổ tay đã biến mất. Lâm Dị vừa suy nghĩ cậu làm mất đồng hồ lúc nào, vừa đứng đợi năm phút trôi qua. Nếu có một bộ đếm thời gian làm việc vào thời điểm này, có thể nhận thấy đã hết năm phút, Lâm Dị cũng bước vào căn chung cư.

Bước vào bên trong, Lâm Dị phát hiện rằng không chỉ có một mình Tần Châu đứng tại sảnh tầng một, mà còn có những người khác cũng bị cuốn vào thế giới quy tắc. Chủ tịch hội sinh viên là người nổi tiếng, hầu như tất cả sinh viên của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự nhiên đều biết tới hần, bọn họ không ngừng dán chặt mắt vào Tần Châu, nhưng bị Tần Châu phớt lờ, hần không hề định đáp lại lời cầu xin giúp đỡ của bất cứ ai.

Lâm Dị đưa mắt nhìn, có vẻ Tần Châu không có ý muốn coi người khác là đồng đội, chỉ là hần cảm thấy khó chịu khi bị người nhìn chăm chăm, nói "Cẩn thận cửa sổ."

"Hãy cẩn thận với cửa sổ" như một câu nói vô nghĩa vậy, bởi vì mọi người đều bị hút đến đây vì mấy cái cửa sổ đang mở, dường như ai cũng biết điều này và cũng chẳng ai có ý định lại gần chúng.

Sau đó, Tần Châu bắt đầu xem xét nội thất của căn hộ, Lâm Dị cũng làm theo.

Điều nhận thấy rõ ràng nhất là căn hộ này dành cho người lớn, ở tầng một có phòng trực ban và phòng giặt giũ, thậm chí còn có phòng cắt tóc và nhà ăn. Nhưng những phòng này hiện tại đều đang đóng và có các biển báo tương ứng trên từng cánh cửa.

Cầu thang lên tầng hai và tầng ba ở hai bên, khá khác biệt so với một ký túc xá thông thường, nơi này trông cũ kỹ và đồ nát hơn, các bức tường đầy vết nứt còn lớp xi măng sau khi dán tường đã bị bong nứt hết cả. Phần trần nhà phía trên đỉnh đầu chống thấm vô cùng kém, rêu mốc mọc lên um tùm khắp nơi khiến cả căn hộ bốc lên một mùi hương khó tả.

Thứ còn mới duy nhất là cánh cửa sắt của căn hộ.

Sau khi quét qua một lượt, Lâm Dị chuyển sự chú ý của mình đến phòng trực ban.

Phòng trực ban có hai cửa kính hướng ra sảnh chung cư, cửa sổ đều được đóng kín, cậu không thể nhìn rõ mọi thứ ở bên trong vì cửa kính quá bẩn.

Cửa phòng trực ban hình như cũng đóng, Lâm Dị đang suy nghĩ thử có nên gõ cửa xem có ai trong phòng trực hay không thì bỗng có người chọc nhẹ vào lưng cậu.

Là một cô gái, Lâm Dị quay đầu lại nhìn, lại có một nam sinh khác lên tiếng: “Chúng ta tự giới thiệu, làm quen đi.”

Lâm Dị: “Ừm! Được thôi.”

Kì thực nội tâm cậu đang bắt đầu gào thét rồi, giới thiệu bản thân là một cái thứ gì đó không hề tốt chút nào với một người như cậu.

Nam sinh kia bắt đầu trước: “Tôi tên Khuất Gia Lương, sinh viên năm bốn. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp phải quái vật quy tắc...” Khuất Gia Lương không khỏi phàn nàn: “Nếu hôm nay tôi lười biếng không học bài, chạy đi chơi bóng rổ. Nói không chừng đã không... Dù sao hôm nay cũng là cuối tuần mà.” Hắn vừa nói vừa vò đầu.

Lúc này, một nam sinh khác vỗ vai Khuất Gia Lương: “Từ Hạ Tri, bạn cùng phòng của cậu ta, trước khi bị lôi đến đây, tôi đang ngồi học bài với tên này. Đây cũng là lần đầu tiên tôi bị kéo vào thế giới quy tắc.”

Lâm Dị vừa soạn sẵn màn giới thiệu bản thân của mình trong đầu, vừa suy nghĩ.

Cạnh tranh, sao chỗ nào cũng có cạnh tranh hết vậy!

Hiện tại trong sảnh chung cư có tám người, sáu nam, hai nữ. Cô gái chọc vào lưng Lâm Dị nói: “Chu Linh Linh, năm ba, lần đầu tiên.”

Một nữ sinh khác cúi đầu vừa lau nước mắt vừa nói: “Tôi... tôi tên là Lý Dĩnh, sinh viên năm hai, cũng... cũng là lần đầu.”

Có lẽ là do cảm xúc của Lý Dĩnh đã ảnh hưởng tới mọi người, vành mắt Chu Linh Linh cũng đỏ ửng lên.

Ngoại trừ Lâm Dị và Tân Châu, hai chàng trai còn lại lần lượt tên Trình Dương và Vương Đạt. Trình Dương cũng giống như Lâm Dị, là sinh viên năm nhất, Lâm Dị nhận ra Trình Dương chính là người cũng bị nhốt trong khách sạn với

mình vào đêm hôm trước, lúc đó cậu ta ngủ ở giường bên dưới Lâm Dị.

Trình Dương sờ sờ cơ thể một lúc, như thể đang tìm thuốc lá. Đêm hôm vừa rồi, cậu ta đã hút hết điếu này đến điếu khác ở giường bên dưới cậu. Sáng hôm sau, Lâm Dị thức dậy đã thấy dưới mặt đất một đồng tàn thuốc.

Cũng bởi vì có người chết trong phòng khách sạn, Trình Dương, người đã hết thuốc lá, run rẩy nhặt mẫu thuốc lá dưới đất lên và tiếp tục hút.

Lâm Dị thầm nghĩ, đây là phản ứng của lũ đực rựa khi gặp chuyện hả?

Sau đó cậu liếc nhìn Tần Châu, Tần Châu cũng đang hút thuốc.

Tần Châu đánh giá một lượt những người ở đây, hần rất nhạy bén, khi Lâm Dị vừa mới để mắt tới hắn, Tần Châu liền nhìn sang.

Lâm Dị vội vàng dời tầm mắt đi, trong lòng hét lớn: Đừng nói là anh phát hiện ra nhá? Nhìn thấy tui liếc trộm luôn hả?

Bên cạnh, Trình Dương không được hút thuốc xoa xoa mặt nói: “Trình Dương, Trình bên cạnh bộ Hòa, Dương trong Dương cương chi khí *. Các anh chị, em là tân sinh viên, nhà em rất giàu, người giàu nhất ở tỉnh Dung là cha em, nếu các anh các chị sẵn sàng cứu đứa em trai này, em sẽ cống hiến tất cả tài sản trong gia đình.”

(*): là thành ngữ thường chỉ sự nam tính từ nội tâm, khí phách, lời nói và việc làm của nam giới.

Đáng tiếc dù là tiền thì cũng không có tác dụng trong hoàn cảnh này.

Lâm Dị nói: “Lâm Dị, tân sinh viên.”

Không còn gì nữa, nhưng những chữ này đúng là bài diễn văn tự giới thiệu bản thân mà Lâm Dị phải soạn trong đầu rất lâu.

Tự giới thiệu xong, Lâm Dị nhìn qua Tần Châu đang quan sát cậu, ánh mắt dường như suy nghĩ gì đó.

Còn lại Vương Đặc, gã nói: “Vương Đặc, sinh viên năm hai. Nhưng đây là lần thứ hai tôi bước vào thế giới quy tắc.”

Những lời này lập tức hấp dẫn của phần đông số người ở trong sảnh, Khuất Gia Lương lập tức hỏi liền ba câu: “Cậu từng vào rồi? Là quy tắc nào? Trong thế giới quy tắc thật sự tồn tại quái vật sao?”

Vương Đặc theo bản năng liếc qua Tần Châu: “Là quy tắc 3-7, nhưng mà tôi

nằm thẳng, bởi vậy cũng không biết quá nhiều.”

Ánh mắt của anh ta khiến tất cả mọi người nhìn về phía Tần Châu, sau đó hiểu được ý Vương Đạc qua ánh mắt, người đã khiến Vương Đạc nằm không cũng thẳng chính là chủ tịch hội sinh viên.

Thật may mắn vì Tần Châu bây giờ cũng đang ở thế giới quy tắc 7-7. Như tìm được chỗ dựa, nỗi sợ hãi cùng với lo lắng trên mặt mọi người dường như dịu đi rất nhiều.

Trình Dương không biết Tần Châu, nhưng cậu ta hiểu được sức nặng của Tần Châu, chân thành nói: “Đại ca! Em trai trông cậy hết vào anh.”

“Nhiều lời.” Tần Châu phun ra duy nhất một câu này, Trình Dương cùng Vương Đạc không rõ ý anh là gì nên có chút ngượng ngùng.

Lâm Dị càng thêm chắc chắn, Tần Châu thật sự không có ý định coi người khác là đồng đội. Sau đó, cậu bắt đầu cảm thấy khắp người như phát ốm đến nơi, má nó, là cái tật ngại họ người khác.

Trong bầu không khí mong manh đó, một loạt tiếng bước chân vang vọng lúc cao lúc thấp từ bên ngoài căn hộ vang lên, tiếng bước chân thay đổi từ xa đến gần khiến bầu không khí trong nháy mắt thay đổi, cảm giác lo lắng bắt đầu lộ ra, hô hấp của mọi người đều bị tiếng bước chân dồn dập bóp nghẹt.

Là NPC.

Ngoại trừ Trình Dương, tất cả đều biết rằng NPC là những kẻ hành quyết của thế giới quy tắc. Cũng bởi vì những người khác không có thời gian nói chuyện cùng Trình Dương, Trình Dương bèn đi tới trước mặt Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, anh biết chuyện gì đang xảy ra không?”

Lâm Dị nghĩ rằng nếu Tần Châu có thể nói cho mình biết tình hình của thế giới quy tắc, vậy thì thế giới quy tắc không phải là một sự tồn tại bí mật gì hết. Vậy nên cậu nhanh chóng nói với Trình Dương những gì Tần Châu đã giải thích với cậu lúc nãy: “Cậu có thể coi đây là một trò chơi hội hộp đang chờ khám phá, và các NPC trong trò chơi sẽ giết người.”

Trình Dương sửng người một lúc.

Mặc dù trong thâm tâm biết rằng như vậy quá vô lý, nhưng vẫn không thể ngăn bản thân không khỏi rung mình sau khi nghe những lời giải thích đầy kinh sợ kia.

Lâm Dị thấy Trình Dương sợ hãi, an ủi một cách vụng về: “Nhưng NPC có hạn

chế riêng, phải có điều kiện thì mới giết người, với cả nó chỉ giết vào ban đêm thôi.”

Cổ họng Trình Dương như thắt lại: “VẬY, điều kiện giết người là cái gì...?”

“Không biết.” Lâm Dị vẫn thấp giọng nói: “Cho nên ban ngày đi tìm manh mối, nếu tìm được manh mối, buổi tối có thể thoát chết rồi.” Cậu suy nghĩ một chút, rồi chắp vá thêm một câu: “Chắc thế.”

Có lẽ Lâm Dị không giỏi an ủi người khác cho lắm, được cậu an ủi xong, sắc mặt Trình Dương càng thêm khó coi, khòe miệng mấp máy hồi lâu mới nói: “Mẹ... mẹ kiếp... Tôi chỉ chuyên về vũ lực, IQ bằng 0.”

Mặc dù Trình Dương không cao bằng Lâm Dị nhưng chiều ngang của Trình Dương rộng hơn Lâm Dị rất nhiều. Nhìn thoáng qua có thể biết cậu ta là một cầu thủ thường xuyên tập thể dục, nhưng ở đây thì hoàn toàn ‘vô dụng’.

Trình Dương nhìn ra ngoài căn hộ: “Còn... Còn... ”

Lời còn chưa nói hết, tiếng bước chân ngày càng lớn dần, chỉ chốc lát khoảng cách đã được kéo gần.

Một tiếng thở lạnh vang lên bên tai.

“Đến... đến rồi.”

Không biết là lời nói của ai, nhưng trong tầm mắt của mọi người, một lão già xuất hiện ở cửa căn hộ.

Gã khoảng 60 tuổi, dáng người lom khom, thiếu mất một bên chân phải nên tiếng bước lúc cao lúc thấp.

Khuôn mặt gã đầy nếp nhăn, những nếp nhăn này gần như che mất đôi mắt của lão, khiến người khác vừa nhìn qua có cảm giác như mình đang bị lén lút theo dõi.

Gã liếc nhìn một lượt, bởi vì có rất nhiều người ở sảnh, ánh mắt của gã chỉ quét qua bọn họ, sau đó đi đến cửa phòng trực, dùng chìa khóa mở ra.

Mọi người thấy gã ta đi vào rồi đẩy cửa sổ kính bên trong, âm thanh cánh cửa vang lên một tiếng két.

Ai nấy đều bị PTSD với cửa sổ, khi thấy gã mở cửa sổ ra, mọi người đều lùi lại một bước, ngay cả Tần Châu cũng cau mày.

Sau khi cánh cửa kính được đẩy ra, bệ cửa sổ phía sau hiện lên, chiếc bàn

tương đối rộng, trên đó có một cái điện thoại cố định, bên cạnh điện thoại cố định là một cuốn sổ đăng ký bị ố vàng, bên trong là một chùm chìa khóa được dán số trên mỗi chiếc chìa.

Gã vươn nửa người ra, cầm sổ đăng ký trong tay, vẫy tay với mọi người: “Đăng ký.”

Một câu nói không rõ ràng, hơn nữa gã cũng khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, bầu không khí đột nhiên cứng lại.

Không ai bước tới để đăng ký, và không ai biết điều gì sẽ xảy ra. Mọi người liếc qua liếc lại giữa Tần Châu và lão NPC, với hy vọng Tần Châu có thể dẫn đầu cả đám.

Tần Châu đứng tại chỗ, cũng không có ý định dẫn đầu, chỉ hỏi: “Không đăng ký thì sao?”

Gã nhìn chằm chằm mọi người lập tức chuyển hướng quay sang nhìn một mình Tần Châu: “Đây là hoàn cảnh đặc biệt, không đăng ký sẽ không trao chìa khóa.”

“Hoàn cảnh đặc biệt?” Tần Châu nắm lấy từ khóa, gặng hỏi ngược lại: “Hoàn cảnh đặc biệt gì?”

“Cậu không biết bên ngoài có rất nhiều người đã chết sao?” Lão già nhìn chằm chằm vào Tần Châu, trả lời: “Ngoài kia giờ rất loạn, nếu cậu không muốn đăng ký, ta chỉ có thể đuổi cậu ra ngoài.”

Tần Châu lại hỏi về ‘bên ngoài’, nhưng gã cũng không muốn nói nữa, gã ta chỉ nhìn chằm chằm Tần Châu, sau đó quay lại chủ đề ban đầu, kêu mọi người tới đăng ký.

Tất cả mọi người không dám thở mạnh, trong lúc căng thẳng, Tần Châu đột nhiên tiến lên giật lấy giấy bút từ trong tay ông lão.

Sau khi nhìn thấy Tần Châu đăng ký, những người khác cũng do dự tới đăng ký.

“Đăng ký xong thì trở về phòng của mình.” Gã nói: “Không có việc gì thì đừng đi lang thang bên ngoài.”

Lâm Dị là người cuối cùng đăng ký, lúc đăng ký cậu còn cố tình ném sổ đăng ký xuống đất, sau đó ngồi xổm xuống nhặt lên.

Lâm Dị tranh thủ thời cơ nhanh chóng lật xem cuốn sổ.

Cậu để ý thấy Tần Châu lúc đăng ký còn xem cuốn sổ thêm mấy lần.

Lâm Dị vốn tưởng rằng sổ đăng ký có chút manh mối, nhưng cuối cùng thất vọng nhận ra sổ đăng ký chỉ là mấy tờ đơn đăng ký được cắt thành một tập, danh mục cần điền chỉ có họ tên.

Điều kỳ lạ duy nhất là các mép giấy của cuốn sổ gồ ghề thô ráp, như thể một vài trang đã bị xé ra.

Sau khi nhật sổ đăng ký, Lâm Dị nhanh chóng viết tên của mình dưới ánh mắt khó chịu của gã đàn ông. Sau khi điền xong, cậu đưa cuốn sổ đăng ký về phía gã ta.

Gã liếc nhìn Lâm Dị, kiểm tra thông tin đăng ký của cậu rồi đưa cho cậu một chiếc chìa khóa có số '304' ở trên.

Lúc Lâm Dị lấy được chìa khóa, người ở đại sảnh tầng một đã rời đi, sau khi lấy được chìa khóa, bọn họ dựa vào theo mã số trên chìa khóa đi về phòng của mình.

Chỉ có Trình Dương đang đợi cậu.

Thấy Lâm Dị đã đăng ký xong, Trình Dương tiết lộ mã số của mình cho Lâm Dị, đó là '303'. Nếu sắp xếp phòng trật tự bình thường, phòng của cậu ta sẽ ở bên cạnh Lâm Dị.

Hai người đi lên tầng ba, Trình Dương chìa chìa khóa ra, sau đó im lặng. Khi đi với người lạ, Lâm Dị sẽ cảm thấy ngượng ngùng nếu bên kia nói quá nhiều, nếu bên kia không nói, Lâm Dị còn cảm thấy ngượng hơn.

Lâm Dị không chịu được cảm giác này, bèn mở lời hỏi trước: "Cậu... Lúc này cậu muốn nói cái gì?"

Vừa rồi Trình Dương nói dở câu "Vậy còn..." nhưng lại bị cắt ngang bởi sự xuất hiện của ông lão.

Sau khi Lâm Dị hỏi xong để bớt sự ngượng ngùng, sắc mặt Trình Dương tái nhợt như vừa gặp quỷ. Lâm Dị thậm chí có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của cậu ta, sau đó Trình Dương mới nói: "Lâm ... Anh Lâm Dị, anh nói rằng chúng ta sẽ tìm kiếm manh mối vào ban ngày và NPC giết người vào ban đêm."

Lâm Dị khựng lại, cậu hiểu được Trình Dương đang muốn nói gì.

Trình Dương nắm chặt chìa khóa, sau đó buông ra. Lòng bàn tay cậu ta hằn

nốt chìa khóa, Trình Dương thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi: “Bầu trời bên ngoài đang là. . .”

Ban đêm.

Chương 6: Quái vật 7-7

Vậy đàn anh cảm thấy em có tiềm năng trở thành một đồng đội tốt chưa ạ-

Chương 6: Quái vật 7-7

“Anh Lâm Dị.” Giọng nói Trình Dương run run, cố ý hít sâu thêm vài lần: “Hay là ban đêm này không phải ban đêm?”

Lâm Dị cúi đầu suy nghĩ một chút: “Vậy ban ngày là cái gì?”

Trình Dương: “...”

Những người đăng ký trước họ đã về phòng của mình theo số được dán sẵn trên chìa. Đèn hành lang tầng ba không quá sáng, nhưng xuyên qua ánh đèn vẫn có thể nhìn thấy số của từng phòng.

“303, 304...” Trình Dương đếm số ký túc xá, sắc mặt tối sầm lại: “305...”

Số phòng ngủ không theo thứ tự ngẫu nhiên, chúng được phân bố một cách có trật tự trên cùng một phía của hành lang tầng ba. Số lượng phòng có trật tự nhất định chứng minh ban đêm này là ban đêm mà NPC có thể giết người, nhưng vừa mới bắt đầu trò chơi mà đã là ban đêm rồi, bọn họ hoàn toàn không có chút manh mối nào để đối phó với chúng.

Sắc mặt Trình Dương chợt tái nhợt.

Ở bên ngoài phòng, Lâm Dị dùng chìa khóa mở cửa, còn Trình Dương thì đứng bên cạnh nhìn cậu

Lâm Dị cảm giác như mình đang bị kẻ xấu nhắm vào, chính là cái kiểu chỉ cần mình mở cửa thì họ sẽ thừa cơ xông vào hãm hại.

Lâm Dị đứng im không vặn chìa khóa, im lặng một lúc mới nói: “Anh Trình Dương à, tôi là con trai đấy.”

Trình Dương phải mất một lúc để hiểu ý của Lâm Dị, vội vàng giải thích: “Ngộ nhỡ mở cửa ra có ai xông ra giết thì sao? Em ở phía sau canh chừng cho. Nếu có chuyện gì xảy ra, còn kịp kéo anh chạy.”

Lâm Dị: “Ồ...”

Sau đó, cậu vặn chìa khóa dưới ánh mắt dõi theo của Trình Dương. Cửa được mở ra, khóa lò xo kêu lách cách một tiếng, âm thanh này bỗng chốc kêu lên, vang vọng đến tận nơi sâu nhất của hành lang.

Lâm Dị cảm thấy cả người của Trình Dương căng thẳng, mở cửa đi vào, sau đó thò đầu ra ngoài.

Mở cửa không bị giết hay gì đó.

Trình Dương cũng đi mở cửa.

Khi Trình Dương mở cửa, Lâm Dị đứng sau trả ơn rồi mới trở về phòng mình.

Đèn trong phòng không bật, Lâm Dị thật sự không nhìn rõ trong phòng có xảy ra gì không, nhưng rất yên tĩnh. Cậu đóng cửa lại, lần mò tìm công tắc đèn cạnh cửa và bật lên.

Dưới ánh đèn, Lâm Dị phát hiện trong Phòng 304 có rất nhiều đồ đạc cá nhân, giống như ở đây vốn có người ở vậy.

Bởi vì cái trò chơi trinh thám này bắt đầu trực tiếp từ buổi tối, Lâm Dị đành phải nhìn ngó một lượt quanh phòng. Cậu nhanh chóng tìm kiếm mọi nơi, kiểm tra mọi góc ngách và tìm thấy một cái vại đã đựng đầy đồ dưới gầm giường, dường như không có cái nào là manh mối hữu ích.

Vì vậy Lâm Dị nhìn về phía đối diện cửa sổ, cửa sổ bị rèm cửa che lại, toàn bộ tầm nhìn chỗ cửa sổ bị khuất mất.

Lâm Dị nhìn tấm rèm, nhấc chân muốn tới gần, nhưng vừa bước một bước cậu liền khựng lại.

Mọi người ở đây đều bị kéo vào đây vì nội quy 7-7, cửa sổ và máy thứ tương tự luôn khiến ai nấy đều cảm thấy có điều gì đó không ổn, ngộ nhỡ có vấn đề gì xảy ra nếu cứ tiếp cận một cách hấp tấp như này thì sao.

Tần Châu cũng nói rồi, cẩn thận với cửa sổ.

Lâm Dị nhìn rèm cửa, chần chừ một chút, cũng không tiến thêm.

Sau đó cậu nhìn về phía bức tường, bên kia bức tường là Phòng 305. Cậu thấy Tần Châu lấy chìa khóa Phòng 305.

Lâm Dị gãi trán, hít một hơi thật sâu rồi dựa cả người vào tường.

Phòng 305.

Tần Châu đã lục soát cả căn phòng, nhưng không phát hiện được nhiều, có

thì cũng không giá trị gì mấy.

Có quần áo trong tủ, tất cả quần áo đều là của phụ nữ với kích thước nhỏ.

Trên bàn cạnh chiếc giường đơn còn có rất nhiều lọ và hộp đựng mỹ phẩm, nếu bản thân căn phòng 305 này có người ở thì chắc chắn đó là một người phụ nữ thân hình nhỏ nhắn.

So với những người khác tiến vào thế giới quy tắc, Tần Châu tự nhiên như ở nhà, dù sao nội quy trong khuôn viên trường hơn nửa là do hắn tự hoàn thiện sau khi tiến vào thế giới quy tắc, còn quy tắc này chưa xong là do hắn đợi mãi mà chẳng thấy nó tìm đến gì cả.

Hắn dán mắt vào cửa sổ đang được che bởi tấm rèm đối diện với cửa ra vào, cũng bởi thế nên hắn không thể biết được phía cửa sổ sau tấm rèm đó đang đóng hay mở.

Khi đang nhìn chăm chăm vào rèm cửa, một âm thanh mỏng như tiếng muỗi kêu hình như vang lên từ rất xa nhưng cũng rất gần.

“Đàn anh...”

Tần Châu: “...”

Lâm Dị nghe thấy Tần Châu gõ lại lên tường hai lần, sau khi có người đáp lại, Lâm Dị nói: “Em có chuyện muốn hỏi đàn anh, được không ạ?”

Bởi vì đây là lần đầu tiên cậu tới đây, không hiểu biết gì mấy, cũng không xác định được có thể nói chuyện thông qua bức tường hay không, cho nên hiện tại cậu đang cẩn thận xin phép Tần Châu.

Có tiếng gõ vào tường.

Lâm Dị đoán được Tần Châu đồng ý, bèn tiếp tục nói: “Đàn anh, nếu anh chưa nghe qua câu lạc bộ Mensa, vậy anh đã từng nghe qua câu nói ‘Không sợ kẻ địch mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như bò’ chưa?”

Bên kia bức tường: “...”

Lâm Dị xấu hổ tự đề cao mình: “IQ của em là 143, nếu được hướng dẫn, em có thể trở thành đồng đội mạnh như hổ kia của anh.”

Bên phía bức tường không có động tĩnh gì, hình như Tần Châu vẫn chưa muốn nói chuyện với cậu. Lâm Dị lại tự mình gõ vào tường, cậu gõ ba cái ngắt quãng rồi dừng lại, đoán rằng Tần Châu vẫn đang chú ý đến mình, cậu nói: “Ngày 28, không phải em vô tình gặp đàn anh trên xe buýt, mà là những

sinh viên cuối cấp như đàn anh đang cố gắng ngăn cản các sinh viên năm nhất đến sớm. Ngoài ra còn có danh sách tuần tra của hội sinh viên vào ngày 29, danh sách này đang trống. Các sinh viên cuối cấp thực sự không muốn nhìn thấy các em mình bị cuốn vào Thế giới Quy tắc, họ đã ra sức bảo vệ sinh viên, đàn anh đúng là người 'khẩu xà tâm phật' mà!"

Giọng nói của Tần Châu cuối cùng cũng truyền đến từ phía bên kia bức tường: "... Sợ à?"

Lâm Dị nịnh nọt xong, vành tai đã đỏ bừng. Cậu nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, sau đó nói: "Không phải, em chỉ nhận ra, từ khi đàn anh tiến vào Thế giới Quy tắc đã ít nói hơn nhiều, đàn anh thân thiện mà im lặng thì chắc chắn có điểm gì đó kì quái."

Không gian rơi vào sự yên tĩnh không một lời nói.

"Em phát hiện rằng sở dĩ đàn anh ít nói là vì anh đề phòng bọn em, đồng thời cũng đang quan sát bọn em." Lâm Dị nói: "Nhưng đàn anh hiểu đám bọn em nhiều nhất, còn là chủ tịch hội sinh viên. Vậy rốt cuộc đàn anh đang đề phòng bọn em điều gì? Nếu anh nghĩ bọn em làm vướng chân anh, thì cứ việc sút bọn em đi là được, cũng không cần phải nhắc nhở bọn em 'cẩn thận cửa sổ', và cũng không cần dẫn đầu đăng ký. Không cần quan sát bọn em, dù sao bọn em cũng chẳng giúp được gì nhiều cho đàn anh."

"Cho nên..." Tần Châu đáp: "Rốt cuộc em muốn nói cái gì?"

"Nhận được sự tin tưởng của đàn anh, chứng minh mình không phải quái vật." Lâm Dị nói: "Đàn anh, quái vật 7-7 có phải là một trong tám người chúng ta không?"

Có thể khiến một vị đàn anh thân thiện giỏi giao tiếp trở nên dè dặt, mọi người đều là sinh viên của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, Tần Châu tỏ ra phòng bị như vậy chỉ có thể chứng minh rằng có một người trong số họ khiến cả chủ tịch hội sinh viên cũng phải e sợ. Trong Thế giới Quy tắc, nguy hiểm nhất là NPC, nguy hiểm hơn nữa chính là quái vật 7-7.

Họ không phải NPC, vậy chỉ còn một khả năng khác, họ chính là quái vật 7-7.

Lần này Tần Châu im lặng một hồi lâu, hẳn không nghĩ tới đầu óc Lâm Dị lại nhạy số nhanh như vậy. Lâm Dị kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của Tần Châu, một lúc sau, có tiếng gõ vào tường.

Cậu đã đúng.

Lâm Dị còn chưa kịp hỏi thêm câu gì, Tần Châu nhấn mạnh giọng: “Chuyện này chỉ có số ít người của hội sinh viên biết.”

Ngụ ý là để cho Lâm Dị giữ bí mật.

“Vâng ạ.” Lâm Dị cũng nhìn ra được, những người khác không biết chuyện này: “Nếu như đàn anh không chê em phiền, vậy em có thể hỏi nguyên nhân không?”

Đại khái là có thể loại Lâm Dị ra khỏi diện tình nghi, Tần Châu nói: “Quái vật đặt ra quy tắc, tôn hưởng (*) quy tắc, nhưng quái vật là quái vật, chúng không có chỉ số IQ 143. Điều kiện để chúng giết người, hay quy tắc tử vong, sẽ luôn được tìm ra.”

(*): 招 徠 : giải thích đầy đủ sẽ là 招 徠 享 奉 (chí tôn hưởng thụ), tôn trọng và tận hưởng.

Bây giờ Lâm Dị đã hiểu: “Vậy nên, quái vật là một người giám sát. Nó ẩn nấp giữa chúng ta để giám sát việc chúng ta vi phạm vào điều kiện tử vong mà nó đã đặt ra và nếu cần thiết còn có thể dụ chúng ta vi phạm vào mấy điều kiện đó. Một khi phát hiện ra sự tồn tại của nó, sẽ bị nó giết người diệt khẩu?”

“Kiểu thế.” Tần Châu nói: “Bản thân quái vật cũng có điều kiện giết người.”

“Gì ạ?”

“Giết người tùy ý trước khi phục bàn (*).”

(*) 复盘 : thuật ngữ trong môn đánh cờ, sau một trận đấu thì người đánh cờ sẽ bày lại ván cờ, quan sát kỹ lưỡng hơn trận đấu, suy nghĩ tính các bước, phân tích rồi tổng kết.

Lâm Dị không hiểu: “Phục bàn?”

“Cách duy nhất để ra khỏi đây là tìm ra nó và nói với nó rằng mình biết tất cả các quy tắc của nó. Nó sẽ cho mình rút xéo và sẽ không chọn mình tham gia lại trò chơi nữa.”

“À đúng rồi!” Lâm Dị nhớ lại: “Vậy nên con đường xi măng kia không có tác dụng với anh.”

“Đúng là nhóc thiên tài IQ 143, che lại sự sắc bén của mình đi.” Tần Châu nói: “Nó rất thích giết mấy nhóc thiên tài như em đó.”

Nhóc thiên tài Lâm Dị không hề sợ hãi, ngược lại còn ngượng ngùng nói: “Đã rõ. Vậy đàn anh cảm thấy em có tiềm năng trở thành một đồng đội tốt chưa

ạ?”

“ ...”

“Đàn anh, chúng ta hợp tác đi.” Lâm Dị nói: “Em thu hút sự chú ý của quái vật, đàn anh tìm điều kiện tử vong ở nơi này rồi nói cho em biết.”

“Em có sợ chết không vậy?” Anh hàng xóm phòng bên im lặng một lúc mới hỏi.

“Đương nhiên là sợ rồi.” Lâm Dị khó hiểu nói.

“Vậy thu hút sự chú ý của quái vật thì tuyệt lắm hả?”

Lâm Dị sửng sốt một chút, vội vàng nói lấy lệ: “Phân công công việc rõ ràng sẽ hiệu quả hơn. Em buồn ngủ rồi, đi ngủ thôi. Chúc đàn anh ngủ ngon nha.”

Để thuyết phục Tần Châu rằng mình thật sự buồn ngủ, lúc nằm xuống giường, cậu còn cố ý phát ra tiếng động.

Sau khi tiếng động biến mất, Lâm Dị mở mắt ra và nhìn lên trần nhà.

Tần Châu không có nói cho cậu biết điều kiện tử vong của đêm nay, Lâm Dị cũng không hỏi. Sự thật quá rõ ràng rồi, đó là Tần Châu cũng không biết.

Lâm Dị bĩu môi: “Cha mẹ, xin hãy bảo vệ con.”

Vì không để suy nghĩ quá khích ảnh hưởng tới giấc ngủ, cậu sờ túi, muốn lấy ra MP4 nghe tiếng ồn trắng để ngủ cho dễ.

Chạm vào túi, trống rỗng.

Cậu hiểu vì sao Tần Châu nói những con dao đó vô dụng, vì không thể mang vào đây. MP4, thứ không bao giờ có thể rời khỏi cơ thể cậu, biến mất như chiếc đồng hồ đeo tay vậy.

Lâm Dị: “Ờm...”

Khó chịu thật, giờ phải mở to mắt nằm chờ mấy con NPC đem điều kiện giết người của nó đến.

Biết rằng khả năng đêm nay mình sẽ không ngủ được, Lâm Dị bắt đầu suy nghĩ về lão già quản lí của chung cư, đoán thử điều kiện giết người của lão.

Là đăng ký? Ai đăng ký sẽ chết?

Nếu vậy chẳng phải mọi người đều nguy to rồi sao.

“Ừm...” Lâm Dị thở ra một hơi: “Quên không hỏi đàn anh nơi này có ‘Pháp không trách công’ (*) hay không.”

(*): một luật bị vi phạm bởi rất nhiều người và do đó không được thi hành, hay dễ trừng trị nữa.

Lời vừa dứt, Lâm Dị liền nghe thấy có tiếng sột soạt.

Cậu lập tức ngồi dậy và nhìn về phía rèm cửa.

Thanh âm có vẻ được truyền đến từ ngoài cửa sổ, nhưng lúc Lâm Dị ngồi dậy, lại có tiếng bên cách vách, thậm chí cậu còn nghe được một tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng tiếng la hét nhanh chóng không còn, dường như chỉ một âm tiết sau đó bị ngắt đứt hoàn toàn.

Sau đó là tiếng thút thít như bị bóp nghẹt, nghe còn rõ hơn tiếng sột soạt. Nó phát ra từ bức tường ở phía bên kia của Phòng 304, là Phòng 303 nơi Trình Dương ở.

Vừa vặn là chiếc giường đơn ở Phòng 303 nằm ngay sát tường, cho nên Lâm Dị nghe được tiếng nước nở rất rõ ràng.

“Hu hu hu, dân giàu, nước mạnh, dân chủ, văn minh, hài hòa.”

“Hu hu hu, tự do, bình đẳng, công lý, pháp quyền.”

“Hu hu hu, yêu nước, tận tâm, trung thực, thân thiện.”

“Hu hu hu, không được, ông đây vẫn sợ lắm.”

Lâm Dị: “...”

Là tiếng nước nở của tên Trình Dương ở phòng bên.

Trình Dương khóc lóc ít nhất hai giờ, khi cậu ta khóc xong xuôi, cả căn chung cư trở về trạng thái yên tĩnh cho đến rạng sáng, như thể tiếng kêu sột soạt ngăn ngủ kia chỉ là ảo giác.

Hành lang của tòa chung cư được lắp một chiếc loa, và lúc này vang lên âm thanh. Trông rất giống những chiếc loa được người bán hàng sử dụng để thu hút khách hàng, thực tế thì cũng không khác nhiều lắm.

— “Ăn sáng, ăn sáng, ăn sáng ở Phòng 103.”

Ngoài hành lang truyền đến tiếng mở cửa, Lâm Dị nán lại một lúc, cậu vừa

bước ra từ Phòng 304, vừa đúng lúc gặp được Tần Châu của Phòng 305 đi ra.

Tần Châu nhìn sang Lâm Dị.

Người khác sợ không ngủ được thì nghe còn hợp lý, nhưng Tần Châu nhìn thấy dưới mắt Lâm Dị cũng cũng xuất hiện quầng thâm thì im lặng một lúc lâu.

Cả hai cố tình đi chậm để lén xem phòng của những người khác. Mọi người tất nhiên không bình tĩnh được như hai người bọn họ rồi, có khi còn sợ tới mức chẳng nhớ tới việc đóng cửa.

Thừa dịp trong hành lang không có người, Tần Châu kéo Lâm Dị đến bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Nhóc thiên tài, tối hôm qua gặp phải chuyện gì sao?”

Lâm Dị không có MP4 bên người, cả đêm không ngủ, hiện tại toàn thân cậu đau nhức, bị Tần Châu kéo như vậy khiến cho cậu xấu hổ đến mức dựng tóc gáy.

Lâm Dị rùng mình một cái, rụt khỏi người Tần Châu: “Không, không phải.”

“Tối hôm qua không ngủ được à, quầng thâm dưới mắt sắp kéo xuống tận gò má rồi kìa.” Tần Châu nói: “Đừng nói với tôi là em sợ đấy nhé, có gan tìm chết không thể nào lại sợ chỗ này được.”

Lâm Dị: “Hưng phấn quá, ngủ không được.”

Sau khi Tần Châu do dự nhưng cũng không nói gì thêm, Lâm Dị sờ sờ bụng nói: “Em đói rồi”, sau đó nhanh chóng thoát khỏi nanh vuốt của Tần Châu, chạy đến cầu thang rồi mất hút.

Sắc mặt Tần Châu đen lại: “...”

Chẳng có chút thành ý hợp tác gì cả.

Phòng 103 tầng 1 đã được cải tạo lại thành phòng ăn.

Bên trong bày một bàn tám người, trên bàn đã chuẩn bị sẵn cháo và đồ ăn, nhưng hầu như mọi người không ai dám manh động, đâu ai biết được trong bữa sáng có vấn đề gì không.

Tất cả bọn họ đều đang chờ ai đó đứng ra làm chuột bạch trước, kể cả có đói đến mức bụng cồn cào cả lên.

Lâm Dị đến phòng ăn muộn hơn, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cậu.

Trình Dương nhìn thấy Lâm Dị lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt

mừng rỡ sáng chói: “Tốt quá rồi, anh Lâm Dị, anh vẫn sống.”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt mọi người liền biến sắc, hiện tại trong phòng ăn đã có 7 người, nếu tối hôm qua NPC giết người, vậy thì người chết chính là...

Nếu Tần Châu xảy ra chuyện, bọn họ phải làm sao.

Vì vậy, mọi ánh mắt hướng về Lâm Dị trở nên phức tạp, Lâm Dị, một con người mắc chứng sợ xã hội, vội vàng ngồi xuống bàn ăn với nhiều ánh mắt kèm theo đang hướng về phía cậu.

Dùng bát cơm khô khan để giảm đi những cái nhìn chăm chăm.

Thấy Lâm Dị bắt đầu ăn không bị làm sao cả, những người khác cũng ngồi xuống. Trình Dương chủ động ngồi xuống bên cạnh Lâm Dị, điều này khiến cho Vương Đạc ngồi đối diện với Lâm Dị cực kì ghen tị, gã đang phải ngồi một mình vì Tần Châu vẫn chưa đến.

Vì có chút ngưỡng mộ với Vương Đạc nên Lâm Dị thử nhìn gã vài lần, nhưng càng nhìn càng cảm thấy có gì đó sai sai.

Những người khác đêm qua nghỉ ngơi không được tốt lắm, mắt của họ có màu xanh đen vì mệt mỏi. Nhưng hai mắt Vương Đạc lại một màu đỏ ngầu, không ngừng quay đầu nhìn về phía sau, toàn thân lộ rõ vẻ căng thẳng.

Hết xoa mặt rồi lại cắn móng tay.

Bởi vì lần thứ hai tiến vào thế giới quy tắc, Tần Châu không có ở đây, người khác chỉ có thể hỏi gã.

Nhưng Vương Đạc không trả lời, Từ Hạ Tri kéo Khuất Gia Lương, người đang không ngừng hỏi: “Đừng hỏi nữa, Vương Đạc đã nói hết vào tối qua rồi, kẻ nằm không cũng thẳng như anh ta thì biết cái gì.”

“Nhưng anh ta là người duy nhất đến đây lần hai!” Khuất Gia Lương lại hỏi Vương Đạc: “Vương Đạc, chúng ta sẽ phải ở đây bao lâu? Hồi trước tôi nghe nói chúng ta có thể thoát khỏi đây sau khi số ngày bằng với số lượng người. Có đúng không?”

Vương Đạc cũng chẳng nói rằng gã không biết, chỉ thấy gã liên tục quay đầu và nhìn về phía ngoài cửa.

Như thể gã hoàn toàn không nghe thấy Khuất Gia Lương đang nói chuyện với gã.

Sự bồn chồn của Vương Đạc khiến tất cả những người khác đều lo lắng theo,

cuối cùng cũng có người không chịu được căng thẳng, mấy người con gái trong số họ đều bật khóc.

“Ăn đi, ăn đi.” Trình Dương mời chào: “Các chị em đừng khóc, hay là ăn trước đi, ăn no mới có sức đi tìm manh mối. Tôi đây cực kì may mắn, nhất định sẽ tìm ra manh mối thôi mà.”

Khuất Gia Lương tức giận nói: “Nếu cậu may mắn thì đã không phải tới đây, cũng chẳng bị cái trường này tuyển vào!”

Trình Dương ‘hừ’ một tiếng: “Mắc gì mà em? Không ăn thì cứ việc ra ngoài ngồi xỏm đi, Anh Lâm nói xem có đúng không?”

Lâm Dị: “...”

Cậu sợ nhất là bị nhắc tên vào thời điểm như này, sợ đến mức đánh rơi cả đĩa.

Khuất Gia Lương muốn cãi nhau thêm với Trình Dương, nhưng Từ Hạ Tri lại kéo Khuất Gia Lương về: “Những gì cậu ta nói đều đúng, đừng trút giận lên đàn em của cậu nữa.”

Thấy Khuất Gia Lương cuối cùng cũng im lặng, Lâm Dị mới cúi xuống nhặt đĩa.

Ngay khi cậu cúi xuống, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cậu nhìn thấy bụng của Vương Đặc phía dưới bàn, cực kì lớn.

Đương nhiên không thể bằng bà bầu mang nặng mười tháng, nhưng so với bà bầu bốn, năm tháng, thì chính xác là giống bụng của Vương Đặc lúc này.

Tháng 8 là mùa mặc áo cộc tay, Vương Đặc lại mặc áo thun nên Lâm Dị có thể nhìn rõ cái bụng bầu của gã.

Trước khi Lâm Dị kịp nhớ lại bụng của Vương Đặc tối qua có phải bụng bia hay không, trên bàn bỗng có tiếng hét lớn

Lâm Dị lập tức ngẩng đầu lên, thấy Vương Đặc bắt đầu nôn mửa, nhưng Vương Đặc dường như không tự cảm nhận được, vừa nôn vừa nhìn ra ngoài cửa.

Những người cùng ăn chạy tán loạn như chim muông, bãi nôn của gã chảy dài từ trên bàn xuống, có cả cơm, mì gói, que cay, còn có cả gián và một con chuột đã bị axit dạ dày tiêu hóa phân nửa.

Khi nôn ra, con gián dính bên trên xác chuột dường như vẫn còn động đậy.

“Ahhhhhh—”

“Cái quần gì vậy, tôi đệt mẹ, ahhhhh, dọa chết ông đây rồi.” Trình Dương giật bắn như khi, tai nạn sao lại xảy ra vào lúc này chứ!

Vương Đạc chú ý đến bãi nôn trên bàn, gã sững người trong giây lát, toàn thân co giật, hai tay khuyu xuống như chân gà, chiếc đĩa rơi xuống đất, một lúc sau đến lượt gã ngã xuống.

“Ừ- khụ-”

Vương Đạc đau đớn rên rỉ, dùng hai tay quắp lại như chân gà cào vào cổ họng, để lại mười vết xước đâm máu trên cổ.

Không biết lúc này gã khó chịu tới cỡ nào, kẽ móng tay đầy máu thịt vừa cào được.

Bàn chân vùng vẫy như muốn in hằn vết trên mặt đất.

Nhưng quá trình này cũng không kéo dài quá lâu, chẳng mấy chốc, Vương Đạc càng ngày càng nôn ít dần, động tác giãy giụa cũng ngày càng nhỏ dần, sau đó hoàn toàn dừng lại, nghiêng đầu sang một bên mà chết.

“Anh ta chết rồi à?”

“Không... Không biết nữa...”

“Ai xem thử đi?”

Lâm Dị suy nghĩ một lúc, sau đó ngồi xổm xuống và đưa tay kiểm tra hơi thở của Vương Đạc.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Lâm Dị, không dám biểu lộ ra bất kỳ cảm xúc nào.

“Anh... Anh Lâm Dị, anh ta... Còn sống không?” Trình Dương ôm đầu đau khổ hỏi.

Lâm Dị lắc đầu, không còn thở nữa.

Cậu tập trung vào bụng Vương Đạc, bởi vì vừa nôn mửa nên bụng của Vương Đạc không còn lớn như trước nhưng nó vẫn còn phồng lên, không biết gã ta đã phải nuốt những thứ gì.

Thậm chí Lâm Dị còn nhìn thấy bụng Vương Đạc đang nhấp nhô như cơn

sóng nhẹ nhàng.

Trong dạ dày vẫn còn vật sống?

Lâm Dị cup mắt suy nghĩ, cậu đang cân nhắc có nên ép thử cái thứ đang động đậy bên trong ra khỏi bụng Vương Đạc đã chết hay không.

Vì Vương Đạc đã chết, chắc chắn gã ta đã thỏa mãn điều kiện giết người nào đó của NPC.

Vì vậy, bắt đầu từ nguyên nhân cái chết của Vương Đạc, có lẽ có thể tìm được manh mối gì đó, dù sao tối qua mọi người đều ở trong phòng của mình, cũng không ai biết Vương Đạc đã phải trải qua những gì.

Nghĩ đến đây, Lâm Dị đưa ra quyết định. Nhưng trước khi ép bụng, cậu tính nói với Vương Đạc một tiếng, mong Vương Đạc sẽ không trách cậu vì không tôn trọng xác chết.

“Anh Vương Đạc, em...” Lâm Dị khựng lại, cậu nhìn thấy vẻ mặt Vương Đạc có gì đó không đúng.

Thấy Lâm Dị đột nhiên ngẩn người, Trình Dương thận trọng hỏi: “Anh Lâm Dị, có chuyện gì sao?”

Lâm Dị chỉ vào mặt của Vương Đạc.

Trình Dương: “Mặt của hắn làm sao vậy?”

Lâm Dị hỏi: “Cậu không thấy sao?”

“Anh thấy. . . Anh thấy cái gì?” Trình Dương run giọng nói: “Anh Lâm Dị, anh đừng dọa em.”

Lâm Dị nín lặng.

Cậu lại nhìn xuống Vương Đạc.

Đôi mắt của Vương Đạc không biết đã mở ra từ lúc nào, con ngươi của gã nhô ra lờm chằm chằm vào Lâm Dị. Có lẽ Lâm Dị đã bị Vương Đạc lờm từ lúc cậu đang nhìn bụng gã rồi, nhưng dường như những người xung quanh không hề nhận ra điều gì kỳ lạ về cái xác của Vương Đạc.

Không ai chú ý tới khóe miệng Vương Đạc đang cong lên từng chút một.

Nhếch thành một đường cong quái dị.

Nụ cười hung tợn.

—

Thuật ngữ “tôn hưỡng” và “phục bàn” được sử dụng khá nhiều về sau nên mọi người để ý nha.

Chương 7: Quái vật 7-7

Đàn anh ơi ~

Chương 7: Quái vật 7-7

Âm thanh ở Phòng 103 thu hút sự chú ý của Tần Châu, còn chưa tới Phòng 103, hắn đã nhìn thấy lão quản lý chung cư đang kéo lê lết chân của một thi thể qua hành lang, trực tiếp đối mặt với Tần Châu.

Cả hắn và lão quản lý đều không có ý định dừng chân, bọn họ chỉ lướt qua nhau. Tần Châu bước thêm vài bước, sau đó quay lại và nhận ra thi thể kia là Vương Đạc.

Lão quản lý chung cư rất nhanh đã biến mất ở một góc hành lang, thi thể cũng biến mất.

Tiếng ồn ào trong Phòng 103 vẫn còn tiếp diễn, Tần Châu đưa mắt nhìn về phía Phòng 103.

Hắn cố tình câu giờ, thực ra là để kiểm tra xem có ai chết không. NPC chỉ giết người vào ban đêm, nếu đêm qua có người chết, phòng ngủ chính là hiện trường.

Nếu muốn nắm rõ quy tắc tử vong ở thế giới này, việc tìm kiếm câu trả lời từ người chết sẽ dễ dàng hơn so với việc tìm kiếm manh mối vào ban ngày.

Nguyên nhân cái chết chính là lời giải cho quy tắc tử vong.

Trong số bảy người tiến vào Thế giới Quy tắc 7-7, ngoại trừ Lâm Dị vẫn nhớ khóa cửa, những người khác đều không có tâm trạng để làm việc đó.

Tần Châu nhìn từ phòng ngủ này sang phòng ngủ khác, bên trong không có người chết. Hơn nữa hắn cũng vừa tiếp xúc với cùng Lâm Dị, cho nên tối hôm qua không có người chết.

Nhưng bây giờ Vương Đạc đã chết ...

Tần Châu chưa từng nghĩ tới việc sẽ có người chết ngoài phòng ngủ, hắn cũng bỏ lỡ mất cơ hội điều tra nguyên nhân cái chết, cho nên hơi nhú mào.

Lão quản lý chung cư đã kéo lê thi thể và để lại vết máu trải dài trên mặt đất, điểm bắt đầu của vết máu là ở Phòng 103. Với tiếng la hét phát ra từ Phòng

103, có thể dễ dàng nhận thấy Vương Đặc đã chết ở đây.

Hắn tăng tốc độ và bước vài bước qua cầu thang để đến với phòng 103.

Phòng 103 vẫn còn hỗn loạn, trong cơn hỗn loạn đó chỉ có một mình Lâm Dị là im lặng nhất, cậu đang rũ mắt suy nghĩ gì đó.

Có lẽ cậu để ý tới ánh mắt của Tần Châu đang nhìn mình, Lâm Dị ngẩng đầu lên nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy Tần Châu hình như đang muốn nói gì đó, nhưng lại không nghe rõ: "...Đàn anh, anh định nói gì ạ?"

Tần Châu lại nhìn cậu, sau đó chuyển ánh mắt về phía mọi người: "Tôi cho các người ba phút để điều chỉnh tâm trạng."

Lâm Dị: "..."

Quê quá đi.

Thực ra trong đầu cậu đang suy nghĩ một vài chuyện, trước khi lão quản lý mang thi thể của Vương Đặc đi, Lâm Dị đã thử đổi vị trí của mình, nhưng thi thể vẫn dôi theo cậu hết như bức tranh "Mona Lisa" nổi tiếng vậy.

Nhưng Lâm Dị phát hiện những người khác hình như không hề nhận ra ánh mắt của Vương Đặc vẫn luôn nhìn chăm chăm cậu và nụ cười trên gương mặt gã càng ngày càng quái dị.

Cậu tự hỏi liệu mình sẽ là mục tiêu tiếp theo của con quái vật 7-7 chứ, hay vẫn còn có lí do nào khác.

Lâm Dị tưởng rằng những người vốn đang chìm trong nỗi sợ hãi kia sẽ không nghe thấy lời nói của Tần Châu, nhưng lời của Tần Châu vừa dứt, bọn họ thực sự bình tĩnh lại luôn.

Ngay cả cái tên chuyên gia cãi nhau với Trình Dương xong để Từ Hạ Tri ngăn cản, Khuất Gia Lương cũng bắt đầu chỉnh đốn lại bản thân.

Ba phút trôi qua, Tần Châu mặc kệ bọn họ đã chỉnh lại tâm trạng được rồi hay chưa, Phòng 103 vừa yên tĩnh lại, hắn liền lạnh lùng hỏi: "Ai tới đầu tiên?"

Trình Dương gơ tay.

"Quá trình." Tần Châu nói.

"Có trời mới biết tối hôm qua em sống sót kiểu gì, cho nên vừa nghe tiếng còi vang lên từ loa thì em chạy luôn xuống, em còn tưởng mọi người ở đó hết rồi, lúc đó em thực sự cần hít tí hơi người." Trình Dương khoát tay, cố gắng

thuật lại với cử chỉ sợ hãi. “Đុ má ai biết được em lại là đứa đến đầu tiên, giờ em mà cười là em đang giả bộ đấy.”

Vung tay múa chân đủ kiểu, phát hiện Tần Châu vẫn đang nhìn chăm chăm mình, Trình Dương vội vàng nói: “Em còn định quay lại tìm anh Lâm Dị, sau đó hai chị gái này cũng tới.”

Lý Dĩnh gật đầu, Chu Linh Linh cũng vậy, chứng tỏ rằng Trình Dương nói đúng. Bọn con gái không dám hành động đơn lẻ, vì vậy bọn họ đến cùng nhau.

Người đến sau đó là Vương Đặc.

Tần Châu nghe vậy sắc mặt có chút trầm xuống, sau đó hỏi: “Cậu ta có gì kì lạ không?”

Trình Dương lắc đầu: “Em không có để ý, chắc điểm kì lạ duy nhất là anh Vương Đặc vào phòng nhìn thấy bọn em một cái liền quay người đi ra.”

Lâm Dị nhận thấy vẻ mặt Tần Châu có chút biến đổi, cậu tự hỏi tại sao Tần Châu lại có biểu hiện như vậy sau khi biết được Vương Đặc là người thứ ba đến Phòng 103.”

Câu hỏi của Tần Châu vẫn vang lên bên tai cậu: “Sau khi cậu ta ra ngoài thì sao?”

“Anh Vương Đặc đi ra ngoài thì đụng phải hai người này.” Trình Dương không vui lắm, trực tiếp chỉ vào Khuất Gia Lương. Bởi vì Tần Châu đang nắm quyền cả lũ, Khuất Gia Lương cũng không dám lên tiếng.

“Anh ấy ngăn anh Vương Đặc lại rồi liên tiếp đặt câu hỏi. Nhưng anh Vương Đặc không trả lời. Ngoài những cái đó, em cũng chẳng thấy gì khác nữa.” Trình Dương nói.

Tần Châu nhìn Khuất Gia Lương, Khuất Gia Lương vội vàng nói: “Tôi cũng chỉ muốn biết thêm mà thôi.”

Từ Hạ Tri cười khở: “Biết càng nhiều, tỉ lệ sống sót càng cao.”

Sau khi mọi người nói vài câu, đến lượt Lâm Dị, cậu nói: “Lúc em xuống, các anh chị đều đã ở đây, nhưng em là người động đũa trước.”

Cậu chỉ nói mỗi vậy, cũng không kể với Tần Châu về việc cậu nhìn thấy cái bụng to của Vương Đặc, bởi vì dường như không có ai để ý đến chi tiết này, chứ đừng nhắc đến việc thuật lại với Tần Châu việc thi thể của Vương Đặc cười với cậu.

Lâm Dị chỉ cho Tần Châu cái bát của mình.

Đáy bát sạch nhẵn, không hề có hạt cơm nào sót lại dưới đáy.

Sau khi Lâm Dị đặt bát xuống, cậu chỉ vào vị trí của Vương Đạc: “Anh Vương Đạc ngồi chỗ này một mình.”

Mọi người nhìn về phía Lâm Dị chỉ, chỗ của Vương Đạc vẫn còn rất lộn xộn. Những con chuột và gián bị nôn ra đã ngừng động đậy hoàn toàn, cả căn phòng bốc lên một mùi chua chua kinh tởm.

Nghĩ đến cái chết của Vương Đạc, Lý Dĩnh hỏi: “Anh Tần, chúng ta cũng sẽ chết như vậy sao?”

Đây là vấn đề được mọi người quan tâm nhất, cái chết của Vương Đạc không chỉ để lại một cú sốc mà còn là một minh chứng cho cái chết.

“Nếu như không tìm được manh mối.” Tần Châu cũng không có ý định an ủi cô, hắn nói: “Chúng ta đều phải chết.”

Không khí trong Phòng 103 càng nặng nề hơn bao giờ hết.

“Không muốn chết thì tìm manh mối đi.” Tần Châu nói: “Không tìm được thì cũng phải tìm, kể cả có lật tung cái tòa nhà này lên.”

Sắc mặt mọi người tái nhợt, ai nấy đều trở về gian phòng của mình, sau khi Lâm Dị quay lại phòng liền gõ gõ vách tường, cúi người thấp giọng nói: “Đàn anh.”

Một lúc sau, Tần Châu ở Phòng 305 có tiếng trả lời.

Lâm Dị lập tức hỏi: “Có phải đàn anh vừa thắc mắc tại anh Vương Đạc vẫn còn sống đến tận ban ngày không?”

Tần Châu biết Lâm Dị giỏi quan sát biểu cảm gương mặt, nếu không đã không chú ý tới sự phùng ngự của hắn, vậy nên hắn trực tiếp trả lời: “Ừm

“Không ai chết vào ban ngày, ngoại trừ bị giết bởi quái vật.”

Tần Châu đụng phải lão quản lý ở hành lang, lúc đó hắn chỉ nghĩ rằng thi thể của Vương Đạc chỉ đơn giản là được chuyển đến Phòng 103.

Lâm Dị: “Nhưng anh Vương Đạc không bị quái vật 7-7 giết chết. Không cần nó tự mình nhúng tay giết người trong đêm đầu tiên. Đàn anh cũng nói rằng quái vật tạo ra các quy tắc và tôn trọng quy tắc. Nếu em là quái vật, em có quyền hạn tùy ý giết người, giống như một niềm vui vậy. Để làm cho các quy

tắc trở nên thú vị hơn, em sẽ đặt cho mình một quy tắc hạn chế nhưng lại đầy thú vị, chẳng hạn như giết người theo cách mà con người có thể làm được, không phải con quái vật chỉ là đang ẩn náu giữa chúng ta thôi sao?”

Tần Chu im lặng một lát, nói: “Em làm như bản thân là quái vật hay gì.”

“... Đặt mình vào vị trí người khác chẳng qua là một cách suy đoán mà thôi.” Lâm Dị thề thốt chứng minh thân phận: “Em không phải quái vật, nếu có, em sẽ đoán tử tuyệt tôn.”

“...” Tần Châu nói: “Em thắng rồi.”

“Vậy là em nói đúng à?” Lâm Dị cho rằng Tần Châu đang khen mình.

“Ừm, nhóc thiên tài.” Tần Châu cười nói.

“Anh thấy bát cơm của em không?” Lâm Dị lại hỏi.

Tần Châu: “Thấy.”

Ăn sạch bát cơm, ý Lâm Dị muốn nói với Tần Châu rằng quy tắc tử vong không liên quan gì đến bữa sáng.

Trong số bảy người đến phòng 103, cậu, Trình Dương và Chu Linh Linh đều động đũa. Ngoài ra còn có Khuất Gia Lương, Từ Hạ Tri và Lý Dĩnh im như tượng.

Cho nên có ăn sáng hay không cũng không liên quan gì đến cái chết của Vương Đặc, mà tại sao Vương Đặc lại chết vào ban ngày, chỉ có thể là do chuyện từ tối hôm trước.

Lâm Dị nói: “Có khả năng tối qua anh Vương Đặc đã kích hoạt quy tắc tử vong và đáp ứng điều kiện giết người của NPC. NPC đã giết anh ấy vào ban đêm, nhưng anh Vương Đặc đến sáng nay mới chết. Giống như bị trúng độc, thời điểm ngộ độc là ban đêm, mà lúc độc phát tác là ban ngày.”

Tần Châu: “Cũng có khả năng.”

Lâm Dị lập tức trả lời: “Phòng của anh ấy chắc chắn sẽ có quy tắc tử vong, đàn anh có muốn đi xem không?”

Tần Châu mím môi và cẩn thận xác nhận lời của cậu, Lâm Dị nói ‘anh’ thay vì ‘chúng ta’. Hắn hỏi: “Tôi đi? Còn em?”

“Ờm thì.” Lâm Dị nói: “Em ở trong phòng chờ manh mối của đàn anh á.”

Cậu vẫn chưa biết việc vào phòng của người khác có phải là một quy tắc tử

vong hay không.

Tần Châu câm nín: "... Sao giờ lại không muốn chết nữa rồi."

Lâm Dị suy nghĩ một chút nói: "Em chưa thể chết được."

Tần Châu cười lạnh một tiếng: "Còn tôi thì chết được rồi đúng không?"

Lâm Dị vội vàng giải thích: "Em không có ý này mà, tối hôm qua không phải hai đứa đã giao nhiệm vụ rồi sao? Đàn anh phụ trách tìm kiếm quy tắc tử vong, em phụ trách thu hút sự chú ý của quái vật."

Tần Châu nói: "Nhưng tôi đã đồng ý đâu."

Lần này Lâm Dị im im một lúc, sau đó nói: "Đàn anh ơi ~"

Bây giờ đến lượt Tần Châu cạ lời, một lúc sau mới nói: "Tôi nhớ mình đã nói rồi, cái này tôi chê."

Lâm Dị: "Nhưng em không có lựa chọn nào khác thật mà."

Tần Châu: "..."

Lâm Dị xấu hổ vì hành vi xu nịnh của mình: "Đàn anh, anh có đi không?"

Tần Châu: "Được rồi, câm miệng."

Bức tường yên tĩnh một hồi, sau đó lại có tiếng gõ vào tường, Lâm Dị nghiêng người về phía trước: "Đàn anh, em vẫn ở đây nè."

Tần Châu nói: "Buổi sáng khi tôi xuống dưới tầng, tôi đã xem qua từng phòng một. Phòng của Vương Đặc là 310. Cửa không đóng. Trong phòng rất bừa bộn. Có nhiều túi bao bì thực phẩm trên sàn và một hộp cơm trưa bị lật ngược. . "

Lâm Dị trầm tư: "Anh Vương Đặc nôn ra rất nhiều thứ, chẳng lẽ nguyên nhân tử vong của anh Vương Đặc là ăn phải đồ trong phòng?"

Cậu nhìn lại phòng mình, thấy trong phòng 304 không có đồ ăn, "Với trường hợp của bọn mình, quy tắc tử vong là thay đổi đồ đặc trong phòng?"

"Không." Tần Châu nói: "Dù cái chết có kỳ lạ đến đâu, vẫn phải có mối quan hệ với 'cửa sổ mở', cho nên nếu như động đến đồ đặc trong nhà là chết, thì còn thiếu 'cửa sổ mở'. Cần một sợi dây để liên kết lại với nhau."

"Không ai biết cậu ta có đụng vào đồ đặc trong nhà hay không." Tần Châu lại nói: "Cửa sổ phòng 310 có rèm che, cửa sổ có mở không, tôi cũng không

biết. Nếu cửa sổ đang mở thì nó cũng chỉ là tín hiệu cho thấy quy tắc tử vong sắp đến, nhưng nó không phải quy tắc tử vong.”

Lâm Dị đã hiểu.

Con quái vật đã thiết lập ra quy tắc tử vong, chờ đợi những người liên quan vô tình kích hoạt chúng rồi cho họ bay màu.

Nếu cửa sổ ban đầu vốn đã được mở, người tham gia cần một hành động để ‘kích hoạt’ nó.

Vậy nên Vương Đặc nhất định đã làm gì đó để kích hoạt quy tắc tử vong, đáp ứng điều kiện giết người của NPC và hành vi mà gã làm có liên quan đến ‘cửa sổ mở’.

Cậu nhìn vào cửa sổ của Phòng 304 đang được che lại bằng tấm rèm.

Đêm qua cậu lục soát Phòng 304, nhưng lại trừ rèm ra.

Ai bị kéo đến đây cũng đều nhớ rõ trước khi tham gia, bản thân đã nhìn thấy cửa sổ đang mở, cửa sổ đã trở thành một loại xui xẻo, làm sao mà đến gần cửa sổ được cơ chứ.

Tần Châu nói: “Nhóc thiên tài, tôi không tin em không phát hiện ra điểm kì lạ gì ở Vương Đặc.”

“...Vậy để em lục lại trí nhớ cái đã.” Lâm Dị nói.

Dừng một chút, Lâm Dị nhớ lại: “Anh Vương Đặc ngồi một mình, trông rất lo lắng và liên tục nhìn về phía cửa.”

Tần Châu nói: “Là nhìn Lão quản lý ở bên ngoài?”

“Không.” Lâm Dị nói: “Lão quản lý vẫn luôn ở trong phòng trực ban, kể cả ông có đứng ở cửa cũng không thể nào quay ra nhìn suốt như vậy.”

Dù sao lão quản lý chung cư cũng là NPC, ai cũng biết lão này buổi tối sẽ đi giết người, bình thường mà nói, ai lại dám quay đầu nhìn một tên sát nhân nhiều lần như vậy?

Tần Châu cũng nghĩ như vậy, vừa lẩm bẩm vừa nghĩ: “Vậy cậu ta đang nhìn cái gì?”

Nếu không phải nhìn lão quản lý, vậy Vương Đặc đang nhìn cái gì?

Lâm Dị đột nhiên dừng lại, không phải tất cả mọi người đều ở Phòng 103, Tần Châu không có mặt ở đó!

Vương Đạc đang nhìn Tần Châu!

Lúc này, suy nghĩ của Lâm Dị nảy số liên hồi không thể kiểm soát.

Đúng vậy, Vương Đạc chỉ có thể nhìn Tần Châu.

Cụ thể hơn, Vương Đạc đang muốn xem Tần Châu có đến hay không, hay chính xác hơn, Vương Đạc đang chờ Tần Châu đến!

Nhưng tại sao phải chờ?

Tối hôm qua ở sảnh chung cư, Tần Châu đã khiển trách Vương Đạc lắm mồm, Vương Đạc chắc chắn không đợi Tần Châu cùng nhau ăn sáng vì mục đích củng cố mối quan hệ với Tần Châu.

Thường xuyên quay đầu nhìn xem Tần Châu đã tới chưa, nhất định là có chuyện gì đó rất gấp, Vương Đạc có lời muốn nói với Tần Châu!

Gã muốn nói gì với Tần Châu?

Nói về việc Phòng 310 bừa quá? Tần Châu nhất định sẽ nói ‘Cút’.

Chính xác thì Vương Đạc định nói gì với Tần Châu?

“Anh Vương Đạc trông rất gấp gáp. Toàn thân căng thẳng, nhưng cũng không phải tuyệt vọng suy sụp bên bờ vực cái chết. Em nghĩ anh Vương Đạc không biết bản thân đã vi phạm quy tắc tử vong, cũng không biết mình sắp chết, tức là lão quản lý trực đêm ngày hôm qua không đến phòng của anh Vương Đạc.”

Lâm Dị trầm tư.

Tần Châu cũng hiểu sự logic trong suy luận của Lâm Dị, lão quản lý là một NPC, và sự xuất hiện của NPC vào ban đêm đồng nghĩa với cái chết. Việc Vương Đạc không biết rằng mình sẽ chết, có thể chứng minh rằng Vương Đạc không hề gặp lão quản lý tối qua.

“Nếu không phải lão quản lý, vậy lý do khiến anh Vương Đạc lo lắng chỉ có thể là...” Vạch trần từng lớp, từng lớp một, Lâm Dị phân tích: “Tối hôm qua anh ấy đã nhìn thấy một thứ khác, và thứ này cực kỳ khủng khiếp, đến độ khiến anh Vương Đạc quyết định sẽ nhờ đàn anh giúp đỡ. Nhưng cũng không đáng sợ như vậy, mặc dù rất lo lắng nhưng anh ấy vẫn có thể đợi đến rạng sáng ngày hôm sau, có thể ngồi vào bàn ăn trước mặt đàn anh.”

“Hơn nữa thứ này...” Lâm Dị nói: “Hắn không ở trong phòng.”

Nếu không, Vương Đạc đã không ở trong phòng 310 cho đến rạng sáng, và gã sẽ không phải là nhóm người thứ ba đến phòng ăn.

Thứ không ở trong phòng, chỉ có ngoài cửa sổ.

Lâm Dị mím môi, vậy thứ cậu nghe được vào tối qua không phải ảo giác, đúng là ngoài cửa sổ có tiếng sột soạt thật...

Cho nên, quy tắc tử vong là nhìn ra ngoài cửa sổ?

Lâm Dị lập tức bác bỏ.

Không, nếu nhìn ra ngoài cửa sổ là quy tắc tử vong, tại sao lại phải dùng rèm che lại? Bọn họ đều bị cửa sổ mở ra kéo vào Thế giới Quy tắc, làm sao lại có thể tới gần cửa sổ.

Lâm Dị cố gắng đặt mình vào vị trí của Vương Đạc, nếu là cậu, khi biết rằng phía cửa sổ có điều gì đó không ổn lại còn là điều xui xẻo, cậu sẽ lập tức tránh xa cửa sổ, kể cả khi bức màn che cửa sổ bay lên, cậu cũng sẽ không đến gần cửa sổ, cũng không nhìn lại lần hai.

Cậu sẽ trốn dưới chăn và trùm kín chăn lên đầu, nhắm chặt mắt.

Dù cho có tiếng sột soạt kỳ lạ bên ngoài cửa sổ, cậu cũng sẽ không kiểm tra. Dù sao thì, người ta có nói “tò mò hại chết con mèo”, cậu sẽ lằm nhăm đọc thuộc ‘thịnh vượng, dân chủ, văn minh’ và hòa mình vào cái chăn.

Trừ khi...

Có thứ gì đó bò vào từ cửa sổ đang mở.

Chương 8: Quái vật 7-7

Đàn anh, miệng anh ngọt thật-

Chương 8: Quái vật 7-7

Lâm Dị chợt cảm thấy rợn hết cả người, nhưng não cậu vẫn đang tích cực suy luận.

Phải rồi, có thứ gì đó đã bò vào từ cửa sổ, đủ để khiến mình căng thẳng, nhưng rồi lại đi mất, khiến con người ta thả lỏng dây thần kinh.

Điều này cũng hợp lý với lời giải thích tại sao Vương Đặc vừa sợ lại vừa không sợ như vậy.

Cậu chậm rãi quay đầu nhìn rèm cửa Phòng 304.

Tại sao phải treo rèm cửa, bởi vì rèm cửa không phải là công cụ giúp che đi cửa sổ, mà là ngăn người trong phòng phát hiện cửa sổ đang mở!

Quy tắc tử vong không phải là đến gần cửa sổ, cũng chẳng phải nhìn vào cửa sổ, nhưng chắc chắn phải liên quan đến cái thứ bò vào từ cửa sổ.

Chỉ trong chớp mắt chừng 0,00001 giây, Lâm Dị trở mình, rồi đi về phía cửa sổ.

Lâm Dị không kéo rèm, mà là đưa tay sờ vào tấm rèm, đẩy nó về phía trước.

“Nhóc thiên tài.” Cách vách bên kia Tần Châu thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi: “Cửa sổ phía em có mở không?”

Lâm Dị hỏi: “Đàn anh thì sao ạ?”

Tần Châu: “Đóng.”

Lâm Dị: “Phía bên em...”

Không có gì cản trở.

“Mở.”

Một sự im lặng ngọt ngào bao trùm.

“Em...”

Phòng bên cạnh Tần Châu bỗng dưng kêu lên một tiếng, trong Phòng 304 vang lên âm thanh nặng nề như gỗ cọ vào sàn nhà, Tần Châu liền hỏi: “Em sao vậy?”

Nhưng Phòng 304 không có người trả lời, Tần Châu nhú mày, gõ hai cái lên tường: “Nhóc thiên tài?”

“Đàn anh...”

Giọng nói của Lâm Dị vang lên bên ngoài Phòng 305, kèm theo tiếng gõ cửa nhẹ nhàng và đều đặn.

Tần Châu sững sờ một chút, nhìn về phía cửa phòng.

Giọng nói của Lâm Dị từ ngoài cửa nghe rất xa lạ, có một chút mỏng manh: “Đàn anh, là em.”

Hắn cup mắt suy nghĩ một lúc rồi bước ra cửa phòng.

Sau đó, cửa phòng của Tần Châu mở ra, hắn nhìn bóng người xuyên qua khe cửa.

“Tự dưng em thấy hơi sợ sợ.” Lâm Dị xấu hổ, gãi gãi đầu: “Đàn anh ơi, em có thể tới ôm anh giữ ấm (*) không ạ?”

(*): ẩn dụ cho sự tương trợ, hợp tác, cùng nhau tích lũy sức mạnh để vượt qua giai đoạn khó khăn nhất.

Tần Châu nhìn cậu chăm chăm, một lúc lâu mới nói: “Người hay quý?”

Lâm Dị không hiểu nói: “Là người mà.”

Tần Châu vẫn chăm chú nhìn cậu, điều này khiến Lâm Dị cảm thấy mất tự tin.

Cậu đưa tay sờ sờ lồng ngực, tim vẫn còn đập, cậu nói: “Em vẫn còn nhịp tim nhá.” Sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Châu: “Đàn anh, anh không tin thì có thể sờ thử.”

“...” Tần Châu vươn tay.

Thay vì chạm vào lồng ngực của Lâm Dị, hắn lại đặt ngón tay dưới chóp mũi của cậu. Sau khi cảm nhận được hơi thở ấm áp phả vào ngón tay, Tần Châu rút tay về.

“Àu, như vậy cũng là một cách.” Lâm Dị cười cười, giơ ngón cái ra hiệu với Tần Châu: “Đàn anh đúng là chính nhân quân tử.”

Tần Châu: "..."

Hắn hoàn toàn cạn lời với Lâm Dị. Hơn nữa đây cũng không phải lần đầu tiên, gặp nhóc thiên tài này vài lần, hắn cảm thấy mình bị tên nhóc này làm cho câm nín rất nhiều.

"Vậy sao em lại ép giọng khi nói vậy?" Tần Châu giải thích lý do hắn hỏi "là người hay quỷ": "Đúng kì lạ."

Lâm Dị chợt hiểu ra, cậu chỉ vào cổ họng nói: "Tại em phải lấy hết can đảm đi tìm đàn anh á."

Vậy nên sự can đảm đó nghẹn lại ở cổ họng, khiến lúc nói chuyện nghe hơi kì.

"Can đảm?" Tần Châu nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới, nhìn kiểu gì cũng không thấy vẻ mặt sợ hãi của Lâm Dị ở đâu ra: "Nhóc thiên tài đây cả chục lá gan, còn cần gì can đảm?"

"Nhưng nhóc thiên tài có chứng sợ xã hội mà." Lâm Dị đỏ bừng hai tai: "Đàn anh, anh muốn một ngôi nhà không?"

Tần Châu: "Gì cơ?"

Lâm Dị chỉ chỉ dưới chân, nói một cách ngây thơ: "Nếu đàn anh còn từ chối em, em sẽ xấu hổ đến nỗi dùng chân lấy được cả một tòa nhà (*) luôn ấy. Đàn anh, anh muốn mấy phòng ngủ, mấy phòng khách?"

(*) Bắt nguồn từ câu nói: 脚趾抠地 (Lấy cả một tòa lâu đài ra khỏi mặt đất bằng ngón chân). Khi một người cảm thấy xấu hổ sẽ bấu ngón chân xuống đất. Có nghĩa là mình nhìn thấy điều gì đó rất rất xấu hổ, giống ngại đến muốn chui xuống lỗ theo cách nói bên mình.

Tần Châu: "..."

Lâm Dị: "Hay biệt thự?"

Tần Châu: "Biệt thự đã là gì, lâu đài đi."

"Em đang đào, đang đào rồi đây." Lâm Dị nói: "Cái năng lượng xấu hổ bên trong em giờ lớn đến mức có thể đào cho em một tòa, cho đàn anh một tòa, cho cả anh em bạn dì hàng xóm của anh một tòa luôn đấy."

"..." Tần Châu không nói gì, mở cửa để Lâm Dị đi vào.

Lâm Dị rung rung nước mắt: "Cám ơn đàn anh nhiều lắm luôn."

Khi Lâm Dị đến Phòng 305, sự xấu hổ bên trong cậu đã khiến cậu e dè, chỉ

dám đứng ở một góc, sau đó lấy ra một tờ giấy đưa cho Tần Châu: “Đàn anh, mời anh xem.”

“Đây là suy đoán của em về quy tắc tử vong.” Lâm Dị nói.

Tần Châu nhận lấy.

Trên giấy viết:

1. Không ngăn được thứ bên ngoài cửa sổ bò vào.

Hành động kích hoạt quy tắc tử vong: Không ngăn cản được.

2. Nhìn thấy thứ bên ngoài cửa sổ

Hành động kích hoạt quy tắc tử vong: Nhìn thấy.

Điểm nghi vấn: Toàn bộ diện mạo?

3. Bị thứ ngoài cửa sổ nhìn thấy.

Hành động kích hoạt quy tắc tử vong: Không ngăn cản được.

Lâm Dị nói: “Hành vi kích hoạt điều thứ nhất và thứ ba là ‘không ngăn cản được’, vì vậy em cho rằng quy tắc tử vong là không thể ngăn được thứ gì đó. Dù là quy tắc thứ nhất hay quy tắc thứ ba, miễn là có hành động ngăn chặn thì vẫn có thể thoát.”

Tần Châu hơi bất ngờ, lại nhìn Lâm Dị: “Âm thanh vừa rồi là di chuyển tử quần áo chặn cửa sổ?”

Lâm Dị gật đầu: “Tự cứu mình thôi.”

Tần Châu nói: “Giỏi.”

Tốc độ phản ứng của Lâm Dị quá nhanh, không chỉ nghĩ ra biện pháp đối phó, mà còn có thể viết ra ba quy tắc tử vong này. Nét chữ nắn nót, có thể thấy Lâm Dị rất bình tĩnh.

“Cái này có thể trực tiếp nói với tôi mà, không phải em đang ở trước mặt tôi rồi sao.” Tần Châu giơ tờ giấy lên: “Tại sao lại phải viết cái này?”

“Đàn anh từng nói, quái vật sẽ ưu tiên tập trung vào mấy nhóc thiên tài như em mà.” Lâm Dị nói: “Nếu như đem tờ giấy này truyền cho mọi người, quái vật nhất định sẽ tập trung vào em đó.”

Cậu tiếp tục giải thích: “Vậy cảm phiền đàn anh có thể cho em một chút lời khuyên không. Nội dung ghi chú càng chính xác, càng dễ thu hút sự chú ý

của quái vật.”

Tần Châu nhìn chăm chăm Lâm Dị hồi lâu: “Em vừa nói em sợ mà.”

Lâm Dị gật đầu: “Đúng ạ.”

Ánh mắt Tần Châu trở nên phức tạp, hẳn không thể hiểu nổi Lâm Dị. Vì vậy trực tiếp hỏi: “Đến quái vật 7-7 em còn không sợ, lại sợ NPC sao?”

“Dạ, em sợ thiệt mà.” Lâm Dị thấy Tần Châu trở nên nghiêm túc, cho nên cũng không dám làm gì bậy bạ, thành thật nói: “Em còn chưa nhìn thấy quái vật 7-7, chỉ sợ sẽ bị NPC giết chết trước lúc đó thôi à.”

Lời nói thật lòng này khiến Tần Châu suy nghĩ hồi lâu, Lâm Dị sợ Tần Châu sẽ gắng hỏi cho ra chuyện nên để lộ vẻ mặt đáng thương: “Đàn anh nói ‘cửa sổ mở’ là tín hiệu cho rằng quy tắc tử vong đến gần. Tức là, một khi em đoán sai quy tắc tử vong, hoặc gặp phải quy tắc tử vong mà em không biết, em sẽ là người chết tiếp theo đó. Em thực sự sợ lắm luôn, đáng trọng phụ rơi lệ.”

Tần Châu bị bốn chữ cuối cùng của Lâm Dị chọc cười, nhìn cậu: “Em, đáng trọng phụ?”

Nhóc thiên tài vừa thi đại học xong vẫn còn non nớt, tuy dáng người cao nhưng khá gầy, trên người không có mấy da thịt. Tần Châu không hề nghi ngờ nếu vừa rồi hẳn đưa tay chạm vào ngực Lâm Dị, chắc chắn sẽ không được ổn lắm. Nhưng các đường nét trên khuôn mặt của nhóc thiên tài thực sự rất ưa nhìn, hoàn toàn phù hợp với mẫu người lý tưởng ‘không một ai biết’ của hắn – một đàn em nhỏ ngây thơ và ngoan ngoãn.

“Đừng nhìn em gầy.” Thấy Tần Châu đang đánh giá mình, Lâm Dị nói: “Bên dưới của em lớn lắm đó.”

Tần Châu: “...”

Tiếc một chỗ là mỗ hơi hốn.

Đẹp trai mà không biết xấu hổ.

“Quy tắc tử vong sẽ không cứng nhắc như vậy, nó sẽ chủ động tìm đến cửa, khiến những người liên quan không thể đề phòng, nhưng...” Tần Châu cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay: “Nhưng tôi có thể an ủi em.”

Lâm Dị im lặng vài giây: “Đàn anh, đừng như vậy, được an ủi sẽ khiến người sợ xã hội như em thấy bất an lắm.”

“Xin lỗi, nhưng tôi thích an ủi người khác như vậy đấy.” Tần Châu nói: “Mỗi

thế giới quy tắc không chỉ có một quy tắc tử vong, nhưng các quy tắc tử vong không ra sân cùng lúc mà nó sẽ lần lượt xuất hiện. Khi em tránh được một quy tắc tử vong thành công, quy tắc tử vong thứ hai sẽ ngay lập tức được kích hoạt, bởi vậy, bây giờ em chỉ cần tìm cách đối phó với quy tắc thứ nhất.”

Vừa nói, Tần Châu vừa chỉ vào mục đầu tiên trên tờ giấy: Không ngăn được thứ ngoài cửa sổ bò vào.

Đây cũng chỉ là phỏng đoán của Tần Châu về quy tắc tử vong.

“Tôi tịch thu tờ giấy, đợi em sống sót qua đêm nay rồi hãy nghĩ đến chuyện thu hút quái vật.” Tần Châu nói.

Lâm Dị kinh ngạc nhìn Tần Châu, lại im lặng.

Cậu không ngờ Tần Châu lại an ủi mình như vậy, cậu còn tưởng rằng mình sẽ nghe được mấy câu như ‘không sao’, ‘chúc may mắn’, ‘đừng buồn’.

Tần Châu vươn tay, dùng ngón trỏ ấn xuống cặp lông mày đang nhíu lại của Lâm Dị: “Em đang bày ra cái mặt gì thế?”

Lâm Dị vội vàng né tránh, để cho ngón tay Tần Châu khựng lại ở không trung. Những kí ức không ngừng tái hiện lại trong đầu-

“Bọn họ không có nhịp tim.”

“Nhưng vẫn có thể cử động...” –

“Chỉ là một cái xác không hồn! Ày, tôi xin lỗi, tôi không có ý gì đâu, chỉ là căn bệnh này hơi hiếm gặp thôi, nhưng tôi bó tay rồi, cậu nhóc, cậu đưa ba mẹ đến bệnh viện lớn hơn khám thử đi.”

“Cậu đừng quá đau buồn, bây giờ y học rất tiến bộ, nhất định sẽ có cách chữa bệnh cho cha mẹ cậu.”

Sau khi cha mẹ trở nên như vậy, Lâm Dị thường xuyên được nghe mấy lời an ủi.

Nhưng đây là lần đầu tiên cậu được an ủi kiểu này, Lâm Dị ngập ngừng: “Đàn anh, nhịp tim không còn đập có nghĩa là đã chết sao?”

Tần Châu rút tay về, xoa ngón tay vừa chạm vào trán Lâm Dị lên áo hai lần: “Tiêu chuẩn phán định tử vong của y học là chết não.”

Lâm Dị thành thật nói: “Đàn anh, miệng anh ngọt thật.”

Tần Châu nhìn cậu, không nói gì, chỉ gấp tờ giấy bỏ vào trong túi, đi ra ngoài.

“...” Lâm Dị: “Đậu, lời khen của mình làm đàn anh khó chịu rồi nè.”

Tần Châu xoay người: “Nhóc thiên tài, thay vì ở đây nói linh tinh, thì thà sang Phòng 310 đối chiếu đáp án chính xác đi.”

Nội dung trên tờ giấy dù như nào thì cũng chỉ là phỏng đoán, những người bị quy tắc tử vong tìm tới sẽ không có cơ hội thử sai.

Tử quần áo có chặn được thứ ngoài cửa sổ hay không, câu trả lời nằm ở Phòng 310.

Hai người đến phòng 310 để xác định phạm vi của quy tắc tử vong, Lâm Dị và Tần Châu đi vào bắt đầu tìm kiếm dấu vết.

Cách bố trí các phòng ngủ giống nhau, đều có cửa sổ hướng ra cửa. Như lời Tần Châu đã nói với Lâm Dị, căn phòng này rất lộn xộn, có những túi bao bì thực phẩm nằm rải rác trên mặt sàn, cũng như thức ăn thừa, cả căn phòng đều bốc mùi thức ăn ôi thiu.

Mười phút trôi qua, Lâm Dị không thấy con gián hay chuột nào, Tần Châu cũng đang tìm kiếm dấu vết giống cậu. Sau khi không có kết quả, Lâm Dị nói với Tần Châu: “Em nghĩ là chúng đều bị anh Vương Đặc ăn mất rồi.”

Cậu chỉ vào đồng hồ trên giường nói: “Anh Vương Đặc bị ép nhét mấy thứ này vào miệng, có dấu hiệu giãy giụa.”

Tiếng hét ngắn ngủi mà cậu nghe thấy đêm qua đến từ Vương Đặc, muốn hét thì phải mở mồm rất lớn để hét lên, thứ đó sẽ nhân cơ hội nhét thức ăn, chuột và gián vào mồm gã.

Lâm Dị: “Tối hôm qua không phải lão quản lý giết người, là thứ kia đã giết anh Vương Đặc.”

Tần Châu gật đầu, nhìn về phía cửa sổ: “Ừm, cái Thế giới Quy tắc này không chỉ có một NPC.”

Khi có nhiều NPC hơn, toàn bộ mạch truyện của Thế giới Quy tắc sẽ trở nên phức tạp hơn và độ khó trong việc phục bản với quái vật cũng tăng lên, một khi nói sai hoặc nói không hoàn chỉnh, đều trực tiếp đi đến chỗ chết.

Tấm rèm vẫn đang chắn cửa sổ, Lâm Dị đi tới định đẩy rèm ra, Tần Châu cau mày nhìn cậu.

Lâm Dị cảm thấy không có gì chặn phía trước, quay đầu nhìn về phía Tần

Châu: “Mở.”

Chú ý tới Tần Châu đang cau mày nhìn mình, cậu bèn hỏi: “Đàn anh, anh phát hiện ra gì hả?”

Tần Châu: “Em có mấy lá gan?”

Lâm Dị nói: “Ba ạ.”

“...” Tần Châu: “Đúng quá không cãi nổi.”

“À, vâng ạ.” Lâm Dị không tiếp tục chủ đề này, cậu cẩn thận kéo rèm lên, vừa đủ nhìn thì dừng lại, cậu nhìn về phía tường cửa sổ, thử tìm kiếm dấu vết bị trèo vào.

Căn chung cư này khá cũ, lớp trát vữa đã bong ra nhiều mảnh. Bức tường giữa Phòng 304 và Phòng 305 còn bị hai người gõ tới gõ lui mà cũng có dấu hiệu đó rồi.

Nếu thực sự có thứ gì bò vào từ cửa sổ, nó sẽ để lại dấu vết.

Lâm Dị vén tấm rèm vô cùng cẩn thận, chậm rãi tìm kiếm.

Không biết vì sao, Tần Châu chú ý tới Lâm Dị lộ vẻ thất vọng, nhưng rất nhanh đã bị cậu che giấu.

Can đảm, cẩn thận.

Tần Châu đang viết bình luận cho Lâm Dị.

Lâm Dị vội vàng nói: “Đàn anh, đàn anh, đàn anh.”

Cậu kêu lên ba lần liên tiếp, hình như đã phát hiện ra điều gì đó rồi.

Lâm Dị chỉ vào bề mặt xi măng lổm đổm trên tường, rồi chỉ vào bức tường nguyên vẹn dưới đất. Hai người đưa mắt nhìn nhau, chắc chắn rằng đã có thứ gì đó bò vào từ cửa sổ.

Lâm Dị chỉ vào những cái lỗ nhỏ dày đặc và rất sâu bên trong bức tường, sàn nhà được trộn lẫn với các vết bẩn nên rất khó nhìn thấy.

“Đàn anh, anh thấy sao...” Lâm Dị bĩu môi: “Đây là mấy cái lỗ thứ kia chọc móng tay lúc bò vô phòng.”

Tần Châu không nói gì.

“Nếu vậy...”

Tủ quần áo còn tác dụng không?

Chương 9: Quái vật 7-7

Lần sau không cho phép anh như vậy nữa-

c

Chương 9: Quái vật 7-7

Tiếng loa vang lên ở tầng ba, thông báo mọi người đến Phòng 103 để ăn trưa.

Vậy mà bất giác, nửa ngày đã trôi qua.

Lâm Dị và Tần Châu đều không định ăn trưa, nói chính xác hơn bọn họ không có thời gian để ăn.

Lâm Dị dùng ngón út thử nhét vào mấy lỗ nhỏ trên mặt sàn, sau đó dùng ngón tay cái bấm lên ngón út để đo độ sâu của lỗ: “Trên một đốt ngón tay.”

Tần Châu nhìn ngón tay của cậu, đôi tay của nhóc thiên tài rất đẹp, mảnh khảnh, khớp xương rõ ràng, đốt ngón tay thon dài hơn rất nhiều người, điều đó cũng cho thấy độ dài của cái lỗ rất sâu.

“Tìm hiểu xem thứ đó là gì rồi mới biết có tác dụng hay không.” Tần Châu dời ánh mắt qua chỗ khác.

Lâm Dị hỏi: “Hả?”

“Qua thử chỗ khác xem đi.”

Tần Châu vừa nói vừa đi ra ngoài. Không còn gì để tìm hiểu trong Phòng 310, bởi vậy hẳn định đi xuống tầng hai.

“Tầng hai á?” Lâm Dị đi phía sau Tần Châu, duy trì một khoảng cách không quá gần cũng không quá xa.

“Ừ.” Tần Châu nói: “Lão quản lý kéo thi thể của Vương Đạc lên tầng hai.”

Hai người đi tới tầng hai, nhưng khi đi vòng qua hành lang, bọn họ phát hiện nơi tiếp giáp giữa hành lang tầng hai với tầng này có một cánh cửa sắt.

Tần Châu cầm vào chiếc ổ khóa lớn trên cánh cửa: “Bị khóa rồi.”

Lâm Dị tiến lại gần một bước, cánh cửa sắt giống như một cái hàng rào, mặc dù bị khóa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hành lang tầng hai.

Một vệt kéo dài, giống như cây lau nhà quét ngang qua con đường đầy bụi, để lại một đường sáng màu ở trên đó.

Cậu nhìn sang, dấu vết kéo lê gần như dừng lại đột ngột ở giữa hành lang, nếu căn phòng này ở tầng hai đối chiếu lên tầng ba, thì vị trí đó chính là... Phòng 204.

Ngay bên dưới phòng Lâm Dị.

Lâm Dị nói lại điều này cho Tần Châu, Tần Châu cũng đưa mắt nhìn về phía hành lang.

Tầng 2 không giống tầng 3, chẳng hề có một chút ánh sáng le lói nào, hai con mắt của hắn có thị lực 1,5 không nhìn thấy gì cả.

Trên thực tế, có thể loại trừ việc Lâm Dị là quái vật, bởi quái vật sẽ không bao giờ để NPC nhìn chăm chăm vào chúng. Nhưng trong lòng Tần Châu vẫn còn có nghi ngờ về thân phận của Lâm Dị, hắn cố ý nói: “Đi thôi, qua bên kia xem thử.”

Căn chung cư này hai bên đều có hành lang, hành lang bên phải nơi bọn họ đi đã bị khóa, nhưng không biết phía bên trái thế nào.

“Không cần.” Nhóc thiên tài mặc dù chẳng thành thật tí nào nhưng đúng là không có dã tâm gì.

Nghe vậy, cậu cũng không nghĩ nhiều, nhìn về phía cuối hành lang lần hai: “Bên kia cũng bị khóa.”

Một lúc lâu sau cậu vẫn không thấy Tần Châu nói gì.

Cậu quay đầu nhìn Tần Châu: “Đàn anh?”

Từ biểu hiện của Tần Châu, cậu thoáng nhận ra điều gì đó, lập tức phản ứng lại, vội vàng giải thích năng lực nhìn ban đêm của mình: “Em mù màu.”

“Ừm.” Tần Châu cũng không tỏ ra quá lộ liễu, chỉ hỏi: “Em chắc chắn bên kia cũng khóa à? Còn thấy gì khác không... sao lại bày ra cái biểu cảm gì thế?”

“Tủi thân.” Lâm Dị nói: “Đàn anh, anh vi phạm điều khoản tinh thần trong quan hệ hợp tác rồi, em buồn lắm đó, muốn khóc.” “

Tần Châu: “...Vậy tôi phải làm sao?”

Lâm Dị nghiêm túc suy nghĩ một hồi, nói: “Lần sau không cho phép anh như vậy nữa.”

Tần Châu kinh ngạc: “Đơn giản vậy thôi?”

Lâm Dị: “Đúng.”

Tần Châu: “Vậy nếu có lần sau thì sao?”

Lâm Dị: “Thì không cho phép lần sau của lần sau như vậy nữa.”

“Tính tốt quá ha.” Tần Châu cong môi: “Được, tôi đồng ý.”

Lâm Dị cũng cười cười với hắn, tiếp tục nhìn hành lang: “Ngoại trừ vết kéo, em không nhìn thấy gì nữa, điều quan trọng nhất chính là Phòng 204.”

Nhưng nếu muốn vào Phòng 204, không những phải cần chìa khóa phòng mà còn cần chìa khóa cửa sắt.

Lâm Dị quay đầu liếc nhìn Tần Châu: “Đàn anh, em có ý này kích thích cực.”

Tần Châu: “Ừm.”

Đúng là nhất phách tức hợp. (*)

(*): gặp nhau không lâu nhưng lại rất ăn ý, hợp nhau.

Không cần phải đoán cũng biết, chìa khóa chắc chắn ở chỗ lão quản lý.

Thế là hai người lại đi xuống, dừng lại ở một góc hành lang, nơi có thể nhìn thấy phòng trực ban.

Cửa ra vào và cửa sổ của phòng trực đều được đóng chặt, nhưng lại không hề có động tĩnh, bọn họ không thể xác định được lão quản lý chung cư có ở bên trong hay không.

Lâm Dị thò đầu ra ngoài nhìn, nhưng mấy ô cửa sổ kính bẩn đến mức ố xanh nên không thể nhìn thấy có ai bên trong hay không.

“Em từng ăn trộm chưa?” Tần Châu hỏi.

Lâm Dị lắc đầu: “Em là con ngoan trò giỏi đó.”

Tần Châu: “Nếu như lão quản lý ở bên trong, em có thể lừa lão ta ra ngoài, còn tôi sẽ nhân cơ hội mà lẻn vào tìm chìa khóa.”

Lâm Dị: “Được.”

Lâm Dị cẩn thận đi tới, cậu gõ thử cửa phòng trực: “Ông già, có ở đó không?”

Không có phản hồi, cũng không nghe thấy tiếng di chuyển.

Lâm Dị quay đầu nhìn Tần Châu, Tần Châu hiểu ý, từ trong góc đi ra.

Mặc dù không biết tại sao lão quản lý không có trong phòng trực ban, nhưng như thế vẫn tốt hơn là có.

Sau khi xác nhận phạm vi quy tắc tử vong của tối nay, Lâm Dị cũng chẳng thèm e dè với cái cửa sổ nữa. Nghe tiếng bước chân của Tần Châu đến gần, Lâm Dị thử đẩy cánh cửa sổ kính: “Đàn anh, cửa đóng rồi, muốn vào chỉ có thể đi từ chỗ này thôi.”

Tần Châu chỉ ‘ừm’ một tiếng: “Cửa sổ khóa à?”

Lâm Dị nói: “Khóa rồi, nhưng chất lượng của cửa sổ làm bằng kính này không tốt. Chỉ cần đẩy mạnh một cánh để khóa không bị kẹt lại là được.”

Cậu vừa nói xong, có một tiếng ‘két’ vang lên——

Lâm Dị thực sự đã mở được cánh cửa kính từ bên ngoài.

Tần Châu: “Thực sự chưa từng ăn trộm luôn.”

Lâm Dị: “Tuy em biết mở cửa sổ, nhưng em là người tốt mà...”

Đang nói bỗng khựng lại.

Theo động tác của Lâm Dị, cánh cửa kính được đẩy ra từ từ chồng lên nhau, lộ ra hình ảnh phía sau – lão quản lý chung cư đang lặng lẽ nhìn cậu chăm chăm.

Khoảnh khắc đối diện với ánh mắt đó, da đầu Lâm Dị chợt tê dại.

Tuy cậu rất can đảm, nhưng ánh nhìn này lại khiến tim cậu đập nhanh hơn mấy nhịp. Cậu lập tức đẩy cánh cửa sổ về lại vị trí ban đầu, chặn lại tầm nhìn cực kỳ khó chịu của lão quản lý kia.

Nhanh như chớp.

Tần Châu nắm lấy cổ tay cậu, nhanh chóng kéo cậu rời khỏi tầng một. Sau ô cửa kính, lão quản lý chung cư vẫn đứng yên bất động, nhưng ẩn dưới mi mắt, con ngươi đục ngầu của lão vẫn đang đảo theo vị trí của hai người.

Trở lại Phòng 305, Tần Châu nhìn chăm chăm Lâm Dị: “Nhóc thiên tài, em sao rồi?”

Đây là lần đầu tiên Tần Châu nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Lâm Dị.

Quay trở lại tầng ba, Lâm Dị cuối cùng cũng đã hoàn hồn, cúi đầu nhìn xuống

cổ tay mình, lúc này Tần Châu mới buông cậu ra.

Không còn tiếp xúc da thịt nữa, Lâm Dị mới hoàn toàn ổn định lại tinh thần: “Em không sao, nhưng ánh mắt của ông làm em khó chịu quá.”

Lúc bị lão nhìn làm cậu có cảm giác mình đang bị ai đó rình mò, ánh mắt của Lâm Dị giống như vừa phát hiện có một người nằm dưới gầm giường mình, thậm chí cậu còn trực tiếp đối diện với người này.

“Đệt.” Tần Châu chửi thề: “Trong phòng trực nhất định có thứ gì đó, ông già này như quỷ ấy.”

Đúng là một câu nói dư thừa.

Nhưng không còn cách nào cả, hai người đành loay hoay khắp nơi để tìm kiếm manh mối đều gặp khó khăn. Tầng hai thì bị cửa sắt chặn lại, kế hoạch tìm chìa khóa cũng bị lão quản lý kia phá hỏng.

Vài tia hy vọng sống đã bị cắt đứt, thời gian cứ thế trôi qua mà bọn họ vẫn không thể làm được gì, tiếng loa trong hành lang trên lầu ba lại vang lên, đã đến giờ ăn tối.

Lâm Dị xoa xoa bụng.

Tần Châu liếc cậu một cái: “Đi thôi.”

Lâm Dị: “Hả?”

Tần Châu: “Ăn.”

Lâm Dị: “À, vâng ạ.”

Cũng bởi Vương Đặc chết ở Phòng 103, những người khác bữa trưa đã ăn quá nhiều nên từ chối xuống ăn tối. Dù sao, bữa tối cũng là lúc màn đêm tới gần, đây là thời điểm mà NPC có thể giết người.

Khi Lâm Dị và Tần Châu đến Phòng 103, chỉ có Trình Dương ở đó.

“Đại ca, em lật tung Phòng 303 á.” Trình Dương nhìn thấy bọn họ lập tức nói: “Nhưng lại không phát hiện được gì, cũng chẳng tìm được manh mối gì.”

Vừa đau đớn vừa uất ức: “Trời lại tối rồi, đêm nay không biết có xui xẻo gì, má nó, nam mô a di đà phật, xin đừng là con.”

Nói xong, cậu ta lại nhìn chằm chằm vào Lâm Dị và Tần Châu: “Cũng không được là anh Lâm Dị, càng không được là đại ca.”

Lâm Dị: “Cảm ơn người anh em chúc phúc.”

Nhưng đen thay, cậu là người tiếp theo.

Tần Châu liếc nhìn Lâm – đen đũi – Dị, nhóc thiên tài nhỏ tuổi bị quy tắc tử vong nhắm đến trông có vẻ vẫn bình tĩnh, không có chút tuyệt vọng gì trước tin xấu của Trình Dương.

Hắn đã trải qua nhiều Thế giới Quy tắc, và cũng đã nhìn thấy rất nhiều người chết trước mặt mình. Có người là bạn học, người là bạn tốt hoặc là cấp dưới đầy năng lực của hội sinh viên.

Khi cái chết ở rất gần họ, và khi cái chết thực sự ập đến, họ sẽ òa khóc, gào thét thậm chí tự kết liễu đời mình. Mới đầu hắn cảm thấy không nổi, nhưng giờ đây cảm xúc của hắn đã hoàn toàn tê liệt, thứ duy nhất hắn còn chỉ là “thở chết căo buồn” (*), không ai có thể biết được cuộc sống của mình lúc nào sẽ chấm dứt.

(*): Một phép ẩn dụ cho cảm giác buồn bã, thương thay sự bất hạnh của đồng loại.

Bữa tối rất nhanh đã kết thúc, ba người rời khỏi Phòng 103, Lâm Dị nhìn thoáng qua sảnh chung cư, cánh cửa chính vẫn bị khóa chặt, còn phòng trực ban thì tối om.

Không biết là bản thân có bị PTSD với ánh mắt của lão quản lý hay không, nhưng Lâm Dị cảm giác như mình vẫn đang bị theo dõi vậy.

Trở lại tầng ba, sau khi Trình Dương về Phòng 303, Tần Châu gọi Lâm Dị lại: “Ăn no chưa?”

Lâm Dị: “Em no rồi, chuẩn bị vô quan tài nằm là vừa.”

“...” Tần Châu nói: “Đến lúc nào rồi mà cái miệng vẫn không sửa?”

Để ngăn cản Lâm Dị lặp lại mấy câu vàng ngọc như vừa rồi, Tần Châu giải thích: “Người như sắt, cơm như thép, ăn no mới có thể khỏe mạnh chứ. Nhóc thiên tài, tối nay cố lên nhé.”

Lâm Dị gật đầu: “Dạ, em sẽ cố hết sức để sống sót.”

Hai người cũng không thân tới cái mức phải thổ lộ lời trăng trối hay ủy thác lại công việc gì đó, Tần Châu trở về Phòng 305, Lâm Dị trở về Phòng 304.

Cậu nhìn qua, tủ quần áo vẫn đang chặn cửa sổ.

Lâm Dị nhìn lại gian phòng lần thứ n. Giường đã cố định, trong phòng cũng không có mấy đồ vật có thể dùng để tăng trọng lượng.

Cậu di chuyển cái bàn dựa vào tủ quần áo. Chiếc bàn hầu như chẳng nặng chút nào, Lâm Dị bỗng nảy ra ý định dùng cái vại chứa đồ dưới gầm giường.

Lúc di chuyển nó, cậu cảm giác được bên trong nhất định là đựng cực kì nhiều tiền vàng cùng bạc, bởi vì nó nặng lắm luôn, còn nặng hơn cả bộ bàn ghế này ấy chứ.

Cậu nằm bò xuống, chuẩn bị lấy cái vại đựng đồ ra đặt lên bàn, để tăng thêm sức nặng ngăn thứ ngoài cửa sổ bò vào.

Dáng người Lâm Dị khá cao, cánh tay cậu cũng không ngắn, bởi vậy cậu có thể chạm tới cái vại dễ dàng. Nhưng khi tay cậu vừa chạm vào vại chứa đồ, đầu ngón tay chợt truyền đến cảm giác lạnh lẽo ——

Thùng, cộp cộp cộp cộp. Thùng, cộp cộp cộp cộp.

Lâm Dị tạm dừng tất cả hành động của mình lại, cậu vênh tai lên để xem xét khoảng cách và nơi phát ra âm thanh.

Thùng, cộp cộp cộp cộp. Thùng, cộp cộp cộp cộp.

Thùng, cộp cộp cộp cộp. Thùng, cộp cộp cộp cộp.

Âm thanh ở rất xa, giống như có ai đó đang đi bộ từ trong nhà xuống dưới cầu thang. Người đàn ông này chắc phải nặng lắm nên âm thanh mà hắn ta phát ra nghe cực kì chói tai.

Sau đó! Rắc! Rắc! Rắc!

Âm thanh này ngay lập tức khiến Lâm Dị nhớ đến mấy cái lỗ nhỏ dày đặc trong Phòng 310. Thứ đó gần đến tầng dưới của căn chung cư, rồi trèo dọc theo bức tường như một cây dây leo.

Rắc! Rắc! Rắc!

Móng tay chọc vào bức tường lổm đổm, kéo cơ thể lên trên.

Rắc!

Lên nữa.

‘Rắc! Rắc! Rắc!’ âm thanh chậm rãi có tiết tấu, thứ ngoài cửa sổ từ từ leo lên, từng chút từng chút một, chậm chậm, không hề gấp gáp.

Sau đó.

Âm thanh 'rắc' đã biến mất.

Có nghĩa là, nó tới rồi.

Chương 10: Quái vật 7-7

Khi trái tim rung động trước ai đó mới đỏ mặt nói lắp-

Chương 10: Quái vật 7-7

Tiếng ‘rắc, rắc’ không tới mười giây đã biến mất, sự yên tĩnh quý dị dường như chỉ kéo dài trong chốc lát. Trong nháy mắt, Lâm Dị cầm lấy cái vại đựng đồ đặt lên bàn đối diện với tủ quần áo, cùng lúc đó, tiếng “két két két” vang lên.

Âm thanh cực kỳ chói tai và nhức đầu, giống như âm thanh do dụng cụ sắc bén cạo gỗ tạo ra, thực tế thì cũng gần giống như vậy. Bây giờ, việc nó dùng bộ móng có thể đục được cả lỗ trên tường cào nát tủ quần áo chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lâm Dị lui về phía sau một bước, tiếng “két két” vang lên như sấm bên tai, nhưng Phòng 305 cùng Phòng 303 bên cạnh đều yên tĩnh đến quý dị. Cũng không thấy Tần Châu hỏi cậu về tình hình bên này, cũng không nghe được Trình Dương khóc thút thít về ‘thịnh vượng, dân chủ, văn minh’.

Toàn bộ căn phòng 304 dường như được tách biệt sang một khoảng không gian khác, không một ai chú ý tới tiếng ồn ào ở đây.

Két! Két! Két!

Tủ quần áo bằng gỗ rung lên dưới sự va chạm của thứ ngoài cửa sổ, âm thanh vang dội dày vò màng nhĩ.

Ngay sau đó, ‘Rầm!’.

Tủ quần áo trước mắt Lâm Dị rung lắc dữ dội.

Giây tiếp theo, một mặt của tủ quần áo được mở ra.

Không khó để đoán được rằng thứ đó đã cào rách thành tủ quần áo phía bên cửa sổ. Tủ quần áo có hai mặt, một mặt là mặt sau và một mặt là cửa tủ.

Khi mặt sau của tủ quần áo thất thủ, thứ đó di chuyển sâu hơn một chút vào trong tủ quần áo, thứ duy nhất còn lại ở phía trước là hai cánh cửa tủ quần áo có thể bị đẩy ra bất cứ lúc nào.

Chỉ là trước cửa tủ quần áo còn có một cái bàn, cho nên cánh cửa tủ chưa bị đẩy ra ngay.

Nhưng vẫn có một khe nứt trên cửa.

Từ trong tầm mắt của Lâm Dị, bên trong khe cửa tối đen như mực, sau đó tất cả âm thanh đều biến mất, căn phòng 304 trở nên yên tĩnh.

Cậu nhìn chăm chăm vào tủ quần áo, toàn thân căng thẳng, sự im lặng khiến cậu tự hỏi thứ trong tủ này bây giờ còn định làm gì tiếp.

Sự yên tĩnh khiến Lâm Dị có chút bất an.

Bầu không khí này càng lúc càng khiến cậu khó chịu, vào lúc sắp không nhịn được nữa, trong tủ cuối cùng cũng có động tĩnh.

Một đôi tay từ trong khe tối vươn ra, đó là bàn tay sưng tấy, đen kịt, đúng như Lâm Dị suy đoán, tiếng “két, két” là âm thanh do móng tay chọc vào tường, móng tay dài gần hai đốt, đen thui, nhọn hoắt như cây đinh sắt.

Hai cánh tay đè cửa tủ quần áo, Lâm Dị phát hiện ra rằng động tác này thường được dùng để phá nát một thứ gì đó.

Vào thời điểm nguy hiểm cận kề, suy nghĩ của Lâm Dị giống như một ngọn núi lửa phun trào, vô số mảnh vỡ lóe lên.

Những mảnh vỡ rời rạc gồm có Vương Đặc đang hấp hối, hành lang đã bị khóa kín trên tầng hai, lão quản lý chung cư đứng canh gác phòng trực, tòa nhà đổ nát và cánh cửa chính duy nhất vẫn còn mới toanh.

Những mảnh vỡ này xoay quanh ba quy tắc tử vong mà cậu đã vạch ra: không ngăn được thứ này xâm nhập, nhìn thấy thứ này hoặc bị thứ này nhìn thấy.

À.

Cậu biết rồi!

Lâm Dị lập tức vọt tới bên bàn, cầm vại chứa đồ đập về phía khe cửa. Cậu không đập linh tinh vào móng mà đập trực tiếp vào ngón tay của nó.

Thứ trong tủ kêu lên một tiếng đau đớn rồi rút tay lại.

Lão quản lý chung cư nói rằng ‘bên ngoài’ đang rất loạn, nhưng tại sao cả tòa nhà đầy cũ nát mà riêng cửa chính thì lại mới toanh.

Bởi vì có thứ gì đó bên ngoài không được phép vào!

Tiếng kêu này cũng làm cho Lâm Dị càng thêm chắc chắn, quy tắc tử vong chính là —— không ngăn được thứ ngoài cửa sổ tiến vào!

Bằng không, thứ này sẽ không rút tay lại, lý do để nó rút tay chỉ có một, tủ quần áo không lớn, nó vẫn chưa hoàn toàn vào được Phòng 304. Một nửa cơ thể nó ở trong tủ, nửa còn lại là vẫn ở bên ngoài cửa sổ. Bởi vậy, Lâm Dị vẫn chưa đáp ứng được điều kiện giết người của nó, thứ này chỉ có thể rút lui trước sự phản công của Lâm Dị.

Thấy vậy chưa có thể gây sát thương cho thứ này, Lâm Dị nắm chặt cái vại, hễ nó đưa tay ra là cậu sẽ đập bằng cả tính mạng, bất kể thứ gì trong tủ.

Động tác này lặp đi lặp lại hơn chục lần, tủ quần áo rung lên vài cái, phát ra mấy tiếng “Thùng, thùng”, sau đó căn phòng cuối cùng chìm vào yên lặng.

Nó rời đi rồi nhì.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào khe hở trên vết nứt của cánh cửa, cậu không cần phải tiến lên để xem thứ đó đã thực sự rời đi hay chưa, bởi vì mù màu nên khả năng nhìn ban đêm của cậu tốt hơn nhiều so với người bình thường.

Khổ nỗi, khe cửa vừa hẹp lại còn nhỏ, kể cả cậu nhìn ban đêm có tốt thế nào, nhưng từ góc độ này vẫn rất khó để nhìn thấy bên trong tủ.

Lâm Dị cẩn thận điều chỉnh góc độ, một lúc sau cũng đứng được ở một vị trí cậu cảm thấy ổn. Cậu vừa ngẩng lên, khoảnh khắc ánh mắt nhìn vào khe cửa, da đầu cậu tê rần, nhiệt độ trong máu bất ngờ hạ xuống.

Một con mắt đỏ như máu vẫn đang âm thầm quan sát chuyển động của cậu từ khe cửa.

Đối với Lâm Dị thà xông thẳng ra ngoài còn hơn chấp nhận điều này, thị giác của cậu rất mẫn cảm, người bình thường nhìn cậu đã cảm thấy khó chịu rồi, nói gì đến con mắt hiểm độc đang theo dõi cậu lúc này.

Đây là điểm yếu của Lâm Dị.

Toàn thân Lâm Dị khó chịu nhưng vẫn cố chịu đựng, cậu nói với thứ trong khe cửa: “Tao biết mày đang ở bên trong, tao thấy mày rồi.”

Xem ra thứ này cố ý gây ồn ào xong giả bộ rời đi là để cho Lâm Dị buông lỏng cảnh giác. Một khi Lâm Dị đặt vũ khí trong tay xuống, nó sẽ bò ra khỏi tủ.

Lâm Dị muốn dùng cách đơn giản nhưng thô bạo nhất để cho qua chuyện

này, cơ mà ánh mắt nó cứ nhìn chăm chăm vào cậu không chớp, như thể không có mí mắt ấy.

Đôi mắt nó tràn đầy sự hung ác và căm ghét Lâm Dị.

Lâm Dị nhận ra thứ này đang cố gắng câu giờ, ban đêm là thời điểm khiến con người buồn ngủ và đó cũng là lúc ý thức con người yếu ớt nhất.

Nhưng không có tiếng ồn trắng trong MP4 để ru ngủ, Lâm Dị không thể buồn ngủ được. Nếu là người khác, khó có thể sống sót qua một đêm kinh hoàng sợ hãi như này.

Lâm Dị trầm mặc một hồi, nói với thứ trong tủ: “Thích chiến thì ông đây chiến.”

Thật ra đối với Lâm Dị, mất ngủ chỉ là chuyện nhỏ, đêm qua cậu còn mở mắt đến tận hừng đông, cũng chẳng cảm thấy thời gian ban đêm trôi qua chậm chạp thế nào.

Nhưng lúc này bị ánh mắt kia nhìn chăm chăm, Lâm Dị mới nếm được cảm giác thời gian trôi chậm, cậu vẫn ôm cái vại chứa, không dám thả lỏng.

Đối với Lâm Dị, đêm nay thật không dễ dàng chút nào, không biết trải qua bao lâu, tiếng “thùng thùng” lại phát ra từ tủ quần áo, và rồi con mắt kia cuối cùng cũng biến mất.

Ngay lúc Lâm Dị đang tự hỏi có phải thứ này đang lặp lại chiêu cũ hay không, thì tiếng loa trong hành lang vang lên: Ăn sáng, ăn sáng, ăn sáng đến Phòng 103.

Trời sáng rồi.

Lâm Dị còn chưa đặt cái vại chứa xuống, phòng 304 vang lên tiếng gõ cửa.

Tần Châu thấp giọng gọi: “Nhóc thiên tài!”

Nghe được giọng nói của Tần Châu, Lâm Dị mới yên lòng. Lúc đặt cái vại chứa đồ xuống, cậu mới để ý hai cánh tay mình đã bị tê liệt từ lâu, mỗi khi cử động giống như bị vô số mũi kim châm vào.

Rầm Rầm Rầm.

Tiếng gõ cửa của Tần Châu càng lúc càng lớn: “Lâm Dị!”

Bước chân Lâm Dị loạng choạng tiến về phía trước, mở cửa cho Tần Châu. Tần Châu ở ngoài cửa nhìn thấy cậu vẫn bình an vô sự liền yên tâm, nói: “Sao

không nói chuyện?”

Lâm Dị chỉ chỉ cổ họng của mình, một lúc lâu sau mới khàn giọng nói: “Em sợ, khàn giọng rồi.”

Có tiếng mở cửa ở hành lang tầng 3. Những người khác chắc đã nghe thấy tiếng loa và đang định xuống tầng ăn sáng. Tần Châu đi vọt vào, đóng cửa lại.

Việc đầu tiên Tần Châu làm là nhìn qua chiếc tủ quần áo dựa vào cửa sổ đã bị sập một nửa, có thể tưởng tượng được tối qua Lâm Dị đã phải trải qua những gì.

Lâm Dị xoa xoa cổ họng rồi kêu “ahhhhhh” vài lần để lấy lại giọng nói.

Sau đó cậu vội vàng nói: “Đàn anh, quy tắc tử vong là: không ngăn được thứ kia tiến vào.”

Tần Châu quay đầu lại nhìn cậu, hai mắt Lâm Dị sưng đỏ, quầng thâm dưới mắt càng ngày càng nặng hơn, trông vô cùng mệt mỏi.

Cậu đã không chợp mắt hai đêm rồi.

Lâm Dị nhìn tủ quần áo, nhưng cậu không có nói cho Tần Châu việc tối hôm qua cậu sống sót kiểu gì, cũng không có nhắc nhiều về quy tắc tử vong.

Tần Châu nói, khi một người thành công tránh được quy tắc tử vong, một quy tắc tử vong mới sẽ được sinh ra.

Cho nên, quy tắc tử vong đêm qua hết hiệu lực rồi.

Cậu hỏi Tần Châu: “Nếu quy tắc tử vong hết hiệu lực, tờ giấy của em còn có thể thu hút quái vật 7-7 nữa không?”

Tần Châu nói: “Có thể.”

“Bởi khi có quy tắc tử vong mới xuất hiện, điều đó không có nghĩa là quy tắc tử vong hiện tại không có hiệu lực, nó chỉ tăng thêm thôi.”

Lâm Dị: “...Ồ.”

“Dựa vào điều này, vậy tối qua em không chết cũng chẳng phải tin tốt lành gì.”

Tần Châu còn muốn nói gì đó mà bị Lâm Dị kéo lại: “Nhưng với đàn anh thì lại là tin tốt á, đồng đội thông minh của anh vẫn còn sống nè.”

Tần Châu: “...”

“Biểu cảm của đàn anh là sao đây?” Lâm Dị hỏi: “Đàn anh cũng thấy em thừa thãi sao?”

Tần Châu: “Em mà sợ xã hội à?”

Lâm Dị: “Á.”

Tần Châu: “Nhìn không ra đấy.”

Lâm Dị: “Em chỉ giỏi điều chỉnh thôi. Đâu thể gặp ai cũng xấu hổ xong nói lắp được.”

“Khi trái tim rung động trước ai đó, mới đỏ mặt nói lắp.” Tần Châu nói xong lại hỏi: “Tối hôm qua em nhìn thấy gì?”

Đây chính là mấu chốt, cũng là manh mối để tìm ra quy tắc tử vong mới.

Lâm Dị nói: “Thứ kia có tay có mắt.”

Tần Châu cau mày: “Con người?”

Lâm Dị vẫn chưa thể đảm bảo, nhưng nói: “Lão quản lý và thứ ngoài cửa sổ không chung đội.”

Tần Châu: “Ý em là gì?”

Lâm Dị nói: “Lão quản lý từng nhắc nhở, bên ngoài rất nguy hiểm. Bây giờ nghĩ lại, có khả năng là ông đang ám chỉ chuyện tối hôm qua. Nếu bọn họ chung đội thì không cần phải nói như vậy.”

Tần Châu: “Ý em là tiếp tục tìm manh mối từ ông ta sao?”

Lâm Dị gật đầu: “Đàn anh đi đi.”

Tần Châu: “Còn em?”

Lâm Dị không cần nói gì, Tần Châu cũng đoán được: “Em đi thu hút sự chú ý của quái vật à?”

“Dạ.” Lâm Dị nói: “Bởi quy tắc tử vong càng nhiều, quái vật càng dễ dụ chúng ta vào cạm bẫy, mình phải tìm hiểu càng sớm càng tốt.”

Tần Châu hỏi: “Em định làm gì? Đưa tờ giấy cho họ?”

“Không.” Lâm Dị nói: “Tối hôm qua em ngồi suy nghĩ rất lâu, thiên tài xuất hiện phải khoa trương một chút.”

Tần Châu: “...”

Phòng 103.

Năm người ăn sáng mà không biết ăn gì, thấy Lâm Dị và Tần Châu không đến, Khuất Gia Lương run giọng nói: “Tối hôm qua, chắc... chắc không phải hai người bọn họ đâu nhỉ.”

Trình Dương là người đầu tiên phủ nhận: “Cái miệng đừng hờ tí nói mấy chuyện xui xẻo.”

Khuất Gia Lương ậm ừ một tiếng: “Thật ra cậu đang mong là bọn họ chứ gì. Sao phải giả vờ?”

Trình Dương: “Ông đây mà giả vờ thì cậu có hai cái miệng rộng.”

Khuất Gia Lương đặt bát xuống và trừng mắt với Trình Dương, Trình Dương xắn tay áo: “Đánh nhau à? Hồi lớp mười ông đây còn tấn sinh viên đại học rồi đấy!”

Từ Hạ Tri kéo Khuất Gia Lương lại, nhưng Khuất Gia Lương vẫn lườm Trình Dương: “Cao thượng quá, sao không chết thay họ luôn đi.”

Cái từ “chết” này cực khó nghe, động thẳng vào dây thần kinh của người khác.

Chu Linh Linh cũng đặt bát đĩa xuống, Trình Dương vẫn luôn kính trọng hai đàn anh, cho nên cô nói giúp Trình Dương: “Không muốn đồng đội chết là sai sao?”

Khuất Gia Lương nói: “Tôi có nói vậy đâu?”

Chu Linh Linh: “Đúng rồi, ý của anh là muốn bọn tôi chết còn anh thì sống.”

Khuất Gia Lương trừng mắt với cô.

Lý Dĩnh sợ hãi kéo góc áo Chu Linh Linh: “Linh Linh, đừng nói nữa.”

Trong lúc hỗn loạn, Tần Châu đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng 103.

“Mấy người lại tranh luận cái gì?” Tần Châu liếc mắt một cái, tất cả mọi người đều im bặt, “Mấy người đã tìm được manh mối gì chưa? Chưa thì câm miệng.”

Tất cả mọi người không dám cãi lại hần, ai nấy đều cúi đầu, Tần Châu nói: “Lâm Dị tìm được manh mối rồi, đóng tai lên mà nghe cho rõ đây.”

Sau đó, hần di chuyển sang một bên, để lộ ra Lâm Dị đang đứng phía sau.

Đây là cách xuất hiện khoa trương mà nhóc thiên tài đã nghĩ ra.

Mọi người ngạc nhiên nhìn Lâm Dị, ít ra thì đấy là biểu cảm trên gương mặt.

Chỉ có một người trong số họ khẽ vuốt ve chiếc đĩa, nhẹ nhàng cảm nhận độ sắc của nó. Đầu đĩa không quá nhọn, nhưng không khó để đâm thủng mắt của con người, hoặc chỉ cần dùng một chút lực, chiếc đĩa có thể đâm thẳng qua sau gáy.

Chương 11: Quái vật 7-7

Không chỉ có thứ đó tìm tới em, quái vật cầm đũa kia cũng sẽ tới-

Chương 11: Quái vật 7-7

Cả Lâm Dị và Tần Châu đều đang lặng lẽ quan sát năm người trong phòng 103, Khuất Gia Lương, Từ Hạ Tri, Trình Dương, Lý Dĩnh và Chu Linh Linh. Thật ra Lâm Dị vẫn không thể quên với việc bị người ta nhìn chăm chăm, đặc biệt là mấy loại ánh mắt mắt chứa đựng nhiều cảm xúc, cậu cắn răng nói: “Tối hôm qua nó đã tìm tới tôi.”

Lời vừa dứt, Trình Dương lập tức ‘Đệt mẹ’, những người khác cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi, ánh mắt trở nên mất kiên nhẫn. Họ thực sự muốn biết đêm qua Lâm Dị đã trải qua những gì, quan trọng hơn cậu đã làm thế nào để sống sót.

“Quy tắc tử vong là ‘không ngăn được thứ đó tiến vào phòng’. Nếu cửa sổ mở, có nghĩa là mấy người đã bị quy tắc tử vong nhắm làm mục tiêu. Tuy nhiên, miễn là tìm được cách ngăn cản NPC chui vào từ cửa sổ, mọi người có thể thoát chết.”

Lâm Dị vừa dứt lời, tất cả mọi người đều đứng ngòai không yên, bọn họ không rõ cánh cửa sổ trong phòng đang bị rèm che lại mở hay đóng.

Vì vậy, năm người trong phòng 103 đang chuẩn bị quay lại phòng để kiểm tra, Khuất Gia Lương và Từ Hạ Tri đều đã đứng dậy. Đúng lúc này, Lâm Dị nói: “Nhưng có một tin xấu.”

Trình Dương hết cả hồn, vẻ mặt không nhìn được: “Hả? Anh Lâm Dị, anh nói liên mạch không được hả!”

Lâm Dị đưa mắt nhìn cậu ta, rồi quan sát những người khác.

Cậu không phải chuyên gia phân tích biểu cảm, nhưng từ sau khi cha mẹ mất khả năng giao tiếp sau vụ tai nạn, cậu chỉ có thể cố gắng phân biệt những gì họ đang cố thể hiện qua gương mặt cứng nhắc ấy.

Cũng bởi vì thế nên đêm đầu tiên, cậu mới dễ dàng nhận thấy sự phòng bị và thận trọng qua biểu hiện của Tần Châu.

Tần Châu cũng tin tưởng vào năng lực của cậu, vỗ vỗ vai Lâm Dị rồi xoay

người rời khỏi phòng 103, trực tiếp đi đến phòng trực ban tìm kiếm manh mối từ lão quản lý.

Lâm Dị vừa nói, vừa quan sát.

“Khi một quy tắc tử vong trở nên vô hiệu, quy tắc tử vong mới sẽ xuất hiện, nhưng quy tắc trước đó sẽ không mất đi...”

Sau khi Trình Dương nghe được tin tốt rồi tiếp tục đến tin xấu, vẻ mặt đang mừng rỡ của cậu ta chuyển sang vẻ bất ngờ kinh ngạc theo bản năng, bởi vậy nên biểu cảm có hơi kì lạ.

Trình Dương không có vấn đề.

Khuất Gia Lương mấp máy môi, muốn hỏi mọi chuyện cụ thể hơn. Nhưng trên mặt hần lộ ra vẻ áy náy, chắc là lúc cậu với Tần Châu không có mặt ở đây đã nói linh tinh gì rồi nên mới khiến Khuất Gia Lương đang muốn nói gì đó lại ngượng ngùng nên hần chỉ có thể trừng mắt nhìn mình.

Khuất Gia Lương không có vấn đề.

Từ Hạ Tri, người ở cạnh Khuất Gia Lương, tên này khá ít nói, mỗi lần Khuất Gia Lương cãi nhau với người khác, anh ta sẽ tiến lên ngăn can Khuất Gia Lương. Lâm Dị nhìn ra người này không phải là muốn duy trì bầu không khí hòa thuận, thân thiện, mà chỉ không muốn Khuất Gia Lương xảy ra xung đột với những người khác trong Thế giới Quy tắc, anh ta trông thì như đang thuyết phục Khuất Gia Lương nhưng thực chất là để bảo vệ chính mình.

Từ Hạ Tri khá thủ đoạn.

Nhưng vào lúc này, Từ Hạ Tri nghe tin xong thì phản ứng đầu tiên mà anh làm chính là liếc mắt nhìn Khuất Gia Lương, sau đó ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Lâm Dị và Khuất Gia Lương như đang suy nghĩ gì đó, có vẻ anh ta đang cân nhắc độ đáng tin của Lâm Dị.

Thủ đoạn nhưng lại muốn bảo vệ người khác, phản ứng của Từ Hạ Tri bình thường.

Từ Hạ Tri không có vấn đề.

Còn lại hai cô gái, Chu Linh Linh dũng cảm hơn Lý Dĩnh. Bởi vì chỉ có hai đứa con gái trong số bảy người, Chu Linh Linh đã đưa tay ra nắm tay Lý Dĩnh để an ủi cô.

Lâm Dị nhìn thấy Chu Linh Linh đang nắm chặt tay Lý Dĩnh, nói là để an ủi Lý

Dĩnh nhưng thực chất là đang tự tìm cho mình cảm giác an toàn.

Chu Linh Linh không có vấn đề.

Người cuối cùng là Lý Dĩnh, Lý Dĩnh là người yếu gan nhất trong cả bọn, tính cách hướng nội, cũng chỉ nói chuyện với một mình Chu Linh Linh.

Sau khi nghe những lời của Lâm Dị, đôi mắt của Lý Dĩnh đỏ bừng, hốc mắt ngập nước như chuẩn bị sắp khóc đến nơi. Nhưng bây giờ, dù có khóc cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Hơn nữa, Chu Linh Linh luôn để mắt tới Lâm Dị, không chú ý để có thể an ủi Lý Dĩnh.

Vì thế nên Lý Dĩnh liên tục dụi mắt để ngăn không cho mình khóc.

Lâm Dị im lặng.

Lý Dĩnh cũng... không có vấn đề.

“Anh Lâm Dị, vậy quy tắc tử vong mới là gì?” Trình Dương vội vàng hỏi.

Lâm Dị nói: “Tôi cũng không biết.”

“Nói cách khác, mặc dù bây giờ chúng ta đã biết được một trong những quy tắc tử vong đó, nhưng những quy tắc tử vong mới xuất hiện vẫn chưa rõ ràng. Nói chung vẫn phải cẩn thận, bởi vì không thể biết được khi nào bản thân sẽ vi phạm?”

Khuất Gia Lương không nhịn được mở miệng: “Có cái rắm...”

Từ Hạ Tri đoán được Khuất Gia Lương sẽ nói gì, anh đưa tay giữ hần lại rồi lắc nhẹ đầu.

Khuất Gia Lương hít sâu một hơi rồi nhìn Lâm Dị: “Bạn học Lâm Dị, tôi không có ý gì đâu, tôi chỉ... chỉ...”

Cứ ‘Chỉ’ mãi mà vẫn không nói được vì sao.

Lúc này, Trình Dương không có thời gian đấu khẩu với Khuất Gia Lương, liền tới gần Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, anh có manh mối gì về quy tắc tử vong mới không?”

Chu Linh Linh và Lý Dĩnh đều nhìn Lâm Dị, Chu Linh Linh cũng hỏi: “Cậu có thể tránh được quy tắc tử vong thì chắc cũng phải có manh mối gì đó về quy tắc tử vong mới đúng không?”

Lâm Dị vừa muốn nói gì đó thì đúng lúc này Tần Châu trở lại, ngược mắt nhìn lướt qua mọi người: “Mấy người chỉ có mồm thôi à?”

“Đại ca.” Trình Dương xoa xoa gáy, xấu hổ nói: “Nếu như anh cần một tên lưu manh, em có thể làm được, nhưng em thật sự không giỏi cái việc tìm ra manh mối cần tới chỉ số thông minh gì đó cho lắm, chứ đừng nói đến việc dựa vào manh mối để suy luận. Quy tắc tử vong có dán trên mặt em có khi em cũng không biết ấy chứ.”

Cậu ta vừa nói, vừa đưa ra ví dụ cho Tần Châu: “Trong phòng em chỉ có cây đàn bị hỏng. Em thực sự không hiểu mấy cây đàn này có liên quan gì với quy tắc tử vong không. Cơ mà, dựa theo quy tắc tử vong do anh Lâm Dị cung cấp chứng tỏ nó không có liên quan gì, may mà em cũng chẳng quan tâm lắm”.

Lâm Dị nghe vậy liền nhìn qua Tần Châu, Tần Châu có để ý, nhưng hắn không quay đầu lại, chỉ nói với những người khác: “Trở về kiểm tra cửa sổ đi.”

Khuất Gia Lương nói: “Anh Châu, quy tắc tử vong thứ hai xuất hiện rồi, anh có chắc mở cửa sổ không phải quy tắc tử vong không?”

Tần Châu nhìn hắn một cái: “Tôi cũng không rõ, nhưng cậu tìm được cách khác à?”

Lâm Dị suy nghĩ một chút nói: “Quy tắc tử vong thứ hai có lẽ sẽ là, không được để thứ ngoài cửa sổ nhìn thấy.”

Từ Hạ Tri hỏi: “Có manh mối gì không?”

“Không có manh mối.” Lâm Dị nói: “Nhưng tối hôm qua thứ đó vẫn luôn nhìn em, có lẽ là đang khảo nghiệm quy tắc tử vong thứ hai.”

Bỗng nhiên ai nấy đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Trình Dương: “Vãi chương, vừa phải ngăn nó vô trong, vừa phải ngăn không cho nó nhìn thấy mình!”

“Nếu, nếu cửa sổ phía tôi và Chu Linh Linh bị mở.” Lý Dĩnh không kìm được mà khóc: “Vậy thì phải làm sao.”

Con gái không mạnh bằng con trai, chưa nói đến việc để thứ ngoài cửa nhìn thấy, ngăn nó vào phòng cũng khó rồi.

“Chỉ là phỏng đoán mà thôi.” Lâm Dị nói: “Tốt nhất lúc kiểm tra cửa sổ đừng có mở rèm.”

Sau khi mọi người quay lại kiểm tra cửa sổ của mình, Tần Châu quay đầu nhìn Lâm Dị: “Có phát hiện gì không?”

“Không.” Lâm Dị thất vọng: “Ai cũng bình thường.”

Tần Châu trầm mặc một lát, hỏi: “Không nghi ngờ tôi sao?”

Lâm Dị nói: “Nếu đàn anh là quái vật thì đã không thừa nhận suy đoán của em rồi.”

Tần Châu: “Ừm, hiểu rõ vậy là được rồi.”

“Khả năng bắt chước của quái vật rất mạnh, chỉ nhìn vẻ mặt của chúng thì khó có thể tìm được đáp án, mà đây còn là quái vật cấp 7-7...” Vừa nói đến đây, Tần Châu bỗng ngừng lại, ánh mắt hẩn nhìn về một chỗ trên bàn ăn.

Thiếu mất một chiếc đĩa.

“Người ngồi ở kia là...” Tần Châu vừa đi xuống vừa nhìn xem có chiếc đĩa nào rơi trên mặt đất hay không.

“Từ Hạ Tri.” Lâm Dị nhìn qua, lẩm bẩm: “Anh ta lấy đĩa đi làm gì?”

“Chưa chắc là cậu ta đâu.” Tần Châu nói: “Nhưng kế hoạch của em thành công rồi, cẩn thận một chút.”

Lâm Dị gật đầu: “Chiếc đĩa chắc là bị con quái vật cầm đi rồi, có điều nó định giết em bằng đĩa kiểu gì?”

Vừa nói cậu vừa nhặt một chiếc đĩa sạch lên xong tự chọc thử vào cổ họng mình: “Kiểu này à?”

Lâm Dị chẳng cảm thấy đau đớn gì khi bị đĩa chọc vào cổ họng. Cậu há mồm, cố gắng nuốt thử vô.

Lâm Dị: “Ừ...”

Tần Châu: “...”

“Bác sĩ điều trị nói gì?” Tần Châu giật lấy chiếc đĩa của Lâm Dị, cười lạnh hỏi.

“A?” Lâm Dị lập tức ý thức được Tần Châu đang mắng mình bị bệnh, cười ngây ngô: “Giai đoạn cuối, hết thuốc chữa rồi.”

Tần Châu lại liếc nhìn Lâm Dị, nói: “Chu Linh Linh ở Phòng 301, trong phòng chứa rất nhiều đồ bông. Lý Dĩnh ở Phòng 302 có rất nhiều sách. Trình Dương Phòng 303 có một cây đàn. Phòng của tôi với em thì khỏi nói. Phòng 306 và 307 không có người ở, Phòng 308 là Từ Hạ Tri, có thuốc lá, Phòng 309 của Khuất Gia Lương thì có thiết bị lặn.”

“Không biết những manh mối này có tác dụng gì, nhưng chắc chắn nó không liên quan gì đến quy tắc tử vong.” Tần Châu giải thích: “Sở dĩ trước đó tôi

không đề cập đến là bởi tôi sợ nó sẽ ảnh hưởng đến mạch suy nghĩ của em.”

Đây là tất cả những gì Tần Châu nhìn thấy vào buổi sáng hôm Vương Đặc qua đời.

Lâm Dị vốn không định hỏi cũng là vì cậu nghĩ nếu Tần Châu không nói thì có lẽ đó là manh mối chẳng có lợi gì.

Nhưng bây giờ Tần Châu lại nói...

“Đàn anh, em không có nghi ngờ anh.” Lâm Dị bất đắc dĩ nói: “Em tự hiểu mà, em không lừa anh đâu.”

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng, nói: “Tôi đi tìm lão quản lý.”

Lâm Dị vội vàng hỏi: “Có chuyện gì ạ?”

Mười phút trước, khi Lâm Dị đang nói với mọi người về quy tắc tử vong, Tần Châu đã thử đi đến phòng trực. Vẫn giống như hôm qua, cửa phòng trực đã bị khóa và cửa sổ đều bị đóng cả.

Tần Châu không gõ cửa cũng không đẩy cửa sổ.

Hắn đi thẳng đến cửa căn chung cư rồi ngập ngừng thử chạm vào.

Quả nhiên, cửa phòng trực “cạch” một tiếng rồi mở ra, lão quản lý đang trừng mắt với Tần Châu: “Cậu muốn ra ngoài?”

Tần Châu nhân cơ hội đó cũng nói: “Phải.”

Lão quản lý ký túc xá nói với giọng ồm ồm: “Cậu muốn vi phạm thoả thuận à?”

“Thoả thuận?” Lâm Dị lặp lại.

Tần Châu còn chưa kịp đưa ra câu trả lời, trên tầng ba đã vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Hai người nhìn nhau, vội vàng chạy lên tầng ba.

Trong Phòng 309 trên tầng ba, Khuất Gia Lương ngã xuống đất.

Sự an ủi của Từ Hạ Tri có vẻ không có tác dụng: “Kể cả cửa có mở thì Lâm Dị vẫn thoát được mà.”

Nhưng dường như Khuất Gia Lương để ngoài tai những lời đó: “Nhưng cậu ta thoát vì hôm qua có mỗi một quy tắc thôi, nay tận hai điều liền! Mẹ kiếp hai điều đấy! Thoát bằng trời, Từ Hạ Tri, cậu nghĩ tôi thoát kiểu gì!”

Lâm Dị đứng ngoài cửa nhìn Tần Châu, thấp giọng hỏi: “Đàn anh, anh nghĩ tối nay quái vật có đến tìm em không?”

Tần Châu nói: “Muốn nghe nói thật hay nói dối.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “Nói dối đi.”

Tần Châu: “Không.”

Lâm Dị hờn dỗi: “Vậy nói thật...”

Tần Châu ngắt lời: “Không chỉ có thứ đó tìm tới em, quái vật cầm đĩa kia cũng sẽ tới.”

Chương 12: Quái vật 7-7

Em là nhóc thiên tài IQ 143 mà-

Chương 12: Quái vật 7-7

“Nếu vậy thì.” Lâm Dị nói: “Em siêu đen còn gì.”

Tần Châu còn muốn nói thêm, từ Phòng 309 truyền đến một âm thanh ầm ĩ.

“Từ Hạ Tri...” Khuất Gia Lương đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, hần nhanh chóng nhào đến người Từ Hạ Tri, túm cổ áo anh: “Cửa sổ phòng mày đóng nhỉ?”

Từ Hạ Tri lộ ra vẻ mặt khó coi, anh đoán được Khuất Gia Lương định nói gì.

Quả nhiên, Khuất Gia Lương nói: “Tối nay để tao vào phòng mày đi? Như vậy tao sẽ không phải chết.”

Thấy Từ Hạ Tri không nói gì, Khuất Gia Lương tiếp tục: “Quy tắc tử vong đâu có nói không được phép qua phòng người khác, Từ Hạ Tri, mày cứu tao, cứu tao đi.”

Đây là cách dễ dàng nhất, nhưng cũng là cách nguy hiểm nhất.

Khi cửa sổ phòng mở, thứ đó sẽ dễ dàng đi vào trong hơn. Mặc dù không ai trong phòng, nhưng nếu quy tắc tử vong được kích hoạt, không ai có thể đảm bảo liệu thứ đó có đuổi theo Khuất Gia Lương đến phòng của Từ Hạ Tri hay không, càng chẳng thể đảm bảo liệu thứ đó có tiện thể giết luôn Từ Hạ Tri không.

Tần Châu liếc nhìn Lâm Dị, phát hiện Lâm Dị đang quan sát Từ Hạ Tri rồi suy nghĩ gì đó, hần hỏi: “Em thấy thế nào?”

“Đàn anh.” Lâm Dị ra hiệu Tần Châu nghiêng người sang một bên, sau đó nhỏ giọng nói: “Anh ta cứ sao sao ấy.”

Tần Châu hỏi: “Ai? Từ Hạ Tri?”

“Dạ.” Lâm Dị nói: “Em cảm thấy Từ Hạ Tri không muốn cứu Khuất Gia Lương.”

Nhưng rõ ràng lúc nãy cậu nhìn thấy Từ Hạ Tri còn bảo vệ Khuất Gia Lương mà.

Tần Châu nhìn chằm chằm Lâm Dị, một lát sau mới nói: “Chuyện bình thường thôi.”

Lâm Dị: “Là sao?”

Tần Châu: “Nhân tính.”

Lâm Dị mím môi im lặng.

Tần Châu dường như đã quá quen với cảnh này, vỗ vai Lâm Dị: “Em từng nghe câu ‘Phu thê bản thị đồng lâm điệu, đại nạn lâm đầu các tự phi’ (*) chưa?”

(*): Vợ chồng vốn như chim ở chung một rừng, đại họa đến mỗi người tự bay đi (Vợ chồng vốn thân thiết, nhưng đến khi gặp đại nạn, thì tự bản thân chống chọi)

Lâm Dị gật đầu.

“Vậy là được rồi.” Tần Châu nói: “Tự mình giác ngộ đi.”

Hai giây sau, Tần Châu hỏi Lâm Dị: “Hiểu chưa?”

Lâm Dị: “!”

Sao mà nhanh vậy được!

“Em là nhóc thiên tài IQ 143 mà.” Tần Châu nói.

“Được rồi.” Lâm Dị nói: “Cho em thêm hai giây đi.”

Tần Châu: “Quên đi.”

Lâm Dị: “?”

Tần Châu: “Nếu có thời gian nghỉ để đến chuyện này thì thà nghỉ xem tối nay phải làm sao.”

Với hai quy tắc tử vong cộng thêm việc bị con quái vật 7-7 nhắm đến, đêm nay Lâm Dị chắc chắn sẽ hứng đủ.

Nhưng đến tận bây giờ bọn họ cũng chỉ có vài manh mối như vậy, hành lang tầng hai vẫn bị khóa chặt, muốn đột phá thì phải đi tìm lão quản lý.

Hai người lại đi ra tầng một, nhưng lần này lão quản lý ký chung cư chỉ nhìn chằm chằm bọn họ, cho dù Tần Châu có chạm vào cửa căn chung cư thêm lần nữa thì cũng không thấy lão nói gì, cứ nhìn bọn họ bằng một ánh mắt quái dị khiến Lâm Dị cảm thấy cực khó chịu.

Giống như bị một tảng đá lớn chắn đường vậy, Lâm Dị đề nghị đi xem thử các phòng khác trước, tuy rằng cậu cũng đồng tình với Tần Châu rằng đồ vật

trong mỗi phòng không liên quan gì đến quy tắc tử vong, nhưng nếu chúng tồn tại thì nhất định phải mang một ý nghĩa gì đó.

Nhưng điều quan trọng nhất vẫn là chiếc đĩa bị lấy mất trong bữa sáng ngày hôm nay.

Hai người đến từng phòng kiểm tra với lí do để tìm kiếm manh mối. Những người khác đều đồng ý với hai người họ, dù sao một người là hội trưởng hội sinh viên, người còn lại thì phát hiện ra quy tắc tử vong.

Tiếc là sau khi xem xét hết các phòng đều không tìm được chiếc đĩa bị lấy mất sáng nay. Khi trở lại Phòng 304, Lâm Dị không thể làm gì khác ngoài việc lấy giấy ra ghi lại những manh mối của từng phòng dù cậu chẳng biết nó có giúp ích được gì không.

Phòng 301, Chu Linh Linh, đồ bằng bông.

Phòng 302, Lý Dĩnh, sách.

Phòng 303, Trình Dương, đàn.

Phòng 304, Lâm Dị, vại chứa.

Phòng 305, Tần Châu, quần áo và mỹ phẩm.

Phòng 308, Từ Hạ Tri, Thuốc lá.

Phòng 309, Khuất Gia Lương, đồ lặn.

Tần Châu nhìn nét chữ của Lâm Dị, chữ viết của nhóc thiên tài rất nắn nót từng nét từng nét một, nhìn như nét chữ luyện viết của một cậu học sinh tiểu học nghiêm túc, liền hỏi: “Nghĩ được gì rồi? Nhóc thiên tài.”

Lâm Dị lắc đầu: “Em chưa nghĩ được gì hết trơn, ghi lại trước đã.”

Tần Châu lại hỏi: “Tối nay thì sao? Em định thế nào?”

Hắn nhìn lên chiếc tủ đặt trước cửa sổ của Phòng 304. Cho dù không có quy tắc tử vong thứ hai thì chiếc tủ cũng khó mà trụ được hết tối nay để ngăn thứ đó vào phòng.

Khi hắn hỏi điều này, bỗng có âm thanh phát ra từ phía hành lang. Có thể dễ dàng nhận thấy đây là âm thanh của các đồ vật lớn đang di chuyển.

Lâm Dị tiến dậy mở cửa, quả nhiên nhìn thấy Từ Hạ Tri đang chuyển đồ đạc phòng mình đến Phòng 309 của Khuất Gia Lương.

Trình Dương, người ở Phòng 303 bên cạnh, cũng ngó đầu sang hóng, thấy Từ Hạ Tri chắt vật chuyển đồ một mình, cậu ta mắng một câu: ‘Ông nội tôi ơi, anh đúng là bồ tát sống mà’.

Mắng xong xuôi, cậu ta tiến lên để giúp Từ Hạ Tri.

Những người khác đều đã nghe thấy tiếng hét của Khuất Gia Lương, mọi người cũng biết cửa sổ Phòng 309 của hắn đang mở.

Nhìn thấy Trình Dương tiến lên trợ giúp, Chu Linh Linh từ phòng 301 cũng qua hỗ trợ một tay.

Lý Dĩnh thì đứng trong hành lang trơ ra đôi mắt hoe nhìn mọi người.

Lâm Dị và Tần Châu không di chuyển, Lâm Dị biết mấy đồ vật dù có to lớn đến đâu thì cũng vô dụng. Cho dù có thêm mười cái tủ quần áo nữa để chặn cửa sổ, qua móng tay nó cũng nát bươm. Nếu không có cách nào khác để ngăn chặn nó, thì việc thứ đó vào phòng chỉ là vấn đề thời gian.

Lâm Dị đã đề cập điều này với Khuất Gia Lương lúc cậu đến tìm chiếc đĩa ở Phòng 309. Khuất Gia Lương như người mất hồn, hắn không phản ứng, cũng không rõ có nghe thấy hay không.

Tần Châu đang quan sát mọi người.

Quái vật có khả năng bắt chước rất tốt, bắt chước lời nói, hành động và nét mặt của con người.

“Có lẽ loại trừ được Từ Hạ Tri.” Tần Châu nói.

Lâm Dị gật đầu, sở dĩ Tần Châu nói như vậy cũng bởi Từ Hạ Tri là người đầu tiên chuyển đồ phòng mình qua phòng khác, nhưng ngày hôm trước Lâm Dị cũng có động tác di chuyển tủ quần áo rồi, họ không thể đảm bảo được quái vật có thấy hành vi này của Lâm Dị hay không.

Cho nên Tần Châu dùng từ ‘có lẽ’.

“Vậy thì có thể hoàn toàn loại trừ được Trình Dương.” Lâm Dị nói.

Trình Dương là người đầu tiên chủ động giúp đỡ cậu.

Vậy chỉ còn...

Chu Linh Linh và Lý Dĩnh.

Chu Linh Linh thấy Trình Dương đi hỗ trợ, lập tức đi theo sau giúp đỡ. Lý Dĩnh trông như có cảm giác ‘thỏ chết cáo buồn’.

(*): Một phép ẩn dụ cho cảm giác buồn bã, thương thay sự bất hạnh của đồng loại.

Tần Châu nói: “Quái vật sẽ học hỏi từ con người, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng sẽ áp dụng ngay.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút nói: “Đàn anh, anh đang nghi ngờ chị Lý Dĩnh?”

Tần Châu bình tĩnh nhìn Lý Dĩnh: “Sự hiện diện của cô ta quá thấp, cũng rất ít khi nói chuyện.”

Quái vật 7-7 vẫn luôn tồn tại ở nội quy trường trong tình trạng ‘sẽ được bổ sung sau’, điều đó chứng tỏ quái vật 7-7 cực kì khôn lanh và khó đối phó hơn các quái vật khác.

Nhưng lần này Lâm Dị có ý kiến khác với Tần Châu, cậu nghi ngờ Chu Linh Linh hơn. Nhiều lúc, Chu Linh Linh toàn đợi người khác nói trước rồi mới làm theo. Bây giờ cũng vậy, Trình Dương đi trước giúp đỡ, Chu Linh Linh theo sau.

Thấy Lâm Dị im lặng, Tần Châu đoán được Lâm Dị đang nghĩ gì, hẳn cũng nhìn về phía Chu Linh Linh. Một đồ vật không nhẹ, Từ Hạ Tri và Trình Dương đều tỏ ra khó khăn trong việc di chuyển, bởi vậy Chu Linh Linh cũng tỏ ra rất khó khăn.

Chỉ cần đồ vật Từ Hạ Tri di chuyển nhẹ hơn, đồ không nặng đối với nam giới nhưng chưa chắc sẽ nhẹ với nữ giới, nếu Chu Linh Linh không lộ ra vẻ chật vật, như vậy có thể dễ dàng đoán được quái vật 7-7 là ai.

Sau khi bọn họ giúp Từ Hạ Tri chuyển đồ vào phòng 309, giọng nói giận dữ của Khuất Gia Lương vang lên: “Từ Hạ Tri, mày đậu má như vậy để làm cái quái gì! Nếu mày thực sự muốn cứu tao thì nên để tao đến phòng mày mới đúng. Mày không muốn cứu tao thì đừng có đạo đức giả như vậy, lấy đồ của mày đi đi, Tao! Đểu! Cần!”

Trình Dương ‘hừ’ một tiếng: “Em nói cho anh biết, anh Khuất Gia Lương ạ, giúp anh vì tình cảm chứ không phải vì bốn phận, mắc gì người ta phải giúp anh rồi tự kéo mình chết chung? Cửa sổ phòng anh Lâm Dị cũng mở, sao anh Lâm Dị có thể tự mình thoát, còn anh thì lại đi cưỡng ép người khác?”

“Không muốn những thứ này đúng không?” Giọng của Chu Linh Linh cũng vang lên: “Thế vất đi.”

Lâm Dị và Tần Châu nhìn nhau, Chu Linh Linh luôn đợi người khác làm rồi mới làm theo, chỉ trừ đêm đầu tiên cô ấy chọc vào lưng Lâm Dị ra.

Tần Châu nói: “Trước khi cô ta chọc vào em, Vương Đạc cũng đã chọc tôi.”

Nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn về phía Lý Dĩnh, Lý Dĩnh không còn đứng ở hành lang nữa, cô đi về phía phòng 309. Đi ngang qua phòng 304 nơi Lâm Dị và Tần Châu đang ở đó, cô tăng tốc, kéo Chu Linh Linh lại, nhỏ giọng nói: “Linh Linh, anh ấy... anh ấy không cần giúp thì... trở về đi, em... em chỉ có một mình, sợ lắm.”

Lại là một hành động bắt chước.

“Có lẽ là một trong hai người bọn họ.” Tần Châu không phủ nhận ý nghĩ của Lâm Dị, quay đầu nhìn Lâm Dị nói: “Cẩn thận một chút.”

Vừa phải ngăn cản thứ kia, vừa không được để nó nhìn thấy, lại còn bị con quái vật 7-7 tiếp cận, đường sống của Lâm Dị nhỏ đến mức trên thực tế thì không thể thấy được con đường nào nữa rồi.

Với cánh cửa sổ mở lại thêm quy tắc tử vong mới, cho nên bữa trưa và bữa tối ngày hôm đó rất vắng vẻ.

Chẳng mấy chốc trời lại tối.

Trời vừa tối, Lâm Dị liền nghe thấy tiếng bước chân.

Nhưng không phải từ cánh cửa sổ đang mở, mà là từ hành lang.

Lâm Dị liếc qua chiếc tủ quần áo đã biến dạng, sau đó đi đến dán tai vào bên cửa, xem xem tiếng bước chân phát ra từ phòng 301 của Chu Linh Linh hay phòng 302 của Lý Dĩnh.

Nhưng lúc cậu nghe thấy, sắc mặt Lâm Dị lập tức tối sầm.

Tiếng bước chân không phải từ Phòng 301 hay Phòng 302, mà từ phía bên kia của hành lang.

Phòng 309!

Khuất Gia Lương hoàn toàn không ở trong phòng, hắn chạy ra ngoài hành lang!

Nếu thứ đó đến qua cửa sổ của phòng 309 mà không nhìn thấy Khuất Gia Lương đâu thì có hai khả năng, một là đi tìm Khuất Gia Lương, hai là đến phòng 304 tìm Lâm Dị, người đã và đang ở trong phòng, nó sẽ tiếp tục liều mạng với cậu.

Tần Châu cũng biết được hành động hấp tấp của Khuất Gia Lương, sau khi

hắn mắng một tiếng ‘ngu xuẩn’, liền gõ vào tường: “Nhóc thiên tài, em...”

Hắn còn chưa nói xong, trong tủ quần áo truyền đến một tiếng ken két chói tai.

Đến rồi đây.

Rắc rắc rắc!

Rắc rắc!

Giống như đêm qua, phòng 304 hoàn toàn bị cô lập sang một không gian khác, giọng nói của Tần Châu cũng đột ngột bị ngắt quãng.

Chương 13: Quái vật 7-7

A a a a a a a a a.-

Chương 13: Quái vật 7-7

Lâm Dị xoay người, ôm vai chứa rồi nhảy lên nóc tủ quần áo.

“Làm ơn.” Cậu nói với cái tủ quần áo đã biến dạng, “Trụ được đi mà.”

Chiếc tủ quần áo biến dạng rung lên hai lần, cuối cùng cũng đỡ được sức nặng của cậu.

Nếu muốn ngăn cản thứ đó đi vào, nếu muốn để thứ đó không nhìn thấy mình, thì chỉ có nóc tủ quần áo, đối với thứ đó, đây là điểm mù duy nhất trong cả căn phòng.

Mà cậu ở trên nóc tủ, cánh tay cũng không ngăn, nếu thứ đó muốn chui vào, cậu vẫn có thể tiếp tục dùng vai chứa đập nó.

Sau khi cả người Lâm Dị ổn định lại, cậu cúi đầu nhìn xuống.

Đôi bàn tay sưng tấy mà cậu nhìn thấy đêm qua đang nắm chặt hai cánh cửa tủ quần áo, cậu thẳng thừng đập xuống mà không cần suy nghĩ gì.

Đôi tay kia lập tức thu lại. Mặc dù Lâm Dị không nhìn thấy, nhưng cậu có thể đoán được nhất định nó đang nhìn trộm vào phòng xuyên qua khe cửa giống với tối hôm qua,

Bây giờ nó vẫn chưa nổi điên, nghĩa là cậu vẫn chưa thỏa mãn quy tắc tử vong. Còn về quy tắc tử vong thứ hai, có khả năng lớn chính là không được để nó nhìn thấy.

Lâm Dị tập trung toàn bộ sự chú ý vào khe cửa kia, thứ đó không thấy người trong phòng bèn vươn tay định đẩy cửa tủ quần áo ra.

Bang—

Lâm Dị lại đập nó.

Thứ đó phát ra một tiếng kêu chói tai, cảm thấy bản thân đang bị trêu đùa, nó tức giận vùng vẫy. Chiếc tủ phát ra tiếng động như sắp sập đến nơi.

Lâm Dị mím môi, tự nhủ: Anh tủ quần áo ơi, anh nhất định phải chống cự giúp em. Kiếp sau em sẽ làm trâu làm ngựa cho anh.

Cậu không dám dồn trọng lượng cả người lên chiếc tủ quần áo có thể sập bất cứ lúc nào, mà di chuyển đến góc tường, dựa người vào tường, cố gắng dùng bức tường để giảm bớt trọng lượng của mình.

Cậu đang làm theo những gì bản thân vừa nghĩ thì trước mắt chợt lóe lên một tia chớp.

Một thứ ánh sáng màu đỏ.

Lâm Dị sửng sốt, thứ ánh sáng này trông rất quen mắt, nhưng cậu còn chưa kịp nghĩ ra thì đã vô thức khóa chặt vị trí nơi chấm đỏ lóe lên.

Đó là, đèn trần?

Đúng lúc này, thứ ánh sáng lại biến mất, chìm vào màn đêm đen tối.

Dường như dấu chấm đỏ vừa lóe lên ấy chưa từng xuất hiện trước đây.

Nhưng Lâm Dị còn chưa kịp xác minh xem mình có sai hay không, đột nhiên mộng cậu cảm thấy đau nhói.

Lâm Dị: "..."

Thứ dưới tủ quần áo chọc móng tay vào mộng cậu!

Hình như nó đã phát hiện Lâm Dị trốn trên nóc tủ rồi!

Nếu không phải vì cái tủ khá dày thì mộng cậu bị đâm thủng chắc luôn.

Sau khi chọc ra mấy cái lỗ nhỏ trên nóc tủ, sự rung chuyển hỗn loạn trong tủ quần áo cũng biến mất, Lâm Dị biết nó đang tìm cậu thông qua mấy cái lỗ nhỏ này.

Lâm Dị không dám phân tâm nữa, cậu gắng gượng cái mộng đau nhức dựa vào góc tường, cố gắng tìm kiếm một điểm mù.

Tình hình hiện tại của cậu không ổn lắm, trên nóc tủ quần áo không có khe hở, chỉ có móng tay của thứ đó lộ ra ngoài. Những cái móng đó có thể chọc thủng tường, nếu như cái vai trong tay Lâm Dị không đánh trúng tay nó mà đánh nhầm vào móng tay thì chẳng khác gì dùng một chén nước đập lửa trên núi vậy.

Còn chưa kịp tới gần thì nước đã bị nhiệt độ làm cho bốc hơi rồi.

Nhưng Lâm Dị lúc này không còn lựa chọn nào khác, nếu bây giờ cậu nhảy ra khỏi tủ quần áo, thứ đó chắc chắn sẽ nhìn thấy cậu, quy tắc tử vong thứ hai sẽ được thành lập. Một khi quy tắc tử vong được thành lập, thứ đó sẽ không

chơi trốn tìm với cậu nữa.

Cậu nhìn về phía cửa phòng, có chút sợ hãi.

Còn chưa kịp thấy quái vật 7-7 mà đã bị NPC giết chết, vậy cậu phải làm sao chứ?

Cả căn phòng im lặng như tờ, từ tầm mắt của Lâm Dị có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu của nó qua cái lỗ nhỏ trên nóc tủ quần áo, con người nó đảo quanh, chậm rãi tìm kiếm con mồi.

Nó chắc chắn Lâm Dị đang ở trên đầu mình, cái lỗ nhỏ này không nhìn thấy người thì nó sẽ chuyển qua cái lỗ nhỏ khác. Mà cái lỗ nhỏ gần Lâm Dị nhất chính là cái ở dưới chân cậu.

Tựa như một bàn cờ, tròng mắt đỏ như máu từ từ di chuyển về cái lỗ nhỏ phía trước. Trong lòng Lâm Dị trùng xuống, bây giờ cậu rất sợ, cậu sợ lắm luôn rồi đó.

Cơ hội tự cứu lấy mình đã không còn, bây giờ hi vọng duy nhất của cậu chính là quái vật 7-7 ới, xin hãy gõ cửa vào đây đi.

Có chết cũng phải chết trong tay quái vật 7-7.

Con người đỏ như máu sắp chạm đến lỗ nhỏ cuối cùng, Lâm Dị hít sâu một hơi. Cánh cửa phòng không có ai gõ, như kiểu con quái vật 7-7 biết rằng đêm nay cậu sẽ chết dưới tay NPC nên chẳng cần phải tự mình ra tay.

Lâm Dị cúi đầu nhìn tròng mắt xuất hiện ở lỗ nhỏ cuối cùng.

Cậu không còn nơi nào để trốn nữa.

Bị nhìn thấy rồi.

Quy tắc tử vong đã được thành lập!

Thứ đó hưng phấn hét lên, móng tay xuyên qua nóc tủ, vươn cánh tay định kéo Lâm Dị. Khoảnh khắc bàn tay sừng tấy đỏ chạm vào góc áo cậu...

“A a a a a — ”

Một tiếng kêu khủng khiếp vọng đến từ phía hành lang.

Khoảnh khắc tiếng hét vang lên, Lâm Dị biết chắc đó là tiếng của Khuất Gia Lương.

Cậu không có thời gian để quan tâm đến chuyện gì đã xảy ra với Khuất Gia

Lương, cậu cầm lấy vại chứa đập nát tay nó. Cậu vẫn muốn câu giờ một chút trước khi chết, nhớ quái vật 7-7 đến tìm cậu thì sao!

Nhưng đúng lúc cậu định đập cái vại xuống, thứ trong tủ quần áo rút tay lại, cái vại bị mấy cái móng cứng cáp kia đâm vỡ, những đồng tiền vàng bên trong vương vãi khắp sàn nhà.

Sau đó, trong tủ vẫn im lặng, Lâm Dị cúi đầu rồi phát hiện thứ đó vẫn đang nhìn cậu chăm chăm như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống cậu giống đêm hôm trước.

Lâm Dị sống người, sau đó ý thức được quy tắc tử vong thứ hai tạm thời hết hiệu lực, mặc dù không biết nguyên nhân là gì cơ mà cậu cứ ôm chặt cái vại chứa cho chắc.

Hành lang ở chung cư.

Khuất Gia Lương trốn trong buồng vệ sinh tầng ba, cả người run lẩy bẩy.

Không, không, hắn sẽ không chết được, miễn hắn không ở trong phòng thì hắn không thể chết.

Thùng, thùng, thùng.

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến từ xa.

Tim của Khuất Gia Lương như sắp nhảy ra ngoài! Hắn nín thở, lấy hai tay bịt tai lại nhưng âm thanh vẫn không hề bị chặn lại. Kể cả đang căng thẳng như vậy, hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân đang đi về phía nhà vệ sinh.

Rồi dừng lại trước căn buồng của hắn.

Khuất Gia Lương nhìn thấy một đôi chân trên mặt đất, lập tức lấy tay bịt tai che miệng, bởi vì có người bên ngoài buồng đang gõ cửa.

Cộc cộc cộc.

Khuất Gia Lương sợ đến mức quên cả thở, mặt của hắn ướt đẫm. Hóa ra khi người ta sợ hãi quá độ, sẽ không thể phát ra âm thanh, còn nước mắt thì tuôn trào không kiểm soát.

Tiếng gõ cửa chỉ vang lên ba tiếng, sau đó không còn vang lên nữa.

Cả đời Khuất Gia Lương chưa bao giờ sợ hãi như giờ phút này, phía dưới cửa buồng càng xuất hiện con mắt!

Người ngoài cửa nằm sấp xuống nhìn hắn.

Cuối cùng chịu không nổi.

Khuất Gia Lương hét lớn.

A a a a a a a a a.

Chẳng mấy chốc, tiếng la hét biến mất.

Thay vào đó là tiếng kéo lê và tiếng máu chảy ra từ nhà vệ sinh.

Đôi mắt trợn to của Khuất Gia Lương sẽ không bao giờ nhắm lại được nữa.

Hắn chết rồi.

—

Sáng hôm sau quả thực là một buổi sáng không dễ dàng, sau khi tiếng loa thông báo ăn sáng vang lên, những tiếng la hét từ tầng ba lại lần lượt vang lên.

Lâm Dị nhìn xuyên qua cái lỗ nhỏ trên nóc tủ nhìn vào, sau khi chắc chắn trong tủ trống rỗng, cậu mới nhẹ nhõm nhảy xuống khỏi tủ.

Bởi vì giữ nguyên tư thế đó cả đêm, chân cậu tê hết cả, lúc nhảy xuống đã hôn mặt đất, tí thì cậu bay mất chiếc răng.

“Lâm Dị!” Giống sáng hôm qua, Tần Châu tới kiểm tra xem cái mạng cậu còn không.

Lâm Dị: “Ừ. . .”

Lâm Dị chịu đau đớn đứng dậy, cắn răng mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Tần Châu liền thở phào nhẹ nhõm, nhìn Lâm Dị miệng đầy máu: “Thứ kia làm à?”

Lâm Dị lắc đầu, vẫn chưa tỉnh táo lắm: “Em té đó.”

Sau đó, cậu tủi thân chỉ về chỗ bị ngã.

Lúc cậu quay nửa người chỉ về phía hiện trường, Tần Châu nhìn thấy móng cậu.

Tần Châu: “Đây cũng là do té à?”

“Bị nó đâm đó.” Lâm Dị nói: “Suýt nữa thì toang đời làm trai rồi.”

Tần Châu: “...”

Tần Châu thấy cậu còn sống, còn có thể bốn cột như vậy, nói: “Khuất Gia Lương chết rồi.”

Nói xong, Tần Châu mở cửa ra một chút, đường máu chảy dài uốn lượn ngang qua chỗ bọn họ, máu đỏ xốn mắt, mùi tanh bốc lên nồng nặc.

“Chết rồi?” Mặc dù Lâm Dị đoán được Khuất Gia Lương lành ít dữ nhiều, nhưng khi nghe được tin này vẫn có chút bất ngờ: “Tối qua thứ kia vẫn ở suốt chỗ em!”

Tần Châu cũng sửng sốt: “Ở chỗ em?”

Hai người nhìn nhau, tuy rằng quen biết không lâu, nhưng cũng khá ăn ý, rời khỏi Phòng 304 tìm đến điểm cuối của đường máu chảy dài kia.

Phòng 204 trên tầng hai.

Câu trả lời đã quá rõ ràng, Khuất Gia Lương chết dưới tay lão quản lý chung cư.

Vào bữa sáng, mọi người đều có mặt.

Nếu hôm qua bọn họ không ăn trưa với ăn tối thì có khi bây giờ cũng chẳng thèm xuống.

Trình Dương cũng không thể mở miệng nói “Chúc mừng” khi nhìn thấy Lâm Dị được, dù cậu ta với Khuất Gia Lương cãi nhau là thật, nhưng vết máu đó chứng tỏ Khuất Gia Lương đã chết bi thảm thế nào.

Trong suốt bữa sáng, không ai nói một lời nào, chỉ có Tần Châu hỏi về tình trạng của cửa sổ các phòng, hắc hắc người mình nghi ngờ là Lý Dĩnh đầu tiên, nhưng Lý Dĩnh còn chưa kịp nói gì, Từ Hạ Tri đã ngẩng đầu nhìn Tần Châu nói: “Người tiếp theo là tôi. . .”

Tần Châu liếc anh một cái, lúc này Lý Dĩnh mới lên tiếng: “Cửa... cửa tôi đóng.”

Lâm Dị hỏi Chu Linh Linh: “Đàn chị thì sao?”

Chu Linh Linh nói: “Cũng đóng.”

Trình Dương tự nói: “Cửa sổ của em vẫn chưa mở.”

Từ Hạ Tri không có hứng ăn uống nhưng vẫn ép mình ăn. Sau khi ăn xong, anh ta nói với Lâm Dị: “Tối qua Khuất Gia Lương chết rồi.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “Xin chia buồn.”

“Cho nên không có quy tắc tử vong mới đúng không? Vẫn là không cho thứ đó vào phòng và không để thứ đó nhìn thấy.” Từ Hạ Tri lại hỏi.

Lâm Dị sững sốt một chút, sau đó gật gật đầu.

“Cám ơn.” Từ Hạ Tri nói xong liền rời khỏi Phòng 103.

Trình Dương tới cạnh Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, anh không sao chứ?”

Lâm Dị chưa được chớp mắt lần nào từ lúc cậu vào Thế giới Quy tắc, mắt cậu bây giờ sưng húp lên như cái mỏ cũng đang bị thương ấy.

Tần Châu liếc cậu: “Ăn no chưa? Ăn no rồi thì đi nghỉ đi.”

Lâm Dị cảm thấy mình đã đến cực hạn rồi, nếu cứ tiếp tục không ngủ rất có khả năng cậu sẽ đột tử. Cho nên cậu gật đầu, mặc dù không có tiếng ồn trắng thì cậu sẽ ngủ không được, nhưng nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát cũng tốt.

Lâm Dị trở lại phòng 304, nằm xuống giường và nhắm mắt lại.

Đôi mắt được nghỉ ngơi, nhưng não vẫn hoạt động.

Lão quản lý đêm qua đã giết người. Phải rồi, lão quản lý. Kể cả ống và cái thứ kia không chung một đội thì lão ta vẫn là một NPC có nguồn gốc từ con quái vật 7-7, một công cụ để giết người, bởi vậy lão sẽ không bao giờ ở cùng một chiến tuyến với với họ.

Rõ ràng đêm qua quy tắc tử vong đã thành lập, có thể thấy được sự cuồng loạn của thứ đó trong tủ quần áo. Nhưng tại sao sau đó lại dừng lại, như thể nó đã quay trở lại thời điểm chỉ có quy tắc tử vong đầu tiên.

Suy nghĩ cậu bất giác nhớ về đường máu đáng sợ kia, rồi nhớ đến câu hỏi mà Từ Hạ Tri hỏi cậu.

“Cho nên không có quy tắc tử vong mới đúng không? Vẫn là không cho thứ đó vào phòng và không để thứ đó nhìn thấy.”

Lâm Dị đột nhiên mở mắt ra, ngồi phắt dậy.

Tần Châu đang nhìn mấy cái lỗ trên tủ quần áo cũng giật mình, hắn hỏi: “Làm gì thế?”

Lâm Dị muốn chuyển quần áo đi: “Đàn anh, giúp em đi.”

Tần Châu nhìn cậu: “Nói cho tôi biết em muốn làm gì đã chứ?”

Lâm Dị sốt ruột di chuyển tủ quần áo: “Từ Hạ Tri nói đúng, mặc dù cái chết của Khuất Gia Lương rất kỳ lạ, nhưng nó không ảnh hưởng đến các quy tắc tử vong đã xác nhận của chúng ta.”

Tần Châu sửng sốt một chút, sau đó liền hiểu ra Lâm Dị muốn làm gì.

Quy tắc tử vong đã được xác nhận:

Một là không ngăn cản được thứ kia chui vào từ cửa sổ.

Hai là bị thứ đó nhìn thấy.

Vì không cấm nhìn ra ngoài cửa sổ, cho nên hiện tại Lâm Dị quyết định dời tủ quần áo, mở rèm cửa nhìn ra bên ngoài, trong căn hộ cũng không có manh mối gì, nhỡ đâu bên ngoài lại có.

“Đúng thật là không có quy tắc tử vong đó.” Tần Châu ngăn cản Lâm Dị: “Nhưng nếu thứ đó ở ngoài cửa sổ thì sao? Em mà mở ra, nó sẽ nhìn thấy em.”

Lâm Dị lắc đầu nói: “Đàn anh, Khuất Gia Lương không chết trong tay thứ đó. Tối qua anh ấy không ở trong phòng, còn thứ kia thì luôn ở đây sống chết với em. Rõ ràng em đã kích hoạt quy tắc tử vong thứ hai, nhưng rồi nó đột nhiên dừng lại. Đàn anh, chẳng lẽ Thế giới Quy tắc 7-7 là hai đường thẳng song song. Anh có nhớ “thỏa thuận” mà lão quản lý chung cư đã nói không? Quy tắc tử vong của thế giới quy tắc 7-7 tuyến chính là có liên quan đến cửa sổ mở, còn tuyến phụ thì có liên quan đến ‘thỏa thuận’ với lão quản lý chung cư, chính Khuất Gia Lương là người đã kích hoạt quy tắc tử vong của tuyến phụ, vậy nên quy tắc tử vong thứ hai được xác nhận ban đầu sẽ không còn hợp lệ nữa.”

Tần Châu cup mắt suy nghĩ: “Ý của em là, lão quản lý chung cư có quy tắc tử vong tách biệt.”

Lâm Dị hỏi: “Có khả năng này không anh?”

Tần Châu nhớ lại vết máu đỏ thẫm kia: “Ừm.”

Lâm Dị gật đầu nói: “Nếu là như vậy, quy tắc tử vong chắc là không cho thứ kia chui vào phòng và không ra khỏi phòng vào ban đêm.”

Tần Châu nói: “Tránh ra.”

Lâm Dị: “Hả?”

Tần Châu gõ gõ cửa tủ quần áo: “Để tôi xem.”

Thấy Lâm Dị vẫn còn đứng đấy, Tần Châu nhú mày: “Nằm xuống.”

Lâm Dị: “Àu, em ngồi có được không? Em phấn khích quá, không nằm đâu.”

Tần Châu không nói gì nữa, tủ quần áo biến dạng này chỉ cần chạm một cái là có thể sập bất cứ lúc nào, không cần đến hai người phải nhấc lên. Tần Châu tự mình di chuyển tủ quần áo sang chỗ khác, cũng không có trực tiếp mở rèm ra, mà là chậm rãi vén một góc rèm.

Hắn ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc mặt Tần Châu cứng đờ, lông mày nhú chặt.

Lâm Dị ngồi ở giường tò mò hỏi: “Đàn anh, anh thấy gì á?”

Tần Châu: “Một thứ.”

Lâm Dị siết chặt chần: “Thứ gì?”

Tần Châu: “Là...”

Chương 14: Quái vật 7-7

Cái miệng nhỏ xúi quẩy-

Chương 14: Quái vật 7-7

“Là gì cơ?” Lâm Dị hỏi.

Tần Châu quay đầu nhìn cậu: “Bình hoa.”

“Bình hoa á?” Lâm Dị có chút nghi hoặc, thứ kia sao có thể là bình hoa được, rõ ràng nó có tay mà.

Cậu đột nhiên dừng lại, sau đó nhìn chằm chằm Tần Châu nói, vẻ mặt không thể tin nổi: “Lẽ nào...”

Tần Châu gật đầu nói: “Chính là thứ em đang nghĩ đấy.”

Lâm Dị không ngồi trên giường nữa, chạy tới phía tấm rèm. Tần Châu nhường chỗ cho cậu, Lâm Dị vén một góc rèm lên rồi nhìn ra bên ngoài.

Có một căn nhà trệt nhỏ bên ngoài tòa chung cư, căn nhà trệt đó trông cũng không trang hoàng lộng lẫy lắm, nhìn giống rạp xiếc đã được cải tạo lại thì đúng hơn.

Dưới mái hiên của căn nhà trệt còn treo một tấm băng rôn rách nát, dòng chữ trên đó có thể mờ mờ thấy được: “Lều quý hiếm – Bình hoa Cô nương, một lần xem 20”.

Bình hoa Cô nương là gì, chính là nhốt một đứa trẻ sơ sinh vào trong bình hoa, sau đó dùng loại thức ăn đặc biệt khiến cho toàn thân nó mềm mại, để đứa bé có thể chui vừa vào trong chiếc bình, chỉ để lại một cái đầu bên ngoài.

Căn nhà trệt dột nát, có thể nhìn thấy những chiếc bình bên trong qua các ô cửa sổ của căn nhà trệt. Chiếc bình cao bằng nửa người, thứ mà Lâm Dị đã đánh nhau đêm qua hẳn là thứ nằm bên trong chiếc bình, đầu của nó ở ngay miệng bình.

Thị lực của Lâm Dị rất tốt, có thể nhìn xa hơn, rõ hơn Tần Châu.

Tình trạng của chiếc bình cũng không toàn vẹn lắm, có một cái lỗ ở phía dưới. Những vết nứt quanh lỗ hổng có lẽ là do móng tay đâm chọc.

Người ở trong trượt ra khỏi miệng bình, chắc chẳng còn là con người nữa rồi. Sống trong bình nhiều năm như vậy, cơ thể nó thích nghi với chiếc bình. Chiếc bình giống như một cái khuôn, thân của nó bị giới hạn và khoanh tròn trong cái khuôn đó, khiến nó phát triển thành hình dạng giống như chiếc bình ấy vậy.

Bây giờ nó đang phá vỏ thoát ra.

Nhưng nó chỉ có thể dùng móng cắm xuống mặt đất để hướng cơ thể về phía trước, nó lục tung căn nhà trệt lên. Lâm Dị nhìn thấy nó cầm thứ gì đó trong tay, rồi quay trở lại chiếc bình.

Nhưng nó không có lập tức quay lại, mà là đột nhiên quay đầu, lờ mờ chăm chăm Lâm Dị đang ở sau cửa sổ nhìn lên nó.

“Lại đây!”

Tần Châu cũng ở bên cạnh quan sát, thấy nó nhìn về phía Lâm Dị, liền kéo Lâm Dị qua một bên.

Mặc dù quy tắc tử vong không được để nó nhìn thấy tạm thời mất hiệu lực, nhưng vẫn nên cố gắng đừng để bị thấy thì tốt hơn, được lúc nào hay lúc ấy.

Lâm Dị bị Tần Châu kéo, cả người lão đảo, cầm va vào vai Tần Châu. Môi cậu bị ngã lúc sáng vẫn còn hơi đau, nhưng bây giờ cậu không quan tâm đến vết thương nữa, cũng chẳng để ý bản thân đang ở sát Tần Châu nhường nào.

Trước khi rèm cửa đóng lại, cậu quan sát thấy nó dùng cánh tay duy nhất có thể di chuyển, điên cuồng khoa tay múa chân.

Một giây sau, tấm rèm chắn mất tầm nhìn của Lâm Dị, Phòng 304 yên tĩnh kỳ lạ.

Một lúc sau.

“Nhóc thiên tài? Em định như này bao lâu?” Tần Châu hỏi: “Hay nằm trong lòng tôi ấm quá, không nở rời đi sao?”

Lâm Dị: “!”

Lúc này Lâm Dị mới hoàn hồn, nhanh chóng lui về phía sau tạo một khoảng cách an toàn.

Bầu không khí kì quái cộng thêm việc lúng túng như này, Lâm Dị giả vờ bình tĩnh nói: “Đàn anh, body không tệ nha, có tính đi biển không á?”

Tần Châu: "..."

Mỗi lần Tần Châu muốn chọc cậu đều bị Lâm Dị chọc ngược lại, Tần Châu chịu thua, đi thẳng vào vấn đề: "Em nghĩ thế nào?"

Lâm Dị lấy tờ giấy hôm qua bỏ trong túi ra, mở nếp gấp, xem nội dung bên trong, trên đó ghi Phòng 310.

Cậu hỏi Tần Châu: "Đàn anh, anh cảm thấy đồ ăn trong Phòng 310 là có sẵn trong phòng, hay là Bình Cô nương mang tới?"

Tần Châu hỏi ngược lại: "Tối hôm qua nó đến tìm em, tới tay không?"

Lâm Dị nhớ lại đôi tay sưng tấy đó, sau đó viết thêm một vài nét lên tờ giấy để hoàn thành đầy đủ thông tin.

Phòng 310, Vương Đạc, đồ ăn.

Sau khi Lâm Dị viết xong, liền nhìn chăm chăm tờ giấy nói: "Đàn anh, đồ trong phòng có thể không liên quan gì đến quy tắc tử vong, nhưng xem ra nó tượng trưng cho cách chúng ta sẽ chết."

Cậu chỉ vào dòng ghi thông tin của Vương Đạc trên tờ giấy, nói: "Nếu phòng 310 có đồ ăn, có nghĩa Bình hoa Cô nương sẽ thiết kế phương thức tử vong cho chúng ta, vì Phòng 310 của anh Vương Đạc có rất nhiều đồ ăn, nên phương thức tử vong mà Bình hoa Cô nương thiết kế cho anh ta là nhét mọi thứ trong phòng vào miệng rồi khiến anh ta bội thực đến chết."

Tần Châu nhìn chăm chăm thông tin trên giấy, đột nhiên kêu một tiếng: "Nhóc thiên tài."

Lâm Dị ngẩng đầu: "Dạ?"

Tần Châu nói: "Kẻ sát nhân có thể chia thành hai loại. Một là loại giết người để mua vui. Ví dụ như tên sát nhân hàng loạt khét tiếng Ted Bundy, cách phạm tội chủ yếu của hắn là lừa nạn nhân lên xe, sau đó thực hiện hành vi phạm tội. Hắn luôn có cách thức hoạt động cụ thể của riêng mình. Loại thứ hai là loại giết người có chủ đích, hoặc vì tiền, hoặc giết nạn nhân vì một lý do nào đó. Ngoại trừ giết người bốc đồng, loại sát nhân này thường lập kế hoạch cẩn thận. Họ sẽ hình dung và tái hiện lại cảnh giết người trong tâm trí vô số lần. Cách thức hoạt động của loại sát nhân này thường liên quan đến danh tính nạn nhân."

Lâm Dị dừng một chút: "Đàn anh cho rằng Bình hoa Cô nương thuộc loại sát nhân thứ hai."

Tần Châu hếch cằm: “Đồ vật tồn tại trong mỗi phòng tượng trưng cho thân phận của chúng ta, cho nên nó không chỉ thuộc loại thứ hai, mà còn là trả thù.”

Não được thông suốt, suy luận của Lâm Dị cũng trở nên mạch lạc hơn, cậu nhìn quanh phòng 304 và nói: “Nơi này có lẽ là ký túc xá cho nhân viên lều quý hiếm ở.”

“Bọn họ dựa vào Bình hoa Cô nương để kiếm tiền. Chắc hẳn là có tai nạn nào đó xảy ra khiến Bình hoa Cô nương chui ra khỏi bình. Bây giờ nó muốn tìm những người này để báo thù...” Lâm Dị nói: “Cho nên cánh cửa chính của căn chung cư mới tinh luôn đóng chặt như vậy là để ngăn cản Bình hoa Cô nương tiến vào, thân phận của chúng ta chắc là nhân viên của lều quý hiếm.”

Trong lúc nói chuyện, Lâm Dị lại tự hỏi mình một câu hỏi khác: “Nhưng còn lão quản lý chung cư thì sao? Nếu lão quản lý chung cư cũng là nhân viên của lều quý hiếm, mục đích của ông ta cũng giống như chúng ta, là trốn tránh Bình hoa Cô nương. Nhưng tại sao quy tắc tử vong của ông ta lại không cho phép Khuất Gia Lương rời khỏi phòng vào ban đêm chứ.”

Tần Châu nhìn chăm chăm Lâm Dị, nhóc thiên tài này không ngốc, nhưng nói về bản chất con người thì vẫn còn non và xanh lăm.

“Thân phận của chúng ta không phải nhân viên của lều quý hiếm, chỉ có lão quản lý là nhân viên thôi.” Tần Châu nói: “Chúng ta chỉ là miếng mồi béo bở mà lão dùng để thu hút sự phẫn nộ của Bình hoa Cô nương.”

Lâm Dị cẩn thận suy nghĩ về điều đó, cậu thấy những gì Tần Châu nói cũng có lý, vậy thì có thể giải thích cho cái chết của Khuất Gia Lương. Nhưng mà...

“Đàn anh, lão quản lý chung cư từng nhắc về ‘thỏa thuận’, nếu để chúng ta làm mồi nhử, lão ta đâu cần phải đặt ra thỏa thuận với chúng ta như thế, lợi dụng người không biết gì vẫn dễ hơn chứ.”

Tần Châu nói: “Nếu thỏa thuận khiến chúng ta trở thành những con mồi béo bở hơn thì sao.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút nói: “Nhưng bình thường thỏa thuận thường phải được hai bên nhất trí, thỏa thuận một bên làm sao có thể coi là thỏa thuận?”

Tần Châu nói: “Sổ đăng ký.”

Lâm Dị lập tức nhớ lại có một vài trang của sổ đăng ký bị xé rách mép.

“Phần bị xé ra có thể chính là nội dung thỏa thuận.” Tần Châu nói: “Một khi

chúng ta vi phạm, lão sẽ tự tay giết chúng ta để giảm bớt oán hận của Bình hoa Cô nương. Nếu vậy thì quy tắc tử vong của lão có thể miễn cưỡng tương quan với tuyến chính và làm cho Thế giới Quy tắc 7-7 trở nên hoàn thiện hơn.”

Lâm Dị bị thuyết phục rồi.

Những gì Tần Châu nói đều có lý. Dấu chấm đỏ mà cậu nhìn thấy đêm qua không phải là ảo giác, đó là thứ mà Lâm Dị rất quen thuộc – camera mini.

Bởi vì cậu phải đi học, sợ cha mẹ không thấy cậu đâu sẽ lo lắng, nên cậu đã mua một thiết bị giám sát ở nhà để có thể theo dõi nhất cử nhất động của họ.

Tương tự với lão quản lý chung cư, lão muốn đảm bảo rằng tất cả mọi người đều ở trong phòng vào ban đêm. Nếu không, Bình hoa Cô nương theo vào chung cư và tìm thấy lão, lão sẽ chấm hết.

Bởi thế nên Khuất Gia Lương, người đã rời khỏi Phòng 309 vào đêm qua, đã chết dưới tay của lão quản lý.

Lâm Dị nói với Tần Châu về việc mình bị giám sát để chứng minh suy đoán của hắn.

Sau đó cậu hỏi Tần Châu: “Đàn anh, giờ chúng ta biết tuyến chính của Thế giới Quy tắc 7-7 rồi, có thể tìm quái vật 7-7 phục bàn chưa?”

Xem ra Thế giới Quy tắc 7-7 cũng đơn giản, chỉ là ban đầu họ hơi tập trung vấn đề “cửa sổ mở” quá, cho rằng cửa sổ rất nguy hiểm, nếu không phải đã tìm ra quy tắc tử vong, ngay cả Lâm Dị cũng không dám tùy tiện vén rèm nhìn ra ngoài.

Tần Châu lặp lại: “Máy theo dõi? Không nhìn nhầm chứ?”

Lâm Dị khẳng định: “Em không hề nhìn nhầm đâu.”

Tần Châu nhìn cậu bằng ánh mắt phức tạp, Lâm Dị nói: “Thực ra, trước đây em bị chụp lén khi đang tắm, cho nên em cực kì nhạy cảm với máy quay á.”

Tần Châu: “...”

Tần Châu nói: “Cứ coi tôi là tên ngốc đi.”

Mặt Lâm Dị không biến sắc, nói: “Nếu đàn anh là tên ngốc thì em đã không hợp tác với đàn anh rồi, em thật sự không có lừa đàn anh mà. Trước đây bị quay lén thiệt mờ.”

Tần Châu khịt mũi, sau đó nói: “Việc đầu tiên phải tìm được mấy tờ giấy bị xé rách trong cuốn sổ đăng kí. Đáp án chúng ta đưa ra mới chỉ là suy đoán. Chỉ khi tìm được thứ này, tìm được nội dung thỏa thuận khiến chúng ta làm mỗi nhử, mới có thể kết luận được.”

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn đèn trần.

Tần Châu nói: “Nếu nội dung thỏa thuận không cho phép tháo đèn thì sao? Em tự nộp mạng cho lão ta à?”

Lâm Dị nói: “Đàn anh nói có lý á.”

Biết Lâm Dị là người gan dạ, Tần Châu nói tiếp: “Hơn nữa, còn chưa tìm được quái vật 7-7.”

Lâm Dị câm nín.

Quái vật 7-7 là Lý Dĩnh hay Chu Linh Linh, hay thật ra lại là Trình Dương, Lâm Dị vẫn chưa chắc, cậu lại nghe thấy Tần Châu nói: “Một khi tìm nhầm người, tất cả mọi người sẽ chết, bao gồm cả người mà nó đang chiếm giữ thân xác.”

Lâm Dị hỏi: “Người bị quái vật bám vào vẫn có thể sống sao?”

Tần Châu nói: “Nếu không còn sống thì đó là một xác chết được giấu trước mặt chúng ta, vì vậy rất dễ nhìn thấy.” Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Vương Đạc là người được quái vật lựa chọn trong Thế giới Quy tắc lần trước.”

Lâm Dị nghĩ về những gì đã xảy ra với Vương Đạc rồi nhìn lại mình, thở dài một tiếng: “Người được quái vật lựa chọn vừa may mắn lại vừa không may mắn.”

Tần Châu không vừa ý: “Làm gì có may mắn gì ở đây?”

Lâm Dị sờ sờ mũi, thấp giọng giải thích: “May mắn là bởi vì người được chọn sẽ không giẫm phải quy tắc tử vong.”

Tần Châu nói: “Nhóc thiên tài, nếu em bị quái vật lựa chọn, em có yên tâm giao phó lại mạng sống cho nó không?”

“Nếu là đàn anh thì em khá an tâm á.” Lâm Dị suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Nếu như đàn anh không may bị lựa chọn, em sẽ cố gắng giúp đàn anh nằm không cũng thẳng.”

Tần Châu nhìn vẻ mặt của Lâm Dị, nhóc thiên tài suy nghĩ vấn đề này rất nghiêm túc.

Hắn có hơi rung động, quay mặt đi: “Cái miệng nhỏ xúi quẩy.”

Chương 15: Quái vật 7-7

Nó cam đoan chiếc đĩa này sẽ cắm sâu vào hốc mắt của Lâm Dị-

Chương 15: Quái vật 7-7

Lâm Dị cười cười, sau đó hỏi: “Đàn anh, anh có cách gì sao?”

Tần Châu: “Hả?”

Hai mắt Lâm Dị sáng lên, nói: “Tìm quái vật 7-7 ạ.”

Lâm Dị muốn tìm quái vật 7-7 hơn là kiếm mấy mảnh giấy thỏa thuận được viết trong sổ đăng ký.

Tần Châu cũng nhận ra điều này, từ lúc bước vào Thế giới Quy tắc 7-7, Lâm Dị vẫn luôn tỏ ra hiếu kỳ, hay hứng thú với quái vật 7-7.

Nhưng hắn biết dù hắn có hỏi cũng không hỏi ra được gì, Tần Châu nói: “Không có cách nào cả. Chỉ khi số người chết vừa đủ và còn lại một ít người, đối tượng mà em nghi ngờ lại nằm trong số những người sống sót, em có thể đánh cược.”

Bây giờ những số những người sống sót, ngoại trừ hai người họ, là Trình Dương, Từ Hạ Tri, Lý Dĩnh và Chu Linh Linh.

Quái vật 7-7 sẽ không để NPC tìm đến nó, cửa sổ trong phòng 308 của Từ Hạ Tri đã mở, vậy nên diện tích nghi còn lại là Trình Dương, Lý Dĩnh và Chu Linh Linh.

Mặc dù Trình Dương không phải đối tượng mà hắn và Lâm Dị nghi ngờ, nhưng không một ai có thể đủ tự tin để loại trừ Trình Dương.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, hỏi: “Đàn anh, xác suất bao nhiêu thì được?”

Tần Châu nhìn Lâm Dị: “Ít nhất một nửa.”

Lâm Dị: “Ồ.”

Có nghĩa là, Trình Dương, Lý Dĩnh và Chu Linh Linh, ba người bỏ họ, trừ khi giảm còn hai, mới có thể đánh cược được.

Hiện tại cửa sổ của ba người này đều đóng, không biết khi nào mới mở ra.

Tất cả những gì họ có thể làm là chờ đợi.

Nhưng chờ đợi không phải là một cách an toàn trong Thế giới Quy tắc 7-7, điều này khiến Lâm Dị có chút bức bối, cậu thực sự không muốn nhìn thấy những người khác chết, đặc biệt là Trình Dương.

Dù sao thì Trình Dương cũng cầu xin Đức Phật phù hộ cậu thoát chết mà.

Tần Châu chú ý đến Lâm Dị, thay vì an ủi cậu, hắn lại tiếp tục gieo rắc thêm sự lo lắng: “Kể cả chúng ta tìm thấy quái vật 7-7, thì suy đoán của chúng ta cũng chỉ như một dàn ý sơ lược. Dùng suy đoán sơ lược để phục bàn quái vật 7-7 không khác gì tự tìm chết.”

Cho dù đã đoán được đại khái tuyến chính, bọn họ vẫn cần có thêm bằng chứng để chứng minh cho suy đoán của mình, không những vậy, còn rất nhiều điểm suy luận thiếu sót cần phải hoàn thiện.

Giờ Lâm Dị còn bức bối hơn.

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu dùng ngón trỏ chọc vô vai Lâm Dị, thấy Lâm Dị vội vàng lui ra, hắn lại dùng ngón trỏ chọc Lâm Dị thêm cái nữa.

“Muốn làm gì đó không?”

Lâm Dị gật đầu, cậu không thích chờ đợi lắm, chờ đợi làm cậu cảm thấy như mình đang ngồi chờ chết ấy.

Tần Châu tiếp tục: “Phòng trực ban hay tầng hai, chọn một đi.”

Lâm Dị: “Hả?”

Tần Châu nhìn cậu: “Tìm thêm chi tiết điền vào dàn ý sơ lược.”——

Phòng trực ban.

Lão quản lý chung cư nhìn màn hình giám sát không rời mắt, cơ thể vốn vẫn bất động của lão đột nhiên nghiêng về phía trước, cả khuôn mặt gần như áp vào màn hình.

Tròng mắt ẩn dưới mí mắt lão dừng lại ở góc dưới bên phải của màn hình nhỏ.

Trên màn ảnh nhỏ này xuất hiện một người, lão quản lý chung cư nhận ra hắn, đây chính người của Phòng 305!

Người ở Phòng 305 sao lại lên tầng hai rồi! Nhưng lần này hắn chỉ có một mình còn đứa hay đi cùng của Phòng 304 lại không thấy đâu, cũng chẳng

thấy người của Phòng 304 ở đâu trong màn hình giám sát cả.

Nhưng lão quản lý còn chưa kịp nghĩ xem tên ở Phòng 304 đi đâu mất rồi, thì thấy hấn nhắc một cái ghế lên.

Lão quản lý toát mồ hôi hột.

Tên này định làm gì? Tên này định làm gì đấy!

Lão quản lý còn chưa kịp định thần, hấn đã cầm ghế đập mạnh vào cánh cửa ở hành lang tầng hai.

Chết tiệt!

Sau đó, lão quản lý mới nhận ra rằng người này muốn vào tầng hai.

Không được!

Họ có thỏa thuận, không được vào tầng hai!

Lão quản lý chung cư đứng dậy mở cửa, hệ thống giám sát ngoài cửa có một điểm mù, Lâm Dị vội vàng lùi ra sau cánh cửa phòng trực ban.

Sau đó cậu thấy, mặc dù cửa phòng trực ban vẫn đang mở, nhưng lão quản lý lại không để ý mà vội đi lên tầng hai.

Lâm Dị không nghĩ nhiều, lẻn vào bên trong.

Cậu và Tần Châu đã lục soát cả căn chung cư, ngoại trừ tầng hai và phòng trực.

Tầng hai đã khóa cửa, quả nhiên vì lão quản lý không muốn để bọn họ đi vào. Thậm chí không khó để đoán được, trong thỏa thuận có điều mục cấm vào tầng hai.

Lão quản lý chung cư đêm qua đã giết Khuất Gia Lương, quy tắc tử vong chỉ dừng lại ở 'rời khỏi phòng vào ban đêm'. Giống như việc Lâm Dị dùng bug để nhìn ra ngoài cửa sổ vậy, cho nên Tần Châu mới không chút sợ hãi đập cửa tầng hai.

Đập cửa có hai khả năng, lão quản lý sẽ mặc kệ, Tần Châu vào tầng hai để tìm kiếm manh mối.

Nếu thu hút lão quản lý, Lâm Dị sẽ nhân cơ hội này lẻn vào phòng trực.

Theo tình hình hiện tại là khả năng thứ hai.

Lâm Dị không biết Tần Châu có thể chống cự bao lâu, ánh mắt nhanh chóng

quét nhanh căn phòng một lượt.

Cậu nhìn thấy màn hình giám sát vẫn chưa tắt, quả nhiên lão quản lý theo dõi mọi hành động của bọn họ. Với sự giám sát này, độ chính xác trong suy đoán của cậu và Tần Châu tăng lên 20%, nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Lâm Dị nhanh chóng lục tung phòng trực ban, phòng khá nhỏ, cũng không có nhiều đồ đạc lắm, nhưng để tìm được những trang bị xé nát trong sổ đăng ký chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Nhưng có một nơi để chứa tài liệu, Lâm Dị lục lọi thử trong đồng giấy tờ đó. Hầu hết là đơn đặt hàng, hàng mua bao gồm bình hoa, nhưng phần lớn là giấm trắng.

Lâm Dị dừng một chút, giấm trắng có chứa axit axetic, có thể phản ứng với hợp chất canxi trong xương và hòa tan chúng. Khi lượng canxi trong xương giảm đi, chỉ còn lại chất gelatin, xương trở nên mềm một cách tự nhiên. (1)

Vậy nên nguyên liệu đặc biệt để có thể nhét Bình hoa Cô Nương vào trong bình là giấm.

Cậu tiếp tục lục lọi, và rồi bị một tờ giấy thu hút.

Đó là một tờ giấy khai sinh viết tay, nội dung không có nhiều. Chỉ ghi giới tính, ngày tháng năm sinh và chữ ký xác nhận của trung tâm y tế trong thị trấn.

Giới tính: nữ

Sinh ngày 1 tháng 7 năm 2000.

Lâm Dị dừng một chút, cầm lấy đồng phiếu mua hàng.

Phiếu mua hàng giấm trắng đầu tiên là vào ngày 5 tháng 7 năm 2000.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lâm Dị, nhưng cậu đã kịp thời ngăn tư duy không ngừng nhảy nhót ấy lại.

Cậu sẽ có nhiều thời gian để suy nghĩ về tờ giấy khai sinh và đơn đặt hàng, nhưng giờ vẫn chưa phải là lúc. Mục đích lớn nhất bây giờ là tìm lại bản thỏa thuận đã bị xé khỏi cuốn sổ đăng ký.

Lâm Dị nhét phiếu mua hàng và giấy khai sinh vào trong túi, sau đó tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng lần này cậu cũng không phát hiện được gì, bèn dừng lại, đặt mình vào

vị trí của lão quản lý.

Vì cuốn sổ đăng ký là một thỏa thuận không thể nói ra, khi tất cả mọi người đã ký tên thì thỏa thuận không còn là bí mật nữa.

Nếu cậu là lão quản lý chung cư, cậu sẽ dán lại những trang bị rách đó vào cuốn sổ đăng ký, để thỏa thuận hoàn chỉnh thành giấy trắng mực đen.

Nghĩ đến đây, Lâm Dị nhớ lại ngày đầu tiên lão quản lý đi vào phòng trực ban. Sau khi lão quản lý vào phòng, giây tiếp theo liền mở cửa sổ ra, cầm sổ đăng ký trong tay để mọi người ký tên.

Dường như không tốn quá nhiều thời gian để tìm.

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ phòng trực.

Cửa sổ ố xanh, cho dù thị lực của Lâm Dị có tốt đi chăng nữa, việc nhìn xuyên qua kính cũng không thể thấy rõ được phòng trực.

Cậu đi tới, cố gắng đẩy cửa sổ ra.

Cú đẩy này khiến cậu nhận ra có gì đó bất thường, ray cửa sổ rất dày, còn một lớp cửa sổ nữa chồng lên!

Ngay khi cậu đẩy cánh cửa, sổ đăng ký rơi ra từ cánh cửa sổ chồng lên nhau rồi đáp xuống trước mắt cậu.

Lực mạnh nên khiến cuốn sổ đăng ký bị rơi xuống đất, tự lật vài trang.

Một vài trang bị xé ra quả nhiên đã được lão quản lý dán lại.

Trong nháy mắt, Lâm Dị đã nhìn thấy thứ mà cậu chưa từng thấy trong đêm đầu tiên.

“Thỏa thuận nhận phòng”

1. Không được ra khỏi chung cư
2. Không được ra khỏi phòng vào ban đêm.
3. Không được phép lên tầng hai.
4. Không được phép...

Lâm Dị còn chưa đọc xong, bất ngờ ngẩng đầu.

Âm thanh của cuộc trò chuyện vang lên từ bên ngoài phòng trực, phát ra từ hành lang tầng hai.

Tần Châu lớn tiếng nói: “Nhà vệ sinh tầng ba toàn là máu, tôi xuống tầng hai đi không được sao?”

Đây là lời nhắc nhở của Tần Châu, Lâm Dị vội vàng đặt cuốn sổ đăng ký trở lại vị trí cũ. Sau đó, cậu kéo cửa định rời đi, nhưng cánh cửa từ phía ngoài đã bị đóng sầm lại.

Tiếp theo là tiếng khóa cửa.

Cậu bị nhốt rồi.

Giọng nói nhắc nhở Lâm Dị rời đi của Tần Châu vẫn tiếp tục vang lên: “Vậy ông mau lau vết máu trên đây đi, máu khắp nơi, mẹ nó ai dám tiểu nữa?”

Tim Lâm Dị hẫng một nhịp, cậu nhìn chăm chăm về phía cửa: “Là ai?”

Thật ra chẳng cần phải hỏi, Tần Châu vẫn còn đang đối phó với lão quản lý, chứng tỏ lão mới có dấu hiệu định trở về, nhưng mà lão chưa có quay lại bởi vẫn đang bị Tần Châu giữ chân rồi.

Hơn nữa, Tần Châu còn cố tình đập cửa tầng hai lần nữa, để Lâm Dị có đủ thời gian xóa dấu vết trước khi rời khỏi phòng trực.

Cho nên, kẻ duy nhất có thể nhốt cậu trong phòng trực là ...

Quái vật 7-7.

Bên ngoài phòng trực, ánh đèn trong sảnh chung cư in bóng con quái vật 7-7 lên ô cửa kính, nó đứng bên ngoài cửa, giơ chiếc đĩa đã được mài đến sắc nhọn lên.

Chỉ cần Lâm Dị mở cửa sổ ra nhìn, nó cam đoan chiếc đĩa này sẽ cắm sâu vào hốc mắt của Lâm Dị.

“Anh Lâm Dị.” Nó tưởng tượng đến khung cảnh đó, phấn khích nhếch môi: “Là em đây.”

Tác giả có điều muốn nói:

(1): Thông tin lấy trên mạng.

Chương 16: Quái vật 7-7

Quái vật có khả năng bắt chước-

Chương 16: Quái vật 7-7

Lâm Dị cầm vào tay nắm cửa, cả cánh cửa bị cậu kéo rung lên rầm rầm, nhưng vì đã bị khóa nên không có cách nào để mở ra.

Cậu nghe thấy con quái vật 7-7 nói: “Anh Lâm Dị, em nè.”

Là giọng của Trình Dương!

Thì ra là Trình Dương!

Giờ Lâm Dị mới cảm thấy mình thật may mắn, may mắn vì lập đội với Tần Châu, may mắn được Tần Châu thuyết phục, cũng không có vội vàng đi tìm cái thứ gọi là quái vật.

Nếu không, mọi người trực tiếp game over từ lâu rồi.

Khóa cửa rất chắc, Tần Châu vẫn đang giữ chân lão quản lý, nhưng trên thực tế, kể cả có bị lão ta bắt ngay tại trận thì tính mạng hẳn cũng không gặp nguy hiểm. Dù sao thì quy tắc tử vong tạm thời được ấn định là ‘để Bình hoa Cô nương vào phòng’ và ‘rời khỏi phòng vào ban đêm’.

Nghĩ đến đây, Lâm Dị nhìn về phía cửa phòng trực, hai mắt dán chặt vào cửa, giống như muốn xuyên thủng cánh cửa dày dặn này để nhìn thấy con quái vật 7-7 ở bên ngoài.

Lòng bàn tay cậu vô thức đổ mồ hôi, trái tim như bị ai đó siết lại. Lâm Dị nắm chặt lòng bàn tay, âm thanh vang lên giống như bị hai tay bóp nghẹn, cậu nhìn chằm chằm cánh cửa, hỏi con quái vật 7-7: “Mày, mày biết tao à?”

Cả phòng trực ban rơi vào khoảng không tĩnh lặng, con quái vật 7-7 cũng không trả lời cậu.

Lâm Dị hỏi lại lần nữa nhưng bên ngoài vẫn yên tĩnh như cũ.

Sự im lặng chết chóc đó khiến Lâm Dị bình tĩnh lại, lúc Tần Châu nghi ngờ cậu, cậu cũng có nói thật đâu, toàn trả lời cho qua chuyện thôi.

Giờ bảo quái vật 7-7 trả lời cậu á? Có quý ấy.

Nghĩ tới đó, Lâm Dị bước lên một bước, đi về phía cửa sổ. Cửa đã bị khóa, và lối thoát duy nhất chỉ còn mỗi cửa sổ.

Đúng vào lúc tay cậu chuẩn bị chạm vào cánh cửa sổ kính, cậu bỗng khựng lại—

“Quái vật có khả năng bắt chước.”

Những lời Tần Châu từng nói với cậu vang lên bên tai.

“Học cách con người nói chuyện, cách con người làm việc và biểu cảm của con người.”

Học cách nói chuyện...

Lâm Dị nhìn chằm chằm vào cửa sổ, bên kia cánh cửa, quái vật 7-7 từ từ di chuyển chiếc đĩa lên một chút, nó cảm nhận được Lâm Dị đang tiến gần tới đây.

Nó càng trở nên phấn khích hơn nữa, nhưng sự phấn khích này không kéo dài đến một giây, cái miệng đang cười toe toét của nó nhanh chóng xẹp xuống. Lâm Dị lùi lại như thể đang đề phòng.

Nó lại nói: “Anh Lâm Dị, là em mà.”

Lâm Dị di chuyển đến vị trí cách xa cửa sổ nhất trong phòng trực ban, nơi có một chiếc giường đơn cho lão quản lý chung cư nằm nghỉ. Lâm Dị chẳng lặn lộn trên giường làm gì, cậu cố gắng co người lại, đứng ở chỗ đầu giường và hai bức vách tạo thành một hình tam giác.

Hiện tại cậu vẫn chưa chắc quái vật 7-7 có phải là Trình Dương hay không, hay nó chỉ đang học cách nói chuyện của Trình Dương. Nhưng không nghi ngờ gì nữa, quái vật 7-7 sẽ giết cậu.

Nếu quái vật 7-7 chịu hợp tác với cậu và trả lời những câu hỏi đã khiến cậu băn khoăn trong nhiều năm nay, cậu có thể mở cửa sổ ra rồi ngồi tâm sự với con quái vật 7-7 này. Nhưng hình như nó không định hợp tác nên cũng đâu thể trách cậu được, cậu phải sống cho đến khi tìm hiểu được mọi chuyện.

Vừa rồi Lâm Dị vội vàng chỉ là nhằm tưởng bản thân nhất định sẽ tìm được đáp án, sau khi bình tĩnh lại cũng không còn căng thẳng nữa.

Cậu sẽ không ở đây quá lâu đâu, cậu bàn bạc với Tần Châu rồi nhá, nếu thuận lợi rời khỏi, cậu sẽ trở lại phòng 304. Nếu Tần Châu quay lại Phòng 304 không thấy, hẳn nhất định sẽ quay lại tìm cậu.

Trò chơi trong Thế giới Quy tắc 7-7 này vẫn đang tiếp diễn, quái vật 7-7 sẽ không lộ diện sớm vậy đâu, chắc chắn sẽ rời đi trước khi Tần Châu đến tìm cậu.

Giờ chỉ việc câu thời gian thôi.

Nghĩ tới đây, Lâm Dị lại nhìn quanh một lượt căn phòng. Cậu không chắc quái vật 7-7 ngoài kia có mất kiên nhẫn đẩy cửa sổ vào đây hay không, nhưng hình như trong phòng trực không có gì để tự vệ.

Sau đó, ánh mắt Lâm Dị dán chặt vào cái gối trên chiếc giường đơn.

Cậu nghĩ đến chiếc đĩa đã biến mất sau bữa sáng ngày hôm đó, đoán rằng vũ khí của quái vật 7-7 kia có lẽ chính là chiếc đĩa này. Vì thế, cậu ôm chiếc gối trong tay, nếu quái vật 7-7 đột ngột mở cửa xông vào, cậu sẽ dùng nó để bảo vệ bản thân.

Bỗng vang lên một tiếng 'leng keng'.

Lúc Lâm Dị cầm lấy chiếc gối, tự dưng rơi ra một chiếc chìa khóa. Lâm Dị bị âm thanh thu hút nên cúi đầu nhìn, khác với chìa khóa phòng bọn họ cầm trên tay, trên chiếc chìa khóa này không có đánh số nên không biết là của ổ khóa nào.

Lâm Dị còn chưa kịp nghĩ đến tác dụng của chiếc chìa khóa này, giọng nói ngoài cửa sổ lại vang lên: "Anh Lâm Dị?"

Lâm Dị ngẩng đầu: "Từ bỏ đi, tao không mắc bẫy đâu."

Dù sao cũng là người có IQ 143, thấy quái vật 7-7 liên tục dùng một chiêu để lừa cậu, Lâm Dị cảm thấy bản thân bị xúc phạm lắm luôn ấy.

Ngay khi vừa dứt lời, cửa sổ bỗng rung lên.

Như đang có ai đó đẩy cửa từ phía bên ngoài.

Lâm Dị nhanh chóng ôm chặt chiếc gối, tạo thành tư thế phòng thủ.

Cửa sổ mở ra, cánh cửa từ từ trượt sang một bên dọc theo ray cửa, để lộ một kẽ hở dài và hẹp.

Bóng người đổ qua khe cửa. Có vẻ con quái vật đã hết kiên nhẫn với cậu rồi. Lâm Dị vẫn muốn tiếp tục lùi về sau, nhưng giờ lưng cậu dựa sát vào tường lắm rồi, vậy nên cậu không thể làm gì khác ngoài việc tìm một chỗ thoáng để đứng, nếu con quái vật 7-7 có tiến vào thì cậu vẫn có không gian để di chuyển.

Bóng đen đổ xuống phòng trực ngày càng lớn, khoảng cách với con quái vật 7-7 ngày càng gần hơn.

Đúng lúc này, Tần Châu đột nhiên kêu một tiếng: “Trình Dương!”

Lâm Dị lập tức thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giải trừ được nguy hiểm.

Lúc đó cậu mới chầm chậm bước gần về phía cửa sổ, nhìn thấy Tần Châu đang giữ lấy Trình Dương. Tần Châu cũng nhìn thấy cậu, dùng ánh mắt ra hiệu bảo cậu rời khỏi phòng trực.

Lâm Dị nhảy qua cửa sổ, vừa thoát ra ngoài, lão quản lý cũng nhanh chóng trở về phòng trực từ phía hành lang.

Lâm Dị vội vàng đóng cửa sổ lại trước khi lão đến.

Tần Châu nhìn cậu, thấy Lâm Dị không sao liền bế Trình Dương về Phòng 304.

Trình Dương khoát khoát tay nói: “Đại ca, em sắp không thở nổi nữa, bình tĩnh coi.”

Lâm Dị đi phía sau, luôn để mắt tới Trình Dương.

Đến phòng 304, Tần Châu mới buông cậu ta ra. Trình Dương sờ sờ cổ họng, bị Tần Châu túm cổ áo làm cậu ta thở không ra hơi luôn rồi.

Hiện tại được Tần Châu tha, Trình Dương ho khan một tiếng, hờn dỗi nói: “Đại ca, sao lại đối xử với em thế chứ?”

Tần Châu nhìn chằm chằm Trình Dương: “Cậu ở đó làm gì?”

Thấy Tần Châu hỏi câu bản thân muốn hỏi, Lâm Dị im lặng lắng nghe.

“Để cứu anh Lâm Dị mà.” Trình Dương nói.

Vừa dứt lời, cậu ta nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tần Châu và Lâm Dị, có chút nao núng: “Em làm hỏng chuyện rồi sao? Không, chắc không phải đâu ha. Tại em nghe thấy động tĩnh ở tầng hai nên xuống xem thử. Em thấy đại ca đang cãi nhau với lão quản lý, nên cảm thấy có chút không đúng.”

“Sau đó, em gõ cửa phòng 304 để tìm anh Lâm. Cơ mà không có ai mở hết nên thấy không ổn. Em không tìm thấy anh Lâm ở tầng ba, tầng hai thì bị khóa, bởi vậy chỉ còn tầng 1.”

Trình Dương khổ sở giải thích, sau đó hỏi: “Đại ca, em làm vậy là sai sao?”

Thấy Tần Châu không để ý tới mình, Trình Dương lại nhìn qua Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, em thực sự đã làm hỏng chuyện rồi sao?”

Lâm Dị hỏi: “Sai chỗ nào?”

Trình Dương nói: “Đại ca khẳng khẳng muốn lên tầng hai để... đi tiểu, em nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không đúng. Tuy nhà vệ sinh ở tầng ba là hiện trường vụ án mạng, nhưng đại ca sẽ không phải kiểu nhất gan như vậy. Hơn nữa còn có nhà vệ sinh ở tầng một, hôm nay em toàn đi vệ sinh ở tầng một á, em còn biết ở tầng một có nhà vệ sinh thì đại ca không thể không biết được. Em nghĩ, chắc chắn phải có nguyên nhân gì đó mới khiến đại ca lên tầng hai, nhưng em không thể nghĩ ra lý do sao lại như vậy, cho nên em nghĩ đến anh.” Trình Dương nhìn Lâm Dị, nói: “Em nghĩ mình sẽ tìm đến anh Lâm Dị giúp đỡ, nhưng em không thấy anh ở đâu cả, sau đó em hiểu ra, anh Lâm Dị chắc chắn gặp nguy rồi, nếu không thì đại ca sao có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy được.”

Lâm Dị quay qua Tần Châu, người vẫn đang chăm chú quan sát Trình Dương nãy giờ.

Cậu suy nghĩ một chút nói: “Anh Trình Dương, anh nhảy lên cho tôi xem.”

Trình Dương: “Hả?”

“Ồ.”

Trình Dương nhảy lên, cậu ta mặc một chiếc áo phông to và quần dài. Vì sức nặng của cậu ta, Lâm Dị cảm thấy mặt đất như xảy ra một trận rung chấn luôn rồi.

Nếu như chiếc đĩa ở trên người Trình Dương, lúc Trình Dương nhảy lên như vậy, chiếc đĩa nhất định sẽ rơi ra, nhưng lại không có gì rơi xuống cả.

Sau khi kết thúc động tác ‘nhảy’, Trình Dương hỏi Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, xong sao nữa?”

Lâm Dị vẫn muốn nói tiếp, Tần Châu cướp lời: “Cậu ở phòng trực bao lâu?”

Trình Dương nói: “Em vừa mới đến thôi. Em nghe thấy âm thanh trong phòng trực, sau đó em ngáp ngừng gọi thử, lại nghe thấy giọng anh Lâm Dị trong phòng trực thật.”

“Em chỉ muốn cứu anh Lâm Dị nên mới mở cửa sổ.” Trình Dương giải thích xong, lại hỏi: “Anh Lâm Dị, đại ca, em thật sự làm hỏng việc của hai người rồi sao? Em... em không có cố ý mà. Nào em cũng chỉ đến vậy, em muốn tìm

cách cứu anh mà thôi.”

“Anh Trình Dương.” Lâm Dị gọi.

“Anh Lâm Dị, anh nói đi, anh nói đi.” Trình Dương đáp.

Lâm Dị hỏi: “Lúc anh đến phòng trực ban, có thấy gì không?”

“Thấy gì cơ?” Trình Dương nhớ lại: “Hình như không có.”

Tần Châu hỏi rõ ràng hơn: “Người thì sao.”

“Người? Em không thấy ai hết trơn, trước cửa phòng trực ban cũng không có người.” Trình Dương suy nghĩ một chút, đột nhiên dừng lại: “...”

Tần Châu hỏi: “Ai?”

Trình Dương trả lời: “Chị Lý Dĩnh.”

“Lúc đó em sợ lắm luôn, thú thật em có hơi do dự có nên cứu anh Lâm Dị hay không. Đang do dự thì thấy chị Lý Dĩnh đi ra từ nhà vệ sinh tầng một.”

Trình Dương nói xong lại hỏi: “Cái này có tính là nhìn thấy không?”

Lâm Dị nhìn chằm chằm Trình Dương một lúc, nhưng không phát hiện ra điểm gì khác thường.

Cậu đoán Tần Châu cũng giống cậu, cho nên Tần Châu không vui, hấn xua tay: “Cút.”

Trình Dương tủi thân: “Vâng.”

Tủi thân xong, cậu ta đi ra ngoài. Khi đi tới cửa, cậu dừng lại, quay đầu nhìn Tần Châu và Lâm Dị: “Ừm, mặc dù em ngu thật, nhưng nếu hai anh cần tới sự giúp đỡ của em thì em luôn sẵn lòng á.”

Trình Dương nói: “Em thực sự ... thực sự không thể chịu đựng được cảm giác ngồi chờ cái chết đến với mình đâu.”

“Cút đi.” Tần Châu vẫn nói như cũ.

Trình Dương mở cửa, đột nhiên sau lưng cậu ta chợt vang lên tiếng gọi.

Lâm Dị: “Anh Trình Dương.”

Trình Dương quay đầu nhìn cậu: “?”

Lâm Dị hỏi: “Sao anh biết được tôi bị khóa trong phòng trực?”

Cậu nhấn mạnh từ 'khóa'.

Trình Dương nói: “Không phải em vừa nói rồi sao?”

“Không.” Lâm Dị lắc đầu: “Anh trực tiếp đẩy cửa sổ ra cứu tôi, sao anh biết được cửa chính bị khóa, còn cửa sổ thì không?”

Trình Dương nhìn cậu.

Chương 17: Quái vật 7-7

Máy giám sát-

Chương 17: Quái vật 7-7

“Em có biết đâu anh.”

Trình Dương khó hiểu nhìn Lâm Dị: “Em nào biết cửa phòng khóa hay cửa sổ không khóa, em nghe thấy giọng anh nên nghi ngờ anh ở trong phòng trực, nếu em trực tiếp đẩy cửa vào trong, nhỡ đâu bị giết thì sao. Nên em nghĩ đẩy cửa sổ an toàn hơn.

Cậu ta giải thích như vậy xong, chợt giật mình sợ hãi: “Anh... anh Lâm Dị, anh hỏi em như vậy làm gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Dị nhìn cậu ta, cậu tạm chấp nhận lý do “mở cửa bị giết” của Trình Dương.

Thấy Lâm Dị không hỏi nữa, Tần Châu xua tay: “Không có gì, đi lẹ đi, trời tối rồi.”

Trình Dương còn muốn hỏi thêm, Lâm Dị lại lắc đầu: “Không có gì đâu.”

Trình Dương suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu rời khỏi Phòng 304.

Sau khi Trình Dương rời đi, Tần Châu kéo ghế ngồi xuống theo chiều ngược. Hai tay giữ lấy lưng ghế, ngẩng đầu hỏi Lâm Dị: “Không phải cậu ta à?”

Lâm Dị kể với Tần Châu về hành động của Trình Dương trong đêm đầu tiên, tên Trình Dương này chắc xem phim kinh dị nhiều quá rồi, hôm đầu tiên cậu ta cũng lo lắng về việc mở cửa phòng sẽ bị giết.

Với một người luôn cảnh giác với cửa ra vào, việc cậu ta tránh nó để mở cửa sổ cũng là một phản ứng bình thường.

Tần Châu trầm ngâm: “Em không nói chuyện với 7-7 à?”

“Em có.” Lâm Dị nói: “Là giọng của Trình Dương, cách nói chuyện của Trình Dương.”

Trong số tám người ở Thế giới Quy tắc 7-7, Tần Châu sẽ gọi cậu là ‘Nhóc thiên tài’, Trình Dương sẽ gọi cậu là ‘Anh Lâm Dị’, những người khác hoặc gọi cậu bằng tên, hoặc tên cậu xong thêm chữ “bạn học” cho tình cảm tí.

Tần Châu nhíu mày, Lâm Dị vội vàng hỏi: “Đàn anh, năng lực bắt chước của quái vật mạnh đến mức độ như vậy sao?”

“Trước đây chưa từng xảy ra chuyện kiểu vậy, nhưng ở thế giới này thì tôi cũng không dám chắc.” Tần Châu nói: “Nơi này đã chết quá nhiều người, nên tôi không thể đảm bảo năng lực quái vật có tăng lên không.”

Lời này ẩn chứa vài thông tin, Tần Châu biết Lâm Dị có thể hiểu, nhưng vẫn nói: “Người chết ở Thế giới Quy tắc sẽ bị quái vật ăn thịt, nó ăn càng nhiều thì sẽ càng giống con người, rồi cuối cùng nó sẽ không khác gì con người cả. Theo suy đoán của một vị đàn anh trước kia, khi một con quái vật ăn đủ số người, nó sẽ nảy sinh ham muốn với những thứ khác, giống như khao khát ăn no mặc ấm của chúng ta vậy, và rồi nó sẽ cảm thấy không bằng lòng với việc chế định quy tắc tử vong trong thế giới của chính mình nữa.”

Ngón tay Lâm Dị không khỏi co lại, tiếp tục nghe Tần Châu nói: “Nhóc thiên tài, chẳng phải Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên cũng có quy tắc đấy thôi?”

Tại sao mỗi năm đều có học sinh được chọn đến đây, tại sao học sinh của trường này lại bị hạn chế bởi nội quy trường, tại sao học sinh lại chết khi rời khỏi trường.

Lâm Dị mím môi, thấp giọng nói: “Ý của đàn anh là có một con quái vật đã thoát khỏi Thế giới Quy tắc, và chọn trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, biến nó thành Thế giới Quy tắc thực sự.”

Tần Châu nói: “Đây chỉ là do vị đàn anh kia suy đoán, quá bi quan, ít người tin lắm.”

Có thể biến Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên thành Thế giới Quy tắc, đợi nó mạnh hơn chút nữa, vậy thế giới này sẽ ra sao?

“Vậy...” Lâm Dị hỏi: “Vị đàn anh đó...”

“Anh ấy chết rồi.” Tần Châu nói.

Tần Châu không muốn tiếp tục đề tài này, hắn nhìn chăm chăm Lâm Dị hỏi: “Thế sao rồi?”

Lâm Dị: “Gì cơ?”

Tần Châu: “Tìm được gì rồi?”

Sau hai ba ngày tiếp xúc với Tần Châu, Lâm Dị đã quá quen với cái tật chẳng bao giờ chịu hỏi trực tiếp của hắn.

Lâm Dị nhanh chóng lấy giấy khai sinh và mấy tờ phiếu mua hàng trong túi đưa cho Tần Châu.

Tần Châu vừa nhìn vừa hỏi: “Nhóc thiên tài, nói những gì em nghĩ đi.”

Lâm Dị nói: “Thời gian trên đơn đặt hàng ngay sau thời gian trên giấy khai sinh, giấm trắng chứa axit axetic quả thực có khả năng làm mềm xương. Nếu giấy khai sinh có liên quan đến đơn đặt hàng thì chuyện này...”

Lâm Dị chỉ vào giấy khai sinh trong tay Tần Châu: “Cô bé này có lẽ là Bình hoa Cô nương.”

“Cửa được khóa, tức là lão quản lý rất sợ Bình hoa Cô Nương. Thế nhưng ông ta lại giữ giấy khai sinh lại...” Tần Châu đang suy nghĩ, Lâm Dị bỗng xen vào: “Cô gái trong bình là con gái của ông ta sao?”

Tờ giấy khai sinh viết tay này nói thẳng ra là vô dụng, nhưng lão quản lý chung cư vẫn giữ nó, tức là nó có một ý nghĩa nào đó với ông ta, nếu vô dụng thì thì bây giờ đã được nằm cùng đồng phế liệu ở thùng rác lâu rồi.

“Có lẽ vậy, nhưng chắc chắn lão ta là hung thủ.” Tần Châu giơ phiếu mua hàng trên tay trái lên, lần mua giấm trắng thứ nhất rất gần với thời điểm bé gái chào đời, hơn nữa số lượng cũng không lớn, dễ dàng đoán được đây là mẻ giấm trắng đầu tiên đang trong quá trình thử nghiệm.

Khi thử nghiệm thành công, khối lượng các đơn đặt hàng tiếp theo sẽ tăng lên.

Lâm Dị im lặng một lúc, thương thay cho số phận bi thảm của bé gái.

Một lúc sau, Lâm Dị cũng nói với Tần Châu về ‘thỏa thuận’ mà cậu đã nhìn thấy, nhưng cậu chỉ thấy được ba mục đầu tiên, trong số đó có mục không được phép vào tầng hai.

Quay trở lại với chủ đề tầng hai. Rốt cuộc tầng hai có gì khiến cho lão quản lý chung cư ghi vào trong thỏa thuận như vậy, hơn nữa khi nhìn thấy Tần Châu ở tầng hai, lão lập tức đuổi theo.

Nghĩ tới đây, Lâm Dị đột nhiên dừng lại.

Tần Châu: “Gì thế?”

Lâm Dị nói: “Máy giám sát.”

Tần Châu cũng sửng sốt.

Lão quản lý nhìn thấy Tần Châu đi lên tầng hai qua màn hình giám sát, lúc Lâm Dị lén vào phòng trực ban đúng là có nhìn thấy nó.

Tất cả camera trong tòa chung cư này đều được giấu kín, ngày hôm nay Lâm Dị có thể tránh được vị trí của các camera và đến phòng trực cũng là nhờ việc phân tích các vị trí có thể có của camera dựa trên đặc điểm tòa chung cư.

Cha mẹ cậu thường xuyên phá hủy những đồ vật có ánh sáng nhấp nháy, vì thế nên Lâm Dị đã nghiên cứu rất nhiều về loại máy quay vừa có thể che giấu chúng khỏi tầm mắt của cha mẹ, vừa có thể ghi lại các hoạt động của họ.

Lâm Dị nhớ lại cái nhìn mình từng thấy thấy trên màn hình giám sát, sau đó phân tích vị trí chính xác của tất cả các camera.

“Phòng nào cũng có camera. Mỗi bên hành lang tầng hai có đều được lắp camera, ở bên trong cánh cửa sắt. Còn... cái nữa ở sảnh chung cư tầng một”. Lâm Dị nói: “Ở ngay cửa chính của tòa chung cư.”

“Bên ngoài phòng trực không có camera sao?” Tần Châu hỏi.

Lâm Dị lắc đầu: “Không có.”

Tần Châu lại hỏi: “Camera ở cửa chính có quay được đến chỗ phòng trực không?”

Lâm Dị biết lý do Tần Châu hỏi câu hỏi này, nếu có thể quay được dù chỉ một góc ở phòng trực, con quái vật 7-7 đã đứng bên ngoài từ lâu chắc chắn sẽ xuất hiện trên màn hình giám sát.

Lâm Dị lén vào phòng trực, chỉ chuyên tâm tìm kiếm manh mối, không nhìn màn hình nhiều. Nhưng chỉ cần quay được một góc của phòng trực trong màn hình giám sát, bọn họ tiếp tục dùng chiêu cũ để thu hút lão quản lý, lúc đó lén vào kiểm tra màn hình thì có thể biết ai là quái vật 7-7 ngay.

Nhưng Lâm Dị lại thất vọng lắc đầu: “Không được đâu, quay không đến.”

Nếu không, lúc cậu xuất hiện ở phòng trực, lão quản lý đã tìm được cậu rồi.

Tần Châu lui về phía sau hỏi: “Màn hình giám sát có thấy được Trình Dương không?”

Nếu Trình Dương là quái vật 7-7, vậy thì với tư cách là người tạo ra Thế giới Quy tắc 7-7, cậu ta phải biết vị trí chính xác của từng camera, vì không thể để lộ thân phận nên nhất định sẽ tránh xa những nơi camera quay được.

Vì vậy, muốn phán đoán Trình Dương có phải quái vật 7-7 hay không, chỉ cần xem hình ảnh cậu ta trong màn hình giám sát, lập tức sẽ biết được câu trả lời.

Ngay cả Tần Châu cũng không thể đoán được vị trí của camera thì Trình Dương càng không thể nào đoán được.

Lâm Dị lục lại ký ức với màn hình giám sát, cậu nhắm mắt cẩn thận nhớ lại nhưng lúc đó thực sự cậu không để tâm tới màn hình giám sát nhiều lắm. Lời nhắc nhở của Tần Châu cộng thêm sự xuất hiện của quái vật 7-7 đã kéo hết sự chú ý của cậu rồi, nên cậu cũng chẳng coi lại màn hình giám sát lần nào nữa.

“Đàn anh.” Nhóc thiên tài chán nản: “Em không nhớ.”

Cậu chỉ mới nhìn thoáng qua, điều khiến cậu còn nhớ rõ chính là hệ thống giám sát trong phòng, cậu nói: “Nhưng lúc đó, Phòng 302 với 303 không có ai trên màn hình giám sát cả.”

Nói cách khác, cả Lý Dĩnh và Trình Dương đều không có trong phòng.

Tần Châu hỏi: “Phòng 301 thì sao?”

Phòng 301 là Chu Linh Linh, từ khi bước vào Thế giới Quy tắc bọn họ vẫn luôn dính lấy nhau. Theo lời khai của Trình Dương, chỉ có Lý Dĩnh xuất hiện còn Chu Linh Linh thì không. Nếu chỉ có một mình Lý Dĩnh xuất hiện khu nhà vệ sinh ở tầng một thì thật kì lạ, trong ấn tượng của mọi người, cô ta là một người khá nhút nhát.

Sao cô ta dám tự mình đi nhà vệ sinh ở tầng một chứ?

Hoặc cô ta chính là quái vật 7-7, nghe thấy giọng của Trình Dương nên mới chạy vào trong nhà vệ sinh để trốn.

Lâm Dị nói: “Phòng 301 cũng không có người.”

Tần Châu: “Không có?”

Lâm Dị khẳng định: “Đúng vậy đàn anh, phòng 301 không có người.”

Tần Châu cau mày khó chịu.

Bởi vì Chu Linh Linh không có ở trong phòng nên khả năng Trình Dương là quái vật 7-7 tăng lên một chút. Nếu hai cô gái không ở trong phòng cùng lúc chỉ có khả năng duy nhất là đi vệ sinh.

“Ít nhất lời Trình Dương nói là thật.” Tần Châu khịt mũi nói: “Cậu ta nhìn thấy Lý Dĩnh ở nhà vệ sinh tầng một.”

Nhưng cậu ta có nhìn thấy Chu Linh Linh hay không thì chỉ có cậu ta rõ.

“Nếu Trình Dương là quái vật 7-7.” Lâm Dị mím môi nói: “Thì gay to.”

Tần Châu từng nói IQ của quái vật không cao, nhưng nếu Trình Dương là quái vật 7-7, cậu ta không chỉ thuyết phục được Lâm Dị bằng những lý do hoàn hảo, mà còn cố tình chỉ nhắc đến Lý Dĩnh, không nhắc đến Chu Linh Linh để phân tán sự nghi ngờ của họ.

Suy cho cùng, Lý Dĩnh là một người rụt rè ít nói, kiểu người như vậy cho người khác cảm giác độ hiện diện rất thấp, nhưng một khi rơi vào diện tình nghi, thì độ hiện diện thấp lại là điều đáng ngờ nhất.

Lâm Dị cũng hiểu lý do Tần Châu khó chịu, quái vật như vậy mà có thể nói chỉ số thông minh thấp sao?

Nó đã ăn bao nhiêu người mới đạt được chỉ số IQ như vậy, lừa gạt được nhóc thiên tài tự xưng Lâm Dị? Vậy tỷ lệ sống sót trong Thế giới Quy tắc 7-7 là bao nhiêu?

Tần Châu không ngồi yên được nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

Không cần Tần Châu nói, Lâm Dị cũng biết Tần Châu muốn dùng lại chiêu cũ.

Rốt cuộc quái vật là ai, màn hình giám sát chính là câu trả lời.

Kể cả con quái vật giở trò với màn hình giám sát, dự đoán được suy luận của hai người họ, cố tình để lại dấu vết của mình trên màn hình giám sát, miễn là họ nhìn thấy Lý Dĩnh và Chu Linh Linh đi cùng nhau trong đó, lập tức có được câu trả lời.

“Đi thu hút lão quản lý chung cư đi.” Tần Châu nói: “Lần này để tôi.”

Lâm Dị nói: “Để em đi cho, em quen với phòng trực ban hơn.”

“Trời sắp tối rồi.” Tần Châu nói: “Nếu như quái vật lại chặn em ở phòng trực, không cần nó ra tay, lão quản lý đã giết em rồi.”

Ít nhất hiện tại, con quái vật 7-7 đang nhắm vào Lâm Dị chứ không phải Tần Châu, nếu Lâm Dị lên tầng hai và đập cửa, không gian không bị hạn chế, nếu quái vật 7-7 lại tìm thấy cậu, cậu sẽ có chỗ để trốn thoát.

Lâm Dị đang định gật đầu.

Bỗng có tiếng la hét phát ra từ tầng một.

Lâm Dị và Tần Châu nhìn nhau, Trình Dương mở cửa Phòng 303: “Đột mẹ, sao thế.”

Trước khi bọn họ tiến đến nơi phát ra âm thanh, tiếng hét đó đã chạy về phía họ.

Là Chu Linh Linh.

Tần Châu ngăn cô lại: “Chuyện gì?”

Cô ôm đầu không ngừng gào thét, chẳng thể nghe thấy ai nói nữa.

Tần Châu ra hiệu cho Lâm Dị an ủi cô.

Lâm Dị nào có biết an ủi người khác, cậu chưa biết phải làm sao thì Trình Dương bên cạnh đã hỏi: “Chị Linh Linh, sao vậy? Đừng sợ, bọn em ở đây cả mà, xảy ra chuyện gì sao?”

Trình Dương an ủi cô một hồi, Chu Linh Linh mới ngẩng đầu lên.

“Lý... Lý Dĩnh...”

“Chết rồi.”

Chương 18: Quái vật 7-7

Tay Tần Châu vừa khéo bao trọn cổ tay cậu-

Chương 18: Quái vật 7-7

Nhà vệ sinh tầng một.

Thi thể của Lý Dĩnh nằm sõng soài, mặt đất phủ đầy máu, chảy lênh láng xuống từ cổ của cô.

Phía bên phải cổ của Lý Dĩnh có một vết thương đang rỉ máu, cách thanh quản, nơi có động mạch hai đốt ngón tay.

Căn cứ vào kích thước lỗ máu và bề mặt vết thương, có thể dễ dàng nhận định hung khí giết người chính là chiếc đĩa biến mất trong bữa sáng.

Tần Châu ngồi xổm xuống để kiểm tra tình trạng thi thể. Lúc cái xác bị lật lại, Lâm Dị có thể thấy trên gương mặt cô ta đang nở nụ cười với cậu, hết như lúc Vương Đạc chết vậy.

Không một ai nhận ra tình hình đó, kể cả Tần Châu, người đang kiểm tra dấu vết ở cự ly gần.

Lâm Dị nhìn xác chết, cảm giác nghi ngờ tràn đầy trong lòng mới khi nãy thôi giờ đây đã bị cái thi thể đang nhìn chăm chăm này phân tán.

Lý Dĩnh chết rồi?

Tại sao Lý Dĩnh lại chết?

Tại sao quái vật 7-7 lại giết Lý Dĩnh chứ?

Nếu Trình Dương là quái vật 7-7 thì Lý Dĩnh chính là đối tượng tình nghi do cậu ta bịa đặt cực kì hoàn hảo cơ mà, khiến cho cả Lâm Dị và Tần Châu chưa từng dám buông bỏ nghi ngờ với Lý Dĩnh.

Nhưng giờ, Lý Dĩnh chết rồi?

Trong lòng Lâm Dị trở nên hỗn loạn, nhưng cậu vẫn phải bình tĩnh quan sát Trình Dương và Chu Linh Linh, cả người Chu Linh Linh run rẩy, hai mắt cô đỏ bừng. Thỉnh thoảng lại quay ra nhìn thi thể của Lý Dĩnh, nhưng nhìn xong lại khiếp sợ vội quay đầu đi.

Vẻ mặt Trình Dương cũng có chút sợ hãi, nhưng do Tần Châu phân công an ủi Chu Linh Linh nên cậu ta vẫn cố giả bộ bình tĩnh.

Chu Linh Linh là người đầu tiên phát hiện Lý Dĩnh chết, nhưng họ vẫn không thể tra hỏi được gì. Chu Linh Linh bị đả kích quá lớn, mỗi lần Tần Châu gắng hỏi là cô lại ôm đầu gào thét.

Lúc này, Trình Dương hỏi Chu Linh Linh: “Chị Linh Linh, em... hay em đưa chị về phòng trước nhé.”

Ở lại đây lâu chỉ càng thêm sốc, huống chi còn có vũng máu tươi nhớp nháp dưới sàn nhà, riêng việc ngửi thấy mùi máu tanh tươi ấy đã khiến người ta cảm thấy khó chịu rồi.

Hai mắt Chu Linh Linh đỏ ửng nhìn thi thể của Lý Dĩnh, cô muốn nói gì đó với Lý Dĩnh, dù sao bọn họ cũng ở bên nhau mấy ngày hôm nay. Nhưng cuối cùng, Chu Linh Linh lại không nói gì, cô khẽ gật đầu và đồng ý với lời đề nghị của Trình Dương.

Thấy vậy, Trình Dương nói với Lâm Dị và Tần Châu: “Đại ca, anh Lâm Dị, em... em đưa chị Linh Linh đi nhé...”

Tần Châu quay đầu lại nhìn hai người bọn họ, nhưng cũng chẳng nói gì thêm.

Trình Dương không hiểu ý của Tần Châu, gãi gãi đầu: “Vậy, vậy em...”

Lâm Dị thấy Chu Linh Linh nhìn xuống tay Tần Châu, tay Tần Châu nhuốm đầy máu, vết máu khiến Chu Linh Linh càng thêm khó chịu, sắc mặt cô lập tức tái nhợt, vội vàng kéo góc áo Trình Dương, ý chỉ kêu Trình Dương mau đưa cô rời khỏi đây.

Trình Dương đành phải nói lại lần nữa: “Vậy bọn em đi trước nha, anh Lâm Dị, hai người... cẩn thận một chút.”

Nói xong Trình Dương ôm Chu Linh Linh rời đi, ánh mắt Lâm Dị và Tần Châu vẫn luôn dán chặt vào bọn họ.

Phạm vi của quái vật vốn đã rất nhỏ, nhỏ đến mức giờ đây chỉ nằm trong số hai người này.

Sau khi bọn họ rời đi, Tần Châu mở vòi nước, rửa sạch tay: “Dựa vào vết thương cùng tư thế nằm của Lý Dĩnh, có thể thấy con quái vật đã tấn công cô ta từ phía sau. Em thấy biểu cảm của cô ta lúc chết không?”

Lâm Dị chỉ thấy Lý Dĩnh cười với mình, cũng không có ý định kể cho Tần

Châu điều này, bèn nói dối: “Em mãi suy nghĩ quá, không chú ý mất tiêu.”

Cái chết của Lý Dĩnh thực sự rất kỳ lạ, cô ta chết vào ban ngày, lại còn chết trong tay của quái vật 7-7, nói Lâm Dị mất tập trung cũng không phải điều gì quá bất ngờ.

Tần Châu cũng không nghĩ nhiều, vừa rửa vết máu trên tay vừa nói: “Dựa theo ‘Thang điểm đánh giá nét mặt đau khổ’, lông mày sụp xuống gần mắt, trên mặt có nước mắt, khóe miệng cong lên một nửa, thuộc cấp 10 – đau dữ dội, khuôn mặt đau đớn, nhưng nhãn cầu không lồi ra, đồng tử cũng không giãn ra, chứng tỏ trước khi chết cô ta không hề hoảng sợ.”

Lâm Dị lập tức hiểu được ý Tần Châu, mặc dù bị quái vật tấn công từ phía sau, nhưng những người trong Thế giới Quy tắc 7-7 đều biết đến sự kinh dị và vô lý ở đây, sao cô ta lại có thể thiếu phòng bị như vậy được.

Tần Châu vịn vòi nước, bước chân tránh đi vũng máu trên sàn nhà, bởi nơi này đã lâu chưa được lau chùi nên nếu giày của hắn giẫm phải vết bẩn, hắn sẽ cảm thấy nhớp nháp khó chịu vô cùng, dính phải nó sẽ khiến âm thanh di chuyển phát ra tiếng “bạch bạch” nghe cực kỳ cục.

“Quái vật bây giờ đang là ‘người’, dù nó đánh lên sau lưng cũng không thể im lặng hoàn toàn.” Tần Châu nói: “Có thể để cho lúc Lý Dĩnh chết vẫn còn bình tĩnh được như vậy, trừ khi cô ta biết sau lưng mình có người, hơn nữa còn rất an tâm giao phó phía sau lại cho người này.”

Ý của Tần Châu rất rõ ràng, hắn đang ám chỉ Chu Linh Linh.

“Phản ứng vừa rồi của bọn họ thế nào?” Tần Châu hỏi: “Có bình thường không?”

Lâm Dị không nhớ vừa rồi phản ứng của Chu Linh Linh có thuộc loại phản ứng căng thẳng bình thường của con người hay không, bởi dù quái vật 7-7 có là ai chẳng nữa, cái chết của Lý Dĩnh vẫn là một nghịch lý.

Nếu quái vật 7-7 là Trình Dương, cậu ta không cần phải giết Lý Dĩnh, dù sao cậu ta cũng từng đề cập đến tên Lý Dĩnh trước mặt Lâm Dị và Tần Châu.

Nếu quái vật 7-7 là Chu Linh Linh, giết Lý Dĩnh chỉ khiến cô ta lên diện tình nghi số một, khiến Tần Châu bây giờ đang nghi ngờ cô.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào thi thể của Lý Dĩnh, không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Dĩnh đã bị quái vật 7-7 giết chết. Quái vật 7-7 giết chết Lý Dĩnh chắc chắn ẩn đằng sau còn có một hàm ý nào đó.

Tần Châu nói, quái vật ẩn nấp trong họ thực tế là một kẻ giám sát, mục đích của nó là dụ dỗ mọi người vi phạm vào quy tắc tử vong.

Nếu nó không thể dụ được hoặc con quái vật đó cho rằng sự tồn tại của người kia làm ảnh hưởng đến trật tự của Thế giới Quy tắc, quái vật sẽ ra tay hành động.

Lý Dĩnh rõ ràng không phải loại người khó để dụ dỗ, cho nên chỉ còn một lí do khiến quái vật giết chết Lý Dĩnh, đó là để duy trì trật tự bình thường trong Thế giới Quy tắc.

Để duy trì trật tự bình thường trong Thế giới Quy tắc à...

Lâm Dị mím môi suy nghĩ: “Có phải Lý Dĩnh đã làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến trật tự trong Thế giới Quy tắc không?”

Tần Châu nhìn hắn: “Cô ta chẳng phải làm gì cả, đối với quái vật, mạng của cô ta chính là một mối nguy hiểm tiềm ẩn rồi.”

Lâm Dị đột nhiên dừng lại, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Lúc này, cổ tay đã bị nắm lấy.

Tần Châu kéo cậu lại, ánh mắt ra hiệu cho Lâm Dị đừng tùy tiện hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Lâm Dị lo lắng nói: “Nhưng...”

Nếu Lý Dĩnh vẫn còn sống và không có chuyện gì xảy ra trong Thế giới Quy tắc 7-7 lúc này, bước tiếp theo của cậu và Tần Châu là đến phòng trực ban kiểm tra màn hình giám sát, lợi dụng nó để tìm được quái vật 7-7.

Thế là Lý Dĩnh chết.

Cái chết của Lý Dĩnh là một diễn biến mà Lâm Dị và Tần Châu không thể ngờ tới, phản ứng đầu tiên của Lâm Dị lúc đó có hơi choáng váng và khó tin.

Rồi họ sẽ lập tức điều tra nguyên nhân cái chết của cô, dù sao Lý Dĩnh vẫn luôn là một đối tượng mà hai người nghi ngờ bấy lâu mà.

Trên thực tế, khi Lâm Dị nghe được tin về cái chết của Lý Dĩnh, quả thực sẽ xảy ra diễn biến như vậy, cậu vẫn luôn suy nghĩ nguyên nhân sâu xa khiến quái vật giết chết Lý Dĩnh mà bỏ qua điểm đơn giản nhất.

Quái vật 7-7 giết chết Lý Dĩnh chỉ có một lý do – duy trì trật tự của Thế giới Quy tắc.

Cho đến nay, chỉ một thứ có thể ảnh hưởng đến sự sụp đổ của Thế giới Quy tắc, đó là màn hình giám sát trong phòng trực ban, vạch trần quái vật 7-7.

Vậy tại sao quái vật lại giết Lý Dĩnh, bởi vì chỉ có cái chết của Lý Dĩnh mới khiến Lâm Dị và Tần Châu cảm thấy phi lý đến mức trì hoãn việc đến phòng trực để kiểm tra lại màn hình giám sát. Bởi cả Lâm Dị và Tần Châu không hề nghĩ đến việc Lý Dĩnh sẽ chết vào lúc này.

Nếu Chu Linh Linh hay Từ Hạ Tri là mục tiêu bị giết, cái chết của bọn họ cũng không làm ảnh hưởng đến suy luận của Lâm Dị và Tần Châu, bọn họ sẽ phản ứng lại rất nhanh, cho nên lúc này việc Lý Dĩnh chết chỉ là một cái cớ để con quái vật trì hoãn bọn họ.

Có lẽ lúc Lâm Dị và Tần Châu rơi vào bẫy, quái vật 7-7 đã nhân cơ hội xóa dữ liệu trong thiết bị giám sát rồi.

Lâm Dị mím môi: “Đàn anh, con quái vật này hẳn là ăn nhiều người lắm rồi đó.”

Cậu cảm nhận được sự xảo quyệt của con quái vật 7-7.

Cho đến bây giờ, cậu và Tần Châu vẫn chưa thể nghĩ ra cách xác định được quái vật là Trình Dương hay Chu Linh Linh.

Tần Châu nghi ngờ Chu Linh Linh, căn cứ vào cái chết của Lý Dĩnh, rất có sức thuyết phục. Nhưng nếu Trình Dương không nhắc đến Lý Dĩnh trong lời giải thích, có lẽ bây giờ hai người họ cũng không nhận ra, con quái vật 7-7 đang dùng kế giương đông kích tây, điệu hổ li sơn, Trình Dương thậm chí còn đề nghị đưa Chu Linh Linh đang khó chịu về phòng nữa.

Lâm Dị đưa ra đề nghị cuối cùng: “Bọn họ rời đi cũng không lâu, có lẽ quái vật 7-7 vẫn chưa có thời gian...”

Tần Châu kéo cổ tay Lâm Dị, khung xương của cậu không lớn, tay Tần Châu vừa khéo bao trọn cổ tay cậu.

Hắn cau mày, khả năng bắt chước của con quái vật này quả thực rất mạnh, nó học theo thói quen của con người và sử dụng một cách rất linh hoạt.

Tần Châu nói: “Bỏ đi, trời sắp tối rồi.”

Quy tắc tử vong, nếu không ở trong phòng vào ban đêm, bạn sẽ chết.

Cho dù lúc này bọn họ có đến được phòng trực, có xem được màn hình giám sát cũng vô ích. Một khi vi phạm quy tắc tử vong, sẽ không còn tư cách phục

bàn với quái vật nữa.

Bọn họ đã mất đi cơ hội đến phòng trực ban để kiểm tra màn hình giám sát rồi.

“Nghĩ cách khác đi.” Tần Châu kéo Lâm Dị trở lại tầng ba, bảo Lâm Dị về Phòng 304, “Nhóc thiên tài, không cần tôi nhiều lời nữa nhỉ, cố gắng sống sót.”

Lâm Dị gật đầu.

Trời đã tối, sau khi tạm biệt Tần Châu, Lâm Dị trở về Phòng 304.

Cậu bước vào phòng, đóng cửa lại, vừa nhìn về phía cửa sổ lập tức ngây người tại chỗ, sau đó không nhin nổi mà thốt ra một câu đậm đà sắc nước dân tộc: “Đậu má!”

Tủ quần áo biến mất rồi!

Cái tủ quần áo to tướng của cậu đâu mất rồi?

Dù sau mấy đêm quăng quật không ngừng, nhưng không thể phủ nhận tủ quần áo là vị cứu tinh của cậu, nhưng giờ tủ quần áo bay màu luôn rồi.

Không có tủ quần áo, cửa sổ chỉ còn một tấm rèm.

Sau đó, một cơn gió thổi vào, rèm cửa tung bay theo làn gió, để lộ màn đêm phía sau.

Gió chiều thổi vào Phòng 304 rét buốt khiến Lâm Dị rùng mình vì lạnh. Trước khi cậu kịp nghĩ ra cách nào khác để chặn cửa sổ, từ xa—

Thùng cộc cộc cộc cộc! Thùng cộc cộc cộc cộc!

Thùng cộc cộc cộc cộc! Thùng cộc cộc cộc cộc!

Lâm Dị đã quá quen thuộc tiết tấu này, “Leng keng” một tiếng, móng tay chọc vào tường “rắc” một tiếng.

Cậu không dám trì hoãn nữa, lao thẳng về phía trước một bước.

Lâm Dị đã rất quen thuộc với Phòng 304. Cậu biết rằng trong phòng không có vũ khí nào cả, vũ khí duy nhất thì đã bị móng tay của Bình hoa Cô nương đâm thủng đêm hôm trước mất rồi.

Cách duy nhất bây giờ là thử tới đóng cửa sổ lại.

Cậu mở rèm, đối diện với cánh cửa sổ kiểu cũ đang bị mở ra. Muốn đóng

cửa sổ lại phải nghiêng nửa người ra ngoài để chạm vào nó.

Đây là một hành động hết sức nguy hiểm, tiếng “rắc” vang lên nghĩa là Bình hoa Cô nương đang bám lên tường chung cư rồi.

Nếu căn thời gian vừa phải, rất có thể cậu sẽ chạm mặt trực tiếp với Bình hoa Cô nương.

Nhưng không có cách nào, Lâm Dị nhất định phải làm vậy thôi.

Lâm Dị không hề do dự, cậu nghiêng nửa người ra. May mắn thay, dáng người cậu cao, cánh tay dài nên việc chạm vào cửa sổ hướng ra ngoài không khó.

Chỉ là cánh cửa sổ kính kiểu cũ này rỉ sét quá rồi, rất khó để kéo nó vào trong.

Lâm Dị kéo mạnh, cánh cửa gỗ phát ra âm thanh ‘cót két’, trong màn đêm đen tối tịch mịch lại vang lên tiếng ‘keng keng keng’, đột nhiên Lâm Dị cảm thấy có gì đó không đúng.

Trong đêm tối chỉ có tiếng “keng keng” nhưng tiếng “rộp” tượng trưng cho bước chân của Bình hoa Cô nương đã dừng lại.

Lâm Dị không dám nhúc nhích ra phía cửa sổ nữa, sự im lặng bao trùm lên màn đêm tối.

Cậu không phải kiểu thích tự ngược bản thân, nên cậu đã tự nhủ không được ngó lung tung hay liếc nhìn xung quanh trước khi nghiêng người ra ngoài, cậu có thể cố định hướng mắt, nhưng lại không thể kiểm soát tầm nhìn ngoại vi của mắt mình.

Trong tầm nhìn ngoại vi, Lâm Dị không nhìn thấy Bình hoa Cô nương.

Lâm Dị mạnh dạn cúi đầu nhìn xuống bức tường ở tầng dưới, phía dưới tầng ba không có Bình hoa Cô nương.

Đi tìm Từ Hạ Tri rồi à?

Lâm Dị đoán vậy, nhưng vẫn không từ bỏ việc đóng cửa sổ.

Vừa kéo mạnh cửa sổ, cậu vừa liếc qua Phòng 308 nơi Từ Hạ Tri ở.

Cậu có thị lực rất tốt, mặc dù có bốn phòng ngủ giữa Phòng 304 và Phòng 308, nhưng cậu vẫn có thể nhìn rõ bức tường bên kia của Phòng 308.

Không thấy bóng dáng Bình hoa Cô nương đâu, kể cả Lâm Dị nhìn thấy bức tường bên kia còn nguyên vẹn, không giống với Phòng 304, nơi có những lỗ

nhỏ dày đặc do Bình hoa Cô nương đâm chọc khiến người sợ hãi như phải chịu đả kích ấy.

Vì vậy, tiếng 'cộc cộc' vừa rồi là phát ra từ bức tường của Phòng 304.

Nghĩ đến đây, Lâm Dị hít sâu một hơi.

Sau đó cậu lấy hết can đảm ngẩng đầu lên.

Phía trên đầu, một đôi mắt đỏ như máu giấu sau mái tóc của Bình hoa Cô nương vẫn đang lặng lẽ quan sát Lâm Dị.

Sau khi bị Lâm Dị phát hiện, cô ta nghiêng đầu, cổ họng phát ra tiếng kêu phẫn khích 'khặc khặc khặc'.

Chương 19: Quái vật 7-7

Ấm ức lắm đúng không?-

Chương 19: Quái vật 7-7

Lâm Dị tưởng tượng, rốt cuộc là cậu dùng hết sức đóng cửa sổ lại nhanh hơn, hay là Bình hoa Cô nương tới gặm đầu cậu nhanh hơn.

Đây chẳng qua chỉ là một giả định lãng phí thời gian, trong tiềm thức cậu, khoảnh khắc Lâm Dị nhìn thấy Bình hoa Cô nương, cơ thể cậu theo bản năng tự rút trở lại vào trong phòng.

Trong phòng không có vũ khí nào dùng được, Lâm Dị liên tục lùi lại, cho đến khi tới cửa, lưng cậu đập mạnh vào nó, tay nắm cửa xuyên qua lớp quần áo mỏng manh, quệt rách một vết dài trên lưng cậu.

Lâm Dị không tìm được 'Chậc' một tiếng, đau quá.

Nhưng cậu lại không kiểm tra xem vết thương dưới lưng dài bao nhiêu centimet, căn bản là giờ đâu có thời gian cho việc đó.

Trong tầm mắt của cậu, đôi bàn tay sừng tấy kia xuất hiện phía trên cửa sổ, Bình hoa Cô nương dán chặt vào cánh cửa như một con nhện khổng lồ, mái tóc như cỏ khô đung đưa với cái đầu rũ xuống, duy trì một tư thế vận vẹo quái dị.

Lâm Dị biết Bình hoa Cô nương đang quan sát mình, cô ta đã bị Lâm Dị làm nhục mấy đêm liên tiếp, hiện tại dù phát hiện mình có thể đi vào, cô ta vẫn rất thận trọng, tựa như lo lắng Lâm Dị sẽ bày trò lừa bịp nào khác.

Đôi mắt đỏ như máu của cô ta nhìn chằm chằm Lâm Dị trong phòng một lúc lâu, cơ thể di chuyển từng chút từng chút một vào Phòng 304.

Đầu của Bình hoa Cô Nương từ từ vươn vào trong phòng, nhưng phần lớn cơ thể vẫn bị treo ngược trên cửa sổ. Cổ cô ta rất dài, hình dạng trông như miệng bình, giống hết đầu của một con rùa không có mai.

Lâm Dị hít một hơi thật sâu.

Mặc dù da bị trầy xước chỉ là vết thương nhỏ, nhưng nỗi đau do vết xước gây ra cảm giác khó chịu làm ta khó mà ngó lơ nó được.

Cơn đau này khiến đầu óc Lâm Dị trở nên sáng suốt, không thể để Bình hoa Cô nương tiến vào thêm nữa. Nếu Bình hoa Cô nương biết cậu không còn biện pháp ngăn cản cô ta vào phòng, cô ta sẽ lập tức không cần cảnh giác với cậu nữa.

“Cô Vương, tôi biết Vương Thanh Cường ở đâu!”

Trong nháy mắt, Lâm Dị nói ra cái tên này.

Cậu chú ý đến phản ứng của Bình hoa Cô nương, sau khi nghe thấy cái tên đó, động tác của Bình hoa Cô Nương khựng lại trong giây lát.

Tiếng ‘khắc khắc’ đầy phấn khởi kia bỗng ngừng lại, Bình hoa Cô nương nhìn chằm chằm vào Lâm Dị.

“Cô Vương, tôi rất lấy làm tiếc với chuyện đã xảy ra với cô.” Lâm Dị nói: “Thật ra tôi không phải nhân viên của lều quý hiếm, tôi đến đây để giải cứu cô.”

Sau khi nghe được cụm từ “lều quý hiếm”, Bình hoa Cô nương mở miệng, cổ họng phát ra âm thanh “khư khư khư”, phần uất nhìn cậu bằng hai ánh mắt đỏ như máu.

Lâm Dị lấy giấy khai sinh cùng phiếu mua hàng từ trong túi ra, giơ lên trước mặt Bình hoa Cô nương: “Cô Vương, tôi không hề lừa cô, đây là manh mối tôi đã tìm được khi lẻn vào phòng ông ta. Nếu tôi là nhân viên của lều quý hiếm, tôi sẽ chỉ biết lợi dụng cô thu hút khách hàng để kiếm những đồng tiền bẩn. Tôi không phải loại người sẽ làm ra những chuyện như vậy. Vương Thanh Cường còn có thể ra tay tàn nhẫn với cô, thì lão mà biết tôi trộm đồ của lão, số phận của tôi có khi còn sẽ tệ thảm hơn cả cô ấy chứ.”

Bình hoa Cô nương từ nhỏ đã sống trong bình, thứ mà cô ta nhìn thấy nhiều nhất chính là đủ kiểu loại khách hàng, cô không biết đọc, cũng không biết Lâm Dị đang cầm thứ gì.

Cô nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Dị, cô chưa từng nhìn thấy biểu cảm nào như vậy. Hầu hết các vị khách sẽ tỏ ra ngạc nhiên, sợ hãi hoặc thấy mới lạ sau khi nhìn thấy mình.

“Cô Vương, tôi tên Lâm Dị.”

Lâm Dị đi về phía Bình hoa Cô nương, tim cậu giờ đang đập thành thịch trong lồng ngực, lưng đổ mồ hôi lạnh, nhưng cậu cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó đứng cách Bình hoa Cô nương ở cự ly chưa đầy một mét.

Ở khoảng cách gần như vậy, một mùi thơm nồng nặc xộc vào mũi cậu, giống

như mùi hỗn hợp của đồng xanh và phốt pho.

Lâm Dị cúi người, chỉ vào cửa sổ tầng dưới: “Đó là phòng của Vương Thanh Cường.”

Vị trí ngón tay cậu chỉ thực ra là phòng 204 trên tầng 2. Phòng trực ban không quay cùng một hướng với phòng ngủ của cậu, cũng không có cửa sổ nào hướng ra phía ngoài.

Thế nhưng lúc Lâm Dị vừa nhìn xuống thì thấy cửa sổ Phòng 204 đã được hàn chặt bằng song thép nên chỉ lợi dụng điều này để thuyết phục Bình hoa Cô nương tin lời mình.

“Chắc hơi khó để cô vào được phòng đó nhỉ.” Lâm Dị ngẩng đầu nhìn Bình hoa Cô nương, tim cậu đập loạn hết cả lên rồi, nhưng sắc mặt vẫn rất bình tĩnh.

Thậm chí cậu còn có thể tách riêng suy nghĩ của mình ra để phân tích, Tần Châu từng nhận xét cậu không trung thực, cũng đúng.

Chưa từng thử nên cậu không hề biết, hóa ra cái miệng này biết ăn nói phết đó.

“Cho tôi năm ngày, tôi nhất định sẽ đưa Vương Thanh Cường đến trước mặt cô.” Lâm Dị nói, phát hiện Bình hoa Cô nương vẫn tiếp tục tiến vào phòng.

Cậu nhanh chóng sửa lại: “Ba ngày, tối đa là ba ngày. Nếu sau ba ngày tôi không mang lão ta tới, cô muốn giết tôi thế nào cũng được, tôi cam đoan lúc đó sẽ không phản kháng.”

Động tác của Bình hoa Cô nương khựng lại, cô ta nhìn Lâm Dị một lúc lâu.

Vẻ mặt Lâm Dị vẫn cực kỳ nghiêm túc, cậu nhìn chăm chăm vào Bình hoa Cô nương. Thời gian trôi qua từng phút từng giây, không biết qua bao lâu, cổ họng của Bình hoa Cô nương phát ra hai tiếng “rít”, rồi lùi ra ngoài cửa sổ.

Thỏa thuận thành công.

Trên tường vang lên tiếng ‘rắc rắc’, âm thanh cũng từ từ xa dần Phòng 304.

Lâm Dị ngồi xuống giường, ném phiếu mua hàng và giấy khai sinh trong tay lên giường, người nhận ghi trên phiếu chính là Vương Thanh Cường.

Rồi cậu thở phào một hơi.

Má, sợ vãi.

Cậu đoán đúng rồi, Vương Thanh Cường là tên của lão quản lý, đồng thời cũng là cha của Bình hoa Cô nương.

Đôi mắt Lâm Dị khô khốc, cậu nhắm mắt lại để tạm cho chúng nghỉ ngơi một chút.

Đêm nay không cần chơi mèo vờn chuột với Bình hoa Cô nương nữa, cậu có thêm thời gian để suy nghĩ rồi.

Tuyến chính của Thế giới Quy tắc 7-7 đã rõ. Một người cha độc ác đã biến con gái mình thành Bình hoa Cô nương, lợi dụng điều đó để thu hút sự chú ý của mọi người và kiếm những đồng tiền bẩn thỉu. Có vẻ công việc kinh doanh khá phát đạt nên người cha này đã mở lều quý hiếm, rồi thuê người giúp việc đến bao ăn bao ở.

Điều cần làm rõ là tầng 2 của tòa nhà, rốt cuộc ở đó có gì, chưa kể còn có ổ khóa hai bên hành lang, ngay cả cửa sổ cũng bị niêm phong.

Kể cả lão quản lý sợ Bình hoa Cô nương tìm đến cửa, thì lão ta cũng không sống ở Phòng 204. Vậy tại sao lại phải niêm phong cửa sổ Phòng 204 chứ?

Lâm Dị ngồi dậy, cậu đi đến bên cửa sổ. Biết trong vòng ba ngày tới, Bình hoa Cô nương sẽ không đến tìm cậu nữa, hai quy tắc tử vong hiện là 'không thể ngăn Bình hoa Cô nương bò vào' và 'rời khỏi phòng vào ban đêm', cậu mạnh dạn cúi ra bên ngoài rồi khịt khịt mũi .

Ngoại trừ mùi hỗn hợp của đồng xanh và phốt pho do Bình hoa Cô nương để lại, Lâm Dị không ngửi thấy mùi xác chết thối rữa nào nữa.

Nhưng Tần Châu đã tận mắt nhìn thấy lão quản lý vứt xác Vương Đặc ở tầng hai, xác của Khuất Gia Lương có lẽ cũng vậy, vì vết máu của hắn loang lổ từ nhà vệ sinh ở tầng ba xuống tận tầng hai.

Lúc rời khỏi nhà vệ sinh tối nay, bọn họ còn nghe thấy âm thanh lão quản lý đang kéo lê thi thể của Lý Dĩnh đi mất.

Mặc dù Thế giới Quy tắc tồn tại đầy vô lý và đáng sợ, nhưng nó vẫn vận hành theo một trật tự bình thường.

Số phòng được sắp xếp theo thứ tự, khi trời tối, NPC có thể giết người, đây là trạng thái bình thường trong Thế giới Quy tắc.

Cho nên cửa sổ Phòng 204 dù có được bịt kín lại bằng song sắt thì cũng không chặn được gió thổi, xác chết chất đống ở tầng hai này sao có thể không bốc mùi được.

Có bốn cách để giữ cho xác chết không bị phân hủy.

Một, đóng băng. Thứ hai là xử lý bằng hóa chất, chẳng hạn như ngâm trong formalin hoặc thủy ngân. Thứ ba là dẻo hóa, tương tự như quá trình tạo ra xác ướp.

Ba phương pháp này nhanh chóng bị Lâm Dị loại trừ, nhét nhiều xác chết như vậy vào một chiếc tủ lạnh bình thường đã khó, formalin hay thủy ngân đều có mùi đặc biệt, nhưng Lâm Dị không ngại thấy gì cả, chứ đừng nói đến việc ướp xác một mình. Đợi lâu làm xong thì thi thể thối rữa hết cả rồi.

Vậy nên, còn một cách thứ tư –

Bị ăn mất.

Lâm Dị không biết liệu những xác chết này có bị con quái vật 7-7 ăn mất hay không, nhưng cậu thiên về khả năng bị thứ khác ăn mất nhiều hơn.

Dù sao quái vật 7-7 vẫn đang ẩn náu trong số họ, đâu rảnh thời gian để thưởng thức ‘bữa ăn’ của riêng mình. Hơn nữa, nếu cậu mà là quái vật, cậu sẽ chọn cách đợi sau khi mọi người chết hết trong Thế giới Quy tắc rồi mới từ từ thưởng thức bữa tiệc trọn vẹn.

Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của Lâm Dị, thi thể có phải bị quái vật 7-7 ăn thịt hay không, vẫn nên hỏi Tần Châu thì hơn.

Lâm Dị thử gõ cửa Phòng 305, nhẹ nhàng gọi: “Đàn anh.”

Bên đó không có phản hồi, có lẽ Phòng 304 vẫn đang ở một không gian riêng biệt, Tần Châu ở Phòng 305 chắc không nghe thấy tiếng cậu gọi đâu.

Lâm Dị chỉ còn cách đợi tới khi trời sáng.

Chờ đợi luôn là điều khó khăn, từng phút từng giây dường như đang bị kéo dài ra. Lâm Dị chỉ mới trải qua một đêm thôi mà cậu cảm giác như cả thế kỷ trôi qua rồi, cuối cùng cũng đợi được đến lúc hừng đông, lần này, trước khi Tần Châu đến Phòng 304 xác nhận xem cậu còn sống không thì cậu đã đứng sẵn bên ngoài cửa Phòng 305 trước.

Vừa định gõ cửa phòng 305 thì Tần Châu đã mở rồi.

“Đàn anh, em vẫn sống nè.” Lâm Dị vội vàng báo cáo mình bình an vô sự, sau đó kể cho Tần Châu nghe vấn đề của mình.

Tần Châu nhìn cậu: “Quái vật không ăn xác.”

Câu trả lời này khiến Lâm Dị bất ngờ, Tần Châu nói: “Vào đêm em ở khách sạn ngoài trường học, đã có người chết trước mặt em đấy thôi.”

Lâm Dị gật đầu, cậu vẫn nhớ.

Tần Châu vỗ vai Lâm Dị: “Chúng ta bị cuốn vào Thế giới Quy tắc nhưng thực chất cơ thể vẫn ở lại thế giới thực. Nói thẳng ra, chỉ có ý thức là bị hút vào thôi. Sau khi chết trong này, cách mà ta chết sẽ được phản chiếu lại lên cơ thể ở thế giới thực. Những người chết mà em nhìn thấy ngày hôm đó đều như vậy, quái vật sẽ ăn thịt ý thức của con người.”

Lâm Dị vẫn lặng im suy tư.

Tần Châu lại nói: “Thời gian ở đây không như ở thế giới thực, phải dựa vào thực lực quái vật. Quái vật càng mạnh, thời gian tương ứng ở thế giới hiện thực càng ngắn, em hiểu chưa, nhóc thiên tài.”

Lâm Dị gật đầu, điều này rất dễ hiểu.

Nếu một ngày trong Thế giới Quy tắc 7-7 tương ứng với một giờ ở thế giới thực, thì sau khi một vòng ở Thế giới Quy tắc 7-7 kết thúc, thế giới thực mới chỉ trôi qua vài giờ. Con quái vật 7-7 đã có thể bắt đầu chọn những con mồi mới cho nó rồi cuốn họ vào Thế giới Quy tắc 7-7.

Bằng cách này, nó sẽ ăn thịt được nhiều người hơn.

“Giờ đến lượt tôi hỏi em.” Tần Châu hỏi: “Tối hôm qua xảy ra chuyện gì?”

Lâm Dị kể lại cho Tần Châu nghe chuyện tối hôm qua: “Đàn anh, em cho là ở tầng hai có thứ gì đó ăn xác người, em muốn đi xem thử.”

Tần Châu: “Có biện pháp nào chưa?”

Bọn họ vẫn không vào được tầng hai, Lâm Dị chắc đã nghĩ ra cách nào đó rồi.

Lâm Dị nói: “Đàn anh, anh kéo em xuống cửa sổ bên ngoài kia kìa.”

Tần Châu cau mày nói: “Em quên gì rồi sao?”

Lâm Dị: “Dạ?”

Tần Châu nhắc nhở: “Nếu không có người chết...”

Nếu không có ai chết vào ban đêm, một quy tắc tử vong mới sẽ xuất hiện, sở dĩ họ dám đập cửa tầng hai rồi vào phòng trực để điều tra manh mối, tất cả đều dựa trên quy tắc tử vong của Khuất Gia Lương vào đêm hôm trước ‘không ngăn cản được Bình hoa Cô Nương tiến vào’ và ‘rời khỏi phòng vào

ban đêm’.

Nếu không có quy tắc tử vong ‘rời khỏi phòng vào ban đêm’ thì có khi quy tắc hiện tại sẽ là ‘không ngăn cản được Bình hoa Cô nương tiến vào’ và ‘bị Bình hoa Cô nương nhìn thấy’, như vậy đêm hôm qua Lâm Dị chết chắc luôn.

Bây giờ không biết Từ Hạ Tri còn sống hay không, liệu sẽ xuất hiện thêm quy tắc mới chứ. Hành động chui ra ngoài qua cửa sổ của Lâm Dị là rất nguy hiểm.

Tần Châu nói: “Tới phòng 308 xem thử.”

Phòng có cửa sổ mở không chỉ mỗi Phòng 304 mà còn có cả Phòng 308 của Từ Hạ Tri.

Hai người đi đến phòng 308, cơ mà tự dưng chứng sợ xã hội của cậu lại bộc phát, trách nhiệm gõ cửa nặng nề rơi vào Tần Châu.

Tần Châu gõ cửa.

Gõ hồi lâu, phòng 308 vẫn không có động tĩnh gì.

Tuy rằng Lâm Dị không muốn quy tắc tử vong mới xuất hiện, nhưng ngược lại, cậu vẫn hy vọng Từ Hạ Tri có thể sống sót.

Tần Châu cũng vậy, tuy rằng bề ngoài trông có vẻ như đã miễn nhiễm với cái chết của đồng đội, nhưng trong giọng nói lại lại xen lẫn cảm giác khó chịu không nói nên lời: “Từ Hạ Tri! Nếu còn sống thì nói gì đi!”

Lâm Dị cũng gõ cửa, cậu như được trải qua cảm giác của Tần Châu mỗi lần tới gõ cửa Phòng 304, sốt sắng gọi: “Anh Từ, anh không sao chứ?”

“Tránh ra.” Tần Châu kéo Lâm Dị ra, hấn muốn đá cửa xông vào.

Lâm Dị né sang một bên, đứng ra phía sau Tần Châu.

Cửa Phòng 308 hé mở, vẻ mặt Từ Hạ Tri mệt mỏi nhìn bọn họ.

Tần Châu nhìn qua khe cửa, đá tung cánh cửa trước mặt, không nói câu gì mà trực tiếp đâm thẳng vào mặt Từ Hạ Tri.

Khi cánh cửa Phòng 308 hoàn toàn được mở ra, vẻ mặt của Lâm Dị cứng đờ.

Hóa ra tử quần áo của cậu ở Phòng 308!

Cái chết của Lý Dĩnh khiến Lâm Dị quên đóng cửa, bọn họ vội theo Chu Linh Linh đến nhà vệ sinh dưới tầng một, có lẽ Từ Hạ Tri đã tận dụng khoảng thời

gian này để di chuyển tủ quần áo của Phòng 304 qua chỗ anh ta.

Cũng nhờ tủ quần áo của Lâm Dị, Bình hoa Cô nương nhớ tủ quần áo là của Phòng 304, cũng nhớ tới thỏa thuận với Lâm Dị, cho nên tối hôm qua cô ta không làm gì Từ Hạ Tri, cũng không chui vào Phòng 308.

Từ Hạ Tri không dám đánh trả, để mặc cho Tần Châu cứ đâm vào mặt anh ta.

Anh ta cũng không giải thích, bởi người như Tần Châu có thể nhìn thấu tâm tư trong lòng anh ta.

Anh ta không muốn chết, nhưng anh ta cũng không muốn xuất hiện thêm quy tắc tử vong mới.

Lâm Dị nói rằng quy tắc tử vong mới có khả năng là 'không để NPC nhìn thấy', vậy thì quá khó để vừa ngăn chặn NPC tiến vào, vừa không được để nó nhìn thấy, anh ta đã bị quy tắc tử vong nhằm làm mục tiêu, tỷ lệ sống sót của anh ta bị ép xuống rất thấp rồi.

Chỉ khi Lâm Dị chết, quy tắc tử vong mới có thể cố định là hai quy tắc 'ngăn cản NPC' và 'rời khỏi phòng', sẽ không phát triển thành 'bị NPC nhìn thấy' hay quy tắc tử vong khác.

Đương nhiên, Lâm Dị cũng đoán được Từ Hạ Tri đang nghĩ gì, chỉ lặng lẽ đi vào Phòng 308, đem tủ quần áo của mình kéo ra ngoài.

Từ Hạ Tri không hề biết đêm qua anh ta vẫn sống sót đều nhờ tủ quần áo của Lâm Dị, vì vậy anh ta không ngăn Lâm Dị chuyển nó đi. Đương nhiên, kể cả anh ta có định ngăn cản thì cũng không đứng dậy nổi, Tần Châu vừa tấn anh ta một trận không thương tiếc rồi.

Lâm Dị chuyển tủ quần áo trở lại Phòng 304, cậu bước vào phòng, Tần Châu cũng theo sau.

"Nhóc thiên tài."

Tần Châu gọi cậu.

Lâm Dị đặt tủ quần áo trở lại vị trí cũ, không dùng nó để chặn cửa sổ nữa.

"Nhóc thiên tài." Tần Châu lại gọi cậu.

Lâm Dị quay lại nhìn hắn.

Tần Châu hỏi: "Ấm ức lắm đúng không?"

Lâm Dị suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

Tần Châu nói: “Có muốn đàn anh ôm em không?”

—

Tác giả có điều muốn nói:

Tôi thấy có bạn nói về việc ‘bị NPC nhìn thấy’. Bởi vì cái chết của Khuất Gia Lương nên quy tắc tử vong ‘rời khỏi phòng’ đã thay thế quy tắc tử vong ‘bị nhìn thấy’.

Quy tắc tử vong ‘bị nhìn thấy’ không còn hiệu lực.

Vì vậy Lâm Dị và Bình hoa Cô nương mới có thể chạm mắt nhau.

Cả Từ Hạ Tri và Lâm Dị đều sống sót qua đêm đó, các NPC (Bình hoa Cô nương, lão quản lý) đã thất bại (không giết được ai), vậy nên sẽ có quy tắc tử vong mới xuất hiện.

Chương 20: Quái vật 7-7

Miệng Tần Châu nhất thời khô khốc-

Chương 20: Quái vật 7-7

Lâm Dị có chút cảm động nhưng vẫn từ chối: “Đàn anh, em mạnh mẽ lắm đó.”

Tần Châu kéo ghế ngồi xuống, chống khuỷu tay lên mép bàn, lòng bàn tay đỡ lấy mặt. Đối với sự từ chối lịch sự của Lâm Dị, hắn chỉ kêu một tiếng: “À—”

Chủ đề này cực kì xấu hổ đối với một người mắc chứng sợ xã hội như cậu, Lâm Dị vội vàng đổi chủ đề: “Đàn anh, Từ Hạ Tri còn sống.”

Tần Châu nhìn chăm chăm vào Lâm Dị, nhóc thiên tài ghi thù rồi, không còn gọi Từ Hạ Tri là “anh” nữa.

“Ừm.” Tần Châu nói: “Sẽ xuất hiện quy tắc tử vong thứ ba.”

Lâm Dị nói: “Quy tắc tử vong thứ ba chắc là ‘bị Bình hoa Cô nương nhìn thấy’ ha.”

Cậu khá chắc với điều mình nói, bởi vì đêm hôm trước cậu đã bị Bình hoa Cô nương nhìn thấy, lúc đó Bình hoa Cô nương chuẩn bị tấn công cậu vì cậu đã thỏa mãn quy tắc tử vong.

Nhưng bởi Khuất Gia lương chạy ra khỏi phòng, kích hoạt quy tắc tử vong của lão quản lý chung cư, để rồi quy tắc tử vong “rời khỏi phòng” mới đột ngột bị nhảy xen vào.

Tần Châu hỏi: “Em đang tự thuyết phục bản thân đấy à?”

Bởi vì quy tắc tử vong của lão quản lý đã chen ngang vào một lần, thì có thể sẽ bị chen ngang lần thứ hai. Quy tắc tử vong ‘bị Bình hoa Cô nương nhìn thấy’ không nhất thiết phải là quy tắc tử vong thứ ba.

“Chỉ cần không vi phạm thỏa thuận của lão quản lý, quy tắc tử vong của lão ta sẽ không chen ngang vào.” Lâm Dị nói ra.

Nhưng Lâm Dị mới chỉ nhìn thấy ba mục trong thỏa thuận của lão:

1. Không được phép rời khỏi chung cư.

2. Không được ra khỏi phòng vào ban đêm.

3. Không được phép vào tầng hai.

Nếu cậu là lão quản lý, cậu sẽ thường xuyên kiểm tra những thứ quan trọng của mình, nếu chúng biến mất thì sẽ làm mọi cách để tìm lại. Điều này cực kì rắc rối.

Cho nên lúc đó Lâm Dị không cầm “Thỏa thuận nhận phòng” ra khỏi phòng trực, mà chỉ mang theo giấy khai sinh và đơn đặt hàng, so ra thì không đáng kể, như vậy xác suất bị lão quản lý phát hiện cậu lén vào phòng trực là rất ít.

Lâm Dị đã nói “Thỏa thuận nhận phòng” mà cậu nhìn thấy cho Tần Châu một lần rồi, bây giờ lại lặp lại lần thứ hai, Tần Châu rất nhanh đã hiểu ý của Lâm Dị.

Tần Châu hỏi: “Muốn đánh cược không?”

Lâm Dị gật đầu.

“Thỏa thuận nhận phòng” còn nhiều hơn ba mục này, chắc chắn lão quản lý chung cư sẽ viết tất cả các thỏa thuận mà ông ta có thể nghĩ ra để hạn chế bọn họ một cách hiệu quả nhất.

Tuy nhiên, cửa sổ vẫn là một yếu tố nguy hiểm trong Thế giới Quy tắc 7-7, lão quản lý cũng biết rõ điều này. Bình hoa Cô nương trèo qua cửa sổ để giết người, lão quản lý có khi còn ước sao bọn họ mở cửa sổ để tự tìm chết, cho nên “Thỏa thuận nhận phòng” chắc chắn sẽ không có điều khoản như “không được mở cửa sổ”.

Nhưng lão quản lý có lẽ cũng không thể ngờ rằng Lâm Dị đã thỏa thuận thành công với Bình hoa Cô nương.

Bình hoa Cô nương sẽ không lui tới Phòng 304 trong vòng ba ngày tới, vì vậy cửa sổ của Phòng 304 vẫn an toàn.

Tần Châu nói: “Nhóc thiên tài, em thỏa thuận với cô ta, cô ta chỉ không tới Phòng 304 tìm em thôi, chứ không có nghĩa cô ta nhìn thấy em sẽ không giết chết em.”

Lâm Dị nói: “Đàn anh, em biết mà.”

Mấy lời linh tinh cậu nói với Bình hoa Cô nương mục đích để ngăn cô ta không vào trong phòng, chưa thỏa mãn quy tắc tử vong. Nhưng nếu để Bình hoa Cô nương nhìn thấy, lập tức sẽ đáp ứng quy tắc tử vong ngày hôm nay.

Cậu thỏa thuận với Bình hoa Cô nương, chứ không phải với con quái vật 7-7. Những quy tắc tử vong này được xây dựng bởi con quái vật 7-7, còn Bình hoa Cô nương chỉ là công cụ giết người cho con quái vật 7-7 mà thôi. Một khi Lâm Dị thỏa mãn quy tắc tử vong, công cụ giết người sẽ không còn ý thức của riêng nó nữa.

Nói xong, Lâm Dị cầm ga trải giường trên giường lên, đắp lên người mình rồi quấn thật chặt.

Lâm Dị nói: “Đàn anh, như này là không bị thấy nữa á.”

Tần Châu: “...”

Nhưng nhất định phải thăm dò được tầng hai, nội dung tuyến chính của họ thiếu mỗi khu tầng hai đang bị khóa kia thôi.

Quái vật 7-7 cực kì thủ đoạn, nếu bọn họ không tìm cách phục bàn ngay, chỉ sợ từng phút từng giây trôi qua sẽ càng thêm khó khăn mà thôi.

“Điều khoản đầu tiên của “Thỏa thuận nhận phòng” là ‘không được phép rời khỏi căn hộ.’” Lâm Dị quấn ga trải giường quanh người rồi nhìn Tần Châu một cách ngượng ngùng: “Em không thể tự rời khỏi Phòng 304 được, nên xin đàn anh hãy giúp em nha.”

Tần Châu nhướn mày, hẳn cảm thấy đây không phải chuyện tốt lành gì cả.

Bình hoa Cô nương treo ngược ngày hôm qua đã truyền cảm hứng cho Lâm Dị, cậu yêu cầu Tần Châu giữ lấy chân cậu, ít nhất là giữ chân cậu trong phòng, để cậu treo ngược xuống dưới tầng hai coi thử.

Ngoài cửa sổ là lầu quý hiếm, Bình hoa Cô nương ở trong đó, chỉ cần cô ta nhìn thấy Lâm Dị thì khoảnh khắc khi màn đêm buông xuống, cậu sẽ chết là cái chắc.

Cậu buộc chặt tấm ga trải giường quanh người, Tần Châu đứng dậy khỏi ghế quay về Phòng 305, sau khi quay lại, trên tay hẳn cầm là mấy sợi dây đủ màu sắc sỡ.

Những sợi dây thừng nhỏ này là dây đai của váy, trong tủ quần áo của Phòng 305 có rất nhiều kiểu trang phục như này, Tần Châu đã xé chúng ra.

“Lại đây.”

Tần Châu gọi cậu, thấy Lâm Dị di chuyển khá khó khăn, hẳn bèn tới kéo cậu lại bên cạnh mình, sau đó buộc những sợi dây nhỏ này vào người Lâm Dị để

ngăn ga trải giường bung ra.

Lâm Dị gõ gõ ngón chân, đứng gần Tần Châu như vậy khiến cậu có chút xấu hổ. Cậu có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của Tần Châu, cũng may cậu trốn dưới chăn nên cũng không xấu hổ đến mức khó xử.

Cuối cùng Tần Châu cốc đầu cậu, Lâm Dị còn chưa kịp suy nghĩ xem tại sao Tần Châu lại làm vậy, đã nghe thấy giọng hằn: “Nhóc thiên tài, cẩn thận nhé!”

Lâm Dị gật đầu: “Dạ, đàn anh giữ em cho chắc nha, đừng có thả em đó.”

Tần Châu nói: “Em thì được mấy cân mấy lạng chứ, tôi giữ được.”

Lâm Dị giải thích: “Ý em không phải thế, em chỉ sợ nhớ xảy ra chuyện gì thôi à.”

Tần Châu: “Sẽ không.”

Lâm Dị: “Chỉ là giả thuyết thôi mà.”

Tần Châu nhìn cậu.

Lâm Dị: “...Được, được, được, em khóa mồm lại là được chứ gì.”

Trước khi ra ngoài, Lâm Dị liếc nhìn camera giám sát trên đầu, cậu không lo lắng lão quản lý sẽ nhìn thấy toàn cảnh hành động của họ, cậu chỉ lo quần mình không đủ chắc thôi.

Nhớ cậu nặng quá, quần bị tuột ra xong để Tần Châu coi được thì nhục không có lỗi mà chui ấy.

Trước khi ra ngoài cửa sổ, Lâm Dị cúi đầu kiểm tra lại quần.

Tần Châu định nói gì đó thì thấy Lâm Dị đang kéo quần, cậu vẫn chưa biết xu hướng tính dục của Tần Châu nên không chút phòng bị nào mà để lộ vòng eo mình.

Miệng Tần Châu nhất thời khô khốc.

Nhóc thiên tài trông thì gầy nhưng cơ bắp săn chắc và đẹp đẽ. Đặc biệt, hai tuyến nhân ngư tạo thành hình chữ V ở hai bên bụng và xương chậu, đường cong mượt mà kéo dài xuống và ẩn dưới cặp quần.

Lâm Dị chuẩn bị xong sau, phát hiện ánh mắt Tần Châu đang nhìn mình.

Cậu dường như nghĩ đến điều gì đó, rồi lặng lẽ bọc tấm ga trải giường quanh mình.

Tần Châu không hề hoảng sợ khi bị bắt quả tang lúc đang làm chuyện xấu, hắn nói: “Giờ thì biết xấu hổ rồi à?”

“Đâu có ạ.” Lâm Dị nói: “Không thể xem miễn phí được, phải trả tiền đó.”

Tần Châu: “...”

Tim Lâm Dị lại đập nhanh hơn hai nhịp, cậu phát hiện ra bí mật của chủ tịch hội sinh viên rồi, chẳng biết sau này có bị sát hại để bịt đầu mối không nữa.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Đàn anh, nếu anh giữ em chắc chắn, lát nữa em lên, cho anh xem miễn phí á.”

Tần Châu: “...Phản.”

Lâm Dị đột nhiên cảm thấy sống chết vẫn chưa xác định thì lúc nửa trên của cậu ra ngoài cửa sổ, cảm giác đó liền biến mất, thay vào đấy là một cảm giác an toàn vô cùng.

Sức của Tần Châu mạnh hơn cậu tưởng, hắn giữ cậu rất chắc chắn, cơ thể đã mất trọng tâm của Lâm Dị không hề bị lay chuyển chút nào.

Lâm Dị không nghĩ nữa, cậu cao đến mức lúc cả người vừa được thả xuống, suýt chút nữa thì đập vào cửa sổ phòng 204. Cậu dùng tay trái nắm lấy những thanh thép hàn của cửa sổ phòng 204, dựa vào cánh cửa ở một cự ly gần, cậu có thể khẳng định một lần nữa rằng Phòng 204 không có mùi xác chết, nhưng lại có mùi hương gì đó rất khó tả.

Cậu kéo tấm chăn ra khỏi đầu, để lộ mắt mình ra.

Phòng 204 không có đèn sáng, nhưng Lâm Dị vẫn có thể nhìn rõ.

Bởi vì thứ trong Phòng 204 đang dán chặt vào cửa sổ.

Trong lòng Lâm Dị khẽ run lên, cố chịu đựng cảm giác khó chịu này, cậu nhìn sâu vào bên trong Phòng 204, sau đó gọi: “Đàn anh.”

Tần Châu kéo cậu lên.

Lúc Lâm Dị được kéo lên, Tần Châu hỏi: “Có gì?”

Lâm Dị cởi ga trải giường trên người ra, nói: “Người lợn.”

Tần Châu cau mày.

Người lợn vừa được đề cập đến chính là việc cắt bỏ lòng bàn tay và lòng bàn chân của con người, khoét mắt, cắt lưỡi rồi tiêm đồng vào tai.

Lâm Dị nói: “Đáng ra em nên nghĩ tới nó sớm hơn.”

Đâu phải chỉ có mỗi Bình hoa Cô nương ở trong lều quý hiếm mới là thứ thu hút những kẻ “hiếu kỳ” chứ.

Tần Châu hỏi cậu: “Thi thể thì sao?”

Lâm Dị trả lời: “Bị người lợn ăn thịt rồi.”

Tần Châu càng nhú mày chặt hơn, Lâm Dị ở một bên suy nghĩ: “Lão quản lý khóa cửa tầng hai, dù là kẻ nào cũng không được phép tiến vào, nhìn như thế nào cũng thấy được hình như ông ta đang bảo vệ thứ ở tầng hai.”

Chẳng thể có chuyện lão quản lý lại bảo vệ sự an toàn cho họ được.

Một lúc sau, Lâm Dị mới nói: “Đàn anh, em biết rồi.”

Tần Châu nói: “Ừm.”

Mỗi căn phòng trên tầng hai hẳn là chứa đầy những thứ đồ ‘hiếu kỳ’. Nếu một người thậm chí đến con gái mình còn biến nó thành Bình hoa Cô nương, thì chẳng thể nào lão ta lại giúp đỡ người lợn được.

Lão ta thực sự không hề coi trọng những thứ đồ hiếm lạ ấy, nếu không lão ta đã không ném thi thể cho nó ăn rồi, nếu không phải vì đói khát bất lực thì ai lại đi ăn xác chết cơ chứ?

Chỉ có một lý do duy nhất khiến lão quản lý cho chúng ăn xác chết.

Tần Châu nói: “Nuôi thành một thứ giống Bình hoa Cô nương.”

“Chúng ta không chỉ là công cụ thu hút sự hận thù của Bình hoa Cô nương, mà còn là nguồn dinh dưỡng cho người lợn.”

Lâm Dị nhìn về phía cửa sổ: “Lão đáng chết thật đấy.”

“Đúng là đáng chết thật.” Tần Châu nói.

Họ đã khám phá xong tuyến chính của Thế giới Quy tắc 7-7, tất cả những gì cần phải làm tiếp theo là tìm được con quái vật này.

Lâm Dị nói: “Đàn anh, anh nghĩ hôm nay cửa sổ của ai trong số bọn họ sẽ mở?”

Ngày mới đến cũng là lúc sẽ có thêm một cánh cửa sổ nữa mở ra.

Cửa sổ mở vào ngày đầu tiên là Vương Đạc, ngày thứ hai là Lâm Dị, ngày thứ ba là Khuất Gia Lương, và ngày thứ tư là Từ Hạ Tri.

Hôm nay là ngày thứ năm.

Nếu hôm nay ‘cửa sổ mở’ xuất hiện giữa Trình Dương và Chu Linh Linh, thì việc tìm được con quái vật đó sẽ dễ dàng hơn rồi.

Tần Châu nói: “Nhóc thiên tài, em thấy sao?”

Lâm Dị mím môi, sau đó bất ngờ nói: “Hôm nay là đàn anh á?”

Tần Châu gật đầu.

Mỗi ngày sau khi thức giấc, hắn sẽ kiểm tra cửa sổ. Hôm nay cũng vậy

Lâm Dị nói: “Chỉ cần qua được đêm nay, thì có thể tìm được con quái vật 7-7 vào ngày mai rồi.”

Ngày mai “Cửa sổ mở” chắc chắn sẽ xuất hiện giữa Chu Linh Linh hoặc Trình Dương.

“Không kịp nữa rồi, hôm nay chúng ta nhất định phải tìm được quái vật 7-7.”

Tần Châu nói: “Dùng phương pháp bị quy tắc tử vong nhằm vào để tìm ra quái vật chỉ có thể thu hẹp phạm vi được thôi. Một khi chỉ còn lại duy nhất người cuối cùng bị quy tắc tử vong nhắm tới, đó không phải là chiến thắng của chúng ta, đó là chiến thắng dành cho con quái vật.”

Hắn thấy Lâm Dị bắt chước mình, cậu cũng đang cau mày lại.

Tần Châu nói: “Quy tắc tử vong thuộc về quái vật. Không phải chúng ta dùng quy tắc tử vong để tìm ra quái vật, là quái vật tự tìm ra nó. Nhóc thiên tài, hiểu được chưa?”

Lâm Dị gật đầu: “Em hiểu, chỉ là. . .”

Chỉ là cho đến bây giờ, cậu vẫn chưa thể xác định được quái vật 7-7 là Trình Dương hay là Chu Linh Linh nữa.

Cậu lại hỏi: “Đàn anh, nếu ngày mai chúng ta không tìm được quái vật 7-7 thì sao?”

“Tôi chưa từng trải qua chuyện này, nhưng tôi có thể khẳng định, nếu ngày mai quái vật 7-7 vẫn chưa bị phát hiện.” Tần Châu liếc cậu một cái, nói: “Tất cả đều sẽ chết.”

Lâm Dị hít sâu một hơi, quyết định không lãng phí thời gian nữa, trong đầu bắt đầu nhớ lại từng động tác của Trình Dương và Chu Linh Linh.

Cố gắng tìm manh mối thông qua phương pháp này.

“Đừng nghĩ nữa, nhóc thiên tài.” Tần Châu cắt ngang mạch suy nghĩ của Lâm Dị: “Quái vật nhập vào con người, cũng sẽ sở hữu ký ức của người đó. Rõ ràng, quái vật 7-7 không phải là một con quái vật cấp thấp. Nó biết cách lặn lội ký ức, biết cách khi nào nên biểu hiện ra sao và phản ứng như thế nào.”

Lâm Dị: “Vậy không còn cách nào khác sao.”

“Nhưng quái vật cũng chỉ là quái vật, luôn bắt chước con người.” Tần Châu cười mỉa mai, sau đó đưa tay gõ gõ trán Lâm Dị: “Nhóc thiên tài, nói cho tôi biết, nếu ép quái vật phải phản ứng một biểu hiện mà nó chưa từng bắt chước bao giờ, cũng chưa từng học được thì sao?”

Lúc này, Lâm Dị mới chợt hiểu ra.

Một phản ứng không có trong ký ức, thậm chí là một phản ứng mà quái vật chưa từng bắt chước và học được...

Có rồi.

Có một cách.

Lâm Dị nói: “Tách Trình Dương và Chu Linh Linh ra, nói cho bọn họ biết, trong chúng ta có quái vật 7-7.”

“Không hổ là nhóc thiên tài.” Tần Châu khen ngợi Lâm Dị, sau đó nói: “Như vậy vẫn chưa đủ, chúng ta còn phải nói cho bọn họ biết, đối tượng mà chúng ta nghi ngờ chính là họ.”

Lâm Dị kinh ngạc nói: “Đàn anh à, anh đỉnh thật đấy!”

“Để đảm bảo mọi thứ đều an toàn, để quái vật 7-7 không thể bắt chước phản ứng khi bị nghi ngờ, phải kiểm tra đồng thời cả Chu Linh Linh và Trình Dương.” Tần Châu nói xong, nhìn về phía Lâm Dị: “Nhóc thiên tài, em chọn đi.”

Xem xem Lâm Dị muốn kiểm tra Trình Dương hay Chu Linh Linh.

Lâm Dị hoang mang không biết nên chọn ai, cậu nghi ngờ Chu Linh Linh nhưng cũng không thể buông thả được Trình Dương.

Thấy Lâm Dị chật vật như vậy, Tần Châu bèn lấy giấy bút, viết tên Trình Dương và Chu Linh Linh lên giấy.

Sau đó xé ra rồi gấp lại.

“Không chọn được thì rút thăm.” Tần Châu xòe tay ra, có hai lá thăm trên lòng bàn tay.

Lâm Dị đưa tay ra và chọn một cái.

Rồi mở ra.

Sau khi nhìn thấy cái tên được viết trên giấy, vẻ mặt của cậu bỗng đông cứng lại.

Chương 21: Quái vật 7-7

Sau khi rời khỏi đây bắt em thực hiện lời hứa-

Chương 21: Quái vật 7-7

“Nhóc thiên tài.”

Tần Châu nhìn chăm chăm Lâm Dị, hắn cũng chưa mở tờ giấy của hắn ra, nhưng sau khi nhìn thấy dòng chữ được viết trên tờ giấy của Lâm Dị, đáp án về cái tên trên tờ giấy của hắn đã quá hiển nhiên rồi.

“Còn một yếu tố chưa chắc chắn nữa.” Tần Châu nói: “Cần tôi nói không?”

Lâm Dị cầm tờ giấy trong tay: “Đàn anh không cần nói, em biết.”

Nói với quái vật 7-7 rằng có một con quái vật đang trà trộn trong số bọn họ, và kẻ mà họ đang nghi ngờ chính là nó.

Đây là phản ứng mà con quái vật 7-7 sẽ không thể tìm thấy trong trí nhớ của con người, Thế giới Quy tắc 7-7 vẫn đang diễn ra cho đến nay, nó sẽ không có cách nào để bắt chước cả.

Vì thế quái vật 7-7 chắc chắn sẽ lộ đuôi.

Nhưng cũng giống như quái vật 7-7 không biết cách ứng phó ra sao, cả hai người họ đều không biết quái vật 7-7 sẽ phản ứng như thế nào. Yếu tố không chắc chắn ở đây là liệu con quái vật 7-7 sẽ nổi điên lên rồi giết chết họ chứ.

Suy cho cùng, đối với quái vật 7-7, chỉ có giết người là không cần phải học tập thôi, nó vẫn luôn thực hiện vai trò này mà.

Tần Châu nói: “Bữa sáng xong rồi, bọn họ chắc cũng đã về.”

Lời vừa dứt, trên hành lang tầng ba có tiếng bước chân.

Sau đó là tiếng gõ cửa Phòng 304, giọng nói Trình Dương vang lên bên ngoài: “Anh Lâm Dị, chuyện là... anh không sao chứ?”

Ở bữa sáng, cậu ta nhìn thấy Từ Hạ Tri bị đánh tới bầm dập mặt mũi, sưng vù hết lên, sau khi hỏi han tình hình thì mới biết đêm qua Từ Hạ Tri đã chuyển tủ quần áo của Lâm Dị sang phòng anh ta.

Tần Châu nhìn Lâm Dị, hơi nghiêng đầu: “Đi thôi.”

Lòng bàn tay Lâm Dị đỏ mồ hôi, thấm đẫm tờ giấy, làm nhòe đi cả nét mực được viết trên đó.

Chỉ đúng hai từ được viết bằng mực bút.

Trình Dương.

“Đàn anh, anh cũng nên cẩn thận nha.”

Nghĩ đến mỗi lần mình định làm gì, Tần Châu đều nói với cậu câu này, bây giờ Lâm Dị cũng nhắc nhở lại với Tần Châu như thế.

“Được.” Tần Châu đồng ý, so với Lâm Dị lần đầu tiên đi tìm quái vật, thì trông hẳn có vẻ thoải mái như đang chuẩn bị tham dự một bữa tiệc nào đó.

Lâm Dị gật đầu, sau đó đi về phía cửa.

“Nhóc thiên tài.”

Tần Châu ở phía sau bỗng gọi cậu.

Lâm Dị quay đầu nhìn Tần Châu: “?”

“Bỏ đi, đợi sau khi rời khỏi đây rồi bắt em thực hiện lời hứa sau.” Tần Châu hất cằm hướng về phía cửa: “Cậu ta giao lại cho em đấy.”

Lâm Dị lại gật đầu: “Vâng.”

Khi cửa được mở ra, Trình Dương vẫn đứng ngoài cửa như một tên ngốc được mỗi cái to xác vậy, cậu ta còn định giơ tay lên gõ cửa thêm lần nữa.

“À, em có nghe Từ Hạ Tri nói...” Trình Dương xoa xoa gáy: “Anh Lâm Dị, anh không sao chứ?”

“Vẫn rất ổn.” Lâm Dị nhìn Trình Dương, hít sâu một hơi: “Anh Trình Dương, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Hả?” Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Dị, Trình Dương sửng sốt, sau đó trả lời: “À được, anh nói đi.”

Lâm Dị đáp: “Vào phòng rồi nói.”

Trình Dương nhìn sâu vào trong Phòng 304, Tần Châu vừa bước ra rồi bắt gặp ánh mắt của cậu ta. Khi đi đến cùng vị trí với Lâm Dị, hắn đưa tay vỗ vỗ vai cậu, sau đó nói: “Hỏi cậu ta kĩ vào nhé.”

Rồi hắn quay sang nhìn Trình Dương, hỏi: “Bữa sáng còn dư không?”

“Anh hỏi gì vậy?” Trình Dương ngơ ngác: “Còn mà, đại ca. Bọn em có giữ lại phần cho anh với anh Lâm Dị đó.”

Tần Châu không đáp lời, xoay người rời đi.

Trình Dương cảm thấy hơi kỳ quái, đợi Tần Châu đi xa một chút mới hỏi Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, sao vậy. Lại xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Dị vẫn nói như cũ: “Vào phòng rồi nói.”

Trình Dương suy nghĩ một chút: “Được!”

Phòng 303 của Trình Dương ở cạnh Phòng 304 của Lâm Dị. Lâm Dị đợi cậu ta bước vào phòng rồi mới đi theo.

Trước khi bước vào Phòng 303, Lâm Dị bình tĩnh nhìn về phía Tần Châu rời đi.

Tần Châu không đi xuống tầng mà rẽ vào Phòng 301 nơi Chu Linh Linh đang ở.

Sợ Trình Dương phát hiện ra điều gì đó, Lâm Dị cũng không dám nhìn quá lâu, theo bước chân Trình Dương vào Phòng 303.

Đứng trước cửa phòng 303, Lâm Dị ngập ngừng một chút rồi quyết định đóng cửa lại.

Nếu Trình Dương không phải quái vật 7-7, mà cửa lại mở, quái vật 7-7 sẽ bắt chước theo phản ứng của Trình Dương, lúc đó mọi chuyện sẽ rất tệ.

Đây là cơ hội cuối cùng và cũng là cơ hội duy nhất của họ.

Cạch.

Lâm Dị tự tay đóng cửa Phòng 303 lại, cậu không dám đến gần Trình Dương. Nếu Trình Dương là quái vật 7-7, mà giờ cậu chỉ có một mình, tình hình của Lâm Dị sẽ nguy hiểm hơn Tần Châu rất nhiều, bởi người mà quái vật 7-7 luôn muốn giết trước nay luôn là cậu.

“Anh Lâm Dị?”

Trình Dương đi lên vài bước tới trước Lâm Dị, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng: “Anh sao vậy, đừng có dọa em chứ. Nói ra xin anh đừng chê, nhìn em to xác vậy thôi chứ gan em bé lắm.”

Lúc nói, cậu ta còn miêu tả lại kích thước bằng ngón trỏ với ngón cái.

“Anh Trình Dương.” Lâm Dị quan sát biểu cảm của Trình Dương, tiếp tục lên

tiếng: “Trước khi nói lời này, tôi có một yêu cầu.”

Trình Dương: “Hả? Còn có yêu cầu à.”

Trình Dương suy nghĩ một hồi, dốc sức nói: “Anh cứ yêu cầu đi, chỉ cần không liên quan đến tính mạng của em, cái gì em cũng đáp ứng hết.”

Lâm Dị nói: “Bình tĩnh chút nhé, đừng có hét đấy.”

Trong lòng Trình Dương bỗng run lên, cậu ta cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề. Lo lắng tiến vài bước lại gần phía Lâm Dị: “Nghiêm trọng lắm sao? Ừm... vậy để em hít một hơi thật sâu rồi điều chỉnh lại tâm trạng yếu đuối của mình đã.”

Nói xong, Trình Dương dừng lại, không tiến tới gần Lâm Dị nữa.

Dưới ánh mắt quan sát của Lâm Dị, cậu ta nhìn qua trái phải căn phòng, sau đó sải bước đến bên giường nhặt chiếc gối lên.

Cậu ta dùng tay giữ chặt chiếc gối và lấy nó làm thứ để chia sẻ nỗi lo lắng của mình.

Sau đó Trình Dương nói: “Anh Lâm Dị, em chuẩn bị xong rồi, nói cho em biết đi, chắc em sẽ tiếp nhận được thôi.”

Lâm Dị hỏi trước: “Về Thế giới Quy tắc, cậu biết được bao nhiêu?”

Trình Dương nói: “Em thì biết cái gì, em có biết gì đâu, em chỉ biết em thi trượt thôi. Cha em nói có lật tung cả nước Z này lên cũng không tìm được trường nào nhận em, nói em là phế vật. Sau đó em nhận được cái gì mà... Đại học... Phi... Phi Tự Nhiên...”

Lâm Dị tiếp lời: “Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.”

“Đúng, đúng, đúng.” Trình Dương nói: “Giấy trúng tuyển đại học đã được gửi đến nhà em. Nếu không xảy ra cái vãi với cha mẹ thì giờ em đã cút sang nước ngoài kiếm tiền rồi, nhưng khổ nỗi tính em nóng, nên gặp phải chuyện này.”

“Em không biết gì hết, ngoại trừ những gì anh nói với em đêm hôm đó, rằng nơi này là một trò chơi hồi hộp đang chờ được khám phá, còn NPC trong trò chơi sẽ giết người. Em chết lạng luôn từ lúc đấy rồi, được chưa?”

Lâm Dị nói: “Đây là Thế giới Quy tắc, được hội sinh viên đánh mã 7-7.”

Trình Dương: “Xong sao nữa vậy?”

Lâm Dị nói: “Thế giới Quy tắc nào cũng có một con boss, boss ở thế giới này chính là quái vật 7-7.” Lần này không đợi Trình Dương hỏi, Lâm Dị đã chủ động nói: “Là một con quái vật hàng thật đấy, chính là cái thứ cậu đang nghĩ đó.”

“Ờ ờ.”

Trình Dương giật mình, sau đó nghĩ tới yêu cầu của Lâm Dị, cậu ta tự tát vào miệng mình một cái, sau đó hỏi: “Quái vật hàng thật?”

Lâm Dị gật đầu: “Ừm.”

“Nó... nó ở đâu?” Trình Dương ôm chặt cái gối trong lòng, Lâm Dị có thể nhìn thấy cậu ta đang rất căng thẳng, các đốt ngón tay đều trắng bệch.

“Ở...” Lâm Dị nhìn thẳng vào Trình Dương: “Giữa chúng ta.”

Trình Dương lặp lại: “Giữa chúng ta á?”

“Đúng vậy, giữa chúng ta.” Lâm Dị nói: “Một người trong chúng ta là quái vật.”
Bên Phòng 301.

Tần Châu bước vào trong, Chu Linh Linh thấy Tần Châu đột ngột vào phòng mình như vậy, có chút sửng sốt

“Anh Tần?” Chu Linh Linh nhìn Tần Châu bằng ánh nghi hoặc.

Tần Châu liếc thoáng qua Phòng 301, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Chu Linh Linh: “Bây giờ cô đã bình tĩnh lại chưa, có thể nói chuyện được không?”

Chu Linh Linh cúi đầu, từ lời nói của Tần Châu, cô có thể đoán được, hẳn đến là để hỏi cô chuyện đã xảy ra ở nhà vệ sinh ngày hôm qua.

Nhưng Chu Linh Linh không hề muốn nhớ lại chút nào, nó quá ghê rợn.

Cái chết của Lý Dĩnh thậm chí còn đáng sợ hơn cái chết của Vương Đạc, mặc dù cái chết của Vương Đạc rất kỳ quái nhưng ít nhất lúc đó còn có rất nhiều người ở cùng gã trong Phòng ăn 103.

Tại hiện trường cái chết của Lý Dĩnh, chỉ có một mình cô.

Tần Châu có thể ngồi thì sẽ không đứng, hẳn kéo lấy một chiếc ghế trong Phòng 301 rồi ngồi xuống. Hẳn đảo khách thành chủ (*) nhìn Chu Linh Linh
“Nói cho tôi biết tình hình.”

(*): Từ thế bị động sang thế chủ động.

Chu Linh Linh lắc đầu.

“Em Chu Linh Linh, năm nay là sinh viên năm hai nhỉ, vấn đề ở nơi này còn cần tôi nói lại nữa không?” Tần Châu dùng ngón tay cái xoa nhẹ lên đốt ngón tay thứ hai của ngón trỏ, ngữ điệu có chút hời hợt: “Không nói thì người tiếp theo chết sẽ là cô đấy.”

Chu Linh Linh che mặt, đau khổ trả lời: “Tại sao, tại sao vậy , tại sao em lại là người bị chọn chứ.”

Ý cô chính là trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên: “Em rõ ràng không hề nộp đơn vào trường đại học này. Tại sao lại chọn em, tại sao vậy!”

“Chúng ta đều là người bị chọn đến đây.” Tần Châu nói: “Tôi cũng muốn biết vì sao chúng ta lại bị chọn đấy, nhưng trước mắt việc đầu tiên là sống sót qua Thế giới Quy tắc 7-7 này đã.”

Nước mắt Chu Linh Linh tràn ra từ giữa kẽ ngón tay, Tần Châu đưa khăn giấy cho cô: “Ba phút. Tự điều chỉnh cảm xúc của mình đi. Đừng để một năm vừa rồi học ở Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên trở nên lãng phí.”

“Cảm ơn đàn anh.”

Chu Linh Linh lấy khăn giấy lau nước mắt, nhớ lại: “Sau khi bước vào Thế giới Quy tắc 7-7, em và Lý Dĩnh luôn ở cạnh nhau như hình với bóng, dù sao cũng chỉ có bọn em là con gái ở đây, bọn em tự biết mọi người tự lo cho bản thân còn chưa xong, hơi đâu mà đi lo nỗi người khác nữa. Bởi vậy bọn em quyết định sẽ chăm sóc lẫn nhau.”

Tần Châu dựa lưng vào ghế, nhìn có vẻ lười biếng, nhưng thực chất hắn đang dồn trọng tâm xuống dưới chân. Khoảng cách giữa hắn và Chu Linh Linh không gần, nhưng cũng không quá xa. Nếu xảy ra chuyện gì, chỉ cần trọng tâm cơ thể ở trong tầm kiểm soát thì hắn lập tức có thể đối phó lại.

“Hôm qua Khuất Gia Lương đã chết. Em và Lý Dĩnh không dám đi vệ sinh ở tầng ba. Tầng hai lại bị khóa nên chỉ có thể xuống dưới tầng một.”

Chu Linh Linh hồi tưởng lại: “Đàn anh, anh cũng biết nơi này là nhà vệ sinh công cộng mà, không phân biệt nam nữ, em với Lý Dĩnh một người đi trước, còn người kia thì đứng canh cửa, nhỡ đâu các anh... thì xấu hổ lắm.”

Tần Châu: “Ừ.”

Chu Linh Linh nói: “Hôm qua em là người đi vệ sinh trước, Lý Dĩnh giục em ra ngoài, em ấy nói nghe thấy tiếng động gì đó lớn lắm nên rất sợ.”

Chính là tiếng Tần Châu đập cửa tầng hai.

“Em bảo em ấy cứ vào trong đợi em. Đến lúc nào rồi mà còn xấu hổ nữa.”

Chu Linh Linh nói: “Nhưng Lý Dĩnh không vào.”

Tần Châu cau mày: “Tại sao?”

Chu Linh Linh nói: “Trình Dương đến.”

Động tác xoa ngón tay của Tần Châu khựng lại trong chốc lát, Chu Linh Linh tiếp tục nói: “Bởi vì Trình Dương đến, Trình Dương ở cùng Lý Dĩnh đợi em ở bên ngoài, cho nên em cũng không bảo Lý Dĩnh vào trong nữa. Đợi em đi vệ sinh xong thì đến lượt Lý Dĩnh, còn e thì đứng đợi ở bên ngoài.”

“Nhưng tiếng động bên ngoài càng ngày càng lớn, Trình Dương thì không nhin nổi nữa, Em thấy Trình Dương muốn rời khỏi đây nên bản thân cũng sợ lắm. Trình Dương đề nghị em cứ về trước, đợi cậu ta tìm chỗ giải quyết xong rồi sẽ đứng đợi Lý Dĩnh.”

Tần Châu nói: “Cho nên cô rời đi sao.”

“Ừm, em quay về phòng.” Chu Linh Linh rưng rưng nước mắt nói: “Em vừa về thì nghe thấy tiếng Lý Dĩnh gõ cửa, em ấy nói cảm thấy không khỏe nên muốn đi ngủ, bọn em không ăn tối nữa. Em tưởng Lý Dĩnh giận vì em bỏ đi trước. Em muốn giải thích với Lý Dĩnh, không phải em không quan tâm đến em ấy, do có Trình Dương ở đó rồi nên em cũng khá an tâm, có cậu ta ở đấy chắc sẽ không nguy hiểm gì. Nhưng lúc em qua phòng em ấy thì phát hiện em ấy không ở trong phòng.”

“Em tưởng em ấy xuống Phòng 103 ăn tối rồi, em xuống đó tìm nhưng lại không thấy em ấy đâu. Thế là em đi vào nhà vệ sinh tầng một thì thấy em ấy đang đứng quay lưng lại với em...”

...

“Lý Dĩnh, em giận sao?”

Chu Linh Linh đứng trước cửa nhà vệ sinh, lúng túng hỏi Lý Dĩnh, đèn trong nhà vệ sinh tầng một không hiểu sao lại tắt, trời càng lúc càng tối dần, Chu Linh Linh chỉ lơ mơ nhìn thấy bóng lưng của Lý Dĩnh, cô ấy đang phớt lờ lời cô nói.

“Thực sự chị không cố ý mà, chị tưởng có Trình Dương ở đó với em nên mới rời đi trước. Chị thấy dạo này Trình Dương cũng khá tốt, cậu ta còn giúp đỡ chúng ta nữa. Em cũng từng khen Trình Dương tốt bụng, cho nên chị... nên chị mới yên tâm...” Chu Linh Linh càng nói càng cảm thấy áy náy, cô hít một hơi thật sâu: “Được rồi, chị xin lỗi, chị hứa sau này sẽ không làm vậy nữa, em đừng giận chị nhé. Nhé?”

Lý Dĩnh vẫn phớt lờ cô.

Chu Linh Linh bước vào nhà vệ sinh, sàn nhà vệ sinh rất bẩn, bình thường để giày khi tiếp xúc với mặt đất sẽ phát ra tiếng “cộp cộp” nhưng khi Chu Linh Linh đi vài bước lại phát ra âm thanh “bạch bạch”.

Giống như đang giẫm phải vũng nước trên mặt đất vậy.

Dựa vào trực giác, Chu Linh Linh cảm thấy có gì đó không ổn nên dừng lại.

Dù đang đi giày nhưng cô vẫn cảm nhận được vũng nước nhớp nháp dưới chân.

Tuy nhiên, lúc đó Chu Linh Linh chỉ chú ý tới việc làm thế nào để Lý Dĩnh bớt giận, cô tạm không để ý tới điều đó, nhìn bóng lưng Lý Dĩnh, cô nói tiếp: “Lý Dĩnh à, em đừng giận nữa, đến giờ ăn tối rồi đó. Bữa trưa em cũng chẳng ăn được mấy miếng mà, không đói sao?”

Lý Dĩnh vẫn im lặng.

Đã trôi qua một khoảng thời gian dài rồi nhưng vẫn bị phớt lờ khiến Chu Linh Linh có chút bối rối, cảm giác không ổn càng ngày càng dâng lên mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cô không thể làm lơ được nữa.

“Nè... trời sắp tối rồi đó, ăn no mới đủ sức để ngăn cản NPC vào phòng chứ?” Giọng nói của Chu Linh Linh run rẩy, nhưng Lý Dĩnh vẫn không có phản ứng.

Cảm thấy có chút bối rối, Chu Linh Linh cũng im lặng.

Cô ngừng nói, phòng tắm tầng một chìm trong một không gian tĩnh lặng.

Im lặng đến mức Chu Linh Linh chỉ có thể nghe thấy hơi thở của chính mình chứ không có của Lý Dĩnh.

“Lý... Lý Dĩnh, em đừng dọa chị?” Chu Linh Linh kêu lên: “Trời tối rồi, chúng ta trở về thôi, đừng giận chị mà.”

Nói đến đây, Chu Linh Linh mạnh dạn đưa tay chạm vào Lý Dĩnh, cô chậm rãi di chuyển đôi tay, ngón tay co rúm lại vì căng thẳng, phải tốn rất nhiều sức

mới có thể chạm vào vai Lý Dĩnh.

Vừa chạm vào.

Bịch–

Lý Dĩnh ngã thẳng về phía trước.

Lúc cô ta ngã xuống có thứ gì đó bắn tung tóe, Chu Linh Linh thử sờ lên mặt mình, sau đó ngón tay cô cũng cảm thấy nhớp nháp như lòng bàn chân.

Chu Linh Linh biết đó là gì.

Cô căng thẳng mở miệng, không thể hét lên lời.

Tuy nhiên, đúng lúc này, đèn trong nhà vệ sinh bỗng được bật sáng.

Tầm nhìn trong nháy mắt sáng lên, Chu Linh Linh thấy Lý Dĩnh đã chết, rồi lại cúi xuống nhìn vũng máu dưới chân, gào lên thảm thiết.

“Ah ah ah ah ah ah–”

...

“Em hại chết Lý Dĩnh rồi sao?” Chu Linh Linh đau đớn ôm mặt, đây là chuyện cô không thể đối mặt nổi, cho nên hôm qua Tần Châu và Lâm Dị có gắng hỏi cô thế nào, cô cũng không thể nói được gì.

Bây giờ nhắc lại chuyện này, cảm xúc cô vẫn chưa thể ổn định: “Đàn anh, là em sao? Là em sao ạ?”

“Không phải cô.” Tần Châu nhìn chăm chăm Chu Linh Linh hồi lâu, cuối cùng nói: “Là quái vật 7-7 giết chết Lý Dĩnh, không chỉ Lý Dĩnh, còn có Vương Đặc và Khuất Gia Lương, bọn họ đều bị quái vật 7-7 giết chết.”

Chu Linh Linh đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn Tần Châu, trong ánh mắt mang theo sự nghi hoặc cùng với một chút hy vọng.

Cô không hiểu quái vật 7-7 là gì, cô mới chỉ nghe nói về Thế giới Quy tắc 7-7. Nhưng cô mong sự tồn tại của quái vật 7-7 là thật, bởi Tần Châu nói chính quái vật 7-7 giết chết Lý Dĩnh chứ không phải cô.

Tần Châu nói: “Quái vật 7-7, người tạo ra Thế giới Quy tắc 7-7, cô biết nó ở đâu không?”

Tần Châu chú ý tới vẻ mặt của Chu Linh Linh, Chu Linh Linh lúc này nhất thời không nói nên lời vì quá kinh ngạc.

Tần Châu tiếp tục: “Trong giữa chúng ta, cần tôi giải thích cận kề hơn không?”
“Ở trong giữa chúng ta.”

Một lúc lâu sau, Chu Linh Linh khó nhọc nuốt nước bọt, vì quá sốc nên quên cả việc lau nước mắt: “Quái vật 7-7 ở giữa chúng ta? Ở giữa chúng ta sao? Giữa tám người chúng ta?”

“Không, không phải, người chết nhiều như vậy, chúng ta chỉ còn lại năm người.” Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Chu Linh Linh đột nhiên đứng dậy: “Là Trình Dương sao? Người cuối cùng Lý Dĩnh gặp mặt là Trình Dương, là Trình Dương giết Lý Dĩnh!”

Nói xong, Chu Linh Linh đột nhiên che môi lại, giọng nói nghèn nghẹt từ giữa các ngón tay phát ra: “Trình Dương là quái vật 7-7. Vậy mà em... em lại yên tâm giao phó Lý Dĩnh cho một con quái vật.”

Tần Châu thả lỏng người, dựa vào lưng ghế, vừa bất đắc dĩ vừa tiếc nuối nói: “Là cậu ta.”

Không cần tiếp tục hỏi nữa, phản ứng của Chu Linh Linh đã vượt qua bài khảo nghiệm của Tần Châu.

Nếu quái vật lần đầu tiên nghe thấy tin “quái vật 7-7 ẩn mình trong số chúng ta”, nó sẽ phải bị sốc và khó tin như Chu Linh Linh.

Nhưng quái vật chỉ có thể bắt chước và phản ứng với các sự kiện cụ thể, nó sẽ không biết cách liên kết cái chết của Lý Dĩnh với sự tồn tại của quái vật lại với nhau.

Nó cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt áy náy, cũng sẽ không nhắm mắt lại rồi thành khẩn nói: “Lý Dĩnh, chị xin lỗi, thực sự xin lỗi em, hóa ra là chị đã hại em...”

Tần Châu cảm thấy cực kì đáng tiếc.

Đáng tiếc vì Chu Linh Linh rời đi đã tạo cơ hội cho quái vật 7-7 giết chết Lý Dĩnh, đáng tiếc vì ở Phòng 303, Lâm Dị đang phải đối mặt với quái vật 7-7 Trình Dương.

“Nhóc thiên tài...”

Phòng 303.

Trình Dương lặp lại lần nữa: “Giữa chúng ta sao?”

Lâm Dị lại nói: “Phải.”

Trình Dương lặp lại lần nữa: “Giữa chúng ta ư?”

Lâm Dị nhìn hẳn: “Quái vật 7-7 ở giữa chúng ta.”

Trình Dương nắm chặt gối: “Quái vật 7-7 ở giữa chúng ta á? Giữa chúng ta sao?”

“Một trong số chúng ta là quái vật.”

Lâm Dị không nói gì thêm, từ khi cậu đề cập đến sự tồn tại của quái vật 7-7, đã mười phút trôi qua, Trình Dương không ngừng lặp lại cụm từ ‘giữa chúng ta’.

Đúng là có một số người sẽ rơi vào trạng thái hoang mang sau khi đối mặt với những tin tức không thể chấp nhận được, mặc dù hiện tại Lâm Dị cảm thấy cú sốc và nỗi sợ hãi của Trình Dương giống như một chương trình đã được viết sẵn vậy, nhưng cậu vẫn phải tiếp tục kiểm tra Trình Dương để thêm chắc chắn.

“Anh Trình Dương.” Lâm Dị nói: “Anh đoán xem ai là người nhốt tôi trong phòng trực ban?”

Trình Dương lắc đầu: “Anh Lâm Dị, chỉ số thông minh của em bằng 0 mà, anh không nói thì em cũng chẳng đoán nổi đâu.”

Lâm Dị nói: “Anh biết tại sao quái vật 7-7 lại nhốt tôi không?”

Trình Dương tiếp tục lắc đầu: “Em không biết.”

“Bởi vì tôi là mục tiêu của con quái vật 7-7 đó.” Lâm Dị cân nhắc từng động tác của Trình Dương, nói: “Tôi phát hiện quy tắc tử vong do quái vật 7-7 đặt ra, quái vật 7-7 cho rằng tôi sẽ làm ảnh hưởng đến trật tự thế giới của nó, cho nên nó muốn giết tôi.”

Trình Dương suy nghĩ một chút nói: “May mà em tới kịp đấy.”

“Ừ.”

Lâm Dị không phủ nhận lời nói của Trình Dương, cậu tiếp tục: “Tôi nghe được giọng của con quái vật 7-7 trong phòng trực, anh đoán thử xem đó là giọng của ai trong số chúng ta?”

Trình Dương trầm mặc một lát rồi trả lời: “Anh Lâm Dị, chỉ số thông minh của em thấp lắm, em không gạt anh đâu, không thì em đã chẳng thi đại học kém như vậy rồi. Nếu em làm tốt hơn trong kì tuyển sinh, cũng không xảy ra cái vớ với bố mẹ, thì em đã chẳng thềm vào cái ngôi trường chó chết này rồi. Anh

Lâm Dị, anh bảo em đoán, em đoán không nổi đâu.”

“Là của anh.” Lâm Dị nói.

Trình Dương há to miệng: “Hả? Của em?”

Lâm Dị gật đầu: “Ừ, bởi vậy nên hôm qua đàn anh mới kéo anh vào phòng tôi tra hỏi. Chắc lúc đó anh cũng thiếu kiên nhẫn lắm đúng không?”

Trình Dương nói: “Không thiếu kiên nhẫn, em chỉ sợ em phá hỏng chuyện của hai người thôi à.”

Lâm Dị nói: “Tôi cũng bảo anh thử nhảy lên, anh đoán xem... Thôi quên đi, không bắt đoán nữa. Sở dĩ tôi bảo anh nhảy lên là bởi vì vũ khí mà quái vật 7-7 dùng để giết tôi là một chiếc đĩa . Nếu chiếc đĩa đó rơi ra khỏi người anh, anh chính là quái vật 7-7.”

Trình Dương nhìn cậu, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Thì ra là như vậy, anh Lâm Dị, vậy anh có sao không?”

“Nhưng đĩa không rơi khỏi người anh...” Lâm Dị bắt gặp ánh mắt của Trình Dương, cậu cẩn thận quan sát biểu cảm của Trình Dương, nỗi sợ hãi trên gương mặt giờ đây đã đổi thành sự quan tâm, lời nói của cậu đột nhiên thay đổi: “Vậy nên, anh giấu chiếc đĩa ở đâu rồi!”

Trình Dương nhìn cậu chăm chăm.

Lâm Dị cười nói: “Giỡn anh đấy.”

Trình Dương cười theo sau: “Ha ha, đúng là một câu chuyện đùa mẹ nó thật cảm lạnh mà, đỡ mờ tôi còn tưởng mình đang ở Bắc Cực.”

“Nhưng...” Nụ cười của Lâm Dị biến mất: “Cho dù chiếc đĩa không rơi khỏi người anh thì anh Tần Châu và tôi vẫn luôn nghi ngờ anh là quái vật 7-7.”

“Trong số bảy người, chỉ có anh gọi tôi là ‘Anh Lâm Dị’. Cách xưng hô của Trình Dương với những người thân quen sẽ là ‘Anh X’. Sở dĩ anh chỉ gọi tôi như vậy là vì trong ký ức của Trình Dương có sự tồn tại của tôi, tôi và Trình Dương từng ở chung một khách sạn với nhau, bởi vậy anh mới cho rằng chúng tôi có quen biết.”

“Trong trí nhớ của Trình Dương cũng xuất hiện đàn anh, nhưng chỉ có một lần, cho nên anh mới không gọi anh ấy như vậy.”

Lâm Dị cũng bắt chước Trình Dương, lấy ngón tay làm thước đo cho lá gan: “Anh nói gan anh chỉ to chừng này, lúc anh nghe thấy tiếng động ở tầng hai,

tôi nghĩ anh nên tiếp tục nằm trong Phòng 303 cầu nguyện thịnh vượng, dân chủ, hòa bình chứ. Nhưng thay vì cầu nguyện, anh lại chạy ra cứu tôi.”

“Mặc dù ‘mở cửa giết người’ quả thực rất đáng sợ, nhưng trong Thế giới Quy tắc 7-7, so với cửa ra vào, cửa sổ còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần.”

“Rồi sau đó, anh lại dám đến phòng trực ban để cứu tôi, nếu anh quan tâm tôi như vậy, sao tôi chưa từng thấy anh đến hỏi xem tôi còn sống hay không, kể cả khi biết rõ rằng tôi đang bị quy tắc tử vong nhắm tới?”

Sau khi Lâm Dị phân tích thật giả lẫn lộn, cậu hỏi: “Anh Trình Dương, anh có phải quái vật 7-7 không?”

Da thịt trên má Trình Dương khẽ giật giật, giống như cậu ta đang muốn bộc lộ vẻ mặt bi thương, dù sao hiện tại cậu ta cũng đang bị nghi ngờ.

Nhưng cậu ta lại bắt đầu tức giận bởi vì người thân thiết không tin tưởng mình.

Trình Dương không biết cách biểu hiện ra sao, tức giận và buồn bã là hai thứ cảm xúc hoàn toàn khác nhau. Bởi thế nửa mặt bên trái của cậu ta rũ xuống, mắt trái cũng sụp xuống, đó chính là tượng trưng cho nỗi buồn. Mặt khác lông mày bên phải nhướng lên, con mắt bên phải tức giận trừng mắt nhìn Lâm Dị, đó là tức giận.

Vẻ mặt khó coi này khiến Lâm Dị lùi lại một bước.

Khảo nghiệm thành công.

Trình Dương nhìn Lâm Dị với vẻ mặt méo mó, giọng nói cậu ta trở nên gay gắt và quái dị hơn vì biểu cảm vặn vẹo trên gương mặt: “Anh Lâm Dị, anh nói xem có đúng không?”

Chương 22: Quái vật 7-7 Nếu không cầm cự được thì sao-

Chương 22: Quái vật 7-7

Lâm Dị không dám lùi lại quá nhiều, mặc dù biểu cảm trên gương mặt Trình Dương đã hoàn toàn vắng vẻ, nhưng con quái vật 7-7 tạm thời không có ý định chọc thủng lớp giấy mong manh này, nó nhìn chăm chăm Lâm Dị bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Anh Lâm Dị, anh nói xem có đúng không?”

Nếu câu trả lời của Lâm Dị khiến nó không hài lòng, nó sẽ ngay lập tức giết chết cậu! Phải nhanh chóng giết chết Lâm Dị trước khi cậu phục bàn!

Kể cả có bị người chơi khác phục bàn, nó vẫn phải giết chết kẻ đang trước mặt mình. Đây là hình phạt dành cho những tên thiếu kiên nhẫn như vậy, đồng thời cũng là lời cảnh báo cho những ai chuẩn bị cuốn vào Thế giới Quy tắc 7-7 trong vòng tiếp theo.

Người đầu tiên phục bàn sẽ mất mạng, đừng nghĩ mình là đáng cứu tinh.

Nó tiến lại gần Lâm Dị, dùng cả hai tay siết chặt bả vai cậu, gần như ấn sát vào mặt Lâm Dị, con ngươi lồi ra vì tức giận.

“Anh, nói, xem, có, đúng, không?”

Sự tiếp xúc gần gũi đầy ớn lạnh này khiến cả người Lâm Dị cứng đờ, đặc biệt là vào khoảnh khắc cậu nhìn thấy thứ gì đó sắc nhọn ở sâu trong miệng Trình Dương.

Là chiếc đũa.

Thì ra nó giấu trong cổ họng!

Bảo sao tìm mãi không thấy.

Ngón tay Lâm Dị vì bất an mà chột run lên, ngay đến việc thở gấp cậu cũng không dám. Vì cậu biết nếu bây giờ chỉ cần trả lời sai một li thôi, lập tức cậu sẽ bị quái vật 7-7 nghiền nát.

Vì vậy cậu nói: “Anh Trình Dương, tôi không biết.”

Trình Dương bỗng sững sốt, cánh tay muốn bóp cổ Lâm Dị phút chốc khựng

lại.

“Tôi nhớ anh từng nói không biết tối nay đến lượt tên nào gặp đen đui, ngàn vạn lần đừng là tôi, đừng là anh Lâm Dị, càng đừng là đàn anh.” Lâm Dị nói: “Nếu như anh là quái vật 7-7 thì đáng lẽ anh nên ước tôi chết đi mới đúng, việc gì phải với tôi những lời như vậy.”

Lúc nói những lời này, Lâm Dị lộ ra vẻ mặt đau khổ.

“Anh Trình Dương, nếu thế thì mâu thuẫn quá, cho nên tôi mới tới hỏi anh.” Lâm Dị nghiêm túc nhìn Trình Dương: “Hi vọng anh có thể cho tôi một lời giải thích.”

Trình Dương trừng mắt với Lâm Dị, ánh mắt cậu vẫn rất bình tĩnh nhìn đối phương.

“Tôi đã khám phá xong Thế giới Quy tắc 7-7. Nếu tôi kiên quyết cho rằng anh là quái vật 7-7 thì tôi sẽ trực tiếp phục bàn luôn chứ hỏi anh làm gì nữa. Cho nên...”

Bởi vì quá căng thẳng nên Lâm Dị không nhận được mà ho khan một tiếng. Bởi tiếng ho này, ánh mắt Trình Dương trở nên sắc bén hơn, gần như không thể che giấu được sát khí của mình.

Lâm Dị vội vàng ngăn cản cậu ta, thành khẩn hỏi: “Cho nên tôi mới tới hỏi anh, anh Trình Dương, tôi thực sự rất muốn nghe anh giải thích. Anh nói cho tôi biết được không? Xin anh đó.”

Đường nét trên gương mặt của cậu trông rất đẹp và hiền hòa, hầu hết ấn tượng của mọi người về Lâm Dị là ‘đẹp trai’ và ‘thật thà’. Đặc biệt là khi cậu tỏ ra chân thành và cầu xin điều gì đó, rất khó để có thể từ chối.

Lâm Dị nói: “Anh Trình Dương ~”

Trình Dương: “...”

Trình Dương lui về phía sau một bước, trong lòng Lâm Dị bấy giờ mới bình tĩnh được chút ít.

Trình Dương nói: “Bởi vì anh là người duy nhất nói cho em biết chuyện gì đang diễn ra ở đây, cho nên em coi anh như một người anh em. Tuy rằng chúng ta quen biết nhau chỉ một thời gian ngắn, nhưng cũng được coi là đồng sinh cộng tử. Gan em nhỏ thì nhỏ thật, nhưng em thực sự không muốn nhìn thấy anh chết, đó là lý do vì sao em đến phòng trực để cứu anh.”

Lâm Dị khẽ gật đầu.

Trình Dương chú ý đến vẻ mặt của Lâm Dị, tiếp tục nói: “Anh bảo mỗi khi ngày mới đến, em không quan tâm sống chết của anh, bởi vì sáng nào em cũng thấy đại ca đứng trước cửa phòng anh rồi. Nói thật thì em có hơi sợ đại ca chút, hơn nữa em cũng nghe thấy tiếng anh đáp lại, em biết được anh vẫn còn sống là được rồi. Mọi người cũng đâu còn là con nít nữa, cần gì phải hỏi thăm vài ba câu mới tính là quan tâm nhau. Anh thấy có đúng không.”

Lâm Dị nói: “Có lý.”

Trình Dương cười nói: “Vậy giờ anh biết rồi ha, em không phải quái vật 7-7.”

Lâm Dị lắc đầu.

Nụ cười trên mặt Trình Dương đột nhiên cứng lại, cậu ta thay đổi sắc mặt, trừng mắt với cậu: “Tại sao?”

Lâm Dị nói: “Tôi tin anh, nhưng không có nghĩa đàn anh sẽ tin anh.”

Cậu suy nghĩ một chút: “Hay là...”

Tiếng loa ở hành lang tầng ba vang lên inh ỏi: Ăn trưa, ăn trưa, ăn trưa đến Phòng 103.

Lâm Dị mở cửa, bước ra khỏi Phòng 303. Mới đi được vài bước, cánh cửa Phòng 301 đột ngột được kéo ra, Lâm Dị nhìn thấy Tần Châu ở cửa thì sững người trong giây lát.

Cậu biết vì sao Tần Châu lại ngơ ngác.

Cậu phải đối mặt với con quái vật 7-7, và bài khảo nghiệm đó hoặc là khiến con quái vật 7-7 tức giận, hoặc là cậu bị con quái vật 7-7 giết chết, thế giới Quy tắc vẫn sẽ tiếp diễn. Hoặc cậu sẽ phục bàn luôn, Thế giới Quy tắc kết thúc, những người sống sót được rời khỏi đây.

Nhưng bây giờ Lâm Dị vẫn còn sống, Thế giới Quy tắc 7-7 vẫn đang diễn ra.

“Nhóc thiên tài, em...”

Tần Châu còn chưa kịp nói gì, Lâm Dị quay về phía hắc khế lắc đầu, Trình Dương đang đi theo phía sau cậu.

Mặc dù Tần Châu vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắc khế quay đầu lại rồi nháy mắt với Chu Linh Linh, không phải ai cũng giữ được bình tĩnh sau khi biết Trình Dương là quái vật 7-7.

Lâm Dị nói với Tần Châu: “Đàn anh, em không ăn trưa nữa, em với anh Trình Dương có việc phải làm rồi.”

Tần Châu nói: “Việc gì?”

Lâm Dị nói: “Sau này em sẽ nói cho anh biết.” Nói xong cậu liếc mắt nhìn Trình Dương: “Đúng không, anh Trình Dương?”

Trình Dương gật đầu: “Đúng, đúng, đúng.”

Tần Châu hít sâu một hơi.

Lâm Dị còn sống cho nên nguyên nhân 7-7 vẫn đang tiếp tục diễn ra cũng không khó đoán, phục bàn đầu phải chuyện dễ dàng gì, dù sao quái vật 7-7 cũng không phải con người, nó có quyền ‘giết người tùy ý trước khi phục bàn’, đã biết bao kẻ còn chưa kịp thốt ra lời nào để phục bàn thì đã bị quái vật giết chết.

Đặc biệt là quái vật 7-7 đã ăn thịt nhiều người như vậy, năng lực và sự hung bạo của nó có thể tưởng tượng được, một mình Lâm Dị không thể hoàn thành việc phục bàn.

Nhưng hiện tại hần và Lâm Dị đang tập hợp ở đây, thậm chí còn có Chu Linh Linh đã biết hết mọi chuyện. Ba người họ phải đối mặt với con quái vật 7-7. Dù con quái vật 7-7 này có giết người nhanh đến đâu cũng không thể chặn được ba cái miệng cùng một lúc.

Tần Châu không tin Lâm Dị sẽ bỏ qua điểm này, nhưng rõ ràng trông Lâm Dị không hề có ý định sẽ phục bàn.

Hần cau mày, lạnh lùng gọi: “Lâm Dị, em định làm gì?”

“Đàn anh yên tâm, bọn em không quậy phá gì đâu, sau này anh sẽ biết thôi à.” Lâm Dị thấy Chu Linh Linh ở phía sau Tần Châu, sắc mặt cô tái nhợt lại khi nhìn thấy Trình Dương.

Cậu đoán chừng Chu Linh Linh đã biết hết mọi chuyện rồi, lo Chu Linh Linh sẽ nhân cơ hội này phục bàn, Lâm Dị tóm Trình Dương, nhanh chóng nói: “Bọn em đi trước nha.”

Dứt lời, cậu kéo Trình Dương chạy xuống tầng mà không quay đầu lại.

Ánh mắt Tần Châu nghiêm túc nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lâm Dị với Trình Dương, Chu Linh Linh run rẩy hỏi: “Anh Tần, chuyện... chuyện này là sao... Không, không phải chúng ta cùng tới Phòng 303 tìm quái vật 7-7 để

phục bàn à.”

Trên mặt Tần Châu lộ ra vẻ tức giận, hẳn không biết Lâm Dị đang muốn làm gì.

“Anh Tần.” Nhìn thấy Tần Châu không vui, Chu Linh Linh thận trọng hỏi: “Vậy chúng ta đuổi theo... đuổi theo bọn họ không ạ? Sau đó sẽ phục bàn.”

Cô thực sự rất muốn phục bàn, cô muốn rời khỏi Thế giới Quy tắc 7-7 này, trải qua từng phút từng giây ở đây đều vô cùng đau khổ.

“Đệt mẹ.” Tần Châu muốn kéo Lâm Dị lại, gõ mạnh vào đầu cậu cho cậu tỉnh ra.

Nhưng sau khi chửi xong, hẳn vẫn nói: “Tới Phòng 103 thôi.”

Sảnh chung cư tầng 1.

Lâm Dị dùng chìa khóa dán số ‘304’ để mở cửa chính chung cư, còn Trình Dương thì đứng trước cửa sổ phòng trực ban, giúp cậu che khuất tầm nhìn của lão quản lý.

Đây là thỏa thuận Lâm Dị và Trình Dương, cậu sẽ thử xem chìa khóa trong tay có thể mở được cửa chung cư hay không, còn Trình Dương sẽ chịu trách nhiệm lão quản lý.

Trong Phòng 303, Lâm Dị nói với Trình Dương, Tần Châu không tin tưởng cậu ta, nhưng cậu có cách thuyết phục Tần Châu tin rằng Trình Dương không phải quái vật 7-7.

Giải pháp chính là cậu sẽ tìm cách mở cửa, Trình Dương phụ trách che cho cậu, để Tần Châu đang ăn trưa ở Phòng 103 có thể thấy quyết tâm rời khỏi đây của Trình Dương mãnh liệt ra sao.

Cứ như vậy, Tần Châu sẽ tin rằng Trình Dương không phải quái vật 7-7 nữa, bởi dù sao quái vật 7-7 không bao giờ muốn họ rời khỏi đây cả.

Lâm Dị chọc chìa khóa cửa, ánh mắt vẫn quét được về phía Trình Dương.

Cửa kính phòng trực ban có thể phản chiếu bóng của Trình Dương trên đó, bóng người trên cửa kính đang hướng phòng 103.

Có thể nhận thấy, quái vật 7-7 thực sự không muốn bị phát hiện.

Cậu chỉ liếc qua một cái rồi thu lại ánh mắt, tiếp tục cẩn thận chọc khóa cửa.

Chọc chọc vài cái, đột nhiên cậu gọi: “Anh Trình Dương.”

Trình Dương quay đầu lại, lộ ra vẻ kinh ngạc: “Mở được rồi à?”

Lâm Dị lắc đầu: “Không mở được.”

Quái vật 7-7 đương nhiên biết Lâm Dị sẽ không mở được cửa, chìa khóa trong tay Lâm Dị là chìa khóa phòng 304, căn bản không phải chìa khóa cửa chung cư.

Trình Dương lại lộ ra vẻ mặt thất vọng, sau đó quay đầu an ủi Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, không sao đâu... Nhất định sẽ có cách khác để thoát khỏi đây thôi.”

Lâm Dị móc tay về phía Trình Dương: “Anh Trình Dương, tới đây xem thử này.”

Trình Dương nhìn Lâm Dị lần nữa, sau đó tiến về phía cậu.

Lâm Dị trông như đã phát hiện được manh mối nào đó, nhưng quái vật 7-7 biết ở cửa chung cư thì làm gì có manh mối ở đâu ra, ngay cả ánh mắt lão quản lý trông cũng rất bình tĩnh.

Trình Dương đi tới mấy bước, lòng bàn tay Lâm Dị chợt đổ mồ hôi.

“Anh Lâm Dị, anh tìm được gì sao?” Trình Dương tới gần Lâm Dị, thấp giọng hỏi.

Lâm Dị xoa lòng bàn tay lên chân mình, sau đó chỉ vào một chỗ nào đó trên cửa nói: “Anh Trình Dương, anh nhìn chỗ này nè.”

Trình Dương nhìn về phía ngón tay Lâm Dị chỉ.

Lâm Dị hỏi: “Anh thấy không?”

Trình Dương nói: “Chả thấy gì.”

Lâm Dị nói: “Nhìn kỹ xem...” Cậu lại chỉ: “Thấy chưa?”

Quả nhiên, Trình Dương lại nhìn tiếp, Lâm Dị bình tĩnh lùi về sau lưng cậu ta. Đầu tiên cậu siết chặt lòng bàn tay, hít một hơi thật sâu rồi tập trung toàn bộ sức lực vào tay mình.

Sau đó, đẩy thật mạnh.

Rầm—

Bịch—

Lâm Dị đẩy Trình Dương không chút phòng bị ra khỏi cửa căn hộ, lão quản lý đang phòng trực đột ngột đứng dậy.

Lâm Dị đã mở được cửa căn hộ, lúc Trình Dương đi tới, cửa căn hộ vẫn luôn ở trạng thái khép hờ.

Lão quản lý tức giận đi ra khỏi phòng trực, Trình Dương ngã bên ngoài căn hộ quay đầu lại trừng mắt nhìn Lâm Dị vẫn đang đứng ở cửa.

Lâm Dị bình tĩnh nhìn cậu ta: “Anh Trình Dương, anh phá cửa rồi kìa!”

Trong nháy mắt sắc mặt Trình Dương tối sầm lại, thần kinh trên da mặt giật giật vài cái tức giận.

Giống như lên cơn động kinh, cả người Trình Dương co giật, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào Lâm Dị.

Miệng cong lên một góc đáng sợ, âm thanh lạnh lùng quái dị: “Lâm! Dị!”

Lời vừa dứt, cơ thể vẫn đang nằm trên mặt đất của cậu ta bỗng nhiên đứng dậy một cách kỳ quái, sau đó lao về phía Lâm Dị.

Lâm Dị lập tức lùi lại, nhưng tốc độ của cậu không nhanh bằng Trình Dương. Cậu vừa lùi lại một bước, Trình Dương đã lao tới cửa rồi. Nhưng vào đúng lúc đó, lão quản lý chung cư quần trí đã chạy tới, chửi bới rồi cố gắng khóa cửa lại.

Hành động khóa cửa đã tạm thời chặn được con quái vật 7-7 hung hãn kia.

Tần Châu nghe thấy động tĩnh phía bên kia cũng chạy tới, lập tức hiểu ra Lâm Dị đang tính làm gì.

Điều này khiến Tần Châu không khỏi nhìn về phía Lâm Dị thêm mấy lần, cau mày nói: “Vẫn không đổi được cái thói thích tìm chết!”

Lâm Dị nghe được tiếng bước chân của Tần Châu đến gần sảnh chung cư.

Trong lúc Trình Dương đang điên cuồng lắc mạnh cánh cửa, cậu xoay người bước nhanh về phía Tần Châu: “Đàn anh, chuồn thôi.”

Nói xong, cậu hét lên với Chu Linh Linh đang trốn phía sau: “Đàn chị, phải mau chóng rời khỏi đây.”

Lâm Dị leo qua ba bốn bậc thang cùng một lúc, Tần Châu cũng theo sát phía sau.

Tuy cậu và Tần Châu không nói lời nào, nhưng Chu Linh Linh có thể cảm nhận được bọn họ đang rất căng thẳng, cô không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể làm theo.

“Mau lên.” Lâm Dị là người đầu tiên xông vào Phòng 304, hô to với hai người phía sau: “Vào nhanh đi.”

Tần Châu quay đầu nhìn Chu Linh Linh, thấy Chu Linh Linh bị tụt lại phía sau, bèn quay lại giúp cô.

Lâm Dị vốn đã ở trong phòng 304 Tần Châu với Chu Linh Linh vừa mới chạy vào, lập tức đóng cửa lại.

Một tiếng ‘rầm’ vang lên, tiếng đóng cửa lớn vang vọng rất sâu trong hành lang tầng ba.

Sau khi đóng cửa lại, Lâm Dị nhìn quanh phòng 304. Vừa chạm mắt đến chiếc tủ quần áo xập xệ kia, cậu đang định bước tới thì Tần Châu đã hành động trước một bước, hấn đẩy tủ quần áo ra chặn cửa lại.

Lâm Dị vẫn còn chưa thực sự yên tâm lắm, cậu kê ghế lên trên bàn rồi đẩy về phía tủ quần áo.

Mặc dù từ sau khi vào Phòng 304 Lâm Dị và Tần Châu chưa giao tiếp với nhau câu gì, nhưng động tác của bọn họ lại tràn đầy căng thẳng.

Dùng nhiều đồ như vậy chặn cửa, cho dù Chu Linh Linh không đoán được tình huống thì cô cũng biết hai người họ đang ngăn cản ai đó xông vào.

“Là để chặn quái vật 7-7 à?”

Lão quản lý chỉ giết người vào ban đêm, bây giờ vẫn là ban ngày, cho nên Chu Linh Linh đoán, thứ mà Lâm Dị và Tần Châu đang ngăn cản chính là con quái vật 7-7.

“Như này... có tác dụng không?” Giọng nói cô run rẩy.

Nhưng những thứ có thể dùng để chặn cửa Phòng 304 chỉ có bấy nhiêu vậy thôi, đều đem ra chặn cửa hết rồi.

“Chắc là có.” Lâm Dị nói: “Kể cả không chặn được quái vật 7-7, ba người chúng ta đang ở đây mà, nhỡ xảy ra gì thì có thể phục bàn luôn, không nguy hiểm đâu.”

Nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Chu Linh Linh, Lâm Dị ngượng ngùng xin lỗi: “Đàn chị, xin lỗi nha, dọa chị một phen rồi.”

Mặc dù Chu Linh Linh đang rất sợ hãi, nhưng cô vẫn hiểu được ý của Lâm Dị. Lâm Dị nói là ‘Nhỡ xảy ra gì’ và ‘Có thể phục bàn’, có nghĩa phục bàn chỉ là một phương án dự phòng của họ.

“Lâm Dị, chúng ta... không phục bàn sao?” Chu Linh Linh lo lắng bấm móng tay vào lòng bàn tay mềm mại của mình.

Trước khi trả lời câu hỏi đó Lâm Dị có liếc về phía Tần Châu, Tần Châu ‘hừ’ lạnh nhưng cũng chẳng nói thêm gì.

Lúc này cậu mới nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng, sau đó nói: “Không phục bàn nữa.”

Chu Linh Linh nghe vậy, ánh mắt tối sầm lại: “Xảy... xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?”

Phục bàn là cơ hội để họ sống sót rời khỏi Thế giới Quy tắc 7-7, nhưng bây giờ không phục bàn tức là bọn họ sẽ không thể rời đi, bọn họ vẫn phải tiếp tục ở chỗ quái đản này, nơi mà chẳng biết liệu ngày mai mình còn sống hay sẽ chết.

“Đàn chị yên tâm, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Lâm Dị nói: “Chỉ là chúng ta tạm thời thay đổi chiến lược mà thôi.”

Chu Linh Linh hỏi: “Là gì?”

Lâm Dị: “Giết quái vật 7-7.”

Cậu vừa dứt lời thì có tiếng cào xé chói tai ở cửa.

“Anh Lâm Dị...” Trình Dương đuổi theo: “Là em đây, mở cửa đi.”

Chu Linh Linh sợ hãi trốn vào trong góc, Lâm Dị và Tần Châu cùng nhìn về phía cửa. Vào lúc Lâm Dị đang chuẩn bị tiến lên dùng sức nặng của mình để chặn cửa lại thì Tần Châu lại lên tiếng: “Nó không ở đây.”

Tiếng gõ cửa dừng lại một lát, sau đó âm giọng Trình Dương cực kỳ sắc bén lại nặng nề giáng xuống lần nữa: “Đại ca, anh nghi ngờ em là quái vật 7-7 sao? Mở cửa ra đi, em có thể giải thích cho anh mà.”

“Phải.” Tần Châu nói: “Nếu cậu còn tiếp tục gõ cửa, tôi sẽ trực tiếp kết luận cậu là quái vật 7-7.”

Ngoài cửa trở nên yên tĩnh, Chu Linh Linh thấp giọng hỏi: “Đi rồi sao...?”

Lâm Dị lắc đầu, miệng nói: “Chưa đâu.”

Không có tiếng bước chân rời đi.

Con quái vật 7-7 vẫn còn ở ngoài cửa!

Chu Linh Linh hỏi: “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lâm Dị nhếch miệng: “Chờ nó rời đi.”

Giọng Chu Linh Linh như chuẩn bị muốn khóc đến nơi: “Nếu nó không chịu đi thì sao?”

Lâm Dị kiên định lắc đầu, không có chuyện đó.

Quái vật 7-7 sẽ rời đi.

Tần Châu quay đầu nhìn bọn họ, vẻ mặt hẩn như muốn hỏi Lâm Dị rất nhiều điều, nhưng cuối cùng lại không nói gì, dù sao quái vật 7-7 vẫn đang ở ngay ngoài cửa.

Phòng 304 rơi vào im lặng, sự tĩnh lặng ấy từ từ chìm theo sắc trời chuyển dần về buổi đêm.

Chu Linh Linh suy sụp nói: “Chúng ta mất đi cơ hội phục bàn rồi sao?”

Kể cả bây giờ quái vật 7-7 không giết họ, NPC cũng sẽ làm điều đó.

Chẳng hạn như Bình hoa Cô nương.

Quy tắc tử vong thứ nhất, không ngăn được Bình hoa Cô nương vào trong phòng.

Bây giờ Tần Châu không ở phòng 305, hẩn không thể ngăn cản.

Tần Châu thỏa mãn quy tắc tử vong thứ nhất.

Chẳng hạn như lão quản lý.

Quy tắc tử vong thứ hai, ra khỏi phòng vào ban đêm.

Tần Châu và Chu Linh Linh đều ở phòng 304, thỏa mãn quy tắc tử vong thứ hai.

“Chừng nào nó rời đi, chị có thể quay về phòng.” Lâm Dị nói.

Chu Linh Linh đáp lời: “Kịp sao?”

Khoảnh khắc Lâm Dị chuẩn bị lên tiếng, Tần Châu vẫn luôn im lặng bấy giờ bỗng mở lời: “Không cần về, đêm nay chúng ta sẽ ở lại đây.”

Sau đó hẩn nhìn Lâm Dị hỏi: “Việc giết chết quái vật 7-7, em nắm chắc mấy phần?”

Lâm Dị trả lời: “Đàn anh từng nói quái vật đặt ra quy tắc và cũng tôn hưởng

quy tắc, cho nên quái vật không chỉ là người tạo ra quy tắc, mà còn là người thực thi.”

Tần Châu nói: “Đấy chỉ là tôi nói mồm thôi.”

Lâm Dị vội vàng nói: “Kỳ thực đúng là như vậy, tại sao quy tắc tử vong không tìm đến Trình Dương, bởi vì quái vật 7-7 cũng là người thực thi, quy tắc tử vong không thể tìm đến nó. Nếu quy tắc tử vong vô hại với quái vật, nó hoàn toàn có thể để quy tắc tử vong tìm đến, sau đó lợi dụng chuyện này khiến chúng ta gạt bỏ sạch sẽ sự nghi ngờ đối với Trình Dương. Cho nên, chắc chắn quy tắc tử vong cũng có hiệu nghiệm lên con quái vật 7-7.”

Trong lúc Tần Châu đang suy nghĩ, Chu Linh Linh sửng sốt, Lâm Dị lại nói: “Vào đêm đầu tiên khi chiếc đĩa bị trộm mất, em và đàn anh còn tưởng rằng quái vật 7-7 sẽ dùng đĩa gỗ cửa Phòng 304, nhưng nó không đến. Bởi vì nó biết ‘rời khỏi phòng vào ban đêm’ là quy tắc tử vong, nó không thể đến được. Bằng không, từ lúc em bị quy tắc tử vong nhắm vào, nếu nó muốn giết em, thì thời lúc đó chính là thời điểm hoàn hảo nhất để ra tay. Em sẽ bị tấn công từ cả hai phía, như vậy mà em còn sống thì chắc em là một đứa phúc lớn mạng lớn, ngang nhiên ra vào Thế giới Quy tắc rồi.”

Không biết vì câu nói nào của Lâm Dị, Tần Châu bị chọc cười.

Tần Châu sâu sắc nhìn cậu, nói: “Tiếp tục đi.”

Lâm Dị ngoan ngoãn tiếp tục: “Nó chọn giết em trong phòng trực vì nó chỉ có thể tấn công vào ban ngày. Nhưng ban ngày, em luôn ở cùng với đàn anh, chỉ lúc ở phòng trực em mới hành động một mình, đây là cơ hội duy nhất để nó giết em.”

“Nói tóm lại.” Lâm Dị nói: “Em chắc chắn tới 90%.”

“Hôm nay sẽ xuất hiện quy tắc tử vong mới, nhưng có lẽ sẽ bị quy tắc tử vong của lão quản lý chen vào.” Lâm Dị nói: “Quy tắc đầu tiên trong ‘Thỏa thuận nhận phòng’ là ‘không được phép rời khỏi căn hộ’. Nó bị em đẩy ra ngoài, cho nên nó đã vi phạm quy tắc tử vong thứ ba – rời khỏi căn hộ.”

Tần Châu nhìn Lâm Dị hết lần này đến lần khác, nghe Lâm Dị nói những lời này, lại nhớ tới lúc cậu đẩy Trình Dương ra ngoài cửa căn hộ, bỗng nhiên có chút nghi hoặc.

Tần Châu hỏi: “Làm cách nào mở cửa?”

Lâm Dị móc một chiếc chìa khóa từ trong túi ra: “Lúc lên vào phòng trực, em

tìm thấy cái này dưới gối của của lão quản lý.”

Cậu trộm nó đi, nhưng để lão quản lý không phát hiện có đồ vật quan trọng bị mất nên Lâm Dị đã đặt chiếc chìa khóa phòng số ‘304’ dưới dưới gối của lão, rồi tháo mảnh dán được ghi số trên đó ra, dán lại vào chiếc chìa khóa kia.

“Chìa khóa này được đặt dưới gối của lão ta, chắc chắn là một chiếc chìa khóa quan trọng. Trong căn hộ này có hai nơi quan trọng, một là tầng hai, một là cửa căn hộ.” Lần này chưa cần Tần Châu hỏi, cậu chủ động nói trước: “Hơn nữa ở hành lang tầng hai có hai cánh cửa, đây là chìa khóa riêng, em đoán là chìa khóa cửa chung cư.”

Và cậu đã đúng.

Chìa khóa rơi ra từ chiếc gối quả thực là chìa khóa cửa căn hộ.

Tần Châu nhìn chăm chăm chiếc chìa khóa trong tay cậu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Em không hề nói với tôi em lấy được chìa khóa.”

“Chắc em đã suy nghĩ kĩ trước khi hành động rồi nhỉ?”

Lâm Dị có chút hồi lỗi, cậu thấp giọng “Dạ”.

“Dù chúng ta có rời khỏi Thế giới Quy tắc 7-7, con quái vật đó vẫn tiếp tục chọn những con mồi mới. Thì chẳng bằng... giết quách nó đi.”

Cậu sờ sờ gáy phát hiện Tần Châu vẫn đang phức tạp nhìn cậu, cảm thấy hành động của mình thật ngu ngốc, ngu ngốc đến mức xấu hổ, xấu hổ đến mức có thể dùng ngón chân đào ra một tòa lâu đài trong mơ.

Tần Châu khe khẽ hừ một tiếng, thấy Tần Châu đã hỏi xong hết những vấn đề mình muốn hỏi, Chu Linh Linh nhân cơ hội đó mới lên tiếng: “Lâm Dị, em nói chỉ chắc chắn được 90%, nhớ... xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao? ”

“Sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Chỉ là tối nay chúng ta hơi mệt chút thôi...”

Dù sao bọn họ đều đã vi phạm quy tắc tử vong, còn phải xem ai cầm cự lâu hơn ai.

Dù nó đến chỗ lão quản lý và giết chết con quái vật 7-7 đã đáp ứng quy tắc tử vong thứ ba kia.

Quái vật 7-7 sẽ biến mất và Thế giới Quy tắc 7-7 chắc chắn sẽ không còn tồn tại nữa.

Tiếng bước chân của quái vật 7-7 cuối cùng cũng vang lên ngoài cửa.

Chu Linh Linh nhìn chăm chăm về phía cửa, hít một hơi, quái vật 7-7 rời đi, báo hiệu màn đêm đã buông xuống.

Chu Linh Linh che mặt: “Nếu không cầm cự được thì sao?”

Lâm Dị kiên định nói: “Sẽ không.”

Chương 23: Quái vật 7-7

Thẻ của tôi là thẻ không giới hạn đây-

Chương 23: Quái vật 7-7 (Xong)

Chu Linh Linh đã trải qua một năm an toàn ở Đại học Kỹ thuật Phi Tự Nhiên, mặc dù đây là lần đầu tiên cô tham gia vào Thế giới Quy tắc nhưng cô cũng đã nghe được rất nhiều tin đồn về nơi đây.

NPC sẽ giết người vào mỗi buổi đêm, và NPC giết người là một hiện tượng bất khả kháng.

Chu Linh Linh vẫn luôn nghĩ như vậy.

Thế rồi, cái chết của Vương Đặc lại kỳ lạ đến mức cô không tin có thể chết như vậy ở hiện thực được. Còn có Khuất Gia Lương, Khuất Gia Lương vẫn là một thanh niên trai tráng hai mươi tuổi, lại chẳng thể đối mặt nổi với một ông già tàn tật thậm chí đến cơ hội đánh trả cũng không có.

Người cuối cùng là Lý Dĩnh, sau khi chết, cô vẫn có thể đứng vững tại chỗ, cho đến khi bị Chu Linh Linh chạm vào mới ngã xuống đất.

Chu Linh Linh không muốn lời nói 'sẽ không' của Lâm Dị chỉ là một câu an ủi, cô muốn một câu trả lời thật dứt khoát.

Họ phải làm gì nếu không trụ nổi nữa, liệu có cách nào khác để giúp họ sống sót không?

Nếu chẳng còn con đường sống nào nữa, thì nói gì đến việc giết được quái vật 7-7?

Chỉ là giờ đây mọi chuyện đã thành ra như vậy rồi, Chu Linh Linh cũng biết hỏi thêm cũng vô ích, nên cô chỉ hít một hơi thật sâu và giữ im lặng.

Lâm Dị nhìn thấy Chu Linh Linh cư xử gượng gạo, cũng nhận ra Chu Linh Linh thiếu sự tự tin. Nhưng những gì chuẩn bị diễn ra sẽ là một trận chiến khốc liệt, cậu không muốn nhìn thấy đồng đội của mình lại rụt rè như vậy.

"Đàn chị."

Lâm Dị nhẹ nhàng nói: "Chúng ta chắc chắn sẽ cầm cự được, em không lừa chị đâu."

Nói xong, Lâm Dị lấy một tờ giấy từ trong túi ra.

Tần Châu ở bên cạnh không nhìn được, nói: “Túi em là túi thần kì à, nhóc thiên tài?”

“Sư phụ em là Doraemon đó.” Lâm Dị cười “hehe”, sau đó đưa tờ giấy cho Chu Linh Linh: “Đàn chị, chị xem đi.”

Chu Linh Linh nhận lấy rồi mở tờ giấy ra.

Tần Châu cũng nhìn lướt qua, tưởng rằng tờ giấy này là một manh mối khác Lâm Dị nhặt được từ góc nào đó, nhưng sau khi xem được lại nhận ra đó là manh mối mà Lâm Dị đã viết trước đó.

Phòng 301, Chu Linh Linh, đồ bằng bông.

Phòng 302, Lý Dĩnh, sách.

Phòng 303, Trình Dương, đàn.

Phòng 304, Lâm Dị, vại chứa.

Phòng 305, Tần Châu, quần áo và mỹ phẩm.

Phòng 308, Từ Hạ Tri, Thuốc lá.

Phòng 309, Khuất Gia Lương, đồ lặn.

Phòng 310, Vương Đạc, đồ ăn.

Sau khi Chu Linh Linh xem qua nội dung tờ giấy của Lâm Dị, cậu kiên nhẫn giải thích: “Đêm đầu tiên, người chết là anh Vương Đạc, anh ấy bị bội thực đến chết. Sáng hôm sau lúc em đang ăn sáng, em nhìn thấy bụng anh ta phình to lên, trước khi chết đã nôn ra rất nhiều thứ. Mà đồ ở trong phòng anh ta cũng trùng hợp cũng toàn là đồ ăn.”

“Đêm qua em đến gần Bình hoa Cô nương, ngửi được mùi hương trên người cô ta.” Lâm Dị nói: “Có mùi giống như hỗn hợp giữa đồng xanh và phốt pho, đàn chị, chị biết đồng xanh là gì không?”

Chu Linh Linh lắc đầu, Lâm Dị nói: “Thành phần chủ yếu của đồng xanh là đồng cacbonat cơ bản, hay còn gọi là lớp gỉ.” Nói xong, cậu nhắc nhở Chu Linh Linh: “Đàn chị, chị nhìn phòng 304 đi.”

Phòng 304, Lâm Dị, vại chứa.

Có một số đồng tiền xu và vàng trong vại chứa.

“Còn có phốt pho, một nguyên tố hóa học trong bảng tuần hoàn có số nguyên tử 15, diêm và pháo hoa đều được làm từ phốt pho đỏ.” Lâm Dị nói: “Đàn chị, chị nhìn phòng 308 thử.”

Phòng 308, Từ Hạ Tri, Thuốc lá.

Trong đầu Chu Linh Linh hiện lên một ý nghĩ, cô mơ hồ dường như hiểu được điều gì nhưng lại không thể nói ra.

Lâm Dị tốt bụng nói tiếp: “Hôm đó em nhìn ra ngoài, thắt mắc trong tay Bình hoa Cô nương đang cầm cái gì. Giờ nghĩ lại, thì rất trùng khớp, bởi ngày hôm đó cửa sổ phòng của Từ Hạ Tri bị mở ra.”

Cậu cho Chu Linh Linh một khoảng thời gian để ngẫm nghĩ, sau khi thấy Chu Linh Linh có lẽ ngộ ra được gì đó, cậu mới tiết lộ câu trả lời: “Bình hoa Cô nương giết chúng ta dựa vào đồ vật trong phòng.”

Chu Linh Linh bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn Lâm Dị.

“Bình hoa Cô nương căm ghét những người ở đây. Em hoàn toàn thông cảm với cô ấy. Nếu đổi là em bị biến thành một chiếc bình, em cũng sẽ trả thù kẻ thù của mình. Đây là cách cô ta trả thù.” Lâm Dị nói: “Nếu lúc đó em không ngăn được Bình hoa Cô nương chui vào từ cửa sổ, có lẽ em sẽ bị bao phủ bởi lớp gỉ ấy và bị nhiễm độc kim loại nặng. Nếu Từ Hạ Tri cũng không ngăn được, rất có thể anh ta sẽ bị thiêu chết.”

Dừng một chút, Lâm Dị nhìn Tần Châu nói: “Còn có đàn anh...”

Cửa sổ phòng 305 của Tần Châu cũng đã mở rồi, tối nay Bình hoa Cô nương sẽ đi tìm Tần Châu.

Lâm Dị nói: “Anh ấy sẽ bị Bình hoa Cô nương lột da.”

Sợ lời nói của mình dọa Chu Linh Linh, cậu cố ý hạ thấp giọng. Nhưng Chu Linh Linh vẫn không khỏi rùng mình: “Lột... lột da?”

Tần Châu cau mày nhìn cậu, chuyện Bình hoa Cô nương giết người dựa vào đồ đạc trong phòng, đây là chuyện bọn họ từng thảo luận với nhau rồi. Chỉ là hần không thể ngờ, từ lúc nào mà Lâm Dị đã suy đoán được tất cả cách thức giết người của Bình hoa Cô nương rồi.

Tần Châu hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Lâm Dị đáp: “Lúc em lén nhìn ra ngoài cửa sổ, Bình hoa Cô nương không chỉ bóp chặt thứ gì đó trong tay mà em còn nhìn thấy cử chỉ của cô ấy như tính

làm gì đó với đàn anh rất lâu.”

Tần Châu lúc đó mới chỉ nhìn thoáng qua, đúng là Bình hoa Cô nương đang khua tay múa chân với hắn.

Lâm Dị nói: “Cô ta đang đo kích cỡ.”

Lâm Dị vừa nói vừa bắt chước động tác của Bình hoa Cô nương: “Đàn anh, anh thấy những số đo này có quen không?”

Tần Châu sao có thể không quen được, lúc hắn xé sợi dây nhỏ trên váy để buộc cho Lâm Dị, hắn đã sờ vào tất cả quần áo trong tủ, kích thước quần áo trong tủ đúng như Lâm Dị miêu tả.

Phòng 305, Tần Châu, quần áo và mỹ phẩm.

Tần Châu khẽ cười: “Nhóc thiên tài.”

Lâm Dị nghĩ Tần Châu đang khen ngợi mình, ngượng ngùng cười theo.

Chu Linh Linh ở một bên hỏi: “Nhưng... nhưng việc này có liên quan gì tới việc bây giờ chúng ta có cầm cự nổi hay không?”

“Có chứ, có chứ.” Lâm Dị vội vàng thu lại nụ cười, nói: “Nếu Bình hoa Cô nương mà không thiết kế phương thức tử vong cho chúng ta, chúng ta tức khắc đã chết lâu rồi, nhưng lão quản lý thì không...”

“Bây giờ chúng ta phải chặn cửa lại.” Lâm Dị chỉ vào những thứ này ở cửa: “Đàn Chị, nếu chị là lão quản lý mà thời gian lại bị giới hạn trong buổi đêm, chị có chọn việc dễ trước không?”

Chu Linh Linh cảm thấy Lâm Dị nói có lý: “Nhưng lão quản lý dù sao cũng là do quái vật 7-7 tạo ra, lão quản lý có thể giết chết quái vật 7-7 sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Dị nói: “Lão quản lý chẳng những giết được quái vật 7-7, mà lão ta còn không gặp phải bất cứ trở ngại nào nữa cơ.”

Chu Linh Linh hỏi: “Tại sao?”

Lâm Dị đang định trả lời, Tần Châu thấy cậu nói nhiều quá, bèn thay cậu trả lời: “Tại sao quái vật 7-7 lại tập trung vào nhóc thiên tài, bởi vì nhóc thiên tài một mực chống lại quy tắc tử vong do nó tạo ra. Cô có nghĩ nó sẽ chống lại quy tắc tử vong do chính bản thân đặt ra không?”

Tần Châu cũng biết điều này nên hắn đã chọn ở lại Phòng 304, lần đầu tiên trong đời đi theo nhóc thiên tài chiến đấu với quái vật.

Chu Linh Linh cuối cùng cũng hiểu tại sao bọn họ lại chắc chắn như vậy, cô cảm ơn Lâm Dị: “Cảm ơn em nhé, Lâm Dị.”

Cô không thông minh bằng Lâm Dị, cho dù manh mối có đặt trước mặt thì cô cũng không thể suy nghĩ sâu xa được đến vậy.

Cô rất biết ơn Lâm Dị vì đã sẵn sàng tự mình phân tích một vấn đề đơn giản như vậy cho cô hiểu, hơn nữa còn giải thích rất chi tiết.

“Không có gì ạ, đàn chị.” Lâm Dị nói: “Vậy bây giờ chị tự tin chưa?”

Chu Linh Linh ngưng khóc, nở nụ cười, vào lúc chuẩn bị gạt đầu thì—

Soạt soạt...

Sắc mặt Chu Linh Linh thay đổi rõ rệt: “Là, là Bình hoa Cô nương sao?”

Lâm Dị: “Không phải!”

Âm thanh đó không phát ra từ bên ngoài cửa sổ, mà là từ...

Cửa phòng!

Lão quản lý đến tìm bọn họ trước!

Lâm Dị và Tần Châu đồng thời đi ra cửa, sau đó cùng đặt hai tay chống lên bàn.

Chu Linh Linh không sợ những lời mình nghe được là giả dối, chỉ là sự tự tin mà cô vừa tạo dựng được nhờ sự giúp đỡ của Lâm Dị trong nháy mắt đã sụp đổ rồi, cô hoảng sợ nhìn Lâm Dị: “Chẳng phải... chẳng phải lão quản lý đi tìm quái vật 7-7 trước sao?”

Lâm Dị và Tần Châu chưa cần phải trả lời câu hỏi này, vào khoảnh khắc âm thanh “soạt soạt soạt” tiến lại gần, Chu Linh Linh đã tự mình hiểu ra rồi.

Phải khiến lão quản lý cảm thấy phía bên này sẽ khó mà có thể ra tay giết bọn họ, lão ta mới rời đi để tìm đến quái vật 7-7.

Sau tiếng “soạt soạt” đầy kỳ lạ, cả căn phòng chìm vào im lặng.

Lâm Dị nghe được thanh âm này liền nín thở, sau đó cậu ngẩng đầu nhìn sang Tần Châu ở bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Đàn anh, anh nghĩ loại vũ khí nào phát ra âm thanh như vậy?”

‘Soạt soạt’ chắc chắn không phải là tiếng bước chân, lão quản lý đó bước đi khập khiễng, đi đường sẽ không phát ra âm thanh như vậy. Nhưng chắc chắn

người tới là lão quản lý, bởi trời đã tối rồi, chỉ có lão ta là người duy nhất được đi lại trong tòa chung cư này.

Cho nên tiếng 'soạt soạt' chỉ có thể là một loại vũ khí giết người nào đó, bởi vì quá to và nặng nên bị lão quản lý kéo lê đi, giống như mỗi lần lão ta kéo xác chết vậy.

Tần Châu quay đầu nhìn cậu: "Không phải em là người hiểu rõ cái này nhất sao?"

Vào lần gặp mặt đầu tiên, Lâm Dị nhét một đồng dao trong hành lý.

Lâm Dị suy nghĩ một lúc rồi nói: "Dao trong vali em không có loại nào phát ra âm thanh như vậy hết trơn."

Tiếng 'soạt soạt' truyền đến từ cửa Phòng 304 bỗng dừng lại.

Tần Châu nói: "Dùng phương pháp loại trừ đi."

Lâm Dị đáp: "Búa sao?"

Tần Châu nói: "Trọng lượng của búa ở trên đầu vuông, không phải âm thanh kiểu này."

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: "... Rìu ạ? Phần mặt sắc bén của nó cọ sát trên mặt đất."

Tần Châu dừng lại, sau đó kéo Lâm Dị sang một bên.

Rầm—

Ngoài cửa, lão quản lý dùng rìu bổ mạnh vào cánh cửa.

Một khe hở ngay lập tức xuất hiện trên cánh cửa sắt của Phòng 304.

Lão quản lý dùng hai tay rút chiếc rìu ra khỏi cửa, rồi bước tới gần, nhìn qua khe hở.

'Tách'.

Lâm Dị vội vàng tắt đèn.

Tủ quần áo chặn cửa đã bị Bình hoa Cô nương dày vò nhiều đêm rồi, một chân tủ đã bị sập xuống nên bây giờ nó không còn cao bằng cánh cửa phòng nữa, không thể chặn được khe hở do lão quản lý vừa tạo ra.

Uy lực của chiếc rìu quá lớn, cánh cửa sắt có thể bị lão quản lý dễ dàng bổ xẻ thành một khe hở cỡ bằng ngón tay út, tác dụng của tủ quần áo chỉ để an ủi

tâm lý của họ mà thôi.

Phòng 304 tối đen như mực.

Ánh sáng mờ mờ duy nhất đến từ khe hở kia.

Đèn ở hành lang tầng ba bật sáng, ánh sáng lọt qua khe hở trên cánh cửa sắt. Lâm Dị vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy phía sau khe hở có một con mắt đục ngầu đang nhìn vào.

Con người đảo tròn trong hốc mắt, ngó trộm Phòng 304 từng chút một.

Ba người trong phòng không ai dám lên tiếng, sự im lặng ấy kéo dài như thể đã trôi qua vài thế kỷ, ánh mắt kia cuối cùng cũng rời khỏi khe cửa.

Sau đó tiếng “soạt soạt” vẫn tiếp tục vang lên, nhưng âm thanh đó kéo dài không được bao lâu, bởi vì Phòng 303, nơi quái vật 7-7 ở, ngay bên cạnh phòng họ.

“Đàn anh, lão đi tìm quái vật 7-7 rồi.” Lâm Dị nói.

“Đi thật rồi sao?” Chu Linh Linh trầm giọng hỏi.

Sức mạnh của chiếc rìu vừa rời thực sự khiến cô sợ hãi đến mức không tin nổi lão ta lại rời đi nhẹ nhàng như vậy.

“Đi rồi.” Lâm Dị nói: “Lão không chắc chị và đàn anh có ở Phòng 304 không.”

Vừa dứt lời, Tần Châu liền cốc đầu cậu: “Lại thích tìm chết rồi.”

Hệ thống giám sát trong Phòng 304 đã bị Lâm Dị gỡ xuống.

“Em đâu có...” Lâm Dị ôm đầu, uất ức nói: “Em chỉ nghĩ nếu “Thỏa thuận nhận phòng” không cho phép gỡ bỏ thiết bị giám sát thì đâu cần thiết phải phải lắp camera mini làm gì.”

Bản thân lão quản lý đã chủ động đề cập đến thỏa thuận, tức là lão không sợ bị họ phát hiện ra “Thỏa thuận nhận phòng”, nhưng camera mini thường được sử dụng để nhìn trộm, chắc chắn lão ta cũng không muốn bị người ta biết được.

Lão quản lý tới Phòng 304 kiểm tra là bởi lão không nhìn thấy Tần Châu và Chu Linh Linh trên màn hình giám sát. Vì không tìm được bóng dáng ai hết nên lão lại rời đi.

“Đàn chị, chúng ta chỉ cần chờ...” Lâm Dị quay đầu nhìn Chu Linh Linh, cậu định xoa dịu Chu Linh Linh đang sợ hãi, e ngại tiếng kêu của Chu Linh Linh

sẽ thu hút lão quản lý nếu cô bỗng phản ứng gì đó.

Nhưng khi quay lại, cậu bỗng im bặt .

Phía sau Chu Linh Linh, tay của Bình hoa Cô nương đang đặt trên bệ cửa sổ, nhìn thấy ánh mắt của Lâm Dị, cô ta chậm rãi nhếch một nụ cười.

“Có chuyện gì vậy?” Chu Linh Linh hỏi.

“À không.” Lâm Dị nói: “Đàn chị, chị thật xinh đẹp.”

Chu Linh Linh: “...”

Chu Linh Linh mặc kệ, mình có ngu ngốc đến đâu, cô cũng biết được chắc chắn Lâm Dị không hơi đâu lại đi khen ngoại hình của mình, cô hít một hơi thật sâu, không kìm được nước mắt, bất đắc dĩ đáp: “Thị lực ban đêm của em tốt quá nhỉ, vậy mà cũng nhìn được đấy...”

Lâm Dị xoa dịu bầu không khí, nói: “Em vẫn chưa được nhìn kĩ, đàn chị, chị lại gần hơn chút nữa được không?”

Chu Linh Linh nói: “Được.”

Khi Chu Linh Linh đi về phía Lâm Dị, Tần Châu ở phía sau Lâm Dị thấp giọng hỏi: “Cô ta ở đây à?”

Lâm Dị nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng, Bình hoa Cô nương đã thỏa thuận với cậu rằng cô ta sẽ không đến Phòng 304 trong ba ngày, nhưng bây giờ cô ta lại đến, có nghĩa cô ta không tìm thấy người thỏa mãn quy tắc tử vong ở Phòng 305 là Tần Châu ở đâu cả. Cho nên cô ta mới qua bên này.”

Lâm Dị siết chặt tay thành nắm đấm, trong Phòng 303 cũng không có động tĩnh gì, Thế giới Quy tắc 7-7 vẫn đang diễn ra.

Không biết là do lão quản lý làm việc kém hiệu quả hay thực sự đã xảy ra chuyện gì rồi.

Sau khi Chu Linh Linh đến gần, Lâm Dị kéo Chu Linh Linh ra phía sau để che chắn cho cô. Sau đó cậu lại ngẩng đầu nhìn Bình hoa Cô nương, phát hiện cô ta chỉ đang bám vào cánh cửa sổ được mở chứ không có ý định đi vào.

Cô ta quay về phía Lâm Dị: “Gừ... Gừ...”

Chu Linh Linh nghe được âm thanh này, cả người dựng tóc gáy.

Tần Châu cũng nghe thấy: “Nhóc thiên tài, hình như cô ta có chuyện muốn nói với em.”

Thực ra Lâm Dị cũng nghĩ như vậy, cậu hỏi: “Cô muốn gặp Vương Thanh Cường sao?”

Nghe thấy cái tên này, Bình hoa Cô nương tức giận cào cửa sổ, nhưng cô ta vẫn không có ý định đi vào.

Lâm Dị lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: “Tôi sẽ tìm lão đến cho cô.”

Lão quản lý đã thành công rồi, cho nên Bình hoa Cô nương mới không tiến vào trong. Cô ta đến cửa sổ phòng 304 là bởi Lâm Dị đã hứa với cô rằng cậu sẽ tìm Vương Thanh Cường giúp cô ta mà thôi.

Tần Châu nói: “Nhóc thiên tài, tôi đi với...”

Còn chưa kịp nói nốt từ “em”, Lâm Dị đã đẩy tủ quần áo, mở cửa ra ngoài.

Lâm Dị nhanh chóng chạy đến Phòng 303, cửa Phòng 303 mở và không có dấu hiệu hư hỏng. Quái vật 7-7 đã chấp nhận cái chết sau khi vi phạm quy tắc tử vong, đúng như Lâm Dị suy đoán.

Quái vật tạo ra quy tắc và tôn hưởng quy tắc.

Chỉ là lúc Lâm Dị đi tới Phòng 303, bước chân của cậu bỗng khựng lại.

Tại phòng 303, Trình Dương nằm sõng soài trên vũng máu. Cơ thể cậu ta không ngừng vận vẹo và thay đổi, con quái vật 7-7 chiếm hữu cơ thể Trình Dương dần dần hiện nguyên hình.

Bình hoa Cô nương.

Nhưng lại có một điểm không giống Bình hoa Cô nương, giờ đây Bình hoa Cô nương này đang được bao bọc trong làn khói đen. Nó kiên quyết nhìn chăm chăm Lâm Dị, trong ánh mắt chứa đầy sự tức giận nhưng chẳng hề có chút hối hận nào.

Tần Châu đi tới Phòng 303, ở ngoài cửa nói với Lâm Dị: “Tuyến chính của Thế giới Quy tắc thực ra có liên quan đến mạng sống của quái vật, nhưng quái vật không đại diện cho con người, mà là sinh ra từ cái ác.”

Bình hoa Cô nương muốn trả thù vì bị cha mình đối xử tàn nhẫn. Các nhân viên khác của lầu quý hiếm thì thân nhiên đánh đập, mắng mỏ cô, họ gọi cô là quái vật.

Cô được họ trưng bày như món đồ quý hiếm, bọn họ ăn uống và vui chơi từ số tiền kiếm được từ cô.

Cô đã giết rất nhiều người, và dần dần đánh mất chính mình, quên đi mục đích ban đầu của mình chỉ là trả thù. Cô bắt đầu giết người theo ý muốn, giết những người được hưởng thứ hạnh phúc mà mình chưa từng có được, những ai có thân hình khỏe mạnh và những kẻ được sống một cuộc sống bình thường.

Có trời mới biết rằng cô khao khát một cuộc sống của người bình thường ra sao.

Sau đó, cô chẳng còn nhớ gì nữa, niềm vui duy nhất của cô là nhìn những kẻ này chết trong Thế giới Quy tắc do cô tạo ra, đây là thế giới của cô, và cô là người sáng tạo ra thế giới.

Nhưng đáng tiếc thay, niềm vui duy nhất giờ đây cũng bị phá hủy mất rồi.

Cô ta nhìn chằm chằm Lâm Dị, đau đớn gọi tên cậu: “Lâm Dị—”

Làn khói đen bao quanh cô dần tan biến, sau khi làn khói tan đi, Lâm Dị cảm thấy mặt đất dưới chân mình rung chuyển.

Thế giới Quy tắc 7-7 đang sụp đổ dần, rơi xuống như từng mảnh.

Mặt đất rung chuyển khiến Lâm Dị tỉnh táo lại, cậu vội vàng hỏi Tần Châu: “Đàn anh, lão quản lý đâu rồi?”

Tần Châu nói: “Quái vật 7-7 không còn, lão quản lý sao có thể tồn tại được nữa?”

Lâm Dị sững sờ, muốn chạy về Phòng 304 xem NPC Bình hoa Cô nương có còn ở đó hay không, nhưng Tần Châu ngăn cậu lại: “Cô ấy đi rồi.”

Lâm Dị lập tức lo lắng: “Em vẫn chưa đưa Vương Thanh Cường đến cho cô ấy.”

“Đến lúc nào rồi mà còn ngốc vậy.” Tần Châu nói: “Lỡ như cô ta không muốn thấy Vương Thanh Cường thì sao?”

Lâm Dị: “Vậy... vậy rốt cuộc là sao chứ?”

Tần Châu: “Cô ta tới đây là để cảm ơn em.”

Lâm Dị: “Cảm ơn?”

Tần Châu: “Em đã xóa bỏ được cái ác trong cô ấy.”

Lúc hai người nói chuyện, khung cảnh rơi xuống như những mảnh vỡ dưới chân họ, một luồng ánh sáng rực rỡ màu trắng chợt lóe từ đằng xa.

Tần Châu gõ đầu Lâm Dị: “Đi thôi, nhóc thiên tài.”

Ánh sáng trắng tỏa ra, chiếu sáng như mặt trời mọc, nhấn chìm bọn họ ngay lập tức. Còn sót lại một chút khói đen trong nháy mắt bị bao phủ, ánh sáng mạnh đến mức Lâm Dị không khỏi đưa tay lên che mắt.

Khi bỏ tay xuống, cậu trở nên trầm mặc.

Quay lại rồi.

Cậu đang ở trong phòng học đó.

Trong phòng học chỉ có cậu và Tần Châu.

Cánh cửa sổ lớp học đã lòi kéo biết bao người vào Thế giới Quy tắc 7-7 vẫn đang mở, nhưng không còn thứ ánh sáng màu đỏ kỳ lạ nữa. Bọn họ đã có thể nhìn ra khung cảnh ngoài kia rồi.

Bầu trời vẫn có chút u ám, nhưng bây giờ vẫn chưa phải là buổi đêm, từ cửa sổ vẫn có thể nhìn thấy một góc của khuôn viên trường.

Tần Châu cúi người nhặt ‘Danh sách tuần tra của hội sinh viên ngày 29 tháng 8’ rơi trên mặt đất, hần móc điện thoại di động từ trong túi ra: “Năm tiếng, đúng là ăn không ít người.”

Sau đó hần quay đầu nhìn về phía Lâm Dị: “Ngơ ngác cái gì?”

Lâm Dị nhìn về phía phòng học: “Vậy là xong rồi ạ?”

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng: “Kết thúc rồi.”

Lâm Dị không biết tại sao, nhưng cậu vẫn cảm thấy người mình bay bay như đang ở một thế giới xa lạ. Cảm giác này làm cậu tưởng rằng sàn nhà dưới chân không hề vững chắc.

Cậu cố suy nghĩ sâu xa về loại cảm giác này, giống lúc con người ta khi rời xa nhà.

Vào lúc cậu vẫn chưa cảm nhận được chút chân thực nào thì sờ được MP4 trong túi quần.

Quay lại rồi, quay về thế giới thực rồi.

“Đàn anh.” Lâm Dị hỏi: “Đàn chị cũng về rồi ạ?”

Tần Châu: “Ừm.”

Lâm Dị hỏi: “Vậy còn Trình Dương?”

Tần Châu nói: “Năm không cũng thắng, chắc giờ đang hoang mang lắm.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, hỏi: “Từ Hạ Tri thì sao?”

Tần Châu nhìn cậu: “Tôi không biết.”

Lâm Dị: “Ồ.”

Một lúc sau, Tần Châu mới nói: “Còn gì nữa không?”

Lâm Dị lắc đầu: “Không ạ.”

Tần Châu: “Vậy mau đi dọn ký túc xá đi, hay muốn ở đây thực hiện lời hứa với tôi?”

Lâm Dị lập tức đỏ mặt: “Không, không, không, em đi ngay đây.”

Nói xong, Lâm Dị bước ra ngoài. Vừa đi đến cửa, cậu quay đầu nhìn Tần Châu: “Đàn anh.”

Tần Châu nhìn cậu.

Lâm Dị chạm vào khung cửa: “Chúng ta đã được tính là đồng sinh cộng tử rồi ha?”

Tần Châu nhướn mày, không biết vì sao, hẳn lại mong đợi Lâm Dị sẽ nói gì đó: “Tính, làm sao?”

Lâm Dị ngượng ngùng nói: “Em có thể hỏi xin đàn anh kính mến đây một chuyện được không.”

Cậu dùng kính ngữ với Tần Châu, Tần Châu suy nghĩ một chút nói: “Chuyện gì, nói tôi nghe thử.”

Lâm Dị: “Em có thể không đóng tiền bảo hiểm được không?”

Tần Châu: “...”

Lâm Dị nói: “Em hỏi các chị trong hội sinh viên, họ nói rằng không muốn mua bảo hiểm thì phải có sự đồng ý của đàn anh. Đàn anh à, nói thật với anh, nhà em nghèo lắm, không chi nổi khoản tiền khổng lồ đó đâu.”

Tần Châu nói: “Chúng ta mới biết nhau có năm giờ, coi như không quen đi.”

Lâm Dị oan ức: “...Đàn anh, anh vừa thừa nhận chúng ta sống chết có nhau còn gì nữa, sao anh lại có thể thay đổi lật mặt nhanh hơn lật sách như vậy chứ.”

“Thứ lỗi nha, tôi là loại người như vậy đấy.” Tần Châu nói xong ném nội quy trường học của Lâm Dị trả lại cho cậu, Lâm Dị vội vàng nhặt lấy.

Tần Châu nói: “Tuân thủ nội quy trường học, đừng tìm đường chết nữa.”

Lâm Dị: “Vâng.”

Cậu vẫn lảng vảng không rời đi, Tần Châu nhìn cậu một cái rồi nói: “Mua bảo hiểm là để cho gia đình một niềm an ủi cuối cùng, nếu chẳng may không thể rời khỏi Thế giới Quy tắc, ít ra nó cũng là sự an ủi đối với gia đình em.”

Lâm Dị không nói nữa, trầm mặc một lát mới nói: “Đàn anh, em có thể mua loại bảo hiểm rẻ nhất được không?”

Tần Châu bị cậu chọc cười: “Nhóc thiên tài, rốt cuộc em nghèo cỡ nào vậy?”

Lâm Dị cho Tần Châu xem tin nhắn số dư trong điện thoại di động, vừa đau buồn vừa uất ức nói: “Đàn anh, số âm rồi đó! Số dư toàn bộ là số âm luôn rồi, giờ tiền để ăn em còn không có nữa.”

Một giây tiếp theo, Tần Châu đưa cho cậu một tấm thẻ trường: “Thoải mái quẹt.”

Lâm Dị: “...Em không ăn cơm mềm.”

(*): chỉ loại người ăn bằm

Tần Châu khịt mũi, tức giận nói: “Không ăn cơm mềm? Tiếc quá đi thôi, thẻ của tôi là thẻ không giới hạn đấy.”

Lâm Dị: “Cần, cần, cần.”

“Đàn anh tốt bụng thật á, ăn cơm mềm cũng thật là ngon quá đi.”

Lâm Dị vui vẻ bước đi cầm theo thẻ trường và quyển nội quy.

Ký túc xá của cậu vẫn chưa dọn dẹp, trời cũng sắp tối, nếu cậu không dọn dẹp thì tối nay không có chỗ ở mất.

Trên đường đến ký túc xá sinh viên, Lâm Dị sợ có người thèm muốn chiếc thẻ không giới hạn này nên quyết định kẹp vào trong quyển nội quy trường.

Cũng tiện tay liếc qua một chút, cậu lật thẳng đến trang thứ bảy, dừng lại đọc quy tắc thứ bảy.

Quy tắc 7-7: Không có quy tắc.

Lâm Dị sửng sốt.

Nội quy trường học, là vật sống...

--

Sau một thời gian theo dõi độc giả đọc truyện và theo dõi cmt của mọi người thì mình quyết định bổ sung thêm phần này để giúp ích cho mọi người trong quá trình đọc truyện về sau, cũng như giải đáp một số thắc mắc sau khi end map này (chỉ những vấn đề sau khi kết thúc map này th, còn lại về sau sẽ được tác giả giải mã dần dần nha)

1. Về tuyến thời gian trong thế giới Quy Tắc:

Tốc độ dòng chảy thời gian trong thế giới Quy Tắc sẽ khác với thời gian ở thế giới thực. Như trong thế giới Quy Tắc 7-7 đã trôi qua được mấy ngày, nhưng ở hiện thực mới chỉ trôi qua 5 tiếng. Cho nên, những cảm giác như đói bụng,... sẽ được tương ứng như ở thế giới thực, dù ở trong thế giới Quy Tắc nhiều ngày nhưng nếu tốc độ dòng chảy ở hiện tại mới có vài tiếng thì sẽ không đói. Và tốc độ dòng chảy cũng nói lên thực lực của quái vật (cụ thể thế nào sẽ được mở tiếp ở những thế giới Quy Tắc tiếp theo)

2. Về người bị cuốn vào thế giới Quy Tắc:

Người tham gia bị cuốn vào thế giới Quy Tắc, thực chất chỉ là ý thức của họ bị cuốn vào thôi, còn thân xác vẫn ở ngoài đời và ở trong trạng thái ngủ say. Và khi người tham gia chết trong thế giới Quy Tắc, thì thể ngoài đời sẽ xuất hiện tử vong chiếu rọi.

* Trường hợp người tham gia bị quái vật bám: khi người mà quái vật bám vào bị giết thì thứ bị giết là quái vật chứ không phải người tham gia. Người tham gia bị quái vật bám sẽ không nhớ mọi chuyện xảy ra trong thế giới Quy Tắc (như vụ Vương Đạc nằm thẳng), cho nên Lâm Dị từng nói người bị quái vật bám may mắn là vì thế, chỉ khi phục bàn sai thì tất cả mới bị tận diệt bao gồm cả người bị quái vật bám. Thực lực của quái vật trong khi đang bám vào người tham gia sẽ như thế nào (map sau sẽ tường tận hơn)

3. Về các vấn đề trong thế giới Quy Tắc:

* Vấn đề quy tắc:

– Đối với quái vật: Quái vật đặt ra quy tắc và tôn hưởng quy tắc. Chính nó cũng tôn hưởng quy tắc (cho nên Lâm Dị đã lợi dụng điểm này để diệt luôn quái vật), quái vật có thể giết người tùy ý trước khi phục bàn.

– Đối với người tham gia: Người tham gia không được tấn công NPC, người

tham gia khi vi phạm quy tắc tử vong thì ban đêm sẽ bị NPC giết chết, chỉ khi chẵn chẵn đã vi phạm 100% quy tắc tử vong thôi, không thì còn thở là còn gỡ=))

* Vấn đề thiết lập thế giới:

Câu chuyện trong thế giới Quy tắc chỉ là THUẬT LẠI câu chuyện của quái vật lúc sinh thời. Quái vật tạo ra thế giới dựa vào góc nhìn của chính nó lúc nó còn sống. Cho nên tất cả nhân vật trong thế giới Quy Tắc đều chỉ là NPC do quái vật tạo ra, việc giết những nhân vật ác trong thế giới này để 'trả thù' cho quái vật như một số góc nhìn của nhiều độc giả là một điều không quá cần thiết (và quan trọng là người tham gia không thể tấn công NPC). Theo góc nhìn của mình (với tâm thế chỉ mới đọc xong map này thôi), việc giết quái vật cũng tựa như việc mình đang giải thoát cho nó vậy, còn có phải giải thoát thật như quan điểm của mình hay không thì hổng biết nha=)))

Chương 24 Hội sinh viên Tần Châu, chủ tịch Hội Sinh Viên-

Chương 24: Hội sinh viên

Lâm Dị dụi dụi mắt vài lần, mặc dù cậu vừa tiến vào quy tắc 7-7, ở thế giới thực mới trôi qua hơn năm tiếng đồng hồ, nhưng đã nhiều ngày cậu không được chớp mắt rồi.

Cậu nghĩ chắc mình nhìn nhầm thôi.

Nhưng lần này, Lâm Dị nhìn kĩ hơn, quy tắc thứ bảy ở trang thứ bảy thực sự có nội dung 'không có quy tắc'.

Họ vừa mới bước ra khỏi Thế giới Quy tắc 7-7, chắc chắn vẫn chưa có thời gian để chỉnh sửa nhanh đến vậy được.

Lâm Dị cảm giác hình như bản thân vừa phát hiện ra điều gì đó nghiêm trọng lắm, cậu vô thức quay người tìm bóng dáng Tần Châu để xác nhận lại, nhưng đi được vài bước thì lại thôi.

Trời đã tối, nội quy trường quy định ban đêm không được tùy tiện đi lại trong khuôn viên, nếu bây giờ cậu quay lại tìm Tần Châu. Chẳng những không hỏi được gì, có khi còn bị Tần Châu cốc đầu vài cái nữa ấy.

Biết nội quy trường là một vật sống, Lâm Dị không dám nhét tấm thẻ quý báu vào trong quyển nội quy nữa. Cậu sợ nhỡ nó nuốt mất thẻ của mình, thì người mắc chứng sợ xã hội như cậu làm sao có gan dám đối diện với Tần Châu để xin thêm cái thẻ khác chứ.

Nghĩ đến đây, Lâm Dị cẩn thận nhét tấm thẻ vào túi, để chung với chiếc MP4 của mình rồi bước nhanh về ký túc xá đã được chỉ định.

Tất cả ký túc xá sinh viên của Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên đều được tập trung cùng một khu, tổng cộng có ba tòa, không phân biệt nam nữ.

Lâm Dị đi đến chỗ di quản lý ký túc xá để lấy chìa khóa, nhìn thấy số được dán trên chìa khóa, cậu cảm nín luôn.

304.

Sao mà trùng hợp quá vậy.

“Giữ chìa khóa cẩn thận nhé, nếu làm mất thì phiền phức lắm đấy.” Dì quản lý ký túc xá hầu như đều dặn dò câu này với sinh viên, sau đó nói: “Không có việc gì thì đừng lên tầng bốn và tầng năm. Hai tầng đó là lãnh địa của tụi con gái đấy, trừ khi có trường hợp đặc biệt, không thì sẽ bị trừ điểm.”

Lâm Dị gật đầu, dì quản lý ký túc xá nói tiếp: “Sao con lại về muộn vậy? Đi thu dọn đồ đạc rồi ngủ đi.”

Dì quản lý ký túc xá cho Lâm Dị mượn dụng cụ dọn dẹp, nói: “Trời cũng tối rồi, đêm đến nếu con không dám xuống, ngày mai trả lại dì cũng được.”

“Cảm ơn dì ạ.” Lâm Dị lễ phép cảm ơn rồi cầm chìa khóa và dụng cụ dọn dẹp về phòng của mình.

Khu ký túc xá mà cậu được phân công đều là phòng đơn, dường như đã lâu ngày không có người ở nên khi Lâm Dị vừa mở cửa ‘cạch’ một tiếng, lúc bật đèn lên, mắt thường cũng có thể nhìn thấy được bụi bay mịt mù trong ánh sáng.

Cậu đến ký túc xá tương đối muộn, nhưng Lâm Dị phát hiện những sinh viên năm nhất đã đến ký túc xá trước cậu đều không có tâm trạng dọn dẹp vệ sinh.

Bọn họ đi về ký túc xá rồi khóc lóc trong sự bất lực. Tiếng khóc dễ làm ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác nên những tiếng nức nở bị kìm nén hay tiếng khóc đứt quãng giờ đây cũng vang vọng khắp tòa nhà.

Còn đáng sợ hơn cả Thế giới Quy tắc 7-7 ấy.

Lâm Dị không để ý tới những thứ này nữa, hiện tại cậu rất muốn leo lên giường ngủ một giấc. Thế là cậu nhanh chóng dọn dẹp vệ sinh, sau khi thu dọn xong, trong phòng ký túc xá vẫn còn nồng nặc mùi hôi hám.

Vốn dĩ cậu tính mở cửa sổ ra để giảm bớt mùi hôi trong phòng, nhưng cửa sổ vẫn bị niêm phong, tuy biết rằng giờ mở cửa sổ cũng không có vấn đề gì nữa rồi nhưng vẫn rất phiền toái.

Vì thế Lâm Dị mở cửa phòng ra, vừa mở cửa thì thấy phía phòng đối diện cũng vậy, trước mặt cậu là một nam sinh đi ra từ phòng ký túc xá của mình, ánh mắt hướng về phía Lâm Dị

“Bạn học, tôi tên Trình Dương.” Trình Dương cười ‘hehe’, đứng ở cửa cầm điều thuốc: “Trình bên cạnh bộ Hòa, Dương trong Dương cương chi khí. Cậu thì sao?”

Lâm Dị: "..."

Hiện tại cậu nhìn mặt Trình Dương vẫn bị căng thẳng chết đi được.

Lâm Dị chưa kịp trả lời, Trình Dương đã 'hử' một tiếng, vẻ mặt kì lạ, nói: "Bạn học, chúng ta gặp nhau ở đâu rồi đúng không?"

"...Đâu có." Lâm Dị suy nghĩ một chút, lắc đầu, không phải cậu muốn lơ đi mối quan hệ của hai người, mà là hiện tại cậu buồn ngủ lắm rồi, nếu giờ cậu mà nói có quen biết, chắc cậu phải ngồi tám chuyện với Trình Dương đến lúc nào mới dừng cũng không biết mất.

Thôi để hôm khác đi.

Nghĩ đến đây, Lâm Dị nhìn thấy điều thuốc lá của Trình Dương bèn phẩy phẩy tay một tí, bắt chước cách giới thiệu tên của Trình Dương: "Lâm trong song mộc, Dị trong kì dị."

"Ồ ồ, cậu không hút thuốc nhỉ?" Trình Dương đặt điều thuốc trở lại: "Rất, rất tốt đấy."

Trình Dương nói chuyện một cách lúng túng.

Lâm Dị biết Trình Dương sợ hãi, lúc túng nói chuyện với cậu, bèn chuyển chủ đề, an ủi: "Anh Trình Dương, đọc thuộc thịnh vượng, dân chủ, hòa bình có ích lắm đấy."

Trình Dương sững sốt.

"Dọn dẹp xong chưa?" Lâm Dị hỏi.

"Còn chưa bắt đầu nữa." Trình Dương liếc phòng của mình, sau đó nhận ra Lâm Dị đang khéo léo kết thúc cuộc trò chuyện, vội vàng nói: "VẬY CẬU... CẬU VÀO DỌN DẸP TRƯỚC ĐI."

Lâm Dị định trả lại dụng cụ dọn dẹp cho dì quản lý ký túc xá, cậu vẫn chưa nhận được lịch học nên đoán còn lâu mới đến thời gian lên lớp. Giờ cậu trả đồ rồi an tâm ngủ một mạch đến sáng mai luôn.

Lúc Trình Dương chuẩn bị trở lại phòng mình, cậu ta quay người: "Ừm, Lâm... bạn học Lâm Dị, cậu mua dụng cụ vệ sinh ở đâu vậy?"

Lâm Dị nói: "Ra chỗ dì quản lý là..."

Cậu còn chưa kịp nói xong đã bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Lâm Dị lấy điện thoại di động từ trong túi ra, Trình Dương cũng vậy, điện

thoại di động của cậu và Trình Dương đều vang lên cùng một lúc. Không chỉ là hai người, Lâm Dị nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động vang khắp tầng ký túc xá.

Cuộc gọi đến không phải là một chuỗi số điện thoại mà chỉ có ba từ – hội sinh viên.

Lâm Dị lén liếc qua màn hình điện thoại của Trình Dương, cũng giống cậu, là cuộc gọi tới từ hội sinh viên.

Trên màn hình điện thoại không có lựa chọn kết nối hay cúp máy, sau nhạc chuông là giọng nói của một người nào đó vang lên, giống giọng phát thanh viên của đài phát thanh trường học: “Tất cả sinh viên năm nhất lập tức tập trung tại sảnh tầng một ký túc xá. Sau ba phút không có mặt, tự gánh chịu hậu quả.”

Giọng nói chỉ vang lên một lần rồi im bặt.

Lâm Dị nhìn thấy Trình Dương nhận được cuộc gọi thì vui lắm. Nhưng đặt điện thoại lên tai xong, cậu ta lại thất vọng hạ xuống.

Điện thoại di động vẫn không có tín hiệu, bọn họ không thể liên lạc với thế giới bên ngoài.

Lại không ngủ sớm được rồi, Lâm Dị nhét điện thoại lại vào túi.

Trình Dương bên cạnh do dự một chút, hỏi cậu: “Bạn học Lâm Dị, đi cùng nhau nha?”

Lâm Dị gật đầu: “Được.”

Đang nói chuyện, tiếng cửa mở lần lượt từ tầng ba truyền đến.

Sau một đêm ở một khách sạn rồi đến con đường lầy lội đột ngột biến đổi trong khuôn viên trường, cộng với việc hội sinh viên gửi thông báo một cách kỳ lạ như vậy, tân sinh viên không một ai dám trái lời nên tất cả đều ra khỏi ký túc xá, ai nấy đều im lìm đi xuống tầng một.

Sau khi Lâm Dị đóng cửa lại, cậu mang theo dụng cụ dọn dẹp và cùng Trình Dương hòa mình vào đám đông.

Khi bọn họ đến đại sảnh tầng một của ký túc xá, xung quanh đã chật kín sinh viên năm nhất.

Mặc dù có rất nhiều người nhưng lại yên tĩnh đến lạ thường, ánh mắt của mọi người đều dán chặt vào cửa chính của ký túc xá.

Dáng người Lâm Dị khá cao, cậu chỉ cần nhẹ nhàng ngược mắt lên, có thể thấy được vài người đứng ở cửa.

Họ đeo phù hiệu ở trước ngực, phù hiệu là logo đại diện cho hội sinh viên, dưới logo có tên của từng người.

Những người trong hội sinh viên kiểm tra thời gian, ba phút đã hết.

Nhưng rõ ràng không ai trong số họ có ý định lên tiếng mà chỉ thì thầm với nhau điều gì rồi không ngừng nhìn ra phía cửa.

“Anh Châu vẫn chưa đến à?”

“Cuộc họp vẫn chưa kết thúc, hay chúng ta bắt đầu trước đi.”

“Thế thì không đợi nữa.” Một cô gái cao lớn nhìn qua tân sinh viên một lượt, sau đó hắng giọng, lớn tiếng nói: “Tôi là phó chủ tịch hội sinh viên, Âu Oánh. Tôi vô cùng vô cùng cực kì hiểu cho tâm trạng của mọi người lúc này, cho nên tôi cho các bạn một phút để điều chỉnh tâm lý, sau một phút tôi sẽ nói cho các bạn biết một số vấn đề của trường.”

Mọi người nhìn nhau, trên mặt ai cũng đều lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng không có cách nào khác, bọn họ đã tới đây rồi, ngôi trường này xảy ra chuyện gì, đây là chuyện bọn họ cần phải biết.

Lâm Dị đứng ở hàng cuối, mặc dù Tần Châu đã nói với cậu rất nhiều điều về Thế giới Quy tắc, nhưng về trường Đại học này, hẳn mới nói qua vài câu.

Cậu cũng khá tò mò về nơi này.

Vì vậy cậu kiên nhẫn chờ đợi từng phút từng giây trôi qua, Trình Dương bên cạnh lại ‘Éc’ một tiếng.

Lâm Dị nhìn cậu ta: “?”

Trình Dương cười xấu hổ, đến gần Lâm Dị nói: “Bạn học Lâm Dị, cậu đừng thấy tôi trai tráng thế này mà hiểu nhầm. Thực ra, lá gan tôi tỉ lệ nghịch với độ to xác của tôi á. Nhưng không biết tại sao, lúc tôi đứng cạnh cậu lại có cảm giác an toàn lắm luôn, như kiểu cậu từng cứu tôi một mạng ấy.”

Lâm Dị im lặng tránh ra xa hẳn, nói: “Đừng nhìn tôi bình tĩnh mà hiểu lầm, tôi cũng đang sợ lắm đấy.”

Trình Dương nói: “Chẳng nhìn ra luôn đó.”

Bởi vì đám đông, Trình Dương bị đẩy đến gần Lâm Dị, suy nghĩ một chút rồi

nói: “Bạn học Lâm Dị, nếu tôi và cậu đã gọi nhau là anh em, vậy thì tôi cũng mạnh dạn mong được gọi cậu là ‘Anh Lâm Dị’, cậu không bận tâm đâu ha.”

Ba chữ “Anh Lâm Dị” khiến Lâm Dị run hết cả người, vội vàng nói: “Đừng, đừng, đừng, gọi tôi bằng tên là được rồi.”

“Được thôi.” Trình Dương nói: “Anh Lâm Dị.”

Mãnh nam Lâm Dị khóc thét.

Một phút giữa cậu và Trình Dương rất nhanh đã trôi qua, Âu Oánh nói: “Được rồi, đã hết giờ.”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Âu Oánh.

“Những gì tôi sắp nói tiếp theo có thể sẽ phá vỡ đức tin của các bạn.” Âu Oánh tiêm trước một liều cho tất cả tân sinh viên, sau đó tạm dừng một lát.

“Trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên hay nói cách khác là cơ sở nuôi dưỡng quái vật.” Âu Oánh nghiêm túc nói: “Không phải phép ẩn dụ đâu, ở đây có rất nhiều quái vật hàng thật đấy, và bạn, chúng tôi, hay tất cả mọi người trong trường đại học này đều là chất dinh dưỡng cho lũ quái vật kia.”

Cô nhấn mạnh vào từ ‘quái vật’ và ‘chất dinh dưỡng’.

Đám đông bỗng trở nên bất an.

Trình Dương ban đầu còn run rẩy, nhưng khóe mắt lại thoáng thấy Lâm Dị vẫn rất bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Anh Lâm Dị, không nhìn ra anh đang hoảng sợ luôn đó.”

Lâm Dị ôm mặt đau đớn.

Giọng nói Âu Oánh vẫn văng vẳng bên tai, trước đó cô đã cho mọi người thời gian để điều chỉnh tâm lý cho nên khi giới thiệu về trường đại học, cô cũng không cho mọi người thời gian để tiêu hóa những sự thật quái đản này nữa.

“Quái vật là quy tắc trong nội quy trường học, mỗi quy tắc tương ứng với một con quái vật. Người vi phạm sẽ bị kéo vào Thế giới Quy tắc, nói chung là thế giới của những con quái vật ấy. Nếu bạn chết trong Thế giới Quy tắc, đồng nghĩa với việc bản thân cũng chết ở hiện thực. Đừng hi vọng có ai đến cứu chúng ta. Những người đã được ngôi trường này lựa chọn đều bị thế giới ngoài kia quên lãng. Dù là cha mẹ, vợ chồng hay bạn thân, các mối quan hệ có thân thiết đến đâu thì dần dần họ cũng sẽ quên đi chúng ta, coi như chúng ta chưa từng tồn tại trên cõi đời này.”

Tình trạng bất an ngày càng gia tăng rồi lan rộng ra khắp đám đông.

Miệng Trình Dương hình chữ O, toàn thân hóa đá: “Sẽ bị lãng quên...”

Lâm Dị có thể hiểu được lý do Trình Dương kinh ngạc, dù sao cũng là con trai của người đàn ông giàu nhất tỉnh Dung, bị người cha nhiều tiền quên lãng đúng là khổ thật.

Bị người thân, bạn bè lãng quên, còn sống thì không ai quan tâm, khi chết cũng chẳng ai nhớ đến.

Lúc này Lâm Dị mới hiểu được lý do Tần Châu muốn mua bảo hiểm cho toàn bộ học sinh, bởi vì bảo hiểm không chỉ là niềm an ủi cho gia đình họ mà còn là để lại một chút màu sắc cuối cùng trong ký ức của người thân họ.

Người thân có thể không còn nhớ đến họ nữa nhưng khi tiền bảo hiểm được gửi về, những người thân yêu có thể sẽ nhận ra tên họ thêm lần nữa.

Lâm Dị đột nhiên cảm thấy không an lòng khi lấy tấm thẻ này.

Lúc đó cậu chỉ đơn thuần nghĩ rằng tiền bảo hiểm sẽ không ảnh hưởng gì đến cha mẹ cậu, nhưng cậu không ngờ ẩn ý trong đó lại sâu xa đến như vậy.

Phải tìm cơ hội trả lại thẻ cho Tần Châu thôi.

Nhưng đây là thẻ không giới hạn đó.

Lúc Lâm Dị vẫn còn đang do dự, lại nghe Âu Oánh nói: “Chỉ có chúng ta mới có thể cứu được chúng ta. Trong quyển nội quy, các bạn có thể thấy được hầu hết quy tắc đều có giải pháp, hôm nay rất nhiều học sinh gặp phải con quái vật 3-7. Đó là quy tắc thứ bảy ở trang thứ ba, khi xi măng biến thành vũng lầy, nếu không kịp rời đi sẽ bị kéo vào Thế giới Quy tắc. Vì vậy mọi người đều nhất định phải ghi nhớ cho kĩ nội quy của trường.”

Các sinh viên năm nhất nhìn nhau với ánh mắt thất vọng, một số trong họ có mang theo quyển nội quy. Sau đó là tiếng lật sách vang lên trong không gian im lặng đầy chết chóc, đột nhiên có người hỏi: “Tại sao điều 6 trang 2 vẫn đang chờ bổ sung?”

“Điều 9 trang 3 cũng đang chờ bổ sung.”

“Điều 5 trang 4 cũng vậy.”

“Điều 5 trang 8!”

“Trang 9...”

“Trang 10...”

Nghe được những lời này, Lâm Dị có chút sửng sốt. Thực sự cậu chưa có thời gian đọc hết quyển nội quy, lúc còn nghỉ hè, mỗi lần cậu định đọc thì đều bị cha mẹ ngăn cản. Giấy nhập học có ghi rõ không được cho người khác mượn quyển nội quy trường, trên đường đi học cậu cũng không dám lấy nó ra đọc. Cuối cùng đến được đây rồi thì lại bị kéo vào quy tắc 7-7.

Lâm Dị không ngờ lại có nhiều quy tắc đang chờ bổ sung như vậy.

“Nội quy chờ bổ sung có nghĩa vẫn chưa tìm được cách nào để đối phó.” Âu Oánh trả lời câu hỏi của mọi người: “Nhưng các bạn cũng đừng quá lo lắng. Cho đến nay, ngoài quy tắc 7-7, thì những quy tắc chờ bổ sung kia tỷ lệ xuất hiện không quá cao.”

Có người lật giở quyển nội quy, sau đó ngơ ngác hỏi: “Quy tắc 7-7 là gì?”

Mặc dù Âu Oánh cảm thấy bọn họ hỏi khá kỳ lạ, trong quyển nội quy trường rõ ràng đã có câu trả lời rồi, nhưng cô, thân là người được chủ tịch hội sinh viên giao phó đến đây nên sẽ cố gắng hết sức để trả lời câu hỏi của mọi người.

Vì vậy, cô kiên nhẫn trả lời: “Tất cả các cửa sổ trong khuôn viên trường đều được niêm phong, nếu có cửa sổ mở (chờ bổ sung)”.

“Tức là nếu cửa sổ đột nhiên mở ra, quái vật 7-7 sẽ tới tìm chúng ta sao? Không có đường trốn thoát, chỉ có thể bị nó kéo vào Thế giới Quy tắc rồi cứ thế chết thôi à?”

Một người nào đó đã phát hiện ra ý nghĩa thực sự của cụm ‘đến nay vẫn chưa có cách giải quyết’.

Như một giọt nước rơi vào chảo dầu đang sôi, nỗi bất an hoàn toàn bao trùm lên mọi người.

“Tiến vào Thế giới Quy tắc không có nghĩa là sẽ chết đâu, chỉ là tỷ lệ sống sót không cao lắm thôi.” Âu Oánh nhìn về phía nam sinh đang nói: “Nhưng các bạn cũng đừng quá lo lắng, trường sẽ có biện pháp phù hợp để đảm bảo các bạn được an toàn.”

“Thật... Thật sao?” Một cô nữ sinh nhút nhát bắt đầu khóc lóc, cô nghe được lời nói của Âu Oánh thì vội ngược mắt lên nhìn như thể đang nhìn một cọng rơm cứu mạng.

Âu Oánh nói: “Tín chỉ, điểm số và thành tích hàng ngày sẽ được hội sinh viên

ghi chép lại và xếp hạng, những học sinh xếp hạng thấp hơn sẽ bị đưa vào Thế giới Quy tắc đang chờ bổ sung. Chỉ cần có đủ số người vào là được. Nếu đạt đủ số người tiến vào Thế giới Quy tắc, thì trước đợt kéo vào tiếp theo, tạm thời sẽ không liên lụy đến người khác.”

Đại sảnh tầng một của ký túc xá im lặng một hồi rồi bùng nổ.

“Gì cơ? Vậy là ý gì?”

“Bị đưa vào?”

“Cô... cô muốn hiến tế chúng tôi cho quái vật đấy à?”

Âu Oánh im lặng nhìn mọi người, ngầm đồng tình với lời nói của họ.

Lúc này, có người chợt nghĩ tới cái gì, hét lớn: “Sao có thể như vậy! Tại sao hội sinh viên các người lại tự ý quyết định sống chết cho bọn tôi!”

Một hòn đá làm dậy sóng cả mặt hồ.

“Dựa vào đâu chứ! Các người dựa vào đâu! Các người thì có cái thá gì!”

“Hội sinh viên các người thì sao? Nếu hội sinh viên mấy người ghi lại thứ hạng, chắc chắn sẽ không có người của hội sinh viên chứ gì! Thế chẳng phải bọn tôi chịu chết thay hội sinh viên mấy người à.”

Những lời phản nộ cứ thế tuôn ra, nhưng Lâm Dị vẫn đứng đó, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Sau đó cậu mới nhận ra rằng lúc giới thiệu bản thân trong Thế giới Quy tắc 7-7, Vương Đạc và Từ Hạ Tri không nghỉ ngơi đi chơi bóng rổ mà ở ký túc xá học bài.

Thì ra đó chính là lý do khiến bọn họ bị ‘kéo vào’.

Mọi người trừng mắt nhìn về phía hội sinh viên, Âu Oánh đã đoán trước được phản ứng của mọi người, cô giải thích: “Đây là quy định của trường, trước mắt thì hội sinh viên cùng nhà trường vẫn đang tìm hướng giải quyết. Trước khi có kết quả xin mọi người yên tâm, hội sinh viên không có bí mật thao túng gì hết, chúng tôi vẫn luôn nghĩ cách bảo vệ các bạn.”

Nhưng vào lúc này, âm thanh náo động gần như đánh sập nóc tòa nhà, không ai để vào tai những lời của Âu Oánh.

Bên cạnh Âu Oánh, có người đang thì thầm điều gì đó với cô.

Sắc mặt Âu Oánh thay đổi, cô cố gắng ngăn cản đám người mất trật tự này.

“Đính chính lại một thông tin, quy tắc 7-7 đã biến mất...” Âu Oánh nói nửa chừng liền cau mày.

Mọi người đều đang đắm chìm trong việc hội sinh viên nắm quyền chủ động, ai nấy cũng trừng mắt nhìn Âu Oánh, chẳng ai để tâm đến việc cô đính chính thông tin nữa rồi.

Lâm Dị vẫn đang nghiền ngẫm, Trình Dương bên cạnh sửng sốt một chút, sau đó gãi đầu: “Thôi xong một đời trai, mỗi lần tôi đọc sách là toàn ngu quên thôi.”

Sau đó cậu ta quay sang hỏi Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, anh thì sao?”

Lâm Dị vô cùng hối hận vì lỡ mồm, khiến Trình Dương cứ “Anh Lâm Dị”, “Anh Lâm Dị” không ngừng nghĩ.

Lúc cậu đang định cầu xin Trình Dương đừng gọi mình như vậy thì một giọng nói lạnh lùng vang lên.

— “Người ồn ào nhất, cậu mặc áo vàng, lại đây.”

Giọng nói này rất quen thuộc với Lâm Dị, chủ nhân tấm thẻ mà cậu không muốn trả lại đã tới.

Lâm Dị siết chặt tấm thẻ trong túi, sau đó ngẩng đầu nhìn lên.

Tần Châu từ phía ngoài ký túc xá đi vào, lôi một nam sinh mặc áo vàng ra khỏi đám người.

Lâm Dị biết rõ lực tay của Tần Châu, nam sinh áo vàng giãy giụa mấy lần cũng không có kết quả gì, mãi đến khi Tần Châu buông cậu ta ra mới thoát được.

Tần Châu: “Ồn ào cái gì?”

Nam sinh áo vàng đỏ bừng cả mặt, khí thế của Tần Châu làm cậu ta sợ hãi, giọng nói trong nháy mắt trở nên yếu ớt: “Tại sao hội sinh viên các người lại tự ý quyết định sống chết cho người khác?”

Tần Châu lại hỏi: “Cậu tận mắt nhìn thấy không?”

Nam sinh áo vàng nghẹn ngào, sau đó lẩm bẩm: “Đoán là biết rồi còn gì... Nếu không thì tại sao các người lại đặt ra quy định kiểu thế chứ? Quy tắc kiểu này không phải để bảo vệ bọn tôi, mà là để bảo vệ hội sinh viên các người mới đúng. Trông thì giống nội quy trường đấy, nhưng thực tế là nội quy của hội sinh viên nhỉ!

“Ý cậu là cậu muốn bãi bỏ quy định này, để lũ quái vật tùy ý tìm kiếm con mồi. Dù cậu có cố gắng và cẩn thận đến đâu, cái chết vẫn sẽ theo đuổi cậu ở khắp nơi? Từng phút từng giây trôi qua phải sống trong nỗi lo lắng, không biết bao giờ sẽ đến lượt mình chết?” Tần Châu trừng mắt nhìn cậu ta: “Hay cậu cho rằng mình là ông hoàng may mắn, vĩnh viễn không bao giờ bị quái vật tìm ra, ai mà bị quái vật nhắm vào thì coi như người đó đen đui sao? Áo vàng, ý cậu là thế đúng không? Đương nhiên cậu hoàn toàn có thể viết đơn góp ý qua email của hiệu trưởng, đây là quyền lợi của cậu.”

Áo vàng ngẩn người.

Cậu ta chẳng thể đảm bảo rằng mình sẽ không bị nhắm vào, tất cả mọi người ở đây đều có khả năng bị quái vật tìm đến. Trên thực tế, biện pháp này vẫn có thể khiến sinh viên cảm thấy thoải mái và cảm nhận được một chút hy vọng sống sót nào đó.

Chỉ cần thành tích tiến bộ, thái độ ở trường tốt, tỉ lệ tử vong sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng áo vàng vẫn như cũ, lấp bắp nói: “Chẳng phải hội sinh viên bắt người đem đi nuôi quái vật sao. Mấy người đang dùng mạng người khác đổi lấy mạng của mình còn gì.”

Tần Châu không thêm giải thích, đứng đối diện với đám người, liếc nhìn qua: “Vậy tôi sẽ cho các cô cậu cơ hội để gia nhập hội sinh viên, nếu ai muốn gia nhập hội sinh viên thì giơ tay. Để tôi xem thử.”

Đám đông do dự một lúc, nhưng tạm thời không có ai giơ tay.

“Tôi rất muốn mấy người gia nhập đấy, không gạt đâu, tôi mà gạt cô cậu thì tôi là chó.” Tần Châu nói: “Dù sao, gia nhập hội sinh viên cũng không có yêu cầu gì cả, phụ thuộc vào nguyện vọng cá nhân thôi.”

Đám sinh viên năm nhất, cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu.

Áo vàng nghiêng răng, giơ tay lên cao. Dưới sự dẫn đầu của Áo vàng, các tân sinh viên khác cũng bắt đầu giơ tay. Dần dần, toàn bộ khu sảnh tầng một của ký túc xá trở thành một ‘rừng cánh tay’ dày đặc.

“Giơ tay hết đúng không?” Tuy Tần Châu hỏi như vậy nhưng hẳn cũng không có gì ngạc nhiên lắm.

Hắn thấp giọng gọi Âu Oánh: “Âu Oánh, đăng ký đi.”

Lâm Dị không có giơ tay, cậu biết Tần Châu vẫn luôn bảo vệ bọn họ, xuyên

qua 'Rừng cánh tay' rậm rạp, Lâm Dị cũng nhận ra hình như Tần Châu đang tức giận.

Để bản thân có thể yên tâm quệt thẻ Tần Châu, cậu vội vàng lấy lòng hẳn: "Đàn anh, em... em không tham gia."

Có trời mới biết lời nói này đã tiêu hao bao nhiêu năng lượng của cậu.

Âm thanh cậu thu hút vô số ánh mắt, trong đó có Tần Châu.

Tần Châu nhìn Lâm Dị, sau đó móc ngón tay: "Nào, lại đây đứng."

Rồi chỉ vào vị trí bên cạnh mình.

Lâm Dị đối mặt với nhiều ánh mắt, dừng cảm bước về phía trước giữa những ánh mắt phức tạp từ mọi lớp người. Trình Dương nhìn thấy anh em mình như vậy, lập tức buông tay xuống, lớn tiếng nói: "Em cũng không tham gia."

Lâm Dị: "..."

Tần Châu liếc nhìn Trình Dương: "Cậu cũng qua đây."

Vì thế Lâm Dị, Trình Dương cùng các thành viên hội sinh viên đứng đối diện với đám người, Trình Dương không cảm thấy khó chịu chút nào, cậu ta nghiêng đầu, nhỏ giọng nói với Lâm Dị: "Anh Lâm Dị, thế này đủ làm bạn với anh chưa."

Lâm Dị suy sụp, khàn giọng nói: "... Gọi tôi là Lâm Dị thôi, xin anh đấy."

Trình Dương cười "hehe": "Tôi thật sự coi anh như anh em, đây là việc nên làm, anh đừng cảm thấy áp lực."

Sau khi cuộc họp này kết thúc, Lâm Dị chắc chắn phải kể cho Trình Dương nghe chuyện lúc còn ở Thế giới Quy tắc 7-7, ai lười biếng đều sẽ bị trừng phạt quả không sai mà.

Âu Oánh tổ chức xếp hàng đăng ký cho tân sinh viên muốn gia nhập hội sinh viên, Tần Châu nghe thấy Lâm Dị đang nhỏ giọng trò chuyện gì đó với Trình Dương, quay đầu lại nhìn Lâm Dị.

Hắn chỉ liếc một cái, rồi lại quay đi.

Sau đó Tần Châu nhìn về phía người xếp hàng đăng ký, nói: "Nói ngắn gọn một chút về trách nhiệm của hội sinh viên."

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Châu.

Tần Châu chậm rãi nói: “Nhiệm vụ chủ yếu của hội sinh viên là giám sát, kiểm tra tín chỉ, kiểm tra thành tích và kiểm tra sinh viên gặp phải vấn đề. Trách nhiệm thứ yếu là thường trực. Tôi sẽ nói rõ hơn về nhiệm vụ này, không phải là kiểu nhiệm vụ như mấy người nghĩ đâu. Khác ở chỗ, khi đến phiên cô cậu trực ban, phải đứng canh gác những chỗ quái vật hay xuất hiện, nhắc nhở các sinh viên khác để không bị kéo vào Thế giới Quy tắc.”

“Để mà đúng không?” Tần Châu quay đầu nhìn vào đám người.

Các tân sinh viên sững sốt, họ không ngờ mọi chuyện lại phát triển theo hướng này.

Đứng canh gác những nơi quái vật hay xuất hiện, có khác gì nhảy vào chỗ chết đâu?

“Đương nhiên, còn có nhiệm vụ khó khăn hơn đây.” Tần Châu châm một điều thuốc: “Hội sinh viên có đội cảm tử chuyên phụ trách tiến vào Thế giới Quy tắc. Chắc đoán được hết rồi phải không, bingo, đội cảm tử sẽ luân phiên làm nhiệm vụ đây.”

Bấy giờ, tầng một của ký túc xá hoàn toàn rơi vào im lặng.

“Vậy cậu vẫn quyết định tham gia hội sinh viên à?” Tần Châu hỏi.

Không còn ai giơ tay nữa.

Những người đã điền đơn đăng ký đều lộ rõ vẻ tiếc nuối.

“Tần Châu, chủ tịch hội sinh viên, muốn khiếu nại thì đến tìm tôi, chứ mẹ nó đừng có chửi bới hội sinh viên.” Tần Châu dựa vào tường lạnh lùng nói.

Không ai dám nói câu nào.

Tần Châu liếc nhìn mọi người: “Bây giờ quay về ghi nhớ nội quy của trường đi, đợt lát nữa cố vấn thông báo rồi cô cậu sẽ biết tình hình ngày mai như nào.”

Chương 25: Kỳ đưa người vào thế giới Quy Tắc Từ năm tôi tự sát...-

Chương 25: Kỳ đưa người vào thế giới Quy Tắc

Đám đông cũng dần giải tán, vào lúc áo vàng chuẩn bị rời đi, Tần Châu đột nhiên nói: “Đứng yên.”

Áo vàng dừng lại, lo lắng nhìn Tần Châu.

“Tên.” Tần Châu liếc cậu ta một cái.

Sắc mặt Áo vàng đột ngột thay đổi, lúc này mới giật mình, cậu ta hồi hận rồi. Hội sinh viên vừa mới đề cập đến thái độ thường ngày sẽ được ghi chép lại trong hồ sơ, vừa rồi cậu ta làm loạn hết lên, có được tính là biểu hiện không tốt không...

Hành động của cậu ta còn thu hút cả chủ tịch hội sinh viên cơ mà.

Áo vàng giật giật môi, Tần Châu hơi mất kiên nhẫn, lặp lại lần nữa: “Tên.”

Áo vàng thoáng chốc không chịu nổi được nữa, Tần Châu cau mày, mất kiên nhẫn xua xua tay, hắt nhìn tên hèn nhát trước mặt: “Cút cút cút.”

Áo vàng như nhận được ân xá, loáng qua một cái đã thấy chạy biệt tăm.

Tần Châu chỉ muốn biết tên của áo vàng, bình thường loại ba gai này sẽ gây ra nhiều phiền phức nên cần phải cẩn thận. Giống như lần đầu tiên gặp nhóc thiên tài, hắn cũng cảm thấy nhóc thiên tài là một đứa ba gai thích tặng đầu mình cho quái vật.

Nhưng so sánh ra, ba gai này với ba gai kia thì đúng là khác biệt.

Lúc này Tần Châu mới nhìn về phía Lâm Dị, nhóc thiên tài theo bản năng tránh đi ánh mắt của hắn, sau đó mới ý thức được có gì đó không ổn, quay đầu lễ phép chào hỏi Tần Châu: “Chào đàn anh nha.”

Tần Châu hỏi: “Trời sắp tối rồi, còn không quay về ngủ đi chứ đứng đây làm gì?”

Thực ra Lâm Dị nghe lời này của Tần Châu xong thì vô cùng cảm kích, cậu muốn chuồn lắm rồi, đôi mắt tinh tường này có thể nhìn thấy Tần Châu đang rất tức giận.

“Đàn anh ngủ ngon, tạm biệt đàn anh ạ.” Lâm Dị rời đi.

Trình Dương vội vàng nói: “Này, anh Lâm Dị, chờ tôi với...”

Đợi hai người rời đi, Âu Oánh đi tới với vẻ mặt lo lắng: “Anh Châu, nội quy trường học...”

Tần Châu nói: “Tự động cập nhật.”

Sắc mặt Âu Oánh lập tức tái nhợt: “Sao... sao có thể?”

Nội quy trường được hội sinh viên lập thành một cuốn sách, mọi nội quy đều được họ ghi lại. Bất cứ khi nào có người thoát ra khỏi Thế giới Quy tắc thành công, hội sinh viên sẽ ngay lập tức tổ chức một cuộc họp để tính toán biện pháp đối phó thông qua những quy tắc tử vong đã biết được trong thế giới quy tắc.

Hội sinh viên sẽ kiểm tra các biện pháp đối phó đã được tính toán ấy để xem liệu họ có thể trốn thoát được hay không, và nếu thành công, hội sinh viên sẽ cập nhật ngay vào quyển nội quy của trường.

Âu Oánh tưởng rằng lần này cũng vậy, nhưng thực tế, Tần Châu mở cuộc họp là vì nội quy trường học đã tự động cập nhật.

Việc tự động cập nhật của nội quy trường khiến Âu Oánh không khỏi nghĩ tới suy luận của vị đàn anh kia – trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên là một Thế giới Quy tắc thực sự.

Cái lạnh xuyên thấu qua từng lỗ chân lông trên cơ thể, Âu Oánh cảm thấy ớn lạnh: “Anh Châu, anh đã gặp phải chuyện gì trong Thế giới Quy tắc 7-7 vậy?”

“Các cậu về trước đi.” Tần Châu nói với các sinh viên khác trong hội, sau đó nhìn Âu Oánh: “Vừa đi vừa nói chuyện.”

Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên có ba dãy ký túc xá, sinh viên năm nhất ở một dãy nhà riêng, tòa của sinh viên năm hai và tòa của năm ba sẽ có người của sinh viên năm cuối vào ở, suy cho cùng, số người có thể sống sót đến những năm cuối là quá ít ỏi.

Tần Châu và Âu Oánh đều sống ở ký túc xá của năm hai, ngay phía sau ký túc xá của sinh viên năm nhất.

Trên đường trở lại ký túc xá, Tần Châu nói với Âu Oánh: “Quái vật 7-7 bị giết rồi.”

Âu Oánh dừng lại, nhìn Tần Châu với vẻ mặt không thể tin nổi: “Quái vật 7-7

bị giết? Chuyện gì thế này?”

Cô quá hiểu rõ Tần Châu, mặc dù Tần Châu cũng từng nói với cô về việc sử dụng quy tắc tử vong để chống lại quái vật, nhưng Tần Châu vẫn có trách nhiệm, hẳn luôn tìm đến sự ổn định.

“Ừ.” Tần Châu châm một điếu thuốc.

Âu Oánh là hội phó, cánh tay đắc lực của Tần Châu, một số nội quy trong trường đều do một mình Âu Oánh giải quyết. Cho nên Tần Châu cũng không giấu diếm gì, chỉ nói thẳng: “Trong đám tân sinh viên, có một nhóc thiên tài...”

Âu Oánh nghe Tần Châu kể lại chuyện đêm qua khi còn ở Thế giới Quy tắc 7-7, cô sợ hãi nói: “Anh Châu cứ thả nhóc thiên tài ấy đi như vậy sao? Lỡ như... anh Châu, anh nghĩ thế nào?”

Tần Châu: “Không biết nữa, chắc bị quỷ ám rồi.”

Hắn biết rõ rủi ro thực sự rất cao, nhưng lúc đó Tần Châu chưa biết Lâm Dị định làm gì nên cũng không ngăn cản mà dẫn Chu Linh Linh tới phòng ăn.

Nhìn thấy Lâm Dị đẩy Trình Dương ra khỏi cửa chung cư, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn sau khi nhận ra đó là “nhóc thiên tài thật sự dám tìm chết”, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến việc ngăn cản.

Thực ra trong lòng Tần Châu cũng mơ hồ có đáp án rồi, hắn tin cậu, tin tưởng Lâm Dị là một đồng đội rất có tài năng.

Nói xong, Âu Oánh tỏ ra ngưỡng mộ: “Một sinh viên năm nhất lại có được phản ứng nhạy bén như vậy, thật sự rất đáng ngạc nhiên. Anh Châu, anh không cần nhắc đến việc mời em ấy gia nhập hội sinh viên sao?”

Tần Châu nhớ lại một loạt biểu hiện của Lâm Dị ở Thế giới Quy tắc 7-7, nét mặt hắn dịu xuống, ngọn lửa trong lòng cũng biến mất, nghe được lời nói của Âu Oánh, trên mặt lộ ra một tia nức nẻ.

Nhóc thiên tài không muốn gia nhập hội sinh viên.

Có lẽ là sợ Tần Châu xem eo cậu.

Bằng không thì chẳng còn cách lý giải nào khác cho việc này nữa rồi, Tần Châu không hiểu rõ Lâm Dị, bản thân cậu che giấu rất nhiều bí mật, mà Lâm Dị thì cũng tràn đầy sự tò mò về nơi đây, thậm chí trước khi đi đến Thế giới Quy tắc 7-7, Lâm Dị vẫn luôn giậm chân nói muốn vào hội sinh viên.

Bây giờ, để không phải thực hiện lời hứa, cậu chẳng thèm tham gia nữa luôn.

Tần Châu: "..."

Hay lắm, hẳn bị ghét rồi.

Càng nghĩ, Tần Châu càng cảm thấy lòng tự trọng của mình có chút bị tổn thương, quay sang hỏi Âu Oánh: "Chuyện ngày mai đã sắp xếp xong chưa?"

Bên kia, Lâm Dị kể lại cho Trình Dương nghe tất cả những chuyện đã xảy ra trong Thế giới Quy tắc 7-7, nhưng là theo góc nhìn của cậu. Trong Thế giới Quy tắc 7-7, cậu hầu như luôn ở cạnh Tần Châu, không tiếp xúc quá nhiều với Trình Dương, nên trong câu chuyện Trình Dương xuất hiện khá ít.

Nhưng câu "Anh bị quái vật 7-7 bám vào" cũng đủ khiến Trình Dương sợ run người, cậu ta liên tục chửi "Đờ mờ" mấy lần, sau đó nói: "Hóa ra không phải mơ à, trời đất quỷ thần ơi..."

Lâm Dị hỏi Trình Dương: "Anh vẫn nhớ sao?"

"Đâu có đâu... Hầy..." Trình Dương gãi đầu, cố gắng nhớ lại cảm giác đó: "Tôi không biết, anh Lâm Dị, anh biết cảm giác lúc nằm mơ không? Kiểu không thể làm chủ được bản thân ấy. Không biết mình đang làm gì, nhưng kể cả phải đối mặt với mấy điều vô lý đến mức nào, thì tôi vẫn nghĩ đó là chuyện bình thường thôi. Giờ tôi đang trong trạng thái tỉnh lại sau cơn mê. Tôi có thể lơ mờ nhớ lại một tí ti những gì anh vừa kể với tôi, nhưng muốn nhớ lại hết thì đầu lại choáng váng lắm."

Lâm Dị cũng chỉ thuận miệng hỏi, cậu không kì vọng nhiều cho lắm.

Trình Dương nói: "Anh Lâm Dị, tôi có một yêu cầu không hợp phép lắm."

Lâm Dị: "Gì?"

Trình Dương nói: "Tối nay tôi có thể ngủ ở phòng anh được không? Má nó, tôi sợ lắm..."

Lâm Dị nói: "Anh bảo gì cơ?"

Trình Dương thành thật lặp lại: "Anh Lâm Dị, tối nay tôi có thể ngủ ở phòng anh được không? Tôi không dám ở một mình."

Lâm Dị nói: "Câu trước cơ."

"Câu trước á?" Trình Dương suy nghĩ một chút: "Tôi có một yêu cầu không hợp phép lắm?"

Lâm Dị giả vờ thờ ơ, lạnh lùng nói: "Anh đâu có."

Trình Dương: "..."

Lâm Dị cảm thấy có chút xấu hổ khi trực tiếp từ chối Trình Dương như vậy, chủ yếu là vì sợ Trình Dương xấu hổ. Cậu suy nghĩ một lúc rồi giải thích: "Tôi không có ý gì đâu, chủ yếu là tôi vẫn sợ khi ở cạnh anh thôi."

Suy cho cùng, Trình Dương cũng là quái vật trong Thế giới Quy tắc 7-7.

Trình Dương bị Lâm Dị thuyết phục rồi, cậu ta là loại người gì mà lại đi chuyển nỗi sợ hãi của mình cho anh em tốt cơ chứ.

Trình Dương cứ vậy từng bước rời đi.

Lâm Dị nhìn Trình Dương trở về phòng xong, liền đóng cửa phòng mình lại.

Vốn dĩ cậu định đi ngủ từ nãy rồi, ở Thế giới Quy tắc đã mấy ngày cậu không được chợp mắt, hiện tại cậu cảm thấy cực kì mệt mỏi. Giờ cậu chỉ nóng lòng muốn lấy chiếc MP4 của mình ra, nghe tiếng ồn trắng chìm vào giấc ngủ thôi.

Lâm Dị xoay người vào phòng tắm, lúc cậu mở vòi, ống nước kêu rít rít vài tiếng. Âm thanh này khiến Lâm Dị tạm thời dừng động tác, sau đó nhìn chằm chằm vào mặt nước. Sau đó Lâm Dị đặt bàn chải đánh răng qua một bên rồi mở quyển Nội Quy Trường ra xem.

Không mất quá nhiều thời gian để tìm thấy.

1-6: Nhà trường chỉ cung cấp nước nóng trong khoảng thời gian từ 7:00 – 21:00, ngoài thời điểm đó, xin hãy vặn chặt vòi nước.

Lâm Dị nhìn thời gian, thở phào nhẹ nhõm.

Nguy hiểm vãi, năm phút nữa là chín giờ tối.

Sau đó, trong mắt Lâm Dị cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Cậu không hứng thú với mấy quy tắc đã có biện pháp đối phó này cho lắm, có thể dễ dàng tìm ra quy tắc tử vong, chắc chắn là quái vật cấp thấp rồi.

Cậu muốn gặp mấy con quái vật cao cấp hơn con 7-7 cơ.

Lâm Dị nhanh chóng rửa ráy cho xong trong năm phút cuối cùng, sau đó vặn chặt vòi, dòng nước giống như máu tươi đang chảy ra từ động mạch lập tức dừng lại.

Cậu cầm quyển nội quy trường nằm bẹp xuống giường, nếu không ghi nhớ nội quy, rất dễ giẫm phải mìn, nhưng giờ Lâm Dị lại chưa có ý định học thuộc cho lắm.

Cậu nhớ lại về những quy tắc vẫn đang chờ được bổ sung mà sinh viên năm nhất tìm thấy vào lúc hội sinh viên tập hợp họ dưới sảnh.

Điều 6 trang 2.

Điều 9 trang 3.

Điều 5 trang 4.

Điều 5 trang 8.

...

Đối với toàn bộ quy tắc của trường, những quy tắc cần bổ sung này cũng không quá nhiều nhưng nếu tách riêng ra thì cũng không gọi là ít.

Lâm Dị nhìn những quy tắc này, cậu nhớ tới lời Âu Oánh đã nói, tần suất xuất hiện của những quy tắc này không cao bằng quy tắc 7-7.

Nhưng Lâm Dị lại không biết tần suất này thấp đến mức nào.

Cậu lại nghĩ về nội quy trường, vì hội sinh viên xếp hạng học sinh dựa trên điểm số và thành tích hàng ngày, hội sinh viên chắc chắn đã tìm ra chu kỳ của những quy tắc này, kết quả thi giữa kỳ và cuối kỳ là cơ sở đánh giá rất quan trọng.

Cậu tự hỏi liệu chu kỳ của những quy tắc này sẽ gần với kỳ thi giữa kỳ hay cuối kỳ thì điện thoại bỗng reo lên.

Điện thoại ở ngay cạnh Lâm Dị, lúc Tần Châu bảo bọn họ rời đi, hẳn có đề cập đến việc cố vấn sẽ liên lạc với bọn họ, thế là Lâm Dị vẫn luôn để điện thoại ở chỗ gần với mình, có thể vươn tay ra lấy bất cứ lúc nào.

Góc trên bên phải màn hình điện thoại vẫn hiển thị không có tín hiệu, Lâm Dị nhìn cái đó xong mới đọc tin nhắn điện thoại vừa nhận được.

Là bảng biểu gì đó, Lâm Dị dùng hai ngón tay phóng to mới phát hiện ra đó là lịch học.

Thời khoá biểu

Tên lớp: Khóa 22 Kỹ thuật sinh học (14 người)

Thứ hai:

Vật lý Đại cương (Sinh học và Môi trường)

Toán ứng dụng trong kỹ thuật B (Sinh học)

Hóa học cơ sở 2

Hóa học cơ sở 3

Thứ ba:

Toán nâng cao

Đại số tuyến tính

Kỹ thuật cơ sở 2

Kỹ thuật cơ sở 1

Thứ tư:

Tiếng Anh đại cương

Sinh học tế bào

Công nghệ nuôi cấy mô thực vật

Hóa học hữu cơ

Thứ năm:...

Thứ sáu: ...

Thứ bảy:...

Lâm Dị nhìn xong, cảm thấy có chút ngọt ngào.

Lâm Dị: “?”

Ờ ờ ờ, kín hết luôn.

Sau đó, Lâm Dị lập tức cảm thấy có chút kỳ lạ, bản thân lịch học không có vấn đề gì, nhưng lịch học lại xuất hiện trên điện thoại của cậu, ở một thế giới kì quái lại có một thứ bình thường, tự dưng cảm thấy sao sao ấy.

Thành thật mà nói, lúc đó Lâm Dị chỉ tùy ý chọn đại chuyên ngành điền vào giấy thôi, cậu đâu ngờ rằng ở đây thực sự sẽ có giáo viên giảng dạy chứ, các khóa học lại bình thường đến mức không thể bình thường được nữa.

Liệu thực sự sẽ có giảng viên đến dạy à?

Lâm Dị mím môi, đang suy nghĩ thì điện thoại bỗng vang lên.

Lần này là một cuộc gọi, trên màn hình xuất hiện hai từ và một dãy số: Cố vấn 0213.

Lâm Dị vẫn không có quyền lựa chọn kết nối hay cúp máy, cậu chỉ có thể đợi.

Điện thoại reo một lúc, trên màn hình điện thoại đột ngột xuất hiện một người đàn ông, Lâm Dị sợ đến mức suýt đánh rơi điện thoại xuống giường.

Sao lại gọi video!

Sao lại là gọi video chứ!

“Chào buổi tối các bạn sinh viên.” Người đàn ông trong video nhìn chằm chằm vào camera, “Tôi là cố vấn của các bạn, rất tiếc khi được gặp các bạn tại trường đại học này.”

Lâm Dị cẩn thận nhìn màn hình điện thoại, xác định trên màn hình điện thoại không có bóng dáng của mình, chỉ lộ mặt cố vấn, cậu mới nhẹ nhõm được chút.

“Có tổng cộng 14 người ở chuyên ngành Kỹ thuật sinh học Khóa 22. Tôi sẽ tạo nhóm để các bạn có thể liên lạc với nhau.”

Thầy cố vấn tiếp tục: “Có một số điều tôi muốn nói với các bạn trong cuộc gọi này. Điều đầu tiên và là điều quan trọng nhất, chắc hẳn hội sinh viên đã phổ biến cho các bạn nghe về tình hình của trường đại học này và những điều các bạn cần phải chú ý rồi nhỉ. Có hai điều, tôi nhắc lại lần nữa, thứ nhất là ghi nhớ Nội Quy Trường, thứ hai là chăm chỉ học tập và tiến bộ mỗi ngày.”

“Điều thứ ba, còn sống là còn hy vọng. Đừng đại dột tự sát! Tự sát ở đây sẽ gây ra hậu quả khủng khiếp và không thể nào lường trước được! Các bạn phải nhớ kĩ không được tự sát. Hậu quả của việc tự sát là không thể tưởng tượng nổi! Chỉ cần tuân theo sự sắp xếp của hội sinh viên, mọi người vẫn có cơ hội sống sót! Hãy tin tưởng chắc chắn rằng một ngày nào đó chúng ta sẽ có thể rời khỏi đây!!! Nếu cảm thấy áp lực, các bạn có thể khuyên bảo nhau. Phòng y tế của trường cũng đã mở phòng Tư Vấn Tâm Lý miễn phí cho mọi người rồi đấy!!!”

Thầy cố vấn gần như túm tóc hét lên khi nói đến điều thứ ba, sau khi nói xong lại im lặng một lúc rồi bình tĩnh lại: “Chúng ta nói vấn đề thứ hai nhé, trước 10 giờ sáng mai đến Phòng 101, tòa nhà A để lấy giáo trình, tôi sẽ đợi các bạn ở đó. Sau khi nhận giáo trình xong, các bạn có thể trở về ký túc xá, cũng có thể đến thư viện, và tất nhiên các bạn có thể đến căng tin để ăn uống. Tạm thời vài ngày tới sẽ không có lớp, sau thời gian này tôi sẽ thông báo lại cho các bạn sau. Thời gian lớp học bắt đầu, ừm, sau khoảng thời gian này...”

Lâm Dị nhìn chăm chăm thầy cố vấn, anh không già lắm, trông chỉ lớn hơn họ bảy hoặc tám tuổi.

Điện thoại rung một tiếng, trên màn hình xuất hiện dòng chữ chạy ngang qua.

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Trình Dương: Tôi cảm thấy làm sao ấy... thầy cố vấn này có chút...

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Trình Dương: Cảm giác tâm lý thầy ấy hơi căng thẳng.

Lâm Dị: "..."

Thầy cố vấn tiến lại gần camera, nghiêng người về phía trước, nửa khuôn mặt anh che kín màn hình điện thoại. Lâm Dị nhìn thấy tròng mắt của thầy cố vấn được phủ đầy tơ đỏ, anh tiến lại gần camera để xem bình luận chạy trên màn hình của Trình Dương.

Sau khi đọc xong, thầy cố vấn nhếch khóe miệng nói: "Tôi không sao. Tôi vừa từ phòng Tư Vấn Tâm Lý về, vừa uống thuốc rồi nhé. Tôi không sao cả. Cảm ơn bạn học Trình Dương đã quan tâm."

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Trình Dương: Thầy 0213, thầy vất vả rồi...

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Trương Giáo: Giờ vẫn chưa lên lớp nên em lấy sách sau được không ạ?

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học -Tào Thần Dương: Đúng, đúng rồi thầy ơi.

Lâm Dị không biết các bạn cùng lớp Đại học của mình gửi bình luận kiểu gì, cậu vốn chẳng hứng thú nghiên cứu chức năng của mấy sản phẩm điện tử kiểu này cho lắm, nhưng khi nghe thầy cố vấn trả lời từng câu hỏi một, cậu cũng có vấn đề muốn hỏi.

"0213 là số liên lạc của tôi, à đúng rồi, tôi quên tự giới thiệu, tôi họ Tưởng, một chữ Tưởng thôi, từ nay về sau cứ gọi tôi là thầy Tưởng."

"Bao giờ lên lớp rồi các bạn nhận sách cũng được." Thầy cố vấn nói: "Nhưng các bạn có chắc là không cần chuẩn bị bài vở trước không?"

Thầy cố vấn: "Tôi biết các bạn sợ nên tôi ấn định thời gian nhận tài liệu giảng dạy vào lúc 10 giờ, tầm này nhiều dương khí lắm."

"Hahaha, tôi chỉ đùa thôi mà." Thầy cố vấn buông khóe miệng xuống nói: "Không buồn cười chút nào nhỉ, tôi cũng thấy vậy."

“Vấn đề liên lạc sao? Sau khi cuộc gọi video kết thúc, các bạn có thể tra cứu trong danh bạ, tên 13 sinh viên còn lại sẽ xuất hiện trong danh bạ điện thoại của các bạn đó. Chỉ cần bấm số như bình thường là được.” Thầy cố vấn nói: “Nhưng tiền đề là điện thoại di động cần được sạc đầy pin và phòng các bạn phải có ổ cắm nhé.”

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Trình Dương: Em chào thầy Tưởng. Em có thắc mắc, chỉ có thể liên lạc được với sinh viên cùng ngành thôi ạ?

“Quyền hạn của tôi thiết lập chỉ có thể được liên lạc trong chuyên ngành này. Nếu các bạn muốn liên lạc với người khác, có thể nộp đơn đến hội sinh viên.” Thầy cố vấn nói: “Quyền hạn của hội sinh viên cao hơn tôi. Nếu điểm của các bạn thấp, tôi cũng không có quyền lên tiếng để bảo vệ các bạn đâu. Cho nên, các bạn chắc chắn không muốn lấy sách trước khi lên lớp à?”

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Trình Dương: Thầy Tưởng, thầy có quyền hạn điều tra được bạn học Lâm Dị ở ngành nào không ạ?

“Tôi không thể, nhưng...”

Thầy cố vấn nói: “Lâm Dị không phải là bạn học cùng lớp của chúng ta sao? Nếu tôi nhớ không lầm, tên của cậu này lạ đến mức tỷ lệ trùng tên trong trường bằng 0 đấy.”

Trình Dương: “...”

Lâm Dị: “...”

“Các bạn còn câu hỏi nào nữa không.” Thầy cố vấn nói: “Tôi sẽ nói cho bạn tất cả những gì tôi biết. Còn nếu không, chúng ta kết thúc cuộc gọi video ở đây thôi.”

Lâm Dị vẫn chưa tìm được cách cách gửi bình luận, cậu muốn gọi cho Trình Dương như lời thầy cố vấn bảo, nhưng vẫn đang trong cuộc gọi video.

Bực ròi nha.

May sao đúng lúc này cậu không biết mình ấn nhầm vào đâu, một khung nhập văn bản hiện lên. Lâm Dị vội vàng gõ chữ...

“Nếu không còn câu hỏi nào khác-”

Giọng của thầy cố vấn đột ngột dừng lại.

Khuôn mặt anh ta dí sát vào camera đến nỗi toàn bộ khuôn mặt như đang muốn lọt ra khỏi màn hình điện thoại.

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Chào thầy Tưởng ạ, QAQ.

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Lý do lớp học không thể bắt đầu trong vài ngày tới là vì khoảng thời gian này là kì đưa người tới chỗ quái vật có quy tắc chờ bổ sung sao ạ? QAQ.

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Thầy Tưởng, thầy có biết khoảng thời gian này là kì đưa người vào cửa quái vật mã số bao nhiêu không?

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Thầy Tưởng, nhất định thầy sẽ trả lời câu hỏi của em đúng không, đúng không, đúng không ạ?

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Mắt lấp lánh.

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Trình Dương: ...

Lo sợ khung nhập văn bản sẽ đột nhiên biến mất, Lâm Dị liền hỏi một loạt câu hỏi mà mình muốn hỏi. May mà đây là trên mạng, nên người sợ xã hội như cậu mới có thể bày ra cái nhân cách dễ thương này đó.

Đối với sinh viên năm nhất, những ngày lớp vẫn chưa mở chính là thời điểm bắt đầu học kỳ mới. Đối với sinh viên cũ thì lại không như vậy, đối với sinh viên năm hai, năm ba và năm cuối, việc bắt đầu học kỳ mới đồng nghĩa với việc thanh toán kết quả của học kỳ trước.

Mặc dù đây là Lâm Dị mới bắt đầu học đại học, nhưng cậu biết bài thi bù cho những sinh viên tạch tín thường diễn ra trước khi học kì mới bắt đầu

Việc trì hoãn lớp học, chắc chắn không phải vì sợ làm phiền đến sinh viên đang chuẩn bị cho kì thi, mà là sợ họ liên lụy trong kì đưa người vào Thế giới Quy tắc.

Dù sao đây cũng là Thế giới Quy tắc đang chờ bổ sung, nếu người khác đụng phải, có thể sẽ bị kéo theo mà không có biện pháp đối phó.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, thấy cổ vẫn lo lắng cắn móng tay, trong lòng cũng căng thẳng, cậu sợ thầy cố vấn cũng sẽ giống Tần Châu, không thềm tiếp nhận sự dễ thương của mình.

Cậu chờ đợi hồi lâu, vào lúc chuẩn bị nghĩ lại liệu mình có phải chưa học được bản chất của việc tỏ ra dễ thương hay không, thầy cố vấn cuối cùng cũng gật đầu.

“Đúng vậy, mấy ngày hôm nay là kì đưa người.” Giọng của thầy cố vấn nghe có vẻ vô hồn: “Vào những ngày này sẽ có quái vật 2-6 xuất hiện.”

“Không chỉ có các bạn phải trì hoãn thời gian khai giảng, mà các sinh viên năm hai, năm ba, năm bốn đều phải tạm dừng lớp học để đảm bảo an toàn.”
Thầy cố vấn vui vẻ an ủi: “Nhưng đừng sợ, hội sinh viên sẽ thường trực những nơi có quái vật 2-6, cho dù không may gặp phải thì hội sinh viên cũng sẽ nhắc nhở các bạn thôi.”

Lâm Dị lập tức mở quyển Nội Quy Trường đang cầm trong tay.

Điều sáu trang hai, điều sáu trang hai, điều sáu trang hai.

Cậu lẩm bẩm một mình, mở quy tắc 2-6 ra xem.

Quy tắc 2-6: Không có ma trong trường, nếu có... (chờ bổ sung)

Lâm Dị suy nghĩ một chút, ngón tay điên cuồng bấm vào trên màn hình điện thoại, sau đó khung nhập văn bản hiện ra.

Vốn dĩ cậu muốn hỏi thầy cố vấn xem con quái vật 2-6 đã ăn thịt bao nhiêu người, nhưng lại sợ hỏi câu này thẳng thắn quá sẽ dọa người khác sợ, nên Lâm Dị khéo léo hỏi ba lần.

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Thầy Trưởng, thầy có biết chu kỳ xuất hiện của quái vật 2-6 không ạ?

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Thầy Trưởng, thầy có biết mỗi trong vòng sẽ có bao nhiêu người sẽ bị đưa vào Thế giới Quy tắc 2-6 không ạ?

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Thầy Trưởng, thầy có biết quái vật 2-6 đã tồn tại được bao lâu rồi không ạ?

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Cảm ơn thầy Trưởng ạ, QAA.

Lâm Dị nghĩ, cho dù quy tắc 2-6 không xuất hiện thường xuyên, chỉ cần nó tồn tại đủ lâu, có thể chứng minh cấp bậc của con quái vật 2-6 này không hề thấp. Dù sao trong khoảng thời gian dài như vậy, Tần Châu vẫn để nguyên quy tắc đó sờ sờ ra đấy chưa giải quyết, chứng tỏ con quái vật này rất khó xơi.

Chỉ là so với quy tắc 7-7 thì quy tắc 2-6 chưa gấp bằng thôi.

Điều Lâm Dị hỏi quả thực cũng là điều mà rất nhiều tân sinh viên muốn biết, bọn họ có thể không nghĩ sâu xa như Lâm Dị, nhưng nếu Lâm Dị đã hỏi thì bọn họ cũng muốn biết câu trả lời.

Ở cái nơi lực bất tòng tâm này, biết càng nhiều thì càng khiến con người ta cảm thấy được an ủi, càng biết nhiều, càng ít khả năng chết hơn.

Tuy tác dụng của liều thuốc an ủi này cũng chỉ gói gọn trong bốn chữ: nhẹ như lông hồng.

“Đã tồn tại bao lâu rồi ư?” Thầy cố vấn cụp mắt xuống suy nghĩ hồi lâu, sau khi nghĩ lại, anh ta lại dùng ngón tay đếm: “Từ năm tôi tự sát, quy tắc 2-6 đã tồn tại được sáu năm, cho tới bây giờ...”

Lâm Dị sửng sốt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn màn hình điện thoại.

Trình Dương run rẩy gõ bình luận: Tôi nghe nhầm không đấy? Ai có ý tốt bảo Thầy Trưởng nhắc lại lời vừa nói đi...

Thầy cố vấn nói: “Ồ, tôi có thể nhắc lại mà.”

“Từ năm tôi tự sát...”

Chương 26: Quái vật 2-6

Hai cây nấm ngồi xồm đằng kia-

Chương 26: Quái vật 2-6

Lâm Dị có thể cảm nhận được không khí ngọt ngào trong cuộc trò chuyện này, hình như cậu còn nghe được tiếng ‘rầm’ từ phía phòng đối diện, giống như Trình Dương sợ quá nên lăn xuống giường luôn rồi.

Quả nhiên, sau tiếng ‘rầm’ là tiếng kêu ‘ối’ của Trình Dương vang lên.

Lâm Dị nhìn về phía cửa, sau khi tiếng kêu đau đớn ngăn ngủ của Trình Dương kết thúc, cậu lại chuyển sự chú ý về phía màn hình điện thoại.

Cuộc gọi video trên màn hình vẫn đang tiếp diễn, thầy cố vấn đếm đếm ngón tay, lẩm bẩm lặp lại: “Từ năm tôi tự sát, quy tắc 2-6 đã tồn tại được sáu năm. Nhưng tôi đã tự sát bao nhiêu năm rồi nhỉ?”

Lâm Dị mím môi, cũng bởi lời nói của thầy cố vấn quá u ám ngọt ngào, làm bây giờ cậu bắt đầu nghĩ về con quái vật 2-6 rồi.

Nhưng bây giờ sự chú ý của cậu đều đang đổ dồn vào lời nói của thầy cố vấn...

Tự sát ư?

Lâm Dị lập tức sờ chiếc MP4 trong túi, sau khi chạm được vào thực thể MP4, Lâm Dị chẳng những không thở phào nhẹ nhõm được mà suy nghĩ cũng không thể khống chế được nữa luôn.

Trong Thế giới Quy tắc, không thể mang bất cứ đồ vật nào vào. Cậu vẫn đang nằm trên chiếc giường vừa mới dọn, điện thoại di động trên tay và MP4 vẫn còn trong túi.

Vậy là cậu vẫn còn ở thế giới thực.

Thế thì lời nói của thầy cố vấn có vẻ hơi khó đoán và đáng sợ đó nha.

Lâm Dị bật dậy khỏi giường, dùng ngón tay chọc vào màn hình, không biết ấn vào đâu mà khung gỗ vẫn bản lại hiện ra tiếp, sau đó cậu gõ gõ.

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Thầy Trưởng, thầy vẫn ổn chứ ạ?

Ngay cả Trình Dương cũng có thể cảm nhận được áp lực tâm lý của thầy cố vấn, còn Lâm Dị thì nghi ngờ vấn đề tâm thần của anh ta.

Trên màn hình, thầy cố vấn đang tính toán thời gian đã trôi qua kể từ lần anh ta tự sát, có thể thấy anh ta đang tính toán bằng một cách khá đau đớn, chọc vào mặt rồi túm tóc một lúc, liên tục lặp đi lặp lại: “Nhưng mà, tôi đã tự sát bao nhiêu năm rồi nhỉ? Nhưng tôi đã tự sát bao nhiêu năm rồi...”

Lời nói của anh ta thực sự khiến 13 người còn lại của sinh viên năm nhất chuyên ngành Kỹ thuật Sinh học Khóa 22 sợ hãi. Giờ đây chẳng ai dám bình luận gì nữa.

Cho nên thầy cố vấn vẫn đang loay hoay với vấn đề này đến khi nhìn thấy bình luận của Lâm Dị, anh ta mới dừng hành động tự suy nghĩ trong mười mấy phút của mình lại.

Anh ngồi thẳng dậy, mắt dán chặt vào màn hình. Anh ta hiểu được ý nghĩa trong câu hỏi của Lâm Dị, vậy nên anh ta nhanh chóng điều chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt.

Một giây tiếp theo, cố vấn mỉm cười nói: “Bạn học Lâm Dị, mọi người, tôi không sao.”

Lâm Dị lặng lẽ quan sát biểu hiện của thầy cố vấn, may mắn là không có nhìn thấy nhau qua màn hình nên cũng chẳng thấy ngượng ngùng lắm. Vì vậy Lâm Dị quan sát rất cẩn thận và kĩ càng.

Sắc mặt của thầy cố vấn tuy đã bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt vẫn có chút bối rối, kể cả khi trả lời Lâm Dị, giọng điệu anh ta vẫn có chút run rẩy.

Hội sinh viên quy định không được tiết lộ danh tính của giảng viên, nhân viên cho sinh viên, bởi điều này sẽ gây hoang mang cho bọn họ.

Thầy cố vấn nghĩ tới chủ tịch hội sinh viên, anh ta có chút sợ hãi Tần Châu. Không biết tại sao, dù đã trải qua mấy lần đổi chủ tịch hội sinh viên, nhưng chủ tịch hội sinh viên hiện tại còn khiến bọn họ sợ hơn cả hai nhiệm kỳ trước, thậm chí có lúc họ còn không dám nhìn thẳng vào hắn, một lần thôi cũng không.

Nếu Tần Châu phát hiện bản thân anh vô tình tiết lộ thứ gì đó vì lỡ lời, chắc chắn anh ta phải đến hội sinh viên để nhận trừng phạt.

Nghĩ đến đây, sự hoảng sợ trong ánh mắt thầy cố vấn không thể che giấu được nữa, anh ta vội vàng muốn chấm dứt cuộc trò chuyện với sinh viên, vì

dù sao cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi.

“Vì mọi người đều muốn lấy sách sau khi mở lớp, nên tôi sẽ thông báo lại cho các bạn một ngày trước khi cần lấy sách nhé. Giờ đã muộn rồi, mọi người nên đi ngủ càng sớm càng tốt. Nếu không ngủ được thì có thể lôi quyển Nội Quy Trường ra mà nhắm...”

Còn chưa kịp nói xong, thầy cố vấn lại nhìn thấy một bình luận khác từ Lâm Dị, người sở hữu cái tên hiếm lạ.

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Thầy Trưởng, ngày mai em muốn lấy sách luôn, được không ạ?

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Em muốn chuẩn bị bài á. QAQ.

Thầy cố vấn dừng lại một chút, có lẽ thấy Lâm Dị không gặng hỏi đầu đuôi nữa, anh ta mới ớn trời thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: “Được thôi.”

Suy nghĩ một lúc, rồi lại nói thêm: “Ngày mai các bạn sinh viên muốn nhận sách thì 10 giờ sáng ngày mai đến Phòng 101 tòa A nhé. Những bạn tạm thời vẫn chưa muốn nhận thì chờ tôi thông báo sau.”

Khóa 22 Kỹ thuật sinh học – Lâm Dị: Cảm ơn thầy ạ.

Thầy cố vấn nói lời tạm biệt rồi vội vàng kết thúc cuộc gọi video.

Thời điểm cuộc gọi video trên điện thoại kết thúc, màn hình sẽ tắt và chuyển sang màu đen.

Lâm Dị nhảy xuống giường đi tìm cục sạc để sạc pin.

Khi cậu quay lại giường, điện thoại của cậu xuất hiện rất nhiều tin nhắn. Cũng giống như tin nhắn văn bản vẫn thường nhận được, tin nhắn văn bản chưa đọc cũng được lưu trong mục ‘Tin nhắn’.

Hơn hai mươi tin.

Phần lớn là của Trình Dương.

[Trình Dương]: Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp, anh Lâm Dị, tôi sợ đá ra quần luôn đấy.

[Trình Dương]: Ngày mai anh thật sự định đi lấy sách à? Anh không nghĩ thầy tư vấn rất kỳ lạ sao? Thầy ta...

[Trình Dương]: Ngày mai mấy giờ anh tỉnh thức dậy? Lúc anh dậy, anh gọi tôi với? Tôi sẽ đi cùng anh.

[Trình Dương]: Nếu thầy cố vấn thực chất lại là thứ gì đó, thì có hai người còn quan tâm lẫn nhau được.

Những tin nhắn còn lại đều là của các sinh viên khác cùng chuyên ngành, bọn họ thấp thỏm nhờ vả Lâm Dị, hy vọng Lâm Dị có thể tiện tay nhận sách giáo khoa thay bọn họ.

Lâm Dị vốn không giỏi từ chối người khác, cậu bèn giả vờ như không thấy gì hết.

Không phải cậu không muốn giúp bọn họ, nhưng trong thời khóa biểu có nhiều môn như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều sách giáo khoa, làm sao cậu giúp được nhiều người thế chứ.

Cậu chỉ trả lời tin nhắn của Trình Dương, so với việc chọt loạn xạ vào màn hình để mở khung nhập văn bản thì cậu khá thành thạo trong việc gửi tin nhắn.

Lâm Dị trả lời Trình Dương: ‘Tôi tự đi được’.

Sau đó cậu lại nhận được một đồng tin nhắn như muốn đòi mạng cậu vậy, chắc Trình Dương sẽ không chịu ngừng lại cho tới khi cậu đồng ý mới thôi.

Trước sự kiên trì của Trình Dương, Lâm Dị chỉ có thể xuýt xoa “tên này dai thật”.

Lâm Dị không nhịn nổi nữa, cậu thật sự muốn đi ngủ lắm rồi, đành phải nói “Ừ” với Trình Dương.

Cuối cùng điện thoại cậu cũng được buông tha, Lâm Dị đặt báo thức lúc chín giờ sáng, sau đó đặt nó sang một bên.

Có hai lý do khiến cậu hẹn thầy cố vấn đến lấy sách giáo khoa vào ngày mai, một là để tận mắt nhìn thấy tình hình của thầy cố vấn, cũng là để chứng minh suy đoán của mình về danh tính của thầy ta.

Thứ hai là cậu muốn đi loanh quanh trong khuôn viên trường, để nhìn thấy con quái vật 2-6.

Nhưng nếu Trình Dương nhất quyết phải đi theo bằng được thì cũng không ảnh hưởng gì lắm. Cậu tạm thời chưa có ý định bước vào Thế giới Quy tắc lần nữa, lúc cậu ở Thế giới Quy tắc 7-7, não cậu hoạt động quá tải rồi. Giờ cơ thể cậu đang cực kỳ mệt mỏi, ít nhất phải nghỉ ngơi từ một đến hai tuần để bình phục.

Nếu không, cơ thể cậu sẽ xuất hiện trạng thái “không còn là chính mình”.

Thầy cố vấn tuy kỳ lạ nhưng đã cho Lâm Dị một manh mối quan trọng. Quy tắc 2-6 đã tồn tại hơn sáu năm, một quy tắc còn sót lại từ sáu năm trước thì hẳn sẽ rất khó ăn. Nếu Lâm Dị muốn tiến vào Thế giới Quy tắc tìm quái vật ở đó, cậu phải đảm bảo tinh thần của mình ở trạng thái ổn định. Nếu không, như Tần Châu đã nói, cậu chỉ đang tặng đầu cho nó thôi.

Cho nên, cậu chỉ định xem qua con quái vật 2-6 này.

Hiện tại Trình Dương muốn đi theo, Lâm Dị cũng sẽ để cậu ta đi theo. Cậu biết mặc dù Tần Châu không nói rõ, nhưng trong lòng hẳn nhất định tràn ngập sự nghi ngờ đối với bản thân cậu rồi.

Hiện tại cậu đang ở trong địa bàn của Tần Châu, tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút. Có Trình Dương đi theo cậu, mục đích của cậu cũng sẽ không lộ liễu quá đâu.

Sau khi đặt điện thoại xuống, Lâm Dị lấy chiếc MP4 trong túi ra. Nhìn thấy chiếc MP4 sau một thời gian xa cách, trong lòng Lâm Dị có cảm giác kích động như “tiểu biệt thăng tâm hôn” (*), cậu nhanh chóng tháo dây tai nghe ra khỏi máy MP4, nhét tai nghe vào tai rồi nằm thẳng xuống giường.

(*): gặp gỡ sau ít ngày xa cách còn mãnh liệt hơn tâm hôn

Tiếng ồn trắng vang lên, Lâm Dị thoải mái nhắm mắt lại, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Lâm Dị bị đồng hồ báo thức làm tỉnh giấc, cậu tắt đồng hồ, nằm trên giường một lát rồi mới miễn cưỡng đứng dậy.

Cậu thay một bộ quần áo khác, sau đó đi đánh răng rửa mặt.

Xong xuôi, cậu sang gõ cửa phòng của Trình Dương, Trình Dương nhanh chóng mở cửa.

Lâm Dị nhìn thấy dưới mắt Trình Dương có hai cái bọng mắt to đùng, quầng mắt thâm đen, cậu nghĩ tên này hẳn là cả đêm không ngủ được rồi. Nghĩ tới đây, Lâm Dị có lòng tốt hỏi: “Anh muốn ngủ thêm một chút không, tôi giúp anh lấy sách...”

“Không, không, không.” Trình Dương sợ ở một mình, cậu ta thà đi cùng Lâm Dị còn hơn.

“Anh Lâm Dị, chờ tôi hai phút thôi, tôi đánh răng rửa mặt nhanh lắm.” Trình

Dương vừa nói vừa đặt vali xuống, lấy bàn chải đánh răng với cốc nước từ bên trong ra.

Lâm Dị đứng đợi ở cửa, cậu có thể nhìn thấy toàn cảnh bên trong phòng của Trình Dương.

Có vẻ cách bố trí của mỗi phòng trong tòa ký túc xá dành cho sinh viên năm nhất đều giống nhau, đại khái là được chia thành ba khu, chỗ để nghỉ ngơi, nơi có một chiếc giường đơn, chỗ học tập có một bộ bàn ghế, còn chỗ còn lại là để vệ sinh cá nhân.

Cơ mà hình như Trình Dương không dọn dẹp phòng ngủ, giường cũng không trải ga, ngay cả đồ đạc trong vali cũng không lấy ra luôn. Chẳng biết đêm qua cậu ta trải qua kiểu gì nữa.

Động tác của Trình Dương đúng như lời cậu ta nói, nhanh như chớp.

Cậu ta nhìn đồng hồ: “Chín rưỡi rồi, anh Lâm Dị, nếu bây giờ chúng ta đến giảng đường, thầy...” Khi nhắc đến thầy cố vấn, Trình Dương vẫn có chút sợ hãi: “Thầy cố vấn có ở đó không nhỉ?”

Lâm Dị nói: “Chúng ta đi ăn sáng trước.”

Trình Dương: “...Ồ.”

Nhìn thấy Trình Dương sợ hãi, Lâm Dị nghĩ nghĩ, nói: “Nếu anh sợ quá thì không cần đi đâu.”

Dù sao hôm nay cũng là ngày cậu nhận sách giáo khoa, nếu Tần Châu bắt gặp cậu đang đi loay quanh trong khuôn viên trường, cậu có thể nói dối rằng mình đi lạc.

Vốn dĩ Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên chiếm diện tích cũng không tính là nhỏ, tân sinh viên đi lạc là chuyện bình thường.

Cậu có lý do chính đáng, Tần Châu sẽ không làm khó cậu đâu.

Trình Dương thấy Lâm Dị không chịu để cậu ta đi cùng, sao mà đồng ý được cơ chứ? Lâm Dị nhìn Trình Dương như tên ngốc đang bị lừa gạt, sau đó lạnh lùng nghĩ, vậy thì tôi cũng không ngại lợi dụng anh đâu nha.

Hai người rời khỏi ký túc xá, căng tin nằm ở phía bên trái của tòa, đi bộ đến đó ước chừng tầm năm sáu phút.

Căn tin có rất nhiều quầy đồ ăn, nhưng lại không có nhiều người, bọn họ chẳng cần phải xếp hàng mới mua được đồ, sinh viên đến đây ăn cũng

không có đông mấy.

Lâm Dị lấy tấm thẻ không giới hạn ra rồi đi đến quầy bán trứng luộc nước trà.

“Chào dì ạ.” Lâm Dị lễ phép nói: “Cho con hai, à không, ba quả!”

“Chín tệ nhé.” Dì căng tin nói: “Quẹt thẻ đi.”

Lâm Dị: “Vâng ạ!”

Lâm Dị vui vẻ thanh toán bữa sáng bằng tấm thẻ không giới hạn rồi tìm một chỗ ngồi cùng với ba quả trứng luộc nước trà đầy xa hoa.

Cậu vẫn chưa ăn ngay, Trình Dương còn đang mua bữa sáng, nếu cậu ăn trước thì sẽ không được lịch sự cho lắm.

Trong lúc chờ Trình Dương mua bữa sáng, ánh mắt Lâm Dị bình tĩnh nhìn các cô chú ở quầy bán đồ ăn.

Giống như dì ký túc xá, họ không có gì khác thường, mọi hành động đều giống con người, hoặc họ chính là con người

“Này.” Trình Dương bưng bữa sáng đi tới, ngồi xuống bên cạnh Lâm Dị.

Cậu ta, một cậu ấm nhà giàu, thậm chí còn giàu hơn Lâm Dị, cậu ta mua những loại đồ ăn đắt tiền nhất cho bữa sáng, nhưng vẫn thờ dài: “Không có bánh kẹp táo nhân cua, cũng không có mứt nho đỏ với cà phê chồn luôn.”

Lâm Dị: “Là cái gì thế? Nghe tên lạ vậy.”

Trình Dương: “Bữa sáng thường ngày của tôi á, anh Lâm Dị, anh vẫn chưa ăn sao?”

“Chưa.” Lâm Dị tò mò hỏi: “Cua cũng có thể làm bánh kẹp sao? Nhào nó giống nhào bột hả?”

Trình Dương “hả” một tiếng: “Sao mà giống nhau được, anh Lâm Dị, tôi kể anh nghe, bánh kẹp nhân cua ngon nhất là ở nhà hàng Disney ở tiểu bang Florida. Lần trước đi chơi tôi đã ăn một lần rồi, cả đời không quên được luôn ấy.”

Lâm Dị: “Nhà anh giàu như vậy, ăn lần thứ hai cũng không thành vấn đề nhỉ.”

“Hầy.” Trình Dương nói: “Tôi thuê vị đầu bếp chỗ đó đến nhà mình, nhưng mà vẫn cảm thấy có chút thiếu không khí, hương vị cũng không đúng lắm. Cơ mà ăn vẫn ngon, bạn bè của tôi cũng đến ăn bánh kẹp nhân cua cùng, nên mùi vị vẫn rất tuyệt vời luôn.”

Cậu ta nhìn quả trứng luộc nước trà trong tay Lâm Dị, Trình Dương đưa ra ví dụ: “Ngon gấp nghìn lần trứng luộc trà ven đường luôn á.”

Lâm Dị: “Ồ ồ.”

Cậu tự dưng cảm thấy trứng luộc nước trà trên tay mất ngon rồi.

Sau khi bọn họ ăn sáng xong thì cũng gần mười giờ.

Cả hai đi đến tòa giảng đường khu A như đã thống nhất, vì toàn trường đóng cửa vào kì đưa người, nên trong khuôn viên chẳng có bóng dáng sinh viên nào đi lại, chỉ có thể nhìn thấy người của hội sinh viên.

Có người trong hội sinh viên đứng túc trực trên đường đi từ ký túc xá đến khu giảng đường. Con quái vật 3-7 đã lôi kéo mọi người vào Thế giới Quy tắc của nó qua con đường bê tông lầy lội, cho nên sẽ có một số người trong hội đứng gác ở đây. Giống ngày hôm trước, nếu con quái vật 3-7 đột nhiên xuất hiện thì họ sẽ có nhiệm vụ giúp đỡ các sinh viên khác rời đi trong trường hợp khẩn cấp.

Có hai người của hội sinh viên đứng túc trực tại nơi xuất hiện quái vật 3-7, nhìn thấy Lâm Dị và Trình Dương, một người trong số họ hỏi: “Mấy cậu đi đâu vậy?”

Những ngày này, trường học đóng cửa trên diện rộng, tuy không trực tiếp nói đây là thời gian nghỉ học nhưng giáo viên cố vấn chắc chắn sẽ nhắc nhở sinh viên không được ra ngoài nhiều nhất có thể.

Có Trình Dương ở bên cạnh, Lâm Dị không cần quá lo lắng khi giao tiếp với người lạ. Chẳng cần cậu mở lời thì Trình Dương đã giải thích: “Đàn anh, bọn em đi nhận sách giáo khoa.”

Đàn anh của hội sinh viên nhìn đồng hồ rồi nói: “Đi nhanh về nhanh.”

Trình Dương gật đầu: “Vâng, vâng.”

Lâm Dị và Trình Dương sải bước rất nhanh dọc theo con đường. Nhìn thấy bọn họ sắp đến khu giảng đường, vẻ mặt Trình Dương càng ngày càng đau đớn, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Anh Lâm Dị, anh cảm thấy thầy cố vấn là thứ gì? Người hay ma?”

Lâm Dị nói: “Như quy tắc 2-6 đã nói, trong trường không có ma.”

Trình Dương “Ồ” một tiếng, đêm qua cậu ta không ngủ được, thật ra còn định ngồi học thuộc Nội Quy Trường, nhưng nghĩ đến những nội quy đó thực sự

rất đáng sợ, mới đọc xong hai ba nội quy thôi mà cậu ta đã cảm thấy ớn lạnh toàn thân rồi.

Sau đó Trình Dương cảm thấy thôi thì tốt nhất không đọc nữa, nhìn mấy quy tắc ấy sợ chết khiếp luôn.

Nhưng bởi Lâm Dị đã nói trong trường học không có ma, Trình Dương mạnh dạn lên tiếng: “Có phải thầy cố vấn căng thẳng quá, gây ra một số vấn đề về thần kinh không?”

Lâm Dị không phủ nhận lời phỏng đoán của Trình Dương, Trình Dương nói khá có lý, dù sao đây cũng không phải là nơi để người ta có thể ở, cứ sống trong nơi này suốt kiểu gì cũng sẽ có người gặp vấn đề về tâm lý.

Lâm Dị nói: “Trong trường không có ma, nhưng lại có những thứ khác đấy.”

Trình Dương: “Thứ gì khác cơ?”

Lâm Dị nói: “Quái vật.”

Sắc mặt Trình Dương tái nhợt, lập tức câm nín.

Lâm Dị vội vàng nói: “Đấy là tôi đoán lung tung thôi, anh đừng tin thật.”

“Muộn rồi.” Vẻ mặt Trình Dương đầy đống đau: “Trong đầu tôi đã chiếu xong một bộ phim kinh dị quy mô lớn luôn rồi.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, cố gắng an ủi cậu ta: “Anh Trình Dương, anh có thể nhìn vấn đề này từ một góc độ khác.”

Trình Dương: “Góc độ nào?”

Lâm Dị: “Xem phim không cần mua vé.”

Trình Dương: “...”

Đúng 9h50, cả hai có mặt tại Phòng 101, tòa A.

Cửa phòng học 101 còn chưa đóng, Trình Dương đang định bước vào thì bị Lâm Dị giữ lại.

Lúc Trình Dương định mở mồm nói gì đó, Lâm Dị đặt ngón trỏ lên môi cậu ta: “Suyt.”

Tuy không biết Lâm Dị định làm gì, nhưng Trình Dương vẫn ngoan ngoãn giữ im lặng.

Họ nhìn thấy thầy cố vấn ở trong Phòng 101, ngồi trước một đồng sách giáo

khoa, nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt, trông giống như một tác phẩm điêu khắc hình người trong bảo tàng nghệ thuật.

Lâm Dị quan sát một lúc, khi thầy cố vấn vẫn đang ngồi thờ thẩn, cậu bỗng dưng nhớ tới hình ảnh cha mẹ mình.

Cha mẹ cậu tuy không nói được nhưng lại rất giống với tình trạng của thầy cố vấn đang đờ đẫn phía trước kia.

Lâm Dị nheo mắt, sau đó gõ cửa.

Tiếng gõ cửa không làm gián đoạn sự uể oải của thầy cố vấn.

Lâm Dị nhẹ giọng gọi: “Thầy Tưởng?”

Sau khi cậu gọi ba lần liên tiếp, thầy cố vấn vẫn cứ đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

Trình Dương gầm lên: “Thầy Tưởng!”

Không hổ là thanh niên trai tráng, giọng nói của Trình Dương cuối cùng cũng đánh thức thầy cố vấn tỉnh lại.

Thầy cố vấn ngơ ngác quay đầu lại nhìn hai sinh viên ở cửa, hành động này khiến cổ áo của anh ta trượt xuống một chút, để lộ ra cần cổ. Thầy cố vấn phải mất một lúc mới phản ứng lại, anh ta đứng dậy: “Bạn học Lâm Dị, còn có...”

Trình Dương nói: “Thầy Tưởng, em là Trình...” Cậu ta gần như cắn phải lưỡi: “Dương.”

Sau đó lại điên cuồng kéo góc áo Lâm Dị, nhỏ giọng nói: “Nhìn cổ thầy ta kìa, cổ thầy ta.”

Đương nhiên, Lâm Dị cũng nhìn thấy trên cổ thầy cố vấn có một vết thắt rất sâu.

Vết thắt sâu như vậy khó có thể chỉ dựa vào sức người để tạo ra, trừ phi thêm sức nặng của cơ thể con người. Nếu không thì câu trả lời đã quá rõ rồi, dấu vết thắt cổ kia là do treo cổ mà thành.

Để gây ra được vết thắt cổ như vậy, thời gian treo cổ nhất định không ngắn.

Một đáp án khác dần hiện ra, khả năng thầy cố vấn thực sự gặp vấn đề về tâm lý, vậy tức là vụ tự sát mà anh ta đề cập trong cuộc gọi video ngày hôm qua là tự sát thật.

Việc treo cổ sẽ khiến sợi dây đè lên khí quản, khiến con người không thể thở được và không cung cấp đủ oxy cho não.

Nó sẽ chèn ép động mạch cảnh có thể dẫn đến tình trạng thiếu máu lên não.

Không chỉ vậy, còn gây ra kích ứng nghiêm trọng đến các dây thần kinh ở cổ, gây ra hiện tượng ngừng tim theo phản xạ.

Dưới tác động của trọng lượng cơ thể, cột sống cổ cũng sẽ bị gãy.

Những điều này có thể dễ dàng lấy đi mạng sống của một người.

Và một khi người đó bị sợi dây treo qua cổ, trừ khi sợi dây bị đứt, nếu dùng sức của một người bình thường thì không thể ngăn cản được cái chết.

Nhưng nhìn vết thắt cổ gần như ăn sâu vào xương của thầy cố vấn, chứng tỏ sợi dây anh ta dùng để treo cổ tự tử chịu lực trong khoảng thời gian rất lâu, có lẽ sau khi thầy cố vấn qua đời, nó vẫn còn rất chắc chắn.

Thầy cố vấn không chỉ đã tự sát mà còn tự sát rất thành công.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào vết thắt cổ trên cổ thầy cố vấn, im lặng hồi lâu.

Nhận thấy Lâm Dị và Trình Dương để ý đến cổ mình, thầy cố vấn nhanh chóng vén vạt áo lên cao có thể che đi vết thắt trên cổ.

“Dạ hai bạn sợ rồi nhỉ, xin lỗi nhé, trước đây tôi vô tình gặp phải chuyện không may cho lắm.” Thầy cố vấn giải thích rồi nói: “Sách giáo khoa tôi đã chia sẵn rồi, các bạn chọn tập nào cũng được.”

Lâm Dị ngẫu nhiên chọn đại một tập sách, thầy cố vấn lấy danh sách sinh viên chuyên ngành ra, tìm tên của Lâm Dị và Trình Dương, sau đó đánh dấu vào phía sau tên của họ, để nhận biết hai người đã nhận được sách giáo khoa.

Lâm Dị suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Thầy Tưởng, em có thể hỏi thầy về một người được không?”

Thầy cố vấn nhìn Lâm Dị, thành thật mà nói, anh ta có chút hơi sợ Lâm Dị đặt câu hỏi, nhưng vẫn nói: “Được thôi.”

Lâm Dị hỏi: “Thầy biết Lâm Quyển không ạ?”

Thầy cố vấn nghiêm túc suy nghĩ, rồi gãi gãi tóc: “Tôi... tôi không nhớ.”

Câu trả lời của anh ta là ‘không nhớ’ chứ không phải ‘không biết’.

Lâm Dị thấy vậy lại hỏi: “Thầy Tưởng, thầy có biết Viên Viên không ạ?”

Thầy cố vấn vẫn tự túm tóc, nói: “Tôi không nhớ”.

Mặc dù Lâm Dị không kì vọng quá nhiều, nhưng khi nhận được câu trả lời này, cậu vẫn không khỏi có chút thất vọng: “Em biết rồi ạ, cảm ơn thầy Tưởng.”

Thầy cố vấn thấy Lâm Dị hỏi xong, liền buông mái tóc vừa túm vào, về mặt bình tĩnh lại, nhìn thời gian hỏi: “Còn chuyện gì không?”

“Không ạ.” Lâm Dị nói: “Tạm biệt, thầy Tưởng.”

Vào lúc hai người đang chuẩn bị rời đi thì thầy cố vấn gọi họ lại: “Lâm Dị, Trình Dương.”

Trình Dương bị thầy cố vấn hù đến sắp phát điên luôn rồi, nghe thấy giọng nói anh ta, toàn bộ sách trên tay rơi hết xuống đất.

Trình Dương vội vàng nhặt lên.

Lâm Dị quay đầu nhìn anh ta: “Thầy Tưởng?”

Thầy cố vấn nói: “Những ngày này các bạn nhớ ở trong ký túc xá. Ngoại trừ căng tin, thư viện, cố gắng đừng đi những nơi khác, nếu được thì cũng không đi tới hai nơi này luôn càng tốt. Có thể đến căng tin mua chút đồ ăn, nếu thấy điểm trực ban của hội sinh viên dựng lên vì nhiệm vụ 2-6 thì lập tức tránh xa ra.”

Lâm Dị gật đầu: “Em hiểu rồi ạ.”

Cậu và Trình Dương cầm sách giáo khoa trên tay rời khỏi phòng học, nhưng Trình Dương vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Sự sợ hãi của Trình Dương gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường, Lâm Dị có chút tội lỗi khi dẫn cậu ta đi xem quái vật 2-6.

Dù sao thầy cố vấn cũng nhắc đi nhắc lại bọn họ, hội sinh viên sẽ dựng điểm làm nhiệm vụ 2-6, tức là quái vật 2-6 thực sự rất khó xử lý.

Lâm Dị quyết định cùng Trình Dương trở về ký túc xá trước, rồi một mình lên ra ngoài sau cũng được.

Giữa ký túc xá và tòa giảng đường chỉ có một con đường duy nhất, nhưng đường xá trong khu vực tòa nhà này phức tạp hơn nhiều. Lâm Dị cũng định đi về bằng đường này, bởi vì trên đường bọn họ đi tới không thấy nơi túc trực

quái vật 2-6 do hội sinh viên bố trí.

Đi được một lúc, Trình Dương cuối cùng cũng khôi phục tinh thần, hỏi Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, hai người anh vừa hỏi là ai vậy?”

Cậu còn chưa kịp nói xong đã bị một vài giọng nói từ xa cắt ngang.

“Đệt, đừng có mẹ nó chạy lung tung nữa!”

“Dừng lại nhanh!”

Lâm Dị và Trình Dương nghe theo tiếng động và nhìn thấy một nam sinh chạy như điên về phía họ, theo sau là hội sinh viên đang đuổi theo.

Nam sinh vừa chạy vừa hét lớn: “Tôi không muốn vào... tôi không muốn vào đó đâu...”

Bản năng sinh tồn của con người khiến nam sinh này bộc phát sức mạnh mãnh liệt hơn bao giờ hết, chỉ trong chớp mắt, Lâm Dị đã nhìn thấy nam sinh này lao về phía mình và Trình Dương.

Sau đó cậu ta va vào vai Lâm Dị, Lâm Dị còn chưa kịp né, toàn bộ sách trong tay đều rơi xuống đất.

Vào thời điểm va chạm, Lâm Dị nghe được tiếng hét của nam sinh kia càng ngày càng rõ ràng.

“Tôi không muốn vào 2-6, tôi không muốn vào 2-6” Cậu ta nói.

Lâm Dị mím môi, nam sinh vừa đụng phải hẳn chắc là sinh viên sắp bị đưa vào Thế giới Quy tắc 2-6. Nhìn thấy Lâm Dị bị đẩy lui về phía sau mấy bước, Trình Dương ‘hừ’ một tiếng, vội vàng hỏi: “Anh Lâm Dị, anh không sao chứ?”

Vai Lâm Dị bị va chạm nên có chút đau đớn, cậu tạm thời không quan tâm đến sách vở rơi xuống đường nữa mà kéo Trình Dương sang một bên.

Giây tiếp theo, hội sinh viên đuổi theo nam sinh cũng lao tới.

“Tôi không vào, tôi không vào, thả tôi ra đi mà...”

Nam sinh bị một thành viên hội sinh viên tóm lại, vùng vẫy điên cuồng.

Sau khi tránh đường, Lâm Dị và Trình Dương đều đứng nhìn cảnh tượng trước mặt. Người truy đuổi và người đánh chặn hội tụ ở đây, Lâm Dị nhìn thấy người nào đó trong số họ, cậu nhanh chóng ngồi xổm xuống để nhặt đồng sách bị rơi.

Là Tần Châu.

“Đờ mờ.”

Ở cách xa hơn mười mét, Lâm Dị có thể nghe thấy tiếng tức giận của Tần Châu.

“Ông đây đã bảo cậu con mẹ nó đừng chạy lung tung rồi mà?” Tần Châu hung dữ nói, giữ tên nam sinh kia trong tay: “Cậu mà kéo theo con quái vật 2-6 đến chỗ đông người, người đầu tiên ông đây xử lý là cậu đấy.”

Nam sinh vùng vẫy thảm thiết: “Đừng mà, tôi không muốn vào 2-6, tôi không muốn vào 2-6”.

Vừa kêu vừa la, nam sinh bật khóc: “Dựa vào đâu, dựa vào đâu các người lại bắt tôi chết”.

“Không ai bắt cậu chết cả.” Âu Oánh đi theo Tần Châu chạy tới, nói với nam sinh: “Đây cũng là việc không thể tránh khỏi, trước khi đưa người vào tôi cũng đã nói với cậu rồi. Với cả hội sinh viên cũng sẽ phái người đi theo cậu tiến vào Thế giới Quy tắc, nếu muốn cậu chết thì chúng tôi đã chẳng thêm phái người đi cùng cậu.”

Nam sinh hét lên: “Thế thì có ích gì! Nếu mấy người giải quyết được thì con quái vật 2-6 đã chẳng tồn tại lâu như vậy rồi! Đừng tưởng là tôi không biết, quái vật 2-6 đã tồn tại được mười năm, mười năm rồi đấy! Là mười năm! Không ai có thể thoát khỏi 2-6 hết, tất cả đều chết, chết hết đấy!”

“Mẹ nó đừng có nói xúi quẩy nữa.” Tần Châu ném nam sinh giao cho những người khác: “Dẫn về.”

Nam sinh tiếp tục giãy dụa, nhưng vẫn bất lực, trừng mắt nhìn Tần Châu: “Nếu anh lợi hại vậy thì sao không đi với bọn tôi?”

Tần Châu liếc cậu ta một cái, lạnh lùng nói: “Chúc mừng, lần này đúng là tôi sẽ đi với cậu đấy, hài lòng chưa? Hài lòng rồi thì câm miệng.”

Nam sinh sửng sốt một lát, vẫn kêu rên: “Tôi không vào, tôi không vào đâu!”

Tần Châu không muốn nhiều lời với cậu ta, hằn trướng mắt nhìn người truy bắt lúc nãy: “Còn đứng đấy làm gì? Mau đưa đi.”

Lâm Dị cúi đầu nhặt sách lên, Trình Dương cũng quỳ xuống giúp cậu, sau đó hỏi: “Quái vật 2-6... mẹ kiếp còn có thể theo đến đây á...”

Lâm Dị: “Có vẻ là vậy.”

Bắt chân của Trình Dương nhũn ra, giọng nói run rẩy: “Anh Lâm Dị, hướng 9 giờ ấy, anh nhìn cái thứ đứng sau cây cột kia, xem có phải quái vật 2-6 không...”

Lâm Dị sửng sốt một chút, cẩn thận ngược mắt lên nhìn về vị trí Trình Dương vừa chỉ.

Một người phụ nữ mặc váy đỏ đang nhìn Tần Châu.

Trình Dương nuốt nước miếng: “Bóng... anh Lâm Dị, cô ta không có bóng.”

Lâm Dị cũng nhìn ra, hôm nay là một ngày nắng đẹp, dưới chân ai cũng có bóng đen phản chiếu, ngoại trừ người phụ nữ kia.

Trình Dương sắp khóc: “Đậu má...”

“Tôi có nên... tìm chủ tịch hội sinh viên không...”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, bởi vì cô ta đứng ở phía sau cây cột, vị trí này rất khó để Tần Châu nhìn thấy từ chỗ của hắn.

“Vẫn nên...” Lâm Dị nói: “Nhắc anh ấy đi...”

Trình Dương: “Được.”

Trình Dương cố gắng đứng dậy nhưng vô ích: “Mẹ kiếp, chân tôi nhũn hết rồi, đứng không nổi.”

Lâm Dị đi tới kéo Trình Dương, nhưng cậu còn chưa kịp kéo Trình Dương lên.

Bọn họ bị Tần Châu để ý.

“Hai người ngồi xổm bên kia.” Tần Châu nói với bọn họ: “Lại đây!”

Tần Châu lo lắng nam sinh đột nhiên mất khống chế kia sẽ dụ quái vật 2-6 tới đây, nếu mà vậy thật thì hai cây nấm ngồi xổm đằng kia sẽ gặp rắc rối mất.

Nhìn thấy hai cây nấm còn đang giằng co nhau, Tần Châu bức hết cả mình, đúng là không biết trời cao đất dày là gì.

Hắn đi về phía hai cây nấm, đi được hai bước thì nhận ra hai thứ khó chịu này chính là Lâm Dị và Trình Dương.

Tần Châu: “...”

Hắn dừng lại, nhìn Lâm Dị: “Nhóc thiên tài, chơi vui không?”

Lâm Dị: “...”

Lâm Dị vội vàng giải thích: “Không phải, đàn anh ơi, bọn em đến nhận sách giáo khoa á.” Sau đó cậu điên cuồng nháy mắt nhìn Tần Châu, hy vọng sẽ lợi dụng được sự ăn ý hội hợp tác với nhau trong ở Thế giới Quy tắc 7-7, hướng dẫn Tần Châu phát hiện ra người phụ nữ phía sau cây cột.

Tần Châu cũng chú ý, ánh mắt nhanh chóng quét về chỗ được chỉ.

Trước khi hắn nhìn được rõ thứ kia là gì, một ánh sáng đỏ kỳ lạ dâng lên trước mắt.

Tần Châu phát ra một tiếng ‘Đệt’, mẹ nó chứ, tên khốn chạy trốn đó thật sự đã thu hút con quái vật 2-6 tới đây.

Ước tính tất cả mọi người chỗ này đều sẽ bị kéo vào 2-6.

Tần Châu bức đến mức muốn giết người luôn rồi.

Hắn hít một hơi thật sâu, sốt ruột chờ đợi thứ ánh sáng đỏ kia tắt dần, Thế giới Quy tắc 2-6 mở ra trước mắt.

Tốc độ thời gian chảy trôi dường như chậm lại kể từ thời điểm thứ ánh sáng đỏ kỳ lạ ấy lóe lên, thời gian trôi qua từng phút từng giây chậm đến mức dường như tua về bội số là 0,1.

Tần Châu đợi rất lâu, thứ ánh sáng đỏ mới lắng xuống, mi mắt dần dần nặng trĩu, như bị ai đó rót đầy chì.

Cơ buồn ngủ như thủy triều tràn vào, hắn cảm thấy đầu óc mình bị một thứ sức mạnh không thể cưỡng lại đánh bật ra, có thứ gì đó đang dò xét trí nhớ của hắn...

Chương 27: Quái vật 2-6 Ôm đùì-

Chương 27: Quái vật 2-6

Lâm Dị và Trình Dương bốn mắt nhìn nhau.

Hai người cứ thế hồi lâu, được một lúc Trình Dương nói: “Anh Lâm Dị, chắc không như tôi nghĩ đâu nhỉ.”

Lâm Dị: “...”

Vẻ mặt Trình Dương tràn đầy đau khổ: “Tạo nghiệt gì vậy trời? Mới hôm qua thôi còn rủi ro mãi mới thoát khỏi 7-7, là 7-7 đấy?”

Lâm Dị cũng thất vọng gật đầu.

Trình Dương tiếp tục đau khổ: “Mới hôm qua thoát khỏi Thế giới Quy tắc 7-7 đầy mao hiểm, hôm nay lại đi tiếp, chúng ta là chiến sĩ thi đua hả trời.”

Cuộc sống đúng thật không hề dễ dàng, Lâm Dị thở dài.

Cậu thật sự không có ý định tiến vào Thế giới Quy tắc, cậu đã hồi phục hoàn toàn đâu. Nếu ở thế giới này, cậu lại lạm dụng bộ não rồi để đầu óc hoạt động quá mức, cậu thực sự sẽ xuất hiện trạng thái ‘không còn là chính mình’, thế thì toang lắm.

“Đi gặp đàn anh thôi.” Lâm Dị đề nghị.

Trình Dương ‘A’: “Là đàn anh đó hả, chủ tịch hội sinh viên?”

Lâm Dị gật đầu.

Nỗi đau trên mặt Trình Dương dịu đi một chút, hai mắt sáng lên: “Anh ấy cũng theo chúng ta vào đây à?”

“Có lẽ vậy.” Lâm Dị nói.

Ánh sáng đỏ lóe lên không chỉ kéo cậu và Trình Dương vào Thế giới Quy tắc 2-6, mà tất cả những người có mặt ở đó đều bị lôi đến đây.

Tuy nói như này không được tử tế cho lắm, nhưng nỗi bất hạnh của mọi người khi tất cả những ai có mặt ở đó đều bị kéo đến Thế giới Quy tắc 2-6, đối với cậu lại cực may mắn.

Tần Châu, chủ tịch hội sinh viên, Âu Oánh, phó chủ tịch, cùng một số thành viên khác của hội sinh viên. Nếu bọn họ đều ở trong Thế giới Quy tắc 2-6 này, có lẽ cậu không cần phải dùng đến não mình rồi.

“Được! Được! Được!” Trình Dương có chút kinh ngạc nói: “Đi ôm đùi, đi ôm đùi thôi.”

Lâm Dị liếc nhìn Trình Dương, dựa trên phản ứng của Trình Dương, cậu tạm thời loại trừ khả năng Trình Dương bị quái vật 2-6 bám vào.

Tần Châu nói, quái vật dù có ăn bao nhiêu người đi chăng nữa thì nó vẫn là quái vật, quái vật không thể đưa ra những phản ứng chính xác thuộc về con người được, trừ khi có tham chiếu liên quan trong ký ức của người bị nó chiếm hữu, và xung quanh có thứ để nó bắt chước theo.

Nếu không, sẽ giống như Trình Dương vào ngày cuối cùng ở Thế giới Quy tắc 7-7, với biểu cảm vắn vẹo trên gương mặt.

Trên thực tế, Trình Dương không có ký ức về việc phản ứng khi bị kéo vào Thế giới Quy tắc—dù sao thì cậu ta cũng chẳng nhớ chuyện gì xảy ra trong Thế giới Quy tắc 7-7, mà chỗ này ngoài hai người họ ra cũng không có người thứ ba.

Nếu Trình Dương xui xẻo lại bị quái vật 2-6 bám vào, cậu ta sẽ không kịp có phản ứng như nóng lòng muốn đi ôm đùi như bây giờ.

Trình Dương là cậu ấm nhà giàu, ở ngoài đời cậu ta đã là cái đùi đầy tiền rồi, cần gì phải đi ôm đùi người khác. Đối với Trình Dương, Lâm Dị chỉ là người tối lửa tắt đèn thôi, chứ không phải đùi.

Trình Dương nhìn trái nhìn phải: “Nhưng anh Lâm Dị này, sao tôi không thấy đùi đâu cả?”

Lâm Dị chỉ vào biệt thự trước mặt: “Tôi đoán là đùi ở bên trong rồi.”

Ở Thế giới Quy tắc 7-7, Lâm Dị cũng nhìn thấy Tần Châu đứng trước cửa chung cư.

Trình Dương nói: “Vậy sao anh còn đứng đây làm gì, đi thôi, anh Lâm, đi tìm đùi của anh thôi.”

Hai người đi về phía biệt thự, năm phút sau đã đến nơi.

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn căn biệt thự, so với tòa chung cư ở Thế giới Quy tắc 7-7, biệt thự này trông còn đồ sộ hơn, nhưng dùng từ ‘đồ sộ’ thì vẫn chưa

đủ để diễn tả, 'bỏ hoang' nghe có vẻ sẽ phù hợp với nơi này hơn.

Đây là một căn biệt thự đường như đã bị bỏ hoang nhiều năm, chiếm diện tích lớn và bề ngoài trông khá đổ nát, tuy nhiên, từ phong cách kiến trúc còn sót lại có thể thấy căn biệt thự này được thiết kế bởi chuyên gia. Vật liệu xây dựng là loại đất tiền nhất, chi phí xây dựng chắc chắn cũng không thấp.

Trình Dương cho biết: "Phong cách kiến trúc rất giống của Lưu Hữu Hạo, một nhà thiết kế nổi tiếng ở nước ta. Là một người rất tự hào về tài năng của mình. Nếu thuê được người này thiết kế thì địa vị của chủ sở hữu biệt thự hẳn phải khá cao đó."

Làn sóng phân tích của Trình Dương khiến Lâm Dị phải liếc mắt nhìn, cậu kinh ngạc: "Anh Trình Dương, hóa ra anh giấu nghề à, chuyện này mà anh cũng biết!"

"Cũng không lợi hại gì cả." Trình Dương nói: "Nhà tôi được thiết kế kiểu này mà."

Lâm Dị: "...Ồ."

Cậu nhìn nhìn mấy tên nhà giàu mà ghen hết cả người: "Ghét quá, ghét quá."

Khi họ đến biệt thự, chiếc đùi mà Lâm Dị với Trình Dương đang tìm đã ở bên trong. Hai người bọn họ có vẻ là những người đến sau cùng, Lâm Dị rất nhanh đã phát hiện, qua bầu không khí trong phòng khách có thể nhận ra, những người phía trước được chia làm ba nhóm.

Nhóm đầu tiên là Tần Châu, Âu Oánh và một người trông khá lạ.

Lâm Dị lặng lẽ nhìn bọn họ, vẻ mặt của ba người đều cực kỳ bình tĩnh, Tần Châu dựa vào tường như không có xương, nói chuyện với hai người còn lại, sau đó sờ sờ trong túi.

Nhưng hắn lại không tìm được gì, vẻ mặt bình tĩnh trở nên khó chịu.

Lâm Dị đoán Tần Châu muốn hút thuốc, trong lòng buồn bực vì mới nhớ ra mình không thể mang theo thứ gì vào Thế giới Quy tắc ngoại trừ quần áo, kể cả thuốc lá cũng không mang được.

Trình Dương bên cạnh cũng vậy, cậu ta sờ sờ bao thuốc trên người, thắc mắc: "Đệt, thuốc lá tôi đâu, tôi nhớ mình để trong túi mà nhỉ..."

Cách giao tiếp của Trình Dương chính là mời người khác hút thuốc.

Lâm Dị quan sát, nhìn ra được rất nhiều chuyện, cậu đoán người xa lạ này

cũng là đàn anh của hội sinh viên, hơn nữa còn nắm giữ chức vụ quan trọng trong hội.

Bởi vì anh có thể nói chuyện với Tần Châu một cách tự nhiên, dưới sự thảo luận của chủ tịch và phó chủ tịch hội sinh viên, anh cũng có cơ hội được lên tiếng, chứng tỏ sự hiểu biết của anh ta không hề tầm thường.

Nghĩ tới Âu Oánh nói hội sinh viên sẽ phái người đi theo các sinh viên xếp cuối bảng vào trong Thế giới Quy tắc 2-6, Lâm Dị đoán đây có thể chính là người mà Âu Oánh nói sẽ phái tới.

Bởi vì lúc Tần Châu nói với nam sinh chạy trốn rằng hắn sẽ đi theo cậu ta đến đây, vẻ mặt Âu Oánh thể hiện sự bất ngờ và không đồng ý với điều này.

Nhóm tiếp theo vẫn là người của hội sinh viên, tổng cộng có bốn người.

Lâm Dị đã quen thuộc với bốn người này. Hai người trong số họ đuổi theo tên nam sinh chạy trốn đến giảng đường, hai người còn lại thì đi theo Tần Châu đến để ngăn cản.

Tuy mặt bọn họ không lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng cũng không thể bình tĩnh được như ba người kia, trong ánh mắt bọn họ ít nhiều hiện lên vẻ sợ hãi.

Lâm Dị đoán, bốn vị đàn anh này đều là thành viên cấp dưới của hội sinh viên, ba người kia không nói chuyện với bọn họ.

Nhưng ánh mắt của họ thỉnh thoảng lại liếc về phía ba người, cố gắng tìm kiếm cảm giác an toàn.

Nhóm thứ ba là những sinh viên xếp hạng bét, tổng cộng có bốn người.

Họ im lặng ngồi trong góc, sắc mặt tái nhợt lại.

“Anh Trình Dương, anh đừng tìm nữa.” Lâm Dị thì thầm với Trình Dương: “Thuốc lá của anh bị tịch thu rồi.”

Trình Dương dừng một chút, nói: “Mẹ nó chứ, sao quá đáng quá vậy.”

Sau đó Trình Dương hỏi Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, giờ chúng ta còn ôm đùi nữa không? Tự dưng tôi cảm giác cái đùi kia không muốn nói chuyện với chúng ta cho lắm?”

Trước khi tiến vào biệt thự, mục tiêu của Trình Dương như đinh đóng cột, chính là tìm được đùi của Tần Châu. Nhưng sau khi vào biệt thự, ngay cả Trình Dương cũng phát hiện ra Tần Châu không muốn nói chuyện với bọn họ.

Sau khi hai người từ cửa biệt thự đi vào, Tần Châu chỉ nhàn nhạt liếc bọn họ một cái rồi lại quay đi.

“Bởi vì đàn anh đang...” Lâm Dị cố ý hạ thấp giọng: “Đề phòng chúng ta.”

Một người trong số họ sẽ bị quái vật 2-6 bám vào, mọi người có mặt ở đây đều có khả năng bị quái vật 2-6 lựa chọn, Tần Châu sẽ không giao tiếp quá nhiều với bọn họ cho đến khi loại trừ được nghi ngờ.

Vì vậy, trong số 13 người hiện tại có liên quan, nhóm thứ tư bị tách ra là Lâm Dị và Trình Dương, hai người kém may mắn.

Thế giới Quy tắc còn chưa chính thức bắt đầu, Lâm Dị tạm thời không nghĩ đến việc ôm đùi Tần Châu nữa, cậu cùng Trình Dương chạy đến một góc khác trong phòng khách biệt thự, nơi không có người để ý tới.

Trình Dương không hiểu vì sao Lâm Dị lại kéo cậu ta vào góc để làm gì, cậu ta thắc mắc: “Anh Lâm Dị, chắc đùi không có vấn đề đâu nhỉ? Nếu anh ấy là quái vật 2-6 thì đã không cần đề phòng chúng ta như vậy rồi.”

Trình Dương càng nói càng cảm thấy mình nói rất có lý, tiếp tục: “Cho dù đùi không muốn nói chuyện với chúng ta, chỉ cần mặt dày tí là được, giá trị sinh mạng sẽ tỉ lệ thuận với độ dày của da thôi.”

Lâm Dị cảm thấy những gì Trình Dương nói ở nửa sau khá hợp lý, nếu không với cái chứng sợ xã hội của cậu, chắc chắn sẽ không đủ can đảm đi tìm Tần Châu lập đội hồi mới bắt đầu Thế giới Quy tắc 7-7 rồi.

Thế nhưng Lâm Dị lại nói: “Đàn anh có vấn đề.”

Trình Dương sửng sốt một chút: “Hả? Đùi có vấn đề á?”

Lâm Dị hết cả hồn: “Nhỏ giọng thôi!!!”

“À được, được.” Trình Dương vội vàng bịt miệng lại, giọng nói cẩn thận phát ra từ giữa khe hở của ngón tay: “Là... là sao?”

Lâm Dị nhìn cậu ta, sau đó lộ ra vẻ mặt đáng thương: “Anh Trình Dương, trước đó xin hãy hứa với tôi một điều nha? Làm ơn á.”

Trình Dương nói: “Được thôi, chuyện gì?”

Sợ sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Trình Dương, Lâm Dị cố gắng hết sức để nói khéo léo với cậu ta: “Anh giả câm đi.”

So với Tần Châu, đồng đội cũ của cậu thì Trình Dương trong nháy mắt biến

thành một tên vô dụng, nhưng hiện tại người duy nhất Lâm Dị có thể loại trừ là Trình Dương – đồng đội của cậu, cậu không còn lựa chọn nào khác nữa rồi.

Cậu không thể bỏ mặc Trình Dương, dù sao Trình Dương cũng đi cùng cậu nhận sách giáo khoa, nếu cậu phớt lờ Trình Dương, lương tâm của cậu sẽ cắn rứt lắm.

Vậy thì với một đồng đội hơi vô dụng xiu, yêu cầu duy nhất của Lâm Dị đối với Trình Dương chính là không được nói chuyện.

Lâm Dị nhìn chăm chăm Trình Dương, sợ lời của cậu sẽ làm tổn thương người ta, cũng sợ Trình Dương sẽ không đồng ý.

Nhưng vào đúng lúc cậu đang lo lắng Trình Dương từ chối cậu, thì một tiếng ‘Được’ vang lên.

“Tôi còn tưởng chuyện gì cơ, cái này thì dễ rồi, tôi thích cosplay nhất đấy.” Trình Dương nhếch khóe miệng, sau đó nhìn Lâm Dị, chờ Lâm Dị nói về vấn đề đuôi của mình.

Lâm Dị nói: “Đàn anh rất lợi hại.”

Thậm chí hẳn còn giỏi hơn nhiều so với tưởng tượng của cậu, đặc biệt là sau khi thoát ra khỏi Thế giới Quy tắc 7-7, Lâm Dị cảm nhận được địa vị của Tần Châu trong trường, nếu hẳn không giỏi thì đã không được bầu là chủ tịch hội sinh viên.

Trình Dương gật đầu.

“Đàn anh hẳn là đã vào Thế giới Quy tắc nhiều rồi, hầu hết các biện pháp đối phó trong Nội Quy Trường đều là công lao của đàn anh.” Lâm Dị nói.

Trình Dương gật đầu, Lâm Dị mở bài hơi dài dòng, điều này làm cho Trình Dương có chút lo lắng vì chỉ số thông minh của cậu ta, nếu Lâm Dị không giải thích rõ ràng, cậu ta khó có thể hiểu cái này thì có liên quan gì đến việc đuôi có vấn đề.

Lâm Dị lại giảm âm lượng: “Trong Thế giới Quy tắc, không thể mang đồ vào. Tôi nghĩ đàn anh hẳn đã quen với điều này rồi.”

Trình Dương trợn to hai mắt, Lâm Dị nói: “Nhưng vừa rồi đàn anh lại tìm thuốc lá.”

Lúc này Trình Dương đã hiểu, cậu ta là người mới, không biết quy củ chỗ này

ra sao, cậu ta chưa biết rằng không thể mang đồ vào trong thế giới này, cho nên hành động tìm thuốc lá của cậu ta là hợp lý, nhưng với Tần Châu thì lại là vô lý.

Trình Dương giơ ngón tay cái lên với Lâm Dị rồi chớp mắt.

Anh Lâm Dị, đỉnh thật đấy.

Đây chỉ là một phát hiện nhỏ mà thôi, chi tiết này vẫn chưa thể chứng minh Tần Châu là quái vật 2-6, nhưng sự tồn tại của nó cũng đủ để Lâm Dị từ bỏ ý nghĩ muốn ôm đùi rồi.

Trình Dương sợ hãi chớp mắt nhìn Lâm Dị, ý hỏi Lâm Dị tiếp theo nên làm gì.

Lâm Dị liếc nhìn Trình Dương, cậu biết Trình Dương đang nghĩ gì.

Nếu Tần Châu xảy ra vấn đề thì tất cả những người tham gia vào Thế giới Quy tắc 2-6 sẽ nguy to luôn.

Nghĩ thôi cũng đủ biết, trong ký ức của Tần Châu chứa rất nhiều thứ cực kì quan trọng.

“Chỉ còn cách tùy cơ ứng biến thôi.” Lâm Dị nghĩ tới đây, chán nản nói: “Dù sao lần này cũng không bắt đầu vào ban đêm.”

Thế giới Quy tắc 2-6 hiện tại vẫn đang là ban ngày, mặc dù không có ánh nắng chói chang, thời tiết có chút u ám nhưng quả thực vẫn đang là ban ngày.

NPC chỉ giết người vào ban đêm, họ vẫn còn thời gian.

Tạm thời không ôm đùi được, hai người chỉ có thể tự mình hành động.

Mặc dù Lâm Dị không muốn tiếp tục dùng não mình suy luận nữa, nhưng hết cách rồi, cậu quyết định quan sát biệt thự trước, xem có manh mối gì cái đã.

Dù sao chẳng ai biết được họ có phải người đầu tiên bị quy tắc tử vong tìm tới hay không.

Tâm lý của Lâm Dị đang chuyển từ chán nản sang cố gắng tự mình cứu mình thì Âu Oánh đi về phía họ: “Lâm Dị, Trình Dương, đi với chị đến đây.”

Trình Dương liếc nhìn Lâm Dị, Lâm Dị gật đầu: “À, vâng ạ.”

Âu Oánh dẫn Lâm Dị và Trình Dương tới chỗ của ba người.

Tần Châu nhìn hai người, hừ lạnh một tiếng: “Giờ thì vui rồi chứ?”

Lâm Dị giải thích: “Đàn anh, bọn em thực sự đi lấy sách giáo khoa mà. Bọn em chưa từng nghĩ đến chuyện vào Thế giới Quy tắc 2-6 đâu. Thật đó, em thề bằng cả nhân cách này của mình á.”

Tần Châu nhìn cậu, không nói gì.

Lâm Dị tiếp tục: “Nếu đàn anh không tin, vậy em cũng sẽ thêm nhân cách của anh Trình Dương nữa.” Cậu nghiêng đầu hỏi Trình Dương: “Đúng không, anh Trình Dương?”

Trình Dương gật đầu như già tởi.

“Tôi tên La Diệc, anh Châu nói hai người đều là tân sinh viên, có lẽ còn chưa biết tôi, tôi là đội trưởng đội tuần tra của hội sinh viên.” Đàn anh mà Lâm Dị đoán giữ một chức vụ quan trọng trong hội sinh viên lên tiếng: “Tôi gọi cậu tới đây là vì có chuyện quan trọng cần phải giải thích cho hai cậu.”

La Diệc nói: “Không có nhiều người biết về quái vật 2-6, càng không có ai biết quái vật 2-6 ẩn náu là ai trong số chúng ta, thậm chí người trong hội sinh viên cũng rất ít người biết. Các thành viên tuần tra chịu trách nhiệm tiến vào Thế giới Quy tắc trong hội cũng cần bảo mật danh tính nghiêm ngặt, cậu biết lý do vì sao không?”

Lâm Dị gật đầu, Tần Châu đã từng nói với cậu điều này ở Thế giới Quy tắc 7-7.

Lý do là bởi họ lo lắng sẽ gây hoang mang cho những người liên quan, một khi con người đối mặt với nỗi tuyệt vọng, họ không biết mình sẽ phải làm gì.

“Ngoại trừ tránh cho những người có liên quan hoảng sợ, còn có một nguyên nhân khác quan trọng hơn.” La Diệc nói: “Quái vật sẽ thâm nhập vào ký ức, nếu nó phát hiện có ai trong số chúng ta biết về sự tồn tại của nó, lập tức người đó sẽ bị quái vật nhắm vào.”

Lâm Dị gật đầu, cậu hiểu vì sao Âu Oánh lại muốn cậu và Trình Dương tới chỗ họ nói chuyện.

Trình Dương trơ mắt nhìn, phải rất lâu sau cậu mới hiểu được ý của La Diệc là gì, vô thức định quay sang nhìn Tần Châu, nhưng không hiểu sao vẫn nhìn được.

Cậu ta nắc lên vì sợ hãi.

Khóe mắt Lâm Dị chuyển quan Tần Châu, phát hiện khi La Diệc giải thích cho mình và Trình Dương, Tần Châu lại cau mày khó chịu, nhất là khi nghe thấy

hai chữ ‘thâm nhập vào ký ức’, lòng mày hấn gần như nhăn lại.

“Nói chung, bọn tôi chỉ phái một người trong nội bộ tiến vào Thế giới Quy tắc, điều này có thể sẽ có tác dụng bảo vệ thành viên khỏi bị quái vật nhắm tới, nhưng lần này lại khác, có quá nhiều người nội bộ ở đây.” Âu Oánh nói: “Bạn học Lâm Dị, bạn học Trình Dương. Vì cả hai em đều đã vào Thế giới Quy tắc 7-7 và biết đến sự tồn tại của quái vật 2-6 cũng như hình thái tồn tại của chúng nên bọn chị cần hai em tự chứng minh.”

Đây chính là giải thích chuyện trong Thế giới Quy tắc xong xuôi rồi mới đánh tới chuyện chính.

Lâm Dị hỏi: “Nhưng đàn chị, đàn anh nói quái vật có năng lực bắt chước rất mạnh, bọn em đến đây để chứng tỏ bản thân, nếu có quái vật 2-6 ở giữa chúng ta, thế không phải chúng ta đang cho nó cơ hội bắt chước rồi học theo sao. Như vậy thì việc tìm nó lại càng thêm khó khăn còn gì.”

Âu Oánh nói: “Đúng là chuyện này có vấn đề thật, nhưng trước tiên vẫn phải đảm bảo an toàn cho mọi người đã.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Nếu như con quái vật 2-6 là một trong số chúng ta, chỉ dựa vào việc tự chứng minh là có thể phân biệt được sao ạ?”

“Không.” Âu Oánh nói: “Nhưng mỗi người đều có cách nghĩ của riêng mình, trong đầu chúng ta biết rõ phải làm gì.”

Họ đều là những người trải qua rất nhiều Thế giới Quy tắc và có cách phân biệt quái vật của riêng mình.

Lâm Dị không nói nên lời, suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh Trình Dương không phải quái vật.”

Cậu nói với ba người có chức vị cao nhất trong hội sinh viên nguyên nhân tại sao lại loại trừ khả năng Trình Dương là quái vật 2-6, Âu Oánh hỏi: “Em thì sao?”

Lâm Dị nói: “Em cũng không phải.”

Nói xong, Lâm Dị im hẩn, cũng không giải thích vì sao cậu không phải quái vật 2-6.

Âu Oánh hỏi: “Hết rồi à?”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Âu Oánh nói: “Bạn học Lâm Dị, em thế này hơi...”

Tần Châu ở một bên ngắt lời: “Em ấy không phải đâu.”

Âu Oánh nghi hoặc nhìn Tần Châu.

Tần Châu khẽ nâng cằm, nói: “Nếu em ấy là quái vật 2-6, em ấy sẽ tìm cách chứng minh mình không phải quái vật trước, chứ quan tâm người khác làm gì, có khi còn mong người bị nghi ngờ là người khác, chứ đâu cần thiết phải giải thích hộ người ta trước như vậy.”

Âu Oánh sửng sốt một lát, sau đó nhìn về phía Lâm Dị: “Anh Châu nói em là nhóc thiên tài, quả không sai mà.”

Chỉ bằng một câu, Lâm Dị đã có thể chứng minh sự trong sạch của cả hai người.

La Diệc nhìn Lâm Dị đầy hứng thú: “Nhóc thiên tài hả? Anh Châu chưa từng khoe ai nhiều như vậy, sau khi ra khỏi đây em có ý định gia nhập đội tuần tra không? Đội tuần tra rất cần mấy nhóc thiên tài như em đó.”

“Thường thôi, thường thôi ạ, hehehe.” Tự dưng được khen làm Lâm Dị ngượng ngùng mím môi cười, sau đó nhanh chóng chuyển chủ đề: “Cũng đến lúc anh chị tự chứng minh rồi đó.”

“Nói thật thì, chị tiến vào Thế giới Quy tắc thua xa anh Tần Châu và La Diệc, năng lực của chị cũng không bằng bọn họ.” Âu Oánh nói: “Chị vào Thế giới Quy tắc hầu như toàn đi tìm kiếm manh mối chứng minh người khác là quái vật, chị chưa từng phải tự chứng minh bao giờ, cũng không biết cách chứng minh bản thân, cách của chị cũng chỉ có một câu ‘Chị không phải quái vật’.”

Lâm Dị cẩn thận nghe, cũng không ý kiến gì.

“Phương pháp tự chứng minh của tôi là tôi đã tự chứng minh rồi.” Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Trình Dương, La Diệc giải thích với cậu ta: “Quái vật ẩn náu sẽ không muốn tự chứng minh bản thân. Nói càng nhiều, càng dễ lộ sơ hở. Bạn học Trình Dương, bạn hiểu không?”

Để không làm Lâm Dị khó xử, Trình Dương nặng nề gật đầu.

Tuy rằng cậu ta vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ lời của La Diệc, nhưng không sao hết, Trình Dương cảm thấy năng lực tự chứng của cậu ta không hề tệ.

Cuối cùng là Tần Châu, Lâm Dị cố gắng bình tĩnh nói: “Đàn anh, đến lượt anh rồi.”

Thật ra lòng bàn tay Lâm Dị đã đổ mồ hôi, nếu có thể lựa chọn, bất cứ ai có

mặt ở đây là quái vật 2-6 cũng được, nhưng Tần Châu thì không được.

Lâm Dị đã chiến đấu với con quái vật 7-7, cậu biết quái vật sẽ sử dụng trí nhớ và khả năng của con người một cách linh hoạt.

Lý Dĩnh bị đưa đâm vào cổ tử vong, lúc đó Tần Châu phán đoán về mặt của Lý Dĩnh sau khi chết dựa trên “thang điểm đánh giá mức độ đau đớn” thuộc cấp độ 10.

Nếu quái vật bám vào con người vẫn giữ được sức mạnh của chính nó thì lúc chiếc đĩa đâm vào cổ Lý Dĩnh, có khi nó sẽ xuyên hẳn qua cổ của cô, vết thương chí mạng như vậy sẽ khiến Lý Dĩnh chết ngay trước khi cảm nhận được cơn đau.

Từ đó, biểu hiện trên khuôn mặt của cơn đau nghiêm trọng cấp độ 10 sẽ không xuất hiện.

Nhưng trên cổ Lý Dĩnh chỉ có một vết thương, cổ của con người tuy mỏng manh nhưng cũng được cấu thành từ bảy đốt sống cổ, cùng với sụn thanh quản và rất nhiều dây chằng, người bình thường thực sự rất khó dùng một chiếc đĩa cắm xuyên qua cổ như vậy.

Có thể chứng minh rằng sức mạnh của con quái vật bị hạn chế nhưng nó vẫn cắm được chiếc đĩa vào cổ Lý Dĩnh, khiến Lý Dĩnh đau đớn cấp độ 10, điều này có thể dễ dàng liên tưởng đến việc, khi quái vật bám vào ai đó, nó không chỉ có thể nhìn trộm ký ức mà còn sử dụng được sức mạnh của người đó.

Với thân hình và sức mạnh của Trình Dương, đúng là chiếc đĩa có thể đâm được vào cổ người ta, nhưng không thể xuyên qua hoàn toàn.

Bây giờ ở Thế giới Quy tắc 2-6, nếu người bị chọn là Tần Châu, nó không chỉ sử dụng được sức mạnh của Tần Châu, mà còn có thể giết người khác chỉ bằng cách học hỏi trí nhớ của hắn.

Nói trắng ra là, nếu quái vật 7-7 chọn Trình Dương, sức mạnh của nó sẽ bị sức mạnh của Trình Dương kéo xuống, còn nếu quái vật 2-6 chọn Tần Châu, sức mạnh của nó sau khi đọc trộm ký ức của hắn sẽ tăng lên một cách đáng sợ.

Lâm Dị không khỏi căng thẳng, Tần Châu nhận ra điều này, nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ bảo: “Bọn họ thì đây là lần thứ hai tự chứng minh, còn tôi là lần đầu tiên.”

Lâm Dị: “Hả?”

Sau đó mới phản ứng lại: “À.”

Xem ra cuộc trò chuyện vừa rồi là ba người tự chứng minh với nhau, nhưng Tần Châu lại chưa từng mở miệng.

Lúc này Tần Châu liếc nhìn Lâm Dị, nói: “Tôi đang đợi em.”

Lâm Dị dừng một chút, cúi đầu thấp giọng lẩm bẩm: “... Đàn anh, về sau mấy lời kiểu này mình nói riêng thôi được không, em ngượng chết mất”

Tần Châu: “...”

Hắn lưỡng lự mấy lần, sau khi nghĩ một hồi quyết định lại thôi, bây giờ không phải lúc để ba hoa với nhóc thiên tài có mạch não bất thường này.

“Chuẩn bị tinh thần đi.” Tần Châu tiêm phòng trước rồi nói: “Đừng làm ầm lên nhé.”

Âu Oánh và La Diệc đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Lâm Dị cũng ngẩng đầu nhìn Tần Châu, Trình Dương đã sớm bịt miệng lại.

Tần Châu thản nhiên nói: “Lúc đầu người quái vật 2-6 chọn là tôi.”

Dù đã cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất nhưng thông tin này quá khủng bố, khiến mọi người đều cứng đờ tại chỗ.

Lâm Dị sửng sốt, La Diệc sửng sốt, Âu Oánh cũng sửng sốt.

Trình Dương bịt miệng thật chặt để không thốt lên câu: “Ờ ờ ờ.”

Tần Châu nhìn bọn họ: “Có vấn đề gì cứ hỏi đi, 2-6 rất khó xử lý, đừng vì thế mà gây cản trở cho người khác.”

Âu Oánh hít một hơi thật sâu, hỏi: “Anh Châu, sao anh biết mình được chọn?”

Tần Châu dùng ngón trỏ gõ nhẹ trán, nói: “Cảm giác.”

“Đây là lý do tôi nói chuyện này để mọi người cùng thảo luận.” Tần Châu nói: “Nó xem ký ức của tôi rồi.”

La Diệc thắc mắc: “Anh Châu, sao cuối cùng nó lại không chọn anh.”

Ánh mắt Tần Châu phức tạp nhìn La Diệc, vốn định nói ‘sao tôi biết được’, nhưng sau khi suy nghĩ lại nói: “Tôi đã thử nghĩ biện pháp đuổi nó đi, cơ mà cái này để sau khi rời khỏi đây rồi nói.”

La Diệc còn muốn hỏi thêm, lại gặp phải ánh mắt của Tần Châu, lại nói:
“Được, em hiểu rồi.”

Bây giờ Tần Châu đang tự chứng minh bản thân, điều đó có nghĩa nếu hắn là quái vật thì không cần phải nói ra việc này. Hơn nữa, nội dung cụ thể của biện pháp này không liên quan gì đến Thế giới Quy tắc 2-6, nếu La Diệc cứ gặng hỏi rõ đầu đuôi với Tần Châu, anh sẽ bị nghi ngờ là có mục đích gì đó.

Sau khi La Diệc im lặng, Tần Châu nhìn Lâm Dị: “Còn em thì sao, nhóc thiên tài, có vấn đề gì không?”

Lâm Dị lắc đầu: “Không có.”

Vốn dĩ cậu muốn hỏi Tần Châu vì sao lại tìm thuốc lá. Nhưng sau khi Tần Châu giải thích tình huống như vậy, Lâm Dị không còn gì để hỏi nữa.

Tần Châu thực sự khó chịu, suýt chút nữa hắn đã bị quái vật 2-6 lựa chọn, ký ức thì lại bị nó xem mất, rất nhiều nội dung trong trí nhớ của hắn đều bị quái vật 2-6 nhìn thấy hết rồi, mỗi người xuất hiện trong trí nhớ của hắn đều sẽ bị quái vật nhắm tới. Không ai có thể chạy thoát.

Đặc biệt là màn trình diễn xuất sắc của nhóc thiên tài Lâm Dị này trong Thế giới Quy tắc 7-7, quái vật 2-6 đã chứng kiến đồng loại của mình bị giết chết.

Chương 28: Quái vật 2-6

Ả váy đỏ-

Chương 28: Quái vật 2-6

Như Âu Oánh đã nói, việc bọn họ tự chứng minh không phải là cách để có thể tìm ra ai trong số họ là quái vật 2-6, nhưng việc này sẽ giúp họ hiểu ra vài điều.

Bọn họ đều có kinh nghiệm trong Thế giới Quy tắc, ít nhiều thì ai cũng đều nhận thức được khi nguy hiểm ập đến sẽ không hoảng sợ hay mất đi sức sống.

La Diệc kêu tám người còn lại tới, những người trong cuộc đều tự khắc biết giữ im lặng.

Nhưng chỉ có bốn người từ hội sinh viên đi về phía họ, bốn người còn lại không thuộc hội sinh viên thì chỉ đứng yên nhìn họ bằng ánh mắt căm phẫn.

Trong lòng của bốn người đó, lẽ ra bọn họ không nên xuất hiện ở đây, tất cả là tại hội sinh viên. Đặc biệt là tên nam sinh chạy trốn đã dẫn quái vật 2-6 đến khu giảng đường, hắn ta không thèm giấu đi sự hận thù nổi lên trong ánh mắt.

Cho dù Tần Châu nhìn hắn, tên nam sinh đó cũng chỉ nao núng, sau đó lại trừng mắt nhìn Tần Châu càng thêm căm hận.

Mạng sống của hắn sắp không còn nữa rồi, tên nam sinh ấy bấy giờ cũng chẳng thèm sợ sệt gì nữa, hắn chỉ nghĩ nếu hắn mà chết ở đây, chắc chắn hắn sẽ bắt hội sinh viên phải trả giá!

“Anh Châu, anh La Diệc, chị Âu Oánh.” Một nam sinh trong hội sinh viên nói: “Anh chị có muốn mang bọn họ đến đây không?”

“Không cần, chỉ là giới thiệu thôi mà.” Âu Oánh nói: “Bọn họ không muốn tới thì mặc xác họ, tôi biết bọn họ là được rồi.”

Âu Oánh nói xong nhưng vẫn hỏi ý kiến Tần Châu và La Diệc.

“Cũng được.” La Diệc nói.

Ánh mắt Tần Châu rời khỏi tên nam sinh kia.

Phát hiện Tần Châu vẫn luôn nhìn hắt ta, Âu Oánh xin lỗi nói: “Là lỗi của em, do em quá lơ là.”

Đêm qua Tần Châu hỏi cô đã sắp xếp mọi chuyện ổn hết chưa, nhưng hôm nay cô lại phạm sai lầm như vậy. Nếu Tần Châu mà không ra lệnh toàn trường đóng cửa nghỉ học thì hôm nay những người vô tội và xui xẻo bị đưa vào Thế giới Quy tắc 2-6 còn nhiều hơn thế này nữa.

Tần Châu nói: “Chuyện đó để ra ngoài rồi nói.”

Âu Oánh gật đầu: “Vâng.”

La Diệc cũng là người thường xuyên ra vào Thế giới Quy tắc, anh chủ trì cuộc nói chuyện: “Mọi người làm quen đi, sau này có gì còn quan tâm lẫn nhau.”

“Bắt đầu từ đàn em trước đi.”

Nói xong anh nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị: “!”

Sao mà đột ngột thế.

Còn đột ngột hơn lúc bị quy tắc tử vong nhắm vào ấy.

“Chào anh chị ạ, em tên Lâm Dị.” Lâm Dị đột nhiên căng thẳng: “Em là sinh viên năm nhất, năm nay em 18 tuổi.”

Cậu ghét giới thiệu bản thân!

Sau khi cậu ấp úng giới thiệu bản thân xong, không gian chìm vào tĩnh lặng. Lâm Dị còn tưởng mình nói sai gì rồi, Trình Dương ở bên cạnh kéo kéo góc áo cậu: “Khụ... Ừm...”

Lâm Dị: “...”

Tí thì quên mất tên đồng đội câm này.

“Đây là Trình Dương, bạn cùng lớp em, tối qua khóc nhiều quá, giọng khàn nên không nói được.” Giới thiệu Trình Dương cũng không dễ hơn giới thiệu bản thân mấy, nhưng Lâm Dị vẫn tìm được lý do chính đáng để Trình Dương không nói được...

La Diệc nhìn Trình Dương cười cười: “Khóc đến khàn giọng cơ à? Nhìn không ra đấy.”

Chỉ xét vẻ ngoài của Trình Dương thì đúng là trông cậu ta giống một kẻ cứng

cỏi, thà đổ máu chứ không đổ lệ, nhưng nghe Lâm Dị nói xong, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Trình Dương.

Đúng là không nên đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, đến nước biển còn không thể đo lường được.

Trình Dương tuy rụt rè nhưng da mặt lại dày. Chẳng những không để tâm lời Lâm Dị nói, còn rất hợp tác khịt mũi hai cái, nức nở một hồi.

“Trần Tiến Nam, học kỳ hai năm nhất gia nhập hội sinh viên, hiện tại đã là sinh viên năm cuối.”

“Chu Càn, giống Trần Tiến Nam, tôi và cậu ta là bạn cùng lớp.”

Trần Tiến Nam và Chu Càn là hai người đuổi theo nam sinh chạy trốn kia.

“Lý Đăng, mới gia nhập hội sinh viên chưa lâu, chắc được hơn hai tháng.”

“Tô Thiên Lạc, tròn hai năm gia nhập hội sinh viên.”

Lý Đăng và Tô Thiên Lạc là hai người đi cùng Tần Châu tới ngăn cản tên kia.

Tần Châu, La Diệc và Âu Oánh không cần tự giới thiệu, mọi người ở đây đều đã biết hết rồi.

Sau đó Âu Oánh giới thiệu những người còn lại: “Đó là Cao Húc, sinh viên năm hai, xếp cuối bảng.”

Cao Húc chính là nam sinh bỏ trốn, Âu Oánh nói: “Chủ yếu là bị trừ điểm chuyên cần, cậu ta rất ít khi đến lớp, thành tích thì không phải nói rồi. Cậu ta còn đâm bạn cùng phòng bị thương, chuyện này cũng là do tôi phụ trách...”

Âu Oánh giải thích ngắn gọn cho bọn họ.

Lo sợ mình sẽ gặp phải quái vật quy tắc, hồi học năm nhất Cao Húc gần như không bao giờ đến lớp, cậu ta nhờ bạn cùng phòng điểm danh hộ, thậm chí còn nhờ bạn cùng phòng phục vụ ba bữa một ngày.

Đáng tiếc thay, bạn cùng phòng cậu ta lại gặp phải quy tắc 7-7, bị kéo vào rồi không bao giờ trở về nữa.

Phòng đôi là một sự tồn tại cực kỳ nóng bỏng ở trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, một khi có người rời khỏi sẽ có người khác vào đăng ký.

Bạn cùng phòng mới hoàn toàn không quen với Cao Húc, cũng không sợ bị Cao Húc uy hiếp.

Thấy bản thân bị trù điểm vì vắng mặt quá nhiều, Cao Húc càng ngày càng cáu kỉnh, cuối cùng một ngày nọ, cậu ta lấy trộm một con dao nhỏ ở căng tin rồi chào hỏi bạn cùng phòng mới bằng cách đâm đối phương bị thương

May mắn là nó không lấy đi mạng sống của người bạn cùng phòng mới này.

“Tôi nhớ mình phân cậu ta đến phòng đơn rồi.” Âu Oánh nói: “Giờ Cao Húc rất oán hận, mọi người nên cẩn thận một chút.”

Lâm Dị ngáp ngừng, lúc Âu Oánh đang định giới thiệu người tiếp theo thì vội vàng nói: “Đàn... đàn chị.”

Âu Oánh dừng lại: “Sao thế?”

Mọi người đều nhìn về phía Lâm Dị.

Lâm Dị hỏi: “... Có thể tấn công đồng đội của mình trong Thế giới Quy tắc không ạ?”

Cậu cứ tưởng sẽ có người hỏi câu này trước cơ, nhưng cuối cùng vẫn là cậu phải tự hỏi: “Em không có ý gì đâu, em chỉ muốn hỏi vậy thôi à.”

La Diệc thay Âu Oánh trả lời: “Có thể.”

“Nhưng nếu cậu làm vậy, cậu sẽ phải gánh chịu hình phạt khác.”

La Diệc không nói rõ hình phạt là gì, cũng không đề cập đến con quái vật 2-6, nhưng Lâm Dị đã hiểu.

Thú vui của con quái vật là nhìn những người tham gia vi phạm các quy tắc do nó đặt ra, nếu người tham gia giết chết một người tham gia khác, niềm vui của con quái vật bị dập tắt, cho nên quái vật sẽ không tha cho kẻ đó.

Tương tự, nếu họ động tay động chân với NPC thì cũng sẽ có kết cục giống như vậy.

“Em hiểu rồi ạ.” Lâm Dị ngoan ngoãn: “Cảm ơn đàn anh.”

Lâm Dị nói xong thì thấy Tần Châu đang nhìn cậu, cậu thấy vậy thì cũng quay ra nhìn hắn. Lúc hai người nhìn nhau, Tần Châu ở phía sau đám người nhẹ nhàng ‘hừ’ một tiếng.

Lâm Dị: “?”

Sao mà khó hiểu quá vậy.

Âu Oánh tiếp tục giới thiệu: “Cậu mặc áo trắng tên là Tăng Tĩnh, năm ba,

cũng không đến lớp giống Cao Húc, ngoài ra không còn gì khác.”

“Người bên trái Tăng Tĩnh là Hà Duệ. Trước đây từng có mâu thuẫn với người khác.”

“Người đeo kính còn lại tên Diệp Quỳnh, từng gian lận trong đợt thi cuối kỳ.”

Sau khi giới thiệu những vấn đề này với các sinh viên, Âu Oánh nói: “Lần đưa vào này, tổng cộng có 36 sinh viên, chia làm ba đợt, mỗi đợt sẽ đưa 12 người vào và một thành viên đội tuần tra. Là lỗi của tôi nên khiến mọi người bị liên lụy, tôi xin lỗi.”

Cô cúi người chín mươi độ bày tỏ sự hối lỗi với mọi người: “Tôi sẽ cố gắng hết sức để đảm bảo an toàn cho mọi người”.

Âu Oánh xin lỗi hai lần.

Lời xin lỗi đầu tiên là gửi đến Tần Châu, cô đã phụ sự kỳ vọng của hắn.

Lời xin lỗi thứ hai dành cho tất cả mọi người và những người bị cuốn vào.

Tính cách của Lâm Dị thực ra có chút hơi khác mọi người, khi được người khác khen ngợi hắn, cậu sẽ cảm thấy ngượng ngùng và xấu hổ. Khi người khác xin lỗi cậu cũng vậy, nhất là kiểu xin lỗi trang trọng của Âu Oánh

Nhưng lúc này Lâm Dị không cảm thấy xấu hổ chút nào, ngược lại còn có ấn tượng khá tốt với cô.

Có lẽ lúc đầu Trần Tiến Nam, Chu Càn, Lý Đăng và Tô Thiên Lạc oán hận Âu Oánh, nhưng lời xin lỗi chân thành của cô như xóa tan nỗi hận thù trong lòng họ, giờ bọn họ đều quay sang an ủi cô.

Dù sao nhiệm vụ của bốn người hôm nay cũng là hỗ trợ Âu Oánh đưa sinh viên xếp cuối bảng vào Thế giới Quy tắc, nếu có chuyện gì xảy ra thì ai cũng phải chịu trách nhiệm, không thể để một cô gái gánh chịu hết được.

Những người xui xẻo thực sự bị liên lụy chỉ có Lâm Dị với Trình Dương mà thôi.

“Thực sự xin lỗi, hai đàn em.”

“Lâm Dị, Trình Dương, chị xin lỗi.”

“Không sao đâu, không sao đâu ạ.” Lâm Dị bắt đầu cảm thấy choáng ngợp trước cảnh tượng như này.

Tần Châu giúp cậu giải vây: “Được rồi, cô ta đợi cũng lâu rồi đấy.”

Tần Châu không nói tên mà chỉ dùng “cô ta”.

Nhưng ai sẽ đợi bọn họ kết thúc cuộc trò chuyện trong Thế giới Quy tắc này chứ, chỉ có NPC mà thôi.

Mọi người lập tức im lặng.

Không biết ả đã xuất hiện từ lúc nào, đã đứng trên hành lang tầng hai của biệt thự, dựa vào lan can nhìn xuống bọn họ.

Lâm Dị nghe thấy hơi thở của Trình Dương trở nên dồn dập, bầu không khí thân thiện ở tầng một dường như bị nhấn chìm trong dòng nước tù đọng, sự im lặng buồn tẻ dâng trào dữ dội bên tai.

Ả diện lên người chiếc váy màu đỏ, nổi bật trên nền sáng mờ nhạt. Nhưng ngoại trừ Tần Châu, không ai chú ý tới sự xuất hiện của ả, Lâm Dị liếc nhìn Tần Châu.

Tần Châu nói: “Sợ làm phiền mọi người.”

Mọi người: “...”

Ả chính là người mà Trình Dương và Lâm Dị nhìn thấy đằng sau mấy cây cột ở khu giảng đường, quái vật 2-6.

Quái vật sẽ đặt mình vào cốt truyện trong Thế giới Quy tắc, Lâm Dị cũng không quá ngạc nhiên, khác với Bình hoa Cô nương, bản thể của con quái vật 2-6 lại xuất hiện sớm hơn một chút.

Ả nhận thấy mọi người đang nhìn mình, chậm rãi mỉm cười.

Tiếng cười này khiến da đầu mọi người lập tức tê dại. Sắc mặt ả trắng bệch như không có một giọt máu, khi cười toé toét chỉ có cái miệng là há to, còn vẻ mặt lại cứng ngắc tê dại.

“Các bạn của tôi ới.”

“Chào mừng các bạn đến với nhà tôi.” Ả nói.

Ả vừa mở miệng, da đầu tất cả những người đang tê dại bỗng cảm thấy cơ thể mình trong nháy mắt bắt đầu lạnh ngắt. Giọng nói của ả rất chói, giống như giọng phát ra từ một cuốn băng.

Tất nhiên, không chỉ bởi giọng nói của ả làm mọi người lạnh sống lưng, lời mở đầu của ả có nghĩa Thế giới Quy tắc 2-6 chính thức mở ra.

Câu chuyện bắt đầu.

Ả nói: “Tôi đã chuẩn bị một bữa trưa thịnh soạn cho mọi người rồi đấy, mời mọi người di chuyển đến phòng ăn.”

Nói xong ả bước xuống hành lang tầng hai.

Bước chân của ả không phát ra âm thanh nào, giống như đang bay xuống, rất nhanh ả đã đến trước mặt 13 người: “Mời đi theo tôi.”

Ả bước vài bước, dường như nhận ra không có người nào đi theo mình nên quay lại nhìn mọi người.

Ả không vội vàng mà rất kiên nhẫn chờ đợi, giống như lúc chờ Lâm Dị và những người khác kết thúc cuộc trò chuyện hài hòa thân thiện kia.

“Anh Châu...” La Diệc hỏi.

“Đi xem thử.” Tần Châu nói.

Tần Châu dẫn đầu, nhìn thấy Tần Châu đi tới, ả tiếp tục im lặng dẫn đường.

La Diệc và Âu Oánh cũng theo sát, bốn đàn anh hội sinh viên mặc dù rất sợ hãi nhưng vẫn hít một hơi thật sâu rồi đi theo bước chân của họ.

Thấy có người dẫn đầu, bốn học sinh cuối bảng cũng chậm rãi đi theo.

Cuối cùng, trong phòng khách chỉ còn lại Lâm Dị và Trình Dương.

Lâm Dị hỏi: “Anh Trình Dương, anh không sao chứ?”

Cậu có thể nhìn thấy đôi chân của Trình Dương đang run lẩy bẩy, thấy không còn người nào khác, Trình Dương nói: “Thịnh vượng, dân chủ, văn minh, hòa hợp...”

Đọc xong, sắc mặt cậu ta chuyển sang có thấy chết cũng không sợ nữa: “Giờ đỡ hơn rồi.”

“Đi thôi, trong khi tôi vẫn còn sức.” Trình Dương nói.

Cuối cùng hai người cũng đến phòng ăn, khi bước vào, Trình Dương “Éc” lên một tiếng, cuối cùng tắt thở, bất tỉnh dưới chân Lâm Dị.

Lâm Dị thậm chí còn không có thời gian để ý đến Trình Dương, cậu thấy vẻ mặt của những người bước vào phòng ăn phía trước như rút ra.

Ả ngồi ở đầu bàn, ngẩng đầu nhìn mọi người: “Các bạn không thích đồ ăn tôi chuẩn bị sao?”

Trên bàn ăn toàn là rắn, côn trùng, chuột và kiến, còn có nội tạng hầm máu.

“Không phải không thích.” La Diệc đáp lại lời ả, kìm nén cảm giác buồn nôn nói: “Bọn tôi ăn rồi.”

Ả quay đầu nhìn món ngon trên bàn, hưng phấn nói: “Ồ, vậy sao.”

La Diệc từ chối món ngon của ả, theo diễn biến tình huống, lẽ ra ả phải tức giận, nhưng ả lại không làm vậy, ngược lại còn cười ranh mãnh vì phần khích.

Tiếng cười khiến thần kinh của mọi người trở nên căng thẳng.

Lâm Dị mím môi dưới, cậu cảm nhận được niềm vui của ả.

Nhưng niềm hân hoan này càng ngấm càng thấy kì lạ.

Như thế ả biết trước rằng bọn họ sẽ không ăn.

Lâm Dị im lặng nhìn những thứ trên bàn.

Lý giải cho niềm hân hoan của ả rất đơn giản, những “món ngon” này không phải trọng tâm của Thế giới Quy tắc 2-6, trọng tâm là thời điểm sau bữa ăn “món ngon” này.

Đáng tiếc thay, bọn họ đã đánh mất cơ hội để chuẩn bị rồi.

Chương 29: Quái vật 2-6

Con quỷ mà cậu chưa tìm ra...-

Chương 29: Quái vật 2-6

Không chỉ Lâm Dị, mà Tần Châu, Âu Oánh, La Diệc đều đã nhận ra.

Nhưng không người nào trong số họ dám nói 'Tôi đói' hết, ai mà nuốt nổi cái đồng trên bàn ăn chứ.

Hoặc có khả năng, ả váy đỏ đang dùng những thứ đó để thúc đẩy cốt truyện ở thế giới này.

"Vì mọi người đều đã ăn trưa rồi, nên chúng ta bắt đầu thôi nào." ả váy đỏ đứng dậy: "Mời mọi người đi theo tôi."

La Diệc cũng biết vì lời nói của mình đã khiến cho mọi người lỡ mất cơ hội để chuẩn bị, anh vội vàng câu giờ: "Không dọn chỗ này sao?"

Những thứ trên bàn ăn có thể rất khó nuốt, nhưng việc dọn dẹp vẫn sẽ câu được thêm chút thời gian.

Ả váy đỏ nhìn chằm chằm vào La Diệc bằng ánh mắt kỳ lạ, hỏi: "Tại sao lại phải lãng phí thời gian vào những việc tầm thường đó?"

La Diệc nhất thời câm bặt.

Thấy ả váy đỏ sẽ trả lời câu hỏi của mọi người, Âu Oánh lên tiếng: "Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?"

Nếu không câu được giờ thì phải kiếm thêm thông tin.

Biết trước chuyện gì sắp xảy ra sẽ giúp bọn họ chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

"Chơi trò chơi." ả váy đỏ nói: "Các bạn của tôi ơi, không phải chúng ta đã hẹn trước rồi sao?"

"Trò chơi gì?" Tần Châu hỏi.

Ả váy đỏ lật lòng bàn tay lên, trong lòng bàn tay là một viên xúc xắc: "Mọi người đều phải tham gia, chúng ta đã hẹn với nhau rồi mà."

Lâm Dị nhìn thấy con xúc xắc này khác với loại xúc xắc thông thường có tổng cộng sáu mặt, nhưng con xúc xắc trong lòng bàn tay của ả váy đỏ lại bị

cắt thành nhiều mặt hơn thế.

Trông thì giống một trò chơi xúc xắc bình thường chứ không phải một trò chết chóc nham hiểm nào đó.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ả váy đỏ định đưa họ ra khỏi phòng ăn thì chợt dừng lại, nhìn xuống thứ dưới mặt đất.

Lâm Dị lặng lẽ kéo Trình Dương đang bất tỉnh ra chỗ khác, Trình Dương đang chặn đường của ả váy đỏ.

Sau khi Trình Dương chặn đường được kéo ra, ả váy đỏ tiếp tục bước ra ngoài.

Ba thành viên của hội sinh viên liếc nhìn nhau, không còn cách nào khác, nếu muốn rời khỏi Thế giới Quy tắc 2-6 thì phải tìm ra tuyến chính ở nơi này, cho dù họ biết trò chơi đang chờ đợi họ sẽ không phải là một trò chơi tốt đẹp gì, nhưng bọn họ chỉ đành làm theo.

Tần Châu đi theo sau, hẩn dừng lại một chút nhìn Lâm Dị, lại nhìn Trình Dương. Ngay trước khi Tần Châu chuẩn bị cau mày, Lâm Dị đã nói: “Đàn anh, em đánh thức cậu ta dậy liền đây.”

Lâm Dị véo thẳng vào nhân trung của Trình Dương.

Nhìn thấy Trình Dương có dấu hiệu tỉnh lại, Tần Châu mới tiếp tục theo ả váy đỏ đi ra ngoài.

Lâm Dị vẫn đang đợi Trình Dương tỉnh lại, sau đó thấy cậu ta ậm ừ: “Anh Lâm Dị... tôi còn sống sao...”

“Còn sống.” Lâm Dị vội vàng nói: “Nhưng nếu nằm ở đây tiếp thì chưa chắc đâu.”

Trong phòng ăn chỉ còn lại cậu và Trình Dương, tự bản thân Lâm Dị thấy rung động với chính mình luôn rồi, làm gì có đồng đội nào tốt bụng như cậu chứ.

Trình Dương cũng sợ liên lụy đến Lâm Dị, nên nghiêng răng nghiêng lợi đứng dậy dù chân cậu ta có đang mềm nhũn đến đâu.

Cả hai chạy về phía đám người.

Ả váy đỏ đưa họ trở lại phòng khách của căn biệt thự.

Nhưng lúc này, phần lớn đèn trong biệt thự đều đã tắt, phòng khách rất tối,

chỉ có duy nhất thứ ánh sáng mờ nhạt chiếu ra từ một ngọn đèn vẫn được bật sáng. Ả váy đỏ đang đứng dưới ánh đèn này, trước mặt ả là một chiếc bàn cao bằng nửa người.

Lâm Dị nhớ lúc nãy bọn họ ở đây, hình như không có cái bàn kia.

Ánh sáng lúc này dường như bị hạn chế, chỉ có thể chiếu sáng chừng một tắc vuông. Phần còn lại hầu hết là một màu tối đen không thể nhìn thấy gì cả.

Sắc mặt của ả váy đỏ hiện lên dưới ánh đèn càng thêm tái nhợt, ả cười quái dị nói: “Mọi người cứ ngồi xuống tự nhiên đi, trò chơi sắp bắt đầu rồi.”

Mặc dù không ai nhìn thấy gì hết, nhưng may mắn thay, từ lúc bước vào Thế giới Quy tắc 2-6, bọn họ đã ở trong phòng khách rất lâu nên có thể tìm được chỗ ngồi trong bóng tối.

Khả năng nhìn trong bóng tối của Lâm Dị rất tốt, cậu lén lút chọc rồi vỗ nhẹ vào phía sau Trình Dương, ra hiệu Trình Dương đi theo mình. Sau đó, cậu tìm đến vị trí của ghế sofa, chậm rãi đặt mông lên đó, sợ chiếc ghế sofa không sử dụng nhiều năm sẽ phát ra tiếng động thu hút người lạ đến ngồi cùng mình.

Dù sao cậu thấy đang có rất nhiều người ngồi trên sàn.

Tuy Lâm Dị thích ngồi một mình hơn nhưng ai bảo cậu lại là đồng đội tốt nhất nước Z cơ chứ?

Sau khi ngồi xuống, Lâm Dị nghe được tiếng Trình Dương ngồi ở bên cạnh, ngay sau Trình Dương, lại có một tiếng ngồi xuống như vậy nữa.

Người này không ngồi cạnh Trình Dương mà ngồi cạnh Lâm Dị.

Lâm Dị quay đầu sang bên trái, nói: “...Đàn anh.”

“Tôi cũng không muốn ngồi dưới đất.” Tần Châu nói: “Quần áo là hàng phiên bản giới hạn.”

Lâm Dị: “...”

Tần Châu nhẹ nhàng cốc đầu cậu, phê bình: “Đúng là một nhóc thiên tài ích kỷ.”

Có vẻ hắn đã quan sát chuyển động của Lâm Dị.

Bị nhìn thấu, Lâm Dị cảm thấy có chút xấu hổ, cậu ho khan một tiếng, đang định nói cái gì đó nhưng lại bị ả váy đỏ cắt ngang.

Hết cách, cậu đành phải lặng im ngồi nhìn ả váy đỏ.

Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía ả váy đỏ đứng dưới ánh đèn, hồi hộp chờ đợi trò chơi mà ả nói.

Ả váy đỏ không nói lời mở đầu cho trò chơi mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Hỡi các bạn đến từ khắp năm châu bốn bể, chúng ta gặp nhau trong nơi biệt thự ma ám này để tham gia một cuộc phiêu lưu.”

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào ả váy ả, thông tin từ lời nói của ả quá ít, cậu vẫn chưa thể hiểu được trò chơi này sẽ diễn ra như thế nào.

Nhưng một điều có thể chắc chắn rằng ả váy đỏ đã sắp xếp sẵn cho mỗi người một thân phận rồi.

Trình Dương ở bên cạnh vẫn đang thờ dốc, trọng tâm mà cậu ta chú ý tới không phải là thân phận của mình mà là từ “ma ám”. Sợ bản thân lại ngất xỉu vì sợ hãi, Trình Dương tự đặt tay lên nhân trung của mình.

Cậu ta sờ được vết sưng trên đó, trong lòng có chút oán trách, sao Lâm Dị ra tay tàn nhẫn quá vậy.

Ả váy đỏ nói: “Hãy để tôi xem xem, chuyến hành trình của các bạn có suôn sẻ không nhé.”

Dứt lời, có tiếng ‘cách’ vang lên.

Âm thanh này là tiếng ném xúc xắc lên bàn của ả váy đỏ, nó vang lên hai ba tiếng rồi dừng lại.

Ả váy đỏ nói: “Có vẻ không được suôn sẻ lắm rồi.”

“Chúng ta hãy xem tại sao chuyến đi của các bạn lại không được suôn sẻ nhé, có phải vì một người trong số các bạn lỡ hẹn, bị lạc đường hay là bởi có điều gì đó kỳ lạ đã xảy ra.”

Tiếng ‘lách cách’ lại vang lên thêm hai ba lần nữa.

Phòng khách của căn biệt thự rất rộng lớn, không gian yên tĩnh đến độ ngay cả tiếng thở cũng trở nên rất ồn ào, tiếng ả váy đỏ ném xúc xắc nghe như đang niệm chú, ả nhìn xuống các điểm xúc xắc: “Ồ, hóa ra là bởi một chuyện kì lạ gì đó đã xảy ra khiến chuyến đi của các bạn không được suôn sẻ.”

Lâm Dị nhìn ả váy đỏ, trên bàn có một vách ngăn nổi lên, không thể nhìn thấy con số cụ thể trên mặt xúc xắc, tất cả những gì họ có thể nhìn thấy chỉ là động tác ném xúc xắc của ả váy đỏ.

Ả váy đỏ nói: “Vậy thì, chuyện kỳ lạ đó là gì mà lại khiến chuyến hành trình của các bạn không được suôn sẻ? Là do một người trong các bạn đột nhiên lâm bệnh, hay là do một người trong các bạn đột ngột qua đời, hay là vì trong các bạn...”

Ả váy đỏ cười toe toét: “Xuất hiện thứ gì đó.”

‘Lách cách’

Ả lại bắt đầu tung xúc xắc.

Lâm Dị vẫn dán chặt mắt vào ả váy đỏ, nói là đang chơi một trò chơi, nhưng từ đầu trò chơi đến giờ, mười ba người tham gia đều không có cảm giác mình đang tham gia chút nào.

Trò chơi này giống như đang nghe kể một câu chuyện hơn, ả váy đỏ vừa nói vừa tung xúc xắc từ đầu đến cuối.

“Trời ạ, điều kỳ lạ là trong các bạn xuất hiện thêm thứ gì đó.” Mặc dù ả váy đỏ dùng từ biểu thị sự kinh ngạc, nhưng vẻ mặt của ả thì lại hoàn toàn khác.

Hiển nhiên ả rất hài lòng với diễn biến của câu chuyện này, hưng phấn đến mức ngẩng đầu nhìn đám người: “Vậy rốt cuộc thứ đó là gì?”

“Là một con vật? Là kẻ tâm thần phân liệt? Hay là... quỷ.” Khi ả váy đỏ nhắc tới từ ‘quỷ’, toàn thân ả ta đều trở nên kích động, tung xúc xắc càng mạnh mẽ hơn.

Vì thế lần này âm thanh ‘lách cách’ vang lên to và kéo dài rất lâu.

“Ồ.” Ả váy đỏ cúi đầu kiểm tra số điểm, hai mắt tròn to: “Là quỷ, thứ dư thừa trong các các bạn chính là quỷ.”

Giọng nói của ả khiến một số người cảm thấy khó chịu, mặc dù đang rất lo lắng nhưng ả váy đỏ vẫn chưa làm hại gì tới bọn họ nên bọn họ vẫn có thể kiên trì ngồi nghe câu chuyện đang phát triển thành truyện ma này.

‘Két’——

Có tiếng đẩy cửa rất nhẹ, nhẹ đến mức Lâm Dị cho rằng đó chỉ là ảo giác. Cậu lần theo phía tiếng động rồi nhìn về phía cổng biệt thự để xác nhận xem âm thanh đó có thực sự là ảo hay không.

Trong bóng tối, cậu nhìn thấy cổng biệt thự hình như có một khe hở.

Nhưng Lâm Dị không phải là người cuối cùng vào cửa, người cuối cùng vào

biệt thự là Trình Dương, cậu không biết khe hở là do Trình Dương đóng cửa không cẩn thận hay thực sự có thứ gì đó đẩy cửa đi vào.

Lâm Dị hỏi Trình Dương: “Anh Trình Dương, lúc anh vào anh có đóng cửa không?”

Trình Dương lắc đầu.

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm: “Chắc chắn chứ?”

Trình Dương lại lắc đầu.

Lâm Dị dừng một chút, sau đó trầm giọng nói: “Anh không nhớ sao.”

Trình Dương gật đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Dị, nam diễn viên cầm này hỏi Lâm Dị có chuyện gì.

Sợ hù cho Trình Dương ngất xỉu, Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi nói: “Không có gì, phân tán nỗi sợ thôi. Anh cũng có thể thử cách này, ví dụ như nghĩ đến bánh kẹp nhân cua chẳng hạn.”

Trình Dương thử thật.

Sau khi nói xong câu này với Trình Dương, Lâm Dị vừa nhìn về phía cổng biệt thự vừa nghĩ đến món bánh kẹp nhân cua. Đó là một khe cửa rất hẹp, hẹp đến nỗi ngay cả những con muỗi béo cũng có thể mắc vào nên không thể có gì lọt vào trong được, những thứ có thể lọt qua khe hở đó cũng chẳng cần phải đẩy khe cửa ra làm gì.

“Chuyện gì vậy?” Tần Châu chú ý tới Lâm Dị đang quay đầu lại.

Lâm Dị quay đầu lại, từ lời nói của Tần Châu, cậu đoán Tần Châu không nghe thấy tiếng ‘Két’, thế là nói: “Không ạ, cổ em hơi mỏi thôi.”

Ả váy đỏ vẫn đang ném xúc xắc: “Thì ra quý cũng theo các bạn tới đây sao, vậy có bao nhiêu con quý?”

Ả váy đỏ không đặt ra câu trả lời cho câu hỏi này.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng xúc xắc ‘lách cách, lách cách’ vang lên, dường như câu trả lời sẽ liên quan đến số điểm ném ra của mặt xúc xắc.

“Một...”

Sắc mặt của ả váy đỏ trầm xuống, ả không hài lòng với con số đó nên lại tiếp tục: “Có một con quý này đi cùng các bạn đến căn biệt thự ma ám này, vậy trong biệt thự ma ám này có bao nhiêu con quý...”

‘Lách cách’

Vẻ mặt của người phụ nữ áo đỏ không hề thay đổi tốt hơn, số điểm vẫn chưa làm ả hài lòng: “Trước đây trong biệt thự ma ám này có hai con quỷ, vậy tổng cộng có ba con quỷ...”

Ả áo đỏ ngẩng đầu, ừ ừ nói: “Trong các bạn.”

Nhóm người nín thở trong bóng đêm, có người còn chưa hiểu đây là trò chơi gì, nhưng không gian tối tăm cộng với giọng nói kỳ lạ của ả váy đỏ và trò chơi không rõ tên khiến tất cả đều căng thẳng.

Âu Oánh cúi đầu thấp giọng nói với La Diệc đang ngồi bên trái cô: “Trò chơi này tên An Khoa.”

La Diệc lạnh lùng hỏi: “Gì cơ?”

Âu Oánh giải thích: “Trong sáng tác văn học, tác giả sẽ liệt kê nhiều khả năng cho hướng đi tiếp theo của câu chuyện, chọn ngẫu nhiên một khả năng bằng cách tung xúc xắc và tiếp tục câu chuyện theo hướng đã chọn bằng cách đó.”

Cô tiếp tục phân tích: “Biến An Khoa thành một trò chơi mà tất cả chúng ta đều có thể tham gia, phải cẩn thận với những gì ả ta nói, rất có thể...”

Âu Oánh còn chưa nói xong đã bị vỗ nhẹ lên vai bên phải.

Giọng nói của La Diệc truyền đến tai phải của cô: “Chị Âu Oánh, chị đang lắm bầm cái gì vậy?”

Ngón tay Âu Oánh đột nhiên co rút, cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

La Diệc hỏi: “Chị đang nói chuyện với anh Châu à? Tôi nhớ là anh Châu theo nhóc thiên tài ngồi chỗ khác mà.”

Mặc dù Âu Oánh đã trải qua rất nhiều Thế giới Quy tắc, nhưng dù sao cô cũng là một cô gái, sau khi cố gắng tìm hiểu mối liên hệ giữa trò chơi và hai La Diệc cùng xuất hiện phía bên trái và bên phải cô, nỗi sợ hãi theo bản năng lặn lẽ dâng lên trong lòng.

Nhưng cô gắng hết sức để không kêu lên, Âu Oánh cố giữ cho giọng mình được bình tĩnh: “...Không có gì.”

Lâm Dị nhìn chằm chằm ả váy đỏ, cậu cảm thấy “ở trong đám người các bạn” không phải một điểm tốt lành gì. Vậy nên cậu nhắm đếm số người đang ngồi trên mặt đất.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười...

Đếm đến mười, Lâm Dị trầm mặc một hồi.

Mười người ngồi dưới đất cộng thêm cậu, Tần Châu và Trình Dương trên ghế sofa hẳn là đủ rồi. Số người tham gia vào Thế giới Quy tắc 2-6 là 13 người.

Nhưng.

Mười một, mười hai...

Còn có hai người nữa ngồi dưới đất.

Lâm Dị lại nhìn ả váy đỏ, ả váy đỏ nói trong số bọn họ có ba con quỷ, vậy mười ba người và ba con quỷ tổng là mười sáu.

Mười hai người ngồi trên sàn cộng với ba người trên ghế sofa tổng cộng là mười lăm, vẫn thiếu một.

Vậy còn con quỷ thứ ba trong số họ đâu?

Ánh mắt Lâm Dị tìm kiếm trong biệt thự, phòng khách của biệt thự tương đối rộng, những người tham gia thì thầm với nhau thì không có gì lạ hết.

Đầu tiên cậu nhìn về phía hành lang trên tầng hai, bởi vì ả váy đỏ đã đứng đó quan sát họ ở đó ngay từ đầu.

Không có ở hành lang tầng hai.

Lâm Dị nhìn sang một nơi khác, chợt thấy khóe mắt có thứ gì đó lóe lên, Lâm Dị tập trung ánh mắt vào bóng người đi qua.

Nhưng cậu lại lỡ mất rồi.

Ả váy đỏ lại tung xúc xắc: “Vậy ba con quỷ có ác ý với các bạn hay không? Bọn họ chỉ tò mò, không quấy rầy các bạn, hay là muốn giết các bạn?”

‘Lách cách’——

Tiếng xúc xắc quay trên mặt bàn gỗ trở nên rùng rợn.

Trong số mười ba người tham gia, ngoại trừ Lâm Dị và Trình Dương là sinh viên năm nhất, còn lại đều là sinh viên khóa trên, đặc biệt lần này hội sinh viên chiếm hơn một nửa trong số họ.

Họ đều biết sự tồn tại của quy tắc tử vong trong Thế giới Quy tắc, nếu vi phạm quy tắc tử vong, ban đêm sẽ bị NPC giết chết.

Nhưng bây giờ bốn chữ “giết bạn” xuất hiện qua miệng ả váy đỏ, khiến người ta dễ dàng nghĩ rằng có lẽ quy tắc tử vong đã xuất hiện theo cách mà họ chưa từng ngờ tới rồi.

Tiếng ‘cách’ dừng lại, ả váy đỏ nhìn xuống con xúc xắc.

“Ồ.” ả váy đỏ ngạc nhiên, nhưng trên mặt lại mỉm cười: “Thì ra ba con quỷ đi theo bạn là vì muốn giết các bạn. Nhưng tại sao? Tại sao bọn họ lại giết các bạn chứ?”

Lâm Dị không tìm kiếm bóng dáng lướt qua trước mắt nữa, cậu lại ngẩng đầu tiếp tục quan sát ả váy đỏ.

Cũng giống như hầu hết suy nghĩ của mọi người, Lâm Dị cảm nhận được sự xuất hiện của quy tắc tử vong, giống như ‘cửa sổ mở’ đồng nghĩa với việc sẽ bị quy tắc tử vong tìm tới.

ả váy đỏ hỏi hai lần: ‘Tại sao bạn lại giết bạn chứ’, nhưng ả không tung xúc xắc nữa, cũng không liệt kê lý do để chọn sau khi điểm xúc xắc.

ả nhẹ nhàng nói: “Các bạn của tôi ơi, trò chơi hôm nay kết thúc rồi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục nhé. Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi cần chuẩn bị bữa tối cho các bạn, hy vọng chúng ta sẽ trải qua một bữa tối vui vẻ.”

Nói xong ả quay người đi về phía bếp.

Sau khi ả rời đi, cụm đèn duy nhất trong phòng khách của biệt thự cũng tắt phụt, toàn bộ căn phòng hoàn toàn chìm trong bóng tối. Dựa vào chùm ánh sáng trước đó, họ vẫn có thể nhìn thấy một số đường nét trong phòng khách của căn biệt thự, nhưng giờ thậm chí duỗi tay còn không nhìn thấy năm ngón.

Lâm Dị nhìn ả váy đỏ rời đi, nhưng khi cậu quay lại, cậu phát hiện rằng chiếc bàn mà ả váy đỏ dùng để tung xúc xắc đã biến mất không một tiếng động.

ả váy đỏ không còn ở đây nữa, dây thần kinh căng thẳng của những người đang đứng trong bóng tối cũng dần được thư giãn.

“Đi rồi à?”

“Trò chơi... cứ vậy mà... kết thúc hả?”

“Có lừa đảo gì không đấy?”

Lâm Dị suy nghĩ những lời của ả váy đỏ, ả đang chuẩn bị bữa tối, điều đó có nghĩa bây giờ vẫn đang là ban ngày, nhưng thời gian lại không còn nhiều nữa. Sau khi ả làm xong bữa tối, đồng nghĩa với việc ban đêm mà NPC có

thể giết người đã đến.

Lâm Dị không sợ màn đêm buông xuống, quay đầu hỏi Tần Châu: “Đàn anh, ý của cô ta là chúng ta có thể tự do đi lại ạ?”

Đây chính là mục đích Lâm Dị khi nghĩ đến những lời mà ả váy đỏ đã nói, trong Thế giới Quy tắc 7-7, lão quản lý đã yêu cầu bọn họ ký hợp đồng, chỉ sau khi ký hợp đồng, quy tắc tử vong thuộc về lão quản lý mới có thể được kích hoạt.

Nhưng ả váy đỏ chẳng đề cập gì đến việc không cho phép bọn họ tùy ý đi lại trong biệt thự, hay thực hiện hành vi nào đó tương tự như ký hợp đồng.

Mặc dù Lâm Dị biết rõ điều này, nhưng hồi còn ở Thế giới Quy tắc 7-7, cậu đã quen với việc hỏi lại Tần Châu cho chắc chắn với suy luận của mình, bây giờ ở Thế giới Quy tắc 2-6, cậu cũng vô thức mở miệng hỏi.

Tần Châu nói: “Phải.”

Sau khi nhận được câu trả lời của Tần Châu, Lâm Dị muốn lập tức đi tìm manh mối.

“Em đi bật đèn.” Lâm Dị nói.

Trong số 13 người liên quan, Lâm Dị là người duy nhất có thể nhìn rõ mọi thứ trong bóng tối, nhưng thứ ánh sáng mờ mờ vào ban ngày này lại không đủ, cậu cần thêm nhiều người tham gia vào đội tìm kiếm manh mối.

Lâm Dị đứng dậy từ ghế sofa, Tần Châu bỗng lên tiếng: “Nhóc thiên tài.”

Lâm Dị dừng lại: “Dạ?”

Tần Châu nói: “Cẩn thận một chút.”

Lâm Dị liếc nhìn Tần Châu: “À, em hiểu rồi.”

Sau đó Lâm Dị quay đầu lại nói với Trình Dương: “Anh Trình Dương, đừng sợ nhé, tôi đi rồi quay lại ngay.”

Trình Dương sợ hãi gật đầu.

Thực ra Lâm Dị cũng không biết công tắc đèn của căn biệt thự ở đâu, chỉ có thể lần mò từ từ. Trước khi đi tìm công tắc đèn, cậu còn nhìn đám người ngồi trên mặt đất, đếm số người, hai con quỷ vẫn còn ở trong đó.

Nhưng vẫn thiếu một.

Tuy nhiên, so với việc tìm kiếm con quỷ còn sót lại thì tìm công tắc đèn để cung cấp ánh sáng cho mọi người điều tra manh mối có ích hơn nhiều, vậy nên Lâm Dị cũng không thèm để ý đến nó nữa.

Cậu đi sát vào bức tường của căn biệt thự, bởi bình thường công tắc đèn đều được gắn trên tường.

Vì biệt thự được xây từ rất lâu nên toàn bộ bức tường đã loang lổ mục nát, không biết công tắc đèn có bị hư hỏng không nữa.

Lâm Dị tìm kiếm rất cẩn thận và chậm rãi, nhưng cũng không cần vội, những người ở trong bóng tối đã bắt đầu trò chuyện, Trần Tiến Nam, Chu Càn cùng những người khác đang phân tích ý nghĩa của trò chơi.

Lâm Dị chậm rãi đi tới một bức tường, xuyên qua vết đinh trên đó, có vẻ là để treo TV. Chỉ là TV đã biến mất, chỉ còn lại bức tường này.

Trên tường treo tivi hẳn sẽ có dây điện, Lâm Dị thử tìm kiếm xung quanh đó nhưng vẫn không tìm thấy công tắc đèn, nên cậu bèn qua đây thử vận may

Cậu cúi xuống, tránh thứ trông như một vài mảnh vỡ của màn hình TV.

Trước khi tìm đường dây, Lâm Dị nhìn lướt qua mảnh vỡ, sau đó chột khựng lại.

Suy nghĩ hồi lâu, Lâm Dị đưa tay nhặt một mảnh vỡ lớn lên, sau đó hít một hơi thật sâu, giơ nó lên.

Hình ảnh phản chiếu trong đó—

Con quỷ mà cậu vẫn chưa tìm ra, đang nằm trên lưng cậu.

Chương 30: Quái vật 2-6

Trừ khi hẳn là quái vật 2-6-

Chương 30: Quái vật 2-6

Bàn tay Lâm Dị run lên, mảnh vỡ rơi xuống ‘rắc’ một tiếng.

Nhưng cậu không có ý định nhặt mảnh vỡ đấy lên nữa.

Lâm Dị có thể sẽ tự hỏi liệu mình có nghe nhầm hay không, chẳng hạn như tiếng mở cửa lúc nãy. Nhưng cậu sẽ không bao giờ nghi ngờ việc mình nhìn nhầm, cậu tin tưởng thị lực của mình. Mặc dù vừa rồi cậu mới vội nhìn qua, nhưng Lâm Dị chắc chắn trên lưng cậu đang có thứ gì đó.

Lâm Dị: “...”

Không nhìn thấy thì không sao, nhưng nhìn thấy rồi thì tự dưng cảm thấy sống lưng trở nên nặng nề, có cảm giác lưng đang bị một khối băng ép chặt, khiến toàn thân trở nên lạnh toát.

Cậu bắt đầu nghĩ tới bánh kẹp nhân cua trông như thế nào, những con cua được làm thành bánh là đực hay cái. Nếu cua cái mang thai con thì phải đợi cua cái sinh con xong mới làm bánh hay sao?

Một chiếc bánh kẹp nhân cua bao nhiêu tiền, tiền sinh hoạt hàng tháng của cậu có đủ để mua một cái không?

Lâm Dị đang nghĩ đến bánh kẹp nhân cua để giải tỏa nỗi sợ hãi, vừa lần mò tìm dây cáp trên tường treo TV, may mắn sao cuối cùng cũng tìm được. Phía dưới bên phải vách tivi có công tắc điện.

Cậu không chắc liệu công tắc này có phải là thứ mình đang tìm kiếm hay không, nhưng cậu vẫn đưa tay ra ấn thử

Tách.

Công tắc điện đã được bật.

Toàn bộ biệt thự vang lên tiếng điện “rẹt rẹt”, làm gián đoạn cuộc thảo luận của những người khác. Họ cứ tưởng sắp xảy ra điều gì đó khủng khiếp lắm nên ai nấy đều im bật.

May mắn thay, giây tiếp theo, đèn trong phòng khách cuối cùng cũng được

bật sáng.

Vì tuổi tác căn biệt thự này cũng cao nên không có nhiều đèn bật thành công lắm nhưng ít ra sẽ không khiến bọn họ mù mịt trong bóng tối.

Thực ra Lâm Dị có chút căng thẳng, sau khi bật công tắc, cậu nhìn về phía đám người. Hai 'người' dư thừa vẫn còn ở trong đó, Lâm Dị tưởng rằng sau khi xuất hiện ánh sáng kiểu gì cũng sẽ có tiếng la hét vang lên từ phòng khách, nhưng lại không phải.

Sau cái chớp mắt của Lâm Dị, cũng là lúc đèn được bật sáng.

Hai 'người' trộn lẫn trong số họ đã biến mất, chỉ còn những sinh viên của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên bị kéo vào Thế giới Quy tắc 2-6 đang ở trong phòng khách.

Lâm Dị dừng lại một chút, sau đó cúi đầu nhìn mảnh vỡ dưới chân.

Chỉ còn lại cậu trong hình ảnh phản chiếu của mảnh vỡ, thứ trên lưng cậu cũng đã biến mất hoàn toàn. Mọi thứ trở lại bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đương nhiên, đó là với một mình Lâm Dị thôi, với những người khác thì vẫn bình thường bởi bọn họ không nhìn thấy gì cả.

Chỉ có sắc mặt Âu Oánh tái nhợt, nhìn rất khó chịu.

Lâm Dị nhìn thấy La Diệc quan tâm Âu Oánh, Âu Oánh bất đắc dĩ lắc đầu.

Lâm Dị biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc cậu đếm số lượng người, một trong ba 'người' dư thừa đứng ở bên trái Âu Oánh.

Trình Dương móc tay về phía Lâm Dị, ra hiệu Lâm Dị nhanh chóng quay lại.

Tần Châu và La Diệc đang thảo luận về việc tìm kiếm manh mối, bởi vì thời gian ban ngày sắp hết, La Diệc đang phân công nhiệm vụ cho mọi người nhằm nâng cao hiệu quả tìm kiếm manh mối.

Trình Dương thì sao dám một mình tìm kiếm manh mối chứ, cậu ta chỉ muốn ở cạnh Lâm Dị thôi, nhưng cậu ta vẫn đang giả câm nên đành phải nhờ tới Lâm Dị giúp đỡ.

Lâm Dị nhận được tín hiệu cấp cứu của Trình Dương thì cũng nhanh chóng bước tới.

La Diệc đang hỏi Trình Dương: "Bạn học Trình Dương, gan cậu bé thì cậu có

thể ở lại phòng khách tìm kiếm manh mối được không?”

Trông thì giống quan tâm Trình Dương nhưng trên mặt Trình Dương thì tràn đầy vẻ sợ hãi rồi.

Không, không chịu đâu.

Nhìn thấy Lâm Dị đến gần, La Diệc nói: “Nhóc thiên tài, cậu lên tầng ba với bọn tôi nhé.”

Tần Châu cau mày, nhìn La Diệc bằng ánh mắt không vui.

La Diệc: “?”

Anh cảm thấy sự sắp xếp của mình đâu có vấn đề gì đâu.

Lâm Dị gãi gãi má, cậu không giỏi thay đổi quyết định của người khác khi họ đã quyết định rồi.

La Diệc phân công xong, Cao Húc, Tăng Tĩnh, Hà Duệ, Diệp Quỳnh và Trình Dương phụ trách tầng một của biệt thự, Trình Dương ở lại phòng khách tìm kiếm manh mối, bốn sinh viên cuối bảng còn lại đến các phòng khác ở tầng một để kiểm tra.

Anh còn cảnh cáo bốn người: “Không đi cũng được, dù sao dùng manh mối đổi lấy manh mối, không có manh mối thì đợi xác nguội lạnh luôn đi.”

Bốn người sợ hãi không nói được lời nào, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Trần Tiến Nam, Chu Càn, Lý Đăng và Tô Thiên Lạc phụ trách tầng hai của biệt thự, bốn người họ đã quen nghe theo sự sắp xếp của hội sinh viên nên họ không phản đối gì về điều này.

Cuối cùng, Lâm Dị cùng ba người đứng đầu hội sinh viên sẽ đi đến biệt thự tầng ba, lúc từ bên ngoài đi vào, bọn họ nhìn thấy biệt thự có ba tầng.

Nếu Lâm Dị nói muốn ở cùng Trình Dương, như vậy sẽ phá vỡ sự sắp xếp của La Diệc.

Lúc cậu đang soạn văn trong đầu để chuẩn bị mở lời, sắc mặt Âu Oánh cuối cùng cũng dịu lại một chút, cô nói: “Đừng hành động một mình, tốt nhất nên đi thành 2-3 người một nhóm.”

La Diệc không đồng ý lắm, anh nhìn vào phòng bếp, nhìn thấy bóng dáng ả váy đỏ, có vẻ như bữa tối đã gần xong rồi.

“Chị Âu Oánh, biệt thự rất rộng.” La Diệc nói, “Sắp tối rồi, nếu không tìm được

gì thì đêm nay ngủ không ngon đâu.”

Đặc biệt, ả váy đỏ đã đề cập trong trò chơi An Khoa rằng trong số họ có ba con quỷ muốn giết chết họ.

Vì vậy rất có thể sẽ có ba người trở thành mục tiêu của đêm nay.

Đây là một Thế giới Quy tắc đã tồn tại được mười năm, nếu không tìm được manh mối sớm thì càng bất lợi cho họ.

Âu Oánh lắc đầu nói: “Vừa rồi tôi không nói gì vì sợ dọa tới mọi người.”

Lời mở đầu như vậy thì chắc chắn đây không phải một điềm báo tốt lành gì, La Diệc và Tần Châu nhìn Âu Oánh, Tần Châu hỏi: “Chuyện gì?”

Âu Oánh nói: “Ba con quỷ đã xuất hiện rồi.”

Trình Dương nhin không được, hoảng sợ: “Éc!!!”

Cậu ta chỉ cảm thấy xung quanh lạnh lẽo, tưởng là mình sợ hãi quá nên mới xuất hiện ảo giác, nhưng không ngờ lại như vậy.

Âu Oánh nhìn La Diệc nói: “Vừa rồi anh hỏi tôi lắm lắm cái gì.”

“Bởi vì tôi tưởng một con quỷ trong số đó là anh, tôi nói với nó về trò chơi này.” Âu Oánh nhớ lại vẫn cảm thấy sợ hãi, cô hít một hơi thật sâu rồi kể lại cho mọi người nghe những gì cô đã nói với con quỷ: “Đây là trò chơi An Khoa.”

“Rõ ràng đây không chỉ là trò chơi chữ đơn thuần, lời cô ta nói sẽ trở thành hiện thực.” Nói tới đây, giọng Âu Oánh có chút bất an: “Cho nên muốn tìm ra manh mối, nên đi hai ba người một nhóm cùng nhau tìm sẽ an toàn hơn. Nếu đi một mình thì...”

Lâm Dị hiểu ý của Âu Oánh.

Ba con quỷ rõ ràng có liên quan đến quy tắc 2-6, giống như quy tắc 7-7, cửa sổ là một sự tồn tại nguy hiểm và nó cũng có liên quan mật thiết đến quy tắc tử vong.

Chuyển sang Thế giới Quy tắc 2-6, ba con quỷ ấy cũng giống như cửa sổ.

‘Cửa sổ mở’ là tín hiệu cho biết quy tắc tử vong sẽ tìm đến, và quy tắc tử vong tương ứng là không ngăn được Bình hoa Cô nương bò vào và bị Bình hoa Cô nương nhìn thấy.

Còn bây giờ, ba con quỷ này hẳn cũng là tín hiệu của quy tắc tử vong, nhưng

bọn họ vẫn không biết quy tắc tử vong tương ứng là gì.

Vì vậy lúc này cần hai ba người đi cùng nhau, để nếu đêm nay không may có một người chết thì những người đi cùng sẽ biết người bị giết đó đã làm những gì, từ đó suy ra quy tắc tử vong nhờ hành vi của người đã chết.

Tần Châu cau mày hỏi Âu Oánh: “Giờ sao rồi?”

La Diệc cũng lo lắng nhìn Âu Oánh một cái, Âu Oánh bất đắc dĩ nói: “Tôi không sao, chúng ta đi tìm manh mối thôi.”

La Diệc sắp xếp lại, anh còn chưa kịp làm gì thì Lâm Dị đã nói: “Đàn anh, em đi cùng Trình Dương được không?”

“Được.” La Diệc nói.

“Vậy nhé, như đã phân công lúc nãy. Những người phụ trách tầng một sẽ phụ trách tầng một, những người phụ trách tầng hai sẽ phụ trách tầng hai. Chỉ là đừng tự ý hành động một mình. Tìm được càng nhiều manh mối càng tốt. Sau 20 phút, hãy quay lại phòng khách để trao đổi thông tin.” La Diệc nói.

Mặc dù lời kể của Âu Oánh khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi nhưng mọi người vẫn gật đầu.

Cái chết còn khủng khiếp hơn cả nỗi sợ.

Nhưng tiếc thay, lần này khi mọi người vừa nhận được sự sắp xếp của La Diệc thì ả váy đỏ lại xuất hiện.

“Các bạn của tôi ơi.” ả váy đỏ nói: “Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, mời các bạn di chuyển đến phòng ăn để dùng bữa.”

Mọi người nhìn nhau với vẻ thất vọng tràn trề.

Đã muộn rồi.

Giống như bữa trưa, bữa tối vẫn là một bàn ăn đầm máu.

ả váy đỏ đang thưởng thức bữa ăn, nhìn sắc mặt sa sầm của mười ba người, ả váy đỏ khó hiểu: “Các bạn không ăn à?”

Lần này La Diệc không nói câu nào, bữa tối là sự chuyển tiếp giữa ngày và đêm, không ai trong số họ muốn kết thúc quá trình chuyển đổi này, kể cả điều đó càng khiến dạ dày họ thêm cồn cào buồn nôn.

ả váy đỏ không quan tâm đến họ nữa, sau khi ăn no, cô dùng khăn lụa lau môi. Sau đó cô nói: “Mọi người có thể tùy ý chọn phòng, nếu cần gì thì cứ nói

cho tôi biết. Chúc các bạn ngủ ngon.”

Không một ai cảm ơn ả, ả váy đồ cũng không bận tâm, ả rời khỏi phòng ăn rồi đi lên cầu thang. ả bước đi lặng lẽ nên không một ai biết ả đi lên tầng hai hay tầng ba.

Những người còn lại cũng không nhìn được nữa, Tăng Tĩnh trừng mắt với Âu Oánh: “Làm sao bây giờ, chúng ta không có manh mối gì cả! Đều là lỗi của cô vì làm chậm trễ thời gian của mọi người đấy!”

Cao Húc tức giận nhìn những người trong hội sinh viên, cuối cùng đưa mắt nhìn Âu Oánh, vì không dám chọc tới đám con trai trong hội, hắn chọn cô gái duy nhất có mặt ở đây để trút bỏ nỗi sợ hãi và oán giận: “Tôi thực sự mong sao người chết đêm nay là cô!”

Tần Châu nâng cổ áo Cao Húc, đẩy mạnh hắn vào tường: “Nếu khó chịu thì đến tìm tôi đây này.”

Cao Húc bị đánh liên rên rỉ một tiếng, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tần Châu, hắn không dám lên tiếng nữa.

La Diệc tát thẳng vào mặt Cao Húc một cái.

Trình Dương cũng ở bên cạnh Lâm Dị cũng sôi máu rồi, nếu Lâm Dị không bảo hắn giả câm, hắn với tên nhãi ranh Cao Húc cũng có vài trận battle rồi.

Ngược lại, Lâm Dị lại đứng cúi đầu hơi mất tự nhiên.

“Anh Châu, La Diệc, bỏ đi.” Âu Oánh nói: “Trời đã tối rồi.”

Mỗi tầng của biệt thự đều có phòng, Âu Oánh vẫn đề nghị ở chung với nhau.

“Cô ta không quy định số người trong mỗi phòng, vẫn nên ở chung để có gì thì còn có thể quan tâm lẫn nhau.” Âu Oánh nói: “Chúng ta có tổng cộng mười ba người, lẻ một. Tôi sẽ ở một mình một phòng.”

Trần Tiến Nam nói: “Chị Âu Oánh, mặc dù thân là con gái có lẽ chị sẽ không thoải mái khi ở cùng đám con trai bọn em. Nhưng giờ đã là lúc nào rồi, tại sao chị không ở chung với bọn em luôn đi? Như chị đã nói, NPC không chỉ định số lượng người trong một phòng, hai người ở được thì ba người cũng vậy.”

Âu Oánh lắc đầu: “Không sao, tôi ở một mình.”

Trần Tiến Nam vẫn muốn thuyết phục, Âu Oánh lại nói: “Quyết định như vậy đi, đã muộn rồi, mọi người nhanh chóng lập nhóm thôi.”

Trần Tiến Nam nói: “Chị Âu Oánh!”

Tần Châu và La Diệc đều không lên tiếng, Trần Tiến Nam cũng không hiểu Âu Oánh có ý gì.

Thực chất, Âu Oánh yêu cầu ở một mình chính là đang bảo vệ bọn họ, cô đã nói chuyện với con quỷ kia, nếu đây là quy tắc tử vong của đêm nay, nó sẽ đến tìm cô, như vậy thì những người ở chung với cô sẽ gặp nguy hiểm.

“Được rồi, đừng khuyên nữa.”

La Diệc hiểu tính cách của Âu Oánh, sau khi bảo Trần Tiến Nam im lặng, anh nói: “Tôi nghĩ không cần đến tay tôi phải phân phòng cho mọi người đâu nhỉ, tự lập nhóm đi.”

Trình Dương lập tức háo hức liếc nhìn Lâm Dị, Lâm Dị gãi đầu: “Ừm... chắc em cũng ở một mình ạ.”

Trình Dương: “???”

Những người khác đều không có phản ứng, nhưng Tần Châu, La Diệc, Âu Oánh thì lại kinh ngạc nhìn Lâm Dị, bọn họ lập tức hiểu ý của cậu.

Lâm Dị cũng đã tiếp xúc với quỷ.

La Diệc sửng sốt nói: “Vậy em ở chung phòng với chị Âu Oánh đi.”

Lâm Dị nói: “Vâng.”

Trình Dương buồn bã nhìn Lâm Dị bằng ánh mắt bị bỏ rơi, La Diệc nói với Trình Dương: “Tôi sẽ ở với cậu.”

Sau đó La Diệc nhìn về phía Tần Châu: “Anh Châu, ba người chúng ta ở chung nhé?”

Tần Châu gật đầu đáp lại.

Mọi người không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chọn ngẫu nhiên.

Phòng của Lâm Dị và Âu Oánh nằm ở cuối hành lang tầng hai, lúc Lâm Dị chuẩn bị vào phòng thì Tần Châu gọi cậu: “Nhóc thiên tài, lại đây.”

Biết Tần Châu muốn nói chuyện riêng với Lâm Dị, Âu Oánh bảo: “Em đi đi, chị giữ cửa cho.”

Lâm Dị đi tới chỗ Tần Châu.

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu hỏi cậu: “Người còn lại là ai?”

Tổng cộng có ba con quỷ, Âu Oánh và Lâm Dị đã bị hai con bám theo, còn con quỷ thứ ba, hẳn muốn biết người còn lại bị tìm tới là ai.

Tần Châu biết Lâm Dị có năng lực nhìn ban đêm, hẳn biết Lâm Dị chắc chắn đã nhìn thấy.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Đàn anh, anh xòe tay ra đi.”

Tần Châu: “Em tính làm gì?”

Nhưng vẫn đưa tay ra.

Lâm Dị dùng ngón trỏ viết tên vào lòng bàn tay Tần Châu.

Lâm Dị nói: “Là người này.”

Sắc mặt Tần Châu cứng đờ.

Lâm Dị không rời đi, mà là nhìn chăm chăm Tần Châu, căng thẳng hỏi: “Đàn anh biết em ghi tên ai không?”

Trái tim trong lồng ngực cậu bỗng đập rất nhanh.

Cậu không viết tên bằng nét thường, thậm chí đó còn là một bút pháp không ai ngờ tới. Nhưng cậu chắn chắn Tần Châu không thể không nhận ra cái tên này, trừ khi hẳn là quái vật 2-6.

Bởi vì người cậu viết chính là —Tần Châu.

Lâm Dị hỏi: “Đàn anh, anh đọc được không?”

Chương 31: Quái vật 2-6

Những người đuổi theo em toàn là con trai cả-

Chương 31: Quái vật 2-6

Tần Châu nhìn Lâm Dị, chậm rãi cau mày.

Trái tim Lâm Dị đập thình thịch liên hồi, nhưng cậu vẫn lặp lại: “Đàn anh, anh đọc được không?”

Cậu không biết trong ký ức của Tần Châu đã có ai viết tên lên lòng bàn tay hắn hay chưa. Nhưng Lâm Dị có thể cam đoan, chưa từng có người nào viết cái tên Tần Châu bằng nét bút như vậy.

Nếu cậu không ghi nhớ trình tự các nét đã viết ra, thì dù trí nhớ cậu có tốt đến đâu, nếu muốn lặp lại trình tự các nét vừa rồi thì cần phải ghi nhớ kỹ càng mới có thể làm được.

Chữ viết quen thuộc nhất chính là tên của bản thân, cho dù thứ tự nét chữ của Lâm Dị có khó nắm bắt đến đâu, Tần Châu chỉ cần suy nghĩ đơn giản một chút cũng có thể cảm nhận được sự quen thuộc của cái tên này.

Đúng vậy, đó là cảm giác quen thuộc với cái tên của chính mình.

Trình Dương nói với Lâm Dị, khi bị quái vật bám vào, cả người cậu ta giống như đang nằm mơ, ngoài ra cảm xúc của cậu ta cũng không có bất kỳ dao động nào.

Quái vật 2-6 có thể theo dõi ký ức của con người và sử dụng chúng một cách linh hoạt, nhưng chúng không thể sử dụng cảm xúc con người, cũng như chúng không thể phản ứng với những sự kiện chưa được xử lý. Lâm Dị đoán con quái vật 2-6 cũng khó để cảm thấy cái tên này quen thuộc chỉ với cảm giác qua lòng bàn tay.

Tần Châu quan sát Lâm Dị một hồi, sắc mặt từ từ trầm xuống.

Hắn nhìn Lâm Dị nói: “Tôi đã nói lúc đầu rồi, nếu có vấn đề gì thì cứ hỏi rõ với tôi, chứ đừng làm lỡ dở công việc. Lâm Dị, bây giờ em đang làm vậy đấy.”

“Người thứ ba tiếp xúc với quỷ là ai?” Tần Châu nghiêm túc nói.

Lâm Dị lùi lại một bước, nhìn Tần Châu như một kẻ chặn bã, thất vọng nói:

“Đàn anh thật sự là quái vật 2-6 sao? Nếu không sao anh lại đổi chủ đề?”

“...” Tần Châu chú ý tới biểu cảm của Lâm Dị, dừng một chút nói: “Tần Châu.”

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn hắn.

“Người khác thì không biết, chẳng lẽ đến tôi còn không rõ bản thân từng tiếp xúc với quỷ chưa à?” Tần Châu tức giận cười: “Tôi cho em thời gian hỏi, em không thèm hỏi. Em muốn nghi ngờ tôi thì sau này vẫn còn nhiều cơ hội, nhưng em lại đến kiểm tra tôi vào thời điểm này. Nhóc thiên tài, em đừng để thông minh quá bị thông minh lừa đấy chứ?”

Bây giờ Lâm Dị cảm giác như bản thân đang bị giáo viên phê bình, cậu cúi đầu thấp giọng giải thích: “...Tại em không muốn đàn anh là quái vật 2-6, cho nên muốn loại bỏ nghi ngờ với đàn anh càng sớm càng tốt.”

Lâm Dị cảm nhận được ánh mắt Tần Châu nhìn mình một hồi, sau đó lại nghe Tần Châu hỏi: “Nói lý do nghi ngờ đi, xem tôi có giải thích được không.”

Nói xong, hắn nói: “Mau lên, muộn rồi đấy.”

Lâm Dị hỏi: “Sao đàn anh lại tìm thuốc lá.”

Tần Châu nói: “Khó chịu.”

Lâm Dị lại nói: “Sao anh không nói cho La Diệc biện pháp cụ thể.”

Tần Châu nói: “Tôi vẫn chưa xác nhận thân phận của cậu ta, không thể nói ở đây được.”

Lâm Dị lại hỏi: “Sao đàn anh lại bắt chước em?”

Tần Châu nhìn cậu: “Khi nào?”

Lâm Dị nói: “Lúc em giải thích Trình Dương không phải là quái vật, sau đó đàn anh bắt chước em, giúp em giải thích với chị Âu Oánh.”

Tần Châu “hừ” một tiếng: “Giúp em giải thích là không đúng sao?”

“Đồ sói mắt trắng (*).”

(*): Đồ tàn nhẫn, vong ơn bội nghĩa

Lâm Dị ngẫm nghĩ câu trả lời của Tần Châu, nhưng Tần Châu cũng chẳng bận tâm câu trả lời của hắn đã làm Lâm Dị hài lòng hay chưa, mà lại hỏi: “Nhóc thiên tài, vậy người thứ ba tiếp xúc với quỷ là ai?”

Lâm Dị: “Em còn chưa hỏi xong mà.”

Tần Châu: "...Nhanh lên."

Lâm Dị nói: "Tại sao lúc nói chuyện với anh La Diệc, anh nhìn em bằng ánh mắt khó hiểu vậy chứ?"

Lần này Tần Châu ngập ngừng một chút: "Em gọi cậu ta là đàn anh."

Lâm Dị: "Hả, thì sao?"

"Ừ." Tần Châu: "Không sao."

Lâm Dị nghi hoặc nhìn Tần Châu, sau đó nói: "Lúc anh La Diệc nói chuyện với em, đàn anh, anh cũng dùng ánh mắt đó nhìn anh La Diệc, em nghi ngờ đàn anh là quái vật 2-6, như kiểu đàn anh muốn giết anh ấy tới nơi rồi đấy."

Tần Châu: "... Lúc đó đúng là tôi muốn giết người thật." Nhìn Lâm Dị, nói một cách kì quái: "Nhưng tôi muốn giết em hơn đấy."

Lâm Dị im lặng lùi lại vài bước.

"Xong chưa?" Tần Châu hỏi: "Em, Âu Oánh, người còn lại là ai?"

Lâm Dị nói: "Có ba con quỷ, nhưng không có người thứ ba tiếp xúc quỷ."

Tần Châu đang suy nghĩ điều gì đó, Lâm Dị nói: "Nhưng em vẫn chưa hỏi xong mà."

Tần Châu: "... Không chịu dừng đúng không?"

"Bởi vì em muốn loại bỏ hoàn toàn sự nghi ngờ đối với đàn anh." Lâm Dị giơ ngón tay lên, chỉ số '1': "Câu hỏi cuối cùng."

Tần Châu: "Hỏi đi."

Lâm Dị nói: "Trời tối rồi, đàn anh thật sự quan tâm đến người thứ ba tiếp xúc với quỷ là ai sao? Cho dù đàn anh biết người thứ ba là ai, nhưng trời cũng đã tối, phòng cũng được phân chia xong xuôi, chẳng lẽ sau khi đàn anh biết rồi, anh lại bắt người đó ở một mình một phòng sao, hay là anh định nhét người đó chung phòng với em và chị Âu Oánh? Đàn anh không cảm thấy, bây giờ anh hỏi đã quá muộn rồi sao?"

"Là ba câu hỏi đấy." Tần Châu nói: "Đáp án chỉ có một, tôi giúp em che giấu năng lực nhìn ban đêm, chỉ lúc ở riêng tôi mới có thể hỏi em, trừ khi em muốn bị quái vật 2-6 để ý. Cuối cùng, việc xử lý người thứ ba như thế nào là chuyện của tôi, tôi hỏi em, đương nhiên tôi có cách nghĩ của riêng mình."

Nói xong, Tần Châu xoa xoa thái dương.

Lâm Dị: “Ồ...”

Tần Châu nói: “Em chắc chắn không có người thứ ba tiếp xúc?”

Lâm Dị: “Dạ.”

Tần Châu nói: “Được rồi, nhanh trở về đi, không cần tôi nói nữa nhỉ, cẩn thận một chút.”

“Vâng... tạm biệt đàn anh.”

Lâm Dị nói xong, quay người trở về phòng, trước khi đóng cửa, cậu nhìn thấy Tần Châu cũng đi về phòng của hắn, phòng của bọn họ đều nằm ở tầng hai của căn biệt thự.

Sau khi đóng cửa, Âu Oánh đang tìm kiếm gì đó trong phòng, khi thấy Lâm Dị quay trở về, cô dừng lại nói: “Chị muốn kiểm tra thử trong phòng có manh mối gì không, em nói chuyện với anh Châu xong chưa?”

Lâm Dị cứng ngắc gật đầu.

Lúc La Diệc bảo cậu ở chung với Âu Oánh, cậu không cảm thấy gì cả, nhưng giờ thì có rồi đó.

Ngượng quá trời luôn.

Lâm Dị từ nhỏ chưa bao giờ tiếp xúc nhiều với con gái, chứ đừng nói là ở chung phòng với con gái.

Âu Oánh nhận ra Lâm Dị tay chân cùng nhịp bước vào, trước khi vào cửa Lâm Dị rất bình thường, sau khi vào thì lại thành thế này. Âu Oánh nhanh chóng tỉnh táo để nhận ra, an ủi cậu: “Bạn học Lâm Dị, cứ tự nhiên đi.”

Lâm Dị: “Đàn chị, em rất tự nhiên mà, chỉ là tự dưng quên mất cách đi thôi.”

Âu Oánh cười nói: “Chưa từng yêu ai sao?”

Lâm Dị nói: “Vâng, em chưa từng nếm qua vị đắng cay của tình yêu bao giờ.”

Âu Oánh càng cười nhiều hơn: “Không thể nào, em đẹp trai như vậy, không có cô nàng nào theo đuổi em sao?”

Lâm Dị dừng lại ở một nơi cách xa Âu Oánh một khoảng vừa đủ, nói: “Không có, những người đuổi theo em toàn là con trai cả, trong cuộc thi chạy đường dài, ai cũng liều mạng đuổi theo em hết.”

Âu Oánh buồn cười, thần kinh vốn căng thẳng vì giao tiếp với ma quỷ cuối

cùng cũng thả lỏng. Âu Oánh cũng giúp Lâm Dị chuyển sự chú ý đi chỗ khác: “Chị đã lục soát căn phòng rồi, tiếc là không có manh mối gì cả.”

Lâm Dị nhìn thoáng qua căn phòng, đồ đạc trong phòng rất đơn giản, giống như khách sạn bên ngoài mấy chục đô một đêm, có một cái giường, một cái gương soi toàn thân, một cái móc áo, một nhiệt kế thủy ngân được treo cẩn thận trên móc hiển thị nhiệt độ phòng.

“Nếu NPC cho chúng ta tùy ý chọn phòng, chứng tỏ trong phòng không có manh mối.” Lâm Dị nói: “Đàn chị, chị đừng sợ, tiếp xúc với thứ đó không phải là quy tắc tử vong, cũng không phải dấu hiệu cho thấy bị quy tắc tử vong tìm tới.”

Âu Oánh sửng sốt một lát: “Sao lại thế?”

Lâm Dị nói: “Một con nằm trên lưng em, con còn lại ngồi trong đám đông, không tiếp xúc với ai cả. Trong Thế giới Quy tắc, dấu hiệu của việc bị quy tắc tử vong tìm đến là cửa sổ mở, nhưng ở đây ba con quỷ xuất hiện cùng lúc nhưng lại làm ba việc khác nhau.”

“Quy tắc tử vong càng đơn giản thì càng dễ vi phạm, nhưng quy tắc tử vong càng đơn giản thì càng dễ tìm ra và tránh khỏi chúng. Quy tắc 2-6 đã tồn tại từ rất lâu cho nên quy tắc tử vong của nó sẽ không bao giờ đơn giản như kiểu ‘giao tiếp với quỷ’ hay ‘tiếp xúc với quỷ’.” Lâm Dị an ủi: “Cho nên đàn chị không cần quá lo lắng.”

Âu Oánh nghĩ tới lời của Lâm Dị, thực ra lời nói của Lâm Dị không phải không có lý, nhưng...

“Nếu em đã biết đó không phải quy tắc tử vong, tại sao em không ở với Trình Dương?” Âu Oánh hỏi.

Lâm Dị thành thật: “Bởi vì em muốn tạo cơ hội cho quái vật 2-6 tìm tới.”

Chỉ là tự dưng La Diệc lại sắp xếp cho cậu chung phòng với Âu Oánh mà thôi.

Âu Oánh hỏi: “Em đã biết là ai chưa?”

“Em không biết.” Lâm Dị lắc đầu nói: “Em muốn mạo hiểm một lần, bởi vì em không biết.”

Sau khi Tần Châu ra khỏi Thế giới Quy tắc 7-7, hẳn từng kể cho Âu Oánh nghe về sở thích tìm chết của Lâm Dị, vì vậy bây giờ Âu Oánh cũng không quá ngạc nhiên trước sự táo bạo của Lâm Dị mà ngược lại còn hỏi: “Có ai khả nghi không?”

“Ban này thì có.” Lâm Dị nhìn về phía cửa: “Em nghi ngờ đàn anh...”

“Cơ mà, câu trả lời của đàn anh không có vấn đề gì, đàn anh đã vượt qua bài khảo nghiệm.”

Âu Oánh nói: “Anh Châu chắc không phải đâu, không thì anh ấy đã chẳng nói với chúng ta việc quái vật 2-6 nhìn trộm kí ức của anh ấy.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhưng với năng lực của đàn anh, không thể không biết tới trò đi ngược kịch bản. Nếu quái vật 2-6 học được chiêu này thông qua trí nhớ của đàn anh, nó có thể tự hủy để xóa bỏ sự nghi ngờ của chúng ta.”

“Chị cũng từng nghĩ tới điều này rồi.” Âu Oánh nói: “Đàn anh có phải là quái vật 2-6 hay không cũng không quan trọng, anh ấy tự hủy để nhận lại lợi ích duy nhất chính là làm chúng ta không nghi ngờ anh ấy nữa, nhưng em thấy đấy, em có bị dắt mũi đâu. Nhưng kể cả nếu anh Châu tự hủy thật, chúng ta đều đã biết quái vật 2-6 xem trộm kí ức của anh Châu, cũng sẽ đề phòng với anh ấy hơn. Điều này chỉ có hại cho con quái vật 2-6, Lâm Dị, nếu em là quái vật 2-6, em đã chọn anh Châu, sau khi có được trí nhớ của anh Châu, em chắc chắn sẽ có cách tốt hơn để vừa che giấu bản thân, vừa hóa giải sự nghi ngờ với mọi người, như thế sẽ giúp em dễ dàng ra tay hơn mà đúng chứ?”

Lâm Dị cảm thấy khá có lý.

Âu Oánh nói: “Đương nhiên, đây chỉ là ý kiến riêng của chị thôi, chị chỉ đang trao đổi ý kiến với em chứ không có phản bác em.”

Lâm Dị gật đầu: “Em biết, em cảm thấy đàn chị nói khá có lý.”

Cũng cảm thấy Âu Oánh thật lợi hại, chẳng trách cô lại là phó chủ tịch hội sinh viên.

“Trước tiên thì đi ngủ đã.” Âu Oánh nói: “Đêm nay quái vật 2-6 là ai không quan trọng, quan trọng là phải ngủ qua đêm nay.”

Âu Oánh vừa nói vừa kéo chăn bông ra. Trong phòng chỉ có một cái giường và một cái chăn, mặc dù lúc này không cần quan tâm đến nam nữ gì cả, nhưng cô sợ đàn em Lâm Dị chỉ từng có con trai theo đuổi này sẽ xấu hổ. “Chị chia chăn ra rồi mỗi người đắp một phần nhé.”

Lâm Dị: “!”

“Không, không, không.” Lâm Dị điên cuồng xua tay nói: “Đàn chị không cần phải thế đâu ạ, chị cứ ngủ trên giường đi.”

Âu Oánh nói: “VẬt em ngủ ở đâu?”

Trong phòng không có ghế sô pha, Lâm Dị không ngủ trên giường thì chỉ có thể ngủ dưới đất. Tuy nhiên, diện tích căn phòng không lớn, dáng người Lâm Dị lại cao, nếu muốn duỗi thẳng chân, nơi duy nhất cậu có thể nằm chính là cạnh cửa.

Thời tiết không lạnh, Lâm Dị dựa vào cửa nằm cả đêm cũng không phải là không thể, thế nhưng khe hở dưới đáy cửa rộng đến mức có thể thò được một tay vào, Âu Oánh cảm thấy nơi đó rất nguy hiểm.

Nếu có thứ gì đó tiến vào, nơi Lâm Dị nằm sẽ rất chật chội, không có chỗ để di chuyển.

Âu Oánh suy nghĩ một chút rồi nói: “Chị sợ lắm, cứ ngủ với chị được không?”

Lâm Dị: “...”

“Bạn học Lâm Dị.” Âu Oánh chớp mắt nói: “Làm ơn đó.”

Đối mặt với yêu cầu nịnh nọt thực sự có hiệu quả, Lâm Dị im lặng một lúc, sau đó hỏi Âu Oánh: “Đàn chị, chị tin trên đời có ma quỷ không?”

Âu Oánh chẳng những đã nhìn thấy, thậm chí còn giao tiếp với quỷ hồn, cô bỗng không hiểu ý trong câu hỏi của Lâm Dị.

Lâm Dị nói: “Nếu chị sợ, em sẽ giúp chị tẩy não.”

Âu Oánh: “Tẩy não?”

Lâm Dị nói: “Chỉ cần ám thị rằng trên đời này không có ma quỷ, như vậy chị sẽ không sợ nữa.”

Âu Oánh cười nói: “Ý em là thôi miên chứ gì?”

Lâm Dị nói: “Đàn chị, chị muốn thử không?”

Âu Oánh cũng không ép Lâm Dị ngủ với mình, cũng coi như một cách để cho qua chuyện này, cô nói: “Thử đi.”

Lâm Dị bắt đầu, giống như liên tục nói với chính mình rằng cha mẹ cậu là người bình thường, họ chỉ mắc bệnh mà thôi. Cậu không ngừng lặp đi lặp lại: “Đàn chị, trên đời này không có ma quỷ, trên đời này không có ma quỷ, trên đời này không có ma quỷ.”

Âu Oánh: “...”

Đúng là tẩy não thật.

Trên thế giới không có quỷ, trên thế giới không có quỷ, trên thế giới không có quỷ...

Ánh đèn ở hành lang trên tầng hai của biệt thự nhấp nháy vài lần trong một giây, rồi đột nhiên tắt lịm trong giây tiếp theo. Trong bóng tối, ba bóng đen lặng lẽ xuất hiện ở hành lang.

Chúng không giao tiếp với nhau, giống như câu chuyện trong An Khoa, mỗi người đều làm việc riêng của mình.

Chúng bước đi lặng lẽ trong hành lang, mỗi bóng đen dừng lại bên ngoài một căn phòng nào đó.

Lâm Dị liếc nhìn cửa phòng, nhận ra Lâm Dị đã dừng tẩy não, Âu Oánh choáng váng nói: “Chúng ta thay phiên nhau đi ngủ nhé, chị sẽ ngủ trước, chốc nữa em đánh thức chị dậy.”

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào cánh cửa, một đôi chân nhô ra bên dưới khe cửa: “...Vâng.”

Âu Oánh nhắm mắt lại: “Nhớ đánh thức chị đó.”

Âu Oánh chẳng còn nhớ Lâm Dị đã trả lời mình như thế nào, cô chỉ cảm thấy hơi lạnh, vô thức quấn chăn chặt hơn: “Lâm Dị, em có lạnh không... Nếu trời lạnh...”

“Đàn chị, em không lạnh.” Sau khi đôi chân dưới cửa biến mất, Lâm Dị quay đầu lại, nhìn nhiệt kế treo trên móc treo quần áo, vạch đỏ trên thang nhiệt kế không ngừng hạ xuống cho đến khi chạm tới điểm cuối cùng, vạch đỏ hoạt động bằng thủy ngân nở ra khi nóng rồi co lại lúc lạnh dường như đã biến mất.

Nhiệt độ trong phòng đột ngột ngọt ngọt giảm xuống âm độ, cái lạnh u ám đè xuống Lâm Dị như dãi non lật bể, khiến Lâm Dị nghĩ đến thứ nằm trên lưng mình ban ngày.

Lâm Dị lại nhìn về phía tấm gương lớn trong phòng, vị trí của tấm gương là một vị trí kiêng kỵ trong phong thủy, đối diện với giường ngủ.

Bởi vì vẫn chưa biết quy tắc tử vong là gì nên Lâm Dị và Âu Oánh không di chuyển tấm gương ra nơi khác.

Nhìn chăm chăm vào gương, Lâm Dị quyết định quên chuyện đó đi, không

hành hạ bản thân nữa.

Cậu cúi đầu tiếp tục tẩy não, cố gắng phớt lờ cái cơn ớn lạnh sau lưng.

Thứ nằm trên lưng Lâm Dị đợi một lát, sau đó dần dần biến mất.

Nó rời đi rồi xuất hiện trở lại ở hành lang. Đã có tiếng la hét thảm thiết phát ra từ căn phòng mà hai cái bóng còn lại bước vào, nó không nhúc nhích mà quay đầu nghe theo tiếng động, sau đó đi tiếp sang phòng bên cạnh.

Đi đến phòng bên cạnh, nó dừng lại, lặng lẽ lắng nghe chuyển động trong phòng.

“Diệp Quỳnh, cởi quần áo đưa tao.” Cao Húc nói.

Thấy Diệp Quỳnh không đáp lại mình, Cao Húc đá anh ta rồi nói: “Thằng bốn mắt chết tiệt, tao đang nói chuyện với mày đấy.”

Diệp Quỳnh chỉ chiếm một chỗ nhỏ bên cạnh giường nói: “Tôi cũng lạnh mà.”

Cao Húc: “Ai quan tâm mày, nhanh cởi quần áo đưa cho tao đi.”

Diệp Quỳnh run rẩy nói: “Cởi ra cũng vô ích thôi.”

Cao Húc: “Mày...”

Cao Húc đang định tiếp tục uy hiếp, hần cảm giác được Diệp Quỳnh đang run rẩy, cả chiếc giường cũng vì vậy mà rung lên.

Giọng Cao Húc khàn khàn: “Mày rung lắc cái gì?”

Diệp Quỳnh run rẩy chỉ vào phía dưới cánh cửa.

Cao Húc nhìn sang, cổ họng hần nghẹn lại.

Một đôi chân nhợt nhạt xuất hiện qua khe cửa.

Trái tim Cao Húc đập thành thịch, nhưng lúc hần chớp mắt lần nữa, đôi chân dưới chân cửa đã biến mất.

“Diệp Quỳnh, h... hình như đi rồi.” Cao Húc không dám khẳng định, cả người Diệp Quỳnh co ro run rẩy, không dám nói một lời chứ đừng nói đến trả lời Cao Húc.

“Ra xem nó đã đi chưa.” Cao Húc đá Diệp Quỳnh xuống dưới gầm giường, sau một tiếng ‘rầm’ vang lên, căn phòng trở nên im lặng.

Cao Húc không nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Diệp Quỳnh, cũng không

thấy Diệp Quỳnh đứng dậy.

“Diệp Quỳnh.” Cao Húc ngập ngừng gọi, Diệp Quỳnh không trả lời hắn.

Lúc này cả người Cao Húc không khỏi run lên, lại hét lớn: “Diệp Quỳnh, đệt mẹ mày, đừng có giả quỷ, mày tin ông đây làm chết mày không.”

Dưới gầm giường vẫn không có phản ứng gì, Cao Húc đành phải cúi xuống giường xem Diệp Quỳnh thế nào.

Lúc Diệp Quỳnh bị hắn đá ra khỏi giường, đầu cậu ta phải đập xuống đất trước, xong vì sợ quá mà xỉu luôn.

Cao Húc rút tay đặt trên chóp mũi Diệp Quỳnh, sau khi xác nhận Diệp Quỳnh chưa chết liền chửi: “Người giầy à, đá cái đã ngất rồi.”

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng giảm xuống, mặc dù Cao Húc ngang ngược cướp hết chăn nhưng vẫn cảm thấy ớn lạnh. Hắn nhảy xuống giường, cởi quần áo của Diệp Quỳnh ra rồi chuẩn bị mặc vào.

Trời lạnh quá, âm u lạnh lẽo thế này, Cao Húc chịu không nổi nữa rồi.

Hắn cởi đồ Diệp Quỳnh ra, khoác quần áo Diệp Quỳnh lên người mình, lúc định lấy chăn bông đắp quanh người, cơ thể Cao Húc đột nhiên cứng đờ.

Răng hắn bắt đầu run lên không kiểm soát, cả căn phòng tràn ngập tiếng răng trên và răng dưới va vào nhau kêu ‘lập cập lập cập’.

Hắn nhìn thấy mình trong tấm gương đầu giường, người phụ nữ đang nằm nhòai trên đó.

Ánh mắt Cao Húc hướng về phía gương, người phụ nữ xốc xếch chậm rãi ngẩng đầu lên. Sau đó trong gương phản chiếu một khuôn mặt vô hồn, khuôn mặt này chậm rãi áp sát vào tai Cao Húc.

Cao Húc nghe được nó hỏi gì đó bên tai.

Hắn điên cuồng gật đầu: “Vâng, vâng, vâng, đừng giết tôi, xin đừng giết tôi.”

Tuy nhiên, sau khi Cao Húc trả lời, đôi mắt của người phụ nữ bắt đầu chảy ra máu, cánh tay của cô ta giơ lên trên đầu Cao Húc bằng một tư thế vặn xoắn kỳ lạ, sau đó vặn một cái.

“Ahhhhhh—” Cao Húc tận mắt chứng kiến đầu mình bị nổ tung.

Hiển nhiên, câu trả lời của Cao Húc khiến nó không hài lòng.

Thời gian trôi qua dài như một thế kỷ, đêm đầu tiên ở Thế giới Quy tắc 2-6 cuối cùng cũng đã trôi qua.

Sau khi tỉnh lại, Âu Oánh nhìn thấy Lâm Dị đứng ở bên giường nhìn chăm chăm vào cửa, cô vội vàng đứng dậy: “Lâm Dị, sao tối qua em không gọi chị dậy.”

Lâm Dị quay đầu nhìn Âu Oánh: “Đàn chị, em quên mất.”

“Cảm ơn nhé.” Làm sao Âu Oánh có thể tin được? Cô biết Lâm Dị cố ý để cô ngủ cả đêm, cô nói: “Tối hôm qua xảy ra chuyện gì à? Sao em đứng ở cửa suốt thế?”

Lâm Dị nói: “Trong Thế giới Quy tắc 7-7, mỗi sáng đàn anh thường sẽ gõ cửa phòng em để xác nhận em có an toàn không.”

“Nhưng bây giờ, trời đã sáng từ lâu lắm rồi...” Lâm Dị nói: “Đàn anh vẫn không tới.”

Trong lòng Âu Oánh thất lại: “Sắp xảy ra chuyện gì à?”

Lâm Dị không trả lời, tối hôm qua cậu nghe được ba tiếng kêu, một từ Hà Duệ, một từ Tăng Tĩnh, cuối cùng là từ Cao Húc.

Âu Oánh nói: “Đi xem thử.”

Lâm Dị: “Vâng.”

Hai người mở cửa rồi nhanh chóng đi tới phòng Tần Châu. Càng đến gần phòng của Tần Châu, lòng của Lâm Dị càng thêm nặng trĩu, trong phòng của hắn, mùi máu tỏa ra nồng nặc đến mức khiến người ta không thể làm lơ được.

Chương 32: Quái vật 2-6

Tư duy đường thẳng hay tư duy đảo ngược-

Chương 32: Quái vật 2-6

Mùi máu tanh nồng nặc khiến sắc mặt Âu Oánh tái nhợt ngay lập tức, cô vội vàng chạy tới phòng hai người họ.

Lâm Dị cũng bước nhanh hơn, cậu nhìn thấy Âu Oánh đứng ở cửa, mặt cắt không còn một giọt máu, mặt mày cô tối sầm lại.

Linh cảm của Lâm Dị nhắc nhở có chuyện không ổn đã xảy ra, bước chân cậu vội vã đi tới gần căn phòng, đứng phía sau Âu Oánh.

Cậu cao hơn Âu Oánh một cái đầu nên có thể nhìn thấy rõ tình hình trong phòng.

La Diệc chết rồi.

Cách mà La Diệc chết lập tức khiến biểu cảm trên mặt Lâm Dị thay đổi.

La Diệc bị đũa xuyên qua cổ họng, cách chết giống hệt với Lý Dĩnh!

Điểm khác biệt duy nhất là Lý Dĩnh không có dấu hiệu vùng vẫy, còn La Diệc thì có. Không chỉ trên người La Diệc mà cả căn phòng này đều có dấu vết của việc tranh chấp nhau.

Lâm Dị nhìn biểu cảm trên gương mặt La Diệc, từ hồi bước vào Thế giới Quy tắc 7-7 cậu nhận ra, mọi thi thể sau khi chết đều sẽ nở một nụ cười quái dị với cậu. Trong Thế giới Quy tắc 2-6 này cũng vậy, La Diệc trợn to hai mắt nhìn chằm chằm Lâm Dị đang đứng ngoài cửa, nụ cười kéo dài gần như chạm đến tận mang tai.

Nhưng lần này Lâm Dị có một cảm giác khác.

Nụ cười của La Diệc chính là lời chào hỏi mà quái vật 2-6 dành cho cậu.

Chắc là bởi cậu đã giết chết quái vật 7-7, đồng loại của con quái vật 2-6. Vậy nên con quái vật mới đáp lễ lại với cậu bằng món quà này.

Trong phòng, ngoại trừ thi thể của La Diệc, còn có Trình Dương đang hôn mê nằm trong góc, cùng với Tần Châu vẫn đang đứng đó ngơ ngác nhìn Lâm Dị.

“Anh... anh Châu.” Âu Oánh nức nở: “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Tần Châu không trả lời, cúi đầu nhìn xuống tay mình.

Trời đất quay cuồng.

Bàn tay hằn dím đầy máu, những giọt máu đang từ từ chảy xuống từ lòng bàn tay, ‘tóc’ một tiếng rơi xuống sàn nhà, âm thanh này khiến Tần Châu như sực tỉnh: “Tôi... không biết.”

Lâm Dị nói: “Đàn anh, anh...”

Tần Châu nhìn Lâm Dị bằng ánh mắt phức tạp, sau đó sai bước rời khỏi phòng.

Âu Oánh bị hấn đẩy lui về sau mấy bước, may mà nhờ Lâm Dị ở phía sau đỡ được nên cô mới không bị ngã xuống.

Lâm Dị giúp Âu Oánh đứng vững lại, rồi mới nhìn về phía bóng lưng của Tần Châu.

Tần Châu rất nhanh biến mất ở tầng hai của căn biệt thự, cũng không biết hấn đã đi đâu.

Vào lúc bóng dáng Tần Châu hoàn toàn biến mất, Âu Oánh dường như mới phản ứng lại, lao về phía thi thể của La Diệc

Lâm Dị do dự một lát, cuối cùng quyết định không đuổi theo Tần Châu nữa, cậu đi vào phòng quan sát Trình Dương, lại nhìn về phía Âu Oánh và thi thể của La Diệc.

Mối quan hệ của La Diệc và Âu Oánh rất tốt, dù sao bọn họ cũng là những thành viên cốt cán trong hội sinh viên. Mặc dù Lâm Dị không biết an ủi người khác như nào, nhưng cậu cảm thấy lúc này mình nên nói gì đó với cô.

“Đàn chị...” Lâm Dị vừa mở miệng thì bí từ.

Nói với chị ấy đừng quá đau buồn? Hay người chết thì không thể sống lại được nữa? Hay hãy xốc lại tinh thần rồi chúng ta cùng đi trả thù nào?

Lâm Dị cảm thấy dù cậu có nói gì lúc này thì cũng không thích hợp cho lắm, cho nên cậu đành giữ im lặng.

Âu Oánh nói: “Không sao đâu.”

Cô đưa tay vuốt mí mắt La Diệc: “Mặc dù chị không muốn thừa nhận, nhưng thực tế, chúng ta ai cũng từng không ít lần tưởng tượng đến viễn cảnh chính

mình hoặc đồng đội của mình sẽ bỏ mạng. Vậy nên chúng ta cần phải chuẩn bị tâm lý trước những điều đó.”

Lâm Dị gật đầu.

Âu Oánh nói: “Anh Châu nói em rất thông minh, quả đúng là vậy, em có thể giúp bọn chị giải quyết 7-7. Cho nên, hiện tại chị muốn nghe suy nghĩ của em.”

Lâm Dị nói: “Đàn chị, chị cho em năm phút được không?”

Âu Oánh gật đầu: “Được.”

Năm phút sau, Lâm Dị chuẩn giờ hỏi: “Đàn chị thấy thế nào?”

Âu Oánh nói: “Trước hết chị có thể chắc chắn rằng La Diệc không hề vi phạm quy tắc tử vong. Chị biết quái vật 7-7 cũng từng giết một cô gái trong thế giới của nó bằng cách này. Giống như quái vật 2-6 đã đọc được ký ức của anh Châu rồi bắt chước theo vậy.”

Lâm Dị gật đầu.

“Chị rơi vào ngõ cụt rồi.” Âu Oánh nói: “La Diệc bị quái vật 2-6 giết chết. Đây là điều duy nhất chị có thể chắc chắn.”

“Chắc hẳn La Diệc vẫn chưa có cơ hội thể hiện tài năng của mình cho em xem, nhưng vị trí của anh ấy trong hội sinh viên là do anh Châu đích thân bổ nhiệm, cho nên em cũng có thể tưởng tượng được năng lực của anh ấy giỏi đến mức nào nhỉ. Nếu ở hội sinh viên, anh Châu xếp thứ nhất, La Diệc chắc chắn xếp thứ hai.”

Âu Oánh vẫn chăm chú quan sát thi thể của La Diệc: “Top 1 và top 2 ở chung một phòng, nếu quái vật 2-6 là người khác, chắc chắn nó không thể vào được bên trong. Vậy nên chỉ có khả năng quái vật 2-6 là người ở chung phòng. Do đó quái vật 2-6 hoặc là anh Châu, hoặc là Trình Dương, nếu là Trình Dương thì nó không thể thành công được, dù sao thì top 1 và top 2 cũng ở đây, vì vậy quái vật 2-6 chỉ có thể là anh Châu, chỉ có anh Châu mới đánh bại được La Diệc.”

Lâm Dị chăm chú lắng nghe.

Âu Oánh tiếp tục nói: “Nhưng chị vẫn không thể hiểu nổi, anh Châu vừa mới tự hủy xong, dù là theo hướng tích cực hay tiêu cực thì hiệu quả duy nhất của việc tự hủy chỉ khiến chúng ta xóa tan nghi ngờ với anh ấy. Nhưng vào đêm đầu tiên, anh Châu lại làm ra một việc hoàn toàn trái ngược, thậm chí còn

đợi lúc chúng ta đến đây mới rời đi với đôi bàn tay đầm máu. Con quái vật quy tắc thực sự có thể giết người theo ý muốn trước khi phục bàn, nhưng điều nó muốn là chúng ta vi phạm quy tắc tử vong do nó tạo ra chứ không phải tự mình ra tay giết người, trừ khi sự tồn tại của người đó làm ảnh hưởng đến trật tự của Thế giới Quy tắc.”

“Quy tắc tử vong là gì? Hiện tại chúng ta vẫn chưa có manh mối, nhưng quái vật 2-6 đã ra tay vào ngay đêm đầu tiên. Tức là nó nhận thấy sự tồn tại của La Diệc làm ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của Thế giới Quy tắc 2-6. Nhưng La Diệc từng thảo luận với chị, anh ấy cũng giống chị, không nghi ngờ anh Châu là quái vật 2-6. Vậy thì tại sao sự tồn tại của La Diệc lại làm ảnh hưởng đến mạch phát triển của Thế giới Quy tắc 2-6 chứ?”

Âu Oánh từng chút một đưa ra câu hỏi của mình, cô nhìn Lâm Dị đầy mong đợi như thể đang hy vọng Lâm Dị có thể cho cô một câu trả lời hoàn hảo.

“Hơn nữa, rất có thể anh Châu là quái vật 2-6. Đúng vậy, quả thực hiện giờ anh Châu chính là nghi phạm lớn nhất, nhưng sự nghi ngờ của chúng ta đối với anh ấy toàn là do anh ấy tự đổ thêm dầu vào lửa. Quái vật 2-6 sẽ bày trò thế này ư? Sử dụng lối tư duy nghịch đảo để có thể tự chứng thân phận đầy nghịch lý và mâu thuẫn như vậy sao?” Âu Oánh lắc đầu nói: “Nếu là như vậy thì nó đã không tồn tại trong mười năm rồi. Mỗi vòng của Thế giới Quy tắc 2-6 sẽ có mười ba người tham gia, trong số mười ba người có thể có một số người giỏi tư duy nghịch đảo, nhưng luôn có những người tư duy theo một đường thẳng, họ sẽ không bị bối rối trước hành vi của nó.”

Lâm Dị không gật đầu cũng không lắc đầu, cậu nói: “Đàn chị, nghĩ đơn giản một chút, chị cảm thấy mục đích của con quái vật 2-6 làm vậy ngày hôm nay là gì?”

Âu Oánh nhìn Lâm Dị, nhưng lại không hiểu Lâm Dị có ý gì.

Lâm Dị nói: “Trông giống giết người rồi đổ tội người khác đúng không?”

Âu Oánh im lặng một lúc.

Sao lại không giống được chứ, làm gì có tên sát nhân nào sau khi cố ý giết người lại ở lại hiện trường đâu, Tần Châu trông như một nạn nhân bị quái vật 2-6 cố ý để lại hiện trường án mạng, lợi dụng hân rồi khiến mọi nghi ngờ đổ hết lên đầu hân.

“Đàn chị, có lẽ vừa rồi đàn anh tự hủy thật đấy, không có tư duy đường thẳng hay tư duy đảo ngược gì đâu.” Lâm Dị nói: “Vừa rồi chị đã nói sai một điểm,

đêm qua đúng là căn phòng này có top 1 và top 2 ở chung, nếu quái vật 2-6 là người khác thì không có cách nào đánh bại được đàn anh và anh La Diệc, nhưng chị lại quên mất một điều, quái vật 2-6 đã nhìn thấy ký ức của đàn anh.”

Âu Oánh sửng sốt.

“Cho nên dù là bất kỳ ai, có được ký ức của đàn anh thì thực lực hẳn cũng không thể coi thường được.” Lâm Dị nói: “Đây chính là lý do chính đáng để nó giết chết anh La Diệc. Bởi vì anh La Diệc đã chết, đàn anh lại chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đàn chị, chị đã thấy chưa? Đàn anh bị đả kích rất lớn, như vậy anh ấy sẽ không thể làm ảnh hưởng được đến sự phát triển của Thế giới Quy tắc 2-6 nữa đúng không? Chủ lực của chúng ta bị nó phá vỡ rồi.”

Để thuyết phục Âu Oánh tin lời nói của mình, Lâm Dị chỉ vào Trình Dương: “Lúc Trình Dương bị quái vật 7-7 lựa chọn. Em hỏi cậu ta cảm thấy thế nào, cậu ta nói giống như đang nằm mơ, nhưng lại không có tí cảm giác gì về việc bị quái vật bám vào. Vậy tại sao đàn anh lại có? Chẳng lẽ quái vật 2-6 cố tình để lại cho đàn anh cảm giác đó để gây ảnh hưởng cho anh ấy? Nếu vậy, sức chiến đấu của con quái vật này còn mạnh hơn cả đàn anh và anh La Diệc cộng lại. Vừa đọc được ký ức của đàn anh, hơn nữa còn tồn tại mười năm liền, không biết con quái vật 2-6 này đã ăn bao nhiêu người rồi?”

Âu Oánh nhất thời không nói nên lời, Lâm Dị cho cô thời gian để phản ứng.

Một lúc sau, Âu Oánh kinh ngạc nói: “Trước đây chưa từng xảy ra chuyện như vậy.”

Lâm Dị hiểu ý mà Âu Oánh muốn nói là về chuyện quái vật chọn một người để xem trộm ký ức, sau đó lại chọn người khác bám vào.

Trong đầu Âu Oánh ngẫm đi ngẫm lại lời nói của Lâm Dị mấy lần: “Nếu là vậy thật, quái vật 2-6 không dễ để tìm thấy đâu.”

Lâm Dị nhìn về phía cửa, hạ giọng nói nhỏ vào tai Âu Oánh: “Đàn chị, em biết quái vật 2-6 là ai rồi.”

Âu Oánh vội vã muốn hỏi xem đó là ai, nhưng Lâm Dị lại đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu ra hiệu cho Âu Oánh giữ im lặng.

“Hiện tại em vẫn chưa thể tiết lộ được.” Lâm Dị nói: “Đợi sau khi em tìm ra tuyến chính của Thế giới Quy tắc 2-6, em sẽ chủ động nói cho chị biết.”

Âu Oánh đành phải gạt bỏ sự tò mò đang nổi lên trong lòng, quay đầu nhìn

thi thể Là Diệc, nhẹ giọng hỏi: “Em chắc chắn chứ?”

“Rất chắc chắn.” Lâm Dị kiên định nói, “Chắc chắn 100%, đàn chị cứ tin em.”

Âu Oánh nặng nề gật đầu, bởi chuyện của La Diệc cùng những manh mối phức tạp không rõ đúng sai, khiến đầu óc Âu Oánh giờ đây không còn tỉnh táo nữa rồi.

“Vậy bây giờ...”

“Để đàn anh tự mình ngẫm nghĩ đi. Nếu chúng ta hỏi nhiều quá, có khi lại phản tác dụng đấy chứ. Em nghĩ, với năng lực của đàn anh, chắc anh ấy sẽ hiểu ra thôi.” Lâm Dị nói: “Đàn chị, chị đừng quá lo lắng cho đàn anh, con quái vật 2-6 vẫn cần đàn anh gánh tội thay nó nên ít nhất nó sẽ không đụng đến anh ấy đâu.”

Âu Oánh rũ mắt, xót xa nói: “Phải nhỉ.”

Trong lòng cô lại bắt đầu cảm thấy áy náy, nếu cô hoàn thành tốt nhiệm vụ thì Tần Châu đã không bị kéo đến Thế giới Quy tắc 2-6, quái vật 2-6 cũng sẽ không vì nhìn thấy ký ức của Tần Châu mà trở nên mạnh và rắc rối đến vậy.

“Vậy đàn chị, chúng ta đi tìm quy tắc tử vong thôi.” Lâm Dị nói.

Âu Oánh nhìn La Diệc lần cuối, tạm thời nén lại cảm giác áy náy: “Ừm.”

Lâm Dị đứng dậy suy nghĩ một chút nhưng vẫn không định đánh thức Trình Dương dậy, cậu cũng chẳng định hỏi Trình Dương cái gì, đến Tần Châu còn không biết La Diệc chết như thế nào thì sao Trình Dương biết được.

Hiện tại cậu và Âu Oánh muốn kiểm tra tình hình phòng ngủ của ba tiếng hét thất thanh vang lên tối qua, đánh thức Trình Dương bây giờ, có khi cậu ta lại bất tỉnh ở chỗ khác tiếp quá.

Lâm Dị và Âu Oánh đến phòng của Cao Húc và Diệp Quỳnh trước.

Tăng Tĩnh và Hà Duệ ở chung một phòng, đêm qua Lâm Dị nghe thấy tiếng hét của cả hai người. Ở Thế giới Quy tắc, những ai có tiếng la hét thảm thiết như vậy thì thường không sống sót nổi qua ngày hôm sau.

Nhưng phòng của Cao Húc và Diệp Quỳnh, Lâm Dị chỉ nghe thấy tiếng hét của một mình Cao Húc.

Nếu Diệp Quỳnh, người ngủ cùng phòng với Cao Húc vẫn còn sống, rất có thể họ sẽ tìm được manh mối liên quan đến quy tắc tử vong.

Chương 33: Quái vật 2-6 Đàn anh, anh... ổn không?-

Chương 33: Quái vật 2-6

Cộc cộc cộc-

Lâm Dị gõ cửa, trong phòng vang lên tiếng sột soạt, nhưng lại không có ai ra mở cửa cho bọn họ.

Âu Oánh đoán Diệp Quỳnh đang hoảng sợ, liền hô lớn: “Diệp Quỳnh! Là bọn tôi đây.”

Thực tế, đối với Diệp Quỳnh, hội sinh viên cũng chẳng khiến cậu ta bình tĩnh hơn chút nào, dẫu sao hội sinh viên chính là những người làm theo quy định ép cậu ta vào đây.

Hoặc cậu ta quá nóng lòng muốn biết quái vật 2-6 là ai, cho nên đã làm theo yêu cầu của Lâm Dị, đi tìm quy tắc tử vong trước. Âu Oánh cau mày, dùng sức gõ cửa: “Diệp Quỳnh, muốn sống thì mau mở cửa, không muốn sống thì cứ ngồi lì trong phòng chờ chết đi!”

Lâm Dị đứng bên cạnh chỉ lặng yên chờ đợi, quả nhiên lời nói của Âu Oánh có tác dụng, tiếng sột soạt trong phòng cũng từ từ tiến đến gần cửa.

Lâm Dị cúi đầu, nhìn thấy dưới khe cửa có một bóng người.

Một giây tiếp theo, cửa phòng bị Diệp Quỳnh mở ra.

Âu Oánh: “Diệp...”

Những lời tiếp theo bỗng bị nghẹn lại ở cổ.

So với La Diệc, căn phòng này còn đẫm máu và kinh khủng hơn rất nhiều. Đây là lần đầu tiên Lâm Dị nhìn thấy một thi thể không mỉm cười với cậu trong Thế giới Quy tắc, bởi vì đầu của Cao Húc biến mất rồi.

Diệp Quỳnh ngẩng đầu nhìn hai người ngoài cửa, cả người cậu ta dính đầy máu và mô não bị nổ tung từ cái chết của Cao Húc.

“A... Ơ...” Diệp Quỳnh mở miệng, cậu ta sợ đến mức không nói nổi lời nào, chỉ có thể khàn giọng thốt ra mấy chữ.

Âu Oánh bèn phải nuốt xuống những lời định hỏi, nhưng vẫn liếc qua Lâm Dị, thương lượng: “Chị đưa cậu ta đi tắm trước.”

Lâm Dị gật đầu.

Âu Oánh đưa tay đỡ Diệp Quỳnh đang chịu đả kích vào phòng tắm trên tầng hai, còn Lâm Dị thì vào phòng kiểm tra thi thể của Cao Húc.

Cao Húc chết là do quy tắc tử vong, chỉ có NPC mới có thể làm ra những cái chết kỳ lạ này.

Trên thi thể không có manh mối rõ ràng, Lâm Dị lại nhìn vào trong phòng. Cách bố trí và bày biện cũng giống như căn phòng mà cậu ở tối qua, ngoài ra còn có một chiếc gương soi toàn thân được đặt đối diện ở giường.

Lâm Dị nhìn vào vị trí cơ thể của Cao Húc và tấm gương soi. Dựa vào vị trí thi thể của Cao Húc cùng dấu vết máu tươi bắn tung tóe và nổ tung khắp nơi, nơi Cao Húc chết là ở trước gương.

Lâm Dị bước về phía giường, nhìn thẳng vào tấm gương soi toàn thân.

Chiếc gương dài dính đầy máu, không còn chỗ nào trên bề mặt tấm gương có thể soi rõ được nữa. Lâm Dị đưa tay cầm một phần mặt gương dính máu bị chia làm đôi, ngón tay sờ thử vào, cũng giống như chạm vào những tấm gương soi khác, bản thân tấm gương này không có vấn đề gì cả.

“Nhóc thiên tài...”

Có ai đó gọi cậu từ đằng sau.

Lâm Dị theo tiếng nói quay lại: “Đàn anh?”

Tần Châu đã rửa sạch vết máu trên tay, nhìn thi thể Cao Húc, sau đó cau mày hỏi: “Người còn lại ở phòng này đâu rồi?”

“Đàn chị dẫn cậu ta đi xử lý rồi.” Lâm Dị nhảy xuống giường, tránh vết máu trên mặt đất, đi mấy bước tới trước mặt Tần Châu rồi dừng lại, ngập ngừng hỏi: “Đàn anh, anh... ổn không?”

Tần Châu không trả lời mà nói: “Tôi không rõ tối qua đã xảy ra chuyện gì.”

Lâm Dị chú ý tới biểu cảm của Tần Châu, có vẻ Tần Châu đã bình tĩnh lại rồi.

Lâm Dị sờ mũi: “Ồ.”

Tần Châu nói: “Tôi có nghĩ đi nghĩ lại về những điểm em nghi ngờ tôi. Ngoài những điểm đó ra, em còn nghi ngờ tôi chỗ nào nữa không?”

Quả nhiên, đúng như lời Lâm Dị nói với Âu Oánh, Tần Châu đã bắt đầu nghi ngờ chính mình.

Lâm Dị trầm mặc một lát, hỏi: “Đàn anh, anh có cảm giác gì không?”

Tần Châu nhìn chằm chằm Lâm Dị, một lúc lâu sau mới nói: “Không có.”

Lâm Dị hỏi: “Không hề có cảm giác gì thật sao?”

Tần Châu nói: “Tôi và La Diệc thay phiên nhau ngủ.”

Lâm Dị hiểu được ý Tần Châu, hẳn đang nói tới chuyện tối qua, bèn im lặng, chăm chú lắng nghe.

Tần Châu nói: “La Diệc đi ngủ trước, sau đó đến lượt tôi, tôi kể cho cậu ta nghe tình hình lúc tôi thức trực, có tiếng la hét thất thanh của hai sinh viên. Đó là tất cả những gì tôi nhớ.”

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu gọi cậu: “Em nghĩ sao?”

Lâm Dị nói cho Tần Châu nghe những suy luận của mình, nhưng sau khi Tần Châu nghe xong cũng không phản ứng gì. Lâm Dị trầm mặc một lát, hỏi: “Đàn anh không nghĩ vậy sao ạ?”

Tần Châu nói: “Tạm thời cứ như thế đi, sau này tôi sẽ hành động một mình, nếu em tìm ra manh mối thì đừng chia sẻ cho tôi, đừng lo lắng cho tôi, cũng đừng đến gần tôi quá.”

Lâm Dị còn muốn nói gì đó, Tần Châu đã quay người rời đi.

Cậu nhìn chằm chằm bóng lưng của Tần Châu một lúc, sau đó tiếp tục quan sát chiếc gương.

Ước chừng bảy tám phút sau, Âu Oánh dẫn Diệp Quỳnh trở lại, những vết máu dính trên người Diệp Quỳnh cũng đã được rửa sạch, cậu ta chỉ mặc đúng một chiếc quần lót, lúc Âu Oánh trở về, cô lấy ga trải giường xé một mảnh đưa cho Diệp Quỳnh để cậu ta mặc tạm nó vào người.

Quần áo của Diệp Quỳnh đang ở trên người Cao Húc, dính máu be bét tới nỗi cậu ta không thể mặc nổi nữa.

Lâm Dị hỏi Diệp Quỳnh: “Anh Diệp Quỳnh, đêm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Ở đây chỉ có cậu và Trình Dương là sinh viên năm nhất, còn những người khác đều là đàn chị, đàn anh hết.

Diệp Quỳnh vẫn ngơ ngác nhìn Lâm Dị, miệng há hốc “ơ ơ a”, không có nổi

một câu để người bình thường nghe hiểu được.

Âu Oánh lắc đầu nói: “Cậu ta sốc quá, vừa rồi chị có hỏi nhưng lại chẳng tra được gì.”

Lâm Dị không nói nữa, cậu nhìn Diệp Quỳnh, sau khi Âu Oánh dùng vòi nước rửa sạch máu trên người cậu ta, Lâm Dị phát hiện trên trán Diệp Quỳnh có một vết bầm lớn.

Cậu nhìn vết bầm trên trán Diệp Quỳnh, đang trong mạch suy nghĩ bỗng loáng thoáng nghe được Âu Oánh gọi cậu hai lần: “Lâm Dị.”

“Đàn chị?” Lâm Dị bừng tỉnh, nhìn Âu Oánh.

Âu Oánh ra hiệu cho Lâm Dị nhìn ra ngoài cửa, Lâm Dị quay đầu lại, ả váy đỏ đang đứng ở cửa chờ bọn họ chủ động chú ý tới ả, sau khi người trong phòng quay ra nhìn ả, ả mới nói: “Chào buổi sáng các bạn của tôi ơi, tôi đã chuẩn bị bữa sáng cho mọi người rồi đó, mời các bạn di chuyển đến phòng ăn.”

Mặc dù Lâm Dị và Âu Oánh đều không thêm để tâm đến lời của ả váy đỏ, nhưng ả váy đỏ lại chẳng quan tâm chút nào. Sau khi ả chắc chắn những người trong phòng đã nghe thấy lời ả nói, ả tiếp tục đi sang phòng bên cạnh để thông báo cho những vị khách khác trong biệt thự.

Sau khi ả váy đỏ rời đi, Lâm Dị đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, vội vàng nói với Âu Oánh: “Đàn chị, phiền chị đánh thức Trình Dương giúp em nhé.”

Âu Oánh cũng không hỏi Lâm Dị định làm gì, cô chỉ đáp lại một tiếng ‘được’.

Lâm Dị nhanh chóng đi xuống phòng ăn ở tầng một, cậu nhìn những thứ trên bàn, vẫn là một bàn ăn đầm máu

Ánh mắt cậu dừng lại trên bàn ăn một lúc, sau đó Lâm Dị đi vào căn bếp thông với phòng ăn.

Hơn mười phút trôi qua, Lâm Dị từ trong căn bếp đi ra. Đúng lúc này, ả váy đỏ đã dẫn những người còn sống sót đêm hôm qua đến phòng ăn, ả váy đỏ nhìn Lâm Dị đã ngồi sẵn ở đó từ trước, rồi kéo chiếc ghế chính diện ra để ngồi.

Dường như ả đã quen với việc những vị khách của mình không muốn ăn, cũng chẳng thèm thuyết phục họ không nên bỏ bữa sáng, mà chỉ duyên dáng gắp một miếng nội tạng giống như gan trên đĩa, cho vào miệng từng miếng nhỏ.

Lâm Dị ở bên cạnh ả váy đỏ, cậu nghe thấy được âm thanh của ả váy đỏ đang nhai thức ăn.

‘Nhồm nhoàm, nhồm nhoàm’

Miệng Trình Dương sưng đỏ cả lên, trong thời gian ngắn như vậy bị nhéo quá nhiều lần. Bây giờ, dù cậu ta có muốn ngất chẳng thể ngất được nữa, chỗ nhân trung của cậu ta phải chịu nhiều đau đớn quá rồi.

Nhìn thấy Lâm Dị đang ngồi ở bàn tiệc, cậu ta sợ hãi bước tới ngồi bên cạnh Lâm Dị.

Nhìn thấy Lâm Dị và Trình Dương đều đã ngồi xuống, Âu Oánh cũng tìm một chỗ để ngồi, đồng thời kéo Diệp Quỳnh ngồi xuống cùng. Trần Tiến Nam và Chu Càn cũng vậy, chỉ có Tần Châu là đứng sang một bên, vẻ mặt âm trầm nhìn tình huống kỳ quái trong phòng ăn.

Mặc dù hầu hết mọi người đã ngồi xuống nhưng chẳng một ai động đến đồng đồ ăn trên bàn.

Hôm qua còn có mười ba người, bây giờ chỉ còn chín người, trong số đó còn có người vì sợ hãi quá độ mà trở nên mê sảng.

Một không gian lặng im đến đáng sợ bao trùm căn phòng, mọi người đều yên lặng chờ đợi ả váy đỏ dùng bữa.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không cảm thấy nhàm chán khi phải chờ đợi lâu như vậy, trước bữa ăn, ả váy đỏ có đề cập đến việc sau khi ăn sáng, bọn họ sẽ cùng nhau chơi trò chơi tiếp.

Cuối cùng, ả váy đỏ cũng dùng bữa xong.

Ả dùng tấm khăn lụa để lau miệng, rồi đứng dậy: “Các bạn của tôi ơi, đến giờ chơi trò chơi rồi. Tôi nóng lòng quá rồi đó, chắc các bạn cũng như vậy phải không nhỉ.”

“Chúng ta hãy cùng nhau tận hưởng niềm vui mà trò chơi mang lại nhé.” Ả nói: “Mời các bạn đi theo tôi.”

Ả váy đỏ lại dẫn mọi người trở lại phòng khách của căn biệt thự, cũng giống như buổi chiều ngày hôm qua, tuy trời mới rạng sáng còn chưa được bao lâu nhưng những ánh đèn trong phòng khách đều đã tắt hết, chút ánh sáng duy nhất sót lại là ngọn đèn trên bàn mà ả thường dùng để tung xúc xắc.

“Mọi người, xin mời ngồi xuống, trò chơi sẽ lập tức bắt đầu ngay thôi.” Ả váy

đỏ đứng trước bàn chỉ đạo.

“Đàn chị, cầm lấy nè.”

Lâm Dị đưa góc áo của mình cho Âu Oánh, sau đó vỗ nhẹ vai Trình Dương, ra hiệu Trình Dương đi theo mình.

Trong không gian bóng tối mờ ảo, cậu đưa Trình Dương và Âu Oánh đến ghế sofa trong phòng khách.

Nơi này cách xa chỗ của ả váy đỏ nên ả ta sẽ không thể nghe thấy tiếng thì thầm của bọn họ.

Ngồi ở trên sofa, Lâm Dị liếc qua phía Tần Châu, Tần Châu không đi theo cậu, hẩn dựa người vào tường, nhìn chăm chăm ả váy đỏ.

Lâm Dị quay đi nơi khác, Âu Oánh thì thầm vào tai cậu: “Lâm Dị, em phát hiện ra gì rồi sao?”

“Ừm.” Lâm Dị gật đầu.

Trong ả váy đỏ đang đợi mọi người ngồi xuống, Lâm Dị hạ thấp giọng nói: “Đàn chị, em vừa vào bếp.”

Bởi La Diệc bị đưa xiên qua cổ họng mà chết, nên cậu thử đi vào bếp kiểm tra xem có dấu vết của con quái vật 2-6 không.

Âu Oánh nhẹ nhàng hỏi: “Trong bếp có gì sao?”

Lâm Dị vốn tưởng rằng mình sẽ nhìn thấy lò địa ngục ở trong phòng bếp, dù sao mấy đồng đồ đặt trên bàn ăn cũng đủ hấp dẫn trí tưởng tượng của con người rồi, nhưng cậu lại không thấy gì hết.

Thay vào đó, cậu lại thấy một vài thứ còn kì lạ hơn nhiều.

Lâm Dị nói: “Một ít màu thực phẩm, phần lớn là màu đỏ.”

“Còn có rất nhiều khuôn tạo hình kỳ quái.” Lâm Dị nói: “Ví dụ như nội tạng người, rắn, côn trùng, chuột, kiến.”

Trình Dương che miệng cúi đầu lắng nghe, Âu Oánh suy nghĩ một chút: “Ý em là, những thứ trên bàn ăn được làm dựa trên những cái khuôn tạo hình này sao.”

“Ừm.” Lâm Dị gật đầu: “Giống kiểu bột mì vậy, trong bếp có rất nhiều nguyên liệu.”

Tiếng nhai của ả váy đỏ chứng minh một điểm, đó không phải là nhai thịt, bởi thịt sẽ không phát ra tiếng kêu nhồm nhoàm như vậy.

“Điều kì lạ nhất là...” Lâm Dị nói: “Cả phòng bếp chỉ có một đôi đũa.”

Đôi đũa đã được rửa sạch và được đặt gọn ở một chỗ. Lâm Dị để ý tới một đầu đũa đã được mài nhọn.

Chắc hẳn La Diệc bị giết bởi chiếc đũa đã được mài nhọn này. Lúc con quái vật 7-7 muốn giết Lâm Dị, nó cũng mài nhọn chiếc đũa mà nó trộm được từ trong bữa sáng.

Trong đầu Âu Oánh lóe lên một ý nghĩ, cô lặp lại những từ khóa mà Lâm Dị nhắc đến, cố gắng nắm bắt những suy nghĩ chưa thành hình trong đầu: “Một đôi đũa, những khuôn tạo hình kì lạ, và rất nhiều bột mì...”

“Đúng vậy.” Lâm Dị nói: “Đũa đã được rửa sạch, chứng tỏ nó vẫn còn được sử dụng tiếp.”

Tim Âu Oánh đập thành thịch: “Tối nay nó tính dùng đũa giết người à?”

Biết cái chết của La Diệc đã làm ảnh hưởng tới suy nghĩ của Âu Oánh, Lâm Dị kiên nhẫn sửa lại: “Đàn chị, không phải đâu, đũa vốn là vật phẩm trong Thế giới Quy tắc 2-6, bởi Thế giới Quy tắc 2-6 ra đời trước, sau đó mới tới chúng ta, những người bị cuốn vào Thế giới Quy tắc 2-6. Chính con quái vật 2-6 đã nhìn thấy ký ức của đàn anh rồi sau đó bắt chước cách giết người của quái vật 7-7. Nếu đàn anh không bước vào, hoặc quái vật 2-6 không đọc được ký ức của đàn anh, vậy thì tác dụng của những chiếc đũa này không phải dùng để giết người.”

Âu Oánh cau mày, nghĩ tới công dụng của đôi đũa này.

Trình Dương bên cạnh nhin không được nữa bèn lên tiếng, cậu ta biết, cậu ta biết cái này, đây là vấn đề duy nhất mà cậu ta biết!

Trình Dương nói: “Dùng để ăn cơm.”

Nghe được giọng nói của Trình Dương, Âu Oánh sửng sốt.

Chức năng của đũa chẳng phải chỉ là để ăn thôi sao? Đã thế chỉ có đúng một đôi...

Âu Oánh nói: “Là cho NPC váy đỏ ăn sao?”

“Phải.” Lâm Dị gật đầu.

Những thứ trên bàn ăn hoàn toàn không thể dùng đũa để gắp, còn ả váy đỏ lại dùng gang tay để bốc những thứ đó lên ăn.

“Sự tồn tại của đôi đũa ấy được sử dụng lúc cô ta lén ăn đồ khác.” Lâm Dị nhìn ả váy đỏ, nói: “Cô ta là con người, ngọn đèn trên đầu cô ta cũng có thể chứng minh rằng sau khi tắt đèn, cô ta cũng không thể nhìn rõ mọi thứ giống chúng ta.

Cũng như lão quản lý, lão ấy là NPC và cũng là con người.

“Nếu cô ta là con người, cô ta không thể ăn nội tạng thực sự, rắn, côn trùng, chuột và kiến, cho nên cô ta sử dụng khuôn tạo hình để làm ra những món ăn như vậy.” Âu Oánh nói: “Nhưng tại sao cô ta lại làm vậy chứ...”

Lâm Dị nói: “Cô ta đang cố tình hù dọa chúng ta.”

Âu Oánh sửng sốt: “Hù dọa chúng ta?”

Lâm Dị nói: “Một chiếc váy màu đỏ khiến người ta liên tưởng đến ma quỷ. Gương được đặt đối diện với giường, một điều kiềng kỵ trong phong thủy, và trò chơi An Khoa mà cô ta đang chơi, tất cả đều vì mục đích khiến chúng ta sợ hãi.”

Âu Oánh suy nghĩ một chút: “Nhưng...”

Lâm Dị nói: “Đàn chị, chị nói đi.”

Âu Oánh: “Nhưng trò chơi An Khoa của cô ta đã thành hiện thực.”

“Điều đó chứng tỏ trò chơi An Khoa của cô ta là tín hiệu cho sự xuất hiện của quy tắc tử vong, nói một cách khác, cô ta là người triệu hồi quy tắc tử vong xuất hiện. Hôm qua, cô ta đã ném ba con quỷ vào trò chơi An Khoa, giống với Thế giới Quy tắc 7-7, với ba cánh cửa sổ đồng thời được mở. Ban đầu tuy chỉ có một quy tắc tử vong nhưng không có nghĩa quy tắc tử vong chỉ nhắm vào một người.” Lâm Dị nói: “Trước đây đàn anh từng nói quái vật ăn càng nhiều người thì năng lực của nó sẽ càng mạnh. Quái vật 2-6 đã tồn tại nhiều năm như vậy, năng lực của nó hẳn đã tiến hóa tới mức trong một đêm có thể giết được nhiều người chỉ với một quy tắc tử vong.”

Dựa theo số điểm trên xúc xắc được tung ra trong trò chơi An Khoa, trong số họ có ba con quỷ đang trà trộn.

Đêm qua đã có ba người chết.

Tất cả điều này đã chứng minh suy luận của Lâm Dị đã đúng.

“Ban ngày, sự hù dọa của cô ta là để cho chúng ta tưởng rằng nơi này có ma quỷ thật.” Lâm Dị nói: “Vào ban đêm, nhiệt kế trong phòng đột nhiên hạ xuống, cho chúng ta biết ma quỷ đang tới gần, chỉ có sự xuất hiện của ma quỷ mới khiến nhiệt độ giảm đột ngột như vậy. Chiếc gương toàn thân được đặt ở một vị trí cấm kỵ để chúng ta có thể nhìn thấy những con quỷ đang nằm trên người mình.”

“Nhìn thấy và cảm nhận được quỷ...” Âu Oánh nói: “Vây quy tắc tử vong là...”

Lâm Dị nói: “Tin rằng trên đời này có quỷ.”

Trình Dương rùng mình.

Âu Oánh còn muốn nói thêm gì đó, nhưng—

‘Lách cách, lách cách’.

Trong phòng khách vang lên tiếng ném xúc xắc, ả váy đỏ nói: “Hóa ra ba con quỷ đi theo các bạn là vì muốn giết các bạn. Hai trong số chúng đã thành công. Hãy xem con quỷ không thành công sẽ làm chuyện gì tiếp theo nhé. Từ bỏ? Tiếp tục? Hay là gọi thêm con quỷ khác tới đây.”

Trình Dương lại giả câm thất bại: “Mẹ... mẹ nó, còn gọi thêm người, à không, gọi thêm quỷ nữa à?”

Ả váy đỏ nhìn xuống con xúc xắc, vẻ mặt tối sầm: “Nó quyết định từ bỏ.”

Trình Dương vui mừng mà khóc: “Bồ Tát phù hộ độ trì, A Di Đà Phật. Kiên trì thì khó, nhưng bỏ cuộc lại dễ. Đến quỷ cũng hiểu rõ đạo lý này.”

Lâm Dị và Âu Oánh không lạc quan như Trình Dương, vì trò chơi An Khoa là một nghi thức để ả váy đỏ triệu hồi quy tắc tử vong. Tuy nhiên nếu số điểm trong xúc xắc tung ra không xác định được, chắc chắn ả váy đỏ sẽ dùng thủ đoạn khác.

Quả nhiên, ả váy đỏ u ám nói: “Lý do nó từ bỏ là gì? Vì nó muốn nghỉ ngơi một ngày, hay là vì người chết đã biến thành quỷ, hay còn có nhiều con quỷ đáng sợ đang ở trong biệt thự?”

‘Lách cách’

‘Lách cách’

Chương 34: Quái vật 2-6

‘Soạt, soạt’-

Chương 34: Quái vật 2-6

Sắc mặt Âu Oánh trở nên cực kỳ khó coi, ba lựa chọn của ả váy đỏ đều không ổn. Người chết biến thành quỷ hay trong biệt thự còn có một con lệ quỷ hung ác khác thì đều khó giải quyết hết. Kể cả số điểm tung trên xúc xắc là lựa chọn đầu tiên mà ả váy đỏ đưa ra, thì sau đó ả váy đỏ cũng sẽ bổ sung thêm những lựa chọn còn đáng sợ hơn thế.

Ả váy đỏ sẽ không buông tha họ dễ dàng vậy đâu.

Lâm Dị thì đoán được kiểu gì ả váy đỏ cũng sẽ đưa trò chơi này trở về với chủ đề ‘ma quỷ’, nên cậu không thấy bất ngờ cho lắm.

Trình Dương ngồi bên cạnh xoa xoa nhân trung đang bị sưng tấy, đau đớn nhắm mắt lại nói: “Anh nhân trung ơi, anh đừng đau nữa, để em ngất đi mà, xin anh đấy.”

Nhưng nhân trung của cậu ta vẫn không cho phép Trình Dương ngất xỉu, cậu ta chỉ có thể đáng thương ngồi xích gần lại bên cạnh Lâm Dị mà thôi.

‘Lách cách’

‘Lách cách’

Những con xúc xắc đang quay trên bàn, vẻ mặt u ám của ả váy đỏ trở nên tốt hơn sau khi nhìn thấy số điểm trên đó. Nhưng mọi chuyện cũng không khác hơn là bao, đôi mắt ả dán chặt vào con xúc xắc, giọng nói sắc bén: “Ồ, có đáp án rồi.”

Trong lần chơi An Khoa đầu tiên, mọi người đều không biết chuyện gì sẽ xảy ra nên điều duy nhất khiến người ta cảm thấy sợ hãi là giọng nói của ả váy đỏ.

Sau khi trải qua một đêm, những người bị kéo vào Thế giới Quy tắc 2-6 mới thực sự được thức tỉnh, giọng nói của ả váy đỏ lúc tuyên bố lựa chọn của mình cũng chính là một lời nguyền rửa chuẩn bị cướp đi mạng sống của họ.

“Thì ra người chết sẽ biến thành quỷ.” Ả váy đỏ vừa nói vừa tung xúc xắc. “Họ sẽ làm gì khi quay lại? Nói lời từ biệt, âm hồn bất tán hay giết bạn để trả thù?”

Trình Dương lập tức chấp tay, cầu xin ông bà, vái lạy Quan Âm, thỉnh cầu Như Lai: “Ông trời phù hộ, mẹ Xúc Xắc phù hộ, nói lời từ biệt là được, từ biệt là được rồi, oan có đầu nợ có chủ, xin đừng bắt bọn em đi”.

Tiếng ‘cách’ dừng lại, ả váy đỏ nhìn chăm chăm vào con xúc xắc một lúc lâu.

Trong bóng tối bỗng có người thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ả váy đỏ tung ra con số mình muốn, giọng điệu của ả sẽ rất phấn khích, ả sẽ ngay lập tức thông báo câu trả lời đã chọn được từ số điểm trên xúc xắc. Nếu số điểm trên xúc xắc không như ả mong đợi, vẻ mặt của ả sẽ trở nên u ám.

Lúc này, vẻ mặt của ả váy đỏ dần dần trở nên u ám, mặc dù người tham gia quy tắc 2-6 không thể nhìn thấy xúc xắc chứ đừng nói đến số điểm của xúc xắc, nhưng nhìn vẻ mặt ả ta thì có thể hiểu, ả không vui thì bọn họ mới vui được.

Trình Dương lại vui mừng rơi nước mắt: “Xem ra tôi được nữ thần duck sủng ái rồi, tôi là duckboy!”

Lâm Dị sửa lại cho Trình Dương: “Là luck, không phải duck. Nữ thần may mắn nghe được lời này chắc phát khóc đấy.”

Trình Dương nói: “Giống nhau, giống nhau cả...”

Cậu ta còn chưa nói xong, ‘lách cách’, ‘lách cách’.

Trình Dương cắn lưỡi: “Mẹ kiếp...”

Vẻ mặt Âu Oánh càng trở nên khó coi hơn.

Ả váy đỏ giả vờ bất cẩn đánh rơi con xúc xắc xuống đất, con xúc xắc quay trên mặt đất, số điểm ban đầu đã thay đổi.

Lúc ả ta cúi xuống nhặt viên xúc xắc, ả không khỏi bật cười.

Một linh cảm xấu lan tràn trong bóng tối, kèm theo nỗi hoảng sợ kéo dài, như một đôi bàn tay vô hình đẩy họ xuống vực thẳm không đáy.

Tiếng cười khúc khích của ả váy đỏ khiến Trình Dương dựng tóc gáy, ngay cả tiếng trách mắng cũng nén lại trong bụng, hồi lâu sau, cậu ta mới ghen ngào nói ra một câu: “Anh Lâm Dị, cô ta, cô ta... mẹ nó còn có thể làm vậy à?”

Lâm Dị trầm mặc một lát: “Nữ Thần Duck nổi giận rồi.”

Trình Dương: “...”

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào ả áo đỏ, theo góc nhìn của cậu, nơi xúc xắc rơi xuống là điểm mù, cậu vẫn không thể nhìn thấy số điểm cụ thể mà xúc xắc tung ra.

Cậu chỉ có thể nhìn thấy đôi môi của ả váy đỏ mấp máy, như thể ả đang đọc một con số nào đó, sau đó ả nhặt con xúc xắc lên rồi đặt nó lên cái bàn trước mặt.

Theo chuyển động của ả váy đỏ, ánh mắt Lâm Dị cũng rơi xuống chiếc bàn trước mặt ả.

Vách ngăn của chiếc bàn đã che mất con xúc xắc, Lâm Dị không biết con xúc xắc đó trông như thế nào. Hôm qua, lúc ả váy đỏ đưa con xúc xắc ra cho mọi người xem, Lâm Dị mới chỉ biết được nó không phải một viên xúc xắc hình lục giác thông thường mà đã được cắt thành nhiều mặt. Nhưng Lâm Dị lại không biết chính xác nó có bao nhiêu mặt, điều duy nhất có thể chắc chắn xúc xắc là một khối đa diện đều.

“Ồ, hóa ra đêm nay người chết sẽ quay trở lại.” ả váy đỏ hưng phấn nói: “Giết người trả thù.”

Đôi bàn tay vô hình đó trong chốc lát đã đẩy mọi người xuống vực sâu không đáy.

ả váy đỏ thu xúc xắc lại: “Tôi rất muốn biết bọn họ sẽ giết người như thế nào, nhưng đây là ván chơi của ngày mai rồi, thời gian chơi ngày hôm nay đã kết thúc. Cuộc vui nào rồi cũng trôi qua nhanh chóng thôi, hiện tại mọi người có thể tự do di chuyển, tôi sẽ đi làm bữa trưa cho các bạn.”

Cũng giống ngày hôm qua, sau khi ả váy đỏ rời khỏi phòng khách, chiếc bàn đã biến mất.

Nhưng lần này ánh mắt Lâm Dị lại dán chặt vào chiếc bàn, cậu phát hiện cái bàn đã được thu vào trong sàn nhà giống như một cái bệ nâng.

Âu Oánh hỏi ý kiến của Lâm Dị: “Lâm Dị, chị có thể nói cho mọi người biết quy tắc tử vong không?”

Những người đã chết sẽ quay trở lại, có thể không chỉ là bốn người đã chết đêm qua, mà là tất cả những ai từng bỏ mạng trong Thế giới Quy tắc 2-6 suốt mười năm qua, hay những người đã chết trong căn biệt thự này. Đây là điều không ai dám chắc chắn cả.

Có thể thấy được mức độ nguy hiểm của đêm nay.

Mặc dù Âu Oánh không muốn bất cứ ai phải chết, nhưng dù sao người tìm ra quy tắc tử vong cũng là Lâm Dị, dù cô có muốn mượn hoa dâng Phật (*) thì cũng cần phải hỏi ý kiến của Lâm Dị.

(*): dùng thứ của người khác để đem tặng

Lâm Dị không trả lời ngay, Âu Oánh im lặng một hồi. Khi một quy tắc tử vong không giết được người, quy tắc thứ hai sẽ xuất hiện, không phải ai cũng có lòng tốt muốn chia sẻ quy tắc tử vong cho người khác.

Thấy Lâm Dị không trả lời, Âu Oánh nói: “Không sao hết, chị biết em đang nghĩ gì, em yên tâm, chị sẽ không tiết lộ cho ai nếu không có sự cho phép của em đâu...”

Lâm Dị đột nhiên nói: “Xúc xắc là một khối đa diện đều.”

Âu Oánh dừng một chút: “Cái gì?”

Cơ thể Trình Dương run lên vì lời nói đột ngột của Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, đừng... đừng dọa người thế chứ.”

Lâm Dị nhớ lại: “Một, hai, ba...”

Âu Oánh: “Lâm Dị?”

Trình Dương sửng sốt: “Anh Lâm Dị.”

“Hình đa diện đều.” Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Hình ngũ giác đều.”

Chỉ có năm hình dạng của khối đa diện đều, tứ diện đều, lục giác đều, bát diện đều, khối mười hai mặt đều và khối hai mươi mặt đều.

Xúc xắc thông thường là các khối lục giác đều, tức là sáu mặt đều, là một khối lập phương thông thường.

Lâm Dị nhớ lại con xúc xắc trong tay ả váy đỏ, lúc ả váy đỏ cho họ xem con xúc xắc, Lâm Dị nhìn thấy một mặt, có một, hai, ba, bốn, năm cạnh.

Hình ngũ giác đều.

“Xúc xắc có 12 mặt.” Lâm Dị nói: “12 điểm.”

Khối đa diện đều gồm các hình ngũ giác đều chỉ có thể là khối mười hai mặt đều. Nếu mỗi mặt là một số thì xúc xắc mười hai mặt của ả váy đỏ đỏ có 12 điểm.

Lâm Dị: “Đàn chị, cô ta vừa...”

Vừa nói được nửa câu, Lâm Dị nhìn thấy biểu cảm trên mặt của Âu Oánh và Trình Dương, sau đó mới ý thức bản thân vừa tư duy quá đà rồi.

Cậu gãi gãi trán giải thích: “Vừa rồi em mãi suy nghĩ quá, hơi đắm chìm một xíu, có chút mất phong độ, có phải em vừa làm gì rồi không ạ? Ngại quá.”

Trình Dương nói: “Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng anh bị...”

Cảm thấy lời mình định nói xui xẻo quá, Trình Dương nhanh chóng im lặng, lẩm bẩm mấy tiếng “Úm ba la”, xua tan từ ngữ “bị ma ám” ra khỏi đầu.

“Không sao đâu.” Âu Oánh nói: “12 mặt và 12 chấm trên xúc xắc là sao vậy?”

Lâm Dị không kiểm soát âm lượng lúc bản thân tự độc thoại, vậy nên Trần Tiến Nam và những người khác đều bị giọng nói của Lâm Dị thu hút đang nhìn về phía cậu.

Lâm Dị cũng để ý thấy Tần Châu cũng đang nhìn cậu.

Ngoài ánh mắt của những người này, ở những nơi khác trong bóng tối, Hà Duệ và Tăng Tĩnh đã chết cũng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Dị, còn Cao Húc bay đầu thì đang chạy lung tung trong bóng tối.

Mà ba con quỷ cậu nhìn thấy ngày hôm qua cũng nằm trong số đó, Lâm Dị bắt đầu cảm thấy sống lưng tự dưng lạnh lạnh.

Lâm Dị hít sâu một hơi, đi tới bên vách TV. Công tắc điện mà cậu bật lên hôm qua bị gạt xuống, cậu lại đưa tay ra để ấn mở công tắc.

Sau tiếng điện ‘rẹt rẹt’, đèn trong biệt thự lại được bật sáng.

Lâm Dị có thể nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Trần Tiến Nam và bốn người kia, còn Tần Châu nhận ra cậu sắp nói mạnh mỗi gì đó bèn xoay người rời đi.

Lâm Dị nhìn bóng lưng Tần Châu, sau đó thu ánh mắt về. Giống như ngày hôm qua, những thứ kia đã biến mất ngay sau khi đèn được bật sáng.

Lúc này cậu mới bắt gặp ánh mắt của mọi người, mặc dù bị nhiều người nhìn như vậy khiến Lâm Dị có chút xấu hổ, nhưng cậu vẫn cắn răng nói: “Lúc đi nhặt xúc xắc, cô ta có lẩm bẩm đọc ra một con số.”

“7.” Tô Thiên Lạc nói, Tô Thiên Lạc là người ngồi gần ả váy đỏ nhất, tai hắt rất thính nên có thể nghe được: “Là ‘7’ phải không?”

Lý Đăng nói: “Anh nói tôi mới nhớ, hình như tôi cũng nghe thấy, cứ tưởng mình gặp ảo giác cơ.”

“Đàn em, sao vậy?” Chu Càn hỏi.

“Em nghe được cũng là ‘7’.” Thực ra Lâm Dị nhìn thấy cơ, nhưng vì Trần Tiến Nam cùng những người khác cũng tham gia thảo luận, cậu cần phải giải thích tình hình rõ ràng hơn một chút, cậu nói: “Ngoại trừ vấn đề về số lượng thì cơ bản là xúc xắc sẽ có ba lựa chọn, thứ tự của ba lựa chọn trong mỗi vòng gồm ‘tốt’, ‘xấu’ và ‘ác’.”

Ba lựa chọn được đưa ra lần đầu tiên là: lỡ hẹn (tốt), lạc đường (xấu) và xảy ra chuyện kỳ lạ (ác).

Lần lựa chọn thứ hai gồm: bị bệnh (tốt), chết (xấu), và xuất hiện thêm thứ gì đó (ác).

Lần thứ ba là: động vật (tốt), tâm thần phân liệt (xấu), ma quỷ (ác).

“Dựa vào số lượng quẻ được ném ra và phản ứng của cô ta, có thể thấy cô ta rất ghét số chấm nhỏ.”

Lúc đầu, ả váy đỏ tung xúc xắc ra một con quẻ, sau đó lại tung xúc xắc ra hai con quẻ, sắc mặt của ả váy đỏ trông rất ảm đạm.

“Cho nên đối với điểm từ 1 đến 12, số nhỏ đại diện là ‘tốt’ trong ba lựa chọn, chẳng hạn như số 1 và số 2.” Lâm Dị nói: “Nhưng số ‘7’ đại diện cho lựa chọn ‘ác’...”

Trần Tiến Nam và những người khác nghe xong có hơi bối rối, Âu Oánh là người đầu tiên phản ứng: “Số 1 và 2 tượng trưng cho ‘sự lựa chọn tốt’, số 7 tượng trưng cho ‘lựa chọn ác’, số cao hơn ‘7’ có điểm 8, 9, 10, 11, 12, những số này đều là ‘lựa chọn ác’. Các điểm 3, 4, 5 và 6 còn lại hẳn là ‘lựa chọn xấu’.”

“Nói cách khác, chỉ có hai số là ‘lựa chọn tốt’, bốn số là ‘lựa chọn xấu’, và... sáu số còn lại là ‘lựa chọn ác’.”

Lâm Dị gật đầu: “Đây là trường hợp tốt nhất rồi.”

Bởi vì số chấm mà ả váy đỏ ném xúc xắc lần cuối là ‘7’ nên chỉ có thể chứng minh các số sau ‘7’ là ‘lựa chọn ác’ chứ không thể chứng minh được các số 3, 4, 5, 6 không phải là ‘sự lựa chọn ác’.

Trong trường hợp tệ nhất, số 1 đại diện cho ‘lựa chọn tốt’, số 2 đại diện cho ‘lựa chọn xấu’ và các số còn lại đại diện cho ‘lựa chọn ác’.

Dưới tình trạng không công bằng như vậy, bọn họ chỉ có thể trơ mắt đứng

nhìn tình hình ngày càng trở nên tồi tệ hơn.

Giống như đêm nay sẽ xuất hiện thêm nhiều con quỷ nữa.

Sắc mặt của đám người Trần Tiến Nam lập tức thay đổi, Lâm Dị nói cho bọn họ quy tắc tử vong: “Chỉ cần mọi người tin trên đời này không có quỷ thì không sao hết. Nếu mọi người nhìn thấy và cảm nhận được thì hãy nói rằng trên đời này không có quỷ.”

“Được... được không thể?” Lý Đăng hỏi.

“Được.” Lâm Dị nói: “Tối hôm qua em đã thử cách này với đàn chị, Trình Dương với anh Diệp Quỳnh cũng đã thử phương pháp này.”

Bản thân Trình Dương còn chẳng biết cậu ta đã thử nó từ khi nào.

Lâm Dị nói: “Đàn chị ngủ say, còn Trình Dương cùng anh Diệp Quỳnh ngất xỉu. Bọn họ không cảm nhận được cũng không nhìn thấy chúng. Nếu không biết sự tồn tại của chúng, thì hiển nhiên sẽ không tin vào sự tồn tại của ma quỷ.”

“Cho nên tối nay mọi người cứ đi ngủ đi. Nếu không ngủ được thì tự làm mình ngất xỉu cũng được.”

Nghe Lâm Dị phân tích một hồi, nhóm người Trần Tiến Nam đều thở phào nhẹ nhõm.

Âu Oánh nói: “Trước bữa trưa chúng ta đi tìm manh mối đi, biết được quy tắc tử vong cũng chẳng an toàn được bao lâu đâu, phải rời khỏi đây mới tính là an toàn.”

Tô Thiên Lạc hỏi: “Chị Âu Oánh, chị đang tìm kiếm manh mối để thoát khỏi đây sao?”

Âu Oánh trầm mặc một hồi, vẫn không nói cho bọn họ biết về sự tồn tại của quái vật 2-6, cô nói: “Nếu mọi người đoán được tuyến chính của Thế giới Quy tắc 2-6 thì có thể rời đi.”

La Diệc không còn nữa, cũng không có ai sắp xếp việc tìm kiếm manh mối.

Trần Tiến Nam cùng bốn người còn lại đang thảo luận với nhau để tìm ra manh mối.

Sau khi bọn họ rời đi, Âu Oánh hỏi Lâm Dị: “Lâm Dị, em vẫn còn chuyện gì chưa nói sao?”

Lâm Dị: “Vâng.”

Việc cậu giải thích mười hai mặt của viên xúc xắc sẽ hoàn toàn vô nghĩa nếu chúng chỉ đơn giản là để chứng minh sự rủi ro của nó, bởi mọi người đều biết rằng Thế giới Quy tắc 2-6 là rất nguy hiểm.

“Bởi vì quy tắc tử vong vẫn chưa tăng thêm...” Lâm Dị nói: “Đêm nay em sẽ đi trộm xúc xắc.”

Âu Oánh sửng sốt: “Trộm xúc xắc á?”

Trình Dương: “Đột mẹ, anh trộm xúc xắc làm gì? Để trò chơi của An Khoa không tiếp tục nữa à?”

Âu Oánh nghĩ đến điều gì đó: “Em... không phải là muốn làm gì đó với viên xúc xắc chứ?”

“Phải.” Lâm Dị nói: “Dù thế nào thì số ‘1’ chắc chắn là ‘lựa chọn tốt’, vậy thì cứ để cô ta tung ra số ‘1’ mãi đi.”

Trình Dương: “Ờ ờ ờ.”

“Chưa nói đến việc trộm xúc xắc đã khó rồi.” Âu Oánh nói: “Cho dù em trộm được xúc xắc, thì em định làm gì với con xúc xắc chứ? Ắ váy đỏ mới là người tung xúc xắc, chứ không phải em.”

“Biết có biết tại sao con lật đật luôn đứng không?” Lâm Dị hỏi.

Trình Dương: “Không biết.”

Âu Oánh: “Trọng lực.”

“Chuẩn.” Lâm Dị nói: “Tăng trọng lực cho xúc xắc, để số 1 giống như một con lật đật, cứ duy trì như vậy là được.”

Âu Oánh hỏi: “Làm sao tăng trọng lực cho nó được?”

“Khối lượng càng lớn thì trọng lực càng lớn, khối lượng càng nhỏ thì trọng lực càng nhỏ.” Lâm Dị nói: “Mà khối lượng = mật độ × thể tích, vậy nên ta sẽ làm gia tăng mật độ xúc xắc ở mặt đối diện với mặt số ‘1’.”

Trình Dương, một tên ngốc, hoàn toàn không hiểu gì luôn.

Không đợi Âu Oánh hỏi làm thế nào để tăng mật độ, Lâm Dị đã chủ động nói: “Mật độ thủy ngân là 13,59 gram trên centimet khối, cho nên có một phương pháp để gian lận, đó là rót thủy ngân vào xúc xắc, sử dụng đặc điểm có tính đặc hiệu cao của thủy ngân. Chỉ cần trọng tâm cố định thì sẽ luôn có một

mặt hướng lên trên.”

Âu Oánh nói: “Đúng là không sai, nhưng phải tìm thủy ngân ở đâu?”

Lâm Dị nói: “Nhiệt kế.”

Âu Oánh kinh ngạc nhìn Lâm Dị: “Em...”

Lâm Dị nói: “Đàn chị, thủy ngân bay hơi vào cơ thể con người sẽ bị nhiễm độc. Hàm lượng thủy ngân trong mỗi nhiệt kế thủy ngân là khoảng 0,5 – 1,0 gram tùy theo thông số kỹ thuật. Lượng này không lớn, nhiệt độ của thủy ngân càng cao sẽ bay hơi càng nhanh, nhiệt độ bay hơi của nó là khoảng 8° đến 357°, nhưng nhiệt độ đêm qua chắc phải dưới 0°, chị đừng lo lắng, em biết độc tính của thủy ngân trong hóa học, em sẽ cố gắng cẩn thận, không tự đầu độc mình bằng thủy ngân đâu.”

Âu Oánh bất ngờ trước sự thông minh của Lâm Dị, thấy Lâm Dị giải thích một đồng chuyện như vậy bởi vì sự hiểu nhầm của mình, cô rút lại sự kinh ngạc, nói: “Nhưng Lâm Dị, ngộ nhỡ cô ta cứ ném 1 điểm như vậy thì sao? Nếu vậy nhỡ đâu cô ta sẽ thay đổi nội dung của các lựa chọn tương ứng với số điểm?”

“Em nghĩ sẽ không.” Lâm Dị nói: “Nếu có thể thay đổi, cô ta đã không cần ném xúc xắc xuống mặt đất, dù sao chúng ta cũng không nhìn thấy, cô ta có thể tùy ý nói dối hoặc cũng có thể lạng lã gạt con xúc xắc lại mà. Nhưng cô ta không làm vậy. Đây là trong Thế giới Quy tắc, đàn anh từng nói, quái vật đặt ra quy tắc và cũng tôn hưởng quy tắc.”

Sau khi không còn thắc mắc gì nữa, Âu Oánh lập tức nói: “Vậy chị sẽ đi với em.”

Tuy Trình Dương không hiểu gì hết nhưng cũng xung phong nói: “Anh Lâm Dị, tôi cũng đi với anh nữa.” Cậu ta không ngừng nói giá trị IQ mình là Đồng V chỉ thiên về vũ lực, cậu ta đã chứng minh IQ Đồng V rồi, giờ chính là lúc để cậu ta thể hiện sức mạnh của bản thân.

Lâm Dị do dự, đây không phải chuyện tốt lành gì.

Quái vật 2-6 đã đọc được ký ức của Tần Châu, chắc chắn cậu là người bị quái vật 2-6 nhắm tới. Nếu Âu Oánh và Trình Dương đi theo cậu, có thể sẽ khiến họ gặp nguy hiểm.

Vì thế Lâm Dị lắc đầu: “Không cần đâu, em tự làm được.”

Âu Oánh nói: “Chúng ta đều đã biết quy tắc tử vong là gì. Anh Châu thì không

cần phải nói nữa, có lẽ đến quy tắc tử vong trong đêm đầu tiên là gì anh ấy còn chưa đoán ra được. Cho nên ngày mai nhất định sẽ xuất hiện thêm quy tắc tử vong thứ hai. Với hai quy tắc tử vong như vậy, nếu đêm nay em không thành công thì có khi sau này sẽ còn khó khăn hơn. Kể cả cứ coi như em trộm được xúc xắc, nhưng lỡ như em bị con quỷ nào đó làm vướng chân thì sao? Rồi hành động một mình như vậy sẽ dễ khiến cho con quái vật 2-6 chú ý tới. Càng có nhiều người, tỷ lệ thành công sẽ càng cao hơn, có đúng không?”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, cảm thấy Âu Oánh nói khá có lý.

Cuối cùng cậu cũng đành gật đầu: “Vâng.”

Sau bữa trưa, ba người bắt đầu tìm kiếm phòng của ả váy đỏ, cuối cùng kết luận được rằng phòng của ả váy đỏ là căn phòng trong cùng trên tầng ba của biệt thự.

Ăn tối xong, mọi người vẫn chia nhau chọn phòng cho mình, Trần Tiến Nam ở với Chu Càn, Lý Đăng chung với Tô Thiên Lạc, Diệp Quỳnh bị Trình Dương đánh ngất, ném cho Trần Tiến Nam với Chu Càn.

Tần Châu không ở cùng ai, hẳn chọn căn phòng mà hẳn và La Diệc đã ở tối qua.

Còn Âu Oánh ở chung cùng Lâm Dị và Trình Dương.

Sau khi mọi người về phòng, Lâm Dị lấy nhiệt kế thủy ngân ra khỏi móc áo, Trình Dương xé ga trải giường, còn Âu Oánh xé hai lỗ nhỏ trên ga để đeo vào tai thành một chiếc mặt nạ đơn giản.

Thủy ngân rất độc, cho dù nhiệt độ ban đêm hạ thấp thì họ vẫn cần tự bảo vệ mình.

Âu Oánh bảo Trình Dương xé tấm ga trải giường rộng hơn một chút, thủy ngân bình thường không bị quần áo hấp thụ, cô muốn làm cho Lâm Dị một chiếc găng tay đơn giản.

Lâm Dị nói: “Em đi xuống phòng bếp trước, đàn chị, chị với Trình Dương ở trong phòng chờ em nhé.”

Cậu vốn định rút thủy ngân từ nhiệt kế vào trong xúc xắc, ở đây không có thiết bị gì đặc biệt nên cậu phải vào bếp xem thử xem có thể dùng được gì.

Ban ngày, ả váy đỏ sẽ ra vào bếp thường xuyên, lúc này Lâm Dị chỉ vào bếp để tìm dụng cụ.

Âu Oánh nói: “Được rồi, em cẩn thận nhé.”

Lâm Dị gật đầu: “Em biết rồi, sẽ quay lại sớm thôi.”

Nói xong, Lâm Dị mở cửa.

Vẻ mặt bọn họ ngay lập tức đông cứng lại, Âu Oánh nhanh chóng bịt miệng Trình Dương.

Cao Húc, người đã mất đầu, đang đứng trước cửa phòng bọn họ.

Lâm Dị giả vờ không nhìn thấy gì, bình tĩnh rời khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Mọi thứ ở hành lang tầng hai căn biệt thự đều nhìn về phía Lâm Dị, Lâm Dị vẫn giả vờ như không nhìn thấy gì, cậu nhanh chóng đi xuống lầu hai biệt thự đến phòng ăn, đang định đi qua phòng ăn để tới phòng bếp.

Lâm Dị dừng bước.

‘Soạt soạt’

‘Soạt soạt’

‘Soạt soạt’

Trong bếp phát ra một âm thanh kỳ lạ, nghe như tiếng dũa đang mài trên đá.

Tiếng cọ xát rất nhanh nhưng đột nhiên dừng lại.

Dưới chân Lâm Dị đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Chương 35: Quái vật 2-6 Là... là người...-

Chương 35: Quái vật 2-6

Quá nhanh.

Cái bóng xuất hiện nhanh đến mức khiến tâm trí Lâm Dị gần như tách ra khỏi cơ thể, cậu phải cố gắng tư duy thật lẹ xem mình nên làm gì lúc này.

Lâm Dị chỉ nhớ rằng cậu đột nhiên ném nhiệt kế ra khỏi túi, sau đó né sang vị trí đối diện với nơi phát ra âm thanh rồi co rúm người lại.

Cố gắng lợi dụng kế giương Đông kích Tây, để con quái vật 2-6 trong bếp đuổi theo nơi phát ra âm thanh, sau đó cậu phải nhân cơ hội này nghĩ cách trốn thoát.

Trong phòng ăn không có chỗ trống, thứ duy nhất có chút tác dụng chính là bàn ăn. Lâm Dị nhanh chóng chạy xuống gầm bàn, ngay sau đó là tiếng bước chân nặng nề vang lên khắp căn phòng.

Đi ra khỏi bếp, rồi lại tới gần cậu, rồi đi ngang qua cậu. Cuối cùng, tiếng bước chân dừng lại ở nơi cậu vừa đáp nhiệt kế xuống.

Lâm Dị nín thở, cậu là người ném nhiệt kế đương nhiên cậu biết rõ, nhiệt kế rơi xuống nơi phòng ăn gần với phòng khách, nếu bước chân theo âm thanh mà đi tới đó, cậu có thể nhân cơ hội này để bỏ trốn. Nếu không, sau khi quái vật 2-6 phát hiện nguồn gốc của âm thanh chỉ là chiếc nhiệt kế thì sẽ quay trở lại đây, vậy thì cậu chỉ có thể ngồi đợi chết mà thôi.

Bàn ăn không che được cái gì hết.

Nghĩ đến đây, trong đầu Lâm Dị đã nảy ra một con đường trốn thoát mà không bị phát hiện, nhưng cậu còn chưa kịp hình dung thì tiếng bước chân đột nhiên dừng lại.

Trái tim Lâm Dị thất lại, cậu vẫn luôn lắng nghe tiếng bước chân, từ âm thanh đó, cậu đoán ra quái vật 2-6 chỉ còn cách bàn ăn một chút nữa thôi, nhưng nó vẫn chưa rời khỏi phòng ăn, hoặc cũng lắm là đang đứng ở cửa phòng ăn.

Tiếng bước chân dừng lại, thay vào đó là âm thanh 'soạt soạt' vang lên.

Giống như sự ma sát của vải quần áo.

Đầu óc Lâm Dị lập tức trở nên 'ù ù', máu đang chảy trong người lúc này cũng đông lại. Ma sát vải... là con quái vật 2-6 đang ngửa ra sau, tựa như một vũ công giãn cơ và dây chằng trước khi chuẩn bị tập múa, phần thân trên ngả về phía sau trong khi hai chân vẫn đứng.

Dần dần, toàn bộ phần thân trên của nó đổ ngược ra phía sau. Không giống như vũ công, vũ công sẽ dùng tay chống lên mặt đất để duy trì trọng tâm của mình. Còn nó thì không. Trọng tâm của nó được dồn hết lên phần đầu. Tư thế của nó trở nên vẹo vọ với hai tay đặt trên sàn nhà, trên tay phải của nó còn cầm một chiếc đĩa đã được mài sắc nhọn.

Con người của nó đảo qua đảo lại trong hốc mắt, nhìn kẻ đang trốn dưới bàn ăn.

Khi phát hiện ra bóng đen ở dưới đó, miệng nó cười toe toét.

"Ta vẫn luôn đợi ngươi."

Nó nói.

"Ta biết rõ ngươi sẽ không vô duyên vô cớ gì lại đi phân tích các mặt của viên xúc xắc."

Nó vẫn nói.

"Chắc chắn ngươi đang định giở trò với viên xúc xắc, có đúng không?"

Nó tiếp tục nói: "Ký ức của hân đúng là hữu ích thật đấy. Chỉ cần dựa trên biểu hiện và hành động, ta có thể biết hết suy nghĩ của ngươi."

Nó nhìn chăm chăm vào bóng người dưới bàn ăn một lúc nhưng bóng người đó vẫn bất động,

Và rồi, bóng người ấy bình tĩnh lại rồi nhìn vào nó, với vẻ mặt chưa từng xảy ra trong ký ức mà nó có được, và nó cũng chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm nào như vậy trước đây.

Điều này càng khiến nó muốn đến gần hơn, nhìn rõ hơn, để tiếp tục tìm kiếm những mảnh vỡ liên quan trong trí nhớ.

Nó tiến lại gần hơn một chút và nhìn thấy biểu cảm của bóng người đó.

Ngay lập tức, khuôn mặt nó trở nên kinh hãi và khó có thể duy trì biểu cảm bình thường của một con người. Nó có ấn tượng về gương mặt này, nhưng

không phải là từ trong trí nhớ của nhân loại, mà là từ một ký ức bị phong ấn đã rất lâu về trước, thuộc về ký ức của chính quái vật 2-6.

“Người... người...” Khớp hàm nó run rẩy: “Là... là người...”——

Lâm Dị trở về phòng, Âu Oánh vội vàng hỏi: “Lâm Dị, sao em lại đi lâu vậy?”

Trình Dương cũng đuổi theo: “Anh Lâm Dị, anh không sao chứ?”

Cậu ta vừa thương lượng với Âu Oánh, nếu Lâm Dị không trở về, hai người sẽ lập tức ra ngoài tìm cậu.

Lâm Dị không nhìn bọn họ, đi thẳng đến bên giường, cởi giày rồi nằm lên đó.

Âu Oánh nhận thấy Lâm Dị có gì đó kỳ lạ: “Lâm Dị? Có chuyện gì à?”

Lâm Dị không để ý tới cô, nhắm mắt lại.

Âu Oánh còn muốn hỏi tiếp, nhưng Trình Dương đã kéo cô lại: “Chị Âu Oánh, quên đi... quên đi, hình như anh Lâm Dị đang rất mệt mỏi, để anh ấy nghỉ ngơi chút đi.”

Điều này khiến Trình Dương nhớ đến cha của cậu ta, là một người giàu có, nhưng cũng là người không muốn nói chuyện với ai lúc về nhà sau khi trải qua một ngày dài làm việc.

Âu Oánh liếc nhìn Lâm Dị, cô cũng biết đêm qua Lâm Dị không hề nghỉ ngơi, chỉ là cô lo lắng dáng vẻ kì quái này của Lâm Dị có phải là do đã xảy ra chuyện gì rồi hay không.

Trình Dương lấy hết can đảm hỏi Âu Oánh: “Chị Âu Oánh, vậy... vậy hai chúng ta đi nhé?”

Không có Lâm Dị, tỷ lệ thành công của việc đổ thủy ngân vào xúc xích đã giảm đi hơn một nửa, nhưng đúng như lời cô đã nói với Lâm Dị, đêm nay khả năng cao là một đêm yên bình, cho nên nếu đêm nay bọn họ mà không hành động gì, dưới hai quy tắc tử vong với xác suất hầu hết các viên xúc xích đều rơi vào ‘lựa chọn ác’, tỷ lệ sống sót của họ sẽ bị ép đến mức gần như không còn con đường nào để có thể thoát được.

Âu Oánh nói: “Ừm.”

Trình Dương nhét những thứ mà cậu và Âu Oánh đã làm vào trong túi, sau đó nghĩ tới chuyện quan trọng nhất nói: “Nhiệt kế đâu rồi?”

Âu Oánh nhớ lại: “Hình như ở trên người Lâm Dị, lúc đi ra ngoài em ấy có

mang theo.”

Nói xong, Âu Oánh nhìn về phía Trình Dương.

Thật lâu sau, Trình Dương mới tỉnh táo lại: “À.”

Âu Oánh thân là con gái, tìm kiếm nhiệt kế trên người Lâm Dị thì không phải phép cho lắm.

Còn Trình Dương có thể.

Trình Dương cẩn thận đi đến bên giường, đưa tay móc túi Lâm Dị. Động tác của cậu rất nhẹ nhàng vì sợ sẽ đánh thức Lâm Dị.

Túi bên trái không có, cậu ta bèn mò tiếp túi bên phải.

Bên phải cũng không có nên Trình Dương định móc tiếp túi quần của Lâm Dị. Nhưng còn chưa kịp làm gì, cậu ta ngược lên nhìn Lâm Dị, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt Lâm Dị cũng đang nhìn mình.

Trình Dương nghẹn thở, tự dưng bắt đầu cảm thấy đau âm ỉ.

“Anh... làm gì thế?” Lâm Dị khàn giọng hỏi.

“Tìm... Tìm nhiệt kế...” Trình Dương run giọng nói.

“Ồ.” Lâm Dị ngồi dậy, sờ túi: “Ở đây.”

Nhưng lại trống rỗng.

Trình Dương và Âu Oánh nhìn chăm chăm Lâm Dị, Lâm Dị giật mình nhảy ra khỏi giường khiến Trình Dương hét lớn: “Ahhhh, đỡ đỡ, đỡ đỡ, đỡ đỡ thật.”

Âu Oánh cũng có chút sợ hãi Lâm Dị, cô lo lắng hỏi: “Lâm dị, em cảm thấy khó chịu chỗ nào sao?”

Lâm Dị nhìn quanh phòng rồi im lặng.

Sao cậu lại quay về rồi?

Âu Oánh nói: “Em đi nghỉ ngơi trước đi, Trình Dương và chị sẽ đi tìm xúc xắc.”

“Đàn chị, em cảm thấy không khỏe cho lắm.” Lâm Dị có chút trầm mặc, cậu đã ý thức được bản thân đang ở trong trạng thái ‘không còn là chính mình’, có vẻ là bị kích thích khi đụng phải con quái vật 2-6 trong nhà bếp, đã buộc não cậu phải hoạt động quá mức.

“Lúc cảm thấy không khỏe, em sẽ như vậy đó... Chắc em không làm gì kì lạ

đâu nhỉ?” Lâm Dị thử hỏi.

Âu Oánh lắc đầu, Trình Dương nói: “Lúc anh trở về chẳng thấy nói gì, bọn tôi có gọi thì anh cũng không phản ứng, thôi anh mau ngủ đi.”

Lâm Dị: “Ồ...”

May mà không có gì thái quá.

“Hình như em làm vỡ nhiệt kế rồi.” Lâm Dị chỉ nhớ mỗi điểm này, thậm chí cậu còn chẳng nhớ vì sao mình làm vỡ nhiệt kế.

“Không sao, phòng nào cũng có nhiệt kế hết.” Âu Oánh suy nghĩ một chút, không nhịn được hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Lâm Dị nói: “Em không nhớ.”

“Ừm.” Âu Oánh nói: “Vậy em nghỉ ngơi trước đi.”

Nhìn thấy Âu Oánh và Trình Dương sắp đi ra ngoài, Lâm Dị do dự xem bản thân có nên đi theo hay không. Nhưng cuối cùng Lâm Dị quyết định lại thôi, cậu sợ dùng đầu óc nhiều quá lại làm ra hành vi gì kì lạ hơn thì dở, nên chỉ nhìn hai người họ: “Đàn chị, Trình Dương, nhớ cẩn thận nhé, nếu có cơ hội thì ra tay với viên xúc xắc, không có thì đừng ép mình quá, đợi em nghỉ ngơi xong rồi mình tiếp tục cũng được, cũng không phải là không còn cơ hội.”

Âu Oánh nói: “Chị biết rồi, em yên tâm, nghỉ ngơi đi.”

Trình Dương cũng gật đầu: “Anh Lâm Dị, ngủ ngon nhé.”

Rầm—

Cửa bị Trình Dương đóng lại.

Lâm Dị ngồi khoanh chân trên giường, ngẩng đầu nhìn chiếc gương soi toàn thân ở cuối giường, vẻ mặt trong gương có chút mờ ảo, nhấn cầu phủ đầy tơ máu.

Phải nghỉ ngơi một lát thôi, Lâm Dị lại nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nhưng hiện tại cậu đang ở Thế giới Quy tắc 2-6, không có MP4, cậu cũng không thể nghe được tiếng ồn trắng được ghi trong MP4, cho nên cậu không thể ngủ được.

Vì vậy Lâm Dị nhớ lại đoạn ghi âm trên MP4 rồi tự mình bắt chước theo.

“Gừ gừ gừ gừ—”

“Gừ gừ gừ gừ—”

Là tiếng khóc của cha mẹ cậu.

Sau khi đi ra ngoài, Trình Dương cảm thấy bản thân giờ có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào, bởi vì hành lang tràn ngập toàn quỷ là quỷ! Lúc cậu và Âu Oánh ra khỏi phòng, tất cả những thứ đó đều nhìn bọn họ.

Âu Oánh nghe thấy tiếng Trình Dương thở dốc, thấp giọng an ủi: “Trên đời này không có ma quỷ.”

Trình Dương cứng ngắc gật đầu: “Trên đời không có ma quỷ, Trên đời không có ma quỷ, thịnh vượng, dân chủ, văn minh, hòa hợp, tự do, bình đẳng...”

Trước tiên, hai người đi đến một căn phòng trống trên tầng hai của biệt thự để lấy nhiệt kế thủy ngân.

Âu Oánh tháo chiếc nhiệt kế treo trên móc xuống, cô nhìn thang đo của nhiệt kế, vạch đỏ trên đó đã biến mất.

Trình Dương ở bên cạnh đang run rẩy: “Mẹ kiếp, lạnh quá.”

Âu Oánh nhanh chóng cất nhiệt kế đi, quay đầu nhìn Trình Dương, dừng lại một chút, sau đó giả vờ như không nhìn thấy gì rồi nói: “Đi thôi.”

Họ cũng cần phải vào phòng bếp ở tầng một để tìm dụng cụ có thể rót thủy ngân vào xúc xắc.

Nhưng lúc Âu Oánh đi lướt qua vị trí của Trình Dương, Trình Dương bỗng đứng yên.

Điều này khiến Âu Oánh khựng lại.

“Trình Dương, trên đời không có ma quỷ.” Âu Oánh nói.

Trình Dương liếc nhìn Âu Oánh: “Lạnh quá, lạnh hơn cả lúc em cởi trần bắt chim cánh cụt ở Nam Cực.”

Âu Oánh nói: “Em lặp lại lời chị nói đi.”

“Lạnh quá.” Trình Dương xoa xoa cánh tay: “Lạnh hơn cả lúc em cởi trần bắt chim cánh cụt ở Nam Cực.”

Âu Oánh cau mày: “...”

“Lạnh quá.” Trình Dương run rẩy.

Âu Oánh nhìn xuống chân Trình Dương.

Trình Dương làm sao có thể không lạnh được, toàn thân cậu ta đang kiễng lên, gót chân cách mặt đất một khoảng tựa như phía dưới còn có một đôi chân đang kê xuống.

Trình Dương nói: “Chị Âu Oánh, chị đang nhìn gì vậy?”

Về việc Trình Dương đổi xưng hô từ “đàn chị Âu Oánh” thành “Chị Âu Oánh”, Âu Oánh im lặng một lúc rồi hỏi: “La Diệc, là anh à?”

Trình Dương nhìn Âu Oánh: “Chị Âu Oánh, chị tin trên đời có ma quỷ không?”

Âu Oánh hít sâu một hơi, thấy Âu Oánh không trả lời, Trình Dương nghiêng người về phía trước, mặt gần như áp vào cô: “Chị Âu Oánh, chị tin trên đời này có ma quỷ không?”

“Tôi có thể trả lời câu hỏi này của anh.” Âu Oánh cũng quan sát Trình Dương, cô cố hết sức để có thể giữ bình tĩnh, may là sau khi trở thành phó chủ tịch của hội sinh viên, cô có rất nhiều kinh nghiệm trong việc này, cô nói: “Nhưng trước đó, tôi cần anh trả lời câu hỏi của tôi trước.”

Trình Dương lại hỏi: “Chị tin trên đời có ma quỷ không?”

“La Diệc.” Âu Oánh hỏi: “Ai giết anh?”

Trình Dương im lặng.

“Từ khi nào mà anh trở nên thành tên khốn nạn bị ức hiếp lại tìm đến kẻ yếu đuối hơn mình để bắt nạt vậy.” Âu Oánh nói: “Anh không đi trả thù kẻ đã giết anh sao?”

Trong trò chơi An Khoa của ả váy đỏ, người đã chết sẽ quay lại để giết người trả thù.

Trả thù, ít nhiều gì cũng là ý trên mặt chữ.

“Hay anh không dám tìm hấn trả thù?” Âu Oánh nói: “La Diệc, anh biết đấy, tôi không thích phải nói chuyện với một tên yếu hèn, cho nên tôi sẽ không trả lời câu hỏi của anh.”

Trình Dương nhìn cô, một lúc sau xoay người đi ra ngoài.

Âu Oánh dụi dụi mắt, sau đó cũng nhanh chóng rời khỏi phòng.

Tính cách của La Diệc, Âu Oánh là người hiểu rõ nhất.

Không thể chịu được sự kích thích.

Chương 36: Quái vật 2-6 Lâm Lâm-

Chương 36: Quái vật 2-6

Âu Oánh đi theo Trình Dương mấy bước, vì căng thẳng mà siết chặt đồ vật đang cầm trong tay, cô cúi đầu nhìn nhiệt kế.

Đột nhiên, Âu Oánh nhớ tới lời nói của Lâm Dị, cậu đã biết quái vật 2-6 là ai. Tiền đề để Lâm Dị công bố đáp án là phải làm rõ quy tắc tử vong trong Thế giới Quy tắc 2-6...

Sau đó cô nghĩ tới những gì Tần Châu từng nói về cách Lâm Dị đối phó với quái vật 7-7. Sử dụng quy tắc tử vong do quái vật 7-7 tạo ra để tiêu diệt quái vật 7-7.

Âu Oánh đột nhiên bừng tỉnh.

Cô vẫn đang tìm kiếm dấu vết của quái vật 2-6, còn Lâm Dị thì đang nghĩ cách đối phó với nó, nếu bây giờ cô đi tìm quái vật 2-6 một cách hấp tấp như thế này, liệu có phá vỡ kế hoạch của Lâm Dị không?

Âu Oánh dừng lại, nhìn chăm chăm Trình Dương trước mặt, gọi một tiếng: “La Diệc.”

Trình Dương cứng ngắc quay lại nhìn cô.

“Trên thế giới này không có quỷ.” Âu Oánh thở dài một hơi: “Vĩnh biệt.”

Trình Dương nhìn chăm chăm Âu Oánh, sắc mặt cậu dần dần dịu lại, cuối cùng lộ ra nụ cười thanh thản.

Những quỷ hồn xung quanh Âu Oánh cũng quay lại nhìn cô, cuối cùng tất cả đều nở ra nụ cười nhẹ nhõm một cách kì lạ giống nhau.

Một tiếng ‘rầm’ vang lên.

Gót chân của Trình Dương chạm đất, bản thân cậu ta cũng vì mất đà mà ngã ngửa.

“Ui da, đỡ mồi.” Trình Dương vể mặt đau đớn nói: “Mông tôi ơi...”–

Lâm Dị mở mắt, không thấy Âu Oánh và Trình Dương ở trong phòng, cậu giật

bắn mình nhảy ra khỏi giường. Vừa định ra ngoài xem xét tình hình thì cửa đã bị từ bên ngoài đẩy ra.

Âu Oánh mang theo Trình Dương với vẻ mặt mệt mỏi trở lại, nhìn thấy Lâm Dị tỉnh lại, Âu Oánh nói: “Lâm Dị, em tỉnh rồi à?”

“Ừm.” Lâm Dị hỏi: “Đàn chị, mọi chuyện sao rồi?”

Âu Oánh lắc đầu, kể cho Lâm Dị nghe những gì xảy ra vào tối hôm qua.

Đêm qua, Âu Oánh như tỉnh dậy từ giấc mộng, cô không theo Trình Dương bị La Diệc ám vào để đi tìm quái vật 2-6, sau khi trả lời câu hỏi của La Diệc, cô cùng Trình Dương đi xuống phòng bếp tầng một của căn biệt thự để tìm dụng cụ có thể rút thủy ngân vào viên xúc xắc.

Họ tìm thấy một con dao chuyên dùng lấy chỉ lưng tôm và dự định dùng thứ này để đục lỗ nhỏ trên xúc xắc, ngoài ra còn tìm được loại keo dính để bịt kín khe hở nơi thủy ngân được rót vào.

Sau đó họ đi lên biệt thự tầng ba, phòng của ả váy đỏ đã bị khóa. Nhưng lúc này Trình Dương đã bày ra một mảnh khoe cho Âu Oánh, Trình Dương nói rằng cha cậu ta thường xuyên tịch thu chìa khóa rồi đuổi cậu ra khỏi nhà, cho nên dựa theo thuyết tiến hóa, Trình Dương đã học được cách mở ổ khóa.

Trình Dương dùng con dao lấy chỉ tôm và tận dụng hết mức có thể.

“Anh Trình Dương không bẻ được khóa à?” Lâm Dị đoán.

Trình Dương bất mãn hét lên: “Làm sao có thể chứ?”

Nhưng sau đó mặt cậu xịu xuống: “Nhưng cũng đúng là do tôi...”

Trình Dương mở cửa, hai người rón rén bước vào. Âu Oánh nhìn ả váy đỏ đang ngủ say nên bắt đầu tìm xúc xắc. Sau khi tìm kiếm, Âu Oánh cảm thấy hô hấp của Trình Dương không ổn cho lắm.

Trình Dương đột nhiên tức ngực khó thở, Âu Oánh nhìn phản ứng của cậu ta liền biết cậu ta đã hít phải thủy ngân mà Lâm Dị ném ở tầng một, phản ứng nhiễm độc nhẹ.

Không còn cách nào khác, Âu Oánh chỉ có thể ôm Trình Dương ra khỏi phòng của ả váy đỏ, vào nhà vệ sinh để nghỉ qua đêm. Trong toàn bộ biệt thự chỉ có nhà vệ sinh có quạt hút, quạt hút chỉ có thể dùng để thông gió, giải tỏa sự khó chịu của Trình Dương.

Lâm Dị càng nghe càng cảm thấy mình là kẻ gây ra mọi chuyện, cậu áy náy

nhìn Trình Dương: “Là do tôi vô ý đánh rơi nhiệt kế...” Cậu vẫn không nhớ tại sao mình lại đánh rơi nhiệt kế, nên đoán mò vậy: “Xin lỗi nhé, anh Trình Dương.”

Trình Dương xua tay: “Anh em như thể tay chân mà.”

Âu Oánh an ủi Lâm Dị nói: “Không sao đâu, chỉ cần em có thể sống sót rời khỏi Thế giới Quy tắc, vết thương ở trong đây sẽ biết mất thôi.”

Lâm Dị gật đầu.

Cậu cũng phát hiện ra điều này, lần trước cậu bị Bình hoa Cô nương chọc vào mông, rời khỏi Thế giới Quy tắc 7-7 thì lại không sao.

Nhưng thủy ngân vẫn cần phải được làm sạch, không ai trong số họ có thể đảm bảo rằng họ sẽ ở đây bao lâu, nếu không dọn ngay sẽ rất có hại cho mọi người.

“Đàn chị, trời sáng chưa ạ?” Lâm Dị hỏi.

Cậu dự định dọn dẹp chỗ thủy ngân trong phòng khách để người khác không bị hít phải thủy ngân và xuất hiện triệu chứng ngộ độc.

“Sắp rồi.” Âu Oánh nói: “Lúc chị và Trình Dương ở trong nhà vệ sinh, có nghe thấy tiếng ả váy đồ đi ra ngoài.”

Cửa sổ biệt thự đều được bật kín, vật liệu dán cửa sổ phải mờ đục, để lúc chơi trò chơi An Khoa, khi đèn trong biệt thự tắt hẳn sẽ không xảy ra tình trạng duỗi tay không thấy năm ngón.

Ý của Âu Oánh là đợi ả váy đồ thông báo cho bọn họ tới dùng bữa sáng, để bọn họ có thể chắc chắn rằng trời đã sáng hẳn.

Ban đầu Lâm Dị định nói sau khi ả váy áo đồ thông báo mọi người ăn sáng mới đi dọn thủy ngân thì đã quá muộn. Hơn nữa, ả váy đồ là con người, nơi nhiệt kế thủy ngân bị vỡ lại ở gần phòng ăn, nếu ả váy đồ chết vì ngộ độc thủy ngân, cậu sẽ được coi là giết chết NPC, vi phạm quy tắc ở nơi này.

Nhưng Lâm Dị chưa kịp nói gì thì cửa phòng đã bị tiếng gõ lớn đánh thức.

Ba người trong phòng dừng lại một chút, Âu Oánh thấp giọng hỏi: “Là anh Châu à?”

Bởi vì Lâm Dị từng nói, hàng sáng hẳn đều tới tìm cậu để kiểm tra xem cậu có an toàn không.

Lâm Dị lắc đầu: “Chắc không phải đâu.”

Tần Châu muốn hành động một mình, hắn vẫn đang nghi ngờ bản thân, cho dù có tìm được manh mối gì, hắn cũng sẽ không tới tìm Lâm Dị.

Trừ khi hắn tìm được bằng chứng chứng minh mình không phải quái vật 2-6.

Trình Dương nhẹ nhàng nằm ở trên giường, Lâm Dị đi mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, khuôn mặt của ả váy đỏ đã nhăn nhó vì tức giận.

“Là người sao!”

Ả váy đỏ trừng mắt nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị ngơ ngác: “Hả?”

Sao mà choáng váng quá vậy.

Ả váy đỏ nhìn thấy vết đỏ bị hằn trên mặt Lâm Dị lúc ngủ, liền nhìn qua Âu Oánh và Trình Dương phía sau Lâm Dị.

“Là người sao!”

Âu Oánh ngẩng đầu nhìn ả váy đỏ: “Tôi không biết cô đang nói cái gì.”

“Tắm ảnh!” Ả váy đỏ hét lên: “Ai trong các người đã trộm tắm ảnh của ta rồi!”

Âu Oánh nói: “Tuy tôi không biết chuyện gì xảy ra, nhưng tối hôm qua ba người bọn tôi ở trong phòng, mà cũng chẳng biết tắm ảnh gì gì đó cả.”

Âu Oánh nhìn ả váy đỏ, dang rộng hai tay: “Nếu không tin, cô có thể lục soát người bọn tôi, cũng có thể lục soát phòng bọn tôi luôn cũng được. Dù sao đây cũng là nhà cô mà, đúng chứ?”

Ả váy đỏ nhìn Âu Oánh một lúc, lại nhìn sang Trình Dương vẫn còn mệt mỏi, hung tợn nói: “Tốt nhất đừng để ta bắt được người!”

Nói xong, ả lao tới cửa phòng người khác, Lâm Dị đứng ở cửa nhìn thấy ả váy đỏ đập cửa phòng Trần Tiến Nam và Chu Càn.

Khi Trần Tiến Nam mở cửa, ả váy đỏ lập tức hét thẳng vào mặt Trần Tiến Nam: “Là người sao!”

Trần Tiến Nam đã phải cố gắng sống sót đến bình minh, lúc mở cửa ra lại nhìn thấy gương mặt của ả váy đỏ, cậu ta hết cả hồn, sau đó mới phản ứng lại: “Đờ mờ, cái mẹ gì thế?”

“Người đã lấy trộm tấm ảnh của ta sao!” Ả váy đỏ tức giận đến run người, thái độ lịch sự hiếu khách mấy ngày hôm nay đã hoàn toàn biến mất:
“Người! Ăn Trộm! Ảnh! Của! Ta! À!”

Chu Càn ở trong phòng Trần Tiến Nam cũng đi tới cửa: “Ảnh gì thế, bọn tôi chưa thấy bao giờ.”

Lâm Dị vẫn đứng ở cửa, vẫn nhìn thấy ả váy đỏ đi từng phòng một để tra hỏi, Lý Đăng và Tô Thiên Lạc cũng lắc đầu nói chưa từng nhìn thấy.

Sau đó ả váy đỏ gõ cửa phòng Tần Châu.

“Là người à!” Ả váy đỏ tức giận đến dựng tóc gáy, có thể thấy rằng tấm ảnh đó đối với ả ta vô cùng quan trọng.

Trước khi trả lời ả váy đỏ, Tần Châu có nhìn về phía Lâm Dị, hơi cau mày, có lẽ là vì hấn cảm thấy tấm ảnh bị mất tích của ả váy đỏ có liên quan đến Lâm Dị.

Sau khi nhìn qua Lâm Dị, ánh mắt Tần Châu lại rơi trên người ả váy đỏ:
“Không.”

Ả váy đỏ dùng ánh mắt tràn đầy sát khí trừng mắt nhìn Tần Châu, vẻ mặt vặn vẹo, giọng nói chói tai: “Các người tốt nhất đừng có để ta bắt được!”

“Lâm Dị.”

Âu Oánh nhẹ nhàng gọi Lâm Dị, Lâm Dị quay đầu nhìn cô: “Đàn chị, chị gọi em sao?”

“Đóng cửa lại đi.” Âu Oánh nói.

Lâm Dị đóng cửa lại.

Âu Oánh lấy tấm ảnh ra: “Chị trộm đó.”

Trình Dương nằm trên giường kinh ngạc: “Hả... sao em lại không biết chứ.”

Lâm Dị không có gì ngạc nhiên: “Em thì đoán được rồi.”

Mặc dù Âu Oánh và Trình Dương tối qua không trộm được xúc xắc nhưng họ vẫn đi vào phòng của ả váy đỏ.

“Nhìn nè.” Âu Oánh đưa tấm ảnh cho Lâm Dị: “Cái này chị trộm trên khung ảnh đầu giường của ả váy đỏ đấy.”

Lâm Dị nhìn tấm ảnh, kích thước của tấm ảnh là 12 inch, Âu Oánh trực tiếp

lấy cả khung đi thì sẽ không tiện, như vậy sẽ khiến cô khó mà che giấu được, cho nên cô lấy tấm ảnh ra khỏi khung rồi trộm nó về đây.

Lâm Dị nhìn tấm ảnh trong tay, là ảnh chụp tập thể, trong ảnh có 13 người.

Cậu mím môi.

Âu Oánh lấy trộm tấm ảnh trong phòng của ả váy đỏ, điều này chứng minh tấm ảnh này có gì đó đặc biệt với ả ta, vì ả mang trong mình tâm lý như vậy, khiến Lâm Dị vừa liếc mắt một cái đã phát hiện có gì đó không đúng.

Có hai người Lâm Dị biết, không thể nói là quen nhưng cậu từng gặp rồi.

Trong ván chơi An Khoa ngày đầu tiên, hai con quỷ hồn giữa đám đông ngồi trên mặt đất chính là người có mặt trong tấm ảnh nhóm. Bởi vì con quỷ thứ ba đang nằm trên lưng Lâm Dị, với mái tóc xõa che mặt, nhưng Lâm Dị vẫn có thể tìm thấy dấu vết của con quỷ thứ ba trong tấm ảnh tập thể này, là một cô gái xinh xắn với mái tóc suôn dài đen ánh tuyệt đẹp.

Trong tấm ảnh tập thể, cô gái tóc đen ấy nghiêng đầu dựa vào một cô gái khác, mỉm cười ngọt ngào dưới ống kính.

Cô gái mà cô đang dựa vào chính là ả váy đỏ, trong ảnh ả váy đỏ không mặc chiếc váy đỏ rực rỡ như bây giờ mà đang mặc đồng phục học sinh bình thường như những người khác. Khuôn mặt của ả cũng rất non nớt, dường như đây là tấm ảnh được chụp từ thời còn đi học của ả từ nhiều năm trước.

Có thể thấy được, cô gái có mái tóc dài suôn mượt màu đen kia có quan hệ rất tốt với ả váy đỏ, cô nhẹ nhàng tựa đầu vào bờ vai thon thả của ả váy đỏ, đưa tay ôm lấy cánh tay của ả.

Mặc dù vẻ mặt của ả váy đỏ có chút cứng nhắc nhưng ả cũng không hề tỏ ra phản kháng.

Lâm Dị, một người sợ xã hội, rất quen thuộc với biểu hiện này, khi đối mặt với việc tiếp xúc gần gũi với một người có mối quan hệ tốt với mình, do không quen và không thích sự tiếp xúc của người khác, cho nên người ta sẽ rơi vào trạng thái căng thẳng và cứng nhắc, nhưng vì người tôi tiếp xúc lại là bạn tốt của tôi nên tôi sẽ không phản kháng lại.

Từ góc nhìn của ả váy đỏ, có thể thấy mối quan hệ của ả với cô gái tóc dài kia khá tốt.

Nếu không, ả sẽ không cho phép người kia khoác tay mình, cũng như không cho tấm ảnh này vào khung rồi giữ nó đến tận bây giờ.

“Bọn họ hẳn là bạn của ả váy đỏ, quan hệ cũng rất tốt.” Âu Oánh phát hiện Lâm Dị nhìn cô gái tóc đen kia khá nhiều, cho nên cô giải thích: “Nếu ả váy đỏ chỉ có quan hệ tốt với cô gái kia thôi, ả hoàn toàn có thể cắt phần tấm ảnh có những người khác, chỉ giữ lại phần ảnh có cô gái kia đang ôm cánh tay ả.”

“Đây là việc mà một người cô đơn thường sẽ làm.” Âu Oánh nói.

Âu Oánh cũng nhận ra ả váy đỏ là ai qua tấm ảnh này, trong ảnh, mọi người đều mặc đồng phục học sinh, mặc dù chỉ là một trang phục bình thường nhưng trông họ đầy sức sống với nụ cười trên khuôn mặt, chỉ trừ ả váy đỏ.

Hơn nữa, mặc dù cử chỉ của những người trong tấm ảnh khác nhau, nhưng ai cũng đều hướng mắt về phía ống kính, chỉ có ả váy đỏ là né tránh, như thể sợ ống kính vậy.

Cũng giống như Lâm Dị, cậu cũng sợ ống kính.

Khi máy ảnh quay về phía cậu, Lâm Dị cũng cảm thấy khó chịu.

“Lâm Dị, em xem phía sau đi.” Âu Oánh nhắc nhở.

Lâm Dị lật tấm ảnh trong tay lại, phía sau tấm ảnh có rất nhiều dòng chữ, đều là lời chúc phúc:

‘Chúc mừng sinh nhật bạn yêu nhớ, Lâm Lâm, yêu cậu nhiều.’

‘Sinh nhật vui vẻ nha phú bà.’

‘Đây là lần đầu tiên mình đón sinh nhật của cậu, sinh nhật những năm sau cũng đều có bọn mình hết.’

‘Mặc dù cậu rất hiếm khi cười nhưng lúc cậu cười lên trông đẹp lắm, cục cưng ơi, cười lên nhé.’

‘Chúc mừng sinh nhật nha, hi vọng mỗi năm đều có thể được như ngày hôm nay.’

‘Đối với tớ, điều đặc biệt nhất năm nay là được quen cậu đó.’

‘Nói thật, trước kia tớ thấy cậu lạnh lùng lắm, nhưng giờ tớ thấy cậu siêu dễ thương luôn.’

Lâm Dị vẫn đang quan sát, Âu Oánh ở bên cạnh nhìn tấm ảnh nói: “Nhân vật chính hẳn là ả váy đỏ.”

Lâm Dị “ừm” một tiếng.

Cậu và Âu Oánh có cùng suy nghĩ, không chỉ vì ả váy đỏ đứng ở vị trí C trong tấm ảnh tập thể, mà còn vì những lời chúc phúc để lại ở mặt đằng sau, một số câu chúc trong đó có thể khẳng định ả váy đỏ rất hiếm khi cười, lúc cả nhóm chụp ảnh cũng chỉ có một mình ả váy đỏ là không cười thôi.

Lâm Dị tiếp tục nhìn xuống:

‘Gì mà dễ thương, dễ thương chỗ nào chứ, rõ ràng là cực kỳ ngẫu mới đúng. Sinh nhật vui vẻ nha, cool girl. ‘

‘Từ lúc quen cậu, tớ không dám ngủ một mình nữa luôn, hu hu hu, không biết đâu, cậu phải chịu trách nhiệm với tớ cả đời đó! ! ! ‘

‘Như đang mơ ấy, tớ chưa từng nghĩ tớ sẽ kết bạn với cậu. Chúc mừng sinh nhật nha, cô bạn mới của tớ. ‘

Lâm Dị bắt được một số từ khóa.

Ít khi cười, sinh nhật đầu tiên của cậu, chưa từng nghĩ sẽ kết bạn với cậu..., bạn mới.

Ừm, ả váy đỏ trở thành bạn với bọn họ mới được ít lâu.

Lâm Dị rũ mắt xuống, suy nghĩ một lát.

Lấy bản thân làm ví dụ, nếu cậu có một người bạn đặc biệt thân thiết, mặc dù cách tiếp cận của người bạn đó có khiến cậu cảm thấy mất tự nhiên thì cậu cũng sẽ không phản kháng lại.

Tuy nhiên, cần có thời gian để mối quan hệ phát triển đến trạng thái đặc biệt thân thiết, ngay cả người không có bạn bè như Lâm Dị còn biết tình bạn thân thiết không thể có được chỉ với một hai ngày mới quen như vậy.

Nhưng ả váy đỏ quen họ chưa lâu lại có thể chấp nhận tiếp xúc với cô gái tóc đen kia...

Âu Oánh nói: “Có lẽ là vì trước kia cô ta không có bạn bè?”

Lâm Dị mím môi suy nghĩ về lời nói của Âu Oánh.

Âu Oánh nói: “Bởi vì chưa từng có bạn bè, cho nên khi có rồi, cô ta mới trân trọng như vậy.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Có lẽ là vậy.”

Trình Dương trên giường kêu một tiếng, nói: “Đừng nói là ả váy đỏ không chấp nhận được cái chết của bạn bè cho nên mới giận cá chém thớt lên

chúng ta nhá.”

“Vào ván chơi An Khoa ngày hôm qua, ả váy đỏ nói: ‘Người chết sẽ giết người để trả thù’. Đêm qua không chỉ có xuất hiện bốn người đã chết mà còn có bọn họ.” Lâm Dị chỉ vào đám người trong tấm ảnh: “Có lẽ cô ta đã ẩn bớt một vài từ trong câu ‘Người chết sẽ giết người trả thù’, câu hoàn chỉnh hẳn là ‘Người chết trong biệt thự này’.”

“Biệt thự này thuộc về ả váy đỏ, có người chúc sinh nhật gọi cô ta là phú bà đã chứng minh điều đó.” Lâm Dị nói: “Tất cả bạn bè của cô ta đều chết trong biệt thự của cô ta, nhưng cô ta vẫn sống đến tận bây giờ. Xác suất xảy ra chuyện ngoài ý muốn là rất nhỏ, em thiên về việc cô ta đã tự mình ra tay hơn.”

Trình Dương hơi run rẩy: “Ả váy đỏ giết chết bạn... bạn bè của mình? Quan hệ tốt như vậy, sao ả váy đỏ lại giết... bọn họ... mẹ ơi...”

Âu Oánh suy nghĩ một lát rồi nói: “Mỗi người có một cách biểu đạt ‘yêu quý’ khác nhau. Có người là chăm sóc cẩn thận, còn có người thì lại suy nghĩ cực đoan và họ sẽ dùng một số phương pháp cực đoan để bày tỏ tình yêu của mình đối với sự ‘yêu quý’ đó.”

Cô gợi ý cho Trình Dương, Trình Dương nói: “Đàn chị Âu Oánh, ý chị đang nói là về bệnh kiêu (*) sao?”

(*): là một loại bệnh tâm lý mà người bị bệnh luôn có cảm giác sở hữu, chiếm hữu người mà họ yêu thích bất chấp mọi ngăn trở, mọi thử thách.

Lần đầu tiên Trình Dương thử dùng não suy nghĩ: “Một nhóm người bình thường kết bạn với người bệnh kiêu, xong bị bệnh kiêu giết chết. Ai da mẹ kiếp, sao mà ghê quá vậy.”

Trình Dương vui mặt vào gối, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, tôi nói đúng không?”

Dù sao cũng là lần đầu tiên Trình Dương thử suy luận, cho dù cậu ta có khó chịu đến đâu, thì cậu ta vẫn muốn được Lâm Dị công nhận.

Lâm Dị không nhận ra chút tâm tư nhỏ nhặt này của Trình Dương, lắc đầu nói: “Không phải bệnh kiêu.”

Trình Dương: “Ồ.”

Âu Oánh hỏi: “Lâm Dị, căn cứ vào đâu?”

Lâm Dị giải thích: “Quy tắc tử vong là tin rằng trên đời này có quỷ, quy tắc tử

vong sẽ được điều chỉnh dựa vào Thế giới Quy tắc, giống như quy tắc tử vong trong Thế giới Quy tắc 7-7 có liên quan đến tuyến chính của Thế giới Quy tắc 7-7. Nếu ả váy đỏ mắc bệnh kiêu, lí do mà ả ra tay giết người lại không liên quan đến quy tắc tử vong tối hôm qua.

Trình Dương thử đưa ra suy luận thứ hai: “Là bởi vì bạn bè cô ta tin vào ma quỷ, nhưng cô ta thì không tin, thậm chí còn ghét bỏ cho nên mới giết họ?”

Lâm Dị nói: “Không đúng.”

Trình Dương xẹp hẳn luôn.

Lâm Dị nói: “Việc có tuân thủ quy tắc tử vong hay không là điều kiện tiên quyết để NPC hành động. Họ thực sự là quỷ, nhưng họ cũng là NPC, bởi NPC không nhất thiết phải là con người. Bình hoa Cô nương cũng là một NPC trong Thế giới Quy tắc 7-7.” Lâm Dị giơ ảnh: “Bọn họ là người ra tay giết chúng ta. Có thể nói, bọn họ giết chúng ta vì chúng ta tin rằng trên đời này có ma quỷ. Chỉ cần chúng ta không tin, những người trong ảnh sẽ không làm gì cả. Nói cách khác, những người trong ảnh là người không tin vào ma quỷ, còn người thực sự tin chính là ả váy đỏ kia.”

Trình Dương bắt đầu lần suy luận thứ ba: “Bởi vì bạn bè cô ta không tin trên đời có ma quỷ, cho nên cô ta mới giết bạn bè mình...”

Còn chưa đợi Lâm Dị đưa ra câu trả lời, Trình Dương tự mình xua tay: “Thôi bỏ đi, tôi không nghe nổi nữa đâu, xa vời quá, tôi không thăng cấp được rồi, chỉ số IQ Đồng V dừng lại ở đây thôi.”

Lúc này Lâm Dị mới ý thức được nguyên nhân xấu hổ của Trình Dương, gãi đầu nói: “Anh Trình Dương, anh tiến bộ rồi.”

Hai mắt Trình Dương sáng lên, hơi thở trở nên dễ dàng hơn nhiều: “Tôi nói đúng rồi hả?”

Lâm Dị bày tỏ suy nghĩ của mình: “Ả váy đỏ là người yêu thích chủ đề tâm linh.”

Có rất nhiều điểm chứng minh cho giả thuyết này, chẳng hạn như chiếc gương được đặt đối diện với giường, đồ ăn làm từ khuôn, các cơ chế được bố trí trong biệt thự – bàn nâng, rèm che nắng, v.v. tất cả đều tạo nên một bầu không khí kinh dị tâm linh.

Đặc biệt là câu nói ‘cool girl’ và ‘từ lúc quen cậu, tớ không thể ngủ một mình’ trong đồng lời chúc.

Thời học sinh, một sở thích đặc biệt có thể khiến mình trông ngầu hơn, nhưng sở thích đó có thể lại không được bình thường đến mức khiến người khác mất ngủ.

Âu Oánh cũng nhận ra điều này, cô suy nghĩ: “Đối với những người yêu thích sự tâm linh một cách cực đoan, có thể vì sở thích này mà xung quanh cô không có bạn bè rồi dần thu mình lại. Khi có bạn bè, cô thực sự rất quý trọng họ và có thể chia sẻ sở thích của mình cho bọn họ.”

“Nhưng không phải ai cũng có hứng thú với ma quỷ, một hai lần thì được...”
Âu Oánh nói: “Nếu tiếp tục chia sẻ sẽ dẫn tới phản tác dụng. Có lẽ một ngày nào đó bạn bè của cô ta cuối cùng không chịu nổi cô ta nữa, điều này khiến cô ta nảy sinh ý định mời bạn bè sang nhà rồi sát hại họ.”

Trình Dương cảm nhận được khoảng cách IQ giữa Đồng V và loại cấp cao.

Lâm Dị nói thêm: “Cô ta đặc biệt mời bạn bè mình đến nhà chơi. Có lẽ đó là trò chơi An Khoa thiên về kinh dị. Cô ta vừa là người chơi, vừa là kẻ giả quỷ để khiến bạn bè mình tin vào ma quỷ.”

Trình Dương run giọng hỏi: “Trước mặt bọn họ xuất hiện quỷ, hẳn là bọn họ sẽ tin. Ý định ban đầu của cô ta là để cho bạn bè của mình tin rằng trên đời có ma quỷ. Nếu đạt được mục đích rồi thì sao phải giết họ nữa?”

Lâm Dị nói: “Ả váy đỏ có hai thân phận. Một là người chơi. Điều này có thể được chứng minh bằng số lượng người tham gia. Có 13 người tham gia, và trong bức ảnh cũng có 13 người. Một thân phận khác là do cô ta đóng giả, ma nữ váy đỏ, là bộ đồ cô ta mặc trong lúc hù dọa bạn bè.”

Âu Oánh gật đầu: “Có một truyền thuyết kinh dị, người mặc váy đỏ sau khi chết sẽ biến thành ma. Về cơ bản, tin đồn này có căn nguyên từ sâu xa rồi, giống như việc gương không thể đặt đối diện với giường vậy.”

Lâm Dị: “Nhưng cô ta chỉ tồn tại trong Thế giới Quy tắc 2-6 với ngoại hình này và không tham gia cùng chúng ta. Em nghĩ cô ta chắc chắn có một mối hận thù gì đó đặc biệt sâu sắc đối với váy đỏ.”

Trình Dương: “Là... là... sao?”

Lâm Dị: “Tức là trò giả quỷ của cô ta bị phát hiện.”

Trong lòng Trình Dương như có một hòn đá giáng xuống đáy lòng, khiến lưng cậu ta cảm thấy lạnh toát.

Âu Oánh nói: “Cho nên khi mục đích của cô ta thất bại, cô ta liền nảy sinh ý

định giết người và sát hại bạn bè mình.”

Lâm Dị gật đầu: “Chắc là như vậy nhỉ.”

Âu Oánh phát hiện, mỗi lần Lâm Dị suy luận, cậu đều sẽ dùng những từ khiêm tốn như ‘nên’, ‘có lẽ’, ‘chắc là’ và ‘em có xu hướng’, nhưng kỳ thực mỗi lý luận của Lâm Dị đưa ra đều dựa trên bằng chứng xác thực.

Cho nên Lâm Dị chắc chắn đã xác định được quái vật 2-6 là ai, nhất định quái vật 2-6 đã lộ chân và bị Lâm Dị tóm được.

Cho nên cô sẽ tán thành 100% với người mà Lâm Dị cho là quái vật 2-6.

Mặc dù cô không biết đó là ai.

“Đây là tuyến chính của Thế giới Quy tắc 2-6.” Âu Oánh suy nghĩ một chút: “Còn chi tiết nào cần bổ sung nữa không.”

Nói xong, Âu Oánh nhìn Lâm Dị.

Cô vốn tưởng rằng có thể đợi Lâm Dị đề xuất cách phục bàn, nhưng Âu Oánh đợi mãi vẫn không cậu đáp lại.

Âu Oánh im lặng một lúc rồi nói: “Chỉ bằng một tấm ảnh thôi, em có thể đoán được toàn cảnh về Thế giới Quy tắc 2-6, Lâm Dị, trong đầu em chắc chắn đã hoàn thiện được tuyến chính của Thế giới Quy tắc 2-6 rồi đúng không, chỉ là vẫn thiếu bằng chứng thôi.”

Sợ Âu Oánh hiểu lầm mình đang che giấu suy nghĩ, Lâm Dị vội vàng giải thích: “Đàn anh từng nói, phải cẩn thận trong Thế giới Quy tắc, cho nên chúng ta nên tìm ra manh mối mấu chốt. Không thì sẽ chỉ là những câu nói xáo rỗng mà thôi. Đàn chị, em không có giấu diếm gì đâu, thật đấy.”

Âu Oánh lắc đầu: “Chị biết mà, chỉ là chị vẫn luôn suy nghĩ, nơi này có chị, anh Châu, đám người Trần Tiến Nam thì kém hơn một chút, nhưng không phải là hoàn toàn vô dụng, nếu tìm được quái vật 2-6 thì việc phục bàn sẽ không gặp khó khăn gì. Nhưng em lại nói cần cẩn trọng hơn, chị nghĩ, hôm nay mới là ngày thứ ba mà em hoàn toàn có thể đoán được toàn bộ tuyến chính của Thế giới Quy tắc, cho nên thứ em gặp khó khăn không phải tuyến chính của Thế giới Quy tắc, mà là quái vật 2-6.”

“Bởi vì em không muốn phục bàn, mà muốn loại bỏ hoàn toàn quái vật 2-6.” Âu Oánh nhìn chằm chằm Lâm Dị nói: “Khi quan sát tấm ảnh này, em không hề tiết lộ suy đoán của mình về cốt truyện của tuyến chính, hơn nữa em lại giữ bí mật về người mà em nhận định là quái vật 2-6. Bởi vì em không chắc

chắc rằng mình có thể giải quyết được con quái vật 2-6 này hay không. Trong số chúng ta, người duy nhất có thể khiến em không dám làm như vậy chỉ có anh Châu mà thôi.”

“Lâm Dị.” Âu Oánh nói: “Anh Châu là quái vật 2-6 phải không?”

Chương 37: Quái vật 2-6 Cẩn thận một chút-

Chương 37: Quái vật 2-6

Lâm Dị trầm mặc hồi lâu, Âu Oánh hít sâu một hơi: “Chị nói đúng không?”

Lại là sự im lặng kéo dài như cả một thế kỷ đã trôi qua, oxy trong không gian tựa như đã bị lên men do dòng thời gian chảy trôi quá chậm.

Trình Dương vừa bất ngờ vừa sợ hãi: “Không... không phải đâu nhỉ?”

Cuối cùng, Lâm Dị gật đầu, hạ thấp giọng: “Phải.”

Trình Dương: “Ờ ờ ờ, ờ ờ ờ, ờ ờ ờ!”

Vừa nghĩ tới việc mình đã ở chung với con quái vật 2-6 trong đêm đầu tiên, Trình Dương lại tiếp tục chửi: “Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp.”

“Trình Dương, em bình tĩnh một chút.” Âu Oánh thấp giọng nói, cô chỉ vào cửa phòng, ngụ ý ngoài cửa đang có người nghe lén.

“À, vâng vâng vâng.” Giọng nói của Trình Dương nhỏ lại, thực ra hai tiếng chửi vừa nãy đã tiêu hao hết sức lực mà cậu ta vất vả hồi phục lại sau khi nằm nghỉ trên giường rồi. Giờ Trình Dương không những cảm thấy tức ngực khó thở, mà toàn thân còn mềm nhũn cả ra.

Âu Oánh nhìn xuống khe trống dưới cửa, phía sau khe cửa không có gì hết, bên ngoài phòng bọn họ cũng không có ai.

Sau khi xác nhận xong, Âu Oánh lẩm bẩm nói: “Bảo sao.”

Bảo sao Lâm Dị lại đề cập đến việc ở một mình một phòng trong đêm đầu tiên, sau khi cậu biết việc giao tiếp với quỷ không phải quy tắc tử vong.

Lúc đó Lâm Dị giải thích là vì cậu muốn chờ quái vật 2-6 tìm tới mình, bây giờ nghĩ lại mới thấy lý do này thật sự quá miễn cưỡng.

Mới đêm đầu tiên, cứ coi như quái vật 2-6 là Tần Châu, nó biết Lâm Dị đã giết chết quái vật 7-7, sẽ không vội vàng mà ra tay với cậu ngay.

Hơn nữa Lâm Dị lại thông minh như vậy, lỡ đâu quái vật 2-6 thất bại thì sao?

Một khi thất bại, chẳng phải nó sẽ bị lộ tẩy ư?

Lâm Dị không giấu giếm nữa: “Em đoán anh La Diệc sẽ ở cùng phòng với đàn anh nên em cố tình nhét thêm Trình Dương vào. Thân hình to lớn của Trình Dương sẽ có thể giúp ích cho anh La Diệc ở một mức độ nhất định nào đó. Em nghĩ nếu có Trình Dương ở chung với bọn họ, nhiều người như vậy có thể hạn chế được việc quái vật 2-6 ra tay và đảm bảo được an toàn cho cả Trình Dương và anh La Diệc. Nhưng không ngờ, quái vật 2-6 vẫn giết người.”

Giọng điệu của Lâm Dị có chút tiếc nuối, cậu nói với Âu Oánh: “Em xin lỗi, đàn chị. Nếu em nói rõ chuyện này cho anh La Diệc, anh ấy sẽ không chết.”

Trong hai ngày mới quen nhau, vốn Âu Oánh đã biết Lâm Dị thông minh, nhưng cô không ngờ Lâm Dị lại thông minh một cách thái quá như vậy.

Đây là còn chưa kể đến, câu nói ‘em ở một mình’ đã ẩn chứa biết bao bí mật của cậu.

“Vậy đêm đầu tiên em đã phát hiện ra rồi?” Âu Oánh kinh ngạc nói: “Không, không phải đêm đầu tiên em để Trình Dương cùng La Diệc ở cùng nhau, lúc đó cũng chỉ vừa mới bắt đầu thôi sao. Thậm chí trước đó em còn nói chuyện với anh Châu nữa. Chẳng lẽ em đã phát hiện ngay từ ban ngày rồi?”

Lâm Dị gật đầu.

Âu Oánh che miệng: “Bởi vì hành động tìm bao thuốc sao?”

“Không, đây chỉ là hành động khiến em nghi ngờ mà thôi. Em với Trình Dương vốn muốn ôm đùi đàn anh, nhưng hành động này của đàn anh lập tức xóa tan ý định đó của em.”

Lâm Dị giải thích: “Điều thực sự khiến em bị thuyết phục rằng đàn anh là quái vật 2-6, chính bởi câu nói ‘cẩn thận một chút’ của anh ấy.”

Âu Oánh khó hiểu nhìn cậu.

“Lúc em ở trong Thế giới Quy tắc 7-7, mỗi sáng đàn anh đều sang gõ cửa phòng em để xác nhận xem em có an toàn không, còn mỗi tối sẽ dặn em ‘cẩn thận một chút’.” Lâm Dị nói: “Bởi vì cửa sổ em mở. Lúc đó đàn anh biết em đang bị quy tắc tử vong nhắm tới, cho nên câu ‘cẩn thận một chút’ là anh ấy biết em gặp nguy hiểm mới nhắc nhở em.”

Âu Oánh không ngắt lời Lâm Dị, cô vừa căng thẳng vừa tò mò ngồi lắng nghe Lâm Dị giải thích.

“Sau khi kết thúc ván An Khoa trong ngày đầu tiên, em đi bật đèn cho mọi người, bởi vì xung quanh tối đen như mực không ai có thể nhìn thấy gì.” Lâm

Dị nói: “Đàn anh khi đó lại dặn dò em ‘cẩn thận một chút’, bởi có một con quỷ đang nằm trên lưng em. Đàn anh biết em đang gặp nguy hiểm nên mới nhắc em như vậy.”

Âu Oánh sửng sốt.

“Nhưng điều này thật vô lý.” Lâm Dị nói: “Đàn anh không có khả năng quan sát trong bóng tối, vậy thì anh ấy không thể nhìn thấy con quỷ nằm trên lưng em được, trừ khi anh ấy là quái vật 2-6. Quái vật 2-6 là người tạo ra Thế giới Quy tắc, nó biết trò chơi An Khoa của ả váy đỏ triệu hồi ba con quỷ, cho nên mới dặn em cẩn thận một chút.”

Âu Oánh suy nghĩ một hồi rồi nói: “Nhưng trong hoàn cảnh này, nếu là chị thì chị cũng sẽ nói vậy với em.”

“Đàn chị, cái này đâu có giống nhau.” Lâm Dị lắc đầu nói: “Đàn anh không quan tâm tới mấy chuyện nhỏ nhặt, hay tốn nước bọt vào mấy lời thừa thãi kiểu này đâu. Cho dù hoàn cảnh có nguy hiểm, nhưng lúc đó vẫn đang là ban ngày, NPC chỉ giết người vào ban đêm, em không thể gặp nguy hiểm được. Em nghĩ đàn anh cũng ý thức được sức nặng trong lời nói của mình, câu ‘cẩn thận một chút’ của anh ấy không khiến em cảnh giác hơn chút nào, ngược lại còn cảm thấy mình thực sự đang gặp nguy hiểm. Trừ khi anh bị quỷ ám, còn không anh ấy sẽ chẳng bao giờ nói ‘cẩn thận một chút’ với em trong thời điểm đó hết.”

Âu Oánh hoàn toàn bị Lâm Dị thuyết phục, mặc dù từ lúc cô nghĩ mình sẽ chủ động hỏi Lâm Dị quái vật 2-6 là ai, cô đã quyết định sẽ tin tưởng cậu. Đây là lần thứ hai cô bị thuyết phục, hoàn toàn bị sự thông minh của Lâm Dị thuyết phục rồi.

“Vậy... vậy tại sao lúc đó em lại bảo chị tin tưởng anh Châu?” Âu Oánh lơ đãng hỏi.

“Cũng có thể coi là để bảo vệ anh chị, và là để hợp tác với diễn xuất của đàn anh.” Lâm Dị nói: “...Nhưng em vẫn luôn thắc mắc, tại sao đàn anh lại tự hủy như vậy chứ.”

Trong mắt Lâm Dị, việc Tần Châu tự hủy chỉ khiến cậu cảm thấy điều đó quá thừa thãi, nhưng vì quái vật 2-6 đã tự hủy nên chắc chắn phải có mục đích gì đó.

“Đêm đầu tiên, em có thảo luận với chị về lối tư duy đảo ngược và tư duy theo đường thẳng. Sau đó, chị cũng nói rằng quái vật 2-6 sẽ chẳng thể làm

mạch suy nghĩ chúng ta rồi bởi chỉ với điều đó, bởi vì không phải ai trong đội cũng biết tới lối tư duy đảo ngược, hay nhìn nhận vấn đề một cách đơn giản được. Nhưng chị đã từng nghĩ đến, liệu từ đầu đến cuối, con quái vật 2-6 chỉ có đúng một mục đích duy nhất hay chưa?”

Trình Dương vẫn ngỡ ngàng, cậu ta không hiểu Lâm Dị đang nói cái gì.

Âu Oánh trầm ngâm một lát rồi nói: “Ý em là, ngay từ đầu quái vật 2-6 để mắt đến em, vì em không phải kiểu người sẽ nhìn nhận vấn đề một cách đơn giản, cho nên mục đích tự hủy của nó là để làm tư duy của em càng thêm rối loạn.”

“Đại khái là vậy.” Lâm Dị gật đầu: “Nếu không có câu ‘cẩn thận một chút’ đó, em đã chẳng thể khẳng định đàn anh là quái vật 2-6 rồi, việc đàn anh tự hủy đúng thật là thu lại được một lợi ích mà chúng ta chưa từng ngờ tới.”

Âu Oánh hỏi: “Là gì?”

Lâm Dị: “Cho bản thân một con đường khác.”

Trên thế giới này, đâu có vụ giết người nào là thực sự hoàn hảo, quái vật 2-6 đọc được trí nhớ của Tần Châu cũng nhận thức rõ ràng sự thật ấy, do đó một khi để lại bất kỳ dấu vết nào, nó có thể đổ lỗi rằng vì quái vật 2-6 đã đọc được trí nhớ Tần Châu nên quái vật 2-6 có thể là bất cứ ai trong số chúng ta.

“May mà nhờ có câu ‘cẩn thận một chút’ ấy, em mới không rơi vào cái bẫy mà quái vật 2-6 đã giăng ra, cũng như biết được kế hoạch của nó. Nó chơi đùa với em cho đến khi em hoàn toàn tin tưởng nó, nó sẽ giết em.” Lâm Dị dùng ví dụ chứng minh quan điểm của mình: “Đêm đầu tiên đàn anh đã nói chuyện với em, hỏi con quỷ thứ ba đã tiếp xúc với ai. Nó làm vậy là để chứng minh bản thân. Nó đã lợi dụng triệt để cách chúng ta tự chứng rồi bắt chước theo, chỉ cần làm chuyện quái vật không muốn làm, thì bản thân sẽ không phải quái vật, cũng như quái vật không quan tâm đến mạng sống của người khác, cho nên nó mới làm ngược lại.”

Vì vậy Lâm Dị giả vờ tin tưởng nhưng lại không tin tưởng hoàn toàn, vứt bỏ hết thảy lo lắng, chờ đợi Tần Châu giải thích. Chỉ cần Tần Châu giải thích, sau đó cậu lộ ra vẻ mặt ‘sao mà tin dễ dàng ngay như thế được’, như vậy sẽ khiến quái vật 2-6 cho rằng mình đã thành công thuyết phục được cậu.

“Sau khi nó cho rằng em tin tưởng nó rồi, nó sẽ chỉ tập trung vào em rồi tìm cách giết chết em. Có như vậy nó mới không động đến người khác, đạt được mục đích khiến em hoàn toàn tin nó.” Âu Oánh nói.

Lâm Dị gật đầu hối lỗi: “Đáng tiếc rằng, mãi sau khi anh La Diệc ra đi, em mới dám xác nhận điều này.”

Sau khi La Diệc chết, Âu Oánh cho cậu năm phút suy nghĩ, lúc đó cậu mới nhận ra vấn đề.

“Rõ ràng là nó có nhắc nhở em rồi...” Lâm Dị tiếc nuối nói: “Thông minh quá bị thông minh lừa, chính là lời nhắc nhở của nó, ngụ ý rằng em nên suy nghĩ đơn giản về những chuyện sẽ xảy ra vào ngày hôm sau, để suy ra rằng thực chất đàn anh chỉ đang bị đổ oan mà thôi, dù chính nó trong thân xác đàn anh đã đánh ngất Trình Dương, giết anh La Diệc ...”

“Tiếc rằng sau khi anh La Diệc qua đời, em mới phát hiện ra.” Lâm Dị cúi đầu lặp lại.

“Lâm Dị, không phải lỗi của em.” Âu Oánh an ủi cậu: “Lúc đó vẫn còn quá sớm, cho dù em có nói cho La Diệc biết, chưa chắc anh ấy đã tin ngay. Chị rất hiểu La Diệc, quan điểm cá nhân của anh ấy không dễ bị lung lay, trừ khi anh ấy tự mình tìm ra manh mối, không thì mọi suy đoán của người khác, anh ấy cũng chỉ coi là gợi ý mà thôi.”

Một lúc sau, Lâm Dị nói: “Vâng.”

Âu Oánh biết người cũng đã mất rồi, dù cô có an ủi Lâm Dị thế nào cũng không có tác dụng. Cô bèn chuyển sang chủ đề khác: “Vậy em thì sao, nghĩ ra biện pháp gì chưa?”

Lâm Dị biết Âu Oánh đang hỏi về việc giết quái vật 2-6, liền lắc đầu: “Quy tắc tử vong ở Thế giới Quy tắc 2-6 không áp dụng với nó được.”

Quái vật 2-6 biết rõ quy tắc tử vong do chính nó đặt ra là tin rằng trên đời này có ma quỷ, thì sao có thể vi phạm được chứ? Đặc biệt, nó còn biết Lâm Dị đã lợi dụng quy tắc tử vong để giết chết quái vật 7-7. Nó không thể nào bị lừa đâu.

Hôm nay sẽ xuất hiện thêm quy tắc tử vong mới, không biết quy tắc này có thể áp dụng cho Tần Châu hay không. Nhưng tính khả thi của việc này còn thấp hơn cả khả năng những người sống sót vi phạm quy tắc tử vong, hơn nữa bọn họ còn chưa làm gì với viên xúc xắc nữa, đêm nay có vẻ còn khó khăn hơn hai đêm trước nhiều.

Âu Oánh nhìn thấy Lâm Dị do dự, liền đề nghị: “Bây giờ chúng ta vẫn còn một ít thời gian vào ban ngày mà, cho nên hãy tận dụng để tìm ra quy tắc tử vong thứ hai. Nếu tìm ra cách giết chết quái vật thì lập tức giải quyết nó. Không thì

trước khi trời tối, chúng ta sẽ tìm quái vật 2-6 để phục bàn.”

Lâm Dị gật đầu, cậu không thể buông tha cho con quái vật 2-6, nhưng cậu sợ cái tính cứng đầu này sẽ khiến người khác phải bỏ mạng.

“Vậy quyết định thế nhé.” Âu Oánh nói: “Đừng áp lực quá, anh Châu cũng chưa biết em đã nhận ra anh ấy là quái vật 2-6.”

Lâm Dị cảm thấy cũng đúng, gật đầu nói: “Vâng.”

Ả váy đỏ vẫn đang om xòm đòi bọn họ trả lại tấm ảnh, Lâm Dị mở cửa, nói với Âu Oánh: “Đàn chị, em sẽ đi xử lý thủy ngân.”

Bởi vì vẫn phải ở trong Thế giới Quy tắc 2-6 cả ngày, mà thủy ngân có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của người khác, cho nên Lâm Dị đành phải dọn sạch đồng thủy ngân đã vô tình đánh rơi bên ngoài phòng ăn.

“Đeo những thứ này vào đi.” Âu Oánh đưa chiếc khẩu trang và găng tay đơn giản cô tự làm tối qua cho Lâm Dị: “Cẩn thận... chú ý an toàn, đừng tiếp xúc trực tiếp với thứ đó.”

Lâm Dị: “Vâng.”

Lâm Dị mở cửa đi xuống dưới tầng, cậu đeo khẩu trang và găng tay vào. Xử lý thủy ngân rất rắc rối, không thể dùng chổi và giẻ lau, nhưng may mà sàn biệt thự được lát gạch nhẵn, đêm qua xuất hiện ma quỷ khiến nhiệt độ giảm xuống nhiều, khiến thủy ngân trên mặt đất ngưng tụ lại.

Lâm Dị tìm thấy miếng bìa carton và một chiếc túi nilon, cậu cẩn thận lùa thủy ngân đang vương vãi khắp nơi vào một chỗ, những hạt thủy ngân bé xíu được cậu từ từ tập hợp lại thành quả cầu nhỏ. Lúc Lâm Dị nhẹ nhàng múc quả cầu thủy ngân ấy lên rồi bỏ vào túi nilon thì một đôi chân xuất hiện trước mặt cậu

Dựa vào kiểu quần thì chính là Tần Châu.

Lâm Dị sửng sốt một chút, vừa xúc thủy ngân vừa nói: “Giày của đàn anh là hăng gì thế?”

Tần Châu nhìn cậu: “Sao cơ?”

Lâm Dị: “Đi chẳng phát ra tiếng động gì cả.”

Tần Châu không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cậu.

“Đàn anh, anh đừng đứng đây nữa, thủy ngân sẽ thẩm thấu vào cơ thể con

người...” Lâm Dị thu thủy ngân lại, ngược mắt lên, giây tiếp theo cậu chột khựng lại: “Có hại...”

Cậu nhìn thấy những đốm đỏ và mụn nước trên mặt Tần Châu.

Khi da người tiếp xúc với thủy ngân, da sẽ xuất hiện ban đỏ, sẩn, mụn nước, mủ, đóng vảy và một số triệu chứng khác.

Tần Châu đã tiếp xúc với thủy ngân ư? Đã thế còn tiếp xúc bằng mặt?

Một vài mảnh vỡ hiện lên trong đầu Lâm Dị, con quái vật 2-6 đang mài dũa trong bếp, một giây tiếp theo, bóng đen xuất hiện dưới chân cậu, động tác ngả người quái dị, khuôn mặt Tần Châu...

Lòng Lâm Dị đột nhiên trầm xuống.

Cậu đã nhớ vì sao mình lại ném nhiệt kế đi rồi, vì trong bếp đựng phải Tần Châu-

“Ta vẫn luôn đợi ngươi.”

“Ta biết rõ ngươi sẽ không vô duyên vô cớ gì lại đi phân tích các mặt của viên xúc xắc.”

“Chắc chắn ngươi đang định giở trò với viên xúc xắc, có đúng không?”

“Chỉ cần dựa trên biểu hiện và hành động, ta có thể biết hết suy nghĩ của ngươi.”

Sai rồi, sai rồi, sai hết rồi.

Tần Châu không những biết chuyện cậu phát hiện ra hắc là quái vật 2-6, mà hai người còn từng giáp mặt nhau rồi nữa cơ.

Nếu Tần Châu đã đợi cậu trong bếp, liệu hắc có bỏ qua phòng của ả váy đỏ không?

Thế tấm ảnh kia thì sao?

Toang rồi, toang rồi.

Hết rồi, hết thật rồi.

Chấm hết thật rồi.

Chương 38: Quái vật 2-6

Anh Lâm Dị vẫn chưa trở về-

Chương 38: Quái vật 2-6

Lâm Dị tuy không sợ tới mức ngất xỉu giống Trình Dương, nhưng cậu có thể cảm nhận được bắp chân mình đang run rẩy không ngừng, thậm chí lúc cậu cố gắng di chuyển, cậu phát hiện hai chân đã mềm nhũn không thể nhấc nổi lên.

Có tiếng 'ù ù' vang lên bên tai cậu.

Lâm Dị chỉ có thể giả vờ bình tĩnh, cậu nhìn chăm chăm Tần Châu, chú ý tới từng biểu lộ, từng động tác của hắn, cậu cố hết sức để giọng nói nhẹ nhàng nhất có thể: “Đàn anh, mặt anh bị sao vậy?”

Cậu vẫn muốn tiếp tục giả vờ không biết, xem thử phản ứng của Tần Châu, liệu hắn có tin cậu quên có chọn lọc hay không.

Tần Châu cũng nhìn cậu, nhưng hắn không nói gì, chỉ lộ ra một nụ cười bí ẩn.

Trong lòng Lâm Dị dấy lên một hồi chuông cảnh giác, đầu cậu như có âm thanh hét lên: Chạy đi! Mau chạy đi!

Gần như cùng lúc với tiếng hét trong đầu vang lên, Lâm Dị xoay người bỏ chạy, cậu chẳng quan tâm Tần Châu có tin cậu giả điên giả ngốc hay không nữa, nhưng trực giác cậu mách bảo rằng, nguy hiểm đang ập đến, nó nói nơi này rất nguy hiểm, Tần Châu cũng rất nguy hiểm. Cậu phải rời đi! Ngay bây giờ!

Tuy nhiên...

Lâm Dị vẫn chậm một bước, bản năng cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, nhưng đôi chân yếu ớt lại trở thành vật cản.

Lâm Dị chỉ cảm thấy sau gáy bị đánh xuống một đòn nặng nề, trong nháy mắt đầu óc cậu trở nên choáng váng, quay mòng, cảm giác buồn nôn do não thiếu oxy đã trở thành ấn tượng cuối cùng mà cậu có thể nhớ được khi còn tỉnh táo.

Ngay sau đó, đêm đen bốn phía như thủy triều dâng lên, lần này dù ở trong

bóng tối thì cậu cũng không thể nhìn thấy gì nữa.

Lâm Dị bị Tần Châu đánh bất tỉnh, cho dù cậu có là một thanh niên cao 1,8 mét, khi ngã xuống vì ngất xỉu chắc chắn sẽ phát ra tiếng động.

Vì thế Tần Châu đỡ lấy Lâm Dị, nhưng hắn không dám tiếp xúc quá gần với cậu, hắn cõng cậu trên vai, từng bước một đi về phía phòng bếp.

Tần Châu nhìn đôi đũa đã mài nhọn rồi quay đi.

Hắn đi đến tủ lạnh, mở ra, nhét Lâm Dị vào trong.

Bịch—

Cửa tủ lạnh đóng lại.

Tầng hai biệt thự.

Ả váy đỏ hét lớn: “Ta chắc chắn tấm ảnh bị trộm! Không có chuyện ta quên được, không thể nào!”

Vì bị mất tấm ảnh nên ả váy đỏ không có tâm trạng chuẩn bị bữa sáng cho khách, ả giận dữ đi đi lại lại trong hành lang tầng hai, những người bị cuốn vào Thế giới Quy tắc 2-6 trong phòng có thể nghe thấy rõ tiếng bước chân sốt ruột của ả đi lại ngoài hành lang

“Trình Dương, thế nào rồi? Em thấy đỡ hơn chưa?” Âu Oánh lắng nghe động tĩnh ở cửa, sau đó quay lại hỏi Trình Dương.

Nếu ả váy đỏ tức giận xông vào đây, Âu Oánh nhất định không thể khống chế được ả váy đỏ, phải dựa vào Trình Dương mới có thể.

“Đàn chị Âu Oánh, em không sao.” Vốn lượng thủy ngân Trình Dương hít phải cũng không nhiều, bây giờ đã hồi phục lại tinh thần, cậu ta từ trên giường ngồi dậy: “Anh Lâm Dị vẫn chưa trở về.”

Bọn họ không còn nhiều thời gian nữa, cũng không biết Lâm Dị ở dưới tầng một đã dọn dẹp thủy ngân bao lâu rồi, nhưng bọn họ có thể cảm giác được khoảng thời gian này trôi qua không hề ngắn chút nào.

Âu Oánh nói: “Dọn dẹp thủy ngân là một việc cần sự cẩn thận, còn phải tìm một nơi để xử lý nó nữa, sẽ không nhanh vậy đâu.”

“Đàn chị Âu Oánh.” Trình Dương ôm ngực nói: “Em cảm giác tim em đập rất nhanh.”

Âu Oánh vội vàng hỏi: “Vẫn cảm thấy khó chịu sao? Vậy em nghỉ ngơi một lát

đi.”

“Không, hô hấp em thì không có vấn đề, chỉ là nhịp tim đập nhanh hơn thôi. Em không biết dùng từ gì để diễn tả nữa... tim... tim... tim đập nhanh!” Trình Dương nói: “Trực giác của em luôn là kiểu cái tốt thì không linh, toàn linh cái xấu, chính là tình hình bây giờ của em, đàn chị Âu Oánh, em cảm giác anh Lâm Dị đang gặp nguy hiểm.”

Âu Oánh lại nhìn Trình Dương, nói gì đến Trình Dương, thực ra giác quan thứ sáu của chính cô cũng đang kêu gào nãy giờ rằng, có nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm!

“Bây giờ em ổn hơn chưa?” Âu Oánh hỏi Trình Dương.

Trình Dương gật đầu: “Chỉ là nhịp tim đập hơi nhanh thôi, còn lại đều ổn.”

“Thế được rồi.” Âu Oánh nói: “Chúng ta đi tìm Lâm Dị thôi.”

Hai người bước ra khỏi phòng, ả váy đỏ lập tức quay ra nhìn họ. Trình Dương đột nhiên cảm thấy lưng trở nên nặng trĩu, cuối cùng ả váy đỏ cũng rời tầm mắt sang chỗ khác, nhưng Trình Dương vẫn chẳng thể cảm thấy thoải mái cho lắm.

Không biết là bởi ả váy đỏ đã tự tay giết chết 12 người bạn của mình hay vì bản thân đang lo lắng cho Lâm Dị nữa.

Trình Dương và Âu Oánh trực tiếp đi xuống tầng một của căn biệt thự, tối hôm qua lúc bọn họ vào bếp tìm dao lấy chỉ lưng tôm đã thấy nơi nhiệt kế bị vỡ, nên khi đó Trình Dương đã hít phải một ít thủy ngân.

“Thủy ngân đã...” Âu Oánh nhìn gạch lát nhẵn bóng, thủy ngân vương vãi ở đây tối qua giờ đã được dọn sạch sẽ cả rồi, chỉ còn lại vài vết xước mờ nhạt: “Được dọn hết rồi.”

Trình Dương nhìn xung quanh: “Vậy anh Lâm Dị đâu?”

Âu Oánh nói: “Chắc đi xử lý thủy ngân rồi.”

Căn biệt thự này thông gió kém, đêm qua cô đưa Trình Dương vào nhà vệ sinh cả đêm vì chỉ có nơi đó mới có quạt thông gió, cô nghĩ sau khi Lâm Dị dọn dẹp thủy ngân xong, cậu sẽ mang thủy ngân đến nơi thoáng gió một chút.

Kể cả không phải thì nó cũng sẽ được đặt ở một nơi mà ít người tiếp xúc qua lại

“Ra nhà vệ sinh xem thử.” Âu Oánh nói.

Trình Dương: “Vâng.”

Mỗi tầng biệt thự đều có nhà vệ sinh, Âu Oánh và Trình Dương qua thử nhà vệ sinh tìm Lâm Dị. Khi chuẩn bị đến chỗ đó, đột nhiên Trình Dương nghe thấy một tiếng ‘bịch’ rất nhỏ, người cậu đứng thẳng tắp tựa như một con thỏ sợ hãi, dòng tai lắng nghe động tĩnh.

“Sao vậy?” Âu Oánh không nghe thấy gì.

Trình Dương nói: “Hình như em nghe thấy tiếng gì đó đập cửa.”

“Cửa?” Âu Oánh nhìn về phía cửa biệt thự.

Cửa biệt thự đã được đóng, cô trông cổng biệt thự có vẻ rất bình thường, không hề có tiếng đập cửa như Trình Dương nói.

“Không phải cánh cửa này.” Trình Dương nói: “Chỉ là tiếng đập cửa, không phải từ cổng biệt thự. Hình như là từ phía phòng bếp truyền đến, rất nhẹ, nhưng chắc chắn là có, đàn chị Âu Oánh, chị nghe thử đi...”

‘Bịch’.

Lại là một âm thanh yếu ớt khác.

Trình Dương chỉ vào phòng ăn, bọn họ phải đi qua phòng ăn mới tới được phòng bếp: “Đàn chị Âu Oánh, chị muốn đi xem thử một chút không?”

Mặc dù Âu Oánh không nghe thấy gì nhưng cô vẫn gật đầu: “Được.”

Hai người tạm thời không đi tới nhà vệ sinh tầng một nữa mà vội vàng đi qua phòng ăn để vào được phòng bếp. Nhưng lúc bọn họ đến phòng ăn, Trình Dương lại không nghe thấy tiếng đập cửa nữa.

Trình Dương bước nhanh vào phòng bếp, vươn cổ cố nhìn vào bên trong nhưng cậu lại không thấy ai hay vật gì lạ cả.

Trình Dương đang định nhìn vào trong lần nữa, Âu Oánh vội vàng gọi cậu từ phía sau: “Trình Dương, ra ngoài mau.”

Lúc Trình Dương quay đầu lại, ả váy đỏ đang đứng đằng sau trừng mắt nhìn cậu.

Trình Dương sợ đến suýt chút nữa nhảy dựng lên, ả váy đỏ u ám hỏi: “Người làm gì vậy?”

Trình Dương càng lo lắng thì đầu óc càng nảy số nhanh, đây là kỹ năng đã được rèn luyện từ lúc nhỏ mỗi lần bị cha cậu bắt quả tang khi điều xấu.

“Tôi... tôi... tôi đói quá.” Trình Dương nói: “Đang kiếm đồ ăn.”

Ả váy đỏ nói: “Tránh ra, khi nào chuẩn bị xong bữa sáng ta sẽ thông báo cho người.”

“Ồ, ồ, được, được.” Trình Dương sợ hãi quay lại nhìn Âu Oánh: “Vây... vây nhanh lên nhá, chứ tôi đói lắm.”

Ả váy đỏ nhìn Trình Dương một cái, nhưng cũng chẳng hỏi hay đáp lại câu gì, chỉ khó chịu đi vào phòng bếp.

Âu Oánh nhỏ giọng nói với Trình Dương: “Về phòng rồi nói.”

Hai người trở lại phòng trên tầng hai, Âu Oánh đóng cửa lại, hỏi Trình Dương: “Em có thấy gì không?”

“Không... em không.” Trình Dương xấu hổ sờ sờ gáy: “Chắc em nghe nhầm rồi, trong bếp chẳng có gì cả, mọi thứ đều bình thường, tối hôm qua chúng ta thấy nó như nào thì hôm nay cũng y hệt như vậy.”

Âu Oánh cau mày, cô và Trình Dương ở trong phòng bếp đủ lâu để Lâm Dị xử lý xong thủy ngân trở về, nhưng khi trở về phòng lại không thấy Lâm Dị đâu hết.

Nỗi bất an trong lòng Trình Dương trào dâng càng ngày càng mãnh liệt: “Đàn chị Âu Oánh, anh Lâm Dị sẽ không... không xảy ra chuyện gì đâu ha?”

Thực ra cậu chỉ muốn được Âu Oánh an ủi một chút, Âu Oánh nhìn Trình Dương nói: “Chị mong Lâm Dị không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng chúng ta bây giờ vẫn phải lập kế hoạch.”

Trình Dương trầm mặc một lát, hỏi: “Kế hoạch gì?”

“Lâu như vậy rồi mà Lâm Dị không trở về, chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra, nhưng chúng ta vẫn chưa biết là chuyện gì.” Âu Oánh nói: “Hoặc có khả năng Lâm Dị đột nhiên có chủ ý gì đó, giống như lúc em ấy diễn kịch với quái vật 2-6, nếu giờ chúng ta cứ hấp tấp đi tìm em ấy, rất có thể sẽ phá vỡ kế hoạch của em ấy.”

Chính vì suy nghĩ này mà Âu Oánh mới không đi theo Trình Dương, người bị La Diệc ám vào để đi tìm quái vật 2-6.

“Vây lẽ như anh Lâm Dị...” Trình Dương cảm thấy xui xẻo quá nên không nói

hết câu.

Âu Oánh biết Trình Dương có ý gì, cô nói: “Cho nên một khi trò chơi An Khoa bắt đầu, Lâm Dị mà chưa quay lại, chúng ta sẽ đi phục bàn ngay.”

Hôm đầu tiên ả váy đỏ nói rằng tất cả mọi người đều phải tham gia trò chơi, nếu Lâm Dị có ý đồ gì thì nhất định cậu vẫn sẽ quay lại trước khi trò chơi An Khoa bắt đầu.

Nếu Lâm Dị vẫn chưa quay trở lại tức là cậu thực sự đã xảy ra chuyện gì đó, lúc này mà bọn họ vẫn cứ đi tìm cậu trong biệt thự thì chỉ tốn thời gian như ruồi nhặng không đầu mà thôi, cách duy nhất chính là đẩy thời gian phục bàn vào đêm nay xuống ban ngày làm luôn.

Sau khi bọn họ phục bàn, chỉ cần Lâm Dị vẫn còn một chút hơi thở, cậu có thể rời khỏi Thế giới Quy tắc 2-6. Bị thương trong Thế giới Quy tắc sẽ không mang theo vết thương ra ngoài, cho nên Lâm Dị có thể sống sót.

Trình Dương không nghĩ ra cách nào khác, trong lòng chỉ đành âm thầm cầu nguyện cho Lâm Dị.

Âu Oánh an ủi: “Trình Dương, đừng lo lắng, ả váy đỏ bắt đầu chuẩn bị bữa sáng rồi, theo thời gian chuẩn bị các bữa ăn trước đây của cô ta, sẽ không lâu đâu, chúng ta đợi cô ta chuẩn bị bữa ăn xong, rồi đẩy nhanh thời gian ăn uống càng sớm càng tốt, để ván chơi An Khoa ngày hôm nay có thể bắt đầu nhanh nhất có thể.”

Trình Dương bất đắc dĩ gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trên ba thước: “Trên đầu ba thước có thần linh, cầu xin các vị chư thần phù hộ cho Lâm Dị của chúng ta bình an...”

Phòng bếp.

Phập phập phập.

Ả váy đỏ tức giận chật thốt, nhất định ả sẽ khiến kẻ trộm tấm ảnh phải trả giá đắt!

Trong chiếc tủ lạnh lớn bên cạnh ả váy đỏ, Lâm Dị cứ ngất đi rồi tỉnh lại, tỉnh lại rồi ngất đi.

Nhiệt độ trong tủ lạnh cực kì thấp, khiến lượng oxy trong tủ lạnh rất ít, mỗi hơi thở của Lâm Dị đều tiêu hao một ít lượng oxy trong tủ lạnh, dần dần, hô hấp trở nên khó khăn, tay chân cậu càng ngày càng yếu ớt.

Cậu dùng chút sức lực cuối cùng đẩy cửa tủ lạnh, thực ra Lâm Dị biết làm vậy cũng chỉ vô dụng, áp suất không khí bên ngoài tủ lạnh còn mạnh hơn áp suất bên trong tủ lạnh. Trọng lượng của áp suất không khí tương đương với một con voi, cho nên việc đẩy cửa từ bên trong tủ lạnh cũng như việc phải đẩy một con voi ra vậy.

Nhưng không còn cách nào khác, Lâm Dị cố gắng tạo ra tiếng ồn để thu hút sự chú ý của người bên ngoài.

Cậu phải ra khỏi đây.

Nếu bị nhốt trong tủ lạnh, người duy nhất chết trong Thế giới Quy tắc 2-6 không chỉ là một mình cậu, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Đêm qua Tần Châu còn đợi ở phòng bếp thì sao hẳn có thể bỏ qua một nơi còn quan trọng hơn phòng bếp, là phòng của ả váy đỏ cơ chứ.

Tấm ảnh mà Âu Oánh trộm, nhất định có vấn đề.

Tấm ảnh có vấn đề, tức là tuyến chính của Thế giới Quy tắc 2-6 mà họ suy luận trước đó chắc chắn có vấn đề...

Một khi phục bàn, tất cả sẽ chết hết.

Chương 39: Quái vật 2-6

Tuyệt đối không được phục bàn!-

Chương 39: Quái vật 2-6

Không biết có phải do thiếu oxy hay không, mà bình thường Lâm Dị cố gắng kiềm chế tư duy nhảy nhót trong đầu bao nhiêu, giờ lại không thể hoạt động bấy nhiêu.

Đầu óc cậu chậm chạp một cách kỳ lạ, dường như cậu không thể gọi ‘nó’ ra.

Cơ thể Lâm Dị khó chịu cuộn tròn trong tủ lạnh, dù có cử động thế nào cũng không thể giải tỏa được áp lực trong lòng.

May mắn thay, sự khó chịu ấy đã giúp Lâm Dị giữ được tỉnh táo trong cơn mê màng.

Xem ra Tần Châu đã nhận ra cách mà ‘nó’ xuất hiện nên hẳn không trực tiếp ra tay. Nhát đánh của Tần Châu không làm Lâm Dị ngất đi, cậu vẫn còn một phần ý thức nhưng lại không thể phản kháng được nữa.

Nếu Tần Châu trực tiếp ra tay, như vậy sẽ giống với đêm qua, trước tình huống ngàn cân treo sợi tóc đó, sẽ khiến đầu óc Lâm Dị hoạt động quá đà. Tần Châu không làm vậy nữa, mà hẳn cho cậu vào trong tủ lạnh, khiến cho não cậu bị thiếu oxy và dùng biện pháp vật lý để ngăn chặn ‘nó’ xuất hiện.

“Đàn anh...” Lâm Dị cố gắng chậm lại nhịp thở, lượng oxy còn lại không cho phép cậu hít thở một cách thoải mái được nữa: “Anh mạnh thật đấy...”

Tần Châu quả thực rất khó đối phó, kinh nghiệm mà hẳn có được sau khi trải qua nhiều Thế giới Quy tắc như vậy, giờ đây nghiêm nhiên trở thành chiến lợi phẩm cho con quái vật 2-6.

Chẳng trách trong Thế giới Quy tắc 7-7, lúc cậu nói sẽ cho Tần Châu nằm không cũng thẳng, Tần Châu lại bảo cậu “đừng nói xúi quẩy nữa”.

Có lẽ bản thân Tần Châu cũng biết những người tham gia khác sẽ trở nên khó nhọc tới mức nào nếu hẳn bị quái vật lựa chọn.

Lúc ‘nó’ xuất hiện, Tần Châu đã có thể dễ dàng nhận ra quy luật xuất hiện của ‘nó’, thậm chí hẳn còn tìm ra cách trấn áp nó nhanh như vậy.

Lâm Dị có thể khẳng định, đêm qua cậu đã gặp phải Tần Châu đang mài dũa trong bếp. Đây không phải tình cờ, Tần Châu đang đợi cậu tới cửa phòng bếp, chắc chắn hẳn đã lên kế hoạch tỉ mỉ để giết cậu rồi.

Tuy Lâm Dị không thể nhớ nổi cậu đã trốn thoát bằng cách nào, nhưng có một điều chắc chắn rằng chỉ vì một lần cậu nhắc đến 'xúc xắc' mà Tần Châu đã ngồi 'ôm cây đợi thỏ' thủ sẵn ở phòng bếp như vậy, thì nhất định hẳn cũng đã giở trò với phòng của ả váy đỏ, để Âu Oánh và Trình Dương trộm tấm ảnh đi.

Những điều trên khiến Lâm Dị trong trạng thái hôn mê mơ hồ đoán được.

Đêm qua làm sao cậu chạy thoát được, mặc dù giờ cậu chẳng còn tí ký ức gì về việc đó, nhưng cậu vẫn có thể hình dung được đại khái, vào lúc cậu động não quá đà, 'nó' đã xuất hiện và chiếm giữ cơ thể cậu. Nếu vậy thì đúng thật là cậu sẽ không nhớ gì hết.

'Nó' đã đụng độ với Tần Châu, có lẽ trong lúc xung đột ấy, mặt Tần Châu vô tình tiếp xúc với thủy ngân, sau khi thất bại đã khiến Tần Châu phải e ngại Lâm Dị. Cho nên, bằng nguồn ký ức dồi dào có được, hẳn đã nghĩ ra biện pháp để áp chế cậu.

Chính là cách lợi dụng tấm ảnh để đánh lạc hướng suy luận của bọn họ, và đợi họ đến phục bàn.

Bằng cách này, cho dù thân phận của Tần Châu có bị bại lộ, nhưng họ lại phục bàn sai về tuyến chính của Thế giới Quy tắc 2-6, vậy thì điều duy nhất chờ đợi họ chính là... cái chết.

Lâm Dị cố gắng vận dụng đầu óc, thói quen của cậu chính là tìm kiếm bằng chứng chứng minh cho suy đoán của mình. May là bằng chứng cho suy đoán này không khó để tìm ra, Tần Châu từng nói, quái vật có thể tùy ý giết người trước khi phục bàn, Lâm Dị cũng nói thêm, để làm cho trò chơi của Thế giới Quy tắc trở nên thú vị hơn, quái vật sẽ chỉ giết người theo cách của con người. .

Cho nên tối qua, sau khi Tần Châu đụng độ với 'nó' thất bại, hẳn đã để Lâm Dị, người ở trong trạng thái 'không còn là chính mình' có thể bình yên vô sự trở về phòng.

Tần Châu phát hiện, nếu hẳn muốn tiếp tục giết chết Lâm Dị, thân phận con người này sẽ trở thành gánh nặng của hẳn, bởi vì hẳn không thể đối phó được 'nó'.

Chỉ khi mọi người đến tìm hắc phục bàn, quái vật mới có thể hoàn toàn lộ nguyên hình. Không còn bị hạn chế 'Giết người theo cách của con người' nữa, Tần Châu có thể từ từ từng xẻo (*) những người tham gia vào Thế giới Quy tắc 2-6.

(*): hình phạt thời xưa, chặt bỏ tay chân sau đó mới chặt đầu...

Nhưng cho tới đêm qua, bọn họ vẫn không biết gì về tuyến chính ở nơi này, chỉ có Lâm Dị mơ hồ đoán ra dựa vào trang phục của ả váy đỏ, số lượng người liên quan và kết cấu của căn biệt thự.

Cho nên, tấm ảnh kia xuất hiện...

Nghĩ đến đây, hơi thở của Lâm Dị càng thêm dồn dập.

Tấm ảnh đó là một quả bom khói, mục đích của nó là đẩy nhanh cái chết của mọi người.

Cậu nghiêng răng nghiêng lợi dùng hết sức đẩy cửa tủ lạnh, cố gắng tạo ra tiếng động để thu hút những người bên ngoài.

Không được phục bàn! Không được phục bàn!

Tuyệt đối không được phục bàn!

Lâm Dị càng lo lắng thì càng thêm hoa mắt, choáng váng, hành động đẩy cửa của cậu giống như một con kiến đang muốn lay ngã con voi vậy, lực chạm vào cửa tủ lạnh nhỏ đến mức tưởng như vuốt ve chứ không phải đẩy.

Không ai để ý đến cậu, tiếng bước chân của ả váy đỏ trong bếp cũng có thể lẫn át hoàn toàn âm thanh mà cậu đang cố tạo ra.

Sau nhiều lần cố gắng thu hút sự chú ý của người khác không thành công, Lâm Dị dần mất đi sức lực.

Bởi vì không gian tủ lạnh rất nhỏ, thân thể cậu cuộn tròn thành tư thế vắn vẹo, đầu gần như dính chặt vào đùi, áp lực trên cổ cùng nhiệt độ trong tủ lạnh thấp khiến Lâm Dị lại ngất đi, Trước khi ngất, hình như cậu nghe thấy tiếng nói của ả váy đỏ đang gầm lên với mọi người.

"Ván chơi ngày hôm nay bắt đầu!"

Không biết qua bao lâu, Lâm Dị đột nhiên tỉnh lại sau cơn hôn mê. Cậu lại nghe thấy tiếng động bên ngoài tủ lạnh. Trò chơi đã bắt đầu chưa? Hay là kết thúc rồi? Cậu không biết nữa. Nhưng dù là bắt đầu hay kết thúc, cậu vẫn chưa xuất hiện, vậy Âu Oánh và Trình Dương có nhận ra cậu đang gặp nguy

hiểm không?

Nhưng ai mà nghĩ tới chuyện cậu bị nhốt trong tủ lạnh cơ chứ, Trình Dương thì cậu không quan tâm lắm, hiện tại cậu bận tâm về Âu Oánh nhiều hơn, với năng lực của Âu Oánh, nhất định sẽ nghĩ ra cách cứu cậu, nhưng cách tốt nhất để cứu cậu lại chính là đi tìm Tần Châu để phục bàn, tình cờ việc này đúng ý của Tần Châu luôn còn gì.

Oxy trong tủ lạnh càng ngày càng ít đi, Lâm Dị bắt đầu cảm thấy khó thở, cho dù cậu đã cố gắng hít thở từ từ và chậm rãi để kéo dài mạng sống.

Phải làm sao đây? Phải làm sao bây giờ?

“Chị Âu Oánh, bây giờ... phải làm sao đây?”

Giọng Trình Dương run run, ván chơi An Khoa đã kết thúc rồi, nhưng Lâm Dị từ đầu đến cuối vẫn không thấy xuất hiện, đúng như lời Âu Oánh nói, Lâm Dị đã xảy ra chuyện rồi.

Sắc mặt Âu Oánh cũng trở nên khó coi, kết quả của ván chơi An Khoa ngày hôm nay là xuất hiện một một con lệ quỷ hung ác hơn rất nhiều, ả váy đỏ nói rằng nó sẽ xé xác hết tất cả mọi người.

May là Âu Oánh học được cách giữ bình tĩnh trong cơn hoảng loạn sau một hai năm làm việc, cô hít một hơi thật sâu rồi nói với Trình Dương: “Bây giờ là lúc tự do hoạt động, từ giờ đến tối vẫn còn buổi chiều, em cùng Lý Đăng với Tô Thiên Lạc đi tìm Lâm Dị, còn Trần Tiến Nam, Chu Càn sẽ cùng chị đi tìm anh Châu để phục bàn.”

Trình Dương gật đầu, Âu Oánh gọi Trần Tiến Nam cùng Chu Càn tới. Bây giờ chuẩn bị đi phục bàn, cô phải thông báo cho họ về sự tồn tại của quái vật 2-6. Nếu đi phục bàn một mình, cô lo lắng vừa mở miệng, Tần Châu sẽ giết cô luôn mất.

Lâm Dị nghe được tiếng bước chân, khó khăn ngẩng đầu lên.

“Bọn người lại định làm gì?” Lâm Dị nghe được ả váy đỏ tức giận hỏi.

“Không... không, tôi chỉ đến nhìn chút thôi.” Giọng nói của Lý Đăng.

Ả váy đỏ nói: “Bọn người lại định trộm đồ của ta ư! Cẩn thận, đừng để ta bắt được, nếu không ta sẽ bắt người phải trả giá!”

Tô Thiên Lạc nói: “Ai trộm đồ của cô!”

Trình Dương nói: “Hai người anh em, đừng lãng phí thời gian ở chỗ này nữa,

đi chỗ khác coi đi.”

Lâm Dị lập tức đập cửa, nhưng âm thanh lại bị giọng của ả váy đỏ lấn át: “Ai trộm tự khắc biết, các người cứ chờ đấy!”

Sau giọng nói của ả váy đỏ, Lâm Dị nghe thấy tiếng bước chân của ba người đi xa dần.

Lâm Dị quyết định từ bỏ việc kêu cứu vô nghĩa này.

Cậu không thể đặt hết hy vọng vào việc có người phát hiện ra cậu được, cậu phải tìm cách tự cứu lấy mình thôi, và phải nhanh lên mới được, Trình Dương, Lý Đăng và Tô Thiên Lạc đi tìm cậu, tức là Âu Oánh đã quyết định sẽ đi phục bàn rồi.

Cậu chắc chắn ả váy đỏ biết cậu đang ở trong tủ lạnh, dù tiếng động cậu tạo ra có nhỏ đến đâu nhưng tủ lạnh ngay ở cạnh ả váy đỏ, ả không thể không nghe thấy được.

Hơn nữa, ván chơi An Khoa hôm nay đã kết thúc, ả váy đỏ cũng không tức giận vì trò chơi vắng người tham gia, hiển nhiên ả váy đỏ biết trong tủ lạnh có thứ gì.

Mặc dù là Tần Châu nhất Lâm Dị trong tủ lạnh, nhưng chắc chắn ả váy đỏ muốn cậu chết, ả muốn tất cả mọi người đều phải chết, điều này có thể thấy được từ những lựa chọn ả đưa ra trong trò chơi An Khoa.

Lâm Dị thở ra một hơi, người có thể giúp cậu thoát khỏi tủ lạnh lúc này chỉ có ả váy đỏ, cậu nhất định phải thu hút sự chú ý của ả, nhưng không đơn giản chỉ là đập cửa như vậy.

Để giữ cho mình tỉnh táo, Lâm Dị hít một hơi thật sâu.

Tấm ảnh đó là thứ Tần Châu cố tình đánh lạc hướng bọn họ, nhưng có một điều Tần Châu không thể thay đổi, đó là tấm ảnh này thực sự tồn tại trong Thế giới Quy tắc 2-6, còn Tần Châu, người vẫn duy trì hình dạng con người, không thể tạo ra tấm ảnh đó được.

Hơn nữa, Lâm Dị nhận thấy chữ viết phía sau tấm ảnh thực ra không rõ ràng cho lắm, tức là đã trôi qua nhiều năm, những câu chúc đó quả thực vốn có sẵn trên tấm ảnh này, Tần Châu không thể tự thêm vào được.

Bản thân tấm ảnh không thể thay đổi, chữ viết phía sau bức ảnh không thể thay đổi, vậy thì chỉ có một một điều Tần Châu có thể thay đổi – đặt bức ảnh lên bàn cạnh giường ngủ của ả váy đỏ.

Quả thực, hành động của Tần Châu đủ để đánh lừa suy đoán của Lâm Dị về tuyến chính của Thế giới Quy tắc 2-6.

Vì dù sao, bình thường người ta chỉ để ảnh bên mình khi nhớ mong ai đó hoặc yêu thương ai đó, để mỗi khi muốn đều có thể nhìn thấy.

Quả thực là như vậy, Lâm Dị và Âu Oánh đều dựa vào việc ả váy đỏ trân trọng bạn bè của mình để suy đoán, bởi vì ả váy đỏ không có bạn bè, cho nên khi trở nên thân thiết với họ, ả muốn chia sẻ sở thích của ả với bạn bè mình.

Cho dù việc bạn bè không tin vào ma quỷ trở thành lý do khiến ả váy đỏ giết họ, nhưng sự thật bọn họ không làm gì sai hết, ả váy đỏ giết họ như một hình phạt vì họ không tin trên đời này có ma quỷ, vậy sao cô ta lại thay đổi 180° tưởng nhớ họ như vậy.

Nhưng nếu tấm ảnh không được đặt trên bàn cạnh giường ngủ của ả váy đỏ thì sao? Nếu nó bị khóa thì sao? Hay nó ở trong thùng rác thì sao?

Khi cảm xúc của ả váy đỏ đối với tấm ảnh thay đổi, tuyến chính của Thế giới Quy tắc 2-6 cũng sẽ thay đổi tương ứng.

Nếu tấm ảnh này bị khóa lại hoặc bị ném vào thùng rác, điều đó có nghĩa ả váy đỏ không còn trân trọng người trong ảnh nữa mà là hận thù và ghê tởm bọn họ.

Dù đã giết chết bọn họ rồi nhưng ả váy đỏ vẫn không thể buông tha được, cho nên ả váy đỏ mới gọi những người bị kéo vào Thế giới Quy tắc 2-6 là bạn, ả muốn tất cả bọn họ đều phải chết, chết một cách điên cuồng.

Lượng oxy trong tủ lạnh ngày càng ít dần.

Lâm Dị đập vào cánh cửa lần cuối, cậu nói điều gì đó với ả váy đỏ bằng giọng nói khàn khàn.

Ả váy đỏ đang chuẩn bị bữa trưa lập tức sống người, ngay tức khắc, ả lao tới tủ lạnh như điên rồi mở cửa tủ lạnh ra.

Chương 40: Quái vật 2-6

Nguyễn Y Y-

Chương 40: Quái vật 2-6

Bởi vì muốn mau chóng thoát khỏi tủ lạnh trong khi thời gian không còn nhiều nữa, cộng thêm việc thiếu oxy, Lâm Dị không còn cách nào để xem xét lại các manh mối, cậu chỉ có thể thông qua những giả định từ trước để suy luận ngược lại.

Đầu óc Lâm Dị trở nên hỗn loạn nên cậu chỉ có thể nghĩ tới đâu thì hay tới đó.

Việc duy nhất Tần Châu có thể giả vờ là thay đổi vị trí tấm ảnh, nếu tấm ảnh được đặt ở đầu giường thì bọn họ rất dễ bị đánh lừa rằng ả váy đỏ cực kì trân trọng bạn bè của mình.

Vậy nên ở góc độ ngược lại với “nâng niu”, tấm ảnh hoặc là được khoá lại, hoặc đơn giản hơn là bị ném vào thùng rác.

Điều này chứng tỏ ả váy đỏ có lòng căm thù và oán hận bạn bè mình, cho nên dù bạn bè đã chết rồi, ả vẫn không thể buông tha bọn họ.

Ả váy đỏ là một kẻ cô độc, tấm ảnh đã chứng minh rõ điều này. Một kẻ cô độc lại có thể trở thành bạn thân với những người khác trong khoảng thời gian ngắn thì khả năng cao là bọn họ có chung ‘chí hướng’.

Căn biệt thự này là nơi mà mười hai người kia chết, cũng là nhà của ả váy đỏ, điều đó có nghĩa, bọn họ phải được ả váy đỏ mời hoặc có sự đồng ý của ả váy đỏ mới có thể đến được đây.

Cho dù đó là lời mời chủ động của ả váy đỏ hay sự chấp nhận thụ động thì đều phải có lý do để hẹn gặp. Lý do này có thể là “đến nhà tớ chơi đi/ sang nhà cậu chơi nhé”, “đến nhà tớ ăn cơm đi/ sang nhà cậu ăn cơm nhé”.

Với tính cách lạnh lùng quái gở của ả váy đỏ thì hiển nhiên rằng lý do ‘ăn’ không khiến ả cảm thấy hứng thú bằng lý do ‘chơi’.

Vậy nên lý do “đến chơi” chắc hẳn là sở thích xoay quanh ả váy đỏ và bạn bè của ả.

Đúng thật là ả váy đỏ đã giết chết bạn bè mình, từ ván chơi An Khoa ngày

thứ hai có thể đoán được rằng tất cả bạn bè của ả đều chết tại chính căn biệt thự này, chỉ có ả váy đỏ sống sót. Lâm Dị đã ở đây mấy hôm nay, mặc dù căn biệt thự trông rất hoang tàn đổ nát, nhưng lại không có dấu vết của ‘tai nạn ngoài ý muốn’.

Vậy làm thế nào mà ả váy đỏ có thể giết chết mười hai người cùng một lúc như vậy?

Bạn bè của ả chẳng lẽ lại không chống cự? Cho dù có đánh chết từng người một, cũng không thể dễ dàng giết chết mười hai người trong một ngày được, bọn họ không biết bỏ chạy hay la hét gì sao? Chỉ cần kêu cứu cũng có thể thu hút được sự chú ý của người khác rồi mà.

Trừ khi, bọn họ vừa nhìn thấy ả váy đỏ đã sợ hãi đến mức tay chân bủn rủn, không thể bỏ chạy hay gào thét thành tiếng.

Mười hai người gặp nhau để chơi trò chơi tại căn biệt thự của ả váy đỏ, lúc này, ả váy đỏ vẫn chưa thù ghét bạn bè mình. Thứ nhất, nếu ghét thì ả đã không mời bọn họ đến đây. Thứ hai, ả váy đỏ không phải là người có thể dễ dàng che giấu cảm xúc của bản thân, phản ứng của ả khi nhìn thấy số điểm mà xúc xắc gieo được trong trò chơi An Khoa đủ để chứng minh điều đó.

Nếu lúc đó ả váy đỏ nảy sinh ý định muốn sát hại bạn bè thì chắc chắn bạn bè của ả sẽ nhận ra. Sau khi nhận ra thì phải đề phòng, cho nên việc ả váy đỏ giết chết mười hai người cùng một lúc là điều hoàn toàn không thể.

Vậy tức là đã có một tai nạn ngoài ý muốn xảy ra trong lúc bọn họ đang chơi trò chơi, và tai nạn này đã khiến cho ả váy đỏ giết chết bạn bè mình.

Ả váy đỏ từng nhắc đến một lựa chọn trong trò chơi An Khoa, rằng còn có một con lệ quỷ hung tợn hơn ở trong căn biệt thự này.

Mười hai người bạn mà ả triệu hồi tương đương với mười hai mặt của viên xúc xắc. Có thể thấy được điều này dựa vào số lượng quỷ mà ả gieo ra trong lần lựa chọn ‘lăn vào giữa các bạn’. Nhưng với lệ quỷ này, ả lại để thành một lựa chọn riêng.

Trong biệt thự, ngoài ả váy đỏ và mười hai người bạn, còn có thêm một người khác.

Mười hai người sau khi chết đã trở thành quỷ hồn trong trò chơi An Khoa của ả váy đỏ, nhưng quy tắc tử vong lại là tin rằng trên đời này có ma quỷ.

Điều này cho thấy mười hai người bị ả váy đỏ sát hại đều không tin trên đời

này có ma. Nhưng sự tồn tại của họ lại trở thành nghịch lý với quy tắc tử vong, thay vì nói rằng mười hai người này không tin rằng trên đời này có ma quỷ, thì đúng hơn là bọn họ không dám tin.

Tại sao bạn bè ả lại chết hết, tại sao ả váy đỏ cuối cùng lại bị 'cái ác' lu mờ rồi trở thành quái vật 2-6...

Từ những kết quả trước đó, Lâm Dị liên kết nó lại với những suy luận hiện tại rồi đưa ra một đáp án, đó là: ả váy đỏ là người yêu thích hiện tượng tâm linh, và vì tính đặc thù của sở thích này nên ả váy đỏ không có bạn bè. Cho đến khi ả váy đỏ gặp được mười hai người kia, bọn họ đã trở nên thân thiết vì "cùng chung chí hướng".

Thân tới mức ả không từ chối tiếp xúc cơ thể với người khác lúc chụp ảnh, và còn mời bọn họ đến nhà mình để chơi trò chơi.

Trò chơi hẳn là một trò liên quan đến chủ đề tâm linh, vì thế nên ả váy đỏ đã đặc biệt sửa sang lại căn biệt thự, tạo bầu không khí kinh dị và hồi hộp làm tăng thêm phần kịch tính cho trò chơi.

Tấm ảnh này tồn tại từ rất lâu rồi, có lẽ là tồn tại từ lúc trò An Khoa còn chưa nổi tiếng. Các trò tâm linh phổ biến hơn là trò chơi bút tiên, Four Corners Game, điệp tiên, Bloody Mary, quỷ gương, Tai Fairy, Bathtub Game, Door Ghost, Charlie Charlie bạn có ở đó không, Mời bạn ăn cơm.

Mười trò chơi tâm linh này được mệnh danh là "Top 10 trò chơi tâm linh kinh dị" vì có rất nhiều hướng dẫn chơi game cụ thể trên các trang mạng phổ biến.

Lâm Dị không tận mắt nhìn thấy, cậu cũng chẳng có bằng chứng nào để biết được ả váy đỏ và bạn bè ả đã chơi trò chơi nào trong căn biệt thự. Nhưng kể cả lối chơi của những trò này có khác nhau thì chúng vẫn có một điểm chung là triệu hồi ma...

"Hay là... đừng chơi nữa." Lâm Lâm nói: "Tớ thấy hơi sợ."

Ánh sáng trong biệt thự đột nhiên tắt phụt, đó là ngọn đèn nhỏ do mười ba người bọn họ đặc biệt để lại, ánh sáng này bỗng vụt tắt khiến bầu không khí vốn đã căng thẳng bỗng chốc trở nên hoảng loạn.

Bây giờ nguồn ánh sáng duy nhất còn sót lại là ngọn nến trắng dưới chân cô, Lâm Lâm ôm Nguyễn Y Y bên cạnh: "Y Y, tớ sợ quá."

Giọng Lâm Lâm run rẩy, tờ lá thăm được đánh số đã bị cô vò tới nhàu nát.

Vì đông người nên bọn họ chọn một trò chơi hấp dẫn hơn Bút tiên và Điệp

tiên –Entering Ghost (Quỷ vào cửa).

Cách chơi của Quỷ vào cửa:

Mới đầu, tất cả người tham gia sẽ rút thăm, số được ghi trên giấy là số thứ tự của họ trong trò chơi.

Sau khi trò chơi bắt đầu, toàn bộ người chơi sẽ vào trong một căn phòng.

Người rút thăm số 1 là người mở cửa đi ra khỏi phòng đầu tiên, sau đó đóng cửa lại. Sau khi đóng cửa, số 1 cần quay mặt về phía cửa và thầm đếm tới 10, sau khi đếm thầm xong thì gõ cửa ba lần. Tiếp theo, người rút thăm số 2 sẽ mở cửa, cho số 1 ở ngoài cửa vào. Sau khi số 1 ngoài cửa bước vào, số 2 lại đi ra ngoài, tiếp tục im lặng đếm đến 10 rồi gõ cửa ba lần.

Cứ như vậy cho đến khi hết lượt.

Vốn dĩ bọn họ chẳng cảm thấy sợ chút nào, nhưng ánh đèn bỗng vụt tắt khiến lòng bọn họ tự dưng thắt chặt lại.

Nguyễn Y Y cẩn thận sờ vào chiếc điều khiển từ xa trong túi, kỳ lạ thật, sao cô chưa bấm gì mà đèn lại tắt rồi?

Mặc dù Nguyễn Y Y không quen với việc Lâm Lâm tới gần nhưng vẫn để cô ôm. Chắc do lúc Lâm Lâm tới gần đã vô tình chạm phải chiếc điều khiển từ xa cô giấu trong túi.

Nghĩ đến đây, Nguyễn Y Y nói: “Một khi trò chơi đã bắt đầu, không thể dừng lại.”

Trừ khi tất cả đều đã hoàn thành lượt chơi.

Lâm Lâm sợ hãi nói: “Nhưng chúng ta chơi tận hai vòng rồi đấy.”

Nguyễn Y Y không thích Lâm Lâm dùng từ ‘chơi’, như vậy là không tôn trọng ma quỷ. Nhưng Lâm Lâm là bạn của cô, cho nên Nguyễn Y Y cũng không tức giận với mà chỉ sửa lại: “Là ‘mời’ mới đúng.”

Sửa xong, Nguyễn Y Y vẫn nói: “Vòng này còn chưa kết thúc, nốt vòng này rồi thôi nhé?”

Đây là sự nhượng bộ lớn nhất mà Nguyễn Y Y có thể đưa ra, cô biết Lâm Lâm đang sợ hãi, nhưng nếu trò chơi đột ngột dừng lại chính là bất kính với quỷ thần.

Lâm Lâm có chút cạn lời, cô cảm thấy Nguyễn Y Y hơi điên rồ, thậm chí còn

cực đoan một cách khó hiểu đối với chủ đề tâm linh.

Tuy rằng bọn họ cũng thích truy cầu cảm giác kịch tính, nhưng lại không giống Nguyễn Y Y.

Lâm Lâm bất đắc dĩ nói: “Ừm...”

Nguyễn Y Y nhìn xuống con số trong tay mình, là số 8.

Lúc này, cửa phòng bị gõ ‘cộc, cộc, cộc’ ba lần.

Nhưng căn phòng vẫn im lặng, không có ai bước tới. Nguyễn Y Y nói với Lâm Lâm: “Lâm Lâm, cậu là số 7.”

Người gõ cửa lúc này là số 6, đến lượt Lâm Lâm số 7 ra mở cửa cho người chơi số 6.

Lâm Lâm hít một hơi thật sâu: “Y Y, mình không dám, cậu đi với mình được không?”

Nguyễn Y Y lắc đầu xin lỗi: “Cậu chỉ được ra mở cửa một mình thôi.”

Nhưng cô vẫn an ủi: “Bọn mình đều ở trong phòng mà, đừng sợ.”

Lâm Lâm lăm bắm gì đó, nhưng thấy những người bạn khác vẫn muốn tiếp tục trò chơi, cô đành chịu đựng lời căn nhắc của Nguyễn Y Y.

Cô cẩn thận bước về phía trước rồi từ từ mở cửa.

Số 6 cau mày nhìn Lâm Lâm: “Sao lâu thế?”

Lâm Lâm chưa kịp trả lời, Nguyễn Y Y liền cao giọng nhấn mạnh: “Lúc này không được nói chuyện!”

Điều cấm kỵ trong Quỷ vào cửa:

Khi một số nào đó mở cửa cho một số nào đó, nếu nhìn thấy thứ gì đó đằng sau người ngoài cửa thì không được đóng cửa hay giao tiếp, nếu không tính mạng của người ngoài cửa sẽ gặp nguy hiểm. Người ngoài cửa không được quay đầu lại, người mở cửa không được rời khỏi cửa, người trong phòng không được chạy tứ tán, kéo quỷ đứng sau người ngoài cửa xông vào. Tất cả những gì họ phải làm là cùng nhau thối hơi ra khỏi cửa cho đến khi con quỷ bị thối bay.

Tuy phía sau số 6 chẳng có gì, chỉ là khoảng không gian tối tăm nhưng cậu lại bị giọng của Nguyễn Y Y làm hết cả hồn.

Cậu ta lẩm bẩm: “Con thần kinh.”

Chơi game thôi mà căng quá vậy.

Số 6 nhanh chóng bước vào, Lâm Lâm số 7 lau mồ hôi trên lòng bàn tay rồi bước ra khỏi phòng. Cô không dám nhìn vào bóng tối bên ngoài phòng nên lập tức quay người lại. Lúc đó, cô nhìn thấy Nguyễn Y Y số 8 đi tới đóng cửa.

Sau khi cửa đóng lại, ánh sáng mờ nhạt từ ngọn nến trong phòng cũng chẳng còn nữa, dây thần kinh của Lâm Lâm trở nên căng thẳng, cô không hiểu tại sao mình lại buồn chán tới mức đi đến căn biệt thự này chơi với Nguyễn Y Y, càng chẳng hiểu nổi sao mình lại nói chuyện với Nguyễn Y Y nữa luôn.

Chắc chắn Nguyễn Y Y là một kẻ điên rồ, chẳng phải việc người khác không thèm nói chuyện với Nguyễn Y Y đủ chứng minh điều này rồi sao? Tại sao cô lại lãng phí một buổi tối cuối tuần để đến biệt thự tham gia chơi cái trò kinh dị nhảm nhí này chứ.

Đi xem phim không phải vui hơn à?!

Bởi vì trong lòng khó chịu nên nỗi sợ hãi trong lòng Lâm Lâm cũng được giảm bớt.

Cô nhắm mắt lại, im lặng đếm đến mười.

Một hai ba bốn...

Bịch—

Lâm Lâm đột nhiên mở mắt ra, hình như cô nghe thấy âm thanh của thứ gì đó bị đá xuống một cách bất cẩn, chắc là ngọn nến thừa bị họ bỏ lại ở ngoài phòng.

Nhưng tiếng động nhỏ nhặt này nhanh chóng chìm vào màn đêm đen tối.

Lâm Lâm không biết mình có nghe nhầm hay không, nhưng nỗi sợ hãi mà cô đã cố gắng hết sức đè nén lại dấy lên trong lòng, cô thầm đếm càng nhanh hơn.

Năm, sáu, bảy, tám...

Sột soạt—

Trái tim Lâm Lâm như muốn vỡ tung, cô chắc chắn mình không nghe nhầm. Cô nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi từ hành lang dẫn lên cầu thang.

Nhưng Lâm Lâm không dám quay đầu lại, cũng không để ý đếm bao nhiêu lần, giờ tay gõ cửa.

Cộc cộc cộc-

Lâm Lâm không biết mình đã gõ cửa bao nhiêu lần nữa, có lẽ chính xác ba lần rồi đấy. Bởi vì Nguyễn Y Y số 8 đã mở cửa phòng ra, nếu cô gõ sai, Nguyễn Y Y nhất định sẽ sửa lại thay vì mở cửa cho cô.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, tiếng bước chân dừng lại.

Nguyễn Y Y nhìn sắc mặt tái nhợt của Lâm Lâm, rồi nhìn ra phía sau lưng Lâm Lâm. Làm gì có quỷ xuất hiện đâu.

Chẳng có gì xảy ra cả, có cần sợ đến vậy không thế?

Nguyễn Y Y không hiểu, nếu đã sợ rồi còn muốn chơi triệu hồi quỷ làm gì? Mọi người đều là người yêu thích chủ đề tâm linh, sao phải sợ chứ?

Lần đầu tiên Nguyễn Y Y nghi ngờ Lâm Lâm, Lâm Lâm có thật là thích chủ đề tâm linh không vậy? Những người này tiếp cận cô thực sự là vì cùng chung sở thích chứ? Hay là chỉ muốn cô tiếp đãi bọn họ thôi? Từ lúc Nguyễn Y Y quen bọn họ đến giờ, cô luôn trong tâm thế đang đãi khách và chuẩn bị đãi khách.

Nguyễn Y Y còn chưa kịp nghĩ ra câu trả lời, Lâm Lâm đã thô bạo tóm lấy cô, kéo cô ra khỏi cửa. Nguyễn Y Y nhất thời không kịp phòng bị nên ngã xuống đất, cánh cửa phía sau cô cũng chẳng do dự mà lập tức đóng lại.

Đầu gối của Nguyễn Y Y chạm sàn, cơn đau khiến Nguyễn Y Y tạm dừng dòng suy nghĩ về ý định của Lâm Lâm khi tiếp cận cô. Cô giữ nguyên tư thế đó, đợi đến lúc bớt đau mới từ từ đứng dậy.

Ước chừng ba bốn phút sau, cơn đau cuối cùng cũng qua đi, Nguyễn Y Y chống sàn định đứng dậy, nhưng cô chợt sững lại.

Mặc dù hành lang của tầng hai căn biệt thự không có ánh sáng khiến tầm nhìn bị hạn chế, nhưng Nguyễn Y Y vẫn có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang đến gần mình, vật này cũng ngồi xổm xuống, trong miệng còn phát ra tiếng nhai như đang gặm táo.

Trước khi bạn bè đến, Nguyễn Y Y đã tự mình rửa sạch táo rồi mang ra chiêu đãi bọn họ, chúng nằm trong giỏ trái cây xinh đẹp được đặt ở bàn trà trong phòng khách tầng một.

Quý biết ăn táo sao?

Nguyễn Y Y chưa từng nghe qua điều này bao giờ, vậy thứ ngòi xồm đang ở bên cạnh nhìn cô là cái gì?

Trong chớp mắt, Nguyễn Y Y lấy chiếc điều khiển từ xa trong túi ra, nhanh chóng ấn nút. Giây tiếp theo, tất cả đèn trong biệt thự đều được bật lên, và thứ ngòi xồm bên cạnh cô cũng lộ diện nguyên hình.

Đầu của Nguyễn Y Y trở nên choáng váng, lập tức hét lên: “Cứu mạng!!!”

Chương 41: Quái vật 2-6

Tao bây giờ... là quỷ, đến giết mày đấy-

Chương 41: Quái vật 2-6

Nguyễn Y Y lập tức xông tới bên cánh cửa, không ngừng đập mạnh: “Cứu mạng, cứu mạng, mở cửa ra!”

Cô nghe thấy tiếng bước chân trong phòng đang tiến gần tới phía cửa, Nguyễn Y Y cũng chẳng còn quan tâm người tiếp theo mở cửa cho cô có là số 9 hay không nữa.

Bây giờ cô chỉ muốn vào bên trong ngay thôi.

Thứ bên cạnh giật mình vì hành động của Nguyễn Y Y, nhưng cánh cửa không có động tĩnh kia lại khiến nó từ bỏ ý định trốn thoát, thay vào đó, nó nhìn Nguyễn Y Y bằng ánh mắt ác độc.

Nguyễn Y Y đập cửa càng ngày càng mạnh, nhưng âm thanh của cô vẫn không lấn át được cuộc nói chuyện âm ỉ trong phòng.

“Đừng! Đừng mở!”

“Chắc nó đang dọa bọn mình sợ đấy.”

“Lâm Lâm, nãy cậu ở bên ngoài có nghe thấy gì hay nhìn thấy gì không?”

Lâm Lâm sửng sốt: “Không... không có... tớ làm gì thấy hay nghe được gì đâu.”

“Thấy chưa, nhỏ đang dọa mình thôi. Trên đời này làm gì có ma quỷ chứ, có mỗi nhỏ là hay lừa nhãi như vậy. Mình thề trên lời nói của bản thân, nhỏ đang dọa bọn mình đấy.”

“Nhưng... nhớ đâu? Lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Cả căn phòng bỗng chốc im bật.

“Hay là mở cửa đi. Cậu từng thấy Nguyễn Y Y làm loạn như này bao giờ chưa? Chắc là...”

“Không được!” Lâm Lâm hét lên: “Không được mở! Ngộ nhớ là quỷ thật thì càng không được mở!”

“... Nguyễn Y Y nói, chỉ cần chúng ta cùng nhau hợp tác thối bay con quỷ sau lưng của cậu ấy thì mọi chuyện sẽ ổn cả thôi mà.”

“Nếu bọn mình không thể thối bay nó thì sao chứ!” Lâm Lâm sợ hãi nói: “Nguyễn Y Y cũng đã nói, cấm quay đầu, cấm nói chuyện, giờ nhỏ lại vi phạm rồi, bọn mình thối bay quỷ hồn còn tác dụng nữa không! Lỡ như không thể thối bay thì sao? Nếu là vậy thật, chẳng phải cả lũ đều chết chung với nó sao!”

Nguyễn Y Y vẫn đang đập cửa, cô nghe thấy tiếng bàn tán trong phòng, nhưng vì sợ bản thân không kịp phản ứng trước sự bỏ rơi của bạn bè nên cô không dám quay sang nhìn thứ bên cạnh, cô chỉ có thể đập cửa kêu cứu trong nỗi hoảng sợ: “Không phải quỷ, mở cửa ra, bên ngoài không phải quỷ, mà là...”

Con người.

Một gã đàn ông vô gia cư đột nhập vào căn biệt thự đang ăn trái táo mà Nguyễn Y Y dùng để chiêu đãi bạn bè.

Nguyễn Y Y biết rõ gã đàn ông này, dạo này cô thấy gã rất hay lẩn vẩn bên ngoài căn biệt thự. Nguyễn Y Y từng tận mắt chứng kiến, gã dùng đá đập nát những chiếc xe còn nguyên vẹn để trả thù và tấn công các cô gái về nhà một mình. Điều khiến Nguyễn Y Y sợ hãi là vào lúc gã vô gia cư đó đang thực hiện hành vi phạm tội, cô và gã đã chạm mắt nhau rồi.

Nguyễn Y Y vẫn luôn cực kì cảnh giác, cô sẽ kiểm tra cửa ra vào và cửa sổ trong biệt thự, đảm bảo tất cả đều được khóa chặt. Chỉ hôm nay, chỉ có duy nhất hôm nay, hôm nay Lâm Lâm là người cuối cùng đi vào trong nhà!

Cô đã hỏi Lâm Lâm liệu cô ấy đã đóng cửa cẩn thận chưa, Lâm Lâm bảo rồi. Cô ta còn nói, kể cả cửa không đóng, trong biệt thự nhiều người như vậy, ai mà dám đột nhập chứ? Mà dù có đột nhập, chả lẽ cả lũ lại không áp chế được một người sao?

Nhưng bây giờ, có người xông vào thật rồi đấy!

Lâm Lâm không hề đóng cửa cẩn thận chút nào!

Nguyễn Y Y kêu cứu: “Lâm Lâm, là gã, gã đó xông vào đây rồi!”

Trong số bạn bè của cô, Nguyễn Y Y thân với Lâm Lâm nhất, cô có thể kiểm chế bản thân trước sự tiếp xúc gần của Lâm Lâm vào lúc chụp ảnh, cô coi Lâm Lâm như một người bạn thực sự, vậy nên Nguyễn Y Y đã kể cho Lâm

Lâm nghe về gã đàn ông vô gia cư kia.

Cô nhìn về phía cửa với sự mong đợi tràn đầy, gã đàn ông bên cạnh cũng nghe thấy tiếng nói chuyện của nhiều người trong phòng bèn xoay người định rời đi.

Đột nhiên, Lâm Lâm trong phòng lại nói: “Đừng có mở! Nhỏ đang nói dối đấy!”

Lúc này ở bên ngoài Lâm Lâm đã nghe thấy, cô không nghĩ tiếng sột soạt đó là của con người, chắc chắn là của quỷ. Nhất định Nguyễn Y Y đã triệu hồi quỷ rồi. Và hẳn là cô đang viện cớ để thuyết phục mọi người mở cửa.

Nhưng làm sao có chuyện đó được, nếu có người đột nhập vào biệt thự thật, vậy việc đèn đột ngột tắt rồi đột ngột lại được bật sáng là như nào chứ.

Lâm Lâm càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của mình đúng, cô không cho phép bất cứ ai mở cửa, thực ra sau khi nghe Lâm Lâm phân tích, những người khác cũng không có ý định mở cửa cho Nguyễn Y Y nữa.

Ngoài cửa, ánh mắt của Nguyễn Y Y dần trở nên ảm đạm.

Cô cứng ngắc nhìn sang một bên, gã đàn ông vô gia cư đang định bỏ chạy bỗng dừng lại, thậm chí còn quay lại nhìn Nguyễn Y Y. Sau khi nhìn thấy ánh mắt của Nguyễn Y Y, gã nở một nụ cười đầy nham hiểm.

“Ahhh——”

Tiếng hét thất thanh của Nguyễn Y Y vang vọng khắp căn biệt thự.

Mọi người trong phòng quay sang nhìn nhau, không một ai lên tiếng, cũng chẳng ai mở cửa xem bên ngoài đang xảy ra chuyện gì. Tiếng hét của Nguyễn Y Y nhỏ dần rồi biến mất, cả căn phòng rơi vào khoảng lặng đáng sợ.

Một lúc lâu, tiếng ‘sột soạt’ không còn nữa, mới có người lo lắng hỏi: “Quỷ... biến mất rồi sao?”

“Chắc... chắc là thế nhỉ.”

“Thứ bên ngoài thật sự là quỷ sao? Sao lại có âm thanh lớn vậy? Nghe như có thứ gì đó bị gậy đánh vào ấy...”

Lâm Lâm hoảng sợ siết chặt váy rồi hét lên: “Không! Chắc chắn bên ngoài có quỷ! Nhất định là quỷ, nhất định là quỷ.”

Tất cả đều im lặng, một lúc lâu sau mới có người hỏi tiếp: “Chắc quỷ đi rồi

đấy. Hay là... mở cửa ra xem thử?”

Không ai có thể dám chắc con quỷ đã biến mất thật chưa, nếu không phải thì sao? Nhỡ đâu tiếng bước chân rời đi của nó chỉ là giả vờ để lừa mọi người thì sao? Hoặc thân xác nó đã biến mất nhưng đầu thì vẫn lửng lơ ở ngoài cửa thì sao?

“Vây đợi thêm lát nữa nhé.” Có người gợi ý: “Đến bình minh thì không sao đâu nhỉ.”

Họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đợi trong phòng, bọn họ chơi trò chơi tâm linh này vào lúc 12 giờ đêm. Giờ đang là mùa hè, ngày dài đêm ngắn nên việc đợi đến bình minh cũng không phải là điều quá khó khăn.

Tốc độ thời gian chảy trôi trong sự im lặng của mọi người dường như chậm lại, từng phút từng giây kéo dài đằng đẳng.

Không biết đã trôi qua bao lâu, có người nhìn đồng hồ: “Sáu giờ, trời sáng rồi.”

Thế là mọi người đều mệt mỏi nhìn về phía cửa phòng.

Ai tới mở cửa lại trở thành một vấn đề nan giải mới, chân chừ mãi mà vẫn không thể đưa ra quyết định, cũng chẳng ai nguyện ý mạo hiểm để làm việc đó hết.

Tranh chấp này giờ mà vẫn chưa ra đầu vào đầu, cuối cùng mười hai người trong phòng nhất trí sẽ đi cùng nhau!

Bọn họ tới gần cánh cửa, ban đầu họ cử một nam sinh trong số họ đứng ra ấn tay nắm cửa, để nếu bên ngoài có gì đó, cậu nam sinh kia có thể thuận tay đóng cửa lại luôn.

Nhưng trước khi cậu nam sinh được giao phó trách nhiệm nặng nề ấy ấn tay nắm cửa, Lâm Lâm đã run rẩy vươn tay ra.

Lạch cạch——

Tiếng vặn khóa vang lên.

Giữa cánh cửa và khung cửa có một khe hở nhỏ, mùi máu tanh theo khe hở ấy xộc thẳng vào khiến sắc mặt những người trong phòng đều trở nên khó coi. Nhưng vì ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc ấy, bọn họ mới nhớ ra ngoài cửa còn Nguyễn Y Y.

Bởi vì quá sợ hãi nên giờ đầu óc họ chỉ quan tâm đến việc con quỷ ngoài cửa có xông vào giết chết họ hay không, nào có thời gian quan tâm đến Nguyễn

Y Y nữa.

Sau khi cửa được mở, một dòng máu ùng ục từ dưới chân cửa tràn vào, lấp đầy các rãnh trên khe hở giữa các viên gạch lát sàn, lan dần xuống chân họ.

Có người la hét, nhảy dựng lên để tránh giẫm phải máu. Căn phòng trở nên hỗn loạn, cánh cửa cũng bị bọn họ lơ ngó.

Bởi vậy, cánh cửa vốn chỉ lộ ra một khe hở nhỏ từ từ mở to ra, sau khi những người trong phòng kịp phản ứng lại, cánh cửa phòng đã hoàn toàn mở ra rồi.

Mọi người nhìn chăm chăm cảnh tượng bên ngoài, im lặng một lúc, khắp nơi phía bên ngoài cánh cửa đều là máu, nhưng lại không có bóng dáng hay thi thể của Nguyễn Y Y.

“Bị... bị quỷ ăn thịt luôn rồi sao...” Có người thấp giọng hỏi.

Dù âm lượng của giọng nói đã rất nhỏ nhưng độ kinh hoàng đến từ câu nói này không kém gì cơn sóng thần do sự dịch chuyển của vỏ trái đất gây ra.

“A a a a a a.”

“Cứu mạng a a a a .”

“Chạy mau!”

Mười hai người vội vàng lao ra khỏi phòng, khung cửa có kích thước cố định nên cả đám người không thể chen ra ngoài cùng một lúc được. Những người chen lấn trước chạy tới cửa biệt thự, nhưng lại phát hiện cửa biệt thự đã bị khóa từ bên trong, dù có đập ổ khóa hay đá mạnh vào nó thì cánh cổng ấy vẫn sừng sững ở đó, quyết chặn đường thoát của họ.

Những người phản ứng nhanh hơn thì tìm kiếm cửa sổ sau khi thấy cửa biệt thự đã bị khóa, nhưng các cửa sổ ở tầng một đều được trang bị chấn song, bọn họ không thể nào chui qua khe hở của chấn song để mà thoát ra được.

Có người không ra kịp khỏi phòng thì bị xô ngã xuống mặt đất, tay dính bê bết máu và sấp ngửa nện sau khi đốt qua đêm.

Nhưng cô chẳng quan tâm đến cảm giác nhóp nhép trên tay, cô chỉ cảm nhận được có một bóng đen phủ lên đầu mình. Sau đó ngơ ngác nhìn lên, cô hoảng sợ đến mức không thể hét lên được nữa...

Là Nguyễn Y Y.

Chiếc váy trắng của Nguyễn Y Y nhuộm đầy máu tươi, trông cô ta như đang

diện lên mình một chiếc váy màu đỏ vậy.

“Cậu... cậu...” Cô kinh hãi nhìn đối phương, cổ họng chỉ có thể thốt ra một âm tiết như vậy.

Cô muốn hỏi, cậu là người hay quý.

Nguyễn Y Y nói: “Tao bây giờ... là quý, đến giết mày đây, sợ rồi à?”

Vừa dứt lời, một cái bóng khác lại ập xuống. Gã đàn ông vô gia cư giơ con dao làm bếp trong tay lên rồi chém vào người cô gái một cách hung bạo.

Nguyễn Y Y nhìn cô gái nằm trong vũng máu, khoe miệng chậm rãi cong lên, lộ ra nụ cười thỏa mãn và đầy thù hận.

Hành vi bạo lực ấy càng khiến gã vô gia cư kia trở nên hưng phấn, nói lấp bắp: “Muốn chơi nữa, muốn chơi nữa...”

Nguyễn Y Y thu lại ánh mắt, cô nhìn gã đàn ông vô gia cư, tên này là một kẻ phản xã hội có gen bạo ngược bẩm sinh, nhưng đối với Nguyễn Y Y, cô không còn biết sợ nữa rồi, cô đã thỏa thuận với gã ta, cô sẽ khiến gã cảm thấy vui vẻ, còn gã sẽ giúp Nguyễn Y Y giết chết những người bạn đã phản bội cô.

Nguyễn Y Y chỉ vào Lâm Lâm đang đứng sợ hãi ở cuối hành lang, Lâm Lâm vốn định trốn thoát từ cửa sổ phòng trên tầng hai, nhưng lại phải tận mắt chứng kiến cảnh tượng này.

“Giết cô ta.” Nguyễn Y Y lạnh lùng nói.

Gã đàn ông vô gia cư hưng phấn lao về phía Lâm Lâm, những tiếng kêu gào thảm thiết trong căn biệt thự liên tiếp vang lên cho tới tận lúc màn đêm buông xuống mới tắt hẳn.

Sau âm thanh la hét ấy, mọi góc ngách của căn biệt thự ba tầng dường như tràn ngập trong biển máu.

Gã vô gia cư kéo thi thể vào phòng bếp, ngơ ngác nói với Nguyễn Y Y: “Đói, đói quá, muốn ăn thịt.”

Nguyễn Y Y nói: “Ăn đi.”

Cô thờ ơ nhìn gã đàn ông vô gia cư ném xác của cô bạn thân nhất vào nồi rồi nấu lên. Ngồi vào bàn ăn, cô nhìn vào gã đàn ông vô gia cư đang thỏa thuê ăn uống, gã ta ngẩng đầu nhìn cô: “Ăn đi, cô ăn đi.”

Nguyễn Y Y thử một miếng, vội nhổ ra, đứng dậy: “Tôi đi mở cửa, ông ăn nhanh lên rồi mau rời khỏi đây.”

Nói xong, mặc kệ phản ứng của gã đàn ông vô gia cư ra sao, có hiểu lời cô nói hay không, cô trở về phòng, cầm tấm ảnh tập thể trên bàn đầu giường lên, đưa tay chạm vào Lâm Lâm trên bức ảnh: “Lâm Lâm...”

Tiếc là, không phải cô tự mình ra tay.

Bịch—

Cô tức giận ném tấm ảnh tập thể vào thùng rác.

...

Người chết trong biệt thự xuất hiện vào đêm thứ hai, lúc Lâm Dị vào bếp tìm dụng cụ đã chú ý tới, đúng thật là có mười hai người, còn có La Diệc, Cao Húc, Hà Duệ và Tăng Tĩnh.

Nhưng không hề xuất hiện ‘một lệ quỷ hung tợn hơn cả ở trong căn biệt thự này’ như lời ả váy áo đỏ từng nói.

Lâm Dị sửng sốt nghĩ tới một chuyện, lệ quỷ hung tợn kia hẳn đã rời khỏi căn biệt thự, nó không chết tại căn biệt thự này mà bị xử tử vì tội ác của mình.

Điểm này có thể chứng minh cho toàn bộ suy đoán logic của cậu.

Lâm Dị hít sâu một hơi, dồn hết sức lực lên cổ họng, cao giọng nói: “Tôi là Lâm Lâm...”

Ở mặt sau tấm ảnh có một dòng chữ— Chúc mừng sinh nhật cục cưng của mình, Lâm Lâm yêu cậu.

Lâm Dị trong tủ lạnh dùng hết sức lực mới hét lên được câu nói ấy, nhưng đó lại là một âm thanh rất yếu ớt phát ra từ tủ lạnh, bước đi của ả váy áo đỏ gần như có thể lấn át giọng nói của cậu.

Nhưng ả váy đỏ chợt khựng lại, đột nhiên nhìn chăm chăm vào tủ lạnh.

Lâm Lâm.

Lâm Lâm.

Cái tên đã từ lâu không được nhắc đến, lâu đến nỗi ả váy đỏ tưởng rằng bản thân sẽ quên mất cái tên này, nhưng một khi đã gợi lại, nó như tia sét đánh thẳng vào ký ức phủ đầy bụi của ả váy đỏ trong một khoảng thời gian dài đằng đẳng.

Bị bạn bè phản bội và bỏ rơi, không thể tự mình trả thù...

Ả váy đỏ lao về phía tủ lạnh một cách điên rồ, rồi từ bên ngoài mở cửa tủ ra.

Chương 42: Quái vật 2-6

Anh Châu, anh là quái vật 2-6...-

Chương 42: Quái vật 2-6

Cửa tủ lạnh mở ra, không khí trong lành cuối cùng cũng tràn vào, thế nhưng Lâm Dị dường như đã quên mất cách hít thở. Ánh sáng từ phòng bếp lóa đến nỗi khiến hai mắt Lâm Dị đau nhức, nhưng cậu không dám nhắm mắt lại để tránh thứ ánh sáng tưởng như không bao giờ có thể nhìn lại được nữa. Cậu chỉ cố dùng cái tên 'Lâm Lâm' để kích thích ả váy đỏ, nhưng hậu quả ra sao thì Lâm Dị lại không dám chắc.

Lâm Dị đã ở trong tủ lạnh và duy trì tư thế vịn vẹo này quá lâu, cho nên bây giờ dù là cử động một ngón tay thôi cậu cũng cảm thấy rất khó khăn rồi.

Dù nói là NPC chỉ giết người vào ban đêm, nhưng nếu cái tên này khiến ả váy đỏ chịu kích thích quá lớn, việc cậu bị tấn một trận hay bị đâm hai lần mà không ảnh hưởng đến tính mạng cũng đều không thỏa đáng chút nào.

Lâm Dị phải đảm bảo cậu vẫn có thể đi lại được, đồng thời cần phải nhanh chóng ngăn cản Âu Oánh đi tới chỗ Tần Châu phục bàn.

Vì vậy Lâm Dị cố gắng mở mắt ra nhìn, đúng như cậu dự đoán, ả váy đỏ đang cực kỳ tức giận, con dao làm bếp trong tay ả run rẩy theo theo bắp cánh tay co giãn của ả, ánh sáng phản chiếu qua lưỡi dao ánh lên vẻ lạnh lẽo.

Lâm Dị có thể nhận thấy, ả váy đỏ muốn giết chết cậu lắm rồi đây.

"Tôi được Lâm Lâm... sử dụng như một công cụ hình người để truyền tin."
Lâm Dị nói thêm nửa câu sau, khàn giọng nói: "Lâm Lâm có lời nhắn muốn tôi gửi đến cô."

Lâm Dị nói xong liền im lặng, không dám nói thêm gì nữa, cậu sợ lại chọc giận ả váy đỏ, khiến ả đóng cửa tủ lạnh lại thì toang.

Toàn thân cậu tê liệt cả rồi, nếu ả váy đỏ đóng cửa tủ lạnh lại, cậu chỉ có thể bất lực nằm nhìn, thậm chí còn không còn sức lực để kêu cứu.

Ả váy đỏ trừng mắt nhìn Lâm Dị, lồng ngực không ngừng lên xuống phập phồng, như đang đè nén một loại cảm xúc nào đó. Một lúc lâu sau, đủ dài cho đến khi Lâm Dị có thể hít thở bình thường không khí trong lành, đầu óc

minh mãi trở lại, ả váy đỏ mới bình tĩnh hơn một chút.

Tuy nhiên, con mắt của ả vẫn dán chặt vào Lâm Dị, nỗi oán hận tỏa ra từ ánh nhìn kia giống như đang muốn khoét người đang ở trong tủ lạnh ra thành từng lỗ nhỏ.

“Là gì?”

Cuối cùng cũng chờ được câu trả lời của ả váy đỏ, trong lòng Lâm Dị mới yên tâm hơn một chút, cậu mở miệng nhẹ nhàng nói một chữ.

Âm thanh nhỏ đến mức Lâm Dị còn không nghe thấy bản thân nói gì, huống chi là ả váy đỏ, vì vậy ả lặp lại: “Là gì!”

Lâm Dị lặp lại chiêu trò cũ, ả váy đỏ nhìn cậu một cái, sau đó bước tới kéo cậu ra khỏi tủ lạnh.

Không còn bị chèn ép trong không gian chật hẹp và ngột ngạt nữa, Lâm Dị nằm tê liệt trên mặt đất như bùn nhão, thậm chí cậu có thể cảm nhận được mạch máu trong cơ thể đang hoạt động trở lại, cảm giác tứ chi tê cứng như bị kim châm vào cũng dần dần mềm ra.

“Là gì!” ả váy đỏ trừng mắt nhìn Lâm Dị, hỏi lại lần thứ ba.

Lúc này Lâm Dị mới có sức lực cất cao giọng nói: “Ngày mai tôi sẽ nói cho cô biết.”

Nhìn thấy ả váy đỏ hình như đang chuẩn bị giơ dao ra, Lâm Dị vội vàng nói: “Cô ta nói vậy mà, tôi không lừa cô đâu. Không thì sao tôi lại biết tên cô ta chứ, hơn nữa giấu diếm cô thì tôi được lợi ích gì đâu.”

ả váy đỏ nhìn chằm chằm Lâm Dị, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: “Người lấy trộm tấm ảnh của ta.”

“Tôi không biết tấm ảnh nào cả.”

Cái tên “Lâm Lâm” xuất hiện trong lời chúc được viết đằng sau tấm ảnh, Lâm Dị cũng đoán được ả váy đỏ sẽ liên tưởng đến tấm ảnh bị trộm mất nên cậu đuổi người thành hình chữ đại (大). Thứ nhất là để mạch máu lưu thông, nhanh chóng khôi phục sức lực, thứ hai là để ả váy đỏ khám xét người cậu.

Lâm Dị nói: “...Không tin thì lục soát đi.”

ả váy đỏ vẫn không rời mắt khỏi Lâm Dị, sau đó quỳ xuống kiểm tra cơ thể cậu.

Cùng lúc đó, tầng hai biệt thự.

Trái tim Trần Tiến Nam và Chu Càn như thắt lại, tuy bọn họ đã gia nhập hội sinh viên được khá lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên họ tiến vào Thế giới Quy tắc, lại còn là quy tắc 2-6 tồn tại mười năm chưa có cách giải quyết nữa chứ.

Hai người luôn cho rằng chỉ cần nắm được tuyến chính của Thế giới Quy tắc là có thể an toàn rời khỏi đây rồi, vậy mà bọn họ còn cần phải tìm được quái vật 2-6 mới có thể tiến hành phục bàn. Một khi có chút sai sót nhỏ nhặt hay chi tiết mơ hồ nào, thứ chờ đợi họ chính là cái chết.

Trước đây, bọn họ chưa từng nghe qua việc quái vật 2-6 nhập vào một trong số bọn họ. Bây giờ vừa mới biết được tình hình thì phải theo Âu Oánh đi phục bàn.

Nhưng điều còn nan giải hơn cả chính là quái vật 2-6 nhập vào Tần Châu, trụ cột mà Trần Tiến Nam và Chu Càn vẫn luôn coi trọng.

“Chị Âu Oánh.” Trần Tiến Nam gọi.

Âu Oánh quay đầu lại, Trần Tiến Nam nói: “Hay là...”

Âu Oánh nói: “Ở đây đợi chị cũng được.”

Hiện tại bọn họ đang ở hành lang tầng hai biệt thự, cách phòng Tần Châu còn có mấy mét nữa thôi. Vốn dĩ ba người đã bàn bạc cùng nhau đến phòng Tần Châu, Âu Oánh phụ trách việc phục bàn, hai người ở phía sau đứng chờ.

Điều này có thể ngăn chặn Tần Châu đột nhiên nổi điên giết người trước khi Âu Oánh kịp mở miệng phục bàn.

Thấy Âu Oánh hiểu nhầm ý mình, Trần Tiến Nam vội vàng nói: “Chị Âu Oánh, chị hiểu nhầm rồi. Ý em không phải vậy. Điều em muốn nói là, hay để em thay chị phục bàn cho? Tốc độ nói của em nhanh lắm. Nhộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chị Âu Oánh, chị còn có thể tiếp tục hỗ trợ em. Chị mà gặp chuyện là bọn em cũng toang luôn đấy.”

Chu Càn kìm lại nỗi căng thẳng trong lòng, gật đầu: “Đúng vậy.”

Bởi vì hiểu lầm Trần Tiến Nam sợ hãi, Âu Oánh xin lỗi cậu ta trước, sau đó tiếp tục: “Để chị phục bàn cho.”

Phục bàn không đơn giản chỉ là nói cho quái vật 2-6 về nội dung cốt truyện của tuyến chính trong Thế giới Quy tắc. Bọn họ phục bàn dựa trên những manh mối tìm được để suy luận ra, trong quá trình đó chắc chắn sẽ bị quái

vật 2-6 moi ra sơ hở. Nếu người phục bàn không kịp thời vá lỗi thì việc phục bàn được coi như thất bại.

Thấy Âu Oánh vẫn kiên quyết như vậy, Trần Tiến Nam và Chu Càn quay mặt nhìn nhau, cũng không cố gắng thuyết phục cô nữa. Âu Oánh tiếp tục đi về phía phòng Tần Châu, Trần Tiến Nam và Chu Càn theo chân cô đi phía sau.

Đến phòng Tần Châu, Âu Oánh hít sâu một hơi, đưa tay gõ cửa.

Lần gõ cửa đầu tiên, trong phòng không có một tiếng động nào, mãi đến khi Âu Oánh gõ cửa lần thứ ba, giọng nói của Tần Châu mới từ trong phòng truyền ra.

“Ai?”

Âu Oánh khẽ lắc đầu với Trần Tiến Nam và Chu Càn, ra hiệu bọn họ không cần hoảng sợ. Sau đó Âu Oánh nói: “Anh Châu, là em đây.”

Trong phòng yên tĩnh một lát, sau đó âm thanh của Tần Châu lại vang lên: “Anh đã bảo đừng tới gần anh rồi mà, nhóc thiên tài chưa nói với em sao?”

Lời nói của Tần Châu khiến Âu Oánh liên tưởng tới định luật niềm tin.

Hãy vững tin vào một điều gì đó, khi bạn đã xác định được đó là thứ gì, thì chắc chắn nó sẽ như vậy. Lúc Âu Oánh biết được Tần Châu là quái vật 2-6 qua lời của Lâm Dị, dường như cô cũng có thể nhìn ra được một số manh mối từ vài chi tiết nhỏ.

Trong tình hình lúc này, Tần Châu trực tiếp gọi Lâm Dị bằng tên sẽ thích hợp hơn là ‘Nhóc thiên tài’.

Âu Oánh đè nén thứ cảm xúc đang dâng trào trong lòng, cố gắng bình tĩnh nói: “Em có chuyện quan trọng muốn nói với anh, anh Châu, anh mở cửa đi.”

Trong phòng yên tĩnh một lát, sau đó vang lên tiếng bước chân.

Trần Tiến Nam và Chu Càn lập tức trở nên căng thẳng vì tiếng bước chân đang tiến tới gần cửa phòng, ‘cạch’, tiếng mở khóa cửa vang lên.

Dây thần kinh của hai người vốn đã căng thẳng lắm rồi, giờ lại như căng lên một tầm cao mới.

“Có chuyện gì vậy?” Tần Châu đứng ở cửa, nhìn ba người bên ngoài.

Âu Oánh đi vào, Tần Châu cũng không chặn cửa ngăn cản bọn họ, sau khi ba người vào phòng, Tần Châu nhìn tập trung vào ba người, vẻ hưng phấn trong

mắt chợt lóe lên rồi rất nhanh lại vụt tắt.

“Anh Châu, anh là quái vật 2-6...”

Âu Oánh nói xong liền thấy Tần Châu đang nhìn chăm chăm mình: “Chuyện này có phải thật hay không thì để sau rồi nói.”

Tần Châu cau mày, Âu Oánh tiếp tục: “Anh Châu, Lâm Dị biến mất rồi.”

Trần Tiến Nam và Chu Càn ở sau Âu Oánh bỗng sửng sốt, không biết vì sao Âu Oánh lại đột ngột thay đổi chủ đề như vậy.

Tần Châu nhìn Âu Oánh, lông mày nhíu lại không hề dụi đi mà càng trông nhăn nhó hơn: “Biến mất là ý gì?”

“Nghĩa đen.” Âu Oánh nói: “Em nghe Lâm Dị nói đêm qua em ấy vô tình đánh rơi nhiệt kế ở tầng một biệt thự, vì lo lắng bọn mình hít phải thủy ngân nên hôm nay lúc trời sáng, em ấy đi dọn thủy ngân một mình. Nhưng sau đó lại không thấy quay về nữa.”

Tần Châu hỏi: “Chưa đi tìm sao?”

“Em và Trình Dương ban đầu cũng đi tìm rồi, nhưng vẫn không thấy em ấy đâu.” Âu Oánh hỏi: “Anh Châu, chắc Lâm Dị sẽ không xảy ra chuyện đâu đúng không?”

Tần Châu nói: “Em với Trình Dương tìm những chỗ nào rồi?”

“Em với Trình Dương tìm trong phòng bếp, tất cả nhà vệ sinh của cả ba tầng biệt thự, nhưng không thấy Lâm Dị đâu cả.” Âu Oánh nói: “Sau ván chơi An Khoa, Lâm Dị cũng không thấy xuất hiện. Lúc đó anh không nhận ra sao?”

Tần Châu dừng một chút, nói: “Tắt đèn tối, không rõ tình hình.”

Âu Oánh gật đầu, tựa như đồng ý với lời giải thích của Tần Châu, sau đó nói: “Sau khi ván chơi An Khoa kết thúc, em bảo Trình Dương, Tô Thiên Lạc và Lý Đăng đi tìm, còn ba bọn em tới chỗ anh để thuật lại tình hình.”

Tần Châu: “Biết rồi.”

Âu Oánh: “Vâng.”

Một lúc sau, Tần Châu mới hỏi: “Chỉ vậy thôi? Không còn gì nữa à?”

Âu Oánh nói: “Chỉ vậy thôi, không còn nữa.”

Tần Châu nhìn chăm chăm Âu Oánh, sắc mặt dần dần tối lại.

Âu Oánh nói: “Anh Châu, anh nghĩ Lâm Dị ở đâu?”

Tần Châu không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Âu Oánh, một lúc lâu sau mới nói: “Biệt thự này dù lớn đến đâu cũng chỉ có vậy thôi, Lâm Dị không thể ra ngoài được, chỉ có thể ở đâu đó trong đây.”

“Cũng đúng.” Âu Oánh gật đầu: “Vậy bọn em tiếp tục đi tìm đây.”

Nói xong, cô lại quay sang Trần Tiến Nam và Chu Càn: “Chúng ta đi tìm Lâm Dị thôi.”

Cuộc gặp mặt Tần Châu đến đây là kết thúc, Âu Oánh nhanh chóng rời khỏi phòng, quay lại thúc giục Trần Tiến Nam và Chu Càn: “Sao còn đứng đó vậy?”

“À, bọn em tới ngay.” Trần Tiến Nam và Chu Càn vội vàng đi theo.

Âu Oánh đi về phía trước không quay đầu lại, Trần Tiến Nam bước nhanh đến bên cạnh Âu Oánh, thấp giọng hỏi: “Chị Âu Oánh, chị không phục bàn nữa sao? Lúc này có chuyện gì ạ?”

Chu Càn cũng hỏi: “Chị Âu Oánh, anh Châu không phải là quái vật 2-6 à?”

Trần Tiến Nam nói: “Em thấy anh Châu không giống quái vật 2-6 đâu.”

Mặc dù hai người vẫn chưa thả lỏng hoàn toàn, nhưng lúc Âu Oánh và Tần Châu nói chuyện, bọn họ lén lút chú ý tới Tần Châu, cũng chẳng thấy Tần Châu có gì bất thường cả.

“Là anh ấy.” Âu Oánh không dừng lại, nhưng vẻ mặt bình tĩnh của cô lại có chút căng thẳng: “Tuyến chính có vấn đề.”

Trần Tiến Nam và Chu Càn đều sửng sốt, Trần Tiến Nam vội vàng muốn hỏi, nhưng Âu Oánh lại nói trước: “Ép chúng ta phục bàn là cái bẫy do quái vật 2-6 giăng ra.”

“Bẫy...bẫy sao?” Chu Càn kinh ngạc: “Chị Âu Oánh, sao chị biết đó là bẫy chứ?”

Cuộc đối thoại giữa Âu Oánh và Tần Châu còn chưa tới ba phút, làm sao mà chỉ trong ba phút cô lại có thể nhận ra đó là bẫy được?

“Rời khỏi đây rồi nói chuyện.” Âu Oánh nhận ra Chu Càn muốn quay đầu lại, vội vàng ngăn cản: “Đừng quay đầu.”

Nhưng đã quá muộn, Chu Càn không quay đầu nhưng Trần Tiến Nam thì có.

Phía đằng sau, Tần Châu bước ra khỏi phòng, đứng ở hành lang, thâm trầm

nhìn chăm chăm vào bóng lưng ba người họ.

Chương 43: Quái vật 2-6

Ả váy đỏ lẳng lẽ nhìn vào trong phòng-

Chương 43: Quái vật 2-6

Trần Tiến Nam sợ hãi vội vàng quay người lại, ba người nhanh chóng đi qua hành lang xuống dưới tầng một căn biệt thự.

Sắc mặt bình tĩnh của Âu Oánh giờ đây chỉ còn vẻ lo lắng, mặc dù cô tạm thời đổi ý không phục bàn, nhưng dấu sao tím mẩn che kia cũng đã bị chọc thủng mất rồi.

Sau khi Chu Càn nhìn thấy vẻ mặt của Trần Tiến Nam đã hoàn toàn chắc chắn Tần Châu chính là quái vật 2-6. Cậu ta quen biết Trần Tiến Nam từ lâu nhưng đây là lần đầu tiên Chu Càn thấy Trần Tiến Nam sợ hãi như vậy .

Vì thế Chu Càn không nhịn được bèn hỏi lại: “Chị Âu Oánh, rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy ạ?”

Tại sao việc phục bàn tự nhiên lại biến thành cái bẫy chứ?

Âu Oánh hít sâu một hơi, đúng thật cô cho rằng nếu quái vật 2-6 là Tần Châu thì việc phục bàn sẽ không hề đơn giản chút nào, cho nên cô cũng đặc biệt gọi Trần Tiến Nam và Chu Càn đi theo mình. Chỉ là cô không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, nhưng Âu Oánh cảm thấy điều này hết sức bình thường.

“Mục đích của việc quái vật giết người là để đảm bảo sự tiếp diễn trong Thế giới Quy tắc. Quái vật 2-6 giết chết La Diệc vì nó muốn suy nghĩ của chúng ta thêm rối loạn. Nếu chúng ta đào sâu hơn sẽ nhận thấy, mục đích của nó là duy trì trật tự Thế giới Quy tắc 2-6 sao cho không bị bại lộ.” Âu Oánh giải thích với Trần Tiến Nam và Chu Càn: “Nhưng nó giết Lâm Dị thì được lợi ích gì chứ? Quái vật 2-6 là anh Châu. Chẳng lẽ nó ngu ngốc đến mức nghĩ rằng chỉ có một mình Lâm Dị biết danh tính của nó thôi sao? Tưởng Lâm Dị sẽ giúp nó giữ bí mật hay gì? Không thể như vậy. Nếu nó thực sự muốn giết người để tiếp tục che giấu danh tính của mình, nó không chỉ giết mỗi Lâm Dị, mà nên giết thêm chị và Trình Dương, vì hai người bọn chị ở chung phòng với Lâm Dị mà.”

“Anh Châu có rất nhiều cơ hội để giết bọn chị. Ví như anh ấy có thể ra tay vào hồi sáng, lúc mà chị với Trình Dương đi tìm Lâm Dị. Hoặc ở ván chơi An

Khoa, anh ấy có thể lợi dụng bóng tối để giết bọn chị mà người không biết, quỷ không hay. Dù sao chị và Trình Dương cũng chẳng nhìn thấy gì hết. Nhưng anh ấy lại đi bật đèn chứ không động tay động chân gì cả.” Âu Oánh nói: “Lúc đấy chị còn tưởng anh ấy vẫn đang diễn đó, cho đến khi chị thấy những nốt đỏ trên mặt anh ấy . “

Tần Châu không thèm che đi nốt đỏ trên mặt, đó là vết loét khi da tiếp xúc với thủy ngân gây ra, nếu Tần Châu muốn che giấu thân phận, lẽ ra hẳn nên chọn từ chối mở cửa, chứ không phải để ba người họ ngang nhiên vào phòng như vậy.

Vì thế Âu Oánh lập tức nhận ra Tần Châu không hề có ý định che giấu thân phận. Khoảnh khắc đó, bỗng chốc cô nhớ tới La Diệc. Sau khi Tần Châu giết La Diệc, thay vì vứt xác anh đi, hẳn lại để công khai cho mọi người biết rằng La Diệc đã chết.

Nhưng bây giờ bọn họ vẫn chưa rõ Lâm Dị còn sống hay đã chết, mọi người vẫn ôm hi vọng, nếu chưa tận mắt thấy thi thể của Lâm Dị, bọn họ sẽ tin rằng Lâm Dị còn sống, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Chỉ cần Âu Oánh giữ vững hi vọng như vậy, đương nhiên cô sẽ không mắc câu của hắn rồi.

Tần Châu muốn lợi dụng sự lo lắng của Âu Oánh dành cho Lâm Dị, khiến đầu óc cô rơi vào trạng thái bốc đồng. Những nốt đỏ trên mặt hắn giống như đang cho Âu Oánh một lời khẳng định, hắn chính là quái vật 2-6, nếu muốn cứu Lâm Dị thì đừng chần chừ nữa, mau chóng phục bàn đi.

Khóe mắt Âu Oánh hơi ửng hồng, cô mừng vì bản thân đã phản ứng kịp thời trong khoảnh khắc quan trọng đó, nếu không, hậu quả ra sao thì đúng là khó có thể tưởng tượng được.

Nhưng cô vẫn ôm hi vọng rằng chắc chắn Lâm Dị chưa chết, cậu chỉ bị Tần Châu nhốt ở đâu đó thôi.

Trần Tiến Nam và Chu Càn kinh ngạc nhìn nhau, Chu Càn hỏi: “Chị Âu Oánh, vậy giờ chúng ta...”

“Phải thận trọng hơn trước.” Âu Oánh nói.

Tần Châu đã biết mình bị bại lộ, còn bọn họ thì nhận ra tuyến chính trong tay chỉ là một cái bẫy, hiện tại thế cân bằng giữa họ và Tần Châu đã bị phá vỡ, mất đi điều đó, quan hệ của hai bên sẽ càng thêm căng thẳng, khó nhằn và đáng sợ hơn . Không ai đảm bảo được Tần Châu sẽ làm gì trong hoàn cảnh

như này.

Trần Tiến Nam rùng mình khi nhớ lại vẻ mặt u ám của Tần Châu lúc đứng ở hành lang: “Tuyển chính sai rồi, vậy phải làm lại từ đầu sao...”

Âu Oánh đang định nói gì đó thì giọng nói ngạc nhiên của Trình Dương từ trong bếp vang lên: “Đệt mẹ, đệt mẹ, đệt mẹ, anh Lâm Dị của tôi ơi, đệt mẹ, anh vẫn còn sống! Đệt mẹ. “

Trình Dương kích động đến mức ăn nói vô tri luôn rồi.

Tảng đá lớn đè nặng trong lòng Âu Oánh đột nhiên rơi xuống, cô đưa tay dụi mắt, mu bàn tay cảm thấy ướt ươn ướt: “Vào xem thử.”

Ba người họ chạy lon ton vào phòng bếp, Trình Dương rơi vào trạng thái xuất thần, điên cuồng lắc lắc cánh tay Lâm Dị để bày tỏ cảm xúc.

“Vừa rồi tôi nghe thấy có tiếng động trong phòng bếp, lục tung cái biệt thự này rồi vẫn không thấy anh đâu, bọn tôi cũng chạy tới nhà bếp mấy lần rồi đấy, mà chẳng thấy anh, anh ở đâu vậy chứ?” Trình Dương kích động hỏi.

Lâm Dị vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, Trình Dương đỡ cậu ngồi trên sàn nhà, vốn định kêu Trình Dương dẫn mình đi ngăn cản Âu Oánh, nhưng lúc cậu ngẩng đầu thì đã thấy Âu Oánh ở đây rồi. Bây giờ, Lâm Dị mới chỉ về phía tủ lạnh.

Mọi người nhìn về phía ngón tay của cậu, Trình Dương nổi cả da gà: “Đậu má.”

“Trình Dương.” Sau khi Âu Oánh nhìn sang tủ lạnh, nỗi sợ hãi còn sót lại trong lòng càng trở nên rõ ràng hơn, cô biết Lâm Dị ở trong tủ lạnh lâu như vậy chắc chắn không dễ chịu chút nào, Âu Oánh ngăn Trình Dương đang sốt sắng muốn hỏi thăm Lâm Dị lại, nói: “Đưa Lâm Dị đi nghỉ ngơi trước đã.”

Trình Dương: “À, vâng, vâng.”

Sau đó cậu ta lại nói: “Anh Lâm Dị, anh cần tôi công không?”

Lâm Dị lắc đầu: “Chân tôi vẫn đi được.”

Âu Oánh nói: “Trình Dương, vậy em đỡ Lâm Dị nhé.”

Trình Dương: “À, vâng, không vấn đề ạ.”

Ngoại trừ Diệp Quỳnh, những người khác đều đang ở trong bếp, ả váy đồ cũng vậy. Chỉ là mọi người đều nóng lòng muốn cứu người nên ai để ý tới ả

cả.

Âu Oánh nhìn thoáng qua ả váy đỏ, cô phát hiện ánh mắt của ả khóa chặt lên người Lâm Dị.

Âu Oánh suy nghĩ một chút, sau đó nói với những người khác: “Đi cùng nhau hết đi.”

Cô nghĩ Lâm Dị chắc đã phát hiện ra gì đó rồi, nhưng cho dù Lâm Dị không biết gì thì họ vẫn tò mò về chuyện xảy ra giữa cậu và Tần Châu.

Sau khi những người khác theo Lâm Dị và Trình Dương ra khỏi phòng bếp, Âu Oánh hỏi ả váy đỏ: “Bữa trưa vẫn chưa chuẩn bị xong à?”

Ả váy đỏ quay sang trừng mắt với Âu Oánh.

Âu Oánh nói: “Nếu chưa chuẩn bị xong thì thôi, giờ cũng quá giờ ăn trưa rồi, không cần gọi bọn tôi đâu.”

Ả váy đỏ chẳng ừ hử gì, Âu Oánh cũng quay người rời khỏi phòng bếp.

Sau khi Âu Oánh trở về phòng, Trần Tiến Nam và Chu Càn cũng vừa đúng lúc dẫn Diệp Quỳnh tới.

Thấy Âu Oánh nhìn Diệp Quỳnh, Lâm Dị nói: “Em bảo hai đàn anh đưa anh Diệp Quỳnh tới đây đây.”

Âu Oánh gật đầu, bây giờ cô càng chắc chắn hơn, Lâm Dị đã phát hiện ra gì đó rồi.

“Chị Âu Oánh, chị không phục bàn sao?” Mặc dù Thế giới Quy tắc 2-6 vẫn đang diễn ra, Lâm Dị cũng đoán được Âu Oánh đã kịp thời phản ứng lại và không bị cắn câu, nhưng cậu muốn xác nhận lại lần nữa cho chắc

“Để như này sẽ thoải mái hơn.” Âu Oánh đi tới, đặt một chiếc gối lên phía sau Lâm Dị đang ngồi tựa lưng vào đầu giường, sau đó cô nhìn mọi người đang đứng một bên, rồi quay sang nhìn Lâm Dị: “Chị không.”

Cô tường thuật lại những phân tích của mình, Trình Dương nghe xong lộ ra vẻ bối rối: “Trời mẹ, nguy hiểm thật đấy.”

Sau khi nói xong, Âu Oánh hỏi Lâm Dị: “Chị nói đúng không?”

Lâm Dị trả lời: “Đàn chị siêu thật đấy.”

Âu Oánh cười khở nói: “Nếu chị mà giỏi vậy thì đã không để em gặp nguy hiểm rồi.”

“Đây là vấn đề của em thôi.” Lâm Dị ngượng ngùng nói: “Không liên quan gì đến đàn chị hết.”

“Họ tò mò chuyện của em lắm đấy, kể cho bọn họ biết đi.” Âu Oánh lại cười.

Trình Dương vội vàng gật đầu: “Phải rồi, sao anh lại bị nhốt trong tủ lạnh chứ?”

Lâm Dị đáp lời: “Đêm qua em đụng phải quái vật 2-6. Em có một tật xấu, mỗi khi căng thẳng quá độ sẽ quên mất một số việc. Cho nên em đã quên mất chuyện mình từng giáp mặt với đàn anh trước đó.”

Cậu kể cho mọi người nghe những chuyện đã xảy ra trong bếp tối qua, nhưng lại giấu đi sự xuất hiện của ‘nó’.

Lâm Dị nói: “Cho nên sáng nay em lại đụng phải đàn anh, em chưa kịp phòng thủ gì đã bị anh ấy đánh lén rồi.”

Tất cả mọi người nghe Lâm Dị tường thuật xong đều cảm thấy ngàn cân treo sợi tóc, Âu Oánh nói: “May mà Trình Dương tìm thấy em đấy.”

Trình Dương vội vàng nói: “Đâu có, lúc ba người bọn em quay lại phòng bếp, anh Lâm Dị đã ra khỏi tủ lạnh rồi.” Vừa nói, Trình Dương vừa gõ vào đầu mình: “Mẹ kiếp, đầu óc của em, rõ là em nghe thấy có tiếng động, nhưng không nghĩ tới chuyện mở cửa tủ lạnh kiểm tra.”

Âu Oánh sững sốt một chút: “Là... ả váy đỏ thả em ra?”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Chu Càn khó hiểu: “Hóa ra ả váy đỏ đứng về phía chúng ta à!”

Trần Tiến Nam và Tô Thiên Lạc lại có ý kiến trái ngược với Chu Càn: “Chắc không phải đâu. Nếu cô ta đứng về phía bọn mình thì đã không chơi cái trò An Khoa kiểu vậy rồi. Rõ ràng cô ta muốn mình chết hết mà.”

Lý Đăng trực tiếp hỏi Lâm Dị: “Sao cô ta lại thả em ra?”

Lâm Dị nói: “Em phân tích lại tuyến chính.”

Nhắc đến ‘tuyến chính’, Trần Tiến Nam và Chu Càn không khỏi nhích lại gần Lâm Dị một chút, vừa rồi họ còn đang ủ rũ vì tưởng phải tìm tuyến chính lại từ đầu, nhưng không ngờ Lâm Dị đã suy luận ra rồi.

Âu Oánh nói: “Chúng ta không cần đi ăn trưa nữa đâu, em cứ thông thả đi, đừng lo lắng quá.”

“Được.” Lâm Dị nghiêng đầu ho khan một tiếng, sau đó nói: “Chắc chắn ả váy đỏ đã mời bạn bè mình đến nhà để chơi một trò chơi tâm linh nào đó. Trong lúc đang chơi thì xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, đã khiến ả váy đỏ thỏa thuận với một người ngoài giết chết nhóm bạn của mình.”

“Trò chơi An Khoa có lựa chọn ‘Một con lệ quỷ hung tợn hơn cả đang ở trong biệt thự’. Chắc hẳn, ‘Con lệ quỷ’ này là người đã thỏa thuận với ả váy đỏ. Hẳn là người chết nhưng đêm hôm trước lại không xuất hiện, điều đó có nghĩa hẳn chết ở bên ngoài căn biệt thự. Nhưng đồng thời hẳn cũng tồn tại ở đây, tức là cái chết của hẳn nhất định có liên quan đến căn biệt thự này. Cho nên ‘chết bên ngoài nhưng lại hiện diện ở bên trong căn biệt thự’ có thể giải thích là, hẳn đã hợp tác với ả váy đỏ giết chết 12 người bạn kia, sau đó bị bắt và bị kết án tử hình. Chỉ như vậy, cái chết của hẳn mới có thể liên quan đến căn biệt thự này.”

Lâm Dị cố gắng nói chi tiết nhất có thể, sau đó hỏi Trình Dương: “Anh Trình Dương, anh hiểu được những gì tôi nói không?”

Trình Dương có chút bất ngờ gật đầu, Lâm Dị lại tiếp tục nói, nếu Trình Dương hiểu được thì những người khác sẽ hiểu được thôi.

“Không thể có chuyện ả váy đỏ muốn giết chết bạn bè mình ngay từ đầu được. Chắc chắn có tai nạn ngoài ý muốn xảy ra trong lúc chơi trò chơi tâm linh kia. Vụ tai nạn này khiến bạn bè cô ta cho rằng cô ta đã chết, thậm chí cái chết đó còn liên quan tới họ. Nhưng rồi sự thật là ả váy đỏ không chết mà quay lại xuất hiện trước mặt bọn họ. Điều này được chứng minh bằng quy tắc tử vong ‘tin rằng trên đời này có ma quỷ’, dù bọn họ đã chết rồi trở thành linh hồn vất vưởng trong biệt thự, họ vẫn không muốn tin vào điều đó, hoặc nói cách khác, bọn họ không dám tin ả váy đỏ đã biến thành quỷ rồi tới kết liễu mạng sống của họ.” Lâm Dị tiếc nuối: “Nhưng tai nạn ngoài ý muốn này là gì mà khiến ả váy đỏ hợp tác với người khác giết chết nhóm bạn của mình. Em vẫn chưa tìm được manh mối chứng minh cho suy đoán đó.”

Âu Oánh nói: “Không sao, em cứ nói trước đã.”

Lâm Dị tiếp tục: “Vì chuyện cô ta giả chết có liên quan đến bạn bè, cho nên có thể cô ta đã bị bạn bè phản bội.”

Đây là vấn đề khá dễ đoán, hầu hết mọi người trong phòng đều nghĩ như vậy.

Lâm Dị nói xong lại bổ sung thêm: “Phản bội chỉ là một suy đoán mơ hồ, tại sao ả váy đỏ lại bị phản bội, tại sao đột nhiên lại có thêm một người nữa, tại sao ả váy đỏ lại đạt được thỏa thuận với người kia? Chúng ta vẫn chưa có đủ

manh mối để làm sáng tỏ những điều này.”

Lý Đăng bỗng nhiên nói: “Em nói bọn họ đang chơi trò chơi tâm linh nhỉ. Có khi nào kẻ này là con quỷ được ả váy đỏ triệu hồi không? Cho nên bạn bè của ả không quan tâm đến sự sống chết của ả váy đỏ nữa.”

Tô Thiên Lạc vặn lại: “Không thể nào, không phải Lâm Dị nói rồi sao? ả váy đỏ là người yêu thích chủ đề tâm linh, mà bản thân trò chơi vốn là triệu hồi quỷ mà. Nếu ả váy đỏ mà triệu hồi được thật, thì lại chẳng sướng run người ấy chứ. Còn ngộ nhỡ ả váy đỏ là Diệp công thích rỗng (*), thì chả lẽ mình ả sợ quỷ còn bạn bè ả không sợ sao? Lúc đó ai rảnh mà cứu ả nữa, lo thân mình chạy trốn chưa xong. Vì chuyện đó mà ả váy đỏ đổ lỗi cho bạn bè mình thì vô lý quá.”

(*): chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài, còn thực chất bên trong thì không

Chu Càn tán thành với Tô Thiên Lạc: “Nếu là quỷ được triệu hồi, thì sao nó lại giết chết 12 người kia, chỉ chừa ả váy đỏ ra chứ?”

Lý Đăng nói: “Nếu như ả váy đỏ cũng là quỷ thì sao?”

Lâm Dị lắc đầu nói: “Không phải.”

Trước đây cậu từng suy đoán ả váy đỏ là con người vì ả có thể dùng đĩa để ăn, giờ cậu đã có bằng chứng trực quan hơn: “Lúc cô ta kéo em ra khỏi tủ lạnh, em có chạm vào cô ta.”

Mặc dù lạnh lẽo nhưng vẫn là một thực thể khác hẳn với sự tồn tại của những con quỷ hồn mà họ gặp vào hai đêm trước.

Lý Đăng bị thuyết phục: “Mẹ kiếp, vậy rốt cuộc chuyện quái gì đã xảy ra.”

Âu Oánh ở một bên im lặng hồi lâu, sau đó cô nhìn Lâm Dị: “Ván chơi An Khoa ngày hôm nay, ả váy đỏ đã cho con lệ quỷ kia xuất hiện rồi.”

Lâm Dị không bất ngờ lắm, cậu đã sớm dự đoán được, nếu ả váy đỏ đã đưa ra lựa chọn này, ả sẽ cố gắng khiến cho con quỷ kia xuất hiện.

Trình Dương ở bên cạnh cậu run rẩy nói: “Anh Lâm Dị, anh không biết trong trò chơi An Khoa, ả váy đỏ miêu tả con quỷ này đáng sợ cỡ nào đâu.”

Lâm Dị trầm mặc một lát, hỏi: “Đáng sợ cỡ nào?”

Trình Dương bắt chước giọng điệu của ả váy đỏ: “Thì ra trong biệt thự này còn có một con lệ quỷ hung tàn hơn, đáng sợ hơn. Nó sẽ tàn sát bọn người một cách bừa bãi! Nó sẽ vặn đứt tay chân, và rút đầu người ra khỏi cổ, sau

đó nó sẽ lột da, uống máu của bọn người, hahahahaha.”

Mặc dù Trình Dương chỉ bắt chước một hai phần của ả váy đỏ, nhưng đoạn văn này vẫn khiến những người trong phòng rung mình, Diệp Quỳnh vốn đã rất sợ hãi cũng rúc đầu vào góc tường run rẩy.

Trong phòng nhất thời trở nên im lặng, bầu không khí như chìm trong dòng nước đọng khiến người ta có chút khó thở. Một lúc sau, Trần Tiến Nam mới nói: “Giết người bừa bãi, ban đêm sao mà thoát được chứ, sao chúng ta không đi phục bàn luôn đi, dù gì cũng đã biết nội dung tuyến chính rồi.”

“Không.” Lâm Dị và Âu Oánh đồng thanh nói, Lâm Dị vội vàng: “...Chị, chị nói trước đi.”

“Không được phục bàn.” Âu Oánh lắc đầu nói: “Chúng ta vẫn chưa xác định được sự cố ngoài ý muốn kia là gì. Quái vật 2-6 đã tồn tại mười năm, lại còn có được ký ức của anh Châu, chắc chắn nó sẽ nắm được điểm này để vận lại chúng ta.”

Trần Tiến Nam thở dài: “Em cũng biết, nhưng chị Âu Oánh à, nếu giờ không phục bàn, tối nay chúng ta không còn đường thoát nữa rồi. Con quỷ này còn sống có thể giết chết mười hai người, thì lúc nó chết rồi thành bất khả chiến bại luôn mất. Nếu chúng ta đi phục bàn, có khi còn có tia hi vọng. ”

Chu Càn đồng tình với Trần Tiến Nam: “Chị Âu Oánh, em thấy Trần Tiến Nam nói cũng có lý. Đằng nào tối cũng chết, chi bằng bây giờ thử xem sao. Hơn nữa, anh Châu đã bị lộ rồi, có lẽ anh ấy cũng đang nghĩ cách để giết chúng ta, ngay cả anh La Diệc còn chết... trong tay anh Châu, chúng ta có thể sống được sao?”

Âu Oánh không thể phản bác được Chu Càn và Trần Tiến Nam, bọn họ nói không phải không có lý. Hơn nữa, trong đầu cô cũng đã đoán được quy tắc tử vong thứ hai là gì rồi.

Cô nói: “Giải pháp cho quy tắc tử vong thứ nhất là nói với chúng rằng trên đời này không có ma quỷ, mà quy tắc tử vong mới được sinh ra từ quy tắc tử vong hiện có, cho nên chị nghĩ quy tắc tử vong thứ hai là tin rằng trên đời này có ma quỷ.”

Cho nên ả váy đỏ mới dám khẳng định chắc chắn, con lệ quỷ kia sẽ tới giết người bừa bãi.

Trình Dương lập tức nói: “Mẹ kiếp, vậy phải làm sao?”

Cứng mồm thì còn tránh được quy tắc tử vong thứ nhất, nhưng quy tắc tử vong thứ hai lại trái ngược hẳn với quy tắc tử vong thứ nhất thì tránh kiểu gì.

Con người thường rất khó kiểm soát suy nghĩ bên trong mình.

Lâm Dị im lặng, cậu cũng có suy đoán giống Âu Oánh về quy tắc tử vong thứ hai.

Thấy Lâm Dị không nói gì, Âu Oánh nhẹ nhàng gọi cậu: “Lâm Dị, em thấy sao? Muốn phục bàn hay tiếp tục?”

Hiện tại bọn họ không tìm được manh mối nào để lấp cho ‘sự cố ngoài ý muốn’ kia cả, xác suất còn sống sau khi phục bàn không lớn, nhưng nhìn chung, tỷ lệ sống sót của phục bàn vẫn cao hơn tỷ lệ sống sót vào tối nay, đây là nếu bọn họ phục bàn không mắc lỗi thôi.

Lâm Dị nói: “Đàn chị, cho em năm phút suy nghĩ.”

Âu Oánh: “Được.”

Mọi người không dám nói gì, bởi vì họ sợ tiếng thở của mình sẽ làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của Lâm Dị.

Chưa đầy năm phút, Lâm Dị đột nhiên nói: “Anh chị, mọi người còn nhớ ả váy đỏ nói gì trong trò chơi An Khoa không?”

Mọi người nhìn cậu, Lâm Dị nhắc lại: “Ả váy đỏ từng nói: ‘Thì ra ba con quỷ đi theo các bạn, bởi vì muốn giết các bạn, hai trong số đó đã thành công’.”

Âu Oánh dường như mơ hồ đoán được ý mà Lâm Dị muốn nói là gì, trong lúc mọi người vẫn đang ngơ ngác, Lâm Dị tiếp tục: “Trong ba con quỷ, chỉ có hai con ra tay thành công. Nếu chúng ta tìm ra nguyên nhân vì sao con quỷ còn lại thất bại, chúng ta sẽ sống sót qua đêm nay.”

“Những người chết trong đêm đầu tiên là Cao Húc, Hà Duệ và Tăng Tĩnh. Chắc chắn có một con quỷ đã giết hai người cùng một lúc. Hà Duệ và Tăng Tĩnh ở chung phòng, hai người họ đều bị một con quỷ giết chết.” Âu Oánh nhớ lại: “Cho nên nguyên nhân là vì mỗi đêm có giới hạn số người chết? Nếu có ba con quỷ, chỉ có thể giết chết ba người sao?”

“Không phải.” Lâm Dị nói: “Nếu có giới hạn số người chết thì trò chơi An Khoa của ả váy đỏ hoàn toàn có thể triệu hồi một con quỷ để nó giết ba người, nhưng ả không làm vậy. ả triệu hồi ba con quỷ, thậm chí còn không hài lòng với số lượng ấy, điều đó có nghĩa số người chết không có giới hạn, ả triệu hồi càng nhiều quỷ bao nhiêu thì càng có nhiều người chết bấy nhiêu.”

“Đêm đầu tiên đàn chị ngủ say, còn anh Trình Dương và anh Diệp Quỳnh thì bất tỉnh nên ba người mới không bị lũ quỷ tiếp cận. Bốn vị đàn anh thì chắc chẳng lo lắng đến mức đi ngủ sớm hay sợ quá ngất xỉu đâu nhỉ.” Lâm Dị nhìn qua Diệp Quỳnh đang ngồi trong góc với vết bầm tím trên trán. Cũng nhờ vết bầm đó nên Lâm Dị đoán rằng đêm đầu tiên Diệp Quỳnh bị đập đầu ngất xỉu, sau đó nhìn về phía bốn vị đàn anh của hội sinh viên: “...Nhưng tại sao lũ quỷ không tìm tới các anh chứ?”

Trần Tiến Nam sững sốt một chút: “Ừ nhỉ, sao không tới tìm bọn anh?”

Nếu đêm đầu tiên khi không biết quy tắc tử vong là gì, nếu quỷ đến tìm họ và họ tận mắt nhìn thấy chúng, họ sẽ tin trên đời này có ma quỷ.

Nhưng tại sao quỷ lại không tới tìm họ mà lại tuyên bố thất bại chứ?

Lâm Dị hỏi: “Đêm đầu tiên đàn anh làm gì?”

Trần Tiến Nam nhớ lại: “Đêm đầu tiên tính ra anh chẳng ngủ được tí gì. Anh cứ ngồi nói chuyện với Chu Càn thôi”

Nhìn thấy Lâm Dị nhìn sang, Tô Thiên Lạc và Lý Đăng cũng trả lời: “Bọn anh thì hát cho nhau nghe...”

“Anh nói chuyện gì?” Lâm Dị hỏi Trần Tiến Nam.

“Bọn anh nói đủ thứ linh tinh trên đời, mục đích là để phân tán sự chú ý thôi.” Chu Càn nói.

Âu Oánh sững sốt một lát, sau đó nhìn Lâm Dị, Lâm Dị cũng đã hiểu ra.

“Vậy thì em biết tại sao nó thất bại rồi.” Lâm Dị nói: “Khi chúng ta nghĩ tới quỷ, quỷ sẽ đến tìm chúng ta. Người chủ động nằm ở chúng ta, chứ không phải lũ quỷ sinh ra trong tiềm thức.”

Trước đó Lâm Dị suy đoán rằng bởi vì bọn họ ngất xỉu, khiến ma quỷ cảm thấy bọn họ sẽ không trả lời câu hỏi được, bởi vậy mới thoát chết. Nhưng không hẳn là vậy, bởi vì ngất xỉu và ngủ say, cho nên bọn họ mới không nghĩ về quỷ trong đầu.

Đêm hôm sau, Lâm Dị chỉ tập trung vào việc tới phòng bếp tìm dụng cụ rót thủy ngân, cậu cũng chẳng nghĩ gì tới ma quỷ nên chúng không tìm đến cậu. Trần Tiến Nam và những người khác đều biết mình có thể tránh được quy tắc tử vong nhờ vào việc ngủ hoặc ngất xỉu nên họ đã trải qua đêm thứ hai bằng cách đó.

Trình Dương và Lâm Dị cũng tương tự, cậu ta đi theo giúp Âu Oánh nên không nghĩ tới. Nhưng sau khi ra khỏi phòng, nhìn thấy quỷ hồn ở hành lang, cậu ta sợ hãi quá nên khiến tâm trí rung động, bởi thế La Diệc mới nhập vào người cậu ta.

Đêm thứ hai, chỉ có Âu Oánh bị quỷ tìm tới.

Âu Oánh nói: “Đúng thật là lúc chị nhìn thấy lũ quỷ ở hành lang tầng hai, chị đã bất giác nghĩ tới La Diệc.”

Trần Tiến Nam lập tức kinh ngạc nói: “Vậy tối nay chỉ cần ngủ một mạch tới sáng thôi đúng không?”

Lâm Dị không dám đưa ra câu trả lời chắc chắn, Âu Oánh biết Lâm Dị lo lắng chuyện gì, việc bọn họ có tin rằng trên đời tồn tại ma quỷ hay không, phụ thuộc vào quyền quyết định của lũ quỷ chứ không phải bọn họ.

Người ta khi ngủ vẫn có thể mơ, không mơ thì thôi, chứ nếu mơ rồi mà trong mơ xuất hiện quỷ, nhỡ đâu cũng bị coi là tin vào ma quỷ thì sao?

Lâm Dị nói: “Tốt nhất là nên phân tán suy nghĩ.”

Đánh lạc hướng sự chú ý nghe chừng an toàn hơn ngủ, nhưng đã biết vào ban đêm ma quỷ sẽ xuất hiện và giết người, thực sự sẽ dễ dàng phân tán như vậy sao?

Trình Dương hỏi: “Tối nay mọi người tụ tập với nhau không?”

Lâm Dị: “Mọi người ở với nhau đi.”

Thân phận của Tần Châu đã bị bại lộ, chẳng có gì đảm bảo Tần Châu sẽ không giết người. Nếu họ ở riêng sẽ tạo cơ hội cho Tần Châu ra tay.

Trình Dương run rẩy nói: “Vậy nếu trong chúng ta có người nghĩ đến quỷ, thì bọn quỷ tới quét sạch cả lũ luôn hả?”

Mặc dù nói hơi xui xẻo nhưng đó lại là sự thật.

Trời vẫn chưa tối, nhưng ai nấy đều cảm thấy áp lực như tăng gấp đôi.

Âu Oánh hỏi: “Lâm Dị, ý em là đêm nay sẽ không ở chung với bọn chị sao?”

“Vâng.” Lâm Dị nói: “Đêm nay em sẽ ở một mình, em sẽ nghĩ đến quỷ, thu hút bọn chúng tới chỗ em.”

Trình Dương: “Anh không cần cái mạng này nữa à?”

“Cần chứ.” Lâm Dị nói: “Nhưng nếu muốn bổ sung đầy đủ tuyến chính thì phải biết được con lệ quỷ đó ra sao. Việc này chỉ có em... A, các anh các chị, đừng nhìn em như vậy chứ... Em là người theo chủ nghĩa vô thần. Em chỉ muốn thu hút linh hồn ma quỷ thôi, không có nghĩa em sẽ thỏa mãn quy tắc tử vong.”

Trình Dương suy nghĩ một chút, nói: “Anh Lâm Dị, lỡ thêm anh Tần Châu tới tìm anh thì sao?”

Lâm Dị đáp: “Vậy thì kiếp sau tôi sẽ né xa đàn anh một chút.”

Trình Dương: “...”

Âu Oánh vẫn muốn nói gì đó.

“Yên tâm đi.” Lâm Dị lên tiếng trước: “Em sẽ cẩn thận mà, mọi người chỉ cần phân tán sự chú ý, sẽ không gọi con lệ quỷ kia tới đâu.”

Âu Oánh rút lại lời ‘chị sẽ ở với em’, tối nay cô không thể ở cùng Lâm Dị, cô phải chịu trách nhiệm với những người này, ngăn cản bọn họ không làm hỏng kế hoạch của Lâm Dị.

“Nhớ phải cẩn thận đấy.” Âu Oánh nói với Lâm Dị.

Lâm Dị gật đầu: “Ừm ừm.”

Âu Oánh nói: “Vậy em cứ nghỉ ngơi ở đây đi, chị sẽ dẫn bọn họ sang phòng đối diện.”

Lâm Dị: “Vâng.”

Sau khi Âu Oánh dẫn mọi người ra khỏi phòng, Lâm Dị nhảy xuống giường, khóa cửa lại, sau khi khóa cửa cậu lại chạy về phía giường nằm bẹp xuống. Bị nhốt trong tủ lạnh lâu như vậy nên cơ thể cậu rất mệt mỏi, nếu không nghỉ ngơi đầy đủ thì buổi tối đối phó với lũ quỷ sẽ khó khăn lắm.

Lâm Dị nhắm mắt lại rồi bắt chước theo âm thanh của MP4 để dỗ bản thân đi ngủ.

Một lúc sau, cậu ngủ thiếp đi.

Trời tối rất nhanh, vào lúc màn đêm buông xuống, Lâm Dị mở mắt ra.

Sau một giấc ngủ ngon, Lâm Dị cảm thấy cơ thể thoải mái hơn rất nhiều.

Không chậm trễ thêm, cậu lập tức bắt đầu tưởng tượng lũ quỷ trong đầu.

Quá trình tưởng tượng không hề khó khăn, dù sao thì ngày đầu tiên đã có con quỷ nằm trên lưng cậu mà. Nghĩ nghĩ một hồi, Lâm Dị xoay người ngồi dậy trên giường, vẻ mặt cực kì nghiêm túc.

Không đúng, cậu suy nghĩ lâu như vậy rồi, Lâm Dị ước chừng thời gian, ít nhất đã nửa canh giờ trôi qua, sao quỷ hồn vẫn chưa xuất hiện chứ?

Ngay lúc Lâm Dị nghi ngờ lệ quỷ bị người khác dụ đi mất rồi thì có một tiếng 'cạch' vang lên rất yếu ớt.

Đó là tiếng chìa khóa tra vào ổ, Lâm Dị lập tức nhìn ra ngoài cửa. Tốc độ mở khóa bên ngoài rất nhanh, trong nháy mắt Lâm Dị nhìn sang, khóa cửa đã được xoay, giây tiếp theo, cánh cửa lộ ra khe hở nhỏ.

Tất cả đèn trong hành lang bỗng tắt, nhưng Lâm Dị vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt đờng sau khe cửa.

Ả váy đỏ!

Cánh cửa được đẩy càng lúc càng to hơn, ả váy đỏ lặng lẽ nhìn vào trong phòng, Lâm Dị cũng nhìn thấy thứ ả đang cầm trong tay.

Một con dao sắc nhọn.

Chương 44: Quái vật 2-6

1 trừ 1 bằng mấy?-

Chương 44: Quái vật 2-6

Lâm Dị nhảy xuống khỏi giường, cầm vào tay nắm rồi đóng sầm cửa lại. Sau đó, cậu không chút do dự chuyển chiếc gương dài ở cuối giường ra phía cửa, phần dưới của gương tựa vào đầu giường, còn phần trên tựa vào cửa, làm thành một cái chốt đơn giản.

Làm xong việc này, Lâm Dị nhanh chóng nhìn quanh phòng xem còn thứ gì khác có thể dùng để chặn cửa nữa không.

Quét xong một lượt, Lâm Dị chuyển giá treo quần áo tới đặt nó tựa vào cửa giống tấm gương. Xong xuôi, Lâm Dị ngồi ở mép giường thở hổn hển.

Cậu vừa thở dốc, vừa ôm trán: "...Trời ạ."

Chặn cửa bằng thứ gì đó dường như là trở thành bản năng trong tiềm thức, giống như một điều không thể tách rời trong Thế giới Quy tắc mà cậu từng trải qua, Lâm Dị cảm thấy, bản thân dùng thứ gì đó để chặn cửa hoặc nghĩ cách để chặn cửa thành một thói quen của cậu luôn rồi.

Ổ khóa cửa phòng lại bị vặn từ bên ngoài, nhưng vì phía sau có vật chặn cửa nên dù ả váy đỏ có mở được ổ khóa thì cũng không vào đây được.

Điều này khiến Lâm Dị xác nhận được một việc.

NPC giết người vào ban đêm, nhưng ả váy đỏ chưa từng xuất hiện trong hai đêm trước, sự xuất hiện của ả váy đỏ vào tối nay có lẽ là do cậu đã làm điều gì đó kích hoạt quy tắc tử vong của ả váy đỏ rồi.

Hơn nữa, cánh cửa vẫn chưa mở chứng tỏ quy tắc tử vong của ả váy đỏ chưa thỏa mãn hoàn toàn, hay nói cách khác, nó vẫn chưa được thành lập. Giống như cái đêm lão quản lý giết chết Khuất Gia Lương trong Thế giới Quy tắc 7-7. Chỉ có quy tắc tử vong "không ngăn được Bình hoa Cô nương vào phòng" là hợp lệ, còn quy tắc tử vong mới được thêm vào là "bị Bình hoa Cô nương nhìn thấy" và quy tắc tử vong đã kích hoạt của lão quản lý "rời khỏi phòng vào ban đêm" là hai đường thẳng song song.

Khi một quy tắc bất kì thành công, thì quy tắc tử vong đó sẽ được thiết lập.

Lúc đó Lâm Dị muốn ngăn cản Bình hoa Cô nương vào phòng và không bị cô ta nhìn thấy, nhưng cậu chắc chắn mình đã bị nhìn thấy rồi, lúc đó Bình hoa Cô nương đã lộ ra trạng thái cuồng bạo. Nhưng trạng thái này không kéo dài được lâu, bởi vì lão quản lý đã giết chết Khuất Gia Lương, khiến ‘không được rời khỏi phòng vào ban đêm’ thành quy tắc tử vong thứ hai.

Có vẻ bây giờ cũng vậy.

Lúc Lâm Dị đang đóng cửa, cậu nghe thấy giọng nói Âu Oánh ở phòng đối diện.

“Đánh ngất cậu ta đi, nhanh lên—”

Hóa ra bọn họ thu hút lệ quỷ sang bên đó.

Lâm Dị hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm vào ổ khóa, ả váy đỏ vẫn đang cầm chìa khóa chọc vào cửa. Có vẻ, đánh ngất thôi cũng miễn cưỡng đối phó được với quỷ, quy tắc tử vong của con lệ quỷ vẫn chưa được thiết lập. Cho nên ả váy đỏ vẫn tiếp tục động tác mở cửa.

Tình thế của hai đường thẳng song song lần này vô cùng tồi tệ, nếu con lệ quỷ không thành công, ả váy đỏ sẽ không tha cho cậu. Còn nếu ả váy đỏ thành công, con lệ quỷ hung tợn kia sẽ nhắm vào nhóm Âu Oánh.

Nếu muốn ả váy đỏ dừng lại, hoặc quy tắc tử vong thứ hai của con lệ quỷ “tin rằng trên đời có tồn tại ma quỷ” được thành lập, hoặc cậu phải giằng co với ả váy đỏ đến tận bình minh. Nhưng cậu không biết trong lúc cậu đối phó với ả, liệu con lệ quỷ bên kia có thành công không. Nếu có, thì chẳng phải như Trình Dương nói sao, tất cả sẽ chấm hết.

Đâu có ai sau khi chứng kiến cảnh quỷ hồn giết người mà vẫn vững tin vào chủ nghĩa vô thần nữa.

Tình huống hiện tại giống như một cái bập bênh, đầu này cao thì đầu kia chìm xuống, đầu này chìm thì đầu kia dâng lên. Đúng là sẽ có lúc cân bằng, nhưng xác suất để giữ được thế cân bằng là rất thấp. Kể cả hai đầu bập bênh có cùng trọng lượng thì kiểu gì cũng có những yếu tố khác phá vỡ sự cân bằng đó.

Cân bằng được bập bênh rất khó, trừ khi người ở hai đầu rời khỏi bập bênh thì không cần quan tâm đến việc giữ thăng bằng nữa.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, trong đầu nảy ra một ý tưởng.

Cậu nhanh chóng nhớ lại những gì mình đã làm trong ngày hôm nay.

Ả váy đỏ cầm một con dao sắc bén tới chỗ cậu, chắc chắn cậu đã làm gì đó kích hoạt quy tắc tử vong của ả váy đỏ. Cậu không nghĩ ả váy đỏ tới để hỏi chuyện về Lâm Lâm, dù sao đó cũng chỉ là cái cớ Lâm Dị bịa ra để thuận lợi thoát khỏi tử lạnh.

Quy tắc tử vong là một thứ cố định, không thể tính đến suy nghĩ bất chợt của người tham gia. Cũng giống như quy tắc tử vong của lão quản lý xoay quanh “Thỏa thuận nhận phòng”, hành động phá hủy camera lỗ kim trong phòng 304 và việc Tần Châu đập cửa ở tầng hai đều nằm ngoài quy tắc tử vong của lão quản lý.

Lâm Dị lục lại ký ức, những việc chỉ có cậu làm mà người khác không làm, bởi ả váy đỏ chỉ nhắm vào cậu.

Rất nhanh, Lâm Dị đã đưa ra vài đáp án.

1. Cậu nhắc đến cái tên ‘Lâm Lâm’.
2. Cậu tiếp xúc với ả váy đỏ.
3. Cậu không tham gia trò chơi An Khoa.

Lâm Dị nhanh chóng gạt bỏ điều thứ ba. Quyền chủ động của toàn bộ trò chơi An Khoa thuộc về ả váy đỏ, còn những người khác chỉ là người lắng nghe mà thôi.

Mặc dù Lâm Dị không có ở phòng khách, nhưng trong phòng bếp vẫn có thể nghe được giọng của ả váy đỏ loáng thoáng truyền tới, chỉ là Lâm Dị bất tỉnh vì thiếu oxy, ả váy đỏ cũng chưa từng nói là phải tập trung quan sát ả tung xúc xắc bao giờ cả.

Vì vậy, chỉ có điều một hoặc điều hai đã vi phạm quy tắc tử vong của ả váy đỏ.

Cho nên, quy tắc tử vong của ả váy đỏ là ‘nhắc đến tên một người bạn’ hoặc ‘chạm vào người ả váy đỏ’.

Ả váy đỏ hận bạn mình và hành động không tự nhiên của ả trong tấm ảnh khiến Lâm Dị không thể lựa chọn được giữa một trong hai, dù nhìn thế nào thì cả hai đều có khả năng là quy tắc tử vong của ả váy đỏ.

Lâm Dị cũng chẳng thèm dây dưa với mớ suy nghĩ này nữa, cậu ngẩng đầu nhìn về phía cửa. Bởi vì đứng mãi vẫn không mở được, ả váy đỏ bực tức giơ con dao sắc bén lên đâm mạnh vào cửa, với một lực như vậy, Lâm Dị có thể nhìn thấy con dao xuyên qua ván cửa, để lộ ra phần đầu sắc nhọn của lưỡi

dao.

Cậu thầm nghĩ, sao mà so được với móng tay của Bình hoa Cô nương chứ.

Cậu xoa xoa hai tay vào nhau rồi hít một hơi thật sâu.

Hít thở xong xuôi, Lâm Dị đưa một tay giữ cửa, nín thở lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Có tiếng dao nhọn đâm vào ván cửa, tiếng chìa khóa cạy ổ. Sau khi nghe thấy tiếng chìa khóa chọc vào cửa và khoảng thời gian từ lúc con dao sắc nhọn kia được rút ra khỏi ván cửa cho đến khi chuẩn bị cắm vào lần thứ hai, Lâm Dị nhanh chóng chuyển chiếc gương và kệ treo quần áo ra chỗ khác.

Sau đó cậu đột ngột mở cửa ra.

Ả váy đỏ đứng bên ngoài không ngờ tới chuyện cửa phòng đột nhiên mở, ả cầm con dao sắc nhọn đâm thẳng vào phía trước nhưng không có cánh cửa nào chặn lại, ả váy đỏ bay lên không trung rồi ngã nhào xuống phòng, con dao sắc bén cũng rơi ra, cắm mạnh xuống sàn.

Lâm Dị nhanh chóng đá con dao sắc bén xuống gầm giường, cậu không quan tâm ả váy đỏ có đi nhặt con dao nữa hay không, thời gian của cậu không còn nhiều, Lâm Dị nhân lúc ả váy đỏ bất ngờ bị ngã xuống, chạy ra bên ngoài.

‘Rầm’——

Cậu đóng cửa lại từ bên ngoài, nhìn vào ổ khóa, quả đúng như cậu nghe thấy, chìa khóa vẫn cắm trong ổ.

Lâm Dị đưa tay vặn chìa khóa, nhốt ả váy đỏ trong phòng.

Sau đó cậu bỏ chìa vào trong túi.

Xong xuôi, Lâm Dị lùi lại một bước, quả nhiên, con dao sắc nhọn từ trong phòng lại đâm xuyên qua ván cửa, nếu Lâm Dị mà không né kịp, chắc nó cắm thẳng vào mắt cậu mất.

Sau khi tính toán xem cửa phòng đủ mạnh để ngăn cản ả váy đỏ giết người trong bao lâu, Lâm Dị ngẩng đầu nhìn về phía phòng đối diện.

Cậu có thể nghe thấy giọng nói của Âu Oánh, cô đang kể chuyện để đánh lạc hướng mọi người khỏi suy nghĩ về ma quỷ, cũng không cho mọi người nhòm ngó đến con lệ quỷ trong phòng nữa.

Để đánh lạc hướng sự chú ý của người khác vào lúc này thì chắc câu chuyện

mà Âu Oánh kể hẳn sẽ thú vị lắm.

Lâm Dị dỏng tai nghe Âu Oánh nói: “Chị sẽ kể cho mấy đứa một bí mật về anh Châu, nhưng trước đó mấy đứa phải hứa giữ bí mật đấy, không thì chị bị anh Châu cách chức mất.”

Khơi dậy cảm xúc của khán giả bằng việc kể trước kết quả sẽ dễ dàng hơn nhiều, Âu Oánh nói: “Anh Châu không thích con gái.”

Trình Dương: “Mẹ kiếp, thật hay giả vậy!”

Để không khiến mình suy nghĩ lung tung, những người còn thức tích cực tham gia vào chủ đề nói chuyện. Qua giọng nói, Lâm Dị nhận ra người bị đánh ngất chính là Tô Thiên Lạc, có lẽ là do Tô Thiên Lạc không kiểm chế được suy nghĩ của mình nên đã gọi lệ quỷ tới phòng bọn họ.

Trần Tiến Nam: “Anh Châu come out là gay rồi hả?!”

“Chưa.” Giọng Âu Oánh nghe thì rất bình tĩnh, nhưng vẫn có chút gợn sóng: “Do chị nhận ra đó.”

Chu Càn: “Anh Châu tạo tay thành hình hoa lan rồi à?”

Âu Oánh nói: “Không phải.”

Lý Đăng: “Chị Âu Oánh, sao chị biết?”

“Trường chúng ta khác với những trường đại học khác, nhưng không phải là không có cặp đôi nào. Thực ra thì hội sinh viên chúng ta cũng cực kì khuyến khích mọi người yêu nhau đấy.” Âu Oánh giải thích: “Nhưng chủ tịch hội sinh viên của chúng ta thì chưa từng yêu đương bao giờ, chị làm việc với anh ấy hai năm nhưng chưa hề thấy anh ấy có ấn tượng với cô gái nào cả.”

Lý Đăng nói: “Hay là anh ấy vẫn chưa gặp được cô gái mình thích? Chuyện này cũng bình thường thôi. Trông anh Châu thoát nhìn cũng giống chàng trai tốt, không phải mấy tên cặn bã tùy tiện đùa giỡn với tình cảm của người khác.”

“Lúc đầu chị cũng nghĩ vậy.” Âu Oánh nói: “Cho đến tận hai ngày trước, chị lại không chắc về điều này nữa.”

Trần Tiến Nam: “Hả?”

Lý Đăng: “Chị Âu Oánh, chị nói rõ hơn đi!”

Âu Oánh nói: “Mọi người đều biết quy tắc 7-7, tỷ lệ xuất hiện cực cao, tỷ lệ tử

vong cũng vậy. Anh Châu cũng chuẩn bị xử lý nó, nhưng quy tắc 7-7 mãi vẫn chưa chọn anh ấy. Cơ mà vào ngày đầu tiên của học kỳ, anh ấy và Lâm Dị đã cùng nhau tiến vào Thế giới Quy tắc 7-7.”

“Theo quy định của hội sinh viên, bất cứ khi nào có người thành công rời khỏi Thế giới Quy tắc, hội sinh viên sẽ tổ chức một cuộc họp để thảo luận về cách xử lý quy tắc đó.” Âu Oánh nói: “Những trải nghiệm trong các Thế giới Quy tắc trước, anh Châu rất hiếm khi đề cập đến tên ai đó, cho dù có nhắc thì cũng chỉ là vài câu mà thôi, nhưng sau khi anh Châu rời khỏi Thế giới Quy tắc 7-7, anh ấy đã nhắc đến tên Lâm Dị không dưới một trăm lần.”

Lâm Dị ngoài cửa gãi gãi đầu.

“Một trăm lần?” Lý Đăng kinh ngạc.

“Cũng hơi nói quá một chút.” Âu Oánh cười nói: “Nhưng nói chung, anh Châu nhắc đến tên Lâm Dị cực kì nhiều.”

“Nghĩa là...” Trần Tiến Nam: “Anh Châu thích Lâm Dị?”

“Ờ ờ ờ.” Trình Dương thở dài nói: “Bảo sao, bảo sao.”

Chu Càn: “Bảo sao gì?”

Trình Dương: “Lúc anh Lâm Dị gọi các anh là ‘đàn anh’, vị chủ tịch của chúng ta khó chịu ra vẻ luôn, anh không thấy à? Lúc mà, anh... anh La bắt chước chủ tịch của chúng ta gọi Lâm Dị là ‘Nhóc thiên tài!’, anh không thấy vẻ mặt của anh ấy hùng hực sát khí muốn giết người sao?”

Lý Đăng: “Em nói vậy, anh thấy hình như cũng đúng.”

“Gì mà hình như!” Cảm xúc của Trình Dương hoàn toàn đắm chìm luôn rồi, liên quan đến anh em tốt của cậu ta, Trình Dương dường như còn phấn khích hơn bất kì ai, cậu ta chẳng thèm để ý tới mấy con quỷ nữa: “Tin em đi, không sai được đâu, em được mệnh danh là ‘Người tình bé nhỏ tỉnh dung’, EQ em hơi bị xịn đó. Với con mắt tinh tường của em, chủ tịch của chúng ta chắc vẫn chưa biết mình phải lòng Lâm Dị rồi đâu.”

Lâm Dị: “...”

Lý Đăng: “Anh Châu không biết bản thân thích Lâm Dị? Mình còn biết trước cả anh ấy á? Cái q... cái gì vậy chứ.” Tí thì thốt ra từ ‘quỷ’, nhưng cậu ta đã vội vàng tát mình một cái để ngăn lại.

“Anh Lý Đăng của em ơi, anh nghĩ kĩ thử xem.” Lúc này Trình Dương tự dưng

thông minh trông thấy: “Nếu anh biết mình phải lòng ai đó, đối phương lại chưa có người yêu, anh có mạnh dạn theo đuổi không?”

Lý Đăng: “Yêu thầm không được à?”

“Chủ tịch nhà ta, đẹp trai tuấn tú, nhân tài kiệt xuất, lại còn là lãnh đạo cao nhất của trường. Người đàn ông cứng rắn như vậy, anh Lý Đăng, anh nghĩ chủ tịch nhà ta thích ai thì sẽ dùng trò yêu thầm sao hả?” Trình Dương nói: “Nói thật, em là em rất giỏi đánh giá người khác, giống như chủ tịch chẳng hạn, một khi biết mình thích ai thì phải dũng cảm tỏ tình, dù có bị từ chối thì vẫn phải ngầu. Em nói đúng không, các anh, chị Âu Oánh?”

Âu Oánh nói: “Ừ, theo những gì chị biết về anh Châu thì đúng thật như vậy.”

Trình Dương: “He he he.”

Lý Đăng: “Ừ, có lý phết.”

“Chẳng phải nói quái vật không thể khơi dậy cảm xúc sao?” Trần Tiến Nam hỏi: “Nếu anh Châu không biết mình có tình cảm với Lâm Dị, sao quái vật có thể phản ứng được như vậy? Tất cả những điều Trình Dương phân tích đều là chuyện xảy ra trong Thế giới Quy tắc 2-6, anh Châu đang bị quái vật 2-6 chiếm giữ mà.”

Lý Đăng: “Phải đó? Chuyện này giải thích ra sao.”

“Anh Châu chắc hẳn đã cảm thấy không vui từ trước khi bước vào Thế giới Quy tắc 2-6 rồi. À, chị nhớ rồi. Lúc hội sinh viên tập trung sinh viên năm nhất để giới thiệu trường, Trình Dương và Lâm Dị luôn đứng cạnh nhau, đã thế còn ghé sát tai thì thầm to nhỏ với nhau nữa, có lẽ anh Châu không vui từ lúc đó.” Âu Oánh nói: “Nhưng cảm xúc của con người rất phức tạp, đây là điều mà quái vật không bao giờ hiểu được. Chị nghĩ sau khi quái vật 2-6 đọc ký ức của anh Châu, mỗi khi thấy Lâm Dị nói chuyện với ai, nó sẽ phản ứng không vui, quái vật 2-6 tồn tại lâu như vậy, hiển nhiên không phải quái vật cấp thấp, chắc hẳn nó đã cố gắng phân tích đoạn ký ức này của anh Châu. Anh Châu sẽ tỏ ra khó chịu hễ ai cứ thân thiết với Lâm Dị, không phải đơn giản chỉ là tỏ ra không vui, đúng thật là ánh mắt anh ấy lúc đó cảm giác như sắp muốn giết người tới nơi rồi ấy.”

Giải thích xong chuyện này, Âu Oánh bỗng nhiên dừng lại, đáng ra cô nên đoán ra phản ứng bất thường của Tần Châu đối với Lâm Dị từ lâu rồi chứ. Đây là Thế giới Quy tắc, dù Tần Châu có khó chịu khi người khác tiếp xúc với Lâm Dị thì hẳn cũng không nên ghen tuông ở chỗ này.

Nếu cô nhận ra sớm hơn, có lẽ La Diệc đã không chết.

“Lâm Dị thì sao?” Lý Đăng hứng thú hỏi: “Lâm Dị có thích anh Châu không?”

Trình Dương nói: “Anh Lý Đăng, anh nên hỏi là anh Lâm Dị nhà em có thích con trai không.”

Lý Đăng: “Cũng không khác mấy.”

“Khác cực lớn luôn ấy.” Trình Dương nói: “Để em cho anh ví dụ nhá, anh Lý Đăng, nếu có một nữ thần xinh đẹp tài giỏi mê anh, thì xác suất anh cũng thích người ta là 90% đúng không. Anh đừng có nói không phải, xã hội bây giờ nó cù lèn vậy đấy, chủ tịch của chúng ta hiện tại cũng đang ở trong hoàn cảnh này, nếu em thích con trai, xác suất trái tim em rung động trước anh Châu là 90%. Nếu em không thích con trai, xác suất rơi vào lưới tình với anh Châu là -90%.”

Chu Càn nói: “Đang nói Lâm Dị mà, sao em nhập vai luôn rồi?”

Trình Dương nói: “Ví dụ thôi mà.”

Lý Đăng hỏi: “Tại sao xác suất rơi vào lưới tình lại là số âm vậy?”

“Loài người mà, tính cạnh tranh lớn lắm.” Trình Dương nói: “Anh có muốn một người cùng giới đánh bại anh về mọi phương diện không? Dù sao là em thì em chẳng thích chút nào, nếu em ác hơn tí nữa, có khi em còn rửa người ta chết đi ấy chứ. Nhưng anh Lâm Dị nhà em cũng đỉnh không kém nha. Đúng là trời đã sinh Du, sao còn sinh ra Lượng (*)!”

(*): Câu nói trong Tam quốc diễn nghĩa, biểu thị sự ghen tị, trời đã sinh ra mình, sao còn sinh ra người tài giỏi giống mình

Lý Đăng: “Có lý.”

Trần Tiến Nam: “Nói nhiều làm gì, tóm lại Lâm Dị có thích con trai không?”

Trình Dương: “Em chịu.”

Trần Tiến Nam: “...”

Lý Đăng hỏi Âu Oánh: “Chị Âu Oánh, chị có thể nhận ra anh Châu thích con trai, vậy chị có nhìn ra xu hướng tính dục của Lâm Dị không?”

“Chị không chắc lắm.” Âu Oánh nói: “Nhưng lúc trước chị hỏi Lâm Dị có con gái theo đuổi em ấy không, Lâm Dị nói người theo đuổi em ấy toàn là con trai cả.”

Lâm Dị: "..."

Cậu nói thế khi nào chứ!

Lý Đăng: "Lâm Dị toàn con trai theo đuổi, tức là Lâm Dị cũng thích con trai. Nếu Lâm Dị cũng thích con trai, thế thì không phải cũng thích anh Châu rồi sao?"

Lâm Dị: "..."

Lý Đăng: "Vậy hai người họ, khụ khụ, ai là 1, ai là 0?"

Trần Tiến Nam: "Cái này còn cần nói sao? Anh Châu 1, Lâm Dị 0."

Trình Dương: "Rập theo khuôn mẫu quá rồi. Anh Lâm Dị nhà em cũng mạnh bạo.... Được rồi, chủ tịch của chúng ta đúng thật là có khí chất mạnh mẽ hơn."

Lâm Dị: "..."

Cậu thở dài một hơi, đột nhiên có chút đồng cảm với con quỷ trong phòng bọn họ, tự dưng phải nghe mấy câu chuyện phiếm vô căn cứ này.

Lâm Dị quyết định nếu rời khỏi Thế giới Quy tắc 2-6, cậu sẽ kiện tất cả những người trong phòng lên tòa án quân sự để bảo vệ danh tiếng của mình.

Sao cậu không thể đề Tàn Châu chứ!

Cái khuôn mẫu đáng ghét.

Bực ghê, QAQ.

Ý thức được bản thân đứng ngoài cửa nghe lén lãng phí thời gian, Lâm Dị cũng thả lỏng được một chút, ngay cả cậu còn không nhịn được nán lại để nghe mấy câu chuyện phiếm đó, thì những người trong phòng kia cũng thành công phân tán chú ý, không suy nghĩ lung tung nữa.

Cảm thấy nhẹ nhõm hơn, Lâm Dị đi về phía phòng Tàn Châu.

Càng đến gần phòng Tàn Châu, vẻ mặt Lâm Dị càng trở nên nghiêm túc hơn.

Lúc cậu đứng trước cửa phòng của hắn, gương mặt cậu không hề lộ ra biểu cảm gì.

Lâm Dị lấy cái chìa trong túi ra, tra vào ổ khóa.

Toàn bộ các phòng trên tầng hai của căn biệt thự đều giống nhau, chìa khóa mở cửa phòng cũng tương ứng nhau, điểm khác biệt duy nhất có lẽ là hình dạng răng của chìa khóa.

Lâm Dị vừa nhìn qua chiếc chìa này, trên chìa khóa không có chữ số hay dấu vết gì, nhưng ả váy đỏ có thể thuận lợi mở cửa phòng cậu, nên Lâm Dị đoán, chiếc chìa khóa trong tay này là chìa vạn năng.

Cậu tra chìa vào ổ rồi cố vặn thử.

Một tiếng ‘cách’ vang lên.

Cánh cửa được mở ra.

Lâm Dị nhẹ nhàng đẩy cửa, sau đó xuyên qua khe cửa nhìn vào trong phòng. Cậu nhìn thấy Tần Châu dựa lưng vào tường, hai tay chắp sau lưng, như thể chỉ cần cậu bước vào, hắn sẽ dùng thứ trong tay giết chết cậu.

Nhưng thay vì bước vào phòng, cậu mở hẳn cửa to ra.

Sau đó cậu ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Tần Châu, không cử động gì hết.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết qua bao lâu, Tần Châu cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói hẩn quái dị và vặn vẹo: “Người... là người.”

Lâm Dị không biết lúc ‘nó’ xuất hiện sẽ làm những gì, cậu chỉ nhớ thỉnh thoảng cậu nhìn ‘nó’ qua gương, ‘nó’ sẽ có biểu cảm như vậy.

Bây giờ Lâm Dị đang bắt chước ‘nó’.

Âm thanh của ả váy đỏ dùng dao nhọn đâm vào cửa không ngừng truyền đến từ phía hành lang, Lâm Dị cố ý đẩy cửa phòng Tần Châu mở hẳn ra là để cái âm thanh khủng bố kia trong hành lang truyền đến tai Tần Châu một cách sống động hơn.

Lâm Dị biết Tần Châu đã đoán được quy luật xuất hiện của ‘nó’, một khi đầu óc Lâm Dị hoạt động quá đà, đặc biệt là lúc mạng sống của cậu trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, ‘nó’ sẽ xuất hiện.

Lâm Dị cũng biết Tần Châu sợ ‘nó’.

Nếu không, Tần Châu sẽ chẳng nhốt cậu vào tủ lạnh mà trực tiếp giết chết cậu luôn mới đúng. Phương pháp giết người thừa thãi này là bởi Tần Châu muốn làm suy nghĩ cậu bị đình trệ trong tình trạng thiếu oxy, ngăn cản ‘nó’ xuất hiện.

Quái vật 2-6 biết quy tắc tử vong do nó đặt ra, tối nay Tần Châu không xuất hiện vì hắn biết chắc rằng ả váy đỏ sẽ đến giết chết cậu.

Ả váy đỏ cầm một con dao sắc bén đến chỗ Lâm Dị, đầu óc Lâm Dị phải

hoạt động quá mức vào lúc mạng sống của cậu như đang treo lơ lửng trên một sợi chỉ bất cứ khi nào có thể rơi, điều này phù hợp với suy đoán của Tần Châu về quy luật xuất hiện của ‘nó’.

Bây giờ ả váy áo đỏ đã bị Lâm Dị nhốt trong phòng, Lâm Dị lại xuất hiện trước cửa phòng Tần Châu bình yên vô sự như này, Lâm Dị muốn tạo ra ảo giác chỉ ‘nó’ mới có thể làm được những việc đó, khiến Tần Châu tin rằng người đang đứng trước mặt hắn là ‘nó’, chứ không phải Lâm Dị.

Nghe thấy Tần Châu nói ‘Là người’, Lâm Dị cũng yên tâm được chút chút, kế hoạch của cậu thành công một nửa rồi, Tần Châu tin rằng ‘nó’ xuất hiện

Nhưng Lâm Dị chỉ thở phào nhẹ nhõm được một tí mà thôi, so với việc khiến Tần Châu tin rằng cậu chính là ‘nó’, đó chỉ là một phần nhỏ trong kế hoạch của cậu. Bản thân Lâm Dị cảm thấy, mức độ khó của nửa kế hoạch còn lại còn khủng hơn cả lên trời nữa.

Mục đích giả làm ‘nó’ là để dọa Tần Châu, bảo đảm an toàn tính mạng cho chính mình.

Lâm Dị có hai suy đoán về quy tắc tử vong của ả váy đỏ, hiện tại cậu muốn Tần Châu vi phạm quy tắc tử vong của ả, đây chính là nửa còn lại trong kế hoạch của Lâm Dị, đồng thời là cốt lõi của kế hoạch.

Về quy tắc tử vong đầu tiên, cậu nhắc đến tên ‘Lâm Lâm’, vì vậy khả năng quy tắc tử vong của ả váy đỏ là ‘nhắc đến tên một người bạn’.

Lâm Dị chậm rãi nói: “Một trừ một bằng mấy?”

Cậu không dám thách đố Tần Châu bằng phương trình toán học cao cấp hơn để hắn giải, Tần Châu từng nói, thông minh bị thông minh lừa, cho nên việc càng đơn giản, cảm giác kỳ quái nó mang lại càng dữ dội hơn.

Cậu không định véo cổ mình để giọng nói thêm kì lạ, trước mặt cậu là con quái vật 2-6 mang ký ức của Tần Châu, nếu cậu làm nhiều động tác thừa quá, không biết chừng lại bị lộ tẩy .

Mặc dù cách này khá nguy hiểm, lòng bàn tay và lưng của Lâm Dị căng thẳng đến độ đổ mồ hôi luôn rồi.

Nhưng trên mặt cậu không dám lộ ra vẻ căng thẳng, Tần Châu vẫn không hề rời mắt khỏi cậu, cau mày, ánh mắt hắn thâm trầm.

Hắn đang suy nghĩ.

Lâm Dị không để Tần Châu tiếp tục suy nghĩ nữa, cậu bước hai bước vào nhà. Nhìn thấy cậu đi vào, Tần Châu lùi về phía sau hai bước, chứng kiến hành động của Tần Châu, Lâm Dị yên tâm hơn một chút, Tần Châu vẫn còn sợ ‘nó’.

Lâm Dị nghiêm túc nhìn Tần Châu, lại hỏi: “Một trừ một bằng mấy?”

Thấy Tần Châu không trả lời, cậu lại bước thêm một bước vào trong phòng.

Tần Châu lại lùi về phía sau một bước, tựa như muốn giữ khoảng cách với Lâm Dị, hẳn không muốn bị Lâm Dị đẩy vào chân tường, bèn trả lời: “0.”

Lâm Dị lại hỏi: “Một trừ một bằng mấy?”

Trái tim trong lồng ngực cậu đập dữ dội, vẫn còn thiếu một số ‘0’ nữa, chỉ cần một số ‘0’ nữa thôi là cái tên ‘Lâm Lâm’ sẽ hoàn chỉnh, thỏa mãn quy tắc tử vong mà cậu đoán là thuộc về ả váy đỏ.

Trong phòng, Tần Châu nhìn chằm chằm Lâm Dị.

—

Số 0 là /líng/, gần đồng âm với ‘Lâm’ là /lín/

Chương 45: Quái vật 2-6

Dụ dỗ chúng ta vi phạm quy tử vong...-

Chương 45: Quái vật 2-6

Nhìn thấy Tần Châu không hề rời mắt khỏi mình, mặc dù Lâm Dị đang rất nóng lòng, nhưng cậu cũng không dám thúc giục hẳn nhiều quá, càng căng thẳng càng dễ bị lộ.

Sau khi trôi qua một khoảng thời gian nhất định, Lâm Dị mới mở miệng hỏi lại: “Một trừ một bằng mấy?”

Cậu vừa hỏi vừa tiến thêm một bước về phía Tần Châu.

Thấy vậy, Tần Châu cũng lùi về sau một bước, nhưng mỗi lần lùi lại như thế thì bước chân rất lớn, lần này lưng hẳn đã chạm tới tường.

Sau lưng không còn lối thoát, Tần Châu đành phải trả lời để ngăn cản Lâm Dị lại gần.

Căn chuẩn thời gian giữa khoảng cách các câu hỏi, Lâm Dị lại hỏi tiếp: “Một trừ một bằng mấy?”

“0.” Tần Châu nói.

Cả hai cùng đồng thanh.

Sau khi Tần Châu trả lời, Lâm Dị để ý sang động tĩnh ở phía hành lang. Ắ váy đỏ vẫn kiên trì dùng dao nhọn bổ vào cửa, nhưng trạng thái vẫn rất ổn định, cũng không vì hai chữ 0 của Tần Châu mà phát điên.

Tuy cậu biết rằng muốn khiến Tần Châu kích hoạt quy tắc tử vong không phải chuyện đơn giản gì, cũng không nghĩ rằng mình sẽ thành công trong một lần thử, nhưng trong lòng cậu vẫn chùng xuống. Nếu lần này mà thất bại nữa, tình thế sẽ trở nên cực kì tồi tệ.

Có ba lý do khiến ắ váy đỏ không có phản ứng:

1. Quy tắc tử vong sai.
2. Từ đồng âm không có tác dụng.
3. Không nói trước mặt ắ váy đỏ.

Lâm Dị không thể kiểm tra độ chính xác của từng cái một được, mà chỉ có thể nhìn về mặt Tần Châu.

Ở một mức độ nhất định nào đó, biểu hiện của Tần Châu sẽ giúp Lâm Dị xác nhận được bản thân đã phạm sai lầm ở đâu.

Nếu ‘nhắc đến tên bạn bè’ là quy tắc tử vong khiến ả váy đỏ đến giết cậu vào tối nay, kể cả trong cách phát âm ‘0’ và ‘Lâm’ có sự khác biệt, hay cho dù con quái vật 2-6 có bị uy hiếp bởi ‘nó’ đi chăng nữa, thì với ký ức của Tần Châu, sau khi trả lời xong, nó sẽ nhanh chóng nhận ra Lâm Dị đang lừa nó kích hoạt quy tắc tử vong.

Và cũng lập tức phát hiện người trước mặt là Lâm Dị, chứ không phải ‘nó’.

Nếu là vậy thật thì đúng như lời Tần Châu nói, cậu chỉ đang tặng đầu mình cho quái vật 2-6 mà thôi.

Lâm Dị ngược mắt quan sát Tần Châu.

Trong mắt cậu, Tần Châu vẫn luôn cảnh giác nhìn cậu, Lâm Dị có kinh nghiệm quan sát biểu cảm trên gương mặt rất phong phú, cậu có thể dễ dàng nhìn ra Tần Châu đang suy nghĩ gì đó.

Trả lời xong câu hỏi của cậu mà Tần Châu vẫn còn suy nghĩ sao?

Trong lòng Lâm Dị đã có đáp án rồi.

Hiện tại Tần Châu còn đang suy tư, trên mặt lộ ra vẻ cực kì đề phòng, quả nhiên Tần Châu vẫn cho rằng cậu là “nó”.

Cho nên, việc ‘nhắc đến tên bạn bè’ không phải quy tắc tử vong của ả váy đỏ.

Cậu đã đoán sai quy tắc tử vong, câu trả lời hợp lí nhất trong ba lý do.

Nhưng trong cái rủi vẫn có cái may, ít nhất Tần Châu vẫn coi cậu là ‘nó’, hẳn sẽ tiếp tục cảnh giác cậu chứ không dễ dàng ra tay giết người.

Trong lòng Lâm Dị thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cậu bắt đầu lên kế hoạch để Tần Châu kích hoạt quy tắc tử vong thực sự – tiếp xúc với ả váy đỏ.

Vừa rồi, lúc Lâm Dị bình tĩnh nhìn Tần Châu, cậu phát hiện khi Tần Châu suy nghĩ lộ ra biểu cảm vô cùng hung hãn.

Hẳn không đơn giản là đang suy nghĩ tại sao Lâm Dị lại hỏi hẳn như vậy, mà là đang suy nghĩ về chính câu hỏi đó.

Lâm Dị biết tại sao.

E là quái vật không thích Thế giới Quy tắc của mình bị những thứ mà bản thân không thể kiểm soát xâm nhập vào, cho nên quái vật 2-6 đang lợi dụng ký ức của Tần Châu để đào sâu hơn về câu hỏi của Lâm Dị, nó muốn bắt từ vấn đề này để tìm được điểm yếu của 'nó'.

Điều này đã tạo cơ hội cho Lâm Dị.

Lâm Dị cũng không tiếp sâu thêm vào phòng của Tần Châu, cậu xoay người rời khỏi đó, đi được mấy bước liền dừng lại ôm đầu: "A... a a a a a a..."

Đừng nghĩ cậu chưa từng xem phim giả tưởng nha, giờ cậu đang bắt chước nhân vật trong phim kinh dị khi sắp lấy lại được quyền kiểm soát cơ thể của chính mình đó.

Tần Châu: "..."

Lâm Dị vừa ôm đầu, vừa dùng ngón chân gõ xuống đất.

Ngượng quá, ngượng chết mất.

Cũng may ở đây không có người, chỉ có con quái vật 2-6, không thì giờ cậu thà đi chết còn hơn đó.

"A a a a a..." Sau khi ôm đầu đau đớn kêu lên vài tiếng, Lâm Dị tiếp tục bày ra dáng vẻ vô cảm.

Nhưng trong lòng cậu thực chất đang gào thét, A a a a xấu hổ quá!

Nhưng không sao, mọi chuyện rồi sẽ qua. Không phải Trình Dương đã nói rồi à? Rời khỏi Thế giới Quy tắc 2-6, người bị quái vật bám vào giống như đang nằm mơ, những mảnh ký ức nhớ được sẽ rất ít.

Nhưng nếu Tần Châu nhớ lại đúng đoạn ký ức này thì sao, trái đất sẽ không còn chỗ chứa cho cậu nữa luôn.

Chắc chẳng xui vậy đâu, xác suất rất nhỏ.

Nhưng nghĩ lại vẫn ngượng quá...

Trong lòng Lâm Dị tràn đầy nỗi do dự và bất lực, nhưng cậu vẫn phải ra vẻ, giả vờ như cơ thể mình lại bị "nó" chiếm đoạt, chậm rãi đi về phía căn phòng nơi có ả váy đỏ.

Cậu cố ý bước chân nhỏ lại, hành lang không có ánh đèn, cậu không thể đoán được Tần Châu có đi theo cậu dựa vào bóng người phản chiếu qua ánh sáng hay không, chỉ có thể nghe tiếng bước chân phía sau.

Mặc dù tiếng bước chân rất nhẹ nhưng Lâm Dị vẫn nghe thấy.

Điều này khiến Lâm Dị cảm thấy dễ chịu hơn, kỹ năng diễn xuất của cậu cũng không đến nỗi tệ. Quả nhiên Tần Châu đang theo sau cậu khi phát hiện ‘nó’ sắp offline còn Lâm Dị thì sắp online.

Có vẻ Tần Châu đã có chuẩn bị, một khi Lâm Dị đăng nhập, hắn sẽ nhân cơ hội giết chết cậu ngay.

Tính mạng đang bị đe dọa, Lâm Dị tạm thời nén lại cảm giác xấu hổ trong lòng, chậm rãi đi về phía trước, lắng nghe tiếng bước chân phía sau, tính toán khoảng cách giữa mình và Tần Châu. Cậu không dừng lại ở căn phòng có ả váy đỏ mà tiếp tục đi về phía trước.

Cậu nghe thấy tiếng bước chân của Tần Châu đã dừng lại, Lâm Dị cũng cảm giác bình tĩnh hơn một chút. Bởi vì cậu đi ngang qua phòng có ả váy đỏ chứ không dừng lại, cho nên Tần Châu không thể đoán được cậu muốn làm gì.

Thực tế là cậu không thể dừng lại, nếu có thì ý định dụ dỗ Tần Châu của cậu lộ liễu quá rồi, như thế thì rất dễ bị hắn phát hiện ra.

Sau khi nhận thấy Tần Châu đi theo mình, Lâm Dị lê bước chậm rãi, dừng lại ở cánh cửa cách đó hai gian phòng, dựa theo khoảng cách bước chân, nếu dừng ở đây, Tần Châu sẽ dừng ở cửa phòng có ả váy đỏ.

Quả nhiên, sau khi Lâm Dị dừng bước, im lặng đếm ngược: ba, hai, một...

Rầm—

Dưới sự tra tấn liên tục của ả váy đỏ, cánh cửa phòng không thể tiếp tục chặn được ả nữa mà bị bật tung ra.

Lâm Dị lập tức quay người lại, mặc dù cậu đã tính toán thời gian ả váy đỏ phá cửa khá chính xác, với sức của ả khi lao ra khỏi phòng, chắc chắn sẽ đụng phải Tần Châu ở bên ngoài. Nhưng cậu phải đảm bảo Tần Châu đã tiếp xúc với ả, không thể để xảy ra sự cố ngoài ý muốn được.

Đây là cơ hội duy nhất để rời khỏi Thế giới Quy tắc 2-6.

Khoảnh khắc Lâm Dị xoay người nhìn, kịch bản mà cậu soạn ra trong đầu đang phát triển theo diễn biến mà cậu muốn. Con dao mà ả váy đỏ dùng để bổ vào cửa đã khiến khả năng phòng thủ của Tần Châu giảm đi, hắn không ngờ đúng lúc này cửa lại bị ả váy đỏ đẩy ra, hắn còn chưa kịp né thì đã xảy ra va chạm trực tiếp với ả.

Sức của ả váy đỏ mạnh đến mức khiến Tần Châu mất đi trọng tâm, hần phải lùi lại vài bước mới có thể đứng vững lại, ngăn bản thân khỏi bị ngã.

Tim Lâm Dị nhảy nhót không ngừng, thành công rồi.

Nhưng không biết tại sao, cậu luôn cảm thấy có gì đó hơi bất ổn. Lâm Dị ngẫm kỹ hơn về nguồn gốc của loại cảm giác đó, có thể là do thành công đến đột ngột quá, hoặc có thể là do thành công dễ dàng quá...

Trong tầm nhìn của cậu, Tần Châu đã tiếp xúc với ả váy đỏ lại quay sang phía cậu, lúc này trong mắt hần không còn có chút đề phòng và cảnh giác nào nữa mà sự bình tĩnh

Hần nhận ra rồi.

Nhưng khác với quái vật 7-7 chiếm hữu cơ thể của Trình Dương, đã phát điên lên khi bị Lâm Dị đẩy ra khỏi cửa chung cư, Tần Châu chỉ lắc đầu với Lâm Dị rồi nở một nụ cười u ám.

Lâm Dị cảm thấy máu chảy trong cơ thể đã đông đặc lại, sau khi tiếp xúc với ả váy đỏ, Tần Châu lại rất bình tĩnh nhìn cậu. Còn ả váy đỏ cũng không hề có phản ứng muốn ra tay giết Tần Châu gì hết.

Ả chậm rãi quay người lại, cùng với Tần Châu nhìn về phía Lâm Dị.

Hai ánh mắt tràn ngập ác ý này khiến Lâm Dị da đầu ngứa ran, giây tiếp theo, ả váy đỏ cầm con dao lao về phía Lâm Dị.

Lâm Dị còn chưa kịp định thần thì đã nhanh chóng mở lệ cánh cửa ở trước mặt rồi chui vào trong. Động tác của cậu rất nhanh, nhưng ả váy đỏ còn nhanh hơn Lâm Dị. Ngay lúc cậu vừa vào phòng, xoay người đóng cửa lại, ả váy đỏ đã đi tới trước cửa phòng cậu.

Thậm chí cậu còn chưa kịp đóng cửa lại, ả váy đỏ đã vươn tay ra. Lâm Dị chỉ có thể giữ chặt cửa, ngăn cản ả váy đỏ xông vào.

Cậu vừa bất ngờ vừa hoài nghi.

Tại sao ả váy đỏ không giết Tần Châu chứ?

Quy tắc tử vong 'tiếp xúc với ả váy đỏ' sai ư?

Đúng rồi, quy tắc tử vong đã sai, nếu không thì ả váy đỏ đã giết chết Tần Châu trong gang tấc luôn rồi

Nhưng tại sao quy tắc này cũng sai?

Rõ ràng những việc ban ngày chỉ có cậu làm chứ người khác không làm chỉ có hai điều đó thôi mà?

Lâm Dị đang suy nghĩ, trong đầu nhanh chóng nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong ngày.

Lần này Lâm Dị càng thêm chắc chắn, đúng là cậu chỉ làm hai việc này, thậm chí còn dám dùng danh dự của mình để cam đoan bản thân không bỏ sót gì khác.

Ả váy đỏ không ngừng thò tay vào trong phòng vồ lấy Lâm Dị, để ngăn ả váy đỏ bắt được mình, cậu phải ra sức đê cửa, vì thế sức lực của Lâm Dị rất nhanh đã cạn kiệt.

Khe cửa bị chặn lại bởi cánh tay bên ngoài, Lâm Dị nhìn thấy Tần Châu đứng sau lưng ả váy đỏ, sau đó bước về phía trước, như đang chuẩn bị giúp ả một tay, để ả có thể thuận lợi xông vào trong giết cậu.

Lâm Dị hít một hơi thật sâu, một lần nữa cậu cố nhớ lại những gì đã xảy ra trong ngày thật chuẩn xác, chỉ trong vài giây trước khi Tần Châu đang tiến đến rất gần cậu.

Sau khi cậu tỉnh lại vào ban ngày, Âu Oánh và Trình Dương mới trở về phòng.

Kế hoạch rút thủy ngân vào xúc xắc không thành công nhưng Âu Oánh lại trộm được bức ảnh.

Bọn họ đã phân tích sai tấm ảnh, sau đó cậu bị nhốt trong tủ lạnh, Âu Oánh vì nóng lòng muốn cứu người nên suýt rơi vào bẫy phục bần.

May mắn là Lâm Dị dụ được ả váy đỏ mở tủ lạnh, Âu Oánh cũng nhận ra kịp thời vào thời khắc mấu chốt.

Đây là tất cả những gì xảy ra trong ngày, Lâm Dị chắc chắn mình không hề bỏ sót ký ức nào cả, 'nó' không hề xuất hiện, không phải lần nào cậu sử dụng trí óc nhiều quá thì 'nó' cũng xuất hiện, thường sẽ cách nhau một khoảng thời gian khá dài.

'Nhắc đến tên bạn bè' hay 'tiếp xúc với ả váy đỏ' đều không phải quy tắc tử vong khiến ả váy đỏ giết người, vậy quy tắc tử vong chính xác là gì chứ!

Dù Lâm Dị có suy nghĩ nhạy đến mấy cũng không thể đoán ra, cho đến khi cậu ngẩng đầu nhìn thấy Tần Châu mang theo nụ cười u ám chậm rãi giơ tay qua khe cửa, sau đó dùng sức đẩy mạnh ả váy đỏ một cái.

Nhìn gương mặt Tần Châu, trí nhớ của Lâm Dị bỗng nhiên quay trở về hồi còn trong Thế giới Quy tắc 7-7.

Tần Châu ở bức tường phòng bên nói: “Quái vật đặt ra quy tắc và tôn hưởng quy tắc, nhưng quái vật là quái vật, không có chỉ số IQ 143. Nó tạo ra điều kiện giết chóc, hay nói chính xác là quy tắc tử vong, sẽ luôn bị phát hiện.”

Lâm Dị hỏi: “Cho nên con quái vật này là người giám sát, nó ẩn náu trong chúng ta để giám sát việc chúng ta vi phạm quy tắc tử vong xem có thành công hay không, đồng thời dụ dỗ chúng ta vi phạm quy tắc tử vong khi cần thiết.

Tần Châu nói: “Cũng giống vậy.”

Dụ dỗ chúng ta vi phạm quy tắc tử vong...

Cũng gần giống vậy...

Lâm Dị chăm chú nhìn sang Tần Châu.

Cậu biết rồi.

Chương 46: Quái vật 2-6 (xong) Người đã vi phạm quy tắc...-

Chương 46: Quái vật 2-6 (xong)

Sau khi nhìn thấy Tần Châu đưa tay giúp ả váy đỏ xông vào, Lâm Dị cũng tránh sang một bên để ngăn ả váy đỏ xô ngã mình.

Bởi vì Lâm Dị đột nhiên né ra, lại thêm Tần Châu đẩy ả từ phía sau, ả váy đỏ bổ nhào vào trong phòng.

Ả váy đỏ ngã ngửa đã tạo cơ hội cho Lâm Dị chạy thoát, lúc Lâm Dị chuẩn bị bước qua ả váy đỏ rồi chuồn ra ngoài, ngoài cửa đã có tiếng huyên náo.

“Bọn tôi giữ chủ tịch rồi, anh Lâm Dị, mau chạy đi.” Trình Dương hét lên: “Mau lên, ngăn không nổi nữa rồi!”

Âu Oánh cũng lo lắng hét lên với Lâm Dị: “Lâm Dị, chạy mau đi.”

Lâm Dị ngược mắt lên, mọi người trong phòng đang tám chuyện đã chạy hết ra ngoài, có lẽ là vì nghe thấy tiếng động ở hành lang. Cậu nhìn thấy Trình Dương ở phía sau ôm chặt Tần Châu, trông cậu ta gắng gượng đến nỗi phải nghiêng răng nghiêng lợi. Trần Tiến Nam và Chu Càn cũng đang giúp Trình Dương cầm chân Tần Châu lại.

Trong ký ức của Tần Châu chắc chắn chưa từng bị nhiều người khống chế như vậy, vẻ mặt của hắn trở nên vô cùng kì lạ, các cơ trên mặt đều run rẩy, ngay cả diện mạo vốn có của Tần Châu cũng không thể loại bỏ được cảm giác kinh hãi và kỳ quái do cái biểu cảm biến dạng mà hắn gây ra.

Lý Đăng bảo vệ Âu Oánh, mắng Lâm Dị: “Đừng ngây ra nữa, chạy đi.”

Tất cả bọn họ đều đang tập trung giúp Lâm Dị trốn thoát, nên chẳng để ý chuyện gì nữa, dù cho lúc này sau lưng họ còn có một con lệ quỷ.

Lâm Dị nhìn con lệ quỷ không có mặt mũi, chỉ có một khuôn mặt với đường nét rõ ràng. Trong lòng cậu càng thêm chắc chắn về quy tắc tử vong của ả váy đỏ.

Cậu đóng cửa lại, cũng không thêm bận tâm việc có nhất nổi ả váy đỏ trong phòng hay không, cậu chỉ tạm thời đóng cửa lại để tạo thêm thời gian cho

mình, ngẩng đầu vội vàng hỏi: “Ảnh đâu, đàn chị, tấm ảnh trong phòng đâu rồi?”

Âu Oánh nói: “Dưới đệm.”

Nói xong, Âu Oánh quay sang Lý Đăng: “Mau đi giữ cửa, đừng cho ả ra ngoài.”

Lâm Dị lập tức chạy đến căn phòng ả váy đỏ bị nhốt ban nãy, tìm tấm ảnh được giấu dưới đệm theo lời của Âu Oánh.

Lấy được tấm ảnh xong, cậu không hề dừng lại mà chạy thẳng ra ngoài.

Lâm Dị chỉ mất một khoảng thời gian ngắn để lấy tấm ảnh đi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến một phút này, Lâm Dị có thể nhìn thấy cánh tay ôm Tần Châu của Trình Dương run lên, tựa như một giây tiếp theo thôi, cậu ta sẽ kiệt sức. Trần Tiến Nam và Chu Càn cũng đổ mồ hôi, nghiêng răng nghiêng lợi ôm chặt Tần Châu.

Lâm Dị không dám chần chừ nữa, cậu nhét tấm ảnh vào trong túi Tần Châu, quát những người khác: “Tránh ra.”

Khi Lâm Dị nhét tấm ảnh vào túi Tần Châu, vẻ mặt Tần Châu tối sầm lại, hắn không giãy giụa nữa mà trừng mắt nhìn Lâm Dị.

Nhìn thấy Tần Châu đã bình tĩnh lại, Trình Dương buông tay ra, Trần Tiến Nam và Chu Càn cũng lần lượt làm theo.

Trước khi Lâm Dị yêu cầu Lý Đăng cho ả váy đỏ ra ngoài, Âu Oánh nhìn thấy đã hét lên với Lý Đăng: “Lý Đăng, để ả ra đi.”

Lý Đăng đã kiệt sức từ lâu, dựa vào bản năng sinh tồn để chống đỡ, khi nghe thấy giọng Âu Oánh, cậu ta không kịp suy nghĩ, vội lui sang một bên.

Ả váy đỏ đi ra khỏi phòng, cầm một con dao sắc nhọn tiến thẳng về phía Tần Châu.

Con dao đâm vào ngực hắn.

“Mẹ ời.” Trình Dương đặt tay lên cổ họng, cảm giác như tim mình sắp nhảy ra khỏi cổ họng luôn rồi.

Mọi người đều bơ phờ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Con lệ quỷ từ trong phòng cũng phấn khích vỗ tay, nhìn thấy ả váy đỏ giết Tần Châu, như muốn tham gia cùng, nhưng lại bị nhốt tại một chỗ không thể di chuyển.

Lâm Dị thở hỗn hển nhìn Tần Châu.

Trên người Tần Châu không có máu chảy ra, mà là sương đen. Lòng bàn chân hằn rung chuyển, xung quanh giống như một tấm gương vỡ nát, các vết nứt liên tiếp kéo dài lên trên, tạo thành những hình dạng có kích thước khác nhau, rơi ra từng mảnh.

Tần Châu từng khẳng định với Lâm Dị, quái vật sẽ dẫn dắt bọn họ vi phạm quy tắc tử vong.

Trong phó bản này, có đúng duy nhất một thứ Tần Châu đã ra tay, đó là tấm ảnh.

Dựa vào ký ức của Tần Châu, việc đặt tấm ảnh từ thùng rác lên bàn cạnh giường ngủ của ả váy đỏ có thể khiến họ phân tích sai lệch, nhưng đây chỉ là từ góc nhìn của Tần Châu.

Từ góc nhìn của con quái vật 2-6, nó đặt ra quy tắc và cũng tôn hưởng quy tắc.

Đêm đó, quái vật 2-6 đã có hai kế hoạch giết Lâm Dị. Đầu tiên chính là khi nó đứng đợi sẵn ở phòng bếp, chờ Lâm Dị tự dâng tới cửa, đây là việc nó sẽ tự mình ra tay. Nếu Lâm Dị không vào bếp thì cậu sẽ đi tới phòng của ả váy đỏ, trong lúc bọn họ không có manh mối gì, quái vật 2-6 đánh cược rằng Lâm Dị sẽ trộm tấm ảnh đi, kể cả không lấy trộm, thì vị trí của tấm ảnh cũng có thể ảnh hưởng đến việc phân tích của họ.

Đối với quái vật 2-6, lợi ích nó thu được, cũng là điều tồi tệ nhất với họ, phục bản sai lệch.

Sau khi Âu Oánh trộm tấm ảnh, ả váy đỏ ngay lập tức đi tra hỏi ai là người trộm tấm ảnh của ả, tấm ảnh này rất quan trọng đối với ả váy đỏ.

Thật sự có người bị bạn bè phản bội xong vẫn giữ lại tấm ảnh để tưởng nhớ sao? Lâm Dị không nghĩ như vậy. Có lẽ trong thâm tâm của ả váy đỏ, vẫn còn những tình cảm phức tạp đối với bạn bè của mình, nhưng tác dụng chính của tấm ảnh với ả không phải để tưởng nhớ người bạn đã chết mà là tượng trưng cho lòng căm hận mà ả đã không thể tự mình trả thù.

Quy tắc 2-6 là không có ma trong khuôn viên trường.

Chuyển đổi sang Thế giới Quy tắc 2-6, cũng là một thế giới không có ma quỷ.

Không thì, nếu trong biệt thự có ma quỷ, tại sao chúng không làm hại ả váy đỏ chứ?

Giải thích về sự xuất hiện của những con quỷ này có thể là sinh ra từ trí tưởng tượng của ả váy đỏ, chúng xuất hiện sau trò chơi An Khoa rồi nghe theo mệnh lệnh của ả váy đỏ.

Chức năng của tấm ảnh là giúp ả váy đỏ nhớ lại hình dáng của những người này, để tưởng tượng ra dáng vẻ của họ sau khi biến thành quỷ. Tại sao diện mạo của con lệ quỷ lại trông rất mơ hồ? Bởi vì trong tấm ảnh tập thể không có nó, cho nên ả váy đỏ không thể nhớ rõ khuôn mặt của nó.

Tấm ảnh này tương đương với đạo cụ giúp trò chơi An Khoa trở thành hiện thực, giống như viên xúc xắc vậy.

Quái vật 2-6 đoán rằng Lâm Dị sẽ giở trò với viên xúc xắc, nhưng lại không giấu xúc xắc đi, vì vậy thứ duy nhất có thể dẫn dắt họ vi phạm quy tắc tử vong chính là tấm ảnh.

Cho nên, quy tắc tử vong của ả váy đỏ là lấy trộm tấm ảnh.

Người lấy tấm ảnh là Âu Oánh, tại sao ả lại tới tìm Lâm Dị chứ?

Trong lòng Lâm Dị đã có đáp án.

Lão quản lý biết được Khuất Gia Lương rời khỏi phòng nhờ vào camera lỗ kim, còn ả váy đỏ lại không có, cho nên ả váy đỏ chỉ có thể đi tra hỏi từng người xem ai trộm tấm ảnh vào ban ngày.

Và khi màn đêm buông xuống, thời điểm giết người đã đến, ả váy đỏ sẽ tìm tới cửa của người đã lấy cắp tấm ảnh.

Ả có thể cảm nhận tấm ảnh ở trong phòng Lâm Dị, lúc đó chỉ có Lâm Dị ở trong phòng một mình, nên ả cho rằng cậu là thủ phạm.

Sở dĩ cậu có thể dọa được Tần Châu, là bởi vì quy tắc tử vong mà cậu suy đoán không liên quan tí gì đến quy tắc tử vong thực sự, điều này khiến Tần Châu bối rối, hẳn không biết cậu sẽ làm gì.

Bây giờ Lâm Dị nhét tấm ảnh vào túi Tần Châu, Tần Châu đã vi phạm quy tắc tử vong, theo nguyên tắc, quái vật sẽ không phá vỡ quy tắc tử vong của chính mình, Tần Châu chỉ có thể bó tay đầu hàng mà thôi.

Tần Châu cúi đầu nhìn ả váy áo đỏ liên tục đâm con dao nhọn vào ngực mình, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Lâm Dị, tức giận nói: “Người đã vi phạm quy tắc...”

Lâm Dị sững sốt, sắc mặt cậu trở nên khó coi.

Tần Châu nói xong lời này, cả người ngã xuống, sương mù càng ngày càng dày đặc, chậm rãi biến thành dáng vẻ của ả váy đỏ, ả vẫn cực kì phần nộ trừng mắt nhìn Lâm Dị.

Trình Dương và Trần Tiến Nam nhìn thấy sương mù đen đặc đều sửng sốt, Trình Dương nói: “Tại sao... tại sao lại có đến hai ả váy đỏ vậy?”

Âu Oánh giải thích: “Đây là ‘cái ác’, không phải ả váy đỏ.”

Chu Càn: “Cái ác?”

Âu Oánh gật đầu: “Sinh ra từ cảm xúc cực đoan, sau khi biến thành quái vật, chủ thể sẽ bị nó bào mòn dần.”

Trình Dương hỏi: “Chủ tịch của chúng ta chắc không sao đâu ha? Anh ấy đã bị đâm mấy nhát liền.”

Âu Oánh an ủi: “Không sao đâu, bây giờ anh Châu chắc tỉnh lại ở thế giới thực rồi.”

Giây tiếp theo, sương mù đen tan dần, ả váy đỏ cũng lộ nguyên hình, còn NPC ả váy đỏ ngừng dùng dao nhọn giết người, ngã xuống đất, con dao sắc bén rơi sang một bên.

“Tại sao...”

Nguyễn Y Y ôm mặt khóc lóc thảm thiết: “Tại sao lại lừa dối tôi, tại sao lại bỏ rơi tôi chứ...”

Ả không hiểu nổi, cũng không cam tâm.

Và còn đầy oán giận nữa.

Ả không cần bạn bè nữa nên luôn dùng ‘bạn bè’ để chỉ những người bị mình giết chết, sau đó, ả đã bị mắc kẹt trong chính nỗi hận thù của bản thân.

Mọi người đều im lặng vì không biết phải nói gì cho hay.

Lâm Dị như ngộ ra điều gì đó từ lời của con quái vật 2-6, nhưng cậu không dám nghĩ sâu xa hơn về nó.

Cậu tiến lên một bước, trước khi cơ thể Nguyễn Y Y sắp tan biến, cậu nhẹ nhàng vỗ vai ả.

Nguyễn Y Y ngẩng đầu nhìn Lâm Dị, ả nhớ ra Lâm Dị là ai, cười khổ nói: “Tôi không thể đợi đến ngày mai được rồi.”

Lâm Dị từng nói với Nguyễn Y Y rằng Lâm Lâm yêu cầu cậu gửi lời nhắn tới cho ả, nhưng phải đợi đến ngày mai mới có thể nói nội dung cụ thể.

Mặc dù Nguyễn Y Y biết rất rõ đây chỉ là lời nói dối mà Lâm Dị bịa ra để trốn thoát.

Lâm Dị: “Cô ấy nói, xin lỗi.”

Nguyễn Y Y sững sờ một chút, sau đó mỉm cười: “Cảm ơn cậu.”

Dứt lời, cơ thể Nguyễn Y Y tan biến, khung cảnh biệt thự rơi xuống dưới chân bọn họ tựa như từng mảnh vỡ, một luồng sáng trắng chói lóa lóa lên từ cuối hành lang.

“Mẹ kiếp.” Trình Dương che mắt chặn ánh sáng: “Gì vậy?”

“Là kết thúc rồi đó.” Âu Oánh nói: “Giờ em có thể rời khỏi đây.”

Ánh sáng trắng cuối hành lang từ từ lóa lên, bao phủ đám sương mù đen còn sót lại trong hành lang, rồi nhấn chìm tất cả.

Lần này Lâm Dị còn chưa kịp nhắm mắt, tầm nhìn đã trắng xóa trong chớp nhoáng.

Sau khi quen dần, cậu nhắm mắt lại rồi mở ra.

Cậu đã trở lại trường, nhưng không phải ở khu giảng đường mà là ở một phòng thu tương đối lớn. Tuy trong đó không có bàn ghế và các thiết bị đa phương tiện mà được bố trí các giường ghép liền kề nhau giống như một khách sạn.

Lâm Dị ngồi dậy, phát hiện những người khác cũng đang nằm bên cạnh mình, một bên là giường trống.

Nhưng người chết lại không nằm ở đó.

Giường ghép được chia thành nhiều khu vực khác nhau, lúc này ở khu vực Lâm Dị có treo một tấm biển ghi số 2-6.

Các khu vực khác cũng có treo những tấm biển kiểu này, có vẻ đây là nơi hội sinh viên tập hợp thân xác những người bước vào Thế giới Quy tắc.

Mỗi khu vực đều có thành viên túc trực, nếu phát hiện có người chết trong Thế giới Quy tắc rồi chiếu vào thế giới thực, họ sẽ được báo cáo lại ngay lập tức. Sau khi trình báo sẽ có người đến xử lý, cho thi thể vào túi đựng xác, hội sinh viên trực ban sẽ dọn dẹp vết máu của thi thể.

Những người trực ban ở khu 2-6 không biết đang ở đâu, Lâm Dị liếc nhìn xung quanh.

Có tiếng nói chuyện từ đằng xa.

“Anh Châu, anh về rồi sao?!” Người trực khu 2-6 bất ngờ kêu lên, thu hút sự chú ý của mọi người trong phòng, sau đó vui vẻ thở phào một hơi.

Giọng của Tần Châu: “Ừm.” Suy nghĩ một chút, hắn hỏi: “Đưa tôi xem danh sách toàn bộ những người tiến vào Thế giới Quy tắc 2-6.”

Người đang nói chuyện với Tần Châu lập tức đi lấy danh sách đưa cho hắn.

“Lần này có 13 người tiến vào quy tắc 2-6. Có anh, chị Âu Oánh và anh La Diệc... đều bị kéo vào.”

Tần Châu nói: “La Diệc không có ở khu vực 2-6.”

Những người không ở trong khu vực hoặc là đã tỉnh lại rồi rời đi, hoặc mãi mãi ở lại Thế giới Quy tắc tương ứng, nhưng xác suất của cái sau lớn hơn nhiều so với cái trước.

Nhưng bởi vì đây là La Diệc nên Tần Châu lại hỏi thêm một câu: “Tình hình của La Diệc sao rồi?”

Giọng nói của hắn nặng trĩu.

Người trực ban 2-6 lập tức ghen ngào: “Anh La Diệc, anh La Diệc vào... anh ấy vào...”

Vì cứ nức nở mãi nên người đó không thể nói được tròn một câu hoàn chỉnh.

Tần Châu cũng đã đoán được gì đó, nhưng bởi vì không có ký ức gì về chuyện này, hắn cau mày, ánh mắt tối sầm quay đầu về phía khu vực 2-6.

Đúng lúc này, hắn bắt gặp ánh mắt của Lâm Dị.

Lâm Dị lập tức cúi gầm mặt.

Trong lòng cậu cảm thấy sợ hãi.

Trình Dương cũng tình cờ tỉnh dậy bên cạnh nên Lâm Dị qua nói chuyện với Trình Dương để giải tỏa căng thẳng.

Tần Châu sửng sốt một chút, móc bao thuốc trong túi rồi lấy ra một điếu, ngậm vào miệng, châm lửa.

Hắn là quái vật 2-6.

Trong miệng hắt bây giờ không phải mùi vị của khói thuốc, mà là nếm phải một cảm giác gì đó khó có thể giải thích được.

Chương 47: Hiệp định bảo mật

Không biết vì sao tự dưng hắn muốn hút một điếu thuốc-

Chương 47: Hiệp định bảo mật

Không biết có phải vì bị quái vật cạy mở đầu óc hay không, Tần Châu không những mất đi ký ức về Thế giới Quy tắc 2-6, thậm chí còn cảm thấy đầu óc mình hoạt động chậm chạp hơn.

Rõ ràng hắn nhìn thấy tên mình trong danh sách, người túc trực khu vực 2-6 cũng nói rằng hắn đã bước vào Thế giới Quy tắc 2-6.

Nhưng hiện tại hắn lại không có bất kỳ ký ức nào về chuyện đó cả, hiển nhiên hắn đã bị quái vật 2-6 lựa chọn.

Nhưng Tần Châu lại không nhận ra điều đó cho đến khi nhìn thấy ánh mắt lạnh tránh của Lâm Dị.

Người túc trực trước mặt nói với hắn: “Anh Châu, bọn em không dám đụng vào... thi thể của Anh La Diệc.”

Tần Châu quay mặt đi: “Cứ tuân theo quy trình.”

Người túc trực hơi bất ngờ, không hiểu Tần Châu có ý gì: “Trực tiếp đưa đi hỏa táng ạ? Không... không cần...”

“Ừ.” Điếu thuốc trong miệng không có mùi vị gì, Tần Châu dứt khoát dập điếu thuốc xuống, nói với người túc trực: “Chờ bọn họ tỉnh lại, báo đến phòng B-101 họp.”

Nói xong, Tần Châu lập tức rời khỏi đây.

Sau khi Tần Châu quay người đi, Lâm Dị mới dám lén lút nhìn hắn.

“Tình huống hiện tại của chủ tịch chắc cũng giống lúc tôi vừa ra khỏi Thế giới Quy tắc 7-7 rồi. Lúc đó tôi chẳng nhớ gì cả, cơ mà sao bây giờ tự dưng tôi lại thấy bóng lưng chủ tịch có chút cô đơn nhỉ?” Trình Dương ghé bên tai Lâm Dị hỏi: “Lẽ nào chủ tịch nhớ được gì sao?”

“Không.” Lâm Dị nói: “Tuy đàn anh không nhớ gì hết, nhưng hắn là anh ấy

đoán được.”

Trong lúc Lâm Dị và Trình Dương đang nói chuyện, những người khác cũng lần lượt tỉnh lại.

Người túc trực vội vàng đến chỗ Âu Oánh: “Chị Âu Oánh, anh Châu mời chị đến phòng B-101 để họp.”

“Được, chị hiểu rồi.” Âu Oánh nói: “Làm việc vất vả rồi.”

“Có vất vả gì đâu ạ, chị Âu Oánh, chị mới vất vả.” Người túc trực cúi đầu khom lưng đáp.

Sau khi thoát khỏi Thế giới Quy tắc thành công, hội sinh viên sẽ tổ chức một cuộc họp. Âu Oánh thì đã quen thuộc với quá trình này, sau khi Tô Thiên Lạc tỉnh lại, cô nói với người túc trực: “Bạn học, làm phiền em đưa Diệp Quỳnh về ký túc xá nhé. Cậu ta gặp cú sốc lúc ở trong Thế giới Quy tắc, cho nên không thể tham gia cuộc họp được.”

Người túc trực gật đầu đồng ý.

Âu Oánh đang định dẫn Lâm Dị và mọi người đến địa điểm tập trung mà Tần Châu nhắc tới, vừa đi tới cửa, người túc trực mở miệng gọi cô lần nữa: “Chị Âu Oánh!”

Âu Oánh quay đầu lại: “Có chuyện gì sao?”

Người túc trực ngập ngừng, Âu Oánh bảo Lâm Dị và những người khác đứng đợi cô ở cửa, cô quay người lại, nhỏ giọng nói với người túc trực.

“Sao vậy?” Âu Oánh hỏi cậu ta.

Người túc trực nói: “Về anh La... Bọn em vẫn luôn đợi chị và anh Châu ra khỏi Thế giới Quy tắc 2-6. Lúc này anh Châu nói cứ tuân theo quy trình mà làm. Chị Âu Oánh, chị có muốn gặp anh La Diệc lần cuối không ạ?”

“Không cần.” Âu Oánh nói: “Cứ làm theo quy trình, vất vả rồi.”

Người túc trực gật đầu: “...Vâng.”

Vẻ mặt của cậu ta lộ rõ vẻ khó hiểu, thắc mắc vì sao Tần Châu và Âu Oánh đều không muốn nhìn La Diệc lần cuối chứ.

Âu Oánh cũng không định giải thích, dẫn theo đám người Lâm Dị đi tìm Tần Châu.

Cô nhớ lại cái chết của La Diệc.

Tử trạng trong Thế giới Quy tắc sẽ được phỏng chiếu lại ở hiện thực, hầu hết những ai chết trong Thế giới Quy tắc đều có tử trạng rất khó coi hoặc cực kì đáng sợ.

Vì thế La Diệc, người làm việc ở vị trí nguy hiểm nhất, anh đã sớm nói với cô và Tần Châu rằng, nếu không may anh xui xẻo bỏ mạng trong Thế giới Quy tắc, hãy trực tiếp đưa xác anh đem đi hỏa táng, cầu xin hai người đừng tới chiêm ngưỡng thi thể của anh, hãy để anh được ra đi một cách thanh thản.

Phòng họp 101 – Tòa giảng đường B.

Âu Oánh gõ cửa, bên trong vang lên một giọng nói nặng nề: “Vào đi.”

Âu Oánh quay đầu nhìn đám người phía sau nói: “Đừng căng thẳng quá, chỉ là họp thôi mà.”

Sự thật thì trong số những người rời khỏi Thế giới Quy tắc 2-6, chỉ có Lâm Dị là người duy nhất cảm thấy căng thẳng.

Hiện tại Lâm Dị sợ Tần Châu, một phần là bởi cậu đã từng đấu trí với Tần Châu, bây giờ nhớ lại, Lâm Dị vẫn rất sợ, hấn mạnh đến nỗi cậu suýt chầu ông bà mấy lần liền.

Thậm chí còn PTSD (*) hơn lúc nhìn thấy Trình Dương khi vừa bước ra khỏi Thế giới Quy tắc 7-7.

(*): Rối loạn căng thẳng sau sang chấn

Một nguyên nhân khác là vì Lâm Dị lo rằng Tần Châu sẽ loáng thoáng nhớ lại gì đó, như kỹ năng diễn xuất đáng xấu hổ của cậu hoặc sự tồn tại của ‘nó’ chẳng hạn.

Nghĩ đến ‘nó’, tim Lâm Dị càng thêm đập mạnh.

Nếu không phải quái vật 2-6 có ký ức Tần Châu quá khó đối phó khiến cậu phải tiêu hao tinh lực như vậy, không thì lúc ở Thế giới Quy tắc 2-6 cậu đã thắc mắc tại sao con quái vật lại sợ ‘nó’ rồi.

Những lời cuối cùng mà quái vật 2-6 nói luôn khiến Lâm Dị cảm thấy ngứa ngáy.

Cửa phòng họp bị đẩy ra, những người vốn đã ở sẵn trong phòng họp đều nhìn về phía cửa, ánh mắt đều đổ dồn vào bọn họ.

Lâm Dị vội vàng cúi đầu, mặc dù cậu thấy từ đầu đến cuối Tần Châu chỉ nhìn mỗi quyển Nội Quy Trường trong tay, cũng chẳng giống đám đông mà đưa

mắt hướng về phía họ.

Sau khi vào phòng họp, Lâm Dị đi một mạch đến chỗ có góc khuất rồi ngồi xuống.

Trình Dương ngồi bên cạnh cậu, lúc này Lâm Dị vô cùng cảm kích Trình Dương, vì vóc người của cậu ta đủ để che khuất cậu.

Đầu tiên, Âu Oánh giới thiệu bọn họ cho những người tham dự cuộc họp, Tần Châu thì không cần phải nói rồi, hai người còn lại phó chủ tịch hội sinh viên, hội sinh viên có một chủ tịch và ba phó chủ tịch.

Còn một chàng trai nữa là đội phó đội tuần tra.

Những người còn lại là trưởng và phó lãnh đạo của các bộ phận khác nhau trong Hội sinh viên.

Trình Dương hiếu kỳ nói với Lâm Dị: “Vị trí nào cũng có trưởng với phó, trông nghiêm túc thật đấy.”

Lâm Dị nói ‘ừm’, cậu có thể hiểu được vì sao mỗi chức vụ đều phải có trưởng phó, một khi vị trí trưởng qua đời, vị trí phó sẽ lập tức lên tiếp quản, không để hội sinh viên bị náo loạn.

Sau khi giới thiệu xong, Âu Oánh nói với Tần Châu: “Mọi người đã đến rồi, chúng ta bắt đầu nhé.”

Tần Châu: “Ừ.”

Âu Oánh thuật lại tất cả những gì xảy ra trong Thế giới Quy tắc 2-6 theo góc nhìn của chính cô, có người sẽ ghi âm lại lời của cô, và có người sẽ đặt câu hỏi sau khi cô tường thuật xong.

Âu Oánh kiên nhẫn trả lời, điều này càng khiến Lâm Dị thêm lo lắng.

“Ai là người đề xuất đi rót thủy ngân vào xúc xắc?”

Âu Oánh: “Lâm Dị. Nhưng đêm đó Lâm Dị đột nhiên cảm thấy không khỏe, mà cơ hội chỉ có một, nên tôi đã đi với Trình Dương.”

Sau khi Âu Oánh trả lời từng câu hỏi xong, cô gọi chỉ điểm, yêu cầu đám người Trần Tiến Nam lần lượt kể lại diễn biến theo góc nhìn của chính mình, người cuối cùng Âu Oánh gọi tên là Lâm Dị, cô có thể nhìn thấy rõ sự căng thẳng của cậu.

Khi đến lượt Lâm Dị, Lâm Dị có thể nhìn thấy, cuối cùng Tần Châu cũng nhìn

về phía cậu.

Góc nhìn của Lâm Dị có nhiều điều để nói hơn những người khác, nhưng cậu không muốn tiết lộ sự tồn tại của 'nó', nhưng nếu không có 'nó', nhiều phần trong câu chuyện của cậu không thể liên kết với nhau, đặc biệt là màn thử thách cuối cùng về quy tắc tử vong của con quái vật 2-6.

Mặc dù Tần Châu từng nhận xét Lâm Dị là người "dễ nói dối nhưng không thành thật", thực sự Lâm Dị cũng đâu thích nói dối, nói dối là điểm yếu của cậu, có lúc cậu còn không thể tự biện minh cho chính mình.

Cũng may Âu Oánh để cậu nói sau cùng, tạo cơ hội cho Lâm Dị có thời gian chuẩn bị dàn ý, nhưng chỉ vì ánh mắt của Tần Châu mà Lâm Dị căng thẳng đến mức quên sạch lời định nói là gì.

Âu Oánh an ủi: "Lâm Dị, đừng căng thẳng quá, cứ kể chuyện bình thường thôi."

Lâm Dị: "Ừm... vâng vâng."

Cậu hít sâu một hơi, nhớ lại dàn ý rồi lắp bắp kể lại theo quan điểm của cậu.

Đột nhiên, Tần Châu thấp giọng nói: "Lâm Dị."

"Đàn anh, anh, anh có gì phân phó ạ?" Lâm Dị có chút sợ hãi nhìn Tần Châu, tim đập thình thịch, cậu cực kỳ sợ Tần Châu nhớ ra gì đó rồi vạch trần cậu.

Tần Châu nói: "Đi lấy cho tôi ly nước."

"A?" Lâm Dị: "À, vâng ạ."

Trong phòng họp có máy lọc nước, Lâm Dị đi rót nước cho Tần Châu.

Lúc cậu đứng trước máy lọc nước với chiếc cốc dùng một lần, cậu lại gặp phải một vấn đề khác, Tần Châu uống nước lạnh hay nước nóng vậy nhỉ?

Đúng lúc Lâm Dị đang phân vân có nên hỏi Tần Châu hay không thì lại nghe thấy Tần Châu nói: "Không cần nói nữa, quy tắc 2-6 đã biến mất, khỏi lãng phí thời gian."

"Đây không phải mục đích của cuộc họp hôm nay." Tần Châu nhìn Trần Tiến Nam và những người khác: "Việc quái vật chiếm hữu cơ thể của người cuốn vào Thế giới Quy tắc là một bí mật. Tôi định để Âu Oánh nói cho các cậu biết. Bây giờ các cậu biết rồi. Trước mắt thì các cậu có hai lựa chọn, thứ nhất là gia nhập đội tuần tra, đương nhiên đây không phải bắt buộc, thứ hai là ký kết hiệp định bảo mật."

Tần Châu lấy ra một chồng văn kiện, để Âu Oánh đưa cho bọn họ.

“Hiệp định chỉ là một tờ giấy, không có khả năng ràng buộc các cậu.” Tần Châu nói: “Mà hiệp định này chỉ phục vụ cho một mục đích, nếu ký rồi mà còn vi phạm, tôi sẽ có lý do tới gây phiền toái cho các cậu.”

Nói là hiệp định bảo mật, nhưng thực chất chỉ là một tờ giấy trắng, bọn họ chỉ cần ký tên mình lên đó là được.

Sau đó hội sinh viên sẽ thu lại và lưu trữ những giấy tờ đã ký này, để nắm bắt những người đã biết được bí mật của Thế giới Quy tắc.

Lần trước Tần Châu chưa cho Lâm Dị ký tên vì trời đã tối, trong trường học có rất nhiều quy tắc liên quan đến khi trời tối.

Tô Thiên Lạc và Lý Đăng đã ký tên và rời đi trước.

Trần Tiến Nam hỏi Tần Châu: “Anh Châu, bây giờ em ký thì nếu sau này muốn gia nhập đội tuần tra, còn cơ hội không ạ?”

Tần Châu nói: “Còn”

Vì thế Trần Tiến Nam và Chu Càn cũng ký tên rồi rời đi luôn.

Những người còn lại là Trình Dương và Lâm Dị, Trình Dương muốn theo Lâm Dị, nếu Lâm Dị vào đội tuần tra thì cậu ta cũng sẽ vào, nếu Lâm Dị ký thì cậu ta cũng sẽ ký, mặc dù Trình Dương cảm thấy Lâm Dị sẽ gia nhập đội tuần tra.

Lâm Dị đưa nước ấm cho Tần Châu, sau đó ngồi xuống, cầm bút ký tên mình lên giấy.

Tần Châu nhìn cậu.

Sau khi Lâm Dị ký xong, Trình Dương cũng nhanh chóng ký tên. Lâm Dị đợi Trình Dương ký, mới thấp giọng hỏi: “Đàn anh, giờ em đi được chưa ạ?”

Tần Châu quay mặt đi, nói: “Hội sinh viên đã đưa sách giáo khoa của em cho quản lý ký túc xá rồi.”

Lâm Dị: “À, vâng, cảm ơn đàn anh.”

Tần Châu xua tay.

Lâm Dị như được ân xá, vừa rời khỏi phòng họp, Trình Dương đã hỏi cậu: “Anh Lâm Dị, tôi còn tưởng anh sẽ tham gia đội tuần tra đấy.”

Lâm Dị dừng một chút: “Tại sao?”

Trông cậu lộ liễu vậy à? Đến Trình Dương cũng nhận ra luôn hả?!

Trình Dương nói: “Tôi không biết giải thích sao, chỉ là cảm giác mà thôi.”

Lâm Dị: “Ồ.”

Nếu không phải ‘nó’ xuất hiện trước mặt Tần Châu, cậu đã sớm gia nhập đội tuần tra rồi. Nhưng hiện tại cậu không dám luồn quẩn trước mặt Tần Châu, nếu tham gia đội tuần tra, nhất định sẽ thường xuyên đụng phải hắn. Cậu sợ sự hiện diện của cậu sẽ khiến Tần Châu nhớ lại gì đó.

Trình Dương nói: “Vậy giờ chúng ta làm gì?”

Lâm Dị: “Chắc đi ăn trưa.”

Bọn họ tiến vào Thế giới Quy tắc 2-6, thực tế chỉ mới trôi qua ba tiếng đồng hồ, chẳng trách lúc ở trong Thế giới Quy tắc 2-6, dù không ăn cơm, cũng chẳng thấy đói lắm.

Lâm Dị và Trình Dương đi đến căng tin, cuộc họp của hội sinh viên vẫn đang diễn ra.

Tần Châu hỏi Âu Oánh: “Phó chủ tịch, em thử giải thích lại tình hình dựa trên góc nhìn của Lâm Dị xem.”

Âu Oánh bất ngờ: “Anh Châu, không phải anh nói là lãng phí thời gian sao?”

Tần Châu im lặng.

Âu Oánh nói: “Để em thử vậy.”

Âu Oánh cố gắng thuật lại tình hình tổng thể từ góc độ của Lâm Dị.

Tần Châu chăm chú lắng nghe.

Nhớ đến ánh mắt lảng tránh của Lâm Dị, không biết vì sao tự dưng hắn muốn hút một điếu thuốc.

Chương 48: Mở quyền hạn Đàn em khoá dưới của anh, Lâm Dị-

Chương 48: Mở quyền hạn

“Anh Lâm Dị.” Trình Dương ngồi đối diện Lâm Dị đột nhiên ngẩng đầu lên: “Anh nói... ây da, bỏ đi bỏ đi.”

“Ờ.” Lâm Dị cầm thìa lên, múc một thìa canh đưa vào miệng.

Trình Dương oán hận nói: “Anh Lâm Dị, sao anh không diễn theo kịch bản gì hết vậy? Bình thường vào mấy lúc kiểu này, anh phải tiếp tục hỏi chứ.”

Lâm Dị ‘ừng ực’ uống xong một ngụm canh, thành thật nói: “Bởi vì tôi muốn uống canh.”

Trình Dương vươn cổ, đến gần Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, anh Lâm Dị, anh nghĩ chủ tịch của chúng ta sau chuyện này có chịu đả kích gì không?”

Lâm Dị uống canh, suy nghĩ một chút: “Chắc là không đâu.”

“Không ư?” Trình Dương gật gật đầu, tự nhủ: “Cũng đúng, dù sao anh ấy là chủ tịch hội sinh viên, cũng không phải chưa từng gặp qua phong ba bão táp kiểu này bao giờ.”

Hai người ăn trưa xong, đi lấy sách giáo khoa từ chỗ dì quản lý ký túc xá rồi trở về phòng.

Cuộc họp ở phòng B-101 vẫn đang diễn ra.

Tần Châu ném quyển Nội Quy Trường lên bàn: “Giống 7-7, 2-6 không có nội quy.”

Vẻ mặt của mọi người đột nhiên trở nên nặng nề, bọn họ mới rời khỏi 2-6 chưa đầy hai giờ, chưa có thời gian để sửa lại Nội Quy Trường, vậy mà nó đã tự cập nhật rồi.

Điều này khiến họ nhớ đến một suy đoán của vị đàn anh trước kia – trường đại học này chính là một Thế giới Quy tắc thực sự.

Sắc mặt Âu Oánh bỗng nhiên lộ ra vẻ khó coi, niềm vui khi quy tắc 2-6 không còn nữa trong nháy mắt đã biến mất.

“Đây không phải chuyện tốt sao?” Tần Châu nhìn mọi người: “Sao ai cũng xì mặt thế kia?”

“Anh Châu... sao đây lại là chuyện tốt được chứ?” Nét mặt của phó đội trưởng đội tuần tra là khó coi nhất.

“Phát hiện ra chân tướng không phải chuyện tốt sao?” Tần Châu hỏi ngược lại: “Phát hiện thì xử lý, nếu xì mặt có tác dụng thì chúng ta đã không bị nhốt ở chỗ này mãi rồi.”

Phó đội trưởng im thin thít, từ góc độ này thì đúng thật đây là chuyện tốt.

Trước đây, họ luôn phục bàn một cách rập khuôn, sau khi tìm được quy tắc tử vong thì sẽ nghiên cứu, tổng hợp biện pháp đối phó rồi gấp rút cập nhật lại Nội Quy Trường.

Âu Oánh hỏi: “Anh Châu, vậy chúng ta nên làm gì?”

Âu Oánh hiểu rõ Tần Châu, nếu Tần Châu nói là chuyện tốt, nhất định hẳn đã có kế hoạch gì đó rồi.

“Trịnh Liễu, tìm danh sách sinh viên cùng khóa với đàn anh Lục, đưa cho tôi.” Tần Châu nói với Trịnh Liễu, người phụ trách hồ sơ sinh viên: “Trước khi trời tối.”

“Không thành vấn đề.” Trịnh Liễu nói.

“Trong khoảng thời gian này tôi sẽ kiểm tra một số tài liệu liên quan, tạm thời việc của anh giao lại cho em nhé.” Tần Châu nhìn Âu Oánh.

Sau đó hẳn nói với Âu Oánh và phó đội trưởng: “Chúng ta hãy tổ chức một buổi lễ từ biệt đơn giản cho La Diệc, để những người thân thiết tiễn đưa cậu ấy.”

Âu Oánh: “Vâng.”

Sau đó Tần Châu quay sang nói với Nghiêm Dao, người phụ trách liên lạc với trường học: “Trong thời gian này sẽ không có quái vật quy tắc chờ bổ sung nào xuất hiện. Thông báo cho phía trường học, bắt đầu lên lớp bình thường đi.”

Nghiêm Dao: “Không thành vấn đề.”

Tần Châu nói: “Trước khi bắt đầu lên lớp, nhấn mạnh lại với giảng viên cố vấn, yêu cầu họ che giấu thân phận, đừng để sinh viên phát hiện rồi gây hoảng loạn lung tung, đặc biệt là Tưởng...”

Nghiêm Dao nói: “Thầy Tưởng Thao.” —

Buổi chiều, Lâm Dị vừa mới ngủ trưa tỉnh lại, điện thoại di động vang lên.

Thầy cố vấn thông báo tất cả sinh viên đến nhận sách giáo khoa, Lâm Dị và Trình Dương thì đã nhận từ trước nên buổi chiều cũng chẳng có việc gì khác để làm, thầy cố vấn yêu cầu họ tự chuẩn bị bài.

Có một số từ trong sách giáo khoa thậm chí Trình Dương còn không hiểu nổi, chỉ có thể tìm Lâm Dị để cầu cứu.

Lâm Dị im lặng một lát rồi nói: “Hỏi thầy cố vấn xem thầy có sách giáo khoa tiểu học không đi.”

Trình Dương buồn bã nói: “Nền tảng của tôi sa sút đến mức độ như vậy luôn hả?”

Để tránh Trình Dương lại bị kéo vào Thế giới Quy tắc tiếp, Lâm Dị đành phải thành thật gật đầu: “Nếu có sách giáo khoa mẫu giáo thì càng tốt.”

“...” Trình Dương vừa khóc vừa gọi điện cho thầy cố vấn.

Giọng nói ngớ ngàng của thầy cố vấn phát ra từ loa điện thoại di động của Trình Dương: “Trường chỉ có sách giáo khoa cho chuyên ngành thôi. Nếu cậu cần, Trình Dương, tôi có thể thử hỏi hội sinh viên xem có lấy được không, nhưng cậu cũng đừng kì vọng quá nhiều nhé.”

Trình Dương mừng rỡ: “Cảm ơn thầy Tưởng ạ! Làm phiền thầy rồi ạ!”

Lâm Dị mím môi dưới, cậu cảm thấy hội sinh viên có hơi thần thông quảng đại quá rồi đấy, càng như vậy, cậu càng cảm thấy áy náy.

Trong Thế giới Quy tắc 2-6, bởi vì Tần Châu quá khó đối phó, Lâm Dị không thể chú tâm suy nghĩ tại sao quái vật 2-6 lại sợ ‘nó’.

Hiện tại có thời gian, cậu cũng không dám suy nghĩ quá sâu xa.

Lần đầu tiên cậu gặp ‘nó’, là một diễn biến hết sức kịch tính.

Từ nhỏ Lâm Dị đã rất thông minh, có thể tham gia cuộc thi Olympic Toán cấp 2 từ hồi tiểu học, tình cờ đề thi Olympic Toán năm đó hơi khó mà Lâm Dị thì lại muốn đứng nhất.

Đứng nhất sẽ nhận được phần thưởng 2.000 nhân dân tệ.

Lúc cậu đang chú tâm làm bài, bỗng nhiên tâm trí trở nên trống rỗng, sau đó cậu không thể nhớ được gì nữa. Giống như đang ngủ say, khi tỉnh dậy đã

thấy mình nằm trên giường rồi.

Cha mẹ lo lắng cho cậu, hỏi cậu có phải chịu quá nhiều áp lực không, về mặt Lâm Dị lúc đó ngơ ngác.

Cha mẹ nói rằng, lúc cậu đang tham gia cuộc thi thì đột nhiên đứng dậy, giám thị yêu cầu cậu ngồi lại vào ghế, nhưng Lâm Dị không nghe. Giám thị đến ngăn cậu lại nhưng lại bị Lâm Dị đẩy ngã xuống đất.

Lúc đó Lâm Dị mới mười tuổi.

Sự xuất hiện của “nó” không chỉ một lần mà tần suất khoảng ba đến năm lần một năm, Lâm Dị từng nghi ngờ liệu có phải cậu đa nhân cách hay không. Cha mẹ cậu cũng từng đưa cậu đến gặp bác sĩ tâm lý, nhìn tờ giấy chẩn đoán sức khỏe bình thường của mình, Lâm Dị rơi vào trầm tư.

Sau này, không chỉ cậu là người duy nhất, cha mẹ cậu cũng dần dần trở nên kỳ lạ, nhưng sự kỳ lạ của họ không giống với Lâm Dị, bọn họ như đang dần biến thành xác sống thì đúng hơn.

Họ không còn nhịp tim nhưng vẫn có thể đi lại và mở mắt, Lâm Dị tìm thấy hai tờ thông báo trúng tuyển trong nhà – Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên.

Về sau, thỉnh thoảng Lâm Dị lại nhìn thấy “nó” trong gương, “nó” trông giống hệt với cậu, nhưng biểu cảm lại luôn thờ ơ.

Cuộc đối thoại duy nhất giữa Lâm Dị với ‘nó’ là:

Lâm Nghi hỏi: Người là ai?

‘Nó’: Tôi là cậu.

Bây giờ Lâm Dị thực sự rất hoảng sợ, nhất là khi nghĩ đến những lời Tần Châu đã nói, trường đại học này có thể là một Thế giới Quy tắc, có con quái vật đã ăn thịt nhiều người, thực lực gia tăng khiến nó không còn hài lòng khi bị hạn chế trong Nội Quy Trường nữa mà đã thoát ra ngoài.

Là ‘nó’ sao?

Nếu là ‘nó’ thì chẳng phải chính là cậu sao?

Lâm Dị càng thêm hoảng loạn, thậm chí có chút sợ hãi. Cậu sợ bản thân thực ra không phải con người, cậu sợ hội sinh viên tài giỏi như vậy sẽ phát hiện ra gì đó.

Trình Dương ở bên cạnh cũng không biết tâm trí Lâm Dị giờ đang trên mây,

cậu ta lấy sách giáo khoa rồi chỉ vào một ký hiệu nào đó: “Anh Lâm Dị, cái dv, dt, ds này có ý nghĩa gì thế? Có phải là cái dv tôi nghĩ đến không?”

Lâm Dị định thần lại, mặc dù cậu đến trường đại học này là để khảo nghiệm một vài thứ, nhưng khi thật sự phải đối mặt với nó thì lại có chút rụt rè.

Lâm Dị kìm nén suy nghĩ của mình, hỏi Trình Dương: “Anh nghĩ là gì?”

Trình Dương: “DVD?”

Lâm Dị: “...”

Lâm Dị lạnh lùng nói: “Sách giáo khoa mẫu giáo đã tới chưa? Tôi nghĩ dựa vào quan hệ của anh với đàn anh, đàn anh sẽ tìm cách lấy cho anh đấy.”

Trình Dương: “...”

Trình Dương nói: “Quan hệ của tôi với đàn anh á? Anh Lâm Dị, ý anh là chủ tịch Tần á hả, thế thì đáp án chính xác phải là dựa vào quan hệ của anh với chủ tịch Tần mới giúp tôi lấy được sách giáo khoa chứ?”

Lâm Dị ghen ngào khi nhớ lại câu chuyện phiếm đó: “Nói một cách đơn giản, dv là vận tốc tức thời, dt là denta thời gian, dr là denta bán kính chênh lệch, thường được sử dụng cho tích phân xác định.”

Suy nghĩ một chút, Lâm Dị lạnh lùng hỏi: “Có cần tôi giải thích tích phân xác định là gì không?”

Đủ đả kích chưa?

Cần kèm theo giọng điệu chế giễu nữa không?

“...” Trình Dương nhắc điện thoại lên: “Tôi đi hỏi xem sách giáo khoa mẫu giáo của tôi bao giờ có.”

Trình Dương vừa nhắc điện thoại lên, điện thoại của Lâm Dị và điện thoại của cậu ta cùng lúc vang lên, người gọi đến là Âu Oánh.

Họ không có quyền gác máy, chỉ có thể đợi điện thoại đổ chuông trong năm giây rồi tự động kết nối.

Trình Dương cười nói: “Chị Âu Oánh.”

Lâm Dị lễ phép nói: “Chị Âu Oánh.”

Âu Oánh chào hai người: “Lễ đưa tiễn La Diệc sẽ diễn ra vào lúc 17 giờ cuối tuần này.”

Cô không hỏi Lâm Dị và Trình Dương liệu họ có thể đến được hay không, dù sao Lâm Dị, Trình Dương với La Diệc không quen biết nhau, Âu Oánh chỉ nghĩ bọn họ cùng nhau trải qua Thế giới Quy tắc 2-6, cho nên tốt hơn vẫn nên thông báo cho bọn họ.

Trình Dương nói: “Chị Âu Oánh, bọn em biết rồi ạ.”

Âu Oánh nói: “Ừ, vậy thì...”

Có vẻ Âu Oánh ở đầu dây bên kia rất bận rộn, mọi người liên tục gọi điện cho cô.

Lâm Dị nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Âu Oánh và những người khác.

“Chị Âu Oánh, chị có biết anh Châu ở đâu không?”

“Đang tìm anh Châu sao? Đưa tài liệu cho chị. Trong khoảng thời gian này, chị sẽ tạm thời chịu trách nhiệm về công việc của anh Châu. Làm phiền bạn học thông báo với mọi người giúp chị, đừng quấy rầy anh Châu trong vài ngày này.”

Trình Dương quay ra phía Lâm Dị, buột miệng nói: “Làm sao bây giờ? Chủ tịch Tần hình như chịu đả kích thật rồi.”

Lâm Dị khựng lại, nghĩ đến Tần Châu trong Thế giới Quy tắc 7-7.

Trụ cột của mọi người.

Đến nỗi nghỉ việc, chắc chắn hẳn phải chịu đả kích rất lớn.

Mặc dù bây giờ Lâm Dị khá sợ Tần Châu, nhưng không thể phủ nhận rằng Tần Châu rất uy nghiêm, chính trực. Vĩ – quang – chính đến nỗi ảnh hưởng rất nhiều đến suy nghĩ của Lâm Dị, cậu cảm thấy hơi thất vọng khi Tần Châu lại suy sụp vì quái vật 2-6.

(*): Vĩ đại – quang vinh – chính trực

Đầu óc cậu như nóng bừng, vội vàng hỏi Âu Oánh: “Chị Âu Oánh, chị có thể cho phép em mở quyền hạn được không?”

Âu Oánh ký xong mới phát hiện vẫn đang gọi điện, cô hỏi: “Quyền hạn nào?”

Lâm Dị: “Là quyền hạn cho phép gọi điện với đàn anh.”

Âu Oánh khựng lại, cô cho rằng Lâm Dị đã phát hiện ra điều gì đó.

“Được.”

Lâm Dị không ngờ Âu Oánh lại đồng ý nhanh như vậy, lập tức bổ sung thêm: “Chị Âu Oánh, chỉ cần cho phép gửi tin nhắn là được.”

Vừa sợ xã hội vừa sợ điện thoại, gửi nhắn tin thôi là được rồi!

Cúp điện thoại mấy phút, Âu Oánh mở quyền hạn cho cậu.

Lâm Dị nhìn cái tên được tự động đặt ở vị trí đầu tiên trong danh bạ của mình – Tần Châu.

“Ờ.”

Nhắn gì giờ?

Lâm Dị ngẩng đầu lên, nhờ Trình Dương giúp đỡ.

Trình Dương cũng rất nhiệt tình: “Khen ảnh đi! Khen nhiều vào, khen thật điên cuồng vào! Hãy giúp chủ tịch Tần của chúng ta lấy lại sự tự tin!”

Lâm Dị căng thẳng: “Cụ thể đi, cụ thể đi?”

Vào đêm khuya.

Tần Châu đang tìm kiếm tài liệu trong phòng lưu trữ, dựa trên sự hiểu biết của hắn đối với vị đàn anh kia, anh ta sẽ không suy đoán một cách vô căn cứ như vậy, nhất định phải có thứ gì đó là manh mối cho bọn họ.

Hắn đọc rất nhiều tài liệu đến mức hai con mắt khô khốc, đau nhức hết cả đầu.

Thế nên hắn tạm thời đặt giấy tờ xuống rồi xoa xoa huyệt thái dương.

Không còn ai trong phòng lưu trữ, không gian rất yên tĩnh.

Tần Châu dứt khoát nằm xuống đất thả lỏng, sau khi thư giãn chuẩn bị tiếp tục đọc sách. Nhưng khi hắn nhắm mắt lại, một vài mảnh ký ức nhỏ bé khó nắm bắt bất chợt hiện lên trong đầu.

Giống như đang nằm mơ, rõ ràng hắn cảm thấy mình sắp nhớ ra gì đó rồi, nhưng nếu càng cố đào sâu hơn thì đầu óc lại trống rỗng.

Tần Châu ngẫm lại lời kể về góc nhìn tương ứng của từng người đối với Thế giới Quy tắc 2-6 trong cuộc họp lúc ban ngày.

Âu Oánh nói: “Sáng hôm sau, La Diệc chết dưới tay quái vật 2-6. Lúc đó tay của anh Châu dính đầy máu.”

“Bọn tôi không tìm thấy Lâm Dị đâu cả, cho nên nóng lòng muốn đi phục

bàn. Sau khi tỉnh táo lại, bọn tôi tìm thấy Lâm Dị ở trong phòng bếp, Lâm Dị nói em ấy bị nhốt trong tủ lạnh.”

Trình Dương: “Đêm đầu tiên em chẳng biết gì cả, giống như bị người nào đó đánh ngất vậy, ngày hôm sau tỉnh lại, chị Âu Oánh tới đánh thức em, sau đó em nhìn thấy thi thể của anh La Diệc .”

“Bởi vì anh Lâm vẫn chưa trở lại, nên em với chị Âu Oánh đi tìm thì phát hiện có gì đó không ổn, nhưng lại chẳng thấy anh ấy đâu. Lúc đó em nghe thấy tiếng động trong bếp, nhưng em lại chẳng nghĩ tới chuyện anh Lâm Dị bị nhốt trong tủ lạnh, chủ yếu là vì dáng người anh Lâm Dị khá cao, sao có thể nhét vào tủ lạnh được?”

Âu Oánh tường thuật lại từ góc nhìn của Lâm Dị: “Em đã tìm ra quái vật 2-6 trong ngày đầu tiên, em đoán đàn anh... là quái vật 2-6, bởi vì câu nói ‘cẩn thận một chút của đàn anh’, lúc đó là ban ngày, làm gì có nguy hiểm gì. Em từng trải qua Thế giới Quy tắc 7-7 với đàn anh. Dựa trên sự hiểu biết của bản thân về đàn anh, đàn anh sẽ không tùy tiện nói ‘cẩn thận một chút’ như vậy bao giờ.”

“Em tình cờ gặp đàn anh lúc đang tìm kiếm dụng cụ trong bếp. Có lẽ lúc đó xảy ra chuyện gì đó rồi nhưng vì quá lo lắng và sợ hãi nên em đã quên mất đoạn ký ức này. Lúc em đi dọn thủy ngân bị rơi vỡ, sáng hôm đó em lại gặp phải đàn anh, nhưng vì mất đi đoạn ký ức đó nên em cũng không biết mình đã bị lộ và mất cảnh giác. Vì thế nên bị đàn anh nhốt trong tủ lạnh. ”

“Đêm cuối cùng, đàn anh và ả váy đỏ hợp tác giết em...”

Tần Châu thở ra một hơi nặng nề, trong lòng như có lửa đốt, nhưng lại chẳng cách nào phát tiết ra, ngọn lửa trong lòng dần biến thành cơn phiền nộ bất lực.

Tần Châu muốn hút thuốc, nhưng lại không chú ý đến nội quy cấm hút thuốc trong phòng lưu trữ, hắn vừa định lấy điếu thuốc ra, thì điện thoại lại vang lên ‘ting’ một tiếng.

Đã nhận một tin nhắn.

Rất ít người có thể trực tiếp liên lạc với hắn, Tần Châu đã bàn giao công việc cho Âu Oánh, nhưng bây giờ hắn lại nhận được tin nhắn, tức là hội sinh viên đã xảy ra chuyện rồi.

Ngọn lửa vô danh trong lòng càng bùng cháy mãnh liệt hơn.

Tần Châu lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy tên người gửi có chút giật mình.
Sau đó hắn bấm vào đọc.

[Lâm Dị]:

Xin chào đàn anh, em là Lâm Dị đây.

Em muốn nói với anh rằng anh thực sự rất tuyệt vời, anh đã cứu được rất nhiều người, em rất ngưỡng mộ anh, anh là thần tượng của em đó.

Cuộc đối đầu trong Thế giới Quy tắc 2-6 khiến em cực kì ngưỡng mộ anh, anh mạnh lắm luôn.

Anh luôn luôn mạnh mẽ nhập viện.

Đàn em khóa dưới của anh, Lâm Dị.

Sau đó, điện thoại lại 'ting' lên, nhận được một tin nhắn khác.

[Lâm Dị]:

Là chúc anh luôn luôn mạnh mẽ chứ không phải 'nhập viện', em gõ lộn ạ...

Phòng 304, ký túc xá dành cho sinh viên năm nhất.

Lâm Dị điên cuồng đi đi lại lại trong phòng: "Ahhh, ahhhhhh."

"Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh, tại sao, tại sao lại gõ nhầm đúng lúc vậy chứ, ahhhhhh?"

"A a a, quê chết mất." Lâm Dị buồn bực nói: "Sao lại không thể thu hồi vậy hả!"

"Anh Lâm Dị, nếu WeChat có thể đếm số bước chân, chắc anh phải đi được 10 000 bước rồi đấy." Trình Dương nhìn Lâm Dị: "Chủ tịch trả lời anh chưa?"

Lâm Dị cắn môi, tủi nhục nói: "Tôi còn rửa đàn anh nhập viện đấy. Anh ấy mà không đến tận tôi thì chắc là do công đức kiếp trước tôi ăn chay niệm phật đó."

Trình Dương nói: "Chủ tịch không nỡ đánh anh đâu."

"Không." Lâm Dị nói: "Tôi thật sự cảm thấy..."

'Ting'.

Điện thoại nhận được tin nhắn trả lời.

Mắt Trình Dương sáng lên: “Trả lời rồi, trả lời rồi.”

Lâm Dị vô cùng căng thẳng: “Ahh đúng rồi ahhh, trả lời rồi.”

Trình Dương: “Anh ấy trả lời gì thế?”

Lâm Dị: “Để tôi xem.”

Nói thật thì, lúc cậu lừa được 50 nhân dân tệ của ông anh họ cũng chẳng lo lắng đến mức này.

“Nhanh nào, nhanh nào, nhanh nào.” Trình Dương: “Trả lời gì?”

Lâm Dị nhìn tin nhắn, đọc lên thành tiếng: “Tôi biết rồi, nhóc thiên tài.”

Chương 49: Rốt cuộc em là ai?

Lâm Quyển và Viên Viên-

Chương 49: Rốt cuộc em là ai?

Trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên bắt đầu đi học trở lại vào thứ Tư ngày mai.

Khoa kỹ thuật sinh học kín tiết tất cả các ngày trong tuần, trừ Chủ Nhật.

Lâm Dị và Trình Dương đi tới căng tin ăn cơm. Sau khi trở lại học bình thường, căng tin cũng trở nên đông đúc. Thoạt nhìn, không khác gì một trường đại học bình thường, nhưng nếu xem xét kỹ hơn, vẫn có nhiều điểm khác biệt, sinh viên ăn sáng rất nhanh, dường như bọn họ không muốn ở lại căng tin quá lâu.

Ngoài ra còn có một số người tỏ ra rất lo lắng, Trình Dương có thể nhận thấy, phần lớn những người này đều là tân sinh viên.

Sau khi Lâm Dị ăn xong trứng luộc nước trà, Trình Dương hỏi: “Anh Lâm Dị, anh có mang theo Nội Quy Trường không?”

Lâm Dị lắc đầu.

Trình Dương nói: “Tôi cũng thế.”

Lâm Dị nhìn Trình Dương đột nhiên lại hỏi vậy, ngẩng đầu thản nhiên nhìn xung quanh, hầu như ai cũng mang theo quyển Nội Quy Trường bên người.

Trình Dương nói: “Hình như chúng ta tự tin quá thì phải?”

Lâm Dị: “... Thế bây giờ quay lại lấy à?”

Hai người chạy về lấy Nội Quy Trường, sau khi đi đi lại lại mấy vòng, trên đường từ ký túc xá đến khu giảng đường không có một bóng người nào.

Nhưng dọc đường, Lâm Dị và Trình Dương nhìn thấy rất nhiều người của hội sinh viên. Hôm qua hai người đi đến khu giảng đường để lấy sách giáo khoa, cũng gặp phải bọn họ, họ sẽ túc trực ở những nơi quái vật sẽ xuất hiện, nhắc nhở sinh viên không được đến gần hoặc rời đi càng sớm càng tốt.

Nhưng bây giờ lại không giống vậy, bọn họ đang ghi chép lại gì đó bằng giấy

bút.

Trình Dương sợ hãi hỏi: “Chẳng lẽ có quái vật khác hả?”

“Chắc không đâu.” Lâm Dị nói: “Nếu không thì đã chẳng được lên lớp rồi.”

Trình Dương: “Cũng đúng.”

Lúc Lâm Dị đi ngang qua phía sau, cậu lặng lẽ liếc nhìn tờ văn kiện trong tay bọn họ.

Tỷ lệ xuất hiện quy tắc 3-7: 48%

Tỷ lệ cuốn vào quy tắc 3-7: 10%

Quy tắc 3-7...

Nội dung phía dưới đã bị tay che mất, Lâm Dị không thể đọc tiếp được nên đành phải quay mặt đi.

Trình Dương nhận thấy Lâm Dị đang suy nghĩ gì đó, bèn hỏi một câu.

“Tôi đang nghĩ...” Lâm Dị nói: “Tiếng này là chuông vào lớp à?”

Trình Dương: “...Ờ ờ, ngày đầu tiên đã đến muộn rồi.”

Hai người bước lẹ qua những nơi thường xuyên xuất hiện quái vật rồi đến phòng học, tiết đầu tiên vào thứ Tư là tiếng Anh đại học.

Sau khi Lâm Dị và Trình Dương vào lớp, giảng viên đã điểm danh xong, nhìn thấy hai người đến muộn liền hỏi: “Họ tên.”

Lâm Dị: “Lâm Dị...”

Trình Dương: “Trình Dương...”

Giảng viên tìm tên hai người trong danh sách, đánh dấu đến muộn rồi nói: “Tìm chỗ ngồi đi.”

May mắn là chỉ có 14 sinh viên khoa Kỹ Thuật Sinh Học khóa 22 tính cả hai người, dù có đi muộn thì trong lớp vẫn còn rất nhiều ghế trống. Không giống như hầu hết các trường đại học thông thường, đến muộn là phải ngồi ở những hàng gần bục giảng.

Vì sự kỳ lạ của thầy cố vấn Tưởng Thao, các sinh viên khoa Kỹ Thuật Sinh Học đều chọn chỗ ngồi ở cuối lớp, cách xa giảng viên.

Lâm Dị và Trình Dương ngồi ở hàng thứ ba từ dưới lên, Lâm Dị mở một trang

sách tiếng Anh ra rồi ngẩng đầu nhìn lên bảng.

Giảng viên dạy tiếng Anh đại học là một người đàn ông khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, Lâm Dị chăm chú nhìn ông. Mặc dù trông có vẻ khá mệt mỏi nhưng Lâm Dị không nhìn thấy bất cứ vết thương chí mạng nào trên người của ông lộ ra, khác hẳn với thầy cố vấn có vết siết rất sâu như thắt cổ.

Sau khi điểm danh xong, giảng viên tiếng Anh tự giới thiệu: “Tôi họ Tôn, tên đầy đủ là Tôn Thịnh. Tôi cũng là giảng viên dạy môn Sinh học Tế bào vào tiết tiếp theo của các em, đồng thời tôi cũng phụ trách môn Công nghệ nuôi cấy mô thực vật”.

Phía dưới sinh viên không có phản ứng gì, ngôi trường này vốn đã có nhiều chuyện kỳ quái, một giảng viên dạy ba môn cùng lúc cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Trình Dương thấp giọng thì thầm với Lâm Dị: “Từ tiếng Anh đến lĩnh vực sinh học và thực vật, sao mà đỉnh quá vậy trời?”

Trong lúc Trình Dương đang lẩm bẩm, thầy Tôn đã cất danh sách điểm danh đi, nhìn mọi người rồi nói: “Đây là tiết học đầu tiên của các em, trước khi vào lớp tôi sẽ nói một số điều. Hy vọng các em có thể chủ động theo kịp tiết tấu bài giảng của tôi. Tôi sẽ không dừng bài giảng để chấn chỉnh thái độ trong lớp của các em. Tôi nghĩ các em biết rất rõ việc học tập và thành tích hàng ngày có ý nghĩa gì. Nếu có bất kỳ câu hỏi nào trong lớp, xin đừng làm phiền tôi. Thời gian rất eo hẹp, đừng làm ảnh hưởng tiến độ học tập của các bạn sinh viên khác, chúng ta sẽ cố gắng học được nhiều nhất có thể trong thời gian cố định. Nếu có thắc mắc gì trong học tập, các em có thể liên hệ riêng với tôi sau giờ học. Được rồi, không lãng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu giờ học thôi.”

Lúc này, một bạn nữ cùng lớp giơ tay nói: “Thầy, thầy Tôn. Nhưng bọn em không có quyền hạn liên lạc với thầy.”

Thầy Tôn nói: “Đến gặp cố vấn của các em rồi bảo thầy ấy mở quyền hạn cho. Tôi hy vọng sau câu hỏi này sẽ không còn vấn đề nào khác khiến tiết học của chúng ta bị trì hoãn thêm nữa.”

Phòng học rơi vào khoảng không im lặng.

Lâm Dị rời mắt, lật sách giáo khoa sang trang tương ứng theo lời giảng của thầy Tôn, Trình Dương cũng lập tức làm theo.

Cậu lắng nghe thầy Tôn giảng một lúc rồi nhìn xuống sách giáo khoa.

Trình Dương ngồi bên cạnh như con nai vàng ngơ ngác, Lâm Dị hơi mím môi dưới.

Lâm Dị nghe giảng, cảm thấy thầy Tôn không có kỹ năng giảng dạy gì, về cơ bản ông chỉ giảng theo sách giáo khoa, đến điểm mấu chốt thì yêu cầu mọi người ghi chép lại, bản thân ông cũng sẽ dành nhiều thời gian để giải thích sâu hơn phần đó.

Ông không có giáo án soạn bài nhưng lại nắm rất rõ những điểm khó và kiến thức trong sách giáo khoa.

Điều này làm cho Lâm Dị có một loại cảm giác gì đó mơ hồ, thầy Tôn dường như đã dạy đi dạy lại rất nhiều lần, thậm chí ông còn biết trang tiếp theo có nội dung là gì mà không cần lật trang, thay vì nói ông đã thuộc lòng sách giáo khoa, thì đúng hơn là nội dung trong cuốn sách tựa như đã khắc sâu vào tâm trí ông rồi.

Nhưng việc giảng viên học thuộc lòng sách giáo khoa cũng không có gì lạ, ngoài điều này ra, Lâm Dị không nhìn thấy điều gì kỳ lạ khác về thầy Tôn. Thầy nói rất nhiều và uống nhanh ngụm nước đỡ khô họng trong lúc đợi học sinh ghi chép.

Hệt như một người bình thường.

Lâm Dị vừa nghe giảng vừa quan sát, chẳng mấy chốc, tiết học đầu tiên đã trôi qua nhanh chóng.

Thầy Tôn không rời khỏi lớp, dù sao tiết Sinh học tế bào tiếp theo cũng là do ông phụ trách. Thầy Tôn nhấp một ngụm nước, đặt cốc nước xuống rồi hỏi: “Giữa các tiết có mười lăm phút nghỉ giải lao, nếu các em thắc mắc về nội dung của tiết học trước, cứ trực tiếp ra hỏi tôi.”

Vì hành vi kỳ lạ của thầy cố vấn Tưởng Thao trước đó mà giờ các sinh viên đều ngồi im không nhúc nhích.

Mặc dù đúng thật là có một số chỗ hơi khó hiểu, nhưng may mà đó là môn tiếng Anh, bọn họ chỉ cần học thuộc lòng và ghi nhớ thì cũng có thể chấp vá cho qua được.

“Không có à?” Thầy Tôn cũng không ép buộc, chỉ nói: “Lúc chuẩn bị bài cho các môn khác có gì khó hiểu không? Các em cũng có thể hỏi đấy.”

Lâm Dị cầm bút, nhanh chóng viết mấy chữ vào sách, sau đó gơ tay: “Thầy ời...”

Thầy Tôn đi đến chỗ Lâm Dị đang mở quyển sách giáo khoa Sinh học tế bào, cậu siết nhẹ tay để giảm bớt căng thẳng, sau đó chỉ vào một phần nào đó trong sách giáo khoa, hỏi: “Thầy Tôn, vì sao ty thể lại có chức năng như vi khuẩn ạ?”

“Thứ nhất là vì nó có DNA và hệ thống phiên mã, dịch mã riêng, thứ hai là vì phân tử DNA mạch kép dạng vòng, và thứ ba...”

Ánh mắt của thầy Tôn nhìn vào sách giáo khoa của Lâm Dị, đột nhiên ông khựng lại, ông nhìn thấy tên Lâm Dị được viết trên sách giáo khoa.

Lâm Quyến, Viên Viện.

“Lý do thứ ba là vì ribosome thuộc loại 70s... biểu thị độ lỏng động ly tâm...”
Thầy Tôn liếc nhìn Lâm Dị, sau đó kỳ quái hỏi: “Em tên Lâm Dị?”

Lâm Dị nhìn thấy thầy Tôn dừng lại, cảm thấy rất ngạc nhiên.

Cậu chỉ muốn thử một lần thôi nhưng không ngờ thầy Tôn lại thật sự biết cha mẹ của cậu!

Nhưng sau sự vui mừng đó, Lâm Dị nhìn thấy rõ trong ánh mắt của thầy Tôn lộ ra vẻ kỳ quái đầy phức tạp, sự kinh ngạc trong lòng bỗng chốc đổi thành căng thẳng, cậu bất an gật đầu.

Lâm Dị gật đầu, không biết thầy Tôn đang suy nghĩ gì. Sau đó thầy Tôn thu lại ánh mắt, tiếp tục trả lời câu hỏi của Lâm Dị: “Giá trị càng lớn, ribosome càng nhiều. Còn lại ba nguyên nhân. Axit amin mở đầu cho quá trình tổng hợp protein...”

Lâm Dị sốt ruột ngồi nghe thầy Tôn giảng xong, thầy Tôn hỏi: “Còn vấn đề gì thắc mắc nữa không?”

Đúng lúc này chuông vào lớp vang lên, thầy Tôn nói: “Vây lần sau tiếp tục nhé.”

Bởi vì xung quanh còn có những người khác, Lâm Dị đành phải kìm nén nỗi nghi hoặc trong lòng lại, cậu rũ mắt: “Vâng.”

Tiết học thứ hai vào sáng thứ Tư thực sự rất khó khăn, đợi mãi Lâm Dị mới nghe được tiếng chuông tan học, cậu bảo Trình Dương đi đến căng tin trước: “Anh Trình Dương, tôi có vài thứ muốn hỏi thầy một chút. ”

“À, được.” Trình Dương chỉ có thể dựa vào việc học hành của Lâm Dị, nếu Lâm Dị gặp khó khăn, cậu ta sẽ cật lực ủng hộ Lâm Dị đi hỏi bài: “Anh Lâm

Dị, tôi đi lấy đồ ăn cho anh nhé. Bữa trưa anh muốn ăn gì?”

Lâm Dị thản nhiên đáp: “Gì cũng được.”

Sau khi vừa nói xong, thậm chí Lâm Dị còn không kịp mang theo sách giáo khoa, vội vàng đuổi theo thầy Tôn.

Tiếng chuông tan học reo lên, hầu hết sinh viên sẽ đi đến căng tin, Lâm Dị chạy về phía thầy Tôn: “Thầy Tôn...”

Thầy Tôn quay đầu lại, không khỏi kinh ngạc nhận ra đó là Lâm Dị.

Lâm Dị còn chưa kịp nói gì, thầy Tôn đã mở lời hỏi cậu trước: “Sao em lại biết Lâm Quyến và Viên Viên?”

Câu hỏi này lập tức khiến Lâm Dị bối rối.

Cậu vốn tưởng việc mình làm là điều hiển nhiên, cậu viết tên cha mẹ mình vào sách giáo khoa, cậu cũng mang họ Lâm, không phải đây là điều hiển nhiên rồi sao?

Thầy Tôn nói: “Cả hai đều mang họ Lâm, là em trai của Lâm Quyến sao? Không, điều này là không thể. Đã ba mươi năm trôi qua rồi. Cho dù gia đình cậu ta có sinh thêm đứa nữa thì cũng đã sớm quên mất cậu ta rồi.”

Lâm Dị: “Gì... gì ạ?”

Thầy Tôn cũng dùng ánh mắt rất khó hiểu tương tự nhìn Lâm Dị rồi nói: “Tôi nhớ rất rõ. Lâm Quyến qua đời khi vừa đón sinh nhật lần thứ 20. Tôi và cậu ấy là bạn cùng phòng nên tôi nhớ rõ lắm. Nhưng... sao em lại biết cả Viên Viên nữa? Viên Viên là học sinh của tôi. Tôi vẫn nhớ em ấy, một cô gái rất thông minh. Dù em ấy rất bận rộn với công việc của hội sinh viên nhưng chẳng bao giờ chểnh mảng việc học hết. Chỉ là đáng tiếc...mười năm trước...”

Thầy Tôn càng nói càng cảm thấy loạn, rõ ràng không thể hiểu nổi tình huống trước mắt.

Tại sao sau nhiều năm như vậy, tự dưng xuất hiện một người ghép tên của hai người không liên quan lại với nhau?

Đầu óc Lâm Dị trống rỗng, phải mất một lúc cậu mới hiểu được ý của thầy Tôn.

Có vẻ giảng viên ở trường đại học này ban đầu đều là sinh viên, sau khi tốt nghiệp vẫn không thể rời khỏi đây.

Nếu thầy Tôn nhớ không lầm thì khi lúc ông hai mươi tuổi, ông và Lâm Quyến là bạn cùng phòng. Thầy Tôn năm nay đã hai mươi tuổi, mười năm trước ông là thầy của Viên Viên.

Nói cách khác, chênh lệch tuổi tác tối đa giữa cha mẹ cậu là hai mươi tuổi.

Đây là chưa kể đến sự sống chết của cha cậu nữa.

Thầy Tôn ngơ ngác nhìn Lâm Dị: “Rốt cuộc em là ai? Sao lại biết đến Lâm Quyến và Viên Viên chứ?”

Chương 50: Gia nhập đội tuần tra Đàn anh chọn được ai chưa chị... Nếu chưa thì có thể chọn em không?..-

Chương 50: Gia nhập đội tuần tra

“Em...”

Lúc này Lâm Dị mới ý thức được câu hỏi của mình quá đường đột.

Nếu không tìm được lý do để nói với thầy Tôn, thầy Tôn sẽ quay xe báo cáo lại chuyện này cho hội sinh viên, tình hình của Lâm Dị sẽ càng trở nên nghiêm trọng hơn.

“Em nhìn thấy hai cái tên này trong Thế giới Quy tắc.” Lâm Dị kể lại với thầy Tôn việc cậu đã bước vào Thế giới Quy tắc hai lần, cậu nói: “Xin lỗi thầy Tôn vì trong giờ học đã phân tâm, lúc đầu óc em đang trên mây đã vu vơ viết ra hai cái tên này, em thấy thầy biết nên mới đuổi theo thầy để hỏi.”

Thầy Tôn nhìn cậu, Lâm Dị nói: “Là do em cùng họ với Lâm Quyển nên có hơi hiếu kỳ, chứ không có ý gì đâu ạ.”

Nói xong, Lâm Dị chắp hai tay cầu xin: “Thầy Tôn, em đã ký hiệp định bảo mật với hội sinh viên, bọn họ không cho phép em tiết lộ về Thế giới Quy tắc, thầy có thể giữ bí mật cho em được không?”

Nhìn Lâm Dị nói như vậy, thầy Tôn lại nghĩ đến chủ tịch hội sinh viên hiện tại, bèn gật đầu.

Lâm Dị vội vàng nói: “Cảm ơn thầy Tôn ạ.”

Thầy Tôn cảnh cáo: “Nhưng nếu đã ký hiệp định bảo mật thì phải tuân thủ. Thầy có thể hứa sẽ không nói cho người khác biết, nhưng đối lại là người khác thì không chắc đâu. Nhiều chuyện có khi còn gây ra hoảng loạn, hội sinh viên sẽ áp dụng hình phạt rất nghiêm khắc đối với hành vi gây rối trật tự đấy.”

Lâm Dị ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị: “Thầy Tôn, em hiểu rồi, lần sau em sẽ không như vậy nữa.”

Lúc Lâm Dị đến căng tin thì đã qua giờ ăn trưa cao điểm.

Trình Dương cũng không động đũa, chỉ chờ Lâm Dị đến rồi mới ăn.

“Anh hiểu hết rồi hả?” Trình Dương đưa đũa cho Lâm Dị.

“À ừm.” Lâm Dị nói: “Cũng... cũng ổn.”

Trình Dương thở dài: “Sinh học tế bào khó vậy sao? Đến anh Lâm Dị cũng không thể hiểu hết.”

Nhưng đối với một kẻ học kém thì lại là chuyện tốt, dù sao cậu ta cũng không hiểu, vậy thì cả nhà cùng dốt không phải tốt hơn sao.

Lâm Dị ‘ừm’ một tiếng, cúi đầu ăn.

Trong đầu cậu đang suy nghĩ điều gì đó nên có ăn cũng chẳng cảm nhận được mùi vị gì, tốc độ ăn rất chậm. Trình Dương vì đợi Lâm Dị nên ăn thêm hai bát cơm trắng nữa.

Lúc đang ăn, Lâm Dị nghe thấy có tiếng người thúc giục bọn họ nhanh chóng rời đi, cậu ngẩng đầu mới phát hiện đó là người của hội sinh viên.

Giống hệt hồi sáng đến lớp, Lâm Dị nhận ra trong tay bọn họ đều cầm theo giấy bút, không ngừng ghi chép lại gì đó.

“Bạn học.” Bọn họ để ý thấy Lâm Dị và Trình Dương: “Làm phiền hai bạn mau chóng rời đi.”

Trình Dương cao giọng: “Được được được, bọn em đi lẹ liền đây.”

Lâm Dị nhét miếng cơm cuối cùng vào mồm, lúc bị thúc giục bèn vội vàng nuốt xuống, tí thì làm bản thân bị nghẹn chết luôn.

Lúc rời đi với Trình Dương, cậu lén lút nhìn trộm mấy dòng ghi chép của hội sinh viên.

Tỷ lệ xuất hiện quy tắc 5-3: 28%

Tỷ lệ cuốn vào quy tắc 5-3: 1%

Lần này Trình Dương cũng nhìn thấy, khi hai người rời khỏi căng tin để về ký túc xá, Trình Dương mở quyển Nội Quy Trường rồi thắc mắc: “Không phải quy tắc 5-3 có cách xử lý rồi hả? Hội sinh viên làm gì vậy.”

“Đệt.” Trình Dương bị chính suy nghĩ của bản thân dọa sợ: “Đừng nói là vì đối sách mất tác dụng nhá?!”

“Có vẻ không phải đâu.” Lâm Dị nói: “Nếu đối sách hết hiệu quả, thì không

đơn giản là ghi chép như vậy.” Cậu suy đoán: “Chắc là đang tính toán gì đó.”

“Tính toán gì chứ?” Trình Dương đoán mò: “Chẳng lẽ tính tiêu chuẩn chọn người của quái vật hả.”

Lâm Dị suy đoán: “Chắc là tính toán xác suất đội tuần tra bị quái vật lựa chọn.”

“Hầy.” Trình Dương nghĩ tới gì đó, thầm mỉm cười: “Tin nhắn hữu dụng thật đấy!”

Lâm Dị thì lại có chút hối hận, đáng ra cậu nên đợi một khoảng thời gian nữa rồi mới gửi tin nhắn cho Tần Châu. Cậu tự nhủ, nếu như vậy thì có thể thừa dịp Tần Châu đang suy sụp mà xác minh lời nói của thầy Tôn.

Đang suy nghĩ, Lâm Dị đột nhiên khựng lại, Trình Dương nhìn cậu: “Sao vậy?”

Lâm Dị nói: “Đàn anh từng nói, ký kết bảo mật xong vẫn có thể gia nhập đội tuần tra nhỉ?”

“Ừa.” Trình Dương: “Vậy thì sao?”

Lâm Dị muốn gia nhập hội sinh viên, cụ thể là đội tuần tra.

Trần Tiến Nam và những người khác cũng ở trong hội sinh viên, nhưng thông tin họ biết được rất ít. Còn đội tuần tra thì khác, đội tuần tra là thành phần cốt lõi của hội sinh viên, nếu được gia nhập đội tuần tra, cậu không chỉ chính đáng được bước vào Thế giới Quy tắc mà còn có thể kiểm tra được các hồ sơ lưu trữ về Thế giới Quy tắc của hội sinh viên.

Thầy Tôn nói, Viên Viện cũng là thành viên của hội sinh viên.

Thế thì chắc chắn hội sinh viên có thông tin liên quan về Viên Viện.

Lâm Dị thấy hiệu suất làm việc của Tần Châu rất nhanh, sớm muộn gì cậu cũng sẽ bị phát hiện. Dù cậu có sợ hãi trốn tránh Tần Châu cũng vô dụng, tốt nhất là nên đi tìm hiểu một chút, trước khi Tần Châu hoàn toàn nhận ra sự kỳ lạ của cậu.

Đây chính là mục đích của Lâm Dị khi đến Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.

Trở về ký túc xá, Lâm Dị liên lạc thử cho Âu Oánh. Lúc Âu Oánh mở quyền hạn liên lạc với Tần Châu cho cậu, cô cũng mở luôn quyền cho Lâm Dị liên lạc với cô.

Lâm Dị cầm điện thoại, căng thẳng hỏi: “Chị Âu Oánh, giờ chị có đang bận

không?”

“Cũng không.” Âu Oánh hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Vâng.” Lâm Dị nhẹ giọng nói: “Em muốn gia nhập đội tuần tra.”

“Đương nhiên là được rồi.” Âu Oánh biết rõ thực lực của Lâm Dị, cô cực kì hoan nghênh Lâm Dị gia nhập, hỏi: “Buổi chiều có tiết không?”

Lâm Dị nói: “Kín hết luôn ạ, chỉ có chủ nhật em được nghỉ thôi.”

Âu Oánh suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thế này đi. Chiều nay tan học em đến phòng B-101 với chị, điền mẫu đơn trước, sau đó chị sẽ giải thích tình hình cụ thể cho em.”

Lâm Dị: “Vâng ạ, chị Âu Oánh, làm phiền chị rồi.”

Âu Oánh nói: “Lâm Dị, em khách sáo quá đấy.”

Sau hai tiết học buổi chiều, Lâm Dị đưa sách giáo khoa cho Trình Dương, nhờ Trình Dương giúp mang sách về. Trình Dương gật đầu đồng ý: “Tôi hiểu tại sao học sinh giỏi lại có thành tích tốt rồi. Anh Lâm Dị, anh xứng đáng được điểm cao.”

Lâm Dị không giấu giếm với Trình Dương, nói với cậu ta chuyện cậu muốn gia nhập đội tuần tra.

Trình Dương sửng sốt, nhưng lại cảm thấy việc Lâm Dị gia nhập đội tuần tra là chuyện bình thường.

Thực ra Trình Dương cũng muốn đi với Lâm Dị, nhưng nghĩ đến những gì Âu Oánh nói, Thế giới Quy tắc chỉ phái một thành viên trong đội tuần tra đi theo những người bị kéo vào, Trình Dương mất hết can đảm luôn, cậu ta biết rất rõ thực lực của mình, ngoài ôm đùi đợi thắng, thì chẳng còn khả năng nào khác nữa.

Trình Dương đành phải hỗ trợ Lâm Dị bằng cách khác: “Vậy tôi mang bữa tối cho anh nhá.”

Lâm Dị gật đầu.

Trình Dương: “Trứng luộc nước trà mấy quả?”

Lâm Dị: “Tối nay tôi muốn ăn trứng kho.”

Trình Dương: “Được! Ba quả đủ không?”

Lâm Dị: “Đủ.”

Lâm Dị không biết lúc đi gặp Âu Oánh, liệu cậu có gặp phải Tần Châu hay không, cho nên suốt quãng đường đi không ngừng tẩy não chính mình, Tần Châu không đáng sợ, Tần Châu không đáng sợ, Tần Châu không đáng sợ chút nào.

Đến phòng B-101, Lâm Dị gõ cửa, thò đầu vào: “Chị Âu Oánh.”

Trong phòng họp chỉ có Âu Oánh và phó đội trưởng, nhưng lại không thấy Tần Châu.

Âu Oánh thấy cậu tới, vẫy tay với Lâm Dị: “Vào đây.”

Lâm Dị bước vào, nói: “Chào đàn chị, đàn anh ạ.”

Âu Oánh đưa một tập văn kiện cho Lâm Dị, sau đó hỏi cậu: “Em uống nước nóng hay nước lạnh?”

“À, không cần, không cần ạ” Lâm Dị lúng túng nói: “Đàn chị không cần phiền phức vậy đâu, em không uống nước.”

Sợ bản thân khách sáo quá sẽ gây áp lực cho Lâm Dị, Âu Oánh cũng không ép buộc nữa. Cô ngồi xuống, nói với Lâm Dị: “Lâm Dị, em cứ đọc phần tài liệu này trước nhé. Trong đây có một số dữ liệu về đội tuần tra từ mười năm trở lại đây, sau khi đọc xong rồi cân nhắc việc gia nhập đội tuần tra.”

Lâm Dị gật đầu.

Dữ liệu được ghi trong hồ sơ là tỷ lệ thương vong của đội tuần tra, cũng như sự thay đổi của vị trí đội trưởng trong vòng mười năm.

Lâm Dị nhìn thấy trong tài liệu có tên Tần Châu, Tần Châu làm đội trưởng đội tuần tra được nửa năm.

Âu Oánh nói thật: “Trong vòng mười năm qua, đội tuần tra có tổng ba mươi lăm đội trưởng, La Diệc là người có nhiệm kỳ lâu nhất, đảm nhiệm chức vụ gần hai năm. Trong số ba mươi lăm đội trưởng, chỉ có anh Châu vẫn còn sống.”

Đây là một số liệu khủng khiếp.

“Bạn học Lâm Dị.” Phó đội trưởng nói: “Đội tuần tra rất nguy hiểm, anh nghĩ em nên hiểu rõ điều này. Để giảm bớt thương vong không đáng có, đồng thời cũng là trách nhiệm đối với mạng sống của bản thân và những người khác. Trở thành một phần của đội tuần tra, hội sinh viên sẽ có một bài kiểm tra sát

hạch, cũng là để đánh giá năng lực cá nhân của em. Mặc dù hôm nay em mới bắt đầu đi học nhưng đã trải qua hai Thế giới Quy tắc chỉ trong ba hoặc bốn ngày, nhưng lần thứ nhất em tiến vào 7-7 cùng anh Châu, lần thứ hai thì có các thành viên chủ chốt của hội sinh viên đi cùng, điều này làm ảnh hưởng đến phán đoán của bọn anh về năng lực cá nhân của em, từ đó ảnh hưởng đến độ khó nhiệm vụ giao cho em sau này.”

“Vâng.” Lâm Dị gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Đàn anh, bài sát hạch hà...”

Đội phó lấy quyển Nội Quy Trường ra, đẩy đến trước mặt Lâm Dị, Lâm Dị nhìn thấy Nội Quy Trường được đánh màu sắc khác nhau tượng trưng cho độ khó của từng nội quy.

“Em cần phải tiến vào Thế giới Quy tắc một mình, đương nhiên, đừng sợ, bọn anh sẽ không để em tiến vào quy tắc đang chờ bổ sung đâu.” Phó đội trưởng nói: “Sau khi em lựa chọn thế giới quy tắc mà mình muốn tiến vào, anh sẽ cho em gợi ý về quy tắc tử vong, còn việc em có thể sống sót thoát khỏi Thế giới Quy tắc hay không, và mất bao nhiêu thời gian để rời khỏi đó, mới là kết quả của bài sát hạch này.”

“Có điều, những lời khó nghe này anh vẫn phải nói.” Phó đội trưởng lên tiếng: “Bởi vì đây là bài sát hạch, cho nên gợi ý của anh về quy tắc tử vong sẽ không quá rõ ràng, bọn anh không thể bảo đảm em có phải người được quái vật quy tắc lựa chọn hay không, cho nên bài thi sát hạch này khá nguy hiểm đến tính mạng.”

Lâm Dị gật đầu.

“Nếu không còn vấn đề gì nữa, em chọn quy tắc xong rồi ký vào đây.” Phó đội trưởng đẩy tờ ‘Đơn đăng ký đội tuần tra’ đến trước mặt Lâm Dị: “Bọn anh sẽ thông báo cho em về thời gian sát hạch.”

Lâm Dị nói: “Vâng.”

Cậu cúi đầu đọc Nội Quy Trường, những quy tắc đã có giải pháp này cũng đã lộ rõ điều kiện tử vong, nếu Thế giới Quy tắc 7-7 và Thế giới Quy tắc 2-6 không bị cậu phá hủy, có lẽ quy tắc 7-7 sẽ là: Tất cả các cửa sổ trong khuôn viên trường đều bị niêm phong, nếu có cửa sổ mở, hãy lập tức đóng kín lại. Còn quy tắc 2-6 là: Trong khuôn viên trường không có ma, nếu có ma hãy luôn tự nhủ rằng trên đời này không tồn tại ma quỷ.

Nhưng cả hai quy tắc đều đã trở thành: Không có.

Quy tắc tử vong có thể được đoán từ biện pháp đối phó của nó, phó đội

trưởng còn nói sẽ cho cậu gợi ý, nếu Lâm Dị muốn đứng cao hơn người lùn (*), lựa chọn Thế giới Quy tắc có cấp độ khó nhất, giúp cậu có thể trở thành người của hội sinh viên, hay nói cách khác là thành nội gián càng sớm càng tốt.

(*): Phép ẩn dụ về việc chọn ra người tương đối xuất sắc trong số những người có năng lực kém cỏi.

Lâm Dị vẫn chưa thấy cái gì khó một chút để chọn, cho đến khi cậu lật đến trang cuối cùng.

Dòng chữ không được đánh máy mà viết tay.

16-8: ?

(Ngày diễn ra: 29 tháng 8, số lần xuất hiện: 2)

(Tình huống xuất hiện: chưa rõ)

(Địa điểm xuất hiện: Phòng y tế*2)

(Số lần xử lý: chưa xử lý)

Dòng chữ 'chưa xử lý' chắc vừa mới được viết vào, Lâm Dị dùng tay sờ lên mặt chữ, trên đầu ngón tay bị lem một ít mực do chạm vào.

Nhìn thấy Lâm Dị đang xem 16-8, Âu Oánh nói: "Đây là quy tắc mới, hôm em nhập học nó đã xuất hiện, tình huống cụ thể còn chưa biết."

Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Em chọn cái này được không chị?"

"Không được." Âu Oánh nói: "Kể cả chúng ta có biết rõ tình huống đi chăng nữa thì đây vẫn là một quy tắc chờ bổ sung. Cho dù chị đồng ý để em chọn, anh Châu chưa chắc sẽ đồng ý. Quy tắc này sẽ do anh Châu đích thân thử nghiệm."

Lâm Dị: "Thử nghiệm?"

Cho rằng sớm muộn gì Lâm Dị cũng sẽ gia nhập đội tuần tra, Âu Oánh cũng chẳng giấu giếm, nói: "Anh Châu suy đoán, sở dĩ quy tắc 2-6 tồn tại lâu như vậy là bởi quái vật 2-6, bản thân độ khó của Thế giới Quy tắc 2-6 không cao, độ khó nằm ở chỗ quái vật 2-6 đã lựa chọn anh Châu, đúng chứ? Bọn chị đã và đang cố gắng tìm ra quy luật của việc quái vật bám vào người tham gia. Ví dụ, người tham gia có cảm giác độ hiện diện thấp luôn là lựa chọn hàng đầu cho những con quái vật chiếm hữu, tiếp đến là kiểu người hiền lành có thể nhanh chóng hòa nhập với mọi người, hai loại này sẽ giúp quái vật ẩn

nấu tốt hơn.”

“Nhưng quy tắc 2-6 đã tồn tại lâu như vậy, khả năng cao là lần nào nó cũng có thể chọn chính xác người mạnh nhất, cho nên bọn chị mãi vẫn không giải quyết được quy tắc 2-6. Quái vật 2-6 có thể đánh giá thực lực của những người bị cuốn vào. Phải chăng là do nó đã tồn tại từ lâu, liệu thời gian tồn tại có thể gia tăng sức mạnh của quái vật hay không?” Âu Oánh nói: “Bọn chị đang phải làm rõ điều này.”

Lâm Dị hiểu được.

Quái vật 7-7 gia tăng sức mạnh bằng cách ăn thịt nhiều người, nhưng tần suất xuất hiện của quái vật 2-6 không cao, nếu có năng lực phán đoán thực lực của người cuốn vào thì chỉ có thể là do thời gian tồn tại.

Mà 16-8 là một quy tắc mới, Tần Châu muốn tiến vào Thế giới Quy tắc 16-8 để kiểm chứng suy đoán của mình.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, hỏi: “Đàn anh làm cách nào để xác minh ạ?”

Âu Oánh nói: “Anh Châu sẽ bước vào Thế giới Quy tắc 16-8 cùng với một thành viên của đội tuần tra.”

Lâm Dị mím môi: “Đàn anh chọn được ai chưa chị... Nếu chưa thì có thể chọn em không?”

Chương 51: Chờ tin tốt từ hai người Em ấy sợ anh-

Chương 51: Chờ tin tốt từ hai người

Sau khi rời khỏi chỗ Âu Oánh, Lâm Dị không kiềm chế được đôi chân mình, cậu đi hỏi đường một vài sinh viên cuối cấp rồi bước đến phòng y tế trường.

Cậu không thể đến gần phòng y tế, vì hội sinh viên đã dựng một trạm túc trực ở bên ngoài.

Không giống với các trạm trực mà Lâm Dị gặp trước đó, nơi này có rất nhiều người túc trực bên ngoài. Lâm Dị nhận ra một sinh viên cuối cấp mà cậu đã gặp trong cuộc họp ngày hôm qua, Âu Oánh giới thiệu người này chịu trách nhiệm về Nội Quy Trường.

Lâm Dị nhớ lại, hình như tên anh là Chu Trì.

Chu Trì nói với cấp dưới: “Anh Châu cần sử dụng quy tắc mới này, hạn chót là tối chủ nhật, chúng ta phải tìm được nó.”

17 giờ chiều chủ nhật là lễ đưa tiễn La Diệc.

Mọi người gật đầu đồng ý rồi quay trở lại làm việc.

Lâm Dị núp ở phía xa quan sát, đợi cho đến khi bầu trời dần dần chuyển tối. Lúc cậu đang cân nhắc xem có nên quay lại ký túc xá hay không thì ở trạm trực cuối cùng cũng có phản ứng khác.

Lâm Dị nghe thấy có người hô: “Đến rồi đến rồi, xuất hiện rồi.”

Mặc dù dáng người Lâm Dị cao nhưng cậu đứng nơi rất xa, không thể nhìn rõ tình hình ở trạm trực. Vì thế cậu bèn tìm một vị trí cao hơn, sau đó đưa mắt quan sát.

Lúc này, bên ngoài ký túc xá xuất hiện một bóng người.

Lâm Dị nhìn quần áo của người này trông quen quen, cậu cúi đầu nhìn bản thân đang mặc một chiếc áo phông trắng đã được giặt sạch sẽ, bên dưới là quần thể thao có dây thun, nhưng chiếc quần này là hàng giảm giá mua từ mấy năm trước nên dây thun cũng không còn tác dụng nữa rồi.

Người ở kia cũng vậy.

Người đó ăn mặc giống hệt Lâm Dị, đến mấy đốm trắng sáng trên áo phông cũng giống hệt nhau.

Lâm Dị sửng sốt, lập tức thay đổi vị trí, quan sát người đàn ông trong phòng y tế, khoảnh khắc đó, Lâm Dị càng thêm ngạc nhiên.

Đó không phải gương mặt cậu sao?

Một người giống y hệt cậu?

Vị trí Lâm Dị cách khá gần điểm trực, Lâm Dị cũng nghe thấy những giọng nói to nhỏ vang lên không ngừng.

“Sao... sao giống tôi... giống hệt tôi vậy?”

“Giống cậu á? Không phải giống tôi sao?”

Cuộc thảo luận ở trạm trực phía phòng y tế khiến Lâm Dị yên tâm hẳn, có lẽ ai cũng nhìn thấy người kia giống hệt mình

Chu Trì vội vàng nói: “Đừng nhìn chằm chằm nữa, kéo lại bị kéo vào bây giờ. Ở đây không có đội tuần tra để mà đi theo đâu.”

“Bây giờ là mấy giờ? Ghi lại thời gian nó xuất hiện đi. Di chuyển điểm trực lùi lại mười mét. Phòng y tế sẽ tạm thời đóng cửa cho đến khi anh Châu xử lý được quy tắc này.”

Chu Trì nhanh chóng ra lệnh, sau đó lấy điện thoại di động ra liên lạc với Âu Oánh: “Chị Âu Oánh, nó xuất hiện rồi, hiện tại chưa có ai bị cuốn vào. Vâng, đúng vậy, vừa mới xuất hiện, 16-8 vẫn còn luẩn quẩn ở chỗ này, hiện tại không thể đoán trước được hành động sau này của 16-8. Làm phiền chị thông báo cho tất cả sinh viên trong trường không được rời khỏi ký túc xá.”

“Số người mất tích được ghi nhận hiện nay của 16-8 là mười tám người. Ước tính mỗi lần sẽ có chín người bị kéo vào.” Chu Trì nói với Âu Oánh ở đầu bên kia điện thoại: “Ừm, vâng. Em sẽ đảm bảo an toàn cho các sinh viên đang trực ca, chị yên tâm nhé.”

Lâm Dị đã tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe được, lập tức xoay người trở về.

Lúc ở phòng B-101, cậu đề nghị Âu Oánh muốn cùng Tần Châu tiến vào Thế giới Quy tắc 16-8, Âu Oánh không đồng ý ngay, nhưng cô cũng không lập tức từ chối.

Trong một Thế giới Quy tắc, việc có hai người cùng tiến vào mà biết đến sự tồn tại của quái vật sẽ rất nguy hiểm. Một khi có người trong số họ bị quái vật bám vào, người còn lại sẽ vô cùng khốn đốn, quái vật thường sẽ xử lý người biết đến sự tồn tại của nó trước tiên.

Với Thế giới Quy tắc 2-6, Tần Châu biết rõ nguy cơ bị quái vật bám vào nên rất thận trọng trong việc lựa chọn ứng cử viên.

Nhưng vì Tần Châu muốn chứng minh phỏng đoán “Quái vật tồn tại càng lâu thì năng lực của nó càng mạnh” nên hẳn buộc phải tiến vào Thế giới Quy tắc 16-8.

Âu Oánh còn nói, người bị quái vật bám vào sẽ để lại một mùi mà chỉ quái vật mới ngửi được, thời gian bị bám vào càng lâu thì mùi càng nồng, khiến người đó rất dễ bị quái vật bám vào trong những lần tiếp theo.

Cô cũng lấy ra một xấp dữ liệu, trong đó ghi lại những người bị quái vật chiếm hữu năm tháng.

Lâm Dị nhìn thấy tên Vương Đặc.

Bởi vì lần đầu tiên Vương Đặc bị cuốn vào Thế giới Quy tắc có cả Tần Châu, Tần Châu giúp mọi người rời khỏi Thế giới Quy tắc rất nhanh cho nên thời gian bị quái vật chiếm hữu cũng rất ngắn.

Còn quái vật 7-7 có tỷ lệ xuất hiện cao, năng lực được gia tăng, rất có thể nó có khả năng đánh giá được năng lực của những người bị cuốn vào.

Ít ra Trình Dương có thể lực mạnh hơn Vương Đặc nên quái vật 7-7 đã chọn Trình Dương.

Quái vật 2-6 tồn tại được mười năm, nó có khả năng tìm ra kẻ mạnh mẽ nhất hơn là con quái vật 7-7 chỉ nhìn vẻ bề ngoài.

Cho nên, quái vật 2-6 đã chọn Tần Châu.

“Dữ liệu này là cơ sở cho phỏng đoán của anh Châu.” Âu Oánh nói: “Nếu sức mạnh của quái vật gia tăng dựa vào việc nó ăn thịt người hay tồn tại theo thời gian, đồng thời khả năng lựa chọn người bị cuốn vào cũng tăng lên sẽ là một thử thách lớn đối với đội tuần tra. Còn nếu toàn bộ quái vật được gia tăng sức mạnh, ngay cả những quy tắc mới, quái vật cũng có thể đánh giá được thực lực của người bị cuốn vào, vậy thì đó sẽ là một thảm họa đối với tất cả chúng ta.”

“Tình hình cụ thể phụ thuộc vào quái vật 16-8.” Âu Oánh nói: “Nếu phải chọn

một trong hai, chị thà rằng năng lực của quái vật gia tăng theo thời gian tồn tại còn đỡ hơn.”

Nếu Tần Châu muốn tiến vào Thế giới Quy tắc 16-8 để xác minh suy đoán của mình thì nhất định phải có người đi cùng. Ngộ nhỡ Tần Châu suy đoán sai, một khi quái vật 16-8 lựa chọn Tần Châu, Tần Châu một lần nữa lại bị bám vào, về cơ bản thì tất cả sẽ bị tiêu diệt hết.

Cái chết của Tần Châu sẽ là một tổn thất vô cùng lớn đối với hội sinh viên.

Vì vậy, ứng cử viên này nhất định phải là người năng lực giúp Tần Châu thoát khỏi đó nếu hắn bị chiếm hữu.

Lâm Dị kết luận Tần Châu vẫn chưa tìm được ứng cử viên.

Tức là bản thân cậu vẫn còn cơ hội.

Âu Oánh nói sẽ tiến cử Lâm Dị cho Tần Châu, bảo Lâm Dị ngoan ngoãn chờ đợi tin tức trong những ngày này.

Mặc dù Lâm Dị rất tò mò với con quái vật vừa mới xuất hiện đúng ngày nhập học này, nhưng cậu không muốn Âu Oánh cảm thấy cậu là một đứa không nghe lời.

Cậu vội vàng trở lại ký túc xá rồi ăn ba quả trứng kho mà Trình Dương mua cho.

Vừa trở về, điện thoại của mọi người đều vang lên.

Thông báo từ Hội Sinh viên: Không được rời khỏi ký túc xá trừ khi cần thiết cho đến khi có thông báo mới.

Lâm Dị vội vàng đi tắm trước khi cúp nước nóng, rồi lên giường đi ngủ sớm.

Đêm nay, rất nhiều người trong hội sinh viên phải thức trắng đêm.

Theo quy định, nếu không có đủ người cuốn vào, quái vật sẽ lảng vảng trong khuôn viên trường, thậm chí rời khỏi điểm xuất hiện để tìm kiếm con mồi ở nơi khác.

Đây là lần thứ ba quái vật 16-8 xuất hiện, hai lần trước là bởi không có ai phát hiện, nên nó mới thành công kéo đủ người tiến vào Thế giới Quy tắc, nhưng tối nay lại thất bại.

Mãi đến rạng sáng nó mới miễn cưỡng rời đi.

“Quái vật 16-8 xuất hiện từ 7 giờ tối đến 5 giờ sáng, số người bị cuốn vào là

0.”

Tại cuộc họp khẩn cấp của hội sinh viên, Chu Trì báo cáo: “Một quái vật mới mà có thể tồn tại ở thế giới thực trong mười giờ. Về cơ bản, nó không phải là quái vật cấp thấp, đánh giá sơ bộ, nó là quái vật trung cấp.”

Sắc mặt Âu Oánh trở nên khó coi, đây không phải lần đầu họ gặp quái vật mới, nhưng quái vật mới thường là loại dễ đối phó nhất, bởi vì khởi đầu của chúng đều là từ quái vật cấp thấp rồi từ từ gia tăng năng lực bằng cách ăn thịt người.

Quái vật có cấp độ càng cao thì quy luật xuất hiện càng khó nắm bắt, giống như quái vật 7-7, không ai biết nó sẽ xuất hiện khi nào và ở đâu.

Chu Trì nói: “Lần tiếp theo quái vật 16-8 xuất hiện chưa chắc sẽ ở ngoài phòng y tế.”

“Được, chị hiểu rồi.” Âu Oánh nói: “Em có manh mối gì thêm về quy tắc 16-8 không?”

“Vâng.” Chu Trì do dự một chút, hỏi Âu Oánh: “Tuy đã có manh mối về quy tắc 16-8 rồi, nhưng anh Châu có thể tiến vào Thế giới Quy tắc 16-8 ngay được không?”

Dù nhìn thế nào đi nữa, con quái vật 16-8 này rất phức tạp, an toàn nhất vẫn nên tìm ra giải pháp càng sớm càng tốt.

Âu Oánh suy nghĩ một chút rồi nói: “Sau khi cuộc họp kết thúc, chị sẽ liên lạc với anh Châu.”

Chu Trì gật đầu.

“Trước tiên cần cập nhật lại Nội Quy Trường.” Âu Oánh hỏi Chu Trì: “Tối mai có thể phát Nội Quy Trường bản mới được không?”

“Lần này số lượng tân sinh viên nhiều hơn so với những năm trước, ước chừng sớm nhất là hai ngày.” Chu Trì khó khăn lắc đầu, sau đó đề nghị: “Có thể bảo mọi người tự viết thêm 16-8 vào Nội Quy Trường được không?”

Âu Oánh mở cuốn Nội Quy Trường đưa cho Chu Trì.

Chu Trì không hiểu tại sao, Âu Oánh nói: “Nó chỉ tồn tại được nhiều nhất một ngày thôi, bất kỳ dấu vết nào chúng ta viết lên Nội Quy Trường đều sẽ biến mất.”

Đây là quyền mà Lâm Dị đã xem.

“Làm sao có thể chứ?” Chu Trì sắc mặt đột nhiên thay đổi: “...Trước đây chưa từng xảy ra chuyện này.”

Mọi người trong cuộc họp đều nhìn nhau.

“Bộ phận in ấn cứ tập trung in bản mới của Nội Quy Trường trước đi, đồng thời chị cũng sẽ thông báo cho toàn trường chú ý đến sự xuất hiện của 16-8.” Âu Oánh nói: “Cảm ơn mọi người, vất vả rồi. Trở về ngủ một giấc đi, cuộc họp ngày hôm nay đến đây thôi.”

Sau khi mọi người rời đi, Âu Oánh đứng bên cửa sổ, đẩy cánh cửa đã bị niêm phong từ nhiều năm ra.

Cô nhìn khung cảnh trong khuôn viên trường, dựa vào giác quan thứ sáu của con gái, trực giác Âu Oánh mách bảo, quái vật 16-8 không dễ đối phó.

Quái vật mới là quái vật trung cấp...

Thời điểm xuất hiện là vào ngày tân sinh viên nhập học...

Không hiểu vì sao, Âu Oánh luôn cảm thấy có thứ gì đó đã gia tăng sức mạnh cho con quái vật này.

May mắn thay, trong số các tân sinh viên lại xuất hiện Lâm Dị.

Giống như Thượng đế đóng cánh cửa này lại rồi mở ra một cánh cửa mới cho họ vậy.

Âu Oánh lấy điện thoại liên lạc với Tần Châu.

“Anh Châu.” Âu Oánh tường thuật lại cho Tần Châu về tình hình của con quái vật 16-8.

Theo kế hoạch ban đầu, Tần Châu sẽ tiến vào Thế giới Quy tắc 16-8 sau khi tham dự buổi lễ từ biệt La Diệc, nhưng tình hình hiện tại không mấy khả quan cho lắm.

Suy nghĩ của Chu Trì rất có lý, dù cẩn thận trước sự xuất hiện của con quái vật 16-8 đến đâu thì an toàn nhất vẫn là tìm cách giải quyết quy tắc 16-8 càng sớm càng tốt.

“Em giới thiệu cho anh một người được không?” Âu Oánh hỏi.

“Ai?” Tần Châu nói.

“Lâm Dị.” Âu Oánh trả lời.

Tần Châu trầm mặc trong chốc lát.

Âu Oánh nói: “Không được sao?”

“Anh đâu nói là không được.” Tần Châu nói: “Em cho rằng anh chưa từng cân nhắc đến em ấy sao? Chỉ là...”

Hắn do dự một hồi, rồi mở miệng: “Em ấy sợ anh.”

“Sợ anh?” Âu Oánh hỏi: “Sao lại sợ anh?”

Tần Châu: “Vậy anh thử nhốt em vào tủ lạnh xem em có sợ anh không.”

Âu Oánh cười: “Anh Châu, anh đoán xem vì sao em lại tiến cử Lâm Dị cho anh.”

Tần Châu: “...”

Âu Oánh cười nói: “Anh Châu lợi hại thật.”

Tần Châu: “...Anh còn chưa nói gì mà.”

Âu Oánh nghiêm túc nói: “Nhưng anh cũng nghĩ tới rồi.”

Một lúc sau, Tần Châu mới lên tiếng: “Anh biết rồi.”

Trước khi Tần Châu chuẩn bị cúp điện thoại, Âu Oánh lại tiếp tục nói: “Anh Châu, còn một chuyện nữa.”

Tần Châu: “Chuyện gì?”

Âu Oánh nói: “Thôi bỏ đi, không có gì hết.”

“Chờ tin tốt từ hai người.”

Chương 52: Mời đàn anh uống trà sữa Tôi không thích uống trà sữa-

Chương 52: Mời đàn anh uống trà sữa

Trong tiết học đầu tiên vào chiều thứ Sáu, sau hai ngày đi học đầy yên bình, bản chất học dốt của Trình Dương đã lộ rõ.

Cậu ta đặt sách thẳng đứng, vùi đầu vào sau cuốn sách rồi nhỏ giọng nói với Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, tôi buồn ngủ quá, định chớp mắt xíu. Nhờ anh đọc bài giúp tôi nhé.”

Lâm Dị biết mỗi ngày Trình Dương đều nghe giảng như nghe thiên thư, nếu bình thường biểu hiện không tốt, rất dễ trở thành người bị đưa vào Thế giới Quy tắc, lúc này thầy cũng vừa nhắc tên Trình Dương xong.

Lâm Dị thấp giọng hỏi: “Anh Trình Dương, anh buồn ngủ lắm hả?”

Trình Dương ngáp một cái: “Ừ, buồn ngủ muốn chết rồi.”

Lâm Dị nói: “Có cần tôi nhéo nhân trung giúp anh không?”

“...” Nhắc đến nhân trung, Trình Dương lại nhớ tới nhân trung sưng tấy của mình trong Thế giới Quy tắc 2-6, cậu ta giật nảy mình, quên luôn cả cơn buồn ngủ.

Lâm Dị ngẩng đầu ghi chép vài chữ vào sách giáo khoa, sau đó nhỏ giọng nói: “Để tôi tám chuyện với anh năm phút nhé.”

Hai người ngồi ở hàng cuối cùng, điều này sẽ không ảnh hưởng đến việc giảng dạy bình thường của giảng viên, bởi vì số lượng sinh viên chuyên ngành rất ít cho nên bọn họ cũng quen biết nhau.

Lâm Dị tính sẽ dùng năm phút này giúp Trình Dương tỉnh ngủ.

Trình Dương cảm thán sự kiên trì của Lâm Dị, sau đó nói: “Vậy anh em mình nói gì cũng được nhỉ.”

Lâm Dị: “Ừm.”

Trình Dương nói: “Hai ngày nay anh nghĩ ngợi gì vậy? Tôi thấy anh lúc nào cũng suy tư mãi. Chẳng lẽ là vì chuyện đội tuần tra vẫn chưa giải quyết xong

sao?”

Trình Dương nhắc đến chuyện này làm Lâm Dị có chút emo (*).

(*): buồn rầu, chán nản

Đã hai ngày trôi qua, cậu vẫn chưa nhận được thông tin gì từ phía Âu Oánh, Lâm Dị tự hỏi liệu có phải Tần Châu từ chối cậu rồi không, xong Âu Oánh thì không nỡ làm tổn thương cậu nên cứ mãi giấu giếm như vậy.

Nhìn vẻ mặt của Lâm Dị, Trình Dương biết mình đã đoán đúng, nói: “Quy tắc 16-8 đó khiến mọi người loạn hết cả lên mấy ngày nay, chắc hẳn chủ tịch Tần không muốn để anh gặp nguy hiểm thôi.”

Tối thứ Tư, hội sinh viên thông báo quy định mới về quy tắc 16-8: Trong khuôn viên trường, bạn là người có một không hai, nếu xuất hiện một người giống bạn (chờ bổ sung).

Đây là một quy tắc chờ bổ sung, nếu ngẫm kỹ thì bản thân nội dung của quy tắc này sẽ khiến người ta không khỏi rùng mình.

“Anh Lâm Dị, không phải do anh không giỏi, mà là vì anh giỏi quá.” Trình Dương an ủi Lâm Dị nói: “Anh giỏi đến nỗi chủ tịch Tần cũng phải ưu ái anh. Thậm chí đàn chị Âu Oánh còn từng khẳng định chủ tịch Tần nhắc đến tên anh không dưới trăm lần mà.”

Lâm Dị vẫn thất vọng nói: “Đây chỉ là suy đoán không có căn cứ.”

“Đã hai ngày trôi qua rồi, tôi vẫn chưa nhận được hồi âm.” Lâm Dị càng nghĩ càng thấy tủi thân.

Trình Dương giãy nảy: “Sao lại không có căn cứ?”

Lâm Dị lấy điện thoại ra.

Trình Dương: “Gì?”

Lâm Dị: “Không trả lời.”

Trình Dương đang muốn nói gì đó, giảng viên phụ trách đột nhiên kêu lên: “Lâm Dị.”

Lâm Dị lập tức đứng dậy, cậu tưởng mình bị bắt quả tang làm việc riêng trong giờ: “Thầy, em xin lỗi, lần sau em sẽ không làm như vậy nữa.”

Thầy liếc nhìn cậu: “Có người tìm kia.”

Lâm Dị: “Dạ?”

Cậu vô thức ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng học, không thấy ai cả, kể cả một góc quần áo cũng không thấy, chỉ có bóng người phản chiếu trên mặt đất.

Thầy nói: “Đi đi.”

Lâm Dị: “À, vâng.”

Lâm Dị rời khỏi chỗ ngồi, bước lên bục rồi cúi đầu chào giảng viên trước khi ra khỏi cửa lớp.

Tần Châu lười biếng tựa vào vách tường ngoài cửa.

Lâm Dị sững người, sau đó ngạc nhiên: “Đàn anh!”

Trình Dương ở trong lớp nghe được câu này, liền che miệng thích thú như thể vừa chứng kiến một bí mật chấn động nào đó.

Cậu ta lập tức lấy điện thoại để tìm người chia sẻ, lục danh bạ chẳng thấy ai, chỉ thấy tên Âu Oánh.

Cậu bèn gửi tin nhắn cho Âu Oánh:

[Trình Dương]: Đàn chị Âu Oánh, chủ tịch Tần tới gặp anh Lâm Dị.

Sau khi gửi xong, Trình Dương cảm thấy mình sẽ làm phiền Âu Oánh, vội vàng viết tin nhắn xin lỗi. Nhưng còn chưa kịp gõ hoàn chỉnh thành câu, Âu Oánh đã trả lời.

[Âu Oánh]: Chị biết mà.

[Âu Oánh]: Còn mang trà sữa cho Lâm Dị nữa đấy.

Ngoài cửa, Tần Châu đưa trà sữa cho Lâm Dị.

Lâm Dị: “Cho em ạ?”

Tần Châu: “Ừ.”

Lâm Dị hơi mất tự nhiên cầm cốc trà sữa phả ra hơi lạnh lạnh, hẳn là cho thêm đá viên vào. Khi Lâm Dị cầm trà sữa trên tay, sự mát lạnh tỏa ra từ nó đã xua tan đi cái nóng oi bức trong những ngày tháng Chín.

Tuy Lâm Dị chưa từng yêu đương, nhưng cũng không phải cậu chưa từng thấy heo chạy, à lộn, cũng không phải cậu chưa từng thấy người khác yêu đương bao giờ.

Ở cấp ba, các chàng trai thường sẽ mua trà sữa cho cô bạn gái nhỏ của mình.

Tần Châu nhìn cậu: “Trong phòng không bật điều hòa sao?”

“A?” Lâm Dị nói: “Có bật.”

Tần Châu: “Vậy em đổ mặt cái gì?”

“Không có gì ạ.” Lâm Dị giả vờ bình tĩnh nói: “...Lúc nào em mở cánh cửa tân thế giới (*) ra cũng vậy hết á.”

(*): làm việc bản thân chưa từng làm

“Đàn anh, anh không mua cho mình sao?” Lâm Dị nhìn trong tay Tần Châu không có gì cả: “Em mời anh một cốc nhé.”

Tần Châu: “Tôi không thích uống trà sữa.”

Lâm Dị: “Ồ.”

Tần Châu nhìn sắc mặt hơi ửng hồng của Lâm Dị, sau đó đứng thẳng người, dẫn Lâm Dị ra khỏi khu giảng đường: “Âu Oánh nói em thích trà sữa.”

Thực ra Lâm Dị cũng không hay uống trà sữa lắm, mặc dù cậu không biết vì sao Âu Oánh lại nói vậy, nhưng đó là lòng tốt của Âu Oánh.

Cậu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy nếu có cơ hội, em sẽ mời chị Âu Oánh uống trà sữa. Đàn anh, chị Âu Oánh có thích uống trà sữa không?”

Tần Châu khựng lại một chút, trong lòng dấy lên cảm giác khó chịu: “Không biết, em tự đi hỏi đi.”

Lâm Dị: “Vâng.”

Một lúc sau, Lâm Dị mới nói: “Đàn anh, quái vật 16-8 xuất hiện rồi ạ? Bây giờ đi luôn ạ?”

Nói xong, Lâm Dị nhanh chóng nhét ống hút vào trong cốc.

Nếu bây giờ bước vào Thế giới Quy tắc 16-8 thì không thể mang theo bất cứ thứ gì bên mình. Cậu không biết thời gian trôi qua trong Thế giới Quy tắc 16-8 mất bao lâu nên cậu phải nhanh chóng uống hết ly trà sữa này.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên có người mời Lâm Dị uống trà sữa.

“Đi mua trà sữa.” Tần Châu nói.

Lâm Dị: “Cho chị Âu Oánh ạ? Vâng, vâng.”

“Cho tôi.” Tần Châu nói.

Lâm Dị: “Đàn anh, không phải anh không thích sao?”

Tần Châu dừng một chút, quay đầu lại: “Tự dừng bây giờ muốn uống thử.”

Lâm Dị: “Ồ.”

Ngoại trừ căng tin, Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên còn có một siêu thị nhỏ và các cửa hàng tự kinh doanh khác nhau, khi đến quán trà sữa, Lâm Dị vội vàng gọi món trước, sau đó nghiêng đầu hỏi Tần Châu: “Đàn anh, anh uống vị gì?”

Tần Châu: “Gì cũng được.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, chỉ vào ly trà sữa trong tay: “Vị giống cốc này, cảm ơn.”

Sau đó cậu lấy tấm thẻ trong túi ra, nhìn tấm thẻ trong tay, Lâm Dị khựng lại, sau đó cẩn thận nhìn về phía Tần Châu.

Tần Châu tìm một chỗ ngồi xuống, cũng không để ý tới cậu.

Sau đó Lâm Dị tiếp tục ngượng ngùng gọi một cốc trà sữa cho Tần Châu bằng tấm thẻ Tần Châu đưa cho cậu, nhân viên nữ nhận thẻ từ cậu, cũng không vội quẹt ngay mà hỏi: “Bạn học, cậu có muốn thêm topping không?”

Lâm Dị hỏi: “Có topping gì?”

Cô gái nói: “Dừa, trân châu, pudding... Về cơ bản, những gì mà quán trà sữa bên ngoài có thì ở đây đều có hết.”

Lâm Dị: “Có thêm, có thêm.”

Cô gái: “Thêm loại nào?”

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “Thêm hết luôn.”

Cô gái: “Vâng.”

Năm phút sau, Lâm Dị bung một cốc trà sữa đầy ắp đưa cho Tần Châu: “Đàn anh, của anh đây.”

Sau đó cậu ngồi xuống đối diện Tần Châu.

Lúc Tần Châu cầm ống hút vào ly, có một ít chất lỏng tràn ra bắn vào mặt

hắn.

Tần Châu: "..."

Lâm Dị: "!"

"Hơi... hơi đầy xiu. Em quên mất... không nhắc anh." Lâm Dị nhanh chóng lấy khăn giấy trên bàn ra đưa cho Tần Châu: "Đây là lần đầu tiên em mời khách, không có kinh nghiệm lắm. Lần sau sẽ làm tốt hơn."

Tần Châu nhét ống hút trở lại, trong cốc đúng là có rất nhiều topping chặn đáy ống hút, mỗi lần Tần Châu nhấp một ngụm, là đều mỗi má mỗi hàm.

Nhưng những gì không vui trong lòng đã biến mất, bao mệt mỏi mấy ngày qua dường như được cuốn đi.

"Hai ngày này em nghỉ ngơi đủ chưa?" Tần Châu hỏi Lâm Dị.

Lâm Dị gật đầu, sau đó mới biết hai ngày này Tần Châu không tới tìm cậu là vì muốn cậu nghỉ ngơi thêm.

"Nghỉ đủ rồi ạ." Lâm Dị nói: "Em cam đoan sẽ không làm vướng chân anh đâu."

Tần Châu cười: "Đúng là nhóc thiên tài."

Lâm Dị hỏi: "Đàn anh, khi nào chúng ta vào 16-8?"

Tần Châu nói: "Ngủ một giấc rồi đi."

Lâm Dị: "Hả?"

Sở dĩ chiều nay Tần Châu đến gặp Lâm Dị là vì hắn đã xem lịch học của cậu. Tối nay bọn họ tiến vào Thế giới Quy tắc 16-8, buổi chiều hắn tới tìm Lâm Dị là muốn để Lâm Dị nghỉ ngơi thêm một buổi chiều.

Mỗi lần Lâm Dị bước vào Thế giới Quy tắc, cậu dường như chẳng bao giờ ngủ.

Tần Châu nhìn thời gian: "Bây giờ đã gần ba giờ, nếu ngủ thêm ba tiếng, thì cũng tới giờ quái vật 16-8 xuất hiện."

Lâm Dị vốn không muốn ngủ, nhưng vẫn chưa đến giờ nên cũng định đánh một giấc, nói: "Vâng, em hiểu rồi. Đàn anh cũng nên ngủ một lát đi."

Tần Châu ngẩng đầu nhìn cậu.

Lâm Dị: "Mỗi tội phòng em chỉ có một giường, nếu không lúc tỉnh dậy có thể

trực tiếp tiến vào 16-8 với đàn anh rồi.”

Tần Châu nói: “Phòng tôi có hai cái.”

Lâm Dị: “...”

Cậu chỉ nói vu vơ vậy thôi mà.

Lâm Dị trầm mặc một hồi, uyển chuyển nói: “Ngủ trên giường người khác không ổn lắm, khiến bạn cùng phòng của đàn anh khó chịu á.”

“Ồ.” Tần Châu nhìn ra suy nghĩ của Lâm Dị, cố tình phản bác: “Cả hai giường đều là của tôi.”

Thấy Lâm Dị vẫn còn do dự, Tần Châu đứng lên nói: “Đúng lúc vừa thay ga giường sáng nay, vẫn còn sạch sẽ lắm.”

Lâm Dị vội vàng giải thích: “Em không có ý đó, em sợ làm bẩn giường của đàn anh.”

“Không sao.” Tần Châu nói: “Dù sao cũng còn nhiều, tặng em một bộ.”

Lâm Dị: “Ồ.”

Ký túc xá của Tần Châu cách dãy nhà ký túc xá của Lâm Dị hai tòa, là ký túc xá dành cho sinh viên năm ba.

Phòng ngủ của Tần Châu ở tầng một, hắn mở cửa bật điều hòa: “Nhóc thiên tài, 20° được chưa?”

Lâm Dị có chút lo lắng gật đầu: “Được ạ.”

Tần Châu ném điều khiển điều hòa lên bàn, chỉ vào một chiếc giường.

Lâm Dị nhìn về phía ngón tay Tần Châu chỉ, quả nhiên là vừa mới thay, ga trải giường còn mới tinh. Tần Châu nói: “Rèm cửa che nắng không tốt lắm, nếu em thấy chói mắt quá thì tôi có bịt mắt đấy.”

Lâm Dị lắc đầu: “Không cần đâu, như này ngủ được rồi ạ.”

Tần Châu: “Ừm.”

Một lúc sau, Tần Châu hỏi: “Chưa ngủ à?”

Lâm Dị: “Em muốn rửa chân.”

Tần Châu: “Rửa đi.”

Lâm Dị: “Em không mang dép.”

Tần Châu quên mất chuyện này, đang định nói ‘mang của tôi đi’, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngưng ngùng của Lâm Dị, bèn nói: “Chờ một chút, tôi đi mua cho em.”

Lâm Dị xua tay: “Đàn anh, để em tự đi...”

Tần Châu: “Nói nhiều.”

Tần Châu đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, không để cho hơi mát của điều hòa trong phòng thoát ra ngoài. Đi được vài bước thì đột nhiên dừng lại, hắn không biết Lâm Dị đi dép cỡ bao nhiêu.

Vì thế hắn quay người để về hỏi lại, vừa mở cửa thì thấy Lâm Dị vẫn rất nghe lời ngồi ở trên chiếc giường Tần Châu chỉ cho cậu, Lâm Dị vốn đã có bộ dáng ngây thơ, cộng thêm hành động của cậu hiện tại, trông càng ngoan ngoãn hơn.

Lâm Dị ngẩng đầu: “Đàn anh?”

Tần Châu ho khan hỏi: “Cỡ dép?”

Lâm Dị: “42.”

Chương 53: Quái vật 16-8

Đây là lần đầu tiên tôi thấy em quyến rũ đàn ông-

Chương 53: Quái vật 16-8

Tần Châu bảo Lâm Dị ngủ ba tiếng, Lâm Dị thực sự ngủ đúng ba tiếng. Ba giờ sau, Lâm Dị chuẩn giờ tỉnh lại.

Trong phòng chỉ có mình cậu, Tần Châu đang đứng ngoài cửa gọi điện thoại, giọng nói loáng thoáng truyền vào. Lâm Dị ngẩng đầu thì phát hiện Tần Châu đã tăng nhiệt độ điều hòa lên một chút. Cậu xuống khỏi giường, cúi đầu xỏ giày, mang tất vào.

Lâm Dị chạy đi rửa tay, xong xuôi lại tạt nước lên mặt, lúc cậu chuẩn bị tỉnh táo lại thì Tần Châu từ bên ngoài bước vào.

Tần Châu lên tiếng: “16-8 không xuất hiện ở phòng y tế.”

Vừa nói vừa lấy khăn lau cho Lâm Dị: “Đồ mới.”

Lâm Dị: “Cảm ơn đàn anh.”

Sau khi lau nước trên mặt, Lâm Dị hỏi: “Đàn anh, vậy thay đổi kế hoạch ạ?”

Tần Châu nói: “Đi tìm nó.”

Lâm Dị gật đầu.

Trời đã tối, Lâm Dị đi theo Tần Châu tìm quái vật 16-8 trong trường học, nói là đi tìm, thực chất là chỉ đi lại loanh quanh trong khuôn viên trường.

16-8 là quái vật mới, hội sinh viên vẫn chưa tìm ra vị trí và quy luật mà nó xuất hiện, vì vậy Tần Châu và Lâm Dị chỉ có thể dựa vào may mắn mà thôi.

Trong khuôn viên trường hầu như không có sinh viên đi lại, hai người đã kiểm tra xong khu vực giảng đường, giờ chỉ còn lại khu sinh hoạt hàng ngày cho sinh viên nữa.

Tần Châu nói: “Đi thôi.”

Lâm Dị nghe được trong giọng nói của Tần Châu có chút sốt ruột, nếu quái

vật 16-8 xuất hiện ở nơi đông người, nó sẽ nhanh chóng lôi kéo đủ số người tiến vào Thế giới Quy tắc.

Chưa kể đến tỷ lệ sống sót của những người cuốn vào bị đè ép đến cực hạn nếu không có sự lãnh đạo của đội tuần tra, một khi quái vật 16-8 đủ người, vậy thì tối nay Lâm Dị và Tần Châu không thể vào Thế giới Quy tắc 16-8 được nữa.

Cả hai chạy tới chỗ đông người, Lâm Dị vừa chạy vừa nhẹ giọng kêu lên: “Đàn anh.”

Lâm Dị nhìn thấy một bóng người ở trước mặt, trong ánh sáng chạng vạng, Lâm Dị nhận ra quần áo của bóng người đó giống hệt với quần áo của cậu.

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi khuôn mặt của nó cũng y chang với cậu.

“Đàn anh.” Cậu chỉ về phía trước: “Quái vật 16-8 cách chúng ta khoảng 500 mét.”

Tần Châu biết thị lực của Lâm Dị rất tốt: “Tôi tới trước chặn nó.”

Lâm Dị: “Vâng.”

Tần Châu chạy về phía quái vật 16-8, tốc độ nhanh hơn nhiều so với việc vừa rồi chạy cùng Lâm Dị. Bước chân của Lâm Dị cũng không dừng lại, tiến nhanh về hướng quái vật 16-8.

Lâm Dị vừa chạy vừa nhìn chăm chăm phía trước. Cậu thấy Tần Châu đưa tay bắt lấy bóng người đó, sau đó bóng người bị Tần Châu xoay lại.

Trước khi Lâm Dị kịp nhìn rõ khuôn mặt của người này, thì một thứ ánh sáng đã lóe lên. Lâm Dị biết thứ ánh sáng màu đỏ này có ý nghĩa gì, cho nên cậu hít một hơi thật sâu rồi chạy vội đến trước khi luồng ánh sáng đỏ ấy biến mất, để cho nó bao trùm lấy mình.

Luồng ánh sáng đỏ xuất hiện chỉ trong thoáng chốc, hai ba giây sau đã vụt tắt.

Trong tầm mắt, hiện lên một vùng trời khác.

Lâm Dị và Tần Châu đứng trên một con đường núi, không phải loại đường gồ ghề hiểm trở trong núi rừng già cỗi, nó rộng rãi hơn, đủ cho hai chiếc ô tô chạy song song với nhau.

Mặt đường cũng tương đối bằng phẳng, tuy không phải đường nhựa nhưng trên đường không hề có những tảng đá lớn nhô lên.

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, cách bọn họ ước chừng một hai cây số có một hàng rào lưới thép, xa hơn hàng rào hai ba cây số nữa lại có một tòa nhà, nhưng bị che khuất bởi rừng rậm dày đặc, Lâm Dị chỉ có thể nhìn thấy mái nhà. Từ mái nhà có thể nhận xét được rằng, tòa nhà không có gì đặc biệt, chỉ là một tòa nhà xi măng rất bình thường.

Quan sát đại khái xong, Lâm Dị mới nhìn sang Tần Châu, tính nói cho hắn biết những thông tin cậu vừa phát hiện được.

Quay đầu lại đã thấy Tần Châu đang nhìn cậu, hắn đang phân tích hành vi của cậu để xem xem quái vật 16-8 có chọn cậu hay không.

Lâm Dị “À” một tiếng, sau đó nhận ra: “Phải tự chứng trước nhĩ.”

Lần này Tần Châu không có cảm giác như não mình bị cạy mở, cũng không có cảm ký ức bị dò xét, hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm, sở dĩ hắn chưa hoàn toàn thả lỏng bởi vì nếu Lâm Dị mà bị quái vật 16-8 lựa chọn thì quả là một vấn đề khó nhằn.

Tần Châu nhướn mày nói: “Xem ra em sẵn sàng rồi.”

Đúng thật Lâm Dị đã chuẩn bị sẵn sàng, trong khoảnh khắc ánh sáng đỏ bao trùm lấy cậu, Lâm Dị đã nghĩ ra cách tự chứng minh bản thân, vừa có thể xác nhận xem Tần Châu có phải quái vật 16-8 hay không.

Cậu ngó Đông ngó Tây một lượt, chắc chắn chỉ có cậu và Tần Châu ở trên con đường núi này, mới xoa xoa tay, lấy hết can đảm nói với Tần Châu bằng giọng ngượng ngùng: “Đàn anh, vậy em bắt đầu nha.”

Tần Châu nhướn mày, chờ đợi Lâm Dị tự chứng minh bản thân.

Sau đó hắn nhìn thấy Lâm Dị hít một hơi thật sâu, vén áo lên, lộ ra vòng eo của mình.

Lâm Dị nhìn chằm chằm Tần Châu, hỏi: “Đàn anh, anh cảm thấy thế nào? Anh... Anh có kích động đến nỗi muốn thành cầm thú không?”

Tần Châu: “...”

Thấy Tần Châu không trả lời, Lâm Dị chỉ có thể tự cúi đầu nhìn thử.

“Em nhìn cái gì?” Tần Châu hạ giọng nói: “Việc này liên quan gì đến tự chứng minh?”

“Chị Âu Oánh nói anh chưa yêu đương bao giờ.” Lâm Dị vội vàng giải thích: “Nếu chưa từng yêu đương thì hắn là vẫn còn trong trắng lắm, cho nên em

đang thăm dò thử biểu hiện của đàn anh. Bởi đàn anh không có ký ức nào liên quan đến việc này, nên quái vật 16-8 sẽ không biết phản ứng ra sao.”

“...” Tần Châu nói: “Vậy phản ứng của tôi có vượt qua khảo nghiệm không?”

“Vượt qua rồi, vượt qua rồi.” Lâm Dị chỉnh lại quần áo, dáng vẻ muốn nói gì đó nhưng do dự rồi lại thôi.

Tần Châu trầm mặc một lát, sau đó lên tiếng: “Tôi không cảm thú đến mức vừa nhìn eo đã cứng đầu.”

Lâm Dị sờ sờ mũi, lúng túng nói: “Ồ.”

Sau đó không gian rơi vào khoảng lặng khó xử.

Lâm Dị vốn chỉ hơi xấu hổ một chút, nhưng hiện tại nỗi xấu hổ dần dần lên men theo thời gian luôn rồi, Lâm Dị chẳng dám nhớ lại mình đã làm gì khi nãy nữa, cũng không dám nhìn Tần Châu, cậu nghiêng đầu lại giả vờ đang quan sát Thế giới Quy tắc 16-8, nói với Tần Châu: “Đàn anh, anh cũng có thể kiểm tra em đó.”

Lâm Dị nghe được Tần Châu ở bên cạnh trả lời: “Không cần.”

“Không cần ư?” Bị loại bỏ nghi ngờ nhanh như vậy, Lâm Dị tò mò: “Tại sao?”

Tần Châu nói: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy em quyến rũ đàn ông.”

Lâm Dị: “...”

“Em làm tệ vậy hả?” Lâm Dị ho khan một tiếng, dùng hết sức để nói một cách nghiêm nghị: “Em cũng chưa từng yêu ai cả, khiến đàn anh chê cười rồi.”

Tần Châu gõ nhẹ lên trán Lâm Dị: “Tạm thời như vậy, đi lên trên xem thử.”

Lâm Dị sờ sờ trán: “Vâng.”

Rồi leo đèo theo sau.

Hai người đi bộ dọc theo con đường núi, đến nơi có hàng rào lưới thép, cũng không gặp thêm bất kỳ người tham gia nào khác.

Tần Châu dừng lại kiểm tra hàng rào lưới thép, nó không cao lắm, nhiều nhất là 1,5 mét, nhưng xung quanh lại quấn rất nhiều lưới điện cao áp.

Lâm Dị cũng quan sát, sau đó nhìn thấy một tấm biển cảnh báo cách đó không xa được đặt hướng vào bên trong.

Lâm Dị bước tới, cẩn thận lật tấm biển cảnh báo lại mà không chạm vào dây điện.

Biển cảnh báo có tám chữ: Điện cao áp nguy hiểm, cấm leo trèo.

“Hàng rào chỗ khu dân cư của em cũng giăng lưới điện xung quanh, nhưng chỉ là đồ trang trí, mục đích là để hù dọa người dân mà thôi, chứ thực ra không có điện.” Lâm Dị quay lại, nói với Tần Châu bằng giọng kỳ lạ: “Theo quy định nhà nước, điện sử dụng cho sinh hoạt và sản xuất trong khu dân cư phải thông qua quá trình kê khai, kiểm duyệt nghiêm ngặt, sau đó bộ phận cấp điện mới phê duyệt. Nếu khu dân cư xin phép giăng đường dây cao áp trên hàng rào để chống trộm thì bộ phận cung cấp điện sẽ không bao giờ chấp thuận. Chỉ các nhà tù, cơ sở an ninh, đơn vị quân đội,... có nhu cầu sử dụng lưới điện cao áp để phòng vệ thì bộ phận điện lực mới đồng ý lắp đặt.”

Ở khoảng cách này, Lâm Dị lại nhìn về phía tòa nhà, kiến trúc của nó không giống với nhà ở, cũng không giống bộ phận đặc thù nào đó.

“Không phải điện cao áp, nhưng có điện.” Tần Châu chỉ vào một khối thiết bị nối dây nói: “Đây là máy xung điện.”

Tần Châu: “Những thiết bị xung điện này sẽ khiến điện áp trên dây đạt tới 800-7000 vôn trong nháy mắt. Một khi người ta chạm vào sẽ bị bật ra ngay lập tức, đồng thời nguồn điện sẽ nhanh chóng bị ngắt trong vòng 0,1 giây, điều này sẽ tránh cho người bị giật điện xảy ra thương tích.”

Con đường núi dẫn vào tòa nhà bị một cánh cổng sắt chặn lại, cổng sắt đóng kín, phía trên được mắc lưới điện, ngăn cản bước đi của Lâm Dị và Tần Châu.

Lâm Dị nhìn dọc theo hàng rào thép phía trước: “Chắc không lách vào được rồi.”

“Ừm.” Tần Châu nói: “Vẫn chưa đủ người.”

Có lẽ những ai chạm trán với con quái vật 16-8 mới bị kéo vào Thế giới Quy tắc, cho đến bây giờ mới có hai người họ ở đây. Trò chơi của con quái vật vẫn chưa bắt đầu, cho nên cánh cửa cũng đóng kín.

Dù sao cũng chưa đủ người, đứng đây đợi chỉ tổ lãng phí thời gian.

Lâm Dị và Tần Châu đi vòng qua một lối rẽ, Lâm Dị có thể nhìn rõ tòa nhà hơn.

Quả nhiên tòa nhà không phải chỗ ở hay bộ phận đặc thù nào đó mà là một

viện điều dưỡng được xây dựng trên sườn núi.

Lâm Dị nhìn thấy một tấm biển trong khu phức hợp tòa nhà có ghi – Bệnh viện Viện điều dưỡng khu Du thị Hoa Nguyên.

Lâm Dị im lặng: “...”

Cậu lại nhớ về tin nhắn gõ lộn kia.

Lần đầu tiên nhận ra hình như bản thân bị Trình Dương ảnh hưởng rồi, cái gì đúng không nói, toàn nói cái sai.

Cũng may Tần Châu không nhớ tới tin nhắn của Lâm Dị, vị trí của hai người giúp Tần Châu có thể nhìn được bao quát tổng thể của viện điều dưỡng.

Hắn cau mày.

Lâm Dị biết nguyên nhân Tần Châu cau mày.

Các viện điều dưỡng nói chung là cơ sở y tế giúp bệnh nhân hồi phục sức khỏe, vị trí của nó thường nằm ở một số khu vực miền núi, vùng ven biển và suối nước nóng mang phong cảnh đẹp có yếu tố hồi phục tự nhiên.

Ở đây cũng tính là phù hợp.

Điều kỳ lạ là biển cảnh báo lại hướng vào trong.

Có nghĩa rằng, nó không dành cho những người muốn leo vào viện điều dưỡng mà là cảnh báo người trong viện điều dưỡng không được trèo ra ngoài.

Nhưng nếu đã đến đây để an dưỡng thì trèo qua lưới xung điện này để làm gì?

Trừ khi người của viện điều dưỡng là thứ gì đó.

Còn cụ thể là thứ gì, hai người có đoán tiếp cũng vô ích. Lăn quăn một lúc, bọn họ quay trở lại cổng chính.

Sau khi trở về đã có người đứng trước cổng.

Là một nam một nữ, cô gái ngồi xổm dưới đất lau nước mắt, trong khi chàng trai đi đi lại lại trong tình trạng suy sụp: “Hội sinh viên đã đưa ra thông báo, gần đây có một quy tắc mới xuất hiện cho nên toàn trường phải chú ý. Còn em thì hay rồi, cứ bắt anh phải nói chuyện rõ ràng với em, giờ em đã vừa lòng chưa?”

Cô gái không nói gì, chỉ ôm mặt khóc nức nở.

“Trước kia không phải em luôn miệng kêu đòi đến trước mặt anh để nói rõ ràng cho bằng được à? Sao bây giờ không nói nữa? Cứ khóc thì có tác dụng gì? Không phải em muốn nói rõ ràng sao? Nào, nói đi, giờ nói rõ ràng với anh đi!” Chàng trai cúi kính vừa nói vừa đá chân xuống mặt đất khiến vài viên sỏi văng lên.

“Em cũng đâu ngờ...” Cô gái cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt tuyệt vọng sáng lên, như thể nắm được cọng rơm cứu mạng: “Chủ, chủ tịch Tần.”

Nghe được lời nói của cô gái, chàng trai đang lải nhải bỗng giật mình, sau đó vui vẻ nhìn về phía Tần Châu và Lâm Dị.

Tần Châu tiếp tục cau mày, lần này Lâm Dị không đoán được lý do Tần Châu cau mày là gì, cậu liếc nhìn cặp uyên ương kia, sau đó thấp giọng hỏi Tần Châu: “Đàn anh, bọn họ có vấn đề gì sao?”

“Không.” Tần Châu nói: “Vẫn chưa đủ người.”

Bọn họ đi dọc trên con đường núi, rồi lại đi thêm nửa vòng quanh hàng rào lưới thép, nhưng tính đến bây giờ, cộng cả hai người họ thì mới có bốn người bị cuốn vào Thế giới Quy tắc 16-8.

Mặc dù hội sinh viên không tìm ra được quy luật xuất hiện của 16-8, nhưng dựa trên số người biến mất trong vài ngày qua, 16-8 sẽ có chín người tham gia mỗi vòng.

Lâm Dị hỏi: “Chậm thì sao ạ?”

Tần Châu nói: “Chậm thì không sao, chỉ sợ 16-8 đang chọn người.”

Chương 54: Quái vật 16-8

Tôi họ Chu, là viện trưởng ở đây-

Chương 54: Quái vật 16-8

Điều Tần Châu muốn kiểm chứng là liệu thời gian có làm gia tăng khả năng của con quái vật, khiến nó có thể đánh giá thực lực của người tham gia hay không.

Nhưng hiện tại Lâm Dị và Tần Châu đã thông qua việc tự chứng, loại trừ khả năng hai người bị quái vật 16-8 chiếm hữu, Lâm Dị hoàn toàn không hiểu được lời nói của Tần Châu ‘Chỉ sợ 16 -8 đang chọn người’ có ý gì.

“Quái vật trung cấp và cấp thấp về cơ bản không thể tự chọn con mồi.” Tần Châu nghiêng đầu nhìn cậu, thấp giọng giải thích: “Nếu nó có năng lực chọn người tham gia, độ khó của 16-8 sẽ chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.”

Lâm Dị gật đầu: “Hiểu rồi ạ.”

Bọn họ đợi rất lâu thì người thứ năm mới xuất hiện, người này là một chàng trai.

Anh ta liếc qua cặp uyên ương phía trước, sau đó nhìn sang Tần Châu, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên trông thấy.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều tập trung đông đủ, ráng chiều nhạt dần, có vẻ như trời sắp tối.

Điều này có phần giống với Thế giới Quy tắc 7-7. Vừa khai cuộc đã phải đối mặt với màn đêm đen tối – thời điểm NPC giết người.

Sau khi chín người đến đủ, cánh cổng sắt cũng từ từ mở ra.

Để có thêm manh mối trước khi trời tối, Tần Châu ngăn cản bọn họ giới thiệu bản thân.

Trong số chín người có ba cô gái và sáu chàng trai.

Lúc Lâm Dị theo Tần Châu tiến vào viện điều dưỡng, với tư cách đồng đội cậu rất tự giác đến cạnh Tần Châu nhắc lại đơn giản những gì mình đã nghe được: “Một cặp uyên ương, cô gái tên là Thời Toàn, còn chàng trai tên là Trịnh An Kiến. Người thứ năm là Trương Vân Nham.”

Đây là những tên Lâm Dị nghe được lúc bọn họ trò chuyện.

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng, hẳn biết trong lúc chờ mọi người tập trung, Lâm Dị vẫn luôn quan sát bọn họ, bèn hỏi: “Nhóc thiên tài, có nhìn ra điều gì không?”

Lâm Dị lắc đầu, nhưng vẫn nói: “Nếu buộc phải kể đến thì chắc là Trương Vân Nham, độ tồn tại của anh ta rất thấp.”

Âu Oánh từng nói quái vật thường thích những người có cảm giác độ tồn tại thấp.

Lúc Trương Vân Nham đến, anh ta không dám tới chào hỏi Tần Châu, đành phải tham gia vào cuộc cãi vã của cặp uyên ương kia. Anh ta có tự giới thiệu bản thân nhưng bị hai người họ thẳng thừng phớt lờ.

Từ cánh cổng sắt vào viện điều dưỡng vẫn còn một đoạn nữa, Tần Châu và Lâm Dị biết nếu màn đêm buông xuống thì sẽ cực kì nguy hiểm nên bước đi nhanh hơn.

Những người khác chỉ có thể tăng tốc để kịp với bước chân của hai người, nhưng bọn họ vẫn bị tụt lại một khoảng nhất định.

Cuối cùng cũng đến viện điều dưỡng, Lâm Dị nhìn bầu trời, so với trước đó thì tối hơn rất nhiều, nhưng ít nhất vẫn còn sót lại một vài tia sáng le lói, cũng chưa phải là tối hẳn.

Cậu thở phào nhẹ nhõm.

Nhận xét bắt đầu từ hàng rào lưới thép, cậu không biết trong viện điều dưỡng có những gì mà cần tới lưới điện để ngăn cản họ bỏ trốn. Nếu lúc bọn họ tới nơi mà trời tối hẳn, tình hình sẽ trở nên cực kì tồi tệ.

Sau khi quan sát sắc trời, Lâm Dị lại nhìn về phía biển hiệu của viện điều dưỡng.

——Bệnh viện Viện điều dưỡng khu Du thị Hoa Nguyên.

Ba chữ “Viện điều dưỡng” trên biển hiệu so với những chữ còn lại thì vẫn khá mới, phong chữ cũng hẹp hơn.

Sau khi nhìn thấy tấm biển ở khoảng cách gần, Tần Châu cũng để ý, nói: “Viện điều dưỡng và bệnh viện là hai cơ sở y tế khác nhau.”

Lâm Dị gật đầu, cậu từng cố gắng đưa cha mẹ mình đến viện điều dưỡng nên đã từng kiểm tra một số thông tin trên mạng, vì thế cậu cũng hiểu biết đôi điều về viện điều dưỡng.

Các viện điều dưỡng chủ yếu kết hợp vật lý trị liệu, với chế độ ăn uống, thể dục và các liệu pháp khác để giúp bệnh nhân phục hồi sức khỏe, chức năng của nó khác với bệnh viện.

Nhưng ở đây, 'viện điều dưỡng' và 'bệnh viện' xuất hiện cùng một lúc trên cùng tấm biển hiệu, giống như một câu mắc lỗi lặp từ đầy mâu thuẫn.

Đứng dưới tấm bảng là một người đàn ông mặc áo blouse trắng, lúc Lâm Dị và Tần Châu nhìn lướt qua gã, gã gật đầu và mỉm cười chào đón hai người.

"Nhóc thiên tài." Tần Châu nói: "Tôi sẽ nói chuyện với ông ta, em đi xung quanh xem xét nhé."

Lâm Dị: "Vâng đàn anh."

"Xem bằng mắt ấy." Tần Châu bổ sung thêm một câu, sợ Lâm Dị lại đi tìm chết.

Lâm Dị gật đầu: "Đàn anh, em biết mà."

Tần Châu đi về phía NPC nói chuyện, Lâm Dị đứng yên quan sát viện điều dưỡng, nơi này không quá lớn, tổng cộng có ba tòa nhà, lộ ra ba mặt, một mặt trống hướng về phía chân núi. Mỗi tòa cũng chẳng cao lắm, tòa cao nhất có ba tầng, còn lại chỉ có hai tầng.

Nếu áp dụng theo tiêu chuẩn xây dựng viện điều dưỡng vào chỗ này thì tỷ lệ phủ xanh rất thấp, nếu dùng cây xanh thay đổi tâm trạng sẽ không thể đạt hiệu quả được.

Xung quanh không có cây cối, toàn bộ viện điều dưỡng chỉ có một bãi cỏ hình tròn ở trung tâm ba tòa nhà.

Có lẽ do không có chuyên gia chăm sóc cây cảnh cho nên cành lá trên cây không đều nhau.

Từ vị trí của Lâm Dị, cậu có thể bao quát toàn cảnh viện điều dưỡng, bởi vậy Lâm Dị càng thêm chú ý vào ba tòa nhà.

Đầu tiên cậu nhìn qua tòa nhà ba tầng phía bên trái, dựa vào số lượng cửa sổ có thể thấy được mỗi tầng có ba phòng, tổng cộng cả tòa có chín phòng.

Có chín người đang đứng ở từng ô cửa sổ quan sát nhóm người của Lâm Dị.

Sắc mặt chín người này rất đa dạng, có người bình tĩnh đứng nhìn, có người kích động muốn mở cửa sổ ra, có người thì giơ tay chỉ vào bọn họ.

Chín người này cũng gồm sáu nam và ba nữ, giống hệt với nhóm người tham gia.

Lâm Dị rời mắt, xem ra quái vật 16-8 thật sự có thể lựa chọn con mồi.

Cậu vừa quay mặt đi thì Tần Châu ở phía xa đã gọi cậu: “Lâm Dị, lại đây.”

Lâm Dị đi tới bên cạnh Tần Châu, Tần Châu gọi tiếp những người khác: “Qua đây hết đi.”

Sau khi những người khác đến gần, người đàn ông đứng dưới tấm biển đưa tay đẩy chiếc kính trên sống mũi lên, Lâm Dị nhận thấy chiếc kính đó không vừa với khuôn mặt của người đàn ông, khuôn mặt gã thon dài, sống mũi thì hơi thấp nên gọng kính cứ liên tục trượt xuống.

Người đàn ông nói: “Mọi người đến đây để phỏng vấn hết nhỉ.”

Mặc dù người đàn ông hỏi một câu nhưng ngữ khí lại thể hiện sự khẳng định, có vẻ bọn họ chính là những người đến phỏng vấn.

Một số người tham gia gật đầu còn một số thì không.

Người đàn ông nói: “Tôi họ Chu. Chúng ta từng liên lạc với nhau rồi. Tôi là viện trưởng ở đây.”

“Bởi vì nơi này thiếu người, mà công việc lại rất bận rộn, cho nên bây giờ mới có thời gian gọi các bạn đến để phỏng vấn.” Viện trưởng Chu dẫn bọn họ đi vào tòa nhà ngang hai tầng: “Mời mọi người đi theo tôi.”

Không ai biết được cuộc phỏng vấn sẽ diễn ra như thế nào.

Lâm Dị thì cảm thấy bình thường, giống việc lão quản lý chia chìa khóa phòng cho bọn họ trong Thế giới Quy tắc 7-7, việc này chẳng có nguy hiểm gì cả, nó chỉ là tuyển phát triển của Thế giới Quy tắc mà thôi.

Tần Châu cũng nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn đi trước mọi người, được xem như người dẫn đầu.

Lâm Dị tạm thời đè nén lại những phát hiện của mình vào trong lòng, lẻo đẻo phía sau Tần Châu đi theo viện trưởng Chu vào trong nhà. Vừa bước vào, Lâm Dị liền muốn nôn mửa.

Tòa nhà bốc lên một mùi hôi thối, gọi là Bệnh viện Viện điều dưỡng nhưng lại không có mùi thuốc khử trùng. Thay vào đó là mùi đất xen lẫn mùi mặn của nước biển và những mùi khó tả khác trộn lẫn vào nhau. Không chỉ Lâm Dị mà những người khác cũng ngửi thấy, Thời Toàn không nhịn được mà nôn ói.

Đến cả Tần Châu cũng lộ ra sắc mặt khó chịu.

Thực sự rất hôi.

Trái lại, dường như viện trưởng Chu không ngửi thấy mùi gì, mở cửa mời chín người phỏng vấn vào trong.

Phía sau cánh cửa này tương đối sạch sẽ, trông giống một phòng chuyên dùng để tiếp khách.

Vì có quá nhiều người nên viện trưởng Chu không thể rót cho mỗi người một ly nước được, gãi xin lỗi: “Mọi người có thể tự mình đi lấy nước.”

Bình nước trên máy lọc nước cũng bị xỉn màu, khó có thể phân biệt được chất lượng nước trong đó.

Viện trưởng Chu ngồi xuống một chỗ nói: “Mọi người cứ thoải mái đi. Phỏng vấn rất đơn giản, không cần quá căng thẳng đâu.”

Tần Châu ngồi xuống trên sofa, Lâm Dị, với tư cách là đồng đội của Tần Châu, tất nhiên cậu phải ngồi cạnh hắn rồi, những người khác cũng tìm chỗ để ngồi xuống.

Sau khi mọi người đã ổn định chỗ ngồi, viện trưởng Chu mới lên tiếng: “Nếu các bạn có thể đảm nhận công việc này, tôi hoàn toàn có thể đáp ứng theo mong đợi của các bạn về tiền lương và phúc lợi.”

“Viện trưởng Chu.” Lâm Dị suy nghĩ một chút, hỏi: “Lương tháng trên 10.000 tệ có được không?”

Viện trưởng Chu cười nói: “Đương nhiên là được, chỉ cần cậu có đủ tư cách đảm nhận công việc này.”

Tần Châu cố gắng không nhìn sang Lâm Dị, lúc này trong đầu hắn đang nảy ra một số ý nghĩ khác, là điều trước đây chưa từng xuất hiện trong Thế giới Quy tắc.

Tần Châu đã tin Lâm Dị nghèo thật, sự bần cùng đã hạn chế tiếng nói của Lâm Dị.

Lâm Dị không biết Tần Châu đang nghĩ ngợi điều gì, cậu nhìn thấy Tần Châu cau mày nên muốn tạo cơ hội để Tần Châu tiếp tục suy nghĩ.

Vì thế Lâm Dị chủ động nhận trách nhiệm nói chuyện câu giờ: “Lương tháng 100 ngàn thì sao? Có được không?”

Viện trưởng Chu gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Nếu ở ngoài đời thực, mức lương như vậy sẽ dễ dàng gây ấn tượng với những người phỏng vấn.

Nhưng trong Thế giới Quy tắc, dường như điều này mang theo một ý nghĩa thâm sâu khác.

Lâm Dị hỏi: “Viện trưởng Chu, nội dung công việc là gì?”

Mức lương cao thường đi đôi với công việc khó nhằn.

“Thật ra rất đơn giản.” Viện trưởng Chu nói: “Chỉ là chăm sóc bệnh nhân trong viện mà thôi.”

“Có khó không?” Lâm Dị tỏ ra lo lắng, hỏi: “Có phải bọn họ mắc bệnh truyền nhiễm gì không, cho nên mức lương mới cao vậy.”

Viện trưởng Chu lắc đầu: “Không phải như cậu nghĩ đâu.”

“Chỉ là tính cách bệnh nhân trong viện hơi kỳ quái, nói trắng ra là tính khí hơi tệ, tôi cũng thừa nhận rằng bọn họ rất khó chăm sóc.” Viện trưởng Chu cười giải thích: “Nhưng nếu bọn họ đã ở đây, thì họ chính là bệnh nhân của tôi, tôi hy vọng quá trình trị liệu phục hồi của mỗi bệnh nhân đều diễn ra thuận lợi. Vì các bạn là hộ lý mà tôi tuyển dụng cho nên tôi thực sự hy vọng rằng bọn họ sẽ thích các bạn.”

Trả lời đến đây, Lâm Dị cảm thấy không nên hỏi nữa, đôi khi hỏi nhiều quá sẽ phản tác dụng.

Cậu gật đầu: “Cảm ơn, tôi hiểu rồi.”

Viện trưởng Chu nhìn những người khác: “Các bạn còn vấn đề gì muốn hỏi tôi không?”

Mọi người đều không đáp lại gã, viện trưởng Chu tiếp tục nói: “Nếu không còn câu hỏi nào nữa, chúng ta bắt đầu phỏng vấn thôi.”

Cuộc phỏng vấn của viện trưởng Chu không khác gì một cuộc phỏng vấn thông thường, gã hỏi họ có kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân hay không, đồng thời cũng đưa ra tình huống mô phỏng, nếu bị bệnh nhân làm khó thì họ sẽ giải quyết như thế nào.

Kết quả phỏng vấn được viện trưởng Chu công bố ngay sau khi gã hỏi xong: “Xin chúc mừng, mọi người đã vượt qua bài phỏng vấn.”

Mọi người không ngạc nhiên lắm, ngay từ lúc viện trưởng Chu dụ dỗ bọn họ bằng tiền lương là họ đã biết mình sẽ thông qua rồi.

Viện trưởng Chu nói: “Đợi lát nữa tôi đưa mọi người đến gặp bệnh nhân rồi để họ lựa chọn hộ lý mà họ yêu thích. Các bạn hãy lưu ý sau khi được chọn, các bạn phải ở bên cạnh bệnh nhân 24/24 để theo dõi tình trạng sức khỏe của bệnh nhân, một khi phát hiện bệnh tình trở nặng thì các bạn phải thông báo ngay lập tức cho tôi.”

Gã nhấn mạnh vào cụm ‘bệnh tình trở nặng’ và ‘thông báo ngay lập tức’, rồi đứng dậy: “Mời mọi người đi theo tôi.”

Ai nấy cũng nhìn Tần Châu bằng ánh mắt bất an.

Mặc dù viện trưởng Chu giới thiệu rất ít về bệnh nhân, nhưng nếu buổi phỏng vấn không có vấn đề, vậy thì chắc hẳn vấn đề nằm ở bệnh nhân.

Lúc này sắc trời bên ngoài đã sẩm tối, viện trưởng Chu muốn dẫn bọn họ đến gặp bệnh nhân.

Thấy bọn họ nao núng, viện trưởng Chu nghiêm túc nhìn họ rồi nói: “Xin mọi người hãy đi theo tôi, bệnh nhân không thích hộ lý đến muộn đâu.”

Chương 55: Quái vật 16-8

Bệnh nhân 203-

Chương 55: Quái vật 16-8

Viện trưởng dẫn chín người đi tới tòa nhà ba tầng, Lâm Dị nhân lúc này mới nói cho Tần Châu những gì cậu đã phát hiện.

Có chín bệnh nhân, ba nữ sáu nam, số lượng và giới tính hoàn toàn trùng khớp với nhóm người tham gia.

Quả nhiên, sau khi Tần Châu nghe được những lời này, sắc mặt có chút nặng nề, mí mắt rũ xuống một nửa như đang suy nghĩ gì đó.

Hai tòa nhà rất gần nhau cho nên chỉ mất chưa đầy năm phút đi bộ từ tòa phòng vấn đến tòa ba tầng nơi bệnh nhân đang ở.

Đầu tiên, viện trưởng Chu đưa họ tới Phòng 101, tầng một.

Viện trưởng Chu nhẹ nhàng gõ cửa: “Ông 101, ông chuẩn bị xong chưa? Tôi có thể vào được không?”

Gã trực tiếp dùng số phòng để gọi bệnh nhân.

Viện trưởng Chu vừa dứt lời, sắc mặt mọi người đều trở nên nghiêm trọng, ai nấy cũng sợ hãi người ở trong phòng bệnh.

Sau đó người ở Phòng 101 lên tiếng: “Vào đi.”

Viện trưởng Chu ấn tay nắm cửa, cửa phòng bệnh không bị khóa ngoài khóa trong gì hết.

Sau khi cửa phòng bệnh vừa được hé mở, điều đầu tiên thu hút sự chú ý của những người tham gia chính là hương thơm của trà. Lúc cửa phòng được mở hẳn, bọn họ nhìn thấy bệnh nhân 101 đang ngồi sau chiếc bàn trà có hình dáng độc đáo, trên tay đang làm động tác pha trà.

Dáng dấp đầy vui vẻ tự đắc.

Lâm Dị nhìn bệnh nhân 101, là một lão già vẫn tràn đầy khỏe mạnh, ước chừng khoảng 70 tuổi.

Viện trưởng Chu nói với bệnh nhân 101: “Ông 101, đây là những hộ lý đặc

biệt của viện tôi. Ông xem thử có ưng ý ai không.”

Bệnh nhân 101 ngược mắt nhìn nhóm người, Lâm Dị phát hiện ánh mắt của bệnh nhân 101 không thèm để ý tới ba cô gái mà nhìn qua nhìn lại giữa sáu chàng trai.

Sau đó ông ta chỉ vào Trịnh An Kiến.

Sắc mặt của Trịnh An Kiến tái nhợt, liên tục lùi về phía sau, vào lúc cậu ta đang muốn rời khỏi đây thì Tần Châu lạnh lùng lườm cậu ta một cái rồi tiến đến chặn cửa lại.

Chín người tham gia tương ứng với chín bệnh nhân, nghĩ một tí là biết, nhóm người bọn họ sẽ do bệnh nhân lựa chọn, nếu Trịnh An Kiến mà bỏ chạy thì sẽ có một bệnh nhân không có hộ lý.

Tần Châu không muốn nghĩ đến hậu quả của tình huống này, hắn trực tiếp đứng ra ngăn cản chuyện như vậy xảy ra.

Thực tế mà nói, đây là một việc làm khá đặc tội với người khác, Lâm Dị nhìn Tần Châu bằng ánh mắt bất phục.

Trong lòng của những người tham gia nổi lên trận sóng ngầm hỗn loạn, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tần Châu đã thay đổi. Bọn họ vốn tưởng rằng Tần Châu có mặt ở đây sẽ bảo đảm an toàn cho họ, nhưng trông Tần Châu hình như không thèm đoái hoài gì đến mạng sống của ai.

Tần Châu hoàn toàn không để ý đến ánh mắt và suy nghĩ của những người khác, hắn vẫn lạnh lùng nhìn Trịnh An Kiến: “Quay lại.”

Một bên là bệnh nhân chưa rõ tình huống, một bên là Tần Châu không hợp tình người, vào lúc Trịnh An Kiến vẫn còn đang luống cuống, viện trưởng Chu đã vẫy tay với cậu ta: “Tiểu Trịnh, lại đây.”

Trịnh An Kiến nuốt nước bọt, không còn cách nào khác ngoài việc rụt rè bước về phía trước.

Sau khi Trịnh An Kiến bước ra khỏi hàng, bệnh nhân 101 tập trung nhìn cậu ta. Ông không thèm giấu đi ánh nhìn dò xét của bản thân, ngó đi ngó lại Trịnh An Kiến từ đầu tới chân, cuối cùng mới hài lòng rời mắt sang chỗ khác, tiếp tục uống trà.

Viện trưởng Chu vui vẻ hỏi: “Ông 101, ông có chắc chắn muốn chọn Tiểu Trịnh không? Tôi cần nhắc nhở ông, một khi đã xác nhận, ông không thể thay đổi hộ lý được nữa.”

“Chắc chắn, chắc chắn.” Bệnh nhân 101 chậm rãi nói, có vẻ như ông rất hài lòng với Trịnh An Kiến, còn pha cho cậu ta một tách trà: “Tiểu Trịnh, cậu thử đi.”

Làm sao Trịnh An Kiến dám uống thử chứ, vẻ mặt vui mừng trên mặt viện trưởng Chu dần dần biến mất, gã trừng mắt nhìn Trịnh An Kiến, ra lệnh: “Tiểu Trịnh!”

Giọng nói nhàn nhạt mang theo ý cảnh cáo đó khiến Trịnh An Kiến càng không dám tiến lên, Lâm Dị ở phía sau Trịnh An Kiến nhỏ giọng nói: “Trà không có vấn đề gì đâu.”

Quả thực trà không có vấn đề gì, bởi chén trà mà bệnh nhân 101 uống cũng rót từ chiếc ấm đó.

Trịnh An Kiến quay lại nhìn Lâm Dị rồi nhìn sang bạn gái mình, Thời Toàn che miệng, ánh mắt kinh hãi đặt trên người cậu ta.

Trịnh An Kiến tiếp tục nuốt nước bọt, ngập ngừng bước tới, cẩn thận cầm lấy tách trà mà bệnh nhân 101 đưa cho. Vừa thận trọng vừa do dự, cậu ta nâng chén trà lên miệng, nhắm mắt lại, đang định uống hết một hơi thì Thời Toàn đột nhiên lo lắng hét to: “An Kiến!”

Xoảng—

Chén trà rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh.

Trịnh An Kiến hoảng loạn lùi lại vài bước.

Sắc mặt viện trưởng Chu lúc này đã hoàn toàn tối sầm, Lâm Dị có thể mơ hồ cảm nhận được Trịnh An Kiến đang gặp nguy hiểm.

Lúc Thời Toàn bắt gặp khuôn mặt của viện trưởng Chu, cô sợ hãi đến mức gần như không nói nên lời. Tần Châu nhìn Thời Toàn bằng ánh mắt phức tạp, cô không hiểu được cái nhìn của Tần Châu có ý gì, nhưng cô có thể cảm nhận được Tần Châu không mang ý tốt gì đối với mình. Cô lắc đầu lẩm bầm giải thích: “Tôi chỉ muốn nhắc An Kiến cẩn... cẩn thận một chút.”

Viện trưởng Chu thay mặt Trịnh An Kiến xin lỗi bệnh nhân 101, sau đó quỳ xuống nhặt những mảnh vỡ của chén trà trên mặt đất, thở dài đầy tiếc nuối.

Sau khi dọn dẹp xong, viện trưởng Chu cũng không làm gì Trịnh An Kiến mà chỉ vỗ vai cậu ta: “Tiểu Trịnh, đi lau khô nước trà đi, đừng để ông 101 bước vào té ngã. Phía sau cửa của phòng vệ sinh có dụng cụ lau chùi đấy.”

Sau khi Trịnh An Kiến phản ứng lại, cậu ta mới nhận thức được mình đã làm sai gì đó nên lập tức nghe theo chỉ dẫn của viện trưởng Chu, đi tìm dụng cụ vệ sinh để bù đắp lỗi lầm của mình.

Viện trưởng Chu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cũng muộn rồi, bọn tôi không quấy rầy ông nghỉ ngơi nữa.”

Ông 101 nói: “Viện trưởng Chu, nếu bận thì cứ đi đi.”

Viện trưởng Chu nhìn tám người tham gia còn lại, nói: “Mời mọi người đi theo tôi.”

Khoảng cách từ phòng 101 đến phòng 102 khá ngắn. Lâm Dị đang tính hỏi thì đã bị Tần Châu đi trước một bước, hần mở lời hỏi viện trưởng Chu: “Chén trà vỡ đó đắt lắm à?”

Lâm Dị im lặng, xem ra Tần Châu cũng chú ý tới vẻ mặt tiếc nuối của gã viện trưởng.

Nhưng dù là Lâm Dị thì cũng có thể nhận thấy chén trà mà Trịnh An Kiến làm vỡ chỉ là cái bát đất nung bình thường.

Viện trưởng Chu vừa đi vừa nói: “Cũng chẳng đắt lắm, chỉ là đồ nhái của bát đất nung thời thịnh Đường, nhưng xét về giá cả thì ý nghĩa của nó quan trọng hơn.”

“Bát đất nung.” Lâm Dị lặp lại, “Có phải là mô phỏng theo bát trà trong ‘Tấn Huệ Đế uống trà bằng bát đất nung’ không?”

Viện trưởng Chu khựng lại, nhìn sang Lâm Dị: “Cậu cũng biết câu chuyện này sao?”

“Ừm, điển cố có ghi lại.” Lâm Dị nói.

Thấy những người khác vẫn còn khó hiểu, Lâm Dị nói: “Bát đất nung chính là một loại bát gốm. Tấn Huệ Đế bị Tư Mã Việt giam cầm, ngôi vị hoàng đế thùng rỗng kêu to. Một đêm nọ, cận thần của Tấn Huệ Đế bí mật pha cho hần một chén trà, dùng bát đất nung đó để phục vụ. Tấn Huệ Đế uống xong thì rất vui vẻ. Điển cố này chủ yếu thể hiện vị cô thần không thể phục dưỡng quân chủ, chỉ có thể dâng lên một chén trà thô sơ cho quân vương giải khát.”

Viện trưởng Chu cười lạnh: “Gì mà cô thần chứ, chén trà kia có độc, điển cố có ghi lại không?”

Lâm Dị lắc đầu: “Không có.”

Viện trưởng Chu nói: “Rất nhiều điển cố lịch sử do hậu nhân bịa đặt, bọn họ còn chưa từng tận mắt nhìn thấy, thì làm sao có thể ghi lại sự thật. Tấn Huệ Đế bị Tư Mã Việt giam cầm. Tại sao cận thần của Tấn Huệ Đế lại biết được ban đêm hắt khát nước, rồi thuận lợi tiến vào cung thành không bị ai cản trở, lại còn tình cờ mang theo chén trà chứ?”

Lâm Dị định nói gì đó, viện trưởng Chu đã đứng ở trước cửa Phòng 102, chặn lời Lâm Dị: “Nếu có cơ hội, chúng ta lại tiếp tục thảo luận vấn đề lịch sử nhé. Bây giờ cần gặp bệnh nhân thứ hai trước đã.”

Lâm Dị nuốt xuống những lời định nói.

Phòng 102 là một bà cụ trông có vẻ trạc tuổi bệnh nhân 101. Bà lựa chọn Thời Toàn làm hộ lý cho mình, bởi chuyện của Trịnh An Kiến trước đó, có vẻ bị chọn cũng không phải điều gì nguy hiểm đến tính mạng, tuy Thời Toàn có chút sợ hãi nhưng cô cũng không phản kháng.

Lúc bệnh nhân 102 chọn Thời Toàn, Lâm Dị ngẩng đầu nhìn sang Tần Châu, Tần Châu khẽ gật đầu, khẳng định suy đoán của Lâm Dị.

Lâm Dị được Bệnh nhân 203 lựa chọn. Bệnh nhân 203 là nam giới, vết bỏng trên gương mặt chiếm diện tích khá lớn, một bên mắt không còn nhìn thấy, hốc mắt chằng chịt những vết sẹo khủng khiếp do bị bỏng để lại.

Cậu là hộ lý thứ tư bị chọn, tình hình về sau chỉ có thể dựa vào Tần Châu.

Vào lúc viện trưởng Chu dẫn năm người còn lại rời đi, Tần Châu nhanh chóng ghé vào tai Lâm Dị thủ thỉ: “Nhóc thiên tài, cẩn thận một chút.”

Mặc dù Lâm Dị có chút PTSD với câu nói này, nhưng cậu vẫn cứng ngắc gật đầu.

Sau khi những người khác rời đi, Lâm Dị quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của bệnh nhân 203. Con mắt còn lại của bệnh nhân 203 cũng vẫn đục, điều này khiến Lâm Dị nhớ lại lão quản chung cư trong Thế giới Quy tắc 7-7, nhưng khi bệnh nhân 203 nhìn cậu, Lâm Dị không có cảm giác mình đang bị theo dõi, mà là cảm thấy mình như miếng thịt tươi nằm trên thớt thì đúng hơn.

“Mặt tôi đáng sợ lắm nhỉ.” Bệnh nhân 203 thấy vẻ mặt bối rối của Lâm Dị, hẳn ta không nhìn Lâm Dị nữa mà đi đến bên giường bệnh, mở tủ đầu giường rồi lấy ra một thứ gì đó.

Là một chiếc mặt nạ, hẳn đeo nó lên mặt, sau đó hỏi Lâm Dị: “Như này ổn hơn chưa?”

Chiếc mặt nạ được chế tạo đặc biệt, trông rất đắt tiền.

“Không sao, tôi không sợ.” Lâm Dị vội vàng lắc đầu nói: “Tôi sẽ chăm sóc anh, anh đâu thể cứ đeo mặt nạ mãi được, khó chịu lắm đấy.”

Bệnh nhân 203 sững người một lúc rồi tháo mặt nạ ra: “Cậu có biết tại sao tôi lại chọn cậu trong số các hộ lý không?”

Lâm Dị lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Bệnh nhân 203 cất chiếc mặt nạ trở lại ngăn kéo tủ đầu giường, rồi đóng lại: “Bởi vì tôi rất thích gương mặt của cậu, đôi mắt cậu, chúng rất sáng, rất đẹp, tựa như có thể chứa đựng cả thế giới vào trong đôi mắt ấy. A, cả làn da của cậu nữa, trước đây da tôi cũng đẹp lắm, không bị rám nắng chút nào cả.”

Lâm Dị siết chặt lòng bàn tay, trong đầu hiện lên một ý nghĩ.

Bệnh nhân 203 không để ý chút hành động nhỏ này của Lâm Dị, tự nhủ: “Xem ra tôi lựa chọn không sai, tôi rất hài lòng với lựa chọn của mình, về sau chúng ta nhất định sẽ chung sống hòa hợp.”

Lâm Dị không biết nên trả lời thế nào, chỉ cười nhạt.

Bệnh nhân 203 nhìn nụ cười của Lâm Dị, bỗng hơi thất thần. Một lúc sau, hắn mới miễn cưỡng rời mắt khỏi cậu, hắn chỉ vào một căn buồng nói: “Đó là phòng nhỏ dành cho hộ lý, cậu vào xem thử xem có thiếu gì không. Nếu thiếu thì cứ nói với tôi, tôi sẽ nhờ viện trưởng Chu chuẩn bị cho cậu.”

Nói xong, bệnh nhân 203 dừng lại: “Nhưng trời sắp tối rồi, đây là thời điểm viện trưởng Chu bận rộn nhất, cũng phải sáng mai mới chuẩn bị cho cậu được.”

Lâm Dị gật đầu, bệnh nhân 203 nói: “Vậy thì mau chóng nghỉ ngơi đi, ngủ sớm dậy sớm mới tốt cho da.”

Nói xong, hắn mỉm cười với Lâm Dị. Bởi vì vết sẹo trên mặt của bệnh nhân 203, cho nên dù giọng điệu của hắn có thân thiện đến đâu cũng không thể át được sự kinh khủng và sợ hãi do gương mặt hắn mang lại.

Lâm Dị nói: “Tôi biết rồi.”

Sau khi rửa mặt sạch sẽ, bệnh nhân 203 tới giường bệnh nằm xuống.

Lâm Dị lặng lẽ quan sát trong căn buồng, chờ đến khi tiếng thở truyền đến từ bên giường bệnh trở nên đều đặn mới ngồi xuống chiếc giường nhỏ ở trong đó.

Trước khi bước vào Thế giới Quy tắc 16-8, Lâm Dị đã nghỉ ngơi đủ rồi nên cậu cũng không lo lắng về việc “nó” xuất hiện nếu tư duy của mình hoạt động quá đà, cậu bắt đầu sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu.

Lưới thép có giăng dây điện cao áp và biển cảnh báo hướng vào trong, những điều này thể hiện, rất có thể bệnh nhân trong viện điều dưỡng bị nhốt, vì chỉ có “nhốt” mới tương ứng với “trốn thoát”, nếu không việc dựng lưới thép xung quanh sườn núi sẽ trở nên vô nghĩa, nó chỉ có tác dụng để ngăn cản những người trong viện điều dưỡng chạy ra ngoài.

Thái độ của viện trưởng Chu đối với bệnh nhân cũng có thể coi là khá tôn trọng, cửa phòng bệnh hoàn toàn không khóa. Trong buổi phỏng vấn, viện trưởng Chu cũng nói rằng, hộ lý nên đưa bệnh nhân đi dạo ngắm cảnh nhiều hơn, diện tích ở viện điều dưỡng chỉ lớn chừng này, tỉ lệ phủ xanh không đạt tiêu chuẩn, nên đi thì cũng chỉ là đi dạo quanh ngọn núi biệt lập, ngắm nhìn phong cảnh cũng chỉ là sơn thủy hữu tình.

Nói cách khác, viện trưởng Chu không hề hạn chế việc đi lại của bệnh nhân, bệnh nhân cũng không có ý định rời đi, nếu không viện điều dưỡng sẽ còn mỗi một mình viện trưởng Chu, chỉ cần chín bệnh nhân hợp tác với nhau thì không khó để thoát khỏi đây.

Lâm Dị nhớ lại bệnh nhân 203. Ngoài vết bỏng trên gương mặt, Lâm Dị để ý thấy cánh tay hăn cũng bị bỏng, lớp da hoại tử dày đặc khiến tim cậu đập nhanh hơn, da đầu trở nên tê dại.

Lâm Dị giữ vững suy đoán, bệnh nhân 203 bị bỏng rất nặng, thậm chí có thể coi là cực kỳ nghiêm trọng.

Người bệnh bị bỏng nặng sẽ mất đi một vùng da lớn, mô da bị hoại tử cũng sẽ sản sinh ra lượng lớn độc tố bỏng, gây tổn thương nghiêm trọng đến các cơ quan quan trọng như tim, gan, thận, phổi. Trong quá trình điều trị phục hồi, phải trải qua nhiều lần phẫu thuật cắt vảy và ghép da.

Thông qua việc nói chuyện với bệnh nhân 203, Lâm Dị biết được một số điều, bệnh nhân 203 ghen tị với cậu vì có làn da nguyên vẹn, có nhu cầu thì mới có ghen tị, nhưng bệnh nhân 203 lại không đến bệnh viện thông thường để cắt vảy hay ghép da, thay vào đó lại chạy đến viện điều dưỡng này. Trừ khi ở đây có ý đồ sâu xa nào khác.

Không thể có chuyện bệnh nhân 203 không có tiền làm phẫu thuật chỉnh hình được, Lâm Dị thấy, với chiếc mặt nạ kia thôi cũng đủ để bệnh nhân 203 chi trả cho ít nhất mười ca phẫu thuật rồi.

Là cho rằng khuôn mặt mình vô cùng kinh tởm nên không muốn để người khác nhìn thấy ư? Lâm Dị cũng nghĩ rằng không có khả năng này, nếu không muốn để người khác nhìn, bệnh nhân 203 sẽ chẳng chọn hộ lý và để những người tham gia còn lại nhìn thấy gương mặt hẳn.

Kết hợp với việc viện trưởng Chu không hạn chế việc đi lại của bệnh nhân, Lâm Dị đã có câu trả lời.

Bệnh nhân tự nguyện ở lại viện điều dưỡng. Vì hoàn cảnh gì mà bệnh nhân lại tự nguyện ở lại đây, điều này không khó để suy đoán, bởi viện điều dưỡng hoàn toàn có thể chữa bệnh.

Có bệnh thì nhập viện, khỏi bệnh rồi thì rời đi. Đây là một logic thông thường.

Viện điều dưỡng có thể chữa khỏi vùng da bị hoại tử diện rộng của bệnh nhân 203, hiệu quả thậm chí còn tốt hơn nhiều so với phẫu thuật cắt vảy ghép da, điều này có thể giải thích tại sao bệnh nhân 203 giàu có như vậy lại từ bỏ phương pháp điều trị thông thường để chạy đến viện điều dưỡng này.

Nghĩ tới đây, Lâm Dị trầm mặc một lát, cậu cúi đầu nhìn làn da trên cánh tay của mình.

Dường như đã đoán được điều gì đó.

Nhưng sau khi trời tối, những suy đoán này không còn quan trọng nữa, bởi Lâm chưa nghĩ ra được gì về quy tắc tử vong trong Thế giới Quy tắc 16-8 dựa vào những suy đoán này.

Cậu chỉ có thể đoán đại khái được rằng chín người tham gia sẽ chết như nào sau khi vi phạm quy tắc tử vong, rất có thể họ sẽ trở thành liều thuốc điều trị cho những bệnh nhân kia.

Dù sao Lâm Dị cũng không ngủ được nên cậu định sắp xếp lại những phát hiện trong ngày hôm nay của mình. Không ai có thể đảm bảo liệu quy tắc tử vong có tìm tới họ ngay đêm đầu tiên hay không, tốt hơn hết là nên chuẩn bị sẵn sàng.

Lâm Dị bắt đầu hồi tưởng lại lưới thép giăng dây điện, vừa ngẩng đầu thì ngửi thấy một mùi đất tanh nồng khó có thể làm ngơ.

Có vẻ mùi này bốc lên từ phía ngoài cửa sổ, sau đó có tiếng sột sọ từ bên phòng bệnh truyền tới. Lâm Dị suy nghĩ một chút, nhẹ giọng gọi: “Anh 203, anh đi tiểu đêm à? Có cần tôi giúp không?”

Bệnh nhân 203 không trả lời, Lâm Dị bật dậy khỏi giường.

Tuy nhiên, cậu không gây ra tiếng động, Lâm Dị bước xuống rồi ra khỏi căn buồng. Tiếng sột soạt vừa rồi quả thực là do bệnh nhân 203 tạo ra. Hắn rời khỏi giường bệnh rồi đi đến bên cửa sổ, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa bằng con mắt còn lại.

Dù da mặt của bệnh nhân 203 bị hoại tử diện rộng, nhưng Lâm Dị vẫn có thể lờ mờ cảm nhận được vẻ mặt vừa nôn nóng vừa ghen tị của hắn lúc này.

Lâm Dị bèn tạo tiếng động, sau đó cố ý nói: “Bên ngoài gió lớn, anh 203, anh có cần tôi đóng cửa sổ không?”

Trong buồng không có cửa sổ, dưới tình huống không có chút manh mối nào về quy tắc tử vong, Lâm Dị chỉ có thể tìm một cái cớ hợp lý để đi tới bên cửa sổ xem thử.

Lâm Dị cũng chẳng đóng cửa sổ thật, cậu chỉ giả vờ đang đóng rồi ngó ra bên ngoài.

Khoảnh khắc thoáng qua, Lâm Dị suýt chút nữa nôn hết đồng trà sữa mà Tần Châu mời cậu uống.

Chương 56: Quái vật 16-8

Đừng lo lắng-

Chương 56: Quái vật 16-8

Lâm Dị phải cố gắng nhin lắm mới không nôn ra.

Bởi vì không biết quy luật tử vong nên Lâm Dị bèn giả vờ đẩy cửa sổ ra, chủ yếu là muốn nhìn ra phía ngoài. Bây giờ nhìn thấy rồi, sắc mặt cậu tái nhợt hỏi bệnh nhân 203 lần nữa: “Bên ngoài gió lớn, anh 203, có cần tôi đóng cửa sổ không?”

Sau khi bệnh nhân 203 nhìn bóng người ngoài cửa sổ biến mất, hẩn như tỉnh dậy sau cơn mơ, nhìn Lâm Dị: “À, không cần đâu. Cậu có lạnh không? Nếu cảm thấy lạnh thì cứ đóng cửa lại đi. Gió đêm sẽ làm khô da đấy.”

Lâm Dị lắc đầu, cậu không muốn đụng vào cửa sổ, mà muốn giữ nó nguyên dạng như này nên nói: “Tôi không lạnh.”

Bởi vì trong lòng đã có suy đoán, Lâm Dị thử dò xét: “Da khô tí cũng không sao, đàn ông con trai ai lại để ý chuyện này.”

Bệnh nhân 203 bất mãn nhìn Lâm Dị, cái liếc mắt này khiến trong lòng Lâm Dị không tự chủ được mà giật thót lên, cậu cảm giác hình như bản thân vừa nói sai gì đó rồi.

“Thôi được.” Lâm Dị không ngờ rằng bệnh nhân 203 lại không rơi vào bẫy của mình, hẩn cũng chẳng ép buộc Lâm Dị nữa mà quay lại giường bệnh, “Lâm Dị, cậu đi ngủ sớm đi.”

Sau khi bệnh nhân lựa chọn hộ lý, viện trưởng Chu có cung cấp cho họ tập hồ sơ về thông tin của hộ lý, Bệnh nhân 203 cũng không ngoại lệ, trong hồ sơ có thông tin của Lâm Dị, cho nên hẩn mới biết tên cậu.

“Anh cũng thế.” Lâm Dị đè nén nhịp đập thành thịch trong tim, trở lại căn buồng.

Chiếc giường nhỏ hẹp trong căn buồng tương đối sạch sẽ, Lâm Dị đưa tay sờ lên giường, lại cảm thấy tay dính nhớp nháp.

Thế nhưng trong buồng chẳng có chỗ nào khác cho hộ lý nghỉ ngơi nên Lâm

Dị đành ngồi gọn ở một góc nhỏ trên chiếc giường hẹp ấy.

Sau khi ngồi xuống, nhớ lại những gì mình vừa thấy, cậu có cảm giác dạ dày đang quặn thắt từng cơn.

Thực ra lúc Lâm Dị nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng đã có suy đoán rồi, chín bệnh nhân đều ở phòng riêng, nhưng mùi hôi lại bốc lên từ phía cửa sổ, bệnh nhân 203 cũng đã nói, ban đêm là thời điểm viện trưởng Chu bận rộn nhất, bởi vậy cho dù Lâm Dị có cần thêm gì thì phải đợi đến ban ngày mới có thể đáp ứng được.

Chắc hẳn người ở ngoài cửa sổ là viện trưởng Chu.

Lâm Dị cũng đã nhìn thấy viện trưởng Chu, trên tay gã cầm một chiếc hộp trong suốt. Mùi đất hôi tanh chính là bốc ra từ cái hộp đó, thị lực của Lâm Dị rất tốt, lúc cậu nhìn thoáng qua không chỉ thấy trong hộp có đất bùn ẩm ướt mà còn có giun đất trườn bò loạn xạ. Số lượng nhiều đến mức Lâm Dị cho rằng chỉ có 1/3 trong hộp là đất, còn lại toàn giun là giun.

Viện trưởng Chu đi về phía tòa nhà ba tầng nơi có bệnh nhân và hộ lý, tốc độ đi của gã không nhanh vì ánh mắt cứ dán chặt vào chiếc hộp trên tay. Gã dùng tay nhẹ nhàng mở nắp hộp, sau đó vuốt ve bên trong, cuối cùng dứt khoát áp cả mặt xuống bùn đất ẩm ướt, như thể đang cảm nhận sự chuyển động của giun đất.

Lâm Dị nhìn thấy những con giun đất ngo ngoậy chui vào lỗ mũi, lỗ tai của viện trưởng Chu.

Lâm Dị hít sâu một hơi, đúng thật giun đất có dược tính, toàn thân giun đất, hay còn gọi là địa long, có chứa tới hơn mười loại thành phần dược liệu quý giá.

Có thể dùng để chữa bệnh động kinh, hen suyễn, trị viêm khớp, liệt nửa người, liệt mặt, tiểu khó và giảm huyết áp.

Lâm Dị nhớ lại những bệnh nhân mà cậu đã gặp trước bệnh nhân 203. Bệnh nhân 101 là một ông lão lớn tuổi, Lâm Dị không nhìn ra ông ta mắc bệnh gì. Nếu phải nói thì rất có thể là rối loạn tiêu hóa hoặc thiếu máu, bởi vì ông lão 101 này thích uống trà, hương trà tràn ngập khắp phòng, nhưng uống quá nhiều trà có thể gây khó chịu ở đường tiêu hóa và bị thiếu máu do thiếu sắt.

Triệu chứng của bệnh nhân 101 rõ ràng không tương ứng với công dụng trị liệu của giun đất.

Bệnh nhân 102 cũng là một bà lão, Lâm Dị đoán bà lão 102 và ông lão 101 là một cặp vợ chồng già. Nếu quái vật 16-8 lựa chọn người tham gia có chủ ý, Lâm Dị sẽ dựa trên điều này để suy được ra mối quan hệ giữa bệnh nhân 101 và bệnh nhân 102, bởi vì hai bệnh nhân này đã cùng chọn cặp uyên ương kia trong số những người tham gia.

Lâm Dị phát hiện cơ thể của bà lão 102 có chút sưng tấy, đặc biệt là mí mắt sưng phù rất nặng, nhìn giống như mắc bệnh thận.

Công dụng trị liệu của giun đất cũng không tương ứng với bệnh nhân 102.

Sau đó là bệnh nhân 103.

Bệnh nhân 103 là một thanh niên còn rất trẻ nhưng con mắt thâm quầng, đôi môi tím tái. Lâm Dị đoán rất có thể là bị bệnh về tim.

Cái này cũng không tương ứng với công dụng trị liệu của giun đất.

Viện trưởng Chu dẫn bọn họ đi theo một trình tự tương liên, tầng một bắt đầu từ phòng 101 và kết thúc ở phòng 103, tầng hai bắt đầu từ phòng 203 và kết thúc ở phòng 201, vì vậy Lâm Dị là người thứ tư được chọn, còn tình trạng của những bệnh nhân về sau như nào, Lâm Dị không thể biết rõ.

Bệnh nhân 203 bị bóng diện rộng, lại càng không tương ứng với công dụng trị liệu của giun đất.

Lâm Dị không biết Tần Châu đi vào phòng bệnh nào, cậu chỉ có thể bắt chước Trình Dương cầu nguyện, hy vọng bệnh nhân Tần Châu chăm sóc cũng không tương ứng với công dụng của giun đất.

Lúc cậu đang cầu nguyện thì một tiếng hét nổ banh nhà vang lên.

Lâm Dị ngừng động tác, vẻ mặt có chút ngơ ngác.

Đó là giọng của Trịnh An Kiến.

Bệnh nhân 101 ư?

Viện điều dưỡng cách âm rất kém, sau tiếng hét thảm thiết của Trịnh An Kiến là tiếng rên rỉ đau đớn không ngừng vang lên, thậm chí Lâm Dị còn có thể nghe thấy tiếng móng tay cào xuống sàn nhà, có thể tưởng tượng được Trịnh An Kiến đau đớn đến mức nào.

Sau đó là tiếng nức nở của Thời Toàn, phòng 102 của Thời Toàn nằm ngay cạnh phòng 101, cho nên âm thanh mà cô nghe được rõ ràng hơn bất cứ ai.

Không biết qua bao lâu, nhưng vào lúc Lâm Dị cảm giác trời sắp sáng, âm thanh của Trịnh An Kiến mới dừng lại.

Lâm Dị khẽ thở dài, hẳn là Trịnh An Kiến đi rồi.

Đúng lúc cậu đang suy nghĩ thì có tiếng động từ phía phòng bệnh, bệnh nhân 203 ngồi dậy khỏi giường, dùng con mắt duy nhất còn lại nhìn về phía căn buồng: “Tiểu Lâm, cậu tỉnh rồi à?”

Lâm Dị “ừm” một tiếng rồi đi ra khỏi phòng.

“Chào buổi sáng.” Bệnh nhân 203 nhìn đồng hồ treo tường rồi nói: “Còn mười lăm phút nữa là đến giờ ăn sáng, chúng ta rửa mặt xong là vừa.”

“Vâng.” Lâm Dị nói: “Anh 203, anh muốn ăn gì? Tôi mang lên cho anh.”

“Không cần đâu.” Bệnh nhân 203 nói: “Tôi vẫn đi lại được mà.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Đây là điều tôi nên làm thôi.”

“Chúng ta bình đẳng mà.” Bệnh nhân 203 lắc đầu nói: “Cùng đi ăn sáng đi, cậu mới tới nên chưa biết phòng ăn ở đâu phải không?”

Cuối cùng, Lâm Dị từ bỏ ý định nhân lúc đi lấy bữa sáng cho bệnh nhân 203, tạt sang phòng 101 để kiểm tra tình hình. Cậu nói: “Được rồi, tôi đi với anh.”

Bệnh nhân 203 vẫn chưa mất đi khả năng tự chăm sóc bản thân, hẳn tuyên bố mình và Lâm Dị ngang hàng, nên không cho Lâm Dị rửa mặt giúp mình.

Lúc bệnh nhân 203 rửa mặt xong, Lâm Dị chạy tới đỡ, bệnh nhân 203 cũng từ chối: “Cẩn thận, da tôi làm xước da cậu.”

Lâm Dị cười nói: “Sao có thể chứ?”

Trong lòng cậu càng thêm chắc chắn, bệnh nhân 203 rất quan tâm đến làn da của mình.

Phòng ăn đối diện tầng ba, lúc Lâm Dị và bệnh nhân 203 tới nơi, cậu nhìn thấy Tần Châu đã có mặt ở đó.

Tần Châu đẩy một bệnh nhân ngồi trên xe lăn, cơ bắp của bệnh nhân đó bị teo lại, lúc Tần Châu đẩy anh ta sang một bên để đi lấy đồ ăn, ánh mắt anh ta khóa chặt vào Tần Châu, nhìn thấy tay chân vẫn còn cử động khỏe mạnh của Tần Châu mà nhếch mép cười toe toét.

Lâm Dị nhìn qua chỗ khác, đi lấy đồ ăn với bệnh nhân 203.

Bữa sáng là kiểu tự phục vụ, Lâm Dị lấy một đĩa cho bệnh nhân 203 và một đĩa cho mình. Sau đó, cậu giúp bệnh nhân 203 múc cháo trong nồi to ra.

Bệnh nhân 203 nhìn nhiệt độ trong nồi, sau đó nhìn động tác bùng cháo kỳ quái của Lâm Dị, lo lắng nói: “Cháo nóng đấy, cẩn thận kéo bị bỏng.”

“Anh 203 à, cũng tại anh cứ đứng một bên đợi tôi làm tôi có chút căng thẳng đấy.” Tay Lâm Dị giả vờ run run: “Để anh đứng đợi như vậy, tôi thấy rất có lỗi, trong lòng áy náy lắm luôn.”

Bệnh nhân 203 sợ quá, vội vàng bảo: “Được, được, được, thế tôi qua đó ngồi nhá.”

Lúc bệnh nhân 203 quay lưng lại, Lâm Dị nhanh chóng rút tờ giấy từ cán thìa ra. Sau đó, cậu múc cháo ra bát rồi đi đến ngồi cùng bệnh nhân 203.

Trong lúc dùng bữa, Lâm Dị trò chuyện với bệnh nhân 203: “Anh 203, anh vào viện điều dưỡng này bao lâu rồi?”

Bệnh nhân 203 trả lời: “Hơn nửa năm”.

Lâm Dị hỏi vu vơ: “Vậy anh có quen mọi người ở đây không?”

Bệnh nhân 203 tiếp tục đáp: “Quen thì có quen, nhưng mà không thân. Tính tình bọn họ chẳng tốt lắm đâu, tôi không muốn bị làm phiền. Dù sao sau khi rời khỏi đây cũng chẳng ai quen ai nữa.”

Lâm Dị cực kì biết ơn vì đã học được cách nịnh nọt từ Trình Dương, cậu tâm đắc: “Tôi thấy anh tốt lắm, may mà được anh chọn á, cảm ơn anh nhiều.”

Bệnh nhân 203 bày ra bộ dạng rất vui vẻ, làn da tàn khuyết trên mặt hẳn cử động nở ra một nụ cười toe toét: “Cậu không sợ tôi là tôi đã rất hài lòng rồi.”

Lâm Dị trò chuyện với bệnh nhân 203, thỉnh thoảng lại liếc qua Tần Châu, hiển nhiên Tần Châu không thoải mái được như cậu, hẳn còn phải đút cho bệnh nhân teo cơ ăn.

Mà Tần Châu thì chẳng thích hợp chăm sóc người khác tí nào, chỉ đút được nửa thìa cháo vào miệng bệnh nhân, nửa còn lại thì tràn hết ra ngoài.

Nhưng người kia cũng không làm ầm ĩ chuyện, anh ta không ngừng để mắt tới khớp tay Tần Châu cử động lúc đút cho mình ăn.

Lâm Dị rời mắt, tiếp tục tâm đắc bệnh nhân 203, tiện tâm đắc luôn những người tham gia khác đang đưa bệnh nhân của họ đến phòng ăn.

Thực ra Lâm Dị cũng không quá tập trung, cậu đang đợi bệnh nhân 101 không có hộ lý đi tới.

Tần Châu thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa phòng ăn, có vẻ đêm qua hẳn cũng nghe thấy tiếng hét của Trịnh An Kiến, giống với Lâm Dị, hẳn đang đợi bệnh nhân 101.

Dưới con mắt của Lâm Dị và Tần Châu, người ở phòng 101 ung dung đến muộn.

Sau khi nhìn thấy người đi vào, vẻ mặt của Lâm Dị và Tần Châu tức khắc cứng đờ.

Người tới là Trịnh An Kiến, không phải bệnh nhân 101.

Lúc cậu ta đến, trong tay còn cầm theo chén trà, khi đi ngang qua Lâm Dị lấy cơm, Lâm Dị có thể ngửi thấy mùi đất tanh nồng bốc ra từ người cậu ta.

Có vẻ đêm qua khá nhiều người tham gia nghe thấy tiếng hét của Trịnh An Kiến, khuôn mặt của họ tái nhợt lại lập tức khi nhìn thấy Trịnh An Kiến, như thể nhìn thấy ma giữa ban ngày.

Thời Toàn lau nước mắt, nhìn thấy Trịnh An Kiến liền không thềm chăm sóc bà lão 102 nữa, lao tới ôm lấy cậu ta: “An Kiến... An Kiến, anh không sao chứ?”

Trịnh An Kiến rút tay lại như bị điện giật, sau đó cẩn thận liếc nhìn bà lão 102. Lâm Dị cũng nhìn về phía bà lão 102, khuôn mặt bà sừng phù kèm theo biểu cảm u ám.

Trái tim Lâm Dị ‘thịch’ một tiếng, suy đoán tối qua của cậu đã phải bác bỏ hơn một nửa vì sự xuất hiện của Trịnh An Kiến.

Có vẻ hộ lý không phải nội tạng dự phòng mà là cơ thể tương lai của bệnh nhân.

Các bệnh nhân đều biết điều này, ngoại trừ bà lão 102 không hài lòng trước hành động tán tỉnh của Thời Toàn, những bệnh nhân khác đều nhìn Trịnh An Kiến bằng ánh mắt ghen tị.

Bao gồm cả bệnh nhân 203, hẳn tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ, thậm chí Lâm Dị có thể cảm nhận được sự sốt ruột của bệnh nhân 203, như thể hẳn đang nóng lòng muốn chiếm hữu cơ thể của Lâm Dị lắm rồi.

Chẳng trách viện trưởng Chu xưng hô với bệnh nhân bằng số phòng, bởi vì

tên của bệnh nhân vốn đã chẳng quan trọng.

Trong lòng Lâm Dị gào thét, toang rôi.

Có hai cách để tìm ra quy tắc tử vong, cách thứ nhất là tìm kiếm những manh mối chủ tuyến của Thế giới Quy tắc vào ban ngày, rồi dựa vào đó để suy ra quy tắc tử vong.

Ví dụ, trong Thế giới Quy tắc 2-6, người tham gia tìm ra quy tắc tử vong thông qua trò chơi An Khoa vào ban ngày.

Thứ hai là tìm ra nguyên nhân tử vong từ người chết, thi thể của họ thường sẽ thể hiện một cách trực quan hơn về quy tắc tử vong.

Ví dụ, trong Thế giới Quy tắc 7-7, thi thể của Vương Đặc đưa cho Lâm Dị gợi ý trực quan về quy tắc tử vong.

Nhưng bây giờ tình hình không ổn chút nào.

Họ được viện trưởng Chu ra lệnh phải theo dõi bệnh nhân 24/24 cho nên dù là ban ngày, họ cũng không có thời gian để tìm kiếm manh mối.

Mà những người đã chết, như Trịnh An Kiến lại sống dậy, nên sẽ chẳng có thi thể nào có thể nói cho Lâm Dị biết đáp án về quy tắc tử vong.

Như kiểu việc duy nhất họ có thể làm là chờ đợi bản thân vô tình vi phạm quy tắc tử vong, rồi bị NPC giết chết vào ban đêm, sau đó lại chấp tay dâng thi thể của mình cho người khác vậy.

Trước cục diện cực kỳ bị động này, tức khắc khiến Lâm Dị có chút lo lắng, cậu vò nát tờ giấy được giấu trong lòng bàn tay. Đây là thứ Tần Châu đã nhét vào trong lúc mức đồ ăn, Lâm Dị muốn xem nội dung trên tờ giấy Tần Châu đưa cho cậu.

Nhưng Lâm Dị không tìm được cơ hội, cho dù Lâm Dị nói muốn đi vệ sinh, bệnh nhân 203 cũng sẽ đáp rằng: "Tôi đi với cậu, tôi cũng muốn đi vệ sinh."

Cảm nhận được sự nồn nóng của Lâm Dị, lúc đẩy bệnh nhân ra khỏi phòng ăn đi ngang qua Lâm Dị, Tần Châu khẽ lắc nhẹ đầu.

Đừng lo lắng.

Lâm Dị hít sâu một hơi, bên ngoài phòng ăn bầu trời vẫn còn sáng tỏ, bây giờ mới là buổi sáng, thời gian ban ngày còn nhiều, cho nên vẫn có biện pháp hóa giải cục diện này.

Lâm Dị hỏi bệnh nhân 203: “Anh 203, anh có muốn đi dạo không?”

“Có chứ.” Bệnh nhân 203 nói: “Đã lâu rồi tôi không ra ngoài.”

Câu nói “ra ngoài” của bệnh nhân 203 khiến kế hoạch của Lâm Dị như đổ sông đổ bể, bệnh nhân 203 có ý muốn tạm rời khỏi viện điều dưỡng, đi dạo dọc trên sườn núi và hít thở không khí trong lành, ngắm nhìn cảnh đẹp tuyệt sắc.

Lâm Dị lại cố gắng đòi co: “Cơ thể của anh không sao chứ? Nếu không thì đi lại ở viện điều dưỡng cũng được.”

“Suốt nửa năm ngày nào tôi cũng nhìn khung cảnh viện điều dưỡng qua cửa sổ, chán ngấy từ lâu rồi.” Sau khi từ chối đề nghị của Lâm Dị, bệnh nhân 203 gợi ý: “Viện điều dưỡng thì lúc nào mà chẳng đi được. Hôm nay thời tiết tốt, chúng ta ra ngoài đi. Tôi cũng chưa ra ngoài bao giờ, nhưng viện trưởng Chu nói phong cảnh trên núi rất đẹp, hình như còn có thác nước nữa đấy.”

Lâm Dị đành phải gật đầu, vẫn muốn thử thêm lần cuối: “Hay để tôi đến chỗ viện trưởng Chu lấy cho anh chiếc xe lăn nhé. Đường núi không dễ đi, nếu đi bộ thấy mệt thì còn có thể nghỉ ngơi được.”

Bệnh nhân 203 đáp lời: “Núi này không cao, thể lực của tôi thì khá tốt, không thấy mệt đâu.”

Lâm Dị ngượng ngùng nói: “Thực ra thể lực của tôi không tốt lắm, tôi sẽ mệt.”

“...” Bệnh nhân 203 suy nghĩ một chút rồi nói: “Được, tôi đi với cậu.”

Lâm Dị nói: “Anh cứ ở đây đợi tôi, lát nữa tôi quay lại liền.”

Bệnh nhân 203: “Văn phòng của viện trưởng Chu cách chỗ này không xa lắm, tôi đi với cậu, tiện kê ông ấy chuẩn bị một ít đồ ăn cho chúng ta để có thể ăn khi đói luôn.”

Nếu Lâm Dị mà tiếp tục nói nữa thì ngay đến bản thân cậu cũng sẽ cảm thấy mục đích muốn cắt đuôi bệnh nhân 203 của mình quá lộ liễu, trong lòng chỉ đành vừa bất lực vừa nổi cáu, trên mặt vẫn bày ra vẻ thiện ý: “Được.”

Vì thế ngày đầu tiên của cậu trôi qua trong cảnh sắc núi non sông nước, Lâm Dị hít thở không khí trong lành khiến bản thân cũng thấy dễ chịu hơn một chút.

Ban ngày cậu và bệnh nhân 203 không ở viện điều dưỡng, cũng không gặp viện trưởng Chu, khả năng cậu vi phạm quy tắc tử vong nhỏ hơn rất nhiều.

Khi hai người trở về viện điều dưỡng thì trời đã tối, bệnh nhân 203 đi đường núi xong khá mệt mỏi, về đến phòng bệnh liền nằm bẹp xuống giường, nhưng vẫn không quên chúc Lâm Dị ngủ ngon.

Lâm Dị trở lại phòng làm việc, lắng nghe tiếng thở đều đặn từ phòng bệnh truyền đến rồi len lén mở tờ giấy Tần Châu đưa cho mình.

Đêm đầu tiên Tần Châu cũng chẳng thu hoạch được bao nhiêu, nội dung trong tờ giấy là phần giới thiệu của các bệnh nhân sau bệnh nhân 203. Trong cái rủi lại có cái may, bệnh nhân của Tần Châu là 303, cho nên hẳn biết rõ tình trạng của từng bệnh nhân cũng như việc lựa chọn hộ lý.

Sau đó là suy đoán về quái vật 16-8, Thời Toàn.

Lúc Trịnh An Kiến chuẩn bị uống trà, Thời Toàn đột nhiên hét lên rất đáng ngờ.

Sau những nội dung này, câu cuối cùng của tờ giấy là: Nhóc thiên tài, cần thận một chút, tình huống bây giờ khó nói, đừng rời khỏi bệnh nhân, cũng đừng để bệnh nhân phát hiện em đang tìm kiếm manh mối.

Lâm Dị đọc xong, ném tờ giấy vào nhà vệ sinh, trong buồng có một cuốn sổ bệnh án được chuẩn bị sẵn cho hộ lý ghi lại tình trạng bệnh nhân, tờ giấy Tần Châu đưa cho cậu hẳn đã được xé từ sổ bệnh án.

Lâm Dị cũng lấy sổ bệnh án trong phòng bệnh ra, viết lên đó những gì cậu đã nhìn thấy nhưng Tần Châu thì không thấy vào tối qua.

Đàn anh, em hiểu rồi.

Đêm qua em nhìn thấy viện trưởng Chu cầm theo một cái hộp, trong hộp ba phần thì một phần là đất, hai phần là giun.

Giun đất có nhiều chức năng nhưng lạ lùng là chúng lại không tương ứng với triệu chứng của bệnh nhân 101. Em nghi ngờ giun đất có thể...

Lâm Dị đang viết, ngòi bút chợt cứng đờ lại.

Cậu nghe thấy trái tim mình đang đập loạn xạ trong lồng ngực, ở cùng Trình Dương một thời gian, gan cậu hình như bé đi rồi.

Tiếng thở đều đều bên ngoài phòng bệnh biến mất.

Một cái bóng đen phủ lên mặt bàn nhỏ nơi cậu đang viết lời nhắn, cái bóng này chỉ xuất hiện nếu phía sau cậu có người.

Bệnh nhân 203 hiện đang ở ngay sau lưng cậu.

Chương 57: Quái vật 16-8

Đàn anh, anh cũng cẩn thận một chút nhé–

Chương 57: Quái vật 16-8

Căn buồng chuẩn bị cho hộ lý ở viện điều dưỡng thực chất chỉ là kho để dụng cụ dọn dẹp, nằm cạnh phòng vệ sinh, nó không được lắp cửa nhằm mục đích giúp bệnh nhân đi lại thuận tiện.

Chiếc đèn nhỏ trong căn buồng được điều khiển bằng giọng nói, rất nhạy, chỉ cần một chút âm thanh cũng có thể cảm ứng được, điều này nhằm tạo sự tiện lợi cho bệnh nhân, trong trường hợp bệnh nhân bị ngã lúc đi vệ sinh.

Ngòi bút lại đặt trên trang giấy, Lâm Dị tiếp tục viết.

Cậu nhìn thấy cái bóng đen phản chiếu trên mặt bàn nhỏ kia đang ngẩn lại và thẫm màu hơn, Lâm Dị biết bệnh nhân 203 đã hoàn toàn đứng sau lưng mình.

Cậu cũng nghe thấy tiếng thở của bệnh nhân 203, sau đó quay đầu lại, đầu tiên là giật mình, sau đó mới phản ứng lại: “Anh 203, anh... anh chưa ngủ sao? Hay muốn đi tiểu đêm thế?”

Lâm Dị nhanh chóng đóng sổ bệnh án lại, sau đó nhảy xuống chiếc giường nhỏ hẹp, như muốn đỡ bệnh nhân 203 vào nhà vệ sinh.

Bệnh nhân 203 xua tay nói: “Tôi thấy đèn vẫn còn sáng nên qua xem thử, tôi dọa cậu sợ rồi à?”

Lâm Dị ngượng ngịu nhưng vẫn giữ lịch sự mỉm cười với bệnh nhân 203, không trả lời.

Bệnh nhân 203 nhìn chằm chằm Lâm Dị một lúc, sau đó ánh mắt rơi vào sổ bệnh án, cuộc trò chuyện đột nhiên thay đổi: “Tiểu Lâm, muộn thế này rồi mà cậu viết gì vậy?”

“Có viết gì đâu.” Lâm Dị ngại ngùng nói: “Nhật ký thôi.”

Trước đó, cậu đã chắc chắn bệnh nhân 203 ngủ rồi, có lẽ lúc cậu ném tờ giấy vào bồn cầu xả nước đã đánh thức hẳn tỉnh.

Lâm Dị tính toán thời gian, hình như đã ba bốn phút trôi qua kể từ lúc cậu

ném tờ giấy vào bồn cầu, bệnh nhân 203 không đứng sau lưng cậu quá lâu, khả năng cao là vẫn chưa biết cậu đang viết gì.

Cho nên Lâm Dị chỉ trả lời đơn giản rằng cậu đang viết nhật ký, nhật ký là đồ riêng tư, cho dù cậu có đóng sổ bệnh án lại trước mặt bệnh nhân 203 thì đó cũng là một phản ứng bình thường.

Cậu đoán bệnh nhân 203 sẽ không mở miệng yêu cầu xem nhật ký của cậu đâu.

Quả nhiên, bệnh nhân 203 chỉ nhìn chằm chằm vào sổ bệnh án một lúc, trong con mắt vẫn đục lóe lên tia hưng phấn cùng sự hiếu kỳ, nhưng cuối cùng cũng rời mắt: “Viết nhật ký là một thói quen tốt đó.”

Lâm Dị thành thật cười: “Cảm ơn.”

Bệnh nhân 203 nói thêm: “Viết xong thì đi ngủ sớm nhé. Thức khuya không tốt cho da đâu”.

Lâm Dị gật đầu.

Bệnh nhân 203 quay trở lại phòng bệnh, Lâm Dị không nghe thấy âm thanh hân nằm lên giường, nhưng xoang mũi lại ngửi thấy mùi tanh tươi, có chút khác biệt với mùi đất tối qua, mùi tanh này mang theo hương vị nước biển.

Lâm Dị đặt sổ bệnh án xuống rồi bước ra khỏi buồng.

Bệnh nhân 203 lại đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài bằng ánh mắt ghen tị và nôn nóng. Lâm Dị quan tâm hỏi: “Anh 203, anh không ngủ được sao? Cảm thấy khó chịu chỗ nào à?”

Vừa nói, Lâm Dị vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cậu nhìn hơi muộn một chút, lúc vừa ngó ra thì viện trưởng Chu đã chuẩn bị đi vào tòa nhà ba tầng rồi. Nhưng Lâm Dị nhìn có chủ đích nên cậu trực tiếp hướng ánh mắt xuống đồ vật mà gã đang cầm.

Lại là một chiếc hộp trong suốt khác, nhưng thay vì đất ẩm và giun đất, nó chứa chất lỏng có ánh sáng xanh, thứ chất lỏng đó gợn sóng qua lại như thể có sự sống.

Lâm Dị nhìn thoáng qua rồi rời mắt luôn, cậu bảo bệnh nhân 203 nghỉ ngơi sớm sau đó trở về phòng.

Sau khi nghe thấy tiếng bệnh nhân 203 quay trở lại giường bệnh, Lâm Dị lấy sổ bệnh án ra tiếp tục viết.

Giun đất có rất nhiều công dụng nhưng lạ lùng là nó không tương ứng với triệu chứng của bệnh nhân 101. Em nghi ngờ giun đất có thể là đạo cụ hoán đổi cơ thể.

Tối nay, viện trưởng Chu lại cầm theo chiếc hộp khác, bên trong chứa sửa lược.

Giun đất và sửa lược có một điểm chung, chúng đều có khả năng tái sinh.

Viện trưởng Chu dùng giun đất và sửa lược để hoàn thành việc hoán đổi cơ thể giữa bệnh nhân và hộ lý. Đàn anh, em nghĩ chúng ta phải tiếp cận Trịnh An Kiến sau khi đã hoán đổi cơ thể, ngoài ra phải tìm cách thấy được thi thể của bệnh nhân 101.

Đàn anh, anh nghĩ việc lên ra ngoài nhân lúc bệnh nhân đang ngủ thế nào? (Em mới nghĩ thôi, chưa hành động nha)

Về người bị quái vật 16-8 lựa chọn, em cũng suy đoán giống đàn anh nhưng lại cảm thấy vậy thì đơn giản quá.

Đàn anh, anh cũng cẩn thận một chút nhé.

Viết xong, Lâm Dị xé tờ giấy, gấp thành một hình vuông nho nhỏ, bỏ vào túi.

Sau đó cậu vút sổ bệnh án qua một bên, nhảy lên giường nằm, cả đêm qua đã không chợp mắt, hôm nay lại còn cùng bệnh nhân 203 leo đường núi, Lâm Dị cảm thấy cực kì mệt mỏi, tối nay cậu phải nghỉ ngơi thật tốt mới được. Nếu Tần Châu tán thành phương pháp của cậu, cậu nhất định sẽ tìm cơ hội hành động.

Lâm Dị nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Bởi vì bệnh nhân 203 đang ở phòng bệnh ngay cạnh, Lâm Dị chỉ có thể hồi tưởng lại âm thanh MP4 trong đầu, tình cảnh khó khăn khiến Lâm Dị khó ngủ, cậu vẫn thao thức suy nghĩ gì đó.

Cậu đã ở trong Thế giới Quy tắc 16-8 được hơn 24 giờ, tuy chín người tham gia không tự giới thiệu bản thân nhưng Lâm Dị biết được đại khái từng người một dựa vào tờ giấy của Tần Châu.

Trong chín người tham gia, cậu và Tần Châu là những người đầu tiên bước vào Thế giới Quy tắc 16-8.

Theo sau là Thời Toàn và Trịnh An Kiến, bệnh nhân của Trịnh An Kiến là ông lão 101, còn của Thời Toàn là bà lão 102.

Người thứ năm bị cuốn vào là Trương Vân Nham, bệnh nhân của anh ta ở phòng 103 bị bệnh về tim.

Người tham gia thứ sáu là cô gái thứ hai trong nhóm người, tên Giang Mạn, được giao chăm sóc bệnh nhân nữ 201.

Người thứ bảy bị cuốn vào là cô gái thứ ba tên Ôn Hiểu Phương, được giao chăm sóc bệnh nhân nữ 202.

Người thứ tám bị cuốn vào là Trần Dương, bệnh nhân 301.

Người thứ chín bị cuốn vào là Dịch Gia Duyệt, bệnh nhân 302.

Lâm Dị đã nhìn thấy bọn họ và bệnh nhân của họ ở phòng ăn ngày hôm nay, cậu càng thêm chắc chắn một điều, quái vật 16-8 thực sự có thể lựa chọn con mồi, đặc điểm của những người bị cuốn vào hoàn toàn trùng khớp với đặc điểm của bệnh nhân.

Bệnh nhân 101 và bệnh nhân 102 là cặp vợ chồng, tương ứng với Thời Toàn và Trịnh An Kiến.

Bệnh nhân 103 mắc bệnh về tim, trong khi Trương Vân Nham trông rất khỏe mạnh với thân hình rám nắng cường tráng.

Bệnh nhân 201 có lẽ bị ung thư vú và làm phẫu thuật cắt bỏ phần này, vóc dáng của Giang Mạn rất đẹp.

Bệnh nhân 202 từng thất bại trong phẫu thuật thẩm mỹ, Ôn Hiểu Phương mang vẻ ngoài xinh đẹp.

Bệnh nhân 203 bị bỏng toàn thân và mất một mắt, hẳn yêu thích làn da và đôi mắt của Lâm Dị.

Bệnh nhân 301 là người lùn, Trần Dương cao ráo, xấp xỉ Tần Châu.

Lưỡi của bệnh nhân 302 biến dạng, thậm chí còn kỳ quặc hơn cả chiếc lưỡi hình W. Dịch Gia Duyệt nói chuyện rành mạch, phát âm cũng rõ ràng.

Bệnh nhân 303 bị teo cơ, cơ bắp của Tần Châu. Ờm, Lâm Dị cảm thấy Tần Châu ăn mặc khá phong cách, cơ bắp hẳn là cũng đẹp lắm.

Theo tờ giấy của Tần Châu, ngoại trừ Trịnh An Kiến gặp phải vấn đề khi được chọn ngày hôm qua, mặc dù những người khác sợ hãi nhưng họ vẫn chấp nhận chuyện này.

Còn đêm nay, viện trưởng Chu mang theo sửa lược tới tòa nhà này, tức là lại

có người vi phạm quy tắc tử vong.

Lâm Dị không thể đoán được đó là ai.

Hiện tại cậu không có cách nào đi tìm manh mối về quy tắc tử vong hết, tất cả những gì cậu có thể làm là dựa vào mối tương quan giữa hộ lý và bệnh nhân, để rồi từ đó kiểm thêm phát hiện mới về quy tắc tử vong.

Lâm Dị vừa cố cho bản thân chìm vào giấc ngủ, vừa nằm ngẫm nghĩ, nhưng thời gian trôi qua, cậu vẫn chưa thể tìm ra mối liên hệ giữa quy tắc tử vong và hộ lý, cũng chẳng ngủ nổi. Cậu cho rằng tư thế ngủ của mình có vấn đề nên trở người lại.

Sau khi trở mình, cơ thể Lâm Dị bỗng cứng ngắc.

Bởi vì mãi suy nghĩ nên cậu không để ý rằng, nhịp thở đều đặn của bệnh nhân 203 ở phòng bệnh đã biến mất. Sở dĩ bây giờ cậu đột nhiên nhớ tới là bởi vì, Lâm Dị nghe thấy có tiếng bước chân lùi lại phía sau cậu.

Bệnh nhân 203 đang ở ngay sau cậu!

Hắn giật mình bởi hành động trở mình của cậu.

Lâm Dị không biết bệnh nhân 203 muốn làm gì, hắn xuất hiện ở phía sau cậu tận hai lần trong một đêm, cậu nhắm chặt mắt, lắng nghe động tĩnh phía sau.

Có lẽ nhầm tưởng Lâm Dị đang ngủ, bệnh nhân 203 chậm rãi bước qua lối đi của căn buồng. Đầu tiên hắn cố ý gọi khẽ tên Lâm Dị hai lần.

Lâm Dị tiếp tục giả vờ ngủ, không trả lời.

Thấy Lâm Dị không có phản ứng gì, bệnh nhân 203 bèn rón rén đi về phía cậu.

Lòng bàn tay Lâm Dị đổ mồ hôi, trong tờ giấy Tần Châu có yêu cầu cậu không được để bệnh nhân phát giác việc cậu đang tìm manh mối. Nhất định Tần Châu đã phát hiện được gì đó rồi

Chắc chắn những người bệnh nhân này là mối đe dọa đối với bọn họ, chẳng qua Tần Châu không ghi đầy đủ trong tờ giấy mà thôi.

Lâm Dị cố gắng hết sức để nhịp tim mình không đập quá nhanh, nếu không bệnh nhân 203 sẽ nhận ra cậu đang giả vờ ngủ, cậu lặng lẽ điều chỉnh hơi thở, lắng nghe chuyển động phía sau.

Bệnh nhân 203 dừng ở đằng sau cậu khoảng hai ba bước, mặc dù Lâm Dị

đang quay lưng về phía hắn nhưng cậu có thể cảm nhận được ánh mắt của bệnh nhân 203 đang quét qua quét lại trên người mình.

Không biết bệnh nhân 203 đã quan sát cậu trong bao lâu, nhưng cuối cùng phía sau cũng có động tĩnh khác. Bệnh nhân 203 bước về phía chiếc bàn nhỏ cuối giường, rồi nhẹ nhàng lục lọi thứ gì đó.

Lâm Dị biết chính ‘nhật ký’ mà cậu đề cập đã thu hút bệnh nhân 203. Dù sao thì chẳng mấy chốc nữa thôi, cơ thể của Lâm Dị sẽ thuộc về bệnh nhân 203. Nói cách khác, sau này, bệnh nhân 203 sẽ là ‘Lâm Dị’. Bởi tò mò về nhật ký của Lâm Dị cho nên hắn mới trở lại đây.

Một lúc sau, bệnh nhân 203 tìm thấy sổ bệnh án, Lâm Dị nghe thấy tiếng lật trang sột soạt.

Cậu cảm nhận được lưng mình chảy mồ hôi lạnh.

Bệnh nhân 203 lật trang đầu tiên.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời nhiều mây

Hôm nay mình đã tìm được việc làm, ông chủ nói nếu mình làm tốt có thể kiếm được 100.000 nhân dân tệ mỗi tháng, nếu làm việc hai tháng nữa, mình có thể tiết kiệm được một khoản tiền đặt cọc mua nhà rồi.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời nắng

Hôm nay mình đi đập thanh với anh 203, hơi mệt xịu.

Anh 203 là người rất tốt, hi vọng bệnh tình của anh ấy sẽ ổn định.

Chỉ có hai trang, những trang tiếp theo của cuốn sổ bệnh án vẫn trắng tinh.

Bệnh nhân 203 có chút thất vọng, hắn thấy Lâm Dị ngồi lâu như vậy, ai mà ngờ nhật ký viết rất ngắn. Nhưng bệnh nhân 203 vẫn hài lòng, bởi hắn yêu quý Lâm Dị nên đã đè nén bản tính vốn có của mình lại, hắn không muốn Lâm Dị bị chính mình dọa sợ bỏ chạy, mặc dù quanh sườn núi có giăng dây điện cao áp ngăn cản hộ lý rồi, nhưng nếu bị điện giật sẽ gây ảnh hưởng đến cơ thể.

Bệnh nhân 203 muốn có một cơ thể hoàn hảo.

Bệnh nhân 203 cất sổ bệnh án về chỗ cũ nhưng hắn không quay lại phòng bệnh ngay mà nhìn ngắm người đang nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp kia một cách thèm thuồng.

Chẳng bao lâu nữa cơ thể này sẽ là của hắn.

Lâm Dị ở trên giường chậm rãi thở phào một hơi

May mắn thật, may mà cậu nhìn xa trông rộng ghi thêm vài trang nhật ký, may mà bệnh nhân 203 không lật tiếp những trang sau, nếu không hắn sẽ phát hiện có nửa trang của sổ bệnh án bị Lâm Dị xé rách.

Chẳng biết qua bao lâu, bệnh nhân 203 cuối cùng cũng chịu quay lại phòng bệnh, nhưng Lâm Dị lại không hề thả lỏng chút nào.

Mục đích của việc ở bên bệnh nhân 24/24 không phải để hộ lý chăm sóc cho họ tốt hơn, mà là để mỗi giây mỗi phút trôi qua, bệnh nhân đều có thể nhìn thấy cơ thể tương lai của mình.

Lâm Dị nghĩ, bọn họ đã bị giam cầm trong sự giám sát của bệnh nhân rồi.

Chương 58: Quái vật 16-8

Trong lòng Lâm Dị đột nhiên thoáng qua một linh cảm xấu.-

Chương 58: Quái vật 16-8

Lâm Dị ở Phòng 203, còn Phòng 303 của Tần Châu vừa vặn nằm ngay phía trên cậu. Lâm Dị nghe thấy tiếng cửa mở và tiếng đóng cửa sầm lại rất to, sau đó cậu nhanh chóng nhảy ra khỏi chiếc giường nhỏ hẹp rồi gọi bệnh nhân 203 tỉnh dậy.

Qua tình hình của bữa sáng ngày hôm qua, bệnh nhân 203 thuộc kiểu người dậy sớm, còn bệnh nhân 303 thì không. Ở bữa sáng ngày hôm qua, trông bệnh nhân 303 có vẻ ngủ không được ngon giấc, chắc là do Tần Châu muốn chuyển lời nhắn tới Lâm Dị nên đã gọi bệnh nhân 303 dậy.

Hôm nay Tần Châu còn dậy sớm hơn cả hôm qua, cộng thêm tiếng đóng cửa ầm ỉ như vậy, Lâm Dị đoán Tần Châu có manh mối cho mình, cũng đang nhắc nhở cậu đi theo, vậy nên cậu bèn mau chóng đánh thức bệnh nhân 203 dậy.

“Anh 203.” Lâm Dị ôm bụng ngượng ngùng nói: “Xin lỗi vì đã gọi anh dậy sớm như này, tôi đói quá, chúng ta có thể xuống phòng ăn dùng bữa luôn có được không?”

Bệnh nhân 203 nhìn Lâm Dị bằng ánh mắt ảm đạm, còn Lâm Dị thì lại căng thẳng nhìn hắn, cậu thấp giọng lặp lại lần nữa: “Anh 203, có được không?”

Nghe vậy, bệnh nhân 203 khựng lại, tựa như vừa bừng tỉnh khỏi cơn mơ, mỉm cười hòa nhã: “Được, không vấn đề gì.”

Có điều, những vết sẹo trên mặt của hắn đã khiến biểu cảm dịu dàng kia trông vô cùng dữ tợn.

Lâm Dị đợi bệnh nhân 203 đánh răng rửa mặt sạch sẽ rồi đi xuống phòng ăn.

Lúc đi qua Phòng 102 và Phòng 101, Lâm Dị lặng lẽ ngó thử vào. Phòng 101 nồng nặc mùi đất, còn Phòng 102 nằm ngay bên cạnh cũng bị mùi tanh tươi lan sang ám mùi. Có điều, lúc đi ngang qua Phòng 103, cậu có thể cảm nhận được mùi tanh của biển mà bản thân đã ngửi được tối hôm qua.

Không biết mùi tanh đó bốc ra cụ thể từ Phòng 102 hay Phòng 103.

Người chết đêm qua, chỉ có thể là Thời Toàn hoặc Trương Vân Nham.

Lâm Dị quay đầu về, đi ra phòng ăn cùng bệnh nhân 203.

Lúc Lâm Dị nghe được tiếng đóng cửa của Tần Châu thì vội vàng đánh thức bệnh nhân 203 dậy, tuy phải đợi bệnh nhân 203 vệ sinh cá nhân mất một lúc nhưng cũng xem như là theo sát bước chân Tần Châu.

Nhóm người đầu tiên đến phòng ăn trước Lâm Dị vẫn là Tần Châu cùng bệnh nhân 303 với vẻ mặt ngái ngủ.

Lâm Dị sắp xếp cho bệnh nhân 203 ngồi xuống trước, lý do cũng giống như ngày hôm qua, nếu bệnh nhân 203 đứng cạnh cậu thì cậu sẽ căng thẳng, mà căng thẳng thì sẽ bị run tay.

Mặc dù bệnh nhân 203 không biết Lâm Dị có tật xấu gì, nhưng vì làn da của Lâm Dị nên hẳn ngoan ngoãn ngồi chờ.

Lâm Dị hỏi bệnh nhân 203 muốn ăn gì, sau đó đi đến quầy tự phục vụ, cầm chiếc muôi lớn múc cháo lên, vừa thêm cháo vào bát, vừa cẩn thận lấy tờ giấy mà Tần Châu đã nhét vào trong cán muôi.

Trước tình huống bị động như này, hôm nay Lâm Dị có hai kế hoạch phải làm, một là lấy tờ giấy Tần Châu để lại cho mình, hai là đưa tờ giấy do chính tay cậu viết cho Tần Châu.

Hiện tại cậu đã lấy được tờ giấy Tần Châu để lại rồi, việc còn lại là nghĩ cách đưa tờ giấy của cậu vào tay Tần Châu nữa thôi.

Lâm Dị nhìn chằm chằm vào cán muôi, nếu bắt chước Tần Châu nhét tờ giấy vào trong này, Lâm Dị không chắc Tần Châu có thể lấy được hay không.

Chủ yếu là do Tần Châu đã lấy bữa sáng rồi, nếu muốn ngăn cản bệnh nhân phát hiện ra manh mối, bọn họ chỉ có thể trao đổi lúc đi lấy thêm đồ ăn ở quầy tự phục vụ, nhưng trước đó Tần Châu phải dứt cho bệnh nhân 303 ăn nữa, đợi bệnh nhân 303 ăn xong thì hẳn mới được nhắc đĩa ăn. Với cả, nếu cậu chờ Tần Châu dùng bữa xong rồi mới đi lấy thêm đồ thì không phải lộ liễu quá rồi sao.

Nhưng bệnh nhân 303 ăn rất chậm, đợi đến khi bệnh nhân 303 và Tần Châu ăn xong, nói không chừng manh mối đã bị người khác trong phòng ăn phát hiện mất rồi.

Bị người tham gia phát hiện thì không sao, nhưng nếu bị bệnh nhân phát hiện thì hỏng bét, hoặc tệ hơn là bị quái vật 16-8 phát hiện, lúc đó thì chấm hết luôn.

Lâm Dị không còn cách nào khác ngoài việc phủ quyết phương pháp đưa tin này.

Sau khi ăn uống xong, Lâm Dị ngồi xuống bên cạnh bệnh nhân 203. Cậu lặng lẽ nhét tờ giấy Tần Châu đưa vào túi quần bên trái, còn tờ giấy của mình thì trong túi quần bên phải, như vậy sẽ dễ phân biệt hơn.

Lâm Dị thật sự rất đói, xem ra thời gian ở đây trôi qua không nhanh bằng Thế giới Quy tắc 7-7 và 2-6, ở hai Thế giới Quy tắc đó, cậu chẳng thấy đói bụng chút nào.

Lúc Lâm Dị đang ăn thì những người khác cũng lần lượt đến.

Lâm Dị vừa ăn vừa không quên ngẩng đầu lên nhìn. Hầu như mỗi lần có một cặp hộ lý và bệnh nhân nào bước vào phòng ăn, cậu đều phải liếc một cái.

Sau khi nhìn thấy Trịnh An Kiến, ánh mắt của Lâm Dị đều đổ dồn vào người cậu ta.

Sự xuất hiện của Trịnh An Kiến khiến sắc mặt của những người tham gia khác thay đổi, họ co rúm cả người, muốn tránh xa Trịnh An Kiến một chút.

Trịnh An Kiến chẳng thèm quan tâm đến vẻ mặt của bọn họ, cậu ta vẫn cầm tách trà. Lâm Dị để ý, lúc cậu ta đi tới quầy tự phục vụ, bưng khay lên nhưng lại không có ý định múc đồ ăn, cuối cùng cầm chiếc khay trống rỗng đó đi về chỗ.

Cậu ta nhìn ra phía cửa phòng ăn, dường như đang chờ Thời Toàn hoặc bà lão 102 đến.

Trịnh An Kiến chỉ nhìn qua một cái rồi rời mắt luôn, như thể sợ ánh sáng, rồi nhấc nắp trà lên.

Từ chỗ ngồi của Lâm Dị, cậu có thể thấy rõ sau khi Trịnh An Kiến nhấp một ngụm trà, lập tức phun hết ra.

Sau khi phun xong, cậu ta há miệng thè lưỡi, đưa tay lấy lá trà dính trên đầu lưỡi ra, vồn định vứt đi, nhưng không biết nghĩ đến điều gì, cậu ta lại bỏ lá trà trở lại vào miệng, sau đó hất hết nước trà đi, rồi đổ toàn bộ lá trà trong chén vào miệng.

Hành vi kỳ lạ của Trịnh An Kiến khiến Giang Mạn – người ngồi gần cậu ta nhất sợ hãi, phải đưa bệnh nhân 201 ngồi tránh xa ra một chút.

Lâm Dị mím môi, thức ăn chủ yếu của giun đất là các loại thực vật hư thối như rễ, lá và rau. Lâm Dị vừa nhìn thấy lá trà trên lười của Trịnh An Kiến rất sẫm màu, trông giống trà để qua đêm.

Mặc dù trà để qua đêm không hẳn là bị ôi thối nhưng đối với giun đất thì đây vẫn là một bữa ăn ngon so với thực phẩm tươi sống.

Lâm Dị nhìn Trịnh An Kiến, cậu không nhìn thấy miệng vết thương nào trên người cậu ta. Lâm Dị cũng chẳng kỳ vọng nhiều lắm vào việc tìm ra manh mối quy tắc tử vong trên người Trịnh An Kiến cho nên cũng không cảm thấy thất vọng.

Cậu rời mắt, tiếp tục ăn, chờ đợi Thời Toàn xuất hiện một mình hoặc Trương Vân Nham xuất hiện một mình.

Chẳng mấy chốc, câu trả lời đã được tiết lộ.

Trương Vân Nham đưa bệnh nhân 103 đến phòng ăn, tức là người chết đêm qua là Thời Toàn. Mùi tanh của nước biển bốc ra từ Phòng 102, chẳng qua do Phòng 102 nằm cạnh Phòng 101 nên bị mùi đất nồng lẩn át mà thôi.

Trương Vân Nham vừa đến phòng ăn chưa được bao lâu thì Thời Toàn cũng đến. Cũng giống Trịnh An Kiến ngày hôm qua, bên cạnh cô không còn bệnh nhân nào, cô bước vào một mình, sau đó đưa mắt nhìn quanh một vòng như tìm kiếm gì đó rồi dừng lại trên người Trịnh An Kiến.

Sau đó cô bước nhanh tới, đánh một cái ‘chát’ vào cánh tay cậu ta, lải nhải: “Mới sáng sớm đã uống trà, nhanh quên vậy rồi sao?”

Trịnh An Kiến bị đánh đến ngẩn người, Thời Toàn lại mắng cậu ta thêm vài câu, Trịnh An Kiến không dám hé răng nói một lời, tựa như đứa trẻ mắc lỗi, có lẽ là vì không muốn nghe Thời Toàn tụng kinh như Đường Tăng nữa, cho nên Trịnh An Kiến vội vàng đứng dậy đi lấy đồ ăn cho Thời Toàn.

Lâm Dị nhìn hai người, bọn họ ngồi cạnh nhau trông rất quý dị.

Những người tham gia khác cũng cảm nhận được sự kỳ lạ ấy, sắc mặt họ tái nhợt không dám nói lời nào.

Lâm Dị vừa ngồi bóc vỏ trứng, vừa quan sát hai người họ, trong lòng đã có đáp án nhưng vẫn còn một số điểm nghi hoặc.

Bữa sáng ngày hôm qua, mọi người đều nhìn thấy Thời Toàn làm bà lão 102 không vui, đêm hôm đó Thời Toàn chết vì vi phạm quy tắc tử vong. Điều này khiến người khác dễ dàng liên tưởng đến quy tắc tử vong có tương quan với tâm trạng của bệnh nhân.

Bao gồm Trịnh An Kiến, cậu ta đã đánh rơi chén trà lúc bị ông lão 101 lựa chọn, điều này có thể coi là khiến ông lão 101 mất vui.

Nhưng Lâm Dị lại cảm thấy có gì đó không ổn, nếu suy nghĩ sâu hơn một chút thì sẽ phát hiện, chén trà đó vốn là của viện trưởng Chu, sau khi Trịnh An Kiến đánh rơi chén trà, so với ông lão, sắc mặt của viện trưởng Chu trông còn tức giận hơn.

Sau cơn tức giận, viện trưởng Chu còn mang theo cảm giác tiếc nuối, tiếp đó gã còn kể lại ngắn gọn về nguồn gốc và ý nghĩa của chén trà kia.

Là bản nhái bát đất nung của Tấn Huệ Đế vào thời thịnh Đường, còn tiết lộ một bí mật không được ghi lại trong điển cố, sở dĩ vị cô thần dâng trà cho Tấn Huệ Đế là vì trong chén trà ấy có độc.

Gã nói một cách kiên định như thể chính gã đã tự mình trải qua chuyện đó.

Cho dù là viện trưởng Chu có tự mình trải qua hay không, thì chén trà kia vẫn thuộc về viện trưởng Chu. Trịnh An Kiến đánh rơi chén trà, gã là người tức giận nhất. Cả hai đêm vừa rồi, Lâm Dị đều nhìn thấy viện trưởng Chu cầm theo chiếc hộp đi tìm người tham gia. Chính viện trưởng Chu là người xử tử Thời Toàn và Trịnh An Kiến, tức là quy tắc tử vong có liên quan đến viện trưởng Chu.

Hiện tại, quy tắc tử vong mà Lâm Dị suy đoán là: khiến bệnh nhân tức giận. Viện trưởng Chu yêu cầu họ phải tận tâm chăm sóc bệnh nhân, thoát nhìn thì nghe có vẻ khá liên quan nhưng Lâm Dị vẫn cảm thấy quá gò ép.

Hôm qua Lâm Dị đi leo núi với bệnh nhân 203, cậu không biết tình hình ở viện điều dưỡng như nào, cũng không biết Thời Toàn có làm gì khác ngoài việc khiến bà lão 102 không vui trong bữa sáng hay không. Nếu có, Lâm Dị tin tờ giấy Tần Châu đưa cho mình sẽ đề cập tới điều này.

Nhắc đến tờ giấy, Lâm Dị nhìn về phía Tần Châu và bệnh nhân 303. Lúc này, cậu thấy Tần Châu đang thu dọn khay đồ ăn, chuẩn bị đẩy bệnh nhân 303 ra khỏi phòng ăn.

Lâm Dị nhìn ly nước đầy trong tay, sau đó nói với bệnh nhân 203: “Anh 203, nước ấm nguội rồi, tôi đi lấy ly khác, anh có cần không?”

Sợ bệnh nhân 203 không đồng ý, Lâm Dị bồi thêm một câu: “Uống nhiều nước nóng sẽ tốt cho da.”

Bệnh nhân 203 nghe Lâm Dị nói: “Tôi không uống nữa, cậu uống thêm một chút đi.”

Lâm Dị gật đầu: “Được.”

Sau đó cậu nhắm thẳng vào Tần Châu, lúc Tần Châu đẩy bệnh nhân 303 đi qua cậu, cậu cầm cốc nước đứng dậy, cố tình đụng vào Tần Châu.

Nước trong cốc đổ lên quần áo Tần Châu, Lâm Dị sừng sốt một chút rồi nói: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không nhìn thấy anh.”

Nói xong, Lâm Dị móc túi quần ra, giả vờ lấy thứ gì đó để lau nước trên người Tần Châu, nhưng lại không tìm được thứ gì.

Bệnh nhân 203 nói: “Tiểu Lâm, tôi có khăn giấy này.”

Lâm Dị cầm lấy khăn giấy bệnh nhân 203 đưa cho, đi tới lau nước đổ ra trên người Tần Châu. Tần Châu đưa tay đẩy cậu, lợi dụng thời cơ này, Lâm Dị đưa tờ giấy của mình giao cho hắn.

Tần Châu nói: “Đủ rồi.”

Lâm Dị bị Tần Châu đẩy, lão đảo lùi về sau vài bước, cảnh Lâm Dị suýt té ngã đã thu hút sự chú ý của bệnh nhân 303 và bệnh nhân 203, lúc này Tần Châu bình tĩnh giấu tờ giấy đi.

Bệnh nhân 203 giật mình: “Tiểu Lâm, cậu không sao chứ?”

Hỏi xong, hắn nhìn Tần Châu bằng ánh mắt nặng nề: “Tiểu Lâm chỉ vô tình đổ nước vào người cậu thôi, cũng đã xin lỗi rồi. Cậu còn động tay động chân cái gì?”

Tần Châu không đoái hoài tới bệnh nhân 203, đẩy bệnh nhân 303 ra ngoài.

Lâm Dị nhớ tới nội dung trong tờ giấy của mình, cũng chẳng để ý ánh mắt người khác chú ý tới cậu nữa, mắng Tần Châu: “Anh quá đáng lắm đó! Tôi đã xin lỗi rồi, sao anh còn đẩy tôi chứ. Nếu anh đã thích động tay động chân như vậy thì đánh nhau một trận đi.”

Bước chân Tần Châu khựng lại, hắn tự hỏi lời này của Lâm Dị có ý gì, nhưng lời nói thẳng thừng quá sẽ dễ khiến người ta hiểu nhầm ẩn ý bên trong.

Hắn cố ý đi chậm lại, đoán rằng Lâm Dị sẽ cho hắn thêm gợi ý.

Sau đó Lâm Dị nói: “Anh có đồng ý không hả?”

Để tránh cho bệnh nhân và quái vật 16-8 ẩn nấp giữa người tham gia không phát hiện bản thân cố tình dừng lại, Tần Châu chỉnh lại tấm chắn đang đắp cho bệnh nhân 303 rồi bước ra ngoài.

Sau khi Tần Châu rời đi, Lâm Dị nói với bệnh nhân 203: “Anh 203, xin lỗi nhé, khiến anh chê cười rồi.”

“Sao tôi lại chê cười cậu được? Hộ lý kia mới đáng bị chê cười!” Bệnh nhân 203 tức giận nói: “Với cái tính của tôi trước kia thì...”

Nói tới đây, bệnh nhân 203 dừng lại, sau đó bảo Lâm Dị: “Người cậu ướt hết rồi, quay về phòng thay đồ đi.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Trở về phòng 203, Lâm Dị vào trong buồng cầm lấy bộ đồ hộ lý. Bệnh nhân 203 vẫn đứng bên cạnh quan sát cậu, Lâm Dị đoán hẳn định đứng xem toàn bộ quá trình thay đồ của cậu.

Trước tiên, Lâm Dị bình tĩnh vén áo lên, sau đó đột nhiên che bụng lại.

Bệnh nhân 203 giật mình: “Sao vậy?”

“Ờm, bụng tôi hơi đau.” Lâm Dị cầm bộ đồ hộ lý lên, dưới ánh mắt lo lắng của bệnh nhân 203, cậu không chút do dự xông thẳng vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

Cậu không cho bệnh nhân 203 có thời gian phản ứng, thậm chí chắc bệnh nhân 203 chẳng đến mức đòi vào xem cậu đi vệ sinh đâu.

Nhưng đêm qua bệnh nhân 203 xuất hiện sau lưng cậu tận hai lần khiến bây giờ Lâm Dị vẫn còn sợ hãi, cậu cẩn thận mở tờ giấy Tần Châu đưa cho mình, nhanh chóng quét qua nội dung trong đó rồi ném thẳng vào bồn cầu.

Tần Châu không đề cập đến hành vi khác thường của Thời Toàn trong tờ giấy. Bởi vì tờ giấy được viết vào tối hôm qua, cho nên thông tin trong đó không đồng bộ với tiến triển mới nhất của họ. Giống việc Lâm Dị viết trong tờ giấy rằng: Em cũng nghi ngờ Thời Toàn. Trong tờ giấy của Tần Châu cũng là: Ngoại trừ Thời Toàn, những người khác tạm thời không có vấn đề.

Nội dung quan trọng tiếp theo là phân bố cụ thể và chính xác của viện điều dưỡng.

Hôm qua Lâm Dị và bệnh nhân 203 đi leo núi, còn Tần Châu đẩy bệnh nhân

303 đi hết mọi góc ngách trong viện điều dưỡng.

Tòa nhà ba tầng là nơi ở dành cho bệnh nhân và hộ lý, tòa nhà cạnh tòa ba tầng có một đại sảnh không lớn nằm ở tầng một. Lâm Dị biết chỗ này, hôm phỏng vấn, chín người bọn họ được viện trưởng Chu dẫn đi qua đây.

Lâm Dị nhớ ở ngay trung tâm đại sảnh có một bàn lễ tân, nhưng nó bị bám bụi, thoát nhìn rất cũ kĩ.

Bên kia đại sảnh là phòng tiếp khách và phỏng vấn, sâu hơn vào bên trong là văn phòng của viện trưởng Chu. Trên tầng hai của tòa nhà là phòng tạp hóa và phòng thuốc, cửa của hai phòng này không khóa, phòng tạp hóa có chứa một số thiết bị y tế đã qua sử dụng, ngoài ra còn có một số ống tiêm, kim tiêm và vài chai thuốc rỗng. Trong phòng thuốc chứa những loại thuốc vẫn chưa qua sử dụng, phần lớn là thuốc gây mê, an thần.

Đáng chú ý nhất là căn phòng bị khóa, nguồn gốc của mùi hôi trong tòa nhà là từ đó mà ra.

Cuối cùng là tòa nhà có phòng ăn ở tầng 1, cạnh đó là phòng bếp.

Tầng hai là nhà xác.

Nhìn qua tấm cửa kính của khu nhà xác có hai hòm lạnh ướp xác sáu ngăn liền kề nhau, có thể chứa được 12 thi thể, tuy nhiên, thi thể của bệnh nhân 101 không được đặt trong hòm lạnh mà là trên bàn giải phẫu.

Câu cuối cùng của tờ giấy là: Nhóc thiên tài, tôi đã nói hết cho em những gì tôi phát hiện rồi, đừng tự đi tìm chết đấy.

Bởi khả năng di chuyển bệnh nhân 303 bị hạn chế, chỉ có thể ngồi trên xe lăn nên Tần Châu nắm quyền chủ động, tình cảnh tốt hơn nhiều so với Lâm Dị ở thế bị động như này.

Sau khi chắc chắn tờ giấy đã cuốn vào cống thoát nước, Lâm Dị mới ra khỏi nhà vệ sinh. Bệnh nhân 203 đứng ngoài cửa lo lắng hỏi: “Tiểu Lâm, cậu không sao chứ?”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Mỗi lần tôi tức giận đều bị đau bụng.”

Bệnh nhân 203 hỏi: “Bây giờ còn giận không?”

“Giận.” Lâm Dị nói: “Giận đến nổi da thịt đau rát hết cả lên.”

Bệnh nhân 203 nghe đến đây, ánh mắt càng lộ rõ vẻ lo lắng.

Dưới sự lo lắng của bệnh nhân 203, Lâm Dị đi đến đẩy cửa kính phòng bệnh, ngẩng đầu lên hét lên phòng 303 ngay trên tầng.

Quần áo của Tần Châu cũng bị Lâm Dị làm ướt, hắn quay về phòng bệnh thay quần áo, thì nghe thấy âm thanh của Lâm Dị từ dưới vang lên.

“Này! Tầng trên, hộ lý 303! Hộ lý 303, đúng rồi, gọi anh đấy!” Lâm Dị nhìn thấy cửa sổ phòng 303 cũng bị đẩy ra, cậu tiếp tục: “Thế có đồng ý đánh nhau không hả? Nếu từ chối thì không biết gõ cửa sổ một cái à?”

Tần Châu cau mày, cúi đầu nhìn Lâm Dị, một lát sau, hắn gõ cửa sổ.

Lâm Dị: “...”

Tờ giấy nhắn Lâm Dị gửi cho Tần Châu có hỏi ‘liệu có thể lén ra ngoài khi bệnh nhân đang ngủ không’, và câu trả lời của Tần Châu là không thể.

Nhưng Lâm Dị lại cho rằng việc này có thể, suy đoán hiện tại của cậu về quy tắc tử vong là khiến bệnh nhân mình chăm sóc tức giận, nhưng nếu bệnh nhân đang trong trạng thái ngủ say, chỉ cần không phát hiện bọn họ lén ra ngoài thì sẽ không nổi đóa.

Mà lúc Tần Châu gõ cửa sổ lại có chút do dự, Lâm Dị cho rằng có vẻ Tần Châu không muốn tự mình mạo hiểm, dẫu sao hai ngày nay Lâm Dị đều tận mắt chứng kiến, chỉ cần viện trưởng Chu đi vào tòa nhà ba tầng, thì dù bệnh nhân 203 có ngủ như chết vẫn sẽ tỉnh dậy đến bên cửa sổ để xem.

Việc lén ra ngoài nhân lúc bệnh nhân 203 đang ngủ là vô cùng khó, chưa kể trong tòa nhà này còn có những bệnh nhân khác ngoài bệnh nhân 203. Cho dù Lâm Dị có để bệnh nhân 203 ngủ say thì cậu cũng không thể kiểm soát được những bệnh nhân khác, nếu bọn họ nhìn ra ngoài cửa sổ phát hiện ra cậu, thì cậu sẽ gặp nguy hiểm không kém.

Nhưng Lâm Dị cảm thấy cứ ngồi yên rồi chờ Tần Châu cung cấp manh mối còn nguy hiểm hơn việc lén ra ngoài. Nếu làm bệnh nhân tức giận là quy tắc tử vong thì chắc chắn tối nay không có ai chết cả. Bởi vết xe đổ của Thời Toàn, những hộ lý khác đều sẽ chiều chuộng bệnh nhân mình, không dám chọc họ tức giận.

Lâm Dị suy đoán, khả năng cao đêm nay không có người chết, mà ban đêm không có người chết đồng nghĩa với việc sẽ có quy tắc tử vong mới được sinh ra khi bình minh lên.

Quy tắc tử vong thứ nhất đã khó đoán như vậy rồi, lại thêm quy tắc tử vong

thứ hai nữa, vậy thì việc tìm kiếm manh mối về tuyến chính của họ sẽ càng thêm khó khăn hơn.

Hơn nữa, Lâm Dị vẫn chưa thực sự quá tự tin đối với suy đoán về quy tắc tử vong đầu tiên này.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói với Tần Châu: “VẬY ĐI TÌM VIỆN TRƯỞNG CHU PHÂN XỬ ĐI!”

Tần Châu suy nghĩ hồi lâu rồi đồng ý: “Đi.”

Lâm Dị đóng cửa sổ, quay đầu nhìn bệnh nhân 203: “Anh 203, tôi phải trút hết nỗi bức tức trong lòng ra, nếu không cứ nhịn mãi thì da dẻ tôi sẽ sạm đen đi. Anh thấy tôi làm vậy có đúng không?”

Hiện tại Lâm Dị biết bệnh nhân 203 quan tâm điều gì, chỉ cần Lâm Dị nhắc tới làn da của mình, thì hiệu quả luôn thành công.

Lần này cũng vậy, bệnh nhân 203 gật đầu đồng ý, dù sao Lâm Dị cũng chỉ tìm viện trưởng Chu phân xử chứ không phải đi đánh nhau, nếu đánh nhau thật thì hẳn sẽ không đồng ý, bởi chuyện đó rất dễ gây tổn thương da thịt cậu.

Phòng 303, tầng trên.

Bệnh nhân 303 cũng đồng ý với Tần Châu cùng hộ lý tầng dưới đi tìm viện trưởng Chu phân xử, so với việc nhìn chằm chằm Tần Châu trong phòng, anh ta thích nhìn bộ dạng năng động của Tần Châu hơn, nhưng tiếc là bọn họ chỉ đi phân xử chứ không đánh nhau.

Bệnh nhân 303 muốn xem Tần Châu đánh người hơn cơ.

Lúc Lâm Dị và bệnh nhân 203 đi ra ngoài, Lâm Dị cố tình đóng cửa cái răm lại để báo cho Tần Châu trên tầng biết cậu đã ra ngoài.

Sau đó cậu và bệnh nhân 203 đi đến văn phòng của viện trưởng Chu, dọc quãng đường, Lâm Dị nghĩ cách làm thế nào để vào được phòng thuốc. Trong tờ giấy Tần Châu có nhắc đến trong phòng thuốc có chứa chất gây mê, cho nên Lâm Dị muốn đi tìm ether.

Ether có thể được sử dụng lâm sàng như một loại thuốc gây mê qua đường hô hấp. Che miệng và mũi của một người bằng ether sẽ khiến người đó hôn mê. Hơi ether có nồng độ khoảng từ 4% đến 6%, cho nên việc khiến một người bất tỉnh chỉ mất khoảng 5-10 giây, thời gian hôn mê khoảng độ từ 10 đến 30 phút.

Mặc dù thời gian 30 phút căn bản không đủ, nhưng đối với Lâm Dị đang bị giám sát mà nói, có được 30 phút để đi tìm manh mối là cực kì tốt rồi.

Lâm Dị biết Tần Châu đã nhận ra ý định tìm ether của mình nên mới đồng ý đi phân xử để yểm trợ cho cậu. Nếu không, một mình cậu rất khó để đánh cắp ether dưới con mắt giám sát của viện trưởng Chu và bệnh nhân 203.

Khi đến văn phòng của viện trưởng Chu, Lâm Dị cũng đã nghĩ xong kịch bản gây rối.

Viện trưởng Chu thấy Lâm Dị đến, tưởng rằng cậu tới là để bàn chuyện lịch sử với gã. Bệnh nhân 203 kể lại chuyện xảy ra vào buổi sáng ở phòng ăn, hần tràn đầy phần nộ: “Tiểu Lâm chỉ bất cẩn một chút thôi, hộ lý 303 quá đáng lắm rồi, ông nghĩ sao, viện trưởng Chu!”

Viện trưởng Chu sững sốt một chút, sau đó cười nói: “Cũng có chút chút.”

Vừa dứt lời, Tần Châu và bệnh nhân 303 cũng đã đến.

Viện trưởng Chu phân xử theo kiểu ba phải, nói với Lâm Dị và Tần Châu: “Đều là đồng nghiệp với nhau mà, hai bên xin lỗi rồi chuyện kết thúc ở đây nhé, các cậu thấy đề nghị của tôi thế nào?”

Lâm Dị từ chối: “Anh ta chọc giận tôi đến mức làm bụng tôi đau lắm.”

“Tôi thì sao cũng được.” Tần Châu nhìn Lâm Dị: “Xem cậu ta muốn gì ấy?”

Viện trưởng Chu nhìn Lâm Dị: “Tiểu Lâm, cậu muốn giải quyết chuyện này thế nào?”

“Bụng tôi đau quá.” Lâm Dị ôm lấy phần phía dưới ngực khoảng hai tấc: “Đau không chịu nổi, do anh ta chọc giận đấy.”

Viện trưởng Chu liếc nhìn bệnh nhân 203. Sau khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của bệnh nhân 203, gã quan tâm hỏi Lâm Dị: “Có đau lắm không? Để tôi lấy thuốc cho cậu nhé.”

Lâm Dị nói: “Được.”

Viện trưởng Chu nói với mọi người trong văn phòng: “Mọi người ở đây đợi tôi một lát, tôi đi lấy thuốc cho Tiểu Lâm.”

“Viện trưởng Chu.” Lúc viện trưởng Chu vừa đi tới cửa, Lâm Dị đột nhiên gọi gã lại.

Chờ đến lúc viện trưởng Chu quay đầu, Lâm Dị chỉ vào Tần Châu, nói một

cách vô lý: “Anh ta làm tôi đau bụng, để anh ta đi lấy thuốc đi. So với xin lỗi, thì làm điều này nghe chừng còn có tác dụng hơn đấy. Đúng không, anh 203.”

Cậu kéo bệnh nhân 203 vào cuộc.

Bệnh nhân 203 không muốn khiến Lâm Dị tức giận nên gật đầu: “Tôi thấy Tiểu Lâm nói rất có lý.”

Bệnh nhân 203 cũng đã nói vậy, viện trưởng Chu chỉ đành nhìn Tần Châu: “Tiểu Tần, cậu...”

“Được rồi, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.” Tần Châu nói: “Lấy thuốc ở đâu?”

Viện trưởng Chu nói: “Phòng thứ nhất tầng hai bên trái, cửa mở. Cậu tìm ở khu nội khoa ấy, có thuốc điều trị dạ dày.”

Tần Châu gật đầu, đẩy bệnh nhân 303 lên tầng hai.

Lâm Dị căng thẳng chờ đợi trong văn phòng, Tần Châu đẩy bệnh nhân 303 từ phía sau, như vậy sẽ có một điểm mù, anh ta không thể nhìn thấy một số động tác nhỏ của Tần Châu, cho nên tỷ lệ đánh cắp ether thành công của Tần Châu chắc chắn sẽ rất cao.

Có lẽ thấy Lâm Dị bồn chồn, mà phòng thuốc cũng không phải khu vực cấm, nên viện trưởng Chu chu đáo bảo Lâm Dị kiên nhẫn ngồi chờ, sau đó lại nói về chủ đề của buổi chiều hôm trước.

“Làm thế nào cận thần lại biết Tấn Huệ Đế khát nước, làm thế nào hãn có thể thuận lợi tiến vào cung mà không gặp trở ngại nào dưới sự giám sát chặt chẽ của Tư Mã Việt? Chỉ có thể là do cận thần được Tư Mã Việt chỉ thị hạ độc vào chén trà của Tấn Huệ Đế.”

Lâm Dị gật đầu: “Viện trưởng Chu nói có lý, giống Võ Tắc Thiên bóp cổ con gái mình rồi giá họa cho Vương Hoàng Hậu. Nếu nhìn sâu hơn sẽ phát hiện có rất nhiều lỗ hổng. Hồ dữ còn không ăn thịt con...”

Không ngờ, sắc mặt của viện trưởng Chu đột nhiên tối sầm lại, gã nghiêng rãnh nghiêng lợi: “Đương nhiên bà ta có thể làm được, ngay đến con trai ruột của mình, bà ta còn có thể xuống tay. À, đúng rồi, lịch sử nói như thế nào về Lý Hoằng?”

Lâm Dị nói: “Qua đời vì bệnh.”

“Qua đời vì bệnh, đơn giản vậy thôi? Viết cho có lệ à?” Viện trưởng Chu u ám

nói: “Tôi biết bà ta có thù oán với Tiêu Thục phi, nhưng Nghĩa Dương và Tuyên Thành bị bà ta giam giữ ở Dịch Đình, đến tận 30 tuổi vẫn không được nhìn ngắm thế giới ngoài kia. Cho hai người họ xuất giá cũng được mà? Lý Hoảng chỉ mới cầu xin cho Nghĩa Dương và Tuyên Thành thôi mà đã khiến bà ta nổi giận. Tôi thấy kể cả không có chuyện này, trong lòng bà ta sớm đã có bất mãn với Lý Hoảng rồi, bởi ngay từ đầu bà ta đã vô cùng chán ghét Lý thị nhất tộc.”

Lâm Dị im lặng một lúc, mặc dù cậu chuyên về Khoa Học Tự Nhiên nhưng lịch sử cũng không tính là quá tệ, Lý Hoảng là con trai đầu lòng của Võ Tắc Thiên, chết vì bệnh lao, nhưng cũng có tin đồn rằng hắn bị Võ Tắc Thiên mưu sát.

Nhưng đây đều là lịch sử, chẳng mấy người có thể đặt cả tấm lòng thành để cảm nhận như viện trưởng Chu.

Viện trưởng Chu cho Lâm Dị cảm giác rằng gã chính là Tấn Huệ Đế bị Tư Mã Việt giam cầm, là Lý Hoảng bị Võ Tắc Thiên mưu sát.

Có vẻ điều này sẽ liên quan đến tuyến chính của Thế giới Quy tắc 16-8, Lâm Dị suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hiện tại có rất ít người như viện trưởng Chu, giới trẻ thời nay đều không thích lịch sử.”

Viện trưởng Chu dừng lại, thở dài: “Đúng vậy, giới trẻ ngày nay không còn thích lịch sử nữa rồi. Nhưng cũng chẳng trách họ được, bởi rất nhiều lịch sử có sai lệch. Lịch sử không phải sự thật, nó chỉ là thành quả của những người sống sót ghi chép lại cho thế hệ sau biết tới thôi.”

Lâm Dị còn muốn nói thêm gì đó thì Tần Châu đã mang thuốc quay trở về.

“Đây.” Tần Châu đưa thuốc cho Lâm Dị.

Nhìn vẻ mặt của Tần Châu, Lâm Dị biết Tần Châu đã thành công, cậu cầm lấy thuốc rồi hỏi: “Vậy khi nào anh mới xin lỗi tôi?”

Tần Châu nói: “Như này rồi mà vẫn chưa tính là xin lỗi à? Vậy cậu cứ đợi đi, khi nào tâm trạng tôi tốt thì sẽ xin lỗi.”

Bệnh nhân 203 tức giận thay Lâm Dị: “Thái độ gì thế?”

Lâm Dị kéo áo của bệnh nhân 203, nhỏ giọng nói: “Anh 203, thôi quên đi. Đừng chọc anh ta bực. Nhỡ anh ta muốn đánh nhau thật, tôi không chắc mình đánh lại được đâu.”

Bệnh nhân 203 vốn không muốn Lâm Dị bị thương, lập tức im lặng.

Sau khi đưa thuốc cho Lâm Dị, Tần Châu đẩy bệnh nhân 303 rời khỏi phòng.

Viện trưởng đang định rót nước cho Lâm Dị để cậu uống thuốc thì cậu lắc đầu: “Tôi uống thuốc không cần nước.”

Sau đó cậu lấy một viên thuốc, cho vào miệng rồi giấu dưới lưỡi, giả vờ nuốt xuống.

“Viện trưởng Chu, xin lỗi vì đã làm phiền ông, tôi dẫn anh 203 đi dạo một vòng đây.”

Lâm Dị đứng dậy rời đi, viện trưởng Chu có chút không vui, nhưng vẫn gật đầu: “Ừm.”

Lâm Dị đưa bệnh nhân 203 đến khu vườn ở trung tâm viện điều dưỡng, nhân lúc bệnh nhân 203 không chú ý, cậu nhổ viên thuốc trong miệng ra.

Sau đó cậu trò chuyện với bệnh nhân 203, còn giả vờ thở dài với hắn: “Không so sánh sẽ không đau thương, tôi còn chẳng có nổi tiền mua một căn nhà. Vậy mà viện trưởng Chu đã có sự nghiệp riêng rồi, lại còn am hiểu về lịch sử nữa chứ.”

Bệnh nhân 203 nói: “Viện trưởng Chu trông trẻ vậy à?”

Lâm Dị nói: “Trông viện trưởng Chu trẻ lắm luôn, cùng lắm là 30 tuổi thôi.”

Bệnh nhân 203 cười thầm, Lâm Dị nói: “Viện trưởng Chu già thế sao? Hoàn toàn không nhìn ra luôn ấy. Anh 203, anh có biết viện trưởng Chu năm nay bao nhiêu tuổi không?”

Bệnh nhân 203 nói: “Ông ấy già hơn so với vẻ bề ngoài đấy, tôi không biết cụ thể lắm, mà tôi cũng chẳng thèm hỏi.”

Lâm Dị đoán: “32 à? Hay 35? 40?”

Bệnh nhân 203 cười nhưng không trả lời.

Lâm Dị đùa đùa: “Chả lẽ là 400 tuổi, 4000 tuổi hả.”

Bệnh nhân 203 vẫn không đáp lại, hắn nhìn về phía phòng ăn rồi nói: “Sắp tới giờ ăn trưa rồi, chúng ta đi thôi.”

Lâm Dị đành phải “Ừm” một tiếng: “Được.”

Bữa trưa Lâm Dị ăn rất ít, có lẽ là vì biết phía trên phòng ăn là nhà xác nên mất cả ngon.

Sau bữa trưa, bệnh nhân 203 định đi ngủ, Lâm Dị trở lại phòng bệnh, nằm trên chiếc giường hẹp, hiện tại cậu phải ngủ một lát để đảm bảo có đủ năng lượng hoạt động vào ban đêm.

Vào buổi trò chuyện sáng nay ở văn phòng của viện trưởng Chu, Tần Châu nghe hiểu được ngụ ý của Lâm Dị, Lâm Dị cũng nghe hiểu được câu trả lời của Tần Châu.

Vậy khi nào anh mới xin lỗi tôi = Vậy khi nào anh đưa ether cho em?

Thế cậu cứ đợi đi, bao giờ tâm trạng tôi tốt thì sẽ xin lỗi = Cứ chờ đi, xử lý xong bệnh nhân 303 rồi tôi tới gặp em.

Lâm Dị hồi tưởng âm thanh trong MP4, ép mình vào giấc ngủ.

Cậu ngủ một mạch đến giờ ăn tối, lúc đi ăn với bệnh nhân 203, Lâm Dị nhìn bầu trời dần dần chuyển tối, bắt đầu cảm thấy có chút căng thẳng.

Mặc dù cậu và Tần Châu phối hợp khá ăn ý, nhưng mỗi một bước của kế hoạch này đều chứa rất nhiều nguy hiểm, chỉ cần một sai sót nhỏ cũng có thể khiến kế hoạch tối nay thất bại.

Chẳng mấy chốc, trời đã tối.

Lâm Dị lấy sổ bệnh án ra viết nhật ký, phòng bệnh bên ngoài truyền đến âm thanh bệnh nhân 203 nằm xuống giường. Nhật ký hôm nay cậu viết khá dài, chủ yếu là giết thời gian để đợi Tần Châu đến.

Đợi đến khi cậu viết xong nhật ký của ngày.

Cộc cộc cộc-

Tiếng gõ cửa vang lên.

Đầu bút của Lâm Dị khựng lại, cậu hít một hơi thật sâu rồi đặt bút xuống, bước ra khỏi buồng.

Bệnh nhân 203 vẫn chưa ngủ, hiển nhiên hẳn cũng nghe thấy tiếng gõ cửa.

Lâm Dị nói: “Trể thế này rồi mà ai còn đến vậy nhỉ? Có cần mở cửa không?”

Bệnh nhân 203 vui sướng nhìn về phía cửa phòng bệnh, sau đó ra sức hít lấy hít để như muốn ngửi mùi gì đó.

Lâm Dị biết hẳn đang cố tìm kiếm mùi tanh tươi kia, mỗi đêm viện trưởng Chu đều sẽ đến tòa nhà ba tầng, mang theo một mùi hôi thối khác nhau.

Nhưng hiện tại Bệnh nhân 203 lại không ngửi thấy mùi hôi nào cả, hẳn đoán người gõ cửa không phải viện trưởng Chu.

"Ai biết là người nào chứ, khuya vậy rồi mà còn quấy rầy người ta nghỉ ngơi!" Bệnh nhân 203 cúi kính nằm ngửa lại, lấy chăn che người, tức giận nói: "Không mở!"

Nếu không có sự cho phép của bệnh nhân 203, Lâm Dị không dám mở cửa bừa bãi, vì có thể sẽ khiến bệnh nhân 203 không vui, như vậy sẽ vi phạm quy tắc tử vong.

Lâm Dị cũng biết bệnh nhân 203 đang mong chờ viện trưởng Chu, nên cố ý lợi dụng điểm này: "Anh 203, hay là viện trưởng Chu? Nhỡ ông ấy đến để kiểm tra cơ thể anh thì sao, trước khi làm phẫu thuật bác sĩ đều kiểm tra sức khỏe cho bệnh nhân mà. Có phải viện trưởng Chu có phương pháp chữa bệnh mới nên bây giờ mới đến đây để khám sức khỏe cho anh không?"

Bệnh nhân 203 nghe Lâm Dị nói như vậy thì có chút lung lay, nhưng vẫn do dự: "Khám sức khỏe thì phải khám vào ban ngày chứ, nhỡ hộ lý 303 đến gây phiền toái cho cậu thì sao?"

"Vậy tôi sẽ mở hé cửa, nếu là viện trưởng Chu, tôi sẽ cho ông ấy vào kiểm tra cơ thể cho anh." Lâm Dị thuyết phục: "Còn nếu là hộ lý 303, tôi sẽ lập tức đóng cửa lại."

Bệnh nhân 203 suy nghĩ một chút: "Được."

Lâm Dị đi tới mở cửa, cậu cẩn thận kéo ra từ từ. Quả nhiên là Tần Châu ở bên ngoài, Tần Châu nhanh chóng đưa cho Lâm Dị một chiếc khăn bọc trong túi bóng

Bệnh nhân 203 ở phía sau Lâm Dị gặng hỏi: "Tiểu Lâm, ai vậy?"

Lâm Dị đóng cửa lại, nói: "Không có ai hết."

Bệnh nhân 203 ngạc nhiên: "Không có ai à?"

"Ừm." Lâm Dị cũng tỏ ra khó hiểu: "Rõ ràng tôi nghe thấy tiếng gõ cửa mà, anh 203, anh cũng nghe thấy phải không?"

Bệnh nhân 203 gật đầu: "Chắc hẳn tôi có nghe thấy." Sau đó hẳn tức giận nói: "Chả lẽ là hộ lý 303 chơi khăm mình à."

Lâm Dị nói: "Chẳng biết nữa."

Nỗi thất vọng trước đó càng khiến bệnh nhân 203 thêm tức giận, Lâm Dị nói:

“Quá đáng thật, tôi phải đến phòng 303 hỏi cho ra lẽ mới được.”

Bệnh nhân 203 suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi đi với cậu.”

Lâm Dị gật đầu: “Được.”

Cậu đứng ở cửa đợi bệnh nhân 203 rời khỏi giường, cẩn thận lấy chiếc khăn được bọc trong túi ở phía sau lưng ra, chờ lúc bệnh nhân 203 đến trước mặt cậu, Lâm Dị nín thở, bịt kín mũi và miệng bệnh nhân 203 bằng khăn.

Một, hai, ba, bốn, năm.

Trong vòng năm giây, bệnh nhân 203 bất tỉnh.

Lâm Dị đặt bệnh nhân 203 lên giường bệnh, sau đó lập tức mở cửa ra ngoài.

Hai người đi xuống tầng.

Tần Châu nói: “Nồng độ khoảng 6%, hẳn sẽ hôn mê trong 30 phút.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Tần Châu bổ sung: “Bên ngoài không có chỗ nấp, nên chúng ta chỉ có thể đi vào sát vách tường.”

Cửa sổ và tường của tòa nhà ba tầng nằm trên một trục ngang, tạo thành điểm mù cho người đứng sau cửa sổ nhìn ra ngoài, trừ khi thò đầu ra, rất khó để phát hiện có người đang đi sát vào tường ở phía dưới cửa sổ

Lâm Dị gật đầu.

Tần Châu nói: “Em tới nhà xác, tôi qua tầng hai bên kia, 25 phút sau tập trung ở đó...” Tần Châu chỉ vào chỗ ngoặt của hai tòa nhà: “Tập hợp lại để trao đổi manh mối. Nếu 25 phút nữa một trong hai không quay lại, hết thời gian lập tức trở về phòng bệnh.”

Lâm Dị nghe xong thì phản đối: “Đàn anh đến nhà xác đi, để em tới chỗ viện trưởng Chu cho.”

Trong hai địa điểm này, tòa nhà bên viện trưởng Chu hiển nhiên là nguy hiểm hơn, toàn bộ viện điều dưỡng chỉ có căn phòng ở tầng hai của tòa đó bị khóa, lại còn là nơi viện trưởng Chu ở.

Lâm Dị nói: “Đàn anh hiểu rõ về thi thể hơn em.”

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu kiên trì nói: “Em đến nhà xác đi, có vấn đề gì không biết thì lát nữa tập trung nói lại cho tôi.”

Thấy Lâm Dị vẫn còn muốn phản bác, Tần Châu gõ nhẹ lên đầu cậu: “Em biết bẻ khóa không?”

Lâm Dị: “...”

Lâm Dị bị lời này đánh bại rồi, cậu không thể.

Nhưng Tần Châu thì có thể, nếu không thì lúc ở Thế giới Quy tắc 2-6, hắn đã chẳng thể mở được cửa phòng của ả váy đỏ rồi.

Tần Châu nói: “Tôi nhấn mạnh lại lần nữa, 25 phút sau chúng ta sẽ tập trung ở đây, cùng lắm là thêm hai phút. Khi hết thời gian, bất kể đối phương có quay lại hay không, hãy lập tức rời đi. Tôi cũng thế mà em cũng vậy. Nhớ rõ chưa?”

Lâm Dị: “Dạ.”

Cậu cảm thấy câu nói này đang đặc biệt nhấn mạnh vào mình, so với tầng hai, nhà xác gần như chẳng có nguy hiểm gì cả, xác suất cậu có thể thuận lợi quay lại cao hơn Tần Châu rất nhiều.

“Đàn anh.”

Sau khi hai người đi sát vào vách tường, thành công rời khỏi tòa nhà ba tầng, Lâm Dị nói với Tần Châu đang chuẩn bị rời đi: “Anh nhớ cẩn thận nhé.”

Tần Châu: “Tôi hiểu rồi.”

Tần Châu tức khắc chạy vọt mất, Lâm Dị cũng không dám lãng phí thời gian, tiếp tục cúi thấp người, lợi dụng bãi cỏ để ẩn nấp, đi sát vách tường nhanh chóng di chuyển về phía phòng ăn.

Sau khi lẻn vào tòa nhà thành công, Lâm Dị không chút do dự đi thẳng lên tầng hai.

Cả tòa nhà rất yên tĩnh, Lâm Dị vừa lên đến tầng hai đã nhìn thấy nhà xác.

Cánh cửa nhà xác gồm hai cánh cửa trượt, trên tấm cửa có lắp kính để người ở bên ngoài có thể nhìn vào. Đầu tiên Lâm Dị ngó thử vào bên trong, trong nhà xác không có người, viện trưởng Chu cũng không có ở đây.

Nội dung tờ giấy mà Tần Châu đưa cho cậu cũng có đề cập tới, trong nhà xác có hai tủ lạnh ướp xác sáu ngăn, còn thi thể của Bệnh nhân 101 lại nằm trên bàn giải phẫu.

Bởi vì tờ giấy được Tần Châu viết vào đêm hôm trước nên tin mới nhất là

không chỉ có thi thể bệnh nhân 101 nằm trên bàn giải phẫu mà thi thể của bệnh nhân 102 cũng được đặt bên cạnh.

Sau khi xác nhận trong nhà xác không có người, Lâm Dị nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Chẳng biết có phải do nhiệt độ trong nhà xác thấp nên đã át đi mùi hôi thối rồi hay không, Lâm Dị không ngửi thấy bất cứ mùi tanh của đất hay mùi tanh của nước biển nào cả.

Cậu đi thẳng đến chỗ thi thể, sau khi nhìn rõ hai thi thể, Lâm Dị mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù cả hai thi thể đều nằm trên bàn mổ nhưng lại không có dấu vết giải phẫu gì hết.

Lâm Dị bắt đầu từ bệnh nhân 101. Cậu tìm kiếm manh mối từ xác chết – manh mối cho thấy mối liên hệ với giun đất, để có thể biến một ông già thành Trịnh An Kiến.

Sợ bản thân sẽ bỏ sót gì đó, Lâm Dị quan sát cẩn thận, ánh mắt lướt qua từng chân tơ kẽ tóc của bệnh nhân 101.

Nhưng Lâm Dị lại không phát hiện được gì.

Sau đó Lâm Dị chuyển qua bệnh nhân 102. Cậu cũng quan sát thi thể của bệnh nhân 102. Ngoại trừ việc thi thể sưng phù hơn so với lần cuối cùng cậu nhìn thấy thì cũng chẳng có gì manh mối hữu dụng nào.

Có vẻ chỉ nhìn thôi thì sẽ không phát hiện được gì, Lâm Dị đành phải dùng tới tay.

Cậu tìm nắm tay y tế rồi ấn xuống thi thể từng chút một. Lúc ấn vào bụng cơ thể bệnh nhân 101, Lâm Dị cảm thấy có gì đó không ổn.

Bụng ông ta hơi phình ra nên Lâm Dị thử cố ấn vào, khiến chất lỏng trào ra từ khoe miệng bệnh nhân 101.

Ngoài chất lỏng màu nâu nhạt, còn có lá trà trộn lẫn trong đó.

Lâm Dị lại chuyển sang thi thể của bệnh nhân 102, cậu ấn vào chỗ sưng tấy, vùng da bị cậu ấn trũng xuống rất lâu vẫn chưa trở lại hình dạng cũ.

Lâm Dị nhìn chằm chằm vào vị trí này, sau đó nhìn qua lá trà ở khoe miệng bệnh nhân 101, rồi lại nhìn vào khuôn mặt của hai xác chết, cậu tự hỏi liệu có phải vì họ là NPC hay không, nên Lâm Dị mới không nhìn thấy bọn họ mỉm cười với mình.

Thay vào đó, cậu chỉ thấy vẻ mặt đau đớn của hai thi thể.

Đầu óc Lâm Dị bắt đầu nảy số.

Được tái sinh thì sao lại đau đớn được? Là do quá trình phẫu thuật đổi sinh mệnh đau đớn ư?

Nhưng tại sao đêm đầu tiên cậu chỉ nghe thấy tiếng hét của Trịnh An Kiến mà không nghe thấy tiếng hét của bệnh nhân 101?

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào nét mặt của hai thi thể rồi nhớ lại những gì Tần Châu đã nói về 'Thang điểm đánh giá độ đau đớn dựa vào biểu cảm'.

Biểu cảm đau đớn này nhẹ hơn nhiều so với Lý Dĩnh, tối đa là ở cấp 6.

Nhưng chẳng lý nào cuộc giải phẫu thay đổi sinh mệnh lại ở cấp độ 6 được. Đánh giá theo tiếng hét thảm thiết của Trịnh An Kiến, cơn đau dữ dội của cậu ta phải thuộc về cấp độ 10. Lâm Dị nghĩ rằng, cho dù sự sống bị rút ra khỏi cơ thể ban đầu như thế nào, thì cũng phải đau đớn ở cấp độ 8, trong khi cơn đau của bệnh nhân 101 và 102 trông giống bắt nguồn từ bệnh tật hơn.

Ví dụ, dạ dày của bệnh nhân 101 bị quặn đau, bệnh thận của bệnh nhân 102 tái phát...

Nghĩ đến đây, Lâm Dị nhìn lá trà ở khoe miệng của bệnh nhân 101 và cơ thể sưng tấy của bệnh nhân 102.

Sau khi Trịnh An Kiến làm vỡ tách trà, cậu ta lập tức lau sạch vết trà trên mặt đất để bù đắp lỗi lầm của mình, chẳng lẽ lúc ở trong phòng bệnh, với tâm thế muốn 'bù đắp lỗi lầm', cậu ta đã uống rất nhiều trà với bệnh nhân 101?

Điều này có thể được chứng minh bằng chất lỏng và lá trà trào ngược từ dạ dày của bệnh nhân 101.

Lâm Dị đột nhiên nhớ tới lời nói Thời Toàn vào ban ngày nói với Trịnh An Kiến: Mới sáng sớm đã uống trà, trí nhớ mau quên vậy à?

Bởi vì sở thích uống trà của mình đã khiến cơ thể của bệnh nhân 101 gặp vấn đề, căn bệnh thường thấy chính là rối loạn tiêu hóa.

Khó chịu ở đường tiêu hóa và đau đớn cấp độ 6 hoàn toàn trùng khớp với nhau.

Bệnh nhân 102 có lẽ là vì bệnh thận phát tác, khiến bà bị đau cấp độ 6. Suy cho cùng, người mắc bệnh gan thận không nên tức giận, điều đó dễ khiến bệnh tình của họ trở nặng thêm.

Lúc Thời Toàn chạm vào Trịnh An Kiến, bệnh nhân 102 đã tỏ ra tức giận.
Đột nhiên.

Trong lòng Lâm Dị đột nhiên thoáng qua một linh cảm xấu.

Thi thể bệnh nhân 101 và 102 đều có dấu hiệu phát bệnh, bệnh nhân 101 uống nhiều trà khiến cơn đau dạ dày trở nên dữ dội.

Bệnh nhân 102 vì tức giận, đã khiến bệnh tình trở nặng thêm.

Tình trạng bệnh nhân 101 trở nặng, Trịnh An Kiến tử vong.

Tình trạng bệnh nhân 102 trở nặng, Thời Toàn tử vong.

Cho nên, quy tắc tử vong đầu tiên dần dần nổi lên mặt nước – Khiến bệnh tình của bệnh nhân trở nặng.

Trái tim Lâm Dị đập thành thịch.

Xong rồi.

Điều gì sẽ xảy ra nếu bệnh nhân 203 bị bỏng toàn thân hít phải ether? Điều gì sẽ xảy ra nếu bệnh nhân 303 teo cơ hít phải ether?

Bệnh tình trở nặng.

Chương 59: Quái vật 16-8

Dần dần, sự lo lắng ban đầu biến thành tuyệt vọng-

Chương 59: Quái vật 16-8

Lâm Dị cũng chẳng có thời gian để cời găng tay y tế ra, cậu phải mau chóng rời khỏi đây, nhưng đi được hai bước, Lâm Dị bỗng lùi lại.

Cộc cộc cộc.

Có tiếng bước chân ở hành lang.

Tần Châu và cậu đã hẹn nhau ở nơi khác rồi, tiếng bước chân đột ngột vang lên hiện tại chắc chắn không thể là Tần Châu được. Vậy thì có thể là ai? Lâm Dị nghe được tiếng bước chân, dường như bản thân cũng đã có đáp án.

Viện trưởng Chu đang tới đây.

Lâm Dị vội vàng dọn dẹp dấu vết của mình trong nhà xác.

Mặc dù ether là một chất có độc tính thấp nhưng nó vẫn có thể gây ngộ độc. Cách điều trị khẩn cấp khi ngộ độc qua đường hô hấp là nhanh chóng chuyển bệnh nhân đến nơi thoáng đãng để khai thông đường thở.

Lâm Dị đặt bệnh nhân 203 trên giường bệnh nằm cạnh cửa sổ không đóng. Ngoài ra, có thể thấy vùng da bỏng trên mặt của bệnh nhân 203 đã từng được phẫu thuật cắt vảy và ghép da, ắt hẳn trong quá trình phẫu thuật cũng dùng tới thuốc gây mê, điều này làm giảm khả năng bệnh nhân 203 bị dị ứng với ether.

Bệnh teo cơ nói chung có thể được điều trị bằng phẫu thuật, đối với bệnh nhân 303 bị teo cơ không phải do viêm nhiễm gây ra, thì trong quá trình phẫu thuật bơm mỡ sẽ dùng đến thuốc gây mê, điều này làm khả năng dị ứng với ether của bệnh nhân 303 cũng sẽ giảm đi.

Tần Châu nói, nồng độ ether trong chiếc khăn khoảng 6%, đây là nồng độ gây mê tương đối bình thường.

Xác suất ngộ độc ether ở bệnh nhân 203 và 303 không cao. Chỉ cần bọn họ không bị dị ứng hay trúng độc, thì tổn thương trên cơ thể bọn họ nhận được

sẽ không quá lớn, không khiến bệnh tình của họ trở nặng thêm được.

Vốn dĩ Lâm Dị nghĩ vậy là để tự an ủi chính mình, nhưng khi cậu nghe được tiếng bước chân của viện trưởng Chu thì cậu càng thêm chắc chắn. Cậu chỉ nghe được tiếng bước chân chứ không ngửi thấy mùi hôi thối nào, xem ra viện trưởng Chu tới không phải để giết cậu vì cậu vi phạm quy tắc tử vong.

Không có tiếng kéo lê thi thể, chứng tỏ Tần Châu vẫn bình an vô sự. Viện trưởng Chu không cấy sự sống của bệnh nhân 303 vào cơ thể Tần Châu rồi đem thi thể của bệnh nhân 303 đến nhà xác hay gì cả.

Trước mắt, tình trạng của bệnh nhân 203 và bệnh nhân 303 vẫn ổn định.

Tiếng bước chân càng ngày càng vang lên rõ ràng hơn, dường như gã đã leo lên tầng hai và đang hướng về phía nhà xác. Mặc dù Lâm Dị không biết gã tới nhà xác làm gì, nhưng nhất định phải dọn dẹp dấu vết mà cậu để lại, không thể khiến viện trưởng Chu phát giác chuyện cậu lẻn vào đây mà không ở cạnh chăm sóc bệnh nhân 203.

Làn sóng này chưa qua đi, làn sóng khác đã nổi dậy. Kể cả có là Lâm Dị thì tay chân cậu cũng trở nên luống cuống hết lên.

Lúc cậu cởi găng tay y tế ra, vì quá vội vàng nên khiến nó rơi xuống đầu bệnh nhân 101. Lâm Dị lập tức đi nhặt, bỏ đôi găng tay đã qua sử dụng vào túi.

Găng tay y tế đã qua sử dụng không thể vuốt phẳng lại như mới được, nên Lâm Dị chỉ có thể cất đi rồi cầu mong viện trưởng Chu sẽ không phát hiện một đôi găng tay đã biến mất.

Cậu nhét găng tay vào túi, rồi kiểm tra lại nhà xác một lượt xem trở lại nguyên vẹn như cũ hay chưa, đột nhiên Lâm Dị nhìn thấy một lỗ kim ở ngay giữa đỉnh đầu của bệnh nhân 101, vốn trước đó bị tóc che đi nên Lâm Dị không để ý. Bây giờ vì đánh rơi chiếc găng tay nên lúc Lâm Dị vươn tay để nhặt mới chạm vào tóc ông ta.

Lâm Dị nhìn thoáng qua, phát hiện kích thước của lỗ kim ước chừng 8mm.

Lâm Dị còn chưa kịp kiểm tra xem giữa đỉnh đầu của bệnh nhân 102 có lỗ kim hay không, thì tiếng bước chân càng ngày càng tới gần, chẳng mấy chốc đã sắp tới nhà xác rồi.

Diện tích nhà xác khá nhỏ, gần như không có chỗ để ẩn nấp, ánh mắt Lâm Dị bỗng dừng trên hòm lạnh ướp xác.

Cậu bước tới rồi mở thử một ngăn lên, vừa dứt động tác, da đầu cậu chợt tê

dại trong thoáng chốc.

Trong hòm lạnh có một thi thể, là người Lâm Dị chưa từng gặp bao giờ, một cô gái nhỏ nhắn mặc đồng phục y tá, vết máu trên bụng đã chuyển màu đen.

Lâm Dị mở thử một ngăn khác, tương tự như trên, ngăn kéo này cũng chứa thi thể, là một cô gái Lâm Dị chưa từng nhìn thấy bao giờ, điểm khác biệt với thi thể ở ngăn đầu tiên là trên cổ cô gái này có một vết thắt rất sâu. Độ sâu của vết siết gần giống với cổ của thầy Tưởng Thao.

Khi tiếng bước chân đến gần, Lâm Dị mở hết tất cả mười hai ngăn của hòm đông lạnh, cả mười hai ngăn đều đã chứa thi thể, thậm chí có vài ngăn nhét tới hai ba cái xác.

Cuối cùng, thật sự chẳng còn cách nào khác nữa, Lâm Dị xông vào ngăn chứa thi thể đầu tiên, chỗ này là vị trí thấp nhất, ước chừng đến mắt cá chân. Kể cả dù viện trưởng Chu có đột nhiên muốn mở hòm lạnh ướp xác, dựa vào thói quen cơ thể con người, hẳn cũng sẽ mở ngăn có độ cao ngang tầm cánh tay.

Lâm Dị dùng cả hai tay chống lên bề mặt trên và dưới của hòm lạnh, dựa vào lực ma sát và lực đẩy để đóng nó lại.

Vừa xong, cánh cửa nhà xác bị mở ra.

Lâm Dị cong người, cố gắng không đề vào thi thể bên dưới, lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Đầu tiên là tiếng bước chân sột soạt, Lâm Dị ở trong nhà xác được một lúc rồi nên cũng biết bố cục bài trí ở nơi này, căn cứ vào tiếng bước chân, Lâm Dị đoán rằng viện trưởng Chu đang lấy găng tay.

Trái tim cậu như siết chặt lại, hy vọng rằng viện trưởng Chu không phát hiện ra thiếu mất một đôi găng tay y tế.

Tiếp sau đó là tiếng đeo găng tay, bởi về cơ bản hầu như đôi găng tay nào cũng có dây cao su ở dưới để lúc đeo vào tay chắc chắn mà không bị tuột ra.

Lâm Dị nghe thấy một tiếng ‘bóc’, có vẻ viện trưởng Chu vừa kéo thả dây cao su.

Ngay sau đó là âm thanh “xoẹt xoẹt”, tựa như tiếng cắt xẻo da thịt vang lên, kèm theo âm giọng ngâm nga của viện trưởng Chu.

Có vẻ tối nay tâm trạng của viện trưởng Chu khá tốt.

Lâm Dị không biết viện trưởng Chu sẽ ở lại đây bao lâu, nhưng sắp đến thời gian 25 phút cậu hẹn với Tần Châu rồi. Chỉ còn lại bốn phút, nếu Tần Châu đợi cậu thêm hai phút nữa thì cậu còn thêm sáu phút, nếu sau sáu phút mà viện trưởng Chu không rời đi, cậu không thể hội họp với Tần Châu được nữa, cậu sẽ chẳng biết tình hình của Tần Châu, Tần Châu cũng không rõ tình hình của cậu.

Cứ duy trì lâu như vậy, có lẽ bệnh nhân 203 cũng đã tỉnh lại.

Nhưng Lâm Dị hết cách rồi, cậu chỉ có thể chờ đợi.

Thời gian trôi qua một phút một giây, sáu phút giờ chỉ còn lại ba phút, rồi một phút, cuối cùng là hết giờ.

Thời gian ba mươi phút bệnh nhân 203 và bệnh nhân 303 tỉnh lại cũng đã tới rồi, thậm chí còn trôi qua hơn hẳn mười lăm phút.

Dần dần, sự lo lắng ban đầu biến thành tuyệt vọng, và cuối cùng từ tuyệt vọng thành buông xuôi.

Sau khi viện trưởng Chu rời đi, Lâm Dị mới chui ra khỏi hòm lạnh. Dù sao cũng đã chót rồi thì chót cho cố, cậu muốn kiểm tra thử xem đỉnh đầu của bệnh nhân 102 có lỗ kim hay không.

Cậu vén tóc của bệnh nhân 102 sang một bên, quả nhiên Lâm Dị nhìn thấy lỗ kim khoảng 8 mm ở giữa đỉnh đầu của bà ta.

Sau đó cậu quan sát lại hai thi thể thêm lần nữa, thi thể của bệnh nhân 102 vẫn còn nguyên vẹn, nhưng thi thể của bệnh nhân 101 đã bị tổn thương, máu thịt chảy ra từ bụng do bị mổ xẻ, ở đó có một lỗ thủng lớn, Lâm Dị có thể nhìn thấy lá trà rỉ ra từ dạ dày bị nát bầy của ông ta.

Mặc dù manh mối trong nhà xác cũng điều tra được khá khá rồi, nhưng Lâm Dị không rời đi ngay, cậu tìm giấy bút rồi viết lại những manh mối trong nhà xác và suy đoán của mình về quy tắc tử vong, sau đó xé chúng thành mảnh giấy nhỏ, gấp nó lại. Làm xong việc này, Lâm Dị mới rời khỏi nhà xác.

Cậu chạy lướt nhanh như một cơn gió, cậu muốn đến phòng 303 sớm để đưa manh mối cho Tần Châu. Đã quá một nửa thời gian theo giờ hẹn rồi, nhưng cậu bắt buộc phải giao manh mối đến tận tay hắn.

Vừa đi xuống tầng, Lâm Dị lập tức sống người.

Nơi ngã rẽ của tòa nhà hai tầng, cũng là nơi Tần Châu hẹn gặp, Lâm Dị nhìn thấy một bóng người.

Tần Châu.

Tần Châu vẫn đang đợi cậu.

Lâm Dị xoay người chạy về phía Tần Châu: “Đàn anh...”

“Xảy ra chuyện gì?” Tần Châu nhìn thấy cậu, thở phào nhẹ nhõm, sau đó kéo tay cậu lại, lo lắng hỏi: “Tôi vừa ra nhà xác tìm em, nhưng lại không thấy em ở đây. Rốt cuộc em đã đi đâu vậy?”

Lâm Dị bất ngờ: “Đàn anh, anh...”

“Không phải anh đã nói, một khi hết giờ phải trở về phòng ngay, bất kể đối phương có quay lại hay không sao?”

Lâm Dị rất nhạy cảm với thời gian, cậu biết mình đã trễ tận 23 phút.

Cho nên, Tần Châu đứng đợi cậu 23 phút rồi.

Chương 60: Quái vật 16-8

Cậu không muốn Tần Châu chết-

Chương 60: Quái vật 16-8

Tần Châu không những đợi cậu mà còn tới nhà xác tìm cậu nữa.

Lâm Dị đoán, khi cậu đang trốn trong hòm lạnh ướp xác thì Tần Châu đã tới tìm cậu.

Quả thực là vậy, lúc Tần Châu nhìn qua ô cửa kính, hẳn chỉ nhìn thấy viện trưởng Chu, chứ không nhìn thấy Lâm Dị. Tần Châu nghĩ rằng Lâm Dị đã trở về tòa nhà ba tầng trước rồi, dù sao cả hai đều không ước lượng được thời gian chính xác nên chỉ có thể tự nhắm đếm hai mươi lăm phút.

Lúc Tần Châu trở về, bởi vì trong lòng vẫn còn vương nhiều bận tâm, cho nên hẳn đã đi đến phòng 203 xác nhận xem Lâm Dị có thật là đã quay trở về hay không.

Dừng lại trước cửa phòng 203, Tần Châu không nghe thấy trong phòng có bất cứ động tĩnh gì.

Lúc bọn họ lên ra ngoài có chút vội vàng, vì vậy nhất định sẽ lưu lại dấu vết gì đó.

Nếu Lâm Dị quay lại, chắc chắn cậu sẽ dọn dẹp phòng bệnh, hô hấp của Tần Châu ngưng trệ, lập tức xoay người muốn đi tìm Lâm Dị.

Lâm Dị thấy Tần Châu không trở về ngay mà đứng đợi cậu, nên cảm thấy cực kỳ lo lắng.

Nhận ra sự sốt ruột của Lâm Dị, Tần Châu an ủi: “Yên tâm đi, bọn họ sẽ không tỉnh lại sớm như vậy đâu.”

Tần Châu đang định quay đi tìm Lâm Dị, vừa bước được hai bước, hẳn trở lại đẩy cửa phòng 203 ra. Liếc nhìn giường bệnh thì thấy bệnh nhân 203 vẫn nằm yên một chỗ, chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Tần Châu đi tới, đưa tay sờ thử chóp mũi bệnh nhân 203.

Hô hấp hỗn loạn, bị tăng không khí.

Có lẽ bởi vì chức năng thể chất kém cho nên hẳn vẫn đang trong tình trạng

hôn mê vừa và sẽ không tỉnh lại trong một thời gian.

Tần Châu từ bỏ ý định tăng lượng ether để câu giờ cho Lâm quay lại, hẩn ra khỏi phòng 203 rồi trở về phòng 303. Bệnh nhân 303 cũng không khác bệnh nhân 203 là bao, anh ta vẫn đang trong tình trạng hôn mê vừa. Sau khi xác nhận bệnh nhân 203 và 303 ít nhất nửa giờ nữa mới tỉnh lại, Tần Châu không chút do dự rời khỏi tòa nhà ba tầng.

Hắn vốn định đi đến nhà xác tìm Lâm Dị thêm lần nữa, nhưng viện trưởng Chu lại xuất hiện ở đây, cho nên Lâm Dị hẳn là đang trốn ở đâu đó.

Nếu cậu trốn trong hòm lạnh ướp xác thì sẽ rất nguy hiểm, nếu nguồn điện trong hòm lạnh mở, nhiệt độ bên trong đó sẽ vô cùng thấp, khả năng Lâm Dị bị tê cóng rất cao, thậm chí là bất tỉnh nếu ở trong đó quá lâu.

Chỉ là Tần Châu suyết chút nữa đụng phải viện trưởng Chu đi từ bên trong ra, hẩn dựa vào sát vách tường rồi đợi viện trưởng Chu rời đi. Nhưng không ngờ rằng, sau khi viện trưởng Chu rời đi cũng không có ý định quay về văn phòng, Tần Châu nhìn thấy trong tay gã cầm một chiếc túi nilon màu đen, sau đó đi đến vườn cỏ, ngồi xổm xuống rồi lục lọi thứ gì đó.

Nếu Tần Châu muốn đến nhà xác thì phải đi qua vườn cỏ. Hắn hít một hơi thật sâu rồi chuồn vọt vào văn phòng trên tầng hai, bước chân sải rộng lên cầu thang rồi tiến thẳng căn phòng đã bị khóa chặt, đá mạnh vào một món đồ thủy tinh bên trong.

Tiếng đổ vỡ lách cách lập tức thu hút sự chú ý của viện trưởng Chu, Tần Châu trốn bên cửa sổ, nhìn thấy vẻ mặt viện trưởng Chu tràn đầy hung ác nhìn về phía mình.

Sau đó gã nhanh chóng lao vào trong tòa nhà, nhanh đến mức tựa như tiếng bước chân dồn dập sau một giây, thoát cái đã đến cửa phòng, Tần Châu mở cửa sổ ra, trực tiếp nhảy xuống.

“Đệt.”

Lực tiếp xúc quá lớn khiến đôi chân của Tần Châu run rẩy, hắn không để ý tới cơn đau, tiếp tục ép người vào tường, ẩn mình trong bóng tối của điểm mù.

Viện trưởng Chu thò đầu ra ngoài, ngó nhìn xung quanh.

Vì không thấy ai nên gã chỉ có thể tức giận đóng cửa sổ lại, đi thu dọn đồ vật bị Tần Châu phá vỡ.

Sau khi giải quyết xong viện trưởng Chu, Tần Châu lập tức muốn đi tìm Lâm

Dị. Bất chấp cơn đau đớn mà gắng gượng từng bước, bỗng từ phía nhà xác xuất hiện một bóng người.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng này, Tần Châu thở dài nhẹ nhõm.

Bóng người này thoát đầu không để ý tới hắn, nhưng vẫn ung dung đi về phía tòa nhà ba tầng, như thể chắc chắn rằng mình sẽ không bị phát hiện.

Tần Châu vừa buồn cười vừa tức giận, hắn đang cố gắng hết sức để giải trừ chướng ngại vật cho người kia, nhưng người này dường như lại chẳng sợ hãi gì thì phải.

“Quả nhiên là có tận ba lá gan mà.” Tần Châu nói.

Có lẽ vì cảm nhận được luồng khí kì lạ tỏa ra từ hắn, cuối cùng Lâm Dị cũng chú ý tới Tần Châu.

Sau đó chạy về phía hắn.

Được giải thích ngắn gọn xong, Lâm Dị chẳng cảm thấy bớt lo được chút nào, ngược lại còn lo lắng hơn: “Bọn họ vẫn chưa tỉnh nữa hả?”

Tần Châu nhận ra có gì đó không đúng, Lâm Dị lo lắng nói: “Đàn anh, quy tắc tử vong là khiến bệnh tình của bệnh nhân trở nặng.”

Tần Châu trầm ngâm một lát: “Trở về trước đã.”

Lúc này, lại là một mùi tanh tươi của nước biển tỏa ra trong không khí.

Viện trưởng Chu xuất hiện trong tầm nhìn của họ, cầm theo chiếc hộp xuất hiện giống hệt với hai đêm trước, Lâm Dị còn chưa kịp phản ứng, Tần Châu đã đè Lâm Dị ngồi xổm xuống.

Phía sau cửa sổ tầng ba, hiện lên một vài bệnh nhân đang đứng quan sát.

Chỉ cần viện trưởng Chu xuất hiện cùng chiếc hộp, bọn họ sẽ nhìn gã với một ánh mắt ghen tị.

Quy tắc tử vong đã tìm được rồi, Lâm Dị cũng đã biết tại sao trong tờ giấy Tần Châu có ghi không được rời khỏi người bệnh.

Hoán đổi cơ thể là bí mật của bệnh nhân và viện trưởng Chu trong viện điều dưỡng, những người tham gia chỉ là hộ lý trên danh nghĩa mà thôi, thực chất họ là người cung cấp cơ thể mới cho bệnh nhân. Nếu bị hộ lý vạch trần bí mật thì các bệnh nhân sẽ tấn công họ, lưới điện cao áp được giăng xung quanh để nhằm ngăn cản những người tham gia trốn thoát, có thể tưởng

tượng được viện trưởng Chu và các bệnh nhân sẽ đối xử với họ như thế nào. Khi ấy, mới chính là lúc bọn họ bị theo dõi và giam cầm thực sự.

Ở những người bị bỏng diện rộng, da chết sẽ sản sinh ra một loại độc tố. Nhưng Lâm Dị đã tiếp xúc với bệnh nhân 203 trong ba ngày vừa qua và phát hiện bệnh nhân 203 không hề được điều trị phục hồi chức năng, cũng như không uống bất cứ một loại thuốc nào. Bản thân bệnh nhân 203 cũng đang chờ đợi bệnh tình của mình trở nặng hơn, nếu để bệnh nhân biết được bọn họ đã phát hiện ra bí mật của viện điều dưỡng, thì việc bọn họ thực sự bị theo dõi và giam cầm, cũng đồng nghĩa với việc ngồi chờ đợi cái chết.

Đây là chưa kể trong số họ còn có con quái vật 16-8 đang ẩn náu, sau khi bọn họ hoàn toàn mất thể chủ động, con quái vật 16-8 sẽ dễ dàng dẫn dắt họ vi phạm quy tắc tử vong hơn.

Bệnh nhân có thể dễ dàng nhìn thấy vị trí hiện tại của hai người, họ chỉ có thể lợi dụng bóng của bãi cỏ và tòa nhà để ẩn nấp.

Sức của Tần Châu rất khỏe, trước đây Lâm Dị đã từng được chứng kiến rồi, mặc dù rất sốt ruột nhưng cậu chỉ có thể để Tần Châu ẩn lưng mình xuống, tránh bị những bệnh nhân khác nhìn thấy.

Nhưng bây giờ viện trưởng Chu lại đem chiếc hộp đi vào tòa nhà ba tầng, có nghĩa là tối nay có một bệnh nhân nào đó bệnh tình trở nặng rồi.

Lâm Dị có chút lo lắng, cậu không biết liệu có phải tình trạng của bệnh nhân 203 hay 303 sau khi hít phải ether trở nên nặng hơn hay không.

Cậu không muốn Tần Châu chết, nhưng càng không muốn mình bị giết.

Cậu chỉ vừa có thêm một chút manh mối về cha mẹ mình thôi mà, những lời nói của thầy Chu vẫn còn rõ ràng vang lên trong đầu cậu, Lâm Quyển qua đời ở tuổi 20, còn Viên Viện đã chết cách đây mười năm, hai người họ không sống cùng một thời đại.

Giọng nói Tần Châu vang lên bên tai có chút mơ hồ.

“Không phải chúng ta.” Tần Châu nói: “Là 103, Trương Vân Nham.”

Trong tòa nhà ba tầng, ngoài bệnh nhân 203 và 303 không xuất hiện phía cửa sổ vì hôn mê, còn có bệnh nhân 103.

Bệnh nhân 103 mắc bệnh về tim, đúng thực là nguy cơ trở nặng của căn bệnh này cao hơn so với những bệnh nhân khác. Nhưng lúc này, bệnh nhân

103 không xuất hiện sau cửa sổ, chỉ có Trương Vân Nham đứng đó nhìn viện trưởng Chu một cách sợ hãi và lo lắng.

Lâm Dị không trả lời hẳn, Tần Châu đang mải suy nghĩ nên không phát hiện Lâm Dị có gì đó kỳ lạ, hẳn đặt một tay lên lưng Lâm Dị, cố gắng hạ người của cậu xuống thấp nhất có thể, để đảm bảo rằng vườn cỏ có thể che được cho cậu.

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu nói: “Vì sao Khuất Gia Lương lại chết? Là bởi vì cậu ta rời khỏi phòng. Vậy tại sao lão quản lý chung cư lại biết được điều này chứ? Bởi vì ở đó có gắn camera.”

Lâm Dị vẫn không trả lời.

Tần Châu dán mắt vào cửa sổ phòng 103 nên hẳn không để ý tới sự im lặng của Lâm Dị. Tiếp tục: “Nơi này không có camera, vậy viện trưởng Chu biết tình trạng bệnh nhân trở nặng bằng cách nào chứ?”

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu quay đầu nhìn Lâm Dị: “Em có nhớ ngày phỏng vấn viện trưởng Chu đã nói gì không?”

‘Một khi phát hiện tình trạng bệnh nhân trở nặng, phải báo cáo lại cho tôi ngay lập tức.’

Đây là nguyên văn lời viện trưởng Chu đã nói.

Tần Châu tưởng rằng mình sẽ nghe được câu trả lời của Lâm Dị, quy tắc tử vong là khiến bệnh tình của bệnh nhân trở nặng, nhưng cần có thêm một điều kiện nữa kèm theo: thông báo cho viện trưởng Chu.

Ở giường bệnh mỗi phòng đều có chuông gọi, nhưng hộ lý đã ở cạnh bệnh nhân cả ngày rồi, vậy thì chuông đó là gọi tới ai.

Viện trưởng Chu.

Tần Châu tưởng rằng mình có thể nghe thấy Lâm Dị nói ra đáp án này.

Nhưng hẳn lại không nghe được.

Lâm Dị im lặng, Tần Châu cau mày nhìn cậu, lúc này hẳn mới nhạy bén nhận ra Lâm Dị có gì đó không ổn, vẻ mặt đờ đẫn của Lâm Dị và con ngươi sẫm đen trong hốc mắt khiến Tần Châu có cảm giác, cậu không còn là một chú nai con nữa, mà giống vực sâu vô tận.

“Lâm Dị?” Tần Châu nhìn cậu.

Lâm Dị chậm rãi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt nghi hoặc và đầy lo lắng của Tần Châu.

Chương 61: Quái vật 16-8

Tôi sẽ đưa em thoát khỏi đây-

Chương 61: Quái vật 16-8

Hai người nhìn nhau không quá hai giây, Tần Châu còn chưa kịp hiểu Lâm Dị đang xảy ra chuyện gì thì chợt nhận thấy cậu đang có ý định đứng dậy.

Hắn lại tiếp tục dùng sức đè Lâm Dị trở lại vị trí cũ.

Nhưng động tác này vừa mới nảy thôi trông rất đơn giản bỗng nhiên trở nên khó khăn hơn, giống như thứ Tần Châu vừa trấn áp ban đầu đang là con thỏ bỗng hoá thành thú dữ.

Cho dù lực tay của Tần Châu có khoẻ đến mấy, muốn áp chế một con dã thú cũng rất khó khăn.

Phía sau toà nhà ba tầng, bệnh nhân vẫn đang đứng ở đó, viện trưởng Chu đứng cách bọn họ một đoạn chứ chưa tiến hẳn vào toà nhà ba tầng. Chỉ cần hai người điều chỉnh lại tư thế cúi thấp người này một chút thôi, sẽ rất dễ bị phát hiện, huống chi Lâm Dị còn đang muốn đứng hẳn dậy.

Tần Châu đành phải dùng thêm sức, nhưng dường như chẳng ăn thua gì với Lâm Dị, cậu nhanh chóng thoát khỏi tay hắn dễ như trở bàn tay.

Sau khi thất bại, Tần Châu thấy Lâm Dị sắp sửa đứng dậy, ngay giây tiếp theo, hắn đột ngột lao về phía Lâm Dị, bởi vì tốc độ quá nhanh nằm ngoài phản ứng của Lâm Dị, cho nên đã thành công đè được Lâm Dị dưới người mình.

Tần Châu kê một tay sau đầu cậu, mặc cho mu bàn tay bị tổn thương do phải tiếp xúc với mặt đất gồ ghề, hắn cúi người xuống trấn áp Lâm Dị, ngăn cản cậu đẩy ngã mình.

Bất chợt một bàn tay đặt lên vai, Lâm Dị tóm lấy vai hắn, kẹp chặt.

Tần Châu dường như có thể nghe được tiếng xương cốt của mình bị Lâm Dị bóp chặt đến mức kêu 'răng rắc', hắn 'shh' lên một tiếng, cúi đầu nhìn Lâm Dị đang nằm bên dưới người mình.

"Nhóc thiên tài, để tôi nhắc nhở em thêm lần nữa, người tham gia giết người tham gia là vi phạm quy tắc đấy."

Không biết Lâm Dị nghe lọt được từ nào trong lời nói của hắn, Tần Châu cảm thấy lực bóp trên bả vai mình dần yếu đi.

Mặc dù đã giải quyết xong nguy cơ xương cốt bị bóp nát, nhưng Lâm Dị vẫn không buông tay, ngược lại cậu đè lòng bàn tay lên bả vai Tần Châu, có ý định đẩy Tần Châu xuống.

Nhưng trước khi kịp làm vậy, Tần Châu đột nhiên dùng tay còn lại che kín mắt Lâm Dị.

Tại cuộc họp sau khi kết thúc Thế giới Quy tắc 2-6, Âu Oánh đã từng đề cập đến sự kỳ lạ của Lâm Dị, cô nói mỗi lần Lâm Dị căng thẳng đều sẽ rơi vào trạng thái lạc trong cõi thần tiên.

Bản thân Lâm Dị cũng thừa nhận điều này.

Âu Oánh nói lúc đó Lâm Dị như người mất hồn trở về phòng, mặc kệ cô và Trình Dương có gọi cậu thế nào, Lâm Dị cũng không trả lời, ngược lại cậu chỉ leo lên giường rồi nhắm mắt lại.

Sau khi Lâm Dị nhắm mắt, mọi thứ trở về bình thường.

Bây giờ Tần Châu đang che kín mắt Lâm Dị, hắn có thể cảm nhận được đôi mắt Lâm Dị đang nhắm lại, lông mi cọ vào lòng bàn tay hắn gây ra cảm giác hơi ngứa ngứa.

“Đừng căng thẳng.” Giọng nói của Tần Châu vang lên nhẹ nhàng nhưng kiên định, hắn nhìn Lâm Dị nói: “Tôi cam đoan với em, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì cả, tôi sẽ đưa em thoát khỏi đây.”

Tần Châu cảm nhận được lông mi cọ vào lòng bàn tay mình khẽ run lên.

Lâm Dị vẫn đáp lại lời cam đoan của Tần Châu bằng sự im lặng, tuy bàn tay vẫn đặt trên bả vai hắn nhưng không còn ý định đẩy hắn ra nữa. Biểu cảm thờ ơ cuối cùng cũng có sự thay đổi, đôi môi cậu mím lại, cơ thể trở nên căng cứng.

Lâm Dị đã trở lại.

Nhưng vừa mới quay trở lại đã phải gặp tình cảnh như này, khiến Lâm Dị có chút hoảng sợ.

Chưa nói đến việc Tần Châu có phát hiện ra sự tồn tại của ‘nó’ hay không, bị Tần Châu đè nặng thế này, Lâm Dị có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể và tiếng trái tim đập của hắn

A a a a a, chết tiệt, sao mày lại xuất hiện đúng lúc này vậy hả?

Mặc dù thâm tâm cậu đang thầm gào thét, nhưng trên mặt lại không dám thể hiện cảm xúc gì ra, tốt hơn hết bây giờ nên tiếp tục giả vờ, thứ nhất có thể giải quyết được nỗi xấu hổ lúc này, thứ hai là để biết Tần Châu có nghi ngờ gì cậu hay không.

Thấy Lâm Dị không còn phản kháng nữa, Tần Châu hỏi: “Cảm thấy ổn hơn chưa?”

Lâm Dị tiếp tục im lặng.

Tần Châu nói: “Căn phòng ở tầng hai có mười chiếc bình thủy tinh, trong đó có tám chiếc chứa kỳ nhông mexico, sao biển, kỳ giông, giun dẹp, thủy tức, hải sâm, sao rổ và bạch tuộc biến hình. Còn lại hai chiếc trống rỗng. Tôi đoán ban đầu nó chứa giun đất và sứa lược, đây đều là những động vật tái sinh. Nếu những động vật này là đạo cụ cho để hoán đổi cơ thể thì tại sao lại có mười chiếc bình thủy tinh? Chúng ta chỉ có chín người mà thôi, nhóc thiên tài, em nghĩ sao.”

Lâm Dị: “...”

Lâm Dị nghĩ có lẽ Tần Châu đã phát hiện được gì đó rồi.

Tần Châu buông lỏng tay, nhìn chăm chăm Lâm Dị nói: “Phản ứng khi gặp căng thẳng của mỗi người là khác nhau. Đừng cho rằng đó là khiếm khuyết của bản thân mà xấu hổ.”

Lâm Dị bất đắc dĩ mở to mắt, gặp phải ánh mắt của Tần Châu thì lại cuống quýt quay đầu đi: “Ừm.”

Sau khi chắc chắn Lâm Dị không còn ý định đứng dậy nữa, Tần Châu mới nói: “Nhóc thiên tài, phiền em nhấc đầu lên một chút.”

Lâm Dị: “Dạ? À!”

Cậu nhanh chóng nhấc đầu lên, Tần Châu rút bàn tay kê dưới đầu cậu ra.

Lâm Dị nhìn thấy mu bàn tay Tần Châu bị rách toạc chảy máu.

Cậu cảm thấy rất áy náy: “Đàn anh, cái đó, em...”

Tần Châu phẩy phẩy tay hai lần, bàn tay kê ở dưới đầu Lâm Dị có chút tê mỏi. Sau khi đỡ hơn, hắn cũng không đề Lâm Dị nữa.

Tần Châu ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà ba tầng, viện trưởng Chu đã đi vào

trong, thuận lợi tiến tới phòng 103.

Lúc Tần Châu đang quan sát, viện trưởng Chu đi tới bên cửa sổ rồi kéo rèm lại.

Hắn lại nhìn sang những phòng bệnh khác, sau khi viện trưởng Chu tiến vào tòa nhà, những bệnh nhân khác cũng lần lượt trở lại giường của mình.

Lâm Dị ở bên cạnh giờ mới từ dưới đất bò dậy, ngoan ngoãn ngồi xổm bên cạnh hắn.

Tần Châu liếc nhìn Lâm Dị, cậu vẫn cúi gằm mặt không dám nhìn hắn.

Hắn khẽ mỉm cười, sau đó nói: “Đạo cụ đêm nay, hắn là bạch tuộc.”

Bình thủy tinh mà Tần Châu đập vỡ chứa bạch tuộc, hắn nói: “Ngoài việc có chín người tham gia nhưng lại có tận mười loại động vật tái sinh, còn có một điểm đáng ngờ khác. Động vật tái sinh là công cụ quan trọng trong việc hoán đổi sinh mệnh, nhưng chỉ cần một loại giun đất là đủ rồi mà, tại sao lại cần chuẩn bị tới tận mười loại động vật tái sinh khác nhau chứ? Hơn nữa giun đất đã được sử dụng trên người Trịnh An Kiến. Trong số mười loại, chỉ có giun đất là cần tới bùn đất, tại sao viện trưởng Chu còn cần phải đào thêm đất trong vườn cỏ nữa? “

Lâm Dị chẳng nghĩ nổi được đáp án, bèn đưa mảnh giấy mình viết lúc ở trong nhà xác cho Tần Châu. May mà cậu có viết một tờ giấy, chứ bây giờ cậu thực sự rất ngại phải giao tiếp với Tần Châu luôn.

Tần Châu nhanh chóng xem qua tờ ghi chú của cậu, sau đó nói: “Nhóc thiên tài, chừng này manh mối chắc là đủ rồi, lần này chúng ta hoán đổi nhiệm vụ đi.”

Lâm Dị: “Gì ạ?”

Tần Châu nói: “Em tìm tuyến chính của Thế giới Quy tắc 16-8 đi, để tôi tìm quái vật 16-8 cho.”

Tần Châu dạy Lâm Dị cách để tìm được tuyến chính: “Tương tự ba vấn đề mà tôi vừa nêu, em hãy thu thập tất cả manh mối lại rồi chọn ra những điểm đáng ngờ, với mỗi điểm đáng ngờ đó hãy đặt ra từ ba đến năm giả thuyết, càng nhiều càng tốt. Đừng lo về tính logic, vô lý đến mức nào cũng được. Sau đó tiếp tục loại trừ những giả thuyết bất khả thi. Rồi kết nối những giả thuyết còn sót lại, khả năng cao sẽ tìm được đáp án đúng. Cuối cùng việc cần làm là kiểm chứng câu trả lời.”

Lâm Dị gật đầu, sau đó hỏi: “Đàn anh, có phải trong lòng anh đã có đáp án về quái vật 16-8 rồi đúng không?”

Tần Châu nói: “Dựa vào quy tắc tử vong mà em tìm được.”

Lâm Dị hiểu rõ: “Ôn Hiểu Phương?”

Quái vật sẽ không để quy tắc tử vong tìm đến chúng, nhưng tình trạng bệnh tình của bệnh nhân trở nặng lại là điều không ai có thể kiểm soát được, kể cả quy tắc tử vong còn một điều kiện nữa là rung chuông, nhưng cách an toàn nhất để tránh được quy tắc tử vong là chăm sóc bệnh nhân sao cho bệnh tình của họ luôn ổn định.

Trong số chín bệnh nhân, người có tình trạng ổn định nhất là bệnh nhân 202. Bệnh nhân 202 – người từng thất bại trong phẫu thuật thẩm mỹ, thực ra ngay từ đầu trông đã có vẻ hơi lạc quẻ so với những bệnh nhân khác rồi, mà Ôn Hiểu Phương chính là hộ lý chăm sóc bệnh nhân 202.

Tần Châu gật đầu, sau đó nói: “Đến lúc trở về rồi.”

Cả hai đã ở bên ngoài quá lâu, cũng gần đến giờ bệnh nhân 203 và bệnh nhân 303 tỉnh lại. Nếu bọn họ vẫn chưa tỉnh lại thì có thể là do chức năng cơ thể quá kém, như vậy phải mau chóng tìm cách chữa trị, nếu bệnh nhân chết thì sẽ tương đương với việc bọn họ giết chết NPC.

Cũng giống như nếu một người tham gia giết một người tham gia khác, nếu NPC chết vì bọn họ, thì ắt bọn họ cũng sẽ bị trừng phạt.

Hai người bí mật trở về phòng của mình, sau khi Lâm Dị trở về phòng 203, cậu bỗng khựng lại. Dấu vết do cậu để lại lúc dùng ether đánh mê bệnh nhân 203 đã biến mất, nhớ lại lúc này Tần Châu có bảo hắn đã quay lại chỗ này...

Tần Châu thay cậu dọn dẹp.

Lâm Dị sờ mũi.

Đúng là một đàn anh đáng tin cậy.

Cậu đến kiểm tra bệnh nhân 203. Hơi thở của bệnh nhân 203 đã ổn định hơn rất nhiều. Lâm Dị mở rộng cửa sổ để không khí trong lành tràn vào phòng nhiều hơn.

Vừa dứt động tác, bỗng tiếng gõ cửa phòng vang lên.

Lâm Dị vốn định làm ngơ, nhưng tiếng gõ cửa cứ vang mãi không ngừng.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, hỏi: “Ai?”

“Thời Toàn.” Giọng của Thời Toàn từ ngoài cửa truyền vào.

Lâm Dị hỏi: “Có chuyện gì?”

Thời Toàn hỏi: “Có gì để ăn không? Tôi đói quá.”

Lâm Dị cảm thấy kỳ quái, tự dưng nửa đêm nửa hôm lại đi tìm đồ ăn, nhưng đúng lúc cậu đang muốn xác nhận một thứ trên người Thời Toàn. Bà lão 102 có một lỗ kim khoảng 8 mm trên đỉnh đầu, cậu muốn biết liệu Thời Toàn có như vậy hay không.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, quyết định mở cửa, lần trước đi leo núi, bệnh nhân 203 xin viện trưởng Chu một ít đồ ăn, Lâm Dị cũng chẳng ăn nên đã mang về.

Dù sao cậu cũng biết quy tắc tử vong và đã có suy đoán về con quái vật 16-8 rồi, Lâm Dị đánh cược, đi tới mở cửa.

Hai mắt Thời Toàn sáng lên: “Có sao? Có gì ăn sao?”

“Để tôi lấy cho cô.” Dáng người Lâm Dị khá cao, lúc cậu nói, ánh mắt vừa nhìn xuống đỉnh đầu của Thời Toàn. Nhưng vì tóc cô khá dày nên cũng chẳng rõ là có lỗ kim hay không.

Lâm Dị đưa bánh mì đưa cho cô, nói: “Trên đầu cô có gì kìa?”

Thời Toàn sờ sờ đầu, sao đó nhìn xuống tay mình: “Làm gì có.”

Lâm Dị nói: “À, tôi nhìn nhầm.”

Thời Toàn xé bánh mì ăn trước mặt Lâm Dị, nhưng vẻ mặt của cô ta nhìn trông có vẻ không thỏa mãn được cơn đói bằng việc ăn bánh mì.

“Tôi...” Lâm Dị nói: “Tôi đi ngủ trước nhé.”

Thời Toàn vẫn đứng ở ngoài cửa không nhúc nhích, trong miệng nhai nhồm nhoàm: “Ừa.”

Lâm Dị đóng cửa lại, nhìn sang bệnh nhân 203 một lượt sau đó trở lại phòng bệnh, nằm xuống chiếc giường hẹp.

Lúc Thời Toàn sờ tóc, Lâm Dị nhìn thấy trên đỉnh đầu của cô có hai lỗ kim.

Cậu không hiểu vì sao bà lão 102 chỉ có một lỗ kim trên đỉnh đầu, trong khi Thời Toàn lại có hai tận hai lỗ.

Tối nay đúng là đã phát hiện được rất nhiều manh mối phức tạp.

Bất chợt Lâm Dị nghĩ tới phương pháp Tần Châu dạy cho mình, cậu quyết định áp dụng nó vào thực tiễn.

Đầu tiên cậu thử tìm ra những điểm đáng ngờ rồi đặt giả thuyết cho câu hỏi của Tần Châu.

Tại sao chỉ có chín người tham gia mà lại có tận mười chiếc bình thủy tinh?

Giả thuyết 1: Có mười người tham gia

Giả định 2: Đạo cụ dự phòng nếu thất bại

Giả thuyết 3: Viện trưởng Chu tự chuẩn bị cho chính mình

Một con giun đất là đủ rồi, tại sao còn phải chuẩn bị tới tận mười loại động vật tái sinh khác nhau làm gì?

Giả thuyết 1: Viện trưởng Chu có sở thích tìm kiếm cái lạ

Giả thuyết 2: Viện trưởng Chu mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nên số tròn chục

Giả thuyết 3: Viện trưởng Chu đang thử nghiệm xem loại động vật tái sinh nào có tác dụng hơn

Gần như thời điểm Lâm Dị đưa ra giả định cho hai câu hỏi này, cậu đã loại bỏ luôn những điều không thích hợp

Hai nghi vấn còn sót lại tình cờ đều là giả thuyết thứ ba. Ghép lại với nhau sẽ là: Viện trưởng Chu đang thử nghiệm xem loại động vật tái sinh nào có tác dụng, một trong mười loại tái sinh còn lại đó sẽ là của viện trưởng Chu.

Nhưng rõ ràng là có một nghịch lý trong kết luận này, nếu sử dụng động vật tái sinh cho bệnh nhân thì mỗi lần như vậy sẽ hao hụt dần, vì thế nên Tần Châu mới nhìn thấy hai chiếc bình thủy tinh trống rỗng, ban đầu ở đó chứa là giun đất và sữa lược.

Nếu như viện trưởng Chu phát hiện trong quá trình thí nghiệm phát hiện một loại động vật tái sinh nào đó có ích, chẳng hạn như giun đất, nhưng gã đã sử dụng nó trên người Trịnh An Kiến rồi, nếu muốn sử dụng lại thì phải làm sao chứ?

Lâm Dị lập đưa ra giả thuyết cho nghi vấn thứ ba của Tần Châu.

Vì sao viện trưởng Chu lại phải đào đất trong vườn cỏ?

Giả thuyết 1: Có niềm yêu thích đặc biệt với bùn đất

Giả thuyết 2: Để tìm thêm giun đất

Giả thuyết 3: Cung cấp cho giun đất đang sống trong cơ thể của Trịnh An Kiến.

Giả thuyết 1 nhanh chóng bị Lâm Dị bác bỏ, nếu viện trưởng Chu có sở thích đặc biệt với bùn đất, khiến gã thức khuya để đào đất trong vườn cỏ, thì khi trò chuyện với Lâm Dị, gã sẽ không nói về lịch sử mà là bàn chuyện liên quan đến thổ nhưỡng. Có vẻ viện trưởng Chu yêu thích lịch sử hơn thổ nhưỡng.

Giả thuyết 2 cũng bị loại bỏ ngay lập tức, giun đất thích sống ở nơi đất ẩm, tối xốp, giàu chất hữu cơ, còn vườn cỏ hàng ngày tiếp xúc trực tiếp với ánh nắng mặt trời, đất cằn cỗi, nhiệt độ quá cao, không thích hợp cho giun đất sống.

Vì vậy, còn lại giả thuyết thứ ba.

Lâm Dị nhớ lại sự kỳ lạ của Trịnh An Kiến, ăn lá trà để qua đêm, sợ ánh sáng.

Nếu viện trưởng Chu đào đất từ bãi cỏ rồi cho Trịnh An Kiến dùng, thì miếng thịt của bệnh nhân 101 mà gã cắt ra hẳn là chuẩn bị cho Thời Toàn.

Sửa lược là động vật ăn thịt.

Chẳng trách Thời Toàn không có hứng thú với bánh mì.

Nghĩ đến đây, Lâm Dị đột nhiên ngồi dậy.

Nếu thịt của bệnh nhân 101 được chuẩn bị cho Thời Toàn thì tại sao Thời Toàn vẫn còn đói?

Có phải vì viện trưởng Chu đi tìm Trương Vân Nham và bệnh nhân 103 nên chưa có thời gian cho Thời Toàn ăn không?

Nếu không được ăn thì Thời Toàn sẽ thế nào?

Sắc mặt Lâm Dị cứng đờ.

Sấn mồi.

Chương 62: Quái vật 16-8

Zopiclone-

Chương 62: Quái vật 16-8

Lâm Dị lập tức nhảy xuống chiếc giường hẹp, bệnh nhân 203 vẫn chưa tỉnh lại, cậu nhìn về phía trước cửa phòng bệnh, chỉ thấy một luồng sáng xanh nhàn nhạt xuyên qua khe hở dưới cửa.

Sửa lược có xúc tu ánh màu cầu vồng, khi loài sinh vật này sẵn mồi, nó sẽ dùng các xúc tu có răng cưa để quấn lấy con mồi rồi cắt đứt một miếng thịt to dùng trên người chúng.

Mà bây giờ những chiếc xúc tu ấy đang dần dần chui vào từ dưới khe hở dưới cửa.

Lâm Dị lùi lại vài bước, tập trung nhìn những chiếc xúc tu đang vươn vào kia, may mà mấy chiếc xúc tu này không quá dài, chưa thể hoàn toàn chui vào trong phòng bệnh được.

Nó chỉ vào được một nửa, sử dụng dây thần kinh cảm giác để dò xét mọi nơi trong không gian.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào những chiếc xúc tu này.

Nếu Thời Toàn xuất hiện ở phòng 203 để săn mồi...

Vậy cô ta muốn ăn ai? Nói cách khác, đối tượng mà cô ta có thể ăn là ai?

Là bệnh nhân 203 hay cậu?

NPC chỉ có thể giết người vào ban đêm, chỉ khi những người tham gia vi phạm quy tắc tử vong. Nhưng bây giờ Thời Toàn có được coi là NPC không? Cô ta đã chết nhưng lại chưa chết hoàn toàn, cơ thể của cô ta vẫn còn sống. Lúc Lâm Dị đưa bánh mì cho cô ta, nhận thấy cô vẫn còn hơi thở.

Người tham gia không thể giết người tham gia, cũng không thể giết NPC được, nhưng Thời Toàn vẫn được coi là người tham gia chứ? Khả năng cao là không, cô ta còn chẳng nghĩ đến việc làm thế nào để rời khỏi Thế giới Quy tắc, thậm chí là không còn sợ hãi ban đêm, chạy đi tìm kiếm đồ ăn

Thời Toàn tồn tại như một xác sống, Lâm Dị cũng không xác định được bây

giờ cô ta là thứ gì. Nhưng có một điều chắc chắn, đây là Thế giới Quy tắc 16-8, và những thứ tồn tại trong Thế giới Quy tắc nhất định phải có lợi cho quái vật 16-8.

Ví dụ, trong tình huống mà tất cả những người tham gia đều biết rằng việc tách khỏi bệnh nhân là nguy hiểm, quái vật 16-8 ẩn náu trong số họ chắc chắn sẽ không tách khỏi bệnh nhân.

Vì vậy, giá trị lớn nhất của xác sống đối với con quái vật 16-8 là giúp nó tiêu diệt những người tham gia đang cố gắng phá hủy Thế giới Quy tắc.

Quái vật 16-8 biết mọi thứ về nơi này, đồng thời nó cũng biết thói quen của những loài động vật tái sinh, chỉ cần một chút mưu mô, nó có thể dễ dàng giải quyết những kẻ phiền toái

Ví dụ, ném một miếng thịt đến trước phòng 203 là có thể thu hút Thời Toàn trong trạng thái sửa lược đến đây.

Những miếng thịt béo bở mà nó ăn có lẽ là người cuốn vào Thế giới Quy tắc 16-8.

Tuy nhiên, Lâm Dị không hề cảm thấy mình bị quái vật 16-8 nhắm tới, từ lúc bước vào Thế giới Quy tắc 16-8, cậu và Tần Châu vẫn luôn giao tiếp bằng giấy ghi chú, cũng chẳng tiếp xúc gì với những người tham gia khác. Ngay đến phân đoạn giới thiệu bản thân lúc đầu cũng bị Tần Châu chặn lại.

Lâm Dị căn bản không hề quen biết những người tham gia khác, những người tham gia kia cũng chẳng quen gì cậu, có lẽ bọn họ thậm chí còn không rõ cậu tên gì.

Bởi vì không tiếp xúc nhiều, cho dù căn cứ vào quy tắc tử vong, cậu và Tần Châu đều không thể bảo đảm quái vật 16-8 chính là Ôn Hiểu Phương chăm sóc bệnh nhân 202. Như vậy, quái vật 16-8 ẩn náu trong số những người tham gia sẽ không thể phát hiện được rằng bọn họ đã thu được manh mối.

Mặc dù quái vật 16-8 có ký ức của người tham gia, nhưng Lâm Dị chưa từng có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ ở thế giới thực. Dựa vào thói quen quái vật thích giết người thông minh, nó sẽ giết Tần Châu trước, chứ không phải nhắm vào Lâm Dị.

Sở dĩ Thời Toàn đến phòng 203 xin đồ ăn có lẽ là vì ngửi thấy mùi gì đó ám vào người Lâm Dị lúc ở nhà xác, điều này đã thu hút Thời Toàn ở trạng thái sửa lược tới đây.

Hơn nữa, nhìn Thời Toàn, Lâm Dị luôn cảm thấy Thời Toàn vẫn chưa thực sự trở thành sửa lược, Trịnh An Kiến phải mất một ngày một đêm mới trở nên hơi giống giun đất, Thời Toàn thì mới chết đêm qua, hẳn là cần thêm thời gian để biến đổi hoàn chỉnh.

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng không hoàn toàn thả lỏng.

Nếu Ôn Hiểu Phương là quái vật 16-8, bệnh nhân cô chăm sóc là 202, ở ngay cạnh phòng cậu. Đêm nay Lâm Dị và Tần Châu rời khỏi tòa nhà ba tầng, gần như không gây ra tiếng động nào, nhưng Thời Toàn lại đến.

Lúc Thời Toàn đến phòng 203 có gây ra tiếng động. Nếu Ôn Hiểu Phương là quái vật 16-8 thì cô hẳn sẽ biết được mùi thịt có thể thu hút Thời Toàn ở trạng thái sửa lược, và cũng có thể nghe thấy tiếng ồn mà Thời Toàn gây ra bên ngoài phòng 203.

Ôn Hiểu Phương chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Lâm Dị nhìn những chiếc xúc tu đang ngo nguậy trong không trung một lúc rồi quay người trở về căn buồng.

Nếu xác sống chỉ săn mồi những người tham gia thì cậu không nên đến gần xúc tu. Sửa lược về cơ bản dựa vào hệ thống xúc giác của các xúc tu để di chuyển, nếu Lâm Dị đứng ở trước cửa càng lâu, các xúc tu mà Thời Toàn đưa vào phòng bệnh có thể cảm nhận được mùi cơ thể của cậu và sẽ không chịu rời đi.

Lâm Dị lại ngồi xuống chiếc giường hẹp, tạm thời cậu không lo Thời Toàn xông vào phòng, nếu không lúc cậu mở cửa, Thời Toàn có thể trực tiếp xoi cậu luôn rồi.

Cậu đoán là do Thời Toàn đói quá, nên mới không ngừng dùng xúc tu để thăm dò, đợi mùi của cậu tiêu tán dần trong không gian, Thời Toàn sẽ rời đi.

Quả nhiên, không lâu sau đó Thời Toàn rời khỏi đây.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân rời đi của Thời Toàn, Lâm Dị nằm phịch xuống giường.

Tình hình hiện tại có hơi tệ và khá cấp bách. Người chết mỗi đêm sẽ biến đổi thành động vật tái sinh, thời gian chết càng lâu thì việc biến đổi sẽ càng hoàn thiện, khi những người tham gia đó hoàn toàn biến đổi thành động vật tái sinh thì sẽ như thế nào? Giống như những cảnh kinh dị trong mấy bộ phim điện ảnh Lâm Dị từng coi.

Cậu nhớ Tần Châu từng nhắc đến mười loại động vật tái sinh, trong mười loại này, đáng sợ nhất chính là kỳ giông, trong cơ thể của nó có chứa tetrodotoxin, độc tính rất mạnh, hơn nữa còn là động vật ăn thịt.

Lâm Dị nằm trên giường, nhẹ nhàng trở mình.

Cậu phải nhắc nhở Tần Châu về việc biến dị, nhưng sợ bệnh nhân 203 đột nhiên tỉnh dậy, lại lén lút đứng sau lưng cậu giống như hai đêm trước, Lâm Dị chỉ có thể đợi bệnh nhân 203 tỉnh lại rồi ngủ thiếp đi, sau đó sẽ viết lại tình hình vào giấy, ngày hôm sau tìm cách đưa nó cho Tần Chu.

Lâm Dị nhắm mắt rồi nhớ lại những manh mối mà mình đã phát hiện được cho tới thời điểm hiện tại.

Bởi vì không biết khi nào viện trưởng Chu sẽ động đến kỳ giông, cho nên ưu tiên hàng đầu bây giờ là tìm ra tuyến chính của Thế giới Quy tắc 16-8 càng sớm càng tốt.

Cậu tổng hợp tất cả manh mối, bao gồm lưới sắt điện cao áp giăng ở sườn núi, chín bệnh nhân, mười loại động vật tái sinh, lịch sử mà viện trưởng Chu từng nói đến, lỗ kim trên đầu của thi thể bệnh nhân, hai lỗ kim trên đỉnh đầu của Thời Toàn...

Từng chút một, tuyến chính sơ bộ dần dần hiện lên trong đầu Lâm Dị.

Chín bệnh nhân trong viện điều dưỡng biết khả năng của viện trưởng Chu nên đã đến viện điều dưỡng này để nhận 'điều trị'. Viện trưởng Chu dùng mức lương cao để thu hút các hộ lý đến đây rồi trở thành cơ thể mới cho bệnh nhân, quá trình này sẽ mất rất nhiều thời gian, dù sao bệnh nhân 203 đã ở viện điều dưỡng được nửa năm rồi.

Đây là bí mật của viện trưởng Chu và các bệnh nhân.

Lâm Dị nhớ tới một câu nói: Cấy ghép ký ức của một người cho một người khác, nghĩa là cấy ghép kiến thức văn hóa, cảm xúc tình cảm, kinh nghiệm sống từ người này qua người khác, tương đương với việc kéo dài sự sống.

Vì vậy, sau khi viện trưởng Chu tìm được cơ thể mới cho bệnh nhân, chờ đến khi cơ thể bệnh nhân kiệt quệ, gã sẽ đâm một cây kim dài 8 mm vào đỉnh đầu của họ, chiết xuất 'protein trí nhớ' chứa đựng trong não, sau đó tiêm vào cơ thể mới.

Vậy tại sao trên đỉnh đầu của cơ thể mới lại có tận hai lỗ kim? Một là tiêm protein ghi nhớ, hai là tiêm gen động vật tái sinh.

Gen là DNA, phân bố chủ yếu trong nhân tế bào, bộ não con người có số lượng tế bào lớn nhất, lên tới 14 tỷ đến 16 tỷ.

Đây chính là lời giải thích vì sao lại có hai lỗ kim trên đỉnh đầu của cơ thể mới.

Có lẽ điều mà bệnh nhân mong muốn không phải sự kéo dài sinh mạng mà là sự bất tử, bọn họ muốn sử dụng gen của động vật tái sinh để thay đổi gen của chính mình.

Nhưng các bệnh nhân lại không hề biết rằng, thực chất bọn họ chỉ là đối tượng thử nghiệm cho “sự sống vĩnh cửu” của viện trưởng Chu mà thôi.

Sau khi tuyến chính sơ lược được hình thành, cũng kéo theo nhiều điểm nghi vấn.

Lâm Dị sắp xếp lại từng chút một.

Đánh giá từ cuộc trò chuyện với viện trưởng Chu, có vẻ gã là Tấn Huệ Đế và Lý Hoảng. Tấn Huệ Đế sinh năm 259 và mất năm 307. Cho dù Tấn Huệ Đế là cuộc đời đầu tiên của viện trưởng Chu, thì gã cũng phải sống tới hàng nghìn năm rồi.

Vào thời điểm đó, không hề có công nghệ chiết xuất protein trí nhớ, viện trưởng Chu không thể dựa vào nó để kéo dài tuổi thọ được, điều này có nghĩa viện trưởng Chu sở hữu những phương pháp khác để trường sinh bất tử. Nhưng nếu đã như vậy, tại sao viện trưởng Chu còn phải dùng bệnh nhân làm thí nghiệm ‘sự sống vĩnh cửu’ làm gì nữa?

Và còn những thi thể trong hòm lạnh của nhà xác thì sao?

Trước khi họ bước vào Thế giới Quy tắc 16-8, con quái vật 16-8 mà họ nhìn thấy là chính họ, nhưng điều này dường như không có mối liên hệ nào với tuyến chính mà họ có được vào hiện tại.

Lâm Dị đang định dựa theo phương pháp của Tần Châu đưa ra giả thuyết thì trong phòng bệnh bỗng vang lên tiếng gọi.

“Tiểu Lâm!”

Lâm Dị tiếp tục nằm im, chờ bệnh nhân 203 gọi mình mấy lần, Lâm Dị mới giả vờ vừa tỉnh giấc.

“Anh 203?” Lâm Dị bước ra khỏi căn buồng, dụi mắt hỏi: “Sao vậy?”

Bệnh nhân 203 nhìn Lâm Dị bằng cặp mắt u ám, Lâm Dị lại hỏi: “Anh 203,

anh thấy khó chịu ở đâu à?”

Bệnh nhân 203 nặng nề nói: “Cậu đã làm gì tôi?”

Lâm Dị khó hiểu: “Gì cơ?”

Bệnh nhân 203 nói: “Ai gõ cửa? Tại sao tôi lại nằm trên giường!”

“Gõ cửa?” Lâm Dị càng thêm bối rối, cậu nhìn về phía cửa phòng bệnh: “Có người gõ cửa hả?”

Bệnh nhân 203 lạnh lùng nói: “Không có sao?”

“Không có mà.” Lâm Dị nói: “Sau khi anh ngủ, tôi viết nhật ký xong thì cũng đi ngủ. Trước đó thì tôi cũng chẳng nghe thấy tiếng gõ cửa nào hết trơn. Về phần tại sao anh lại nằm trên giường, không phải anh vẫn luôn nằm ở đó hả?”

Bệnh nhân 203 vẫn im lặng, hẩn nhìn chăm chăm Lâm Dị bằng con mắt vẫn đục còn lại.

Lâm Dị hỏi: “Anh 203, anh gặp ác mộng sao?”

Bệnh nhân 203 cúi đầu: “Là mơ à?”

“Anh mơ thấy gì thế?” Lâm Dị hỏi hẩn.

Bệnh nhân 203 suy nghĩ một lúc rồi kể: “Tôi nằm mơ thấy có người gõ cửa, cậu chạy ra khỏi buồng rồi hỏi tôi có muốn mở cửa không. Tôi từ chối vì sợ đấy là hộ lý 303 đến gây phiền phức cho cậu, nhưng cậu lại đề nghị mở hé cửa coi thử. Tôi đồng ý. Nhưng sau khi cậu mở cửa rồi đóng lại, cậu nói rằng ngoài cửa không có ai. Cả hai nghi ngờ đấy là trò chơi khăm của hộ lý 303 nên quyết định lên tầng hỏi cho ra lẽ.”

“Nhưng tôi vừa xuống giường, đi đến cửa thì lại bất tỉnh.” Lúc bệnh nhân 202 nói lời này, hẩn ngẩng đầu nhìn Lâm Dị: “Sau đó tôi nằm trên giường bệnh rồi.”

Lâm Dị thở dài: “Là mơ trong mơ hả.”

“Ừ...” Bệnh nhân 203 cũng thở dài nói: “Từ lúc biến thành bộ dạng này, đã nhiều năm tôi không còn nằm mơ.”

“Không sao, chỉ là mơ thôi mà.” Lâm Dị hỏi hẩn: “Cơ thể anh có thấy khó chịu gì không?”

“Cậu nói thế làm tôi cảm thấy có chút khó chịu, đầu hơi choáng, tay chân cũng rã rời.” Bệnh nhân 203 chỉ vào đầu giường tủ: “Tiểu Lâm, cậu giúp tôi

lấy thuốc trong ngăn kéo tủ thứ hai nhé. “

“Được.”

Lâm Dị đi tới mở ngăn kéo ra, sau khi nhìn thấy thứ thuốc ở trong đó, vẻ mặt lập tức cứng đờ.

Zopiclone.

Thuốc điều trị mất ngủ, khiến bạn chìm vào giấc ngủ nhanh chóng.

Giọng nói u ám của bệnh nhân 203 vang lên bên tai: “Tối nay tôi vẫn chưa uống thuốc, Tiểu Lâm, cậu nghĩ tại sao tôi lại ngủ quên?”

Chương 63: Quái vật 16-8

Tất cả những gì cậu có thể làm là kêu một tiếng ‘đàn anh’-

Chương 63: Quái vật 16-8

Lâm Dị nhẹ nhàng chạm vào ngăn kéo, nó trơn đến mức lúc cậu vừa đưa tay đụng vào nó đã trượt vào trong. Nhưng không biết có phải vì đứng ở gần hay không mà cậu vẫn có thể nghe được tiếng ngăn tủ bị kéo vào.

Mấy đêm qua, Lâm Dị đều chờ đến khi hô hấp của bệnh nhân 203 trở nên đều đặn, đoán rằng hẳn đã ngủ rồi mới bắt đầu công việc của mình.

Nếu bệnh nhân 203 có triệu chứng mất ngủ và phải dùng tới thuốc trị mất ngủ như Zopiclone để chìm vào giấc ngủ thì không có lý do gì mà cậu chỉ nghe thấy tiếng thở đều của bệnh nhân mà lại không nghe được tiếng kéo tủ.

Bệnh nhân 203 đang lừa cậu.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Lâm Dị đưa tay lấy Zopiclone từ ngăn kéo ra.

Cậu giả vờ không biết tác dụng của Zopiclone, ngược lên đọc phần giới thiệu về thuốc, sau đó ngạc nhiên nhìn bệnh nhân 203: “Anh 203, đây là thuốc ngủ à? Sao anh không nói với tôi anh bị mất ngủ.”

Không đợi bệnh nhân 203 trả lời, Lâm Dị tiếp tục hỏi: “Còn loại thuốc anh thường uống thì sao?” Cậu lại kéo ngăn tủ ra lần hai: “Sao tôi không thấy nhỉ? Tôi còn tưởng ý anh muốn nói là loại thuốc anh hay uống có tác dụng phụ gây ra buồn ngủ đấy.”

Quy tắc tử vong là phải bấm chuông gọi sau khi tình trạng của bệnh nhân trở nặng.

Với tiền đề là bệnh tình trở nặng, Lâm Dị đoán vì bệnh nhân và viện trưởng Chu đều đang che giấu bí mật hoán đổi cơ thể với các hộ lý, cho nên hẳn là các bệnh nhân đều biết để cơ hội để viện trưởng Chu có thể hoán đổi cơ thể cho bọn họ là tình trạng cơ thể của bọn họ phải trở nặng.

Vì vậy, bệnh nhân không được dùng thuốc để kiểm soát tình trạng bệnh của mình.

Lâm Dị đánh cược, bệnh nhân 203 sẽ không muốn cậu can thiệp vào kế hoạch thay đổi cơ thể của hắn đầu.

Lâm Dị đứng dậy, có chút ách náy nhìn bệnh nhân 203: “Anh 203, tôi thất trách quá. Anh uống hết thuốc rồi mà tôi chẳng biết gì cả. Giờ tôi sẽ lập tức đi tìm viện trưởng Chu để kê thuốc cho anh.”

Dứt lời, cậu vừa định bước ra khỏi cửa.

“Tiểu Lâm.” Về mặt u ám của bệnh nhân 203 lập tức tiêu tan, hắn nhanh chóng vẫy tay gọi Lâm Dị trở lại: “Muộn thế này rồi, đừng làm phiền viện trưởng Chu nữa.”

“Chẳng lẽ anh mất ngủ là do không uống thuốc đúng giờ ư?” Lâm Dị lo lắng hỏi: “Anh nói cũng có lý, bây giờ cũng muộn rồi, nhưng nếu anh mà không uống thuốc thì...”

Bệnh nhân 203 vội vàng nói: “Không sao, không sao hết.” Lâm Dị có thể thấy hắn đang nóng lòng muốn kết thúc chủ đề này, bệnh nhân 203 nằm trên giường bệnh, nói với Lâm Dị: “Đi ngủ thôi.”

Lâm Dị do dự một lát: “Anh thật sự không sao chứ?”

Bệnh nhân 203: “Không sao mà.”

“Vậy được rồi.” Lâm Dị nói: “Anh 203, chúc anh ngủ ngon.”

Nhìn bệnh nhân 203 đã nhắm mắt, Lâm Dị trở lại căn buồng, nằm ngửa trên chiếc giường hẹp của mình.

Cậu lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nguy hiểm thật.

Không phải vì vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, mà là vì cậu phát hiện Zopiclone trong ngăn kéo. Chẳng hiểu sao loại thuốc này lại xuất hiện trong phòng bệnh, sự xuất hiện của nó chứng tỏ rằng bệnh nhân 203 mắc chứng mất ngủ.

Tiếng thở đều mà cậu nghe được trước đây đều là do bệnh nhân 203 giả vờ. Từ sau khi Lâm Dị được phân về phòng 203 là bệnh nhân 203 đều luôn chú ý đến từng cử chỉ hành động của cậu.

Nếu cậu không trộm ether mà lên ra ngoài tìm kiếm manh mối trong lúc bệnh nhân 203 đang ‘ngủ’, thì có lẽ bây giờ xác cậu lạnh ngắt luôn rồi đấy.

Nghĩ tới đây, Lâm Dị cảm giác cổ họng mình như nghẹn lại.

Vấn đề nguy hiểm tối nay đã được Lâm Dị vạch trần, cậu không trả lời trực tiếp câu hỏi của bệnh nhân 203, điều này có nghĩa là nguy hiểm vẫn chưa kết thúc, nó sẽ giống như xương cá mắc nghẹn ở cổ họng bệnh nhân 203, rồi dẫn đến nhiều vấn đề khác.

Tiếng thở đều đều lại truyền ra từ trong phòng bệnh, Lâm Dị biết bệnh nhân 203 đang cố ý giả vờ để khiến cậu hạ thấp cảnh giác.

Tình hình như vậy khiến cậu không dám rời khỏi giường để viết lời nhắn cho Tần Châu nữa, rất có thể lúc cậu vừa mới viết được một nửa, thì lúc quay người lại thấy bệnh nhân 203 ở ngay phía sau cậu.

Tiếng thở đều đặn vang lên trong chốc lát rồi đột ngột dừng lại, theo sau đó là tiếng sột soạt. Bệnh nhân 203 rời khỏi giường, lặng lẽ đi về phía căn buồng.

Lâm Dị lập tức nhắm mắt lại.

Tiếng bước chân sột soạt dừng lại bên trước chiếc giường hẹp, Lâm Dị cảm thấy một ánh mắt nặng nề đang nhìn vào mình.

Bệnh nhân 203 dường như đang xác nhận xem cậu đã ngủ hay chưa, thậm chí còn khẽ gọi tên Lâm Dị.

Sau khi không nghe thấy Lâm Dị trả lời, tiếng bước chân sột soạt tiếp tục hướng về phía cuối giường.

Lâm Dị lén lút mở hé mắt, bệnh nhân 203 đang tìm sổ bệnh án mà cậu dùng để ghi nhật ký.

Lâm Dị vốn cũng chẳng giấu sổ bệnh án đi nên bệnh nhân 203 rất nhanh đã tìm thấy. Sau khi tìm được, bệnh nhân 203 lại liếc về phía Lâm Dị, Lâm Dị lập tức nhắm mắt lại.

Cậu lại tiếp tục hé hé mắt lần nữa, bệnh nhân 203 đang lật sang trang thứ hai của cuốn sổ bệnh án, trong lòng Lâm Dị bắt đầu bồn chồn.

Lần này bệnh nhân 203 đọc rất chậm, như thể hẳn quyết tâm phải tìm ra được thứ gì đó từ nhật ký của Lâm Dị thì mới chịu bỏ qua.

Khi đọc đến nhật ký ngày thứ ba của Lâm Dị, bệnh nhân 203 mất khá nhiều thời gian. Đọc xong, hẳn lại tiếp tục lật từng trang một, cho dù những trang phía sau đó trắng tinh nhưng bệnh nhân 203 vẫn cẩn thận lật từng trang.

Cho đến khi lật đến một trang nào đó, bệnh nhân 203 mới dừng lại, ánh mắt lại rơi trên người Lâm Dị.

Lâm Dị nhắm mắt lại, lần này cậu không mở he hé mắt nữa.

Bệnh nhân 203 cứ thế nhìn chăm chăm cậu cho đến tận hứng đông.

Bệnh nhân 203 phát hiện có một trang trong sổ bệnh án bị khuyết thiếu, nguyên nhân là vì nửa trang còn lại đã bị Lâm Dị xé ra, dùng để viết manh mối đưa cho Tần Châu.

Lâm Dị giả vờ trở người, quay lưng về phía bệnh nhân 203, cậu không khỏi đổ mồ hôi hột.

Nếu Zopiclone là thứ khiến bệnh nhân 203 nghi ngờ cậu thì trang giấy khuyết thiếu kia giúp bệnh nhân 203 khẳng định nghi ngờ ấy.

Lúc đó Lâm Dị chỉ xé một nửa tờ giấy, là vì muốn để cho tờ giấy đó được mỏng hơn, nhỏ hơn, như vậy tỷ lệ thành công giao cho Tần Châu sẽ cao hơn. Nhưng vì nhiều lý do nên Lâm Dị chưa có thời gian xử lý nửa trang giấy còn lại, điều này đã khiến tình thế bây giờ càng thêm tồi tệ hơn.

Bệnh nhân 203 nhất định sẽ thắt chặt việc giám sát cậu, điều này khiến cho ý định truyền tin tức về người biến dị cho Tần Châu của Lâm Dị càng thêm gian nan.

Lâm Dị có chút lo lắng.

Không có nhiều cách để kiểm chứng quái vật, về cơ bản để có thể nhận dạng được chúng là thông qua phản ứng.

Trong Thế giới Quy tắc 2-6, mặc dù Lâm Dị đã xác định Tần Châu là quái vật 2-6 vào ngày đầu tiên, nhưng đó là vì cậu và Tần Châu đã cùng nhau trải qua Thế giới Quy tắc 7-7 nên cũng có thể coi là cậu hiểu rõ Tần Châu, do đó có thể phát hiện được thông qua lời nói của hắn.

Trong Thế giới Quy tắc 7-7, vì không quen biết những người tham gia khác nên chỉ có thể kiểm tra phản ứng của đối tượng bị nghi ngờ. Lúc bọn họ kiểm chứng Trình Dương, cũng là lúc quái vật 7-7 cũng phát hiện ra mục đích của họ.

Tình hình trong Thế giới Quy tắc 16-8 cũng giống ở Thế giới Quy tắc 7-7, bọn họ không quen biết những người tham gia khác nên chỉ có hai cách để kiểm chứng xem đối tượng nghi ngờ có phải là quái vật 16-8 hay không.

Cách thứ nhất là trực tiếp phá bỏ quy tắc tử vong rồi lôi kéo quái vật đến giết mình.

Cách thứ hai là kiểm tra phản ứng của quái vật.

Nhưng phương pháp thứ nhất không khả thi, bởi vì có động vật tái sinh nên khả năng 16-8 quái vật lộ diện là rất nhỏ, bởi nó có thể lợi dụng những người tham gia có gen động vật tái sinh để giết những kẻ cố gắng phá vỡ trật tự của Thế giới Quy tắc.

Còn cách thứ hai sẽ khiến quái vật 16-8 nhạy bén phát giác được mục đích của bọn họ, giống như quái vật 7-7 vậy, điều này sẽ khiến tất cả những người tham gia trực tiếp gặp nguy hiểm.

Tuyến chính của Thế giới Quy tắc 16-8 vẫn chưa được tìm thấy, cho nên phương pháp kiểm nghiệm của Tần Châu chỉ có thể là cách đầu tiên.

Lâm Dị phải chuyển tin tức về người biến dị cho Tần Châu và ngăn hẳn đi kiểm nghiệm Ôn Hiểu Phương có phải là quái vật 16-8 ẩn náu trong số họ hay không.

Nếu không, một khi Tần Châu bị quái vật 16-8 nhắm tới, bọn họ chẳng những không có được đáp án, mà tính mạng của Tần Châu cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Mãi đến rạng sáng, Lâm Dị vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp giải quyết nào ổn thoả cả.

Tất cả những gì cậu có thể làm là kêu một tiếng ‘đàn anh’ nếu Tần Châu muốn ám chỉ với mọi người về quy tắc tử vong.

Lâm Dị đoán ắt hẳn Tần Châu có thể hiểu được ẩn ý trong câu nói ‘đàn anh’ của cậu.

Mặc dù phương pháp này sẽ làm cho bệnh nhân 203 càng thêm nghi ngờ cậu đã phát hiện gì đó rồi, nhưng chẳng sao hết, dù gì cậu cũng đã bị nghi ngờ, chỉ cần bệnh nhân 203 không có chứng cứ xác thực thì nghi ngờ vẫn chỉ là nghi ngờ.

Cùng lắm thì cậu sẽ phải đối mặt với sự giám sát chặt chẽ hơn từ bệnh nhân 203, hoặc có thể sẽ thu hút sự chú ý của quái vật 16-8, nhưng cậu đã biết đến tồn tại của người biến dị, và có chuẩn bị sẵn sàng rồi, khả năng sống sót của cậu sẽ cao hơn Tần Châu chưa biết chuyện rất nhiều.

Nghĩ như vậy, Lâm Dị vừa lo lắng vừa sốt ruột chờ tới ngày hôm sau.

Chờ đợi luôn khiến người ta có cảm giác thời gian như kéo dài ra, Lâm Dị cảm thấy mỗi phút mỗi giây trôi qua trong đêm tối đều bị kéo dài đến cực hạn, cậu chưa bao giờ thấy gian nan như hiện tại.

Cuối cùng, tia nắng đầu tiên cũng len lỏi qua từng đám mây.

Lâm Dị nghe thấy tiếng bước chân của bệnh nhân 203, người cứ đứng cạnh giường của cậu suốt cả một đêm đã rời khỏi căn buồng, nhưng cậu không dậy ngay, không thì, bệnh nhân 203 vừa rời khỏi đây mà cậu lại tỉnh thì sẽ khiến hấn càng thêm nghi ngờ cậu.

Tình hình bây giờ đã đủ tệ rồi, tốt nhất là không nên chọc thủng tấm màn ngăn giữa hộ lý và bệnh nhân.

Lâm Dị cũng giống như mấy hôm trước, định đợi đến khi nghe thấy tiếng đóng mở cửa từ phòng 303 trên tầng mới tỉnh dậy.

Cậu sốt ruột chờ đợi một hồi mà mãi vẫn chưa nghe được tiếng đóng mở cửa từ phòng 303, ngược lại có tiếng bước chân vang lên ngoài phòng bệnh.

Trực giác của Lâm Dị mách bảo có gì đó sai sai, bệnh nhân 203 không có thói quen đi lại trong phòng bệnh vào sáng sớm.

Cậu nhanh chóng rời khỏi giường, định tới xem bệnh nhân 203 đang làm gì.

Ngay khi chân cậu vừa chạm đất, tiếng mở cửa từ phòng 303 tầng trên cuối cùng cũng vang lên.

So với hai ngày trước, tiếng cửa mở muộn hơn hấn nửa tiếng, chắc là do đêm qua cậu với Tần Châu đi tìm manh mối, cho nên ban ngày Tần Châu cũng không có giấy ghi chú gì để đưa cho cậu cả.

Tiếng đóng cửa không lớn, có lẽ Tần Châu đang nhắc nhở Lâm Dị, hấn sắp sửa bắt đầu đi kiểm chứng rồi.

Lúc này Lâm Dị rõ ràng lại nghe thấy một tiếng mở cửa khác, ngay giây tiếp theo là tiếng đóng cửa.

Mặc dù hai âm thanh rất nhỏ nhưng Lâm Dị vẫn có thể nghe thấy.

Bởi vì chúng đều đến từ phòng 203.

Lâm Dị lập tức lao ra khỏi căn buồng, vừa vặn nhìn thấy cửa phòng bệnh đã bị khóa trái.

Cậu bị nhốt trong phòng 203 rồi.

Trong phòng bệnh không có ai, bởi vì người khóa cửa chính là bệnh nhân 203. Đường như hắn đã nghe thấy tiếng Lâm Dị từ trong phòng đi ra.

Hắn bèn mở miệng: “Tiểu Lâm, cậu cứ ở lại phòng bệnh nhé. Cậu muốn ăn sáng gì? Để tôi mang lên cho cậu.”

Chương 64: Quái vật 16-8 Đồ thị...-

Chương 64: Quái vật 16-8

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào cửa, im lặng.

Mãi một lúc lâu sau, cậu mới ồ' một tiếng, rồi nói: "Anh 203, cái gì cũng được. Tôi không kén chọn đâu."

Dừng một chút, Lâm Dị nói: "Cơ mà nếu có trứng luộc nước trà thì tốt quá."

Ngoài cửa, bệnh nhân 203 không ngờ rằng Lâm Dị lại bình tĩnh như vậy, thấy Lâm Dị nghiêm túc trả lời hẳn, ngược lại còn khiến hẳn thêm kinh ngạc.

Sau khi bệnh nhân 203 rời đi, Lâm Dị chậm rãi đi tới cửa sổ, quan sát bệnh nhân 203 tiến về phía phòng ăn.

Biểu cảm của cậu có chút vi diệu.

Thậm chí Lâm Dị còn nghĩ tới một bài thơ: "Trùng điệp núi sông ngờ hết lối/
Liễu xanh hoa thắm lại một thôn." (*)

(*): Ông trời không triệt đường sống của ai

Cậu định lúc Tần Châu mở miệng muốn thu hút quái vật 16-8, cậu sẽ hét lên một câu, bởi thực ra không còn cách nào khác nữa rồi.

Nhưng Lâm Dị không ngờ bệnh nhân 203 lại trực tiếp nhốt cậu trong phòng bệnh.

Nếu Tần Châu không thấy cậu đi cùng bệnh nhân 203, nhất định hẳn sẽ nghi ngờ, kế hoạch dùng quy tắc tử vong dụ dỗ quái vật 16-8 lộ diện cũng sẽ bị hoãn lại.

"Hầy, cái này..."

Lâm Dị gãi đầu, không biết bệnh nhân 203 là địch hay là bạn.

Nghĩ tới việc bản thân cũng không muốn rời khỏi bệnh nhân 203, Lâm Dị chẳng tính tới việc nhảy khỏi cửa sổ chạy trốn, ờm, có người dâng bữa sáng đến tận nơi cũng tốt mà.

Lâm Dị dứt khoát trở lại căn buồng, nằm ngửa trên chiếc giường hẹp. Bệnh

nhân 203 đêm qua nhìn chăm chăm cậu suốt cả buổi, mặc dù Lâm Dị đã quen với việc thức đến sáng, nhưng đêm qua thực sự chẳng dễ dàng chút nào, hiện tại Lâm Dị dự định chớp mắt một lát.

Cậu nhắm mắt lại, đang tính hồi tưởng đến âm thanh trong chiếc MP4 theo cách thường lệ để dỗ mình đi ngủ, thì bỗng một mùi đất nồng nặc trộn lẫn với mùi thối rửa của thứ gì đó xộc thẳng vào khoang mũi cậu.

Lâm Dị sống người, sau đó xoay người ngồi dậy.

Hôm qua, Trịnh An Kiến đã bỏ bữa sáng, mà giun đất thì lại không ăn được thực phẩm tươi, vậy thì có lẽ Trịnh An Kiến đã hoàn toàn biến dị rồi. Nếu viện trưởng Chu coi bệnh nhân là đối tượng thử nghiệm, gã sẽ không để đối tượng thử nghiệm hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt những bệnh nhân khác, vì như vậy rất có thể sẽ bị phát hiện.

Cho nên, mùi mà cậu ngửi thấy bây giờ chắc chắn là mùi viện trưởng Chu đến để cho Trịnh An Kiến ăn trong lúc các bệnh nhân và hộ lý đi ăn sáng.

Phòng 101.

Viện trưởng Chu có lẽ sẽ không ngờ rằng bệnh nhân 203 lại nhốt hộ lý trong phòng, rồi xuống ăn sáng một mình.

Gã rải đất trộn chất hữu cơ xuống sàn phòng bệnh, kèm theo thức ăn dư thừa từ mấy ngày trước.

Lá rau ôi thiu, Trịnh An Kiến – người đã không còn khả năng đi lại và đang vịn vịn trên mặt đất, trước tiên cậu ta lăn lộn xung quanh để lớp đất ẩm ướt bao phủ lên bề mặt cơ thể càng nhiều càng tốt. Trên người cậu ta còn có một số sợi lông mọc lên, dựa vào những sợi lông đó để cảm nhận thức ăn rồi dùng sức ưỡn người về phía viện trưởng Chu.

Viện trưởng Chu ném lá rau hư thối xuống cho cậu ta, trong lúc Trịnh An Kiến đang ăn, viện trưởng Chu lấy ra một cái cưa.

Viện trưởng Chu cởi chiếc áo blouse trắng ra để tránh nó bị bẩn, sau đó gã từ từ ngồi xổm xuống, đeo găng tay y tế vào rồi cầm cưa lên, bắt đầu cưa đứt cơ thể của Trịnh An Kiến.

Trịnh An Kiến không kêu cứu, giun đất không có cơ quan phát âm, giọng nói của cậu ta thoái hoá rồi.

Tất cả những gì cậu ta có thể làm là lăn qua lộn lại hoặc cuộn tròn người vào, nhưng như vậy vô ích. Chiếc cưa trong tay viện trưởng Chu nhanh chóng

cắt đứt những sợi lông mới nhú rồi rạch làn da của cậu ta ra. Răng cưa cắm sâu vào máu thịt, kéo ra kéo vào, từ từ mài gãy xương cốt của Trịnh An Kiến.

Máu chảy dọc theo vết cưa nhuộm đỏ sàn nhà, đó cũng là màu máu của giun đất.

Máu trên mặt đất chảy thành một vũng, viện trưởng Chu đứng dậy, lặng lẽ chiêm ngưỡng 'kiệt tác' của mình.

Nửa trên và nửa dưới của Trịnh An Kiến đã được tách ra.

Viện trưởng Chu quan sát vết mổ, xem xét sự co rút của các mô cơ trên mặt cắt.

Nếu thí nghiệm diễn ra tốt đẹp, các mô cơ sẽ co bóp rất mạnh, một số tế bào cơ sẽ nhanh chóng phân hoá, hình thành các khối tế bào mới.

Các tế bào chưa phân hóa sẽ hình thành mầm tái sinh. Các tổ chức tế bào trong cơ quan nội tạng, hệ thần kinh, mạch máu trong cơ thể Trịnh An Kiến sẽ sinh sôi rất nhanh với số lượng lớn, các mầm tái sinh cũng sẽ phát triển mạnh mẽ, sau đó một đoạn đầu mới hoặc đoạn đuôi mới được mọc ra.

Cuối cùng, phần trên và phần dưới của Trịnh An Kiến bị cưa sẽ trở thành hai cá thể độc lập, tức là sẽ xuất hiện hai Trịnh An Kiến.

Trong đáy mắt viện trưởng Chu hiện lên thứ cảm xúc điên cuồng, gã rất muốn nhìn thấy kỳ tích của chính mình.

Tạo nên một sinh mệnh mới giống hệt với cá thể gốc.

Trong tầm mắt, các cơ bắp trên bề mặt vết cắt đang co lại, thỉnh thoảng lại có máu ra. Viện trưởng Chu chăm chú chờ đợi, chờ rồi lại chờ, nhưng rồi sắc mặt gã trở nên u ám.

Cơ bắp ngừng co rút, nhưng phần trên và phần dưới không mọc ra đầu hay đuôi như viện trưởng Chu mong đợi.

Trịnh An Kiến bất động.

Giun đất không có mắt, tối hôm qua, mắt của Trịnh An Kiến đã không thể nhìn thấy gì nữa, cậu ta chỉ có thể trợn to mắt, tưởng chừng như đang nhìn chăm chăm về phía trước, nhưng thực tế chỉ là một mảng tối tăm mù mịt.

Viện trưởng Chu vừa thất vọng vừa tức giận nhìn cậu ta, sau khi quan sát một lúc, gã mới bất đắc dĩ ngồi xổm xuống, dùng tay chạm vào phần cơ bắp trên mặt cắt.

Các mô cơ quả thực đã ngừng co rút, nhưng không hề xuất hiện mầm tái sinh nào cả, giống như các cơ đang co giật chỉ là cung phản xạ thần kinh, tựa như loài cá, các cơ của chúng vẫn co giật và run rẩy sau khi chết.

Lúc này, vẻ mặt của viện trưởng Chu giật giật, cơ mặt gã run lên vì tức giận quá mức.

Gã đá Trịnh An Kiến sang một bên, đứng dậy rời khỏi phòng 101.

Sau khi khóa cửa phòng 101 xong, gã lại đi đến phòng 102.

Mở cửa phòng 102. Không giống với phòng 101 bị rèm cửa che khuất tia nắng mặt trời, trong phòng vẫn còn ánh sáng.

Viện trưởng Chu liếc mắt phát hiện Thời Toàn không ở trong phòng bệnh.

Nhưng gã cũng chẳng vội, gã đoán Thời Toàn vẫn còn có một khoảng thời gian nữa trước khi biến dị hoàn toàn, cho nên gã mới không nhốt Thời Toàn trong phòng.

Viện trưởng Chu bước vào phòng tắm, tháo găng tay y tế ra rồi rửa vết máu đỏ hồng dính trên cổ tay. Sau đó gã kiên nhẫn ngồi trên sofa đợi Thời Toàn quay lại.

Thời Toàn sẽ không ăn đồ ăn ở dưới nhà ăn, bởi vì cơm không phải là thực phẩm mà sứa lược ưa thích, thứ nó thích là thịt tươi.

Thời Toàn – người không ăn được gì, sẽ nhanh chóng trở lại phòng bệnh, hôm nay trời khá nắng, sinh vật biển sống dưới nước sẽ không thích môi trường quá khô ráo.

Bởi vết xe đổ của Trịnh An Kiến, cho nên bây giờ viện trưởng Chu muốn kiểm tra sự hợp nhất gen của Thời Toàn để tránh lại xuất hiện trường hợp thất bại khác như Trịnh An Kiến.

Trong lúc chờ Thời Toàn quay lại, viện trưởng Chu cầm một cuốn tạp chí lên. Đó là một quyển tạp chí thời trang. Viện trưởng Chu mơ hồ nhớ lại, bệnh nhân 101 và bệnh nhân 102 hợp tác điều hành một công ty quần áo. Thương hiệu do hai người họ sáng lập hiện nay rất nổi tiếng, đáng tiếc là hai ông bà chủ đều đã già, những nỗ lực vào thời trẻ của họ đã khiến họ phải đánh đổi bằng những năm cuối đời, cả hai đều đổ bệnh.

Bọn họ giàu có nhưng lại sống một cuộc sống không mấy thoải mái, nghe nói gã có thể đổi đời nên hai vợ chồng bỏ tất cả để đến với gã, để có được suất trị liệu, họ đã đưa cho viện trưởng Chu rất nhiều tiền.

Các bệnh nhân ở đây đều là những người giàu có, chính bọn họ là người cung cấp kinh phí, giúp cho các thí nghiệm của gã được tiến hành suôn sẻ.

Viện trưởng Chu đang lật xem tạp chí, gã không thích loại sách có tranh ảnh cho lắm, lật hai trang, Thời Toàn vẫn chưa quay lại, điều này khiến viện trưởng Chu càng ngày càng bức bối.

Ngay khi sự cáu kỉnh của gã sắp đạt đến đỉnh điểm, bỗng có một âm thanh truyền tới từ bên ngoài cửa sổ.

“Viện trưởng Chu.”

Sắc mặt viện trưởng Chu lập tức tối sầm lại, toà nhà ba tầng vẫn còn ai sao?

“Viện trưởng Chu—”

Sau khi nghe thấy tiếng gọi thứ hai, viện trưởng Chu đã xác định được nguồn phát ra âm thanh là từ cửa sổ tầng trên. Gã ném cuốn tạp chí đi, bước tới cửa sổ rồi đẩy nó ra.

Quả nhiên phòng 203 tầng trên bên trái có người, là hộ lý lần trước đau bụng gây phiền toái cho gã. Tên gì nhỉ? À, Lâm Dị.

Lâm Dị vẫy tay với viện trưởng Chu, giả vờ không nhìn thấy ánh mắt u ám của gã, nói: “Viện trưởng Chu, lần trước ông nhắc đến Lý Hoằng, tôi đột nhiên nhớ lại, hình như có ghi chép nói rằng Lý Hoằng bị Võ Tắc Thiên mưu sát.”

Viện trưởng Chu sửng sốt một lát, Lâm Dị lại nói: “Viện trưởng Chu, giờ ông có rảnh không?”

Cánh cửa khóa trái của phòng 203 được viện trưởng Chu mở ra, Lâm Dị mời gã vào trong.

Vốn dĩ Lâm Dị còn đang suy nghĩ nên mở đầu như nào thì Viện trưởng Chu đã lên tiếng trước: “Ồ, hoá ra vẫn bị phát hiện à?”

Lâm Dị đoán viện trưởng Chu đang nói Lý Hoằng, liền gật đầu.

Viện trưởng Chu tiếp tục nói, Lâm Dị ngoài mặt thì lắng nghe, còn bên trong đầu óc đang nhanh chóng nảy số.

Cũng giống lúc trước, viện trưởng Chu cho Lâm Dị cảm giác gã chính là Lý Hoằng.

Nếu viện trưởng Chu là Tấn Huệ Đế và Lý Hoằng, mà gã lại có thể sống đến thời điểm hiện tại, thì gã cần gì phải làm thí nghiệm ‘sự sống vĩnh cửu’ với

bệnh nhân nữa chứ?

Trước khi viện trưởng Chu đến phòng 203, Lâm Dị đã có ba giả thuyết trong đầu:

1. Phương pháp trường sinh bất tử của viện trưởng Chu đã mất tác dụng.
2. Phương pháp trường sinh bất tử của viện trưởng Chu đã 'lỗi thời', hoặc khó thực hiện, cho nên ông ta muốn tìm một phương pháp trường sinh bất tử mới thông qua thí nghiệm.

Hai giả thuyết này tương đối dễ nghĩ, nhưng Tần Châu lại nói, mỗi nghi vấn ít nhất phải có từ 3-5 giả thuyết trở lên, vì thế Lâm Dị đành tự ép mình nghĩ thêm giả thuyết thứ ba.

3. Không có sự sống vĩnh cửu nào cả, mọi thứ chỉ là trí tưởng tượng của viện trưởng Chu.

Ba giả thuyết này đều yêu cầu Lâm Dị phải dò hỏi, sau khi Lâm Dị đợi viện trưởng Chu nói xong mới hỏi: "Viện trưởng Chu, ông thích lịch sử của triều đại nào nhất?"

Viện trưởng Chu nói: "Cũng không chắc là có thích hay không."

Lâm Dị hỏi: "Ông có biết lịch sử trước và sau thời Tam Quốc không?"

So với các triều đại khác, Tam Quốc quần hùng phân tranh và thế chân vạc thời Tam Quốc khiến nó có vẻ sẽ 'hỗn loạn' hơn, mà càng hỗn loạn thì càng dễ xảy ra sai sót. Suy cho cùng, khi nhắc đến lịch sử, viện trưởng Chu luôn có một cảm giác thân thuộc và tràn ngập sự phấn nộ như thể gã đã từng trải qua.

Hơn nữa, trước thời Tam Quốc còn là những năm cuối thời Đông Hán, sau thời Tam Quốc là triều đại nhà Tấn.

Hoàng đế nhà Tấn mang họ Tư Mã, mà gia tộc Tư Mã cũng khá có tên tuổi trong thời Tam Quốc, nếu viện trưởng Chu là Tấn Huệ Đế bị cận thần đầu độc vào trà, chắc chắn sẽ có chút cảm tình với gì đó 'tổ tiên' của mình.

Lâm Dị đang cố gắng thử xem, liệu cậu có thể phát hiện được gì qua lời nói của viện trưởng Chu hay không.

Viện trưởng Chu gật đầu: "Cũng hơi hơi nhớ."

Lâm Dị tiếp tục hỏi: "Ông có nhớ Tào Tháo không?"

Tư Mã Ý, người lập nên triều Tây Tấn, dưới trướng Tào Tháo.

Tư Mã Ý cũng là ông cố của Tấn Huệ Đế, nếu viện Chu là Tấn Huệ Đế thì Tư Mã Ý cũng là ông cố của gã.

Mở cửa cát tường, câu hỏi đầu tiên của Lâm Dị khiến sắc mặt viện trưởng Chu lập tức tối sầm: “Hắn là người tôi nhớ rõ nhất.”

(*): Khởi đầu may mắn, tốt lành

Lâm Dị nhìn phản ứng của viện trưởng Chu, cố ý nói: “Quả thực, Tào Tháo cũng là nhân vật tiêu biểu trong lịch sử, một thế hệ kiêu hùng.”

“Kiêu hùng? Lịch sử đánh giá hắn như vậy sao?” Viện trưởng Chu tức giận nói: “Hắn chỉ là một tên háo sắc mà thôi, sao có thể gọi là kiêu hùng chứ?”

Lâm Dị nói: “Ý ông là Đồng Tước xuân thâm Tỏa Nhị Kiều (*)?”

(*) Điển tích: Đồng Tước Đài (Tào Tháo mộng chiếm đất Giang Nam để đoạt lấy hai nàng Kiều đẹp)

Viện trưởng Chu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn hơn thế cơ.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “Đỗ thị?”

Ngoài việc nhốt hai Kiều, Tào Tháo còn chiếm giữ một người phụ nữ mỹ lệ tên Đỗ thị.

Viện trưởng Chu lập tức lộ ra vẻ mặt vừa hận thù vừa tức giận: “Sắc đẹp của Đỗ thị còn hơn cả Diêu Thuyền. Không phải chỉ có tôi đâu, nhiều người cũng nghĩ như vậy. Nàng ấy rất tốt bụng, rất dịu dàng, tôi sẽ không bao giờ quên được nàng ấy, mặc dù có rất nhiều kẻ thèm muốn nàng!”

Lâm Dị nói: “Vậy ông nhất định nhớ rõ Tần Nghi Lộc nhỉ.”

Khi nói ra cái tên này, Lâm Dị đặc biệt chú ý đến vẻ mặt của viện trưởng Chu, Đỗ thị là thê tử của Tần Nghi Lộc.

Viện trưởng Chu có chút buồn bã: “Nhớ chứ.”

Lâm Dị hỏi viện trưởng Chu: “Lịch sử chỉ nói Tần Nghi Lộc bị Trương Phi giết chết, hình như chết năm...”

Viện trưởng Chu nói: “Năm 199.”

Lâm Dị liếc nhìn viện trưởng Chu.

Viện trưởng Chu nhớ rất rõ thời điểm Tần Nghi Lộc chết, hắn là vì đã trải qua

cho nên viện trưởng Chu không thể quên được, có lẽ gã chính là Tần Nghi Lộc, người đã bị Tào Tháo cướp vợ.

Điều này khiến Lâm Dị đoán rằng phương pháp trường sinh bất tử của viện trưởng Chu cũng giống với viện điều dưỡng hiện tại, chờ đợi sinh mệnh cũ hoàn toàn kết thúc rồi tiến hành bá chiếm sinh mệnh mới.

Bây giờ cậu muốn xác định xem việc bá chiếm sinh mệnh ngày trước có giống viện điều dưỡng bây giờ hay không, trực tiếp cướp đoạt cuộc đời của người khác. Tựa như bệnh nhân 101 đã trở thành Trịnh An Kiến, trở thành một con người hoàn toàn khác hay bắt đầu lại một cuộc sống mới?

Lâm Dị hỏi: “Không rõ Tần Nghi Lộc sinh năm nào, cũng không biết hắn sống được bao nhiêu năm. Viện trưởng Chu, ông có biết không?”

Viện trưởng Chu khựng một chút rồi nói: “Tôi không nhớ lắm.”

Lâm Dị gật đầu, nếu viện trưởng Chu không nhớ ngày sinh của Tần Nghi Lộc, rất có thể ‘sự sống vĩnh cửu’ của viện trưởng Chu không phải bắt đầu từ khi mới chào đời, bởi vì hầu như không ai biết rõ thời đại mình sinh ra.

Chỉ cần làm rõ điều này, ba giả thuyết của cậu, giả thuyết một và hai, về cơ bản có thể được thiết lập.

Nhưng Lâm Dị lại lo rằng viện trưởng Chu đã trải qua quá nhiều lần bá chiếm sinh mệnh, từng sống quá nhiều kiếp. Trong trường hợp này, việc nhầm lẫn hoặc không nhớ năm sinh của một giai đoạn nào đó trong cuộc đời là điều bình thường.

Lâm Dị vừa nghĩ cách xác minh, vừa thở dài: “Sử ký chỉ ghi lại Đại Kiều và Nhị Kiều. Cũng chẳng mấy người biết việc Tào Tháo cướp Đỗ phu nhân, ngay cả họ tên của Đỗ phu nhân cũng không được ghi vào sử sách, chỉ biết nàng họ Đỗ.”

Viện trưởng Chu cười lạnh nói: “Tôi đã bảo rồi, sử sách là chuyện do thế hệ sau vẽ ra.”

Lâm Dị gật đầu hưởng ý lời của viện trưởng Chu: “Viện trưởng Chu, vậy tên đầy đủ của Đỗ thị là gì?”

Lâm Dị đang suy nghĩ làm sao để quay lại chủ đề Tào Tháo, rồi từ Tào Tháo đến Tư Mã Ý, nên chỉ tùy tiện hỏi một câu để phụ họa với viện trưởng Chu mà thôi.

Không ngờ, viện trưởng Chu lại như có cục nghẹn ở cổ họng: “Đỗ... Đỗ...”

Lâm Dị nhìn thấy phản ứng của viện trưởng Chu, cậu sửng sốt trong giây lát. Viện trưởng Chu không nhớ họ tên của Đỗ thị, nhưng mấu chốt là viện trưởng Chu vừa mới bày tỏ tình yêu của mình với Đỗ thị xong.

Điều này là không thể.

Trừ khi viện trưởng Chu hoàn toàn không biết tên của Đỗ thị.

Viện trưởng Chu tóm tắt: “Đỗ... Đỗ thị tên... Đỗ...”

“Tôi là Tần Nghi Lộc, Đỗ thị là vợ tôi, tên nàng ấy...”

Nhìn phản ứng của viện trưởng Chu, Lâm Dị đột nhiên nhớ đến tên viện điều dưỡng.

Bệnh viện Viện điều dưỡng khu Du thị Hoa Nguyên.

Ngay từ lần đầu nhìn thấy, Lâm Dị đã cảm thấy cái tên này có vấn đề rồi, hiện tại chẳng biết vì sao, Lâm Dị đột nhiên nảy ra ý tưởng sửa lại nó.

Bệnh viện Viện điều dưỡng khu Du thị Hoa Nguyên, sự lặp lại ‘viện điều dưỡng’ và ‘bệnh viện’ khiến cái tên bị dư thừa.

Đổi thành:

Bệnh viện tâm thần khu Du thị Hoa Nguyên.

Vừa đẹp.

Chương 65: Quái vật 16-8

‘Vui lòng nhập mật khẩu người dùng’–

Chương 65: Quái vật 16-8

Lâm Dị nhìn viện trưởng Chu, cố gắng không để lộ ra bất kỳ cảm xúc nào trên khuôn mặt.

Trong ba giả thuyết, Lâm Dị thực sự không ngờ rằng giả thuyết thứ ba cậu thêm vào cho đủ số lượng lại là sự thật.

Sau khi giả thuyết thứ ba được xác minh, một vài nghi vấn cấp bách cần được trả lời đương nhiên cũng đã có đáp án.

Tại sao phòng thuốc lại có nhiều thuốc an thần đến vậy?

Bởi vì nơi này căn bản không phải viện điều dưỡng, mà là bệnh viện tâm thần, bệnh viện tâm thần có số lượng lớn thuốc an thần là chuyện cực kỳ bình thường.

Tại sao lại có nhiều thi thể của nhân viên y tế trong hòm lạnh ở nhà xác đến vậy?

Bởi vì họ là nhân viên y tế ban đầu của bệnh viện tâm thần, sau đó bị giết hại rồi được giấu trong hòm lạnh.

Tại sao mọi người đều nhìn thấy một bản thân khác trước khi bước vào Thế giới Quy tắc 16-8?

Tâm thần phân liệt.

Hoặc chứng hoang tưởng.

Còn lưới điện cao áp chập chờn giăng ở sườn núi đúng thật là để ngăn cản bệnh nhân tâm thần bỏ trốn. Điện áp xung sẽ không gây hại cho những người trèo qua hàng rào, nếu họ lý muốn trốn thoát thì họ có thể phá hủy điện trở xung hoặc sử dụng vật cách điện để ngăn cơ thể tiếp xúc với hàng rào lưới điện, thậm chí là hợp tác với nhau để cắt nguồn cung cấp điện của hàng rào.

Nhưng hầu hết bệnh nhân tâm thần không có tư duy như người bình thường, thậm chí còn không có ý nghĩ trốn thoát, cho nên sự tồn tại của hàng rào

xung điện, thay vì nói là để ngăn cản bọn họ bỏ trốn, đúng hơn là phòng ngừa bọn họ bị lạc.

Những manh mối hỏi đáp này khiến Lâm Dị càng thêm khẳng định về giả thuyết thứ ba.

‘Sự sống vĩnh cửu’ chỉ là trí tưởng tượng của viện trưởng Chu, biểu cảm chân thành của gã cũng đã chứng minh danh tính thực sự của viện trưởng Chu là một bệnh nhân tại bệnh viện tâm thần khu Du thị Hoa Nguyên.

Làm thế nào mà gã lại trở thành viện trưởng của viện điều dưỡng, thi thể trong hòm lạnh có thể cho thấy toàn bộ quá trình. Viện trưởng Chu giết nhân viên y tế của bệnh viện tâm thần, sau đó cướp lấy chiếc áo blouse trắng rồi chiếm cứ văn phòng.

Sau khi thay đổi danh tính, gã bắt đầu một thí nghiệm trường sinh bất tử đáng sợ, đầu tiên là thu hút bệnh nhân, sau đó tuyển dụng hồ lý phù hợp cho bọn họ.

Đây mới là bản phác thảo chính xác về Thế giới Quy tắc 16-8.

Thu hoạch ngoài ý muốn khiến Lâm Dị có chút sợ hãi, kiểu như tiền từ trên trời rơi xuống vậy, vừa vui mừng nhưng cũng vô cùng bất an.

Đặc biệt là khi viện trưởng Chu ngừng rồi rầm, thâm trầm ngẩng đầu nhìn cậu, lạnh lùng nói: “Tôi không nhớ.”

Lâm Dị tuy căng thẳng nhưng vẫn yên lặng nhìn gã, suy nghĩ của bệnh nhân tâm thần khác với người bình thường, trong tình hình như vậy, sau khi xác nhận viện trưởng Chu là bệnh nhân tâm thần, Lâm Dị chỉ có thể cẩn thận lời nói của mình hơn, cậu không chắc câu từ nào của mình sẽ khiến viện trưởng Chu tức giận.

Nhìn nhau hồi lâu, có tiếng bước chân từ hành lang tầng hai của tòa nhà ba tầng truyền đến, hẳn là bệnh nhân 203 phát hiện cửa phòng mở, sợ Lâm Dị trốn thoát nên hấn vội vàng chạy tới.

Sau khi bệnh nhân 203 xuất hiện, viện trưởng Chu đứng dậy nói: “Tôi quay về xem lại.”

Nói xong gã xoay người rời đi, bệnh nhân 203 cũng chào hỏi gã, nhưng Viện trưởng Chu lại không thèm để ý đến hắn.

Sau khi viện trưởng Chu rời đi, Lâm Dị lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy nói với bệnh nhân 203: “Cảm ơn anh 203, vất vả cho anh rồi.”

Bệnh nhân 203 vẫn mang bữa sáng về cho Lâm Dị.

Nhìn thấy bệnh nhân 203 cứ dỗi theo bóng lưng của viện trưởng Chu rời đi, Lâm Dị chủ động nói: “Tôi và viện trưởng Chu đang trò chuyện về lịch sử, có tranh cãi một số vấn đề, nên viện trưởng Chu quay về để xem xét lại một số thông tin.”

Bệnh nhân 203 nghe Lâm Dị nói xong mới rời ánh mắt, hắn bắt đầu nhìn qua nhìn lại Lâm Dị, như đang thắc mắc tại sao Lâm Dị không bỏ trốn, rõ ràng hắn cảm thấy Lâm Dị có gì đó sai sai mà nhỉ.

Đúng lúc này, phòng 303 vang lên tiếng đóng mở cửa nặng nề.

Lâm Dị đoán Tần Châu không nhìn thấy cậu ở bữa sáng, cho nên bây giờ muốn xác nhận tình hình của cậu.

Lâm Dị cũng đóng cửa lại, cậu không dám gây ra tiếng động như Tần Châu, nhưng động tác cũng không hề nhẹ, phòng 303 có thể nghe được phản hồi của cậu.

Sau khi đóng cửa lại, cậu quay lại nhận bữa sáng từ bệnh nhân 203, ngượng ngùng nói: “Anh 203, thực sự xin lỗi. Lẽ ra tôi mới là người phải chăm sóc cho anh, vậy mà tôi lại yêu cầu anh mang bữa sáng cho tôi.”

Bệnh nhân 203 nhìn cậu, đợi đến lúc Lâm Dị ăn được nửa bữa, hắn mới mở miệng hỏi: “Cậu chưa từng nghĩ đến việc rời khỏi phòng bệnh à?”

Lâm Dị ngừng ăn, hỏi: “Sao phải rời khỏi đây? Anh 203, anh... không muốn tôi chăm sóc anh nữa sao? Có phải tôi đã làm gì khiến anh không hài lòng không?”

Bệnh nhân 203 vẫn đang quan sát biểu hiện của Lâm Dị, vì không thể đoán được điều gì, cho nên hắn vẫn đang trầm tư suy nghĩ. Bởi Lâm Dị không rời khỏi phòng 203 lúc cửa mở, bệnh nhân 203 tin rằng Lâm Dị chưa phát hiện ra bí mật của viện điều dưỡng. Nhưng hắn vẫn không thể hiểu nổi mình ngu thiếp đi kiểu gì và còn trang giấy khuyết thiếu trong nhật ký của Lâm Dị nữa, điểm này khiến bệnh nhân 203 nghĩ rằng Lâm Dị có vấn đề.

Hai vấn đề này quá mâu thuẫn, bệnh nhân 203 không nói gì, quay lại giường bệnh, lấy một cuốn sách từ ngăn kéo thứ ba ở tủ đầu giường ra rồi bắt đầu đọc.

Đọc sách là một trong số ít cách để bệnh nhân giết thời gian ở viện điều dưỡng, bệnh nhân 203 mở cuốn sách đến trang mà hắn đang đọc dở, tiếp

tục đọc.

Hắn không để ý tới Lâm Dị nữa, Lâm Dị cũng chẳng nói gì thêm, thân là người sợ xã hội, cậu không giỏi làm việc mặt nóng dán mông lạnh.

Lâm Dị rót cốc nước ấm cho bệnh nhân 203.

Sau khi nước nguội, cậu lại đổ đi rồi thay thành ly nước ấm khác.

Gần như cả một ngày, Lâm Dị không ngừng lặp lại động tác này, dường như muốn dùng hành động này để gây đả động với bệnh nhân 203, để bệnh nhân 203 đừng ngó lơ mình nữa.

Cuối cùng, bệnh nhân 203 như cảm động trước sự kiên trì của Lâm Dị, nhấp một ngụm nước ấm.

Không lâu sau, hắn cảm thấy mí mắt nặng trĩu, không chịu nổi cơn buồn ngủ đột ngột ập tới nên nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Sau khi nghe thấy tiếng sách trong tay Bệnh nhân 203 rơi xuống đất, Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm.

Nếu bệnh nhân 203 mà không chịu uống, số thuốc Zopiclone trên tay cậu sẽ hết sạch luôn mất.

Sợ viên thuốc hòa tan trong nước sẽ bị giảm hiệu quả, Lâm Dị lấy thêm hai viên thuốc, mở miệng bệnh nhân 203 rồi nhét vào không chút do dự.

Làm xong việc này, Lâm Dị bước ra khỏi phòng 203.

Sắc trời dần ảm đạm, cũng đã đến giờ ăn tối của mọi người.

Lâm Dị không đến phòng ăn, cậu tranh thủ lúc hộ lý và bệnh nhân đi ăn để tới toà nhà của viện trưởng Chu, như vậy những bệnh nhân khác sẽ không nhìn thấy cậu qua cửa sổ.

Lâm Dị nhanh chóng tiến vào tòa nhà, đi qua đại sảnh của bệnh viện tâm thần, rồi dừng lại trước cửa văn phòng của viện trưởng Chu.

Cửa phòng không đóng, Lâm Dị dựa người vào vách tường lén nhìn vào bên trong.

Chỉ mới nhìn thấy bóng lưng của viện trưởng Chu thôi, Lâm Dị đã có thể cảm nhận được sự nóng nực của gã.

Lúc này, viện trưởng Chu đang đem hết sổ sách trong văn phòng ra khỏi kệ, chốc thì lật quyển này, lát thì coi quyển kia.

Lâm Dị nhìn lướt qua các cuốn sách, “Tư trị thông giám”, “Tam Quốc chí”, “Năm ngàn năm thăng trầm”...

Hầu như tất cả đều là sách liên quan đến lịch sử.

Lâm Dị đoán cuốn sách mà bệnh nhân 203 đọc cả ngày cũng là của viện trưởng Chu, bởi vì nó cũng là một tuyển tập lịch sử.

“Đỗ thị... Đỗ thị...”

Viện trưởng Chu luôn miệng lẩm bẩm, gã lật sách rất mạnh, đến nỗi vô tình xé rách cả trang giấy.

Lâm Dị rời mắt, lặng lẽ đi lên tầng hai, định lén vào căn phòng bị viện trưởng Chu khóa lại.

Cửa phòng bị khóa, Lâm Dị cúi người nhìn ổ khóa. Chắc hẳn nơi đây còn là bệnh viện tâm thần, căn phòng này không phải là khu vực cấm nên khóa cửa cũng là loại khóa cấp A dễ mở, khóa cấp A có kết cấu đơn giản, chốt xoay ít, đường sinh nông, thích hợp cho người mới như Lâm Dị.

Lâm Dị đi đến phòng thuốc để tìm bìa cứng, sau đó mài nhẹ phần đầu thành hình chữ thập.

Nhét bìa cứng vào lỗ khóa, Lâm Dị nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa.

Một tiếng cách vang lên, cửa đẩy cửa mở ra.

Một mùi tanh nồng từ trong phòng xộc vào khoang mũi, Lâm Dị nhìn thấy những chiếc bình thủy tinh mà Tần Châu từng nhắc đến, nhưng hiện tại chỉ có chín chiếc, chiếc còn lại đã bị Tần Châu đập vỡ, Lâm Dị cũng có thể nhìn thấy những mảnh thủy tinh trên sàn nhà.

Cậu không chút do dự, đẩy tất cả bình thủy tinh xuống đất, bất kể trong đó có chứa động vật tái sinh hay không, chín chiếc còn lại đều không thoát khỏi bàn tay hung ác của Lâm Dị.

Tiếng động và mùi hôi nhanh chóng thu hút viện trưởng Chu, sau khi phá xong, Lâm Dị lợi dụng lúc viện trưởng Chu giật dũ bước vào phòng để kiểm tra, lao vào văn phòng của gã nhanh như một cơn gió.

Lâm Dị nhớ rõ, trong văn phòng của viện trưởng Chu có một chiếc máy tính.

Cậu cho rằng, vì tiền thân của viện điều dưỡng là bệnh viện tâm thần, còn viện trưởng Chu lại chiếm giữ văn phòng từ người khác nên khả năng cao máy tính trong văn phòng thuộc về bệnh viện tâm thần.

Nếu đúng như vậy, máy tính hẳn có lưu trữ thông tin về mọi người trong bệnh viện, bao gồm cả nhân viên y tế và bệnh nhân tâm thần.

Lâm Dị nhấn nút nguồn.

Máy tính đã rất lỗi thời, thậm chí còn không có màn hình LCD. Sau khi Lâm Dị nhấn nút nguồn, chiếc quạt tản nhiệt trong khung máy dày đặc phát ra âm thanh còn lớn hơn cả tạp âm.

Cậu nhìn ngón trỏ của mình, đầu ngón tay dính đầy bụi, chính là lớp bụi đã tích tụ trên nút nguồn của máy tính.

Lâm Dị càng thêm chắc chắn, chiếc máy tính này thuộc về bệnh viện tâm thần, mặc dù cậu không chắc trong máy tính còn dữ liệu hay không, nhưng so với vấn đề đó, cậu lo lắng việc máy tính có mở được hay không hơn.

Như một trò đùa, màn hình hiển thị vốn đang sáng đèn đột nhiên tắt ngúm.

Lâm Dị ngồi xổm xuống, dùng tay lau đi bụi bẩn phía sau thùng máy, bụi nhiều sẽ khiến máy tính vận hành gặp nhiều khó khăn.

Cậu phải tìm được gì đó, nếu không đồng phá hoại ban nãy của cậu sẽ trở nên vô ích.

Sau khi lau sạch bụi, Lâm Dị nhìn ra ngoài cửa, có thể nghe thấy tiếng hét cuồng loạn của viện trưởng Chu ở tầng hai.

Sợ viện trưởng Chu sẽ đột ngột xuống đây, Lâm Dị tranh thủ thời gian thử ấn thử nút khởi động thêm lần nữa.

Màn hình máy tính lại sáng lên, Lâm Dị bắt chước Trình Dương niệm: “Phật Tổ phù hộ, Bồ tát phù hộ”, cuối cùng máy tính cũng kết thúc thời gian khởi động dài dằng dặc kéo dài hơn năm phút.

Sau khi khởi động, hiện lên một trình bảo vệ màn hình có dòng chữ – Bệnh viện Tâm thần khu Du thị Hoa Nguyên.

Quả nhiên.

Lâm Dị lập tức di chuyển chuột, vì quá nóng lòng nên cậu nhấn chuột nhiều lần lần, phải mãi lúc lâu sau, máy tính mới có phản hồi.

‘Vui lòng nhập mật khẩu người dùng’

Lâm Dị khựng lại, viện trưởng Chu hẳn là chưa bao giờ sử dụng máy tính này, nếu không gã sẽ chẳng để màn hình hiển thị tên bệnh viện tâm thần, thứ hạn

chế hành động của viện trưởng Chu có lẽ là mật khẩu máy tính.

Nhưng đây không phải tin tốt, ngay cả viện trưởng Chu còn không biết mật khẩu máy tính, thì làm sao cậu biết được?

Lâm Dị cố gắng gõ đại rồi nhấn luôn phím Enter.

‘Sai mật khẩu’.

Lâm Dị gõ thử sáu số 1, sai mật khẩu.

Tám số 1, sai mật khẩu.

Sáu số 6, sai mật khẩu.

Tám số 6, sai mật khẩu.

Lâm Dị đã thử gần như tất cả các loại mật khẩu dễ đoán nhất, nhưng màn hình vẫn hiển thị rằng sai mật khẩu.

Hơi thở của cậu trở nên gấp gáp, không có giới hạn về ký tự và số lượng mật khẩu, các ký tự và số trên bàn phím khiến khả năng đoán được mật khẩu trở nên mơ hồ.

Còn khó hơn cả trúng giải độc đắc trong xổ số nữa.

Không đợi Lâm Dị tính toán có bao nhiêu hoán vị và tổ hợp có thể xảy ra, tình hình đột nhiên trở nên tồi tệ hơn.

Tiếng cuồn loạn trên tầng hai dừng lại, thay vào đó là tiếng bước chân dồn dập, viện trưởng Chu đang đi xuống.

Để chọc tức viện trưởng Chu và cho bản thân có thêm thời gian, Lâm Dị đã phá hủy tất cả bình thủy tinh trong phòng. Nếu lần này không thành công, chưa kể đến việc dùng kế điệu hổ ly sơn để dụ viện trưởng Chu, việc cậu có thể thuận lợi rời khỏi phòng 203 là một điều cực khó khăn.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, như sắp đến nơi rồi.

Lâm Dị chăm chú nhìn chăm chăm màn hình máy tính, quan sát dòng chữ ‘Bệnh viện tâm thần khu Du thị Hoa Nguyên’, đầu óc cậu bắt đầu nảy số, cuối cùng cậu thử gõ vài con số trên bàn phím.

Ting—

Máy tính phát ra một tiếng, cho biết mật khẩu chính xác.

Chương 66: Quái vật 16-8

Sàng lọc-

Chương 66: Quái vật 16-8

Khoảnh khắc máy tính hiển thị mật khẩu chính xác, tiếng bước chân đã đến rất gần cửa văn phòng, tựa như chỉ một giây tiếp theo thôi sẽ xuất hiện ngay ngoài cửa.

Lâm Dị tập trung nhìn màn hình máy tính, cậu không còn thời gian để rối rắm và chần chừ nữa, thậm chí còn chẳng có thời gian nhìn ra cửa để xác định xem tiếng bước chân đã đến đâu rồi.

Cậu tiếp tục di chuyển chuột, cố gắng tận dụng chút thời gian dồn dập đến cực hạn này để tìm được thứ mà mình muốn tìm

Trên màn hình máy tính, Lâm Dị cuối cùng cũng nhìn thấy thứ mình muốn thấy.

Có một thư mục mang tên 'Thông tin bệnh nhân'.

Lâm Dị nhấp đúp chuột để mở thư mục này.

Cậu biết mọi việc sẽ không suôn sẻ như vậy nên cũng chẳng ngạc nhiên khi một lượng lớn thông tin xuất hiện trong thư mục.

Có rất nhiều dữ liệu, thông tin hồ sơ bệnh án của tất cả bệnh nhân tâm thần từng vào bệnh viện đều được lưu trữ trong đó.

Lâm Dị không biết thông tin cụ thể về viện trưởng Chu, cậu biết mỗi việc gã họ 'Chu', cho nên cậu chỉ có thể lần mò những bệnh nhân mang họ này.

Nhìn thoáng qua, có tổng cộng hai mươi bảy bệnh nhân họ Chu.

Lâm Dị mở hồ sơ bệnh án của một bệnh nhân tên Chu, phát hiện hồ sơ bệnh án không có ảnh của bệnh nhân. Nói cách khác, nếu muốn tìm chính xác thông tin của viện trưởng Chu, cậu cần có thêm điều kiện để sàng lọc.

Nhưng tiếng bước chân gần kề báo hiệu thời gian đã hết, khoảnh khắc cửa văn phòng bị đẩy ra, Lâm Dị chỉ có thể ngồi sụp xuống.

Cậu cúi xuống giấu người phía sau bàn, cố gắng thu mình nhỏ nhất có thể để chiếc bàn có thể che chắn cậu.

Tiếng bước chân vào văn phòng đầy nôn nóng tức giận, cứ thế tiến lại gần bàn làm việc. Lâm Dị nín thở, mặc dù NPC chỉ giết người vào ban đêm, nhưng nếu bây giờ cậu bị Viện trưởng Chu phát hiện, tạm thời sẽ không bị giết, nhưng thứ chờ đợi cậu chính là sự cầm tù không kể hờ.

Nhìn thấy một bóng người đổ xuống sàn, Lâm Dị cẩn thận đưa tay ra, định rút phích cắm của máy tính. Máy tính tắt thì cậu mới có cơ hội bịa lí do tại sao mình lại lên vào văn phòng lúc này.

Lâm Dị đưa tay chạm vào dây máy tính, vừa định rút phích cắm ra, đột nhiên cậu nghe thấy một tiếng bước chân vừa gấp gáp vừa nhẹ nhàng có chủ ý.

Sau đó, một âm thanh sột soạt vang lên không rõ là gì.

Lâm Dị sửng sốt một chút, sau đó cẩn thận thò nửa đầu ra khỏi bàn làm việc.

“Lâm Dị.” Tần Châu ném viên trưởng Chu đang bất tỉnh lên ghế sofa, sau đó quay người khóa cửa lại, đồng thời kêu tên cậu.

Lâm Dị kinh ngạc: “Đàn anh!”

Bất ngờ xong, Lâm Dị không đợi Tần Châu giải thích vì sao hắn lại xuất hiện ở đây, cậu còn đang chú ý về nhiệm vụ của mình, cậu gọi một tiếng rồi nhanh chóng đứng dậy, tiếp tục tìm kiếm hồ sơ bệnh án của viện trưởng Chu.

Sau khi khóa cửa, Tần Châu liếc nhìn Lâm Dị, xác nhận Lâm Dị không sao, vẫn có thể nói chuyện, nháy nhót, cũng không hỏi Lâm Dị muốn làm gì, chỉ đứng ở cửa canh chừng giúp cậu.

Tần Châu không nhìn thấy Lâm Dị ở bên cạnh bệnh nhân 203 trong bữa sáng, hắn từng nói với Lâm Dị ‘không được rời khỏi bệnh nhân’, nhưng Lâm Dị lại làm vậy, cho nên Tần Châu lập tức nhận ra cậu đã xảy ra chuyện rồi.

Kế hoạch xác minh liệu quái vật 16-8 có phải là Ôn Hiểu Phương hay không của hắn chỉ có thể tạm thời hoãn lại, ưu tiên hàng đầu là đảm bảo an toàn cho Lâm Dị.

Phòng 303 vẫn còn ether. Sau khi Tần Châu đánh mê bệnh nhân 303, hắn nhanh chóng đi tìm Lâm Dị. Lúc đến phòng 203, Tần Châu chỉ nhìn thấy bệnh nhân 203 đang ngủ trên giường chứ không thấy Lâm Dị đâu hết, ngoài ra còn nhìn thấy một ít thuốc ngủ.

Những điều này chứng tỏ Lâm Dị vẫn bình an vô sự.

Có lẽ chính những viên thuốc ngủ này đã tạo cơ hội cho cậu, mặc dù không

biết Lâm Dị đang muốn tìm kiếm manh mối gì, nhưng Tần Châu vẫn lấy một chiếc khăn đã được tẩm ether ra rồi bịt lên miệng và mũi của bệnh nhân 203.

Sau khi dọn dẹp dấu vết trong phòng 203, Tần Châu đi tìm Lâm Dị. Lúc này phần lớn hộ lý đều đã cùng bệnh nhân đi ăn, Tần Châu bèn tiến thẳng đến tòa nhà nơi có văn phòng của viện trưởng Chu.

Vừa bước vào tòa nhà, Tần Châu đã ngửi thấy một mùi hôi thối khó tả trộn lẫn với nhau, đồng thời hẳn nghe được tiếng bước chân giận dữ đi trên tầng hai.

Tần Châu vội vàng đuổi theo nơi tiếng động phát ra, lúc đi ngang qua văn phòng của viện trưởng, hẳn có nhìn thoáng qua. Cửa văn phòng hé mở, hẳn thấy Lâm Dị ở trong đó.

Nhưng bây giờ chẳng có thời gian để gặp mặt chào hỏi nữa, Tần Châu bước lên bậc thang hai ba bước, dự định sẽ cầu thêm chút thời gian cho Lâm Dị.

Chỉ là Lâm Dị đã phá hết toàn bộ bình thủy tinh chứa động vật tái sinh trên tầng hai rồi, sau chuyện xảy ra tối qua, viện trưởng Chu – người đã sắp xếp lại mọi thứ gọn gàng, tức giận đến mức chỉ muốn bắt được thủ phạm mới chịu thôi.

Gã lao xuống tầng hai, Tần Châu cũng theo gã trở về văn phòng.

Bàn làm việc không quá lớn, Lâm Dị chẳng thể che hết cả người mình, mép áo của cậu vẫn thò ra ngoài, từ góc cửa văn phòng, liếc qua là có thể thấy dấu vết mà Lâm Dị để lại.

Tần Châu lấy một chiếc khăn tẩm, lúc viện trưởng Chu lao tới tóm lấy Lâm Dị, hẳn nhanh chóng bước tới, dùng khăn bịt miệng và mũi của viện trưởng Chu lại từ phía sau.

Năm giây sau, viện trưởng Chu ngất đi.

Tần Châu đứng ở cửa đợi Lâm Dị một lúc, tính toán thời gian tỉnh lại của bệnh nhân 303 và bệnh nhân 203. Hẳn đành phải lên tiếng thúc giục Lâm Dị.

“Đàn anh, sắp xong rồi.” Giọng nói Lâm Dị có chút căng thẳng.

Có lẽ cảm nhận được sự sốt ruột của Lâm Dị, Tần Châu đi về phía cậu.

Đúng lúc Lâm Dị mở hồ sơ bệnh án của bệnh nhân thứ 23 họ Chu, xem một lúc rồi đóng lại, tiếp tục xem của bệnh nhân thứ 24.

Khi Lâm Dị đọc xong hồ sơ bệnh án thứ 27 của bệnh nhân họ Chu, đã năm

phút trôi qua. Chẳng có gì bất ngờ xảy ra cả, bầu trời dần sẫm tối, màn đêm mà những người tham gia sợ hãi lại sắp đến gần.

Tần Châu hỏi: “Tình hình như nào?”

Hắn không có ý khiến Lâm Dị phân tâm, chỉ là hắn nghĩ sau khi bản thân hiểu rõ tình hình, nói không chừng có thể giúp đỡ gì đó cho cậu.

Lâm Dị nhìn lại thông tin về bệnh nhân đầu tiên tên Chu, vừa đọc vừa kể cho Tần Châu nghe tình hình, sau đó lại nói về vấn đề hóc búa hiện tại.

Mật khẩu máy tính không khó, hai từ đầu tiên trong cụm ‘Bệnh viện tâm thần khu Du thị Hoa Nguyên’ trên màn hình khiến Lâm Dị nảy ra một ý nghĩ.

Vì đây là bệnh viện nên ba chữ số vĩnh viễn gắn liền với bệnh viện là ‘120’.

Thông tin hồ sơ bệnh án của bệnh nhân không phải là thông tin bảo mật của bệnh viện tâm thần, cùng lắm là dùng để tra cứu nên mật khẩu thường không phức tạp, nhưng theo lẽ thường, người ta đặt mật khẩu không đặt ba chữ số mà là từ sáu chữ số trở lên.

Lâm Dị nhập thử 120120.

Mật khẩu chính xác.

Vì sao viện trưởng Chu lại không đoán được mật khẩu, Lâm Dị đăng nhập thành công xong, trong lòng tự động có câu trả lời.

Đối với bệnh viện, thông tin hồ sơ bệnh án của bệnh nhân có thể dễ dàng kiểm tra, bệnh nhân không có quyền riêng tư trước bác sĩ, tóm lại, thông tin hồ sơ bệnh án của bệnh nhân không quan trọng đối với bệnh viện.

Nhưng với viện trưởng Chu thì hoàn toàn khác.

Đây là bí mật của viện trưởng Chu và là bí mật lớn nhất của viện điều dưỡng. Khi nhìn vấn đề từ những góc độ khác nhau, suy nghĩ của mọi người sẽ không giống nhau, viện trưởng Chu chắc chắn sẽ nghĩ rằng mật khẩu rất khó đoán, và gã sẽ đoán mật khẩu theo hướng phức tạp hơn, thay vì suy nghĩ như Lâm Dị về ba con số ‘120’.

Có lẽ trong mắt viện trưởng Chu, bệnh viện tâm thần không phải bệnh viện mà là nhà tù.

Nhà tù không có sự ràng buộc với ‘120’.

“Thông tin hồ sơ bệnh án không có hình ảnh của cửa họ.” Lâm Dị chỉ vào

màn hình máy tính: “Có hai mươi bảy bệnh nhân mang họ Chu. Tuổi của viện trưởng Chu ở khoảng 25-35 tuổi. Có thể loại trừ bảy bệnh nhân được dựa trên ở độ tuổi của họ, còn lại 21 người.”

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng, nhìn theo phía ngón tay của Lâm Dị: “Giới tính.”

Lâm Dị nói: “À phải rồi, sau khi sàng lọc giới tính, còn 13 người.”

Tần Châu: “Tiền sử bệnh tật.”

Trước khi bước vào Thế giới Quy tắc 16-8, người tham gia đều nhìn thấy một bản thân khác, tình huống này tương tự với tâm thần phân liệt.

Không phải tất cả bệnh nhân mắc bệnh tâm thần đều có triệu chứng tâm thần phân liệt, cho nên tiền sử bệnh tật ghi trong hồ sơ bệnh án cũng có thể sàng lọc được một phần, chỉ để lại bệnh án của những người mắc bệnh có triệu chứng tâm thần phân liệt.

Lâm Dị: “Dạ.”

Trong văn phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng nháp chuột, Lâm Dị nói: “Trầm cảm sẽ không phát triển thành tâm thần phân liệt...”

“Tiền sử bệnh tật có thể sàng lọc thêm tám người nữa, đàn anh, hiện còn lại năm người.”

“Xem tiền sử phát bệnh đi.” Tần Châu nói: “Loại trừ trường hợp phát bệnh chỉ xuất hiện ảo giác.”

Lâm Dị gật đầu.

Thế giới Quy tắc 16-8 cũng có thể được coi là một giấc mơ của viện trưởng Chu, đồng thời gã cũng sắm vai là một nhân vật trong đây.

Loại trừ những bệnh nhân chỉ đơn giản là xuất hiện ảo giác, chỉ để lại những bệnh nhân đắm chìm trong tưởng tượng.

Sau khi sàng lọc, chỉ còn lại ba trong số năm hồ sơ bệnh án.

Căn cứ theo phương pháp sàng lọc này, trong số 27 hồ sơ bệnh án chỉ còn lại 3, mặc dù được hơn phân nửa rồi nhưng con số còn lại vẫn không khả quan cho lắm.

Bởi vì về cơ bản thì họ đã sử dụng hết tất cả các phương pháp sàng lọc rồi.

Lâm Dị đã xem đi xem lại năm hồ sơ bệnh án này, ngoại trừ ‘tuổi’, ‘giới tính’, ‘tiền sử bệnh tật’ và ‘tiền sử phát bệnh’, chỉ còn lại một mục ‘chẩn đoán bệnh

tình’.

Lâm Dị dán mắt vào ‘chẩn đoán bệnh tình’, nó không chỉ là chẩn đoán bệnh tình của bệnh nhân, bác sĩ còn căn cứ vào gia đình và cuộc sống của bệnh nhân để đưa ra chẩn đoán.

Lâm Dị nhìn chăm chú vào ba hồ sơ bệnh án cuối cùng.

Tần Châu cũng xem.

Thời gian đang rút ngắn từng phút, ngón tay trên ghế sofa của viện trưởng Chu khẽ động đậy, có dấu hiệu dần dần tỉnh lại.

Lâm Dị lại nhìn chăm chăm vào viện trưởng Chu: “Tần Nghi Lộc... Tấn Huệ Đế... Lý Hoằng...”

Tần Nghi Lộc bị đoạt thể, Tấn Huệ Đế bị vị cô thần hạ độc, còn Lý Hoằng bị Võ Tắc Thiên mưu sát.

Trong trí tưởng tượng của viện trưởng Chu, gã không phải anh hùng như Tào Tháo, không phải là một nhân vật như Tư Mã Việt, càng không phải là một chiến lược gia tài giỏi như Võ Tắc Thiên, ba nhân vật mà viện trưởng Chu sắm vai đều mang số phận bi thảm.

Đột nhiên, Lâm Dị nghĩ ra gì đó, quay đầu, tiếp tục xem ba hồ sơ bệnh án trên máy tính.

“Tần Nghi Lộc bị đoạt thể, bị cầm sừng. Tấn Huệ Đế bị đầu độc, bị những người mà mình tin tưởng phản bội. Lý Hoằng bị mưu sát, nỗi đau đến từ gia đình.”

Lâm Dị nói: “Viện trưởng Chu nhất định đã từng trải qua những chuyện này! Chỉ cần trong chẩn đoán bệnh tình có ghi, chúng ta có thể xác định được ai là viện trưởng Chu!”

Tần Châu khựng lại, hẳn không ngờ Lâm Dị lại suy nghĩ theo hướng này, nhưng cũng chẳng thấy có gì đáng kinh ngạc lắm, nhẹ giọng nói: “Nhóc thiên tài.”

Thế nhưng, cơ thể Lâm Dị đột nhiên cứng đờ.

‘Chẩn đoán bệnh tình’ của ba hồ sơ:

Hồ sơ bệnh án A: Bệnh nhân có tiền sử di truyền từ gia đình, kết hợp với những điều trên, được chẩn đoán là mắc bệnh tâm thần phân liệt.

Hồ sơ bệnh án B: Bệnh nhân bị teo não dẫn đến tâm thần phân liệt, kết hợp với những điều trên, được chẩn đoán là “rối loạn tâm thần do teo não”.

Hồ sơ bệnh án C: Công việc kinh doanh của bệnh nhân thất bại, mẹ của bệnh nhân khi mang thai bị nhiễm virus cúm, ảnh hưởng đến sự phát triển não bộ, xuất hiện dấu hiệu bất thường về chức năng tương hợp tâm lý. Kết hợp với những điều trên, được chẩn đoán là ‘tâm thần phân liệt’.

Trong ba bệnh án cuối cùng, đều không có ngoại lệ, không có sự cấm sùng, phản bội hay bất hạnh từ gia đình.

Chương 67: Quái vật 16-8

Muốn tìm được quái vật 16-8 sẽ rất khó-

Chương 67: Quái vật 16-8

Lâm Dị đọc đi đọc lại ba hồ sơ bệnh án cuối cùng với vẻ mặt hoài nghi, theo ‘chẩn đoán bệnh tình’, nguyên nhân bệnh tâm thần của bệnh nhân không phải là do bị cảm sùng, bị phản bội hay bất hạnh từ gia đình.

Tần Châu ở bên cạnh trầm ngâm một lát rồi nói: “Hay không phải họ Chu?”

Hắn không hề hoài nghi suy luận của Lâm Dị, ngược lại còn cảm thấy cậu phân tích rất hợp lý.

Nhưng từ đầu đến cuối, họ ‘Chu’ của chỉ là lời họ được nghe qua miệng của viện trưởng Chu. Viện trưởng Chu nói rằng gã họ Chu, trên đời này chẳng ai lại đi nghi ngờ tính xác thực trong tên họ của người khác, vì vậy những bệnh nhân bị lừa đến viện điều dưỡng đều gọi gã là ‘viện trưởng Chu’. Các hộ lý bị thu hút bởi thông tin tuyển dụng cũng gọi gã như vậy.

Bây giờ ‘viện trưởng’ đã là giả rồi, rất có thể ‘Chu’ cũng là giả nốt.

Lâm Dị sững sốt, trong thư mục có hàng trăm hồ sơ bệnh án của bệnh nhân, họ đã dành nhiều thời gian như vậy để sàng lọc những bệnh nhân mang họ “Chu”, nếu viện trưởng Chu không phải họ “Chu”, vậy thì việc tìm được gã trong hàng trăm hồ sơ lại càng thêm khó khăn.

Thậm chí, nếu họ của viện trưởng Chu không phải ‘Chu’, giới tính của gã cũng không nhất thiết phải là ‘nam’, tuổi tác cũng chưa chắc đã nằm trong khoảng 25-35 tuổi, dù sao trí tưởng tượng của bệnh nhân tâm thần phân liệt là ảo tưởng hảo huyền, phi logic.

Hơn nữa bây giờ bọn họ căn bản không có thời gian sàng lọc bệnh án để đưa ra đáp án chính xác.

Tần Châu nói: “Chỉ cần nhìn ‘chẩn đoán bệnh tình’ là được.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Lâm Dị cũng nghĩ như vậy, bây giờ biện pháp duy nhất để sàng lọc chính là dựa vào đặc điểm ‘cảm sùng’, ‘phản bội’, ‘gia đình’.

Nhưng tốc độ của cậu cũng chẳng cải thiện hơn là bao, máy tính đã quá cũ, mỗi lần mở hồ sơ bệnh án phải mất ít nhất từ 5-7 giây.

Nhìn Lâm Dị vất vả đọc hơn chục hồ sơ bệnh án, Tần Châu mở lời: “Đừng lo lắng.”

Lâm Dị vốn tưởng rằng Tần Châu chỉ đang an ủi cậu thôi, nhưng khéo mắt lại nhìn thấy Tần Châu đi đến cửa văn phòng, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Một lúc sau, Tần Châu lại mang theo một lọ ether trở lại, hắn vừa mới đến phòng thuốc. Tần Châu tẩm ether vào khăn rồi bọc trong túi nilon đưa cho Lâm Dị, nói: “Hai phút nữa ông ta sẽ tỉnh lại, em tự mình xử lý nhé. Tôi về phòng bệnh trước.”

Lâm Dị biết Tần Châu đang muốn câu thêm thời gian cho mình, vì vậy gật đầu: “Vâng.”

Tần Châu rời khỏi văn phòng.

Tần Châu vừa rời đi, Lâm Dị lập tức cảm thấy căng thẳng, cậu tiếp tục đọc hồ sơ bệnh án, đồng thời chú ý đến viện trưởng Chu. Nhìn thấy viện trưởng Chu có dấu hiệu tỉnh lại, Lâm Dị tạm thời gác lại việc mình đang làm, đi đến ghế sofa, chẳng nói chẳng rằng tiếp tục làm viện trưởng Chu bất tỉnh.

Cậu đã phá hủy hết tất cả đồ thủy tinh trên tầng hai, sau này muốn lên vào văn phòng tìm manh mối sẽ rất khó, cho nên tối nay cậu nhất định phải thu hoạch được gì đó.

Lâm Dị tiếp tục kiểm tra bệnh án, thậm chí còn không biết Tần Châu đã quay lại từ bao giờ.

Khi Tần Châu đứng bên cạnh, Lâm Dị cảm nhận được hơi thở phả vào cổ, lúc này cậu mới phản ứng lại.

Lâm Dị giật mình: “Đàn anh...”

Nhìn thấy Lâm Dị bị dọa sợ, Tần Châu lùi lại một chút, sau đó hỏi: “Bệnh nhân 203 và 303 tạm thời sẽ không tỉnh lại, còn bên em thế nào rồi?”

Lúc Tần Châu rời đi, cậu đã đọc hết hồ sơ bệnh án, nhưng trong số nhiều hồ sơ “chẩn đoán bệnh tình”, lại không có bệnh nhân nào là hoàn toàn thoả mãn cả.

Nói cách khác, hơn 100 hồ sơ bệnh án này, không có cái nào thuộc về viện trưởng Chu.

Viện trưởng Chu không phải bệnh nhân của Bệnh viện Tâm thần khu Du thị Hoa Nguyên.

Tần Châu nhìn chăm chăm màn hình máy tính, một lúc sau mới nói: “Nhóc thiên tài, xem thử thư mục khác đi.”

Một thư mục khác trong máy tính – ‘Hồ sơ nhân viên y tế’

Lâm Dị nghe lời nhấp chuột mở, cậu biết Tần Châu có ý gì, kiểm tra xem liệu có hồ sơ bệnh án nào vô tình bị thất lạc từ ‘hồ sơ bệnh nhân’ sang ‘hồ sơ nhân viên y tế’ hay không.

Nhấp chuột.

Trong thư mục có chín hồ sơ, Lâm Dị bấm mở, rồi trầm mặc không nói gì.

Tần Châu bên cạnh cũng cau mày.

Chín hồ sơ này là thông tin của những người cuốn vào Thế giới Quy tắc 16-8.

Nhân viên y tế của bệnh viện tâm thần hiện đang ở trong nhà xác, vậy người có thể tạo hồ sơ cho bọn họ là ai?

Lâm Dị nhìn viện trưởng Chu trên ghế sofa.

Im lặng hồi lâu, Lâm Dị mới nói: “Hoá ra viện trưởng Chu quả thật có biết mật khẩu.”

Chính viện trưởng Chu là người đã tuyển dụng bọn họ, chỉ gã mới có thể làm được.

Nhưng nếu viện trưởng Chu đã biết mật khẩu, vậy tại sao ông ta vẫn lưu giữ hồ sơ bệnh án của bệnh nhân? Ngay cả trình bảo vệ màn hình máy tính cũng là dòng chữ kia?

Vấn đề này chẳng cần lập giả thuyết, Lâm Dị lập tức có thể nghĩ ra đáp án.

Viện trưởng Chu chính là viện trưởng của Bệnh viện Tâm thần khu Du thị Hoa Nguyên.

Lâm Dị liếc mắt nhìn Tần Châu, từ biểu cảm của hắn, Lâm Dị đoán Tần Châu cũng nghĩ giống mình.

Chỉ như vậy, mới có thể giải thích lý do việc vì sao lại có hồ sơ của hộ lý, mười chữ trên trình bảo vệ màn hình và hồ sơ bệnh nhân chưa bị xóa. Viện trưởng Chu là viện trưởng, không phải bệnh nhân nên chẳng cần thiết xóa hồ sơ bệnh nhân đi làm gì, vì trong hồ sơ bệnh nhân không có thông tin bệnh án

của gã.

Sau khi xác nhận điều này, Lâm Dị bắt đầu tìm kiếm dấu vết sử dụng của máy tính.

Chiếc máy tính này là do viện trưởng Chu sử dụng, nếu có dấu vết sử dụng, có thể sẽ phát hiện thêm được gì đó. Lâm Dị mở trình duyệt xem có lịch sử tìm kiếm nào không.

Tần Châu cũng kiểm tra văn phòng, giống như Lâm Dị, văn phòng là phòng làm việc của viện trưởng Chu, cho nên mọi thứ trong này cơ bản đều thuộc về gã.

Hai người đang làm việc của riêng mình, thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía viện trưởng Chu, xem gã có dấu hiệu tỉnh lại hay không, một khi có dấu hiệu tỉnh lại, điều chờ đợi gã sẽ là một cơn hôn mê khác.

Một lúc sau, Lâm Dị cuối cùng cũng tìm được, cậu mừng rỡ gọi Tần Châu: “Đàn anh, đàn anh.”

Tần Châu đi tới, Lâm Dị chỉ vào lịch sử tìm kiếm.

Ung thư phổi.

Ung thư phổi có thể sống được bao lâu?

Ung thư phổi có chữa được không?

Căn cứ vào lịch sử tìm kiếm, Lâm Dị nói: “Hắn là viện trưởng Chu bị ung thư phổi, vì không muốn chết, cho nên trong đầu ông ta nảy ra một ý tưởng điên rồ – trường sinh bất tử. Nghề nghiệp của ông ta rất tiện cho việc thí nghiệm. Có lẽ nguyên nhân khiến ông ta giết nhân viên y tế là vì viện trưởng Chu cho rằng họ là chướng ngại vật, sau khi thực hiện hành vi phạm tội xong, viện trưởng Chu bắt đầu tìm kiếm đối tượng thí nghiệm, ông ta biến bệnh viện tâm thần thành viện điều dưỡng, lừa dối các bệnh nhân ở đây, rồi sau đó từ từ tìm kiếm mầm sống mới, chính là hộ lý – những người không biết gì cả.”

Tần Châu nghe xong, lần lượt đặt những thứ mình tìm được lên bàn.

Có một sổ tờ kiểm tra sức khỏe tâm thần không có chữ ký, một số bức ảnh và tờ giấy đòi nợ.

Lâm Dị cúi đầu nhìn vào tờ kiểm tra sức khỏe tâm thần, ngay cả một người ngoài nghề như cậu cũng cảm thấy người điên bài kiểm tra mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng. Một số bức ảnh đã bị cắt, trong bức ảnh là ảnh viện

trưởng Chu chụp cùng bố mẹ đã bị cắt bỏ phần mẹ, nỗi bất hạnh từ gia đình có lẽ là do mẹ gã gây ra.

Ngoài ra còn có bức ảnh viện trưởng Chu chụp cùng vợ con, phần người vợ bị cắt, có lẽ vợ gã cũng rời bỏ gã.

Cuối cùng là giấy đòi nợ, số nợ phải trả rất lớn. Người mắc nợ không phải viện trưởng Chu, nhưng gã lại là người nhận giấy nợ, có lẽ gã phải đứng ra bảo lãnh cho ai đó. Nhưng con nợ đã bỏ trốn, công ty đòi nợ chỉ có thể tìm đến viện trưởng Chu.

Xem xong những thứ trên bàn, Lâm Dị nhìn xuống mặt đất, đều là sách lịch sử. Vì thế bản phác thảo mới về tuyến chính lại một lần nữa trôi lên mặt nước, Lâm Dị nói với Tần Châu: “Viện trưởng Chu có vấn đề về tâm lý. Những chuyện này chính là nguyên nhân gây nên. Và rồi, căn bệnh ung thư phổi chính là cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng lạc đà. Khiến viện trưởng Chu tâm thần phân liệt, chia làm hai bản thể, một là viện trưởng của bệnh viện tâm thần, điên cuồng muốn làm thí nghiệm để đạt được trường sinh bất tử, còn một là viện trưởng của viện điều dưỡng đã có được trường sinh bất tử.”

Nói xong, Lâm Dị hỏi Tần Châu: “Đàn anh, anh còn cần bổ sung gì nữa vào tuyến chính của Thế giới Quy tắc 16-8 không ạ?”

“Đủ rồi.” Tần Châu nói: “Em đã nói hết rồi.”

Nghe được lời xác nhận của Tần Châu xong, Lâm Dị mới thở phào nhẹ nhõm.

Đêm nay cuối cùng cũng có thu hoạch.

Sau khi đại khái xác định được tuyến chính, bước tiếp theo là tìm quái vật 16-8.

Cho đến nay, họ vẫn chưa hề trò chuyện với những người tham gia khác, nghi ngờ duy nhất về quái vật 16-8 cũng chỉ là dựa trên suy đoán mà không có bằng chứng thực tế.

Việc tìm kiếm quái vật 16-8 dường như không hề dễ dàng chút nào, cũng chẳng thể tìm được nó trong thời gian ngắn được. Vì thế Tần Châu tính sổ chuyện vừa rồi: “Nếu tối nay tôi mà không đi theo em, em định thế nào?”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Vậy phiền đàn anh giúp em nhật xác rồi.”

“...” Tần Châu cười lạnh nói: “Không nhật.”

Lâm Nghi im lặng, bắt đầu nghi ngờ tính xác thực của tin đồn mình nghe

được trong Thế giới Quy tắc 2-6: “Suýt chút nữa thì em tin rồi.”

Tần Châu hỏi: “Gì cơ?”

“Không có gì ạ...” Lâm Dị vội vàng nói: “Em chỉ đang suy nghĩ xem quái vật 16-8 là ai thôi.”

Lâm Dị có chút áy náy nhìn Tần Châu: “Đàn anh, chúng ta vẫn chưa tiếp xúc với những người tham gia khác, hơn nữa còn có người biến dị, muốn tìm được quái vật 16-8 sẽ rất khó.”

Tần Châu nghi ngờ nhìn Lâm Dị một cái, sau đó nói: “Quái vật sẽ lộ ra khuyết điểm, quy tắc tử vong cũng chỉ có một, với em thì không khó đâu, nhóc thiên tài.”

Toà nhà ba tầng, phòng 201.

Giang Mạn quan sát bệnh nhân 201 đang hôn mê vì sốt cao, cô ngáp ngừng nhìn chuông gọi ở đầu giường.

Có nên thông báo cho viện trưởng Chu không?

Cô không muốn.

Cô muốn bệnh nhân 201 chết, những ngày qua cô bị tra tấn đến phát điên rồi. Dù cô có làm gì thì bệnh nhân 201 cũng sẽ đi theo. Đáng sợ hơn cả là lúc đang ngủ vào ban đêm, cô có thể cảm nhận được cơ thể mình bị ai đó vuốt ve.

Cô chỉ có thể giả vờ ngủ.

Đêm nay vất vả lắm mới được nghỉ ngơi một chút, Giang Mạn không muốn viện trưởng Chu đến phòng 201 để chữa trị cho bệnh nhân 201 bị sốt cao.

Phải rồi, cứ để bệnh nhân 201 chết đi, dù sao cô cũng không phải là người giết NPC mà là tự NPC chết đấy chứ!

Giang Mạn nghĩ vậy, thu bàn tay định ấn chuông gọi lại.

Cô bước tới cửa sổ, định mở cửa để không khí lạnh ban đêm lùa vào, như vậy có thể khiến tình trạng bệnh nhân 201 trở nên trầm trọng hơn.

Khi mở cửa sổ, gió đêm mát lạnh thổi vào, Giang Mạn nhìn thấy trong đêm tối có hai bóng người.

Cô giật mình, nhưng vẫn nhận ra một trong số họ.

Là Tần Châu.

Là chủ tịch hội sinh viên Tần Châu.

Giang Mạn kinh ngạc nhìn Tần Châu, cô đoán Tần Châu nhất định là vừa đi tìm kiếm quy tắc tử vong trở về, bảo sao trong bữa tối hôm nay cô không nhìn thấy hắn đâu.

Vào Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên lâu như vậy, đương nhiên Giang Mạn biết thực lực của Tần Châu giỏi cỡ nào.

Giang Mạn nhìn không được, muốn xông ra hỏi Tần Châu quy tắc tử vong là gì, hội sinh viên bảo vệ sinh viên, Tần Châu với tư cách là chủ tịch hội sinh viên, nhất định sẽ bảo vệ những người không may bị cuốn vào Thế giới Quy tắc.

Ắt hẳn là rạng sáng ngày mai, Tần Châu sẽ công bố quy tắc tử vong mà hắn tìm được.

Nếu vậy thì, kể cả bệnh nhân 201 không chết, cô cũng chẳng cần sợ hãi nữa nếu đã biết được quy tắc tử vong là gì.

Chương 68: Quái vật 16-8

Tần Châu căn bản không quan tâm đến sống chết của chúng ta-

Chương 68: Quái vật 16-8

Trời hửng sáng.

Bệnh nhân 203 vén chăn lao vào trong căn buồng, nơi hộ lý đang ngủ say ngon lành.

Bệnh nhân 203 nghi hoặc nhìn Lâm Dị một cách kỳ quái, ánh mắt của hắn quét qua quét lại trên người Lâm Dị. Bệnh nhân 203 bối rối, hắn nghi ngờ Lâm Dị đã phát hiện ra điều gì đó rồi, nhưng cậu lại không có ý định bỏ chạy. Vào thời điểm ban ngày, cửa phòng 203 mở toang nhưng Lâm Dị lại không chạy trốn, bây giờ hắn 'vô tình' ngủ quên, Lâm Dị vẫn không thêm bỏ chạy.

Vất vả lắm hắn mới có được 'cơ thể mới', nên cứ lo được lo mất, sợ rằng 'cơ thể mới' sẽ xảy ra vấn đề.

Bệnh nhân 203 tìm thấy nhật ký của Lâm Dị, sau khi đọc xong trang nhật ký mới, bệnh nhân 203 nhìn Lâm Dị với vẻ mặt phức tạp, trong nhật ký, Lâm Dị cảm thấy rất đau buồn khi bị hắn ghét bỏ.

Do hắn nhạy cảm quá chăng?

Sau khi nhìn chằm chằm Lâm Dị gần nửa giờ đồng hồ, bệnh nhân 203 lúc này mới trở lại giường bệnh.

Cứ hoài nghi như vậy cũng không phải một cách, gã cần phải tìm biện pháp để kiểm chứng. Dù sao Lâm Dị chẳng thể chạy trốn được, bởi vì ở sườn núi có giếng lưới điện cao áp.

Nhưng bệnh nhân 203 nhất thời không nghĩ ra cách nào để kiểm chứng cậu.

Bên kia căn buồng, Lâm Dị mở mắt.

Cậu cẩn thận thò tay vào gối, dưới gối có mấy mảnh giấy mà cậu đã cắt được từ sổ bệnh án ra, trên đó có viết một số nội dung, đây là đạo cụ dùng để kiểm tra quái vật 16-8 trong ngày mai.

Đúng như Tần Châu đã nói, dù quái vật 16-8 có ẩn náu thế nào đi chăng nữa

thì nó vẫn chỉ là quái vật, mà quái vật thì sẽ lộ ra khuyết điểm, bởi vì nó không bao giờ có được cảm xúc của con người, rất nhiều phản ứng phải dựa vào việc bắt chước.

Lâm Dị đang đợi trời rạng sáng, hai giờ nữa mặt trời sẽ mọc.

Nhìn màn đêm trước mắt dần dần biến mất, cuối cùng chuyển sáng, Lâm Dị cũng không lập tức đứng dậy mà suy nghĩ xem giờ đi ăn sáng kiểu gì.

Hôm nay cậu cần phối hợp với Tần Châu nên nhất định phải xuống ăn sáng.

Lâm Dị vừa mới nghĩ cách giải quyết thì nghe thấy tiếng sột soạt truyền tới từ giường bệnh bên cạnh, một lúc sau, tiếng sột soạt ấy đến gần căn buồng rồi dừng lại trước mặt Lâm Dị.

Bệnh nhân 203 thấp giọng gọi Lâm Dị: “Tiểu Lâm, dậy thôi.”

Lâm Dị dụi mắt nhìn bệnh nhân 203: “Chào buổi sáng, anh 203.”

“Chào buổi sáng.” Bệnh nhân 203 nói: “Cậu có đói không? Đi ăn sáng nào.”

Sự việc chuyển biến khác thường ắt phải có vấn đề, nhưng Lâm Dị chỉ có thể đối mặt với nó, việc cậu cần làm hôm nay còn quan trọng hơn việc phải đề phòng bệnh nhân 203.

Vì thế Lâm Dị gật đầu: “Ừm.”

Nhân lúc bệnh nhân 203 đi rửa mặt, Lâm Dị lấy mấy tờ giấy dưới gối ra, nhét vào trong túi. Vệ sinh cá nhân xong xuôi, cậu ra ngoài, dùng lực đóng mạnh cửa lại.

Hôm nay, bệnh nhân 203 đánh thức cậu dậy sớm hơn bình thường rất nhiều, Lâm Dị vẫn chưa nghe thấy động tĩnh gì của phòng 303 tầng trên, nên nhắc nhở Tần Châu rằng cậu đã ra ngoài rồi.

Lúc đến nơi, hai người họ là nhóm người duy nhất trong phòng ăn.

Lâm Dị hỏi bệnh nhân 203 muốn ăn gì để giúp hắn lấy đồ ăn từ quầy tự phục vụ. Bệnh nhân 203 nói: “Ăn gì cũng được”, sau đó bổ sung: “Tiểu Lâm, tự dung tôi thấy không khoẻ lắm. Chắc phải đi gặp viện trưởng Chu khám thử rồi. Cậu cứ ăn trước đi, không cần đợi đâu.”

“Anh 203, anh khó chịu chỗ nào thế? Có nghiêm trọng lắm không?” Lâm Dị lo lắng hỏi: “Tôi đi với anh nhé.”

“Không nghiêm trọng lắm đâu.” Bệnh nhân 203 vội vàng nói: “Một mình tôi đi

là được rồi, cậu cứ chuẩn bị đồ ăn cho tôi, lúc về tôi chỉ việc ăn thôi.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “VẬY ĐƯỢC RỒI.”

Nhìn chằm chằm bóng lưng của bệnh nhân 203 một lúc, Lâm Dị xoay người đi vào phòng ăn.

Lâm Dị không biết rốt cuộc bệnh nhân 203 muốn làm gì, cậu cũng chẳng muốn tìm hiểu, hiện tại cậu còn mong sao hắn cứ tiếp tục làm việc của hắn đi.

Bên ngoài phòng ăn, bệnh nhân 203 đi được vài bước thì dừng lại.

Hắn nhìn Lâm Dị đang đi vào trong, năm mươi phút đã trôi qua... Lâm Dị không nhân cơ hội chạy trốn. Bệnh nhân 203 cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là do hắn suy nghĩ nhiều rồi.

Lâm Dị ở quầy tự phục vụ lấy hai phần ăn sáng, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống, đợi những người tham gia xuất hiện.

Người đầu tiên xuất hiện là Trần Dương, người chăm sóc bệnh nhân 301. Bệnh nhân 301 là người lùn, Trần Dương thì lại rất cao, hộ lý và bệnh nhân đi cùng nhau như người lớn dắt trẻ con đi vậy.

Mặc dù bệnh nhân 203 không có ở đây nhưng Lâm Dị vẫn rất cẩn thận lấy ra một tờ giấy mà cậu đã chuẩn bị vào tối qua.

Cậu chuẩn bị tổng cộng bốn tờ giấy, nội dung lần lượt là: ‘Tuyệt đối đừng tin tưởng Tần Châu’, ‘Tần Châu đã chết trong đêm đầu tiên rồi’, ‘Tần Châu đã phản bội chúng ta’, ‘Tần Châu căn bản không quan tâm đến sống chết của chúng ta’.

Mặc dù nội dung khá giống nhau nhưng phản ứng với mỗi tờ giấy sẽ khác nhau. Những người tham gia hầu như đều quen Tần Châu, bọn họ biết Tần Châu là chủ tịch hội sinh viên, trong Thế giới Quy tắc đầy rẫy nguy hiểm này, bọn họ sẽ vô thức coi Tần Châu là trụ cột.

Nội dung của tờ giấy trái ngược với tâm lý con người, Lâm Dị đang đánh cược rằng bốn người tham gia còn lại ngoài cậu và Tần Châu ra sẽ không có ký ức về việc mất đi người mình dựa dẫm.

‘Tuyệt đối đừng tin tưởng Tần Châu’, phản ứng của người tham gia khi nhìn thấy tờ giấy này là bối rối.

‘Tần Châu đã chết vào đêm đầu tiên’, phản ứng của người tham gia khi nhìn

thấy tờ giấy này là sợ hãi.

‘Tần Châu đã phản bội chúng ta’, phản ứng của người tham gia khi nhìn thấy tờ giấy này là phản nộ.

‘Tần Châu căn bản không quan tâm đến sống chết của chúng ta’, phản ứng của người tham gia khi nhìn thấy tờ giấy sẽ khiến họ rơi vào tuyệt vọng.

Đây là bốn bài kiểm tra phản ứng khác nhau, những mảnh giấy này cũng được Lâm Dị đánh dấu riêng biệt. Một khi có người tham gia bắt chước phản ứng của người khác, Lâm Dị sẽ dễ dàng tìm được quái vật 16-8, nội dung của tờ giấy không liên quan đến quy tắc tử vong, cho nên dù có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, quái vật 16-8 cũng không nhất định sẽ nhắm vào Tần Châu.

Càng không thể nhắm vào cậu, bởi vì nội dung của tờ giấy là vô nghĩa đối với quái vật 16-8. Nó sẽ chẳng chủ động đi giết một tên ngu xuẩn.

Việc Tần Châu phải làm là xuất hiện sau khi Lâm Dị thành công trao tờ giấy cho người tham gia, theo thỏa thuận của hai người vào đêm qua, hẳn cần cố ý làm một số hành động kỳ lạ để khiến người tham gia tin vào tờ giấy.

Lâm Dị uống một ngụm nước, sau đó cầm ly nước rỗng đi đến quầy tự phục vụ để lấy nước.

Trần Dương ở bên cạnh đang múc cơm, Lâm Dị bình tĩnh đánh rơi một tờ giấy lên quầy tự phục vụ. Bệnh nhân 301 không cao bằng cái quầy nên đương nhiên sẽ không thể nhìn thấy chuyển động bên trên.

Trần Dương nhìn thấy tờ giấy tự động xuất hiện từ hư không, cậu ta sửng sốt một chút, vội vàng chộp lấy tờ giấy. Sau đó liếc nhìn Lâm Dị đang lấy nước ở máy lọc nước, Lâm Dị cũng liếc nhìn Trần Dương.

Phản ứng của Trần Dương lúc nhận được tờ giấy khá bình thường, nhưng Lâm Dị không thể dựa vào điều này để loại bỏ hoàn toàn nghi ngờ với cậu ta, bởi hầu như tất cả mọi người đều nhận được mảnh giấy nhỏ như vậy hồi còn là học sinh rồi.

Lâm Dị chỉ liếc Trần Dương một cái, sau đó rời mắt, cầm ly nước trở về chỗ ngồi.

Cậu đưa giấy cho bọn họ một cách ngẫu nhiên, chứ không cố định cái nào với cái nào. Lâm Dị nhìn phần được đánh dấu của tờ giấy, thứ mà Trần Dương nhận được là ‘Tần Châu đã chết vào đêm đầu tiên’. Dựa theo câu trả lời chính xác mà Lâm Dị ấn định, Trần Dương phải có phản ứng hoảng loạn

và sợ hãi lúc đọc tờ giấy.

Nhưng bây giờ Trần Dương vẫn chưa có cơ hội đến xem nó, bởi bệnh nhân 301 cứ luẩn quẩn bên chân cậu ta.

Lâm Dị cũng không vội, thỉnh thoảng cậu lại nhìn Trần Dương, đồng thời chờ người tham gia tiếp theo đến phòng ăn.

Vài phút trôi qua, theo sau Trần Dương là người tham gia chăm sóc bệnh nhân 302 đã đến nhà ăn, Lâm Dị ngay từ lúc đầu đã cảm thấy tên anh ta hơi khó phát âm, nếu không phải do anh ta mở miệng nói chuyện với bệnh nhân 302, Lâm Dị vốn luôn tự hào về trí nhớ của mình, cũng chẳng thể nhớ nổi tên người tham gia này.

Dịch Gia Duyệt, Lâm Dị đoán trình độ tiếng Quan Thoại của anh ta chắc chắn là hạng A.

Bệnh nhân 302 được chăm sóc là người có đầu lưỡi dị dạng.

Trong lúc Dịch Gia Duyệt múc cơm, Lâm Dị cầm cái cốc giấy của mình đi lấy nước, sau đó hỏi Dịch Gia Duyệt: “Đàn anh Dịch, anh có thể lấy giúp em cốc nước dùng một lần được không? Cái này em không dùng được nữa rồi, em cảm ơn.”

Dịch Gia Duyệt cũng không từ chối, anh ta lấy một chiếc cốc giấy cho Lâm Dị, trong quá trình nhận lấy chiếc cốc, Lâm Dị đặt tờ giấy vào tay anh.

Lâm Dị nhìn thấy Dịch Gia Duyệt sửng sốt trong giây lát, thậm chí còn có vẻ hơi hoảng sợ.

Lâm Dị tiếp tục rót nước, rót xong lại trở về chỗ ngồi.

Căn cứ vào ký hiệu được đánh dấu trên tờ giấy, nội dung Lâm Dị đưa cho Dịch Gia Duyệt là ‘Tuyệt đối đừng tin tưởng Tân Châu’, vì vậy phản ứng chính xác của Dịch Gia Duyệt sẽ là bối rối.

Sau khi đưa hai tờ, trong tay Lâm Dị còn lại hai, Lâm Dị tiếp tục chờ Giang Mạn và Ôn Hiểu Phương đến.

Đêm qua cậu không ngủ, cho nên biết rằng đêm qua không có người nào chết cả, bởi vì cậu không ngửi thấy mùi tanh tưởi nào toả ra trong tòa nhà ba tầng, cũng không nghe thấy tiếng bước chân của viện trưởng Chu mang theo động vật tái sinh truyền đến từ bên ngoài cửa sổ.

Đêm qua là một đêm yên bình.

Nghĩa là tối nay quy tắc tử vong thứ hai sẽ xuất hiện.

Lâm Dị thực sự rất vui vì có được một buổi tối bình yên, nhưng tình hình trong Thế giới Quy tắc 16-8 đã ngăn cản cậu và Tần Châu chia sẻ quy tắc tử vong cho những người tham gia khác.

Mà kể cả bọn họ có biết thì cũng khó mà sống sót được.

Buổi tối bình yên hôm qua mang đến cho Lâm Dị cảm giác cấp bách, hai quy tắc tử vong cộng thêm việc người tham gia biến dị sẽ giảm tỷ lệ sống sót của những người còn lại xuống mức cực thấp.

Cách tốt nhất là phải tìm ra quái vật 16-8 trong ngày hôm nay, bởi vì người tham gia biến dị là một nhân tố không ổn định, Lâm Dị cũng chẳng liều lĩnh đi giết quái vật 16-8 nữa, lần này chỉ cần phục bàn được là tốt rồi.

Lâm Dị vừa nghĩ như vậy, vừa đợi Giang Mạn – người chăm sóc bệnh nhân 201 và Ôn Hiểu Phương – người chăm sóc Bệnh nhân 202 xuất hiện.

Hai người họ gần như đến phòng ăn cùng một lúc.

Lâm Dị mím môi, bốn người sống sót đều mang theo bệnh nhân của mình, cậu còn tưởng rằng bệnh nhân mắc bệnh nặng chưa chắc xuống khỏi giường được, quái vật sẽ không để quy tắc tử vong tìm đến nó, như vậy thì cậu có thể trực tiếp loại trừ dựa trên điều này rồi.

Nhưng bây giờ rõ ràng là không còn cách nào khác, cũng may là Lâm Dị sợ xảy ra tình huống như vậy, cho nên ngay từ đầu cậu đã viết hẳn bốn tờ giấy để đảm bảo có thể nhìn thấy hết phản ứng của những người tham gia.

Giang Mạn dẫn bệnh nhân 201 tìm chỗ ngồi trước, sau đó nhìn quanh phòng ăn, cô đang tìm Tần Châu, nóng lòng muốn Tần Châu tuyên bố quy tắc tử vong.

Nhưng cô không thấy Tần Châu đâu cả, trong lòng Giang Mạn bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Lâm Dị lại đi lấy nước, như lúc đưa tờ giấy cho Dịch Gia Duyệt, cậu cũng làm cách này với Ôn Hiểu Phương.

Bởi vì Ôn Hiểu Phương là người thuộc diện tình nghi lớn nhất trong số bốn người tham gia, nên Lâm Dị đặc biệt chú ý đến phản ứng của Ôn Hiểu Phương, cậu thấy Ôn Hiểu Phương cũng nhất thời sửng sốt.

Sau khi Ôn Hiểu Phương rời đi, Lâm Dị vẫn đứng ở quầy lấy nước, chờ Giang

Mạn tới để đưa tờ giấy cuối cùng cho Giang Mạn.

Cậu chạm vào tờ giấy đã cầm sẵn trong tay, một góc tờ giấy bị gấp lại, đây là một ký hiệu nhỏ, biểu thị nội dung tờ giấy là 'Tần Châu căn bản không quan tâm đến sống chết của chúng ta'.

Chương 69: Quái vật 16-8 Đàn anh Tần Châu!

Chương 69: Quái vật 16-8

Lâm Dị cầm cốc giấy để rót nước.

Chỉ trong nửa giờ đồng hồ ngắn ngủi, cậu cảm giác như mình đã uống đủ lượng nước cần thiết trong một ngày.

Cậu không thể uống nổi nữa.

Nhưng Giang Mạn vẫn chưa tới lấy đồ ăn, nếu cứ đứng đợi ở chỗ máy lọc nước, kiểu gì bệnh nhân cũng sẽ cảm thấy cậu kì lạ.

Lâm Dị rót nốt cốc nước cuối cùng, vừa uống vừa nhìn Giang Mạn.

Cậu phát hiện dáng vẻ Giang Mạn trông khá lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa phòng ăn. Bệnh nhân 201 ở bên cạnh nói chuyện với cô nhưng cô lại chẳng thèm để ý.

Ngoại trừ Tần Châu, tất cả những người tham gia còn sống sót đều ở phòng ăn cả rồi. Tình huống hiện tại giống với Vương Đặc trong Thế giới Quy tắc 7-7, Giang Mạn hẳn là đang đợi Tần Châu.

Là vì cô ta đã phát hiện ra gì đó nên muốn nói cho Tần Châu sao?

Lâm Dị đi về chỗ rồi ngồi xuống, ánh mắt cậu nhìn Giang Mạn, rồi lại nhìn bệnh nhân 201. Sắc mặt của bệnh nhân 201 rất khó coi, đôi môi tái nhợt. Bình thường cô ta có thể tự đi tới phòng ăn, nhưng hôm nay phải cần Giang Mạn đẩy xe tới, đầu của bệnh nhân 201 bị nghiêng sang một bên, như thể ngay cả sức lực để chống đỡ cũng không còn.

Trái lại, những bệnh nhân khác ít nhất vẫn có thể đi lại được.

Lâm Dị nghi ngờ đêm qua bệnh tình của bệnh nhân 201 trở nặng, sở dĩ Giang Mạn nóng lòng đi tìm Tần Châu có lẽ là vì muốn nói cho hắn biết tình hình.

Nghĩ đến đây, Lâm Dị nhét tờ giấy cuối cùng vào túi.

Quái vật sẽ không để quy tắc tử vong tìm đến nó, vì tình trạng của bệnh nhân 201 đã trở nặng vào đêm qua nên mới nghi ngờ Giang Mạn là quái vật 16-8 về cơ bản có thể được loại trừ.

Lâm Dị đang rất bận, cậu phải để mắt tới những người tham gia khác xem họ có mở tờ giấy ra không và phản ứng của họ sau khi mở tờ giấy ra.

Cậu chuyển sự chú ý của mình vào những người tham gia khác.

Sau khi nhận được tờ giấy, Trần Dương, Dịch Gia Duyệt và Ôn Hiểu Phương vẫn chưa có cách nào để mở tờ giấy trong tay ra, bọn họ cũng rơi vào hoàn cảnh giống Lâm Dị vào lần đầu tiên cậu nhận được tờ giấy của Tần Châu. Về mặt của bọn họ đều có vẻ hơi lo lắng, muốn nhanh chóng đọc nội dung trong tờ giấy, nhưng lại bất đắc dĩ bởi bệnh nhân luôn theo sát phía sau.

Những người tham gia không tìm được cơ hội để mở tờ giấy, nhưng Lâm Dị lại chẳng vội. Tối hôm qua cậu và Tần Châu đã thảo luận kế hoạch này, cậu cũng đoán được việc bọn họ sẽ không có cơ hội mở tờ giấy. Nhưng Lâm Dị không thể để bọn họ trở về phòng bệnh được, cậu nhất định phải biết được phản ứng của những người tham gia sau khi nhìn thấy tờ giấy.

Cho nên Lâm Dị sẽ đợi Tần Châu tới, tạo cơ hội cho bọn họ đọc nội dung bên trong.

Lâm Dị ngồi chờ Tần Châu, trong lúc đó, bệnh nhân 203 cũng đã quay lại. Lâm Dị thuận miệng hỏi bệnh nhân 203 vài câu về tình trạng bệnh của hẳn, bệnh nhân 203 tựa như đã khôi phục lại thái độ ban đầu với Lâm Dị, ân cần nói: “Viện trưởng Chu đã kê đơn thuốc cho tôi nên cũng khá hơn rồi. Tiểu Lâm, sao cậu vẫn chưa ăn thế? Đợi tôi à?”

Lâm Dị gật đầu.

Cuối cùng cậu cũng nhận ra vì sao bệnh nhân 203 lại kì lạ rồi.

Viện trưởng Chu nhất định là tức muốn hộc máu mồm, đông động vật tái sinh của gã đêm qua bị Lâm Dị đập nát, hơn nữa đêm qua lại là một đêm yên bình, cho nên tâm tình của gã đêm qua chắc chắn rất tệ.

Đối với viện trưởng Chu, bệnh nhân chỉ là vật thí nghiệm, chẳng thể nào gã lại khám bệnh cho bệnh nhân 203 trong lúc đang nổi cơn thịnh nộ được.

Nói cách khác, bệnh nhân 203 căn bản không hề đi tìm viện trưởng Chu, hẳn cố ý rời khỏi Lâm Dị, khả năng là muốn kiểm tra xem Lâm Dị có bỏ trốn hay không.

Bây giờ hẳn đã nhìn thấy Lâm Dị ngoan ngoãn ở phòng ăn, bèn xua tan hoài nghi với Lâm Dị, hài lòng trở về.

Lâm Dị thầm nghĩ, sớm muộn gì bệnh nhân 203 cũng sẽ nghi ngờ cậu thêm

lần nữa thôi.

Trong lúc tất cả những người tham gia còn sống sót và bệnh nhân đã đến phòng ăn, Tần Châu cuối cùng cũng đẩy bệnh nhân 303 đi vào.

Lâm Dị chạm vào cốc nước, định giở lại chiêu cũ, rồi cãi nhau với Tần Châu để thu hút sự chú ý của những bệnh nhân khác, tạo cơ hội cho người tham gia đọc tờ giấy.

Sau khi Giang Mạn – người ngồi cách Lâm Dị vài bước chân, nhìn thấy Tần Châu, sự lo lắng của cô không những không giảm mà còn trở nên mãnh liệt hơn.

Bệnh nhân 201 không tử vong do sốt cao, lúc sáng Giang Mạn xuống căng tin, cô ta vẫn ngồi dậy được rồi đòi đi theo.

Giang Mạn phải vào buồng lấy xe lăn, vất vả lắm mới có thể chuyển bệnh nhân 201 từ trên giường bệnh sang xe lăn. Khoảnh khắc đó, bệnh nhân 201 ghé vào tai cô nói: “Mạn Mạn à, đêm qua tôi suýt chết đấy.”

Giang Mạn giật mình, máu trong cơ thể như đông cứng lại.

Bệnh nhân 201 cười lớn, do sốt cao kéo dài cộng thêm tình trạng bệnh ngày càng trở nặng nên toàn bộ khuôn mặt của bệnh nhân 201 trắng bệch như tờ giấy nhưng lại đỏ bừng một cách kỳ lạ vì sốt cao.

Nụ cười của cô ta khiến Giang Mạn sợ đến mức phải lùi lại vài bước.

Bệnh nhân 201 thu lại nụ cười, yếu ớt nói: “Đi ăn sáng thôi nào. Đừng nhịn đói. Nhịn đói thì dáng người không đẹp đâu.”

Nói xong, bệnh nhân 201 thở hỗn hển, như thể những lời này đã rút cạn hết sức lực của cô ta.

Giang Mạn lúc này rất muốn thoát khỏi bệnh nhân 201. Nhìn cô tựa như một kẻ muốn phạm tội giết người, vô cùng sợ hãi và chột dạ. Cô sợ viện trưởng Chu sẽ tóm được hành vi phạm tội của mình, dù sao lúc phỏng vấn, gã đã yêu cầu hộ lý chăm sóc bệnh nhân thật tốt.

Cô cũng lo lắng bệnh nhân 201 có thể nhìn thấu suy nghĩ của mình, nếu bệnh nhân 201 biết cô muốn bệnh nhân 201 chết ngay lập tức, thông qua nụ cười của cô ta, cô nghi ngờ mình sẽ bị bệnh nhân 201 kéo theo chết cùng.

Sau đó cô sẽ trở thành kẻ giống Trịnh An Kiến và Thời Toàn.

Giang Mạn cho rằng người duy nhất có thể cứu được cô lúc này chính là Tần

Châu.

Thế nhưng cô cũng biết rằng tất cả những người tham gia đều đang bị bệnh nhân theo dõi, trong đó có cả cô, cô chẳng hề có một chút cơ hội nào để nói chuyện với người khác cả.

Tần Châu chắc chắn sẽ không chọn nơi này để trực tiếp nói cho bọn họ biết quy tắc tử vong...

Giang Mạn sốt ruột nhìn Tần Châu, sau đó cô nhìn thấy chàng trai đem qua đi cùng Tần Châu đang tạt nước vào người hấn.

Hai người bắt đầu cãi vã, dù bệnh nhân có cố gắng ngăn họ lại cũng vô ích, bọn họ tranh cãi kịch liệt, như thể một giây tiếp theo thôi sẽ đánh nhau vậy.

Cô sửng sốt một lúc, không biết chuyện gì đang xảy ra. Cho tới khi Giang Mạn để ý, không chỉ bệnh nhân 201, mà tất cả những bệnh nhân khác đều đang nhìn về phía bọn họ.

Giang Mạn cuối cùng cũng nhận ra, bọn họ đang có kế hoạch gì đó.

Cô có thể nhìn ra, hành động tạt nước vào Tần Châu của chàng trai kia là cố tình.

Ánh mắt Giang Mạn vẫn luôn dõi theo hai người, mặc dù không biết mục đích tranh chấp có chủ đích của hai người là thế nào, nhưng Giang Mạn tin rằng bọn họ chắc chắn đã có manh mối về quy tắc tử vong, nếu không bọn họ đã chẳng dùng đến cái thứ diễn xuất kém cỏi đó để cãi nhau trong phòng ăn.

Rất vô nghĩa.

Giang Mạn mừng rỡ nhìn bọn họ.

Lúc này Lâm Dị đang cãi nhau với Tần Châu, đồng thời quan sát những người tham gia khác trong tầm ngoại vi của mình. Cậu nhìn thấy bọn họ nhân lúc các bệnh nhân chú ý tới cậu, nhanh chóng cúi đầu mở tờ giấy đang cầm trên tay ra, .

Bệnh nhân 203 chật vật tách hai người đang tranh cãi ra, hấn lo lắng Lâm Dị sẽ đánh nhau với Tần Châu, nắm đấm không có mắt, bệnh nhân 203 không muốn nhìn Lâm Dị bị thương.

Lâm Dị cũng chẳng dám làm tổn thương bệnh nhân 203, hôm nay sẽ có quy tắc tử vong mới xuất hiện, không ai có thể nói trước liệu bệnh nhân bị thương

có phải là quy tắc tử vong mới hay không.

Lâm Dị chỉ đành dừng tranh cãi với Tần Châu, trở lại chỗ ngồi.

Bệnh nhân 203 hỏi cậu có bị thương ở đâu không, Lâm Dị lắc đầu.

Cậu vừa nói chuyện với bệnh nhân 203, vừa âm thầm quan sát phản ứng của những người tham gia.

Dịch Giai Duyệt cuống quýt mở tờ giấy trong tay ra, nhìn thấy dòng chữ “Tuyệt đối đừng tin tưởng Tần Châu”, vẻ mặt cậu ta sửng sốt trong giây lát, sau đó vô thức nhìn về phía Tần Châu, thậm chí còn chẳng thèm giấu tờ giấy đã mở trong tay đi.

Sau khi nhìn Tần Châu, Dịch Giai Duyệt lại vội vàng nhìn sang Lâm Dị.

Dịch Gia Duyệt không biết vì sao mình lại nhìn Lâm Dị, nhưng dù sao tờ giấy này cũng là do Lâm Dị đưa cho cậu ta.

Lâm Dị và Dịch Gia Duyệt bốn mắt nhìn nhau, cậu nhìn thấy sự bối rối trên khuôn mặt của Dịch Gia Duyệt.

Khuôn mặt lúng túng của cậu ta như đang nói ‘Vậy là có ý gì?’, ‘Đừng tưởng tin Tần Châu á?’, ‘Chuyện gì đang xảy ra vậy?’, ‘Vậy bây giờ tôi phải làm gì?’.

Phản ứng của Dịch Gia Duyệt không có vấn đề, Lâm Dị nhanh chóng đánh mắt qua người khác.

Cậu ghét việc mình chỉ có một đôi mắt, không thể cùng lúc nắm bắt được tất cả phản ứng của những người tham gia.

Trần Dương cũng nhanh chóng mở tờ giấy ra, đọc nội dung được ghi bên trong.

‘Tần Châu đã chết vào đêm đầu tiên’.

Sắc mặt Trần Dương đột nhiên tái nhợt, bờ môi vô thức mấp máy. Anh ta đã nghe thấy tiếng hét của Trịnh An Kiến vào đêm đầu tiên, nhưng ngày hôm sau, Trịnh An Kiến lại xuất hiện trước mặt bọn họ.

Trường hợp của Tần Châu cũng tương tự sao?

Trần Dương nuốt nước miếng, anh ta tin tưởng nội dung của tờ giấy, tin rằng đó là lời nhắc nhở của Lâm Dị. Bằng không thì Lâm Dị cũng chẳng có lợi ích gì khi đưa tờ giấy cho anh ta cả.

Trần Dương thậm chí bây giờ còn không dám nhìn thẳng Tần Châu, anh ta đã

lo lắng suốt mấy ngày nay rồi, lúc này cảm xúc như đã đạt tới đỉnh điểm.

Nếu Tần Châu chết ở chỗ này, vậy thì những người mới lần đầu bước vào Thế giới Quy tắc thì sao? Trần Dương chỉ có thể sợ hãi nhìn về phía Lâm Dị, đem hết sự kỳ vọng của mình gửi gắm vào cậu.

Nếu cậu có thể biết được Tần Châu đã chết, vậy thì chắc chắn cậu là người được việc.

Nếu không phải vì bệnh nhân 301 còn ở đây, Trần Dương lúc này cực kì muốn chạy tới ôm cái đùi mới là Lâm Dị.

Phản ứng của Trần Dương cũng bình thường.

Vậy người duy nhất còn lại chính là Ôn Hiểu Phương.

Lâm Dị nhìn về phía Ôn Hiểu Phương.

Cậu đã bỏ lỡ cảnh Ôn Hiểu Phương đọc nội dung tờ giấy, lại tình cờ nhìn thấy Ôn Hiểu Phương đang ngẩng đầu lên, ánh mắt dán chặt vào Tần Châu.

Tờ giấy của Ôn Hiểu Phương mang nội dung là: “Tần Châu đã phản bội chúng ta.” Lâm Dị nhìn thấy sự lo lắng, thất vọng và tức giận hiện lên trong ánh mắt cô.

Ôn Hiểu Phương siết chặt bàn tay, tờ giấy trong đó cũng bị vò nát. Cô không thể tin nổi, trừng mắt nhìn về phía Tần Châu, đáy mắt hiện lên vẻ nôn nóng khi nghĩ tới hậu quả của việc phản bội, cô không biết liệu bị phản bội có đồng nghĩa với cái chết hay không.

Thất vọng là vì cô không ngờ rằng người mà cô luôn coi là trụ cột lại phản bội mình, cuối cùng những cảm xúc này hòa quyện thành sự tức giận.

Nhưng cô không còn cách nào khác ngoài kiềm chế bản thân.

Lâm Dị sửng sốt một chút, phản ứng của Ôn Hiểu Phương cũng... bình thường.

Nhưng điều này là không thể!

Quái vật 16-8 phải nằm trong số ba người này, ba người họ không thể có phản ứng khác nhau được.

Chắc chắn là có ai đó đã bắt chước.

Lâm Dị bỗng nhiên nhìn về phía Giang Mạn.

Giang Mạn vẫn cúi đầu, Lâm Dị không thấy được biểu cảm trên gương mặt cô, nhưng Lâm Dị còn chưa kịp sốt ruột thì Giang Mạn đột nhiên đứng dậy, cao giọng hét lên: “Đàn anh Tần Châu!”

Trái tim Lâm Dị đập thành thịch, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Chương 70: Quái vật 16-8

Tối qua em đã thấy hết rồi...-

Chương 70: Quái vật 16-8

Tiếng gọi Tần Châu của Giang Mạn khiến Lâm Dị càng thêm chắc chắn, quái vật 16-8 nằm giữa Trần Dương, Dịch Gia Duyệt và Ôn Hiểu Phương.

Nhận được một tờ giấy ở Thế giới Quy tắc, nội dung của tờ giấy còn liên quan đến người mà mình tin tưởng, Lâm Dị chắc rằng những người lần đầu bước vào Thế giới Quy tắc chưa từng trải nghiệm cảm giác niềm tin sụp đổ trong thoáng chốc bao giờ, chưa từng trải nghiệm thì sẽ không có ký ức liên quan, quái vật 16-8 không thể phản ứng chính xác được.

Đối với quái vật 16-8 đang muốn ẩn náu thì đây là một điều hết sức tồi tệ, nó sẽ tìm cách bắt chước phản ứng của những người tham gia, làm giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân, thay vì biến mình thành trung tâm của sự chú ý vào lúc này.

Từ lúc bước vào phòng ăn, Lâm Dị đã nhận ra Giang Mạn có gì đó không ổn.

Lúc đầu, cậu chỉ nghĩ Giang Mạn giống Vương Đặc, muốn nói với Tần Châu điều gì đó thôi, vừa đúng lúc bệnh tình của bệnh nhân 201 trở nặng, Lâm Dị cứ vậy mà cho rằng điều mà Giang Mạn muốn nói với Tần Châu là về tình trạng của bệnh nhân 201.

Nhưng bây giờ, trái tim Lâm Dị đập thành thịch, cậu không chắc nữa.

Ngay cả quái vật 16-8 cũng sẽ biết tính nguy hiểm khi mọi ánh mắt dồn vào mình, Giang Mạn không cần phải nói với Tần Châu về tình trạng của bệnh nhân 201 vào lúc này, ngay trước nhiều con mắt như vậy.

Trừ khi điều Giang Mạn muốn nói không phải là bệnh tình của bệnh nhân 201, cũng không phải chuyện xảy ra đêm qua.

Vậy Giang Mạn định nói gì?

Đầu óc Lâm Dị quay cuồng, cậu đột nhiên nhớ tới tiếng đẩy kéo cửa sổ lúc cậu và Tần Châu trở về tòa nhà ba tầng vào tối hôm qua.

Chỉ là lúc đó họ vẫn còn cách tòa nhà ba tầng một khoảng khá xa nên việc

đẩy kéo cửa sổ vang lên nghe rất hư vô mờ mịt. Lâm Dị cũng nhìn về phía tiếng động, nhưng lại không thấy ai ở phía sau cửa sổ.

Vậy Giang Mạn là người đẩy cửa sổ?

Giang Mạn đã nhìn thấy cậu và Tần Châu.

Nếu đúng như vậy, cộng với việc bệnh tình bệnh nhân 201 trở nặng, Lâm Dị nghĩ cậu biết Giang Mạn sắp nói gì.

Quả nhiên, Giang Mạn chăm chú nhìn Tần Châu: “Đàn anh, bọn em đều ở đây rồi.”

Tần Châu hỏi: “Thì?”

Giang Mạn nói: “Anh không có gì muốn nói với bọn em sao?”

“Không.” Lâm Dị cho rằng Tần Châu cũng đoán được mục đích của Giang Mạn rồi, cậu nghe Tần Châu đang ám chỉ với Giang Mạn: “Mới sáng sớm, cô muốn tôi nói gì?”

Mới sáng sớm.

Nghĩa là vẫn còn sớm, chưa đến lúc.

Lâm Dị căng thẳng nhìn Giang Mạn, cậu lập tức hiểu được ý của Tần Châu, nhưng không biết Giang Mạn có thể hiểu được hay không. Lâm Dị nhìn về mặt của Giang Mạn, tim đập mạnh, cảm giác Giang Mạn không hiểu ý mà Tần Châu ám chỉ.

Giang Mạn kiềm chế cảm xúc, thế nhưng thứ cảm xúc trong lòng vẫn mãnh liệt đến mức nước mắt trào ra: “Trách nhiệm của hội sinh viên không phải là đảm bảo an toàn cho mọi người sao?”

Cô cảm thấy mình bị lừa dối.

Giang Mạn vốn vẫn vui vẻ chờ Tần Châu nói cho mọi người biết quy tắc tử vong, nhưng sau khi cuộc tranh cãi chấm dứt, cô lại nhìn thấy Tần Châu đưa bệnh nhân 303 đi ăn.

Chỉ mới ăn mấy miếng, Tần Châu đã muốn cùng bệnh nhân 303 rời đi, dường như không có ý định chia sẻ quy tắc tử vong cho bọn họ.

Giang Mạn tự thấy bản thân cô vẫn luôn tuân thủ tất cả các quy tắc do hội sinh viên đặt ra và luôn duy trì trật tự của hội sinh viên. Vì vậy cô tin rằng Tần Châu có nghĩa vụ và trách nhiệm chia sẻ quy tắc tử vong cho cô.

Nhưng Tần Châu chỉ lạnh lùng nhìn cô, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Giang Mạn.

Giang Mạn đâm lao rồi thì phải theo lao, nói: “Tối qua em đã thấy hết rồi...”

Lâm Dị giật mình.

Trong lúc tuyệt vọng, giải pháp duy nhất của Lâm Dị là tới bịt miệng Giang Mạn lại để ngăn cô ta tiếp tục nói.

Cậu chống tay xuống bàn định bước qua nhưng cổ tay đã bị Tần Châu tóm lại.

“Anh và cậu ta đi ra từ văn phòng của viện trưởng Chu, nhất định là đang tìm kiếm manh mối, mà màn trình diễn không thể hiểu nổi vừa rồi của hai người chứng tỏ hai người đã tìm ra quy tắc tử vong rồi! Cho nên hai người đang né tránh quy tắc tử vong và biến bọn em thành vật thế mạng.” Giang Mạn vỗ oà: “Em nói có đúng không, chủ tịch Tần Châu!”

Câu nói này đã làm cả phòng ăn dậy sóng, Dịch Gia Duyệt – người vẫn còn bối rối vì tờ giấy, Trần Dương – người đang hoảng sợ vì tờ giấy, và Ôn Hiểu Phương – người đang tức giận vì tờ giấy, đều nhìn về phía Tần Châu.

Không chỉ ba người họ, tất cả bệnh nhân trong phòng ăn đều nhìn họ bằng ánh mắt phức tạp và đầy ác ý.

Bệnh nhân 203, người ở gần Lâm Dị nhất, u ám nhìn cậu: “Tiểu Lâm, cậu biết hết rồi à?”

Lâm Dị bị bao vây bởi những ánh mắt phức tạp, đây là điều mà Lâm Dị trước giờ chưa từng trải qua, nó khiến trái tim cậu nguội lạnh, hơn cả lúc Từ Hạ Tri di chuyển tử quần áo của cậu.

Những người tham gia đứng cùng một phía với các NPC giết người trong Thế giới Quy tắc này đang buộc tội hai người họ.

Tần Châu kéo Lâm Dị về phía mình, Lâm Dị chưa từng trải qua chuyện như này nên cậu có hơi lúng túng, nhưng Tần Châu thì không.

Hắn kéo Lâm Dị ra phía sau mình, Tần Châu hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Nhóc thiên tài, là ai?”

Sau khi những ánh nhìn khó chịu bị Tần Châu chặn lại, bộ não chết máy của Lâm Dị lại bắt đầu hoạt động.

Cậu biết Tần Châu đang hỏi về quái vật 16-8, quy tắc tử vong thứ hai đã

được vén màn, sự vạch trần của Giang Mạn khiến quái vật 16-8 tập trung vào bọn họ, cho dù bọn họ có tránh được hai quy tắc tử vong, bọn họ vẫn phải đối phó với những người tham gia biến dị.

Hơn nữa, hai người còn trở thành mục tiêu chỉ trích của dư luận, kể cả có may mắn sống sót vào ban đêm thì tỷ lệ sống sót cực thấp, bệnh nhân cũng sẽ tấn công bọn họ.

Không thể tiếp tục ở lại Thế giới Quy tắc 16-8 được nữa, hiện tại bọn họ buộc phải tìm quái vật 16-8 để phục bản.

Lâm Dị thì thâm vào tai Tần Châu, hỏi: “Đàn anh, anh cho em một phút được không?”

Tần Châu: “Không vội, tôi cho em hân năm phút.”

Lâm Dị tạm thời giao lại cục diện hiện tại cho Tần Châu, cậu nhìn chăm chăm bóng lưng Tần Châu suy nghĩ.

Phản ứng của ba người tham gia đối với Lâm Dị thì dường như khá bình thường, một phút rất ngắn ngủi, cậu không thể lãng phí thời gian nghiên cứu phản ứng của ba người tham gia nữa.

Quái vật 16-8 xen vào giữa ba người họ chắc chắn đã bắt chước ai đó để đưa ra phản ứng chính xác.

Ba người tham gia có ba phản ứng khác nhau nên bọn họ không thể bắt chước nhau được.

Đối tượng còn lại là cậu, Tần Châu và Giang Mạn.

Đáp án không cần nói cũng biết, lúc đó cậu và Tần Châu đang cãi nhau, người duy nhất mà quái vật 16-8 có thể bắt chước là Giang Mạn.

Cho nên người mà nó bắt chước chính là Giang Mạn.

Lâm Dị cố gắng phân tích diễn biến tâm lý của Giang Mạn.

‘Màn trình diễn không thể hiểu nổi vừa rồi của hai người chứng tỏ hai người đã tìm ra quy tắc tử vong rồi.’

Câu này thực chất không có logic hay quan hệ nhân quả gì.

Lâm Dị cho rằng lúc cậu và Tần Châu xảy ra tranh chấp, Giang Mạn nhất định đang bối rối nên đã ghép hai câu văn không liên quan lại với nhau, cô dùng từ ‘không thể hiểu nổi’.

Cho nên Giang Mạn không biết vì sao cậu và Tần Châu lại xảy ra tranh chấp, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu.

Vậy thì có thể loại trừ Trần Dương

Phản ứng của Trần Dương sau khi nhìn thấy tờ giấy là sắc mặt tái nhợt, biểu hiện sợ hãi hơn là bối rối.

Trong ba người, người tỏ ra bối rối chính là Dịch Gia Duyệt.

Nhưng Lâm Dị lại không nhìn thấy phản ứng của Ôn Hiểu Phương lúc mở tờ giấy ra, nên hiện tại quái vật 16-8 hoặc là Dịch Gia Duyệt, hoặc là Ôn Hiểu Phương.

Chọn một trong hai.

Xác suất chọn đúng cao, mà xác suất chọn sai cũng cao.

Lâm Dị thuộc nhóm người là kiểu 'chúc may mắn lần sau' trong các lần rút thăm, chưa bao giờ nhìn thấy 'trúng thưởng thêm một chai nữa', vì cậu không phải thần may mắn nên cậu phải tiếp tục phân tích. Giữa Dịch Gia Duyệt và Ôn Hiểu Phương, chọn ra một đáp án.

Chương 71: Quái vật 16-8

Là toàn bộ những gì ngươi biết sao?-

Chương 71: Quái vật 16-8

“Đàn anh.” Lâm Dị vội vàng thì thầm vào tai Tần Châu: “Chắc là Ôn Hiểu Phương.”

Trạng thái tâm lý của Giang Mạn thực ra rất dễ phân tích, sau khi hai người xảy ra tranh chấp khó hiểu, Tần Châu đã dần bình tĩnh trở lại.

Thấy Tần Châu không tuyên bố quy tắc tử vong, cảm xúc của cô ta chuyển từ hoang mang thất vọng.

Có lẽ trong khoảng thời gian này Giang Mạn đã cân nhắc nơi này không thích hợp để chất vấn, nhưng khi nhìn thấy Tần Châu và bệnh nhân 303 rời đi, tia hy vọng cuối cùng của cô đã tan biến, nỗi thất vọng nghẹn lại trong lòng dần dần biến thành tức giận.

Sau đó cô nhin không nổi nữa, bèn hỏi Tần Châu.

Trong hai người Dịch Gia Duyệt và Ôn Hiểu Phương, cảm xúc của Ôn Hiểu Phương giống với Giang Mạn nhất.

Lúc Ôn Hiểu Phương lấy tờ giấy, tâm trạng cô ta lúc đó cũng vừa lo lắng, vừa thất vọng và tức giận.

“Được.” Tần Châu không tiếp tục giằng co với những ánh nhìn từ đám đông nữa, đôi mắt tập trung vào Ôn Hiểu Phương.

So với sự bình tĩnh của Tần Châu, trái tim Lâm Dị đang đập như đang chạy bằng mô tơ điện.

Cơ sở để xác định quái vật 16-8 thông qua cảm xúc của Giang Mạn là không đủ, quái vật 16-8 cũng có thể chỉ bắt chước tâm trạng bối rối của Giang Mạn thôi, cho nên không thể loại bỏ hoàn toàn hoài nghi Dịch Gia Duyệt là quái vật 16-8 được.

Nhưng chẳng còn cách nào khác nữa rồi, trong số hai người Dịch Gia Duyệt và Ôn Hiểu Phương thì Ôn Hiểu Phương bị nghi ngờ nhiều hơn.

Tần Châu biết nội dung tờ giấy, nhưng hẳn không biết chúng được phân chia

như nào.

Lâm Dị hắng giọng, đang định nói lại phân tích của mình cho Tần Châu, cậu muốn nghe ý kiến của hẳn, nhưng Tần Châu lại lên tiếng trước cậu.

“Kết thúc rồi.”

Tần Châu nói với Ôn Hiểu Phương.

Lâm Dị: “!”

Ôn Hiểu Phương nhìn chăm chăm Tần Châu, tất cả bệnh nhân đều ngừng nói chuyện, bọn họ mang vẻ mặt giống hệt Ôn Hiểu Phương, đều hướng mắt về hẳn.

Nhìn biểu cảm của Ôn Hiểu Phương, Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm.

Chuẩn rồi.

Nhưng trong mơ hồ, Lâm Dị lại cảm giác có gì đó không đúng.

Cậu liếc nhìn Tần Châu, tự hỏi sở dĩ mình cảm thấy sai sai là do cậu đã trải qua Thế giới Quy tắc 2-6, cho nên việc tìm ra quái vật 16-8 dễ dàng như này khiến lòng cậu không được yên tâm hay gì.

Những người tham gia khác đều là lần đầu tiên bước vào Thế giới Quy tắc, họ chỉ được nghe nói về sự tồn tại của quy tắc tử vong mà thôi.

Vì vậy, bọn họ đều nhìn Tần Châu với vẻ hoang mang và sợ hãi, không biết Tần Châu muốn làm gì.

Quái vật sẽ dùng mọi biện pháp có thể để ngăn cản người tham gia phục bàn, Tần Châu không hề chậm trễ, ngay lúc Ôn Hiểu Phương đang muốn lao tới giết chết hẳn thì Tần Châu đã mở miệng: “Đây không phải viện điều dưỡng, mà là bệnh viện tâm thần. Tên đầy đủ của nó là ‘Bệnh viện tâm thần khu Du thị Hoa Nguyên’.”

Sau khi Tần Châu cất lời, Lâm Dị lập tức căng thẳng, cậu nhìn về phía Ôn Hiểu Phương, một khi Ôn Hiểu Phương nổi điên xông tới ngăn cản Tần Châu, cậu sẽ lập tức chặn lại, để việc phục bàn tiếp tục diễn ra.

“Người tên là Chu Hâm Hoa. Có một người mẹ tệ bạc, bà ta đã tạo nên một bóng ma không thể xóa nhòa trong tuổi thơ của người.”

Mỗi câu nói của Tần Châu đều khiến sắc mặt của Ôn Hiểu Phương càng ngày càng trở nên u ám, vẻ mặt của tất cả bệnh nhân đều tối sầm lại. Tất cả

biểu cảm đồng bộ với cô ta, khoanh khắc đó, toàn bộ phòng ăn đều ngập tràn bầu không khí quý dị.

“Cuối cùng thì người đã trưởng thành, có một công việc ổn định là bác sĩ tâm lý, sau đó cưới vợ sinh con. Sự nghiệp của người cũng dần thăng tiến nhờ những nỗ lực đã bỏ ra, trở thành viện trưởng ở đây.” Tân Châu bình tĩnh nói với : “Nhưng khoảng thời gian vui vẻ lại chẳng kéo dài được bao lâu, người mắc bệnh ung thư phổi, vợ người cũng bỏ người mà đi vào thời điểm đó. Không chỉ vậy, người bạn nhờ người bảo lãnh khoản vay đã bỏ trốn, và khoản nợ khổng lồ đó đã đổ lên đầu của người.”

“Những đả kích này đã khiến người mắc bệnh về vấn đề tâm lý nghiêm trọng, người hận bọn họ và cũng không muốn chết một cách bi thảm như vậy. Và niềm tin đó đã khiến người sinh ra những ảo tưởng cực đoan, người đắm chìm trong trí tưởng tượng của chính mình, rồi phân liệt thành bản thân khác. Người đã giết rất nhiều người, đồng nghiệp trong bệnh viện, bệnh nhân bị người lừa dối, nhiều không đếm xuể. “

“Nhưng thí nghiệm về trường sinh bất tử của người vẫn chưa từng thành công, người tạo ra nơi này, rồi tiếp tục thí nghiệm của mình.” Tân Châu cười lạnh nói: “Để duy trì trật tự ở đây, người đã đặt ra quy tắc tử vong. Ồm, có cần tôi nói luôn quy tắc tử vong là gì không.”

Vẻ mặt Ôn Hiểu Phương càng ngày càng đen lại và méo mó, hai mắt trợn to nhìn chăm chăm Tân Châu, như thể một giây sau thôi, chúng sẽ rút ra khỏi hốc mắt.

Lúc Trần Dương, Dịch Gia Duyệt, Giang Mạn vô thức nhìn về phía Ôn Hiểu Phương, bọn họ bị giật mình trước khuôn mặt của cô ta.

Khuôn mặt ấy rõ ràng là Ôn Hiểu Phương, nhưng cũng giống cả viện trưởng Chu nữa, như thể hai khuôn mặt đó đã hòa quyện vào nhau.

“Nói nữa cũng chẳng có ích gì cả.” Tân Châu nhìn Ôn Hiểu Phương: “Đến lúc kết thúc rồi.”

Từ ‘kết thúc’ khiến cho nhóm người Trần Dương cảm thấy mừng rỡ, vì thế bọn họ đè nén nỗi sợ hãi cùng khó chịu trong lòng, không khỏi nhìn về phía Ôn Hiểu Phương lần nữa, chỉ chờ đến khi cô gật đầu và giải thoát họ khỏi Thế giới Quy tắc 16-8.

Nếu có thể, bọn họ không bao giờ muốn bước vào Thế giới Quy tắc thêm lần nào nữa

Nơi đây là một cơn ác mộng.

Sắc mặt Ôn Hiểu Phương càng ngày càng vặn vẹo quái dị, cô tức giận trừng mắt nhìn Tần Châu, một lúc lâu sau mới mở miệng.

Đó không còn là giọng nói của Ôn Hiểu Phương nữa mà là giọng của viện trưởng Chu.

“Là toàn bộ những gì ngươi biết sao?” Giọng nói của cô ta méo mó: “Chỉ thế thôi à, ngươi chỉ biết như vậy thôi đúng không!”

Lâm Dị có thể nhìn ra, trong lời nói của Ôn Hiểu Phương còn có ẩn ý khác, dường như Tần Châu chưa giải thích toàn bộ về nội dung của tuyến chính. Có vẻ chỉ cần Tần Châu trả lời ‘đúng vậy’, tất cả mọi người sẽ bị huỷ diệt.

Mặc dù Thế giới Quy tắc 16-8 là Thế giới Quy tắc thứ ba mà Lâm Dị bước vào, nhưng đây là lần đầu tiên cậu dùng phương pháp phục bàn để rời khỏi nơi này.

Cậu không biết quá trình phục bàn ra sao, mặc dù luôn lo lắng, nhưng cậu đã im lặng suốt quá trình Tần Châu phục bàn, cậu không dám làm phiền hay gây rắc rối cho Tần Châu.

Cậu chỉ có thể đảo mắt qua lại giữa Tần Châu và Ôn Hiểu Phương, não bắt đầu hoạt động nhanh chóng, nghĩ xem họ đã bỏ sót điều gì.

Ba người còn lại cũng nhận thấy sự căng thẳng, da mặt căng cứng, nín thở từng phút giây.

Tần Châu kiềm chế thói quen cau mày của mình, giữ bình tĩnh: “Tất cả những gì về nơi này tôi đều biết hết, không tin thì cứ hỏi, tôi đảm bảo, dù có là vấn đề gì thì tôi cũng sẽ đưa ra câu trả lời chính xác.”

Lâm Dị cong ngón tay lại.

Cậu biết Tần Châu đã nhận ra ý tứ trong lời nói của Ôn Hiểu Phương và cũng nhận ra rằng họ đã bỏ sót điều gì đó, nhưng Tần Châu giống cậu, không biết đó là điều gì.

Vì vậy, Tần Châu không trả lời trực tiếp mà đang muốn lừa Ôn Hiểu Phương, để xem Ôn Hiểu Phương có gợi ý cho bọn họ hay không.

Tất cả những người tham gia đều nhìn chăm chăm vào Ôn Hiểu Phương, sự tự tin của Tần Châu càng khiến cô ta thêm phần nộ, khuôn mặt cô ta đã hoàn toàn biến thành khuôn mặt của viện trưởng Chu, làn sương mù đen liên

tục trào ra từ cơ thể.

Ôn Tiểu Phương không tin, cô ta không tin thế giới mình tạo ra sẽ bị con mồi khám phá được, cô chạy mấy bước về phía Tần Châu, thân hình dài ngoẵng về phía trước, khuôn mặt gần như áp vào mặt Tần Châu.

Tốc độ của Tần Châu nhanh hơn Ôn Hiểu Phương, hấn đẩy Lâm Dị ra xa.

Tránh để Ôn Hiểu Phương đang tức giận vô tình làm tổn thương Lâm Dị.

Lực tay Tần Châu rất mạnh, Lâm Dị không kịp phòng bị gì, loạng choạng lui về phía sau mấy bước, lúc cậu đứng vững, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Ôn Hiểu Phương đang chỉ vào những bệnh nhân có vẻ mặt đồng bộ với mình.

“Ta tâm thần phân liệt, người nói không sai.” Ôn Hiểu Phương trợn mắt: “Vậy một ta khác là ai? Người có biết không? Người biết ư!”

Chương 72: Quái vật 16-8 (Xong)

Mau nói đi, một ta khác ở đâu!-

Chương 72: Quái vật 16-8 (Xong)

Lúc Ôn Hiểu Phương tra hỏi Tần Châu, các bệnh nhân khác trong phòng ăn cũng bắt chước cô, há to miệng, im lặng chất vấn.

Lâm Dị choáng váng trước câu hỏi đầy tức giận và không cam lòng kia.

Thế giới Quy tắc 16-8 quả thực có liên quan đến bệnh tâm thần phân liệt.

Suy đoán của cậu lúc đó là viện trưởng Chu của bệnh viện tâm thần mắc bệnh tâm thần phân liệt đã phân thành viện trưởng Chu của viện điều dưỡng, họ là hai nhân cách trong cùng một cơ thể.

Nhưng dường như câu hỏi mà quái vật 16-8 đặt ra lại không phải như vậy. Nhân cách phân liệt mà nó đề cập đến lại giống một cá thể riêng biệt hơn.

Là hai cơ thể, hai nhân cách khác nhau.

Cuối cùng Lâm Dị cũng đã tìm ra nguồn gốc của sự bất an trong lòng mình. Trước khi bước vào Thế giới Quy tắc 16-8, mỗi người đều nhìn thấy một bản thân khác, đó là một cá thể tồn tại riêng biệt.

Nếu quái vật 16-8 không lừa dối họ thì bệnh tâm thần phân liệt của viện trưởng Chu không đơn giản chỉ là phân chia nhân cách mà giống với một sinh vật đơn bào, hình thành một cá thể khác giống với cơ thể mẹ thông qua quá trình phân bào.

Vậy thì có thể là ai?

Lâm Dị cảm thấy khó xử, nếu Tần Châu trả lời sai, quái vật 16-8 trong cơ thể Ôn Hiểu Phương sẽ xuất hiện, xé xác những kẻ cản trở tới sự phát triển của Thế giới Quy tắc.

Đầu óc cậu chưa bao giờ quay nhanh như bây giờ, mặc dù cậu nghĩ điều này có thể khiến 'nó' xuất hiện, nhưng Lâm Dị đành phải không ngừng tự đặt vấn đề trong đầu mình.

Cơ thể phân liệt của viện trưởng Chu là ai?

Viện trưởng Chu là NPC, cho nên cơ thể con của gã cũng phải là NPC.

NPC nổi bật nhất trong Thế giới Quy tắc 16-8 là chín bệnh nhân, trong số chín bệnh nhân không có bệnh nhân ung thư phổi hay có bệnh nhân nào mang khuôn mặt giống với viện trưởng Chu. Nhưng đã có phân liệt thì chắc chắn phải có mối liên hệ nào đó.

Lâm Dị mừng tượng lại chín bệnh nhân.

Cặp vợ chồng – bệnh nhân 101 và bệnh nhân 102 lần lượt qua đời, quái vật 16-8 sẽ không để quy tắc tử vong tìm đến nó cho nên sẽ không ra tay với phân thân của mình.

Do đó có thể loại trừ bệnh nhân 103 đã chết và bệnh nhân 201 bệnh tình trở nặng đêm qua.

Các bệnh nhân còn lại là bệnh nhân 202 phẫu thuật thẩm mỹ không thành công, bệnh nhân 203 bị bỏng toàn thân, bệnh nhân 301 là người lùn, bệnh nhân 301 bị biến dạng lưỡi và bệnh nhân 303 bị teo cơ.

Quái vật 16-8 không để bọn họ có thời gian phản ứng hay suy nghĩ, Lâm Dị chỉ có thể ép mình suy luận nhanh hơn.

Trong số những bệnh nhân còn lại, khả năng nhất nhiều là bệnh nhân 202 vì cô là người được quái vật 16-8 lựa chọn. Nhưng suy đoán này không có cơ sở, Lâm Dị chẳng thể nghĩ ra nổi bất kỳ mối liên hệ nào giữa bệnh nhân 202 và viện trưởng Chu, không chỉ bệnh nhân 202, mà cả những bệnh nhân khác cũng vậy.

Sự thật đơn giản là, viện trưởng Chu, với tư cách là cơ thể mẹ, trong ảo tưởng của gã thì gã bất tử, bởi vì gã mắc bệnh ung thư phổi, là một bệnh nhân ung thư sắp chết, nên viện trưởng Chu hy vọng rằng gã có được cuộc sống vĩnh cửu. Trong hoàn cảnh như vậy, dù là cơ thể phân thân thì cũng không có lý do gì để gã tự phân thân thành một bản ngã mắc phải một căn bệnh kỳ lạ hay phức tạp, đây là một nghịch lý hết sức rất mâu thuẫn.

Vì vậy, không thể nào có chuyện phân thân của viện trưởng Chu là một trong số bệnh nhân.

Vậy có thể là ai được chứ?

Lâm Dị nghĩ tới mười mấy thi thể trong nhà xác, những thi thể đó đều không cười với cậu, cho nên những thi thể đó cũng là NPC trong Thế giới Quy tắc 16-8.

Tương tự như vậy, Lâm Dị nhanh chóng bác bỏ khả năng phân thân của viện trưởng Chu là một trong số những xác chết đó

Viện trưởng Chu không cần thiết phải giết chết phân thân của chính mình, giết chết phân thân có nghĩa là sẽ không còn phân thân nào nữa, như vậy thì quái vật 16-8 cũng sẽ không hỏi Tần Châu bản thân khác của nó ở đâu.

Vậy ý nghĩa của câu hỏi này là thân phân đó có tồn tại và vẫn còn sống.

Dựa vào ngữ điệu của quái vật 16-8, quái vật 16-8 chắc chắn rằng Tần Châu không thể biết được.

Đầu óc Lâm Dị quay nhanh đến nỗi trong nháy mắt cậu đã loại bỏ hoàn toàn tất cả NPC trong Thế giới Quy tắc 16-8.

Cậu nhìn Ôn Hiểu Phương một cách kỳ quái, sau đó đột nhiên phản ứng lại.

Quái vật là thứ sinh ra từ cái ác, quái vật 16-8 là viện trưởng Chu nhưng không phải là viện trưởng Chu. Nếu viện trưởng Chu bị tâm thần phân liệt, vậy thì quái vật 16-8 có phải cũng bị tâm thần phân liệt không?

Cho nên, quái vật 16-8 hỏi 'bản thân khác ở đâu', không phải viện trưởng Chu khác ở đâu, mà là phân thân khác của quái vật 16-8 ở đâu.

Tuy viện trưởng Chu là NPC nhưng vai trò của gã trong Thế giới Quy tắc là một con người, cho nên bệnh tâm thần phân liệt của viện trưởng Chu là ảo giác và hoang tưởng. Chỉ có bệnh tâm thần phân liệt của quái vật mới có thể thoát khỏi logic và tách thành một cá thể độc lập khác.

Quái vật 16-8 đang ẩn náu giữa chín người tham gia, cho nên câu trả lời bây giờ hẳn là nằm trong số bọn họ.

Lâm Dị quan sát Trần Dương, Dịch Gia Duyệt và Giang Mạn, mặc dù ba người họ không biết vì sao Ôn Hiểu Phương lại hỏi như vậy, nhưng bọn họ có thể cảm nhận được sự sống của mình đang bị bóp nghẹt, trong thế ngàn cân treo sợi tóc.

Họ chỉ có thể đặt hy vọng vào Tần Châu, chỉ có Tần Châu mới có thể cứu được họ.

Lúc này, không còn thời gian phán xét ai là cơ thể con của quái vật 16-8 thông qua phản ứng nữa, chưa kể hiện tại đang có rất nhiều người, tạo cơ hội cho cơ thể con của nó bắt chước.

Lâm Dị chỉ có thể hồi tưởng lại lúc cậu và bọn họ chạm mặt.

Bởi vì hầu như không có tiếp xúc nói chuyện, thậm chí ngay cả bước tự giới thiệu cũng bị bỏ qua, cậu không có cách nào xác định phạm vi của quái vật 16-8, thậm chí đối tượng để nghi ngờ cũng không có.

Bên tai vang lên âm thanh.

“Người có biết không? Người biết một ta khác đang ở đâu không?” Ôn Hiểu Phương trừng mắt nhìn Tần Châu, cô dùng hai tay nắm lấy vai Tần Châu, như hận không thể xé nát kẻ mở đầu việc phục bàn này: “Mau nói đi, một ta khác ở đâu!”

Chỉ cách có vài bước chân, Lâm Dị có thể nghe thấy tiếng xương bả vai của Tần Châu kêu răng rắc.

Nhưng Tần Châu vẫn đứng vững, Lâm Dị đứng phía sau hắn, không thấy được vẻ mặt của Tần Châu, nhưng nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn, cảm xúc lo lắng trong cậu lập tức được xoa dịu.

“Biết.” Tần Châu thản nhiên nói.

Điều này khiến Ôn Hiểu Phương càng thêm nóng nảy, cô siết chặt vai Tần Châu hơn, trong cơn tức giận, quái vật 16-8 không nhận ra rằng Tần Châu đang cố gắng câu thêm thời gian để suy nghĩ.

Nó điên cuồng lắc người Tần Châu: “Nó ở đâu!”

Lâm Dị tranh thủ chút thời cơ cuối cùng để suy nghĩ...

Tần Châu nói, quái vật dù sao cũng chỉ là quái vật, chúng không có cảm xúc phức tạp như con người, cho nên trong nhiều trường hợp cũng không thể phản ứng giống con người.

Nhưng nó vẫn phải ẩn náu trong những người tham gia, dẫn dắt họ vi phạm quy tắc tử vong

Dẫn dắt, vi phạm...

Lâm Dị bỗng nhiên ngẩng đầu, cậu biết rồi.

Cùng lúc đó, đôi mày Tần Châu đang cau lại cũng giãn ra, hắn cũng biết rồi.

Và thế là, Lâm Dị với Tần Châu đồng thanh nói.

Lâm Dị: “Thời Toàn!”

Tần Châu: “Thời Toàn.”

Vào ngày đầu tiên sau khi bước vào Thế giới Quy tắc 16-8, Thời Toàn bất ngờ gọi tên Trịnh An Kiến ở phòng 101. Lúc đó Lâm Dị nghi ngờ, có phải cô ta cố ý.

Nhưng ‘cái chết’ vào đêm thứ hai nghiêm nhiên khiến cậu loại bỏ nghi ngờ với Thời Toàn.

Bây giờ nghĩ lại, đây hẳn là sự sắp đặt có chủ ý của quái vật 16-8.

Sau khi ‘chết’, Thời Toàn lại không chết hoàn toàn, cô ta sẽ biến dị như sứa lược, trở nên ‘bất tử’ và có đủ sức mạnh để giết chết những kẻ tham gia đang cố gắng phá hủy trật tự của Thế giới Quy tắc 16-8.

Cho nên đêm đó Thời Toàn không phải đến gặp Lâm Dị vì trên người cậu có mùi xác chết, mà là đến kiểm tra Lâm Dị có phá rối trật tự hay không, bởi vì ban ngày Lâm Dị đã xảy ra tranh chấp với Tần Châu. Cậu còn dùng kĩ năng diễn xuất kém cỏi của mình để diễn một màn ‘đau bụng’ nữa.

Tất cả những điều này đã bị quái vật 16-8 ẩn náu trong bóng tối nhìn thấy.

Nếu lúc đó cậu mà quay lại trễ một tí, Thời Toàn gõ cửa phòng 203 không có ai trả lời, cò trên mộ Lâm Dị chắc giờ cao tới ba thước rồi.

Khoảnh khắc Lâm Dị nghĩ đến Thời Toàn, cậu lập tức chắc chắn về đáp án này.

Quái vật sẽ không để quy tắc tử vong tìm đến nó, nhưng Thời Toàn là cơ thể con của quái vật 16-8, chỉ cần cơ thể mẹ không vi phạm quy tắc tử vong, Thế giới Quy tắc vẫn sẽ tiếp tục.

Sau khi Lâm Dị và Tần Châu đồng thanh nói ra đáp án này, quái vật 16-8 trong cơ thể Ôn Hiểu Phương đã hoàn toàn bị chọc giận, sương mù đen tràn ra từ trong cơ thể Ôn Hiểu Phương càng lúc càng nhiều, cuối cùng chậm rãi ngưng tụ thành dáng vẻ của viện trưởng Chu.

Nhóm người Trần Dương sửng sốt, bọn họ không biết hiện tại đang xảy ra chuyện gì, tại sao Ôn Hiểu Phương lại chất vấn Tần Châu, tại sao Ôn Hiểu Phương lại trở thành viện trưởng Chu. Nhưng sắc mặt ba người đều rất nhợt nhạt, chuyện vừa kỳ quái vừa hoang đường như này khiến bọn họ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Quái vật 16-8 rút lại đôi tay đang suýt bóp nát xương bả vai Tần Châu lại, sau khi lực trên vai biến mất, Lâm Dị nhìn thấy cơ thể Tần Châu run rẩy, cậu vội vàng chạy tới: “Đàn anh, anh...”

Đôi môi Tần Châu tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi vì đau đớn: “Chuyện nhỏ ấy mà.”

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm: “Ồ, vậy chúng ta...”

Tần Châu: “Trả lời chính xác rồi.”

Bọn họ đúng rồi.

Ánh mắt căm thù của quái vật 16-8 quét qua quét lại giữa đám người bọn họ, như muốn ghi nhớ khuôn mặt để không kéo họ vào vòng tiếp theo nữa.

Quá trình này kéo dài ước chừng mười phút, Lâm Dị rất căng thẳng, cậu sợ quái vật 16-8 sẽ tức giận xé xác bọn họ.

Tần Châu cảm nhận được đôi tay Lâm Dị siết chặt trên người mình, hần hơi nghiêng đầu, an ủi nói: “Cứ đợi đi. Chỉ cần phục bàn đúng là có thể rời đi rồi. Quy luật này cũng có thể coi là một quy tắc.”

Lâm Dị: “A, vâng ạ.”

Cậu tiếp tục chờ đợi, sự căng thẳng trong lòng đã được Tần Châu xoa dịu, nhưng trong đầu không khỏi nhớ tới những lời Tần Châu từng nói.

Toàn bộ khuôn viên trường có thể được coi là một Thế giới Quy tắc, bởi vì có rất nhiều quy tắc, ví dụ như sinh viên không thể rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, hay tình huống hiện tại, phục bàn chính xác là có thể rời khỏi đây cũng được xem như một quy tắc.

Sau đó, Lâm Dị nghĩ đến những lời oán giận của quái vật 2-6.

Người đã vi phạm quy tắc...

Trong lòng Lâm Dị lại càng thêm nôn nóng, nếu như rời khỏi Thế giới Quy tắc 16-8, cậu có thể thông qua bài khảo hạch. Dựa vào độ khó của Thế giới Quy tắc 16-8, chức vị mà cậu đạt được chắc chắn không hề thấp, như vậy cậu mới có quyền xem thông tin của hội sinh viên.

Ý nghĩ này lại khiến Lâm Dị càng thêm lo lắng, ngay lúc này, một ánh sáng loé lên, không chói mắt như hai Thế giới Quy tắc trước đó, thứ ánh sáng này chỉ là một chấm nhỏ.

Sau đó chấm trắng này xuyên vào trong mắt, Lâm Dị cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, cậu lại nhìn thấy giảng đường đã được tân trang, tấm

biển treo bên giường họ có ghi '16-8'.

Lâm Dị là người thứ hai tỉnh lại, người đầu tiên là Tần Châu, cậu không nhìn thấy Tần Châu đâu cả.

“Lâm Dị.” Âu Oánh thấy Lâm Dị đã tỉnh, bèn đi tới đưa cho cậu một ly nước.

“Anh Châu đi đưa tiễn La Diệc rồi.” Âu Oánh giải thích cho Lâm Dị về tình hình của Tần Châu, sau đó hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao? Nhìn anh Châu rất tức giận.”

Vừa nói, Âu Oánh vừa nhìn bốn người vẫn chưa tỉnh lại: “Còn nói bọn họ sẽ bị trừ điểm thành tích.”

Lâm Dị giải thích ngắn gọn tình huống cho Âu Oánh.

“Mình sống không yên thì người khác cũng đừng hòng sống yên ổn à. Loại tính cách này không thể chấp nhận được...” Về mặt Âu Oánh trở nên nghiêm túc: “Nhất định phải có hình phạt, vậy thì trừ điểm thành tích của nửa học kỳ luôn đi.”

Chương 73: Anh bị gài rồi Cậu cảm thấy Âu Oánh hình như đang muốn xào CP-

Chương 73: Anh bị gài rồi

Lâm Dị nhớ lúc cậu và Tần Châu bước vào Thế giới Quy tắc 16-8 là vào tầm chạng vạng tối thứ Sáu, còn lễ đưa tiễn La Diệc diễn ra vào lúc 17 giờ cuối tuần, nói cách khác hôm nay là Chủ nhật, bọn họ đã ở trong Thế giới Quy tắc 16-8 gần hai ngày rồi.

Âu Oánh nói: “Vệ sinh cá nhân đi, lát nữa anh Châu xong việc thì sẽ mở cuộc họp đấy.”

Lâm Dị trở về ký túc xá trước, Trình Dương nhìn thấy cậu, mừng đến phát khóc.

“Anh Lâm Dị, đã hai ngày rồi! Hai ngày đó! Anh có biết hai ngày qua tôi như thế nào không?” Trình Dương kể khổ: “Mỗi giây mỗi phút tôi đều cầu xin nữ thần Duck phù hộ cho anh.”

Lâm Dị liếc nhìn Trình Dương, cuối cùng cậu cũng hiểu vì sao mình lại gặp rắc rối vào đúng thời khắc mấu chốt rồi, hẳn là liên quan đến lời cầu nguyện của Trình Dương.

“Anh Lâm Dị, anh có đói không?” Trình Dương theo Lâm Dị đến phòng 304: “Đi ăn tối nha? Tôi bao.”

“Tôi còn có cuộc họp.” Lâm Dị lắc đầu nói: “Đã hai ngày rồi tôi chưa tắm rửa gì, tôi muốn đi tắm trước, tí nữa lại không được dùng nước nóng.”

Trình Dương suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy anh đói không? Tôi qua căng tin mua cho anh. Buổi tối ăn trứng kho hải? Ba quả nhé?”

Ban đầu Lâm Dị cũng không cảm thấy đói bụng lắm, nhưng nghe Trình Dương nói xong, bụng cậu cảm thấy cồn cào, ở Thế giới Quy tắc 16-8, cậu ăn không ngon ngủ không yên, thời gian ở Thế giới Quy tắc được chiếu theo thời gian của thế giới thực nên hiện tại đúng thật là cậu có hơi đói.

Lâm Dị ngượng ngùng gật đầu: “Cảm ơn nhé, với cả mua giúp tôi một cốc trà

sữa nữa.”

Trình Dương: “Được thôi.”

Lâm Dị đưa thẻ cho Trình Dương, nhưng Trình Dương lại từ chối: “Với cái số tiền ít ỏi đầy của anh á, trong thẻ tôi nhiều tiền lắm, đừng nói là ba quả trứng kho với một cốc trà sữa, mời anh ăn một trăm cái bánh kếp nhân cua còn được nữa là.”

Trình Dương đi mua đồ ăn tối cho Lâm Dị, còn Lâm Dị lấy quần áo sạch để đi tắm.

Không biết Tần Châu phải mất bao lâu nữa mới xong, cho nên Lâm Dị tắm rửa xong bèn đi giặt quần áo bẩn luôn, giặt giũ xong xuôi rồi phơi chúng ở ban công, vừa đúng lúc Trình Dương đi mua đồ về.

Dự định ban đầu của Lâm Dị là vừa ăn vừa đi đến cuộc họp.

“Ăn xong rồi hăng đi.” Trình Dương đặt đồ ăn lên bàn, cậu ta cũng không ăn mà mang về: “Vẫn phải một lúc nữa cơ, chắc chắn chủ tịch Tần xong việc sẽ gọi điện cho anh đến họp mà.”

Lâm Dị nghĩ cũng hợp lý bèn ngồi xuống ăn với Trình Dương.

Trình Dương có hỏi về chuyện xảy ra trong Thế giới Quy tắc 16-8, Lâm Dị bèn thuật lại đơn giản.

“Trần Dương? Sao giống tên tôi quá vậy?” Trình Dương ‘đờ mờ’ một tiếng: “Vậy quái vật 16-8 lần này không bị giết á, vậy phải làm sao? Biện pháp đối phó như nào?”

“Tôi không biết.” Lâm Dị lắc đầu.

Thảo luận và nghiên cứu biện pháp đối phó với các quy tắc là công việc của hội sinh viên

Sau bữa tối, Âu Oánh gọi điện cho Lâm Dị, cuộc họp vẫn được tổ chức ở phòng 101 – toà giảng đường B.

Trình Dương không tham gia vào Thế giới Quy tắc 16-8, nên có một mình Lâm Dị đi. Vì đã ăn no nê năm quả trứng kho rồi nên cậu chỉ cầm theo ly trà sữa.

Lâm Dị tham dự cuộc họp lần trước có thấy các anh chị khoá trên mang nước tới.

Tương tự với đợt trước, những người tham dự đều là thành viên cốt cán của hội sinh viên.

Sau khi Trần Dương, Dịch Gia Duyệt và Giang Mạn tỉnh lại, bọn họ trực tiếp đi đến phòng họp, Ôn Hiểu Phương là người bị quái vật bám vào nên không cần tham dự cuộc họp.

Có điều Tần Châu vẫn chưa đến, nên cuộc họp vẫn chưa chính thức bắt đầu.

Lâm Dị đi vào phòng họp, chọn một góc ngồi xuống.

Trước khi cuộc họp bắt đầu, các anh chị trong hội sinh viên vẫn đang giải quyết những vấn đề trước mắt, Âu Oánh thì đang nói chuyện với Giang Mạn ở phía bên kia.

Âu Oánh nói: “Dưới tình huống như vậy mà cô vẫn vạch trần manh mối của người khác. Cô có từng nghĩ rằng hành động của mình có thể khiến tất cả những người tham gia trực tiếp gặp nguy hiểm không?”

Giang Mạn cúi đầu: “Em xin lỗi, em không nhịn được.”

Âu Oánh nói: “Vậy là có nghĩ tới rồi nhỉ?”

Giang Mạn: “Lúc đó em kích động quá, cũng không biết vì sao mình lại nói thẳng ra như vậy.”

Âu Oánh “Trả lời câu hỏi hiện tại của tôi đi.”

Giang Mạn dụi dụi mắt: “Em thực sự xin lỗi.”

Âu Oánh nhìn Giang Mạn, đưa khăn giấy cho cô, sau khi Giang Mạn lau nước mắt, Âu Oánh tiếp tục giáo huấn: “Tôi có thể giải thích tâm lý lúc đó của cô là muốn người khác đồng quy vu tội với mình không? Chỉ vì không nói quy tắc tử vong cho cô, nên cô bèn kéo tất cả những người tham gia cá chết lưới rách (*) sao.”

(*): cuối cùng tất cả đều bị tận diệt

Giang Mạn bỗng nhiên ngẩng đầu: “Em không có...”

“Cảm thấy tôi nói nghiêm trọng quá à?” Âu Oánh phân tích diễn biến tâm lý của Giang Mạn: “Cô chỉ muốn trả thù, chỉ muốn uy hiếp người ta, nhiều nhất là vì nghĩ bản thân sống không yên cho nên người khác cũng đừng hòng sống yên ổn thì mới cảm thấy dễ chịu hơn à? Có phải vậy không?”

Giang Mạn gật đầu.

Âu Oánh nói: “Thế như vậy không phải cùng đồng quy vu tận với cô thì là gì?”

Giang Mạn câm nín.

“Hội sinh viên thực sự muốn bảo vệ mọi người, nhưng cô phải hiểu rằng đây không phải là nghĩa vụ của hội sinh viên. Bọn tôi cũng giống với cô cậu, đều là sinh viên của trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên. Bọn tôi cũng sẽ bị cuốn vào Thế giới Quy tắc, chẳng lẽ vì bọn tôi là người của hội sinh viên nên quái vật sẽ buông tha cho bọn tôi à? Không phải, đúng không? Vậy thì có phải mạng sống của chính bọn tôi cũng khó mà bảo toàn được không?” Âu Oánh nhìn thấy hai má Giang Mạn đỏ bừng vì xấu hổ. Cô bèn dịu dàng hơn: “Nếu muốn sống, quan trọng nhất là phải dựa vào chính mình, hiểu chưa?”

Giang Mạn gật đầu.

Âu Oánh nói: “Cô sẽ bị trừ điểm nửa học kỳ, có ý kiến gì không?”

Sắc mặt Giang Mạn tái nhợt lại sau khi nghe thấy hình phạt này, cô muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại đè nén nó trong lòng, gật đầu: “...Em chấp nhận.”

Nhận thấy mọi người đang làm việc riêng của mình, Lâm Dị lấy MP4 ra.

Trong lúc giật đồ, cậu bị trượt tay nên chiếc MP4 rơi ra khỏi túi áo quần.

Lúc đó cậu vội vàng kiểm tra, nhưng may mà chất lượng MP4 tốt, cú rơi không ảnh hưởng gì đến đoạn ghi âm bên trong, cậu nghĩ dù sao hiện tại cuộc họp vẫn chưa bắt đầu nên lấy ra xem thử có bị sút sát gì không.

Lâm Dị phát hiện một góc của chiếc MP4 bị bong tróc lớp sơn, lòng Lâm Dị quật đầu.

Cậu đã phải bỏ ra một khoản tiền rất lớn để mua chiếc MP4 này.

Ngay lúc đang đau lòng, cậu nghe thấy có người đứng dậy khỏi chỗ ngồi và tiếng ghế cọ xát xuống sàn nhà. Nhìn tình hình đang diễn ra, Lâm Dị đoán Tần Châu đến rồi, cậu nhanh chóng cất chiếc MP4 đi, đứng dậy nhìn về hướng mà mọi người cũng đang nhìn.

Tần Châu nhìn cậu, hình như đã thấy cậu cất MP4 vào túi.

“Anh Châu.”

“Anh Châu.”

Lâm Dị cũng hô: “Đàn anh.”

“Bắt đầu đi.” Tần Châu rời mắt, ngồi xuống chỗ của mình.

Nội dung của các cuộc họp chẳng khác nhau là mấy, những người bước vào Thế giới Quy tắc 16-8 sẽ thuật lại những gì họ chứng kiến và những gì đã xảy ra theo quan điểm của riêng mình, sau khi Trần Dương, Dịch Gia Duyệt, Giang Mạn nói xong, ba người họ nhanh chóng rời đi. .

Sau đó là đến Lâm Dị và Tần Châu kể lại.

Hai người nói xong, Tần Châu cũng không mở miệng kêu Lâm Dị đi về mà giao nhiệm vụ cho Chu Trì – người phụ trách Nội Quy Trường, bởi vì quy tắc 16-8 vẫn tồn tại, cho nên Chu Trì cần hoàn thiện biện pháp đối phó dựa trên những gì bọn họ vừa thuật lại.

Chu Trì đứng dậy nói: “VẬY em đi đây.”

Sau khi Chu Trì đi gặp các thành viên trong bộ phận để bàn bạc, Tần Châu nói với đội phó đội tuần tra Vương Phi Hàng: “Quy tắc của đội tuần tra cần phải thay đổi, quái vật sẽ chọn người, không thể để một người phụ trách một Thế giới Quy tắc được.”

“Nó biết chọn người thật sao? Mẹ kiếp.” Vương Phi Hàng mắng một câu, sau đó nói: “Anh Châu, chuyện này cần phải suy nghĩ thật kỹ.”

“Ừ.” Tần Châu lại nhìn Âu Oánh: “Hoàn thành đánh giá Lâm Dị chưa?”

“Hoàn thành rồi.”

Âu Oánh lấy ra một tờ đơn đưa cho Tần Châu, Lâm Dị có chút căng thẳng, cậu đoán Tần Châu đang nói đến việc gia nhập đội tuần tra.

Rời khỏi Thế giới Quy tắc 16-8, có nghĩa là cậu đã thông qua bài khảo hạch, đánh giá hiện tại hẳn là có liên quan đến việc phân công nhiệm vụ sau này.

Mặc dù Lâm Dị không hé răng câu nào nhưng cậu vẫn vểnh tai chăm chú lắng nghe.

Tần Châu đang xem phiếu đánh giá, không biết trong đó có nội dung gì, Tần Châu nhìn hồi lâu, lâu đến mức sự căng thẳng của Lâm Dị đã chuyển thành sốt ruột luôn rồi.

Mọi người khác trong phòng họp đều đang làm việc của riêng mình, cuộc họp dường như đã biến thành một văn phòng.

Lâm Dị ngồi ở một góc nhỏ, cách xa Tần Châu, dù cậu có muốn nhìn trộm thì cũng không thể.

Lâm Dị thấp giọng hỏi Âu Oánh ở đối diện: “Chị Âu Oánh, chị có muốn uống

nước không? Em lấy cho chị nhé.”

Máy lọc nước ở ngay phía sau Tần Châu.

Âu Oánh lịch sự mỉm cười: “Chị không, cảm ơn em.”

Lâm Dị: “...”

Tại sao cậu lại mang theo trà sữa chứ, giờ đi rót nước chẳng phải lộ rõ là mình cố tình sao.

Tuy không quen với việc chủ động bắt chuyện với người lạ nhưng Lâm Dị vẫn hỏi Vương Phi Hàng: “Đội trưởng, anh có muốn uống nước không?”

Vương Phi Hàng: “À, không, cảm ơn.”

Lâm Dị: “Ồ, vâng ạ.”

Chủ động với Vương Phi Hàng đã là cực hạn của Lâm Dị rồi, ít ra lúc cậu gia nhập đội tuần tra, cậu cũng có giao lưu với Vương Phi Hàng, hơn nữa tương lai hẳn sẽ là cấp trên của cậu, những người khác thì bó tay luôn. Lâm Dị xấu hổ không dám hỏi bọn họ có muốn uống nước không.

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu bỗng nhiên gọi cậu.

Lâm Dị ngồi nghiêm chỉnh: “Đàn anh.”

Tần Châu: “Nước ấm, cảm ơn.”

“A?” Lâm Dị: “Dạ.”

Lâm Dị đi lấy nước cho Tần Châu, cậu đứng sau lưng hắn, lén nhìn phiếu đánh giá cầm trên tay, đánh giá của Âu Oánh đối với Lâm Dị là: Trung cấp 1.

Lâm Dị biết hội sinh viên sẽ đánh giá cấp bậc quái vật, tương tự với việc đánh số cho nó. Mặc dù đã thành công thâm nhập vào hội sinh viên nhưng cậu không biết Trung cấp 1 sẽ tương ứng với chức vị nào trong hội, liệu cậu có quyền hạn xem thông tin của hội sinh viên hay không.

Lâm Dị cầm ly nước ấm đưa cho Tần Châu.

Tần Châu đưa phiếu đánh giá cho cậu: “Muốn xem thì cứ nói đi. Bày chút trò vật như vậy làm gì.”

Lâm Dị: “...”

“Em đâu có, không phải mà.” Lâm Dị không chịu thừa nhận, bướng bỉnh nói: “Các đàn anh đàn chị làm việc vất vả nên em muốn giúp gì đó thôi.”

Tần Châu bật cười trước lời giải thích hậu đậu của Lâm Dị.

Âu Oánh cũng cười theo.

Tần Châu và Lâm Dị khựng lại, đồng thời nhìn về phía Âu Oánh, Tần Châu thì cảm thấy khó hiểu, Lâm Dị lại có vẻ ngượng ngùng, ngơ ngác.

Tần Châu không biết, nhưng Lâm Dị thì biết rồi, cậu cảm thấy Âu Oánh hình như đang muốn xào CP.

“Xin lỗi.” Âu Oánh ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Hai người tiếp tục đi.”

“Lâm Dị.” Một lúc sau, Âu Oánh không nhin được, nói với Lâm Dị: “Nếu không hiểu chỗ nào trong phiếu đánh giá thì cứ hỏi đàn anh Tần Châu, nhất định phải hỏi cho rõ ràng đấy, việc này có liên quan đến công việc sau này của em trong đội tuần tra.”

Lâm Dị: “À, vâng ạ.”

Tần Châu nói: “Phân tích và tích hợp đánh giá trở thành công việc của anh từ khi nào thế?”

Âu Oánh nói: “Em cũng đâu nói đó là việc của anh, nhưng hiện tại em đang có rất nhiều việc, anh Châu, vậy anh có muốn làm không. Nếu anh không muốn thì em đành gác lại công việc trong tay vậy.”

Tần Châu: “...”

“Anh không muốn à? Thôi được rồi.” Âu Oánh ngoắc ngoắc tay với Lâm Dị: “Lâm Dị, để chị giải thích với em về phiếu đánh giá nào.”

Lâm Dị cầm phiếu đánh giá định qua chỗ Âu Oánh, Tần Châu nói: “Bỏ đi, để anh giải thích.”

“Vất vả cho anh Châu rồi.” Âu Oánh cười tươi rói.

Tần Châu khó hiểu liếc mắt với Âu Oánh một cái.

Lâm Dị ở bên cạnh không khỏi cảm thấy đau lòng thay Tần Châu

Đàn anh, anh bị gài rồi, anh biết không?

Chương 74: Cộng sự

Anh Châu có ghen không?-

Chương 74: Cộng sự

Trên phiếu đánh giá thực ra không có gì nhiều, Lâm Dị đọc xong cũng chẳng thấy mình có gì cần phải giải đáp cả. Điểm số mà Âu Oánh chấm ở từng mục trong phiếu đánh giá đều rất chính xác. Thắc mắc duy nhất của cậu chắc là phần tổng kết ‘trung cấp cấp 1’, liệu nó có liên quan đến quyền hạn kiểm tra thông tin nội bộ trong hội sinh viên của Lâm Dị hay không.

Vì vậy, Lâm Dị gọi Tần Châu: “Đàn anh.”

Tần Châu nhướn mày nhìn: “Chỗ nào?”

Lâm Dị chỉ vào ‘Trung cấp 1’: “Đàn anh, em không hiểu chỗ này.”

“Trung cấp 1?” Tần Châu hỏi.

Lâm Dị gật đầu, Tần Châu bảo cậu kéo ghế đến, đợi cậu ngồi xuống rồi mới lên tiếng: “Quái vật chia làm ba cấp gồm thấp, trung, cao.”

Lâm Dị lại gật đầu, điều này thì cậu biết.

“ ‘Trung’ là trong ‘Trung cấp 1’.” Tần Châu nói: “Con số gắn liền sau đó là ‘1’ và ‘2’. ‘1’ đại diện cho việc tiến vào Thế giới Quy tắc chưa giải quyết, nhiệm vụ là tìm ra biện pháp đối phó. ‘2’ tượng trưng cho việc tiến vào những quy tắc đã có biện pháp đối phó, nhiệm vụ là giúp những người bị cuốn vào thoát ra ngoài.”

Nghe đến đây, Lâm Dị nhìn xuống dòng chữ ‘Trung cấp 1’, hiểu được nhiệm vụ của mình.

Nhiệm vụ của cậu là tìm biện pháp đối phó của những quy tắc trung cấp chưa được giải quyết.

“Đàn anh.” Lâm Dị tình cờ liếc nhìn cuốn Nội Quy Trường ở trên bàn họp, hỏi: “Cấp độ quái vật được chia theo số thứ tự của quy tắc phải không ạ?”

Tần Châu uống nước xong, ném chiếc cốc giấy vào thùng rác rồi nói: “Trong Nội Quy Trường, không phải quy tắc nào cứ xếp trước thì cấp độ của nó cao hơn, nhưng những quy tắc xếp trước chưa có cách giải quyết, chắc chắn cấp

độ không hề thấp.”

“Ồ.” Lâm Dị nói: “Vây quy tắc 1-3 là cấp cao nhất rồi.”

Cậu nhớ trong Nội Quy Trường, quy tắc chưa được giải quyết xếp đầu là quy tắc 1-3.

“Dựa theo quy tắc thì là vậy.” Tần Châu nói.

Lâm Dị nghe nói cũng có ngoại lệ, cậu đang định hỏi thì thấy Tần Châu gọi Vương Phi Hàng.

“Vương Phi Hàng.” Tần Châu gọi.

“Anh Châu?” Vương Phi Hàng nhìn về phía bọn họ.

Tần Châu: “Đưa cho Lâm Dị một bản phân cấp quái vật.”

Vương Phi Hàng lấy một bản trong xấp giấy tờ đưa cho Lâm Dị, hắn nói: “Em vốn định lát nữa mới đưa cơ.”

Tần Châu nói: “Lát nữa?”

“À, là thế này.” Âu Oánh ngẩng đầu giải thích: “Tối nay các thành viên của đội tuần tra sẽ có một buổi hội thảo.”

Tần Châu nhìn thời gian đã không còn sớm, cau mày hỏi: “Khi nào?”

“Ban đầu dự định là 19 giờ, sau lễ đưa tiễn của La Diệc.” Âu Oánh cũng nhìn thời gian, bây giờ đã là 19 giờ 30 phút: “Sau khi anh tỉnh lại, cuộc họp đã lùi lại một tiếng. Nếu cuộc họp vẫn tiếp tục thì buổi hội thảo sẽ được chuyển sang ngày mai.”

Điều quan trọng nhất sau khi kết thúc một Thế giới Quy tắc là cuộc họp phục bàn, mặc dù nó là một yếu tố không xác định, nhưng vẫn là điều được ưu tiên hàng đầu, mọi sắp xếp khác đều phải tạm gác lại.

Cuộc họp phục bàn quy tắc 16-8 tới đây là kết thúc, Tần Châu để đội tuần tra đi trước.

Âu Oánh hỏi Tần Châu: “Anh Châu, anh không đi cùng sao?”

Vấn đề Nội Quy Trường tự động cập nhật vẫn chưa được giải quyết, hồ sơ mà Tần Châu cần vẫn chưa tìm thấy, cuộc hội thảo của đội tuần tra cũng không phải chuyện quan trọng gì.

Theo logic mà nói, Tần Châu nên trực tiếp từ chối.

Nhưng khi lời từ chối vừa thốt ra khỏi miệng, đáy lòng hẫng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác phiền muộn khó tả, tựa như một chuyện gì đó vừa kết thúc và phải chia xa.

Âu Oánh tưởng Tần Châu không nghe thấy nên lại hỏi: “Anh Châu, anh có đi buổi hội thảo không?”

Tần Châu: “Không đi.”

Âu Oánh: “Vâng.”

Địa điểm của hội thảo không diễn ra ở phòng họp – nơi mà hội sinh viên trưng dụng, Tần Châu nhìn bóng lưng Lâm Dị, nỗi phiền muộn nơi đáy lòng lại càng khắc sâu thêm.

Tần Châu: “...”

Lâm Dị đi theo Vương Phi Hàng, trước khi rời đi, cậu ngoan ngoãn giúp anh chị của hội sinh viên đóng cửa phòng họp lại.

Cậu không quen biết Vương Phi Hàng, bọn họ cũng chẳng có nhiều chuyện để nói. Trên đường đến hội thảo, Lâm Dị cúi đầu nhìn bảng phân cấp quy tắc trong tay.

Cấp cao nhất được ghi trong bảng phân cấp quả nhiên là quy tắc 1-3.

Nhưng Lâm Dị lại không tìm được quy tắc nào cao hơn trong này, cậu suy nghĩ một chút, hỏi Vương Phi Hàng: “Đội trưởng, có quy tắc nào không được ghi trong bảng phân cấp không ạ?”

Vương Phi Hàng nói: “Đều ở trong đấy hết rồi.”

Lâm Dị: “Hả?”

Vương Phi Hàng nhìn phản ứng của Lâm Dị, nghĩ có lẽ mối quan hệ giữa Lâm Dị và Tần Châu khá tốt, hẫng đoán chắc là Tần Châu có kể gì đó cho cậu rồi, thế là nói: “Chủ tịch hội sinh viên trước hai nhiệm kỳ với anh Châu là anh Lục, anh Lục từng đề ra một giả thuyết. Anh Châu có nói với em không?”

Lâm Dị gật đầu.

Vương Phi Hàng nói: “Đúng vậy, đàn anh Lục cho rằng Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên là một Thế giới Quy tắc. Tất cả quy tắc trong Nội Quy Trường đều bắt nguồn từ quy tắc lớn này, cho nên nó được đánh số tương ứng là quy tắc 0-1.”

“Nhưng lúc đó, không một ai tin vào giả thuyết ‘0-1’ của đàn anh Lục. Thứ nhất là bởi, giả thuyết này quá vô lý và tuyệt vọng, số người có thể đối mặt trực diện với nó luôn ít hơn số người muốn trốn tránh. Thứ hai, đàn anh Lục không có chứng cứ xác thực nào để chứng minh giả thuyết ‘0-1’ của mình, cho nên hiện tại anh Châu giao lại toàn bộ công việc cho chị Âu Oánh, để tập trung vào việc đi tìm nguyên nhân.” Vương Phi Hàng nói.

Lâm Dị nghe vậy, không biết vì sao đột nhiên có chút áy náy: “Tìm nguyên nhân...”

“Ừ, Nội Quy Trường đã được tự động cập nhật, đây là chuyện chưa từng xảy ra trước đây, anh Châu là một trong số ít người sẵn sàng tin vào giả thuyết của đàn anh Lục.” Vương Phi Hàng nói: “Đàn anh Lục không có đủ cơ sở để tiếp tục giả thuyết ‘0-1’ nên tài liệu lưu trữ không có nhiều lắm. Anh Châu chỉ có thể đi tìm nguyên nhân đã khiến đàn anh Lục đưa ra giả thuyết này, ở một phương diện nào đó, nguyên nhân cũng có thể coi là một cơ sở để đưa ra giả thuyết.”

“Chị Âu Oánh đã nói cho anh biết về năng lực của em, các tân sinh viên khác đều khá khờ khạo, còn em lại có thể thuận lợi tiến vào Thế giới Quy tắc, nếu đội trưởng La vẫn còn, anh ấy nhất định sẽ quý trọng em.” Vương Phi Hàng thở dài, sau đó nói: “Nếu không phải nhờ em, bọn anh sẽ không khám phá ra được bí mật của Nội Quy Trường.”

Lâm Dị không biết trả lời thế nào, một lúc lâu sau cậu mới ‘Ừm’ một tiếng.

Vương Phi Hàng lại hỏi cậu: “Còn em thì sao, em thấy thế nào?”

Lâm Dị ngờ nghệch “Thấy gì ạ?”

Vương Phi Hàng nói: “Quy tắc 0-1.”

Lâm Dị nói: “Em thấy bằng mắt.”

Vương Phi Hàng: “...”

Lúc hai người đến địa điểm hội thảo, Lâm Dị hơi bất ngờ khi trông thấy một vài người quen.

Chu Càn và Trần Tiến Nam, không chỉ bọn họ, còn có cả Chu Linh Linh nữa.

Chu Càn và Trần Tiến Nam đã vô cùng xúc động tại lễ đưa tiễn La Diệc, sau khi buổi lễ vừa kết thúc, bọn họ đến tìm Âu Oánh với mong muốn gia nhập đội tuần tra, Âu Oánh giao lại hai người họ cho Vương Phi Hàng.

Ở Thế giới Quy tắc 7-7, Chu Linh Linh đã biết bí mật quái vật sẽ ẩn náu trong số những người tham gia, cô cảm thấy rất áy náy với cái chết của Lý Dĩnh, vài ngày sau khi ký hiệp định bảo mật, cô đã vượt qua bài khảo hạch và gia nhập vào đội tuần tra.

Cũng là thành viên chính thức của đội tuần tra giống như Lâm Dị.

Bọn họ nhìn thấy Lâm Dị cũng cảm thấy chẳng có gì đáng ngạc nhiên, dường như đã biết kiểu gì Lâm Dị cũng gia nhập đội tuần tra, ai nấy đều nhiệt tình chào đón Lâm Dị.

Lâm Dị cứng nhắc chào hỏi: “Đàn anh Chu Càn, đàn anh Trần Tiến Nam, chào buổi tối.”

Sau đó lại nhìn sang Chu Linh Linh: “Chào buổi tối, đàn chị Chu Linh Linh.”

May mà Lâm Dị đến muộn, phòng hội thảo đã chật kín người, ngay cả chỗ ngồi cũng không có, chỉ có thể đứng ở cuối lớp.

Nhưng đây chính là điều Lâm Dị muốn, dù có ngồi cùng với Chu Càn, Trần Tiến Nam hay Chu Linh Linh, cậu đều cảm thấy mất tự nhiên.

Đứng cuối phòng với những người không có chỗ ngồi, không ai quen biết ai, cho nên cũng chẳng cần phải nói chuyện gì hết.

Vương Phi Hàng đưa một xấp bảng phân cấp quy tắc đã chuẩn bị sẵn trong tay đưa cho các thành viên mới: “Kết hợp với phiếu đánh giá, mọi người sẽ có thể biết được nhiệm vụ sau này của mình. Nếu cảm thấy khó khăn, sau khi hội thảo kết thúc, các bạn có thể đến tìm tôi để thay đổi đánh giá hoặc rời đi cũng được, không cần phải cảm thấy xấu hổ vì chạy trốn, suy cho cùng, mạng sống vẫn là quan trọng nhất.”

Trước đó Lâm Dị đã có bảng phân cấp rồi, cậu cúi đầu nhìn, nhiệm vụ cậu có thể làm không nhiều lắm, nhiệm vụ xuất hiện chủ yếu ở trang 3 đến trang 7 trong Nội Quy Trường.

Quy tắc 1-3 là quái vật cấp cao mà cậu còn không biết xử lý mình được hay không, chứ đừng nói đến quy tắc 0-1 làm cậu cảm thấy chột dạ.

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn về phía trước, cậu không ngờ lại có nhiều người tham gia đội tuần tra như vậy. Cậu vẫn nhớ, ngày tân sinh viên báo danh, lúc Tân Châu nhắc đến đội tuần tra, hầu như tất cả tân sinh viên đều lập tức hồi hận và đổi ý không tham gia đội tuần tra nữa.

Sau khi Vương Phi Hàng tới, hội thảo cũng chính thức bắt đầu. Trước tiên,

Vương Phi Hàng giới thiệu về đội tuần tra, sau đó kể cho các thành viên mới nghe một số chuyện của La Diệc.

“Đội trưởng La không cần chúng ta tưởng nhớ anh ấy, chỉ cần chúng ta thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ và sống sót mới là điều mà đội trưởng La mong muốn.” Vương Phi Hàng nói: “Mục đích chính của buổi hội thảo hôm nay không phải là giới thiệu thành viên mới, cũng không phải để tưởng nhớ đội trưởng La, mà là những quy tắc của đội tuần tra cần thay đổi.”

“Anh Châu lúc ở trong thế giới Quy tắc 16-8 đã kiểm chứng, quái vật trung cấp trở lên có năng lực lựa chọn người tham gia. Nghĩa là chúng có thể xác định được thực lực của người tham gia. Trước đây, đội tuần tra chỉ cử một thành viên tiến vào một Thế giới Quy tắc, mặt khác, những người khác không hề biết quái vật ẩn náu trong số người tham gia. Vì vậy quái vật sẽ không biết chúng ta có ý định tìm kiếm nó, điều này có thể làm giảm xác suất bị quái vật nhắm vào. Nhưng một khi chúng ta bị quái vật lựa chọn, tỷ lệ sống sót của sẽ giảm mạnh không phanh.

Tất cả thành viên của đội tuần tra đều hiểu những điều Vương Phi Hàng nói.

Dừng một chút, Vương Phi Hàng lại tiếp tục: “Hiện tại anh Châu đã kiểm chứng quái vật sẽ chọn người, cho nên việc chỉ phái một thành viên vào một Thế giới Quy tắc quy tắc sẽ thay đổi, hai người hay nhiều người cùng tham gia, mọi người có thể thảo luận trước, hội sinh viên muốn nghe ý kiến của mọi người. Bây giờ, những người phụ trách nhiệm vụ từ trung cấp trở lên sẽ ở lại, những người khác có thể rời đi trước.”

Mọi người lục tục rời đi, Chu Càn và Trần Tiến Nam chưa thi bài khảo hạch nên cũng hoà vào đám người, Chu Linh Linh phụ trách quái vật cấp thấp cũng rời đi theo dòng người.

Sau khi có ghế trống, Lâm Dị tìm một chỗ ở cuối cùng rồi ngồi xuống.

Trong phòng vang lên tiếng thảo luận.

Sau khi mọi người thảo luận xong, Vương Phi Hàng nói: “Mặc dù không rõ sau này có bao nhiêu người sẽ cùng nhau thực hiện nhiệm vụ, nhưng trình độ của những người cùng tiến vào Thế giới Quy tắc bắt buộc phải ngang tầm nhau, cho nên mọi người trong hội sinh viên có thể tìm đồng đội trước, xác định xong đồng đội của mình thì hãy đến gặp tôi.”

Những người còn lại đều là thành viên cũ của đội tuần tra, ngoại trừ Lâm Dị là người mới.

Mọi người đều biết rõ trình độ của nhau, chẳng mấy chốc Lâm Dị bị bỏ lại một mình.

Lâm Dị: "..."

Cậu đã quá quen với cảnh này rồi, tựa như trước kia đi học phải thảo luận nhóm, cậu thường xuyên là người thừa, tuy hơi xấu hổ nhưng cậu cũng không hề hoảng sợ!

Vương Phi Hàng cũng phát hiện cậu bị bỏ lại nên giới thiệu Lâm Dị với các thành viên khác: "Giới thiệu với mọi người một chút, Lâm Dị, sinh viên năm nhất. Em ấy là người có công rất lớn trong quy tắc 7-7, quy tắc 2-6 và quy tắc 16-8."

Ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn vào Lâm Dị, người đang gãi đầu để giảm bớt xấu hổ khi được đề cử.

Các thành viên cũ đã quá quen với quy tắc 7-7 rồi. Tỷ lệ xuất hiện cao và tỷ lệ tử vong cũng cao không kém.

Quy tắc 2-6 là một quy tắc cũ chưa được giải quyết trong vòng mười năm.

Quy tắc 16-8 phải để Tần Châu trực tiếp ra tay xử lý.

Vương Phi Hàng nói: "Bạn học Lâm Dị rất có năng lực và là một đồng đội đáng tin cậy."

Câu này chẳng khác gì đang chào hàng cậu.

Nhưng hiệu quả lại chẳng lý tưởng cho lắm.

Ánh mắt của mọi người không ngừng quét qua Lâm Dị, nhưng không người nào mở lời muốn lập đội với cậu.

Chủ yếu là...

Có người nói: "Chưa nói đến quy tắc 16-8. Tôi nhớ quy tắc 7-7 và quy tắc 2-6 đều có anh Châu tham gia cùng."

"Yên tâm đi." Vương Phi Hàng nói: "Lâm Dị không phải nằm thẳng đâu."

Có người nói đùa: "Sao có thể nói cậu ta nằm thẳng được. Anh Châu đã đích thân lựa chọn cậu ấy tiến vào Thế giới Quy tắc 16-8 đấy, thực lực của cậu ấy chắc chắn không tệ. Cộng sự ngượng (*) của anh Châu đấy, bọn tôi mà xứng sao?"

(*): thứ mà vua dùng

Lâm Dị: “...”

Ngự con mẹ nó dụng cái quỷ gì chứ!

“Đệt, nói đùa thì cũng tùy trường hợp thôi.” Vương Phi Hàng cười nói: “Cứ coi như anh Châu rưng rưng nước mắt đem cộng sự của mình cho mấy cậu mượn đi.”

Lâm Dị: “...”

Có người nói: “Có cần viết đơn xin phép cho anh Châu không?”

Có người nói: “Anh Châu có ra bài khảo hạch cho bọn tôi không đấy?”

Có người nói: “Anh Châu có ghen không?”

Trong phòng họp, Tần Châu hỏi: “Cho nên ý của đội tuần tra là cử từ hai người trở lên tiến vào Thế giới Quy tắc.”

“Đúng vậy.” Âu Oánh nói: “Nhưng tiền đề là thực lực phải ngang nhau, như vậy nếu một người bị chọn sẽ không khiến người kia lâm vào tình thế khó khăn.”

Tần Châu cau mày suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: “Ai cộng sự với Lâm Dị?”

Âu Oánh nói: “Các thành viên của đội tuần tra sẽ tự mình lựa chọn trước. Cuối cùng, hội sinh viên sẽ xem xét, chắc chắn rằng trình độ của bọn họ ngang nhau thì mới cho phép bọn họ lập đội. Phi Hàng vẫn chưa đưa danh sách cho em, chắc là vẫn đang chọn đấy. Anh Châu, có chuyện gì sao?”

Tần Châu nói: “Lát nữa đưa hồ sơ cộng sự của Lâm Dị cho anh.”

Âu Oánh: “Ồ được thôi, anh Châu muốn đích thân xét duyệt à?”

Chương 75: Cố vấn

Anh quyết định tự sát để chấm dứt cơn ác mộng này.-

Chương 75: Cố vấn

Đẹp chuyện đùa sang một bên, Lâm Dị vẫn chưa tìm được cộng sự trong buổi hội thảo.

Các thành viên cũ của đội tuần tra có hai ấn tượng cực đoan với Lâm Dị.

Hoặc là nhận định thực lực của cậu rất mạnh, dù sao Tần Châu cũng đích thân chỉ điểm cậu trong quy tắc 16-8, một khi cộng sự như vậy bị quái vật chiếm hữu, Thế giới Quy tắc đó sẽ trở thành địa ngục.

Số còn lại thì cho rằng Lâm Dị may mắn, mỗi lần tiến vào Thế giới Quy tắc đều gặp phải Tần Châu, dựa vào Tần Châu nằm thẳng, thực lực do vậy mà được tăng bậc lên.

Sau buổi hội thảo, chỉ còn lại hai người Vương Phi Hàng và Lâm Dị trong phòng, Vương Phi Hàng vỗ vai Lâm Dị, an ủi nói: “Mọi người không có ý gì đâu, chỉ là chưa hiểu rõ về em mà thôi, đợi một khoảng thời gian nữa là ổn ấy mà.”

Lâm Dị gật đầu, cậu hiểu ý của Vương Phi Hàng, tạm thời sẽ không đi làm nhiệm vụ. Dù sao cậu cũng không muốn trở thành chiến sĩ thi đua, vừa bước ra khỏi Thế giới Quy tắc 16-8 lại lao vào Thế giới Quy tắc tiếp theo.

“Đội trưởng, bây giờ em cần phải làm gì?” Lâm Dị hỏi.

“Cứ đi học như bình thường đi.” Vương Phi Hàng nói: “Khi nào cần làm nhiệm vụ thì anh thông báo với em sau.”

Lâm Dị nói: “Vậy em có thể tìm hiểu thêm về Thế giới Quy tắc không?”

“Đương nhiên là được.” Vương Phi Hàng gật đầu: “Em muốn biết cái gì?”

Nhìn dáng vẻ đang chuẩn bị trực tiếp trả lời câu hỏi của Lâm Dị, Lâm Dị suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ví dụ như khởi nguyên hay gì đó.”

“Ồ.” Vương Phi Hàng nói: “Hội sinh viên vẫn còn chưa rõ tại sao Thế giới Quy

tắc lại tồn tại, thậm chí vì sao lại có Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên.”

Lâm Dị nói: “Không có tư liệu ghi chép gì sao?”

“Có thì có, nhưng đều ở trong phòng lưu trữ hết rồi.” Vương Phi Hàng nói: “Trong phòng lưu trữ có rất nhiều tài liệu quan trọng, chúng cực kỳ quý giá, để bảo tồn được lâu dài, không phải ai cũng có thể vào được. Ngay cả chị Âu Oánh muốn đến phòng lưu trữ cũng phải nộp đơn xin phép anh Châu.”

Lâm Dị “Ồ” một tiếng, rồi dùng giọng điệu ma mới để hỏi: “Vậy lúc hội sinh viên kiểm tra thông tin nội bộ thì phiền phức nhỉ. Ví dụ như muốn kiểm tra ngày sinh của một thành viên nào đó, phải xin phép với đàn anh nữa.”

“Thông tin của hội sinh viên sẽ không ở trong phòng lưu trữ. Như vậy thì anh Châu lại nhiều việc quá.” Vương Phi Hàng cười nói: “Thông tin của sinh viên có thể kiểm tra trên điện thoại di động.”

Lâm Dị nghe đến đây thì im lặng, sợ Vương Phi Hàng nghi ngờ nên cũng không hỏi nữa.

Vương Phi Hàng nói: “Trời tối rồi, nhanh trở về ký túc xá đi.”

“Vâng, đội trưởng.”

Lâm Dị quay trở lại ký túc xá, trên đường đi, cậu nhìn thấy một số thành viên trong hội sinh viên đang làm nhiệm vụ, quy tắc 16-8 vẫn chưa bị phá bỏ, mấy ngày nay hội sinh viên phải ngăn cản quái vật 16-8 tiếp tục lôi kéo mọi người vào Thế giới Quy tắc 16-8. Đợi đến lúc Chu Trì tổng kết biện pháp ứng phó với nó và cập nhật lại Nội Quy Trường, thì mới ngừng huy động nhiều người như vậy trực tại địa điểm mà quái vật 16-8 xuất hiện.

Cậu đóng cửa lại, đã quá giờ dùng nước nóng nên cậu chỉ có thể rửa mặt bằng nước uống.

Xong xuôi, Lâm Dị leo lên giường rồi nằm xuống, lấy máy MP4 ra, đeo tai nghe vào.

‘Gư gư gư gư gư...’

“Cục cục cục cục cục...”

Màng nhĩ rung lên, Lâm Dị nhắm mắt ngủ một giấc ngon lành.

Ngày hôm sau là thứ Hai, kín tiết.

Lâm Dị nghỉ học mấy buổi, muốn mượn vở của Trình Dương đọc, cậu nhìn

thoáng qua xong chán ghét trả lại vở cho Trình Dương.

Trình Dương: "..."

Trong giờ giải lao sau tiết học đầu tiên, cố vấn đã đến lớp. Mặc dù 14 sinh viên chuyên ngành Kỹ thuật Sinh học đã buộc phải thích nghi với cuộc sống trong trường nhưng họ vẫn có chút sợ hãi lúc gặp thầy cố vấn. Lời của thầy ta: "Từ năm tôi tự sát..." thực sự có tác động quá lớn đối với họ.

Thầy cố vấn đặc biệt đến tìm Lâm Dị.

Lâm Dị: "Chào thầy Trưởng."

"Ừm, bạn học Lâm Dị."Trông thầy cố vấn hình như không quen với việc giao tiếp trực tiếp với mọi người, anh ta vẫn mặc áo cổ cao, che đi vết hằn sâu trên cổ: "Cậu... cậu gia nhập hội sinh viên rồi nhỉ?"

Lâm Dị gật đầu: "Đội tuần tra ạ."

"Đội tuần tra, đội tuần tra, ra là đội tuần tra." Cố vấn nói: "Tôi biết rồi."

Lâm Dị cảm thấy thầy cố vấn còn mắc chứng sợ xã hội nặng hơn cả mình, khi hai người sợ xã hội gặp nhau, tất phải có một người giỏi giao tiếp, Lâm Dị chủ động hỏi thầy cố vấn: "Thầy Trưởng, thầy có chuyện gì sao?"

"Có, có." Thầy cố vấn lấy bảng điểm danh sinh viên ra rồi nói: "Tuần trước cậu lỡ bao nhiêu tiết? Cụ thể là những tiết nào nhỉ? Tôi đến gặp cậu để xác nhận, nhớ có sai sót thì không hay lắm. Thực ra tôi nên liên lạc với hội sinh viên, lấy lịch trình nhiệm vụ của cậu thông qua họ, rồi điều phối việc học và công việc của cậu. Nhưng... nhưng tôi không dám."

Lâm Dị: "..."

Lâm Dị liếc nhìn bảng điểm danh trong tay thầy cố vấn, nói: "Thầy Trưởng, điểm danh chính xác rồi, hiện tại em không có nhiệm vụ, nếu có em sẽ báo lại với thầy sau."

"Không sai sót gì là được rồi, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, cảm ơn, cảm ơn." Thầy cố vấn thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn chằm chằm Lâm Dị, anh ta không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Dị, chỉ dám nhìn vào mũi cậu, đáng vẻ lưỡng lự muốn nói gì đó.

Lâm Dị: "Thầy Trưởng, thầy còn chuyện gì khác không ạ?"

Tiếng chuông vào học lại vang lên.

“Còn chuyện gì khác nữa không à? Có không nhỉ.” Thầy cố vấn siết chặt bảng điểm danh, cuối cùng nói: “Hình như là có, đúng rồi, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

Lâm Dị yên lặng chờ thầy cố vấn tiếp tục nói.

Thầy cố vấn: “Bạn học Lâm Dị, hình như lần trước cậu có hỏi tôi về hai cái tên.”

“Phải!” Lâm Dị bỗng nhiên căng thẳng.

Cậu đã căng thẳng, thầy cố vấn còn căng thẳng hơn cả cậu: “À thì, sau đó thì tôi có suy ngẫm kĩ lại. Tôi không biết Lâm Quyển. Ừm, chắc chắn không quen.”

Lâm Dị cẩn thận hỏi: “Viên Viên thì sao, thầy Tưởng có biết không?”

“Chính là nói về vấn đề này đây.” Thầy cố vấn dùng sức siết chặt bảng điểm danh trong tay, tờ giấy A4 nhanh chóng bị anh ta vò nát: “Hình như... hình như tôi có chút ấn tượng.”

Trong số ký ức ít ỏi của thầy cố vấn Tưởng Thao khi còn sống, có ký ức liên quan đến Viên Viên.

Lá gan của anh ta rất nhỏ, sau khi trở thành sinh viên của trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, anh ta cảm thấy rõ ràng mình đang gặp ác mộng.

Anh ta không chỉ sợ Nội Quy Trường mà còn rất sợ hội sinh viên, hội sinh viên sẽ đưa đưa người vào Thế giới Quy tắc cho quái vật ăn. Để sinh tồn, Tưởng Thao chỉ có thể tiếp tục học tập, hy vọng rằng sau bốn năm đại học kết thúc, bản thân có thể thuận lợi tốt nghiệp và rời khỏi đây.

Cho đến khi anh ta phát hiện một sinh viên cuối cấp mà anh ta quen biết đã trở thành giảng viên đại học sau khi tốt nghiệp.

Phần thưởng duy nhất là giảng viên đại học không cần phải ở lại trường thường xuyên như sinh viên, bọn họ có thể tạm thời rời khỏi trường, nhưng mỗi ràng buộc với nơi này vẫn không thể cắt đứt.

Vì vậy, các công nhân viên chức trong trường ngoại trừ sinh viên đều là những sinh viên đã tốt nghiệp ở Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, chính ngôi trường này cung cấp việc làm cho họ.

Tưởng Thao suy sụp rồi, anh ta quyết định tự sát để chấm dứt cơn ác mộng này.

Nhưng tự sát cũng là một việc cần phải có dũng khí, Tưởng Thao tự sát mấy lần đều thất bại, sau đó lại thu hút được sự chú ý của một người.

Người này chính là Viên Viện.

Tưởng Thao chỉ biết Viên Viện là thành viên của hội sinh viên, chủ yếu là vì anh ta không thể nhớ nổi Viên Viện phụ trách bộ phận nào của hội.

Cô phải có trách nhiệm với những người như anh ta, Viên Viện đã động viên và an ủi anh, ở một khía cạnh nào đó, cô là bác sĩ tâm lý đầu tiên của Tưởng Thao.

Mặc dù trong lòng Tưởng Thao cảm thấy dù an ủi hay động viên cũng đều vô dụng, nhưng anh ta không còn nghĩ tới việc tự sát nữa, ngượng lắm, chẳng phải điều đó khiến cho công lao của Viên Viện trở thành công cốc sao?

Hôm nay, Tưởng Thao đến gặp Viên Viện để tư vấn tâm lý như đã hẹn trước, nhưng Viên Viện lại lỡ hẹn. Cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện kiểu này trước kia, Viên Viện rất bận rộn, có thể bớt chút thời gian tới thông náo cho anh ta đã là điều không dễ dàng gì rồi.

Tưởng Thao đợi Viên Viện ở địa điểm đã hẹn, anh ta đã quen với việc này rồi, nói chung thì, Viên Viện sẽ đến trễ nửa giờ đồng hồ, nếu cô không đến được, Viên Viện chắc chắn sẽ gọi cho anh ta để xin lỗi rồi hẹn hôm khác.

Nhưng hôm đó Tưởng Thao đợi hai tiếng vẫn chưa thấy Viên Viện đâu.

Anh ta cũng không nhận được cuộc gọi nào từ Viên Viện.

Trời đã tối, Tưởng Thao đang phân vân nên tiếp tục chờ hay chủ động gọi điện cho Viên Viện, Viên Viện đã cấp cho anh ta quyền hạn gọi điện thoại, nhưng từ lúc hai người quen nhau đến nay, Tưởng Thao chưa chủ động gọi cho Viên Viện lần nào. Thứ nhất là không có gì để nói. Thứ hai, anh ta sợ làm phiền công việc của cô. Dù sao Viên Viện cũng rất bận rộn.

Tưởng Thao quyết định không gọi mà đứng đợi thêm một tiếng nữa.

Một tiếng trôi qua rất nhanh, bầu trời đã hoàn toàn tối đen. Nếu sinh viên không trở về ký túc xá sau khi trời tối, họ không chỉ dễ dàng bị cuốn vào Thế giới Quy tắc mà còn bị hội sinh viên trực ban khiển trách.

Tưởng Thao hết cách rồi, đành phải quay về, sau khi trở về ký túc xá, anh ta vẫn đứng ngồi không yên. Lý do Viên Viện không xuất hiện, trong lòng anh ta mơ hồ đã có đáp án.

Nhưng anh ta lại quá nhát gan, vừa sợ vừa hèn, gọi điện thoại để xác nhận còn không dám, huống chi là đi đến hội sinh viên hỏi thăm tình hình của Viên Viện.

Tin xác thực Viên Viện tử vong là vào thứ bảy – ngày mà cô lỡ hẹn với anh ta.

Trong một tuần đó, Tưởng Thao nghe được cuộc trò chuyện của hội sinh viên. Nghe nói rằng xuất hiện quy tắc mới còn khó giải quyết hơn cả quy tắc 2-6 trước đó, được hội sinh viên đánh dấu là quy tắc 4-4.

Ngay cả số hiệu cũng xui xẻo.

Đã bảy ngày trôi qua, hội sinh viên vẫn chưa tìm ra được hình thức xuất hiện của quái vật 4-4, rất nhiều người đã bước vào Thế giới Quy tắc 4-4 trong hội sinh viên, nhưng Nội Quy Trường vẫn chưa được cập nhật, thứ thay đổi duy nhất là danh sách các sinh viên tử vong.

Tưởng Thao nhìn thấy tên Viên Viện trong danh sách tử vong, anh ta mở to mắt để xác nhận rằng đây thực sự là hai chữ ‘Viên Viện’, anh ta dụi mắt để chắc chắn bản thân không bị hoa mắt nhìn nhầm.

“Ồ, hóa ra mình không nhìn nhầm.” Tưởng Thao cúi đầu, không khỏi ghen ngào nói: “Nhưng sao, sao lại như vậy.”

Những cảm xúc bị kìm nén suốt bảy ngày qua đã hoàn toàn bùng nổ vào khoảnh khắc Tưởng Thao nhìn thấy danh sách tử vong, anh ta quá hèn nhát, cực kì hèn nhát, mặc dù biết rõ bản thân mình như vậy, thế nhưng chưa từng có lúc nào anh ta cảm nhận rõ ràng sự hèn nhát này như bây giờ, anh ta căm hận nó.

Cảm xúc dâng trào trong chốc lát khiến bản thân anh ta như được buff thêm lòng can đảm, anh ta lấy sợi dây gai đã chuẩn bị từ trước ra, tạo thành một vòng tròn, so sánh kích thước của sợi dây, chắc chắn cổ mình có thể nhét vào rồi đưa đầu mình vào.

Mặc dù ký ức sinh thời vốn đã mơ hồ, nhưng Tưởng Thao lại nhớ rất rõ về cái chết của mình, sau khi tỉnh lại, anh ta mới hiểu ‘hình phạt còn đáng sợ hơn cái chết’ mà hội sinh viên vẫn luôn nhấn mạnh, là phải sống như một cái xác chết trong trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên mãi mãi.

Hiệu trưởng tiếc nuối và bất lực thông báo với anh ta rằng ‘Cậu là người thứ 213 tự sát, cậu sẽ dần quên đi tất cả những ký ức sinh thời của mình, bao gồm cả tên của cậu. Cho dù có một người nào đó gọi cái tên đó của cậu, cậu cũng sẽ cảm thấy xa lạ.’

Cho nên, 0213 là số hiệu.

Ngoài ra cũng là cái tên mới của cậu.

Chương 76: Tài khoản

Đừng lo, chính chủ cho phép rồi, không phải chị trộm đâu-

Chương 76: Tài khoản

Suốt cả ngày, Lâm Dị ở trong trạng thái đờ đẫn ngu ngơ, dù có nghe giảng cũng không lọt được gì. Trong giờ học, cậu mở Nội Quy Trường rồi chăm chú nhìn quy tắc 4-4.

Quy tắc 4-4: Thời gian sẽ không quay lại (chờ bổ sung)

Quy tắc này hơi mơ hồ so với các quy tắc cần giải quyết khác, không có tính định hướng cho lắm. Lâm Dị lại lấy bảng phân cấp quy tắc ra xem, cậu phát hiện quy tắc 4-4 được hội sinh viên đánh giá là trung cấp. Điều này khiến Lâm Dị yên tâm hẳn, đây là quy tắc cậu có thể giải quyết, cho dù có hỏi thẳng, cũng không khiến Tần Châu nghi ngờ.

Nhưng bây giờ đang lên lớp, Lâm Dị không thể trực tiếp đi hỏi về quy tắc 4-4 được, cậu chỉ có thể tự mình suy nghĩ.

Thời gian sẽ không quay lại.

Vậy thì chắc chắn sẽ xuất hiện tình huống quay ngược thời gian.

Đang suy nghĩ, Lâm Dị cảm giác điện thoại trong túi rung lên, cậu dừng một chút, sau đó lén lút lấy điện thoại ra.

Hiện tại người duy nhất có thể liên lạc với cậu, chỉ có đội tuần tra, Âu Oánh và Tần Châu.

Nhưng nhìn thấy tin nhắn mới nhận được, Lâm Dị lại rơi vào khoảng lặng.

Đó là câu lạc bộ rác rưởi sớm đã bị cậu quên lãng.

Hiệp hội nghiên cứu quy tắc: Mời thành viên Lâm Dị đến tham gia hoạt động câu lạc bộ tại phòng 301, toà A, lúc 18h tối nay.

Lâm Dị: "..."

Có hoạt động câu lạc bộ thật này.

Trình Dương ở bên cạnh cũng buồn cười, vỗ vai Lâm Dị: “Này, anh Lâm Dị, để tôi kể cho anh nghe một chuyện buồn cười. Chả là cái hôm khai giảng, tôi tham gia một...”

Lâm Dị ngắt lời: “Câu lạc bộ.”

“Ồ, đúng rồi.” Trình Dương vui vẻ nói: “Anh đoán xem thế nào.”

“Anh nhận được tin nhắn từ câu lạc bộ.” Lâm Dị đoán: “Nội dung tin nhắn yêu cầu anh tham gia hoạt động câu lạc bộ tại phòng 301, toà A, lúc 18 giờ tối nay.”

“Ờ, chuẩn chuẩn chuẩn.” Trình Dương khựng lại, sau đó đột nhiên che miệng: “Ồi đờ mờ, sao anh biết?”

Lâm Dị nói: “Nếu tôi đoán không lầm thì câu lạc bộ anh tham gia có tên ‘Hiệp hội nghiên cứu quy tắc’.”

“Ờ, đúng đúng đúng.” Giọng nói kinh ngạc của Trình Dương thoát ra từ kẽ ngón tay: “Anh Lâm Dị, sao anh thần thánh quá vậy? Đến cái này mà anh cũng biết. Anh xem trộm tin nhắn của tôi đúng không? Ờ không đúng, tôi có dán kính chống trộm rồi mà.”

Lâm Dị nói: “Bởi vì tôi cũng nhận được.”

Trình Dương sửng sốt một chút, sau đó mới ý thức được: “Đúng là duyên phận, tôi với anh mà không phải anh em thì thiên lý bất dung thật mà.”

(*): Ông trời không bỏ qua/ không tha

Tiết học cuối cùng kết thúc lúc 17 giờ, Lâm Dị và Trình Dương tới căng tin ăn trước, sau đó đi bộ đến phòng 301, toà A.

Hội trưởng của Hiệp hội Nghiên cứu Quy tắc – người từng gặp bọn họ vào hôm báo danh sinh viên năm nhất, chào đón hai người rất nồng nhiệt.

Lâm Dị vẫn đánh giá thấp câu lạc bộ này, cậu tưởng chỉ có ba thành viên gồm cậu, Trình Dương và hội trưởng, không ngờ lại có thêm hai thành viên nữa.

Một tân sinh viên, và một bạn cùng phòng của hội trưởng.

Năm người tập trung tại phòng 301, khiến căn phòng 301 vốn rất nhỏ, nay lại trông đông đúc hơn.

“Là thế này.” Hội trưởng hắng giọng: “Theo lý thì tôi nên liên lạc với mọi

người sớm hơn để làm quen nhau, nhưng khoảng thời gian này hội sinh viên rất bận, quyền hạn gọi điện thoại của tôi giờ mới được phê duyệt, thế là tôi lập tức liên hệ cho mọi người ngay.”

Hội trưởng nói: “Chúng ta giới thiệu nhau trước nhé?”

Trước giờ Lâm Dị không mặn mà gì với việc giới thiệu bản thân cho lắm, Trình Dương thấy Lâm Dị thờ ơ nên cũng chẳng có động tĩnh gì, hai người còn lại dường như cũng không có hứng thú.

Hội trưởng ngượng ngùng: “Thôi được rồi, để tôi giới thiệu bản thân trước. Tôi họ Trương, gọi hội trưởng là được rồi.”

Trình Dương nói: “Hội trưởng, vậy anh khai họ làm gì.”

“À, xin lỗi.” Hội trưởng lúng túng: “Tôi căng thẳng quá.”

“Cố lên.” Trình Dương nói.

Hội trưởng chán nản: “Thôi quên đi, không lãng phí thời gian nữa, bỏ qua phần tự giới thiệu, kéo chưa sinh hoạt câu lạc bộ được tí gì thì trời tối rồi.” Sau đó lại ngẩng đầu lên: “Mọi người đừng nghĩ việc tôi gọi mọi người đến đây là thiếu tầm nhìn hiểu biết, nhưng sự thật thì hôm nay bắt buộc phải hoạt động câu lạc bộ.”

Thấy mọi người vẫn không có hứng thú gì, hội trưởng nói: “Bật mí cho mọi người một tin, quy tắc 16-8 khiến mọi người bận tâm gần đây cũng có chút tiến triển rồi.”

Chút tin tức này cuối cùng cũng khiến Lâm Dị, Trình Dương và hai người còn lại có hứng thú, hội trưởng liếc nhìn Lâm Dị và Trình Dương đang im lặng, rồi nói tiếp: “Theo nguồn tin đáng tin cậy của tôi, quy tắc 16-8 đã được khám phá toàn bộ rồi, bây giờ chỉ cần đợi hội sinh viên tổng hợp biện pháp ứng phó là Nội Quy Trường được cập nhật thôi.”

“Bạn học Lâm Dị, bạn học Trình Dương, hai em không hứng thú sao?”

Lâm Dị bất đắc dĩ nói: “Ôi chao! Hứng thú quá.”

Trình Dương gật đầu: “Hứng thú mà, hứng thú mà, hội trưởng mau nói chi tiết hơn đi.”

“Theo thông tin của tôi, Thế giới Quy tắc 16-8 là câu chuyện về một bệnh nhân tâm thần”, Hội trưởng nói: “Bệnh nhân tâm thần này có niềm khao khát đặc biệt về trường sinh bất tử. Hẳn ta tiêm gen của động vật tái sinh vào cơ

thể con người để đạt được mục đích là có được một cuộc sống vĩnh cửu.”

Lâm Dị vừa suy nghĩ về quy tắc 4-4 vừa nghe hội trưởng tường thuật, xem ra nguồn tin của vị hội trưởng này cũng khá uy tín.

Điều này làm Lâm Dị nảy ra một vài suy nghĩ.

Sau khi hội trưởng kể xong về tuyến chính của Thế giới Quy tắc 16-8 và quy tắc tử vong, anh ta lại tiếp tục: “Cho nên, hoạt động của câu lạc bộ ngày hôm nay là thảo luận về biện pháp đối phó với Thế giới Quy tắc 16-8.”

Trình Dương có hứng thú với chủ đề này, dẫn đầu nói: “Quy tắc 16-8 là ‘trong trường, bạn là người có một không hai. Nếu xuất hiện một người khác giống hệt bạn (chờ bổ sung)’ thì biện pháp đối phó đơn giản là trực tiếp lờ nó luôn hả?”

“Hợp lý.” Hội trưởng khen trước chê sau: “Nhưng tôi nghe nói chủ tịch hội sinh viên phải đích thân ra tay xử lý quy tắc 16-8 này, cho nên nhất định giải pháp không đơn giản như vậy đâu. Nếu mình phớt lờ nó, thì làm sao đảm bảo được nó không phớt lờ mình? Biện pháp đối phó chắc chắn phải có liên kết với tuyến chính.”

Nam sinh bên phải Lâm Dị nói: “Hay che mặt lại để nó không thấy được, vậy thì sẽ không còn phân thân nào nữa cả?”

Trình Dương nói: “Nhỡ quái vật 16-8 xông thẳng tới rồi dí sát vào mặt cậu thì sao?”

Nam sinh bị lời nói của Trình Dương dọa sợ.

Hội trưởng ngẫm nghĩ vài giây rồi nói: “Tôi đồng ý với bạn học Trình Dương.”

Dứt lời, hội trưởng động viên bạn cùng phòng của anh ta nói vài câu, thế là bạn cùng phòng suy nghĩ một chút rồi nói: “Không nghĩ được gì cả.”

Lâm Dị lên tiếng: “Hội trưởng, em nghĩ chắc là, kiên định với suy nghĩ bản thân là độc nhất vô nhị.”

Mọi người đều nhìn về phía cậu.

Hai mắt của hội trưởng sáng lên: “Bạn học Lâm Dị, có thể nói rõ hơn được không?”

“Vâng.” Lâm Dị nói: “Bởi vì những người bị cuốn vào đều nhìn thấy quái vật 16-8 giống hệt mình. Tại sao quái vật 16-8 lại thiết lập như vậy? Khả năng là cố ý. Không chỉ diện mạo giống, mà ngay cả quần áo cũng y hệt, điều này

khiến trong lòng chúng ta nghĩ rằng đó là một ta khác “.

“Tuyên chính của Thế giới Quy tắc 16-8 có liên quan đến bệnh tâm thần phân liệt. Chỉ cần chúng ta nghĩ rằng đó là một ta khác hoặc tin rằng nó giống hệt chính mình, thì điều đó vừa khéo đáp ứng được nghĩa đen của ‘tâm thần phân liệt’.”

Trình Dương không văn hoá, thốt ra một câu: “Đờ mờ.”

“Cực kỳ hợp lý.”

Hội trưởng kinh ngạc nhìn Lâm Dị, nói trắng ra thì Hiệp hội Nghiên cứu Quy tắc lập ra cho có mà thôi, tuy mục đích ban đầu là giải quyết vấn đề cho hội sinh viên nhưng năng lực của họ có hạn, chưa bao giờ đưa được lời khuyên tử tế nào cho hội sinh viên cả.

Nhưng hội trưởng lại thấy thời thế thay đổi rồi, hình như anh ta vừa đào được một kho báu thì phải.

Hội trưởng nhanh chóng tìm giấy bút, viết lại biện pháp đối phó với quy tắc 16-8 của Lâm Dị, sau đó nói: “Tôi thấy những gì bạn học Lâm Dị nói rất có lý, cho nên tôi sẽ liên lạc với bạn bè ở trong hội sinh viên của mình, đề xuất giải pháp này cho bọn họ.”

Hội trưởng hào hứng lấy điện thoại ra liên lạc với bạn mình.

“Câu lạc bộ của tôi có biện pháp đối phó với quy tắc 16-8 rồi. Chỉ cần kiên định...” Hội trưởng ngập ngừng: “Hội sinh viên đã tổng kết rồi sao? Vậy giải pháp với quy tắc 16-8 là gì?”

Nghe được câu trả lời ở đầu bên kia điện thoại, ánh mắt của hội trưởng nhìn Lâm Dị dần dần chuyển thành sùng bái.

“Là gì, là gì?” Trình Dương không nhịn được hỏi.

Hai thành viên còn lại cũng nhìn hội trưởng với vẻ mặt mong đợi, chờ hội trưởng công bố đáp án chính xác cuối cùng.

Hội trưởng nuốt nước bọt, dưới ánh nhìn của mọi người, anh ta nhả ra từng chữ một: “Kiên định rằng bản thân là độc nhất vô nhị.”

Giống hệt với suy đoán của Lâm Dị không khác một chữ.

Hội trưởng mãi một lúc lâu vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh: “Bạn học Lâm Dị, em... em đúng lợi hại luôn.”

Lâm Dị – người đã tự mình trải nghiệm Thế giới Quy tắc 16-8, gãi đầu ngượng ngùng nói: “Em chỉ tình cờ đoán đúng thôi.”

Mặc dù Trình Dương biết tư duy của Lâm Dị đẳng cấp đến mức nào, nhưng cậu ta vẫn hãnh diện: “Anh Lâm nhà em thần thông quảng đại vậy đó.”

Biện pháp ứng phó quy tắc 16-8 đã được ra lò, điều này cho thấy hoạt động đầu tiên của Câu lạc bộ Nghiên cứu Quy tắc sắp kết thúc, mặc dù buổi sinh hoạt này chỉ kéo dài tổng cộng chưa đầy hai mươi phút.

Hội trưởng bất đắc dĩ tuyên bố hoạt động câu lạc bộ chính thức kết thúc, nhưng Lâm Dị cũng không rời khỏi đây ngay, đợi hai người còn lại đi rồi, cậu mới hỏi hội trưởng đang thu dọn phòng: “Hội trưởng, anh biết quy tắc 4-4 không?”

Hội trưởng khựng lại, nhìn Lâm Dị: “Biết chứ, bảo tôi đọc thuộc lòng Nội Quy Trường từ dưới lên còn được nữa là, hướng chỉ quy tắc 4-4.”

“Không phải vậy.” Lâm Dị nói: “Ý em là, hội trưởng có biết quy tắc 4-4 đã tồn tại được bao lâu rồi không?”

Hội trưởng mỉm cười: “Tôi biết.”

Lâm Dị nhìn hội trưởng đầy mong đợi.

Hiếm khi được khoe khoang tri thức trước mặt thành viên, hội trưởng hăng giọng nói: “Ba quy tắc 2-6, 4-4 và 4-5 đã tồn tại tròn mười năm rồi.”

Trình Dương biết quy tắc 2-6 khó mức nào, không khỏi thắc mắc: “Quy tắc 4-4 và quy tắc 4-5 có khó bằng quy tắc 2-6 không?”

“Theo tôi được biết thì...” Hội trưởng nói: “Chắc cũng tương tự. Nếu không, hội sinh viên sao có thể cho phép ba quy tắc này tồn tại đến mười năm. Nhưng về quy tắc khó nhất, tôi nghĩ hẳn là quy tắc 1-3. Nó đã tồn tại từ rất lâu rồi, lâu đến nỗi không ai biết nó tồn tại từ lúc nào. Có người nói quy tắc 1-3 đã có từ khi trường mới thành lập.”

Trình Dương nhớ lại những ký ức trong Thế giới Quy tắc 2-6, rùng mình: “Trời ời.”

Tạm thời Lâm Dị không có hứng thú với quy tắc 1-3 và quy tắc 4-5, toàn bộ sự chú ý của cậu đều đổ dồn vào quy tắc 4-4, cậu căng thẳng hỏi: “Hội trưởng, tỷ lệ tử vong của quy tắc 4-4 rất cao sao?”

Hội trưởng nói: “Trước đây hội sinh viên có danh sách tử vong của sinh viên,

mặc dù bây giờ chủ tịch Tần không dùng nữa, nhưng dựa theo danh sách tử vong trước đó, trong ba quy tắc cùng thời, quy tắc 4-4 có tỷ lệ tử vong thấp nhất.”

Trình Dương không thể tin nổi nói: “Quy tắc 4-4, hai số 4 lận, con số xui xẻo như vậy lại có tỷ lệ tử vong thấp nhất trong ba quy tắc ư.”

Hội trưởng gật đầu: “Đúng vậy, bởi tần suất xuất hiện của quy tắc 4-4 không cao.”

Lời nói này khiến Lâm Dị khựng lại: “Hội trưởng, vậy tần suất xuất hiện như nào?”

“Để tôi ngẫm lại cái đã.” Hội trưởng lục lại ký ức trong đầu, sau đó vuốt cằm nói: “Quy tắc 2-6 xuất hiện một lần vào đầu mỗi học kỳ, cho nên sẽ nghỉ học ba ngày vào khoảng thời gian đó. Đây là kỳ hội sinh viên đưa người vào Thế giới Quy tắc, giữa học kỳ cũng sẽ có một ngày nghỉ, là kỳ đưa người vào quy tắc 4-5.”

Trình Dương đoán: “Vậy quy tắc 4-4 sẽ xuất hiện vào cuối kỳ?”

“Không phải, cuối kỳ nghỉ tận 10 ngày, là thời gian xử lý quy tắc 1-3.” Hội trưởng trực tiếp bác bỏ suy đoán của Trình Dương, anh vẫn đang hồi tưởng lại: “À, hội sinh viên không thông báo thời gian cụ thể, nhưng tôi nhớ hình như mỗi năm gần Tết Trung thu đều có đợt nghỉ học, hình như ba bốn ngày gì đó, vì sau đây là kỳ nghỉ lễ Trung thu nên tôi không nhớ rõ lắm, nhưng chắc là kỳ đưa người vào quy tắc 4-4.”

Hội trưởng gật đầu khẳng định lời nói của bản thân: “Đúng vậy, 4-4 xuất hiện cách mỗi năm một lần vào dịp Tết Trung thu. Chỉ có những quy tắc phức tạp khó giải quyết thì hội sinh viên mới cho cả trường nghỉ học. Là quy tắc 1-3, quy tắc 2-6, quy tắc 4-4 và quy tắc 4-5 mới có thể khiến hội sinh viên phải đau đầu “.

Lâm Dị nhanh chóng lấy điện thoại ra, mở lịch kiểm tra Tết Trung thu, năm nay Trung thu rơi vào cuối tháng 9, vẫn còn khoảng hai mươi ngày nữa.

Trình Dương vô tình ngó sang điện thoại di động của Lâm Dị, thấy Lâm Dị bấm xem ngày lễ Trung thu. Tính toán thời gian xong, cậu ta sợ đến mức tim đập nhanh hơn hẳn mấy nhịp: “Đậu, thế chẳng phải 20 ngày nữa quy tắc 4-4 sẽ xuất hiện à?”

Hội trưởng nói: “Còn tùy năm ngoái có xuất hiện hay không. Nếu năm ngoái xuất hiện rồi thì Tết Trung thu năm nay quy tắc 4-4 sẽ không xuất hiện nữa.”

Lâm Dị và Trình Dương đồng thanh hỏi: “Vậy năm ngoái quy tắc 4-4 có xuất hiện không?”

“Để tôi nhớ xem Tết Trung thu năm ngoái được nghỉ mấy ngày.” Hội trưởng lại rơi vào dòng hồi ức: “Nếu là ba ngày thì không xuất hiện. Nếu là bốn ngày thì có xuất hiện.”

Lâm Dị chăm chú nhìn hội trưởng, Trình Dương cũng vậy.

Lâm Dị nghĩ thầm: Năm ngoái nhất định không xuất hiện, năm ngoái nhất định không xuất hiện, làm ơn, tôi muốn vào Thế giới Quy tắc 4-4.

Trình Dương nghĩ thầm: Năm ngoái nhất định có xuất hiện, năm ngoái nhất định có xuất hiện, làm ơn, tôi muốn sống một năm bình yên.

“Không.” Hội trưởng nói: “Năm ngoái được nghỉ ba ngày.”

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm, còn Trình Dương thở dài chán nản.

“Hai em cứ hỏi về quy tắc 4-4 mãi vậy, có chuyện gì sao?” Hội trưởng lúc này cảm thấy sai sai.

“Có gì đâu hội trưởng, em chỉ hỏi vu vơ vậy thôi.” Lâm Dị thản nhiên trả lời, sau đó lại hỏi một câu: “Hội trưởng, trường chúng ta có diễn đàn không?”

Vương Phi Hàng nói điện thoại di động có thể kiểm tra thông tin của sinh viên, Lâm Dị đoán hội sinh viên hẳn phải có thứ gì đó tương tự với hệ thống mạng nội bộ, cậu không trực tiếp mà lại đổi một sang cách hỏi gián tiếp.

Hội trưởng nói: “Có.”

Trình Dương không ngờ tới: “Còn có cả diễn đàn cơ à.”

Hội trưởng thở dài: “Đúng đấy, mặc dù trường không bình thường lắm, nhưng hội sinh viên đã rất cố gắng để nó trở nên bình thường nhất có thể. Diễn đàn là do họ tạo đấy.”

Lâm Dị nghe thấy diễn đàn là do hội sinh viên thành lập nên không hỏi về mạng nội bộ nữa mà hỏi xin hội trưởng địa chỉ truy cập của diễn đàn.

Hội trưởng đưa cho họ: “Hai đứa còn thắc mắc gì không? Không biết khi nào buổi sinh hoạt tiếp theo sẽ diễn ra, tôi với hai em chỉ liên lạc được một buổi chiều thôi. Nếu còn thắc mắc gì thì cứ hỏi hết luôn đi.”

Lâm Dị: “Hết rồi ạ, cảm ơn hội trưởng.”

Hôm nay Lâm Dị thu hoạch được rất nhiều, sau khi trở về ký túc xá, cậu nóng

lòng muốn truy cập vào địa chỉ liên kết của diễn đàn mà ban nãy hội trưởng vừa cấp cho.

Ở giao diện đăng nhập, Lâm Dị có một thêm một phát hiện mới.

Tài khoản đăng nhập: Mã sinh viên/Số hiệu.

Tức là chỉ có thể đăng nhập vào diễn đàn bằng mã sinh viên hoặc số hiệu của mình. Nhưng Lâm Dị biết trong trường chỉ cố vấn mới có số hiệu. Tuy nhiên, cố vấn trước đây cũng là sinh viên nên có thể đăng nhập bằng mã sinh viên của mình, hội sinh viên thiết lập cổng đăng nhập bằng số hiệu có chút thừa thãi, Lâm Dị nghĩ chắc đó là số hiệu của thành viên trong hội sinh viên. Dù sao hội sinh viên rất thích đánh số cho mấy sự vật sự kiện khó hiểu.

Nhưng Lâm Dị không biết số hiệu của mình trong hội sinh viên là gì, nên cậu bèn gửi tin nhắn hỏi Âu Oánh.

Chắc Âu Oánh đang bận nên cũng không trả lời cậu ngay

Lâm Dị đăng nhập vào diễn đàn bằng mã sinh viên của mình trước.

Cậu xem hết một vòng thì thấy diễn đàn của trường không khác gì diễn đàn bình thường mấy, được chia thành nhiều khu vực như khu giao lưu, khu tưới nước, khu học tập, khu kiến nghị, ngoài ra không còn gì cả, đến cả khu tìm kiếm tư liệu mà Lâm Dị cần cũng chẳng có.

Lâm Dị thoát diễn đàn để xem Âu Oánh đã trả lời nhắn tin cậu chưa.

Vừa dứt động tác, cậu đã nhận được tin nhắn từ Âu Oánh.

[Âu Oánh]: Lâm Dị, số của em vẫn chưa được cấp.

[Âu Oánh]: Muốn lấy số để đăng nhập vào diễn đàn sao?

[Âu Oánh]: Nếu không ngại thì em có thể dùng tạm tài khoản này trước.

Lâm Dị đọc đến đây, khẽ mím môi dưới.

Cậu thầm nghĩ, chắc không phải đâu ha.

Đọc tiếp:

[Âu Oánh]: Tài khoản: Qinzhou, mật khẩu: 111222.

Lâm Dị: "..."

Cậu biết ngay, cậu biết ngay mà!

Điện thoại lại rung:

[Âu Oánh]: Đừng lo, chính chủ cho phép rồi, không phải chị trộm đâu.

Chương 77: Cộng sự mới

Từ khi nào mà một câu hỏi đơn giản như vậy, em lại trả lời dài dòng thế?-

Chương 77: Cộng sự mới

Tài khoản của Tần Châu có quyền hạn rất cao, nhưng Âu Oánh không nói cho Lâm Dị chuyện này vì sợ sẽ gây áp lực cho cậu, cô biết Lâm Dị sẽ không phá linh tinh.

Trong ấn tượng của Âu Oánh, Lâm Dị rất hiểu chuyện.

Tin nhắn trên điện thoại của Âu Oánh:

[Âu Oánh]: Anh Châu, cho em mượn tài khoản diễn đàn được không?

[Tần Châu]: ?

[Tần Châu]: Tài khoản của em đâu?

[Âu Oánh]: Số của Lâm Dị vẫn chưa được phê duyệt.

[Tần Châu]: Qinzhou, 111222

Âu Oánh mỉm cười, chuyển tiếp mật khẩu và tài khoản của Tần Châu cho Lâm Dị, sau đó để điện thoại sang một bên.

Sau vài lần kiểm tra, cô – một người ngoài cuộc còn có thể nhìn thấu tâm tư của Tần Châu, chỉ là cô không biết Lâm Dị suy nghĩ gì.

Nhưng rõ ràng, đây không phải là thời điểm thích hợp để thăm dò suy nghĩ của Lâm Dị, vẫn phải chờ đợi thêm.

Cô đặt điện thoại xuống, tiếp tục xử lý công việc của mình và công việc Tần Châu đã giao cho cô.

Ở phía bên kia của Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, Lâm Dị đang loay hoay và do dự có nên sử dụng tài khoản của Tần Châu hay không. Không phải cậu xấu hổ, nhưng nếu cậu dùng tài khoản của Tần Châu để tra gì đó thì hẳn là Tần Châu sẽ biết rồi còn gì?

Hơn nữa, trong Thế giới Quy tắc 2-6, Lâm Dị nhận thấy ‘nó’ đã xuất hiện trước

mặt Tần Châu một lần rồi. Nếu...

Cuối cùng, Lâm Dị quyết định buông xuôi, tuy cậu nóng lòng muốn biết tình hình của Viên Viện thật, nhưng cậu đã đợi đến tận bây giờ rồi, muộn tí nữa cũng không vội.

Cậu đặt điện thoại xuống, lấy máy MP4 ra, nghe thứ âm thanh như thường lệ rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Sau đó là một tuần đi học đầy yên bình của Lâm Dị, số hiệu của cậu cuối cùng cũng được phê duyệt, ngoài ra, cậu cũng đã tìm được cộng sự.

Vương Phi Hàng bảo cậu tới gặp cộng sự như được phân công.

Ngày hôm đó tan học, Lâm Dị đi tìm Vương Phi Hàng.

Vương Phi Hàng đang xác nhận lại danh sách đội tuần tra, thấy Lâm Dị tới liền chào hỏi: “Đến rồi à.”

Lâm Dị: “Ừm, chào buổi chiều đội trưởng.”

Công việc của đội tuần tra không giống với các bộ phận khác của hội sinh viên nên văn phòng của đội tuần tra được tách biệt ở một nơi.

“Cứ ngồi đây đợi một lát nhé, cậu ta vừa mới ra khỏi 8-5, còn đang họp.”

Vương Phi Hàng chỉ vào một chỗ trống nói: “Muộn nhất nửa tiếng nữa cậu ta sẽ tới.”

Lâm Dị: “À, vâng.”

Cậu đi đến chỗ Vương Phi Hàng chỉ định rồi ngồi xuống, đội tuần tra không dùng máy tính để làm việc nên trong văn phòng không nhiều bàn, chỉ có đúng hai cái.

Một cái dành cho Vương Phi Hàng, cái còn lại dành cho La Diệc, Lâm Dị đang ngồi ở lối đi giữa hai chiếc bàn. Cậu nhìn sang một bên thì thấy trên bàn La Diệc còn có một ít tài liệu chưa được dọn dẹp, nhưng lại không dính tí bụi nào, hình như có người đã lau chùi nhưng cố ý không chạm vào những thứ trên bàn của La Diệc.

Tạo cảm giác như La Diệc vẫn còn ở đó.

Vương Phi Hàng đang kiểm tra danh sách, đột nhiên ngẩng đầu: “À, đúng rồi, Lâm Dị.”

Lâm Dị ngẩng đầu: “Đội trưởng?”

“Cứ gọi là đội trưởng Vương.” Vương Phi Hàng đưa số hiệu cho cậu: “Suýt thì quên mất.”

“Cảm ơn, đội trưởng Vương.”

Lâm Dị nhận được số hiệu xong, nóng lòng muốn dùng để đăng nhập vào diễn đàn. Nhưng Vương Phi Hàng lại không tiếp tục xử lý công việc nữa, mà quay sang giới thiệu cộng sự mới cho Lâm Dị: “Giờ anh không nói tên cho em trước đâu, không thì tí nữa hai đứa lại không có chuyện gì để nói.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

“Cậu ta chắc lớn hơn em một hai tuổi gì đó. Hiện đang là sinh viên năm hai. Hahaha, em là người trẻ nhất trong đội tuần tra đấy. Rất hiếm tân sinh viên gia nhập đội tuần tra khi mới học năm đầu tiên.” Vương Phi Hàng vừa nói vừa lật xem hồ sơ: “Cậu ta cũng gia nhập từ năm nhất, nhưng là vào giữa nửa học kỳ đầu năm nhất, không sớm bằng em.”

Lật đến một tập hồ sơ, Vương Phi Hàng đưa cho Lâm Dị: “Tập văn kiện này ghi lại những nhiệm vụ mà cậu ta đã hoàn thành, chính cậu ta là người xử lý quy tắc nước ấm đấy. Lúc đó, quy tắc này khiến hội sinh viên đau đầu mãi một thời gian.”

Lâm Dị chỉ đành đè nén nổi sốt ruột trong lòng, nhìn ‘sơ yếu lý lịch’ của cộng sự trong tay.

Bên tai, Vương Phi Hàng vẫn đang giới thiệu cộng sự mới cho cậu, từ giọng điệu của Vương Phi Hàng, Lâm Dị có thể thấy, Vương Phi Hàng đánh giá khá cao về người cộng sự này.

“Cậu ta khá tốt nhưng tính hơi lạnh lùng một chút, với cả không thích nói nhiều. Bình thường ít giao tiếp với bọn anh lắm. Kể cả lúc được giao nhiệm vụ, cậu ta cũng trực tiếp đi thực hiện ngay mà chẳng ý kiến ý cò gì.” Vương Phi Hàng mỉm cười, vỗ vỗ vai Lâm Dị nói: “Năng lực của cậu ta không tệ đâu, nhưng chính vì tính cách này mà từ hôm hội thảo đến giờ vẫn chưa tìm được cộng sự. Sau đó anh bèn nghĩ, hai đứa chưa có ai là cộng sự, thực lực cũng ngang nhau, cho nên ghép cặp là quá hợp lý.”

Trong khi Lâm Dị vẫn đang cúi đầu xem ‘sơ yếu lý lịch’, Vương Phi Hàng thì ra sức chào hàng: “Anh đích thân tuyển cậu ta vào đội tuần tra đấy, nên anh rõ lắm. Ngoại trừ tính tình hơi lạnh lùng xíu thì không có tật xấu gì cả. Anh biết em tốt tính, dù sao hiện tại cũng chưa có nhiệm vụ gì, nên hai đứa có thể nhân cơ hội này để tìm hiểu lẫn nhau. Tất nhiên, nếu cảm thấy không hợp thì

cứ nói thẳng với anh, không cần cố đâu.”

Đọc xong sơ yếu lý lịch của cộng sự, Lâm Dị gật đầu nói: “Em hiểu rồi, đội trưởng Vương.”

Nghe xong những lời của Vương Phi Hàng, cậu tương đối hài lòng với anh bạn cộng sự này, ít nói càng tốt, cậu thích người ít nói, cũng chẳng cần ngượng ngùng đi bắt chuyện với người ta.

Thấy Lâm Dị phối hợp, Vương Phi Hàng mới yên tâm.

Lâm Dị khá tốt và tính tình ngoan ngoãn hiền hoà, mọi người xung quanh đều rất quý mến cậu. Chỉ cần Lâm Dị không ghét cộng sự mà hấn tì cho thì mối quan hệ hợp tác sẽ ổn định.

Đang nói chuyện, bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa hai lần.

Vương Phi Hàng nói: “Tới rồi đấy.”

Sau đó hấn cao giọng nói: “Vào đi.”

Dù sao cũng là cộng sự của mình, Lâm Dị đứng dậy nhìn về phía cửa. Vương Phi Hàng nói xong, cửa văn phòng hé mở, một chàng trai cao hơn Lâm Dị chút xíu bước vào.

Lâm Dị cảm thấy Vương Phi Hàng nói rất đúng, mặc dù người cộng sự mới này còn chưa lên tiếng, nhưng Lâm Dị có thể cảm nhận được người anh toát ra khí chất lạnh lùng.

Vương Phi Hàng đứng lên giới thiệu: “Nhậm Lê, lại đây, giới thiệu một chút. Đây là Lâm Dị – người anh từng nhắc đến.”

Sau đó hấn nói với Lâm Dị: “Lâm Dị, đây là Nhậm Lê.”

Vương Phi Hàng vốn luôn giấu kín tên của hai người, nhưng kết quả là hấn không chỉ nói tên họ Nhậm Lê mà còn giúp Lâm Dị tự giới thiệu bản thân luôn.

Song đối với chuyện đó, Lâm Dị vô cùng cảm kích Vương Phi Hàng, cậu sợ nhất là giới thiệu bản thân.

Nhậm Lê ‘Ừm’ một tiếng, Lâm Dị cũng ‘Ừm’ theo.

Vương Phi Hàng: “...”

Hấn cười ngượng ngịu: “Anh cho hai đứa quyền hạn liên lạc với nhau rồi. Máy ngày nay cứ làm quen nhau dần đi nhé.”

Nhậm Lê: “Ừm.”

Lâm Dị theo sau: “Ừm.”

Vương Phi Hàng: “...”

“Đội trưởng Vương, còn chuyện gì nữa không?” Nhậm Lê hỏi Vương Phi Hàng.

Vương Phi Hàng nói: “À, không còn.”

Nhậm Lê: “Em rời đi trước được không?”

Vương Phi Hàng nhìn ấn đường của Nhậm Lê mệt mỏi, xét tới việc Nhậm Lê vừa mới ra khỏi Thế giới Quy tắc, đành phải thả người đi.

Sau khi Nhậm Lê rời đi, Lâm Dị hỏi Vương Phi Hàng: “Đội trưởng Vương, em đi được chưa?”

Vương Phi Hàng: “...Đi đi.”

Lâm Dị: “Tạm biệt, đội trưởng Vương.”

Lâm Dị vừa đi tới cửa thì Vương Phi Hàng gọi cậu lại từ phía sau: “Này Lâm Dị.”

Lâm Dị quay người nhìn Vương Phi Hàng: “?”

Vương Phi Hàng hỏi: “Em thấy sao?”

Lâm Dị biết Vương Phi Hàng đang hỏi ấn tượng của cậu đối với Nhậm Lê, cậu thích kiểu người ít nói: “Ổn ạ.”

Vương Phi Hàng khó tin: “Thật à?”

Chủ yếu là vì cuộc gặp gỡ vừa rồi của hai người khiến Vương Phi Hàng cảm thấy ngại thay.

Lâm Dị gật đầu: “Thật ạ.”

Vương Phi Hàng nghi ngờ, nhưng sau đó lại thở phào nhẹ nhõm: “Được rồi, tạm thời như vậy đi. mấy ngày này em tranh thủ nghỉ ngơi cho tốt, vài bữa nữa anh sắp xếp nhiệm vụ cho em.”

Sắc mặt Lâm Dị vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút căng thẳng.

Mấy ngày nữa là đến Trung thu, hội trưởng nói kỳ đưa người vào quy tắc 4-4 là vào dịp Trung thu, điều này khiến Lâm Dị không khỏi nghĩ tới, nhiệm vụ

đầu tiên của cậu sau khi gia nhập đội tuần tra là Thế giới Quy tắc 4-4.

Đây chính là lấy công làm tư trong truyền thuyết.

Buổi tối.

Lâm Dị nằm trên giường lạm dụng chức quyền của mình.

Cậu hồi hộp đăng nhập vào diễn đàn bằng số hiệu của bản thân, đúng như cậu nghĩ, diễn đàn đăng nhập bằng số hiệu của hội sinh viên khác với diễn đàn khi đăng nhập bằng mã sinh viên.

Phần diễn đàn dùng mã sinh viên cũng có thể nhìn thấy bằng số hiệu, nhưng có thêm quyền xóa bài và khoá tài khoản.

Ngoài ra, Lâm Dị đã tìm được thứ cần tìm.

Quyền hạn của cậu có thể tra hồ sơ sinh viên.

Lâm Dị sợ sẽ bị ghi lại lịch sử tìm kiếm, cậu tra thử tên của mình trước, sau đó hồ sơ học tập của cậu hiện ra, nó không chỉ ghi lại lý lịch của cậu từ khi học đại học, mà còn có cả chín năm giáo dục bắt buộc và ba năm trung học phổ thông.

Cực kỳ chi tiết tỉ mỉ, điểm thi tuyển sinh đại học của Lâm Dị, ba điểm thi thử trong kỳ thi tốt nghiệp trung học phổ thông và thậm chí là cả những giải thưởng Lâm Dị từng giành được đều ghi lại hết.

Điểm thi thử lần 1: 704

Điểm thi thử lần 2: 711

Điểm thi thử lần 3: 732

Điểm thi tuyển sinh đại học: 450

Huy chương vàng Cúp Hy Vọng, giải nhất Cuộc thi toán học dành cho thanh thiếu niên Cúp Hoa La Canh, giải nhất Cúp Chào Xuân...

Lâm Dị thấy số lượt xem hồ sơ của cậu: tổng cộng 7 lần.

Cậu bấm vào một hình đại diện trống trong mục này, hệ thống nhắc nhở: Bạn không có quyền xem danh sách những người ghé thăm.

Tuy không có quyền hạn, nhưng Lâm Dị có thể đoán được, ngoài cậu ra thì sáu lượt xem còn lại là ai.

Tần Châu.

Lâm Dị trầm mặc hồi lâu, trong lúc nhất thời, cậu không biết có nên cảm ơn Tần Châu không nữa, mặc dù trong lòng hẳn luôn nghi ngờ nhưng lại không vạch trần cậu.

Cơ mà không sao hết, khoảng thời gian này, Lâm Dị đã gần mực thì đen gần đèn thì sáng, học được cách không biết xấu hổ của Trình Dương. Cậu giả vờ không biết Tần Châu đã điều tra mình, tiếp tục tìm kiếm hồ sơ học tập của người khác, chẳng hạn như Trình Dương.

Sau đó, cậu tìm tiếp hồ sơ của những sinh viên cùng ngành để giả bộ như mình chỉ đang tò mò, cuối cùng mới đến lượt cái tên Viên Viện.

Hệ thống nhắc nhở: Bạn không có quyền hạn xem hồ sơ học tập của sinh viên này.

Lâm Dị đoán, cậu chỉ được phép xem thông tin của những người có quyền hạn thấp hơn mình, còn những người cao hơn thì hệ thống sẽ chặn lại rồi đưa ra bảng nhắc nhở.

Nói cách khác, chức vụ của mẹ cậu trong hội sinh viên cao hơn chức vụ hiện tại của cậu.

Lâm Dị hạ quyết tâm, nghĩ mình quản nhiều như vậy làm gì, dù sao Tần Châu cũng đã điều tra cậu rồi, nếu không nghi ngờ thì sao lại xem đi xem lại hồ sơ cậu tận sáu lần cơ chứ.

Cậu không chút do dự đăng nhập vào tài khoản của Tần Châu, chủ tịch hội sinh viên hẳn là người có quyền hạn cao nhất.

Thông qua tài khoản Tần Châu, Lâm Dị mở hồ sơ học tập của mình ra coi, kiểm tra lịch sử, quả nhiên sáu lượt xem đều là của Tần Châu hết.

Song, Lâm Dị cũng phát hiện Tần Châu có thể xóa lịch sử xem của mình đi, có lẽ Tần Châu cảm thấy không cần thiết nên vẫn lưu lại nó trong lịch sử.

Xét thấy vậy, Lâm Dị mới yên tâm nhập hai chữ 'Viên Viện'.

Hiện lên trên màn hình, không chỉ là hồ sơ học tập của Viên Viện, mà còn có cả một ít thông tin về Viên Viện ở trong trường.

Họ tên: Viên Viện

Chức vụ: Phó chủ tịch Hội sinh viên

Lâm Dị nhìn thời điểm Viên Viện nhập học, thầy Tôn nhớ không nhầm, Viên Viện đã mất từ mười năm trước.

Chết tại quy tắc 4-4.

Không còn thông tin nào nữa, Lâm Dị âm thầm xóa lịch sử xem hồ sơ học tập của Viên Viên.

Phòng lưu trữ.

Tần Châu châm một điếu thuốc, hắn đã liên tục xem hồ sơ mấy ngày nay rồi.

Tại sao đàn anh Lục lại đưa ra giả thuyết về 'Quy tắc 0-1', dù vẫn chưa tìm ra nguyên nhân trực tiếp, nhưng hắn đã tìm ra phương hướng.

Tần Châu lật xem tài liệu, đây là danh sách ghi lại sinh viên tử vong mười năm trước.

Hắn phát hiện danh sách này có gì đó không ổn, viền trang trong tập tài liệu này nhạt hơn so với màu gốc, có lẽ là do tay chạm vào mép nhiều.

Nhìn màu sắc ở mép giấy, Tần Châu dường như xác định được đây là dấu vết do đàn anh Lục để lại.

Chủ tịch hội sinh viên làm gì có nhiều thời gian lật xem danh sách tử vong chứ, hơn nữa đó là việc làm vô nghĩa. Nếu Nội Quy Trường không tự động cập nhật, Tần Châu cũng sẽ chẳng giao lại công việc cho Âu Oánh, tự mình đến phòng lưu trữ để tìm tài liệu.

Việc hắn sẽ đến đây là không thể nào.

Các chủ tịch tiền nhiệm có lẽ cũng chưa từng đặt chân vào phòng lưu trữ, vì trong nhiệm kỳ của họ, Nội Quy Trường không tự động cập nhật.

Cho nên, dấu vết này chỉ có thể là do đàn anh Lục để lại, mà việc nhắc đến 'quy tắc 0-1' có lẽ xuất phát từ danh sách tử vong của sinh viên.

Tần Châu dập điếu thuốc, ánh mắt dừng lại ở một nơi trên tờ danh sách.

Họ tên: Viên Viên

Bước vào Thế giới Quy tắc 4-4: ngày 21/09/20XX

Một đợt của Thế giới Quy tắc 4-4 kết thúc: ngày 26/09/20XX

Tất cả những người cuốn vào đều tử vong.

Chỉ có tử trạng của Viên Viên không được phóng chiếu lại ở hiện thực, thi thể cô bỗng nhiên biến mất.

Tần Châu nhìn chằm chằm một lúc, sau đó cầm điện thoại trong tay lên gọi

cho Âu Oánh.

“Anh nhớ năm nay có kỳ đưa người vào quy tắc 4-4.” Tần Châu nói.

“Phải.” Âu Oánh nói: “Mấy ngày nay bọn em cũng chốt xong danh sách sinh viên tiến vào rồi.”

Tần Châu hỏi: “Đội tuần tra dự định cử ai đi?”

“Em đang định nói cho anh biết chuyện này.” Âu Oánh nói: “Đội tuần tra dự định cử Nhậm Lê. Từ cuối học kỳ trước đến nay, Nhậm Lê đã xử lý được tổng cộng ba quy tắc Trung cấp 1. Phi Hàng nói thực lực của em ấy thuộc top xuất sắc trong số các thành viên Trung cấp 1, trải qua rèn luyện qua ba quy tắc rồi, nói không chừng lần này có thể giải quyết quy tắc 4-4 đấy.”

“Anh Châu, anh còn nhớ Nhậm Lê không?” Âu Oánh thử thăm dò: “Đợt ban thưởng năm ngoái là anh khen thưởng em ấy đấy.”

“Anh nhớ hay không thì ảnh hưởng đến công việc của đội tuần tra à?” Tần Châu cau mày, không vui nói: “Từ khi nào mà một câu hỏi đơn giản như vậy, em lại trả lời dài dòng thế? Đội tuần tra sắp xếp ai đi là việc của Vương Phi Hàng. Chỉ cần không có vấn đề gì lớn thì anh không ý kiến. Vào thẳng vấn đề chính đi.”

“Vâng.” Âu Oánh nói: “Cộng sự của Nhậm Lê là Lâm Dị, nếu không có gì thay đổi, lần này Nhậm Lê và Lâm Dị sẽ phụ trách quy tắc 4-4.”

Tần Châu: “...”

Âu Oánh nói: “Vậy anh Châu làm việc tiếp đi nhé, chờ công tác chuẩn bị quy tắc 4-4 xong thì em sẽ báo cáo cho anh sau.”

Dứt lời, Âu Oánh chuẩn bị cúp điện thoại.

Đột nhiên.

“Từ từ.” Đầu bên kia điện thoại, Tần Châu trầm mặc hồi lâu cuối cùng lên tiếng: “Nhậm Lê là khối băng kiếm lời trong đội tuần tra phải không?”

Chương 78: Ghen

Tần Châu cảm giác đồ của mình vừa bị ai đó cướp mất.-

Chương 78: Ghen

Những ngày tiếp theo, Lâm Dị đến lớp như thường lệ, mặc dù cậu vẫn cư xử bình thường nhưng kỳ thật trong lòng lại bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Tết Trung thu càng ngày càng đến gần, nhà trường đã ra thông báo nghỉ lễ, nhưng Vương Phi Hàng vẫn chưa có ý định sắp xếp nhiệm vụ cho cậu.

Trình Dương nói: “Hay cộng sự mới của anh ghét anh rồi?”

Lâm Dị cảm thấy rất có khả năng, khoảng thời gian này Nhậm Lê không liên lạc với cậu lần nào. Hơn nữa, số lượt xem cậu trên diễn đàn vẫn thế, chứng tỏ Nhậm Lê không hề tra thông tin của cậu, mà Lâm Dị thì có.

Mặc dù quyền hạn của Nhậm Lê cao hơn cậu, nhưng cậu có chút hơi buồn chán.

Lâm Dị bèn dùng tài khoản của Tần Châu tra hồ sơ của Nhậm Lê.

“Oa woa, anh ta còn có cả bằng khen nữa kìa.” Trình Dương ở trước mặt hỏi: “Hay anh ta chê anh là ma mới?”

Lâm Dị hèn mọn: “Chắc vậy.”

Trình Dương bèn bày mưu tính kế cho Lâm Dị: “Tình hình như nào? Cứ hẹn gặp rồi hỏi thẳng anh ấy đi. Trì hoãn kiểu này cũng không hay lắm.”

Lâm Dị vội vàng cầu cứu bạn tốt: “Hẹn gặp kiểu gì?”

Trình Dương xung phong nói: “Để tôi.”

Văn phòng đội tuần tra.

Điện thoại của Nhậm Lê vang lên, anh ngẩng đầu nhìn Tần Châu.

Tần Châu nâng cằm, cho phép Nhậm Lê nhận điện thoại.

Hắn tiếp tục xem tài liệu trong tay, trong đó có ghi lại chi tiết ba Thế giới Quy tắc mà Nhậm Lê đã trải qua, lúc cúi đầu, Tần Châu vô tình liếc qua màn hình

điện thoại của Nhậm Lê.

Là Lâm Dị gọi tới.

Nhậm Lê nhắc máy, cuộc gọi kết nối thành công.

Tần Châu siết chặt tờ tài liệu trong tay, một góc của tờ giấy bị đầu ngón tay làm nhăn nhúm lại, một lúc sau, hắn nhìn vào vết nhăn mới giật mình phát hiện mình dùng lực hơi quá.

Vì thế hắn khẽ nhíu mày.

Hắn bị sao vậy?

Cuộc gọi giữa Nhậm Lê và Lâm Dị vẫn đang tiếp tục, Nhậm Lê không nói nhiều, có nghĩa người nói chuyện chủ yếu trong cuộc gọi này là Lâm Dị.

Tần Châu tự giễu, ngoại trừ những lúc chia sẻ mạnh mẽ thì hầu như Lâm Dị rất ít khi nói chuyện với hắn. Nhưng bây giờ, cậu lại nói chuyện với người khác nhiều như vậy. Thế mà bảo mắc chứng sợ xã hội cơ, không nhận ra luôn đấy.

Ý nghĩ hơn thua vừa nảy lên trong đầu, Tần Châu lập tức trầm mặt.

Hắn – con mẹ nó biết mình bị gì rồi, một thằng đàn ông to xác chừng này, lại đang ghen.

Tần Châu: “.....”

Sự thật thì quái vật quy tắc sẽ ẩn náu trong những người tham gia, Tần Châu đã tiến vào rất nhiều Thế giới Quy tắc, từ trước đến nay hắn luôn tự đi theo con đường riêng của mình, quen với việc tự mình tìm ra manh mối. Nhưng trải qua ba Thế giới Quy tắc cùng Lâm Dị lại phá vỡ thói quen mà hắn đã hình thành trong suốt ba năm qua.

Nhiều đến mức bây giờ Tần Châu cảm giác đồ của mình vừa bị ai đó cướp mất.

“Một phút.” Tần Châu đưa ra tối hậu thư.

Một phút sau, Nhậm Lê cúp máy.

Tần Châu đến là để xem xét thực lực của Nhậm Lê, từ tập tài liệu trong tay, hắn có thể nhận ra một số vấn đề, ví như dựa vào suy nghĩ của Nhậm Lê khi giải mã một bí ẩn nào đó trong Thế giới Quy tắc, có thể biết được đầu óc Nhậm Lê có linh hoạt hay không, và cả khả năng chịu đựng áp lực nữa. Suy

cho cùng, có thể giữ được tinh thần minh mẫn trước hoàn cảnh nguy hiểm
trập trùng là một điều vô cùng khó.

Trước khi gọi điện, Tần Châu có hỏi Nhậm Lê mấy câu, nhưng anh gần như
không trả lời được.

Có điều Nhậm Lê cũng không bài xích gì, việc Tần Châu hỏi cũng có thể giúp
anh nâng cao tư duy, có lẽ sẽ giúp ích cho lần tiến vào Thế giới Quy tắc tiếp
theo.

Vì thế Nhậm Lê tiếp tục chờ đợi những câu hỏi thẳng thắn của Tần Châu.

Tần Châu hỏi: “Lâm Dị đã nói gì với cậu?”

Nhậm Lê: “Cái này có liên quan tới công việc không?”

Tần Châu: “Không liên quan.”

Nhậm Lê trầm mặc một lát: “Chủ tịch, em ấy mời tôi đi ăn tối.”

Tần Châu: “...”

“Ha.” Tần Châu tức giận cười lớn, hắn cho rằng Lâm Dị gọi cho Nhậm Lê là vì
có chuyện quan trọng, nhưng xét theo một phương diện nào đó, đúng là
chuyện quan trọng thật.

Hợp tác với cộng sự mới. Cùng ăn tối để gia tăng tình cảm.

Nhậm Lê nhìn mặt Tần Châu: “Chủ tịch, anh thấy khó chịu ở đâu à?”

“Ừ.” Tần Châu: “Đau đầu, hôm nay tới đây thôi.”

Tần Châu đứng dậy rời đi.

Hắn đi thẳng tới văn phòng hội sinh viên.

“Anh Châu.”

“Anh Châu.”

“Anh Châu.”

Những người khác chào hỏi Tần Châu, Tần Châu gật đầu rồi đi thẳng đến
chỗ Âu Oánh.

Âu Oánh nhìn hắn: “Anh Châu?”

“Cho anh xin hai phút.” Tần Châu gõ gõ xuống bàn làm việc của Âu Oánh.

Văn phòng phía sau có một căn buồng, là phòng hút thuốc, Tần Châu lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, Âu Oánh căng thẳng hỏi hắn: “Phát hiện được gì rồi sao?”

“Không phải.” Tần Châu đề cập lại ngắn gọn những gì đã thấy trong hồ sơ với Âu Oánh, sau đó nói: “Nhưng anh tới tìm em không phải vì chuyện này.”

Âu Oánh hỏi: “Sao thế?”

Tần Châu hít một hơi thật sâu, nhìn cô nói: “Bảng đánh giá, tài khoản.”

Âu Oánh lập tức hiểu ra, cười nói: “Em thú tội thì có được khoan hồng không?”

Tần Châu cười lạnh.

“Lúc anh và Lâm Dị thoát khỏi Thế giới Quy tắc 7-7, em đã ngờ ngợ ra rồi nhưng vẫn chưa chắc chắn lắm.” Âu Oánh nhìn chăm chăm biểu cảm của Tần Châu, nụ cười càng lúc càng thâm: “Nếu có nghi vấn thì tìm cách giải quyết. Chẳng phải anh Châu vẫn thường nói vậy sao.”

Tần Châu nghẹn lời: “...”

Âu Oánh cười nói: “Em còn đang lo anh không thể đối diện với cảm xúc trong trái tim đấy, vậy mà anh tự tìm đến cửa rồi.” Cô tò mò hỏi Tần Châu: “Xảy ra chuyện gì vậy? Sao đột nhiên anh lại hiểu ra?”

Tần Châu nhìn Âu Oánh, không nói lời nào.

Tần Châu im lặng, Âu Oánh chỉ có thể đoán: “Là bởi vì Nhậm Lê sao?”

Tần Châu muốn giết người diệt khẩu.

Âu Oánh ôm bụng cười, nhìn Tần Châu đang bực bội hút điếu thuốc thứ hai, vội vàng nói: “Anh Châu, đây là chuyện tốt mà, sao anh lại hút nhiều thuốc vậy?”

Sau đó Âu Oánh kể cho Tần Châu nghe buổi tám nhắm trong Thế giới Quy tắc 2-6, Tần Châu khịt mũi, lạnh lùng nói: “Ồ, thì ra nhiều người còn biết được tâm tư của anh trước cả anh cơ đấy.”

Âu Oánh bất đắc dĩ nói: “Tình thế lúc đó rất nguy kịch, em đành phải bán anh Châu để đảm bảo an toàn thôi.”

Vẻ mặt Tần Châu vẫn lạnh tanh: “Thế sao lúc họp không nói ra?”

Âu Oánh thành thật nói: “Cho anh Châu chút mặt mũi cuối cùng đấy.”

Tần Châu: "..."

Một lúc sau, Tần Châu cắn điều thuốc trong miệng: "Nhóc thiên tài... em ấy có biết không?"

Âu Oánh nói: "Lúc đó Lâm Dị không ở trong phòng nên em ấy không biết đâu."

"Ừ." Tần Châu bỏ điều thuốc ra khỏi miệng, cứng ngắc hỏi: "VẬY... em ấy..."

"Lâm Dị thì khó nói lắm." Âu Oánh ngừng cười, nghiêm túc nói: "Chắc do tính cách của Lâm Dị, em không thể đoán được em ấy đang nghĩ gì. Nếu anh muốn biết, em tìm cách cho."

"Không cần." Tần Châu châm điều thuốc thứ hai, tuyên bố: "Lần này anh sẽ vào 4-4."

"Gì cơ?" Âu Oánh kinh ngạc, sau đó gay gắt phản đối: "Anh Châu, mặc dù em rất quan tâm đến vấn đề tình cảm của anh, nhưng nếu vì lý do này mà anh mạo hiểm vào 4-4 thì em không đồng ý đâu. Đừng nói đến em, toàn bộ hội sinh viên cũng sẽ không đồng ý."

Quái vật có khả năng xác định được thực lực của người tham gia, nếu Tần Châu tiến vào quy tắc 4-4, một khi hắn bị quái vật lựa chọn lần nữa, độ khó sẽ trực tiếp tăng lên rất nhiều.

Hội sinh viên không thể thiếu Tần Châu.

"Nghĩ gì vậy?" Tần Châu nói: "Khối băng vẫn kém hơn Lâm Dị một chút, nếu Lâm Dị bị quái vật 4-4 lựa chọn, cậu ta sẽ không có khả năng mang Lâm Dị ra ngoài."

Tần Châu đã rút ra được kết luận này sau khi hỏi Nhậm Lê một vài vấn đề, hắn nhớ lại biểu hiện của Lâm Dị trong Thế giới Quy tắc, nếu Lâm Dị bị quái vật 4-4 lựa chọn, hắn có thể mang Lâm Dị ra ngoài.

Âu Oánh im lặng một hồi: "Lỡ anh lại bị chọn tiếp thì sao?"

Tần Châu nói: "Có khối băng kia giúp đỡ, Lâm Dị sẽ không quá khổ sở đâu."

Chương 79: Quái vật 4-4

Người có khuôn mặt giống cậu y như đúc..-

Chương 79: Quái vật 4-4

Nhậm Lê đi đến chỗ hẹn, mặc dù người đưa ra lời mời ở đầu bên kia điện thoại thực ra là Trình Dương.

Bây giờ Trình Dương cũng đang đi theo Lâm Dị.

Vì người của hội sinh viên thường trực suốt đêm nên căng tin mở cửa 24/24.

Lâm Dị xa hoa đãi Nhậm Lê ba món một canh, Trình Dương đưa cho Nhậm Lê một chai Coca: “Người anh em, điều kiện khó khăn, chỉ có thể mời nước ngọt thay rượu thôi.”

Nhậm Lê nhìn chai nước trong tay Trình Dương, nói: “Không cần.”

“Hãy, đừng khách sáo.” Trình Dương dùng thủ đoạn quen thuộc, đi tới khoác vai bá cổ Nhậm Lê, muốn mời Nhậm Lê ngồi xuống, nhưng anh lại đứng yên không nhúc nhích, Trình Dương dùng sức ấn Nhậm Lê xuống, sau đó ngồi ở bên cạnh Nhậm Lê: “Là thế này, đội phó đội tuần tra tên là Vương... Vương...”

Lâm Dị thấp giọng bổ sung: “Đội trưởng Vương Phi Hàng.”

“À, đội trưởng Vương Phi Hàng.” Trình Dương tiếp tục nói: “Đội trưởng Vương sắp xếp cho anh hợp tác với bạn em, anh thấy thế nào?”

Lâm Dị không ngờ Trình Dương lại nói thẳng như vậy, cậu điên cuồng nháy mắt với Trình Dương: Không phải nên ăn chút gì trước rồi nói à? Có đường đột quá không đấy?

Cậu cũng cẩn thận liếc nhìn Nhậm Lê một cái.

Từ lúc Nhậm Lê đến căng tin tới giờ vẫn giữ nguyên một trạng thái, gương mặt lạnh lùng vô cảm.

Trình Dương nói: “Bạn em tuy chưa được biểu dương khen thưởng bao giờ nhưng cậu ấy từng giúp chủ tịch Tần nằm thắng đấy. Trong Thế giới Quy tắc 2-6, bạn em không chỉ dẫn dắt chủ tịch Tần nằm thắng mà còn trực tiếp phá hủy nó luôn.” Trình Dương giơ ngón tay cái lên: “Cậu ấy đỉnh lắm á, với cả anh nhìn diện mạo cậu ấy đi, liếc một cái là trong lòng cảm thấy dễ chịu rồi đúng

không. Có phải cảnh đẹp ý vui không. Anh làm cộng sự với cậu ấy chỉ có lợi không có hại.”

Nhậm Lê nhìn ngón cái của Trình Dương, nói: “Tôi thì không sao cả.”

Trình Dương: “Gì cơ?”

Nhậm Lê: “Chủ tịch gây khó dễ.”

Trình Dương nghi hoặc lặp lại: “Chủ tịch gây khó dễ?”

Nhậm Lê ngược mắt nhìn Lâm Dị: “Tôi đã cướp cộng sự ngự dụng của chủ tịch.”

Lâm Dị đang uống Coca suýt chút nữa thì phun hết ra.

Trình Dương lập tức hiểu ý, bắt đầu buôn chuyện: “Mấy ngày nay anh không liên lạc với bạn em, là vì chủ tịch Tân không đồng ý hả. Ai da, có phải chủ tịch Tân ra đề khó lắm không, còn khó hơn lên trời nhỉ. ”

Nhậm Lê kiếm lời như vàng: “Cũng không đến nỗi.”

Trình Dương vỗ vai Nhậm Lê: “Đồng chí vất vả rồi.”

Nhậm Lê không động tới ba món một canh Lâm Dị mời anh, anh tới nơi này không phải để dùng bữa, mà bởi đây là lần hẹn đầu tiên với cộng sự, anh nên đến một chút mới phải phép.

Trước khi rời đi, Nhậm Lê nói: “Không có việc gì thì đừng liên lạc.”

Lâm Dị xấu hổ: “À, được.”

Hai người nhìn Nhậm Lê rời đi, Trình Dương ngồi xuống nhấm nháp đồng hồ ăn khuya trên bàn, vừa ăn vừa nhận xét: “Anh Lâm Dị, đội trưởng Vương nói đúng đấy, cộng sự mới của anh lạnh lùng thật, kiếm lời quá đấy, như kiểu nói thêm một chữ thì mất mạng hay gì.”

Sau khi chắc chắn bản thân có thể tiến vào Thế giới Quy tắc 4-4, Lâm Dị thấy nhẹ nhõm hẳn, cho dù bây giờ cộng sự của cậu có là một tảng băng cũng không thành vấn đề, miễn là cậu có thể vào Thế giới Quy tắc 4-4.

Hai ngày sau buổi hẹn đó, Vương Phi Hàng chính thức thông báo cho Lâm Dị về nhiệm vụ của quy tắc 4-4.

Tổng cộng có 10 người tiến vào Thế giới Quy tắc 4-4, Lâm Dị cũng được phát một tờ danh sách. Đội tuần tra sắp xếp cậu, Nhậm Lê, những người còn lại đều là sinh viên xếp hạng chót.

Lâm Dị nhìn danh sách, hỏi Vương Phi Hàng: “Đội trưởng Vương, không phải có 10 người ạ? Sao trong danh sách chỉ có 9 người?”

Vương Phi Hàng ngạc nhiên hỏi ngược lại: “Anh Châu cũng đi mà, em không biết hả?”

Lâm Dị: “...”

Vương Phi Hàng hỏi Nhậm Lê: “Cậu cũng không biết à?”

Nhậm Lê: “Biết.”

Vương Phi Hàng: “Thế sao không nói cho Lâm Dị biết?”

Nhậm Lê: “Không đến lượt tôi nói.”

“Sao lại không đến lượt cậu nói?” Vương Phi Hàng khó hiểu: “Lâm Dị là cộng sự của cậu, trao đổi manh mối là chuyện thường tình, còn chưa bắt đầu mà đã giấu giếm rồi.”

Nhậm Lê nghe Vương Phi Hàng khiển trách, cũng không giải thích cái gì.

Lâm Dị chột dạ, nghe Nhậm Lê nói, cậu cảm giác anh đã nhìn ra gì đó rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, số người biết chuyện còn chưa đủ ít sao?

Âu Oánh đã gài bẫy Tần Châu đến vậy rồi mà.

Lâm Dị không khỏi nghĩ, Thượng Đế đã mở ra cho Tần Châu một cách cửa, ắt sẽ đóng một cánh cửa khác của hắn lại, chuyện này ngay cả Tần Châu cũng không biết.

“Thời gian tiến vào Thế giới Quy tắc 4-4 là 9 giờ tối mai, địa điểm là ở hồ nhân tạo.” Vương Phi Hàng đưa một tập tài liệu cho hai người: “Căn cứ vào tài liệu hội sinh viên đã ghi chép, khi mặt hồ nhân tạo phẳng lặng không một ngọn gió, đó chính là thời điểm quái vật 4-4 xuất hiện. Nhưng nó không xuất hiện ở dạng vật thể mà theo hình thức ‘quay ngược thời gian’. ‘Quay ngược thời gian’ là như nào, các cậu phải chú ý, có thể là ban đêm trở lại khoảnh khắc hoàng hôn hoặc lúc ban ngày, cũng có thể là tái hiện lại một cảnh tượng trong quá khứ. Đây không phải là lần đầu tiên hai đứa bước vào Thế giới Quy tắc nên anh sẽ không nói gì thừa thãi thêm nữa. Nhưng có một vài điều anh vẫn phải nói dù hai đứa đã nghe mòn cả tai rồi. Trước khi bước vào Thế giới Quy tắc phải đảm bảo những người tiến vào thì đã vào, tránh cho những người không liên quan bị kéo theo. Điều quan trọng nhất khi tiến vào Thế giới Quy tắc là phải đảm bảo an toàn cho bản thân, đồng thời đặt mạng

sống của mình là ưu tiên hàng đầu trước khi đi thăm dò tuyến chính của Thế giới Quy tắc.”

Những lời này Vương Phi Hàng đã nói đi nói lại hàng trăm lần nên có thể nói một tràng mà không cần thở như vậy, thấy Lâm Dị gật đầu, hắn tiếp tục dặn dò: “Tổn thất về người là không thể tránh khỏi, thương vong càng thấp thì cả nhà càng vui, không cần quá gượng ép. Dù sao hai đứa phải nhớ kỹ, mạng sống là trên hết, nhất định phải sống sót ra khỏi Thế giới Quy tắc 4-4.”

Lâm Dị gật đầu: “Vương đội, bọn em hiểu rồi.”

Nhậm Lê: “Ừm.”

Vương Phi Hàng: “Trở về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Dị trở về đánh một giấc thật sâu đến tận chiều ngày hôm sau.

Vẫn còn bảy tiếng trước khi tiến vào Thế giới Quy tắc, tinh thần Lâm Dị phấn chấn, không có việc gì làm nên cậu đi dọn dẹp ký túc xá, rồi lại đọc sách một lát để giết thời gian.

Sắc trời dần sẩm tối, Lâm Dị gửi tin nhắn cho cố vấn để thông báo về lịch trình của mình.

[Cố vấn 0213]: Nhận được rồi, cảm ơn, cảm ơn.

[Cố vấn 0213]: Mong cậu trở về an toàn.

Lâm Dị còn nhớ rõ lần trước cậu tiến vào Thế giới Quy tắc 16-8, đêm đầu tiên ngủ thấy mùi hôi thối làm cậu suýt nôn hết đồ ăn trong bụng, lần này cậu không dám ăn thêm gì nữa vì sợ nhìn thấy cảnh nào đó kích thích rồi lại ói hết ra thì dở.

Cậu ăn một chiếc bánh quy nhỏ, uống một cốc nước ấm cho xong chuyện.

Sau khi tính toán thời gian, Lâm Dị khởi động làm nóng người, từ chối quay về ký túc xá với Trình Dương rồi thẳng tiến đến hồ nhân tạo.

Trên đường đi không có nhiều người lắm, chỉ có một số là thành viên của hội sinh viên đứng trực ban, phụ trách nhắc nhở sinh viên đã bỏ lỡ thông báo “không ra ngoài” trở về ký túc xá.

Trên cổ áo Lâm Dị cũng có huy hiệu của hội sinh viên, huy hiệu của mỗi bộ phận khác nhau, các thành viên trong hội sinh viên đang làm nhiệm vụ nhận ra Lâm Dị là thành viên của đội tuần tra, ai nấy đều nhìn Lâm Dị bằng ánh mắt đầy kính nể và ngưỡng mộ.

Bước chân của Lâm Dị nhanh dần, cậu không chịu nổi ánh mắt kiểu vậy.

QAQ.

Mười phút sau, Lâm Dị tới hồ nhân tạo.

Còn khoảng nửa tiếng nữa mới đến chín giờ, giống kỳ đưa người vào quy tắc 2-6, lần này Âu Oánh cũng chịu trách nhiệm với 4-4.

Cô đang giải thích cho những người bị đưa vào, để họ không tức giận rồi làm ảnh hưởng đến công việc của nhóm Lâm Dị.

Tần Châu và Nhậm Lê cũng đã tới nhưng lại đứng ở hai hướng khác nhau.

Trong lúc nhất thời, Lâm Dị không biết nên đến chào Tần Châu trước hay chào vị cộng sự mới kia trước.

May mắn thay, quái vật 4-4 đã giúp Lâm Dị giải quyết vấn đề khó nhằn này.

Còn chưa tới chín giờ, mặt hồ nhân tạo vốn yên tĩnh phẳng lặng lại bắt đầu gợn sóng, như thể quái vật 4-4 đã ngâm mình trong đó suốt một năm trời đang nóng lòng muốn lao vào ăn thịt con mồi.

“Âu Oánh!” Tần Châu cũng chú ý tới động tĩnh trên mặt hồ, yêu cầu Âu Oánh cùng những người trong hội sinh viên nhanh chóng rời đi.

Âu Oánh hết cách, chỉ có thể vội vàng dặn dò Tần Châu một câu rồi đưa người của hội sinh viên rời khỏi.

Bảy người bị ép xuất hiện ở hồ nhân tạo đều giao lại cho Tần Châu, trong lúc Tần Châu đang bận rộn, Lâm Dị đi tới trước mặt Nhậm Lê, chào hỏi anh.

Nhậm Lê ‘Ừm’ một tiếng, trực tiếp kết thúc cuộc trò chuyện.

Lâm Dị không quan tâm, cậu không giỏi kiếm chuyện để nói, chỉ có thể yên lặng chờ quái vật 4-4 xuất hiện, kéo bọn họ vào Thế giới Quy tắc 4-4.

Lúc này gió nổi lên, nước trong hồ bị gió tạt vào bờ, văng hết vào mặt mọi người ở đó.

Lâm Dị dùng ống tay áo lau đi vệt nước trên mặt, lúc buông tay áo xuống rồi nhìn vào mặt hồ, cậu hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Mặt hồ tĩnh mịch nhưng cũng không phải là hoàn toàn phẳng lặng, từng gợn sóng biến mất nhưng lại có một thước phim được chiếu ra, toàn bộ mặt hồ tựa như một màn hình khổng lồ, tiếng gió bên tai là âm hưởng của thiên nhiên.

Lâm Dị nhìn thấy một người trên màn ảnh.

Cậu rất quen thuộc với người này, người có khuôn mặt giống cậu y như đúc. Không chỉ vậy, ngay cả cảnh tượng trong màn ảnh cũng vô cùng quen thuộc với Lâm Dị, đó chính là ngôi nhà mà Lâm Dị ở.

Trong đó, một chàng trai có khuôn mặt giống hệt cậu đang vui mình trong ghế sofa, không biết qua bao lâu mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi bình minh ló rạng, những tia nắng rơi vào soi chiếu nổi cô đơn hiện lên trên gương mặt chàng trai, rồi cậu quay đầu nhìn vào khoảng không trước mắt, lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình.”

Tiếp theo, người này hung hăng ném một thứ gì đó vào TV, dường như là con dao, một tiếng ‘choang’ vang lên, trên TV xuất hiện vết nứt.

Xuôi theo vết nứt đó, trên mặt hồ cũng tách ra thành từng đường đứt đoạn, tựa như một tấm gương vỡ, vô số âm thanh vỡ vụn vang lên bên tai, những mảnh gương vỡ đó rơi xuống đáy hồ sâu thẳm, lực hút khổng lồ đã kéo người đang đứng trên bờ vào vực thẳm dưới đáy hồ.

Lâm Dị còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên bị cuốn vào.

“Lâm Dị.”

Tần Châu vội vàng gọi cậu từ phía sau, nhưng nhanh chóng bị âm thanh vỡ vụn che lấp.

Lâm Dị cảm giác như mình đang bị cuốn vào một chiếc máy giặt, trời đất quay cuồng.

Bên tai là những tiếng la hét thất thanh đầy mơ hồ của những người tham gia, quái vật 4-4 đang kéo con mồi vào thế giới của nó.

Chẳng biết qua bao lâu, trục quay mới ngừng chuyển động.

Dạ dày của Lâm Dị quay cuồng, hoa mắt chóng mặt.

Tiếng ồn ào bên tai dần dần lắng xuống, Lâm Dị vẫn nhắm mắt chờ đợi cảm giác khó chịu trong bụng qua đi.

Ngay khi Lâm Dị chuẩn bị mở mắt để nghênh đón Thế giới Quy tắc 4-4 thì bên tai cậu nghe thấy tiếng trò chuyện.

“Chủ tịch.” Giọng của Nhậm lê.

“Gì?” Tần Châu đáp.

“Mặt hồ.” Nhậm Lê nói ngắn gọn, đi thẳng vào vấn đề.

Tần Châu im lặng.

Nhìn thấy Tần Châu trầm mặc, Nhậm Lê nói: “Bên trong có Lâm Dị.”

Tần Châu vẫn tiếp tục im lặng.

Nhậm Lê nói: “Lâm Dị có vấn đề.”

Lâm Dị tạm thời không muốn mở mắt nữa.

Lúc đầu, khi Lâm Dị nhìn thấy khuôn mặt của mình trên hồ, cậu nghĩ quái vật 4-4 cũng giống quái vật 16-8, với quái vật 16-8 thì người tham gia sẽ nhìn thấy một bản sao khác của chính mình. Tùy thuộc vào hoàn cảnh của mỗi người, nội dung hồi tưởng của mỗi người là không giống nhau.

Hiện tại, xem ra nội dung trong mặt hồ không phải chỉ chuẩn bị cho một mình cậu, Nhậm Lê và Tần Châu cũng nhìn thấy, cho nên bảy người tham gia còn lại hẳn cũng như vậy.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cậu bị quái vật 4-4 lựa chọn á?

Hay quái vật 4-4 muốn tạt nước bẩn vào người cậu?

Chương 80: Quái vật 4-4

Tôi tên Sầm Tiềm

Chương 80: Quái vật 4-4

Lâm Dị cẩn thận mở mắt.

Xung quanh là làn sương mù đen đặc bao phủ, nhưng nó đang có dấu hiệu tan dần, cậu có thể lơ mờ nhìn thấy những tòa nhà lấp ló phía sau làn sương.

Sau đó, cậu xuyên qua làn sương lén lút nhìn Tần Châu và Nhậm Lê ở phía đằng xa.

Hai người đứng yên tại chỗ, có lẽ đang chờ sương tan dần.

Chỉ sau khi làn sương mù tản đi, bức tranh toàn cảnh về Thế giới Quy tắc 4-4 mới được hé lộ đầy đủ.

Lâm Dị vừa đi về phía Tần Châu và Nhậm Lê, vừa nhớ lại nội dung trong mặt hồ.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy đoạn phim hồi tưởng trên mặt hồ, hẳn là ai nấy cũng đã nhìn thấy sự tồn tại của Lâm Dị trên đó, có lẽ kể cả không cho rằng cậu bị quái vật 4-4 bám vào thì cũng chắc chắn rằng nội dung ở nơi này có liên quan đến cậu.

Cơ mà thực ra cũng chẳng liên quan mấy.

Nội dung hồi tưởng trên mặt hồ không phải là một ngày mà Lâm Dị từng trải qua, tuy vào thời khắc đó Lâm Dị cũng nghi ngờ quái vật 4-4 đang chiếu lại quá khứ của cậu trên mặt hồ thật.

Tuy nhiên, trong khung cảnh đó lại tồn tại một nghịch lý, nhà Lâm Dị nghèo cho nên cậu không dám làm hỏng TV, như vậy sẽ tốn tiền sửa chữa, cậu muốn tiết kiệm tiền sinh hoạt để có thể đưa ba mẹ đi khám ở một bệnh viện lớn hơn.

Nhưng Lâm Dị không thể bảo đảm chuyện này thật sự không liên quan gì đến cậu, cậu biết rõ trong cơ thể mình còn có 'nó', lỡ như quái vật 4-4 chiếu lại thước phim trước đây về 'nó' thì sao?

Chỉ là một cảnh hồi tưởng trên mặt hồ, có phải 'nó' hay không, điều đó không

quan trọng, quan trọng là tại sao quái vật 4-4 lại chọn khuôn mặt cậu xuất hiện trong thước phim mà không phải Tần Châu, không phải Nhậm Lê, hay không phải những người tham gia khác.

Lâm Dị tạm thời chưa thể nghĩ ra nguyên nhân, nhưng cậu có thể khẳng định.

Cậu, hoặc ‘nó’ có liên quan đến quái vật 4-4.

Lâm Dị tạm thời gạt kết luận này sang một bên, mở miệng gọi Tần Châu: “Đàn anh.”

Ưu tiên hàng đầu bây giờ là phải tỏ ra bình thường. Dựa vào kinh nghiệm từ những Thế giới Quy tắc trước đó, làn sương mù đen có thể được coi là thanh tiến trình của Thế giới Quy tắc 4-4. Đã lâu như vậy rồi mà nó vẫn chưa tản đi, điều này cho thấy mức độ khổng lồ của Thế giới Quy tắc 4-4, từ đó cũng thấy được sức mạnh của quái vật 4-4.

Bây giờ, cậu đang bị Nhậm Lê và Tần Châu nghi ngờ vì cảnh tượng trên mặt hồ, ba người lại xảy ra lục đục nội bộ, nghi ngờ lẫn nhau, vậy thì mất nhiều hơn được.

Thị lực Tần Châu và Nhậm Lê không thể so được với Lâm Dị, chờ đến lúc Lâm Dị hoàn toàn đến gần mới có thể nhìn thấy cậu trong làn sương mù đen đặc.

Tần Châu quét qua cậu một lượt từ trên xuống dưới, thấp giọng hỏi: “Em không sao chứ?”

Lâm Dị trực tiếp bị kéo thẳng xuống đáy hồ, còn những người khác chỉ bị những đợt sóng liên tiếp nhau tạt vào người mà thôi.

Có sự khác biệt trong cách cậu và những người tham gia khác tiến vào Thế giới Quy tắc 4-4.

Lâm Dị bị kéo xuống đáy hồ nên không nhìn thấy tình hình của những người khác, nhưng cậu có thể nhận ra, trong lời nói của Tần Châu còn có ý khác.

Cậu không chỉ đoán được bản thân và những người khác bước vào Thế giới Quy tắc 4-4 theo hai cách khác nhau, mà cậu còn cảm nhận được sự nghi ngờ của Tần Châu dành cho cậu.

Mặc dù trong lúc trò chuyện với Nhậm Lê, hắn chỉ trầm mặc không lên tiếng.

Kỳ thật đáy lòng cũng đã nổi lên nghi ngờ.

‘Lâm Dị’ trong hồ, cùng cách cậu bị cuốn vào đây đặc biệt, khiến người ta

khó mà không suy nghĩ nhiều.

Lâm Dị biết rõ điều này, mặc dù có thể chứng minh sự trong sạch của mình bằng cách nói 'Làm sao quái vật 4-4 có thể viết ra đáp án từ đầu như thế được?', nhưng bốn chữ 'tư duy đảo ngược' lại khiến Lâm Dị ghen hòng không nói nên lời.

Tựa như quái vật 2-6 đã trực tiếp tuyên bố ngay từ đầu rằng bản thân nó bị lục lợi ký ức.

Dù tư duy đường thẳng hay tư duy đảo ngược thì cũng chẳng chứng minh được gì, cho nên cách tốt nhất để tránh bị nghi ngờ là đừng làm ra hành vi kỳ quặc nào cả.

Lâm Dị tỏ vẻ tùy ý, cũng chẳng giải thích gì, chỉ trả lời Tần Châu: "Đàn anh, em không sao."

Dù sao ở Thế giới Quy tắc không thể tìm ra quái vật ngay từ đầu được, với thực lực của Tần Châu và Nhậm Lê, bọn họ sẽ phát hiện cậu không phải quái vật 4-4 trong quá trình tìm kiếm tuyển chính.

Sương mù tan nhanh hơn.

So với những người tham gia khác, ba người họ có khả năng bị quái vật 4-4 lựa chọn cao hơn, cả ba đều nhận thức rõ điều này nên phân đoạn tự chứng là điều không cần thiết.

"Đi thôi." Tần Châu nói: "Sương mù tan rồi."

Xuyên qua màn sương, ba người trực tiếp bước vào một căn phòng.

Một gã đàn ông mặc âu phục đi giày da gọi họ: "Đứng ở cửa làm gì? Vào họp!"

Trước mặt bọn họ là một phòng họp còn trang trọng hơn phòng họp của hội sinh viên gấp nhiều lần, gã đàn ông mặc âu phục đi giày da gọi bọn họ đang đứng trước bàn họp, dùng giọng điệu khó chịu nói: "Ngồi đi, còn cần tôi mời nữa à? Nhanh lên, lãng phí bao nhiêu thời gian rồi!"

Lâm Dị sợ nhất là bị người ta thúc giục, vội vàng đi vào phòng họp, tìm một góc ngồi xuống.

Tần Châu ngồi bên cạnh cậu.

Nhậm Lê chọn vị trí bên phải gã đàn ông.

Sau khi ngồi xuống, Lâm Dị ngẩng đầu nhìn gã đàn ông mặc âu phục đi giày da, trên cổ gã có đeo tấm thẻ nhân viên, thị lực của cậu rất tốt, có thể nhìn thấy dòng chữ trên đấy.

Sau đó cậu nhỏ giọng nói với Tần Châu: “Đàn anh, đây là toà soạn báo.”

Lâm Dị nhìn thấy tên và chức vụ của gã đàn ông trên tấm thẻ nhân viên.

Chủ biên.

Tần Châu: “Ừ.”

Tần Châu gõ ngón tay lên một cuốn sổ trên bàn họp, cuốn sổ này là chế tác của toà soạn báo, trên bìa sổ ghi đầy tên đầy đủ của toà soạn.

Toà soạn báo Kỳ Điểm.

Bộ dáng của gã đàn ông trông rất cục cằn, thỉnh thoảng lại nhìn vào đồng hồ: “Mấy giờ rồi! Đã nói mở họp là mở họp, sao còn đến trễ!”

Hiện tại trong phòng họp chỉ có ba người, gã đàn ông mắng bọn họ: “Khái niệm thời gian còn không có thì đừng làm phóng viên nữa.”

Lâm Dị nắm bắt được thân phận của mình khi gã đàn ông đang căn nhắc, có vẻ thân phận của họ là những phóng viên của toà soạn báo Kỳ Điểm.

Điều này khiến Lâm Dị có chút mơ hồ, cậu không thể nghĩ nổi cốt truyện hiện tại có liên quan gì đến việc quay ngược thời gian.

Căn cứ vào số ghế được chuẩn bị sẵn trong phòng họp, cuộc họp còn chưa bắt đầu bởi vì những người tham dự cuộc họp vẫn chưa đến hết, tổng cộng có mười người, đến bây giờ mới chỉ có ba.

Lâm Dị đoán bảy người còn lại chưa tới là bảy người tham gia.

Sương mù đen đã tan, cho dù bảy người không chủ động đi xuyên qua làn sương mù, thì khi sương mù tản đi, bọn họ cũng sẽ xuất hiện ở đây mà thôi.

Quả nhiên chẳng mấy chốc, bảy người cuối cùng cũng đã tới.

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị gã đàn ông mắng té tát, thế là ngồi trong phòng họp với tâm trạng hoàn toàn bối rối.

Sau khi mọi người đã đông đủ, cuộc họp chính thức bắt đầu.

Gã đàn ông mặc âu phục bật máy chiếu lên, Lâm Dị ngẩng đầu nhìn thấy trên màn hình máy chiếu xuất hiện một bức ảnh. Người trong ảnh đeo một

chiếc mặt nạ bảo hộ màu đen, hai tay bị còng và đang cầm tấm biển ghi hồ sơ tội phạm. Đây là hình ảnh của một tù nhân.

Phía sau tù nhân có thước đo chiều cao, tù nhân cao 182cm.

Sau khi xem xong tấm ảnh, Lâm Dị nhìn về phía Tần Châu và Nhậm Lê, Nhậm Lê từ đầu đến cuối vẫn là một khối băng không cảm xúc, còn Tần Châu thì cau mày.

Lâm Dị đoán Tần Châu cũng nghĩ giống cậu, cậu không hiểu cốt truyện của quy tắc 4-4, rõ ràng là về việc quay ngược thời gian, sao lại liên quan đến tù nhân chứ, thoát nhìn nó chẳng có quan hệ gì với nội dung thước phim trên mặt hồ hết.

Bọn họ chỉ có thể tập trung hơn vào tấm ảnh tù nhân này.

Lâm Dị thấy thấy tấm bảng hồ sơ tội phạm không được đánh số, nói chung thì những tù nhân không được đánh số đều là những tội phạm nghiêm trọng.

Quả nhiên, gã đàn ông mặc âu phục, đi giày da chỉ vào bức ảnh nói: “Hắn tên Thuấn Tức, một kẻ sát nhân hàng loạt nổi tiếng vừa mới bị bắt đêm qua. Thuấn Tức có năng lực phản trình sát cực mạnh, không ai biết ngoại hình hay giới tính của hắn. Hắn vẫn là một ẩn số được thảo luận sôi nổi trên mạng. Cách đây không lâu, toà soạn của chúng ta nhận được một tấm ảnh độc quyền của Thuấn Tức. Nhiệm vụ của mọi người rất đơn giản, hãy xác định xem liệu tấm ảnh chụp là thật hay giả. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra trước khi bên cảnh sát công bố tin tức về Thuấn Tức! Một khi xác định người trong tấm ảnh là Thuấn Tức, tôi sẽ lập tức công bố để thu hút sự chú ý của công chúng! Chỉ cần các cậu...”

Nhậm Lê, người ở gần gã đàn ông nhất trực tiếp cắt ngang mấy lời vô nghĩa của gã, lạnh lùng nói: “Tấm ảnh.”

Gã đàn ông ngừng lại, bấm máy tính, chuẩn bị chiếu tấm ảnh của Thuấn Tức lên màn hình.

Những người tham gia trong phòng họp đều đang ngóng chờ thao tác của gã, không ngờ sắc mặt gã đột nhiên tái nhợt, khó tin nhìn vào màn hình máy tính: “Ảnh đâu... ảnh Thuấn Tức đâu rồi...”

Một người tham gia trong số đó bị dọa hoảng bèn lên tiếng nhắc nhở: “Qua email tải lại đi.”

Gã đàn ông vội vàng nói: “Mất rồi. Email không còn nữa. Mẹ kiếp, email cũng

không có. Bị xóa rồi.”

Người kia lại nhắc nhở gã lần nữa: “Thùng rác.”

Nhóm người Lâm Dị đều im lặng, nếu thật sự có thể tìm thấy trong thùng rác thì trong cốt truyện đã chẳng cần tạo ra vụ này.

Quả nhiên, gã đàn ông ngã ngối trên ghế: “Thùng rác cũng không.”

“Không thể nào, sao ảnh Thuấn Tức lại biến mất được...”

Lâm Dị lại ngẩng đầu nhìn màn hình, bởi vì màn hình được kết nối với máy tính của gã đàn ông nên cậu có thể nhìn thấy giao diện máy tính trên màn ảnh.

Thư mục lưu trữ ảnh chụp Thuấn Tức trên máy tính trống rỗng, những thư mục khác cũng không có. Sau đó máy tính quay lại giao diện chính, Lâm Dị nhìn thấy thời gian hôm nay ở trên màn hình, ngày 21 tháng 9, 17:49.

Nếu thời gian làm việc từ 9 giờ sáng đến 6 giờ tối thì họ sắp được tan làm rồi.

Nhưng gã đàn ông dường như không có ý định cho bọn họ tan làm đúng giờ, sự biến mất đột ngột của tấm ảnh chỉ làm cho ý chí chiến đấu của gã thêm dâng trào: “Phải rồi, tin Thuấn Tức bị bắt cũng là độc quyền, chúng ta vẫn có thể thu hút sự chú ý của công chúng. “

Vừa nói, gã vừa nhìn chăm chăm vào mười người tham gia: “Bây giờ các cậu nên nghĩ cách phỏng vấn Thuấn Tức rồi chụp ảnh hắn cho tôi. Tốt nhất nên hỏi rõ ràng về hành trình hình thành tâm lý phạm tội và thủ pháp gây án của hắn. Đúng rồi, cả một số vụ án của Thuấn Tức nữa, tìm hiểu chi tiết cho tôi. Với những thứ này, tôi vẫn có thể công bố tin Thuấn Tức bị bắt giữ, tung cả bài phỏng vấn và ảnh chụp nữa. Mau, đi luôn đi!”

Lâm Dị thầm nghĩ, nếu phỏng vấn tên sát nhân rồi còn lên chụp ảnh hắn dễ dàng như vậy thì trong tấm ảnh tù nhân đã không bị che mặt rồi.

Tuy nhiên, đây là nhiệm vụ mà gã chủ biên giao phó, trời sắp tối rồi, kể cả chưa biết quy tắc tử vong là gì thì bọn họ vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ mà gã giao cho.

Sau cuộc họp, bảy người tham gia thảo luận về việc đi đến đồn công an.

Tần Châu thì tới tìm gã chủ biên để hỏi một số thông tin có liên quan đến Thuấn Tức.

Không nhiều tư liệu lắm, chủ yếu là những thông tin toà soạn thu thập được,

về cơ bản là những vụ án của Thuấn Túc.

Gã chủ biên muốn lộ trình phạm tội rõ ràng của Thuấn Túc, cho nên Tần Châu thử ra tay giải quyết từ những vụ án này, hẳn rất giỏi tìm ra vấn đề trong một đồng tài liệu.

Mười mấy vụ án giết người dường như chẳng liên quan gì mấy, Tần Châu suy nghĩ một chút, mượn máy tính của gã chủ biên, bảo Nhậm Lê mở phần mềm bản đồ ra, lần lượt đánh dấu các địa điểm xảy ra từng vụ án.

Lâm Dị lại gần màn hình máy tính nhìn thử, trên phần mềm bản đồ có hơn chục vị trí được đánh dấu, nhưng dường như không có bất kỳ mối liên hệ nào.

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu gọi Lâm Dị: “Em biết phương pháp đo lường Manhattan không?”

Lâm Dị hiểu ý Tần Châu muốn nói.

Phương pháp đo lường Manhattan là một mô hình tính toán có thể xác định vị trí của tội phạm. Tất cả vụ án của Thuấn Túc đều ở thành phố này, vì vậy phải có một nơi để Thuấn Túc nương mình.

Tần Châu muốn đến nơi trú ẩn của Thuấn Túc, như vậy cho dù không thấy được hắn, nhưng tìm được nơi ẩn náu của hắn thì coi như cũng có thu hoạch rồi.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào những vị trí được đánh dấu, dựa trên công thức, cậu vẽ ra một vòng tròn Manhattan trong đầu với một vị trí làm trung điểm, cuối cùng khóa chặt vào một khu vực chông chéo của các vòng tròn Manhattan.

Cậu dùng ngón tay khoanh tròn bản đồ: “Đàn anh, là nơi này.”

Tần Châu ghi nhớ lộ trình trên bản đồ: “Đi thôi.”

Nơi Lâm Dị khoanh tròn cách bọn họ không xa lắm, đi bộ đến đó ước chừng nửa giờ.

Tuy nhiên khi một khu vực nhỏ trên bản đồ chuyển thành cảnh thực, có vẻ họ vẫn cần phải nghĩ thêm phương pháp bổ sung để tìm được nơi ở của Thuấn Túc một cách chính xác.

Lâm Dị bỗng chỉ vào ngôi nhà hai tầng của một khu dân cư nào đó.

Cửa sổ của căn nhà này đều được gắn song chắn bảo vệ, cửa kính được dán giấy báo, so với những ngôi nhà khác, nơi này thoạt nhìn trông rất kỳ lạ.

Khu dân cư này trông khá cũ kĩ, trên tường có dấu loang lổ để lại theo năm tháng, xung quanh chằng chịt dây thường xuân xanh biếc.

Nhưng bức tường của ngôi nhà này mới hơn so với những toà khác, dây thường xuân cũng bỏ qua ngôi nhà này, trông có vẻ khá khả nghi.

Tần Châu: “Đi xem thử.”

Ba người trực tiếp đi tới.

Nhậm Lê bước đến gõ cửa, nhưng không có người trả lời.

Vì thế Tần Châu và Lâm Dị nhìn quanh hành lang, hai người đều đang tìm thứ gì đó để phá khóa.

Nhưng trước khi họ kịp tìm được thứ mình muốn thì cánh cửa đột nhiên mở ra.

Tần Châu tiến lên một bước, che chắn cho Lâm Dị ở phía sau.

Lâm Dị chật vật rướn người nhìn xem ai mở cửa trước sự che khuất của hai người Tần Châu và Nhậm Lê.

Đó là một người đàn ông ngồi trên xe lăn, đeo khẩu trang, vẻ mặt thâm trầm nhìn ba người ngoài cửa, lạnh lùng nói: “Tìm ai?”

Nhậm Lê thậm chí còn lạnh lùng hơn cả y: “Nhà anh à?”

Lâm Dị nghĩ nếu mình là người mở cửa, cậu sẽ nhảy ra khỏi xe lăn, đấm người nào đó một cái.

Tần Châu chán ghét kéo khối băng Nhậm Lê lại, kiêu nói khách sáo đó không phải nghề của Nhậm Lê.

Sau đó hắn hỏi người mở cửa: “Chúng tôi đang tìm người, địa chỉ người ấy để lại là chỗ này.”

“Nhầm rồi.” Người ngồi trên xe lăn đang định đóng cửa lại.

Tần Châu chặn cửa, ngăn y đóng lại: “Nếu anh có thể chứng minh đây là nhà anh, tôi sẽ thừa nhận tôi tìm nhầm.”

“...” Lâm Dị nghĩ, nếu là cậu, cậu cũng sẽ nhảy khỏi xe lăn đấm Tần Châu một cái.

Tần Châu rất mạnh, nếu hắn không cho phép người ngồi xe lăn đóng cửa thì y đừng hòng đóng được.

Hắn liếc nhìn Lâm Dị bên cạnh, để Lâm Dị nhân cơ hội này ngó vào trong nhà.

Lâm Dị nhận được tín hiệu, đang định ngẩng đầu.

Người ngồi trên xe lăn đột nhiên nói: “Lâm Dị, bọn họ không biết, chẳng lẽ cậu cũng không biết sao?”

Lâm Dị khựng lại, Tần Châu và Nhậm Lê cũng sửng sốt trong giây lát.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào người ngồi trên xe lăn, y cũng dứt khoát tháo khẩu trang để Lâm Dị tiện nhìn mình hơn.

Mặc dù trên mặt có vết bỏng nên việc nhận dạng trở nên khó khăn hơn.

Nhưng Lâm Dị khẳng định cậu căn bản chưa từng nhìn thấy người này bao giờ, thậm chí trong ký ức ở hiện thực của cậu cũng không có người nào như vậy.

Lâm Dị mím môi dưới, hỏi: “Anh là ai?”

“À, phải rồi, đã nhiều năm trôi qua, xảy ra nhiều chuyện như vậy mà.” Người ngồi trên xe lăn cúi đầu: “Tôi tên Sầm Tiềm.”

Lâm Dị im lặng.

Không quen biết.

Chưa nghe qua.

Chương 81: Quái vật 4-4

Lâm Dị mím môi, một hồi lâu sau mới lên tiếng: "...Biết."-

Chương 81: Quái vật 4-4

Lâm Dị thề, cậu thực sự không quen ai tên Sầm Tiềm luôn.

Cậu vừa mới nghĩ bản thân không cần giải thích, bởi vì trong quá trình tìm kiếm tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4, Tần Châu và Nhậm Lê sẽ tự khắc biết cậu không phải quái vật 4-4.

Nhưng bây giờ—

Lúc ở bờ hồ, cách cậu bị cuốn vào không giống với những người tham gia khác, cộng thêm hiện tại cậu được NPC trực tiếp gọi cả họ tên.

Một loạt các hành vi tạt nước bắn cứ ùn ùn kéo đến, khiến Lâm Dị đột nhiên trở thành mục tiêu chỉ trích của dư luận.

Giải thích thì khiến cậu chột dạ, không giải thích lại giống như cam chịu.

Hơn nữa, không biết về sau còn nảy sinh thêm những vấn đề gì...

Ngón tay Lâm Dị hơi cong lại, cậu ngược lên nhìn Tần Châu, dùng ánh mắt biểu thị bản thân ngây thơ vô tội.

Đàn anh, trong lòng Lâm Dị hét lớn, em thật sự không biết cái người tên Sầm Tiềm này mà.

Anh tin em đi, làm ơn đó.

Tần Châu: "..."

Tần Châu giãn mày, vừa quay đầu nhìn Sầm Tiềm, vừa kéo Nhậm Lê sang một bên, ngăn cản anh đang trầm ngâm quan sát Lâm Dị.

Sầm Tiềm đeo lại khẩu trang lên, dùng nó để che đi vết sẹo trên mặt.

Tần Châu nhìn y, dùng giọng điệu cực kỳ thô lỗ nói: "Nếu đã là người quen thì sao không mời bọn tôi vào trong?"

Sầm Tiềm chẳng thèm để Tần Châu vào mắt, y nhìn lướt qua Tần Châu, ánh

mắt dán chặt vào Lâm Dị: “Cậu muốn vào ngồi không?”

Lâm Dị còn có thể nói gì nữa, cậu chỉ đành đồng ý thôi.

Sau khi vào trong nhà Sầm Tiềm, Lâm Dị ngồi co lại một góc trên ghế sofa.

Sầm Tiềm hỏi: “Cậu uống nước không?”

Lâm Dị lắc đầu, nhưng Sầm Tiềm vẫn đẩy xe lăn đi lấy nước cho Lâm Dị, cũng chỉ lấy cho một mình cậu mà thôi.

Tần Châu liếc về phía Lâm Dị một cái, sau đó cùng Nhậm Lê đi xem xét xung quanh phòng.

“Nước ấm đấy.” Sầm Tiềm đưa cốc cho Lâm Dị.

Lâm Dị nghĩ người ta đã vất vả đi lấy nước cho mình rồi, giờ cậu mà từ chối nữa thì không phải phép lắm, nên cậu nói cảm ơn rồi nhận lấy cốc nước.

Sầm Tiềm nhìn cậu, cũng không ép Lâm Dị phải uống nước trước mặt mình, y chỉ nói: “Đã lâu không gặp, cậu chẳng thay đổi gì mấy nhỉ.”

Lâm Dị nghe hiểu trong lời nói của Sầm Tiềm có ý gì, dường như bọn họ đã quen nhau từ lâu.

Cậu chỉ có thể cười ngượng.

Lâm Dị co rúm người trên ghế sofa, đột nhiên phía sau vang lên một âm thanh mỏng manh: “Meo——”

Lâm Dị cũng cảm nhận được có thứ gì đó mềm mại bị đè sau lưng mình, cậu sờ sờ, móc ra được một bé mèo lông cam.

Con mèo rất gầy, uể oải bơ phờ, dường như đang bị bệnh.

Bị Lâm Dị bắt được cũng không thêm giãy dụa, biết Tần Châu và Nhậm Lê đang tìm kiếm manh mối, vì thế cậu tranh thủ câu thêm chút thời gian cho hai người, Lâm Dị đưa tay chạm vào con mèo rồi nói với Sầm Tiềm: “Đây là mèo anh nuôi à?”

Đúng là một câu hỏi thừa thãi.

Sầm Tiềm nhìn cậu, hỏi: “Cậu xem TV không?”

Lâm Dị: “Ồ, có.”

Sầm Tiềm tới mở TV, Lâm Dị vuốt ve con mèo trong tay, con mèo còn gầy hơn những gì cậu nghĩ, lúc cậu chạm vào, nó vẫn còn hơi run rẩy.

Lâm Dị không khỏi ngẩng đầu nhìn Sầm Tiềm, trong tầm mắt cậu, Sầm Tiềm đang chắt vật xoay bánh xe lăn, khoảng cách từ ghế sofa đến TV cách một đoạn khá ngắn nhưng điều đó cũng khiến y phải thở dốc rồi.

Sầm Tiềm nhấn nút, màn hình TV sáng lên, hiện trên đó là bản tin phát sóng cuối cùng trước khi kết thúc kênh.

Trên kênh tin tức địa phương, người dẫn chương trình đưa tin trong thành phố lại xảy ra một vụ án mạng, nghi phạm vẫn là kẻ sát nhân Thuấn Tức, đồng thời nhấn mạnh với người dân nên chú ý an toàn.

Sau đó, bản tin tung ra một tấm chân dung, đó là chân dung của Thuấn Tức căn cứ vào hồ sơ tội phạm.

Sầm Tiềm ngẩng đầu, không ngừng dán mắt vào tấm chân dung đó.

Trong lúc Sầm Tiềm đang chăm chú xem TV, Tần Châu đi tới vỗ nhẹ vào vai Lâm Dị, hần và Nhậm Lê đã đi vòng quanh phòng vài lần, bây giờ nên tìm một nơi vắng vẻ để thu thập manh mối.

Lâm Dị thả con mèo xuống, đứng dậy nói với Sầm Tiềm: “Bọn tôi đi trước nhé”

Sầm Tiềm không quay đầu, y vẫn chăm chú nhìn vào bức chân dung: “Trời tối rồi, đêm nay ở lại đây đi.”

Lúc này, giọng của người dẫn chương trình vẫn phát ra từ trong TV: “Xin hạn chế ra ngoài sau khi trời tối, hay lui tới những nơi vắng vẻ ít người qua lại...”

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn Tần Châu và Nhậm Lê, dùng ánh mắt để thăm dò ý kiến của hai người.

Cá nhân cậu muốn ở lại đây, nhưng cậu cảm thấy Sầm Tiềm có chút kỳ lạ.

Tần Châu không yên tâm để Lâm Dị ở đây một mình, nhẹ nhàng lắc đầu với cậu.

Sầm Tiềm lại lên tiếng: “Hai anh bạn của cậu cũng có thể ở lại qua đêm đấy.”

Có nhiều điểm khác biệt giữa Thế giới Quy tắc 4-4 và các Thế giới Quy tắc trước kia, các Thế giới Quy tắc trước đều diễn ra ở một địa điểm cố định, nhưng với 4-4, dường như nơi này đã trở thành một thế giới thực sự, không hạn chế phạm vi hoạt động, cũng như không sắp xếp chỗ ngủ cho bọn họ.

Nếu rời khỏi nơi này, bọn họ đúng thật là không biết qua đêm ở đâu.

Ba người bèn ở lại.

Nơi này có tổng cộng ba phòng ngủ, ngoại trừ phòng của Sầm Tiềm, y sắp xếp cho Lâm Dị một phòng, rồi cho Tần Châu và Nhậm Lê phòng còn lại.

“Giường nhỏ, nếu chật quá thì có thể ngủ trên sô pha.” Sầm Tiềm nói với Tần Châu và Nhậm Lê, nhưng y chẳng quan tâm hai người họ ngủ trong phòng hay ngủ sô pha, chỉ chúc Lâm Dị ‘ngủ ngon’ rồi trở về phòng.

Tần Châu ngủ trên sô pha, nhường giường cho Nhậm Lê.

Nhậm Lê cũng không khách sáo.

Trước khi Nhậm Lê đi ngủ, Tần Châu gọi anh: “Khối băng.”

Nhậm Lê nhìn Tần Châu: “Chủ tịch.”

“Buổi tối nhớ phải tỉnh táo.” Tần Châu nói.

Nhậm Lê: “Ừm.”

Phòng của Nhậm Lê ở cạnh phòng Sầm Tiềm, mặc dù Sầm Tiềm ngồi xe lăn nhưng y vẫn là một NPC.

Sau khi Nhậm Lê rời đi, Tần Châu giải thích ngắn gọn kết quả tìm kiếm vừa rồi cho Lâm Dị: “Không có manh mối nào có thể chứng minh đây là nơi ở của tên sát nhân kia, nhưng...”

Tần Châu lấy ra một mảnh giấy dán tường.

Lâm Dị nhìn mặt sau của nó đã cháy đen.

Tần Châu nói: “Ngôi nhà này từng xảy ra hỏa hoạn, sau khi cháy rụi cũng không sơn lại mà dùng giấy dán tường để che đi.”

Lâm Dị gật đầu, sau đó nói: “Đàn anh, em nói em không quen y, anh có tin không?”

Không đợi Tần Châu trả lời, Lâm Dị lập tức nói tiếp: “Em đi ngủ đây. Đàn anh ngủ ngon nha.”

Cậu nhớ trên ghế sô pha có một chú mèo, sợ ban đêm Tần Châu nằm có thể đè nát con mèo gầy gò ấy nên Lâm Dị bèn bế con mèo về căn phòng mà Sầm Tiềm đã sắp xếp cho cậu.

Cậu nhẹ nhàng đóng cửa lại, đặt con mèo sang một bên rồi nằm xuống giường.

Lâm Dị nhắm mắt vuốt ve con mèo, con mèo gầy đến mức cậu có thể cảm nhận được khung xương của nó nhô hẳn lên.

Gầy trơ xương.

Nhưng Sầm Tiềm ngồi xe lăn, bản thân y còn không tự chăm sóc được thì làm sao có thể nuôi nổi một con mèo cơ chứ?

Sầm Tiềm.

Lâm Dị nằm lẩm bẩm cái tên này.

Cậu vừa bất ngờ vừa nghi hoặc vì sao NPC lại nhận ra mình, Lâm Dị dồn hết sự chú ý vào lý do tại sao Sầm Tiềm lại quen biết cậu, thậm chí còn gọi thẳng tên cậu trước mặt Tần Châu và Nhậm Lê như thế.

Nhìn kiểu gì cũng giống đang tạt nước bẩn vào người cậu vậy.

Lâm Dị quyết định đi ngủ, nếu thực sự là tạt nước bẩn vào cậu, vậy thì sau này xảy ra chuyện gì, cậu phải đảm bảo bản thân có đủ năng lượng để đối mặt với chúng.

Cậu nhớ lại âm thanh trong chiếc MP4, thả lỏng cơ thể rồi đổ mình vào giấc.

Chìm vào giấc ngủ là một điều vô cùng khó khăn, không biết qua bao lâu, Lâm Dị mới cảm thấy mí mắt nặng trĩu. Nhưng ngay giây tiếp theo, cậu lại có cảm giác đau rát ở mí mắt, cậu mở mắt, nhìn thấy một luồng ánh sáng trắng từ dưới khe cửa phòng loé lên, dường như có thể chiếu sáng cả căn phòng cậu

Lâm Dị sửng sốt, ngay sau đó cậu nháy xuống giường, mở cửa phòng.

Tần Châu đang ngủ ở phòng khách!

“Đàn...”

Vừa mở cửa, Lâm Dị đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ không thể nói lên lời.

Bên ngoài phòng ngủ không phải phòng khách, mà là ánh nắng chói chang của ban ngày, tựa như cậu vừa xuyên tới một không gian khác, phía trước là dòng người, xe cộ qua lại, cậu đứng sau vạch kẻ đường, hòa vào đám đông đang đứng chờ đèn giao thông.

Đèn giao thông phía bên kia đang hiện đèn đỏ, phía dưới là tín hiệu nhấp nháy từ từ đếm ngược 78, 77, 76... Đây là một điều luôn khiến người đi đường vô cùng chán nản và bức bối.

Lâm Dị nhìn quanh tứ phía, cậu không hiểu vì sao bản thân đang ở trong phòng ngủ mà đột nhiên lại xuyên tới đây rồi.

Nằm mơ à?

Lâm Dị còn chưa kịp làm rõ điều này thì bên tai vang lên một tiếng kêu thê lương: “Meo——”

Một vệt màu cam xẹt qua người Lâm Dị, cậu nhìn kỹ hơn thì thấy một chú mèo lông cam đang nhảy xuống đường – nơi dòng xe cộ qua lại.

Đây là ngã tư, phương tiện đi lại rất nhiều và cũng rất nhanh, bọn họ dường như đều muốn tranh thủ lúc đèn xanh đang đếm ngược để lái xe qua ngã tư, không muốn lãng phí thời gian để chờ thêm một cái đèn đỏ nữa.

Số phận của con mèo kia vào khoảnh khắc nó lao vào dòng xe cộ có thể tưởng tượng được, hoặc là bị xe này đè dẹp lép, hoặc là bị xe kia đâm thành từng mảnh.

Một số người đi đường đang chờ đèn tín hiệu bắt đầu lo lắng cho chú mèo: “Ôi trời——”

Lâm Dị cũng vậy, ánh mắt cậu dán chặt vào mèo con, dù đã biết trước số phận của nó, nhưng Lâm Dị cũng không thể làm gì được, kể cả bây giờ cậu có lao vào dòng xe cộ cũng không thể cứu được con mèo, có khi còn bị nghiền thành thịt với con mèo ấy nữa.

Tất cả những gì cậu có thể làm là thầm cầu nguyện trong lòng sao cho mèo con có thể nhanh chóng băng qua dòng xe cộ rồi đến rồi thuật lợi sang được bên kia đường.

Đèn đỏ đếm ngược đang dần giảm dần từng chút một: 20, 19, 18...

Ngay lúc người đi bộ đang nóng lòng chờ số giảm xuống số ‘0’ để dòng xe cộ dừng lại thì đột nhiên có người xông xuống vạch kẻ đường.

Là một cậu bé chừng bảy, tám tuổi.

Két——

Bíp——

Tiếng còi xe chột vang lên.

Lâm Dị nhìn đèn giao thông, con số giảm xuống còn 5, 4, 3...

Cậu tập trung nhìn vào cậu bé vừa lao xuống đường kia, cậu bé ôm chặt

mèo con trong lòng, ngã nhoài trên mặt đất.

Lâm Dị quan sát phương tiện giao thông di chuyển, xác định dòng xe cô đang có dấu hiệu đi chậm lại, cậu định chạy ra nơi cậu bé vừa té, muốn đưa cậu bé rời khỏi chỗ đó.

Vừa bước được một bước, đột nhiên cậu bị ai đó thô bạo kéo ngược lại.

Lâm Dị không chút phòng bị, ngã ngửa về phía sau. Cậu quay đầu theo bản năng nhìn xem ai là người vừa kéo ngã mình, chỉ thấy một bóng đen len lỏi trong đám người tựa như một con măng xà rồi nhanh chóng biến mất.

Lâm Dị hết cách, bèn đi tới chỗ cậu bé.

May mắn thay, lúc cậu bé lao ra đường thì các phương tiện giao thông đã giảm tốc độ, các tài xế đã tránh được cậu trong gang tấc.

Đám đông đang đứng chờ đèn giao thông đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Dị cũng nhẹ nhàng thả lỏng, cậu đứng dậy, đang định đi tới đỡ cậu bé bị ngã thì nghe thấy tiếng phanh gấp rít mạnh xuống đường đang từ phía xa tiến tới với tốc độ cực nhanh.

Một chiếc xe mất kiểm soát đang lao về phía ngã tư!

Lâm Dị không kịp nghĩ nhiều, cậu bắn người về phía trước như một mũi tên, túm lấy cổ áo của cậu bé kia, muốn giúp cậu bé tránh chiếc xe tải đang mất kiểm soát.

Cậu cảm giác móng tay mình sắp bật ra tới nơi rồi, đồng thời cũng có thể cảm nhận được từng cơn gió mạnh đập vào mặt, là luồng gió to do chiếc xe mất kiểm soát quẹt ngang qua tạo nên!

Ngay giây tiếp theo, rầm rầm rầm——

Phía sau là tiếng xe cộ liên tiếp va chạm nhau.

Lâm Dị bỗng ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, cậu vội quay đầu lại nhìn cậu bé. Chân cậu bé đã bị một chiếc xe cán qua, lúc Lâm Dị kéo cậu bé để tránh chiếc xe mất kiểm soát kia, chân của cậu bé nằm trên mặt đất tựa như không có tí xương cốt nào.

Cậu bé ngơ ngác nhìn Lâm Dị.

Cú va chạm nhanh đến mức cậu bé thậm chí còn không cảm nhận được đau đớn gì.

“Nhóc... nhóc... nhóc...”

Lâm Dị nhất thời không nói lên lời, cậu cũng không có điện thoại để bấm gọi 120.

Cậu chỉ thấy đám đông đang điên cuồng khoa tay múa chân gì đó với cậu, Lâm Dị nhìn về phía bọn họ, thấy một bệnh viện cách đó năm trăm mét.

“Cố gắng một chút.”

Lâm Dị bế cậu bé chạy về phía bệnh viện.

Trong khi chạy, cậu bé nhìn xuống chân mình, sau đó chợt hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Bác sĩ! Bác sĩ!”

Vừa chạy tới cửa bệnh viện, Lâm Dị lập tức hét lớn.

Lúc Lâm Dị lao tới, nhân viên y tế cũng đem cáng cứu thương đã chuẩn bị sẵn tới chỗ cậu. Cậu bé dường như đang nửa tỉnh nửa mê, bác sĩ vừa nói chuyện với cậu bé vừa thực hiện cấp cứu: “Đứa trẻ ngoan, đừng ngủ nhé...”

Cậu bé miễn cưỡng mở mắt.

Bác sĩ hỏi: “Đứa trẻ ngoan, cháu tên gì?”

Bác sĩ hỏi: “Năm nay cháu bao nhiêu tuổi?”

Lâm Dị đi theo nhân viên y tế chạy đến phòng cấp cứu, cậu nhìn thấy cậu bé mở miệng trả lời: “Tên cháu là... Sầm Tiềm.”

Lâm Dị đột nhiên khựng lại.

Cậu vừa dừng bước thì cáng cứu thương đúng lúc được đẩy vào phòng cấp cứu.

Rầm—

Cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại.

“Là cậu đưa đứa bé đến bệnh viện phải không?” Một nhân viên y tế cầm giấy bút đi tới: “Ký vào chỗ này.”

Lâm Dị vẫn chăm chú nhìn về phía phòng cấp cứu, nhân viên y tế lại nói: “Phiên cậu ký vào đây.”

“À, vâng.” Lâm Dị lấy giấy bút ký tên của mình vào đó.

Xong xuôi, cậu nhìn xuống chữ ‘Lâm Dị’ ở phần ký tên, cuối cùng Lâm Dị cũng hiểu ra rồi.

Tại sao Sầm Tiềm lại có thể gọi chính xác tên của cậu, tại sao y lại tỏ ra thất vọng khi Lâm Dị không nhớ tên y.

Nếu không còn chuyện bất ngờ nào xảy ra, bây giờ cậu đang trải qua quá trình quay ngược thời gian.

Lâm Dị nhìn tờ lịch trên vách tường bệnh viện, sau đó nhớ lại thời gian mình đã thấy trên màn hình máy tính của chủ biên.

Đã mười năm trôi qua rồi, mười năm trước là cậu cứu Sầm Tiềm.

Cho nên mười năm sau, Sầm Tiềm vẫn nhớ rõ Lâm Dị.

Quá khứ bị thay đổi, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai.

“Lâm Dị.”

Trong lúc Lâm Dị đang ngậy người nhìn thời gian trong bệnh viện thì nhân viên y tế vừa yêu cầu Lâm Dị ký tên đã quay lại: “Cậu bé trong phòng cấp cứu trước khi hôn mê có nói, dưới tủ tivi ở nhà có tiền. Cậu quen em ấy nhỉ? Có biết nhà của em ấy ở đâu không. Nếu biết, cậu hãy giúp em ấy đem tiền tới để trả viện phí nhé, bọn tôi ở đây sẽ chăm sóc cho em ấy.”

Lâm Dị mím môi, một hồi lâu sau mới lên tiếng: “...Biết.”

Chương 82: Quái vật 4-4

Địa điểm bị sát hại không thể nào là phòng họp, nhưng nhất định là ở nơi làm việc...-

Chương 82: Quái vật 4-4

Lâm Dị vừa đi vừa hỏi đường tới nhà Sầm Tiềm.

Cũng may Lâm Dị có biết một ít kỹ năng phá khóa, mở được cửa nhà Sầm Tiềm xong, cậu lấy tiền trong tủ ra.

Chẳng trách Sầm Tiềm khẳng định cậu biết đây là nhà của y, thì ra là do cậu đã tới đây từ mười năm trước rồi

Lâm Dị cầm tiền quay trở lại bệnh viện để trả phí, chưa kịp đợi Sầm Tiềm ra khỏi phòng cấp cứu, chớp mắt một cái, cậu lại nằm trên giường.

Bên ngoài vang lên tiếng Tần Châu gõ cửa: “Lâm Dị.”

“Đàn anh, em đây!” Lâm Dị cẩn thận lướt qua con mèo bên cạnh, đứng dậy mở cửa cho Tần Châu.

Tần Châu nói: “8 giờ 30 rồi.”

Lâm Dị bối rối: “A, thì sao ạ?”

Tần Châu nói: “Đi làm.”

Lâm Dị: “...”

Cậu vừa trải qua quá trình quay ngược thời gian, làm cậu tí thì quên bém mất thân phận mình là nhân viên của Tòa soạn báo Kỳ Điểm.

Nhậm Lê đang đợi cậu ở bên ngoài, Lâm Dị vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo

Lúc cậu bước ra khỏi nhà vệ sinh, vừa đúng lúc Sầm Tiềm cũng ra khỏi phòng, hai người đứng ở hai phía, bốn mắt nhìn nhau, Sầm Tiềm ngồi trên xe lăn hỏi Lâm Dị: “Chưa ăn sáng mà đã rời đi rồi sao?”

Lâm Dị nhìn xuống chân của Sầm Tiềm, trên đó được đắp một chiếc chăn nhỏ, xét theo hình dáng lồi lõm trên chăn, một bên chân của y đã không còn.

Để ý thấy ánh mắt Lâm Dị đang nhìn mình, Sầm Tiềm nói: “Tôi quen rồi, không sao hết. Nếu anh không cứu tôi thì bây giờ tôi đã chết rồi.”

Lâm Dị không biết nên nói gì, gãi gãi đầu: “Làm người ai lại thấy chết mà không cứu chứ.”

Sầm Tiềm lại hỏi cậu: “Cậu chưa ăn sáng mà đã đi rồi sao?”

“Không, tôi muộn giờ làm rồi.” Lâm Dị nói, Sầm Tiềm cũng không ép buộc cậu thêm nữa.

Ba người đi bộ đến Tòa soạn báo Kỳ Điểm.

Lâm Dị rối rắm không biết có nên kể lại chuyện này cho Tần Châu và Nhậm Lê hay không, bởi đúng thật là cậu có quen Sầm Tiềm. Nhưng hôm qua cậu vừa mới thề thốt rằng bản thân không biết y xong, tự dưng ngủ ở nhà người ta một đêm liền quay phắt 180 như thế, nhìn kiểu gì cũng thấy kì cục.

Xác suất một trong ba người họ bị quái vật 4-4 bám vào rất cao, nếu cậu nói gì kì lạ, sẽ gây ảnh hưởng đến phán đoán của người không bị bám vào còn lại.

Cuối cùng, Lâm Dị quyết định cứ quan sát trước xem sao.

Lúc ba người đến tòa soạn báo, những người tham gia khác cũng có mặt ở đó.

Lâm Dị đếm số người, nhóm bảy người kia giờ chỉ còn lại có sáu người.

Tần Châu và Nhậm Lê cũng nhận ra, cho nên nhanh chóng đi tới, Tần Châu hỏi: “Người còn lại đâu?”

Người trả lời câu hỏi của Tần Châu là một cô gái trông rất hiền lành, tên Phong Uyển, sở dĩ lần này cô bị đưa vào Thế giới Quy tắc là vì lúc tham gia đợt thi cuối kỳ, Phong Uyển bị ốm cho nên làm bài không được tốt lắm, kết quả là khiến xếp hạng của bản thân bị tụt xuống gần chót.

“Cậu ta...” Phong Uyển ngừng một chút, đổi cách dùng từ: “Xảy ra chuyện rồi.”

Tần Châu: “Là chuyện gì?”

Người xảy ra chuyện là chàng trai tên Chu Kỳ. Hôm qua, bảy người họ quyết định đến đồn cảnh sát để thử vận may, xem liệu có thể thuyết phục được cảnh sát đồng ý cho bọn họ phỏng vấn tên sát nhân Thuấn Tức hay không.

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên xảy ra, bọn họ đều bị từ chối thẳng thừng. Hết

cách, bảy người đành quay lại toà soạn báo, dự định sẽ trải qua đêm đầu tiên trong Thế giới Quy tắc 4-4 tại đây.

Chu Kỳ nghe nói, NPC sẽ giết người vào ban đêm, hơn nữa, thoát nhìn thì ba người trong hội sinh viên trông có vẻ không có ý định dẫn dắt bọn họ.

Cậu ta không muốn chết, cách duy nhất để sống sót là dựa vào bài phỏng vấn mà gã chủ biên đã yêu cầu.

Nếu cậu ta không hoàn thành bài phỏng vấn thì sẽ chết sao?

Trong khi những người tham gia khác mệt mỏi mà ngủ thiếp đi ở nơi này, Chu Kỳ lại nhanh chóng tìm kiếm thông tin về tên sát nhân Thuận Tức, thông qua một vài thông tin rải rác trên mạng, cậu ta đã biên soạn thành một bản thông cáo báo chí (*).

(*): là bản tóm tắt những sự thật về một vấn đề mà mình muốn giới truyền thông quan tâm. Tiêu chí chính của một thông cáo báo chí là phải chứa thông tin cần thiết

“Lúc bọn em tỉnh dậy thì đã thấy Chu Kỳ bị đâm hơn chục nhát dao trên người rồi, cậu ta nằm ở bàn làm việc, đã không còn thở nữa.” Phong Uyển kể lại những gì mình nhìn thấy cho Tần Châu: “Bọn em không dám ở lại toà soạn báo thêm nên vội vàng chạy xuống dưới đây.”

Muốn tìm ra quy tắc tử vong thì phải bắt đầu từ thi thể người chết.

Tần Châu hỏi Phong Uyển vị trí của thi thể, sau đó ba người lập tức đi lên tầng.

Thời điểm này mọi người đã bắt đầu tới làm việc, bọn họ không biết những NPC quần chúng này sẽ làm gì với thi thể của Chu Kỳ, cho nên ba người vừa đi được hai ba bước bèn dứt khoát chạy thẳng lên.

Sau khi ba người lao lên tầng – nơi mà Chu Kỳ tử vong thì bắt gặp nhân viên bảo vệ của tòa nhà đang xử lý thi thể của Chu Kỳ.

Lúc này đây, bầu không khí bắt đầu lộ ra chút quỷ dị, sự kỳ quái ấy đã khiến nơi này và thế giới thực hoàn toàn tách biệt nhau.

Hai nhân viên bảo vệ đặt thi thể Chu Kỳ vào túi đựng xác với vẻ mặt thờ ơ, như thể họ đã thường xuyên xử lý những việc như vậy, đến mức chẳng còn cảm giác được gì nữa.

Tần Châu ngăn cản bọn họ, hai nhân viên bảo vệ cũng không hề tức giận,

thậm chí còn nói rất tự nhiên: “Vậy chúng tôi mặc kệ đấy, tí nữa nhớ đem vứt xuống thùng rác dưới tầng là được.”

NPC coi người tham gia đã tử vong như rác rưởi.

Mà NPC là do quái vật 4-4 thiết lập. Dựa vào tính chất bắc cầu, có thể thấy thái độ khinh thường của quái vật 4-4 dành cho người tham gia.

Lâm Dị quan sát thi thể, giống với những Thế giới Quy tắc trước đó, người tham gia đã tử vong đều quay mặt về phía cậu nở một nụ cười đầy hung tợn.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Tần Châu và Nhậm Lê đều bị đồ vật trong tay Chu Kỳ hấp dẫn nên không chú ý đến tình hình của Lâm Dị.

Trong tay Chu Kỳ đang cầm một vật gì đó, Tần Châu rút nó ra khỏi tay của cậu ta.

Là bản thông cáo báo chí ghi lại thông tin về tên sát nhân Thuấn Tức, nhìn dáng vẻ của Chu Kỳ, có lẽ suốt đêm qua cậu ta đã ra ngoài.

Hai mắt Tần Châu dán chặt vào tờ thông cáo, sau đó ném chúng lên bàn họp, tập trung xem xét miệng vết thương trên thi thể.

Nhậm Lê quan sát phòng họp – nơi những người tham gia đã nghỉ ngơi vào đêm qua.

Phòng họp là chính là căn phòng diễn ra cuộc họp hôm vừa rồi, bây giờ vẫn còn dấu vết của những người tham gia.

Lâm Dị cũng lập tức đến kiểm tra ổ khóa, không có dấu hiệu bị cạy mở, loại trừ được khả năng có người lẻn vào giết người trong lúc người tham gia đang ngủ say.

Kỳ thật là chẳng cần kiểm tra khoá cửa cũng loại trừ được khả năng người này ra tay ở trong phòng.

Bảy người tham gia đều ở cùng một nơi, muốn giết Chu Kỳ mà thần không biết quỷ không hay, lại còn phải để những người tham gia khác không phát hiện, thực hiện một vụ án như vậy là cực kỳ khó khăn.

Nơi Chu Kỳ chết tuyệt đối không thể nào là phòng họp được.

“Trên thi thể có tổng cộng mười bảy nhát đâm, miệng vết thương đều rất sâu và rộng, chỉ cần một nhát dao như vậy thôi cũng đủ trí mạng rồi.” Tần Châu

nói: “Cậu ta không thể nào có đủ sức để quay trở lại nơi làm việc sau khi bị đâm được, hơn nữa không có dấu vết giãy giụa, cậu ta chết ở nơi làm việc một cách lặng thầm không một tiếng động.”

Địa điểm bị sát hại không thể nào là phòng họp, nhưng nhất định là ở nơi làm việc...

Điều này trở thành một nghịch lý.

Trong lúc Tần Châu và Nhậm Lê đang suy nghĩ, Lâm Dị thì thầm: “Đàn anh, anh Nhậm Lê, em biết chuyện gì xảy ra rồi.”

Tần Châu và Nhậm Lê nhìn cậu, Lâm Dị hắng giọng: “Cậu ta chết trong khoảng thời gian hồi tưởng.”

Nhậm Lê hỏi: “Thời gian hồi tưởng?”

“Phải.” Lâm Dị kể lại chuyện xảy ra đêm qua cho Tần Châu và Nhậm Lê nghe: “Quy tắc tử vong hẳn là được ẩn giấu trong thời gian hồi tưởng. Đêm qua người bị quy tắc tử vong tìm tới là em và Chu Kỳ. Em thì may hơn xiu, không vi phạm quy tắc tử vong khi đang ở trong thời gian hồi tưởng.”

Lâm Dị quan sát thi thể của Chu Kỳ, tiếp tục nói: “Đàn anh, anh Nhậm Lê, nhưng em nghĩ mình phải tìm ra cơ chế kích hoạt việc quay ngược thời gian trước đã, rồi mới bắt đầu tìm kiếm quy tắc tử vong.”

Tần Châu hỏi: “Ý em là sao?”

“Đêm qua cả em và cậu ta đều trải qua quá trình quay ngược thời gian, nhưng trong cùng một đêm, em lại không nhìn thấy Chu Kỳ trong đoạn thời gian hồi tưởng đó, em thì vẫn còn sống nhưng cậu ta thì chết rồi. Em nghĩ em và Chu Kỳ trải qua hai giai đoạn thời gian hồi tưởng khác nhau.” Lâm Dị cầm hai cây bút đang đặt trên bàn họp, giơ lên trước mặt Tần Châu và Nhậm Lê. Cậu lấy hai cây bút này làm ví dụ: “Việc quay ngược thời gian mà em đã trải qua vào đêm qua là một ngày nào đó trong quá khứ, cụ thể là mừng 7 tháng 3 của mười năm trước, cơ chế kích hoạt hẳn là con mèo trong nhà Sầm Tiềm, đêm qua chỉ có mình em ôm mèo đi ngủ, còn đàn anh và anh Nhậm Lê thì không, hơn nữa khoảng thời gian hồi tưởng đó có liên quan đến con mèo.”

Nói đến đây, Lâm Dị chạm vào cây bút đỏ trên tay trái.

“Mà Chu Kỳ trải qua khoảng thời gian hồi tưởng lại là một ngày khác trong quá khứ.” Dứt lời, Lâm Dị chuyển qua cây bút màu đen bên tay phải: “Giống

như hai cái bút này vậy, đều là bút, nhưng màu mực không giống nhau. Chuyển sang thời gian hồi tưởng, cả em và Chu Kỳ đều đã trải qua quá trình quay ngược thời gian, nhưng nội dung hồi tưởng lại khác nhau, trong quá trình đó, Chu Kỳ đã vi phạm quy tắc tử vong, cho nên nếu muốn tìm hiểu quy tắc tử vong, chúng ta phải biết được Chu Kỳ đã làm gì để kích hoạt thời gian hồi tưởng. Sau khi tìm ra cơ chế kích hoạt, hẳn là chúng ta có thể quay trở về đoạn quá khứ mà Chu Kỳ đã trải qua, sau đó tìm ra quy tắc tử vong.”

Chương 83: Quái vật 4-4

Cơ hội chiếm tiện nghi đã đến với hắn như vậy...-

Chương 83: Quái vật 4-4

Sở dĩ bọn họ có thể biết chính xác cơ chế kích hoạt thời gian hồi tưởng là con mèo bởi đêm qua Tần Châu và Nhậm Lê đều chưa từng tiếp xúc với nó, chỉ có Lâm Dị là từng chạm vào.

Cậu không chỉ vuốt ve con mèo mà còn bế hắn nó lên giường ngủ chung.

Cho nên, trong ba người ở nhà Sầm Tiềm vào đêm hôm qua, chỉ có Lâm Dị trải qua quá trình thời gian hồi tưởng.

Như vậy, trong số bảy người tham gia ở lại phòng họp qua đêm, có một mình Chu Kỳ là trải qua quá trình thời gian hồi tưởng, chỉ cần tìm ra việc cậu ta làm mà người khác thì không, tức khắc sẽ biết được chân tướng.

Tần Châu và Nhậm Lê lập tức hiểu ý Lâm Dị.

Cả ba người đều chăm chăm nhìn tờ thông cáo báo chí trên bàn họp.

Đêm qua trong khi những người khác đang nghỉ ngơi, chỉ có Chu Kỳ ngồi viết thông cáo báo chí.

Tần Châu cầm tờ thông cáo báo chí lên, nội dung trong đó liên quan đến ‘Thuấn Tức’, không đề cập nửa chữ đến ‘Sầm Tiềm’.

Hắn quét qua một lượt nội dung trong tờ thông cáo, đang định nói gì đó, giọng nói cáu kỉnh của chủ biên bỗng truyền đến từ bên ngoài phòng họp.

Một lúc sau, cửa phòng họp bị gã chủ biên đẩy ra.

Theo sau gã là sáu người tham gia còn lại, gã chủ biên bắt gặp bọn họ đang ngơ ngác dưới Toà soạn báo Kỳ Điểm, hỏi đến bài phỏng vấn thì ai cũng nghệt mặt ra làm gã tức muốn hộc máu.

Tần Châu nhanh chóng cất bản thông cáo báo chí đi, gã chủ biên đi vào phòng họp, tức giận ném tập tài liệu trong tay lên mặt bàn: “Còn đứng đờ ra đấy làm gì? Mở họp!”

Bộ họ không dám bước vào, thi thể của Chu Kỳ vẫn còn ở trong phòng họp.

Gã chủ biên cũng nhìn thấy thi thể của Chu Kỳ, sau đó gọi điện thoại cho bảo vệ, xả một trận: “Còn để lại trong phòng họp làm gì, đợi tôi tới dọn à?”

“Đừng lý do lý trấu với tôi. Nếu tôi là mấy người, thay vì ở đây giải thích thì đến dọn cho xong chuyện rồi.”

Cúp điện thoại, gã chủ biên tiếp tục nói: “Mở họp!”

Những người tham gia không dám ngồi gần thi thể của Chu Kỳ, Tần Châu và Nhậm Lê ngồi ở hai bên thi thể, Lâm Dị suy nghĩ một chút, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tần Châu.

Lúc chờ bảo vệ đến xử lý thi thể, trong không một ai nói gì phòng họp.

Một lúc sau, thi thể được thu dọn, trước khi rời đi, đám bảo vệ giận dữ nhìn về phía nhóm người Lâm Dị, đặc biệt là Tần Châu.

Tất cả là tại Tần Châu, tại hắn làm chậm trễ công việc của bọn họ.

“Mấy cậu thì sao?” Chủ biên nghiêng đầu nhìn ba người: “Công việc hoàn thành đến đâu rồi?”

Lâm Dị cúi đầu, tựa như một đứa trẻ chưa làm bài tập về nhà mà giáo viên giao.

Cậu cảm thấy chột dạ, bản thân cậu vốn là một học sinh ngoan, luôn nộp bài tập đúng hạn.

Nhưng Tần Châu và Nhậm Lê thì khác.

Nhậm Lê: “Chưa làm.”

Tần Châu: “Chẳng ra sao.”

Mặc dù Tần Châu trả lời chủ biên, nhưng Lâm Dị vẫn có thể nghe được trong giọng điệu của hắn vẫn rất bình tĩnh.

“...” Gã chủ biên hơi khó tin: “Chưa có chút tiến triển gì luôn?”

Tần Châu gật đầu: “Kiểu vậy.”

Lâm Dị: “...”

Gã chủ biên cười khẩy: “Không hiểu sao phòng nhân sự lại tuyển một đám rác rưởi như mấy người nữa, cầm tiền rồi mà không thèm làm việc.”

Khiến trách xong, gã chủ biên đe dọa: “Tôi không quan tâm việc phỏng vấn Thuấn Tức khó cỡ nào. Nếu ngày mai họp mà các cậu vẫn đến đây tay trắng thì lập tức cắt xẻo cho tôi!”

Nói xong, gã chủ biên hung tợn trừng mắt nhìn chàng trai bên cạnh Phong Uyển: “Đặc biệt là cậu đấy.”

Lời nói của gã khiến tất cả mọi người đều nhìn về phía chàng trai, cậu ta ngơ ngác, không hiểu vì sao bản thân lại bị gã chủ biên nhắc tên, sợ đến mức sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt. Cậu ta nhìn về phía Tần Châu theo bản năng, cần xin hẩn giúp đỡ.

Nhưng Tần Châu chẳng thèm để mắt đến cậu ta, chàng trai cúi đầu, cả người run rẩy.

Lâm Dị quan sát chàng trai, cậu vẫn nhớ rõ người này tên Tưởng Vọng.

“Vẫn còn mặt dày ngồi đây à?” Gã chủ biên mở miệng đuổi họ đi: “Hay muốn tôi mời mấy người cà phê nữa?”

Dứt lời, gã chủ biên hung hăng đóng sầm máy tính lại rồi giận dữ rời khỏi phòng.

Thế nhưng nhóm người trong phòng họp vẫn chưa giải tán, Phong Uyển cẩn thận hỏi Tần Châu: “Chủ tịch, bây giờ... bây giờ phải làm gì?”

Tất cả đều đã nghe thấy gã chủ biên đưa ra tối hậu thư rồi, không ai có thể dám chắc việc bị đuổi khỏi toà soạn báo có phải quy tắc tử vong hay không.

Tần Châu vẫn ngồi yên tại chỗ, Lâm Dị và Nhậm Lê chỉ có thể đợi hẩn, những người khác cũng không rời đi, bọn họ đều biết Tần Châu, ai nấy cũng mong chờ Tần Châu sẽ chỉ cho mình biện pháp để sống sót.

Tần Châu vẫn không nói gì, mọi người trong phòng cũng im lặng theo hẩn, bầu không khí chìm trong nỗi sợ hãi, đầy lạnh lẽo quỷ quyệt bao trùm như loài rắn đang trườn bò qua từng góc ngách.

Khoảng chừng ba phút sau, Tần Châu trầm giọng hỏi Phong Uyển: “Nói cho tôi biết ngày hôm qua mấy người đã làm những gì.”

“Vâng.” Phong Uyển hít sâu một hơi: “Thành phố này may mà chỉ có một đồn cảnh sát và một trại giam. Sau khi cuộc họp ngày hôm qua kết thúc, bọn em chia thành hai nhóm. Một nhóm đến đồn cảnh sát và một nhóm đến trại giam, bởi bọn em không rõ ‘Thuấn Tức’ vẫn đang bị tạm giữ ở đồn cảnh sát hay đã trực tiếp bị đưa đến trại giam rồi.”

Nhậm Lê hỏi: “Thế hẳn ở đâu?”

“Không biết.” Phong Uyển thở dài bất lực: “Bọn em bị đẩy qua đây lại miết. Người ở đồn cảnh sát thì bảo ‘Thuấn Túc’ ở trại giam, mà người ở trại giam lại nói ‘Thuấn Túc’ vẫn còn ở đồn cảnh sát.”

Lâm Dị lặng lẽ lắng nghe Phong Uyển tường thuật, nghiêng đầu nhìn Tần Châu.

Tần Châu nghe những lời mà Phong Uyển nói, cau mày nhăn nhó.

Phong Uyển nói: “Bọn họ có ý gì thì quá rõ rồi, không muốn cho bọn em vào phỏng vấn, mà bọn em thì không dám chọc vào bọn họ. Dù sao... dù sao bọn họ cũng là NPC mà.”

Cả nhóm biết rõ điều này, cho nên khi bị gã chủ biên uy hiếp bèn tìm tới Tần Châu cầu xin giúp đỡ. Thậm chí bọn họ còn không biết ‘Thuấn Túc’ ở đâu thì phỏng vấn hẳn kiểu gì chứ? Nhưng gã chủ biên đã đưa ra tối hậu thư cho bọn họ như vậy rồi.

Bọn họ không biết phải làm sao nữa.

“Từ giờ đến tối vẫn còn sớm.” Tần Châu ngược mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ phía sau phòng họp, trầm giọng nói: “Dựa vào phân công ngày hôm qua của các cậu, đi năm vùng đi, nhớ kỹ cho tôi, đừng chạm lung tung vào bất cứ vật gì.”

Phong Uyển gật đầu: “Vâng...”

Sau khi bọn họ rời đi, Nhậm Lê hỏi Tần Châu: “Chủ tịch, giờ chúng ta đi đâu?”

Là đi hoàn thành nhiệm vụ phỏng vấn ‘Thuấn Túc’ của gã chủ biên, hay đi tìm quy tắc tử vong.

Tần Châu không trả lời ngay, hẳn quay đầu nhìn sang Lâm Dị.

Trong tầm nhìn ngoại vi, Tần Châu nhận ra Lâm Dị đang muốn nói gì đó.

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu hỏi cậu: “Nghĩ gì thế?”

“Đàn anh.” Lâm Dị đang đợi Tần Châu hỏi mình, cậu vội vàng nói: “Em đang xác định nhân vật chính của Thế giới Quy tắc 4-4.”

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng, bắt đầu nghịch nghịch hai cây bút Lâm Dị vừa dùng làm ví dụ.

Lâm Dị có cùng suy nghĩ với hẳn.

Thế giới Quy tắc 4-4 có quá nhiều NPC, ngoại trừ người tham gia, ngay cả người đi đường cũng là NPC.

Và trong cả đồng NPC đó, chỉ có một NPC là quái vật 4-4.

Tựa như Bình hoa Cô nương trong Thế giới Quy tắc 7-7, Ả váy đỏ trong Thế giới Quy tắc 2-6, và gã viện trưởng trong Thế giới Quy tắc 16-8.

Tuy bọn họ đều là NPC, nhưng tuyến chính của Thế giới Quy tắc chủ yếu diễn ra xoay quanh bọn họ, chỉ khi biết được nhân vật chính trong Thế giới Quy tắc 4-4 là ai, bọn họ mới có thể xác định phương hướng thăm dò tiếp theo được.

Cho đến nay, các NPC đã xuất hiện bao gồm gã chủ biên, Thuấn Tức, Sầm Tiềm.

Lâm Dị hỏi Nhậm Lê: “Anh Nhậm Lê nghĩ là ai?”

Nhậm Lê: “Thuấn Tức.”

Lâm Dị hỏi Tần Châu: “Đàn anh thì sao?”

Tần Châu nói: “Sầm Tiềm.”

Mặc dù gã chủ biên liên tục nhắc đến ‘Thuấn Tức’, ngay cả Sầm Tiềm cũng xem kênh đưa tin về ‘Thuấn Tức’, nhưng nếu suy nghĩ một chút sẽ có thể chứng minh được Sầm Tiềm là nhân vật chính.

Bản thân ‘Thuấn Tức’ đến giờ vẫn chưa xuất hiện.

Sự tồn tại của ‘Thuấn Tức’ gây khó khăn cho người tham gia không phải là làm cách nào tránh được sự truy sát của hắn, mà là tìm ra hắn rồi phỏng vấn hắn.

Ngộ nhỡ người tham gia không tìm thấy ‘Thuấn Tức’ thì như nào? Rồi lỡ ‘Thuấn Tức’ không bao giờ xuất hiện thì phải làm sao? Nếu ‘Thuấn Tức’ là quái vật 4-4 thật thì việc thiết lập tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4 sẽ không hợp lý.

“Em cũng thiên về Sầm Tiềm là nhân vật chính.” Lâm Dị phân tích: “Cốt truyện do một tên sát nhân hàng loạt tạo ra không thể nào diễn ra yên bình như hiện tại được. Nói một cách thông thường, quay ngược thời gian phải gắn liền với một ý nghĩa nào đó.”

Tần Châu nói: “Chấp niệm.”

Quay ngược thời gian là chi tiết thường chỉ xuất hiện trong các bộ phim khoa học viễn tưởng, cũng như các thí nghiệm tái sinh, nó căn bản không thể tồn tại trong thực tế.

Chấp niệm về sự sống vĩnh cửu của viện trưởng Chu đã khiến gã tạo ra Thế giới Quy tắc 16-8. Đổi thành nơi đây, quái vật 4-4 có chấp niệm sâu đậm với quá khứ, cho nên nó đã sáng lập ra Thế giới Quy tắc 4-4 này.

Chấp niệm nghĩa là khó có thể buông bỏ hay quên đi một điều gì đó, cho nên mới tồn tại thời gian hồi tưởng.

Một giả thuyết thường gặp đó là nếu có thể quay trở về một ngày trong quá khứ, bạn muốn quay lại thời điểm nào?

Người trả lời sẽ đưa ra một ngày mà họ có ấn tượng sâu đậm nhất.

Bởi vậy, con mèo đã kích hoạt quá trình quay ngược thời gian, khiến Lâm Dị trở lại ngày mừng 7 tháng 3 vào mười năm trước, là ngày Sầm Tiềm bị mất một chân vì cứu mèo.

“Vậy tờ giấy kia thì giải thích thế nào?”

Nhậm Lê lên tiếng.

Trong tờ thông cáo báo chí chỉ xuất hiện thông tin về ‘Thuấn Tức’ mà không hề có bóng dáng của Sầm Tiềm.

Lâm Dị: “Cho nên đêm nay phải đi xem thử.”

Trong khoảng thời gian hồi tưởng này, không chỉ có quy tắc tử vong mà còn có câu trả lời về việc Sầm Tiềm có phải là nhân vật chính hay không.

Nhậm Lê suy nghĩ một chút, nhìn tờ thông cáo: “Đi kiểu gì?”

Lâm Dị gãi đầu: “Tối hôm qua em ôm mèo đi ngủ, đêm nay ba chúng ta cùng cầm tờ giấy kia ngủ với nhau, hẳn là đi được thôi.”

Nhậm Lê: “Được.”

Tần Châu: “Được cái rắm.”

Nhậm Lê: “?”

Lâm Dị: “Éc.”

Lâm Dị im lặng cúi đầu đọc bản thông cáo báo chí trong tay, Tần Châu nhìn Lâm Dị, im lặng một lát rồi nói: “Nhóc thiên tài, cầm ngược rồi.”

“Dạ? À.” Lâm Dị xấu hổ điều chỉnh lại tờ giấy.

“Quy tắc tử vong vẫn chưa được xác định, nếu cả ba người đều đi, ngộ nhỡ không cẩn thận thì cả lũ sẽ bị tận diệt.” Tần Châu nói: “Phải có người ở lại.”

Lâm Dị chợt hiểu, hoá ra là do cậu nghĩ nhiều.

Sau đó Lâm Dị nghe Tần Châu nói: “Tôi sẽ đi, hai người...”

Lâm Dị nghe vậy, vội vàng buông tờ thông cáo báo chí xuống: “Đàn anh, em muốn đi với anh.”

Cậu vẫn luôn cảm thấy quy tắc 4-4 có liên quan gì đó đến mình, cho nên cậu không muốn bỏ lỡ bất kì khoảng thời gian hồi tưởng nào cả.

Tần Châu dừng lại, vẻ mặt có chút suy tư chăm chú nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị vốn tưởng Tần Châu sẽ không cho cậu đi cùng, ngay lúc cậu đang định nói: ‘Hai người đi chung có thể chăm sóc lẫn nhau’, thì nghe thấy Tần Châu lên tiếng: “Em chắc chắn?”

Lâm Dị vội vàng gật đầu: “Chắc, chắc, chắc.”

Tần Châu: “Vậy được.”

Cơ hội chiếm tiện nghi đã đến với hắn như vậy rồi, giờ mà bỏ qua thì quả là đáng tiếc.

Thời gian còn lại vào ban ngày, bọn họ lang thang quanh khu vực đã toả định ngày hôm qua, khi trời chuẩn bị tối, cả ba không mời mà đến nhà Sầm Tiềm.

Lâm Dị đứng ở cửa chào hỏi y: “Chào buổi tối, đêm nay tôi có thể ở lại chỗ anh không?”

Sầm Tiềm di chuyển bánh xe, nhường chỗ cho bọn họ vào trong.

Hôm qua lúc Sầm Tiềm chia phòng là Lâm Dị một phòng, còn Tần Châu và Nhậm Lê thì chung một phòng khác. Dù sao cũng là nhà của người ta, Lâm Dị không thể bảo cậu muốn chọn ngủ với Tần Châu được.

Cậu đợi Sầm Tiềm quay về phòng, đoán y đã ngủ rồi mới nhẹ nhàng mở cửa, lén lút gọi Tần Châu lúc này đang nằm nghỉ trên ghế sofa: “Đàn anh, đàn anh...”

“Mau tới đây nào.”

Huhu nay bạn sắp mặt với viện D lun, may chương này tui làm từ bữa trước rồi nên nay vẫn có để đăng á

Chương 84: Quái vật 4-4

Chỗ bị Tần Châu chạm vào vẫn còn một chút hơi ấm sót lại-

Chương 84: Quái vật 4-4

Lúc Tần Châu bước vào trong, Lâm Dị đã ngoan ngoãn nằm trên giường.

Tần Châu: "..."

Trong phòng không có ánh đèn, mặc dù thị lực nhìn ban đêm của hắn không bì được với Lâm Dị, hắn chỉ có thể lờ mờ thấy được bóng hình mơ hồ của cậu, nhưng Tần Châu cảm thấy nhóc thiên tài Lâm Dị này, ừm, vô tư vô lo.

Hoặc thanh tâm quả dục.

Hoặc có thể là tâm tư đơn thuần.

Trong mắt Lâm Dị, cậu chỉ ngủ với Tần Châu vì nhiệm vụ mà thôi, bọn họ đều là con trai với nhau, ngủ một giấc cũng chẳng có hại gì.

Không ổn rồi.

Tần Châu nén lại những suy nghĩ của mình xuống đáy lòng, lần mò trong bóng tối nằm xuống bên cạnh Lâm Dị. Lâm Dị suy xét rất chu đáo, vì phòng chỉ có một cái gối nên cậu đã nhường nó cho Tần Châu, còn bản thân thì lấy một cái chăn gấp lại thành hình vuông rồi lót bên dưới đầu.

Nhóc thiên tài – trực tiếp phá vỡ ảo tưởng của Tần Châu về bốn chữ “chung chăn chung gối”.

“Đàn anh...”

Bên tai hắn vang lên tiếng gọi thủ thủ của Lâm Dị, giường rất hẹp, tuy không nằm chung gối nhưng Tần Châu vẫn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp phả vào bên tai, có chút nhột nhột, ngứa ngứa.

“Anh không cầm cái này à?” Lâm Dị hỏi.

Tần Châu biết Lâm Dị đang nói đến tờ thông cáo báo chí trong tay, hắn giơ tay lần mò mà không suy nghĩ nhiều.

Sờ đến tay Lâm Dị.

Kỳ thật thì Tần Châu đã nhận ra đôi tay của Lâm Dị rất đẹp từ sớm rồi, ngón tay thon dài, các khớp xương rõ ràng, tựa như mưa xuân qua đi như cũ đĩnh bạt tú trúc (*). Nhưng hẳn không biết tay Lâm Dị lại lạnh như vậy, lạnh đến mức hẳn cảm thấy mình đang chạm vào một mảnh ngà voi ngọc.

(*): trải qua cơn mưa mùa xuân những hàng trúc vẫn thẳng tắp, xinh xắn tựa thuở nào

Lâm Dị muốn rút tay ra, nhưng cổ tay lại bị Tần Châu giữ lại.

“Gối cho em đấy.” Tần Châu nói: “Để chặn mà đắp lên người.”

“Ồ.” Lâm Dị dùng tay còn lại gỡ chặn đang lót dưới đầu ra, Tần Châu đưa gối tới cho cậu, Lâm Dị cẩn thận di chuyển một bên tay đang bị Tần Châu giữ lại: “Đàn anh, anh...”

Lâm Dị khéo léo nhắc nhở: “Anh sờ nhầm rồi.”

Nắm ngón tay cậu giờ tờ thông cáo báo chí lên, tạo ra âm thanh để ám chỉ cho Tần Châu vị trí chính xác.

Không ngờ Tần Châu lại nói: “Tôi biết.”

Lâm Dị trầm mặc một lát, nghĩ đến xu hướng tính dục và tâm tư của hẳn, nghiêm mặt nói: “Đàn anh, anh chiếm tiện nghi như vậy phải trả tiền đó.”

Lâm Dị nghe thấy bên tai nhẹ nhàng vang lên tiếng cười khẽ: “Bao nhiêu?”

Điều này làm cho Lâm Dị suy nghĩ nghiêm túc: “Một giây cũng phải xấp xỉ 1.000 đó.”

“Đàn anh, anh đã chạm vào em hơn một phút rồi, em làm tròn cho anh còn một phút, vậy thì anh nợ em 60.000 tệ.”

Tần Châu nói: “Vậy cho số chặn đi.”

Lâm Dị: “Gì ạ?”

Tần Châu: “Sờ đến khi nào đủ 100.000 tệ.”

Lâm Dị: “...”

Tuy Tần Châu nói vậy nhưng hẳn vẫn buông tay cậu ra, lần này đã chạm đúng vào tờ thông cáo báo chí.

Lâm Dị khẽ cử động ngón tay, chỗ bị Tần Châu chạm vào vẫn còn một chút

hơi ẩm sót lại, chờ đến khi hơi ẩm không còn nữa, Lâm Dị mở miệng gọi Tần Châu: “Đàn anh, sau khi rời khỏi Thế giới Quy tắc 4-4...”

Tần Châu chăm chú lắng nghe.

Lâm Dị: “Nhớ trả tiền nha.”

Tần Châu: “...”

Sắc trời bên ngoài tối tăm và ảm đạm, không có mấy ánh sao toả sáng.

Lâm Dị nghe thấy hô hấp của Tần Châu đều đều, bèn nhắm mắt, nhớ lại âm thanh quen thuộc trong đầu. Không có MP4 cho nên Lâm Dị cực kì khó ngủ, hơn nữa biết được nhiệm vụ sau khi chìm vào giấc ngủ của mình cộng thêm việc Tần Châu ở bên cạnh khiến Lâm Dị càng thêm sốt ruột.

Ít nhất cậu phải lãng phí tận nửa đêm để ép mình vào giấc, không biết qua bao lâu, cuối cùng Lâm Dị cũng nhìn thấy ánh sáng loé lên từ khe hở dưới cửa phòng, cậu xoay người tới mở cửa.

Thứ ánh sáng trắng ngay tức khắc bao trùm lấy cậu.

Cậu còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng thì cánh tay đột nhiên bị kéo lại, sau đó cả người bị ấn ngồi xổm xuống.

“Đàn anh?”

“Ừm.”

Sau khi Lâm Dị quen dần với ánh sáng thì liền mở mắt, phát hiện hai người đang nấp ở sau một cái thùng rác.

Tần Châu đè mạnh lưng cậu xuống, để thùng rác có thể che khuất cậu.

Đây không phải lần đầu tiên Lâm Dị bị Tần Châu áp chế kiểu này, cảnh tượng giống bây giờ cũng từng xảy ra ở Thế giới Quy tắc 16-8 rồi, lúc đó là để tránh tầm mắt của bệnh nhân.

Cho nên Lâm Dị lập tức ý thức được có gì đó không đúng, Tần Châu hất cằm ra hiệu Lâm Dị nhìn về phía một con hẻm nhỏ đối diện với bọn họ.

Khoảng thời gian hồi tưởng là vào ban đêm.

Mặc dù thị lực ban đêm của Lâm Dị rất tốt, nhưng con hẻm này rất dài, hơn nữa bọn họ cũng không phải ở ngay chính diện, cho nên Lâm Dị không nhìn rõ trong hẻm đang xảy ra chuyện gì.

Tần Châu thấp giọng nói: “Chu Kỳ bị truy đuổi vào con hẻm này.”

Trong lòng Lâm Dị thất lại: “Thuấn Tức đuổi theo cậu ta sao?”

Bởi vì bọn họ chưa từng nhìn thấy ‘Thuấn Tức’ bao giờ, Tần Châu nói: “Có lẽ vậy.”

Tần Châu đi vào giấc ngủ nhanh hơn Lâm Dị nên hẳn đến đây sớm hơn. Hẳn xuất hiện ở nơi này rồi mà vẫn chưa thấy Lâm Dị đâu, Tần Châu đoán Lâm Dị vẫn chưa ngủ được, nếu không Lâm Dị sẽ chẳng thể nào lại chạy lung tung mà không đợi hẳn được.

Cho dù có là trường hợp khẩn cấp, dựa trên sự hiểu biết của Tần Châu đối với Lâm Dị, cậu cũng sẽ để lại cho hẳn một tín hiệu nào đó.

Cho nên Tần Châu không dám đi bừa bãi, hẳn chỉ đứng yên tại chỗ chờ Lâm Dị tới.

Lúc này, hẳn nhìn thấy Chu Kỳ.

Sắc mặt Chu Kỳ hoảng loạn chạy ra từ một ngõ rẽ, trên tay cậu ta đang cầm bản thông cáo báo chí. Việc quay ngược thời gian cho phép bọn họ trở thành những người du hành thời gian, đi từ ‘hiện tại’ đến ‘quá khứ’, lấy diện mạo ở hiện tại để lại dấu vết trong ‘quá khứ’.

Lúc này, Chu Kỳ đã là một phần của ‘quá khứ’.

Tần Châu quan sát không chỉ thấy bộ dáng Chu Kỳ trông lôi thôi, mà cả người cậu ta còn run rẩy, sắc mặt tái nhợt, giống như vừa mới gặp quỷ vậy.

Trong ấn tượng của con người, ma quỷ thường đóng vai trò giết người. Thế giới Quy tắc 4-4 không có ma quỷ nhưng lại có tên sát nhân cuồng loạn ‘Thuấn Tức’.

Con quỷ mà Chu Kỳ gặp phải, rất có thể là ‘Thuấn Tức’.

Chỉ trong vòng một giây, Tần Châu chạy vụt qua thùng rác rồi nấp ra phía sau, đây là thứ duy nhất trên đường có thể giúp hẳn ẩn nấp.

Sau đó, hẳn chuyển sự chú ý sang Chu Kỳ.

Chu Kỳ bắt đầu cuống quýt chạy, vào lúc Tần Châu đang trốn sau thùng rác, trong nháy mắt đột nhiên có thêm một người nữa xuất hiện phía sau Chu Kỳ.

Người này mặc một chiếc áo choàng lớn màu đen với chiếc mũ trùm đầu, khuôn mặt hoàn toàn bị chiếc mũ che khuất, không thể nhìn thấy một chút

diện mạo gì.

Chu Kỳ phía trước càng hoảng sợ bao nhiêu, người này lại càng thông dong bấy nhiêu.

Tần Châu nhìn thấy hắn ta lấy ra một con dao, độ rộng của lưỡi dao trùng khớp với những nhát dao trên thi thể của Chu Kỳ.

Người cầm dao đột nhiên tăng tốc, tiếng bước chân chạy vội tựa như hoá thành một lời nguyên chết chóc, buộc Chu Kỳ vốn đang thờ hồn hển bị dồn ép phải chạy vào trong con hẻm nhỏ.

Nếu trực tiếp đi trên đại lộ, Chu Kỳ biết sớm muộn gì mình cũng sẽ bị đuổi kịp, cậu ta chỉ có thể hy vọng trong con hẻm này sẽ có thêm nhiều ngách nhỏ xen kẽ, để Chu Kỳ có cơ hội cắt đuôi người đằng sau.

Hình ảnh Chu Kỳ biến mất trong con hẻm tối tăm, Tần Châu chống tay xuống đất, cúi mình xuống thấp hơn để tránh bị người đang truy đuổi phát hiện.

Tần Châu không thể nhìn rõ được tình hình ở đó, hắn chỉ có thể lắng nghe tiếng động từ nơi ẩn nấp.

Tiếng bước chân truy đuổi dừng lại trước thùng rác, Tần Châu nhìn bóng người cách đó không xa, không khỏi điều chỉnh hô hấp chậm lại.

Một lúc sau, tiếng bước chân lại vang lên, nhưng bây giờ không còn chạy nữa mà là thông dong bước về phía trước, đi theo Chu Kỳ vào con hẻm tối tăm đến nỗi duỗi tay không thấy năm ngón.

Tần Châu muốn quan sát tình hình lại lần nữa, nhưng vừa chớp mắt thì thấy Lâm Dị đã dịch chuyển tới đây. Tiếng bước chân rượt đuổi còn chưa đi xa, nếu người kia quay đầu lại thì có thể lập tức nhìn thấy Lâm Dị, Tần Châu nắm lấy cánh tay Lâm Dị, kéo cậu xuống nấp sau thùng rác.

Đúng như dự đoán, người trong con hẻm quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Gió đêm phảng phất, ngoài hẻm yên tĩnh.

Chuyện gì sẽ xảy ra với Chu Kỳ? Với tư cách là những người ở 'thời gian hiện tại', Lâm Dị và Tần Châu biết rất rõ điều này. Cậu ta sẽ bị đuổi kịp rồi bị đâm mười bảy nhát dao.

Quả nhiên, tiếng hét thảm thiết của Chu Kỳ truyền ra từ trong con hẻm, rất ngắn, chỉ vang lên một âm tiết rồi đột ngột im bặt.

Lâm Dị đến muộn nên hỏi Tần Châu: "Đàn anh, Sầm Tiềm thì sao?"

Tần Châu nói: “Không thấy.”

Lâm Dị rũ mắt suy nghĩ, cậu và Tần Châu đều cho rằng Sầm Tiềm là bản thể của quái vật 4-4, cho nên thời gian hồi tưởng ở đây chính là chấp niệm của Sầm Tiềm, nếu Sầm Tiềm không xuất hiện thì suy đoán Sầm Tiềm là nhân vật chính của Thế giới Quy tắc 4-4 sẽ bị lung lay.

Tần Châu nói: “Đợi thêm đi.”

Kẻ truy đuổi vẫn chưa đi ra khỏi con hẻm cho nên hai người không thể đi sâu vào trong đó để kiểm tra tình hình cụ thể được.

Đợi một hồi, cuối cùng Lâm Dị cũng nhìn thấy một bóng người đi ra từ trong hẻm, người này cúi đầu, chiếc mũ rộng vành của áo choàng che khuất toàn bộ khuôn mặt khiến Lâm Dị không thể nhìn được.

Bóng người vội vã rời khỏi.

Lâm Dị vẫn chăm chú nhìn người kia đến tận cuối góc đường, cho tới khi bóng lưng hẳn hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Lâm Dị vẫn không thể xác định được người mặc áo choàng đó có phải ‘Thuấn Tức’ hay không.

Gã chủ biên từng chiếu cho bọn họ xem tấm ảnh của tên tù nhân ‘Thuấn Tức’, ‘Thuấn Tức’ cao 182cm, nhưng ‘Thuấn Tức’ ở đây lại không cao được như vậy, thậm chí còn thấp hơn rất nhiều.

Điều này khiến Lâm Dị muốn chạy theo xem thử, dù sao cũng có Tần Châu cũng ở bên cạnh, nếu chẳng may bị người mặc áo choàng phát hiện, cậu và Tần Châu hai chọi một cũng gọi là chiếm thế thượng phong.

Tần Châu nhìn ra suy nghĩ của Lâm Dị, vừa mới gật đầu thì trong con hẻm truyền ra tiếng mèo kêu.

Hai người khựng lại, sau đó đồng loạt cúi thấp người xuống, núp sau thùng rác.

Một con mèo hoang nhảy ra từ con hẻm, sau đó có vang lên tiếng lộc cộc của bánh xe lăn. Trong bóng tối, Lâm Dị có thể nhìn thấy Sầm Tiềm đang ngồi trên xe lăn.

Sầm Tiềm lúc này đã trưởng thành hơn một chút, Lâm Dị đoán hiện tại y khoảng 12 đến 14 tuổi.

Sầm Tiềm nhìn về hướng kẻ mặc áo choàng vừa rời đi, sau đó lấy điện thoại di động ra bấm ba số, nhưng không biết vì sao Sầm Tiềm lại bỏ điện thoại

xuống, y nhanh chóng di chuyển bánh xe lăn để đưa mình rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Lâm Dị và Tần Châu nhìn nhau, nếu bây giờ còn chậm trễ nữa thì sẽ không đuổi kịp Áo choàng, hoặc là đi vào con hẻm nhỏ xem tình hình tử vong của Chu Kỳ, hoặc là đi theo Sầm Tiềm để xem thử liệu có manh mối gì không.

“Chu Kỳ.” Tần Châu nói.

Sự xuất hiện của Sầm Tiềm ở đây về cơ bản có thể chứng tỏ y là nhân vật chính biến chất thành quái vật 4-4, nhưng hiện tại còn có một điều còn cấp bách hơn cả việc tìm kiếm tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4.

Bọn họ phải tìm ra quy tắc tử vong đang đe dọa đến tính mạng của tất cả người tham gia.

“Được.” Lâm Dị gật đầu.

Nhưng ngay khi hai người bước ra từ sau thùng rác, thứ ánh sáng trắng đưa họ đến đây lại xuất hiện không đúng lúc chút nào...

Lâm Dị bỗng nhiên mở mắt, Tần Châu nằm bên cạnh cũng vừa tỉnh dậy.

Dù cửa sổ phòng ngủ đã được dán kín bằng giấy báo nhưng ánh nắng ban mai vẫn có thể xuyên qua.

Vì hai người vào giấc muộn nên đã trễ mất một ít thời gian.

Vào lúc ‘thời gian hiện tại’ hừng đông, bọn họ sẽ bị cưỡng chế rời khỏi ‘thời gian quá khứ’.

“Ra ngoài nói chuyện đi.” Tần Châu xuống giường trước rồi mở cửa phòng, Lâm Dị cũng theo sát phía sau.

Nhậm Lê đã đứng sẵn bên ngoài, lúc Tần Châu mở cửa thì ánh mắt nhìn về phía hai người. Tuy Nhậm Lê rất tò mò về trải nghiệm tối qua của bọn họ, nhưng ở đây vẫn còn Sầm Tiềm nên anh cũng không tiện mở miệng hỏi thăm.

Rửa mặt đơn giản xong, ba người rời đi.

Sau khi ra khỏi nhà của Sầm Tiềm, lúc này Tần Châu mới kể lại cho Nhậm Lê nghe khoảng thời gian hồi tưởng mà hai người đã trải qua đêm qua.

Giống với Tần Châu và Lâm Dị, Nhậm Lê cũng có nghi hoặc: “Tại sao y lại xuất hiện ở đó?”

Là nhân vật chính của Thế giới Quy tắc 4-4, việc quay ngược thời gian hẳn có

liên quan đến Sầm Tiềm. Sở dĩ Nhậm Lê hỏi như vậy là bởi, bản thân Sầm Tiềm xuất hiện không có vấn đề, vấn đề là tại sao Sầm Tiềm xuất hiện trong con hẻm vào đúng thời điểm xảy ra án mạng chứ.

—

Từ giờ đến cuối tuần không có chương mới do tui phải chạy dl cho viện D =))

Chương 85: Quái vật 4-4

Bọn họ luôn theo sau một bước so với người đã chết, quá chậm.-

Chương 85: Quái vật 4-4

Còn hơn nửa tiếng nữa mới đến giờ làm việc, ba người đang đứng nói chuyện bên bồn hoa ở dưới tầng một toà soạn báo.

Lâm Dị nhắc lại chi tiết những gì cậu đã nhìn thấy trong thời gian hồi tưởng cho Nhậm Lê: “Mèo hoang, Sầm Tiềm bấm ba số trên điện thoại.”

Trong đoạn thời gian hồi tưởng vào đêm đầu tiên, Lâm Dị gặp Sầm Tiềm còn nhỏ vì xả thân cứu mèo mà mất một bên chân, có thể thấy Sầm Tiềm rất yêu quý mèo, ở nhà y bây giờ cũng có một bé, mặc dù y không thể chăm sóc tốt cho bé cam nhỏ ấy.

Nhậm Lê trầm ngâm suy nghĩ một chút: “Y xuất hiện là vì ở đó có mèo ư.”

Lâm Dị ‘ừm’ một tiếng, sau đó suy đoán: “Gần chỗ đó có thùng rác. Ở thành thị, mèo hoang vô chủ thường sẽ lục lọi thùng rác để kiếm ăn. Chắc hẳn Sầm Tiềm cũng biết có nhiều mèo hoang hay lui tới đấy cho nên mới xuất hiện ở đó.”

Nhậm Lê hỏi: “Nhưng tại sao lại là buổi tối?”

Lâm Dị đáp: “Ban ngày nhiều người. Mèo có tính cảnh giác cao, vì thế chúng sẽ không lộ diện đâu.”

Lý do vì sao Sầm Tiềm lại xuất hiện, giải thích kiểu này thực ra cũng khá miễn cưỡng.

Nhậm Lê nhận ra điểm này, hỏi: “Ba số nào?”

“Em không nhìn được y bấm số cụ thể.” Lâm Dị nói: “Dãy số điện thoại có ba số thực ra cũng không nhiều lắm, bao gồm 120, 110, 119, 114 và 122. Cái này thì chẳng cần nói nữa rồi, 114 là gọi tổng đài, 122 là tai nạn giao thông. Sầm Tiềm không thể nào lại đi gọi 119, 114 và 122 vào lúc đó được. Vậy thì còn lại 110 và 120, nhưng cuối cùng Sầm Tiềm lại không bấm gọi.”

“Trong lúc bấm số chắc hẳn y đã nghĩ tới chuyện gì đó nên mới từ bỏ việc

này. Điều đó chứng tỏ nếu y mà gọi thì bản thân y cũng sẽ bị ảnh hưởng.”
Lâm Dị hoá thân thành Sầm Tiềm, nói: “Vậy chỉ có thể là 110. ”

Nhậm Lê: “Y muốn báo cảnh sát ư?”

Lâm Dị: “Ừm.”

Nhậm Lê trầm tư suy nghĩ một hồi, cuối cùng thở ra một câu dài ngoẵng: “Y xuất hiện ở con hẻm này là vì muốn cho mèo ăn hoặc vì một lý do nào khác kiểu vậy. Nhưng sau đó y lại tận mắt chứng kiến một vụ án mạng, lúc hung thủ rời đi, y lập tức nghĩ đến việc báo cảnh sát. Nguyên nhân khiến y từ bỏ là... vì sợ rước hoạ vào thân.”

Tần Châu nói: “Y đã rước hoạ vào thân rồi.”

Đoạn quá khứ này trở thành thời gian hồi tưởng để cho những người tham gia tận mắt nhìn thấy, chứng tỏ đoạn quá khứ ấy là chấp niệm Sầm Tiềm khó có thể buông bỏ.

Đến mức khó có thể buông bỏ như vậy...

Tần Châu nói tiếp: “Thậm chí lúc ở trong hẻm, Sầm Tiềm đã nhìn thấy khuôn mặt của ‘Thuấn Tức’, mà ‘Thuấn Tức’ cũng đã nhận ra sự hiện diện của Sầm Tiềm. Đó là lý do vì sao dựa vào những vụ án trước kia của ‘Thuấn Tức’, chúng ta lại vẽ được vòng tròn Manhattan khoá tại một điểm là nhà của Sầm Tiềm. ‘Thuấn Tức’ vẫn luôn muốn tìm đến Sầm Tiềm để giết người diệt khẩu.”

Điều này cũng có thể giải thích vì sao cửa sổ trong nhà Sầm Tiềm lại được dán giấy báo, y không muốn bị một tên sát nhân theo dõi mình.

Tần Châu nhìn sang Lâm Dị: “Cho nên có hai suy đoán về quy tắc tử vong.”

Thực ra hẳn chẳng cần phải nói tiếp, hẳn nghĩ Lâm Dị sẽ đoán được thôi, nếu cho Nhậm Lê thêm hai phút suy nghĩ, Nhậm Lê cũng có thể nhận ra.

Suy đoán đầu tiên về quy tắc tử vong: Không cứu được Sầm Tiềm.

Trong đoạn thời gian hồi tưởng ở đêm đầu tiên, Lâm Dị đã cứu Sầm Tiềm. Mà đoạn thời gian hồi tưởng vào tối qua, Chu Kỳ chẳng những không cứu được Sầm Tiềm mà còn làm cho ‘Thuấn Tức’ nhắm vào Sầm Tiềm.

Nói cách khác, người tham gia khiến Sầm Tiềm gặp nguy hiểm.

Đây là quy tắc tử vong thuộc về Sầm Tiềm.

Quy tắc tử vong thứ hai có thể xảy ra là: Bị ‘Thuấn Tức’ thấy mặt.

Trong đoạn thời gian hồi tưởng vào tối hôm qua, cả Tần Châu và Lâm Dị đều nhìn thấy ‘Thuấn Tức’ xuất hiện, nhưng ‘Thuấn Tức’ lại không phát hiện ra bọn họ, chỉ có Chu Kỳ là bị nhìn thấy.

Tựa như gã quản lý chung cư, tuy không phải là nhân vật chính trong Thế giới Quy tắc, nhưng gã có quy tắc tử vong của riêng mình.

Đây là quy tắc tử vong thuộc về ‘Thuấn Tức’.

Mặc dù không thể xác định Chu Kỳ chết do vi phạm quy tắc tử vong nào, nhưng hướng đi của họ đã trở nên rõ ràng hơn rồi.

Đó là tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với Sầm Tiềm sau khi y bị ‘Thuấn Tức’ nhắm vào, nội dung về cuộc chạm trán đó hẳn sẽ là tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4.

Cách làm cũng khá đơn giản, là thứ mà Tần Châu am hiểu nhất.

Lâm Dị gật đầu đồng ý.

Tuyến chính chắc chắn không thể dễ dàng bị vạch trần như vậy, thứ bọn họ muốn làm rõ là cơ chế kích hoạt thời gian hồi tưởng.

Thời gian hồi tưởng có thể được coi là chấp niệm của Sầm Tiềm, mà sự tồn tại của ‘mèo’ đã làm gợi lên ký ức của Sầm Tiềm, cho nên bọn họ muốn tìm thêm những thứ tương tự như sự tồn tại của ‘mèo’ hay ‘thông cáo báo chí’, sau đó tiến vào thời gian hồi tưởng, tìm được toàn bộ tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4.

Tạm thời như vậy trước đã, bây giờ đã là 9 giờ, bọn họ cần phải đi làm.

Lúc bọn họ vừa đến phòng họp, gã chủ biên đã ngồi yên trí ở trong đó, ánh mắt nhìn ba người như giáo viên chủ nhiệm nhìn học sinh đi học muộn.

Không biết có phải do bị Tần Châu và Nhậm Lê ảnh hưởng hay không mà Lâm Dị cũng sắp trở thành một đứa nổi loạn đến nơi rồi, mặt không đỏ, tim không đập bước vào phòng họp, kéo ghế ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Lâm Dị đưa mắt quan sát, nhận ra thiếu mất một người.

Là Tưởng Vọng – người bị gã chủ biên nhắc tên trong cuộc họp ngày hôm qua.

Sắc mặt của năm người tham gia còn lại tái nhợt, Phong Uyển nhìn chăm chăm vào Tần Châu, dáng vẻ ngập ngừng, dường như cô muốn nói cho Tần Châu chuyện gì, nhưng vì gã chủ biên NPC vẫn còn ở đây nên đành phải nín

xuống.

Sau khi Tần Châu và Nhậm Lê ngồi vào chỗ, Tần Châu lấy tờ thông cáo báo chí ra.

Nếu gã chủ biên mà muốn gây khó dễ, hẳn sẽ dùng bản thông cáo báo chí do Chu Kỳ bịa ra để nộp bài tập.

Nhưng gã chủ biên lại không làm vậy, thậm chí còn chẳng thèm nói giọng quái gở như mọi khi, ngữ điệu bay nhanh như gió: “‘Thuấn Tức’ vượt ngục rồi.”

Những người trong phòng họp đều sửng sốt.

Thậm chí vẻ mặt của ba người nhóm Lâm Dị còn hãi hùng hơn cả năm người tham gia còn lại, bọn họ vừa mới suy đoán ‘Thuấn Tức’ đang nhắm vào Sầm Tiềm xong, vậy mà bây giờ ‘Thuấn Tức’ vượt ngục rồi.

“Đây là tin tức độc quyền. Mặc dù là nặc danh nhưng tôi chắc chắn cậu ta chính là người đã gửi ảnh chụp của ‘Thuấn Tức’.” Gã chủ biên nói: “Bây giờ tôi muốn các cậu dựa vào địa chỉ IP lập tức tìm ra người này và lấy được ảnh chụp của Thuấn Tức cho tôi.”

Địa chỉ IP mà gã chủ biên cung cấp cho họ rất cụ thể, không chỉ có thành phố, mà còn chi tiết tới từng tên đường.

Đoạn đường đang thi công...

Nơi này gần nhà Sầm Tiềm.

Cả ba đều trầm mặc không lên tiếng, sau khi gã chủ biên giải thích xong nhiệm vụ thì vội vàng rời đi luôn, Tần Châu trầm giọng hỏi Phong Uyển: “Tưởng Vọng xảy ra chuyện gì?”

Đây chính là điều mà Phong Uyển tính nói: “Hôm qua, em với Tưởng Vọng đến đồn cảnh sát. Bọn em định giả vờ đến báo án để có thể trà trộn vào trong, không thì bọn em chẳng có cách nào để đột nhập vào được. Lúc vào được đồn cảnh sát, em tình cờ nghe được một số tin tức: cục cảnh sát lo sợ ‘Thuấn Tức’ sẽ trốn thoát nên đã gửi ‘Thuấn Tức’ đến một trại giam nghiêm ngặt hơn.”

“Bởi vậy, bọn em lập tức hội họp với mọi người để đi đến trại giam, nhưng nhóm được phân công ban đầu đến trại giam thì lại nghe được thông tin rằng, do khoảng cách từ đồn cảnh sát đến trại giam cách một đoạn khá xa, có lẽ bọn họ sợ rằng ‘Thuấn Tức’ sẽ trốn thoát trên đường chuyển giao nên ‘Thuấn Tức’ vẫn còn bị giam ở đồn cảnh sát.”

“Bọn em định quay lại đồn cảnh sát nhưng thoát cái thì trời lại tối rồi nên cũng chẳng dám đến đó nữa. Bọn em đành phải quay về công ty, định lúc trời sáng, tranh thủ chưa đi làm thì tới đồn cảnh sát.” Phong Uyển nói: “Lúc bọn em trở lại công ty thì cửa lại bị khoá mất. Bọn em yêu cầu bảo vệ trực đêm mở cửa nhưng bảo vệ không đồng ý, nói là trừ khi có sự đồng ý của chủ biên, không thì sẽ không cho bọn em vào.”

Một cô gái khác tiếp lời: “Trời đã tối, bọn em không dám ở bên ngoài nên đành nhờ bảo vệ liên lạc với chủ biên.”

Lâm Dị tò mò hỏi: “Vậy liên lạc được không?”

Phong Uyển và cô gái kia đồng thời gật đầu, Phong Uyển nói: “Liên lạc thì liên lạc được, nhưng gã chủ biên lại từ chối. Dù bọn em nói dối là có được thông tin của ‘Thuấn Tức’ nên muốn tặng ca thì gã cũng không đồng ý để bảo vệ cho bọn em vào. Với cả nghe gã nói chuyện qua điện thoại có vẻ rất kích động, bảo gì mà... bảo là trong số chúng ta có gián điệp kinh tế, chính người đó đã xoá tất ảnh của ‘Thuấn Tức’, gã sẽ không mắc sai lầm lần hai nữa đâu.”

Tay Tần Châu vẫn không ngừng xoay cây bút.

Lâm Dị đợi Phong Uyển nói tiếp, Phong Uyển tiếp tục: “Bọn em thực sự chẳng biết đi đâu được nữa. Đúng lúc đó, chẳng biết Tưởng Vọng lấy được một cái kẹp tóc dây thép từ đâu ra, bảo bọn em giúp cậu ta đánh lạc hướng, để cậu ta dùng kẹp tóc mở ổ khoá thử.”

Trong đầu Lâm Dị bỗng nảy lên manh mối, chiếc kẹp tóc đó chắc hẳn là đồ vật đặc thù dùng để kích hoạt thời gian hồi tưởng.

“Kẹp tóc ở đâu ra?” Tần Châu cau mày, hẳn từng nhắc nhở những người này đừng đụng vào bất cứ thứ gì ở đây.

Cô gái vừa nói yếu ớt giơ tay lên: “Là... là của em.”

Tần Châu nhìn cô.

Vì kẹp tóc là của người tham gia nên Tưởng Vọng mới chẳng hề nao núng dùng nó để mở ổ khoá.

“Sau khi vào được bên trong, bọn em đi nghỉ ngơi, chờ bình minh đến rồi tới đồn cảnh sát.” Phong Uyển cúi đầu: “Ai mà ngờ được lúc trời sáng Tưởng Vọng đã chết rồi.”

Nhậm Lê hỏi: “Thi thể thì sao?”

Phong Uyển trả lời: “Bị bảo vệ đưa đi rồi.”

Nhậm Lê đứng dậy ra ngoài phòng họp, anh muốn đi tìm thi thể của Tưởng Vọng. Lâm Dị cũng đứng dậy, định đi theo Nhậm Lê, thi thể của Tưởng Vọng rất quan trọng, một là có thể giúp bọn họ xác định quy tắc tử vong, hai là bọn họ cần lấy được chiếc kẹp tóc để kích hoạt thời gian hồi tưởng.

Cuộc họp đã làm chậm trễ thời gian, nếu thi thể bị xử lý xong xuôi rồi thì tình hình sẽ trở nên rất tệ.

“Muốn sống thì đợi ở đây, đừng đụng chạm lung tung vào thứ gì, đặc biệt lúc ngủ thì đừng cầm vật gì trên tay.” Tần Châu nói xong, mới theo chân hai người.

Năm người trong phòng họp chỉ có thể nhìn Tần Châu rời đi, quay mặt nhìn nhau.

Lúc Tần Châu đuổi kịp Lâm Dị, Nhậm Lê đã tìm thấy thi thể của Tưởng Vọng trong thùng rác ở dưới lầu, cũng lấy được chiếc kẹp tóc trong tay cậu ta.

Thi thể bị một con dao sắc nhọn đâm xuyên qua cổ họng, độ rộng của lưỡi dao giống với con dao của ‘Thuấn Tức’, hẳn là Tưởng Vọng đã gặp phải ‘Thuấn Tức’ trong khoảng thời gian hồi tưởng.

“Chủ tịch.”

Nhậm Lê đưa kẹp tóc cho Tần Châu: “Tối nay em có thể đi.”

Nếu không có gì ngoài ý muốn, tối nay bọn họ sẽ vào khoảng thời gian hồi tưởng này để tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tần Châu cau mày, nhìn chăm chăm vào chiếc kẹp tóc trong tay.

Lâm Dị không nói gì, yên lặng chờ đợi sự sắp xếp của Tần Châu.

Một lúc sau, Tần Châu ngẩng đầu lên: “Quá chậm.”

Bọn họ luôn theo sau một bước so với người đã chết, quá chậm.

Hơn nữa, vật phẩm kích hoạt thời gian hồi tưởng rất khó để đề phòng, mỗi ngày chỉ xác định được một vật phẩm kích hoạt, đạt được một nội dung của thời gian hồi tưởng, tốc độ bằng với tốc độ người chết, như vậy là quá chậm.

Không ai biết ‘Thuấn Tức’ vượt ngục có ẩn ý gì, chậm chạp chính là chờ chết.

Nhậm Lê nói: “Chủ tịch có ý gì?”

Tần Châu nói: “Tìm thêm hai vật phẩm kích hoạt nữa, tối nay mỗi người phụ trách một cái.”

Chương 86: Quái vật 4-4 Cậu có quan hệ gì với Lâm Dị?-

Chương 86: Quái vật 4-4

Trước mắt thì cơ chế kích hoạt không nhiều lắm, nếu tối nay bọn họ muốn tiến vào thời gian hồi tưởng, cũng chẳng phải nói tìm là có thể tìm được ngay.

Chìa khóa mấu chốt là Sầm Tiềm.

Đó là lý do vì sao Tần Châu yêu cầu những người khác ở lại toà soạn báo.

Ba người đi đến nhà Sầm Tiềm, theo lý mà nói, nếu thường xuyên đến nhà người khác như vậy thì nên mang theo gì đó mới đúng, cơ mà bọn họ lại không có tiền.

Thử thì cũng đã thử rồi, nhưng những giao dịch thông thường ở Thế giới Quy tắc 4-4 sẽ chẳng vì họ mà phải miễn phí.

Cho nên.

Lâm Dị ngượng ngùng nói với Sầm Tiềm: “Bọn tôi mang theo tấm lòng này đến gặp anh nè.”

Sầm Tiềm: “...”

Lúc bọn họ đến là vào tầm giữa trưa, Sầm Tiềm hỏi: “Đã ăn gì chưa?”

Đây đã là ngày thứ ba, tuy bọn họ chưa ăn gì hết nhưng cũng không cảm thấy đói bụng, có thể thấy thời gian trong Thế giới Quy tắc 4-4 trôi nhanh hơn thời gian ở hiện thực rất nhiều.

Đã đến tay không, lại còn muốn ăn cơm nữa, Lâm Dị ngượng càng thêm ngượng, nhưng Sầm Tiềm lại không cho cậu cơ hội cự tuyệt, trực tiếp đưa ra quyết định: “Vừa hay tôi gọi đồ ăn trưa hơi nhiều.”

Lâm Dị: “À, vâng.”

Bàn ăn là thời cơ thích hợp để nói chuyện nhất, lúc bọn họ cùng nhau dùng bữa, Nhậm Lê nói: “Anh ở một mình à.”

Bởi vì ngữ điệu lạnh như băng, cho nên lời nói của Nhậm Lê không như đang dò hỏi mà giống trần thuật lại một sự thật thì đúng hơn.

Sầm Tiềm: “Ừm.”

Lâm Dị cảm thấy khi nào Nhậm Lê muốn mở mồm thì nên hỏi trước một tiếng, chủ yếu là vì Nhậm Lê nói chuyện thẳng thừng quá, dễ dàng khơi dậy tâm lý phản nghịch trong Sầm Tiềm, Lâm Dị hỏi: “Bác gái, bác trai thì sao...”

“Bọn họ chết rồi.” Sầm Tiềm cúi đầu, tiếp tục ăn cơm trong bát.

Thông tin này thực ra cũng không làm bọn họ bất ngờ lắm, chân Sầm Tiềm đã như vậy rồi, nếu cha mẹ y vẫn còn, bình thường mà nói thì trong hoàn cảnh đó sẽ chẳng ai lại để mặc kệ y sống một mình cả. Thế nhưng mấy ngày qua, bọn họ chưa từng gặp cha mẹ của Sầm Tiềm.

Tần Châu nhìn Lâm Dị, Lâm Dị bắt sóng được.

Hôm đầu tiên đến nhà Sầm Tiềm, Tần Châu và Nhậm Lê đã đi xung quanh nhà y xem xét, có nhìn thấy tấm ảnh y chụp chung với mẹ được đặt trên tủ TV.

Có điều lúc Sầm Tiềm bật TV, y đã cất tấm ảnh vào ngăn kéo, xem ra đó là vật có thể khiến lòng Sầm Tiềm dậy sóng, hẳn là có khả năng kích hoạt thời gian hồi tưởng.

Ba người họ dự định tối nay mỗi người phụ trách một vật, bây giờ trong tay đã có chiếc kẹp tóc khiến Tưởng Vọng tử vong, tấm ảnh chụp vẫn chưa trộm được, vậy thì chỉ còn thiếu một thứ nữa thôi.

Sau đó, cuộc trò chuyện sượng trân tiếp tục diễn ra.

Lâm Dị không giỏi an ủi người khác sau khi đã lắng nghe về câu chuyện bất hạnh của họ cho lắm, nhưng trong ba người, chỉ lời an ủi của Lâm Dị là có trọng lượng, có lẽ Sầm Tiềm sẽ không đoái hoài gì đến lời an ủi của Tần Châu hay Nhậm Lê gì đâu.

Trong đầu Lâm Dị đang soạn thảo dàn ý, tính nói gì đó để khích lệ Sầm Tiềm thì Tần Châu đã mở miệng trước: “Xin lỗi, bọn tôi không biết. Xin anh hãy nén bi thương, cuộc đời vẫn còn dài.”

Sầm Tiềm nhàn nhạt ‘ừm’ một tiếng, đúng là y chẳng để bụng gì đến lời an ủi của Tần Châu cả.

Lâm Dị nhìn Tần Châu một cái, sau đó đưa mắt sang phía Sầm Tiềm lúc này đã ngẩng đầu lên, cậu phụ họa theo Tần Châu, cũng nói: “Xin nén bi thương.”

Sầm Tiềm nhếch khóe miệng: “Cảm ơn.”

Ăn trưa xong, Sầm Tiềm định đi ngủ, để ba người tự do làm việc của mình.

Nhậm Lê hỏi Tần Châu: “Chủ tịch có kế hoạch khác à?”

Những lời Tần Châu an ủi Sầm Tiềm là để ám chỉ Lâm Dị không cần nói chuyện xã giao nữa, muốn kết thúc chủ đề này.

Nhậm Lê hiểu ý, Lâm Dị cũng vậy, cho nên cậu mới phụ họa theo câu nói của Tần Châu ‘xin nén bi thương’.

Lúc này, ánh mắt Lâm Dị dán chặt vào Tần Châu, chờ đợi Tần Châu nói cho cậu biết kế hoạch tiếp theo của mình.

Tần Châu không biết từ đâu lấy ra một hộp diêm.

Lâm Dị lập tức phản ứng lại.

Trong nhà của Sầm Tiềm có dấu vết bị thiêu cháy, chẳng qua là bị giấy dán tường che lấp mất.

Tần Châu tiết lộ nguồn gốc của hộp diêm trong tay, nó ở trong cái rổ dùng để đựng mấy thứ đồ lặt vặt được đặt trên bàn trà, cũng bởi trong đó còn đựng những thứ khác như điều khiển từ xa hay bấm móng tay nên Lâm Dị với Nhậm Lê không để ý tới hộp diêm này.

Nhưng vẫn chưa thể chắc chắn rằng hộp diêm có liên quan gì đến vách tường bị thiêu cháy, hay có thể gợi lại ký ức của Sầm Tiềm hay không, Tần Châu đưa hộp diêm cho Nhậm Lê: “Tối nay thử xem.”

Nhậm Lê: “Được.”

Lâm Dị phát hiện Tần Châu không có ý định đưa chiếc kẹp tóc cho mình, cho nên nhiệm vụ tối nay được phân chia như sau, Tần Châu phụ trách kẹp tóc tiến vào thời gian hồi tưởng, Nhậm Lê thì là hộp diêm, còn thời gian hồi tưởng mà cậu phụ trách là tấm ảnh chụp.

Hiện tại tấm ảnh chụp đang được cất trong ngăn kéo tủ TV, bây giờ không phải lúc thích hợp để lấy nó, Lâm Dị chỉ xác định được tấm ảnh chụp vẫn còn ở trong ngăn kéo, rồi chờ đến khi trời tối.

Bữa tối trôi qua chưa được bao lâu thì sắc trời dần phủ đen.

Sau khi Sầm Tiềm trở về phòng ngủ, Lâm Dị cẩn thận lấy tấm ảnh chụp trong ngăn tủ TV ra.

“Nhóc thiên tài.”

Lúc Lâm Dị định trở về phòng, Tần Châu bỗng gọi cậu.

“Đàn anh?”

“Cẩn thận một chút.”

Địa chỉ IP trong bài gửi ẩn danh là gần chỗ nhà Sầm Tiềm, cũng giống với việc mục tiêu của vòng tròn ngấm vào nhà Sầm Tiềm, đến cả gã chủ biên còn có thể tìm ra nơi này, nói gì đến Thuấn Tức đang nhắm vào Sầm Tiềm đã vượt ngục.

Cho nên, tất cả mọi người ở trong nhà Sầm Tiềm đều gặp nguy hiểm.

“Vâng.” Lâm Dị gật đầu.

Vừa bước vào cửa, Lâm Dị bỗng nghĩ đến gì đó bèn lùi lại, quay đầu nhìn về phía Tần Châu: “Đàn anh.”

Tần Châu nhìn cậu: “Ừm?”

Lâm Dị nói: “Anh cũng vậy.”

Nếu nói trong nhà Sầm Tiềm có nguy hiểm thì người rủi ro nhất chính là Tần Châu, bởi vì Tần Châu ngủ ở ghế sofa, là nơi gần cửa ra vào nhất.

Tần Châu nhướn mày: “Yên tâm.”

Lâm Dị ôm tấm ảnh chụp đi ngủ.

Sắc trời mờ mịt, điểm vài ngôi sao thưa thớt, thỉnh thoảng có vài cơn gió thổi qua khiến những tán cây khẽ đung đưa.

Hừng đông.

Tần Châu bị tiếng Sầm Tiềm lăn bánh xe đánh thức, thấy Sầm Tiềm định gọi Lâm Dị dậy ăn sáng, hắn bèn ngồi dậy nói: “Để tôi.”

Bàn tay đang định gõ cửa của Sầm Tiềm khựng lại một lúc, cuối cùng thu lại, y cúi đầu, mái tóc bù xù che đi biểu cảm trên gương mặt, giọng nói tựa như cũng bị che giấu dưới bóng những sợi tóc, y trầm giọng hỏi: “Cậu có quan hệ gì với Lâm Dị?”

Câu hỏi của Sầm Tiềm khiến Tần Châu nhướn mày, tuy muốn trả lời gì đó nhưng vì không để Lâm Dị gặp phiền phức, Tần Châu tiết chế nói: “Quan hệ không tệ.”

Sầm Tiềm liếc hắn vài cái, một lúc sau mới nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, sau

đó xoay bánh xe lăn rời đi, nhường cơ hội cho Tần Châu đánh thức Lâm Dị ăn sáng.

Tần Châu đứng dậy, đồng hồ trên tường chỉ 8 giờ 30 phút sáng. Trải qua hai lần thời gian hồi tưởng, hắn đã phát hiện ra một số quy luật.

Sau khi tiến vào thời gian hồi tưởng, nếu bị ai đó gián đoạn thì sẽ rời khỏi ‘thời gian hồi tưởng’, nhưng Tần Châu vẫn không rõ, nếu không bị gián đoạn thì người tiến vào ‘thời gian hồi tưởng’ khi nào sẽ tỉnh dậy.

Tần Châu tiến lên gõ cửa phòng Lâm Dị, giống như trong Thế giới Quy tắc 7-7, hắn gõ cửa phòng 304 mỗi sáng để đảm bảo Lâm Dị vẫn an toàn.

Lúc này, sau khi hắn gõ cửa hai lần, trong phòng cũng có động tĩnh.

“Đàn anh.”

Lâm Dị cũng không hỏi là ai gõ cửa, dường như cậu đã quen với việc Tần Châu gõ cửa phòng vào mỗi buổi sáng.

Lâm Dị không gặp nguy hiểm, Tần Châu thở phào nhẹ nhõm sau đó mới qua gọi Nhậm Lê.

Vẫn ổn, Nhậm Lê còn sống.

Cũng bởi hôm nay dậy muộn nên Sầm Tiềm đã chuẩn bị bữa sáng cho ba người, ăn sáng xong ba người vội vàng đến tòa soạn báo.

Trên đường đi, Tần Châu nói: “Chỗ tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Lâm Dị và Nhậm Lê lập tức quay sang nhìn Tần Châu.

Tần Châu tiếp tục: “Đêm qua...”

Sau khi chìm vào giấc ngủ, Tần Châu đã dùng chiếc kẹp tóc để kích hoạt thành công thời gian hồi tưởng. Hắn dịch chuyển từ ghế sofa ở nhà Sầm Tiềm đến tòa soạn báo, trước khi tiến vào tòa nhà, Tần Châu đứng ở đại sảnh kiểm tra thời gian.

10 giờ tối, ngày 19/9/20XX.

Nhìn thời gian, Tần Châu không khỏi nhíu mày.

Ngày mà người tham gia tiến vào Thế giới Quy tắc 4-4 là ngày 21 tháng 9 cùng năm. Nói cách khác, ‘thời gian hồi tưởng’ của hắn là hai ngày trước.

Sau đó Tần Châu nghe thấy thang máy vang lên ‘ding’ một tiếng, nghĩa là

thang máy đã đến một tầng nào đó và mở cửa.

10 giờ tối rồi, vẫn còn người dùng thang máy của toà nhà.

Tần Châu đang định đi theo xem thử, vừa bước được mấy bước, hần đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng động, hần không suy nghĩ nhiều, cúi người trốn sau một cây cột trong đại sảnh.

Cả cơ thể áp sát vào cột, Tần Châu để ý có một cái bóng xuất hiện trên mặt sàn, không biết chủ nhân của cái bóng này có nhìn thấy hần hay không.

Cái bóng di chuyển từ xa rồi tiến lại gần, nhưng khi đến sát cây cột thì nó không dừng lại mà đi thẳng về khu vực thang máy.

Tần Châu hơi nghiêng người, ngược mắt nhìn về phía thang máy.

Hần nhìn thấy ‘Áo choàng’, hoặc nói cách khác là ‘Thuấn Tức’, nhưng chiều cao của ‘Thuấn Tức’ bây giờ lại khác so với ‘Thuấn Tức’ mà hần nhìn thấy trong con hẻm. ‘Thuấn Tức’ ở đây cao hơn một mét tám.

Hần đang đứng trước cửa thang máy, bởi mũ áo choàng đã che khuất hết toàn bộ khuôn mặt nên Tần Châu không thể xác định được tầm nhìn của người kia, hần chỉ thấy ‘Áo choàng’ đang đứng đối diện với màn hình thang máy.

‘Thuấn Tức’ đang quan sát số tầng mà thang máy đã di chuyển đến.

Một lúc sau, một thang máy khác cũng đến tầng một, một tiếng ‘ding’ vang lên giòn tan, ngay sau đó ‘Thuấn Tức’ đi vào trong buồng thang máy.

Đợi đến khi cửa thang máy đóng lại, Tần Châu mới tiến về phía trước.

Thông qua màn hình thang máy, ‘Thuấn Tức’ đã đi lên tầng chín.

Là tầng mà nhóm người tham gia dùng để mở hộp.

Tầng chín.

Tưởng Vọng bước ra khỏi thang máy, bởi cậu ta vẫn chưa biết chuyện gì sắp xảy ra nên cũng không chú ý trên màn hình thang máy có người đang theo sát sau mình, người này sắp lên đến tầng chín.

Cậu ta chỉ có thể siết chặt chiếc kẹp tóc trong tay một cách lo lắng.

Kỳ lạ thật, rõ ràng cậu ta đã dùng kẹp tóc để mở cửa, mọi người trong phòng họp đều đã ngủ say, nhưng tại sao cậu ta đang trong phòng họp lại đột ngột di chuyển ra bên ngoài chứ?

“Phong... Phong Uyên?”

Tưởng Vọng cẩn thận lên tiếng, nhưng tầng chín lại chìm trong khoảng lặng, không một ai đáp lại lời cậu ta.

Tưởng Vọng cẩn trọng đi đến bên công tắc đèn rồi bật lên, tầm nhìn bắt đầu xuất hiện ánh sáng, lúc này cậu ta mới chậm rãi di chuyển về phía phòng họp.

Cậu ta gõ cửa phòng họp: “Phong Uyên?”

Không có ai trả lời, cửa phòng họp đã bị khóa trái từ bên ngoài.

Tưởng Vọng cảm giác như kiểu bản thân đang gặp quỷ vậy, kỳ lạ quá đấy, mọi người đâu hết rồi?

Cậu ta đứng trước cửa phòng họp một lúc mà không biết rằng cùng lúc đó, thang máy đã lên đến tầng chín, có người bước ra từ thang máy, ánh mắt không chút kiêng nể đảo qua đảo lại xung quanh.

Đứng một lúc, Tưởng Vọng quyết định không đi tìm người khác nữa, quái lạ thật, nếu giờ cậu ta mà chạy lung tung thì chẳng khác gì đi tìm đường chết.

Cậu ta dùng chiếc kẹp tóc trong tay để mở khóa phòng họp rồi bước vào.

Bên trong phòng không một bóng người, nhưng lại có một chiếc máy tính.

Tưởng Vọng nhận ra đây là máy tính của gã chủ biên.

Tưởng Vọng chẳng thèm để ý đến chiếc máy tính mà kéo ghế ra ngồi xuống, chuẩn bị đánh một giấc. Mấy buổi đêm trước, cậu ta đều như vậy, chỉ cần ngủ thì sẽ không có chuyện gì hết.

Nhưng đêm nay lại cực kỳ quái lạ, Tưởng Vọng không có cách nào ngủ được.

Cậu ta đã thử nhiều biện pháp khác nhau, bao gồm đếm cừu, đếm sỏi cỏ, tự hát ru cho chính mình, nhưng lại không có hiệu quả gì hết.

Sau đó, ánh mắt cậu ta dừng lại trên chiếc máy tính của gã chủ biên.

Tưởng Vọng nhớ lại buổi sáng gã chủ biên đã hung dữ nói với bản thân rằng ‘Đặc biệt là cậu’, như thế nếu không phỏng vấn được ‘Thuấn Tức’ thì gã sẽ ăn tươi nuốt sống cậu ta vậy.

Cả người cậu ta co rúm lại, đợi đến khi nỗi sợ hãi trong lòng lắng xuống, Tưởng Vọng di chuyển chiếc máy tính đến trước mặt mình.

Cậu ta khá thành thạo máy tính, cậu ta không thể phỏng vấn được ‘Thuấn

Tức', nhưng có thể nghĩ cách khôi phục tấm ảnh 'Thuần Tức' đã bị xóa. So với việc phỏng vấn 'Thuần Tức', tấm ảnh chụp hẳn rõ ràng còn ăn điểm hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, Tưởng Vọng mở máy tính lên, tin vui đến nhanh hơn cậu ta tưởng tượng, địa chỉ email dùng để đăng nhập trong máy tính đã lưu sẵn mật khẩu tài khoản, sau khi cậu ta mở hòm thư, tài khoản sẽ tự động đăng nhập.

Tưởng Vọng thậm chí còn chưa vào mục 'Thùng rác' hay 'Đã xóa' để tìm tin nhắn đã gửi kia mà nó đã ở sẵn trong thư mục 'Đã đọc'.

Tin nhắn chưa bị xóa, vẫn êm đẹp nằm ở đây.

Với tiêu đề to chà bá – tấm ảnh 'Thuần Tức'.

Người gửi ẩn danh.

Tưởng Vọng không khỏi mừng rỡ nhấp mở email, trong email hầu như không có nội dung gì, toàn là ảnh chụp, thậm chí không chỉ dừng lại ở một tấm.

Người trong ảnh đều mặc áo choàng, được chụp từ các góc độ khác nhau, trong hàng chục tấm ảnh, chỉ có một tấm ảnh chụp từ phía trước, có thể mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt ấy dưới mũ trùm đầu.

Cậu ta nhanh chóng phóng to tấm ảnh chụp chính diện, ngay sau đó, Tưởng Vọng hoàn toàn ngây người.

Cậu ta nhận ra người trong ảnh.

Là... Là...

Là 'hắn'.

Bởi vì quá sợ hãi, hơi thở của Tưởng Vọng trở nên cứng ngắt, trong khoảnh khắc thời gian ngưng đọng ấy, Tưởng Vọng nghe thấy tiếng bước chân cố ý bước đến với một âm thanh rất bé.

Tiếng bước chân, một nặng một nhẹ, đang tiến về phía cậu ta.

—

Ntna đang chôn vùi tuổi xuân với dl viện D

Chương 87: Quái vật 4-4

Sâm Tiềm muốn thiêu chết ‘Thuấn Tức’.-

Chương 87: Quái vật 4-4

Tưởng Vọng thoáng nhìn ra bên ngoài phòng họp, không thấy ai cả, chỉ thấy một bóng đen đổ trên mặt đất.

Hơi thở của cậu ta một lần nữa lại bị bóp nghẹn, trong tay của bóng đen kia có cầm một con dao.

Cái bóng càng ngày càng tiến tới gần phòng họp, Tưởng Vọng sợ đến mức ngó đông ngó tây để tìm chỗ trốn. Thế nhưng trong phòng họp lại không có chỗ nào ẩn nấp được cả, dưới bàn họp thì trống không, cậu ta không thể nào trốn dưới đó được, chỉ cần bóng đen kia tiến vào trong phòng họp, lập tức sẽ phát hiện ra cậu ta nấp dưới đó.

Vị trí duy nhất là cửa sổ, nơi đó có bậu cửa rộng bằng một bàn chân, có thể giúp cả người cậu ta đứng thẳng.

Tưởng Vọng lập tức buông rèm xuống, sau đó đứng trên bậu cửa sổ, núp sau rèm.

Cậu ta nín thở, lắng nghe tiếng bước chân lúc nặng lúc nhẹ vang lên bên ngoài phòng họp.

Thang máy vang lên một tiếng, Tần Châu không đi thang máy lên tầng chín, hắn nhanh chóng leo lên từ cầu thang bộ, sau đó đẩy cửa thông tầng của cầu thang tầng chín ra.

Vừa giương mắt đã thấy tầng chín sáng đèn, bao gồm cả phòng họp.

Tần Châu liếc mắt tình cờ nhìn thấy ‘Thuấn Tức’ vừa rút chiếc kẹp tóc mà Tưởng Vọng để quên trên ổ khóa cửa của phòng họp ra, sau đó thản nhiên đi vào trong phòng.

Phòng họp được ngăn cách với khu vực làm việc bằng kính mờ nên bóng người ‘Thuấn Tức’ hiện lên tựa như một bức tranh mosaic.

Tần Châu lặng lẽ chạm vào, hắn có thể nhìn thấy bóng người qua vách kính mờ từ bên ngoài, tương tự, bóng người của hắn cũng có thể nhìn thấy từ bên

trong, chẳng qua là đều ở trạng thái mosaic.

Hắn chỉ có thể tìm một điểm mù từ phòng họp nhìn ra, lắng nghe động tĩnh trong phòng họp.

Trong phòng họp vang lên vài tiếng chập chờn.

Nghe được âm thanh đó, Tần Châu lập tức hiểu ra.

Tấm ảnh chụp 'Thuấn Tức' bị chính bản thân 'Thuấn Tức' xóa, lý do mà gã chủ biên không cho bọn họ tiến vào trong toà nhà, còn phần nộ nói rằng trong số họ có gián điệp cũng có thể tìm được đáp án ở trong đoạn thời gian hồi tưởng này.

Có lẽ là do thông qua hiện trường quan sát thấy hắn và Tưởng Vọng ở đây cho nên lầm tưởng rằng một trong hai đã xóa ảnh chụp.

Sau khi xóa ảnh, 'Thuấn Tức' vẫn chưa ra khỏi phòng họp, Tần Châu vẫn chưa thấy Tưởng Vọng đâu hết, hắn bèn nhìn về phía phòng họp thêm lần nữa.

Bởi các nơi khác của tầng chín đều không thấy bóng dáng Tưởng Vọng ở đâu cả, cho nên hắn là Tưởng Vọng đang trong phòng họp.

Tần Châu lặng lẽ đến gần vị trí báo động, không chút do dự mà ấn nút báo động.

Tưởng Vọng đã chết, đây là sự thật đã được định sẵn.

Tần Châu đoán rằng Tưởng Vọng đã nhìn thấy khuôn mặt của 'Thuấn Tức' rồi, còn 'Thuấn Tức' thì theo sát Tưởng Vọng lên đây, 'Thuấn Tức' chẳng thể nào lại không biết Tưởng Vọng ở trong phòng họp được, cho dù Tưởng Vọng không vi phạm quy tắc tử vong 'bị Thuấn Tức nhìn thấy mặt' thì cũng chẳng có gì để đảm bảo 'Thuấn Tức' sẽ không giết người diệt khẩu, tựa với việc 'Thuấn Tức' đã truy đuổi Sầm Tiềm nhiều năm như vậy.

Nhưng Tần Châu vẫn ấn chuông báo động, cố gắng cứu mạng Tưởng Vọng.

Tiếng chuông báo động vang vọng khắp tầng chín, sau đó lan ra toàn bộ tòa nhà. Tần Châu vẫn đang trốn trong bóng tối, chờ đợi thời cơ xem bản thân có thể nhìn thấy khuôn mặt của 'Thuấn Tức' hay không.

Thế nhưng, mặc dù tiếng chuông báo động vang lên như vậy mà 'Thuấn Tức' cũng không hề vội vã rời khỏi phòng họp, tố chất tâm lý của hắn tốt đến mức làm người ta kinh hãi không thôi.

Giữa tiếng chuông báo động ấy, Tần Châu nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên rất nhanh.

Tiếng kêu thảm thiết đó phát ra từ Tầng Vọng, cho dù Tần Châu không chứng kiến hiện trường án mạng, nhưng thông qua thi thể của Tầng Vọng cũng có thể đoán được Tầng Vọng bị một dao của 'Thuấn Tức' đâm xuyên qua cổ họng.

Một lúc sau 'Thuấn Tức' mới bước ra khỏi phòng họp, lần này hẳn không đi thang máy mà định chạy xuống từ hành lang.

Nhưng 'Thuấn Tức' bỗng dừng lại trước cầu thang, đột nhiên nhìn về phía tầng chín.

Cửa cầu thang thông tầng đã đóng, lúc 'Thuấn Tức' đi lên tầng chín, hẳn đã sớm tính toán trước một đường thoát thân, lúc đó cửa cầu thang không hề đóng.

Điều này chứng tỏ tầng chín còn một người khác, thậm chí có khả năng người này đã chứng kiến mọi việc mà hắn làm.

Đôi mắt sắc bén của hắn quét qua tầng chín một lượt, 'Thuấn Tức' tạm thời không thấy ai hết, nhưng hắn không còn thời gian để đi tìm người này.

Hắn chỉ có thể tạm thời buông tha.

'Thuấn Tức' rút chiếc kẹp tóc từ lỗ khóa cửa phòng họp ra rồi tra vào khóa cửa hành lang. Trong một tòa nhà như thế này, cửa cầu thang ít được sử dụng, lỗ khóa đã bị rỉ sét, lúc mở không được suôn sẻ cho lắm, đương lúc hắn vừa định mở cửa thì tiếng thang máy bất chợt vang lên lần thứ ba.

Âm thanh của chuông báo động đã thu hút cảnh sát, bọn họ đã bắt được 'Thuấn Tức' trước khi hắn kịp trốn thoát.

'Thuấn Tức' giơ tay ra hiệu đầu hàng.

Viên cảnh sát không hề nhận ra lúc này, hắn vừa thực hiện động tác vừa nhét chiếc kẹp tóc vào trong miệng.

Tần Châu nghĩ có lẽ mình đã biết vì sao Toà soạn báo Kỳ Điểm lại có tin tức độc quyền về việc 'Thuấn Tức' bị bắt giữ rồi.

Suy cho cùng, người này bị bắt ngay chính trong toà soạn báo

Tần Châu không đi theo để xem chuyện gì xảy ra, thứ ánh sáng trắng đưa hắn vào thời gian hồi tưởng lại một lần nữa xuất hiện, dự báo hắn sắp quay

trở về ‘thời gian hiện tại’.

Ở bên kia, ‘Thuấn Tức’ bị còng tay và đưa lên xe cảnh sát, tuy nhiên, ‘Thuấn Tức’ lại không hề vội vàng, hẩn lẳng lẽ chờ đợi thời cơ, một khi người hộ tống hẩn không chú ý, hẩn sẽ nhổ chiếc kẹp tóc đang ngậm trong miệng ra, rồi dùng nó để mở khoá còng tay.

Sau đó phản công-

Nghe Tần Châu kể xong, Lâm Dị và Nhậm Lê đều hiểu chuyện ngoài ý muốn mà Tần Châu đề cập đến là điều gì.

Trong đoạn thời gian hồi tưởng vào tối qua, Sầm Tiềm không xuất hiện.

Cơ sở để bọn họ suy luận rằng Sầm Tiềm là nhân vật chính của Thế giới Quy tắc 4-4 là do thời gian hồi tưởng có liên quan đến Sầm Tiềm, nhưng đoạn thời gian hồi tưởng kích hoạt bằng chiếc kẹp tóc lại lật đổ những suy luận của họ.

Nhìn thấy vẻ mặt trầm ngâm của Lâm Dị và Nhậm Lê, Tần Châu nói: “Nói về tình hình của hai người trước đi, mấy cái này để thống nhất sau.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Nhậm Lê bèn lên tiếng.

Sau khi chìm vào giấc ngủ, Nhậm Lê nhìn thấy cánh cửa mà Lâm Dị và Tần Châu miêu tả, anh bước tới, không chút do dự mở ra.

Thứ ánh sáng trắng sau cánh cửa đưa anh đến nhà Sầm Tiềm vào một khoảng thời gian khác.

Bởi Nhậm Lê đang ở bên ngoài nên anh không thể xác định được khoảng thời gian chính xác, rốt cuộc anh đã tới khoảng thời gian nào trong quá khứ

Nhậm Lê chỉ có thể so sánh cây thường xuân của toà nhà so với ở hiện tại.

Ở ‘thời điểm hiện tại’, cây thường xuân bên ngoài nhà Sầm Tiềm mặc dù đã trải dài qua nhà của y nhưng nó che phủ gần hết cả mặt tường phía trước.

Tính từ khi gieo hạt, phải mất khoảng hai năm mới có thể chạm tới chân tường.

Phải mất sáu đến bảy năm nữa mới có thể che phủ hết toàn bộ bức tường.

Lúc này cây thường xuân đang phủ tới độ cao ngang nhà Sầm Tiềm, nhà y ở tầng hai, mà toà nhà này tổng cộng có năm tầng.

Khả năng tính toán của Nhậm Lê không nhanh bằng Lâm Dị, cậu có thể tính toán những công thức phức tạp hay tính khoảng cách Manhattan trong đầu, còn anh thì không thể, vậy nên anh vừa tính thời gian cây thường xuân mọc vừa phải ngồi xồm xuống, nhặt một khúc gỗ rồi chọc vào luống hoa

Nhậm Lê: "..."

Anh im lặng tính toán, gần bảy tám phút sau, cuối cùng Nhậm Lê cũng tính xong, hẳn là anh đang ở một đêm nào đó vào bốn năm trước.

Vì vậy, anh vút khúc gỗ đi, lên kế hoạch đến thăm dò nhà Sầm Tiềm.

Đi được mấy bước, Nhậm Lê chợt dừng lại.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía nhà Sầm Tiềm, bốn năm trước, cửa sổ nhà y chưa hề được dán báo.

Bởi vậy, Nhậm Lê có thể nhìn thấy rõ trong nhà Sầm Tiềm đang xảy ra chuyện gì, lúc này trong căn phòng mà Sầm Tiềm sắp xếp cho Lâm Dị ngủ có một bóng người, bóng người này đang lục lọi thứ gì đó.

Chiều cao gần bằng 'Thuấn Tức' nhưng gầy hơn một chút.

Phía sau cửa sổ phòng khách, Nhậm Lê còn nhìn thấy một bóng người khác đang ngồi trên xe lăn. Xe lăn ở bên ngoài phòng ngủ, dường như Sầm Tiềm đã phát hiện 'Thuấn Tức' trong phòng ngủ.

Tính cách của Nhậm Lê rất ít khi nóng vội, nhưng lúc này mặt mày của anh tối sầm lại.

Anh không rõ Sầm Tiềm đang suy nghĩ gì, 'Thuấn Tức' xuất hiện trong nhà y, còn y thì lại không thèm chạy trốn, ngồi trên xe lăn lặng lẽ lắng nghe động tĩnh diễn ra trong căn phòng.

Quy tắc tử vong thực tế vẫn chưa được xác định hoàn toàn, có thể là 'bị Thuấn Tức nhìn thấy' hoặc 'không cứu được Sầm Tiềm'.

Nhậm Lê không thể mặc kệ Sầm Tiềm một mình được.

Anh sai bước về phía nhà Sầm Tiềm, mới đi được hai ba bước đã ngửi thấy mùi khét.

Nhậm Lê nhìn kỹ hơn thì thấy trong nhà Sầm Tiềm mới này còn không sao mà giờ lại xảy ra hỏa hoạn, ngọn lửa càng lúc càng bùng lên dữ dội, ngọn lửa đột ngột làm cho bóng người trong phòng ngủ hoảng sợ, lúc hẳn đi tới đây cửa, hẳn phát hiện cửa phòng ngủ đã bị khóa trái từ bên ngoài.

Nhưng Sầm Tiềm vẫn ngồi trước cửa phòng ngủ, ngọn lửa bốc lên nhưng y vẫn bất động, vững như núi Thái Sơn.

Nhậm Lê bỗng nảy số, chắc chắn ngọn lửa là do Sầm Tiềm phóng hoả, y muốn thiêu chết 'Thuấn Tức' trong phòng ngủ sao?

Chẳng trách bốn năm sau, cây thường xuân lại mọc xung quanh bức tường gần nhà Sầm Tiềm.

Anh dừng bước rồi nhìn chăm chăm vào phòng ngủ.

Dưới ngọn lửa, 'Thuấn Tức' không thể mở được cửa phòng ngủ nên phải trốn thoát bằng cửa sổ, Nhậm Lê vẫn còn nhớ không thể để 'Thuấn Tức' nhìn thấy nên nấp sau khu nhà tập thể. Chờ đợi 'Thuấn Tức' nhảy qua cửa sổ, tận dụng thời cơ đó để nhìn thấy dáng vẻ của 'Thuấn Tức'.

Nhưng gần nửa phút đã trôi qua, 'Thuấn Tức' lại không có ý định nhảy khỏi cửa sổ.

Lúc này, việc suy nghĩ xem 'Thuấn Tức' có điểm yếu không còn quan trọng nữa, mặc dù Nhậm Lê cảm thấy trên thế giới ai mà chẳng có điểm yếu chứ.

Việc cấp bách bây giờ là cứu Sầm Tiềm, ngọn lửa không chỉ có thể nuốt chửng 'Thuấn Tức' mà còn nhấn chìm cả Sầm Tiềm nữa.

Nhưng 'Thuấn Tức' vẫn còn trong phòng, nếu anh liều lĩnh xông vào cứu Sầm Tiềm, rất có thể sẽ bị 'Thuấn Tức' phá cửa xông ra nhìn thấy.

Suy nghĩ một chút, Nhậm Lê bèn chạy về hướng ngược lại, đi đến phòng bảo vệ, tìm bảo vệ.

Cho bảo vệ gọi điện thoại báo cháy.

Lúc Nhậm Lê trở lại chỗ cũ, anh nhìn thấy bóng người trong phòng ngủ run rẩy. Còn Sầm Tiềm vẫn ngồi trên xe lăn, nhìn chăm chăm vào cửa phòng ngủ.

Cứu hoả được điều động đến rất nhanh, thậm chí Nhậm Lê còn chưa đứng được hai phút, lính cứu hỏa đã đến rồi.

Bọn họ xông vào, giải cứu Sầm Tiềm khỏi biển lửa, nhưng cũng chỉ có một mình Sầm Tiềm mà thôi.

Nhậm Lê lại nhìn về phía phòng ngủ, bóng người mà anh nhìn thấy trong phòng ngủ trước đó đã không còn nữa.

Anh không biết 'Thuấn Tức' đã rời đi từ lúc nào, dường như chỉ trong chớp

mắt. Kể cả trong cuộc trao đổi của đội lính cứu hỏa hay tiếng bàn tán của đám người quần chúng vây xem, Nhậm Lê cũng không nghe thấy bọn họ đề cập đến người thứ hai xuất hiện trong đám cháy.

Như kiểu trong nhà chỉ có một mình Sầm Tiềm thôi vậy.

Nhậm Lê trốn trong đám đông, quan sát Sầm Tiềm đang được đưa vào xe cứu thương, khuôn mặt và cơ thể của y có vết bỏng do lửa gây ra.

Sau khi lửa được dập tắt, Nhậm Lê chẳng màng gì mà chạy thẳng vào trong phòng.

Anh đá tung cánh cửa phòng ngủ đã bị tàn phá, bên trong không một bóng người.

Lâm Dị mím môi: “Không có ai sao?”

Nhậm Lê: “Ừ.”

Tần Châu: “Cậu chắc chắn?”

Nhậm Lê nói: “Vâng.”

Tần Châu cười khẩy.

Bóng người biến mất ngay dưới tầm mắt, xem ra bọn họ gặp phải tình huống giống nhau rồi.

Chương 88: Quái vật 4-4

Vòng lặp thời gian khép kín-

Chương 88: Quái vật 4-4

Nhậm Lê cầm hộp diêm trả lại cho Tần Châu.

Tần Châu nhận lấy. Bốn góc của hộp diêm đã không còn nhọn nữa, dù sao thì cũng để từ bốn năm trước, hộp diêm thấm ướt, bốn góc hộp sớm đã mềm nhũn cả rồi.

Nhậm Lê cho rằng đoạn thời gian hồi tưởng này có điểm đáng ngờ, nhưng ba người tạm thời chưa nhắc tới vội, tiếp theo là đến phiên Lâm Dị.

Vài lần tiến vào Thế giới Quy tắc đã rèn giũa Lâm Dị, Tần Châu và Nhậm Lê chăm chú nhìn cậu, chờ cậu lên tiếng nhưng trong lòng Lâm Dị lại chẳng hề căng thẳng, mở lời nói một cách mượt mà: “Đoạn thời gian hồi tưởng tối qua của em sớm hơn anh Nhậm Lê một xíu...”

Lâm Dị ôm tấm ảnh chụp nằm trên giường ép bản thân chìm vào giấc ngủ, nhưng điều này chẳng hề dễ dàng như lúc có MP4 ở hiện thực, đặc biệt là khi Lâm Dị biết rõ thứ chờ đợi cậu sau khi ngủ thiếp đi là nhiệm vụ, điều này làm cho giấc ngủ của cậu mang tính chất có mục đích, càng khiến Lâm Dị khó ngủ hơn.

Không biết qua bao lâu, bao nhiêu lần nhớ lại âm thanh MP4 trong đầu mới có thể khiến cậu cảm thấy buồn ngủ một chút.

Chờ tới khi cơn buồn ngủ này được ấp ủ và lên men, chẳng biết phải mất thêm bao nhiêu thời gian nữa.

Sau khi ngủ thiếp đi, thứ ánh sáng trắng lại một lần nữa xuất hiện dưới khe cửa. Lâm Dị xoay người bước xuống giường một cách quen thuộc, tiến tới mở cửa.

Sau khi cánh cửa được mở ra, Lâm Dị thấy cậu vẫn ở trong căn phòng ngủ này, nhưng điểm khác biệt là vách tường không được dán giấy mà là được sơn trắng.

Nói cách khác, đoạn thời gian hồi tưởng mà cậu tiến vào là một khoảng thời gian trong quá khứ trước khi ngôi nhà bị thiêu cháy.

Cửa sổ không dán giấy báo. Lâm Dị có thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài, là một buổi đêm trời đổ mưa.

Tiếng mưa át đi một phần âm thanh dưới phòng khách.

Nghe thấy động tĩnh phát ra từ phía phòng khách, Lâm Dị chưa dám vội vã mở cửa ra ngoài để kiểm tra. Cậu không thể đảm bảo liệu 'Thuần Tức' có ở bên ngoài hay không, càng không thể bảo đảm lúc mở cửa ra có đụng phải 'Thuần Tức' ở bên ngoài.

Cậu suy nghĩ một lúc, ánh mắt dừng lại phía cửa sổ.

Trời mưa rất to, dù cửa sổ đã hơi cũ nhưng tiếng ồn do đẩy cửa sổ đã bị tiếng mưa lấn át hoàn toàn.

Lâm Dị ngó đầu ra ngoài cơn mưa. Sau khi tìm thấy vị trí có thể đặt chân, cậu không chút do dự thò nửa người ra bên ngoài.

Cậu dùng chân giẫm lên giá đỡ điều hoà, cũng không dám đặt trọng lượng cả cơ thể mà chỉ dùng giá đỡ điều hoà để giúp bản thân đáp xuống bệ cửa sổ hẹp, một bên kéo cửa sổ, một bên cẩn thận quan sát cửa sổ phòng khách.

Những giọt nước mưa không ngừng rơi xuống cửa kính, mưa lớn cũng làm người cậu ngay lập tức ướt sũng, việc mở mắt cũng trở nên khó khăn. Nhưng dù như vậy, Lâm Dị vẫn có thể nhìn thấy tình hình bên trong phòng khách một cách rõ ràng.

Một người, một xác chết.

Người ở đây là Sầm Tiềm. Sầm Tiềm đang ngồi trên xe lăn, cả người y run rẩy, mắt nhìn chăm chăm vào thi thể dưới mặt đất.

Lâm Dị cũng nhận ra thi thể là mẹ của Sầm Tiềm, người chụp chung với y trong tấm ảnh.

Lâm Dị ở ngoài cửa sổ lén lút quan sát thi thể đang chảy đầy máu tươi, miệng vết thương rộng bằng với vết thương của Chu Kỳ và Tưởng Vọng. Chết bởi cùng một lưỡi dao, hay nói cách khác, bọn họ đều chết trong tay 'Thuần Tức'.

Phóng tầm nhìn ra xa hơn, Lâm Dị phát hiện trong tay Sầm Tiềm đang siết chặt một thứ gì đó, đèn trong phòng khách chiếu xuống khiến vật này loé lên tia sáng.

Đó là chiếc vòng cổ kim cương, nếu không có gì thay đổi thì vật này là của

mẹ Sầm Tiềm. Lâm Dị nhìn thấy mẹ Sầm Tiềm có đeo chiếc vòng này.

Cái chết của mẹ y dường như khiến Sầm Tiềm chịu đả kích rất lớn. Cả người y không kìm được mà run rẩy, thế nhưng biểu cảm lại như bị hoá đá.

Lâm Dị quan sát một lúc rồi rút người lại trong phòng ngủ.

Sợ bản thân sẽ làm ướt giường ngủ nên cậu không dám ngồi xuống, chỉ có thể đứng ở một góc trong phòng ngủ.

Cậu đang chờ đợi hành động tiếp theo của Sầm Tiềm, hay nói cách khác là diễn biến tiếp theo trong đoạn thời gian hồi tưởng này.

Nhưng cậu chưa đợi được thì thứ ánh sáng trắng kia lại xuất hiện.

“Đàn anh, anh Nhậm Lê.” Lâm Dị nói: “Là như vậy.”

Ngoài việc nhìn thấy cảnh tượng đó, dường như không có nhiều manh mối hữu ích nào khác, cậu cũng không gặp được ‘Thuấn Tức’.

Trong lúc nói chuyện, bọn họ cũng đã đi đến toà soạn báo, vẫn là bồn hoa ở dưới tầng.

Ba người cũng chẳng vội đi vào, Tần Châu nói: “Tổng kết lại đi.”

Lâm Dị gật đầu: “Dạ dạ.”

Tần Châu đặt chiếc kẹp tóc và hộp diêm bên cạnh bồn hoa, sáng sớm Lâm Dị thức dậy đã đặt tấm ảnh trở lại chỗ cũ, Tần Châu tìm một hòn đá sạch trong bồn hoa rồi đặt nó bên cạnh hai thứ kia.

Lâm Dị thấy ngón tay thon dài của Tần Châu chạm vào chiếc kẹp tóc trước.

Sau đó Tần Châu lại nói: “Sầm Tiềm không xuất hiện.”

Đây là điểm đáng ngờ nhất trong đoạn thời gian hồi tưởng được kích hoạt bởi chiếc kẹp tóc.

Bởi Sầm Tiềm không xuất hiện nên một số suy luận trước đây của bọn họ bị phá vỡ, ví dụ như thời gian hồi tưởng không có quan hệ gì với Sầm Tiềm.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Cũng có thể do đàn anh tới trễ.”

Điều này là có khả năng, bởi đoạn thời gian hồi tưởng vào đêm ngày thứ hai, cậu và Tần Châu đi tìm nguyên nhân cái chết của Chu Kỳ, bởi Tần Châu đi ngủ sớm hơn Lâm Dị nên Tần Châu đã đến trước, còn Lâm Dị thì chậm trễ một lúc mới tiến vào thời gian hồi tưởng được.

Tần Châu cũng không có cách nào có thể phủ nhận điều này, nhưng Lâm Dị lại lập tức đưa ra một điểm đáng ngờ lớn hơn: “Cơ chế kích hoạt này không thuộc về Sầm Tiềm.”

Chiếc kẹp tóc thuộc về người tham gia, nhưng nó cũng có thể kích hoạt thời gian hồi tưởng.

Nhậm Lê đang suy nghĩ vấn đề của Tần Châu, sau khi nghe thấy Lâm Dị nhanh chóng đưa ra kết luận, anh lại tiếp tục suy nghĩ về lời mà Lâm Dị nói.

Đầu óc vẫn đang hoạt động, Tần Châu nói: “Trong Thế giới Quy tắc 4-4, quá khứ ảnh hưởng đến hiện tại, hiện tại ảnh hưởng đến tương lai và tương lai cũng ảnh hưởng đến quá khứ.”

Lâm Dị: “Vòng lặp thời gian khép kín.”

(*): Raw là 时间轴 (Thời gian bế hoàn), 循环 hay được dùng để chỉ chu trình PDCA. Theo cách hiểu của mình, bế là khép kín, hoàn là vòng tròn.

Giống như Lâm Dị ban đầu không biết Sầm Tiềm, nhưng sau đêm đầu tiên tiến vào thời gian hồi tưởng, cậu không chỉ biết về Sầm Tiềm mà còn biết được mối quan hệ giữa bản thân và Sầm Tiềm là như thế nào.

Nói cách khác, Lâm Dị từ ‘tương lai’ quay trở về ‘quá khứ’, Lâm Dị của tương lai đã cứu Sầm Tiềm của quá khứ trong ‘quá khứ’.

Khi dòng thời gian phát triển đến ‘hiện tại’, Lâm Dị của hiện tại cũng đã quen biết Sầm Tiềm của hiện tại.

Vì vậy, ba dòng thời gian: quá khứ, hiện tại và tương lai tạo thành một vòng lặp khép kín.

Nhậm Lê hiểu điều này, nhưng anh lại không hiểu nổi rốt cuộc Tần Châu và Lâm Dị nhắc tới vòng lặp thời gian ở đây là có ý gì.

“Nhậm Lê, là như thế này.” Lâm Dị chủ động giải thích: “Chiếc kẹp tóc có thể không thuộc về Sầm Tiềm ở ‘hiện tại’, nhưng lại không có gì đảm bảo nó sẽ không thuộc về Sầm Tiềm ở ‘tương lai’.”

Bởi vì ba dòng thời gian quá khứ, hiện tại và tương lai là một vòng lặp, nếu là vậy thì có thể miễn cưỡng giải thích được việc chiếc kẹp tóc không thuộc về Sầm Tiềm ở ‘hiện tại’ lại có thể kích hoạt được thời gian hồi tưởng.

Nhậm Lê lên tiếng: “Nhưng chiếc kẹp tóc lại ở trong tay ‘Thuấn Tức’.”

Tần Châu: “Đừng quên địa chỉ IP của người ẩn danh. Liệu ‘Thuấn Tức’ sau khi

vượt ngục có lần theo địa chỉ IP để tìm Sầm Tiềm hay không? Liệu chiếc kẹp tóc có rơi vào tay Sầm Tiềm nữa không? Tất cả đều có thể xảy ra.”

Nhậm Lê suy nghĩ một chút: “Ừm.”

Điều này rất có khả năng, bọn họ trước kia đã từng giáp mặt, Sầm Tiềm đã nhìn thấy dáng vẻ của ‘Thuấn Tức’, cho nên mới bị ‘Thuấn Tức’ truy đuổi.

Chiếc kẹp tóc tạm thời như vậy, ngón tay Tần Châu tiếp tục chuyển tới hộp diêm.

Nhậm Lê nói: “Tại sao Sầm Tiềm lại không trốn đi?”

Tần Châu lại đưa tay chỉ vào viên đá, ‘Thuấn Tức’ đột nhập vào trong nhà, lí do vì sao Sầm Tiềm không bỏ trốn đã được tiết lộ.

Mẹ của Sầm Tiềm chết dưới tay ‘Thuấn Tức’, bởi vậy sau những áp lực đè nặng khi bị ‘Thuấn Tức’ truy lùng nhiều năm như vậy, Sầm Tiềm đã quyết định đồng quy vô tận cùng ‘Thuấn Tức’.

Cho nên, điểm đáng ngờ còn lại của ba vật kích hoạt này là vì sao ‘Thuấn Tức’ lại biến mất trước mắt Nhậm Lê.

Câu trả lời rất rõ ràng, ‘Thuấn Tức’ giống với bọn họ, cũng có khả năng du hành thời gian.

Điều này làm cho toàn bộ tuyến chính đột nhiên trở nên mông lung không rõ ràng.

Là do quái vật 4-4 đã thiết lập NPC ‘Thuấn Tức’ có khả năng du hành thời gian, hay ‘Thuấn Tức’ đang ẩn náu trong số những người tham gia?

Nếu là về trước thì sẽ chỉ làm cho việc tìm kiếm ‘Thuấn Tức’ của họ trở nên khó khăn hơn, còn về sau sẽ biến cục diện thành địa ngục khủng khiếp, liệu ai là người ẩn náu giữa bọn họ.

Chỉ có quái vật 4-4.

Nếu nghĩ theo chiều hướng xấu, quái vật 4-4 chắc chắn biết hết tất cả những vật có thể kích hoạt thời gian hồi tưởng và nó có thể lợi dụng thời gian hồi tưởng để tạo ra một tuyến chính sai lệch làm họ suy nghĩ nhầm lẫn.

Giống như quái vật 16-8, lúc đầu nó cũng chọn ☒ ☒ .

“Tạm thời chưa tính đến việc liệu ‘Thuấn Tức’ có phải quái vật 4-4 hay không.” Tần Châu nói: “Trừ phi con đường tìm kiếm tuyến chính bị phá hủy,

bằng không thì không cần thiết phải tăng thêm gánh nặng như vậy.”

Lâm Dị cảm thấy Tân Châu nói có lý, chưa cần bàn đến việc ‘Thuấn Tức’ là quái vật 4-4, tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4 đã quá rõ ràng rồi.

Sầm Tiềm là một đứa trẻ đáng thương.

Y vì cứu sống một con mèo mà mất đi một bên chân, trong một lần giúp đỡ mèo hoang, y lại không may đụng phải tên sát nhân hàng loạt ‘Thuấn Tức’, không những vậy còn bị hấn phát hiện ra sự hiện diện của mình.

Có lẽ chính vì khiếm khuyết của Sầm Tiềm đã khiến ‘Thuấn Tức’ không trực tiếp giết chết y, mà giống như một con mèo săn chuột nhỏ, cứ bắt rồi lại thả cho tới khi con chuột kiệt sức dần rồi mới ăn thịt nó.

Vì vậy, trước khi ‘Thuấn Tức’ giết chết Sầm Tiềm ở hiện tại, có lẽ đã gây ra rất nhiều chuyện rồi, nhưng những chuyện này vẫn cần thêm vật để kích hoạt thời gian hồi tưởng.

Sau khi xác định được đại khái tuyến chính, bước tiếp theo là tìm ra quái vật 4-4 ẩn náu trong số người tham gia.

Mặc dù ba người đã hợp tác nhưng trong lòng họ cũng biết rõ rằng xác suất một trong ba là quái vật 4-4 cao hơn hẳn những người còn lại.

Nhưng cũng bởi vì có ba người, tựa như đấu địa chủ (*), luôn có hai người là đồng minh. Tân Châu dùng cách đơn giản và thô bạo nhất để thu hút sự thù hận của quái vật 4-4 – tiết lộ quy tắc tử vong.

(*) Một tựa game tài xỉu với ba người chơi, có hai đội: một chủ nhà (một người chơi) và công nhân (hai người chơi khác). Các công nhân làm việc cùng nhau để cạnh tranh với chủ nhà trong trò chơi kiểu cầu.

Mục đích ban đầu của quái vật là duy trì trật tự của Thế giới Quy tắc, một khi không có ai chết, Thế giới Quy tắc mà nó tạo ra sẽ trở nên vô nghĩa, nó không thể hưởng thụ những con mồi bị cuốn vào Thế giới Quy tắc được nữa.

Nó có thể ẩn náu trong số bọn họ rồi đấu trí đấu dũng với bọn họ, nhưng nó chắc chắn sẽ không chịu đựng được việc không có ai trong Thế giới Quy tắc chết cả.

Lâm Dị gật đầu: “Em đồng ý.”

Nhậm Lê trước kia vẫn luôn chiến đấu một mình, sau khi cân nhắc cái lợi cái hại khi thu hút quái vật 4-4 xong, gật đầu: “Được.”

Tần Châu cau mày, cảm xúc trở nên phức tạp.

Thành thật mà nói, điều duy nhất hắn có thể chắc chắn lúc này là hắn không phải quái vật 4-4.

Lâm Dị hay Nhậm Lê, hắn vẫn chưa có manh mối.

Sau khi liếc nhìn Lâm Dị đang nóng lòng muốn thử, Tần Châu đưa tay nhẹ nhàng cốc đầu cậu: “Lần này để tôi.”

Lâm Dị đang định nói gì đó thì Tần Châu đã mở lời: “Đến lượt tôi cơ mà.”

Lần trước ở Thế giới Quy tắc 7-7, Lâm Dị đã thu hút sự chú ý của quái vật rồi, nên bây giờ đến lượt hắn.

Lâm Dị chỉ có thể tiếp nhận lời tự đề cử của hắn, gật đầu: “Thôi được.”

Tần Châu: “Chắc cũng muộn rồi, lên trước đã.”

Lâm Dị: “Dạ.”

Ba người bước vào tòa soạn báo, ở bồn hoa, một người đàn ông mặc áo choàng xuất hiện, ‘hắn’ nhặt hòn đá vừa dùng để ám chỉ tấm ảnh chụp lên rồi bỏ vào túi.

Thời tiết rất đẹp, ngón tay xinh đẹp của ‘hắn’ được những tia nắng chiếu rọi rực rỡ lấp lánh, tỏa sáng như ngọc.

Chương 89: Quái vật 4-4

Em dị ứng với xoài, trùng hợp là đàn anh lại mua bánh xoài á-

Chương 89: Quái vật 4-4

Ba người đi đến tầng chín của tòa soạn báo.

Cửa phòng họp không khóa, Lâm Dị từ đằng xa đã nhìn thấy gã chủ biên ngồi trên ghế với vẻ mặt khó chịu.

Nghe thấy tiếng bước chân chậm trễ của ba người, gã chủ biên như muốn tháo chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay ra để dí vào mắt họ: “Mấy giờ rồi? Mấy giờ rồi hả? Tôi hỏi các cậu, mấy giờ rồi?”

Tần Châu kéo Lâm Dị ra phía sau mình, rồi nhìn xuống đồng hồ của gã chủ biên: “10 giờ.”

Gã chủ biên: “Mấy giờ các cậu vào làm?”

Tần Châu: “9 giờ.”

Gã chủ biên: “Nói nhẹ tựa lông hồng như thế à? Cậu tự hào vì đến muộn lắm đúng không?”

“Không, không tự hào.” Tần Châu vỗ vỗ lưng Lâm Dị, ra hiệu cho Lâm Dị ngồi vào chỗ của mình, nói: “Đến muộn bị trừ lương mà.”

Gã chủ biên ghen lời.

Tần Châu kéo chiếc ghế trống trong tay ra rồi ngồi xuống, theo sát sau đó là Nhậm Lê.

Càng nhìn ba tên ranh này, gã chủ biên càng mong sao có thể làm thịt cả ba người luôn.

“Bảo mấy cậu tìm người, tìm đến đâu rồi?” Gã chủ biên chất vấn họ.

Tần Châu nói: “Tôi có một ít manh mối.”

Gã chủ biên: “Một ngày rồi mà chỉ mới có ít manh mối á?”

Nhậm Lê ngồi gần gã chủ biên nhất, anh khó chịu vì gã cứ lải nhải ồn ào đến

phát phìen, lạnh lùng liếc mắt nhìn gã: “Chứ muốn sao?”

Gã chủ biên lại ghen lời, sau đó tức muốn học máu: “Ừ rồi, tôi không quản được mấy câu, nhưng quản được tiền lương đấy.”

Nói xong, gã chủ biên giận dữ bước ra ngoài.

Sau đó cả ba lại hướng mắt sang những người tham gia khác, đêm qua lại có thêm một người chết, chính là chủ nhân của chiếc kẹp tóc.

Vẫn là Phong Uyển thuật lại tình hình cho bọn họ nghe, nhưng không có thêm nhiều manh mối hữu ích cho lắm, bọn họ đều nghe lời Tần Châu nói ngày hôm qua, không rời khỏi toà soạn báo nửa bước.

Đến buổi tối, bọn họ cảm thấy đói bụng, vừa không có tiền trong người mà cũng không thể tự tiện ra khỏi toà soạn báo nên chủ nhân của chiếc kẹp tóc đề nghị lục soát bên trong công ty xem có đồ ăn gì không.

Trước đó Tần Châu có nói bọn họ không được phép chạm vào bất cứ thứ gì ở đây, nhưng đồ ăn hẳn là ngoại lệ chứ nhỉ?

Bọn họ đói đến mức ánh mắt trở nên mù mờ, nếu thực sự không được ăn gì, bọn họ cảm giác giây tiếp theo như muốn xỉu luôn rồi, cho nên cả nhóm lưỡng lự đi theo chủ nhân của chiếc kẹp tóc để kiểm xem trong công ty có đồ ăn không.

Đúng thực là cả lũ đã tìm được một ít đồ ăn, mấy ngăn kéo ở chỗ làm việc có để một ít đồ ăn nhẹ. Bốn người chia nhau, ăn no nê xong, bọn họ lại đến phòng họp như tối hôm trước, nằm xuống bàn đánh một giấc.

Đến khi tỉnh dậy, đã có người chết.

Cả bọn lập tức hoảng sợ, cái chết của Chu Kỳ và Tưởng Vọng khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi, nhưng chỉ dừng lại ở sợ hãi mà thôi, còn đêm nay thì lại khác.

Bọn họ cũng hành động tương tự với người đã chết kia, nếu vậy thì họ sẽ là người tiếp theo phải bỏ mạng sao?

Kể cả là Phong Uyển hôm nay tường thuật lại tình hình cho Tần Châu nghe, trạng thái tinh thần của cô trông cũng không được tốt lắm.

Nếu mọi người đều chạm vào cùng một vật kích hoạt thời gian hồi tưởng, vậy thì cả lũ sẽ cùng tiến vào ‘thời gian hồi tưởng’, thế nhưng đêm qua chỉ có một người tử vong, những người còn lại thì không hiểu chuyện gì đã xảy ra

cả.

Nói cách khác, bánh quy mà họ tìm được không phải vật kích hoạt, mà là người đã tử vong kia nhất định phải chạm vào đồ vật gì đó mà những người còn lại thì không.

Bọn họ đã trễ mất một giờ để phân tích manh mối ở dưới bồn hoa, không biết trong một giờ này thi thể đã bị xử lý hay chưa. Nhậm Lê nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị đi đến thùng rác để tìm thi thể người chết.

Tần Châu nói: “Đợi đã.”

Nếu muốn thu hút sự chú ý của quái vật 4-4, hẳn cần phải đảm bảo tất cả những người tham gia còn sống đều có mặt.

Nhậm Lê dừng chân, đứng ở cửa ra vào.

Lúc này Tần Châu mới lên tiếng, Lâm Dị ở bên cạnh căng thẳng quan sát biểu cảm của mọi người.

Tần Châu nói: “Tìm được quy tắc tử vong rồi, tỉ lệ chính xác khoảng 80 đến 90%.”

Sắc mặt những người tham gia lập tức khôi phục, nhìn Tần Châu với vẻ chờ mong tốt độ, có người hưng phấn đến nỗi không kìm được mà nuốt nước miếng.

“Nói ngắn gọn về tình hình hiện tại trước đã.” Tần Châu nói: “Sở dĩ mấy người không được phép chạm vào đồ vật ở đây là vì đồ vật ở đây sẽ kích hoạt thời gian hồi tưởng, cái này chắc cũng dễ hiểu thôi nhỉ. Không hiểu thì cũng không sao, chỉ cần nhớ rằng khi nhìn thấy ánh sáng trắng nghĩa là bản thân sẽ đi từ ‘hiện tại’ trở về ‘quá khứ’. Nếu muốn sống sót thì phải nhớ kĩ: không được chạy lung tung, cũng đừng ngó đông ngó tây, che mặt lại, và đừng để ai nhìn thấy dáng vẻ của mình.”

“Thời gian hồi tưởng?” Có người lặp lại, sau đó một cảm giác sợ hãi cực lớn bao trùm cả nhóm.

Quả nhiên, nơi này là Thế giới Quy tắc đầy hoang đường và đáng sợ, thậm chí còn tồn tại khái niệm quay ngược thời gian.

Tần Châu nói xong thì mím môi, cho những người này thời gian để phản ứng.

Lâm Dị cũng quan sát biểu cảm phản ứng của mọi người đang trầm mặc trong phòng họp.

Nhưng Lâm Dị còn chưa kịp đánh giá để rút ra kết luận thì gã chủ biên đã quay lại, còn đem theo tài liệu của công ty.

Gã chủ biên hung tợn nói: “Tôi không quản được mấy cậu thì với số tiền lương này xem tháng sau các cậu có dám đi trễ về sớm nữa không, đi làm mà lười biếng!”

Tự dưng lại kích hoạt được phúc lợi tiền lương.

Tần Châu: “...”

Lâm Dị: “...”

Nhậm Lê: “...”

Những người khác đã biết được quy tắc tử vong là gì, hơn nữa còn nghe tin được phát lương thì lại vô cùng vui vẻ. Số đồ ăn ít ỏi mà bọn họ ăn đêm qua không đủ no bụng được, nếu có tiền lương thì có thể ăn cơm mà không cần lo lắng nhiều về việc kích hoạt thời gian hồi tưởng, dù sao Tần Châu cũng vừa mới nói cho bọn họ về quy tắc tử vong xong.

Hơn nữa biện pháp tránh né cũng không khó, nếu chẳng may kích hoạt thời gian hồi tưởng, bọn họ sẽ lập tức tìm một chỗ không người để trốn đi, chỉ cần không bị nhìn thấy mặt, bọn họ sẽ không chết.

Phòng tài vụ phát phiếu lương cho mọi người.

Lâm Dị tò mò cầm lấy phiếu lương của mình, mặc dù có rất nhiều khoản khấu trừ, nhưng số tiền mà cậu nhận được khá ổn áp, nhiều hơn số tiền Lâm Dị kiếm được hồi đi làm thêm lúc trước.

Lúc đầu gã chủ biên muốn dùng tiền lương để làm nhục bọn họ, nhưng không ngờ tới việc hầu hết lại tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Gã chủ biên: “...”

Gã chủ biên tức giận nói: “Nếu không giải quyết xong bài báo này, thì tháng sau mấy người đừng hòng lấy được một đồng nào!” Gã như một con cá nóc nổi đóa: “Còn đơ ra đấy làm gì. Chạy đi kiếm tin đi, còn cần tôi nói nữa à?”

Cả lũ bị gã chủ biên đuổi ra khỏi toà soạn báo, những người tham gia còn lại được Tần Châu đồng ý dùng tiền lương của mình để đến một quán ăn gần đó dùng bữa.

Nhậm Lê đi tìm thi thể, Tần Châu và Lâm Dị quyết định đến nhà Sầm Tiềm điều tra, dù sao địa chỉ IP cũng tập trung ở vị trí gần với nhà Sầm Tiềm.

Hôm nay trời nắng đẹp, cả hai đi dạo quanh khu vực đó nhiều lần nhưng vẫn chưa tìm thấy manh mối nào hết. Tần Châu thấy trán Lâm Dị lấm tấm mồ hôi, bèn dừng lại nói: “Nghỉ ngơi một lát nhé?”

Lâm Dị gật đầu đồng ý, kỳ thật cậu cũng chẳng mấy hy vọng sẽ tìm được người ẩn danh kia, thậm chí cậu còn nghi ngờ người đó chính là Sầm Tiềm.

“Khát nước à?” Tần Châu hỏi cậu.

“Cũng bình thường.” Lâm Dị nghĩ thầm, mặc dù gã chủ biên liên tục nhắc đến cái tên ‘Thuấn Tức’, nhưng đến tận thời điểm này rồi, họ vẫn chưa thấy ‘Thuấn Tức’ lần nào.

Cậu vẫn chưa thể buông bỏ được khả năng ‘Thuấn Tức’ là quái vật 4-4. Một khi điều này xảy ra thật, tuyến chính mà họ suy luận được trước đó sẽ tanh bành luôn.

Nếu muốn tuyến chính hiện tại không bị lung lay thì nhất định họ phải tìm thấy ‘Thuấn Tức’, nhìn thấy dáng vẻ của hắn.

Trong suy đoán tuyến chính của họ, ‘Thuấn Tức’ là mèo và Sầm Tiềm là chuột, nếu tuyến chính đúng thì ‘Thuấn Tức’ đã vượt ngục, hắn không thể nào lại không đến tìm Sầm Tiềm được.

Chỉ cần bọn họ ở cạnh Sầm Tiềm, một khi ‘Thuấn Tức’ xuất hiện ở ‘hiện tại’, điều đó chứng tỏ hướng đi của họ là chính xác.

“Đàn anh.”

Lâm Dị đang muốn thảo luận kế hoạch ‘ngồi canh chừng’(*) với Tần Châu, cậu vừa ngẩng đầu thì phát hiện mình đã đi theo Tần Châu vào một tiệm bánh ngọt.

(*): Trốn ở một góc, chờ đợi nghi phạm xuất hiện

Tần Châu gọi trà sữa tại quầy thu ngân.

Tần Châu nghe được tiếng gọi, quay đầu nhìn cậu: “Sao thế?”

Lâm Dị lắc đầu: “Không ạ, tí nữa nói cũng được.”

Tần Châu: “Ừm.”

Hắn chỉ vào một vị trí trong cửa tiệm: “Đến đó ngồi đi.”

Lâm Dị: “À, vâng.”

Lâm Dị ngồi xuống, là một vị trí gần với cửa sổ sát đất của cửa tiệm.

Cậu nhìn bóng lưng Tần Châu một hồi, đột nhiên cảm thấy mình có gì đó sai sai.

Quái vật có năng lực phân biệt thực lực của người tham gia nên khả năng ba người bọn họ là quái vật 4-4 rất cao, Lâm Dị có thể cam đoan cậu không phải quái vật 4-4, cũng không hề có cảm giác bị quái vật lục lọi kí ức.

Nhưng tiến vào Thế giới Quy tắc 4-4 cũng được mấy ngày rồi, Lâm Dị sờ ngực, trong lòng cậu dường như không hề nghi ngờ Tần Châu là quái vật 4-4.

Thậm chí cậu còn định thảo luận kế hoạch với Tần Châu.

Lâm Dị: "..."

Hình như cậu có gì đó sai sai.

Lúc cúi đầu để suy nghĩ xem mình đang bị cái gì, cậu đã bỏ lỡ bóng người mặc áo choàng đi ngang qua cửa sổ sát đất, lúc bóng người đó lướt qua cậu chợt dừng lại một chút.

Bóng người hơi quay đầu lại nhìn Lâm Dị, sau đó lại quay đi, nhìn sang Tần Châu đang đứng ở quầy thu ngân đợi nhân viên pha chế.

Lúc Tần Châu xoay người mang đồ uống trở về chỗ ngồi thì bóng người đó lại quay đầu, tiếp tục bước về phía trước.

"Nhóc thiên tài."

Tần Châu gọi cậu mấy lần, Lâm Dị mới lấy lại tinh thần: "A, đàn anh? Anh gọi em à?"

"Đang nghĩ gì vậy?" Tần Châu kéo ghế, ngồi xuống đối diện cậu, đặt ly trà sữa và bánh xoài trong khay ra trước mặt Lâm Dị.

Tuy rằng cho đến hiện tại, biểu hiện của Tần Châu không giống với quái vật 4-4, thậm chí còn chủ động yêu cầu thu hút sự chú ý của quái vật 4-4 nữa, nhưng dù sao thì đó cũng là Tần Châu, cũng không phải Lâm Dị chưa từng đấu với Tần Châu bị quái vật bám vào bao giờ, cho nên điểm này chưa thể chứng minh được Tần Châu không phải quái vật 4-4.

Lâm Dị tạm thời kiềm chế lại kế hoạch 'ngồi canh chừng' kia, nhìn chăm chăm vào đĩa bánh xoài trước mặt nói: "Em đang nghĩ, trùng hợp thật."

Giọng điệu Tần Châu có chút tò mò: "Trùng hợp cái gì?"

Lâm Dị: “Em dị ứng với xoài, trùng hợp là đàn anh lại mua bánh xoài á.”

Nụ cười Tần Châu cứng đờ: “...”

Hắn vội vàng thu lại sự ngượng ngùng đó, nói: “Để tôi mua cho em cái khác.”

Lâm Dị vội vàng nói: “A, không cần đâu, đàn anh.”

Tần Châu: “Chỉ dị ứng với xoài thôi à? Còn gì nữa không? Sô-cô-la thì sao?”

Lâm Dị: “Không dị ứng.”

Tần Châu lại đi mua bánh sô-cô-la cho cậu, rất nhanh Tần Châu đã mang bánh sô cô la tới. Thực sự Lâm Dị rất thích đồ ngọt, tuy nói rằng vô công bất thụ lộc (*), nhưng trước đó cậu bị Tần Châu sờ tay rồi, coi như trả nợ đi.

(*): không làm mà đòi có ăn

Lâm Dị bắt đầu yên tâm ăn uống.

Ăn xong, Lâm Dị lễ phép nói: “Cảm ơn đàn anh đã chiêu đãi ạ.”

Tần Châu đưa khăn giấy cho cậu: “Trên mũi.”

Lâm Dị: “A.”

Cậu vừa lau ít bánh kem bị dính trên mũi, vừa hỏi Tần Châu: “Đàn anh, anh không ăn sao?”

Trên bàn còn dư lại một chiếc bánh xoài, bánh mới làm, không trả lại được.

Tần Châu không ăn đồ ngọt, tuy chiếc bánh không lớn, nhưng hắn chỉ có thể nếm thử một hai miếng thì đã ngán rồi.

Tần Châu biết việc vào căng tin trường Đại học Kỹ thuật phi Tự nhiên không hề dễ dàng chút nào, cho nên trong điểm thành tích hàng ngày có hình phạt về lãng phí đồ ăn, với tư cách là chủ tịch hội sinh viên thì hắn lại càng không thể lãng phí đồ ăn được.

“Bây giờ tôi không đói.” Hắn thấy Lâm Dị thích đồ ngọt, không muốn nói rằng bản thân không ăn được đồ ngọt, vì thế nói dối, sau đó mở lời rằng: “Gói về cho khối băng Nhậm Lê kia ăn.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Không biết Nhậm Lê có kịp tìm thấy thi thể trước khi bị xử lí hay không, nhưng chắc chắn anh sẽ đến nhà Sầm Tiềm để tìm bọn họ.

Nghỉ ngơi xong, hai người đến nhà Sầm Tiềm.

Trước khi Nhậm Lê quay lại, Lâm Dị đã đặt gói bánh ngọt lên bàn, cậu vừa quay người lại thì phát hiện Sầm Tiềm đang nhìn mình, cụ thể là nhìn chiếc bánh trên bàn.

Trong lòng Lâm Dị bỗng cảm thấy có chút áy náy.

Sầm Tiềm chỉ là một NPC trong Thế giới Quy tắc 4-4, nhưng Sầm Tiềm vẫn luôn chăm sóc họ, còn bao ăn bao ở cho bọn họ, vậy mà Lâm Dị lại quên mang bánh cho Sầm Tiềm.

Ngay khi cảm giác tội lỗi trong lòng cậu trào dâng mãnh liệt đến nỗi không biết tay để đâu cho đúng, Sầm Tiềm lại nở nụ cười trước mặt bọn họ: “Lâm Dị, là bánh kem à?”

Lâm Dị càng thêm áy náy, Tần Châu thay cậu trả lời: “Phải.”

Sầm Tiềm không để ý lời nói của Tần Châu, y di chuyển bánh xe lăn về phía chiếc bánh kem, sau đó như nhớ ra điều gì, y ấn vào bánh xe, ngừng đầu hỏi Lâm Dị: “Lâm Dị, cái này cho tôi sao?”

Lâm Dị có thể thấy được niềm vui sướng mong đợi không thể che giấu trong lời nói của Sầm Tiềm, nhưng chiếc bánh xoài này không phải dành cho y, còn không mua bằng tiền của cậu nữa.

Lâm Dị chỉ có thể ngừng đầu nhìn Tần Châu, hần khẽ gật đầu.

Lâm Dị cảm kích nhìn Tần Châu, sau đó lại chuyển sự chú ý sang Sầm Tiềm, Sầm Tiềm không ngừng nhìn chăm chăm vào chiếc bánh xoài mà cậu vừa đặt trên bàn.

Lâm Dị nói: “Ừm...”

Sầm Tiềm không giấu được vẻ vui mừng, y đẩy xe lăn tới chiếc bàn trước mặt, nhìn chiếc bánh xoài như nhìn một báu vật vô giá.

“Cậu biết hôm nay là sinh nhật tôi sao?” Sầm Tiềm rất vui vẻ, đưa tay đặt lên hộp bánh, “Cho nên mới cố ý mang bánh đến cho tôi? Cảm ơn Lâm Dị.”

Sầm Tiềm càng nói càng kích động, kích động đến mức không nhận ra Lâm Dị không trả lời câu hỏi của mình.

Nhìn bộ dạng của Sầm Tiềm, Lâm Dị cũng đoán được điều gì đó.

Sầm Tiềm bị ‘Thuấn Tức’ nhắm vào, mỗi ngày trôi qua là một ngày không

yên ổn, làm sao có thể giống một người bình thường, đến ngày sinh nhật ngồi quây quần ăn bánh kem được chứ.

Sầm Tiềm tự lẩm bẩm rất nhiều, sau đó quay đầu nhìn Lâm Dị và Tần Châu, vừa nghiêm túc vừa sốt ruột hỏi: “Bây giờ ăn luôn được không?”

Lâm Dị đang muốn gật đầu, Tần Châu ở bên cạnh lại nói: “Từ đã.”

Lâm Dị quay đầu nhìn Tần Châu, thắc mắc tại sao Tần Châu lại nói ‘từ đã’ như vậy.

“Em bảo y đợi chút đã.” Tần Châu chắc chắn đã nhìn thấu tâm tư của Lâm Dị, sau đó hơi nghiêng người về phía trước, nhỏ giọng nói vào tai Lâm Dị bằng âm lượng chỉ có hai người nghe được: “Tôi đi mua cho y cây nến.”

Chiếc bánh xoài này chỉ là một chiếc bánh rất nhỏ, cũng không phải là bánh sinh nhật nên nhân viên cửa hàng không cung cấp nến sinh nhật cho nó.

Lâm Dị cảm giác vành tai có chút ngứa ngáy, là phản ứng dây chuyền do Tần Châu thì thầm với cậu gây ra. Mà không chỉ có vành tai ngứa ngáy, không biết vì sao Lâm Dị cảm thấy cổ họng mình cũng vậy, thậm chí trong lòng cũng có chút ngứa ngáy.

“Đàn anh, em... để em.” Lâm Dị nói: “Em cũng có tiền lương.”

Tần Châu không tranh cãi với Lâm Dị nữa, Sầm Tiềm để ý ân nhân cứu mạng Lâm Dị có tiền lương cũng là chuyện bình thường: “Ừm, cậu có tiền lương.”

Lâm Dị ngẩng đầu nói với Sầm Tiềm: “Sầm Tiềm, đợi tôi một lát, tôi quay lại ngay.”

Nói xong, Lâm Dị đi tới cửa, lặp lại lần nữa: “Đợi tôi một lát nhé, nhanh thôi.”

Sầm Tiềm đành phải đáp lại: “Ừm.”

Lâm Dị đi ra cửa, không khỏi nói: “Tôi sẽ cố nhanh một chút.”

Lâm Dị không nghe thấy, nhưng Sầm Tiềm cũng chẳng quan tâm nữa, y tiếp tục nhìn chiếc bánh xoài trước mặt như báu vật.

Tần Châu nhìn chăm chăm Sầm Tiềm, không có việc gì làm nên hắn đành đi cho mèo ăn.

Sau khi ra khỏi cửa, Lâm Dị chạy một mạch như gió, tiệm bánh cách nhà Sầm Tiềm không xa, chỉ cách năm sáu phút, nếu cậu chạy thì sẽ nhanh hơn.

Cũng đang vội đi mua nến sinh nhật cho Sầm Tiềm, Lâm Dị không để ý sau

khi cậu lao vào tiệm bánh, bóng đen mặc áo choàng đi loanh quanh bên cạnh cậu lại một lần xuất hiện.

Bóng đen căng thẳng nhìn chăm chăm Lâm Dị, sau khi Lâm Dị bước vào tiệm bánh thì nhanh chóng bước tới, đứng ở bên ngoài, chỉ cần Lâm Dị mua nến sinh nhật đi ra, nhất định sẽ đụng phải 'hắn'.

Chương 90: Quái vật 4-4

Vậy mà Tần Châu lại đối xử hung dữ với cậu như vậy,-

Chương 90: Quái vật 4-4

Lâm Dị mở cửa tiệm bánh ngọt.

Ngay sau đó toàn bộ máu trong cơ thể cậu đông cứng lại khi nhìn thấy người trước mặt.

Chiếc áo choàng đen và mũ trùm rộng có thể che giấu toàn bộ khuôn mặt, giống như một chiếc áo giáp cứng cáp, ngăn cản mọi con mắt muốn nhìn thấy dáng vẻ thật sự ấy.

Nhưng Lâm Dị lại khác, nếu 'Thuấn Tức' mặc áo giáp thì cậu chính là một con ốc sên đã mất đi vỏ ốc, liếc mắt một cái là bị nhìn thấy sạch sẽ.

Cậu bị 'Thuấn Tức' thấy mặt rồi.

Bởi vì quá bất ngờ, hai chân Lâm Dị như đóng đinh tại chỗ.

Tại sao 'Thuấn Tức' lại xuất hiện ở đây?

Tại sao hắn lại theo dõi cậu?

Bị thấy mặt rồi, sau đó thì sao?

Sau đó Lâm Dị nhìn thấy cánh tay 'Thuấn Tức' chuyển động, dưới áo choàng có thứ gì đó đang tỏa sáng. Mặc dù Lâm Dị không nhìn rõ nhưng cậu có thể đoán được vật phát sáng đó là gì, rất có thể là con dao đã giết chết những người tham gia trước kia.

Lập tức, toàn thân Lâm Dị trở nên căng thẳng, đầu óc lúc này cũng hoạt động rất nhanh, bây giờ là 'hiện tại', hơn nữa đang là ban ngày, có lẽ cậu sẽ không vi phạm quy tắc tử vong, mà dù có vi phạm đi chăng nữa thì cũng không chết ngay được.

Cậu vẫn còn thời gian để vùng vẫy, ưu tiên hàng đầu bây giờ là thoát khỏi đây trước đã. Giằng co bằng mắt với 'Thuấn Tức' thì người thiệt chỉ có cậu mà thôi.

Lâm Dị nghiêng người bước đi, cậu có thể cảm nhận được ánh mắt Thuấn Tức đang dán chặt vào mình, cậu vừa đi được mấy mét thì ‘Thuấn Tức’ cũng lập tức nhắc chân đi theo cậu.

Lâm Dị dùng tầm nhìn ngoại vi để xem xét tình huống phía sau, cậu không dám thả lỏng hai chân, cũng không ngừng tăng tốc, cuối cùng bắt đầu chạy.

Cậu nhìn khung cảnh đường phố trước mặt, cũng may là cậu với Tần Châu đã đi vòng quanh khu này mấy lần, biết đường nào là ngõ cụt, chỉ cần không bị ‘Thuấn Tức’ ép vào ngõ cụt, cậu có thể tận dụng đám đông và địa hình theo hướng ngược lại để thoát khỏi hắn.

Để tăng tốc, Lâm Dị không còn dùng tầm nhìn ngoại vi để xác nhận chuyển động phía sau nữa mà không ngừng đẩy những người đang đi ngược chiều với cậu, ngoài miệng xin lỗi vì đã đẩy bọn họ, không biết cậu đã phải nói bao nhiêu câu ‘xin lỗi’ rồi, Lâm Dị xoay người, nấp sau cột điện.

Cậu đã vòng qua bảy tám lối rẽ, bản thân Lâm Dị còn không biết cậu đang ở đâu, kể cả ‘Thuấn Tức’ có quen thuộc với đường xá chỗ này hơn cậu thì cũng gặp khó khăn nếu không muốn mất dấu cậu.

Lâm Dị dựa người thẳng tắp phía sau cây cột điện, nghiêng mắt nhìn đám người đang đi. Lúc cậu bỏ chạy, trời cũng dần dần chuyển tối, cột điện phía trước sáng đèn, khiến bóng những người đi đường hiện trên mặt đất.

Nhìn bóng người qua lại trên mặt đất, Lâm Dị cuối cùng cũng xác nhận được ‘Thuấn Tức’ đã không đuổi kịp cậu.

Nhưng cậu căn bản không dám thả lỏng, trời đã gần tối rồi, cậu đã vi phạm quy tắc tử vong, cho dù bây giờ ‘Thuấn Tức’ có mất dấu cậu thì ban đêm hắn vẫn sẽ tìm đến cậu.

Lâm Dị mím môi dưới, đôi mắt đen lóe lên suy nghĩ.

Cậu nhất thời không biết bản thân còn muốn quay về nhà Sầm Tiềm hay không, nếu về thì chẳng phải sẽ dẫn sói vào nhà sao?

Bỏ đi, không về nữa.

Nếu không trở về, Lâm Dị cũng chẳng biết phải đi đâu. Vốn dĩ cậu muốn ngồi trong tiệm bánh cả đêm, nhưng khi quay lại thì phát hiện tiệm bánh đã đóng cửa mất rồi.

Cậu không thể đến tòa soạn báo được, ở đó còn những người tham gia khác, nếu ban đêm ‘Thuấn Tức’ đến tìm cậu, vậy chẳng phải cậu cũng sẽ làm hại

người khác sao.

Lâm Dị lang thang không lối về trên đường, rất nhiều cửa hàng đã đóng cửa, khắp nơi dần trở nên yên ắng.

Bóng đèn vừa mới sáng lên trên con phố như kéo bóng cậu ra thật dài.

Lâm Dị cũng chẳng có ý định đi dạo lên dạo xuống nữa, lòng bàn chân cậu đau nhức cả rồi. Cho dù ‘Thuấn Tức’ có đến tìm cậu vì cậu đã vi phạm quy tắc tử vong, cậu vẫn muốn đấu tranh để tự cứu mình, dành lại chút sức lực để phòng trường hợp chạy trốn nữa chứ.

Cậu nhìn thấy phía trước một chiếc ghế dựa, bèn bước nhanh tới, lúc móng cậu vừa chạm vào ghế thì——

“Lâm Dị!”

Giọng nói vừa lo lắng vừa sợ sệt

Lâm Dị quay đầu lại: “Đàn anh...”

Tần Châu bước nhanh về phía cậu, đứng trước mặt cậu, Lâm Dị nhìn thấy yết hầu của hắn lên xuống, tiện đà nói: “Xảy ra chuyện rồi.”

Giọng nói của Tần Châu đều đều, sự lo lắng dành cho Lâm Dị đã bị hắn giấu đi, cho nên hắn nói ‘xảy ra chuyện’ không hề đặt Lâm Dị vào gánh nặng tâm lý khiến người khác lo lắng cho mình mà ngược lại còn cho cậu cảm giác an toàn.

Lâm Dị đột nhiên cảm thấy mình đã tìm được chỗ dựa, điều này khiến cho giọng điệu kể lại sự việc của cậu thêm phần bất bình: “Đàn anh, em bị ‘Thuấn Tức’ thấy mặt rồi.”

Nói xong, Tần Châu đã biết lý do vì sao Lâm Dị lại đi lang thang bên ngoài, không dám về nhà.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Lâm Dị, một hồi lâu sau mới nhận xét: “Thật lùì rồi.”

Lâm Dị: “...Dạ?”

“Ở Thế giới Quy tắc 7-7, em biết tìm đồng đội để hợp tác, còn bây giờ lại không biết?” Tần Châu nói: “Nhóc thiên tài, ‘Thuấn Tức’ che mặt kín mít thì càng cho thấy gương mặt hắn mới là thứ không thể bị nhìn thấy. Tình huống trong nhà Sầm Tiềm sẽ là, liệu ‘Thuấn Tức’ sẽ nhìn thấy mặt chúng ta hay chúng ta hợp tác bỏ che mặt của hắn ra dễ dàng hơn. Miễn là không phải ban đêm, nhóc thiên tài, em nghĩ hắn dám tới không?”

Tần Châu nghiêng đầu nhìn chăm chăm Lâm Dị: “Có lúc cực kỳ thông minh, có lúc lại khá ngu ngốc nhỉ.”

Lâm Dị ‘Ồ’ một tiếng, cảm thấy Tần Châu nói rất có lý.

Tuy cậu sợ về nhà sẽ dẫn đến việc ‘Thuần Tức’ nhìn thấy mặt của Tần Châu hay Nhậm Lê, nhưng so với vấn đề thì biện pháp có nhiều hơn thật, có lẽ Tần Châu đã nghĩ ra cách giúp cậu thoát khỏi quy tắc tử vong.

Nhưng giờ đã quá muộn, trời tối rồi.

Cậu đã lãng phí tất cả thời gian ban ngày.

Lâm Dị gãi đầu: “Ừm... hình như thụt lùi rồi.”

Tần Châu lấy một bao thuốc lá ra, cầm lên một điếu rồi châm lửa, đúng là không dễ dàng chút nào, đây là lần đầu tiên Tần Châu hút thuốc trong Thế giới Quy tắc.

Trước đó Lâm Dị và Tần Châu vẫn luôn ở cạnh nhau, cậu không thấy Tần Châu mua thuốc lá lúc nào, nhìn bao thuốc lá trong tay Tần Châu có lẽ là lúc hắn ra ngoài tìm cậu đã tiện đường mua bao thuốc lá này.

Trình Dương cũng hút thuốc, cậu ta nói những người hút thuốc khi gặp chuyện gì đó đều muốn hút một điếu, nhưng những chuyện này thì lại chia ra thành chuyện tốt và chuyện xấu, chuyện tốt thì ít mà chuyện xấu thì nhiều.

Lâm Dị nhìn thấy bao thuốc kia đã hết hơn nửa.

Rồi một lúc sau, nửa bao thuốc lá còn lại cũng hết sạch.

Tần Châu dập điếu thuốc cuối cùng, vò bao thuốc thành một quả bóng rồi ném vào thùng rác phía trước theo một đường parabol hoàn hảo.

Lâm Dị đoán tâm trạng của Tần Châu rất bức bối cho nên mới hút nhiều thuốc như vậy, cậu nhìn lên bầu trời, cân nhắc một chút rồi nói: “Đàn anh, anh về trước đi.”

Hiện tại đã là buổi tối.

Tần Châu mở miệng, hắn vừa hút thuốc quá nhiều, giọng nói có chút trầm: “Sợ cái gì? Lúc Chu Kỳ và Tưởng Vọng chết, bọn họ có làm hại tới những người trong phòng họp đâu.”

Lâm Dị: “...”

Rất hung dữ luôn.

Tần Châu không nói gì, Lâm Dị cũng không dám hé răng nửa lời, cậu cảm nhận được độ căng của Tần Châu, không định sẽ đụng vào thứ đầy rủi ro này.

Cậu vốn đã đáng thương rồi, không biết giãy tiếp theo khi nào sẽ chết nữa, vậy mà Tần Châu lại đối xử hung dữ với cậu như vậy, hơi quá đáng rồi đó.

“Tối nay đừng ngủ nữa.” Tần Châu trầm giọng nói: “Buồn ngủ thì đến tìm tôi nói chuyện.”

“À vâng, đàn anh.” Lâm Dị gật đầu.

Tần Châu nhìn Lâm Dị, giải thích: “Máy người lúc trước đều chết trong thời gian hồi tưởng.”

Đây chính là lý do vì sao Tần Châu không cho Lâm Dị ngủ.

Thực ra Lâm Dị cũng nghĩ tới điều này rồi, nhưng cậu nhớ rõ ràng Tần Châu đã nói sau khi vi phạm quy tắc tử vong, NPC giết người là điều không thể kháng cự.

Suy cho cùng, đến cả quái vật còn bị giết bởi quy tắc tử vong của chính chúng chứ đừng nói là những người tham gia bọn họ.

Tần Châu sửa lại: “Cứ thử đi.”

Thử xem có thể trốn thoát sau khi vi phạm quy tắc tử vong hay không.

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Lâm Dị không có máy MP4 thì không thể ngủ được, cho nên đêm nay cậu sẽ không thể ngủ. Nhưng Tần Châu thì không biết điều này, vì tránh cho Lâm Dị ngủ say, Tần Châu nói: “Nhóc thiên tài, tìm chủ đề nói chuyện đi.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Điểm thi đại học của đàn anh là bao nhiêu?”

Tần Châu nhớ lại: “Hơn 600 một chút.” Dừng một chút, lại bổ sung: “Không lợi hại bằng em.”

Ý hẩn đề cập đến là ba điểm thi thử của Lâm Dị vào năm lớp 12.

Lâm Dị ồ một tiếng, cậu cảm thấy tiếc thay Tần Châu, 600 điểm là có thể vào một trường đại học tốt rồi.

Tần Châu hỏi cậu: “Hôm thi đại học khó chịu ở đâu à?”

Lâm Dị cúi đầu, vì chột dạ nên không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Châu:

“Dạ, em bị ốm.”

Tần Châu nhận ra cậu đang trốn tránh, hai người ăn ý tạm dừng chủ đề này ở đây. Một lúc sau, Tần Châu lại bảo Lâm Dị tìm đề tài, quan điểm của hắn là chỉ có đề tài mà Lâm Dị hứng thú mới có thể khiến Lâm Dị không ngủ được.

Để tránh chủ đề này lại liên quan đến mình, Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi nói: “Đàn anh, ừm... anh... bẩm sinh đã vậy rồi ạ?”

“...”

Chủ đề này hơi ngoài ý muốn của Tần Châu, nhưng hắn vẫn nghiêm túc trả lời: “Tôi không biết, có điều lúc tôi xác định được xu hướng của mình là năm lớp 10.”

Lúc này Lâm Dị mới trở nên hứng thú: “Sao anh lại xác định được?”

“Đi quân sự.” Tần Châu nhớ lại: “Trời nóng, có tên con trai cởi áo.”

Lâm Dị tưởng tượng ra cảnh tượng đó, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn vào bộ phận nào đó trên cơ thể Tần Châu, sau đó chợt nhận ra: “Ồ!”

“Không phải do phản ứng sinh lí.” Tần Châu nhìn thấy ánh mắt của Lâm Dị, trầm mặc một lát mới nói: “Mà là trong lòng cảm thấy kỳ lạ.”

Lâm Dị sửng sốt: “Cảm thấy kỳ lạ?”

“Ừ.” Nhìn thấy vẻ mặt hứng thú của Lâm Dị, Tần Châu lại nói nhiều hơn một chút: “Tôi cũng không rõ, có lẽ là do hormone tuổi dậy thì hay là do hormone khác gì đó, nhưng sau đấy tôi đã xác định được, mình thích con trai.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, căng thẳng hỏi: “Đàn anh, anh nói là anh cảm thấy kỳ lạ, là trong lòng cảm thấy ngứa ngáy ạ?”

Tần Châu nhìn cậu bằng ánh mắt đầy ẩn ý: “Ngứa.”

Lâm Dị sửng sốt: “!”

Quả nhiên! Ban ngày trong lòng cậu cũng cảm thấy vậy!

Mà lại còn ngứa ngáy từ vành tai đến tận đáy lòng nữa chứ. Nhất thời tâm tình Lâm Dị bỗng trở nên hơi phức tạp.

“... Cũng không phải cứ nhìn thấy con trai là như vậy.” Tần Châu nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Dị, hiểu nhầm nội tâm của cậu, bèn giải thích: “Còn tùy người nữa.”

Cho dù sau khi xác nhận xu hướng tính dục của mình, trong lòng Tần Châu cũng chẳng bao giờ có cảm giác ngửa ngáy cả, cho đến nay chỉ có người trước mặt mới có thể khiến hấn như vậy mà thôi.

“Đàn anh.” Lâm Dị suy nghĩ một chút, đưa ra giả thuyết: “Vậy nếu nhìn thấy một người đàn ông khiến mình có cảm giác ngửa ngáy, thì có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa...” Tần Châu nhìn Lâm Dị, ánh mắt dừng lại trên gương mặt cậu, lông mày của nhóc thiên tài rất ôn hoà, đôi mắt hình quả mơ, đồng tử ngăm đen trong hốc mắt, hồn nhiên, đơn thuần, trời sinh hoàn mỹ.

Tần Châu vô tình cảm thấy trong lòng ngứa ran, cảm giác này làm thần kinh của hấn nhột nhột, khiến hấn có cảm giác muốn trực tiếp xuyên thủng bức màn ngăn cách giữa hai người, yết hầu lặn lên lặn xuống: “Có nghĩa, em đã phải lòng người đàn ông này rồi.”

Lâm Dị không nhịn được, tự dưng như bị Trình Dương bám vào người: “...Ôi đệt.”

Tần Châu: “...”

Hấn hít sâu một hơi, quả nhiên là Lâm Dị.

Chương 91: Quái vật 4-4

Quy tắc tử vong không thể nào lại có vấn đề-

Chương 91: Quái vật 4-4

Tâm trạng Lâm Dị hiện tại có chút phức tạp.

Nhưng bây giờ rõ ràng không hề thích hợp để xác định xem vấn đề nằm ở đâu, Lâm Dị gãi đầu xấu hổ, không dám nhìn Tần Châu, ngược lại còn cúi đầu nghĩ xem bản thân nên nói gì với hắn.

Quy tắc tử vong không hề dễ dàng tránh thoát như vậy, nếu thật sự bỏ mạng ở nơi này, Tần Châu sẽ không bao giờ biết được rằng trong lòng cậu cũng ngửa ngáy, thế thì đáng tiếc lắm.

Nhưng sau đó nghĩ lại, nếu biết rồi thì sao chứ, bây giờ cậu đang gặp nguy hiểm, không biết khi nào sẽ chết, chẳng phải làm thế chỉ khiến Tần Châu càng thêm đau lòng thôi sao?

Lâm Dị lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan này cho đến tận lúc ánh sáng ban mai hơi le lói từ phía mặt trời mọc.

Vậy mà trời đã sáng rồi.

Lâm Dị ngơ ngác nhìn ánh nắng ban mai, sau đó ngơ ngác nhìn sang Tần Châu, nói với chất giọng không thể tin nổi: “Đàn anh, trời sáng rồi.”

Tần Châu nhìn về phía mặt trời mọc phía Đông, thở dài nhẹ nhõm, lần thử phào này như bộc lộ cảm giác vừa thoát chết sau tai nạn: “Ừm, thấy rồi.”

Lâm Dị thực sự đã chuẩn bị tâm lý để chết trong Thế giới Quy tắc 4-4 rồi, Chu Kỳ và Tưởng Vọng tiến vào thời gian hồi tưởng đã đủ để chứng minh quy tắc tử vong là bị ‘Thuấn Tức’ thấy mặt.

Nhưng bây giờ, chưa tính đến chết, thậm chí cậu còn không gặp chuyện gì cả.

Lâm Dị biết rất rõ, bản thân tuyệt đối không có khả năng thoát khỏi quy tắc tử vong chỉ vì cậu không ngủ qua đêm, quy tắc tử vong là không thể tránh khỏi.

Cậu vẫn còn sống, nghĩa là vấn đề nằm ở quy tắc tử vong mà họ suy luận

được.

“Đàn anh, anh nói Chu Kỳ và Tưởng Vọng đều chết trong thời gian hồi tưởng.” Lâm Dị cúi đầu suy nghĩ: “Chẳng lẽ quy tắc tử vong cũng cần điều kiện tiên quyết sao? Giống như ở Thế giới Quy tắc 16-8, quy tắc tử vong còn phải bấm chuông gọi nữa.”

So với Lâm Dị thì Tần Châu càng hiểu rõ rằng quy tắc tử vong là điều không thể tránh khỏi, đêm qua hẳn còn khó chịu hơn Lâm Dị. Tần Châu gắt gao nhìn Lâm Dị, trời đã sáng, người này vẫn còn bình an đứng ở trước mặt hắn.

Cảm xúc trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, cưỡng lại sự thôi thúc muốn ôm Lâm Dị, Tần Châu dùng hết sức để nói chuyện một cách bình thường: “Không có khả năng.”

Lâm Dị gật đầu đồng ý.

Trong Thế giới Quy tắc 16-8, việc nhấn chuông gọi khi tình trạng bệnh nhân trở nặng về cơ bản là quy tắc tử vong xuyên suốt toàn bộ tuyến chính. Nhưng mục đích nhấn chuông gọi là để giám đốc Chu biết tình trạng bệnh nhân trở nặng chứ không phải đứng ở góc độ người tham gia, giảm bớt tỉ lệ người tham gia vi phạm quy tắc tử vong.

Người tham gia đứng ở tầng thấp nhất trong Thế giới Quy tắc, quái vật không thể nào lại suy nghĩ cho bọn họ được.

Cho nên đêm qua Lâm Dị không chết, tuyệt đối không phải là vì quy tắc tử vong xuất hiện thêm điều kiện tiên quyết là ‘tiến vào thời gian hồi tưởng’ được.

Chỉ có thể do quy tắc tử vong mà họ suy luận đã sai.

Bị ‘Thuấn Tức’ thấy mặt không phải là nguyên nhân khiến Chu Kỳ, Tưởng Vọng và chủ nhân chiếc kẹp tóc tử vong.

Nhưng từ tận đáy lòng, Lâm Dị lại không muốn lật đổ phỏng đoán của họ về quy tắc tử vong, bọn họ đã tiến vào khoảng thời gian hồi tưởng của Chu Kỳ và Tưởng Vọng, ngoại trừ “bị ‘Thuấn Tức’ thấy mặt” thì những quy tắc tử vong khác không thể giải thích được nguyên nhân khiến bọn họ tử vong.

“Trở về trước đã.” Tần Châu nói: “Xem Nhậm Lê nói gì.”

Lâm Dị rời đi cũng khá lâu, lâu đến mức Nhậm Lê đã trở về, Nhậm Lê lần theo dấu vết của chủ nhân chiếc kẹp tóc trên thi thể, lấy được vật kích hoạt thời gian hồi tưởng trong tay thi thể, là một tập hồ sơ.

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Trước khi đến nhà Sầm Tiềm, Lâm Dị đã nhìn thấy Nhậm Lê từ đằng xa.

“Anh Nhậm Lê.” Lâm Dị hét lên.

Nhậm Lê đi về phía bọn họ, suy nghĩ một chút rồi nói với Lâm Dị: “Không có chuyện gì chứ?”

Lâm Dị gật đầu: “Ừm ừm.”

Tần Châu hỏi Nhậm Lê: “Sao sớm thế?”

Trời vừa mới rạng sáng, mùa hè khoảng 5 giờ là trời đã sáng rồi, nhưng người tiến vào thời gian hồi tưởng không thể nào lại tỉnh dậy sớm như vậy được.

“Bị đánh thức.” Nhậm Lê nói.

Bởi vì đợi Lâm Dị suốt cả đêm nhưng Sầm Tiềm vẫn không thấy Lâm Dị đâu cả, y tức giận ném hộp bánh xoài xuống đất, tiếng động đã đánh thức Nhậm Lê đang ở trong thời gian hồi tưởng.

Bây giờ tỉnh lại, Nhậm Lê không thấy Tần Châu và Lâm Dị trong nhà Sầm Tiềm, anh dứt khoát chạy ra ngoài tìm người, vừa ra đến cửa thì bắt gặp hai người họ.

Lâm Dị nghe kể Sầm Tiềm hất hộp bánh xoài xuống đất, trong lòng thở dài, quả nhiên không thể tùy tiện lập flag (*) mà.

(*): bị lời nói vả mặt

Cậu nói với Sầm Tiềm sẽ quay lại sớm, nhưng cả đêm cậu không quay lại.

Nhậm Lê hỏi Lâm Dị: “Cho nên, bên hai người xảy ra chuyện gì?”

Tần Châu thuật lại tình hình cho Nhậm Lê nghe: “Hôm qua ở ‘thời điểm hiện tại’ hần xuất hiện rồi, cũng đã nhìn thấy mặt Lâm Dị.”

Sắc mặt Nhậm Lê đông lại, anh không ngờ rằng chuyện Lâm Dị gặp phải còn nghiêm trọng hơn những gì anh nghĩ.

Tần Châu nói: “Quy tắc tử vong có vấn đề, hôm qua cậu...”

“Không.” Tần Châu còn chưa nói hết câu, Nhậm Lê đã trực tiếp ngắt lời hần: “Quy tắc tử vong chắc chắn không sai, là bị ‘Thuấn Tức’ thấy mặt.”

Tần Châu và Lâm Dị nhìn nhau, chờ Nhậm Lê giải thích lý do khi đưa ra kết

luận như vậy.

Nhậm Lê nói: “Đêm qua, người chết là do bị ‘Thuấn Tức’ nhìn thấy mặt, trước đó ‘Thuấn Tức’ đã có rất nhiều cơ hội để giết cô ta, nhưng phải đến khi hắn thấy mặt cô ta thì mới ra tay.”

Anh đã tận mắt chứng kiến ‘Thuấn Tức’ động thủ.

Cả ba trăm mặc, nếu quy tắc tử vong không sai, vậy chắc chắn còn có nguyên nhân khác mới khiến Lâm Dị có thể sống sót đến tận bây giờ.

Sau khi hít sâu một hơi, Tần Châu mở miệng nói ra một giả thuyết: “‘Thuấn Tức’ nhìn thấy diện mạo Lâm Dị là giả.”

Đưa ra giả thuyết là điểm mạnh của Tần Châu, vừa nói ra giả thuyết này, như vừa chứng minh được địa vị của mình.

Lâm Dị và Nhậm Lê khựng lại một chút, mặc dù giả thuyết của Tần Châu có chút vô lý, nhưng đó là giả thuyết duy nhất có thể giải thích rõ ràng tại sao Lâm Dị vẫn còn sống sau khi bị ‘Thuấn Tức’ thấy mặt.

Dù sao, khuôn mặt của ‘Thuấn Tức’ đã được ẩn giấu dưới lớp áo choàng, không ai biết được ‘Thuấn Tức’ trông như thế nào, ai mặc áo choàng cũng có thể là ‘Thuấn Tức’, thậm chí đáp án hoang đường này còn có bằng chứng, thời điểm Chu Kỳ tử vong, chiều cao của ‘Thuấn Tức’ thấp hơn một chút.

Tần Châu lấy một cành cây cắm ở mép bồn hoa, viết ra hai con số ‘170’ và ‘182’.

“Hiện tại đang có hai ‘Thuấn Tức’. Một người cao khoảng 170cm, còn người kia cao 182cm.”

Tần Châu nói xong, hỏi Lâm Dị: “Người hôm qua cao bao nhiêu?”

Lâm Dị nhớ lại người mặc áo choàng mà cậu nhìn thấy ngày hôm qua: “Cao tương đương với em.”

Chiều cao của Lâm Dị ngang bằng với chiều cao của tên tù nhân ‘Thuấn Tức’, cả hai đều là 182cm. Lâm Dị tập trung vào con số ‘170’: “Người cao 170cm mới là ‘Thuấn Tức’ thực sự sao?”

Nhậm Lê lắc đầu: “Thuấn Tức đêm qua cũng là ‘182’.”

Tần Châu viết thêm ‘182’ bên cạnh ‘182’.

Có hai người ‘182’. Một người hôm qua đã nhìn thấy Lâm Dị, nhưng người

này đã được chứng minh là giả. Một người '182' còn lại xuất hiện trong thời gian hồi tưởng, nếu Nhậm Lê không nói dối thì người mà Nhậm Lê nhìn thấy mới là 'Thuấn Tức' thực sự.

Người sử dụng quy tắc tử vong để ra tay mới chính xác là 'Thuấn Tức'.

"Đàn anh, vậy Chu Kỳ phải giải thích như thế nào?" Lâm Dị mím môi hỏi.

Trong khoảng thời gian hồi tưởng của Chu Kỳ, chỉ có 'Thuấn Tức' 170 cm xuất hiện, hắn đi theo Chu Kỳ vào một con hẻm sâu thẳm tối tăm. Nếu 'Thuấn Tức' 182cm mới là thật thì trong đoạn thời gian hồi tưởng này không xuất hiện 'Thuấn Tức' 182cm, nhưng Chu Kỳ lại chết.

Mặc dù Lâm Dị và Tần Châu đều không tận mắt nhìn thấy 'Thuấn Tức' 170 cm giết Chu Kỳ, nhưng trong tình hình lúc đó, ngoại trừ 'Thuấn Tức' 170 cm, chỉ có Sầm Tiềm ngồi trên xe lăn. Nếu không phải do 'Thuấn Tức' 170cm ra tay thì chẳng lẽ là do Sầm Tiềm mất một chân ra tay ư?

Sau đó Lâm Dị trở nên trầm mặc, cậu bắt đầu suy nghĩ nếu Sầm Tiềm đứng dậy khỏi xe lăn sẽ cao bao nhiêu.

Sầm Tiềm tuy gầy nhưng không thấp, nếu đứng lên từ xe lăn thì chiều cao phải hơn 180cm

Lâm Dị hỏi Nhậm Lê: "Anh Nhậm Lê, 'Thuấn Tức' 182cm mà anh nhìn thấy, chân hắn..."

Nhậm Lê cũng hiểu vì sao Lâm Dị lại hỏi như vậy, đáp: "Hắn có thể đi lại."

Câu trả lời của Nhậm Lê càng làm tăng thêm mâu thuẫn.

Mặc dù chiều cao của Sầm Tiềm còn đáng ngờ nhưng không thể nghi ngờ chân của y được, y thực sự đã mất một chân.

Hiện tại bọn họ đang có quá nhiều manh mối mâu thuẫn với nhau, nhất là khi bọn họ phát hiện có ba 'Thuấn Tức' xuất hiện, rất dễ dàng lấp kín suy luận của bọn họ.

Tần Châu dùng nhánh cây vẽ một vòng tròn bên ngoài ba con số: "Ba 'Thuấn Tức' hoặc nhiều hơn ba, một trong số đó là thật. Không có gì đáng ngạc nhiên nếu trong số đó có một là quái vật 4-4. Quái vật 4-4 là ai hay những 'Thuấn Tức' còn lại là như thế nào thì tạm thời gác sang một bên, mục tiêu đầu tiên bây giờ là xác định 'Thuấn Tức' thực sự."

Có ba 'Thuấn Tức' xuất hiện, cho nên tuyến chính mà bọn họ suy đoán nhất

định sẽ bị ảnh hưởng.

Chỉ khi xác định được 'Thuấn Tức' thực sự thì mới có thể xác định được tuyến chính thông qua mối quan hệ giữa 'Thuấn Tức' thực sự và Sầm Tiềm.

Nhậm Lê hỏi: "Chủ tịch, phải tìm như thế nào?"

Tần Châu nói: "Thời gian hồi tưởng."

Chỉ cần bọn họ xuất hiện ở 'thời gian hồi tưởng' thì sẽ lưu lại dấu vết trong 'thời gian hồi tưởng', 'Thuấn Tức' cũng vậy, không có ngoại lệ.

Điều họ phải làm bây giờ là dựa vào dấu vết lưu lại trong 'quá khứ' để tìm ra 'Thuấn Tức' thực sự.

Sau khi đi lòng vòng quanh toà soạn báo, bọn họ đã có thể chắc chắn hơn về quy tắc tử vong.

Đêm qua không có người tham gia tử vong, có người tiến vào thời gian hồi tưởng, nhưng nhờ dựa theo lời Tần Châu chỉ trước đó nên đã thoát nạn.

Không có người chết là tin tốt, nhưng nó lại đi đôi với một tin xấu khác, nếu không có ai chết thì sẽ xuất hiện quy tắc tử vong mới được thêm vào, khiến cho tình hình vốn dĩ vẫn còn mơ hồ hiện tại trở nên nguy hiểm hơn.

"Tối nay tôi sẽ đi một mình." Tần Châu nói.

Dưới tình hình hiện tại, cả ba không thể cùng tiến vào thời gian hồi tưởng trong cùng một buổi tối được, bởi việc tiến vào thời gian hồi tưởng xảy ra khi người tham gia đang say giấc nồng, còn người khi ngủ là lúc lơ là cảnh giác nhất, trước đó Tần Châu đã thu hút sự chú ý của quái vật 4-4, nếu hắn tiến vào thời gian hồi tưởng, phải có người canh gác để đảm bảo an toàn cho hắn ngủ ở 'hiện tại'.

Lâm Dị dứt khoát đề nghị: "Vậy để em canh cho đàn anh."

Tần Châu nhướn mày: "Được."

Nhậm Lê: "..."

Có vẻ anh hơi dư thừa thì phải.

Buổi tối, bọn họ vẫn đến nhà Sầm Tiềm, Tần Châu dự định sẽ tiến vào thời gian hồi tưởng mà Lâm Dị đã vào trong đêm đầu tiên, thời gian hồi tưởng khiến Chu Kỳ tử vong vẫn khiến Tần Châu nghi ngờ, nếu 182cm mới là Thuấn Tức thực sự thì tức là Chu Kỳ không chết trong tay 'Thuấn Tức' 170 cm, vậy

thì chỉ còn lại Sầm Tiềm.

Tuy nhiên, rất khó để xác định ai là người đã giết chết Chu Kỳ, có một cách đơn giản hơn là tiến vào thời gian hồi tưởng, đó là xác định xem chân của Sầm Tiềm có đủ điều kiện để lắp chân giả trong quá trình trị liệu không.

Nếu vậy, Sầm Tiềm không phải là không thể đứng hay đi lại bằng chân giả.

Chương 92: Quái vật 4-4 Là con gái?-

Chương 92: Quái vật 4-4

Lâm Dị mua một chiếc bánh kem khác cho Sầm Tiềm, lần này cậu đặc biệt chọn chiếc bánh kem có dòng chữ 'Chúc mừng sinh nhật' rất đẹp viết trên mặt bánh.

Có điều Sầm Tiềm lại chẳng mấy vui vẻ, thậm chí niềm vui này cũng chỉ là một nụ cười giả tạo, dù sao sinh nhật của y cũng qua rồi, việc Lâm Dị đến trễ đã trở thành một kết cục được định trước.

"Tôi đi ngủ đây." Sầm Tiềm di chuyển bánh xe lăn vào phòng ngủ.

Sau khi Sầm Tiềm đóng cửa lại, Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi cất bánh kem vào trong ngăn mát tủ lạnh.

Lúc quay lại, Tần Châu đã ôm con mèo nằm trên ghế sofa.

Nếu ngủ sớm thì có thể tiến vào thời gian hồi tưởng sớm hơn, nếu Lâm Dị ở bên cạnh Tần Châu, Tần Châu có thể sẽ phân tâm mà chậm trễ thời gian ngủ.

Lâm Dị lặng lẽ trở về phòng, cậu không đóng cửa mà nhẹ nhàng ngồi trên giường. Thành thật mà nói, Lâm Dị cũng muốn xác nhận tình hình của Sầm Tiềm, nhưng xét theo tình hình hiện tại, cậu không thể tiến vào thời gian hồi tưởng với Tần Châu được.

Cậu nhìn ra ngoài cửa, phòng không lớn, cho dù cậu có ngồi trên giường thì vẫn có thể chú ý đến Tần Châu.

Kỳ thật thì ngoài việc xác nhận Sầm Tiềm có thể đi lại hay không dựa vào cách tiến vào thời gian hồi tưởng, cậu còn có thể lục lọi trong căn nhà này xem có chân giả hay không nữa.

Cậu nghe thấy tiếng thở đều của Tần Châu, đoán rằng hẳn chỉ vừa mới ngủ mà thôi, cậu sợ hành động tìm chân giả của mình có thể đánh thức Tần Châu tỉnh, cho nên Lâm Dị tiếp tục chờ đợi, dự định đợi Tần Châu chìm sâu vào giấc ngủ rồi mới tiếp tục hành động.

Trên sofa.

Tần Châu rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, một lúc sau, hần mở mắt ra, nhìn thấy một cánh cửa tràn ngập ánh sáng trắng trước mặt.

Hần xoay người, con mèo đã chạy đi đâu mất, Tần Châu cũng không kịp quan tâm mà mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi ánh sáng trắng biến mất, Tần Châu nghe thấy tiếng xe cộ từ đằng xa.

Đoạn hồi tưởng này là những gì Lâm Dị đã tường thuật trước đó với họ, cụ thể là ở một ngã tư, Sầm Tiềm bảy hoặc tám tuổi đã gặp tai nạn xe khi đang cố gắng cứu một con mèo nhảy xuống đường.

Nhưng lúc này, Tần Châu không đứng ở vạch qua đường mà là sau một vườn cỏ ven đường.

Hần nghe thấy một tiếng meo yếu ớt vang lên, Tần Châu nghe theo tiếng động, nhìn thấy một cậu bé đang trốn trong luống cỏ, xuyên qua khe hở, hần nhìn thấy động tác tay của cậu bé.

Cậu bé đang cầu véo một con mèo, Tần Châu có thể nhìn thấy biểu cảm của Sầm Tiềm, biểu cảm cứng đờ.

Có lẽ vì vẫn còn nhỏ, sức lực không khoẻ lắm.

Con mèo vùng vẫy, móng vuốt của nó cào vào cánh tay cậu bé, nhân lúc cậu đau đón buông tay mà nhanh chóng nhảy ra ngoài.

Đáy mắt cậu bé bỗng loé lên tia tức giận mất kiên nhẫn.

Y cúi đầu nhìn xuống vết thương trên cánh tay rồi đuổi theo.

Tần Châu đã chứng kiến hết cảnh tượng này, Lâm Dị không ngừng nói Sầm Tiềm bị mất một chân vì cứu mèo, nhưng theo hần thấy, dường như không phải như vậy.

Không biết Lâm Dị đã bỏ sót điều gì hay Lâm Dị cố tình nói dối, dù sao hần và Nhậm Lê đều không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Tần Châu đi theo Sầm Tiềm đang đuổi theo con mèo, cũng đi tới vạch qua đường gần đó.

Sau đó, đúng như Lâm Dị nói, con mèo đã nhảy vào dòng xe cộ khiến cho đám người đang đứng chờ đèn giao thông trở nên ầm ĩ, sau khi Sầm Tiềm lao vào dòng xe cộ, những âm thanh ầm ĩ đó lại trở thành những tiếng kêu than: “Ôi chúa—”

Tần Châu bỗng trở thành ngoại lệ trong đám người đó, hẳn không nói gì, nhưng không khỏi nhìn về phía đám người Lâm Dị đứng ở hàng đầu.

Lâm Dị lo lắng đến mức không để ý phía bên kia đường xuất hiện một bóng người khác thường so với những người khác.

Là ‘Thuấn Tức’ mặc áo choàng.

Ánh mắt Tần Châu dán chặt vào ‘Thuấn Tức’, ‘Thuấn Tức’ này chỉ cao 170 cm, bởi đang là ban ngày nên hẳn có thể nhìn rõ hơn so với đoạn thời gian hồi tưởng mà Chu Kỳ tử vong, mặc dù gương mặt của ‘Thuấn Tức’ cao 170cm này cũng được che giấu dưới lớp áo choàng, nhưng Tần Châu vẫn nhìn thấy mái tóc phẳng phất theo gió sau chiếc mũ trùm đầu ấy.

‘Thuấn Tức’ 170cm tóc dài sao?

Là con gái?

‘Thuấn Tức’ 170cm vội vàng rẽ qua chỗ ngoặt.

Tần Châu cũng không suy nghĩ nhiều, Lâm Dị chưa từng nhắc đến sự xuất hiện của ‘Thuấn Tức’ 170cm, hẳn nhất định phải đuổi theo xem bản thân có đoán sai giới tính của ‘Thuấn Tức’ 170 cm hay không.

Vừa định cất bước đuổi theo, khé mắt hẳn nhìn thấy Lâm Dị đang muốn lao tới cứu Sầm Tiềm, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Lúc Lâm Dị thuật lại đoạn thời gian hồi tưởng này, cậu không hề đề cập đến việc giao thông hỗn loạn như này, Lâm Dị cũng chưa từng nói cậu đã vượt đèn đỏ để cứu người.

Tần Châu lập tức đẩy đám đông sang một bên, tóm lấy Lâm Dị, kéo Lâm Dị lại, ngăn cản ý định tự sát cứu người của cậu.

Vạch qua đường có bậc thang nhỏ, hẳn cũng lo lắng cho Lâm Dị nên dùng lực tay hơi mạnh, chỉ mới kéo một cái mà đã khiến Lâm Dị té phịch mông xuống đất.

Lúc Lâm Dị bị ngã, đèn đỏ cũng đang đếm ngược.

Mặc dù Tần Châu muốn hỏi Lâm Dị có sao không, nhưng nếu hẳn không đuổi theo ‘Thuấn Tức’ 170cm ngay thì ‘Thuấn Tức’ sẽ lập tức biến mất trước mắt hẳn.

Sau khi xác nhận cái kéo tay của mình khiến Lâm Dị chưa thể cứu người ngay được, Tần Châu lập tức quay người đuổi theo ‘Thuấn Tức’ 170cm ở bên

kia đường, lúc hần quay người rời khỏi đám đông, Lâm Dị bị ngã ở đó cũng quay đầu nhìn về phía hần.

Chỉ thấy một bóng người tựa như con mãng xà đang chui sâu vào trong đám đông.

Tần Châu biết rất rõ trong khoảng thời gian hồi tưởng này sẽ xảy ra chuyện gì, sau khi xác nhận Lâm Dị không gặp nguy hiểm, hần không chút đắn đo đuổi theo ‘Thuấn Tức’ 170 cm.

Hần nhìn thấy ‘Thuấn Tức’ 170cm bước lên một chiếc taxi, tình cờ lại có người phóng xe máy đi ngang qua hần, Tần Châu cũng chẳng thèm quan tâm, trực tiếp chặn đầu chiếc xe lại, đuổi người trên xe xuống: “Mượn một chút.”

Ba từ, chẳng cần biết chủ nhân chiếc xe có đồng ý hay không, hần xoay người phóng đi mất.

Nghĩ đến quy tắc tử vong, Tần Châu lấy mũ bảo hiểm của chủ nhân chiếc xe máy đội lên đầu.

Chiếc taxi vừa mới rời đi, hần chỉ cần phóng xe máy đuổi theo để đi song song với chiếc taxi đó, nghiêng đầu nhìn vào ghế sau là có thể xác định được giới tính của ‘Thuấn Tức’ 170 cm rồi.

Thế là hần nhấn ga, chiếc xe máy lao vút đi.

Cùng lúc đó, Lâm Dị – người bị té mông xuống đất cũng đã đứng dậy, chuẩn bị đỡ Sầm Tiềm, ‘Thuấn Tức’ 170 cm ngồi ở ghế sau xe taxi quay đầu, nhìn thấy có xe máy đang đuổi theo.

Thấy chiếc xe máy càng ngày càng gần mình, ‘Thuấn Tức’ 170cm bất ngờ nhào người từ ghế sau ra, duỗi tay chạm vào vô lăng của tài xế.

Tài xế lái xe hoảng sợ trước hành động của ‘Thuấn Tức’ 170cm, hơn nữa cộng thêm hành động kéo đẩy của ‘Thuấn Tức’ 170cm, tài xế lái xe thô bạo bẻ tay lái sang trái.

Bên trái là một chiếc xe tải đang lao tới, tài xế xe tải căn bản không nghĩ tới việc một chiếc taxi đang chạy bình thường lại bất ngờ lao vào làn đường của mình, nếu không đạp phanh thì chiếc taxi ấy có thể sẽ bị đâm dẹp lẹp.

Kíttt—

Một tiếng phanh lớn vang lên inh ỏi giữa giao lộ, chiếc xe tải lớn đã thành

công né được chiếc taxi, nhưng lại không ngờ rằng bản thân sẽ mất trọng tâm do xe phanh gấp đột ngột.

Hậu quả của việc mất trọng tâm ấy là tài xế xe tải đã không còn điều khiển xe một cách an toàn được nữa, ông chỉ có thể đứng nhìn chiếc xe tải lẽ ra đang đi thẳng vòng một vòng rồi lao về phía một ngã tư khác.

Tài xế xe tải nhìn thấy, ở ngã tư có hai người!

Ông không ngừng gạt cần số bên tay phải, xoay vô lăng.

Từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống.

Đừng, đừng đụng phải bọn họ!

Ông liên tục xoay vô lăng, dùng chân đạp phanh rồi vặn tay lái vượt qua hai người đang qua đường ở ngã tư.

Chương 93: Quái vật 4-4

Sau đó ngọn lửa bùng lên-

Chương 93: Quái vật 4-4

Tần Châu đành phải ngừng lại, nhìn về phía phát ra tiếng động lớn, xe tải quẹt ngang qua hai người ở ngã tư, khoảnh khắc đó trái tim Tần Châu như thắt lại, cho đến khi nhìn thấy Lâm Dị không sao, tim hắn mới trở lại bình thường.

Tần Châu nghiêng chặt răng, vừa sợ hãi vừa tức giận: "...Lâm Dị."

Lúc Lâm Dị kể lại, cậu không hề đề cập việc bản thân đã trải qua thời khắc sinh tử cùng với Sầm Tiềm như thế này.

Lúc hắn để ý tới Lâm Dị, 'Thuấn Tức' 170cm đã nhân cơ hội chạy mất, mà Tần Châu cũng chẳng buồn đuổi theo 'Thuấn Tức' 170cm để điều tra nữa, tim hắn không lớn đến mức đấy, bây giờ hắn chỉ muốn xem xem Lâm Dị có sao hay không mà thôi.

Hắn ngồi trên xe vặn tay ga, chuẩn bị phóng về hướng Lâm Dị thì ánh sáng trắng lại một lần nữa xuất hiện từ trên không mà không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

"Mẹ kiếp." Tần Châu chửi rủa, trước khi bị thứ ánh sáng trắng bao trùm, hắn cởi mũ bảo hiểm để xác nhận xem Lâm Dị có bị thương ở đâu không.

May thay, Lâm Dị không bị gì cả.

Sau khi ánh sáng trắng qua đi, Tần Châu mở mắt.

Phòng khách không bật đèn, cửa sổ dán đầy báo, cả căn phòng tối om.

Tần Châu cau mày, nhìn về phía cửa sổ.

Sau khi xác nhận lại bóng tối trong phòng không phải do ánh sáng bị giấy dán báo cửa sổ chặn mất, mà là bản thân bên ngoài cửa sổ trời vẫn tối đen.

Nói cách khác, 'bây giờ' vẫn là ban đêm.

Dựa theo những lần tiến vào thời gian hồi tưởng lần trước, bọn họ không thể nào lại tỉnh giấc vào lúc này được, trừ khi là bị đánh thức. Kể cả Nhậm Lê –

người tự động mở mắt khi trời sáng, tiến vào thời gian hồi tưởng xong cũng chỉ tỉnh dậy khi có Tần Châu đánh thức mà thôi.

Nhưng bây giờ Tần Châu lại tỉnh rồi.

Tần Châu đặt con mèo sang một bên, nhanh chóng nhìn quanh phòng thì thấy một bóng đen đang rón rén bò tới. Trong lòng Tần Châu trùng xuống, quát lớn: “Ai!”

“Đàn anh...”

Bóng đen nghe thấy tiếng động trên sô pha, quay đầu nhìn Tần Châu: “Anh tỉnh rồi ạ?”

Là giọng của Lâm Dị.

Tần Châu đứng dậy khỏi ghế sô pha, lần mò trong bóng tối đi đến bật đèn trong phòng khách. Sau khi có ánh sáng, Tần Châu phát hiện trên mặt sàn xuất hiện một cuốn sách, hình như là rơi từ trên kệ xuống.

Lâm Dị cúi xuống nhặt cuốn sách lên, dường như đang cố gắng đặt lại nó lên trên kệ.

Tần Châu nhìn chăm chăm cuốn sách chưa kịp đặt trở lại kệ trong tay Lâm Dị.

Khả năng cao là hắn bị đánh thức bởi tiếng sách rơi, nhưng đang êm đẹp, sao cuốn sách lại tự dưng rơi ra khỏi kệ được.

Lâm Dị cũng biết hành động của mình cực kì quỷ quái, chắc chắn sẽ khiến Tần Châu hiểu lầm điều gì đó.

“Đàn anh.” Cậu vội vàng giải thích: “Em nghe thấy tiếng động.”

Mặc dù Lâm Dị nằm trong phòng nhưng cậu vẫn không ngừng để ý đến Tần Châu.

Tiếng sách rơi lập tức thu hút sự chú ý của Lâm Dị, khả năng nhìn ban đêm của cậu tốt hơn Tần Châu, không cần bật đèn cũng có thể nhìn thấy cuốn sách rơi trên mặt đất.

Tần Châu nói: “Tôi biết rồi.”

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào mặt Tần Châu, dựa vào biểu cảm trên gương mặt hắn để xác nhận xem Tần Châu thực sự biết hay chỉ đang trả lời đối phó với cậu thôi.

Tần Châu cầm lấy cuốn sách trong tay, đặt lại lên kệ, sau đó nhìn sang phòng Nhậm Lê: “Sách tự rơi khỏi kệ à? Em có nhìn thấy hay nghe thấy thứ gì khác không?”

Lâm Dị lắc đầu, đây mới là điều đáng nghi, nếu không có người chạm vào thì cuốn sách này không thể nào lại rơi khỏi vị trí ban đầu trên kệ sách được. Nhưng ngoại trừ tiếng sách rơi, Lâm Dị không hề nghe thấy bất kì âm thanh nào khác.

Lâm Dị cũng theo ánh mắt Tần Châu, nhìn sang phòng Nhậm Lê.

Rõ ràng cuốn sách rơi xuống đất không phải một điều ngẫu nhiên, nếu không phải cậu làm, vậy chỉ còn lại Nhậm Lê mà thôi.

Nhưng làm gián đoạn việc tiến vào thời gian hồi tưởng của Tần Châu bằng cách này, Nhậm Lê vẫn luôn là một thành viên đáng coi trọng của đội tuần tra, nếu anh thực sự bị quái vật 4-4 chiếm hữu, dựa vào ký ức và kinh nghiệm của Nhậm Lê, anh sẽ không làm ra loại chuyện ngu ngốc như vậy.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc để suy nghĩ xem Nhậm Lê có phải quái vật 4-4 hay không, Lâm Dị thấp giọng hỏi Tần Châu: “Đàn anh, anh thu hoạch được gì không?”

Tần Châu nhìn xuống con mèo nằm ở một góc sofa, hất cằm về phía phòng ngủ của Sầm Tiềm: “Y ngược đãi mèo.”

Lâm Dị sửng sốt.

Cậu vẫn nhớ rõ trong đoạn thời gian hồi tưởng kích hoạt bởi con mèo, Sầm Tiềm vì lao vào dòng xe cộ cứu mèo mà mất đi một bên chân.

Tần Châu thuật lại những gì hắn đã chứng kiến cho Lâm Dị nghe, về việc tại sao Sầm Tiềm lại lao xuống đường vì một con mèo như thế, hắn đoán: “Không cho con mèo chạy thoát.”

Lâm Dị nhìn thấy con mèo gầy trơ cả xương, nếu Sầm Tiềm muốn nuôi mèo thì khả năng sẽ gặp nhiều khó khăn thật, nhưng y vẫn có thể đồ thức ăn cho mèo mà, chỉ cần mèo ăn no thì sẽ không gầy yếu đến mức này.

Lâm Dị trầm mặc.

Cậu tin Sầm Tiềm sẽ ngược đãi mèo.

Nhưng khi đó Sầm Tiềm vẫn còn bé, lúc đó hai chân của y vẫn còn khỏe mạnh, không phải vì mất đi một chân mới khiến tính cách trở nên hung bạo

như vậy.

“Có lẽ bạo ngược từ trong gen rồi.” Tần Châu nói điều Lâm Dị đã nghĩ tới nhưng chưa nói ra.

Lúc Tần Châu vừa dứt lời, Lâm Dị cũng đã biết được suy nghĩ lúc này của Tần Châu, hẳn là Tần Châu đã bắt đầu nghi ngờ ‘Thuấn Tức’ chính là Sầm Tiềm rồi.

Lâm Dị nhớ lại từng cử chỉ hành động của Sầm Tiềm, một Sầm Tiềm thực sự vui vẻ chỉ vì chiếc bánh sinh nhật lại có thể là ‘Thuấn Tức’ sao?

Lâm Dị vẫn muốn xác nhận lại một chút.

“Đàn anh, em muốn tới chỗ hộp diêm xem thử.”

Lâm Dị lên tiếng.

Nhậm Lê cũng từng kể, trong đoạn thời gian hồi tưởng do hộp diêm kích hoạt, Sầm Tiềm đang giằng co với ‘Thuấn Tức’. Nếu Sầm Tiềm là ‘Thuấn Tức’, sẽ không thể nào xảy ra tình huống như vậy được, trong đoạn thời gian hồi tưởng đó, thậm chí Sầm Tiềm còn muốn thiêu chết ‘Thuấn Tức’, cùng ‘Thuấn Tức’ đồng quy vô tận.

Tần Châu “Ừm” một tiếng, hẳn cũng đã tìm được hộp diêm.

Thực ra hẳn cũng muốn đi xem thử liệu ‘Thuấn Tức’ và Sầm Tiềm có phải xuất hiện cùng lúc hay không, hay là do Nhậm Lê nói dối. Dù sao hẳn và Lâm Dị đều chưa từng tận mắt chứng kiến, rốt cuộc tình hình trong đoạn thời gian hồi tưởng kích hoạt bằng hộp diêm là như thế nào, mới chỉ biết được qua lời Nhậm Lê nói mà thôi.

Cho dù là tình hình thế nào đi chăng nữa, trong khoảng thời gian hồi tưởng này sẽ thu hoạch được ít nhất một điều, hoặc là xác nhận được quan hệ giữa Thuấn Tức và Sầm Tiềm, hoặc xác nhận được thân phận của Nhậm Lê.

Lâm Dị ngập ngừng nói: “Đàn anh, em đi nhé.”

Trong hai người phải có một người ở lại để canh chừng, Tần Châu vừa mới tiến vào thời gian hồi tưởng xong, bọn họ chưa tiến vào thời gian hồi tưởng hai lần trong một đêm bao giờ, khó có thể đảm bảo sẽ không tiêu hao năng lượng của Tần Châu.

Tần Châu cũng chẳng thêm kì kèo với Lâm Dị, trực tiếp gật đầu: “Được.”

Mặc dù đêm nay đã xuất hiện thêm quy tắc tử vong thứ hai, tiến vào thời

gian hồi tưởng sẽ tương đối nguy hiểm, nhưng so với cuốn sách vô duyên vô cơ tự nhiên rơi xuống trong phòng khách thì còn nguy hiểm hơn.

Nhận lấy hộp diêm từ trong tay Tần Châu, Lâm Dị không dám chậm trễ, lập tức xoay người trở về phòng, nằm xuống giường.

Tuy Tần Châu ngủ chưa được bao lâu thì đã tỉnh lại, nhưng thời gian ban đêm dành cho Lâm Dị cũng chẳng còn nhiều lắm, Tần Châu không quấy rầy Lâm Dị nghỉ ngơi, cho nên cũng không đi theo Lâm Dị về phòng, hẩn ngồi ở trên sô pha, dự định canh chừng ở cửa trong lúc Lâm Dị tiến vào thời gian hồi tưởng.

Lâm Dị cầm hộp diêm, phải một lúc sau cậu mới ngủ được.

Sau khi chìm vào giấc ngủ, khoảnh khắc nhìn thấy thứ ánh sáng trắng xuất hiện, cậu lập tức mở cửa chạy ra ngoài như muốn dành dụm từng giây từng phút một.

Khung cảnh bên ngoài vẫn là căn phòng này.

Điều này khiến Lâm Dị nhất thời có chút bối rối, theo lời Nhậm Lê nói, anh xuất hiện ở bên ngoài nhà Sầm Tiềm, nhưng Lâm Dị lại trực tiếp xuất hiện trong phòng, giống hệt lúc cậu tiến vào thời gian hồi tưởng kích hoạt bởi tấm ảnh chụp.

Lâm Dị mở cửa nhìn ra ngoài, cửa sổ không dán giấy báo, vách tường nối với cửa sổ phủ đầy dây thường xuân, điều này có nghĩa cậu thực sự đã đến buổi tối hôm xảy ra hoả hoạn thông qua hộp diêm.

Cậu nhớ lại lời Nhậm Lê nói, 'Thuấn Tức' ở trong căn phòng này, mặc dù Lâm Dị chưa nhìn thấy bóng dáng 'Thuấn Tức' đâu cả nhưng cậu quyết định tìm một chỗ để trốn trước đã, kéo 'Thuấn Tức' xuất hiện cậu lại trực tiếp đụng mặt với hắn, cậu cũng không có gì để che mặt, nếu bị nhìn thấy thì thì trực tiếp vi phạm quy tắc tử vong thứ nhất luôn.

Nhà của Sầm Tiềm là một khu dân cư cũ, cả ngôi nhà không lớn, diện tích phòng ngủ khá nhỏ. Không có nhiều nơi để trốn, hoặc là trong tủ quần áo hoặc là dưới gầm giường.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, quyết định tìm thứ gì đó trong tủ để che mặt, sau đó trốn ở dưới gầm giường, nếu trốn trong tủ, tầm nhìn của cậu sẽ bị che khuất hoàn toàn

Nghĩ đến đây, Lâm Dị mở tủ quần áo ra.

Tủ quần áo đã cũ, lúc Lâm Dị mở nó ra, trục xoay phát ra tiếng ‘két két’.

Tiếng động này khá lớn, Lâm Dị nghe thấy có âm thanh bên ngoài phòng ngủ, tiếng xe lăn đang hướng về phía cậu, người nghe được tiếng động này chắc chắn là Sầm Tiềm bên ngoài cửa phòng.

Trong lòng Lâm Dị lập tức căng thẳng.

Điều khiến cậu lo lắng không chỉ là Sầm Tiềm đang tới gần, mà còn có thứ được treo trong tủ quần áo – áo choàng.

Trong tủ quần áo của Sầm Tiềm có áo choàng của ‘Thuấn Tức’?!

Hay nói đúng hơn, chiếc áo choàng này thuộc về Sầm Tiềm.

Sầm Tiềm là Thuấn Tức?!

Lâm Dị còn chưa kịp hiểu tại sao chiếc áo choàng lại xuất hiện ở đây thì lại nghe được tiếng bước chân lúc nặng lúc nhẹ.

Tiếng bước chân thay thế tiếng xe lăn chuyển động, tựa như Sầm Tiềm đã đứng dậy, sau đó dừng chân bên cạnh cánh cửa

Ngay tiếp theo là tiếng vặn tay nắm cửa.

Lâm Dị còn chưa kịp buông chiếc áo choàng trong tay xuống, cậu đột nhiên quay đầu lại nhìn, tay nắm cửa được vặn từ bên ngoài, tay nắm bên trong cũng theo đó chuyển động.

Sầm Tiềm đang mở cửa!

Theo bản năng, Lâm Dị lao tới trước khi cánh cửa bị mở ra, khoá trái lại.

Cậu ngăn cản người bên ngoài đi vào, đồng thời nói rõ với người bên ngoài biết, bên trong đang có người!

Cách nhau một cánh cửa, dường như Lâm Dị có thể nghe thấy tiếng hít thở phía bên kia cánh cửa.

Rất bình tĩnh, thoải mái. Dường như chẳng thèm đặt cậu – một người bất thành hình xuất hiện trong phòng vào mắt.

Người bình thường không nên có phản ứng như vậy, dù là ai thì nếu thấy có người đột nhiên xuất hiện trong phòng ngủ của mình đều sẽ bị doạ sợ.

Trong lúc giằng co im lặng.

Phập——

Một con dao.

Mũi dao xuyên qua cánh cửa, suýt nữa thì đâm vào trán Lâm Dị.

Lâm Dị ngửa người ra sau, nhìn thấy mũi dao lại rút ra và rồi giây tiếp theo lại đâm xuyên vào, kèm theo tiếng cười hưng phấn bên ngoài cánh cửa: “Ha ha ha ha ha...”

Người bên ngoài chính là Sầm Tiềm, Lâm Dị có thể nhận ra đó là giọng của Sầm Tiềm!

Sầm Tiềm chính là Thuấn Tức!

“Ngươi là ai. Ngươi đã phát hiện ra bí mật của ta rồi ư.” Lúc đầu Sầm Tiềm chỉ cười nhẹ, sau đó lớn dần: “Ta chưa gặp ai tự mình dâng đến cửa như vậy. Ừm, con mồi, xin chào, ngươi là con mồi của ta phải không?”

Nói rồi, lại thêm vài nhát dao cắm vào.

Chất lượng cửa hiển nhiên không tốt chút nào, Lâm Dị sợ cánh cửa không ngăn cản được Sầm Tiềm nên chỉ có thể giữ chặt nó, cậu đã phải cố hết sức để vừa chặn cửa vừa không cho mũi dao đâm phải, có vài lần suýt chút nữa là bị mũi dao chọc trúng.

“Vậy mà không ra ngoài sao?” Sầm Tiềm ở bên ngoài suy nghĩ một chút: “Vậy để ta nghĩ cách khác.”

Tiếp sau đó lại là tiếng bước chân lúc nặng lúc nhẹ, Lâm Dị nghe thấy âm thanh bên ngoài, đoán được Sầm Tiềm hẳn đã quay trở về ngồi trên xe lăn.

Cậu không biết Sầm Tiềm nghĩ cách khác là cách gì, nhưng cậu chỉ có thể giữ chặt cửa, bằng không nếu Sầm Tiềm tiến vào, Sầm Tiềm thấy mặt cậu, cậu sẽ chấm hết luôn.

Không biết qua bao lâu, trong lòng Lâm Dị tràn đầy sự kinh hãi, dường như cậu nghe thấy một tiếng ‘xoẹt’ vang lên.

Giống như que diêm cọ xát vào bề mặt phốt pho.

Sau đó ngọn lửa bùng lên.

Chương 88: Quái vật 4-4

Chúng ta lạc lối rồi-

Chương 88: Quái vật 4-4

Tiếng diêm cọ xát với bề mặt phốt pho vang lên không lâu, Lâm Dị bắt đầu ngửi thấy mùi khét, ngay sau đó là khói đen do đốt cháy từ khe hở dưới cửa xông vào.

Nhìn làn khói đen dưới chân, Lâm Dị lập tức hiểu ra.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên phía ngoài cửa sổ, Nhậm Lê đang ở bên dưới toà nhà.

Nhậm Lê kể lại trong khoảng thời gian hồi tưởng này, anh ở bên ngoài nhìn thấy trong nhà Sầm Tiềm xuất hiện hai cái bóng, một ở phòng ngủ, một ở phòng khách, bởi vì bóng người trong phòng khách đang ngồi cho nên không còn nghi ngờ gì cả, người này là Sầm Tiềm. Người còn lại trong phòng ngủ cứ như vậy bị Nhậm Lê cho là Thuấn Tức.

Nhưng sự thật thì bóng người này chính là cậu.

Lúc đó Nhậm Lê không hiểu, vì sao lúc ngọn lửa bùng lên Thuấn Tức lại không nhảy ra khỏi cửa sổ.

Bây giờ Lâm Dị đã có đáp án rồi, bởi vì cậu không dám, cũng không thể làm vậy.

Tầng hai kỳ thực không cao lắm, nếu nhảy ra ngoài cửa sổ, chưa chắc sẽ rơi chết, nhưng có khả năng rất cao sẽ bị Sầm Tiềm nhìn thấy. Bây giờ Sầm Tiềm là Thuấn Tức, bị Thuấn Tức thấy mặt sẽ kích hoạt quy tắc tử vong, hơn nữa, tình hình hiện tại không chỉ có một mà còn xuất hiện thêm quy tắc tử vong mới, bọn họ vẫn chưa có manh mối gì cả.

Nhưng Lâm Dị cũng không quá lo lắng, theo lời kể của Nhậm Lê, anh sẽ liên hệ với cứu hỏa, đợi cứu hỏa đến thì cậu có thể rời đi rồi.

Sau khi xác định cái mạng chó này của mình vẫn còn giữ được, Lâm Dị chẳng thèm giữ cửa nữa, cậu dứt khoát lục lọi đồ đạc trong phòng ngủ, nếu Sầm Tiềm đã để áo choàng trong phòng ngủ, nói không chừng còn có thứ gì khác.

Lâm Dị mở tủ quần áo, một tay che mũi miệng lại, tay kia lục lọi tủ.

Cậu kéo quần áo khác sang một bên rồi tiếp tục lục lọi, quả nhiên tìm thấy một thứ, một chiếc hộp không quá lớn cũng không quá nhỏ.

Cậu mở ra xem, đồ vật bên trong chẳng có gì quá kỳ lạ, có nhẫn, khuyên tai, sổ nhật ký, cúc áo, huy hiệu, v.v...

Để mấy thứ này trong hộp thì có vẻ khá kỳ quái, Lâm Dị nhìn chăm chăm vào những vật này, kích thích của chiếc nhẫn rõ ràng là dành cho con gái, hơn nữa kiểu dáng của chiếc cúc áo giống với cúc áo vest hơn, còn có logo được in trên cúc áo là thương hiệu chỉ sản xuất quần áo nam.

Nói cách khác, những thứ trong hộp này không thuộc về cùng một người, càng không thuộc về Sầm Tiềm.

Lâm Dị thấy chiếc vòng cổ kim cương của mẹ Sầm Tiềm cũng được đặt trong đây.

Đột nhiên Lâm Dị hiểu ra.

Nếu Sầm Tiềm là Thuần Tức, rất có thể mẹ Sầm Tiềm chết trong chính tay y, còn tại sao Sầm Tiềm lại lấy đồ của mẹ y, đáp án không cần nói cũng biết.

Mỗi khi Thuần Tức giết chết ai sẽ lấy đi một đồ vật của người đó.

Ví dụ như chiếc nhẫn này, chiếc cúc áo này và chiếc vòng cổ kim cương này.

Dưới đáy hộp còn có thứ khác, là một mảnh giấy đã được cất giữ từ lâu.

Lâm Dị lấy nó ra, sau khi nhìn xuống nội dung ghi trên trang giấy, cậu không khỏi hoảng sợ.

Tờ thông cáo báo chí của Chu Kỳ!

Khói bay vào phòng càng lúc càng nhiều, hô hấp của Lâm Dị ngày càng thêm khó khăn, may thay cậu đã nghe thấy tiếng còi xe cứu hỏa từ đằng xa.

Cậu sắp rời khỏi đây rồi.

Lâm Dị nằm xuống giường, dự định sẽ tiết kiệm chút sức lực cuối cùng, để nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra trước khi cậu rời khỏi đây, Sầm Tiềm đột nhiên xông vào, cậu còn có thể giãy giụa một chút.

Nằm trên giường, nỗi hoảng sợ trong lòng Lâm Dị càng thêm mãnh liệt, Nhậm Lê khi ấy miêu tả bóng người trong phòng lúc này 'run rẩy', hiện tại tình huống của cậu hoàn toàn trùng khớp với miêu tả của Nhậm Lê luôn.

Tất thấy mọi thứ mà họ trải qua trong Thế giới Quy tắc 4-4 dường như đều tuân theo kịch bản được viết sẵn.

Ngay lúc Lâm Dị cảm thấy ngọt ngào thì thứ ánh sáng trắng kia cuối cùng cũng xuất hiện.

Trước khi rời khỏi đây, Lâm Dị nghe thấy tiếng cứu hỏa phá cửa xông vào trong...

Lâm Dị mở mắt.

Trời đã sáng, Tần Châu gọi cậu dậy.

Với sự tồn tại của hai quy tắc tử vong, việc ở trong thời gian hồi tưởng quá lâu cũng không phải điều tốt lành gì.

Lâm Dị quay người lại, phát hiện Sầm Tiềm ở ngoài cửa đang nhìn mình, trong nháy mắt cậu cảm thấy căng thẳng rồi mau chóng giấu hộp diêm ra sau lưng

Sầm Tiềm đã nhìn thấy hành động của Lâm Dị, giọng nói đầy cứng nhắc: “Cậu ăn sáng không?”

Nếu Tần Châu đánh thức cậu, Lâm Dị đoán chắc cũng sắp đến giờ đi làm rồi, vì vậy lắc đầu: “Tôi còn đi làm nữa, sắp muộn rồi.”

Sầm Tiềm ‘Ờ’ một tiếng rồi xoay xe lăn đi mất.

Sau khi Sầm Tiềm rời đi, ánh mắt Lâm Dị nhìn sang phía bên phải Tần Châu, nơi này đáng lẽ phải có tủ quần áo nhưng ở ‘thời điểm hiện tại’, áo choàng ‘Thuấn Tức’ hay tủ quần áo đều không có.

Lâm Dị ngồi dậy khỏi giường: “Đàn anh, em đi vệ sinh cá nhân trước.”

Không đợi Tần Châu trả lời, Lâm Dị đi từ phòng ngủ vào nhà vệ sinh, bên cạnh nhà vệ sinh là phòng Sầm Tiềm ở, cửa phòng mở hé, Lâm Dị nhìn thấy tủ quần áo ở trong phòng y.

Giấy báo dán ở những khu vực bị khói đen cháy xém.

Sau khi nhìn thấy thứ mà bản thân cần thấy, Lâm Dị rời mắt, mở vòi nước, tạt nước vào mặt cho tỉnh táo.

Vệ sinh đơn giản xong, nhóm người Lâm Dị rời khỏi nhà Sầm Tiềm.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tối hôm qua Nhậm Lê không tham gia tiến vào thời gian hồi tưởng, đã thỏa thuận rằng Tần Châu sẽ vào thời gian hồi tưởng kích

hoạt bởi con mèo, nhưng khi Nhậm Lê thức giấc, anh phát hiện Tần Châu còn tỉnh dậy sớm hơn cả anh, mà Lâm Dị thì vẫn đang ngủ.

Ở nhà Sầm Tiềm, Nhậm Lê không tiện hỏi, Tần Châu cũng không tiện trả lời, sau khi rời khỏi đó, Nhậm Lê mới mở lời hỏi hẩn.

Tần Châu nói: “Có người đánh thức.”

Nhậm Lê sững sốt, lập tức nhìn Lâm Dị đầy nghi ngờ.

Theo góc độ của Nhậm Lê, việc này không phải do anh gây ra, vậy chỉ có thể là Lâm Dị.

Hiện tại Lâm Dị cũng không có tâm trạng giải thích mình vô tội, cậu trực tiếp nói ra thông tin quan trọng nhất mà bản thân đã thu hoạch được vào đêm hôm qua: “Sầm Tiềm chính là Thuấn Túc.”

Tần Châu cau mày, Nhậm Lê nhìn cậu nửa tin nửa ngờ.

Lâm Dị kể lại chuyện đã xảy ra vào đêm qua: “Thuấn Túc mà anh Nhậm Lê nhìn thấy thực ra là em. À không phải, bóng người mà anh nhìn thấy chính là em. Thuấn Túc thực sự là Sầm Tiềm. Em nhìn thấy chiếc áo choàng trong tủ quần áo. Bây giờ tủ quần áo này đang ở trong phòng Sầm Tiềm, nếu không có gì thay đổi, hẳn là chiếc áo choàng ấy vẫn nằm trong tủ quần áo.”

Có lẽ là do việc tiến vào thời gian hồi tưởng của Tần Châu bị gián đoạn khiến cho Nhậm Lê nghi ngờ Lâm Dị, anh không tin cậu: “Áo choàng không thể chứng minh được Sầm Tiềm là Thuấn Túc.”

“Em biết mà.” Lâm Dị tiếp tục nói: “Trong tủ còn có một chiếc hộp.”

Sau khi kể lại cho hai người nghe về những gì có bên trong chiếc hộp, Lâm Dị nói: “Trên tờ thông cáo báo chí có những từ được khoanh tròn bằng bút gel. Các từ khóa được khoanh tròn là: Thuấn Túc, kẻ giết người hàng loạt, lấy đi một vật gì đó của người chết.”

Cả ba đều đã đọc thông cáo báo chí của Chu Kỳ, lúc đó không có bằng chứng nào chứng minh cho việc “lấy đi một vật của người chết” cả, chẳng qua là do Chu Kỳ cố ý bịa đặt mà thôi.

Nhưng bây giờ nó đã trở thành sự thật rồi.

“Đàn anh, Chu Kỳ không phải do ‘Thuấn Túc’ 170cm giết mà là bị Sầm Tiềm giết hại. Khả năng cao là tờ thông cáo báo chí của Chu Kỳ bị Sầm Tiềm nhìn thấy, nên Sầm Tiềm bắt chước theo tờ thông cáo báo chí và trở thành ‘Thuấn

Tức' được miêu tả trong đó." Lâm Dị tiếp tục nêu ra ví dụ chứng minh: "Mỗi cơ chế kích hoạt đều có liên hệ với thời gian hồi tưởng. Có thể nói, những vật phẩm này là một khoảng thời gian hồi tưởng nhất định, nhưng thời gian hồi tưởng kích hoạt bằng chiếc kẹp tóc lại không liên quan gì đến việc Sầm Tiềm bị bắt giam. Em nghĩ Sầm Tiềm đã dùng chiếc kẹp tóc này để trốn thoát. Anh Nhậm Lê, nếu anh không tin em, chỉ cần anh tìm thấy kẹp tóc trong chiếc hộp đặt ở tủ quần áo, như vậy có thể chứng minh được Sầm Tiềm chính là Thuấn Tức. "

Nghe Lâm Dị tường thuật, Tần Châu nhớ lại thời điểm bọn họ tiến vào Thế giới Quy tắc 4-4 là ngày 21 tháng 9, Thuấn Tức bị bắt vào đêm ngày 19 tháng 9. Nếu Thuấn Tức sử dụng chiếc kẹp tóc để trốn thoát khi bị bắt vào tối ngày 19 tháng 9 thì thời điểm Sầm Tiềm xuất hiện ở nhà riêng vào ngày 21 tháng 9 là hoàn toàn trùng khớp."

Nhậm Lê suy nghĩ một chút: "Nếu cậu nói Sầm Tiềm là Thuấn Tức, vậy tại sao cậu không vi phạm quy tắc tử vong?"

Lâm Dị đã cứu Sầm Tiềm trong đoạn thời gian hồi tưởng vào đêm đầu tiên, lúc đó Lâm Dị đã nhìn thấy mặt Sầm Tiềm.

Lần này không đợi Lâm Dị mở miệng giải thích, Tần Châu đã lên tiếng: "Lúc ấy Sầm Tiềm chưa phải là Thuấn Tức."

Trong đoạn thời gian hồi tưởng vào đêm đầu tiên, người mà Lâm Dị gặp là Sầm Tiềm khoảng bảy tám tuổi, khi ấy Sầm Tiềm vẫn chưa nhìn thấy tờ thông cáo báo chí của Chu Kỳ, cũng như chưa trở thành Thuấn Tức.

Nhậm Lê đáp: "Vậy giải thích thế nào về Chu Kỳ?"

Chu Kỳ chết trong tay Sầm Tiềm, ngày Chu Kỳ chết cũng là ngày Sầm Tiềm có được tờ thông cáo báo chí, nhưng không thể nào lại có chuyện Sầm Tiềm thấy được tờ thông báo báo chí xong thì lập tức biến thành Thuấn Tức, kích hoạt quy tắc tử vong rồi giết chết Chu Kỳ được.

Lâm Dị nói: "Bởi quy tắc tử vong không phải là bị 'Thuấn Tức' thấy mặt."

"Là bị 'Thuấn Tức' cho rằng mình đã phát hiện ra bí mật của hắn."

Nhậm Lê nhìn ánh mắt Tần Châu, phát hiện Tần Châu sớm đã hiểu rõ, nhưng anh thì chưa, suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra, bèn hỏi: "Là ý gì?"

Tần Châu nói rất đúng, Sầm Tiềm hẳn là có gen bạo ngược, nếu không thì làm sao một đứa trẻ bảy tám tuổi lại có thể ngược đãi mèo để mua vui được

chứ? Đây chính là bí mật của Sầm Tiềm.

Bởi vì trong người có gen bạo ngược, trước khi trở thành 'Thuấn Tức', Sầm Tiềm đã tra tấn mèo để mua vui, đây là bí mật trước kia.

Bởi vì trong người có gen bạo ngược, sau khi trở thành 'Thuấn Tức', Sầm Tiềm đã giết người để mua vui, đây chính là bí mật về sau.

Tại sao Chu Kỳ lại chết, bởi vì khi cậu ta bị 'Thuấn Tức' 170cm ép vào con hẻm nhỏ, nhìn thấy Sầm Tiềm đang hành hạ một con mèo, từ đó kích hoạt quy tắc tử vong.

Còn cái chết của Tưởng Vọng, đúng thật cậu ta chết là do nhìn thấy gương mặt của Thuấn Tức, Thuấn Tức là một tên sát nhân hàng loạt, một người như vậy chắc chắn có gen bạo ngược, cho nên Tưởng Vọng nhìn thấy mặt Thuấn Tức, cũng có nghĩa là phát hiện ra bí mật của Sầm Tiềm, từ đó kích hoạt quy tắc tử vong.

Lâm Dị giải thích điều này cho Nhậm Lê nghe.

Nhậm Lê không thành vấn đề, điều này thì anh đồng ý với Lâm Dị.

"Vậy thì tuyển chính sẽ là..." Nhậm Lê dừng lại một chút chuẩn bị nói một câu dài ngoằng: "Sầm Tiềm mang gen bạo ngược phản xã hội. Vì một lần ngược đãi mèo mà mất đi một bên chân. Nhưng bản tính khó dời. Một buổi tối nọ, khi y đang tiếp tục hành hung mèo thì bắt gặp Chu Kỳ cầm theo tờ thông cáo báo chí, y bị 'Thuấn Tức' trong tờ thông cáo báo chí đó mê hoặc rồi trở thành 'Thuấn Tức'. Sau đó còn tàn nhẫn ra tay sát hại mẹ của mình..."

Càng nói, Nhậm Lê càng cảm thấy có gì đó sai sai.

Lâm Dị lắc đầu: "Anh Nhậm Lê, đây mới chỉ là kịch bản mà thôi."

Nhậm Lê bắt chước Tần Châu, cau mày.

"Tuyển chính này nếu không có chúng ta thì không thể diễn ra được, những người tham gia trước kia thì sao?" Tần Châu cười lạnh: "Bọn họ không thể nào lại có tuyển chính giống chúng ta được."

Đây là điều Nhậm Lê cảm thấy không đúng.

Lâm Dị ở bên cạnh gật đầu: "Quy tắc 4-4 là thời gian không quay trở lại."

"Vậy thì tuyển chính không thể nào lại tìm ra trong thời gian hồi tưởng được. Chúng ta lạc lối rồi." Lâm Dị nói.

“Vậy tìm ở đâu?” Nhậm Lê hỏi.

Suy cho cùng, những gì họ đang trải qua bây giờ là “thời điểm hiện tại”, cũng là một phần của vòng lặp thời gian khép kín.

Chương 95: Quái vật 4-4

Em định kiểm chứng kiểu gì?-

Chương 95: Quái vật 4-4

Nhậm Lê suy nghĩ một chút, hỏi: “Vậy còn ‘Thuần Tức’ 170cm?”

Lâm Dị không trả lời ngay lập tức, cậu suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Nếu như ‘Thuần Tức’ 170cm là quái vật 4-4...”

Nhậm Lê sửng sốt, sau đó phản ứng lại.

Sầm Tiềm là nhân vật chính của Thế giới Quy tắc 4-4 nên những vật phẩm kích hoạt thời gian hồi tưởng đều liên quan đến Sầm Tiềm, chẳng hạn như tấm ảnh chụp, thông cáo báo chí, mèo...

Những thứ này có thể khiến lòng Sầm Tiềm dậy sóng, từ đó trở thành cơ chế kích hoạt thời gian hồi tưởng.

Nhưng Sầm Tiềm không phải là nhân vật chính duy nhất trong Thế giới Quy tắc 4-4, vẫn còn một thứ nữa được sinh ra từ cái ác – quái vật 4-4

Nhậm Lê cúi đầu suy nghĩ một số phương pháp khả thi, Tần Châu sớm đã nghĩ tới vấn đề này trước anh.

Khó.

Kể cả bọn họ dùng chung một biện pháp, tìm ra vật phẩm có thể khiến nội tâm quái vật 4-4 dậy sóng, nhưng phải tìm quái vật 4-4 ở đâu? Bọn họ vẫn chưa biết quái vật 4-4 ẩn náu trong số họ là ai, đến giờ vẫn chưa có manh mối nào cả.

Rất khó.

Nhưng họ chỉ có thể thử một lần, nếu không bọn họ sẽ bị mắc kẹt trong vòng lặp thời gian này mãi, sớm muộn gì quy tắc tử vong tăng theo từng ngày cũng sẽ ập tới tận cửa.

Tần Châu nhìn ánh mắt Lâm Dị, rồi nhìn về mặt cậu, hỏi: “Nhóc thiên tài, là ai?”

Về mặt Lâm Dị dường như đã biết người đó là ai rồi.

Nhậm Lê hỏi: “Phong Uyển à?”

Nếu ‘Thuấn Tức’ 170cm là quái vật 4-4 thì trong số những người tham gia còn sống sót, chỉ có Phong Uyển cao xấp xỉ 170cm mà thôi.

Nhưng suy đoán quái vật 4-4 dựa vào chiều cao thì lại có hơi qua loa một chút.

“Đàn chị Phong Uyển?” Lâm Dị nói: “Cũng có khả năng.”

Nghĩ rồi, Lâm Dị vẫn nói ra: “Nhưng vẫn còn người khác, em cảm thấy đáng nghi hơn.”

Tần Châu đang đợi Lâm Dị nói ra tên người này, Nhậm Lê cũng vậy, thế nhưng Lâm Dị nói xong liền ngừng lại, dường như hoàn toàn không có ý định nói ra cái tên này.

Sự thật là vậy, Lâm Dị không dám nói ra tên người này.

Bởi vì người mà cậu nghi ngờ chính là bản thân.

Cuốn sách tự động rơi xuống mặt sàn vào đêm qua, rõ ràng là do con người gây ra.

Nhưng Lâm Dị vẫn luôn chú ý đến tình hình của Tần Châu, có người xuất hiện trong phòng khách rồi ném sách xuống mặt sàn, không thể nào cậu lại không nghe thấy tiếng gì cả.

Ban đầu Lâm Dị nghi ngờ Nhậm Lê, nhưng sau khi cậu nhận thấy Nhậm Lê không có ý định giấu giếm về những gì xảy ra trong thời gian hồi tưởng, sự nghi ngờ của cậu đối với Nhậm Lê cũng hoàn toàn biến mất. Nếu Nhậm Lê là quái vật 4-4 thì không cần phải nói cho bọn họ biết về tình hình trong thời gian hồi tưởng của hộp diêm, như vậy Lâm Dị sẽ không biết Sầm Tiềm từng đối đầu với Thuấn Tức, cũng sẽ chẳng tiến vào khoảng thời gian hồi tưởng này để rồi phát hiện Sầm Tiềm chính là Thuấn Tức được.

Tần Châu cũng không phải quái vật 4-4.

Lúc cậu đi nhặt sách, Tần Châu còn chưa tỉnh dậy, lúc cậu lảo đảo mặt mình bị Thuấn Tức nhìn thấy, Tần Châu đã ở bên cậu cả một đêm.

Nếu Tần Châu là quái vật 4-4 thì nó đã có rất nhiều cơ hội để giết cậu khi ở một mình với cậu – kẻ đang cố gắng phá vỡ trật tự của Thế giới Quy tắc.

Vậy người duy nhất còn lại có thể ném cuốn sách ra khỏi kệ chỉ còn cậu mà thôi, hoặc nói cách khác chính là ‘nó’.

Chỉ khi ‘nó’ xuất hiện, Lâm Dị mới không biết gì cả.

Hơn nữa, ngay từ đầu trên mặt hồ nước của Thế giới Quy tắc 4-4 là hình ảnh ‘Lâm Dị’, hoặc có lẽ là ‘nó’.

Thấy Lâm Dị im lặng, Nhậm Lê đang định hỏi, nhưng Tần Châu gọi anh lại, sau đó hỏi Lâm Dị: “Em định kiểm chứng kiểu gì?”

Lâm Dị gật đầu, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Ừm, em có nghĩ ra cách kiểm chứng, hẳn là thực hiện được.”

Tần Châu trầm mặc một lát, rồi nói: “Đến công ty trước đã.”

Nếu toàn bộ thời gian hồi tưởng là một kịch bản được tùy chỉnh thì sự tồn tại của công ty này chẳng có ý nghĩa gì hết, bọn họ đến chỉ để xác nhận xem đêm qua có ai vi phạm quy tắc tử vong hay không mà thôi.

Dưới sự tồn tại của hai quy tắc tử vong, đêm qua không có ai chết cả, với nhiều vết xe đổ như vậy cộng thêm lời chào hỏi đặc biệt của Tần Châu trước đó, bọn họ cũng chẳng dám làm loạn nữa.

Vì thế đêm nay sẽ xuất hiện quy tắc tử vong thứ ba.

Sau khi kết thúc cuộc họp thường ngày, Tần Châu gọi Lâm Dị sang một bên nói chuyện: “Nhóc thiên tài.”

Lâm Dị căng thẳng đi về phía Tần Châu, cậu cảm giác Tần Châu sẽ nói gì đó không hay ho cho lắm, cậu cũng đoán được Tần Châu muốn hỏi cậu đối tượng nghi ngờ là ai và làm cách nào để kiểm chứng.

Quả nhiên, Tần Châu hỏi: “Cách kiểm chứng là gì?”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Vẫn là thông qua thời gian hồi tưởng, quay về ‘quá khứ’ điều tra.”

Nói xong, Lâm Dị bắt đầu nghĩ cách trả lời cho những câu hỏi tiếp theo có khả năng Tần Châu sẽ hỏi cậu, chẳng hạn như khoảng thời gian nào: “Đàn anh, em định...”

Tần Châu nói: “Cẩn thận một chút.”

Lâm Dị khựng lại.

Tần Châu nói: “Có ba quy tắc tử vong rồi.”

Lâm Dị không nói gì, chỉ nhìn Tần Châu.

Không biết vì sao, Tần Châu vừa nói những lời này, trong lòng cậu như có một dòng nước ấm ulla vào, giống như bên trong đặt một chiếc lò sưởi vậy, trong lòng cậu cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Đàn anh, em...” Đầu óc Lâm Dị cũng bắt đầu nóng lên, nói: “Em định dùng cái này tiến vào thời gian hồi tưởng.”

Lâm Dị lấy ra một con dao nhựa cắt bánh kem trong túi quần.

Là con dao kèm theo lúc mua bánh xoài với Tần Châu, Lâm Dị rời khỏi nhà Sầm Khiêm, nhìn thấy con dao cắt bánh trong thùng rác, cậu sợ Sầm Tiềm vứt đi nên thuận tay lấy ra.

Tần Châu nhìn con dao nhựa trong tay Lâm Dị, bánh xoài có tác động rất lớn đến tâm trạng của Sầm Tiềm, con dao nhựa rất có khả năng sẽ kích hoạt thời gian hồi tưởng, thời điểm quay trở lại là ngày cậu mua bánh xoài.

Ngày hôm đó, chỉ có Thuấn Tức 182cm giả xuất hiện...

Quái vật 4-4 mà Lâm Dị muốn kiểm chứng không phải Thuấn Tức giả, bởi vì so với Thuấn Tức 182cm giả thì Thuấn Tức 170cm còn đáng ngờ hơn, nhưng Thuấn Tức 170cm lại không xuất hiện vào ngày hôm đó.

Nếu bánh xoài là chủ đề trong đoạn hồi tưởng này thì người kiểm chứng ở đây chỉ có thể là hấn và Lâm Dị, kể cả Nhậm Lê trong đoạn thời gian hồi tưởng này cũng chẳng xuất hiện mấy.

Nếu người Lâm Dị muốn kiểm chứng là hấn thì không cần thiết phải nói cho hấn biết kế hoạch của mình vào lúc này làm gì.

Cho nên chỉ còn lại bản thân Lâm Dị, người mà Lâm Dị muốn kiểm chứng là chính cậu.

Tần Châu đột nhiên muốn hút một điếu thuốc để bản thân suy nghĩ thông suốt hơn, hấn cơ bản có thể xác nhận Lâm Dị không có vấn đề, chẳng lẽ Lâm Dị lại không biết bản thân cậu có phải quái vật 4-4 không hay sao?

Tại sao phải tốn công tốn sức để đi kiểm chứng chứ.

Hấn nghĩ lại thành tích học tập của Lâm Dị, ba điểm thi thử xinh đẹp kia cũng đủ để chứng minh Lâm Dị cố tình vào đây, kỳ thực ngay từ đầu Tần Châu đã nghi ngờ rồi, Lâm Dị có rất nhiều điểm đáng ngờ, ngoại trừ việc Đại học Kỹ thuật phi Tự Nhiên tự lựa chọn học sinh, không ai trong thế giới thực lại biết tới sự tồn tại của ngôi trường quý quái này, nhưng Lâm Dị lại biết, thậm chí cậu còn cố tình kiểm soát điểm số của mình.

Vào ngày Lâm Dị nhập học, quái vật 16-8 ra đời.

Hơn nữa, thực lực của các con quái vật trong trường đều tăng lên đáng kể.

Nhưng Lâm Dị lại quyết tâm tận diệt những con quái vật này...

Rất nhiều câu hỏi dồn đến cổ họng Tần Châu, cuối cùng hắn chỉ nói: “Ừm, cẩn thận một chút.”

Lâm Dị cười với Tần Châu: “Đàn anh, em biết rồi! Em sẽ cẩn thận.”

“Đàn anh, việc kiểm chứng sẽ không dễ dàng đâu.” Thấy Tần Châu không hỏi gì, lại còn dễ nói chuyện, Lâm Dị đưa ra một yêu cầu nho nhỏ: “Có thể cho em ở lại trong đó lâu lâu xiu được không?”

Ý cậu là không muốn bị Tần Châu đánh thức.

Tần Châu nói: “Đi thuê phòng.”

Cho dù hắn không làm gián đoạn quá trình tiến vào thời gian hồi tưởng của Lâm Dị, Sầm Tiềm thì chưa chắc. Hơn nữa, nếu Sầm Tiềm là Thuấn Tức, không thể ở lại nhà Sầm Tiềm thêm nữa, đêm nay xuất hiện quy tắc tử vong thứ ba, ở lại nhà Sầm Tiềm càng thêm nguy hiểm.

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Bọn họ tìm một khách sạn nhỏ gần toà soạn báo mà không cần tới CMND để thuê phòng. Nhậm Lê không ở với bọn họ, anh – một người to gan lớn mật, đêm nay muốn đến nhà Sầm Tiềm, anh muốn xem thử tủ quần áo trong phòng ngủ của Sầm Tiềm còn cất giữ thứ gì nữa, có thể có manh mối kích hoạt thời gian hồi tưởng hoặc manh mối về quái vật 4-4. .

Buổi tối, Lâm Dị cầm con dao nhựa nằm trên giường, trước khi nhắm mắt, cậu nhìn thấy Tần Châu đang dựa người bên cạnh cửa sổ hút thuốc.

Lâm Dị biết Tần Châu có rất nhiều điều muốn hỏi cậu, nhưng Tần Châu lại không hỏi, đương nhiên cậu cũng không chủ động nói cho Tần Châu biết bí mật của mình, kể cả Tần Châu có hỏi cậu, chưa chắc cậu sẽ nói ra sự thật.

Trong lòng cậu thì thầm: Đàn anh, chúc ngủ ngon.

Lâm Dị nhắm mắt ngủ.

Cậu vẫn luôn khó ngủ, để chìm vào giấc ngủ sớm, cậu thầm nhẩm đọc âm thanh MP4.

Tần Châu vừa hút xong điếu thuốc, quay đầu lại nhìn thấy môi Lâm Dị hơi run

lên.

Dựa theo khẩu hình miệng, Tần Châu nhắm theo.

Gừ gừ gừ gừ.

Gừ gừ gừ gừ.

Lông mày hăn nhướn lên.

Lâm Dị chìm vào giấc ngủ, cậu nhìn thấy ánh sáng trắng xuất hiện, trong lòng mới thở phào yên tâm.

Vẫn may, con dao nhựa kích hoạt được thời gian hồi tưởng.

Lâm Dị nhanh chóng mở cửa, cậu xuất hiện ở bên ngoài nhà Sầm Tiềm, vẫn là sáng sớm.

Sau đó cậu nhìn thấy chính mình, Tần Châu và Nhậm Lê đi ra từ nhà Sầm Tiềm, chuẩn bị tới toà soạn báo. Cậu vội vàng trốn sau thân cây, chờ nhóm người đi mất, Lâm Dị tiến lại rồi gõ cửa.

"Ai vậy?" Sầm Tiềm hỏi.

"Lâm Dị." Cậu đáp.

Sầm Tiềm mở cửa: "Sao cậu lại quay về rồi?"

Lâm Dị giả vờ lo lắng: "Phiếu lương của tôi mất rồi."

Sầm Tiềm: "...Cái này cũng mất được à."

Lâm Dị đáng thương gật đầu, khoa trương nói: "Ba tháng lương lặn đấy. Anh có nhìn thấy không?"

Chẳng đợi Sầm Tiềm lắc đầu, Lâm Dị đã giả vờ nhớ ra, nói: "Tôi nhớ tối qua về đã để ở chỗ ở bên ngoài, xong phiếu lương mất tiêu luôn. Làm sao bây giờ? Ahhhh, phải làm sao đây trời?"

Sầm Tiềm nói: "Đừng hoảng, cậu nhớ mình để ở đâu không?"

Lâm Dị nói: "Chỉ ở trong khu này thôi, hay có người nhặt mất rồi? Tần Châu và Nhậm Lê đang vội đi làm, cũng không có thời gian kiếm giúp tôi."

Sau đó cậu nhìn Sầm Tiềm với vẻ mặt đầy mong chờ.

"..." Sầm Tiềm nói: "Cậu đẩy tôi xuống dưới, tôi tìm giúp cậu."

Lâm Dị cảm kích nói: "Cảm ơn."

Cậu đẩy Sầm Tiềm xuống dưới nhà, tìm kiếm một lúc, Lâm Dị nói: “Hay chúng ta tách nhau ra tìm nha, tôi sợ có người lấy mất rồi.”

Sầm Tiềm không chút nghi ngờ: “Ừ.”

Sầm Tiềm tự quay bánh xe lăn để tìm phiếu lương cho Lâm Dị, nhân lúc này Lâm Dị lẻn vào nhà Sầm Tiềm, không chút do dự xông vào phòng y rồi mở tủ quần áo ra.

Quả nhiên trong tủ có chiếc áo choàng, cậu lấy ra mặc vào người mình, sau đó không thèm để ý đến Sầm Tiềm nữa mà đuổi theo chính mình.

Cậu nhớ ngày hôm đó ba người họ đã nói chuyện rất lâu bên bồn hoa của toà soạn báo, còn đến muộn nữa.

Việc Lâm Dị cần làm là mặc áo choàng tới trước mặt chính mình trong ‘quá khứ’, nếu được thì phải làm cho bản thân hiểu nhầm rằng đã bị ‘Thuấn Tức’ nhìn thấy mặt.

Cậu nhớ ngày hôm nay, cậu đã đi mua nến sinh nhật cho Sầm Tiềm một mình.

Đây là cơ hội hoàn hảo để kiểm chứng, cũng là xác nhận xem đã xảy ra chuyện gì.

Lúc cậu đối mặt với nguy hiểm, ‘nó’ sẽ xuất hiện, tiền đề là ‘nó’ không phải quái vật 4-4.

Cách để kiểm chứng là xem bản thân trong ‘quá khứ’ đã phản ứng như thế nào khi gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, dù sao cậu lúc này cũng đang tin rằng quy tắc tử vong là bị ‘Thuấn Tức’ nhìn thấy mặt.

Sau khi đuổi theo đến toà soạn báo, ba người trong ‘quá khứ’ cũng đã kết thúc cuộc thảo luận.

Lâm Dị nhìn thấy Tần Châu ném hòn đá làm manh mối vào bồn hoa, rồi cả ba trong ‘quá khứ’ đi vào toà soạn báo, Lâm Dị bước tới, nhặt hòn đá trong bồn hoa lên.

Hòn đá vẫn còn hơi ấm của Tần Châu, Lâm Dị bỏ hòn đá vào trong túi, chuẩn bị xem xét tình hình trước đây của mình trong ‘quá khứ’.

Bàn tay cậu rất đẹp, thời tiết hôm nay cũng không tệ, mặt trời sáng chói không một gợn mây, hòn đá là một viên sỏi trắng, sờ vào mịn màng, mềm mại, lúc Lâm Dị nhặt hòn đá lên, ngón tay thon dài của cậu luôn được Tần

Châu khen xinh đẹp toả sáng như ngọc dưới ánh mặt trời.

Lâm Dị đứng đợi dưới toà soạn báo, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía cửa chính.

Hôm đó lúc cậu đi mua nến sinh nhật cho Sầm Tiềm là khi trời đã sẩm tối, mặc dù bây giờ đang là buổi sáng. Có điều Lâm Dị cũng không vội, cậu đoán ‘Thuấn Tức’ giả mà cậu gặp ngày hôm đó là chính cậu.

Nếu là vòng lặp thời gian, có nghĩa cậu có thể ở lại đến lúc hoàng hôn, cũng không lo bị gián đoạn trong khi tiến vào thời gian hồi tưởng.

Lâm Dị tiếp tục đi lại bên dưới toà nhà, một lúc sau cậu nhìn thấy có người ra khỏi toà soạn báo.

Hôm đó là ngày bọn họ nhận được phiếu lương, Phong Uyển và những người khác quyết định đến một quán ăn ven đường để ăn uống thoải thích, Nhậm Lê đi tìm thi thể, còn cậu và Tần Châu thì đi dạo quanh đoạn đường đang xây để điều tra về người ẩn danh.

Đợi đến khi nhóm người tham gia chia thành ba nhóm rời đi, Lâm Dị đi theo “chính mình” và Tần Châu đến đoạn đường đang xây.

Cậu biết bản thân rất cảnh giác và Tần Châu cũng vậy, cho nên dọc đường không dám đi quá gần, thỉnh thoảng lại tìm chỗ nấp để che dấu bóng dáng.

Nhưng ánh mắt Lâm Dị vẫn luôn quan sát ‘chính mình’.

Không có dấu hiệu nào cho thấy ‘nó’ xuất hiện, kể cả có xuất hiện thì bản thân Lâm Dị cũng không hề phát giác.

Lâm Dị chỉ có thể dự đoán dựa trên những dấu vết ‘nó’ để lại sau khi xuất hiện, từ đó tìm ra quy luật xuất hiện của ‘nó’ và suy đoán những hành động sau khi ‘nó’ xuất hiện.

Ví dụ như sau lần đối đầu với quái vật 2-6 trong Thế giới Quy tắc 2-6, hoặc lúc bản thân sợ hãi trong Thế giới Quy tắc 16-8.

Nhưng bây giờ cậu có thể đứng ở góc nhìn thứ hai, quan sát phản ứng của chính mình trong ‘quá khứ’, dùng kinh nghiệm của bản thân để kiểm chứng xem ‘nó’ có gì bất thường không.

Cậu đi theo ‘chính mình’ và Tần Châu vòng quanh con đường đang xây mấy lần, cuối cùng Tần Châu đã dẫn ‘chính mình’ đến tiệm bánh.

Lâm Dị đợi hai phút sau khi ‘chính mình’ và Tần Châu bước vào cửa tiệm rồi

mới đi theo, tiệm bánh có cửa sổ kính sát đất cho nên Lâm Dị có thể nhìn thấy ‘chính mình’ đang ngồi bên cạnh cửa sổ.

Cậu quan sát ‘chính mình’ một lúc, khi phát hiện ‘chính mình’ đang nhìn chăm chăm vào Tần Châu, cậu lại ngẩng đầu nhìn về phía Tần Châu.

Lâm Dị nhớ lại lúc này ‘cậu’ đang suy nghĩ gì.

Thời điểm đó ‘chính mình’ đang tự hỏi tại sao bản thân chưa bao giờ nghi ngờ Tần Châu.

Từ khi bước vào Thế giới Quy tắc 4-4, Lâm Dị chưa từng nghi ngờ Tần Châu, kể cả Nhậm Lê cậu cũng chẳng nghi ngờ nhiều lắm, có một lần duy nhất cậu nghi ngờ là lúc cuốn sách đột nhiên rơi ra khỏi kệ, lúc đó cậu nghi ngờ Nhậm Lê, nhưng sự nghi ngờ đó chẳng kéo dài được bao lâu, rồi cậu rất nhanh đã gạt bỏ nghi ngờ đối với anh.

Kể cả những người tham gia còn sống sót khác, Lâm Dị cũng không có chút nghi ngờ nào.

Điều này không hề bình thường.

Như thế cậu đã biết bọn họ không phải quái vật 4-4 vậy, mặc dù Thuận Tức 170cm cao gần bằng chiều cao của Phong Uyển nhưng cậu lại chẳng có một chút nghi ngờ nào với Phong Uyển cả.

Trong tiệm bánh, Tần Châu đang nhận đơn có dấu hiệu quay người lại.

Lâm Dị kìm nén những suy nghĩ trong đầu, chỉnh lại mũ che mặt, để tránh không bị Tần Châu nhìn thấy, cậu chỉ có thể bước nhanh qua cửa sổ sát đất.

Biết ‘chính mình’ và Tần Châu sẽ ở lại tiệm bánh một lúc, Lâm Dị tranh thủ lúc này tìm cách lấy khẩu trang y tế miễn phí để tránh bị ‘chính mình’ nhìn thấy vào thời điểm đối mặt với ‘chính mình’.

Sau khi lấy được khẩu trang, cậu đợi ‘chính mình’ và Tần Châu rời khỏi tiệm bánh, chờ một hồi, cuối cùng ‘chính mình’ và Tần Châu cũng đẩy cửa tiệm bánh đi ra.

Tần Châu cầm chiếc bánh trong tay, Lâm Dị tập trung quan sát ‘chính mình’, tạm thời vẫn chưa thấy có gì bất thường hết.

Trong tầm nhìn của cậu, ‘chính mình’ và Tần Châu đang đi về phía nhà Sầm Tiềm, nhưng cậu lại không đi theo họ.

Lâm Dị đã từng trải qua khoảng thời gian này, cậu nhớ rõ bản thân lúc này

đang suy nghĩ xem làm thế nào để thu hút Thuấn Tức, cho nên từ đầu đến cuối cậu không hề để ý có người mặc áo choàng đang lẩn quẩn bên ngoài.

Lâm Dị đang đợi ‘chính mình’ quay lại đây một lần nữa.

Chờ khoảng 40 phút sau, Lâm Dị nhìn thấy ‘chính mình’ đang vội vàng chạy vào tiệm bánh, sau khi khóa được mục tiêu, Lâm Dị nhanh chân bước tới. Lúc ‘chính mình’ đẩy cửa bước vào tiệm bánh, Lâm Dị đứng sẵn bên ngoài, chỉ cần ‘chính mình’ mua nến sinh nhật đi ra, nhất định sẽ đụng mặt với cậu.

Trong lòng cậu cực kì căng thẳng.

Cậu nhìn chằm chằm vào cánh cửa được trang trí độc đáo của tiệm bánh, trước cửa treo một chiếc chuông gió, mỗi khi có gió thổi qua hoặc có khách ra vào, chuông gió sẽ phát ra âm thanh lanh lảnh.

Lâm Dị nhớ rõ cậu mua nến sinh nhật không quá vài phút, cậu bước vào trong tiệm rồi nói với nhân viên đồ vật mà cậu muốn mua, nhân viên lập tức đưa cho cậu nến sinh nhật, toàn bộ quá trình từ khi bước vào cửa tiệm đến lúc mua nến sinh nhật không quá ba phút.

Nhưng lúc này, dường như ba phút trôi qua vô cùng khó nhằn.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, chẳng bao lâu nữa ‘chính mình’ sẽ trực diện đối mặt với cậu.

‘Chính mình’ sẽ cho rằng bản thân đã vi phạm quy tắc tử vong ‘Bị Thuấn Tức nhìn thấy mặt’. Trong Thế giới Quy tắc 16-8, cậu từng nghĩ rằng bản thân đã vi phạm quy tắc tử vong mà khiến ‘nó’ trỗi dậy trong cơ thể. Bây giờ đổi sang Thế giới Quy tắc 4-4, tình trạng tương tự hẳn sẽ xảy ra.

Nếu ‘nó’ không xuất hiện thì có nghĩa ‘nó’ không ở trong cơ thể cậu, hoặc ‘nó’ chính là quái vật 4-4. Là người tạo ra Thế giới Quy tắc 4-4, ‘nó’ biết rất rõ Lâm Dị không gặp nguy hiểm gì cả. Nghĩ tới đây, Lâm Dị lại sửa lại một điểm, ‘nó’ trong cơ thể cậu không lớn.

Cũng có thể là quái vật 4-4, kể từ khi Lâm Dị phát hiện ra sự tồn tại của ‘nó’, ‘nó’ vẫn luôn ở trong cơ thể cậu, khi cậu tiến vào những Thế giới Quy tắc trước đó, ‘nó’ chưa từng có tiền lệ thoát ra khỏi cơ thể cậu rồi trở thành một cá thể riêng biệt.

Thế giới Quy tắc 4-4 rất có thể là nhà của ‘nó’.

Thấy bản thân cuối cùng cũng chạm được đến đáp án mà mình mong muốn bấy lâu, Lâm Dị căng thẳng nuốt nước bọt, ngón tay cũng không nhịn được

mà siết chặt viên đá trong túi.

Leng keng–

Leng keng–

Tiếng chuông gió ngoài cửa vang lên, cửa tiệm bánh được kéo ra từ bên trong. Lâm Dị siết chặt viên đá trong túi, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

‘Chính mình’ nhìn về phía Lâm Dị nhanh hơn một bước, ‘hiện tại’ và ‘quá khứ’ nhìn nhau, một sự căng thẳng kỳ lạ đột nhiên lan ra, và rồi bao trùm lấy họ, khiến hô hấp của nhau đồng thời bị bóp nghẹn.

Ánh mắt Lâm Dị dán chặt vào ‘chính mình’, bởi vì lúc nghênh diện với cậu, ‘chính mình’ đã mất cảnh giác, bởi vậy mà không thể che giấu được sự căng thẳng và hoảng sợ.

Lâm Dị thầm đếm nhẩm:

Mười, chín, tám, bảy, sáu... ba, hai...

Cậu biết lúc này ‘chính mình’ đang nghĩ gì:

Tại sao ‘Thuấn Tức’ lại xuất hiện ở đây?

Tại sao hắn lại theo dõi cậu?

Bị nhìn thấy rồi, sau đó thì sao?

Lâm Dị cử động cánh tay, chuẩn bị lấy hòn đá trong túi ra, động tác này của cậu đã khiến cả người ‘chính mình’ căng cứng.

Giây tiếp theo, ‘chính mình’ bắn đi như một mũi tên rời khỏi cánh cung.

Lâm Dị: “...”

Cậu quay lại nhìn ‘chính mình’ đang bỏ chạy, phản ứng của ‘chính mình’ là bình thường, nhưng vì bình thường nên nó trở nên bất thường.

Mỗi khi đầu óc Lâm Dị hoạt động quá đà, đặc biệt là khi đối mặt với những chuyện nguy hiểm đến tính mạng, ‘nó’ sẽ xuất hiện, nhưng bây giờ, ‘nó’ lại không.

Là ‘nó’ không còn trong cơ thể của cậu nữa, hay ‘nó’ biết rõ Thuấn Tức trước mặt là giả...

Lâm Dị suy nghĩ một hồi rồi cất bước đuổi theo.

Chương 97: Quái vật 4-4

Đàn anh, đây là em tự chứng?-

Chương 97: Quái vật 4-4

Cuối cùng Lâm Dị cũng đã biết vì sao khi ấy cậu lại thoát được ‘Thuần Tức’ rồi, bởi cậu đuổi theo ‘chính mình’ chưa được bao lâu, ánh sáng trắng lại một lần nữa xuất hiện, chứng tỏ khoảng thời gian hồi tưởng này sắp kết thúc.

Lâm Dị mở mắt, thấy sắc trời bên ngoài cửa sổ đã sáng tỏ, có lẽ không phải là do bị đánh thức, rèm cửa làm bằng chất liệu kém không thể che được ánh nắng gay gắt từ bên ngoài chiếu vào. Không biết có phải Tần Châu thức trắng cả đêm hay không, đêm qua trước khi cậu ngủ, có nhìn thấy Tần Châu đứng bên cửa sổ hút thuốc, bây giờ hẳn vẫn đứng đó.

Những tia nắng mặt trời rực rỡ từ bên ngoài chiếu rọi vào trong, chiếu sáng một nửa gương mặt của Tần Châu, nhưng từ góc độ này, Lâm Dị chỉ có thể nhìn thấy nửa đường nét còn lại của Tần Châu ẩn trong bóng tối, có lẽ là do gương mặt hắn không thể hiện cảm xúc gì, cho nên nhìn ở góc độ này, Lâm Dị đột nhiên hiểu vì sao đại đa số mọi người đều sợ hắn rồi.

Trong tầm nhìn của cậu, góc nghiêng của Tần Châu là một đường cong rất sắc sảo, lộ ra vẻ nghiêm túc không ai có thể đụng vào.

Tự dung Lâm Dị cảm thấy sợ hãi.

Cậu nói ‘cẩn thận một chút’ hay ‘có ba quy tắc tử vong rồi’ của Tần Châu đều khiến đầu óc cậu nóng chết đi được, cậu đã tiết lộ cho Tần Châu một số kế hoạch tìm kiếm quái vật 4-4, lúc này Lâm Dị mới ngộ ra, Tần Châu là ai cơ chứ. Có lẽ hắn đã sớm ngửi thấy mùi bất ổn trong kế hoạch đầy mâu thuẫn của cậu rồi.

“Đàn anh.”

Lâm Dị cẩn thận gọi một tiếng, Tần Châu quay đầu nhìn cậu: “Tỉnh rồi?”

Lâm Dị không hiểu ý nghĩa ẩn trong hai từ ngắn gọn này của Tần Châu, vì thế vẫn cẩn thận, giọng điệu thận trọng, ẩn ý hỏi: “Đàn anh, anh thức cả đêm à? Là... đang suy nghĩ gì đó sao?”

Cậu thực sự rất muốn biết có phải Tần Châu đã đoán được rồi hay không,

quái vật 4-4 mà cậu nghi ngờ là chính cậu.

Tần Châu dụi điều thuốc trên tay, vài tia lửa rơi vào trong gạt tàn, hóa thành tro bụi nhỏ: “Không phải muốn tôi canh chừng cho em sao?”

Câu này nhiều hơn câu trước được vài chữ nhưng Lâm Dị vẫn không hiểu ẩn ý trong đó là gì, cậu chỉ nghe thấy trong giọng nói của Tần Châu có chút khàn khàn. Ánh mắt cậu hướng về phía chiếc gạt tàn, chỉ sau một đêm mà trong gạt tàn đã có nhiều tàn thuốc như vậy rồi.

Nhìn dáng vẻ của hấn, xem ra Tần Châu không ngủ cả đêm thật, có khi đúng thật là đang suy nghĩ gì đó nên mới cần thuốc lá để giúp đầu óc tỉnh táo.

Lâm Dị sờ mũi, nói: “Ồ.”

Tần Châu nhìn cậu bò dậy khỏi giường, sau đó đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, Lâm Dị đang chuẩn bị bước vào nhà vệ sinh, hấn liền mở miệng gọi cậu: “Nhóc thiên tài.”

“A?” Lâm Dị thò nửa đầu ra khỏi nhà vệ sinh: “Đàn anh, anh gọi em ạ?”

“Có phải em...” Tần Châu cảm thấy dường như Lâm Dị không muốn chia sẻ trải nghiệm tồi qua với mình, nhưng thực sự có rất nhiều điều hấn nghĩ mãi cũng không hiểu nổi, chẳng hạn như vì sao Lâm Dị lại không chế điểm thi để vào trường Đại học Kỹ Thuật phi Tự Nhiên. Trước đó, Tần Châu không tìm được bằng chứng nào cho thấy Lâm Dị có mục đích cả, cho nên hấn mới tự thuyết phục bản thân là do hấn quá nhạy cảm mà thôi, nhưng hiện tại...

Đôi môi Tần Châu mấp máy, cuối cùng vẫn đổi cách hỏi: “Tối qua nhìn thấy gì rồi?”

Lâm Dị rũ mắt, suy nghĩ một chút rồi nói: “Đàn anh, vệ sinh cá nhân xong em nói cho.” Dừng một chút, cậu ngẩn đầu lên chạm phải ánh mắt Tần Châu: “Được không anh?”

Đối với việc đây là lần đầu tiên Lâm Dị không trực tiếp chia sẻ mạnh mẽ với hấn ngay, Tần Châu không khỏi cau mày, một lúc lâu sau mới nói: “Được.”

Lâm Dị vội vàng vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, chắp hai tay vào rồi tạt nước lên mặt.

Trước đây Lâm Dị cực kỳ rõ ràng, chắc chắn Tần Châu đã nghi ngờ cậu vào trường Đại học Kỹ Thuật phi Tự Nhiên là có mục đích, nhưng Tần Châu lại không hỏi nên coi như cậu không biết gì cả, mà cho dù Tần Châu có hỏi cậu, cậu vẫn có thể chém đông chém tây được, nhưng bây giờ không biết vì sao,

nỗi sợ hãi trong lòng Lâm Dị đột nhiên tăng vọt, tâm trạng cậu hiện tại giống như việc một viên kim cương đã bị đánh cắp, rõ ràng cậu không phải người lấy trộm viên kim cương, nhưng lại cảm thấy vô cùng áy náy vì đã xuất hiện ở thời điểm nó bị trộm mất.

Giống như việc cậu khẳng định mình không phải quái vật 4-4, nhưng ‘nó’ lại có quan hệ với quái vật 4-4, điều này làm cho Lâm Dị cảm thấy chột dạ.

Mặc dù đoạn thời gian hồi tưởng tối qua chưa thể chứng minh được ‘nó’ còn trong cơ thể cậu hay không, nhưng ít nhất cậu có thể chắc chắn rằng trong Thế giới Quy tắc 4-4, ‘nó’ đã phá vỡ quy luật xuất hiện vốn có trong quá khứ.

Điều này đủ để chứng minh dù ‘nó’ không phải quái vật 4-4 thì nó cũng phải có liên quan đến nơi này.

Chỉ là, nói cho Tần Châu biết kiểu gì giờ?

Nếu tiếp tục nói dối, tất nhiên sẽ trì hoãn tiến độ tìm kiếm quái vật 4-4, nếu nói ra sự thật, Tần Châu sẽ coi cậu như một con quái vật.

Lâm Dị thực sự rất rối rắm.

Đang lúc nghĩ ngợi, Lâm Dị chợt nghe thấy tiếng gõ cửa nhà vệ sinh, cậu mở cửa ra.

Lâm Dị lùi lại một bước, căng thẳng nhìn chăm chăm Tần Châu xuất hiện phía sau cánh cửa: “Đàn anh?”

Tần Châu cầm ván cửa, nhìn thấy Lâm Dị vẫn ổn mới mở lời: “Hai mươi phút rồi.”

Lâm Dị: “!”

Có lẽ Tần Châu đã đợi lâu lắm rồi, sợ Lâm Dị xảy ra chuyện nên mới vào xem tình hình của cậu.

Vì toàn bộ thời gian hồi tưởng là một kịch bản đã được dự đoán từ trước nên họ không có ý định đến tòa soạn báo làm việc nữa, nghe gã chủ biên lái nhải chỉ làm bọn họ chậm trễ thời gian tìm kiếm tuyến chính mà thôi.

Lâm Dị cúi đầu: “Đàn anh, cái này nói ra hơi dài.”

Giọng nói của Tần Châu vang lên trên đầu: “12 giờ trả phòng, cứ từ từ mà nói.”

“...” Đầu tiên Lâm Dị kể lại cho Tần Châu chuyện cậu đã làm vào hôm qua, nói

xong ánh mắt nhìn chăm chăm lông mày Tần Châu, quả nhiên thấy Tần Châu hơi nhú mày.

Tần Châu nói: “Vậy người em gặp hôm đó là em của hiện tại?”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu nhìn Lâm Dị, mím môi nặng nề hỏi: “Cho nên em nghi ngờ quái vật 4-4, là chính em?”

Lâm Dị gật đầu, giọng nói nhỏ lại có chút run rẩy: “Đúng vậy, đàn anh.”

Tần Châu nhìn cậu, nên nói gì bây giờ...

Hắn cũng bị quái vật lựa chọn, nhưng hắn không hề nghi ngờ bản thân như Lâm Dị.

Ánh mắt Tần Châu dần dần trở nên phức tạp, với chỉ số IQ của Lâm Dị, khó có thể nói đây không phải cách quái vật 4-4 ở trong Lâm Dị làm vậy để chiếm được lòng tin.

Như lúc hắn bị quái vật 2-6 chiếm hữu, cũng nói thẳng rằng ký ức của mình bị cạy mở.

Nhưng điều này không cần thiết chút nào, Tần Châu chưa bao giờ nghi ngờ Lâm Dị là quái vật 4-4.

Lâm Dị trông không ngu xuẩn đến nỗi lại ‘lạy ông tôi ở bụi này’ như vậy được.

Tần Châu nói: “Tiếp tục đi.”

“Đàn anh, thực ra em có một bí mật.” Lâm Dị khó khăn mở miệng, lúc nói chuyện cậu vẫn luôn chú ý tới biểu cảm của Tần Châu, hiện tại vẻ mặt Tần Châu vẫn bình thường, Lâm Dị nói: “Em đa nhân cách.”

Lông mày sắc bén của Tần Châu nhú lại: “Có ý gì?”

Lâm Dị nửa thật nửa đùa nói: “Cơ thể em vẫn còn một nhân cách phụ nữa, thi thoảng nhân cách phụ này sẽ nhảy ra khỏi cơ thể em. Nhưng suy nghĩ tách biệt, em và nhân cách phụ này không chung một ký ức. Cho nên em nghĩ, có khả năng quái vật 4-4 đã chọn em, cụ thể hơn là chọn nhân cách phụ của em. Nhưng do hoàn cảnh đặc biệt, cho nên em có thể chắc chắn em không phải quái vật 4-4, nhưng em không chắc nhân cách phụ có phải quái vật 4-4 hay không, bởi vì cuốn sách tự dừng rơi xuống sàn ấy, rất có khả năng là do nhân cách phụ làm...”

Lâm Dị cũng không quên biện hộ: "...Đàn anh, em là em, nhân cách phụ là nhân cách phụ, bọn em khác nhau."

Tần Châu nhìn cậu, lặp lại lời cậu nói: "Em chắc chắn em không phải quái vật 4-4, nhưng không chắc nhân cách phụ..."

Tần Châu còn chưa nói xong, đột nhiên trên môi cảm thấy lạnh lạnh.

Môi Lâm Dị chạm vào môi hắn.

Tần Châu còn chưa kịp phản ứng, cảm giác lạnh lẽo ấy vừa chạm vào đã tách ra.

Vành tai Lâm Dị đỏ bừng, nhưng lại ra vẻ bình tĩnh nói: "Đàn anh, đây là em tự chứng."

Chương 98: Quái vật 4-4

Lúc này cậu hôn Tần Châu là có chuẩn bị trước mà!-

Chương 98: Quái vật 4-4

Cho dù là phòng tiêu chuẩn giường đôi thì diện tích của cả căn phòng cũng không quá lớn.

Bởi vậy, rất nhanh cả căn phòng đã bị bao trùm bởi sự im lặng đột ngột ập đến.

Lâm Dị có thể cảm nhận được trái tim mình đang đập loạn trong lồng ngực, âm thanh lớn đến mức dường như chỉ một giây tiếp theo thôi, trái tim cậu sẽ nhảy ra khỏi cổ họng vậy, cậu mím môi, lặng lẽ hít sâu một hơi, đổi chủ đề: “Đàn anh, anh có thấy nóng không?”

Nói xong, Lâm Dị giả bộ đi tới mở cửa sổ, cho gió từ bên ngoài ùa vào.

Vừa mới bước được hai bước, Lâm Dị nghe thấy sau lưng truyền đến một câu hỏi: “Trước đây chưa từng hôn ai sao?”

Lâm Dị quay người lại: “A.”

Nếu không thì sao có thể gọi đó là tự kiểm chứng được?

Tần Châu nhìn cậu hồi lâu mới nói: “Nhưng đây chỉ là lời nói đến từ một phía, sao tôi biết được em chưa từng hôn ai chứ?”

Lâm Dị: “...”

Tuy rằng hơi oan uổng nhưng nhất thời cậu không thể phản bác được. Quả thực là như vậy, dù sao cậu và Tần Châu quen biết nhau không lâu, cụ thể như thế nào toàn là do cậu nói bằng miệng.

“À... dạ.” Lâm Dị không ngờ hành động anh dũng của mình lại không mang lại kết quả gì, cậu hơi cụp mắt, nghĩ cách khác để chứng minh mình không phải quái vật 4-4.

“Tôi có cách này.” Lúc này Tần Châu chột lên tiếng.

Lâm Dị giương mắt nhìn Tần Châu.

Cậu thực sự rất tin tưởng Tần Châu, ở các Thế giới Quy tắc trước đó, những biện pháp mà Tần Châu đưa ra vào thời khắc mấu chốt đều có tác dụng.

Cho nên bây giờ Lâm Dị dùng ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm Tần Châu, chờ đợi Tần Châu nói cho cậu biết cách tự kiểm chứng là gì.

Nhưng Tần Châu không hề lên tiếng, ngược lại càng ngày càng tới gần cậu, vào lúc Lâm Dị không đợi được nữa muốn mở mồm hỏi thì cảm giác được một bàn tay ấm áp đặt lên bả vai mình.

Ngay khi Lâm Dị vẫn chưa ý thức được điều này có liên quan gì đến việc tự kiểm chứng thì một bàn tay to lớn giữ sau đầu cậu, sau đó dùng một lực không thể nào giải thích nổi để đẩy đầu cậu về phía trước.

Sau đó môi cậu chạm lên môi Tần Châu.

Lâm Dị muốn thốt lên một câu 'đờ mờ', lúc này cậu hôn Tần Châu là có chuẩn bị trước mà!

Còn bây giờ thì không!

Không hề!

Không hề có một chút tâm lý chuẩn bị gì cả!

Không có!

Thế nhưng Tần Châu không cho cậu cơ hội phá hỏng bầu không khí lúc này, hơi thở của cậu hoàn toàn bị Tần Châu khống chế rồi, Lâm Dị có thể cảm nhận rất rõ môi răng của hai người va chạm, điều này làm cậu có chút choáng váng.

Nhưng đầu óc càng choáng váng thì giác quan lại càng rõ ràng hơn, cậu có thể cảm nhận được nụ hôn nhẹ của một con chuồn chuồn lướt trên mặt nước, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ đang dần tăng lên. Nụ hôn nhẹ theo đó được lên men, cuối cùng biến thành một nụ hôn sâu mãnh liệt.

Nơi bả vai, hơi ấm từ lòng bàn tay Tần Châu nhanh chóng xuyên qua lớp vải, khiến da thịt cậu trở nên nóng bừng. Cơ thể cậu giờ đây tựa như vật liệu dễ cháy, có thể bốc cháy ngay lập tức, kèm theo hơi thở nóng như thiêu đốt.

Đây là lĩnh vực Lâm Dị chưa trải qua bao giờ.

Cậu không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ có thể tròn mắt nhìn gương mặt phía trước.

Cậu luôn nắm bắt thời gian cực kỳ chuẩn xác, nhưng có lẽ vì đầu óc và hô hấp đều bị rối loạn nên thời gian cũng loạn hết cả lên, không biết qua bao lâu, Tần Châu mới buông tha cho cậu.

Nhưng hẳn cũng không lập tức kéo dài khoảng cách, Lâm Dị nghe thấy bên tai vang lên một âm thanh khàn khàn: “Tự chứng thành công.”

Lâm Dị ngơ ngác nhìn Tần Châu, cậu vẫn luôn rời.

Sao lại thành công rồi?

Nụ hôn này sâu hơn nụ hôn trước một chút, thời gian dài hơn một chút, hai người gần nhau hơn một chút, còn lại cũng không khác biệt lắm, vì có gì mà nụ hôn này thì lại thành công.

Cậu ngơ ngác nhìn Tần Châu, trong tầm mắt cậu, lông mày và đôi mắt hẳn đều nhướng lên, ngón tay cong lại vỗ nhẹ trán cậu, giải thích: “Tin rằng em chưa hôn ai bao giờ.”

Tần Châu nói.

Lâm Dị cúi đầu điều chỉnh nhịp tim đang đập hỗn loạn của mình.

Một lúc sau, cậu mới dám ngẩng đầu lên, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Châu, ánh mắt chỉ có thể nhìn sang một vật nào đó sau lưng hẳn, hỏi: “Đàn anh, sao... anh lại nói vậy?”

Khóe môi Tần Châu kiềm chế để không cong lên, càng không thể thừa nhận bản thân bí mật lôi chuyện cá nhân vào, vì thế dùng giọng điệu như đang xử lý công việc, nói: “Nếu hôn người khác rồi thì em đã không quên thở như vậy.”

Lâm Dị: “... Ồi.”

Hóa ra là do quên thở giúp cậu tự chứng.

Tần Châu bổ sung: “Cũng sẽ không mở mắt lúc đang hôn.”

Lâm Dị: “...Ồ.”

Hành vi ngơ ngác nhưng giả vờ bình tĩnh của Lâm Dị cuối cùng cũng khiến Tần Châu không nhịn được mà nhếch khóe miệng, hẳn lại cốc nhẹ vào trán Lâm Dị: “Cho nên tự chứng thành công rồi.”

Lâm Dị đưa tay sờ trán: “Vậy... vậy thì tốt ạ.”

Tần Châu đi đến bên cửa sổ, kéo rèm để nhiệt độ nóng bức trong phòng thoát ra ngoài.

Sau đó nói: “Vậy nhân cách phụ của em có vấn đề không?”

Lâm Dị đưa mắt nhìn về phía Tần Châu, nhìn thấy Tần Châu mỉm cười, cuối cùng cậu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu vẫn rất sợ Tần Châu xụ mặt, vậy thì trông nghiêm trọng quá, giờ thì tốt hơn nhiều rồi, hơn nữa nghe cách nói chuyện của Tần Châu thì thấy hẳn ít nhiều gì cũng tin chuyện ‘đa nhân cách’ của cậu

Bây giờ Lâm Dị có thể yên tâm nói cho Tần Châu biết kết luận của mình.

“Đàn anh, em thấy có vấn đề.” Lâm Dị nói: “Theo quan sát của em, nhân cách phụ sẽ xuất hiện vào thời điểm khi em cảm nhận được nguy hiểm, nhưng trong đoạn thời gian hồi tưởng đêm qua, nó lại không xuất hiện.”

Tần Châu nghe xong, nụ cười ảm đạm dần, trầm ngâm nói: “Nó... đang bảo vệ em?”

“Không.” Lâm Dị chưa bao giờ cho rằng ‘nó’ đang bảo vệ cậu: “Chắc là bảo vệ cơ thể này thôi.”

Dù sao nếu cậu xảy ra chuyện, ‘nó’ sẽ không còn chốn dung thân nữa.

Lâm Dị liệt kê vài lần xuất hiện của ‘nó’ cho Tần Châu nghe để phụ trợ cho sự kỳ lạ của việc lần này ‘nó’ không xuất hiện.

Cậu ở bên cạnh nói một tràng dài, nhưng lại thấy sắc mặt Tần Châu càng ngày càng ảm đạm, Lâm Dị cũng không dám nói thêm nữa, càng nhiều lời thì càng nhiều lỗ hổng, cậu sợ Tần Châu sẽ bắt được sơ hở trong lời nói của cậu.

“Đàn anh?” Thấy Tần Châu im lặng, Lâm Dị lo lắng gọi hẳn.

“Ừm.” Tần Châu nói: “Tôi đang nghe.”

Lâm Dị: “A, vậy thì...”

Tần Châu đột nhiên nói: “Trước kia... quá khứ em không tốt sao?”

Hai người đồng thời mở miệng, Lâm Dị im lặng.

Đa nhân cách là một loại bệnh tâm thần, tâm lý, theo quan điểm của nhiều người, trừ khi có tiền sử di truyền, những người mắc phải bệnh tâm thần đều có liên quan đến quá khứ.

Tựa như viện trưởng Chu, chính những quá khứ về gia đình và những chuyện xảy ra trước đó đã khiến gã tâm thần phân liệt.

Bởi vậy Tần Châu cũng cho rằng quá khứ Lâm Dị trải qua không mấy tốt đẹp hoặc do bị đả kích nào đó.

Thật sự rất kỳ lạ nếu tính cách phân liệt mà lại không có nguyên nhân rõ ràng, Lâm Dị ‘ừm’ một tiếng: “Đàn anh, cha mẹ em... họ... họ...”

Lâm Dị đã cố gắng hết sức, nhưng cậu vẫn không thể nói ra câu ‘bọn họ không còn nữa’.

Xét về lí trí, Lâm Dị biết rất rõ cha mẹ cậu đã không còn nữa, chỉ là những con quái vật không ăn không uống, nhưng trong thâm tâm, cậu vẫn không muốn thừa nhận sự thật này.

Cha mẹ cậu không mất, họ chỉ bị bệnh mà thôi, cho nên cậu đến trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên để tìm hiểu nguyên nhân sinh bệnh của cha mẹ.

Ánh mắt Tần Châu nhìn thấy biểu cảm của Lâm Dị, trong lòng cảm thấy đau xót.

“Nhóc thiên tài.” Hắn nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Lâm Dị ngẩng đầu: “Ừm?”

“Lại đây.” Tần Châu duỗi hai tay ra: “Đàn anh ôm em.”

Chương 99: Quái vật 4-4

Nếu ‘nó’ thực sự là quái vật 4-4-

Chương 99: Quái vật 4-4

Lâm Dị thấy Tần Châu hào phóng ôm mình, thực ra đây không phải lần đầu Tần Châu nói ‘đàn anh ôm em’ với cậu, hồi ở Thế giới Quy tắc 7-7, hắn cũng từng nói một lần rồi.

Có điều khi ấy Lâm Dị từ chối.

Nhưng người ta có câu ‘quá tam ba bận’, bây giờ từ chối thì vẫn còn một cơ hội nữa mà.

Lâm Dị bỗng nhiên đổi chủ đề: “Đàn anh, bây giờ phải làm sao?”

Tần Châu không vạch trần cậu, tự nhiên rút tay lại, cũng không trách Lâm Dị đã từ chối hắn, ngược lại còn tự mắng bản thân lên cơn, hành động bốc đồng.

Sau khi xác nhận không dọa đến Lâm Dị, Tần Châu điều chỉnh lại cảm xúc của mình, sau đó nói: “Em cho rằng Sầm Tiềm là người như thế nào.”

Lâm Dị hiểu ý Tần Châu, mặc dù những gì họ đang trải qua tựa như một kịch bản đã được viết sẵn, nhưng có một điều không thể nghi ngờ, Sầm Tiềm vẫn là nhân vật chính của Thế giới Quy tắc 4-4.

Quái vật 4-4 cũng là thứ sinh ra từ Sầm Tiềm.

Có câu nói ‘trăm khoan hồng vẫn quanh một đốm’ (*), đồ vật có thể khiến Sầm Tiềm dao động thì chắc chắn có thể khiến quái vật 4-4 dao động, từ đó tìm ra tuyến chính thực sự của Thế giới Quy tắc 4-4.

(*): dù có thay đổi bao lần thì bản chất vẫn không thay đổi

Đang lúc Lâm Dị rũ mắt suy nghĩ thì nghe thấy Tần Châu nói: “Cô độc.”

Lâm Dị gật đầu.

Cậu đồng ý, Sầm Tiềm vẫn luôn sống một mình, họ đã làm phiền Sầm Tiềm mấy ngày hôm nay, vậy mà ngay cả Lâm Dị, y cũng chẳng giao tiếp gì nhiều, Tần Châu và Nhậm Lê thì không có gì để nói rồi.

Tần Châu tiếp tục nói: “Cô độc nhưng không bài xích náo nhiệt.”

Lâm Dị lại gật đầu.

Nếu Sầm Tiềm ghét náo nhiệt, y đã không mời nhóm ba người Lâm Dị vào nhà.

Tần Châu mở đầu, Lâm Dị theo sau: “Độc ác nhưng cũng không độc ác hoàn toàn.”

Tần Châu ‘Ừm’, khẳng định lời nói của Lâm Dị.

Sầm Tiềm ác độc, y có thể giết nhiều người như vậy mà không hề có bất kỳ áp lực nào, nhưng y vẫn nhớ kỷ ân tình của Lâm Dị.

Vào lúc Tần Châu ‘ừm’ một tiếng, Lâm Dị lại chợt nảy ra một điều: “Thiếu thốn tình yêu.”

Lâm Dị vẫn còn nhớ ánh mắt của Sầm Tiềm khi nhìn thấy chiếc bánh xoài, như thể y chưa từng được ăn chiếc bánh kem nào trong ngày sinh nhật của mình vậy.

Cô độc nhưng không bài xích náo nhiệt, độc ác nhưng không độc ác hoàn toàn, thiếu thốn tình yêu...

“Nếu tìm ra nguyên nhân khiến tính cách Sầm Tiềm trở nên như vậy thì có thể tìm ra vật phẩm làm quái vật 4-4 dao động.” Tần Châu nói.

Lâm Dị cũng cùng suy nghĩ với hắn, nhưng làm sao để tìm được lại là một vấn đề khác.

Tần Châu nói: “Vòng lặp thời gian.”

Tất cả bọn họ bây giờ đều đang ở trong vòng lặp thời gian khép kín, những gì họ làm sẽ ảnh hưởng đến tương lai mà tương lai cũng sẽ ảnh hưởng đến quá khứ, nhưng dù sao đây cũng là thế giới do quái vật 4-4 tạo ra, theo lời Tần Châu, quái vật không có khả năng ‘tích thủy bất lậu’ (*), nếu không thì chúng đã chẳng lẫn trốn trong người tham gia rồi dẫn dắt họ vi phạm quy tắc tử vong.

(*): Một giọt nước cũng không thể nhỏ ra ngoài. Ý chỉ làm việc không có sơ sót, sơ hở nào

Vì vậy, cách duy nhất để tìm ra nguyên nhân hình thành tính cách của Sầm Tiềm là dựa vào toàn bộ vòng lặp thời gian khép kín để tìm kiếm những dấu vết, những manh mối nhỏ nhất mà quái vật 4-4 để lại.

Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi nói: “VẬY chúng ta phải loại bỏ sự tồn tại của người tham gia ra khỏi vòng lặp thời gian.”

Ví dụ như tờ thông cáo báo chí của Chu Kỳ đã khiến Sầm Tiềm trở thành Thuấn Tức, đây là tác động do người tham gia tạo thành khi họ tiến vào thời gian hồi tưởng.

Thế nhưng, việc Sầm Tiềm ngược đãi mèo là sự thật, không sống cùng mẹ là sự thật, hai chuyện này không phải do ảnh hưởng của người tham gia khi tiến vào thời gian hồi tưởng.

Lúc Lâm Dị thông qua con mèo để tiến vào thời gian hồi tưởng, cậu đã đến nhà Sầm Tiềm để lấy tiền trả chi phí chữa trị cho y, lúc đó trong nhà Sầm Tiềm không có ai cả.

Lâm Dị chắc chắn, thời điểm đó Sầm Tiềm không sống chung với mẹ, nếu không Sầm Tiềm đã chẳng nhờ cậu giúp y về nhà lấy tiền mà sẽ nhờ cậu thông báo cho mẹ y.

Nghĩ đến đây, Lâm Dị bỗng nhớ tới một điều mà Tần Châu từng nói, Tần Châu nói Sầm Tiềm bẩm sinh đã có gen bạo ngược, bằng không, một đứa trẻ bảy tám tuổi sẽ chẳng có hành vi ngược đãi mèo khiến cho người ta rợn người như thế.

Nếu đúng là vậy thì...

“Đàn anh.” Lâm Dị đoán: “Gen bạo ngược của Sầm Tiềm đã khiến mẹ y sợ hãi và bỏ đi, cho nên y mới sống một mình, dần dần tính cách trở nên lầm lì cô độc nhưng lại ham muốn náo nhiệt. Gen bẩm sinh ấy đã khiến y nhạy cảm, đa nghi. Một khi có người phát hiện ra bí mật của y, y sẽ giết chết họ. Cuộc sống của y không có ánh sáng, nhưng y lại khao khát có người cứu giúp mình.”

Điều Lâm Dị nói cũng không khác điều Tần Châu nghĩ là bao, hai người nhìn nhau, bỗng nhiên——

Lâm Dị: “Cha của y.”

Tần Châu: “Bố của y.”

Hai người đồng thanh nói.

Gen con được thừa hưởng từ cha mẹ nhưng cho đến tận bây giờ trong Thế giới Quy tắc 4-4, cha của Sầm Tiềm vẫn chưa xuất hiện lần nào, đây là một điều không hề bình thường.

Nếu nói như vậy, cho dù Sầm Tiềm sinh ra không mang gen bẩm sinh, nhưng cha của Sầm Tiềm lại chưa từng xuất hiện, điều này không thể coi là bình thường được, thậm chí còn có thể coi là kỳ quái.

Lâm Dị cẩn thận nhớ lại, từ khi bước vào Thế giới Quy tắc 4-4, quả thực cậu chưa từng thấy gì liên quan đến bóng dáng cha của Sầm Tiềm, tuy Sầm Tiềm từng ám chỉ ‘cha mẹ y đã qua đời’, nhưng tại sao trong phòng khách lại có ảnh chụp của người mẹ đã khuất mà không có ảnh của cha y chứ?

Lâm Dị nói: “Đàn anh, hay là do quái vật 4-4 vốn đã không thiết lập nhân vật cha Sầm Tiềm trong vòng lặp thời gian.”

Tần Châu nói: “Cũng có thể.”

Nhưng tại sao lại không thiết lập nhân vật này?

Tần Châu nhìn Lâm Dị, sau đó nói: “Nhân vật người cha có thể khiến nội tâm quái vật 4-4 dao động.”

Mười phút trước, hai người còn đang suy nghĩ làm thế nào để khiến nội tâm quái vật 4-4 dao động, từ đó kích hoạt thời gian hồi tưởng, tìm ra tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4. Mười phút sau, họ đã có câu trả lời, xem ra là vô cùng hiệu suất.

Nhưng cả Lâm Dị và Tần Châu đều cảm thấy chẳng mấy vui vẻ, thay vào đó là một cảm giác nặng nề không thể thoát ra.

Sau khi biết được ‘cha’ rất có thể khiến cho nội tâm quái vật 4-4 dao động, Lâm Dị chợt trở nên căng thẳng. Sau khi có được đáp án, bước tiếp theo là thử dùng ‘cha’ để kích hoạt thời gian hồi tưởng, nếu thực sự kích hoạt được thì có thể chứng minh rằng ‘nó’ chính là quái vật 4-4, không phải bị chiếm hữu, mà là bản thân quái vật thực sự.

Bởi ‘nó’ không thể bị quái vật chiếm hữu được.

Lâm Dị cúi đầu.

Chẳng lẽ ‘nó’ trong cơ thể cậu thực sự là quái vật ư?

Suy nghĩ của Tần Châu khác với Lâm Dị, hẩn lo lắng cho cậu.

“Việc này tạm thời đừng nói cho Nhậm Lê.” Tần Châu nói.

Một trong hai nhân cách bị quái vật 4-4 lựa chọn nghe đúng thật vô vấn, hẩn sẵn sàng tin Lâm Dị, nhưng người khác thì chưa chắc.

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Tần Châu vẫn không nhịn được, đưa tay xoa đầu Lâm Dị, mái tóc mềm mại của cậu cọ vào lòng bàn tay khiến hắn cảm thấy ngứa ngáy: “Nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi gia hạn thời gian thuê phòng.”

Lúc Tần Châu đi tới cửa phòng, Lâm Dị đột nhiên gọi: “Đàn anh.”

Tần Châu xoay người nhìn cậu, chờ Lâm Dị nói tiếp.

Lâm Dị kinh ngạc hỏi: “Đàn anh, anh... tìm được vật kích hoạt thời gian hồi tưởng rồi sao?”

‘Cha’ chỉ là một từ mơ hồ, không như đồ vật có tồn tại thực tế như mèo, tấm ảnh hay kẹp tóc.

“Không hẳn.” Tần Châu nói: “Cứ thử xem sao.”

Lâm Dị hỏi: “Là gì ạ?”

Tần Châu quay lại, cầm giấy ghi chú mà khách sạn chuẩn bị sẵn trên bàn, lấy bút viết lên trên giấy hai chữ, sau đó đưa cho Lâm Dị.

Lâm Dị cúi đầu nhìn.

Trong lòng bỗng chốc rung động.

Tần Châu hỏi cậu: “Đói chưa? Muốn ăn gì không? Tôi tiện mang lên cho em luôn.”

Lâm Dị siết chặt tờ giấy: “...Gì cũng được.”

Sau khi cửa phòng đóng lại, Lâm Dị tiếp tục cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay.

Đúng thật là ‘cha’ đã không xuất hiện trong suốt toàn bộ vòng lặp thời gian, nhưng hai từ trên tờ giấy lại cực kỳ có sức nặng. Nặng đến mức Lâm Dị dường như có thể chắc chắn, hai từ này sẽ khiến nội tâm của quái vật 4-4 dao động, từ đó kích hoạt thời gian hồi tưởng.

Nếu ‘nó’ thực sự là quái vật 4-4.

Chương 100: Quái vật 4-4

Cậu từng nghe nói, kích thước của mũi tỷ lệ thuận với cái đó-

Chương 100: Quái vật 4-4

Sau khi Tần Châu rời đi, Lâm Dị cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, trong tờ giấy chỉ có hai chữ – ‘cha ơi’.

‘Cha’ quả thực chưa từng xuất hiện trong vòng lặp thời gian, mà ‘cha ơi’ lại là một từ xưng hô, ý của Tần Châu là muốn Lâm Dị đọc từ này thành tiếng.

Đọc thành tiếng rồi, vậy thì ‘cha’ theo một ý nghĩa nào đó đã tồn tại rồi.

Lâm Dị ôm ngực, không biết là do đâu, nhưng trong lòng luôn cảm thấy bất an.

Nỗi bất an này kéo dài tận đến lúc Tần Châu quay trở lại.

Tần Châu mang cho cậu một ít đồ ăn và một số tin tức.

Tần Châu đặt đồ ăn lên bàn, vừa vẫy tay gọi Lâm Dị tới ăn, vừa giải thích lý do đi lâu như vậy: “Tôi vừa đến toà soạn báo.”

Lâm Dị cầm lấy miếng bánh mì nhỏ từ tay Tần Châu, cắn một miếng vào miệng, im lặng nghe Tần Châu nói tiếp.

“Đêm qua là Phong Uyển.” Tần Châu nói.

Lâm Dị gật đầu.

Dưới sự xuất hiện của ba quy tắc tử vong, đúng thực là không hề dễ dàng sống sót chút nào.

“Thứ kích hoạt thời gian hồi tưởng là túi nilon.” Tần Châu nói: “Nhậm Lê dự định tối nay sẽ tiến vào khoảng thời gian hồi tưởng này để tìm hiểu quy tắc tử vong.”

Trong lúc Tần Châu kể chuyện, Lâm Dị đã ăn hết một nửa chiếc bánh mì trên tay.

Tần Châu nhìn Lâm Dị, nói: “Ăn no rồi nghỉ ngơi một lát, buổi tối mới có tinh

thần.”

Lâm Dị lại gật đầu.

Ăn uống no nê xong, Lâm Dị nằm trên giường chợp mắt một lát, sau đó cậu nghe thấy tiếng Tần Châu nằm xuống nghỉ ngơi, hình như tối nay Tần Châu định đi cùng cậu nên hẳn cũng tranh thủ chưa đến buổi đêm để nghỉ ngơi một chút.

Không biết vì nguyên nhân gì, sự lo lắng trong lòng Lâm Dị dần dần tan biến.

Tần Châu đã thức trắng cả đêm qua, rất nhanh Lâm Dị nghe thấy tiếng thở đều sau lưng. Cậu đoán Tần Châu đã ngủ rồi, bèn lặng lẽ trở mình.

Phòng không lớn, hai chiếc giường đặt rất sát nhau, sau khi Lâm Dị trở người, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Tần Châu.

Hai người cứ nằm như vậy, một người ngủ một người thức, bầu không khí yên tĩnh dễ chịu. Lâm Dị cứ nhìn Tần Châu như vậy, cảm giác bất an trong lòng dần dần tan đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất, và rồi được thay thế bằng một cảm giác an toàn vô cùng lớn.

Đúng là đàn anh đáng tin cậy, Lâm Dị nghĩ.

Cậu nhìn đi nhìn lại Tần Châu, nhìn chăm chăm vào lông mày của hắn, Tần Châu thích cau mày, giữa hai lông mày có một dấu vết rất nông, dấu vết này khiến cho Tần Châu mang một cảm giác hơi nghiêm túc, Lâm Dị lập tức có tật giật mình, ánh mắt lại nhìn xuống bên dưới, tầm mắt là sống mũi của Tần Châu.

Cậu lại nhìn vào sống mũi của Tần Châu hồi lâu, sau đó vành tai có chút phiểm hồng.

Cậu từng nghe nói, kích thích của mũi tỷ lệ thuận với cái đó, ừm...

Không hổ là đàn anh.

Ngắm mũi Tần Châu xong, Lâm Dị lại nhìn xuống đôi môi của hắn.

Lâm Dị đã từng chạm vào vị trí này, ấm áp mềm mại.

Nghĩ tới hai lần tự chứng nhận xảy ra vào hồi sáng, nhịp tim Lâm Dị không khỏi đập nhanh hơn, đến khi cậu thoát được ra khỏi ký ức đó, cậu phát hiện bản thân vậy mà không tìm được vươn tay về phía Tần Châu.

Ngón tay cậu sắp chạm vào môi hắn rồi!

Lâm Dị: “!!!”

Cậu nhanh chóng trở người, đưa tay xoa mặt để tự làm mình tỉnh táo.

Bởi vì cậu đưa lưng về phía Tần Châu, cho nên Lâm Dị không nhìn thấy Tần Châu ‘ngủ say’ kia đang chậm rãi nở nụ cười.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh, có lẽ là do tối qua Tần Châu canh chừng cho cậu cả một đêm, cho nên lúc ăn tối Tần Châu vẫn chưa tỉnh dậy, Lâm Dị cũng không đánh thức hẳn, cậu rón rén rời khỏi giường, đi về phía tấm rèm, cởi dải vải buộc rèm ra rồi cuốn quanh cổ tay mình.

Lâm Dị sợ trong lúc tiến vào thời gian hồi tưởng cùng Tần Châu thì ‘nó’ sẽ thức tỉnh, nếu ‘nó’ lợi dụng cơ hội này để làm gì đó với Tần Châu, cậu chỉ còn cách tự sát tạ tội mà thôi.

Cậu dùng răng cắn mảnh vải rồi siết chặt dây trói.

Lâm Dị trói mình lại, như vậy thì cho dù ‘nó’ có thức tỉnh, nếu ‘nó’ muốn tấn công Tần Châu, cũng sẽ cho Tần Châu có thời gian phản ứng.

Xong xuôi, Lâm Dị lại nằm trên giường.

Cậu nhắm mắt, tờ giấy đặt trong lòng bàn tay.

Vừa đọc thầm nội dung của tờ ghi chú, vừa nhớ lại âm thanh trong MP4.

Cậu vốn đã khó ngủ, bây giờ lại bị phân tâm bởi phải đọc nội dung tờ giấy nên càng khó ngủ hơn, nhưng cậu không biết có phải là do hơi thở của Tần Châu gần quá hay không, đêm nay như vậy mà cậu cũng chẳng chậm trễ bao lâu, rất nhanh đã tìm vào giấc ngủ.

Lâm Dị cảm giác bản thân bị một luồng ánh sáng chói mắt đánh thức, ánh sáng này còn chói mắt hơn cả luồng ánh sáng của những đoạn thời gian hồi tưởng trước đó.

Trái tim cậu như thắt lại, đợi đến khi ánh sáng biến mất, mắt thích nghi lại với ánh sáng rồi mới mở cửa bước ra ngoài.

Vừa mới bước ra, một trận ầm ĩ lọt vào tai Lâm Dị.

Tiếng ồn ào giống như đang có rất nhiều tụ tập nói chuyện với nhau, nhưng Lâm Dị lại chẳng nghe rõ chữ nào.

Sau khi mở cửa, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng cậu cảm giác như có một hòn đá bất ngờ rơi thẳng xuống, trái tim cũng vậy, khí quản tắc

nghẽn khiến hô hấp trở nên khó khăn.

Lúc này, Lâm Dị đang ở trong một căn phòng.

Cậu rất quen thuộc với căn phòng này, là nhà mà cậu đã sống từ nhỏ đến tận khi trưởng thành.

Thoạt nhìn, Lâm Dị còn mong rằng căn phòng này chỉ có cách bài trí giống nhà của cậu mà thôi, nhưng rồi đồ đạc trong đây lại khiến cậu không thể đưa ra giả định như vậy được nữa.

Sofa là một chiếc sofa gỗ đã cũ, trên phần tay vịn có rất nhiều vết xước.

Cánh cửa phòng cũng hiện lên những vết tích quen thuộc theo năm tháng, trên ván cửa có rất nhiều vết trầy như bị dao cạo.

Đó là những dấu vết Lâm Dị đã nhìn thấy trong rất nhiều năm, hiện tại những dấu vết này vẫn còn nguyên vẹn xuất hiện ở đây, như kiểu quái vật 4-4 đã chuyển nhà cậu đến đây vậy.

Lúc này, Lâm Dị cố gắng áp chế cảm xúc trong lòng xuống, cậu nhìn thấy Tần Châu. Tần Châu đang ở trước mặt cậu, cậu không được thể hiện gì hết, Tần Châu rất lợi hại, nếu cậu để lộ ra bất kì cảm xúc gì, chắc chắn Tần Châu sẽ nhìn ra gì đó.

“Đàn anh.” Lâm Dị không quan sát căn phòng nữa, ngược mắt nhìn Tần Châu.

Có lẽ là vì chột dạ hay do nguyên nhân nào đó, Lâm Dị cố ý tạo chủ đề để ngăn cản Tần Châu tập trung vào mình, tựa như vô tình hỏi Tần Châu: “Đàn anh, anh đợi em lâu chưa?”

“Không lâu.” Tần Châu nói.

Thời gian hồi tưởng bắt đầu từ lúc Lâm Dị cất tiếng gọi ‘cha ơi’ lần thứ nhất, lần này Lâm Dị ngủ tương đối nhanh nên Tần Châu cũng không phải đợi lâu. Nhưng trước khi Lâm Dị đến vài phút, Tần Châu đã có phát hiện.

Lâm Dị trong ánh mắt Tần Châu phát hiện một tia dò hỏi, cậu bất chấp áp lực nhìn Tần Châu, trên mặt không thể hiện gì cả, nhưng trong lòng lại sợ hãi đề phòng, chờ đợi Tần Châu kể về điều mà cậu đã bỏ lỡ.

Không ngờ Tần Châu lại nâng cằm ra hiệu cho Lâm Dị nhìn về phía phòng ngủ

Cửa phòng ngủ đã đóng, về mặt Tần Châu phức tạp nói: “Ở bên trong.”

Ai ở trong thì Tần Châu lại không nói.

Nhưng Lâm Dị biết bên trong là ai, quái vật 4-4, mà biểu hiện hiện tại của Tần Châu càng khiến Lâm Dị thêm chắc chắn, 'nó' ở trong phòng, nếu không có gì bất ngờ thì gương mặt 'nó' giống hệt với cậu.

Lâm Dị giả vờ không hiểu, thấp giọng hỏi Tần Châu: "Quái vật 4-4 ạ?"

Cậu không thể để Tần Châu biết được, cậu rất rõ quái vật 4-4 có gương mặt giống hệt cậu, bằng không thì rất nhiều chuyện cậu không thể giải thích rõ được.

Tần Châu nhìn chăm chăm cậu một lúc, hồi lâu sau mới 'ừm' một tiếng.

Âm thanh này rất ngắn, Lâm Dị cũng chẳng biết mình có đang giả vờ hay không nữa, hơn nữa Lâm Dị cũng chẳng biết nên nói gì làm gì tiếp theo.

"Y không nhìn thấy chúng ta." Tần Châu đột nhiên nói.

Lâm Dị sửng sốt: "A, dạ."

Rồi cậu sờ sờ mũi.

Cậu đoán Tần Châu đã nhầm 'nó' thành cậu, nhưng 'nó' không đáp lại Tần Châu, nên Tần Châu mới nói 'nó' không nhìn thấy bọn họ. Suy cho cùng thì nơi này cũng giống với nhà cậu nên chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi 'nó' có gương mặt giống hệt cậu cả.

Cạch—

Tiếng mở cửa truyền đến cách đây không xa, Lâm Dị theo bản năng hướng về phía phát ra âm thanh.

Cậu và Tần Châu đều nhìn thấy 'nó'.

Lâm Dị thoáng chốc ngây người, 'nó' không giống cậu, không phải vì gương mặt khác nhau, mà là vì tuổi tác khác nhau.

Hồi còn nhỏ, Lâm Dị rất thấp, lúc học tiểu học, nếu không ngồi ở hàng đầu thì cậu sẽ không thể nhìn được bảng. Nhưng sau khi vào cấp hai, chiều cao của cậu bỗng tăng vọt, một số bạn học phản ánh cậu chắn mất tầm nhìn của những người khác ngồi phía sau.

Chiều cao hiện tại của 'nó' là 1m7, Lâm Dị căn cứ vào tuổi của mình để làm một phép tính đơn giản, nếu 'nó' có chiều cao tương đương với cậu thì 'nó' lúc này chắc khoảng 14 tuổi, học lớp tám.

Chính xác là vậy, mặc dù gương mặt của ‘nó’ luôn ủ rũ nhưng nét mặt và đôi mắt lại thể hiện sự non nớt của một đứa trẻ.

Lâm Dị liếc nhìn Tần Châu, tình huống bây giờ không phải là Tần Châu nhận nhầm ‘nó’ thành cậu, mà có lẽ là do hắn thấy ‘nó’ giống cậu nên cảm thấy khó hiểu.

Cậu liếc mắt một cái, phát hiện Tần Châu đang quan sát ‘nó’, lông mày hơi nhíu lại, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Lâm Dị lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt cậu lại chuyển sang ‘nó’, đúng như Tần Châu nói, ‘nó’ không nhìn thấy Tần Châu và Lâm Dị, thậm chí còn có thể xuyên qua cơ thể bọn họ.

“Nơi này không có vòng lặp thời gian.” Tần Châu nói.

Lâm Dị gật đầu, đồng ý với cách nói của Tần Châu. Cái này không giống với thời gian hồi tưởng của Sầm Tiềm, lúc này họ giống với những người ngoài cuộc đứng xem hơn. Quy tắc 4-4 là thời gian không quay trở lại, nên không tồn tại nghịch lý quá khứ ảnh hưởng đến hiện tại, hiện tại ảnh hưởng đến tương lai và tương lai lại có thể ảnh hưởng trở lại quá khứ.

Cho nên, họ không thể thay đổi quá khứ, tất cả những gì họ có thể làm là đứng xem đoạn ‘quá khứ’ này tựa như một thước phim.

Đoạn ‘quá khứ’ này rất có khả năng chứa đựng tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4, bởi vì gương mặt của ‘nó’ mà Lâm Dị và Tần Châu đều gắt gao nhìn chăm chăm vào ‘nó’.

Trong tầm mắt, ‘nó’ đi đến bên cạnh chiếc điện thoại bàn, ‘nó’ nhìn chăm chăm vào điện thoại một hồi lâu, như thể thiên nhân giao chiến, thời gian kéo dài ước chừng năm đến sáu phút, và rồi ‘nó’ đưa tay ra bấm vài nút trên chiếc điện thoại bàn.

Thị lực của Lâm Dị rất tốt, có thể thấy rõ đầu tiên ‘nó’ ấn loa, sau đó bấm một dãy số.

Và rồi ‘nó’ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại bàn, chờ đợi cuộc gọi được phản hồi.

Tiếng bíp bíp bíp vang vọng trong nhà rất lâu, ngay lúc Lâm Dị cho rằng đối phương không nghe máy thì cuộc gọi đã được kết nối.

“Chuyện gì?”

Một giọng nữ vang lên, có vẻ vô cùng thiếu kiên nhẫn.

‘Nó’ cụp mắt xuống, mím môi nói: “Cô giáo...”

Vừa nói được hai chữ, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng khóc của một đứa trẻ, người phụ nữ mới ban nãy còn nóng nảy, vậy mà bây giờ lại vội vàng dỗ đứa bé bằng chất giọng dịu dàng.

“Con yêu ngoan. Không khóc nhé, mẹ đến chơi với con ngay mà.”

Sau khi dỗ dành đứa bé xong, giọng người phụ nữ nói với ‘nó’ ở đầu bên kia: “Muốn tiền à? Không phải tuần trước mới đưa sao?”

Lâm Dị nhìn thấy ‘nó’ co ngón tay, mím môi, dường như muốn mở miệng giải thích.

Đầu bên kia điện thoại lại nói: “Cho mày 200.”

‘Nó’ hít sâu một hơi, duỗi tay ngắt máy.

Chương 101: Quái vật 4-4

Những gì quái vật trải qua là thật sao?-

Chương 101: Quái vật 4-4

Sau khi cúp máy, ‘nó’ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại bàn một hồi lâu.

Ánh đèn mờ mịt trong căn phòng khiến cho một nửa gương mặt của ‘nó’ cũng bị bao phủ bởi bóng tối. Tuy rằng tuổi tác của ‘nó’ chưa lớn, ngũ quan vẫn chưa trưởng thành, nhưng so với Lâm Dị hiện tại, trông ‘nó’ sâu sắc hơn nhiều.

Thời gian như ngừng trôi, ‘nó’ cũng theo đó mà trở thành một bức tượng đá, như thể muốn đứng ở chỗ này mãi vậy. Không biết ‘nó’ đã đứng đó bao lâu, vào lúc Lâm Dị cảm thấy mệt mỏi do phải đứng thẳng lâu quá, ‘nó’ cuối cùng cũng có phản ứng, sau đó xoay người chuẩn bị trở về phòng.

Reng reng reng—

Reng reng reng—

Ngay khi ‘nó’ vừa bước được một bước, điện thoại bàn lại vang lên tiếng chuông, giọng nói của máy điện thoại đọc số di động gọi đến không chút cảm xúc: “13822—”

Lâm Dị nhớ rõ dãy số này, lúc này ‘nó’ đưa tay bấm số cũng là dãy số này.

Trong tầm mắt, cả người ‘nó’ sững sốt, lập tức quay lại.

Khác với trạng thái khi bấm số trước đó, ‘nó’ không hề do dự chút nào, thậm chí còn có thể coi là vui vẻ khi bắt máy.

“Mẹ—”

‘Nó’ mở miệng gọi một tiếng, nhưng vừa mới thốt ra âm tiết đầu tiên, nó đã bị giọng của người phụ nữ ở đầu bên kia điện thoại lấn át.

“Tiền chuyển vào thẻ của mày rồi đấy.” Người phụ nữ nói: “Lát nữa kiểm tra xem tài khoản nhận được chưa.”

Không đợi ‘nó’ trả lời, người phụ nữ tiếp tục, trong giọng điệu có chút thiếu kiên nhẫn: “Bây giờ mày lớn rồi, mười mấy tuổi rồi, không còn là đứa nhóc

mới vài tuổi nữa, hiểu chuyện một chút đi! Tình hình của tao ra sao, mày không biết à? Tao còn con gái phải nuôi. Nếu mày cứ tiếp tục tiêu tiền không kiểm soát như thế, tao không thể chăm sóc mày được nữa. Mày đi tìm cha mày cũng được, trở thành người như cha mày cũng chẳng sao, tao không quan tâm.”

Vừa nghe thấy từ ‘cha’, ánh mắt của Lâm Dị và Tần Châu nhìn ‘nó’ căng hơn một chút.

Lúc ‘nó’ nghe thấy từ ‘cha’, mặt mày hoàn toàn xám xịt.

‘Nó’ không nói nữa nhưng cuộc gọi vẫn tiếp tục.

“Tao không có ý gì khác, chẳng qua bây giờ đang gặp chút khó khăn thôi, tiền tao cho đều là nhờ chú mày đấy. Nhà tao cũng chẳng giàu có gì, tao chăm sóc mày đến hiện tại là cố gắng lắm rồi đấy. Đổi là người khác á...”

Như thế là nói đến điều gì đó mơ hồ, người phụ nữ bỏ qua cái này, tiếp tục: “Bây giờ mày 13 tuổi, 13 tuổi phải không?”

‘Nó’ mở miệng: “14 tuổi.”

“À.” Người trong điện thoại hoàn toàn không quan tâm ‘nó’ bao nhiêu tuổi, chỉ nói tiếp: “Những năm vừa rồi, tao có bao giờ trễ hay vắng mặt trong các khoản chi phí sinh hoạt hàng tháng của mày không?”

‘Nó’ không nói chuyện.

“Alo?”

“Ừm.”

“Tao chuyển chi phí sinh hoạt hàng tháng vào thẻ của mày rất đúng hạn, tao cũng chẳng phàn nàn gì. Luật quy định tao phải cấp dưỡng cho mày cho đến lúc mày đủ 18 tuổi, tao số khổ, tao nhận. Nhưng tao xin mày biết thương xót cho tao một chút đi, tao không có nhiều tiền như vậy, cũng chẳng muốn cãi nhau với chú mày...”

Có lẽ là do thực sự không muốn nghe nữa và không thể nghe được nữa nên ‘nó’ cuối cùng cũng lên tiếng: “Con hiểu rồi, sau này sẽ không liên lạc nữa.”

Đầu bên kia điện thoại sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng nói: “Là mày tự nói đấy nhé.”

“Ừ.” ‘Nó’ co tay lại thành nắm đấm, vẻ mặt cực kỳ thâm trầm: “Con không làm phiền mẹ nữa, nhưng hôm nay-”

“Chúc mừng Ngày của Mẹ.”

‘Nó’ giải thích lý do vì sao ‘nó’ lại gọi điện thoại.

“Ngày gì?” Đầu bên kia điện thoại không nghe rõ.

‘Nó’ không có ý định lặp lại, chỉ nói: “Cô giáo nói hôm nay là ngày nghỉ, bài tập về nhà là hỏi thăm mẹ.”

“À.” Đầu bên kia điện thoại nói: “Vậy được, thế thôi.”

“Còn có...”

‘Nó’ bình tĩnh nói trước khi điện thoại bị ngắt kết nối: “Con mang gen giống hần, không có nghĩa con sẽ trở thành hần.”

Cuối cùng, cuộc gọi bị chính “nó” cắt đứt.

Sau khi cúp điện thoại, cả căn nhà trở nên yên tĩnh.

‘Nó’ không nhìn điện thoại nữa, quay người trở về phòng.

Nghĩ rằng ‘nó’ không thể nhìn thấy bọn họ, Lâm Dị đang định đi theo để quan sát thì ‘nó’ lại bước ra khỏi phòng, lần này ‘nó’ đi ra cùng với một con dao trên tay.

Lúc Lâm Dị nhìn thấy con dao đó, đôi mắt cậu dán chặt vào nó.

Khi Thế giới Quy tắc 4-4 mở ra, nội dung trong mặt hồ ở trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, con dao này chém vào tay vịn trên ghế sofa.

Lâm Dị nhìn thấy ‘nó’ cầm con dao để trút giận, dùng lưỡi dao chém vào tay vịn trên ghế sofa.

Việc chém đó vẫn không làm ‘nó’ nguôi giận, ‘nó’ dùng mũi dao hung hăng đâm xuống hai nhát.

Nhìn dấu vết bị ‘nó’ chém xước trên ghế sofa, hô hấp Lâm Dị càng thêm nặng nề.

Theo những gì cậu có thể nhớ, trên ghế sofa, trên ván cửa, trên mặt tường hay các đồ vật khác trong nhà đều có những vết xước do dao kéo gây ra, cậu luôn cho rằng chính mình khi còn nhỏ phá phách tạo thành, nhưng bây giờ thoát nhìn thì có vẻ không phải vậy...

Lâm Dị nhin không được quay đầu nhìn Tần Châu: “Đàn anh.”

Tần Châu cũng quay đầu nhìn cậu, bắt gặp vẻ mặt hoảng sợ Lâm Dị, bèn hỏi:

“Sao vậy?”

Lâm Dị hít một hơi, hỏi: “Những gì quái vật trải qua là thật sao?”

Sợ Tần Châu không hiểu câu hỏi của mình, Lâm Dị đưa ra ví dụ: “Kiểu như Bình hoa Cô Nương trong Thế giới Quy tắc 7-7, ả váy đỏ trong Thế giới Quy tắc 2-6, viện trưởng Chu trong Thế giới Quy tắc 16-8, những gì họ trải qua đều là những chuyện xảy ra trong thế giới thực sao?”

Cậu chăm chú nhìn Tần Châu, lo lắng siết chặt góc áo của mình.

Tần Châu không biết vì sao Lâm Dị lại đột nhiên hỏi như vậy, nhưng hắn nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của cậu, không hỏi cậu lý do nữa mà chỉ gật đầu.

Là thật.

Không phải tất cả mọi người ở trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên đều bị giới hạn trong khuôn viên trường, ngoại trừ giảng viên và nhân viên có thể rời khỏi trường ngoài giờ làm việc, sinh viên cũng có thể rời khỏi trường vào những thời điểm cụ thể.

Chẳng hạn như kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè.

Sở dĩ Tần Châu có thể chặn người trên xe buýt vào trước ngày nhập học của sinh viên năm nhất là bởi lúc đó đang là kỳ nghỉ hè. Chỉ là rất ít sinh viên năm cuối sẵn sàng rời khỏi trường học trong kỳ nghỉ đông hè, dù sao cũng bị người thân bạn bè lãng quên, rời khỏi trường học thì chẳng còn nơi nào để đi hết.

Tuy nhiên, hội sinh viên sẽ tận dụng kỳ nghỉ đông hè để thực hiện một số công việc có thời hạn, ví dụ như đội tuần tra sẽ ra thế giới bên ngoài để tìm biện pháp thoát khỏi trường học, còn bộ phận nghiên cứu sẽ cố gắng tìm ra dấu vết tồn tại của quái vật trong thế giới thực dựa vào một ít manh mối.

Có thể họ không tìm thấy quá nhiều dấu vết, nhưng những dấu vết này đủ để chứng minh rằng quái vật trước khi trở thành quái vật là một người sống ở thế giới thực.

Nói cách khác, những chuyện mà Bình hoa Cô Nương, ả váy đỏ, viện trưởng Chu đã trải qua đều là những chuyện xảy ra trong thế giới thực.

Lâm Dị im lặng một lát, nhìn ‘nó’ cào xước đồ đạc.

Cậu biết rất rõ, cậu và ‘nó’ là hai cá thể riêng biệt.

Ánh mắt nhìn xung quanh một vòng, trong lòng Lâm Dị chất đầy cảm xúc.

Nói thế nào nhỉ, nơi này giống nhà của ‘nó’ hơn, bởi vì những vết xước này đều là dấu vết do ‘nó’ để lại, cho nên có nghĩa Lâm Dị chỉ mượn nhà của ‘nó’ để sống ở thế giới thực hơn mười mấy năm mà thôi.

Vào lần đầu tiên nhìn thấy nơi này, ý nghĩ ấy đã chợt loé lên trong đầu cậu, cho đến bây giờ Lâm Dị vẫn không biết trong cơ thể mình có ‘nó’ hay là cậu chỉ đang mượn cơ thể của ‘nó’.

Nhận thấy sắc mặt Lâm Dị trở nên khó coi, Tần Châu hơi cúi đầu nhìn cậu: “Sao vậy?”

Lâm Dị biết vẻ mặt của mình bây giờ nhất định rất khó coi, vì vậy mới kìm nén suy nghĩ của mình, bất đắc dĩ nói: “Cảm thấy hơi khó chịu ạ.”

Tần Châu hỏi: “Khó chịu chỗ nào?”

Nhưng suy nghĩ cũng không dễ dàng kìm nén được, Lâm Dị chỉ vào đầu mình nói: “Đau bụng.”

Đối với sự kỳ lạ của Lâm Dị, Tần Châu cũng không nói gì thêm, hắn từng bị quái vật 2-6 bám vào, mặc dù không nhớ những chuyện đã xảy ra trong Thế giới Quy tắc 2-6, nhưng hắn vẫn nhớ cảm giác khi bị quái vật bám vào người. Rất khó chịu. Cho dù đã rời khỏi Thế giới Quy tắc 2-6, cảm giác khó chịu vẫn tiếp tục, phải mất mấy ngày mới có thể hồi phục bình thường.

Hiện tại khoảng thời gian hồi tưởng này đã được mở ra, cũng đủ chứng minh nhân cách còn lại của Lâm Dị bị quái vật 4-4 chiếm hữu, có lẽ là vì lý do này mà Lâm Dị cảm thấy không khỏe.

Hắn kéo Lâm Dị lại, cho Lâm Dị ngồi trên ghế sofa, đưa tay xoa đầu cậu, an ủi nói: “Nhóc thiên tài, đợi tôi một chút nhé.”

Nói xong, Tần Châu bắt đầu đi xung quanh phòng, bọn họ chỉ biết nếu bị đánh thức thì có thể rời khỏi thời gian hồi tưởng, nhưng nếu người tiến vào thời gian hồi tưởng muốn rời khỏi đây, bọn họ không biết phải dùng cách gì.

Tần Châu chỉ có thể nhìn quanh phòng xem có thể tìm được đường ra khỏi đây không.

Hắn vừa tìm kiếm vừa để ý Lâm Dị, thực ra trong đầu Tần Châu đã có suy đoán về tuyến chính thực sự của Thế giới Quy tắc 4-4 rồi.

Đại khái là một đứa trẻ bị cha mẹ coi như gánh nặng, là nạn nhân cuộc ly hôn của cha mẹ mình.

Kết hợp tính cách của Sầm Tiềm để bổ sung thêm vào tuyến chính là, cha cậu bé khả năng là một người có thanh danh bề bối, và có thể đã ngồi tù, mẹ cậu bé đã tái hôn và có một cô con gái, hàng tháng sẽ chu cấp cho cậu bé một ít chi phí sinh hoạt.

Nhưng điều cậu bé mong muốn rõ ràng không phải tiền sinh hoạt mà là tình yêu thương của mẹ.

Thế nhưng, mẹ cậu lại không cho cậu tình yêu như cậu mong muốn, qua cuộc điện thoại, Tần Châu chỉ thấy người mẹ này thiếu kiên nhẫn và chán ghét cậu bé mà thôi, thiếu kiên nhẫn là do bà lầm tưởng rằng cậu bé gọi điện để đòi tiền, chán ghét là vì cậu bé và cha cậu có gen giống nhau.

Đứa trẻ thiếu đi tình yêu thương, không có sự chăm sóc, dịu dàng của cha mẹ, cuối cùng nội tâm bị bao trùm bởi bóng tối, sinh ra quái vật 4-4.

Nếu là vậy thì xem ra, tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4 không khó, khó khăn nằm ở chiều bài thời gian hồi tưởng, việc những người tham gia trước đó không thể rời khỏi đây có lẽ là do họ không phát hiện ra 'quá khứ' thực sự ẩn giấu trong thời gian hồi tưởng.

Tuy nhiên, tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4 dù đơn giản đến đâu thì đây cũng chỉ là suy đoán, dựa trên thói quen của Tần Châu trong Thế giới Quy tắc, hẳn vẫn sẽ tìm thêm manh mối để bổ sung, chẳng hạn như tên của cậu bé, liệu cha cậu có phải tội phạm hay không, sau khi cha mẹ ly hôn thì cậu sống như thế nào? Phải hoàn thiện những điều này thì mới tới trước mặt quái vật 4-4 phục bàn được.

Nhưng bây giờ Tần Châu không định lãng phí thời gian trong này nữa, Lâm Dị đang cảm thấy khó chịu.

Tìm kiếm khắp phòng, Tần Châu vẫn chưa tìm được cách thoát khỏi đây, khóe mắt thoáng thấy Lâm Dị đang cúi đầu, vẻ mặt rất khó chịu.

Tần Châu tạm thời dừng việc tìm kiếm, hần vòng lại, muốn xem tình trạng của Lâm Dị.

"Nhóc thiên tài, em..."

Nói được nửa chừng, hần đột ngột dừng lại.

Lâm Dị trước mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, quen thuộc là do đường nét khuôn mặt không hề thay đổi, nhưng xa lạ là vì sự lạnh lùng trong ánh mắt Lâm Dị. Nhưng đây không phải lần đầu tiên Tần Châu nhìn thấy Lâm Dị như

vậy, lần trước ở Thế giới Quy tắc 16-8, Tần Châu cũng từng nhìn thấy Lâm Dị như vậy một lần rồi.

Theo như Lâm Dị giải thích, là đa nhân cách.

Chương 102: Quái vật 4-4

Cậu biết cô ấy ở đâu không?-

Chương 102: Quái vật 4-4

Cảm nhận được ánh mắt của Tần Châu, người ngồi trên ghế sofa ngẩng đầu lên.

Tần Châu hơi kinh ngạc, gương mặt người đối diện nhìn hắn đầy sắc bén và lạnh lùng, Lâm Dị sẽ không bao giờ lộ ra vẻ mặt như vậy.

Tần Châu còn chưa kịp quan sát mấy, người này đã quay mặt đi.

Tần Châu nhìn cậu, cậu thì nhìn chăm chăm vào khoảng không, dường như trạng thái của cậu so với những người tham gia khác bị quái vật bám vào không giống nhau, không hề có ý định giết chết những kẻ cố gắng phá hủy trật tự của Thế giới Quy tắc 4-4.

Tần Châu cách cậu rất gần, nhưng Tần Châu lại không có ý định lùi lại để tạo khoảng cách an toàn, hắn đứng, Lâm Dị ngồi, hắn chỉ hơi cúi cổ nhìn 'Lâm Dị', giảm bớt khả năng nhìn từ trên cao xuống khiến Lâm Dị nổi điên.

Nhìn một lúc, Tần Châu nói: "Cậu..."

Hắn vừa thốt được một từ, 'Lâm Dị' cũng mở miệng: "Tôi tên Sầm Tiềm."

Tần Châu đúng lúc này cũng im lặng, 'Lâm Dị' nói xong dừng lại một lúc, mới ngẩng đầu đối diện với ánh mắt thăm dò của Tần Châu: "Tôi là Sầm Tiềm."

Bốn từ "Tôi là Sầm Tiềm" này khiến Tần Châu hơi cau mày.

Theo hắn, 'Lâm Dị' trước mặt hắn lúc này là nhân cách phụ của Lâm Dị, nhân cách phụ bị quái vật 4-4 chiếm hữu, cho nên tên là Sầm Tiềm cũng không có vấn đề gì.

Thế nhưng 'Lâm Dị' lại phải lặp lại đến lần thứ hai, thay thế từ 'tên' bằng từ 'là', tựa như muốn nhấn mạnh rằng cậu chính là Sầm Tiềm, chứ không phải vì bị quái vật 4-4 bám vào nên mới trở thành Sầm Tiềm.

Điều này khiến người khác thật khó hiểu, lông mày Tần Châu nhíu càng lúc càng sâu, ánh mắt nhìn 'Lâm Dị' càng ngày càng phức tạp.

Nhân cách phụ có thể là bất cứ ai, có thể gọi bằng bất kỳ cái tên nào, nhưng không thể gọi bằng duy nhất cái tên Sầm Tiềm được.

‘Cậu’ là nhân cách phụ của Lâm Dị nên không thể là Sầm Tiềm được.

Mặc dù trong lòng đột nhiên dấy lên nghi hoặc, nhưng Tần Châu không bộc lộ ra, tất cả những hoài nghi đều được ẩn giấu sau vẻ mặt bình tĩnh của hắn.

“Ừ.” Tần Châu đáp lại, hắn hạ ánh mắt xuống nhưng vẫn chăm chú nhìn ‘Lâm Dị’, đảm bảo bản thân không bỏ sót bất kỳ thay đổi nào trên gương mặt ‘Lâm Dị’. Hắn nhận thấy hình như ‘Lâm Dị’ đang muốn chia sẻ gì đó với mình.

Có điều ‘Lâm Dị’ vẫn trầm mặc, Tần Châu mở miệng gợi chủ đề trước: “Vậy 170 là cậu?”

‘Lâm Dị’ gật đầu.

Tuy biết ‘Lâm Dị’ có ý muốn chia sẻ với mình, nhưng Tần Châu vẫn khá bất ngờ khi thấy ‘cậu’ trực tiếp thừa nhận như vậy.

Tần Châu đã trải qua nhiều Thế giới Quy tắc, gặp qua rất nhiều quái vật quy tắc, nhưng chưa từng có quái vật nào hợp tác như ‘Lâm Dị’.

‘Lâm Dị’ nói: “Tôi cần ăn.”

Đây là một lời giải thích, Tần Châu hiểu ý của ‘cậu’.

Những người tham gia tiến vào Thế giới Quy tắc sẽ trở thành thức ăn của quái vật quy tắc, quái vật quy tắc ăn càng nhiều người thì năng lực của chúng sẽ càng mạnh, Thế giới Quy tắc có thể triển khai một cách thuận lợi.

Cho nên, ‘Lâm Dị’ ở trong thời gian hồi tưởng mới dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong.

Ví dụ, trong thời gian hồi tưởng của con mèo, ‘Lâm Dị’ xuất hiện là muốn dẫn dắt Tần Châu vi phạm quy tắc tử vong, trong thời gian hồi tưởng của thông cáo báo chí, ‘Lâm Dị’ xuất hiện để dẫn dắt Chu Kỳ vi phạm quy tắc tử vong.

Nhưng tại sao lại là 170cm.

‘Lâm Dị’ nói: “Nếu không người đó sẽ sớm phát hiện.”

‘Người đó’ qua lời nói của ‘Lâm Dị’ là ai, trong lòng Tần Châu dường như đã lơ mơ có suy đoán, nhưng Tần Châu vẫn hỏi: “Ai?”

‘Lâm Dị’ không trả lời, trầm mặc nhìn Tần Châu.

Im lặng hồi lâu, Tần Châu biết ‘Lâm Dị’ sẽ không tiết lộ thêm nữa mới lên tiếng.

“Người làm rơi sách cũng là cậu.” Tần Châu hỏi.

‘Lâm Dị’ mím môi dưới, không trả lời Tần Châu mà hỏi ngược lại hắn: “Tuyển chính rõ ràng chưa?”

Tần Châu ăn ngay nói thật: “Thiếu một chút.”

‘Lâm Dị’ nói: “Tôi là con trai của một kẻ sát nhân. Người ta nói tôi có gen giống hắn nên chắc hắn cũng mang nhân cách phản xã hội như hắn. Mẹ tôi từng nghĩ đến việc phá thai, nhưng lúc đó bà đã mang thai được 28 tuần. Phẫu thuật phá thai thông thường hay phá thai nội khoa đều không thể nên bà không còn cách nào khác, đành phải sinh ra tôi.”

Tần Châu nghe ‘Lâm Dị’ kể lại, vẻ mặt và giọng điệu của ‘Lâm Dị’ trong lúc kể chuyện đều rất bình tĩnh, như thể nhân vật chính trong câu chuyện này không phải mình.

‘Lâm Dị’ nói: “Tôi bị ném cho bà ngoại. Vào lúc tôi khoảng bảy tuổi thì bà ngoại qua đời. Nhưng tôi không thể đi tìm mẹ được, bà tái hôn rồi. Trong đám tang của bà tôi, đó là lần đầu tiên tôi gặp mẹ tôi, cũng không hẳn là lần đầu, tôi từng thấy mẹ trong ảnh rồi, nhưng đó là lần đầu mẹ nhìn thấy tôi, còn hỏi tên tôi.”

“Tôi nói với mẹ tên tôi là ‘Sầm Tiềm’, là tên bà ngoại đặt cho tôi. Tôi và bà ngoại có cùng họ. ‘Tiềm’ nghĩa là ẩn giấu, không lộ ra ngoài, còn chứa đựng bí mật. Nhưng đáng tiếc thay không thể che giấu được bí mật tôi là con trai của một tên sát nhân.”

“Có lẽ là do thấy tôi tội nghiệp, hoặc dù sao cũng là con mà mình sinh ra. Mẹ tôi nói sẽ nuôi tôi đến khi tôi mười tám tuổi.” Giọng ‘Lâm Dị’ vẫn không có dấu hiệu lay động: “Nhưng không lâu sau, bà ấy mang thai. Chắc là vì sợ tôi trả thù nên luôn muốn cắt đứt liên lạc với tôi. Thực ra tôi không hận gì hết, bà ngoại đối xử với tôi rất tốt, câu nói mà bà ngoại thường nói với tôi là: ‘Sầm Tiềm, bà đã chuộc tội thay mẹ con. Con đừng hận mẹ con nhé’, mẹ tôi hiểu lầm tôi, nhưng vì bà ấy muốn cắt đứt liên lạc nên tôi cũng không phản đối. Như anh thấy đấy, sau cuộc gọi đó, tôi cũng chẳng còn liên lạc với bà ta nữa.”

“Về sau tôi trở thành quái vật.” Nói xong câu cuối cùng, ‘Lâm Dị’ trầm mặc hồi lâu, chắc là vì thấy Tần Châu không phản ứng gì, không nhịn được bèn mở lời: “Đây là tuyển chính của Thế giới Quy tắc 4-4. Cho nên, có thể phục

bàn được chưa?”

Tần Châu vẫn không trả lời.

Thật kỳ lạ, đây là lần đầu tiên quái vật tự dâng đáp án đến tận miệng như vậy, cũng là lần đầu tiên quái vật thúc giục họ phục bàn.

Hành động này của ‘Lâm Dị’ càng khiến trong lòng Tần Châu dấy lên nhiều nghi vấn.

Cứ như thể quái vật 4-4 đang đuổi họ đi, nhưng càng như vậy, Tần Châu càng chắc chắn rằng ở đây còn cất giấu một bí mật nào khác, bí mật này cực kỳ gây bất lợi cho ‘Lâm Dị’, và ‘Lâm Dị’ cũng không muốn bọn họ phát hiện ra.

“Có thể.” Tần Châu nhạy bén nắm bắt tâm lý ‘Lâm Dị’ muốn đuổi bọn họ ra khỏi Thế giới Quy tắc 4-4: “Nhưng trước đó, tôi có một câu hỏi.”

Mặt mày ‘Lâm Dị’ tối sầm, lạnh lùng nói: “Anh đang lấy phục bàn ra để thương lượng với tôi à.”

Bị ‘Lâm Dị’ nhìn thấu, Tần Châu dứt khoát thừa nhận: “Phải, hiện tại chỉ có tôi mới có thể phục bàn.”

‘Lâm Dị’ lạnh lùng nhìn hắn.

Tần Châu phân tích: “Hắn là cậu hiểu rõ những người tham gia nhĩ. Trong số những người tham gia lần này, có ba người đủ năng lực để phục bàn. Tôi, nhân cách chính của cậu, và một khối băng.”

“Nhân cách chính.” ‘Lâm Dị’ lặp lại.

Tần Châu chú ý đến biểu cảm của ‘cậu’, thấy ‘cậu’ không còn phản ứng nào khác ngoài cúi đầu mới nói tiếp: “Tình huống đặc biệt, Lâm Dị không thể phục bàn giúp cậu, chỉ cần tôi không tiết lộ việc Lâm Dị đa nhân cách cho Nhậm Lê biết. Nhậm Lê sẽ không tìm được cậu, cho nên người duy nhất phục bàn chỉ có thể là tôi, cậu nên suy nghĩ kỹ xem có nên đồng ý hay không.”

‘Lâm Dị’ u ám nói: “Anh hỏi đi.”

Tần Châu lập tức mở miệng hỏi: “Mười năm trước, có một cô gái tên Viên Viên bị cậu cuốn vào nơi này, cô ấy không thể rời khỏi đây, nhưng điều kỳ lạ là cái chết của cô ấy không được phản chiếu lại ở thế giới thực, thi thể cũng không thấy bóng dáng đâu nữa. Hắn là cậu nhớ cô ấy nhĩ, cậu biết cô ấy ở đâu không?”

Chương 103: Quái vật 4-4

Đàn anh, anh nói Thuấn Tức 170 là...-

Chương 103: Quái vật 4-4

Tần Châu nhìn thấy rất rõ, trong đôi mắt vốn đã thâm trầm của Lâm Dị hiện lên tia lạnh lùng, chắc là do 'cậu' đã nhận ra Tần Châu đang quan sát mình cho nên mới dời mắt sang chỗ khác.

'Lâm Dị' u ám nói: "Tôi có thể ăn thịt hết tất cả mọi người đấy."

Tần Châu thấp giọng cười lạnh.

Thực ra Tần Châu biết rõ bản thân chẳng hỏi ra được gì cả, cho dù 'Lâm Dị' chịu trả lời, bản thân hắn cũng cần phải cân nhắc tính xác thực. Câu hỏi của hắn chỉ nhằm xác nhận thi thể Viên Viên không cánh mà bay rốt cuộc có liên quan đến quái vật 4-4 không, hay là do xuất hiện sự cố ngoài ý muốn nào đó.

Hiện tại xem ra quả thực là như vậy, qua lời nói của 'Lâm Dị', thậm chí Tần Châu có thể chắc chắn rằng sở dĩ quái vật 4-4 thắng thần thú nhận nội dung của tuyến chính là vì bí mật gây bất lợi cho quái vật 4-4 và cả Viên Viên.

Do vậy, nghi ngờ lập tức nảy sinh.

Quy tắc 4-4 đã tồn tại trước khi Viên Viên tiến vào Thế giới Quy tắc 4-4, Viên Viên không liên quan gì đến cuộc đời của quái vật 4-4, điều này có thể kiểm chứng thông qua lời kể của 'Lâm Dị', tuyến chính không hề có bóng dáng của Viên Viên.

Nhưng quái vật 4-4 lại vì một người tham gia mà từ bỏ trật tự bình thường của Thế giới Quy tắc.

Vì sao chứ?

'Lâm Dị' sớm đã mất kiên nhẫn, ánh mắt lộ ra tia lạnh lùng không thể che giấu: "Tôi cho anh năm phút suy nghĩ."

Hoặc là phục bàn, hoặc là bị nó ăn luôn.

Tần Châu nói: "Thuấn Tức 170cm căn bản không phải cậu, mà là Viên Viên."

'Lâm Dị' bất ngờ đứng dậy, sắc mặt 'cậu' hiện tại khó có thể dùng một tính từ

nào có thể diễn tả chính xác, thậm chí hàm răng cũng trở nên sắc nhọn dưới bầu không khí căng thẳng đột ngột.

‘Lâm Dị’ muốn ăn thịt hân.

Tần Châu sớm đã có đề phòng, lúc Lâm Dị đứng lên, hân cũng đồng thời lùi về phía sau một bước.

Tuy là lùi về phía sau, nhưng không có nghĩa Tần Châu sợ hãi ‘Lâm Dị’, hân đã tiến vào rất nhiều Thế giới Quy tắc, ở trong hội sinh viên cũng được vài năm rồi, hân rất am hiểu quái vật.

Mặc dù quái vật bám vào người tham gia có thể tự do giết chết những kẻ cố gắng phá hủy Thế giới Quy tắc, nhưng quái vật sẽ trở nên khó đoán khi ẩn náu trong người tham gia và thực lực của nó cũng sẽ bị giảm đi. Chỉ cần hân không phục bàn, thực lực của quái vật sẽ không hồi phục, nhiều nhất là cao hơn thể chất của người tham gia 40-50% mà thôi.

Ở Thế giới Quy tắc 7-7, Tần Châu từng xách người Lâm Dị rồi, trông dáng người Lâm Dị cao lớn nhưng thực ra cũng chẳng nặng lắm. Hân dựa vào cân nặng của Lâm Dị để đưa ra phán đoán, hân có thể đánh bại Lâm Dị, cho nên bây giờ đối mặt với quái vật 4-4, Tần Châu tính toán trường hợp xấu nhất là bị thương một chút, nhưng không đến mức sẽ mất mạng.

Điều mà người tham gia sợ ở người tham gia bị quái vật chiếm hữu là bị đâm sau lưng.

Sau khi mở ra một khoảng cách tương đối an toàn, Tần Châu mới chú ý đến ‘Lâm Dị’ vừa đột ngột đứng dậy, nói Viên Viên là ‘Thuấn Tức’ 170cm thực ra chỉ là một suy đoán táo bạo của Tần Châu, căn cứ để hân đưa ra kết luận này là bởi trong đoạn thời gian hồi tưởng của con mèo, Tần Châu có nhìn thấy những sợi tóc dài thoáng qua.

‘Lâm Dị’ nói ‘cậu’ không muốn bị phát hiện, cho nên thay đổi chiều cao cũng đủ để lừa gạt người khác, cũng chẳng cần để tóc dài làm gì, điều này là không cần thiết. Vì vậy, Tần Châu cho rằng Thuấn Tức 170cm vốn dĩ là tóc dài, bởi vậy càng tăng thêm xác suất là con gái.

Nếu như Thuấn Tức 170cm có khả năng là con gái, Tần Châu thử dò hỏi một câu, phản ứng của ‘Lâm Dị’ đã cho hân đáp án.

Nếu Thuấn Tức 170 thực sự là Viên Viên, vậy thì Thế giới Quy tắc 4-4 vẫn còn ẩn giấu điều gì đó, có lẽ sẽ liên quan đến ‘quy tắc 0-1’, nếu là thế, tất nhiên việc phục bàn sẽ phải hoãn lại rồi.

Nghĩ như vậy, Tần Châu nhìn chăm chăm ‘Lâm Dị’, hét lớn: “Lâm Dị.”

Hắn muốn đưa Lâm Dị trở về.

Tần Châu không biết phương pháp này có hiệu quả hay không, nhưng hiện tại chỉ có thể thử xem sao.

Hắn và Lâm Dị đều đang nghỉ ngơi trong khách sạn, nếu không có Nhậm Lê đánh thức, họ sẽ tiếp tục ở lại trong khoảng thời gian hồi tưởng này, và hắn sẽ phải đối đầu với ‘Lâm Dị’ đến tận lúc ánh sáng trắng xuất hiện. Vì vậy, đợi đến khi khoảng thời gian này tự động kết thúc là điều không thực tế, ngược lại gọi Lâm Dị trở về còn có hiệu quả hơn.

Thế là Tần Châu lại gọi: “Lâm Dị.”

Hắn hét liên tiếp ba lần.

“Lâm Dị!”

“Lâm Dị!”

“Nhóc thiên tài!”

‘Lâm Dị’ dừng lại một chút, xem ra phương pháp hét lên của Tần Châu thực sự có hiệu quả.

Tần Châu cũng nhận ra điều này, một bên cảnh giác ‘Lâm Dị’ đang đột nhiên lao tới, một bên tiếp tục hét lớn: “Lâm Dị!”

Sự lạnh lùng trong đáy mắt ‘Lâm Dị’ như tràn ra, ‘cậu’ nhìn thẳng vào Tần Châu, mở miệng nói bằng một ngữ điệu lạnh như băng: “Anh sẽ phải hối hận.”

Mặc dù giọng nói không hề che giấu sát ý của mình, nhưng ‘Lâm Dị’ cũng không tiến thêm bước nào về phía Tần Châu nữa.

Tần Châu lại gọi: “Lâm Dị!”

Đôi mắt hắn vẫn luôn dán chặt vào ‘Lâm Dị’, bởi vậy hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, không bỏ sót bất kì chi tiết nào trong vẻ mặt của ‘cậu’, từ u ám rồi dần dần thu lại và cuối cùng biến mất.

Sau khi vẻ mặt u ám không còn, Tần Châu nhìn thấy người trước mặt bắt đầu lộ ra vẻ mơ hồ, sự bối rối không kéo dài được bao lâu mà nhanh chóng bị thay thế bằng nỗi sợ hãi và hoảng loạn.

Tần Châu bình tĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Dị trở lại rồi.

Nếu như gọi tên Lâm Dị có thể giúp cậu trở về, xem ra cũng chẳng có gì khó khăn lắm.

Chỉ là Lâm Dị thì lại không thấy thoải mái bằng Tần Châu, thực sự cậu không hề cảm nhận được sự xuất hiện của 'nó' một chút nào cả, nhưng vẻ mặt của Tần Châu từ căng thẳng chuyển sang thoải mái, có thể thấy cậu lại suy nghĩ quá đà làm 'nó' xuất hiện rồi.

Vậy thì siêu tặc luôn còn gì, không nói đến việc 'nó' là một bí mật mà cậu chưa từng tiết lộ cho người khác biết bao giờ, cậu sợ 'nó' sẽ làm tổn thương Tần Châu. Dù sao, khoảnh khắc 'nó' và Tần Châu đối đầu với nhau, thế thì một tình thế không cân bằng sẽ xuất hiện, là quái vật 4-4, nó hoàn toàn có thể khiến Tần Châu bị thương, nhưng Tần Châu thì không thể, Tần Châu chỉ có thể phòng thủ mà thôi.

"Đàn anh..." Lâm Dị sợ hãi hỏi: "Anh, anh không sao chứ?"

Lúc hỏi Tần Châu, Lâm Dị đã nhanh chóng quét qua một lượt từ trên xuống dưới, cậu không thấy vết thương ngoài da nào trên người hắn, nhưng không xác định được Tần Châu có nội thương hay không, dù sao 'nó' còn khiến cả quái vật 2-6 phải e dè. Đối đầu với Tần Châu, chắc chắn Tần Châu không thể chiếm thế thượng phong được.

"Tôi không sao." Tần Châu nói: "Còn em?"

"Em cũng không sao." Lâm Dị thở ra một hơi, nhưng ngay sau đó, hơi thở tiếp theo lại bị nghẹn ở cổ họng, không thể thoát ra được.

Lâm Dị không thể để Tần Châu nhận ra sự căng thẳng của mình, cậu nén lại sự căng thẳng trong lòng, cố gắng bình tĩnh hỏi: "Đàn anh, xảy ra chuyện gì sao ạ?"

Tần Châu 'ừm' một tiếng: "Phải."

Trong lòng Lâm Dị nhất thời run lên, cậu không dám biểu hiện ra quá nhiều, hơn nữa cậu cũng tuân thủ theo nguyên tắc nói càng nhiều thì càng lộ cái sai, nên hai mắt chỉ nhìn Tần Châu, kinh hồn táng đảm chờ đợi Tần Châu kể rõ mọi chuyện cho mình nghe.

Tần Châu nhìn Lâm Dị, nếu Lâm Dị đã là thành viên của đội tuần tra, hắn có thể nói cho cậu biết một số vấn đề của hội sinh viên, dù sao Lâm Dị cũng đã nói cho hắn biết bí mật của cậu.

“Nhóc thiên tài, còn nhớ hồi trước tôi từng nói, trường học này là một Thế giới Quy tắc thực sự không?”

Lâm Dị gật đầu.

Tần Châu nói: “Nhiệm kì trước tôi, có một chủ tịch hội sinh viên họ Lục, anh ấy đưa ra một giả thuyết, gọi là quy tắc 0-1.”

Lâm Dị tiếp tục gật đầu: “Em từng nghe chị Âu Oánh đề cập rồi.”

“Ừ.” Tần Châu nói: “Đạo này tôi không ở hội sinh viên cũng là bởi đang tìm kiếm manh mối liên quan đến nó. Dựa vào những ghi chép mà hội sinh viên ghi lại, có một nữ sinh tên Viên Viên...”

Tần Châu đơn giản kể lại ngọn nguồn câu chuyện cho Lâm Dị nghe: “Vừa rồi tôi có xác nhận lại một chuyện, Thuấn Tức 170 có lẽ chính là Viên Viên.”

Lâm Dị đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Đàn anh, anh nói Thuấn Tức 170 là...”

“Ai?”

Chương 104: Quái vật 4-4

Cậu có một linh cảm không hay về chuyện này-

Chương 104: Quái vật 4-4

Hỏi xong, Lâm Dị liền cảm thấy hối hận, hấp tấp quá rồi.

Cậu vội vàng cúi đầu, ánh mắt sụp xuống nhìn đôi giày của Tần Châu, đột nhiên cảm thấy chột dạ.

Lâm Dị nhất thời ngơ ngác, cậu muốn nhanh chóng tìm ra manh mối về mẹ mình thông qua lời nói của Tần Châu, nhưng cũng lo lắng Tần Châu sẽ phát hiện ra gì đó, cậu không biết bây giờ phải làm sao nữa.

Giống hết thời điểm cha mẹ cậu đột ngột không có nhịp tim và không thể ăn cơm, cậu muốn đưa cha mẹ mình đi khám nhưng lại sợ rằng bác sĩ phán đoán rằng bọn họ đã tử vong.

Cảm giác phải lo trước lo sau, sợ rằng mình sẽ bước sai bước nào thực sự rất khó chịu.

Đỉnh đầu cậu hơi cúi xuống, cắt đứt dòng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Lâm Dị ngược mắt lên, Tần Châu đưa tay đặt lên đầu cậu, sau đó xoa nhẹ. Ngay tiếp theo, nỗi hoảng loạn trong lòng cũng dần dần dịu xuống theo động tác tay trên đầu.

“Đàn anh nói Thuần Tức 170 là ai ạ?”

Lâm Dị vội vàng điều chỉnh cảm xúc: “Hình như em nghe nhầm tên.”

Tần Châu cảm nhận được sự lo lắng của Lâm Dị, không vạch trần sự sốt ruột của Lâm Dị để hỏi rằng cậu nghe tên ‘Viên Viện’ thành tên của ai.

“Viên Viện.” Tần Châu lặp lại.

Dứt lời, ánh mắt hẩn đảo qua đảo lại: “Chắc em không quen nhỉ?”

Lâm Dị nghe thấy bản thân thấp giọng “Ừm” một tiếng.

Sau đó cậu cảm thấy tiếng ‘ừm’ này hơi bé, có lẽ là do chột dạ, vì vậy Lâm Dị

bền cao giọng nói: “Không quen biết.”

Cậu lộ ra vẻ mặt ‘em thực sự nghe nhầm’: “Tại sao đàn anh lại cho rằng Viên Viện là Thuấn Tức 170?”

Tần Châu nói cho Lâm Dị suy luận của mình, Lâm Dị chăm chú lắng nghe.

Lâm Dị không đồng tình với suy đoán chỉ dựa vào mái tóc mà cho rằng Thuấn Tức 170 là Viên Viện, ngày nay có rất nhiều con trai để tóc dài.

Nhưng khi nghe đến phản ứng của ‘nó’ khi Tần Châu thử nói ra câu kết luận ‘Thuấn Tức 170 là Viên Viện’, trong lòng Lâm Dị trở nên hoảng loạn, Thuấn Tức 170 thực sự có thể là Viên Viện.

Thế nhưng có một điều.

Lâm Dị còn chưa kịp nói gì, Tần Châu đã nói trước: “Theo ghi chép của hội sinh viên, Viên Viện từng là phó chủ tịch.”

Lâm Dị gật đầu.

Thực ra cậu biết, cũng đoán được Tần Châu muốn nói gì.

Quả nhiên.

“Tôi sẽ không nói quá sâu về chức trách của hội sinh viên.” Tần Châu nói: “Nhưng thoát nhìn, có vẻ Thuấn Tức 170 đang giúp đỡ quái vật 4-4.”

Chỗ này có mâu thuẫn.

Có thể trở thành phó chủ tịch hội sinh viên không có nghĩa là cứ có năng lực xuất chúng thì được làm, năng lực chỉ giúp bản thân có tư cách trở thành phó chủ tịch, còn lại phải dựa vào phiếu bầu của người khác, tức là sự chấp thuận của mọi người, bao gồm cả thành viên cốt cán của hội sinh viên.

Viên Viện có thể trở thành phó chủ tịch, tất nhiên là do đại đa số mọi người đều đồng thuận. Nhưng Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên thì lại khác, nếu Viên Viện không đặt trách nhiệm của hội sinh viên trong lòng, cô sẽ không bao giờ được mọi người công nhận.

Mà ở trong vài đoạn thời gian hồi tưởng, sự xuất hiện của Thuấn Tức 170 đã dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong.

Giống kiểu người tốt làm việc xấu vậy.

Mâu thuẫn nằm ở đây.

Tần Châu đưa ra hai giả thuyết về mâu thuẫn 'người tốt làm việc xấu' này, hần chia sẻ với Lâm Dị: "Một, Viên Viên đã gặp phải chuyện gì đó trong Thế giới Quy tắc 4-4 khiến cô hắc hoá."

Điều này rất có khả năng, giống như trong Thế giới Quy tắc 7-7, Từ Hạ Tri vì mạng sống và vì để cho quy tắc tử vong không tăng thêm, cho nên đã di chuyển tủ quần áo trong phòng Lâm Dị sang phòng anh ta.

Rất có thể Viên Viên đã bị bạn bè đâm sau lưng, dẫn đến niềm tin trong cô thay đổi.

Lâm Dị: "Ừm."

Tần Châu tiếp tục nói: "Hai, Viên Viên có thể đã trở thành quái vật, tuy nói quái vật sinh ra từ cái ác, nhưng không có gì để đảm bảo điều này, bởi gần mực thì đen gần đèn thì sáng. Cô ấy đã ở trong Thế giới Quy tắc 4-4 lâu như vậy, cũng chẳng biết là có bị quái vật hoá hay không."

Trong lòng Lâm Dị thất lại: "Người tham gia cũng có thể trở thành quái vật sao?"

Trước giờ cậu chưa từng nghe tới điều này.

Tần Châu nói: "Không biết."

Lâm Dị chậm rãi gật đầu, cậu hiểu ý của Tần Châu.

Viên Viên rất đặc biệt, Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên đã tồn tại lâu như vậy, xét theo thông tin được hội sinh viên ghi lại thì chỉ có thi thể của Viên Viên là biến mất.

Có thể trong thời gian biến mất, cô đã ở lại trong Thế giới Quy tắc 4-4, sau khi ở trong Thế giới Quy tắc 4-4 một khoảng thời gian dài như vậy, rất có khả năng cô đã bị quái vật ảnh hưởng và trở thành quái vật.

Dù sao, bọn họ không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh rằng con người ở Thế giới Quy tắc trong một thời gian dài sẽ không bị biến thành quái vật, vì không có bằng chứng nên Tần Châu chỉ có thể đưa ra giả thuyết 'Viên Viên trở thành quái vật'.

"Nhóc thiên tài."

Cho Lâm Dị năm giây để tiêu hóa, năm giây sau, Tần Châu mở miệng: "Em nghĩ sao?"

Lâm Dị sờ mũi nói: "Đàn anh, vẫn còn một khả năng khác."

“Ừm.” Tần Châu: “Nói đi.”

Lâm Dị ngập ngừng: “Thuấn Tức 170 ngoài mặt thì giống như đang dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong, nhưng nhờ đâu là do không kiểm soát được bản thân thì sao? Kiểu như cô ấy không khống chế được cơ thể mình, hoặc bị quái vật 4-4 đe dọa?”

Tần Châu nhìn cậu.

Lâm Dị không dám nhìn Tần Châu, cậu quay đầu đi. Trong tầm mắt, chàng trai tên thật là Sầm Tiềm trông giống hệt cậu hồi bé, không ngừng phá hủy tay vịn của ghế sofa, con dao bất cần được ném xuống bàn cà phê, không còn thấy bóng dáng đâu trong phòng khách nữa.

Lâm Dị lại nhìn kĩ hơn, có một cánh cửa đóng chặt, ánh sáng từ dưới cửa le lói ra ngoài, có vẻ Sầm Tiềm đã trở về phòng mình.

Lâm Dị mở miệng, nhưng lại nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng mà không nhìn Tần Châu: “Đàn anh, chúng ta vẫn chưa hoàn toàn nhìn thấy rõ khoảnh khắc Thuấn Tức 170 dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong. Cũng có thể có khả năng, Thuấn Tức 170 vì một nguyên nhân không thể kháng cự, ngoài mặt là dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc, nhưng thực chất là đang giúp đỡ chúng ta.”

Trong ấn tượng của Lâm Dị, mẹ cậu là một người rất dịu dàng.

Giả thuyết của cậu thực ra rất gượng ép, nhưng cậu không muốn đồng ý với hai giả thuyết của Tần Châu.

Lâm Dị cũng trích dẫn một số quan điểm để làm cho giả thuyết của mình có thể chấp nhận được: “Nếu mục đích của việc Thuấn Tức 170 xuất hiện trong thời gian hồi tưởng để dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong, thì tại sao nó lại chỉ xảy ra trong thời gian hồi tưởng của ‘con mèo’ và ‘thông cáo báo chí’, còn những đoạn thời gian hồi tưởng khác thì lại biệt tăm? Hơn nữa đêm nay, nếu không có người chết thì sẽ xuất hiện thêm quy tắc tử vong thứ tư.”

Sự xuất hiện của bốn quy tắc tử vong cho thấy không có ai chết trong ít nhất ba đêm, điều này trái ngược với việc Thuấn Tức 170 dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong.

Nói xong, Lâm Dị mới quay đầu lại nhìn Tần Châu: “Nếu Viên Viện là phó chủ tịch hội sinh viên, năng lực của cô ấy chắc chắn không tệ. Chị Âu Oánh rất lợi hại, chị ấy đã kịp phản ứng lại trước một giây vào lúc chuẩn bị phục bàn quái

vật 2-6. Mà Viên Viên đã biến mất mười năm, nếu Thuận Tức 170 thực sự là cô, cô đã ở trong Thế giới Quy tắc 4-4 lâu như vậy, hẳn là phải nắm rõ nơi này chắc như lòng bàn tay. Không có lý gì lại để chúng ta an toàn vượt qua ba đêm như vậy.”

Nói xong, Lâm Dị phát hiện Tần Châu vẫn luôn nhìn mình, vội vàng nói: “Đàn anh, em chỉ đứng ở một góc độ khác để phân tích, không có ý bắt bẻ anh.”

Mặc dù phân tích của cậu đều là để bào chữa cho Viên Viên.

“Tôi biết mà.” Tần Châu khẽ gật đầu, nói: “Có thể.”

Lâm Dị hỏi: “Có thể gì ạ?”

Tần Châu nói: “Tiến vào thời gian hồi tưởng xem thử.”

Quái vật 4-4 đã kể lại toàn bộ tuyến chính về Thế giới Quy tắc 4-4, nếu vào thời gian hồi tưởng, người mà bọn họ cần gặp chỉ có thể là Viên Viên.

Lâm Dị bỗng nhiên cảm thấy lo lắng.

Cậu có một linh cảm không hay về chuyện này.

—

Ê search tên truyện lên gg nó toàn ra mấy web reup gì gì, bựa v=))))

Chương 105: Quái vật 4-4

Tôi thích em-

Chương 105: Quái vật 4-4

Bọn họ ở trong đoạn thời gian hồi tưởng này một lúc thì thứ ánh sáng trắng mãnh liệt kia cuối cùng cũng xuất hiện.

Vào lúc nó đưa hai người quay trở lại ‘hiện tại’, Lâm Dị nghe thấy một tiếng ‘răng rắc’.

Cánh cửa đóng kín được mở ra, lộ ra vết nứt rộng bằng nửa người.

Ánh sáng mờ ảo trong phòng khách phản chiếu lên gương mặt của người con trai đứng sau cánh cửa, nhìn từ góc độ của Lâm Dị, lông mày của cậu ta tỏa sáng lạnh lùng dưới ánh sáng.

Lúc người này lộ ra biểu cảm như vậy, Lâm Dị có một cảm giác rất quen thuộc.

‘Nó’ đôi khi sẽ xuất hiện trong gương, nhìn cậu bằng ánh mắt chứa đựng thù hận.

Chớp mắt một cái, cả ánh sáng và cảnh vật đều biến mất, chờ đến lúc ánh sáng trắng biến mất hoàn toàn, khung cảnh khách sạn dần dần hiện ra.

“Em...”

Bên trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói phức tạp của Tần Châu.

Lâm Dị định đứng dậy, nhưng vừa cử động thì cậu chợt nhớ ra trước khi tiến vào thời gian hồi tưởng, cậu đã trói tay mình lại.

Ngẩng đầu, Lâm Dị nhìn thấy đôi mắt Tần Châu giương về phía trước, hẳn là hẳn đã biết nguyên nhân Lâm Dị tự trói mình lại, mặt hắn hơi cong lên, hình như là đang cười.

“Cần tôi giúp không?” Tần Châu hỏi cậu.

Lâm Dị sợ ‘nó’ đột ngột xuất hiện sẽ khiến Tần Châu bị thương, cho nên cậu trói mình rất chặt, nói thật, nếu Tần Châu không giúp cậu, thực sự cậu không thể cởi trói nổi.

Đây cũng là điều Lâm Dị vốn đã nghĩ, cậu trói mình chặt thì sau khi rời khỏi thời gian hồi tưởng, Tần Châu sẽ giúp cậu cởi trói.

Nhưng không hiểu vì sao, lúc này Tần Châu đang giúp cậu cởi trói, cậu lại cảm thấy cứ kỳ kỳ.

Cũng đúng lúc, trong lòng Lâm Dị bây giờ đang có cảm giác bất an, cậu dứt khoát đuối theo cảm xúc này, áp chế nỗi lo lắng trong lòng lại.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Tần Châu, cậu cho là do vấn đề của Tần Châu.

“Đàn anh.” Lâm Dị đưa đôi tay bị trói chặt của mình ra trước mắt Tần Châu, cử động một chút rồi hạ cánh tay xuống: “Thì ra anh thích kiểu này.”

Tần Châu nhìn cậu, rồi nhìn vết đỏ do sợi dây thít chặt trên cổ tay cậu, quai hàm hằn đột nhiên căng cứng, trong lòng ngứa ngáy tựa như có lông chim quẹt vào: “Kiểu gì?”

Biết rõ mà còn cố ý hỏi.

Đương nhiên Lâm Dị biết Tần Châu đang cố tình, nhưng trống trận đã đánh vang, chiến tranh sắp nổ ra, lần đối đầu này cậu không thể thua được, nếu không cậu sẽ làm cho nhà họ Lâm mất mặt.

Nghĩ tới đây, Lâm Dị mím môi thành một đường mỏng, sau đó mở miệng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lần sau anh có thể dùng phương pháp này để tự chứng.”

Trong nháy mắt, khoé môi Tần Châu chột cong lên, giọng nói có chút đùa giỡn: “Nhóc thiên tài, em có biết mình đang nói gì không đấy?”

Lâm Dị nói: “Em biết, đàn anh biết không?”

Tần Châu: “Em nghĩ tôi biết không?”

Lâm Dị giả vờ bình tĩnh nói: “Vậy chúng ta phải đẩy nhanh quy trình.”

Vừa rồi Tần Châu đúng thật là cố ý trêu chọc cậu, nhưng bây giờ hẳn không hiểu thật, quy trình Lâm Dị đề cập là gì: “Quy trình gì?”

Lâm Dị nghiêm túc nói: “Nắm tay trước rồi đến ôm, cuối cùng mới đến cái kia. Đây mới là quy trình chuẩn.”

Tần Châu hơi bất ngờ, sau đó bật cười, không ngờ Lâm Dị lại biết chuyện này, trêu chọc: “Em học ở đâu thế?”

Lâm Dị vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc: “Anh họ em.”

Tần Châu tò mò: “Anh họ em dạy em cái này à?”

“Chính mắt em nhìn thấy, sau đó tự học thành tài.” Lâm Dị bổ sung thêm một câu: “Đơn giản mà.”

“Ừm, đúng là nhóc thiên tài.” Tần Châu cho Lâm Dị khẳng định, sau đó nói: “Năm tay trước rồi mới ôm, em biết là gì không?”

“Em biết.” Lâm Dị gật đầu: “Hẹn hò.”

Nụ cười của Tần Châu dần dần nhạt đi, đề tài này không cho phép hấn đùa giỡn được nữa: “Lâm Dị, hẹn hò là khi hai người đều thích nhau.”

Thực ra Lâm Dị đã sớm mất bình tĩnh, cậu cũng không biết tại sao lại nói đến chủ đề này rồi, nhưng bề ngoài vẫn giữ bình tĩnh như cũ.

Cậu gật đầu, tỏ vẻ tán thành với lời nói của Tần Châu.

Hẹn hò đúng thật là dành cho hai người đều thích nhau.

Tần Châu trầm mặc một lát, sau đó thấp giọng hỏi: “Em nhận ra rồi, phải không?”

Lâm Dị: “Gì ạ?”

Tần Châu nói: “Tôi thích em.”

Bầu không khí đột nhiên thay đổi, vẫn còn chút nóng bức, không khí dường như cũng trở nên dày đặc, xung quanh lan ra một thứ gì đó khó có thể diễn tả.

Lâm Dị đoán dù bây giờ cậu có phủ nhận, Tần Châu cũng sẽ không tin, cho nên cậu dứt khoát ‘ôm’ một tiếng.

Tần Châu không nói nữa, Lâm Dị nhìn thấy yết hầu của Tần Châu di chuyển, cậu không biết nên nói gì, cúi đầu suy nghĩ một lát, không dám ngẩng đầu nhìn Tần Châu. Ngược lại, cậu lại lần nữa giơ tay hướng về phía mắt của Tần Châu: “Đàn anh, nếu anh muốn hỏi em có thích anh không... Giúp em cởi cái này trước đã.”

Dứt lời được vài giây, cổ tay Lâm Dị cảm nhận được một sự ấm áp truyền đến.

Động tác của Tần Châu rất nhẹ nhàng, nhưng khi ngón tay hấn vừa chạm vào làn da cậu, Lâm Dị lại cảm thấy da thịt trở nên nóng ran.

Rất nhanh, Tần Châu đã cởi xong dây trói trên tay cậu.

Lâm Dị thu tay lại, xoa nhẹ vào nhau, cậu vẫn không dám nhìn Tần Châu, vừa cử động tay, vừa mở miệng: "...Đàn anh rất tốt."

Không biết có phải do bầu không khí hiện tại quá ái muội và xấu hổ hay không, nhưng bốn chữ này khiến cho vành tai Lâm Dị hơi đỏ lên, cậu dừng lại một chút, sau khi điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, cậu cảm nhận được hơi thở của Tần Châu phía trên đỉnh đầu.

Cậu nói tiếp: "Đi theo anh, em cảm thấy rất an toàn. Đàn anh biết rất nhiều thứ, vấn đề gì em cũng có thể hỏi đàn anh được. Đàn anh còn cho em tài khoản và mật khẩu để đăng nhập vào diễn đàn của trường."

"Nhóc thiên tài." Tần Châu gọi Lâm Dị, ngắt lời Lâm Dị đang mất nhận thức, hiện tại hẳn muốn biết câu trả lời của Lâm Dị, một cách trực tiếp nhất: "Vậy em có tình cảm với tôi không?"

Lâm Dị dừng một chút: "Em không biết."

Cậu nghe thấy rất rõ hơi thở của Tần Châu thoáng chốc ngừng lại, cho nên ngẩng đầu, cậu nhìn thấy khuôn mặt có chút thất vọng của Tần Châu.

"Được." Tần Châu nói: "Tôi biết rồi."

Đôi lông mày mới ban nãy còn nhướng lên giờ cũng rũ xuống, có lẽ chính Tần Châu cũng không biết, gương mặt lộ ra vẻ mất mát.

"Em đói không?" Tần Châu hỏi cậu: "Tôi đi lấy cho em..."

"Đàn anh." Có qua có lại, Lâm Dị cũng ngắt lời Tần Châu: "Em nghĩ hình như anh hiểu nhầm gì đó rồi."

Tần Châu nhìn cậu: "Tôi có thể hiểu lầm gì chứ?"

Lâm Dị vội vàng nói: "Em không phát thẻ người tốt, cũng không trả treo anh. Ý em là..."

"Lúc nhìn thấy đàn anh, trong lòng em cũng cảm thấy bồn chồn." Lâm Dị gãi gãi đầu: "Nhưng không phải lúc nào cũng thế, cho nên em cũng không biết..."

"Chỉ là... cái đó... Đàn anh, em không biết cảm giác thích một người là thế nào..." Cậu càng nói càng cảm thấy rối, trong lòng thầm hối hận. Sớm biết vậy thì đã không cậy mạnh, tình thế phát triển như bây giờ cũng tại cái khát khao chiến thắng chết tiệt này của cậu đấy.

Đã rất lâu trôi qua nhưng Tần Châu vẫn không nói gì, Lâm Dị đành phải nhìn thẳng vào mặt hắn, cố gắng giải thích rõ ràng.

Nhưng không ngờ, Lâm Dị lại phát hiện khoé mắt Tần Châu đang cong lên.

Tần Châu đang cười.

Hắn hiểu những gì cậu nói

Đột nhiên Lâm Dị nhớ tới lời anh họ từng cảnh báo cậu.

Trong thành có nhiều thủ đoạn, nếu không cẩn thận, ngay cả xương cũng có thể bị ăn sạch.

Giờ phút này đây, Lâm Dị bị thuyết phục rồi.

Nhớ lại cảnh mình khua tay múa chân để giải thích khi nãy, Tần Châu đã biết rõ rồi mà còn muốn trêu chọc cậu, Lâm Dị có hơi tức giận rồi đấy.

Lại nhìn ý cười trên gương mặt Tần Châu, đầu óc Lâm Dị nóng lên, đột nhiên đứng dậy.

—

Tần Châu vẫn chưa trả phòng, tạm thời đêm nay bọn họ vẫn muốn tiếp tục tiến vào thời gian hồi tưởng.

Trước mắt thì đã biết Thuần Tức 170 xuất hiện trong đoạn thời gian hồi tưởng của con mèo và thông cáo báo chí, nhưng cả hai thứ này đều ở nhà Sầm Tiềm hết rồi.

Bây giờ đang là ban ngày, cách thời gian hồi tưởng vào ban đêm vẫn còn khá lâu.

“Tới toà soạn báo trước.” Tần Châu nói.

Lâm Dị gật đầu, mơ hồ ‘ừm ừm’ hai tiếng.

Khách sạn cách toà soạn báo không xa, chỉ mất khoảng mười phút đi bộ.

Đến tòa soạn báo, Tần Châu cũng không vội đi lên, quay đầu nhìn Lâm Dị: “... Không cần phải che miệng mãi như vậy.”

Lâm Dị buồn bực: “Đàn anh, sưng lên rồi.”

Tần Châu: “Để tôi xem thử.”

Lâm Dị bất an buông tay ra, cậu vừa mới nhìn gương, chắc chắn môi mình bị

sưng rồi.

Ngẫm lại thì, hai tên con trai cũng đã lớn đầu, cô nam quả nam ở chung trong một căn phòng, dưới bầu không khí như vậy, đầu óc nóng lên, hôn một cái cũng là điều hợp lý, dù sao đều là người trưởng thành cả mà.

Toang thì toang, hôn cũng chẳng hôn ra được cái gì.

Chỉ là, lúc va vào nhau, môi Lâm Dị lập tức chảy máu.

Lâm Dị khó mà nói được lời nào, cuối cùng cậu cũng nhận ra mình đang bị lừa, bởi vậy đầu óc mới nóng lên nên mới xảy ra chuyện này.

“Đau không?” Tần Châu dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn lên môi cậu.

Lâm Dị lắc đầu.

Đau thì không đau, chỉ hơi xấu hổ mà thôi.

Tần Châu còn muốn nói gì đó, nhưng Lâm Dị nhìn thấy phía sau lưng Tần Châu có người, vội vàng lùi lại hai bước.

Nhậm Lê đang tới.

“Anh Nhậm Lê.” Bản thân mà xấu hổ sẽ khiến Nhậm Lê nhìn ra manh mối gì đó, Lâm Dị che miệng chào anh: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Nhậm Lê đáp: “Miệng của cậu sao vậy?”

Lâm Dị vội vàng nói: “Em ngã, bị đụng trúng.”

Vẻ mặt Nhậm Lê vẫn luôn lạnh như băng, anh chẳng thể hiện ra mình có tin lời cậu hay không, nhìn về phía Tần Châu: “Chủ tịch.”

Hai người bọn họ đã hai ngày không gặp Nhậm Lê, hai bên vẫn chưa trao đổi thông tin gì cho nhau cả.

Đầu tiên Nhậm Lê nhớ lại thời điểm Phong Uyển tử vong vào đêm hôm trước, nói: “Có một quy tắc tử vong là cùng Thuấn Tức nói chuyện.”

Lâm Dị nghe xong, trong lòng thầm sợ hãi, cậu từng một lần tiến vào thời gian hồi tưởng ở thời điểm nhà Sầm Tiềm bị cháy, lúc đó nếu cậu mở miệng nói chuyện với Thuấn Tức, cậu sẽ lập tức vi phạm quy tắc tử vong.

Nhậm Lê nói xong, đợi Tần Châu trao đổi manh mối.

Tần Châu liếc nhìn Lâm Dị, sau đó nói: “Tìm được tuyến chính rồi.”

Khi tường thuật lại cho Nhậm Lê, Tần Châu che giấu chuyện Lâm Dị đa nhân cách, cũng không nói cho Nhậm Lê biết lúc này quái vật 4-4 đang ở trong cơ thể của Lâm Dị.

Mà hẳn đem nội dung mà quái vật 4-4 đã nói, nói lại cho Nhậm Lê, nói về việc Lâm Dị hoàn thành vòng lặp thời gian khép kín, cuối cùng đề cập đến Viên Viên.

Nhậm Lê nghe xong hỏi: “Chủ tịch, anh chắc chứ?”

Tần Châu: “Cậu cảm thấy có vấn đề à?”

Nhậm Lê nói: “Phải.”

Lâm Dị và Tần Châu đều nhìn Nhậm Lê, Nhậm Lê nói: “Có hai Thuấn Tức 182, một là Sầm Tiềm, một là Lâm Dị, Thuấn Tức 170 có khả năng là Viên Viên, còn thiếu một người ẩn danh nữa.”

Tần Châu khẽ cau mày.

Lâm Dị dừng một chút, cậu biết Nhậm Lê đang nói tới ai.

Kể từ khi bước vào Thế giới Quy tắc 4-4, người đã gửi bài viết cho toà soạn báo, tiết lộ thông tin về Thuấn Tức.

Sau đó, gã chủ biên phát hiện ra địa chỉ IP của người này ở trên một đoạn đường đang xây, là địa chỉ gần nhà Sầm Tiềm.

Nhịp tim Lâm Dị chợt đập nhanh hơn.

Là, mẹ sao?

Chương 106: Quái vật 4-4

Trong lòng cậu thầm xin lỗi Tần Châu.-

Chương 106: Quái vật 4-4

Ngoài ba người họ, trong phòng họp chỉ còn lại một người.

Là một nam sinh trạng thái tinh thần hiển nhiên không được tốt chút nào, cậu ta co ro ở một góc trong phòng họp, cả người run rẩy.

Gã chủ biên vẫn chưa đến, Nhậm Lê hỏi cậu ta chuyện xảy ra tối qua, cậu ta chỉ ôm đầu im lặng, cho dù Tần Châu có hỏi cậu ta cũng không trả lời.

Nhậm Lê ngồi xổm xuống, đưa tay mở mí mắt của cậu ta ra nhìn thử, sau đó quay về phía Tần Châu và Lâm Dị lắc đầu.

Việc người tham gia không thể chịu đựng được áp lực hoàn cảnh, do đó hoàn toàn suy sụp cả về thể xác lẫn tinh thần là một điều thường thấy trong Thế giới Quy tắc, Tần Châu và Nhậm Lê cũng đã chứng kiến rất nhiều người tham gia sụp đổ, họ không thể làm được gì chứ đừng nói đến việc đưa họ theo. Những người bị suy sụp tinh thần sẽ mất kiểm soát, dễ dàng làm ra những điều cực đoan.

Nhậm Lê gật đầu với Tần Châu xong, bổ một phát vào sau gáy cậu nam sinh kia.

Lâm Dị ở bên cạnh quan sát, có thể thấy Nhậm Lê khá có kinh nghiệm trong việc đánh người khác. Chỉ với một nhát, cậu ta đã hôn mê, và cũng chỉ có cách này mới kiểm soát được tình hình.

Một lúc sau gã chủ biên tới, nhìn thấy Lâm Dị và Tần Châu thì lắc nhai mấy câu kỳ quái, dù sao hai người đã hai ngày không đến làm việc.

Nội dung cuộc họp cũng chẳng khác những lần trước là bao, gã chủ biên vẫn ra lệnh cho bọn họ điều tra tin về Thuấn Tức.

“Chủ biên.”

Gã chủ biên nói xong, Lâm Dị không nhịn được bèn hỏi: “Có tin gì khác về người gửi bài không?”

Mối quan hệ trong vòng lặp khép kín của thời gian, đã có ba Thuấn Tức thật

thật giả giả xuất hiện, cho nên, xét theo “thời điểm hiện tại”, Thuấn Tức thực sự rất khó nắm bắt, cũng chứng tỏ rằng cái tên Thuấn Tức luôn thay đổi.

Nhưng người đã gửi ảnh Thuấn Tức cho toà soạn báo chắc chắn là thật, bởi có một đoạn thời gian hồi tưởng, Thuấn Tức đã tới toà soạn báo để xoá tấm ảnh và bị bắt. Nếu bài gửi không chính xác thì Thuấn Tức đã chẳng mạo hiểm đi vào toà soạn báo như vậy.

Câu đố lớn nhất trong Thế giới Quy tắc 4-4 là Sầm Tiềm chính là Thuấn Tức. Chính vì câu đố này mà hầu hết mọi người đều không để ý tới vòng lặp thời gian của thời gian hồi tưởng. Bởi vậy, xét theo hành vi của người gửi bài, chắc chắn người gửi bài không phải NPC của Thế giới Quy tắc 4-4.

Nếu không phải là NPC, vậy thì chỉ có thể là người tham gia mà thôi.

Một người ngay từ đầu đã biết Thuấn Tức là Sầm Tiềm trong Thế giới Quy tắc 4-4, người gửi bài đó là ai, trong lòng Lâm Dị mơ hồ đã có đáp án rồi.

Nhưng vì nghịch lý ông nội của vòng lặp thời gian, người gửi bài cũng có thể là người đến từ “tương lai”, cho nên Lâm Dị muốn biết thêm thông tin về người này.

Gã chủ biên liếc nhìn Lâm Dị: “Không phải bảo các cậu tìm người gửi bài sao? Giờ còn đến hỏi ngược lại tôi à?”

Nói như vậy, nghĩa là không có.

Mặc dù Lâm Dị cũng chẳng mong đợi gã chủ biên sẽ cho cậu thêm manh mối, nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng, có điều trên mặt cậu cũng không lộ ra sự thay đổi nào, bây giờ trước mặt lại có thêm Nhậm Lê, nếu bị phát hiện ra gì đó thì rất phiền phức luôn.

Gã chủ biên nói vài câu xong thì rời khỏi phòng họp.

Nhậm Lê quay đầu nhìn Tần Châu: “Chủ tịch, bây giờ phải làm gì?”

Vốn dĩ Tần Châu và Lâm Dị định quay lại thời điểm Thuấn Tức 170 xuất hiện để xác minh, nhưng rồi Nhậm Lê lại nhắc tới người gửi bài.

Lâm Dị quay đầu nhìn Tần Châu.

Tần Châu xoay cây bút trong tay, ngược mắt nhìn nam sinh đang ngất xỉu ở góc phòng. Lâm Dị cũng nhìn theo ánh mắt của Tần Châu, tập trung vào cậu ta.

Tần Châu ném bút lên bàn, nói: “Thông cáo báo chí.”

Hiện tại còn lại một người, tính cả bọn họ thì chỉ còn bốn người tham gia, nếu đã biết được tuyến chính thì ép người kia ở lại trong Thế giới Quy tắc là một điều không công bằng.

Nhưng Tần Châu căn bản không thể bỏ qua chuyện của Viên Viên được, chuyện này rất có thể sẽ liên quan đến mạng sống của toàn bộ sinh viên trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên.

Thuấn Tức 170 có hai đoạn thời gian hồi tưởng, một là ‘con mèo’, một là ‘thông cáo báo chí’.

Nhưng trong đoạn thời gian hồi tưởng của con mèo, Thuấn Tức 170 chỉ xuất hiện trong nháy mắt, so sánh với thời gian hồi tưởng của ‘thông cáo báo chí’, thời gian xuất hiện của Thuấn Tức 170 lâu hơn, cũng có thể kiểm chứng xem có thật là cô đã dẫn dắt Chu Kỳ vi phạm quy tắc tử vong hay không.

Nhậm Lê nhẹ nhàng gật đầu, Tần Châu nhìn Lâm Dị một cái, rồi lại nhìn Nhậm Lê: “Tôi và Lâm Dị sẽ đi.”

Hắn để ý Nhậm Lê muốn nói gì đó, nhưng lại nói trước: “Chú ý thời gian, khoảng bốn tiếng sau gọi bọn tôi dậy.”

Nhậm Lê không nói gì, chỉ ngược mắt nhìn Lâm Dị.

Tần Châu nghiêng người ngăn cản ánh mắt Nhậm Lê, không vui hỏi lại: “Nghe thấy không?”

Nhậm Lê quay đầu lại: “Vâng.”

Lâm Dị ở bên cạnh ngưỡng nghệu sờ mũi, tuy Tần Châu không trực tiếp nói cho Nhậm Lê biết quái vật 4-4 là ai, nhưng hiện tại cũng chẳng còn mấy người nữa, ba người bọn họ cộng thêm một người bị suy sụp tinh thần, Nhậm Lê không phải Trình Dương, anh có năng lực tìm quái vật.

Hắn là Nhậm Lê đang nghi ngờ Lâm Dị.

Buổi chiều, bọn họ lại đi đến đoạn đường đang xây, địa chỉ IP của người gửi bài hiển thị ở gần đó, dù sao việc tiến vào thời gian hồi tưởng chỉ có thể thực hiện vào ban đêm, vì vậy họ đã dành cả buổi chiều ở đây để tìm kiếm xem có dấu vết nào không.

Thế nhưng trong lòng ba người đều biết rất rõ, từ khi Thế giới Quy tắc 4-4 vận hành đến nay, họ đã đi lại xung quanh chỗ này rất nhiều lần, nếu có manh mối thì lẽ ra họ đã phải tìm ra từ lâu rồi.

Quả thực là như vậy, sau một buổi chiều, bọn họ vẫn không thu hoạch được gì hết.

Nhìn sắc trời dần ảm đạm, Lâm Dị bắt đầu trở nên căng thẳng.

Họ đến nhà Sầm Tiềm, Lâm Dị giải thích với Sầm Tiềm lý do mấy hôm nay cậu không đến là do phải đi công tác.

Sầm Tiềm không nói gì, mở cửa cho họ vào.

Có lẽ do Lâm Dị không giữ hẹn đi ăn bánh sinh nhật như đã hứa nên Sầm Tiềm cư xử rất lạnh lùng với cậu, mặc dù cho ba người họ vào nhưng Sầm Tiềm không ở lại với họ mà quay trở về phòng luôn.

‘Cạnh’ một tiếng, cửa bị khoá trái.

Trong căn phòng vừa được khoá lại ấy có một chiếc hộp, trong hộp là đồ vật mà Thuấn Tức lấy từ người nạn nhân.

Lâm Dị liếc nhìn cánh cửa đóng lại, tuy cửa đã bị khoá nhưng Lâm Dị cũng chẳng vội. Ảnh hưởng của vòng lặp thời gian, ‘thời điểm hiện tại’ không chỉ có một mà có tới hai bản thông cáo báo chí.

Một bản được Sầm Tiềm lấy trong ‘quá khứ’ và được giữ đến tận bây giờ, cất ở chiếc hộp trong tủ quần áo.

Một bản là ở ‘hiện tại’, lúc Chu Kỳ tử vong đã siết chặt nó trong tay.

Bản này đang ở dưới gầm giường trong phòng của Lâm Dị sau khi cậu và Tần Châu tiến vào thời gian hồi tưởng lần trước.

Lâm Dị đi vào phòng lấy thông cáo báo chí, Tần Châu đợi Lâm Dị vào rồi quay sang Nhậm Lê nhỏ giọng nói: “Tôi biết cậu nghi ngờ em ấy, nhưng hiện tại em ấy không có vấn đề gì cả.”

Nhậm Lê ngồi ở trên ghế sofa, anh không hiểu lắm về ‘hiện tại’ trong câu ‘hiện tại không có vấn đề’ của Tần Châu.

Trầm tư vài giây, Nhậm Lê nói: “Lần này rất nhiều người chết.”

“Tôi cam đoan những người còn lại có thể sống sót ra ngoài.” Giọng nói Tần Châu trầm xuống.

Nhậm Lê chỉ có thể lùi một bước: “Hiểu rồi.”

Tần Châu lại nhấn mạnh: “Bốn tiếng.”

Hiện tại đã có ba quy tắc tử vong, cho dù cái mà Nhậm Lê tìm được là đúng đi chăng nữa, thì vẫn còn một quy tắc nữa vẫn chưa biết được. Thời gian hồi tưởng mà bọn họ chuẩn bị tiến vào đêm nay, cả Thuấn Tức 170 và Thuấn Tức thực sự đều có mặt, cho nên càng ở lâu thì càng nguy hiểm, bởi vậy Tần Châu chỉ cho phép bốn tiếng.

Bốn tiếng sau, dù thế nào đi chăng nữa, sau khi thoát khỏi thời gian hồi tưởng, bọn họ phải tìm quái vật 4-4 phục bàn.

Nhậm Lê đồng ý.

Tần Châu vẫn khá an tâm về Nhậm Lê, giải thích xong thì đi vào phòng Lâm Dị.

Lâm Dị đã nằm trên giường, trong tay cầm thông cáo báo chí.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ, Tần Châu nhìn về phía Lâm Dị đã nhắm mắt lại.

Hắn nghe thấy tiếng thở của Lâm Dị, dường như là đang ngủ.

Tần Châu liếc nhìn Lâm Dị, sau đó nằm xuống, đưa tay chạm vào tờ thông cáo báo chí đang cầm trong tay Lâm Dị.

Rồi nhắm mắt lại.

Gần mười phút sau, Lâm Dị mở mắt ra, cẩn thận nghiêng đầu nhìn Tần Châu. Sau khi xác nhận Tần Châu đã ngủ, cậu mới buông tay ra, không chạm vào thông cáo báo chí nữa.

Lúc cậu buông tay, tờ thông cáo báo chí đang cầm trong tay bị trượt xuống dưới, góc giấy quẹt qua cánh tay của Tần Châu, Lâm Dị nhìn thấy lông mày của hắn hơi nhíu lại.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Dị cảm thấy mình nên xin lỗi.

Trong lòng cậu thầm xin lỗi Tần Châu.

Sau đó Lâm Dị nhắm mắt, bắt đầu nhớ lại hình dáng của Viên Viên.

Cậu không biết phương pháp này có khả thi hay không, nhưng Lâm Dị vẫn muốn thử một lần.

Nếu 'nó' vì để che giấu bí mật mà có thể tiết lộ cho Tần Châu biết về tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4, thì nhất định Viên Viên có thể khiến 'nó' dao động.

Lâm Dị cũng đoán được, “bốn tiếng” của Tần Châu là hấn dự định sau khi rời khỏi thời gian hồi tưởng thì sẽ phục bàn.

Cậu tới trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên là vì cha mẹ, vất vả lắm cậu mới tìm thấy manh mối về mẹ mình, lần mở ra tiếp theo của Thế giới Quy tắc 4-4 là cách một năm nữa, cậu không muốn đợi lâu như vậy nên muốn thử một lần, cố gắng nhớ lại gương mặt mẹ để có thể mở ra thời gian hồi tưởng.

Sắc trời càng ngày càng tối, Nhậm Lê ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tần Châu và Lâm Dị ở cửa ra vào.

Cùng lúc anh ngẩng đầu lên, Tần Châu và Lâm Dị đã nhìn thấy ánh sáng trắng tràn ra ở cửa ra vào.

Tần Châu mở cửa, Lâm Dị cũng mở cửa.

Trước mặt là một con hẻm tối tăm, tiếng bước chân dồn dập từ ngã rẽ trên đường truyền đến, Tần Châu ngẩng đầu nhìn, sắc mặt Chu Kỳ hoảng loạn từ ngã rẽ chạy tới, trong tay cầm bản thông cáo báo chí.

Sau đó Tần Châu quay sang hướng khác quét một lượt, nhưng không thấy Lâm Dị đâu cả.

Lần trước tiến vào khoảng thời gian hồi tưởng này, Lâm Dị cũng tới muộn.

Nhưng Tần Châu vẫn nhớ, rõ ràng Lâm Dị ngủ trước hấn cơ mà, theo lý mà nói, lẽ ra Lâm Dị phải tới trước hấn rồi.

Tần Châu khẽ cau mày.

Bên tai vang lên một âm thanh nho nhỏ, đó là âm thanh do lần tiến vào thời gian trước đó hấn tạo ra, âm thanh do núp sau thùng rác.

Tiếng động này đã bị tiếng chạy của Chu Kỳ che lấp, Tần Châu lại nghiêng người, lần này hấn trốn ở sau cột điện.

Nhìn từ góc độ của bản thân, hấn có thể thấy rõ một người đang đuổi theo Chu Kỳ, mặc một chiếc áo choàng lớn màu đen, mũ áo choàng rất rộng, gương mặt đã bị chiếc mũ che khuất hết.

Nhưng có điều đúng lúc này, gió chiều thổi qua, Tần Châu nhìn thấy dưới mũ là một chùm tóc dài.

Sau đó Thuấn Tức 170 rút ra một con dao, ánh trăng kéo dài bóng đen, Chu Kỳ chạy ở phía trước chắc chắn đã phát hiện ra vũ khí trong tay người phía sau nhờ bóng người in trên mặt đường, cậu ta hoảng loạn chạy vào trong

con hẻm.

Thuấn Tức 170 cũng chạy theo, suy nghĩ một chút, Tần Châu xé góc quần áo, cúi người lấy hòn đá đè xuống chân cột điện, đây là ký hiệu hẩn để lại cho Lâm Dị đến muộn, nghĩa là hẩn chạy đi theo dõi rồi.

Muốn quan sát chuyện gì đang xảy ra, tất nhiên không thể lập tức đi theo Thuấn Tức 170 vào trong ngõ được, Tần Châu nhìn mặt tường của con hẻm, chống tay lấy đà, rồi nhảy lên.

Thuấn Tức 170 trong con hẻm dường như đã nghe thấy tiếng động, quay đầu quan sát.

Khoảnh khắc Thuấn Tức 170 quay đầu, Tần Châu ở bên phải phía sau cuối cùng cũng nhìn thấy mặt cô.

Là Viên Viện.

Trong đồng tư liệu ở phòng lưu trữ, hẩn tìm thấy tấm ảnh của Viên Viện.

Rất nhanh Tần Châu phát hiện, Viên Viện không phải nhìn vào vị trí phát ra tiếng động khi hẩn trèo tường mà là nhìn vào thùng rác đối diện với con hẻm. Hẩn nhìn theo tầm mắt của Viên Viện, tình cờ thấy 'chính mình' của lần trước đang kéo 'Lâm Dị' vừa mới xuất hiện trốn sau thùng rác.

Lúc quay ra, hẩn vẫn có thể nhìn thấy một phần cánh tay lộ ra ngoài của Lâm Dị ở phía bên kia thùng rác.

Tần Châu chột khựng lại.

Viên Viện lần đó căn bản đã phát hiện ra bọn họ rồi!

Nhưng Viên Viện lại không vạch trần, cô quay đầu, chỉnh lại mũ trùm, tiếp tục đến gần Chu Kỳ.

Chương 107: Quái vật 4-4

Giảm bớt tần suất xuất hiện ở trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên-

Chương 107: Quái vật 4-4

Viên Viên đến gần là có mục đích.

Đường đi trong con hẻm rất phức tạp, mỗi lần Chu Kỳ gặp một ngã rẽ, Viên Viên sẽ cố tình tạo tiếng bước chân, để Chu Kỳ hoảng sợ lựa chọn ngã rẽ bên phải, khi đối mặt với nguy hiểm, con người khó có thể suy nghĩ sáng suốt, bởi vì thường sử dụng tay phải, cho nên theo thói quen của cơ thể, Chu Kỳ sẽ vô thức lựa chọn bên phải.

Về mặt Tần Châu bình tĩnh nhìn về phía trước, với mỗi lần rẽ phải, Chu Kỳ sẽ gặp Sầm Tiềm ở ngã rẽ tiếp theo.

Và khi Chu Kỳ lựa chọn ngã rẽ cuối cùng, Viên Viên cũng sẽ dừng lại.

Cô ngẩng đầu lên, chiếc mũ trùm cũng nghiêng theo đó.

Sau đó Chu Kỳ hét lên một tiếng, rất ngắn nhưng không kém phần thê lương.

Chu Kỳ gặp phải Sầm Tiềm đang hành hạ mèo, tiếng kêu thảm thiết ấy cũng là do bị dọa tạo nên, cậu ta cho rằng, cậu ta có thể thoát khỏi tên sát nhân đang theo sau mình, nhưng chưa từng nghĩ rằng con đường mình chạy thoát phía trước lại có một cảnh tượng như này đang chờ đợi.

Chu Kỳ bị giết, tờ thông cáo trong tay rơi xuống chân Sầm Tiềm, Sầm Tiềm cúi người nhặt nó lên.

Cùng lúc đó, Viên Viên điều chỉnh lại mũ trùm đầu, giấu mặt sâu hơn một chút rồi quay người rời khỏi con hẻm.

Tần Châu dựa người vào tường, ánh mắt dõi theo Viên Viên đang chạy về phía xa

Lâm Dị vẫn chưa xuất hiện, nhưng ngược lại hẳn lại cảm thấy yên tâm, chỉ cần Lâm Dị không tới đây trước rồi sốt ruột chạy đi tìm Viên Viên là tốt rồi.

Sau khi xác nhận Lâm Dị không xuất hiện trong đoạn thời gian hồi tưởng này,

Tần Châu lại một lần nữa tập trung chú ý vào Viên Viên.

Viên Viên vừa đi ra khỏi con hẻm, vừa đưa tay kéo mũ trùm đầu, như thể sợ chiếc mũ rộng ấy không che giấu được khuôn mặt mình. Khi đến đầu con hẻm, so với tốc độ nhanh chóng bước ra khỏi con hẻm, cô bỗng nhiên dừng lại, nhưng nhìn thấy phía bên kia thùng rác không có ai, lúc này mới rẽ phải đi tiếp.

Rất nhanh, bóng của Viên Viên đã biến mất ở ngã rẽ.

Sau khi bóng dáng cô biến mất, Tần Châu vẫn không rời mắt, nhìn chăm chăm vào nơi Viên Viên biến mất, lông mày từng chút một nhíu lại, lộ ra vẻ suy tư.

Xét theo ‘thời điểm hiện tại’, cùng lúc đó, Lâm Dị ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trước mắt cậu vẫn là căn nhà quen thuộc, nhưng hiện tại Lâm Dị không thể phân biệt được đó là nhà của cậu hay nhà của ‘nó’.

Trong nhà có người, là ‘nó’ và Viên Viên.

‘Nó’ vẫn có gương mặt giống Lâm Dị y như đúc, không phải là cậu nhóc mà cậu nhìn thấy tối qua, ‘nó’ bây giờ đã bằng tuổi cậu nên mới nói là giống y như đúc.

Viên Viên khiến Lâm Dị cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì lúc này Viên Viên cũng bằng tuổi ‘nó’.

“Cậu là Sầm Tiềm thật phải không?” Viên Viên hỏi ‘nó’.

‘Nó’ không trả lời mà thâm trầm nhìn Viên Viên.

Cả người ‘nó’ bao phủ bởi làn khói đen, Lâm Dị có thể nhìn thấy, chắc chắn Viên Viên cũng có thể nhìn thấy. Làn khói đen tỏa ra từ cơ thể đủ để chứng minh rằng thân phận của ‘nó’ là người sáng lập ra Thế giới Quy tắc, được sinh ra từ cái ác.

Vì Viên Viên là phó chủ tịch hội sinh viên nên cô không thể không biết điều này.

Lâm Dị cũng hiểu được ý nghĩa nào đó từ câu hỏi của Viên Viên, có vẻ Viên Viên cũng đã phát hiện ra manh mối ẩn giấu trong vòng lặp thời gian khép kín và thành công tiến vào ‘thời gian quá khứ’ thực sự, hiện tại cô và quái vật 4-4 đang đối đầu với nhau.

Nơi này giống như một thước phim được chiếu lại, nhân vật chính trong phim không thể phát hiện được khán giả đang theo dõi.

Lâm Dị ở một bên quan sát.

‘Nó’ ngẩng đầu, dùng ánh mắt tà ác nhìn chăm chăm vào Viên Viện, nhưng Viên Viện lại không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại nhìn tờ lịch treo trên tường nói: “Hôm nay là sinh nhật cậu.”

‘Nó’ vẫn im lặng.

Không nhận được phản hồi, Viên Viện cũng chẳng nản lòng, mỉm cười nhìn ‘nó’.

Lâm Dị vẫn luôn biết Viên Viện rất xinh đẹp, đặc biệt là khi cô cười, luôn tươi đẹp, tựa như sau cơn mưa trời lại nắng. Hàng xóm láng giềng thường nói Lâm Dị và Viên Viện rất giống nhau, bởi Lâm Dị thường đem lại cho người ta cảm giác ôn hoà, diện mạo của Viên Viện cũng vậy.

Cho nên, Lâm Dị biết rất rõ nụ cười của Viên Viện ẩn chứa sức mạnh gì, lúc cố vấn Tưởng Thao kể lại cho Lâm Dị nghe về Viên Viện, anh ta cũng đề cập rằng lý do mà anh ta trì hoãn việc tự sát là do nụ cười của Viên Viện.

Viên Viện đảm nhiệm việc chữa lành trái tim của mọi người, bao gồm cả công việc của cô trong hội sinh viên, cô cũng là người tư vấn cho những sinh viên gặp rắc rối về mặt tâm lý, động viên họ có đủ can đảm và sự tự tin để sống tiếp, hội sinh viên sẽ nghĩ tất cả các biện pháp có thể đảm bảo an toàn cho sinh viên.

Viên Viện chú ý tới phản ứng của ‘nó’, cười nói: “Hắn là tôi nói đúng rồi nhỉ, vậy chúc cậu sinh nhật vui vẻ nhé.”

‘Nó’ cuối cùng cũng lên tiếng: “Không phục bàn sao?”

Lâm Dị cũng đã nhận ra, Viên Viện có thể tìm thấy quái vật 4-4 và trực tiếp gọi tên ‘nó’ khi nó còn là con người, vậy thì chắc chắn cô đã tìm ra toàn bộ tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4, nhưng theo Lâm Dị thấy, dường như cô không có ý định phục bàn.

Viên Viện nói: “Đúng vậy, tình huống bất đắc dĩ lắm mới phục bàn thôi.”

‘Nó’ lạnh lùng nhìn Viên Viện, nhân loại vốn rất nhút nhát, ‘nó’ lúc còn là con người đã biết rõ điều này, nếu không phải vì mẹ sợ bị người đời chỉ trích khi sinh ra ‘nó’ thì ‘nó’ đã chẳng trải qua những ngày tháng như bây giờ. ‘Nó’ khi còn là con người cũng rất hèn nhát, mặc dù ‘nó’ luôn nguy trang bằng vẻ mặt

thờ ơ, ‘nó’ tự biết bản thân vô cùng sợ hãi khi có người nói ‘nó’ là con trai của một tên sát nhân, ‘nó’ có gen giống với tên sát nhân, ‘nó’ mang dòng máu của tên sát nhân.

Đây là người đầu tiên đứng trước mặt ‘nó’ kể từ khi ‘nó’ sáng lập ra Thế giới Quy tắc, nhưng kỳ lạ thay, ‘nó’ lại không hiểu vì sao Viên Viện chỉ còn một bước nữa là có thể rời khỏi nơi này, nhưng cô lại không làm vậy. Thậm chí ‘nó’ còn không hiểu vì sao trong thế giới của mình, Viên Viện vẫn có thể nở nụ cười rạng rỡ như thế, như thể tất thảy mọi chuyện chẳng có gì to tát vậy.

‘Nó’ lại ngừng nói, sự mới lạ và nghi hoặc khiến ‘nó’ không nghĩ đến việc giải quyết con mồi đã biết rõ tuyến chính của Thế giới Quy tắc này.

Viên Viện nói: “Chúng ta làm một giao dịch đi.”

Viên Viện hẳn là biết rõ ‘nó’ sẽ không đáp lại mình, cho nên cô cũng chẳng đợi ‘nó’ trả lời, mà nói thẳng: “Tôi sẽ ở đây với cậu, mỗi năm sẽ đón sinh nhật cùng cậu, năm nay tới vội quá, tôi chưa chuẩn bị quà cáp gì cả. Chắc chắn năm sau tôi sẽ chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu, cùng cậu ăn bánh sinh nhật. À phải rồi, cậu thích bánh dâu tây không? Hay là sô cô la nhỉ? Bánh dùng bơ động vật à, bơ động vật đỡ hơn bơ thực vật nhiều, hay cậu thích bánh kem lạnh? Trùng hợp là sinh nhật của cậu vào mùa hè, ăn bánh kem lạnh vào mùa hè là tuyệt nhất đấy.”

‘Nó’: “...”

‘Nó’ còn chưa kịp nói gì, Viên Viện đã nói trước rất nhiều, còn tiến lại gần ‘nó’: “Ngày này năm sau vào lúc sáng sớm, tôi có thể nấu cho cậu một bát mì, mì trường thọ đó. Đến trưa, tôi sẽ làm cho cậu những món ăn cậu thích, buổi chiều chúng ta cùng nhau đi mua nguyên liệu làm bánh, đợi đến lúc làm xong thì chắc trời cũng tối, vừa vặn đến thời gian ăn bánh luôn.”

“Cậu thấy đề nghị của tôi thế nào?” Viên Viện mỉm cười hỏi: “Nhóc Sầm Tiềm.”

Lâm Dị nhìn về phía Viên Viện, phát hiện đồng tử của Viên Viện khẽ run lên, thực ra Viên Viện cũng rất sợ hãi!

Lâm Dị thoáng chốc căng thẳng, cậu biết Viên Viện nói nhiều vậy là để giải tỏa nỗi sợ hãi của chính mình, thứ hai là để vẽ bánh cho ‘nó’, hoặc là dùng lời nói của mình để cho ‘nó’ cảm nhận được bầu không khí sinh nhật, dù sao ‘nó’ cũng chưa từng đón sinh nhật với ai bao giờ.

Viên Viện đang đánh cược, ‘nó’ sẽ động tâm.

Lâm Dị không khỏi nhìn ‘nó’, làn khói đen bao bọc quanh ‘nó’ vẫn đang dâng trào, Tần Châu và Âu Oánh đều nói, làn khói đen này thực ra có thể coi là ‘tà ác’, ác ý càng lớn thì khói đen trên cơ thể càng nhiều.

Bây giờ trên người ‘nó’ có rất nhiều khói đen, tựa như một đám mây đen vậy.

Nhưng ‘nó’ lại cúi đầu, một lúc lâu sau mới nói: “Tôi không biết làm bánh.”

Phù—

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm.

‘Nó’ rung động rồi.

Trong lòng Viên Viên cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, cô tiến lại gần ‘nó’, lần này ‘nó’ lùi lại một chút, như thể sợ rằng làn khói đen trên người sẽ làm ô nhiễm Viên Viên.

Viên Viên cũng chú ý tới hành động của ‘nó’, vì vậy lần mở lời tiếp theo cũng không khó khăn lắm, Viên Viên nói: “Cho nên, trao đổi cho việc tôi cùng cậu đón sinh nhật là...”

Nụ cười của Viên Viên nhạt đi một chút, cô nhìn chăm chăm vào ‘nó’: “Tôi muốn cậu đáp ứng một chuyện, giảm bớt tần suất xuất hiện ở trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên.”

Chương 108: Quái vật 4-4 (xong)

Cậu là ai?-

Chương 108: Quái vật 4-4 (xong)

‘Nó’ đồng ý rồi.

Lâm Dị nghĩ, cũng vì thế nên quy tắc 4-4 mới xuất hiện cách một năm một lần ở trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên.

Cậu cũng biết rất rõ vì sao Viên Viện lại đưa ra điều kiện như vậy.

Tuyến chính của Thế giới Quy tắc 4-4 không khó, thứ khó chính là vòng lặp thời gian. Vòng lặp thời gian khép kín đương nhiên sẽ tùy vào mỗi một đợt người tham gia tiến vào mà thiết lập kịch bản, giống như cuộc gặp gỡ lần này của bọn họ, toàn bộ quá khứ trong vòng lặp thời gian khép kín diễn ra dựa trên hành động của người tham gia.

Như vậy, cho dù có tuyến chính thì cũng còn tồn tại rất nhiều điểm không xác định, chỉ cần bị quái vật 4-4 cuốn vào vào Thế giới Quy Tắc 4-4, tỷ lệ tử vong sẽ lớn hơn nhiều so với tỷ lệ sống sót.

Để quái vật 4-4 không còn xuất hiện trong trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên nữa là điều không thể, Tần Châu từng nói, người tham gia là thức ăn cho quái vật, không thể nào có chuyện quái vật 4-4 chỉ vì một ngày sinh nhật mà từ bỏ thức ăn, vì vậy điều kiện Viên Viện trao đổi thực sự rất hợp lý.

Dù biết ‘nó’ chắc chắn đã đồng ý với yêu cầu của Viên Viện, nhưng Lâm Dị vẫn lo lắng nhìn ‘nó’, nếu một thiện ý cần có điều kiện tiên quyết, thì độ chân thành của thiện ý đó giảm đi rất nhiều.

Quái vật được sinh ra từ cái ác, để bọn chúng cảm nhận được thì thế nào cũng toang luôn.

Lâm Dị lo lắng cho Viên Viện.

Ánh mắt cậu kiên định nhìn vào ‘nó’, Lâm Dị rất sợ ‘nó’ sẽ làm Viên Viện bị thương, thân là một khán giả, cậu không thể làm gì khác ngoài việc đứng xem.

Nếu vậy thì thực sự rất dày vò.

Trong tầm mắt, ‘nó’ ngẩng đầu lên nhưng vẫn không lên tiếng gì cả.

Có lẽ Viên Viên vẫn chưa biết ‘nó’ đồng ý hay từ chối, cho nên định mở miệng lặp lại yêu cầu của mình.

“Đổi lại, tôi muốn cậu...”

Đúng lúc Viên Viên định lặp lại, cuối cùng ‘nó’ cũng lên tiếng: “Vĩnh viễn.”

Sắc mặt Lâm Dị bỗng nhiên tái nhợt.

Lâm Dị lập tức hiểu được ý của ‘nó’, ‘nó’ có thể hứa với Viên Viên rằng sẽ giảm tần suất xuất hiện ở trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên xuống, nhưng đổi lại, Viên Viên phải ở lại Thế giới Quy tắc 4-4 vĩnh viễn.

Trong lòng Lâm Dị trở nên hoảng sợ, Viên Viên vươn một tay ra, giơ ngón út lên, làm động tác ghé tay: “Vốn dĩ tôi đã định ở lại đây với cậu rồi, không đơn giản chỉ là để chúc mừng sinh nhật cậu vào năm sau, mà hàng năm đều sẽ như vậy, nếu không thì không công bằng với cậu còn gì. Nếu cậu đồng ý thì ghé tay treo ngược một trăm năm không được thay đổi nha.”

‘Nó’ cup mắt xuống, nhìn bàn tay trước mắt: “Vĩnh viễn.”

‘Nó’ lặp lại lần nữa, sau đó ngẩng đầu nhìn Viên Viên: “Vĩnh viễn ở lại đây với tôi, không phải cả đời, mà là vĩnh viễn.”

Con người có sinh mệnh, nhưng quái vật thì không có, vĩnh viễn mà ‘nó’ muốn là thứ vượt qua giới hạn thời gian sinh mệnh của Viên Viên.

Viên Viên hơi giật mình, nhưng cô đã nhanh chóng điều chỉnh lại bởi ‘nó’ vẫn luôn theo dõi cô, bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào hiện lên trên gương mặt cô đều có thể khiến thỏa thuận thất bại.

“Được thôi.” Viên Viên do dự nữa, đưa tay về phía ‘nó’: “Vậy thỏa thuận thế đi, chúng ta ghé tay nha.”

‘Nó’ duỗi tay ra, bắt chước tư thế của Viên Viên, giơ ngón út của mình lên, Viên Viên chủ động móc ngón út của ‘nó’, vừa ghé vừa nói: “Ghé tay treo ngược một trăm năm... à không, vĩnh viễn không thay đổi.”

Sau đó Viên Viên dùng ngón cái ấn vào ngón cái của ‘nó’, dưới ánh mắt khó hiểu của ‘nó’, Viên Viên nhẹ nhàng giải thích: “Cái này gọi là đóng dấu.”

‘Nó’ không nói gì nữa mà nhìn xuống con dấu đã được ước định.

Vào lúc ‘nó’ giơ tay, rất nhiều khói đen toả ra, lúc tiếp xúc với tay Viên Viên,

làn khói đen đó thi nhau tránh xa cô.

‘Nó’ mím môi, cụp mắt xuống để che giấu cảm xúc trong đáy mắt.

Là một con quái vật, ‘nó’ tất nhiên biết làn khói đen bao quanh mình là gì, lúc ‘nó’ trở thành quái vật, làn khói đen vẫn luôn đi theo ‘nó’. Chúng thích bám vào những nơi bẩn thỉu, nơi càng sạch sẽ thì càng khó để duy trì làn khói đen ấy.

‘Nó’ cúi đầu xuống, Viên Viên không chú ý cảm xúc hiện lên trong mắt ‘nó’, nhưng Lâm Dị ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào ‘nó’ lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Lúc này làn khói đen đang vội vàng tránh xa Viên Viên, dường như ‘nó’ cảm thấy thua chị kém em, trong mắt hiện lên vẻ mơ hồ nghi hoặc, như kiểu không biết vì sao bản thân lại như vậy.

Lâm Dị còn thấy được, dưới vẻ mơ hồ nghi hoặc ấy còn hiện lên tia tự ti.

‘Nó’ là thứ bẩn thỉu mà làn khói đen thích, nhưng Viên Viên lại là thứ sạch sẽ mà làn khói đen e sợ phải thi nhau tránh xa.

Bởi Viên Viên không nhìn thấy cảm xúc trong mắt ‘nó’, nên khi ‘nó’ đột nhiên cúi đầu xuống, cô lo lắng, sợ ‘nó’ đổi ý nên đưa tay ra búng trán ‘nó’ một cái: “Quái vật nói lời phải giữ lấy lời đó.”

Toàn thân ‘nó’ căng thẳng vì cử chỉ thân mật của Viên Viên.

Viên Viên mỉm cười nhìn ‘nó’, sau đó nhìn quanh một vòng kết cấu trong nhà: “Trong nhà hơi bẩn nha, mình cùng nhau dọn dẹp nhé. À, nhân tiện.”

Vừa nói, Viên Viên vừa chỉ vào một căn phòng: “Chắc đây là phòng cậu nhí, vậy...” Cô đưa tay chỉ vào một căn phòng khác: “Vậy kia là phòng tôi ha, dẫn tôi đi xem phòng nhé?”

Nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Viên Viên, ‘nó’ hiển nhiên không biết phải ứng phó như thế nào.

Viên Viên vươn tay nắm lấy cổ tay ‘nó’, kéo ‘nó’ đi tới căn phòng mình vừa chọn.

Cho nên phòng khách chỉ còn lại một mình Lâm Dị.

Đầu óc cậu bây giờ có chút hoảng loạn.

Ánh đèn trong phòng khách mờ昧, Lâm Dị cúi đầu nhìn chăm chăm vào ngón chân mình.

Như vậy thì xem ra, nguyên nhân mà thi thể của Viên Viên biến mất hẳn là do thỏa thuận lần này với Viên Viên. Về thỏa thuận, Lâm Dị nghe rất rõ, Viên Viên sẽ vĩnh viễn ở lại nơi này...

Hơn nữa Lâm Dị lúc này đã xác định được một điều, dường như cậu không phải con ruột của Viên Viên.

Nhưng mà tại sao chứ?

Tại sao Viên Viên lại xuất hiện ở thế giới thực?

Tại sao Viên Viên lại trở thành mẹ cậu?

Tại sao cậu lại trông giống với quái vật 4-4?

Cơ thể này rốt cuộc thuộc về cậu, hay là thuộc về 'nó'?

Vậy cậu thì sao?

Cậu là ai.

Là quái vật 4-4 ư?

Cậu còn có thể tên là Lâm Dị sao?

Lâm Dị cứ như vậy mà cúi đầu trông xuống đầu ngón chân mình, khoe mắt nhìn bóng mình phản chiếu trên sàn nhà. Thành thật mà nói, đầu óc cậu bây giờ có chút ngốc nghếch, nhưng Lâm Dị không dám suy nghĩ quá đà, 'nó' vẫn còn ở trong cơ thể cậu. Trước khi chìm vào giấc ngủ, cậu đã nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Tần Châu và Nhậm Lê, nếu mà cậu không khống chế 'nó', để 'nó' thoát ra ngoài, vậy thì sẽ khiến Tần Châu khó xử lắm.

Cậu hít một hơi thật sâu rồi lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách.

Sau vài lần tiến vào thời gian hồi tưởng, Lâm Dị đã rút ra kinh nghiệm, tốc độ dòng chảy trong thời gian hồi tưởng cùng với 'thời gian hiện tại' đồng nhất với nhau, Tần Châu bảo Nhậm Lê đánh thức bọn họ sau bốn tiếng, nói cách khác cậu chỉ có thể ở chỗ này bốn tiếng mà thôi.

Lâm Dị nhìn thời gian, sắp hết bốn tiếng rồi

Biết rằng sau khi tỉnh dậy là tìm 'nó' phục bàn rồi rời khỏi đây, Lâm Dị nhìn về phía Viên Viên ở đằng xa. Đã rất lâu rồi cậu mới nhìn thấy mẹ có thể hô hấp và nói chuyện bình thường như vậy, biết bản thân sắp rời đi, Lâm Dị nhấc chân đi về phía Viên Viên.

Cậu dự định sẽ chào Viên Viên một câu, giống như lúc ở thế giới thực, dù có đi đâu thì cậu cũng sẽ nói với cha mẹ mình một tiếng.

Vừa bước được một bước, Lâm Dị bỗng nhiên dừng lại.

Cậu đột nhiên cúi đầu, rồi nhìn xuống sàn nhà, cậu là người ngoài cuộc, đây là 'thời điểm quá khứ', tại sao bóng của cậu lại có thể phản chiếu trên sàn nhà được?

Trong tầm mắt, sàn nhà đang phản chiếu một cái bóng, Lâm Dị nhận ra cái bóng đó căn bản không phải bóng của mình, đường nét trên cơ thể cậu không khớp với cái bóng đó, mà trông giống với một con thú đang cuộn tròn người lại.

Điều quý giá là, cho dù hình dáng của cái bóng này không rõ ràng, nhưng Lâm Dị lại cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu.

Cậu lùi lại, cảnh giác nhìn cái bóng, nhưng cậu không có thời gian để kịp biết liệu cái bóng vốn dĩ là thuộc về thời điểm này hay nó đến đây từ một thời điểm khác giống với cậu. Lâm Dị nhìn thấy hai vòng sáng xuất hiện trên đầu bóng đen, tựa như đôi mắt của nó vậy.

Tuy nhiên, cái bóng không nhìn Lâm Dị mà lặng lẽ nhìn chăm chăm về phía Viên Viên.

Đột nhiên, cái bóng di chuyển về phía Viên Viên, giống như một con cá mập đang bơi trên mặt biển với vây lưng nhón nhọn lộ ra.

Lâm Dị bỗng nhiên ngẩng đầu, Viên Viên căn bản không phát hiện ra, nhưng 'nó' thì có.

Lâm Dị nhìn thấy vẻ mặt 'nó' trở nên hãi hùng, giống như bị phát hiện đã làm chuyện xấu.

Nhưng 'nó' kéo Viên Viên lại, rồi bảo vệ Viên Viên ở phía sau.

"Làm sao vậy?"

Viên Viên ở phía sau 'nó' không biết chuyện gì, nhưng sau khi Viên Viên nhìn về phía 'nó', cô trông thấy một cái bóng tựa như đang bơi trên mặt biển, vẻ mặt cứng đờ: "Đây là cái gì?"

Vẻ mặt 'nó' hoảng sợ, muốn dùng cơ thể của mình để ngăn lại: "Là..."

Cùng lúc đó, ánh sáng trắng mở ra thời gian hồi tưởng lại một lần nữa xuất hiện.

Bốn tiếng đã hết, ở ‘thời điểm hiện tại’, Nhậm Lê đánh thức cậu.

Là cái gì?

Ánh sáng trắng tới quá nhanh, nhưng vào khoảnh khắc ánh sáng trắng xuất hiện, những âm thanh xung quanh đều trở nên im bật.

Lâm Dị chỉ nhìn thấy khẩu hình miệng của ‘nó’, sau đó sắc mặt Viên Viên lập tức thay đổi.

—

“Lâm Dị.”

Nhậm Lê lay tỉnh Lâm Dị, rồi lại lay Tần Châu nằm bên cạnh: “Chủ tịch.”

Lâm Dị bốc chốc trợn mắt, khung cảnh trước mặt đã biến mất, thay vào đó là căn phòng trong nhà Sầm Tiềm.

Nhậm Lê nhìn thấy biểu cảm của Lâm Dị có gì đó không đúng, lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Lâm Dị sửng sốt một lát, sau đó lắc đầu: “Không... không có.”

Người cậu đã trở về ‘thời điểm hiện tại’, vì vậy cậu buộc mình phải rời khỏi ‘thời điểm quá khứ’, nếu không cậu sẽ rất khó giải thích với Tần Châu.

Lâm Dị áp chế những suy nghĩ xao động trong đầu lại, nói: “Em không ngủ.”

Nhậm Lê liếc cậu một cái, không nói gì, sau đó lay Tần Châu dậy: “Chủ tịch.”

Lâm Dị xoay người xuống giường, sau đó cũng tới lay người Tần Châu.

Lúc này Tần Châu mới mở mắt.

Nhậm Lê nói: “Đến giờ rồi.”

“Ừ.” Tần Châu tỉnh lại một lúc rồi ngồi dậy.

Lâm Dị thấp giọng nói: “Đàn anh, em xin lỗi, em không ngủ được.”

“Tôi đoán được rồi.” Tần Châu dựa vào đầu giường xoa xoa sống mũi, Nhậm Lê hỏi: “Chủ tịch, thế nào rồi?”

Tần Châu nói: “Là cố ý.”

Nhậm Lê không nói gì.

Ngón tay của Lâm Dị giấu sau lưng không khỏi cong lên.

Cố ý sao?

Sao lại như thế được? Viên Viện tự nguyện ở lại đây vĩnh viễn để giảm tần suất xuất hiện của quái vật 4-4 trong Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên xuống, làm sao cô lại có thể cố ý dẫn dắt Chu Kỳ vi phạm quy tắc tử vong được?

Lâm Dị muốn hỏi Tần Châu liệu hắn có nhìn nhầm hay không, nhưng rồi lại nhịn xuống.

Tần Châu không thể sai được, hắn luôn tìm đến sự ổn định, giống như trong Thế giới Quy tắc 7-7, mặc dù đã nằm trong tay đại khái tuyến chính của Thế giới Quy tắc 7-7, nhưng Tần Châu vẫn muốn tìm thêm thông tin để bổ sung.

Nếu như tình huống không chỉ ra được Viên Viện cố ý dẫn dắt Chu Kỳ vi phạm quy tắc tử vong, Tần Châu sẽ không có kết luận như vậy.

Lâm Dị đột nhiên nghĩ tới bóng đen mà cậu nhìn thấy vừa nãy.

Sau đó cậu nghĩ tới những gì ‘nó’ nói với Viên Viện vào thời khắc cuối cùng.

Lâm Dị chưa từng học qua cách đọc khẩu hình miệng bao giờ, thêm việc ‘nó’ bị làn khói đen bao phủ, cho nên khẩu hình miệng không thực sự rõ ràng, rất mơ hồ.

Lâm Dị chỉ có thể đoán mò.

Nội dung của ‘nó’ lúc mất tiếng là:

Là chủ nhân sao?

Chủ nhân ư?

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu gọi cậu.

“A.” Lâm Dị nhanh chóng hồi phục tinh thần: “Đàn anh gọi em ạ.”

“Ừ.” Tần Châu nhìn thấy vẻ mặt Lâm Dị, nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ nói: “Tôi bảo Nhậm Lê ra ngoài rồi.”

Lâm Dị nhanh chóng đè nén suy nghĩ của mình xuống, gật đầu: “Vâng.”

Cậu biết Tần Châu muốn giúp cậu giữ bí mật về đa nhân cách nên đã yêu cầu Nhậm Lê ở bên ngoài trong quá trình phục bàn.

Tần Châu hỏi: “Bây giờ có thể cho nó ra ngoài được không?”

Lâm Dị không chắc lắm, ‘nó’ rõ ràng không muốn cho cậu biết quá nhiều, bọn họ cũng không ở thời điểm phục bàn mà ‘nó’ mong muốn, Lâm Dị không

chắc hiện tại ‘nó’ có thể ra ngoài không nữa.

“Để em thử.”

Đợi một lúc vẫn không có kết quả, Tần Châu lên tiếng.

Lâm Dị nhìn hắn, vẻ mặt khó tin.

Tần Châu hét lên: “Sầm Tiềm.”

Cái tên này khiến trong lòng Lâm Dị chợt kích động, sau đó cậu dần mất đi nhận thức.

Trong phòng chỉ còn lại Tần Châu và ‘nó’, Tần Châu nói: “Tôi muốn phục bàn.”

‘Nó’ mở miệng: “Được.”

Chương 109: Phục bàn Duỗi tay, cúp máy-

Chương 109: Phục bàn

Lâm Dị bật dậy khỏi giường.

Ngồi một lúc, cậu nhận ra bản thân không ở giảng đường mà là ở trong phòng ngủ của chính mình.

“Marilyn ở London đã mua một chiếc sườn xám về tặng mẹ...”

“Kousky ở Moscow thích ăn mì bò viên... ôi ôi...”

“Lời nói của Khổng Tử ngày càng được quốc tế hoá...”(*)

(*): Lời bài hát Tiếng trung quốc (中国话) của S.H.E

Bên tai vang lên tiếng hát khó chịu, Lâm Dị nghe theo hướng phát ra âm thanh.

Trình Dương vùi đầu vào quyển sách, Lâm Dị kinh ngạc phát hiện, vậy mà Trình Dương lại ngồi đọc sách đấy.

“Mua vải, lấy giấm, quay đầu nhìn thấy đại bàng đang bắt thỏ...”

Trình Dương vẫn mãi mê ca hát, không hề chú ý đến Lâm Dị đang nằm trên giường đã tỉnh lại, còn bật dậy khỏi giường rồi.

Lâm Dị tiến lại gần Trình Dương, phát hiện Trình Dương đang đeo tai nghe, lúc cậu lại gần Trình Dương, còn có thể nghe thấy tiếng bài hát phát ra trong tai nghe.

Cậu lại nhìn xuống bàn học, kính hờn bật vĩa.

Trình Dương thế mà lại đang đọc sách thật luôn, cậu ta đang đọc sách giáo khoa chứ không phải thứ kỳ quái gì.

Trình Dương để đèn học trên bàn, lúc Lâm Dị đi tới, bóng của cậu chiếu xuống mặt bàn.

Trình Dương dừng lại một chút, hét lên: “A a a a a, thịnh vượng, dân chủ, văn minh, hài hoà...”

Lâm Dị bất đắc dĩ tháo tai nghe cậu ta xuống: “Là tôi mà.”

Trình Dương vỗ ngực: “Mẹ kiếp, anh làm tôi sợ muốn chết luôn. Anh Lâm Dị này, người dọa người dọa chết người đấy.”

Lâm Dị chấp nhận nửa vế sau, hoảng sợ chỉ vào cuốn sách trước mặt Trình Dương: “Anh Trình Dương, anh... anh bị thứ gì ám à?”

Lâm Dị cực kì ngạc nhiên khi thấy Trình Dương đọc sách nên tạm thời đè nén những nghi ngờ còn sót lại trong Thế giới Quy tắc 4-4 xuống, lúc đi học Trình Dương toàn để đầu óc trên mây trên gió, chép bài còn không nổi, cậu có đủ lý do để nghi ngờ Trình Dương bị thứ gì bám vào người.

Trình Dương ‘hầy’ một tiếng, đóng sách lại nói: “Không phải sắp thi giữa kỳ rồi sao?”

Không đợi Lâm Dị nói, Trình Dương vội vàng hỏi: “Anh Lâm Dị mau kể cho người anh em này nghe, Thế giới Quy tắc 4-4 có khó không?”

Lâm Dị mơ hồ trả lời, hỏi: “Thi giữa kỳ á? Bao giờ?”

Trình Dương hít sâu một hơi, nói: “Tôi nghe hội sinh viên nói thế, lần này thương vong nặng nề, anh không biết tôi lo lắng cho anh cỡ nào đâu, mỗi ngày tan học đều chạy đến giảng đường gặp anh. Ngày nào cũng thấy hội sinh viên đưa thi thể ra ngoài. Tôi chỉ biết cầu nguyện cho anh hàng ngày thôi.”

Lâm Dị đưa tay lật qua cuốn sách mà Trình Dương vừa đọc, sau đó nhìn vào ghi chú của Trình Dương: “...Chỗ này anh chép sai rồi này. Tế bào là một đơn vị cấu trúc cơ bản có chức năng sinh học của sinh vật sống. Các hoạt động sống trong cơ thể đều diễn ra tại tế bào, cho nên tế bào là trung tâm của hoạt động sống, sự tăng sinh của tế bào...”

Trình Dương kích động nói: “Hôm nay chủ tịch Tần công anh về làm tôi sợ chết khiếp đấy!”

Lâm Dị: “Tế bào tiết ra chất truyền tin hoá học để thực hiện...”

Cùng Trình Dương ông nói gà bà nói vịt một lúc, Lâm Dị chợt dừng lại: “Đàn anh công tôi... về ư?”

Cậu thực sự không muốn nói về những gì đã xảy ra trong Thế giới Quy tắc 4-4, tình hình trong Thế giới Quy tắc 4-4 rất phức tạp, như vậy sẽ khó tránh khỏi phải đề cập đến những bí mật mà cậu không muốn nói cho người khác biết.

Nhưng lời nói của Trình Dương vẫn buộc Lâm Dị phải nghiêm túc đối mặt với chủ đề này.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Trình Dương lộ ra dáng vẻ cực kì kích động: “Má nó, tôi cứ tưởng anh ngỏm rồi cơ. Tôi còn tưởng chủ tịch Tân công thi thể anh về là để tôi nhìn mặt anh lần cuối đấy.”

Lúc đó Trình Dương thật sự nghĩ như vậy, hai chân mềm nhũn, lập tức ngồi xuống khung cửa, trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm sang phòng 304 đối diện.

Trong tầm mắt, Tần Châu lấy chìa khóa phòng mở cửa, sau đó đặt Lâm Dị lên giường.

Trình Dương oà khóc.

“Anh Lâm Dị...”

Càng nghĩ cậu ta càng thấy đau lòng, dù mạnh mẽ hay dũng cảm đến đâu, cậu ta căn bản không thể chấp nhận được cái chết của Lâm Dị.

Sau khi khóc đến đau đốn ruột gan, Trình Dương nhìn thấy Tần Châu xuất hiện ở cửa phòng 304, cau mày thiếu kiên nhẫn: “Khóc cái gì?”

Trình Dương run rẩy chỉ vào phòng 304, sứt sứt nói: “Anh... Anh Lâm Dị... anh...”

“Vẫn chưa tỉnh.” Tần Châu nói.

“Hu hu hu.” Trình Dương ‘hu hu’ vài tiếng, sau đó chợt nhận ra ý nghĩa trong câu nói của Tần Châu, cậu ta lập tức đứng dậy, lao tới muốn nhìn Lâm Dị.

Tần Châu ngăn cản cậu ta lại.

Hắn xách cổ áo cậu ta lên rồi nói: “Rửa mặt đã.”

Trình Dương khóc đến nổi nước mũi nước miếng dính hết vào nhau, cậu ta lau mặt nói: “Xem anh Lâm Dị quan trọng hơn.”

Sau đó Trình Dương nhìn thấy lông mày Tần Châu nhíu lại, cậu ta lập tức hiểu ra, chủ tịch hội sinh viên làm gì lại quan tâm nhắc cậu ta rửa mặt chứ, chủ yếu là lo lắng cậu ta chạm bẩn vào người Lâm Dị thì đúng hơn.

“Em đi ngay đây. ”

Trình Dương xoay người quay lại phòng rửa mặt, sau lưng lại vang lên giọng nói của Tần Châu: “Nếu em ấy tỉnh rồi thì bảo em ấy nghỉ ngơi, không cần tới họp phục bàn.”

Trình Dương vội vàng gật đầu: “Vâng, vâng.”

Tần Châu quay lại nhìn Lâm Dị một cái, sau đó mới rời khỏi khu ký túc xá dành cho sinh viên năm nhất.

Sau khi hắn rời đi, cửa của mấy phòng ngủ cùng tầng xung quanh hé mở, các sinh viên năm nhất đều thò đầu ra nhìn bóng dáng Tần Châu rời đi, rồi lại nhìn Trình Dương.

“Thôi thôi thôi.”

Trình Dương không vui nói: “Đừng hóng hớt nữa.”

Sau khi thuật lại cho Lâm Dị nghe tình huống, Lâm Dị đột nhiên cảm thấy hơi mất tự nhiên, có chút xấu hổ: “Có... Có rất nhiều người nhìn thấy đàn anh công tôi về thế á?”

“Tất nhiên rồi.” Trình Dương nói: “Chủ tịch Tần vốn là nhân vật nổi tiếng trong trường mà, kiểu như đỉnh lưu trong giới giải trí ấy. Mỗi cử chỉ lời nói của anh ấy chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý.”

Lâm Dị sửng sốt, không rõ là do nguyên nhân gì, nhưng trái tim lại đập thành thịch: “Vậy... vậy...”

Trình Dương nói: “Chắc chắn đấy, lúc anh vẫn đang hôn mê, tôi đi ra ngoài lượn một vòng, hóng được một ít tin đồn nhảm nhí.”

Lâm Dị lo lắng nhìn Trình Dương: “Là cái gì, là cái gì?”

Trình Dương nói: “Mọi người đều đoán, nhất định anh đã có công lớn trong Thế giới Quy tắc 4-4, cho nên chủ tịch Tần đích thân đưa anh về.”

Lâm Dị: “...”

Sắc mặt Lâm Dị cứng đờ, những suy nghĩ phức tạp trong đầu nháy mắt biến mất không dấu vết, đối với hành vi suy nghĩ thái quá của mình, cậu nói: “Ồi.”

Trình Dương đung vào vai Lâm Dị: “Nhưng tôi không nghĩ vậy nha.”

Lâm Dị nhìn vẻ mặt buồn chuyện của Trình Dương, nhanh chóng quay người dọn dẹp bàn học bị Trình Dương bày ra, đổi chủ đề nói: “Anh đi ăn không? Tôi đói quá.”

Trình Dương: “Đi!”

Mùa thu, sáu rưỡi chiều bầu trời bắt đầu sẫm tối, Trình Dương và Lâm Dị nán lại trong ký túc xá một lúc, lúc đến căng tin thì đã là bảy giờ, lúc này bầu trời

đã hoàn toàn tối sầm.

Trong căng tin không có nhiều người nên hai người họ tùy ý tìm một chỗ để ngồi xuống.

Vào lúc đang ăn, Trình Dương tấm tắc hai tiếng, Lâm Dị lập tức cảnh giác nhìn cậu ta.

Trình Dương thở dài nói: “Đã một tuần rồi, một tuần này tôi đã phải tới căng tin ăn cơm một mình, cũng không có người để nói chuyện cùng luôn.”

Lúc ở trong Thế giới Quy tắc 4-4, cậu có cảm giác đói khát, Lâm Dị đoán rằng tốc độ dòng chảy của thời gian trong quy tắc 4-4 về cơ bản giống với ở thế giới thực. Theo lý mà nói, vì quy tắc 4-4 đã tồn tại lâu như vậy nên dòng chảy thời gian hẳn sẽ rất nhanh, để quái vật có thể mở ra vòng Thế giới Quy tắc tiếp theo nhanh hơn.

Tuy nhiên, Lâm Dị đã có câu trả lời cho câu hỏi này.

Có lẽ vì Viên Viên mà ‘nó’ đồng ý với Viên Viên sẽ giảm tần suất xuất hiện tại Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên xuống, cũng vì thế nên dòng thời gian trong Thế giới Quy tắc 4-4 mới chậm lại.

Những câu hỏi khiến cậu rối rắm lại bắt đầu hiện lên trong đầu, Lâm Dị không nghe thấy Trình Dương nói gì hết, cậu cup mắt xuống, đánh giá Thế giới Quy tắc 4-4.

Hiện tại có thể xác định ‘nó’ là quái vật 4-4. Trước khi ‘nó’ trở thành quái vật, ‘nó’ có tên là Sầm Tiềm.

Vì cha là một kẻ sát nhân, mẹ Sầm Tiềm đã vứt bỏ y, Sầm Tiềm được bà ngoại nuôi nấng, sau khi bà nội qua đời thì sống sống lẻ loi một mình.

Có lẽ chính vì bị mẹ mình vứt bỏ, sự cô đơn và những ánh mắt của người đời đã khiến Sầm Tiềm nảy sinh ác ý, và cuối cùng trở thành quái vật 4-4. Sau đó y đã sáng lập ra một thế giới được hội sinh viên gọi là Thế giới Quy tắc 4-4.

Lâm Dị nghĩ, có lẽ Sầm Tiềm đã tạo ra thời gian hồi tưởng trong lúc sáng lập Thế giới Quy tắc này, chắc ý định ban đầu của y là hy vọng rằng bản thân có thể quay ngược thời gian trở về để cứu lấy bản thân trong quá khứ.

Thời gian hồi tưởng lại tạo ra vòng lặp thời gian, quá khứ ảnh hưởng đến hiện tại, hiện tại ảnh hưởng đến tương lai và tương lai cũng ảnh hưởng lại quá khứ, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, có một số chuyện đã định sẵn thì khó có thể thay đổi.

Nếu người tham gia tìm kiếm cốt truyện bên trong thời gian hồi tưởng, vậy thì sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi vòng lặp đến tận lúc bị quy tắc tử vong tìm đến tận nơi.

Ngoài bọn họ ra, còn một người nữa cũng đã phát hiện ra tuyến chính thực sự, chính là Viên Viện.

Có lẽ vì thường xuyên giúp đỡ người khác nên Viên Viện đã phát hiện ra tuyến chính, đồng thời cũng nắm được điểm yếu của Sầm Tiềm.

Cùng lắm thì chỉ là một cậu nhóc cô độc thiếu tình yêu thương.

Viên Viện dùng 'đón sinh nhật cùng cậu' làm trao đổi, cô đã khiến Sầm Tiềm đồng ý giảm tần suất xuất hiện ở trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên xuống, việc quy tắc 4-4 giảm tần suất xuất hiện sẽ giúp tăng tỷ lệ sống sót của sinh viên.

Những điều trên là những điều Lâm Dị có thể chắc chắn, nhưng cũng có một số điều vẫn chưa xác định.

Nếu Viên Viện ở trong Thế giới Quy tắc 4-4 rồi, vậy thì tại sao cô lại xuất hiện ở thế giới thực chứ?

Mà nếu đã xuất hiện ở thế giới thực rồi, vậy tại sao lại còn xuất hiện ở thời gian hồi tưởng lần này nữa, hơn nữa Tần Châu còn khẳng định chắc chắn Viên Viện cố tình dẫn dắt Chu Kỳ vi phạm quy tắc tử vong.

Và cuối cùng, cái bóng mà cậu nhìn thấy trên sàn là gì?

Những vấn đề trước mắt mà cậu vẫn chưa rõ ràng ấy có liên quan đến cái bóng này không?

Và còn, tại sao Sầm Tiềm lại gọi cái bóng đó là chủ nhân? Hay là boss?

Nhưng dù sao bản chất của hai từ đó cũng không quá khác biệt.

Nhưng Sầm Tiềm lúc đó đã là quái vật rồi, là chủ nhân của quái vật sao?

Chủ nhân quái vật...

Lâm Dị giật mình, nhớ tới lời Âu Oánh từng nói, số hiệu của quái vật không đại diện cho thực lực của nó, mà hội sinh viên đánh số cho quái vật căn cứ vào thời gian nó xuất hiện.

Giống như quái vật 16-8, nó là quái vật mới, dựa vào số hiệu của những con quái vật được đánh số trong nội quy trường, thứ tự của nó sẽ là 16-8.

Lâm Dị vẫn còn nhớ gương mặt hoảng sợ của Sầm Tiềm khi nhìn thấy bóng đen ấy, như thể nó đã làm chuyện xấu và bị cha mẹ bắt gặp vậy.

Nếu quái vật 4-4 có cha mẹ thì cha mẹ nó sẽ là ai?

Quái vật 0-1.

Cái bóng đen mà cậu nhìn thấy là quái vật 0-1!

Kết luận này khiến Lâm Dị đột ngột đứng dậy, những sinh viên đang dùng bữa xung quanh đều nhìn về phía cậu. Về mặt đều bị dọa sợ, tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Trình Dương bị giật mình bởi động tác bất thành linh của Lâm Dị, vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Dị nhắc điện thoại lên, không chút suy nghĩ mà gọi thẳng cho Tần Châu.

Âu Oánh cho phép cậu liên lạc với Tần Châu.

Nếu bóng đen là quái vật 0-1, vậy thì những câu hỏi khiến cậu thắc mắc bấy lâu đã có giải thích rồi.

Đương nhiên Sầm Tiềm muốn giữ Viên Viên ở lại Thế giới Quy tắc 4-4, nhưng đáng tiếc là nó lại bị quái vật 0-1 phát hiện, với tư cách là chủ nhân của rất nhiều quái vật, quái vật 0-1 chắc chắn không muốn nhìn thấy quái vật 4-4 từ bỏ bóng tối, hướng về chính nghĩa.

Cho nên quái vật 0-1 đã đuổi Viên Viên ra ngoài, chỉ có quái vật 0-1 mới có năng lực này mà thôi.

Quái vật 4-4 muốn Viên Viên ở lại với mình, nhưng quái vật 0-1 thì không.

Quái vật 0-1 thậm chí còn lấy đi ký ức của Viên Viên, hơn nữa còn đắp nặn ra một người có gương mặt giống hệt với quái vật 4-4.

Quái vật 4-4 muốn có người ở cùng mình, yêu thương mình, cho nên quái vật 0-1 đã để quái vật 4-4 trở mặt nhìn Viên Viên ở bên cạnh người khác, yêu thương người khác.

Vì vậy, ở mặt hồ lúc bắt đầu Thế giới Quy tắc 4-4, Sầm Tiềm tức giận ném con dao vào TV, nói: “Cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình tôi.”

Đây là hình phạt mà quái vật 0-1 dành cho Sầm Tiềm.

Tại sao cơ thể cậu lại xuất hiện thêm một ‘nó’.

Bởi vì ‘nó’ đuổi theo.

Tại sao cha mẹ cậu lại bị quái vật hoá, trở thành những cái xác không hồn.

Tần Châu nói, thứ tiến vào Thế giới Quy tắc không phải cơ thể con người, mà là một thứ gì đó giống với linh hồn.

Khi cơ thể con người không có linh hồn thì chẳng phải chỉ là một cái xác biết đi thôi sao?

Cho nên, cha mẹ cậu không phải sinh bệnh, mà là trở lại Thế giới Quy tắc rồi ư?

Vậy thì cậu...

Thực chất là do quái vật 0-1 đập nặn thành sao?

Lâm Dị càng nghĩ càng sợ hãi, lý trí nói cho cậu biết, vẫn còn thiếu sót nhiều chi tiết cần được bổ sung thêm, suy đoán của cậu mới chỉ là suy đoán mà thôi, căn bản không có chứng cứ, không thể đứng vững. Nhưng cậu vẫn bị nỗi sợ hãi to lớn này nuốt chửng.

Điện thoại rung lên một chút, Lâm Dị ngơ ngác cúi đầu, trong điện thoại truyền đến giọng nói của Tần Châu.

“Nhóc thiên tài, chuyện gì vậy?”

“Nhóc thiên tài?”

“Lâm Dị?”

Toàn bộ máu trong cơ thể Lâm Dị đông cứng lại, cậu nhìn màn hình điện thoại di động sáng lên, lúc này mới ý thức được, cậu không nên gọi điện cho Tần Châu như vậy.

Duỗi tay, cúp máy.

Chương 110: Quan tâm

Khoảnh khắc này cậu bỗng chợt hiểu tại sao Sầm Tiềm lại muốn Viên Viên ở lại-

Chương 110: Quan tâm

“Anh Lâm Dị.”

Trình Dương nhìn thấy sắc mặt Lâm Dị tái nhợt, sợ hãi hỏi: “Anh... anh sao vậy?”

“Không... không sao.”

Lâm Dị hít một hơi thật sâu, rồi lại ngồi xuống giữa đông đảo ánh mắt nghi hoặc đang nhìn mình.

Trông thấy vẻ mặt lo lắng của Trình Dương, Lâm Dị biết nếu cậu mà không nói gì, Trình Dương sẽ tiếp tục hỏi cho mà xem.

“Tôi nhìn thấy con gián.” Lâm Dị nói.

“Gián á?” Trình Dương sửng sốt, nhìn quanh bốn phía: “Ở đâu thế? Anh Lâm Dị, anh sợ gián á?”

Lâm Dị nói: “Trong bát.”

Trình Dương tự dưng lộ ra vẻ mặt táo bón: “Ờ mờ?”

Hiện tại cậu ta đã hiểu vì sao Lâm Dị lại sợ hãi như vậy.

Buổi tối Lâm Dị mua một ít cháo trắng, trong cháo còn có thêm mấy quả trứng luộc nước trà đã bóc vỏ. Trình Dương không nhìn thấy con gián ghê tởm, cậu ta vươn cổ nhìn kỹ hơn xem có phải con gián bị trộn bên dưới cơm rồi hay không.

“Tôi nhìn nhầm.” Lâm Dị nói.

Trình Dương ngẩng đầu quan sát vẻ mặt Lâm Dị một hồi, nói: “Anh Lâm Dị.”

Lâm Dị: “Hả?”

Trình Dương nói: “Hay là anh về nghỉ ngơi trước đi.”

Trình Dương suy nghĩ một chút, Lâm Dị, Tần Châu, lại còn thêm cả Nhậm Lê, đội hình này cũng coi như là bá đạo, tiến vào Thế giới Quy tắc 4-4 lâu như vậy mãi mới thoát khỏi được, vậy thì chắc hẳn Thế giới Quy tắc 4-4 cực kì khó. Cậu ta đoán chừng Lâm Dị ở trong đó đã dùng đầu óc quá sức, không nghỉ ngơi đầy đủ, cho nên mới xuất hiện ảo giác như bây giờ.

Sau đó nghĩ lại, chủ tịch Tần được phết nha, bảo sao kêu Lâm Dị không cần đi họp phục bàn, thì ra là vì nguyên nhân này.

Lâm Dị: “Không sao, tôi đợi anh ăn xong.”

Để Lâm Dị không phải đợi lâu, Trình Dương gia tăng tốc độ bào cơm, nuốt vài miếng xong, trong miệng vẫn còn cơm lấm bầm: “Đi thôi.”

Trở lại ký túc xá, Trình Dương đợi Lâm Dị vào phòng 304, sau đó đứng ở cửa nói: “Anh Lâm Dị, anh nhớ nghỉ ngơi cho tốt đó.”

“Ừm.” Lâm Dị hướng về Trình Dương cúi chào: “Tôi đi ngủ đây.”

Trình Dương: “Được, được.”

Sau khi Lâm Dị đóng cửa lại, Trình Dương mới nhớ ra ngày mai là thứ Hai, kín tiết.

Quên mất không hỏi Lâm Dị xem có cần cậu ta xin nghỉ hộ không.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trình Dương vẫn thôi không gõ cửa nữa.

“Ngày mai rồi nói sau vậy.” Trình Dương lấy điện thoại di động ra đặt đồng hồ báo thức, lần nào Lâm Dị cũng dậy sớm hơn cậu ta, cho nên ngày mai cậu ta phải đi sớm hơn mới được.

Trở về phòng, Lâm Dị vệ sinh đơn giản, sau đó lên giường.

Cậu gục đầu xuống gối, sờ vào túi lấy chiếc MP4 ra, đương lúc định đeo tai nghe như thói quen thì cậu chợt khựng lại.

Cậu nhìn chăm chăm vào chiếc MP4 trong tay.

Đôi lúc Lâm Dị cảm thấy bản thân thật kỳ lạ, trên đời này làm gì có ai phải nghe mấy thứ âm thanh kỳ quái thì mới ngủ được như cậu cơ chứ.

Sau khi nghe được tin tức về cha mẹ mình từ thầy Tôn, thực ra trong lòng Lâm Dị có một cảm giác không ổn, nhưng tình hình lại phát triển đến tận mức này, cậu có chút không tiếp nhận nổi.

Là thực sự không thể tiếp nhận, Lâm Dị nghĩ chẳng qua cậu không giống với

những người khác mà thôi, sự khác biệt đó cũng có thể coi là điều tốt, kiểu như khác biệt giữa siêu anh hùng và nhân loại chẳng hạn.

Hiện tại Lâm Dị phát hiện bản thân cậu giống như một người công cụ thì đúng hơn.

“IQ mình là 143.” Lâm Dị nhìn chằm chằm vào MP4, rầu rĩ nói: “Đàn anh, đàn chị đều khen mình là thiên tài.”

Làm gì có công cụ nào đạt được chỉ số IQ cao như vậy trong bài test chứ, cậu đang cố gắng tự an ủi mình như vậy.

Nhìn chiếc MP4 phát âm thanh, Lâm Dị nhớ lại trước đây mình có tải bài hát trên MP4, đêm nay cậu dự định không nghe mấy âm thanh kỳ cục nữa mà sẽ tìm một bài nhạc buồn để suy một chút.

Nhạc còn chưa được phát.

Cộc cộc cộc—

Có tiếng gõ cửa.

Lâm Dị sửng sốt, lập tức nhìn về phía cửa phòng.

Đến trường Đại học Kỹ thuật Tự nhiên đã được một thời gian, Trình Dương nhất gan nên chưa từng tới gõ cửa tìm cậu vào đêm hôm khuya khoắt thế này, họ học cùng chuyên ngành, còn có thể liên lạc hai chiều trên điện thoại. Nếu có chuyện gì xảy ra thì có thể liên hệ trực tiếp qua điện thoại rồi.

Lâm Dị nghĩ tới một quy tắc.

Cậu không nhớ được đánh số bao nhiêu mà chỉ nhớ nội dung: Không được mở cửa cho người gõ theo nhịp ba nặng một nhẹ.

Đây là quy tắc đã có biện pháp đối phó, chỉ cần không mở cửa là được.

Lâm Dị lại nằm xuống, tiếp tục phát nhạc.

Cộc cộc cộc—

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Nhưng nó rất nhẹ, không phù hợp với “ba nặng một nhẹ”.

“Ai?”

Lâm Dị đặt MP4 xuống, tăng âm lượng lên hỏi.

Ngoài cửa: "Tần Châu."

Lâm Dị: "..."

Hoảng tới nỗi mém thì làm rơi MP4 trong tay xuống đất.

Cậu tí thì quên mất lúc ở căng tin, thời khắc cậu đoán được bóng đen kia chính là 0-1, cậu lập tức gọi điện cho Tần Châu, Tần Châu đang điều tra về sự tồn tại của 0-1 nên cậu theo bản năng muốn chia sẻ manh mối cho hẳn.

Sau khi lí trí tỉnh táo lại, Lâm Dị nhanh chóng cúp điện thoại.

Chuyện này không thể nói cho Tần Châu biết, nếu không cậu sẽ lộ ra chuyện bản thân đã nói dối việc mình không ngủ được, cũng không tiến vào thời gian hồi tưởng của 'thông cáo báo chí' với Tần Châu.

Hơn nữa, Tần Châu sẽ nghĩ thế nào chứ? Nếu quy tắc 0-1 thực sự tồn tại, cậu thì lại có liên hệ với quái vật 0-1, vậy thì chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao?

Ngoài cửa: "Chưa ngủ à?"

Lâm Dị hối hận đến ruột gan tái mét, làm gì không làm, tự dừng lại đi mở miệng hỏi 'ai' cơ chứ.

Tuy Lâm Dị không trả lời câu hỏi của Tần Châu rằng cậu đã ngủ hay chưa, thật ra cậu có trả lời hay không cũng không quan trọng.

Ngoài cửa: "Tôi vào nhé."

Quyền hạn của chủ tịch hội sinh viên cao đến mức có thể tùy tiện ra vào phòng ngủ của sinh viên.

'Lạch cạch' một tiếng.

Khoá cửa được mở ra, một tia sáng từ khe cửa chiếu vào.

Lâm Dị nhìn thấy bóng người cao lớn đứng sau cánh cửa, lương tâm cắn rứt trỗi dậy, vội vàng giấu chiếc MP4 dưới chăn, giấu xong, cậu nghe thấy tiếng cửa nhẹ nhàng mở ra, sau đó bóng người cao lớn ấy đi đến bên giường cậu.

Tần Châu rất cao, đứng thẳng là có thể nhìn thấy Lâm Dị nằm ở giường trên.

Cũng may phòng không bật đèn, Lâm Dị biết tầm nhìn ban đêm của Tần Châu không tốt lắm, có lẽ có thể nhìn thấy dáng vẻ, nhưng khó có thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt cậu.

Nghĩ tới đây, Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rồi, một tiếng ‘tách’ vang lên, Tần Châu bật đèn.

Lâm Dị: “...”

Ánh đèn đột ngột chiếu sáng khiến Lâm Dị theo bản năng nhắm mắt lại, giây tiếp theo, Tần Châu lại tắt đèn đi, Lâm Dị nhin không được hỏi: “Đàn anh.”

Tần Châu: “Ừm?”

Lâm Dị: “Anh đặc biệt tới để tra tấn em hả?”

Tần Châu không nói gì, điều này khiến cho Lâm Dị cảm thấy lời nói của mình có hơi quá đáng, cậu định bảo bản thân nói đùa thôi thì nghe thấy một tiếng cười khế.

Tần Châu cười sau, nói: “Sói mắt trắng.” (*)

(*): Vong ân bội nghĩa

Lâm Dị gọi điện nhưng không lại lên tiếng, Tần Châu nhớ tới bí mật đa nhân cách của cậu, cho rằng cậu lại bị nhân cách phụ chiếm lấy cơ thể nên vội vàng gác lại công việc trong tay xuống.

Hắn tiện tay bật đèn, bởi vì là nhân cách phụ chứ không phải Lâm Dị nên dù hắn có đối xử thế nào cũng chẳng khác nhau mấy.

Nhưng nhìn thấy vẫn là Lâm Dị thì tốt rồi, Tần Châu yên tâm hỏi cậu: “Cuộc gọi điện thoại là sao?”

Lâm Dị cảm thấy mình nên giải thích: “Em vô tình... bấm nhầm, em cất điện thoại trong túi nên không để ý, về sau em muốn gọi lại cho đàn anh, nhưng mà lại nghĩ đàn anh rất bận.”

Tần Châu: “Ừ.”

Lâm Dị nghe giọng Tần Châu tin tưởng, thả lỏng người một chút, thực ra cậu đã đoán được mục đích Tần Châu tới đây, trong lòng không khỏi ấm áp, cổ họng lại bắt đầu ngứa ngáy: “Đàn anh ới.”

Tần Châu nhìn cậu: “Sao vậy?”

Lâm Dị: “Cảm ơn anh.”

Khoảnh khắc này cậu bỗng chợt hiểu tại sao Sầm Tiềm lại muốn Viên Viện ở lại rồi, cảm giác được quan tâm và nhớ đến thật sự rất tốt, đã rất lâu rồi cậu không được quan tâm như vậy.

Chương 111: Xoá lịch sử Trừ khi là cố tình xoá lịch sử-

Chương 111: Xoá lịch sử

Trừ khi là trường hợp đặc biệt, thành viên của đội tuần tra hoàn thành xong một Thế giới Quy tắc thường sẽ được nghỉ ngơi một tháng.

Các thành viên của đội tuần tra sẽ không được phân công nhiệm vụ trong thời gian nghỉ ngơi.

Lại một ngày kín tiếng.

Lâm Dị tìm thấy tài liệu giảng dạy được sử dụng trong giờ học trên bàn của mình, như thường lệ, cậu gõ cửa phòng Trình Dương, gọi cậu ta dậy.

Ăn uống xong ở căng tin, cả hai theo dòng người tiến vào khu giảng đường.

Suốt dọc đường Trình Dương không nói câu nào, chỉ ôm sách đọc, vì không nhìn đường nên bị vấp phải phân chó, ngã chổng vó chảy cả máu răng.

“Ai da má nó.” Trình Dương cắn răng, quay đầu nhìn Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, sao anh không kéo tôi...”

Phía sau, Lâm Dị vẫn đang duy trì động tác kéo cậu ta lại, nhưng có vẻ là chưa kịp kéo.

Trình Dương sửa lại: “Sao anh không nhắc tôi...”

Khẩu hình miệng Lâm Dị cũng đang mở, nhìn dáng vẻ hình như cũng nhắc rồi.

Trình Dương: “...”

Xung quanh có sinh viên nhìn về phía bọn họ, tuy rằng người ngã thảm thê rồi bị đám đông nhìn vào không phải bản thân, nhưng Lâm Dị lại xấu hổ thay Trình Dương, vội vàng kéo Trình Dương đứng dậy.

Trình Dương che miệng, máu từ giữa kẽ ngón tay tràn ra, nhìn dáng vẻ trông như ngã nặng lắm, Lâm Dị nói: “Tới phòng y tế đi.”

Trình Dương nhìn vết máu trên tay mình, do dự một chút rồi lắc đầu.

Nhổ máu răng ra xong, Trình Dương mới phát hiện mình bị gãy một chiếc

răng, nhìn chiếc răng gãy trong lòng bàn tay, vẻ mặt đầy tức giận: “Không đi, sắp vào học rồi.”

Lâm Dị lấy điện thoại ra, giơ máy về phía Trình Dương rồi chụp ảnh.

Rồi cậu đưa cho Trình Dương xem.

Trình Dương nhìn thấy gương mặt dính đầy máu của mình, nếu cứ để bộ dạng này đi vào phòng học thì sẽ dọa mấy bạn học cùng lớp sợ chết khiếp mà xem.

Lâm Dị mở màn hình điện thoại để nhìn đồng hồ, còn bảy phút nữa là bắt đầu giờ học, rõ ràng đã không kịp để đến phòng y tế nữa rồi. Cậu cũng biết Trình Dương lo lắng điều gì, sắp đến kỳ thi giữa kỳ, sau khi thi xong, điểm số toàn trường sẽ được tổng hợp và xếp hạng, những sinh viên xếp cuối bảng sẽ bị đưa vào Thế giới Quy tắc.

Trình Dương cũng ý thức được thành tích của chính mình, hiện tại chỉ có thể dựa vào điểm chuyên cần để gánh lên, cho nên cậu ta không dám đến muộn, đến muộn sẽ bị trừ điểm mất.

Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh Trình Dương, anh đến phòng y tế trước đi. Tôi sẽ liên hệ với cố vấn để xin nghỉ cho anh.”

Nghỉ có phép sẽ không bị trừ điểm, nhưng Trình Dương vẫn lắc đầu, buồn bã nói: “Quên đi.”

Bởi kỳ thi giữa kỳ đang đến gần nên các giảng viên đều dùng nội dung bài học mới lại, các tiết học của ngày hôm nay đều là ôn tập lại những nội dung đã học trước đó, không những vậy còn tập trung nêu lại những điểm mấu chốt, Trình Dương không dám bỏ sót bất kì điều gì.

Lâm Dị sốt ruột: “Mau đi đi.”

Cậu đẩy Trình Dương về phía phòng y tế: “Tôi xin nghỉ cho anh, chả nhẽ tôi không thể nói lại những điểm mấu chốt mà giảng viên nhấn mạnh lại cho anh hả? Mấy kiến thức bị hổng, tôi bổ sung cho anh.”

“Anh em tốt!” Trình Dương cảm động, sau đó che miệng đi đến phòng y tế.

Lâm Dị cầm hộ sách vở cho Trình Dương, vừa đi vào lớp học vừa dùng điện thoại để liên lạc với cố vấn.

Xin nghỉ với cố vấn thực sự rất dễ, Lâm Dị viết ra một loạt lý do tại sao Trình Dương xin nghỉ phép, cố vấn Tưởng Thao chỉ trả lời: “Được.”

Tiếng chuông vào lớp vang lên trong khuôn viên trường khép kín đầy yên tĩnh, Lâm Dị nhanh chóng bước vào phòng học, tìm một chỗ ngồi xuống.

Chuyên ngành tổng cộng có 14 người, 12 sinh viên còn lại đều đã đến lớp từ sớm, trước khi giảng viên vào, bọn họ đều đang đọc sách ôn tập.

Lâm Dị cũng mở sách ra, Thế giới Quy tắc 16-8 và Thế giới Quy tắc 4-4 đã khiến cho việc học của cậu trì trệ mất mấy ngày liền. Cậu mở sách của Trình Dương ra, chuẩn bị xem qua một số ghi chép trên lớp, lật qua một lúc, cậu lặng lẽ gập sách của Trình Dương lại.

Cậu không khỏi thở dài, bắt đầu lo lắng cho Trình Dương.

Trong sách giáo khoa của Trình Dương, quả thật là đã có ghi chép, nhưng chúng đều bị ghi sai vị trí.

Chỉ sau chốc lát, giảng viên cũng đã tới, chuyên ngành này chỉ có 14 người, dù sao cũng đã học được hai tháng rồi, chẳng cần phải hỏi, nhìn thoáng qua là có thể biết được ai học ai vắng.

Lâm Dị nhanh chóng giơ tay, nói với giảng viên về việc nghỉ phép của Trình Dương.

Thầy Tôn 'ừm' một tiếng, nói: "Ôn tập bài học của tiết trước."

Tiết đầu tiên của lớp, thầy Tôn cho sinh viên cùng nhau ôn tập, hơn nữa còn nêu lại những vấn đề trọng tâm, giữa buổi có 15 phút nghỉ giải lao, tiết hai, thầy Tôn cho sinh viên tự ôn tập.

"Sau giờ học hội sinh viên sẽ đến đây, các bạn hãy giữ trật tự, ai làm việc này." Thầy Tôn chào trước: "Nếu không hiểu nội dung nào, sau giờ học có thể liên hệ với tôi. Tôi đã bảo cố vấn cấp quyền liên lạc cho các bạn rồi."

Lâm Dị tranh thủ thời gian nghỉ ngơi gửi tin nhắn cho Trình Dương.

[Lâm Dị]: Anh Trình Dương, sao anh vẫn chưa về? Nghiêm trọng lắm à?

[Trình Dương]: Tôi choáng quá...

Mười lăm phút nghỉ giải lao nhanh chóng kết thúc, tất cả sinh viên đi vệ sinh đều quay trở lại lớp học trước khi chuông reo, rồi lại tiếp tục ôm sách học bài. Phòng học khá rộng, lại có rất ít sinh viên, cả phòng học nhìn có vẻ vô cùng trống trải nhưng lúc này lại có thêm bầu không khí học tập bao trùm.

Mọi người trong lớp đều đang học bài, Lâm Dị xấu hổ không dám mượn vở vì sợ làm phiền họ nên cậu mở sách để đọc lại những nội dung mình đã bỏ lỡ.

Vừa đọc, cậu vừa tự mình ghi chép tổng kết lại, sau khi tổng kết xong, Lâm Dị sẽ dừng một chút, suy nghĩ xem làm thế nào để nội dung tổng kết của mình trở nên dễ hiểu hơn, dựa vào sự hiểu biết của cậu về Trình Dương, cậu cảm thấy Trình Dương có lẽ sẽ không thể hiểu được nó đâu.

Cậu hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, phải tốn rất nhiều công sức mới có thể đơn giản hóa đồng kiến thức này.

Khó thật.

Còn khó hơn cả việc tìm được tuyển chính trong Thế giới Quy tắc ấy.

Lâm Dị đặt sách xuống, dụi dụi mắt, cậu đành nghỉ ngơi một chút để đầu óc thư giãn.

Cậu cứ như vậy nghỉ ngơi một lúc, Lâm Dị tùy ý ngẩng đầu, vừa ngẩng lên thì nhìn thấy Tần Châu.

Thành viên của hội sinh viên đến, không chỉ có Tần Châu mà còn có cả Âu Oánh cùng một số gương mặt quen thuộc mà Lâm Dị thường thấy trong các buổi họp phục bàn, cơ bản thì thành viên cốt cán của hội sinh viên đều có mặt ở đây.

Có lẽ là về việc thi giữa kỳ sắp tới, thầy Tôn đưa cho Âu Oánh một bản đề thi minh họa, Âu Oánh cũng đưa cho thầy Tôn một bản đề thi minh họa do hội sinh viên chuẩn bị.

Kỳ thi giữa kỳ liên quan đến mạng sống của sinh viên, cần phải đảm bảo tính công bằng.

Để tránh việc giảng viên thương xót học sinh mà để lộ đề hoặc hội sinh viên để lộ đề ra ngoài, cho nên cả giảng viên và hội sinh viên đều sẽ làm đề, sau đó thảo luận rồi kết hợp cả hai lại.

Âu Oánh đưa đề thi của thầy Tôn cho một chuyên gia, còn thầy Tôn thì xem đề thi của hội sinh viên, tốc độ của giảng viên hẳn là nhanh hơn bọn họ, sau khi xem qua vài lần, thầy Tôn đã trả lại đề thi cho họ.

Âu Oánh nói: “Thầy Tôn, nếu có vấn đề cứ trực tiếp nói thẳng.”

Thầy Tôn nói: “Không có.”

Âu Oánh hỏi: “Có khó không?”

Thầy Tôn nói: “Vừa phải.”

“Vừa phải thì không được.” Âu Oánh đưa đề thi cho thầy Tôn, thấp giọng nói: “Sinh viên năm nhất lần đầu tiên đi thi chắc chắn sẽ lo lắng, đề thi phải dễ, dưới mức vừa phải. Thầy xem thử đề thi này khó chỗ nào để bọn em về sửa lại.”

Thầy Tôn nhìn lại bài thi: “Vừa phải cũng được mà. Tân sinh viên là con người, sinh viên cuối cấp cũng là con người.”

Ý là giảm độ khó thì không công bằng với các sinh viên khoá trên.

Âu Oánh nói: “Tân sinh viên năm nào cũng vậy, khóa trên thì cũng từng là tân sinh viên.”

Thầy Tôn thở dài, dùng bút khoanh tròn vài câu hỏi trên tờ đề thi: “Câu thứ hai...”

Âu Oánh chăm chú lắng nghe, bên cạnh có người đang ghi chép lại.

“Tự làm việc của mình đi.”

Tần Châu bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng.

Mấy sinh viên trong lớp đang nhìn bọn họ vội vàng cúi đầu, Lâm Dị cũng nhanh chóng cúi đầu xuống.

Mỗi tội, nội dung trong sách thì cậu đọc không vào, mà chỉ để ý khuôn mặt Tần Châu có chút mệt mỏi.

Lần cuối cùng cậu nhìn thấy Tần Châu là buổi tối của vài ngày trước, Tần Châu đến phòng cậu để xác nhận xem cơ thể cậu có bị nhân cách phụ chiếm hữu hay không. Từ đó đến nay cậu không liên lạc gì với Tần Châu hết, cũng không tham gia họp phục bản của quy tắc 4-4, cậu không biết quy tắc 4-4 sẽ được xử lý như thế nào.

Chắc là xử lý không tốt lắm nên đến giờ hội sinh viên vẫn chưa cập nhật biện pháp đối phó của quy tắc 4-4 trong Nội Quy Trường.

Ngoài ra, bọn họ cũng chỉ mới xác định được hai quy tắc tử vong trong 4-4, còn một số quy tắc tử vong khác xuất hiện nhưng vẫn chưa tìm được nên hẳn là điều này đã gây khó khăn cho hội sinh viên trong việc phân tích biện pháp đối phó.

Trong một cuộc họp nhỏ định kỳ của đội tuần tra, Lâm Dị cũng nghe nói Tần Châu giao lại toàn bộ công việc cho Âu Oánh, còn hẳn ở trong phòng lưu trữ của trường.

Nhưng bây giờ Tần Châu lại xuất hiện ở đây...

Có phải Tần Châu đã có phát hiện về 0-1 rồi không?

Trong lòng Lâm Dị lập tức căng thẳng.

Trên bục giảng, hội sinh viên và thầy Tôn đã trao đổi về đề thi xong, Âu Oánh hỏi thầy Tôn về điểm chuyên cần của 14 sinh viên trong chuyên ngành.

Tần Châu ngược mắt nhìn Lâm Dị, sau khi rời khỏi Thế giới Quy tắc 4-4, hắn tập trung đi tìm tư liệu về Viên Viện.

Giấy tờ hay hồ sơ điện tử, hắn đều không bỏ qua bất kì thứ gì.

Trong tư liệu không còn manh mối gì nữa, nhưng Tần Châu lại phát hiện, số lần xem thông tin của Viên Viện trên diễn đàn là "0".

Không hợp lý chút nào.

Nếu đàn anh Lục đã chú ý đến thông tin Viên Viện trong tài liệu giấy, thì không thể nào lại bỏ qua thông tin trên diễn đàn, cho nên tuyệt đối không có khả năng lịch sử xem hồ sơ của Viên Viện bằng 0 được.

Trừ khi là cố tình xoá lịch sử.

Nhưng đàn anh Lục kiên trì với giả thuyết 'quy tắc 0-1' của bản thân, anh ta muốn có nhiều người công nhận hơn, vì thế việc xoá lịch sử sau khi xem hồ sơ của Viên Viện xong là điều không thể.

Người xoá lịch sử chỉ có thể là người khác.

Toàn bộ hội sinh viên không có mấy người có quyền hạn xoá lịch sử, chỉ có hắn và một vài người trong hội sinh viên.

Hắn đã kiểm tra qua mấy người trong hội sinh viên, cả phó chủ tịch, Tần Châu khẳng định không phải bọn họ, bọn họ thậm chí còn không biết Viên Viện là ai, với năng lực của Tần Châu, hắn biết bọn họ không hề nói dối.

Khả năng duy nhất còn lại chính là Lâm Dị.

Tài khoản của hắn được cấp cho Lâm Dị.

Cho nên hôm nay Âu Oánh báo cáo với hắn về đề thi, Tần Châu cũng đi theo cô, hắn muốn hỏi xem có phải Lâm Dị đã dùng tài khoản của hắn mà thao tác nhằm cái gì hay không.

"Lâm Dị." Tần Châu gọi: "Ra ngoài với tôi."

Nói xong, Tần Châu dẫn đầu rời khỏi phòng học trước, đứng ở cửa chờ Lâm Dị.

Một lúc sau Lâm Dị cũng ra khỏi phòng học.

“Đàn anh?”

Tần Châu nói: “Thành viên của đội tuần tra không cần thi.”

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm: “Em thi cũng được, dù sao cũng không có chuyện gì.”

“Ừ.” Tần Châu hỏi: “Ôn tập thế nào rồi?”

Lâm Dị khiêm tốn nói: “Tạm thôi ạ.”

Tần Châu: “Cái tên to xác ngốc nghếch kia đâu?”

Lâm Dị gãi đầu: “Ý đàn anh là anh Trình Dương ạ?”

Tần Châu: “Ừ.”

Lâm Dị ăn ngay nói thật: “Em thấy anh ấy có chút khó chịu.” Dừng một chút, Lâm Dị lại hỏi: “Đàn anh, nếu anh Trình Dương chẳng may bị điểm kém, rồi bị đưa vào Thế giới quy tắc, em có thể đảm nhiệm nhiệm vụ theo anh Trình Dương vào Thế giới Quy tắc được không ạ?”

Tần Châu nói: “Tôi sẽ nói cho lại với Vương Phi Hàng.”

Lâm Dị cảm kích: “Cảm ơn đàn anh ạ.”

Cậu cho rằng đây là nguyên nhân Tần Châu gọi cậu ra ngoài: “Đàn anh, vậy em quay về nha.”

Tần Châu nhìn Lâm Dị: “Đợi đã.”

Lâm Dị nhìn hẩn, chờ hẩn nói tiếp.

Tần Châu: “Đợt trước Âu Oánh có đưa tài khoản tôi cho em, em...”

Hẩn cố gắng nói nghe dễ nghe hơn, giảm bớt ý trách móc trong lời nói: “Em đã từng dùng nó chưa?”

Lâm Dị gật đầu.

Tần Châu thở phào nhẹ nhõm: “Tôi biết rồi, trở về đi.”

Lâm Dị nghĩ, mặc dù cậu đã xóa toàn bộ lịch sử rồi, nhưng không biết có thể tra được nhật ký đăng nhập hay không nên không dám phủ nhận.

Cậu biết rất rõ Tần Châu hỏi cậu như vậy, hẳn là đã phát hiện ra gì đó, Lâm Dị nói: “Em nhập nhầm tài khoản, sau khi nhận ra là tài khoản của đàn anh, em nhanh chóng đăng xuất rồi.”

Ngày cậu đăng nhập bằng tài khoản của Tần Châu, cũng là ngày cậu dùng tài khoản của mình, cho nên lý do này là có căn cứ.

Điều này cũng ám chỉ với Tần Châu rằng cậu đã đăng nhập sai tài khoản, sau khi nhận ra thì nhanh chóng đổi tài khoản, cho nên thời gian đăng nhập rất ngắn, nếu Tần Châu phát hiện ra điều gì, cậu có thể thoát khỏi việc bị dính líu.

Thực ra lúc Tần Châu hỏi về tài khoản, trong lòng Lâm Dị cũng đã có dự đoán, nhưng trên mặt cậu không hề biểu hiện ra: “Đàn anh, sao vậy ạ?”

Tần Châu nhìn cậu.

Một lúc lâu sau, hẳn mới nói: “Không có gì, tài khoản bị hack thôi.”

Lâm Dị sửng sốt một chút: “Dạ?”

Tần Châu nói: “Em không đụng vào thứ gì, hay đổi mật khẩu đúng không?”

Lâm Dị vội vàng nói: “Không có, em phát hiện là tài khoản của đàn anh, nên đã nhanh chóng đổi tài khoản, không đụng gì hết á.”

Tần Châu: “Được, tôi hiểu rồi.”

Chương 112: Điểm tích lũy Nhóc thiên tài, buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé?-

Chương 112: Điểm tích lũy

Nhóm người Âu Oánh đã hoàn tất việc ghi điểm thành tích của sinh viên, rời khỏi phòng học.

Âu Oánh liếc nhìn Tần Châu, cô xoay người nói với những người khác: “Mọi người đi trước đi, tí nữa tôi tới sau nhé.”

Những người khác đi sang phòng học bên cạnh, Âu Oánh bước về phía Tần Châu nói: “Anh Châu.”

Tần Châu dừng động tác sờ diều thuốc lại, ngẩng đầu nhìn nhóm người của hội sinh viên đang đi tới phòng học khác: “Sao thế?”

Âu Oánh cười nói: “Anh cãi nhau với Lâm Dị sao?”

Tần Châu: “Gì cơ?”

“VẬY là anh đơn phương bắt nạt em ấy.” Âu Oánh cười nói: “Không phải vừa rồi anh gọi một mình Lâm Dị ra ngoài à? Sau khi em ấy trở về phòng học, em thấy em ấy không được vui cho lắm.”

Tần Châu sững sốt, không nói gì.

Vốn định hỏi cụ thể hơn, Âu Oánh nhìn thấy biểu cảm của Tần Châu, thấy Tần Châu đang lo lắng, nên cô cũng không trêu chọc nữa, chỉ hỏi: “Xác nhận rồi sao?”

Trước khi bước vào Thế giới Quy tắc 4-4, Tần Châu thề son thề sắt sẽ xác nhận xem Lâm Dị có cảm giác với mình hay không.

Tần Châu cứng rắn nói: “Em ấy nói không biết.”

Mặc dù câu trả lời của Lâm Dị không được tốt lắm nhưng cũng không quá tệ.

Âu Oánh nói: “VẬY tức là có rồi.”

Tần Châu nhìn về phía cô, Âu Oánh tiếp tục: “Chẳng phải lúc đầu anh cũng

không biết mình có thích Lâm Dị không à? Nếu không có Nhậm Lê hỗ trợ, có khi anh vẫn còn mờ mịt đến giờ đây.” Chốt một câu, Âu Oánh chán ghét nói: “Giờ anh còn xua đuổi người ta như thế, thì nghỉ khoẻ đi.”

Tần Châu: “...”

Âu Oánh nói: “Là về Viên Viên à?”

Tại cuộc họp phục bàn của quy tắc 4-4, mọi người đều đã biết đến sự tồn tại của Viên Viên. Mặc dù Tần Châu không nói cho Âu Oánh lý do hôm nay hắn đến tìm Lâm Dị, nhưng Âu Oánh đoán trước khi tìm đến Lâm Dị, Tần Châu có hỏi bọn họ về lịch sử xem hồ sơ.

Cô là người làm cầu nối cho Lâm Dị mượn tài khoản của Tần Châu, đương nhiên Âu Oánh có thể đoán được Tần Châu đến tìm Lâm Dị là vì chuyện gì.

“Anh Châu.” Âu Oánh ngừng cười, nghiêm túc nói: “Nếu không có Lâm Dị, tất cả mọi người đều đã bỏ mạng trong 2-6 rồi. Cho dù Lâm Dị đến trường Đại học Kỹ thuật Tự nhiên là vì mục đích nào đó, em cũng không cho rằng mục đích của em ấy là không trong sạch. Cho đến tận bây giờ, em ấy chưa từng làm điều gì nguy hại đến mọi người hết. Chính em tự tiện đề nghị cho Lâm Dị mượn tài khoản của anh mà không được phép. Nếu việc anh muốn điều tra có liên quan đến Lâm Dị, bất kể Lâm Dị cố ý hay vô tình, em cũng có một phần trách nhiệm.”

Nói đến đây, Âu Oánh nhận thấy lông mày Tần Châu hơi giãn ra, cô lại mỉm cười: “Trách nhiệm để em gánh, anh đi làm hoà với Lâm Dị đi.”

“Được rồi.” Tần Châu nói: “Đi làm việc của em đi.”

Âu Oánh gật đầu: “Ok.”

Trước khi rời đi, Âu Oánh lại nhấn mạnh: “Nhớ rõ ngữ khí phải dịu dàng một chút.”

Tần Châu: “...Biết rồi.”

Sau khi Âu Oánh rời đi, Tần Châu lấy điện thoại di động ra, tìm được thông tin liên lạc của Lâm Dị.

Hắn lấy ra một điều thuốc khác, cho vào miệng, hai tay cầm điện thoại gỗ:

[Âu Oánh nói tâm trạng em không tốt, có chuyện gì sao...]

Xóa bỏ.

[Vừa rồi tôi không có ý gì cả, câu tôi hỏi em...]

Xóa bỏ.

[Xin lỗi, vừa rồi ngữ khí của tôi không được tốt lắm.]

Xóa bỏ.

Nhìn chằm chằm vào hộp văn bản trống rỗng, Tần Châu nhớ lại những gì Âu Oánh đã nói: 'Cho đến tận bây giờ, em ấy chưa từng làm điều gì nguy hại đến mọi người hết.'

Tần Châu biết rõ điều này hơn bất cứ ai.

Hắn cũng biết, thực ra trên mặt Lâm Dị đã lộ rõ việc cậu không thành thật, câu trả lời vừa rồi của Lâm Dị có lỗ hổng rất lớn, Tần Châu gần như có thể chắc chắn lịch sử xem hồ sơ của Viên Viện đã bị cậu dùng tài khoản của mình xóa mất.

Có lẽ ẩn nhằm nên không dám thừa nhận, hoặc có thể là do Lâm Dị có mục đích nào khác.

Nhưng thực ra những điều này đều không quan trọng, quan trọng là Lâm Dị không tin tưởng hắn.

Tần Châu châm một điếu thuốc, thở ra một làn khói xong, soạn lại tin nhắn.

[Tần Châu]: Nhóc thiên tài, buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé?

Gửi tin nhắn xong, Tần Châu đợi một lúc nhưng vẫn không có hồi âm. Nghĩ rằng vẫn còn đang trong giờ học, hắn bèn cất điện thoại vào túi, tạm thời không có ý định quay lại phòng lưu trữ, hắn đến văn phòng đội tuần tra để tìm Vương Phi Hàng.

Lâm Dị nói Trình Dương toang, rất có thể Trình Dương toang thật.

Hắn đến gặp Vương Phi Hàng, nhờ Vương Phi Hàng sửa lại những quy tắc sẽ đưa sinh viên hạng chót vào sau khi kết thúc kì thi giữa kỳ.

Hắn nhớ hình như không có quy tắc cấp cao nào trong kì thả người ở giai đoạn này, cũng không có quy tắc nào tồn tại lâu như 2-6 và 4-4. Vương Phi Hàng sắp xếp lại quy tắc, đưa cho hắn, Tần Châu xem thử, trong lòng yên tâm hơn hẳn, trí nhớ của hắn chính xác, từ khi thi giữa kỳ đến lúc thi cuối kỳ không có kỳ hoạt động của quy tắc cấp cao nào cả, hầu hết là các quy tắc trung cấp và cấp thấp hoạt động mà thôi.

Chỉ có một quy tắc hơi khó một chút, 8-4.

Vương Phi Hàng nói: “Nhậm Lê hẳn là sẽ nhận nhiệm vụ xử lý quy tắc 8-4 này.”

Tần Châu chụp lại tờ quy tắc vừa được chỉnh sửa gửi cho Lâm Di: “Sao?”

“Nhậm Lê có một người anh trai.” Vương Phi Hàng nói: “Em nhớ hình như có liên quan đến quy tắc 8-4, bị cuốn vào, không ra được.”

Tần Châu dừng lại.

Hắn không biết chuyện này.

Vương Phi Hàng biết Tần Châu không biết điều này, thân là chủ tịch hội sinh viên, nếu hắn còn có thời gian rảnh rỗi quan tâm từng người trong trường, thế thì hội sinh viên chẳng cần hoạt động làm gì.

“Nhậm Lê và anh trai song sinh, cả hai đều bị ngôi trường này lựa chọn.”

Vương Phi Hàng nói: “Tối tận năm ngoái hay năm kia gì đó, Nhậm Lê đã tìm anh La Diệc vì muốn gia nhập vào đội tuần tra. Em vẫn nhớ rõ lúc đó em ấy không vượt qua bài khảo hạch, sau đó lại đi tìm anh La Diệc xin cơ hội thứ hai. Anh La Diệc thấy cả người em ấy căng thẳng, nên lệnh cho em để mắt tới.”

“Không vượt qua bài khảo hạch mà còn đòi bước vào Thế giới Quy tắc, em mới bắt đầu thuyết phục em ấy, nói rằng đội tuần tra cảm ơn em đã tham gia, nhưng đội tuần tra không chỉ phải đảm bảo an toàn cho các thành viên của mình mà còn phải đảm bảo an toàn cho sinh viên nữa. Em nói khéo với em ấy, ý là em ấy không được đâu, nhưng tên nhóc Nhậm Lê này cũng bướng bỉnh, dù lời hay ý tốt hay lời nói tàn nhẫn thì em ấy cũng chẳng chịu nghe, nên em mới gắng hỏi nguyên nhân.”

Vương Phi Hàng nhớ lại: “Lúc đầu em ấy không chịu nói nên em nói thẳng với em ấy là nếu không muốn nói, đội tuần tra không những từ chối em ấy gia nhập mà còn yêu cầu hội sinh viên để mắt tới em ấy, ngăn cản em ấy tự mình tiến vào Thế giới Quy tắc. Sau đó em ấy mới chịu nói, kể rằng anh trai vô tình bị cuốn vào vào quy tắc 8-4, hai giờ sau đã không còn nữa rồi. Lý do em ấy muốn gia nhập đội tuần tra cũng là vì anh trai mình.”

“Báo thù.”

Tần Châu mở miệng, hơi nhíu mày.

Nếu Nhậm Lê muốn báo thù rồi nhận nhiệm vụ xử lý quy tắc 8-4 thì không

được.

Con người vào lúc kích động, đầu óc không tỉnh táo, hơn nữa toàn bộ thành viên đội tuần tra cũng không phải là chiến đấu một mình, họ còn đồng đội và phải có trách nhiệm với đồng đội của mình.

Cho dù đồng đội của Nhậm Lê không phải Lâm Dị, Tần Châu cũng sẽ không cho Nhậm Lê tiếp nhận nhiệm vụ 8-4 này.

“Không phải.” Vương Phi Hàng thở dài nói: “Nếu Nhậm Lê muốn báo thù thì cứ tự mình chạy vào trong Thế giới Quy tắc 8-4 là được rồi. Không phải em ấy muốn báo thù, mà là muốn rời khỏi ngôi trường này, đây là lời hứa của em ấy với anh trai mình, nhất định phải sống sót rời khỏi đây. Nhưng quan điểm của Nhậm Lê là ‘thà dựa vào chính mình còn hơn dựa vào người khác’. Để em ấy chờ người khác giải quyết, thì khác gì bảo em ấy ngồi chờ chết đâu chứ, điều em ấy muốn là tự cứu lấy bản thân. Cho nên, Nhậm Lê tựa như một con quay xoay tròn vậy, từ lúc gia nhập đội tuần tra, em ấy chẳng bao giờ nghỉ ngơi nhiều cả, em ấy muốn tìm cách rời khỏi đây dựa vào những quy tắc và giải pháp mình có được.”

Tần Châu trầm tư.

Vương Phi Hàng nói: “Em ấy muốn nhận quy tắc 8-4 chỉ là suy đoán của em thôi, nhưng anh Châu này, em cũng chưa xác định được. Nếu em ấy yêu cầu tiếp nhận quy tắc 8-4, em nên đồng ý hay từ chối đây?”

Đây chính là nguyên nhân Vương Phi Hàng kể lại câu chuyện cho Tần Châu nghe, nếu từ chối Nhậm Lê tiếp nhận nhiệm vụ xử lý quy tắc 8-4, thế thì cũng hơi vô nhân tính rồi, kinh nghiệm của Nhậm Lê trong Thế giới Quy tắc cũng dần dần phong phú, 8-4 chính là một nhiệm vụ trong số các nhiệm vụ cấp cao, vậy thì tại sao lại nghĩ Nhậm Lê vì chuyện cá nhân mà làm chậm trễ chuyện quan trọng chứ?

Nhưng nếu hãn đồng ý, ngộ nhỡ Nhậm Lê xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Vương Phi Hàng có muốn cũng không thể gánh nổi trách nhiệm này.

Tần Châu nhìn tài liệu trong tay, đang lúc suy nghĩ, điện thoại bỗng ‘ting’ một tiếng.

[Lâm Dị]: Đàn anh, buổi trưa em có việc nên không ăn được rồi.

Tần Châu:.....

“Anh Châu, anh thấy sao?” Vương Phi Hàng hỏi.

“Nói ra thì.” Tần Châu nhìn chăm chăm tin nhắn: “Cậu ta còn chưa tới tìm cậu, nếu cậu ta thực sự đến tìm cậu vì nhiệm vụ 8-4, hãy bảo cậu ta tới tìm anh.”

Vương Phi Hàng: “Vâng.”

Vương Phi Hàng nhìn thấy Tần Châu đang chăm chú nhìn điện thoại: “Anh Châu, lát nữa xuống căng tin ăn không?”

Tần Châu: “Tôi không đói.”

Vương Phi Hàng: “...”

Bên kia khu giảng đường.

Lâm Dị trả lời tin nhắn xong thì cất điện thoại đi, tạm thời cậu không định cho Trình Dương xem tài liệu về những quy tắc đang trong kì đưa người vào, nếu không thì chẳng khác gì trường cấp ba gõ cửa học lại khi kì thi tuyển sinh đại học còn chưa bắt đầu.

Không có tâm nhìn thì không nói, còn xui xẻo nữa.

“Anh Lâm Dị, có nhiệm vụ mới hả?!” Trình Dương đã quay về căng thẳng nhìn Lâm Dị, nếu Lâm Dị đi làm nhiệm vụ, Trình Dương đoán bản thân chỉ có thể ngồi chờ chết mà thôi.

“Không phải.” Lâm Dị cho Trình Dương xem kiến thức cậu đã tổng hợp vào buổi sáng, biết Trình Dương không hiểu, Lâm Dị nói: “Anh không cần hiểu đâu, học thuộc là được.”

Trình Dương chỉ có thể gỡ điểm bằng cách học thuộc lòng mà thôi.

Bản thân Trình Dương cũng nghĩ như vậy, cậu ta bắt đầu chạy đua với thời gian học bài.

Lâm Dị lấy Nội Quy Trường rồi lật vài trang.

Cậu lật tới quy tắc 8-4.

Trong tấm ảnh Tần Châu vừa gửi, quy tắc này đặc biệt được đánh dấu bằng cách khoanh tròn.

Quy tắc 8-4: Trường không có phòng bưu điện. Nếu nhận được bưu phẩm chuyển phát nhanh... (chờ bổ sung)

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào quy tắc này một lúc.

Cậu thử lý giải một chút, Tần Châu không phải là người duy nhất nói rằng Đại học Kỹ thuật Phi Tự nhiên không thể liên lạc với thế giới bên ngoài, cho nên sinh viên của trường Đại học Kỹ thuật Tự nhiên không thể mua sắm trực tuyến, cũng như không thể nhận chuyển phát nhanh và thư tín từ thế giới bên ngoài được.

Căn cứ vào điều này, trường học không cần thiết lập phòng bưu điện làm gì, ngoại trừ phòng bưu điện, Lâm Dị cũng chưa từng nhìn thấy trong trường có bất kỳ quầy chuyển phát nhanh nào cả.

Vậy đồ chuyển phát nhanh mà sinh viên nhận được sẽ là thứ gì?

--

Tuần khảo sát.

Toàn bộ khuôn viên trường yên tĩnh nặng nề.

Chuyên ngành khác nhau thì thời gian thi cũng khác nhau, ngành của Lâm Dị cần thi năm ngày.

Ngày đầu tiên, Trình Dương còn muốn kiểm tra đáp án với Lâm Dị.

“Đây là đáp án trắc nghiệm của tôi. Anh Lâm Dị, anh có thấy câu trả lời của tôi khác với anh không?”

Lâm Dị nhìn qua, trầm mặc.

Sau đó, Trình Dương không so đáp án nữa, chủ yếu là không dám so, sợ so đáp án xong lại ảnh hưởng tới tâm trạng thi của những ngày tiếp theo.

Trong năm ngày thi này, tâm trạng của Trình Dương sa sút dần theo từng ngày.

Sau kỳ thi kéo dài năm ngày, Trình Dương nằm chết trong phòng hai ngày liền.

Trước đây Lâm Dị xảy ra chuyện gì, Trình Dương đều đến căng tin lấy đồ ăn cho cậu, hai ngày nay Lâm Dị chịu thương chịu khó đi lấy cơm giặt quần áo cho Trình Dương.

Hai ngày cuối tuần trôi qua, cố vấn thông báo kết quả trong nhóm vào tối thứ hai.

Trình Dương ngồi thẳng như cá chép: “Hiệu suất chấm bài... sao mà nhanh vậy á?”

Lâm Dị đã sớm hiểu rõ tình hình, an ủi Trình Dương: “Đây chỉ là kết quả bài thi thôi, hai ngày nữa mới ra lò điểm tích lũy cuối cùng mà.”

Thứ hạng của trường không chỉ dựa vào điểm thi mà còn dựa vào điểm chuyên cần hàng ngày.

Trình Dương che mắt lại: “Tôi... tôi không dám nhìn đâu, anh Lâm Dị, anh coi hộ tôi đi.”

Lâm Dị: “Được.”

Hệ thống điểm của trường theo hệ số 5, theo kinh nghiệm được chia sẻ bởi các sinh viên năm cuối trên diễn đàn, nếu điểm trung bình đạt được là 4 thì không cần phải lo lắng gì cả. Nếu điểm nằm trong phạm vi 2,5-4 thì không cần phải lo lắng, miễn là thành tích hàng ngày không có vấn đề gì.

Nếu điểm tích lũy đạt được khoảng 2, hoặc dưới 2,5 thì phải cúi đầu cầu Bồ Tát ban phước sắp tới không có nhiều quái vật hoạt động.

Còn điểm tích lũy trong khoảng 1,3-2, bạn chuẩn bị cho việc bị đưa vào và tìm hiểu trước về các quái vật quy tắc hoạt động trong thời gian sắp tới là vừa rồi.

Còn điểm dưới 1,3 thì hết cứu.

Lâm Dị ở đội tuần tra nên cũng biết, điểm càng thấp thì độ khó của quy tắc càng cao.

Ví dụ, lần này, những sinh viên có điểm thấp nhất sẽ bị ném vào Thế giới Quy tắc 8-4.

Trình Dương nuốt nước miếng: “Bao nhiêu bao nhiêu?”

Lúc Lâm Dị vừa định nói, Trình Dương đã đưa tay ra: “Chờ đã, nói về anh trước đi. Anh Lâm Dị, anh được mấy?”

Lâm Dị đáp: “4,6”

Trình Dương hít sâu một hơi: “Tôi chuẩn bị xong rồi.”

Lâm Dị: “...1,2.”

Trình Dương ‘ôi’ lên một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Chương 113: Thương lượng

Anh Châu, rõ ràng anh đang thừa nước đục thả câu-

Chương 113: Thương lượng

Bảng xếp hạng của trường được công bố vào hai ngày sau.

Tổng hợp và xếp hạng của cả bốn niên khoá, cũng sẽ được cố vấn gửi vào nhóm như điểm tích lũy, còn muốn xem thành tích cụ thể hơn thì có thể đăng nhập vào diễn đàn.

Hai ngày sau khi có kết quả sẽ là thời gian khiếu nại, nếu có thắc mắc về kết quả thì có thể tìm đến hội sinh viên.

Căng tin buổi sáng.

Trình Dương nhìn vào thành tích của chính mình trong điện thoại.

“Anh Lâm Dị, anh nói xem. . .” Trình Dương cắn đốt ngón tay cái: “Tôi thử đi khiếu nại có được không?”

Lâm Dị đang bóc trứng thì dừng lại: “VẬY... anh thử đi.”

“...” Trình Dương thở dài một tiếng, hiểu được ẩn ý từ việc Lâm Dị dừng lại, điểm số của sinh viên có ảnh hưởng trực tiếp đến mạng sống của họ, xác suất có sai sót là rất nhỏ, “Quên đi.”

Cậu ta nhấp vào [Xác nhận điểm số].

Lâm Dị vốn không giỏi an ủi người khác, nhìn Trình Dương mấy ngày nay có dấu hiệu vui vẻ, cậu sợ nhờ mình an ủi không tốt lại khiến cho tâm lý Trình Dương bị suy sụp thì toang.

Thế là cậu im như thóc, ăn trứng luộc của mình.

Điện thoại bỗng rung lên một chút, Lâm Dị lấy ra xem.

[Nhậm Lê]: Có rảnh không?

Lâm Dị nhanh chóng nhét nốt quả trứng luộc vào miệng, cầm điện thoại trả lời.

[Lâm Dị]: Anh Nhậm Lê, hôm nay em học cả ngày rồi.

[Nhậm Lê]: Ngày mai thì sao?

[Lâm Dị]: Cũng kín tiết ạ.

Nhậm Lê không trả lời, Lâm Dị nhìn chăm chăm tin nhắn một hồi. Nhậm Lê nói nếu không có chuyện gì thì đừng liên lạc với anh, bây giờ Nhậm Lê lại chủ động liên lạc với cậu, cậu nghĩ chắc là có việc gì nên mới tìm đến cậu.

Mà việc Nhậm Lê tìm cậu có khả năng sẽ liên quan đến Thế giới Quy tắc, đúng lúc Lâm Dị cũng muốn thương lượng về việc tiếp nhận nhiệm vụ với Nhậm Lê.

Lâm Dị suy nghĩ, gửi một tin nhắn khác cho Nhậm Lê:

[Lâm Dị]: Anh Nhậm Lê, nhưng mà em xin nghỉ phép được.

[Nhậm Lê]: Tôi đến tìm cậu. Phòng 304, tòa nhà 1?

[Lâm Dị]: Đúng ạ.

Xem ra Nhậm Lê có quyền hạn cao hơn cậu, còn có thể tra được cả số phòng cậu nữa.

Lâm Dị báo lại cho cố vấn Tưởng Thao, vừa xin nghỉ phép vừa nói với Trình Dương: “Anh Trình Dương, tôi có việc phải làm, lát nữa sẽ không đến lớp.”

Trình Dương than thở: “Đi đi.”

Lâm Dị liếc nhìn Trình Dương, lo lắng hỏi: “Anh Trình Dương, anh... anh không sao chứ?”

“Ừ.” Trình Dương làm một động tác cổ vũ cho chính mình: “Tôi có thể làm được! Ollie.”

Lâm Dị: “...”

Có thể thấy Trình Dương vẫn đang bị kích động, cho nên cậu càng cần phải đi tìm Nhậm Lê.

Lúc bọn họ sắp ăn cơm xong, Lâm Dị thu dọn đồ đạc trên bàn rồi quay lại ký túc xá tìm Nhậm Lê.

Lúc cậu trở về phòng, Nhậm Lê đã đứng ở trước cửa.

“Anh Nhậm Lê.”

Lâm Dị chào một tiếng, sau đó vội vàng tiến đến dùng chìa khóa mở cửa.

Cậu rất thích dọn dẹp cho nên phòng ốc luôn sẵn sàng trong trạng thái đón khách.

Cậu kéo ghế đầu cho Nhậm Lê, Nhậm Lê nói: “Không cần khách khí.”

Lâm Dị ‘ừm’ một tiếng, hỏi: “Anh Nhậm Lê tìm em có việc gì vậy?”

Nhậm Lê đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn đảm nhận nhiệm vụ quy tắc 8-4. Đội trưởng Vương bảo tôi hỏi ý kiến cậu.”

Hai người hiện tại là một đội nhỏ, quy định mới của đội tuần tra là ngoài nhiệm vụ trực tiếp được giao, muốn tiếp nhận nhiệm vụ thì phải có sự đồng ý của tất cả các thành viên trong đội.

Lâm Dị nghe Nhậm Lê nói xong cũng không có gì ngạc nhiên, cậu cũng đoán được Nhậm Lê tới tìm cậu vì chuyện này, nhưng không ngờ Nhậm Lê lại đích danh trực tiếp yêu cầu nhận nhiệm vụ quy tắc 8-4.

Sau khi có kết quả thi giữa kỳ, Lâm Dị đến đội tuần tra nghe ngóng thử, số người bị đưa vào quy tắc 8-4 là 12 người, mặc dù điểm của Trình Dương chắc chắn sẽ bị đưa vào Thế giới Quy tắc nhưng không đến nỗi sẽ bị đưa vào 8-4.

Theo bảng xếp hạng thành tích của trường, quy tắc mà Trình Dương bị đưa vào là một quy tắc trung cấp thấp.

Thực ra thứ Lâm Dị muốn thương lượng với Nhậm Lê là về quy tắc trung cấp thấp này, nhưng bây giờ Nhậm Lê lại trực tiếp mở miệng như vậy khiến Lâm Dị khó mà nói chuyện, cậu gái đầu suy nghĩ về nhiệm vụ tiếp nhận của Nhậm Lê.

Nhậm Lê trông cậu có vẻ do dự, nói: “Tôi muốn đảm nhận nhiệm vụ quy tắc 8-4...”

Thực ra Nhậm Lê còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng anh vốn đã ít nói, cũng không giỏi hòa đồng nên chỉ có thể lặp lại lời nói vừa rồi.

Điều này khiến anh trông có chút cường đại, bản thân Nhậm Lê cũng cảm nhận được điều này.

Thương lượng cẩn thận nhưng lại biến thành như này, Nhậm Lê rũ mắt xuống, hồi lâu mới nói: “Tôi...”

Lâm Dị nói: “Anh Nhậm Lê, em có thể trả lời anh sau được không?”

Lâm Dị nói thế, Nhậm Lê chỉ có thể gật đầu.

Buổi trưa, Trình Dương trở về.

Lâm Dị kể lại điều này cho Trình Dương nghe: “Anh Nhậm Lê muốn tiếp nhận nhiệm vụ quy tắc 8-4. Anh Trình Dương, anh có sẵn lòng tiến vào 8-4 không?”

Trình Dương nghe được lời này, hưng phấn nói: “Tuyệt vời luôn!”

Trước giờ Lâm Dị chưa từng nói sẽ đi theo cậu ta tiến vào Thế giới Quy tắc, Trình Dương cũng cảm thấy xấu hổ khi để Lâm Dị dẫn dắt mình, cho dù là Thế giới Quy tắc đơn giản, nhưng nếu là cậu ta, không cẩn thận có thể mất mạng như chơi.

Trình Dương biết rõ thực lực của Lâm Dị.

Hiện tại nghe nói mình có thể ôm đùi Lâm Dị, tâm trạng u ám bao ngày cũng không còn nữa: “Đi chứ, đừng nói đến việc chuyển tôi đến Thế giới Quy tắc 8-4, cho dù bây giờ anh có bảo tôi đi đấu quy tắc bot với anh, tôi cũng đi luôn. “

Lâm Dị: “Là boss.”

Trình Dương: “Boss, boss.”

Lâm Dị lấy điện thoại ra: “Để tôi sẽ báo lại cho anh Nhậm Lê.”

Mặt khác.

Vương Phi Hàng nói: “Đi một mình?”

Nhậm Lê gật đầu.

Vương Phi Hàng tức giận: “Anh Châu vì sao phải đích thân vào 16-8? Vì sao đội tuần tra lại cho em cộng sự? Còn cần anh nói lại nguyên nhân sao hả?!”

Nhậm Lê nói: “Lâm Dị không muốn đi.”

Anh cảm thấy lời nói ‘trả lời sau’ của Lâm Dị có nghĩa là đang khéo léo từ chối anh.

“Vậy Lâm Dị không muốn đi...” Vương Phi Hàng liếc nhìn Tần Châu bên cạnh đang đọc tư liệu: “Em lại không tôn trọng nguyện vọng của người khác à.”

“Tôn trọng.” Nhậm Lê nói: “Cho nên em mới đi một mình.”

Vương Phi Hàng: “...”

“Làm việc của cậu đi, nhìn anh làm gì.” Tần Châu nói xong, tiếp tục cúi đầu. Hắn đang kiểm tra danh thả người, cụ thể là tìm kiếm cái tên Trình Dương.

Ngón tay di chuyển xuống danh sách một chút, sau đó hắn tìm thấy tên của Trình Dương, điểm 1,2 tương ứng với việc thả vào quy tắc 13-2.

Hắn biết vì sao Lâm Dị lại không muốn đi, chắc hẳn cậu muốn đi theo Trình Dương tiếp nhận nhiệm vụ quy tắc 13-2.

Vương Phi Hàng nói: “Em muốn đi đến Thế giới Quy tắc 8-4, anh có thể hiểu cho em, anh cũng đồng ý, nhưng hiện tại không phải anh muốn ngăn cản, mà là đồng đội của em không muốn đi. Nhậm Lê, anh nói thẳng này, đội tuần tra không thể cho phép bất kỳ thành viên nào một mình bước vào Thế giới Quy tắc được, giờ em chỉ còn một cách thôi...”

Vương Phi Hàng vỗ vai Nhậm Lê: “Tìm Lâm Dị thương lượng lại chuyện này đi.”

Yết hầu Nhậm Lê di chuyển, anh mà đi thương lượng lại thì hỏng việc mất.

Tần Châu ở bên cạnh đặt danh sách thả sinh viên xuống: “Còn cách khác đấy.”

Nhậm Lê và Vương Phi Hàng nhìn hắn, Tần Châu nói: “Thời gian triển khai quy tắc 8-4 là thứ ba tuần sau, cậu có thời gian đến chủ nhật này để tìm một cộng sự mới có thể sánh ngang với thực lực của cậu, hơn nữa nếu cậu đảm bảo không để chuyện cá nhân ảnh hưởng đến chuyện chính, tôi sẽ cho phép cậu đi.”

Vương Phi Hàng sửng sốt, mặc dù đã là thứ năm, Nhậm Lê có ba ngày để tìm cộng sự mới, nhưng tính tình Nhậm Lê, chính là kiểu không ai muốn đụng vào, cho nên hắn mới giao Lâm Dị cho Nhậm Lê đấy chứ.

Tần Châu nói: “Là đội phó đội tuần tra, cậu lại không biết điều phối à?”

Vương Phi Hàng: “...”

Vương Phi Hàng suy nghĩ một chút: “Không phải, anh Châu, hai ngày trước Lâm Dị cũng tới tìm em, nghe nói em ấy cũng muốn tiếp nhận nhiệm vụ, Nhậm Lê mà đi với người khác thì Lâm Dị phải làm sao?”

Tần Châu lườm Vương Phi Hàng một cái, tựa như Vương Phi Hàng vừa hỏi một câu ngu xuẩn: “Anh không phải người à? Không thể lập nhóm với Lâm Dị hay sao?”

Vương Phi Hàng: “...”

Có thể ạ, dù sao cũng là cộng sự ngượng của ngài mà, nhỉ?

Tần Châu lại nhìn Nhậm Lê một cái: “Thời gian ba ngày để tìm cộng sự mới có khó không?”

Nhậm Lê suy nghĩ một chút, đúng là có.

Anh biết bản thân hay làm theo ý mình, khiến người khác không ưa, hướng chi là tìm được một người đồng ý làm cộng sự với mình trong vòng ba ngày, trong vòng ba mươi ngày anh chưa chắc sẽ tìm được chứ đừng nói là trong vòng ba ngày.

Tần Châu nói: “Có khó khăn gì cứ nói với tôi, tôi sẽ để Vương Phi Hàng...”

Hắn còn chưa kịp nói hết thì Nhậm Lê đã cắt ngang: “Chủ tịch, em đi nghe điện thoại.”

Tần Châu giơ tay ra hiệu Nhậm Lê đi, tiếp tục nhìn xuống danh sách 13-2.

Dạo gần đây hắn không liên lạc gì với Lâm Dị cả, điều này làm Tần Châu cảm thấy khó hiểu, hắn luôn cảm thấy hắn và Lâm Dị không nên phát triển thành ra thế này.

Lúc Nhậm Lê đi nghe điện thoại, Vương Phi Hàng lại gần Tần Châu: “Anh Châu, thật sự luôn ạ?”

Tần Châu nhìn Vương Phi Hàng với vẻ mặt như muốn nói: ‘Cậu cho rằng anh đang nói đùa à?’

Vương Phi Hàng khó hiểu nói: “Để Nhậm Lê tìm được cộng sự thật sự rất khó, em không thể làm trái ý muốn của người khác. Không thì dù sao anh cũng định tiến vào Thế giới Quy tắc, hay là anh làm cộng sự của Nhậm Lê đi. Lâm Dị thì dễ dàng hơn rồi, em ấy ở trong đội tuần tra không tồi, có thể không khó để tìm được cộng sự.”

Tần Châu hừ lạnh một tiếng: “Cậu nghĩ anh đi với Nhậm Lê vào 8-4 là thích hợp hả...”

Hắn khoa tay múa chân một chút, ngón tay qua lại giữa mình và Vương Phi Hàng: “So với anh, thực lực của cậu và khối băng kia chênh lệch ít hơn đấy.”

Vương Phi Hàng: “...Coi như em hiểu rồi.”

Ngón tay Tần Châu dừng lại: “Nói rõ ra.”

Vương Phi Hàng mạnh dạn nói: “Anh Châu, rõ ràng anh đang thừa nước đục thả câu.”

Tần Châu: “...”

Một lúc sau, Tần Châu cười lạnh: “Rõ ràng như vậy à?”

Vương Phi Hàng giơ ngón tay cái lên với Tần Châu.

“Anh Châu.” Vương Phi Hàng thực sự hiểu rõ, hào phóng nói: “Người anh em này sẽ giúp anh. Lần này em với Nhậm Lê sẽ vào 8-4, để anh với Lâm Dị...”

Hắn còn chưa nói xong, Nhậm Lê đã quay lại.

“Anh Châu, đội trưởng Vương.” Nhậm Lê nói: “Em muốn đảm nhận nhiệm vụ quy tắc 8-4.”

“Này.” Vương Phi Hàng tức giận nói: “Anh bảo em đi tìm cộng sự mà em vẫn cứ đầu phải không?”

“Không phải.” Nhậm Lê giải thích: “Em có cộng sự rồi.”

Vương Phi Hàng sửng sốt một lát, Tần Châu nhướn mày.

Vương Phi Hàng hỏi: “Ai?”

Nhậm Lê lớn tiếng nói: “Lâm Dị.”

Vương Phi Hàng: “...”

Tần Châu: “...”

Vương Phi Hàng: “Không phải em ấy không muốn đi hả?”

Nhậm Lê: “Em hiểu nhầm.”

Dừng một chút, Nhậm Lê nói: “Cảm ơn đội trưởng Vương.”

Vương Phi Hàng được Nhậm Lê cảm ơn không hiểu: “Sao lại cảm ơn anh?”

Nhậm Lê nói: “Để Lâm Dị làm cộng sự với em.”

Vương Phi Hàng: “Ý của em là...”

Vương Phi Hàng bị lời nói của Nhậm Lê nhảy dựng lên, vội vàng nhìn sang Tần Châu.

Tần Châu cười lạnh.

Nhậm Lê nói: “Nhưng có một việc hơi phiền đến đội trưởng Vương.”

Vương Phi Hàng: “Là... là gì?”

Nhậm Lê nói: “Có một bạn học tên Trình Dương trong danh sách thả người, anh có thể để cậu ấy theo bọn em vào quy tắc 8-4 được không?”

Vương Phi Hàng nhanh chóng cầm lấy danh sách, tìm được tên Trình Dương: “Cậu ta vào 13-2, có chịu vui vẻ đổi sang 8-4 không thể?”

13-2 là quy tắc trung cấp thấp, còn 8-4 lại là quy tắc trung cấp cao. Không một người bình thường nào vui lòng với sự thay thế nguy hiểm đến tính mạng như vậy.

Nhậm Lê nói: “Vui.”

Vương Phi Hàng: “...”

“Anh Châu.” Vương Phi Hàng nhìn Tần Châu: “Em nên nói gì giờ?”

Rất lâu sau.

“Nên nói gì?” Tần Châu đứng lên, chuẩn bị rời đi: “Đã thương lượng xong rồi, còn có thể nói gì nữa, anh còn có thể không cho phép à?”

Vương Phi Hàng vội vàng tóm Tần Châu lại, nhanh chóng nói: “Anh Châu, anh có muốn đi theo không? Quy tắc 8-4 dù sao cũng là quy tắc trung cao cấp. Có anh Châu ở đó thì cũng vững vàng hơn đấy.”

Bước chân Tần Châu chậm lại: “Không đi.”

Vương Phi Hàng lấy một bản tư liệu đưa cho Tần Châu, thuyết phục: “Quy tắc 8-4 xuất hiện thường xuyên, anh Châu thực sự không muốn đi theo xem thử sao?”

Bước chân Tần Châu dừng lại, nhưng vẫn không hé răng.

Vương Phi Hàng quay đầu hỏi Nhậm Lê: “Vừa rồi em nói gì với Lâm Dị thế? Hai em tiến vào Thế giới Quy tắc 8-4 nhỉ? Trong điện thoại Lâm Dị còn có nói cái gì khác không? Ví dụ như...”

Hắn điên cuồng nháy mắt với Nhậm Lê.

Nhậm Lê đã hiểu.

Nhưng anh lại đáp “Không nói.”

Vương Phi Hàng: “...”

Cái khối băng này!

Chương 114: Cầm sừng Tần Châu Anh với chủ tịch Tần hôn nhau hả?-

Chương 114: Cầm sừng Tần Châu

Những sinh viên bị thả xuống sẽ được hội sinh viên triệu tập để họp cá nhân trong vài ngày vừa qua.

Chủ yếu là nói về một số biện pháp phòng ngừa và khuyến khích.

Trình Dương đang đợi bên ngoài phòng – nơi hội sinh viên dùng để nói chuyện với sinh viên bị thả xuống, cậu ta nghe thấy giọng nói của Âu Oánh.

“Cũng chẳng phải hội sinh viên mặc kệ cậu, bọn tôi sẽ phái người của đội tuần tra đi theo cậu vào Thế giới Quy tắc.”

“Thật không vậy? Thế họ đâu rồi? Sao tôi không thấy đâu hết?”

Trình Dương ở bên ngoài nghe lén, người vào trước cậu ta có vẻ không chịu hợp tác mấy.

Nhưng đúng là vậy thật, Trình Dương chẳng thấy mấy ai là có nề nếp hết.

Điện thoại chợt rung lên, Trình Dương lấy điện thoại ra khỏi túi.

[Lâm Dị]: Anh Trình Dương, còn bao lâu nữa thì kết thúc?

Trình Dương nhìn thời gian, thấy đã gần đến giờ ăn trưa nên nhanh chóng gõ phím.

[Trình Dương]: Chắc phải mất một lúc đấy, anh cứ ăn trước đi, không cần đợi tôi đâu.

[Lâm Dị]: Tôi mang về cho anh nhá? Anh ăn gì?

[Trình Dương]: Có cái gì?

Một lúc sau, Lâm Dị gửi cho cậu ta danh sách đồ ăn, Trình Dương nhìn qua, không hổ là anh Lâm Dị, chân thành quá đi mất.

Hôm nay căng tin chuẩn bị những đồ ăn gì, Lâm Dị đều gửi cho cậu ta hết.

Sau khi cảm thán một tiếng ‘anh em tốt’, Trình Dương gõ phím.

[Trình Dương]: Gì cũng được.

[Lâm Di]: ? ? ?

[Trình Dương]: Đùa thôi, anh ăn gì thì tôi ăn vậy.

[Lâm Di]: ...Cũng chẳng khác mấy.

“Bạn học tiếp theo.”

Giọng nói Âu Oánh vang lên, Trình Dương nhanh chóng bỏ điện thoại xuống, đi về phía lớp học, không thèm nhìn đường nên đụng phải nam sinh vừa đi ra.

Nam sinh kia vốn đã tức giận, cáu bẳn: “Không thấy đường à!”

Trình Dương ‘hey’ một tiếng, buồn cười: “Ông nội không nhìn đường đấy, cháu định đánh ông à?”

Nam sinh nhìn thấy thân hình to lớn của Trình Dương, co rúm người lại.

Trình Dương chỉ vào mũi mình: “Còn không nhường đường cho ông nội?”

“Trình Dương.” Âu Oánh nghe thấy động tĩnh ở cửa, ra chào hỏi một tiếng, ngăn cho hai người này đánh nhau thật.

“Hey, đàn chị Âu Oánh.” Trình Dương nhìn vào phòng học, sau đó ánh mắt lại chuyển sang nam sinh đối diện, hạ bàn tay đang chỉ vào mũi xuống, hung ác nói: “Vì mặt mũi của đàn chị nên ông nội không so đo nữa.”

Chờ nam sinh kia co rúm người bỏ chạy xong, Trình Dương mới bước vào trong phòng.

“Giáo bá lại đây ngồi nào.” Âu Oánh chỉ vào chỗ ngồi trước mặt cô.

“Giáo bá gì chứ? Không dám không dám.” Trình Dương sờ sờ gáy, khờ khạo cười: “Em miệng cọt gan thỏ mà, đàn chị Âu Oánh cũng đâu phải là không biết đâu.”

Âu Oánh mỉm cười, sau khi Trình Dương ngồi xuống, cô cầm tài liệu trong tay lên nói: “Lần này em vào 8-4 à? Nghe nói em tự mình yêu cầu.”

“Là, là, là.” Trình Dương gật đầu: “Lâm...”

“Khụ khụ.” Âu Oánh ho khan, cắt đứt nửa sau câu nói của Trình Dương, khẽ lắc đầu. Sau khi Trình Dương ngừng nói, Âu Oánh thấp giọng nói: “Danh tính của các thành viên trong đội tuần tra là bảo mật.”

“Hiểu rồi hiểu rồi.” Trình Dương nhanh nhay nói.

“Thật sự hiểu rồi hay giả vờ hiểu đấy?” Âu Oánh hỏi.

“Em hiểu thật mà.” Về mặt Trình Dương đầy nghiêm túc.

Đây không phải lần đầu tiên cậu bước vào Thế giới Quy tắc, cậu cũng đã ký hiệp định bảo mật. Cậu biết quái vật sẽ ẩn nấp trong những người tham gia, và biết việc quái vật có thể giết người tùy ý trước khi phục bàn, sau khi Âu Oánh nhắc nhở thì cậu ta lập tức tỉnh ra, không biết quái vật 8-4 sẽ bám vào ai, nhưng nếu tất cả người tham gia đều biết đến thân phận của Lâm Dị thì tỷ lệ mà Lâm Dị bị quái vật 8-4 nhắm tới là 100%.

Cho nên, những sinh viên bị thả vào đều phải hợp cá nhân, không thể để họ gặp mặt trước những người tham gia khác, họ chỉ biết sẽ có thành viên của đội tuần tra đi theo họ vào Thế giới Quy tắc, nhưng sẽ không biết thành viên của đội tuần tra mà hội sinh viên phái tới là Lâm Dị và Nhậm Lê.

“Được.” Âu Oánh khen ngợi: “Trưởng thành rồi đấy.”

“Đó gọi là gần đèn thì sáng.” Trình Dương ngượng ngùng cười nói.

“Được rồi, đi ăn đi.” Âu Oánh nói.

Trình Dương kinh ngạc: “Xong rồi ạ?”

Sinh viên tới trước cậu ta ở trong phòng rất lâu mà.

“Nếu em thích thì có thể ở lại tâm sự với chị.” Âu Oánh dừng công việc sắp xếp tài liệu lại, ngẩng đầu lên: “Sau khi bước vào Thế giới Quy tắc, có thể sợ hãi, có thể hoảng loạn, cũng có thể ôm đùi, nhưng điều kiện tiên quyết là đánh bóng đôi mắt.”

Trình Dương bị ngữ khí của Âu Oánh hù dọa, Âu Oánh nói: “Đi ăn đi.”

“Vâng... vâng ạ, tạm biệt đàn chị Âu Oánh”

“Tạm biệt.”

Trình Dương phải mất một lúc sau khi rời khỏi phòng học mới nhận ra ý của Âu Oánh là gì. Quái vật có khả năng xác định thực lực của người tham gia, giống như quái vật 2-6 đã lựa chọn chính xác Tần Châu vậy, xác suất mà Lâm Dị và Nhậm Lê bị quái vật 8-4 lựa chọn cao hơn những người khác nhiều.

Nghĩ đến đây, Trình Dương dừng lại, ôm chặt lấy thân hình cường tráng của mình, hôm nay trời nắng nhưng sao cậu ta lại cảm thấy ớn lạnh vô cùng.

Nếu Lâm Dị bị quái vật 8-4 lựa chọn, vậy cậu ta phải làm sao?

Trực tiếp cầu xin đầu hàng.

Phòng 304.

“Chắc tôi không bị chọn đâu.”

Thấy Trình Dương đi đi lại lại trong phòng, Lâm Dị không khỏi lên tiếng.

Trình Dương dừng lại, nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị biết mình vừa lỡ mồm, nhanh chóng che đậy: “Sau khi tiến vào Thế giới Quy tắc 8-4 thì có thể tự chứng.”

Trình Dương bắt đầu có hứng thú: “Tự chứng kiểu gì? Có ám hiệu gì sao?”

Lâm Dị nhấp một ngụm nước: “Cho dù hiện tại có ám hiệu, quái vật cũng có thể nhìn thấy nội dung ám hiệu qua việc đọc ký ức.”

Trình Dương cảm thấy Lâm Dị nói không sai: “Vậy tự chứng kiểu gì giờ?” Cậu ta nghĩ tới lần tự chứng ở Thế giới Quy tắc 2-6, nhìn thấy các đại lão thay nhau tự chứng, Trình Dương cảm thấy IQ của mình không được cao đến mức đó.

Hơn nữa cũng vô dụng, lúc đó trông Tần Châu tự chứng rất thật, vậy mà kết quả Tần Châu lại là quái vật 2-6.

Lâm Dị giải thích đơn giản: “Tiến vào Thế giới Quy tắc, anh có thể làm những việc mà ở hiện thực chưa làm bao giờ.”

Trình Dương cảm thấy khó hiểu, nhưng lại hỏi một điểm rất mấu chốt: “Anh và chủ tịch Tần tự chứng với nhau kiểu vậy à?”

Nhắc tới Tần Châu, Lâm Dị mèm tí thì sặc chết.

Trong khoảng thời gian này Lâm Dị không dám liên lạc với Tần Châu, hơn nữa nếu cậu biết trước hành động của Tần Châu thì cậu cũng sẽ tránh né.

Cậu luôn cảm thấy Tần Châu đã phát hiện ra gì đó rồi.

Nhìn thấy phản ứng của Lâm Dị, Trình Dương kêu ‘đờ mờ’: “Anh với chủ tịch Tần hôn nhau hả?”

Lâm Dị phun ra một ngụm nước: “!”

Cậu kinh ngạc nhìn Trình Dương, không hiểu sao lúc này đầu óc Trình Dương lại nảy số nhanh như thế.

“Ai da ai da.” Trình Dương như kiểu biết được bí mật động trời, trở nên hưng phấn cực độ: “Vây bây giờ hai anh sao rồi? Hẹn hò rồi hả?”

Lâm Dị vội vàng tìm khăn giấy lau miệng, “Không, anh đừng nói nhảm.”

“Không á?” Trình Dương kinh ngạc: “Hôn cũng hôn rồi, sao vẫn chưa hẹn hò?”

Lâm Dị hỏi ngược lại: “Sao hôn nhau xong thì lại phải hẹn hò?”

Trình Dương không hiểu: “Hôn nhau là việc chỉ có những người yêu nhau mới làm mà.”

Lâm Dị nhấn mạnh: “Là tự chứng, anh bé mồm thôi!!”

“Thế anh tự chứng với người khác cũng là hôn người ta hả?” Trình Dương trầm giọng hỏi.

Lâm Dị lắc đầu.

Trình Dương: “Cách tự chứng với người khác của chủ tịch Tần cũng là hôn à?”

Lâm Dị lại lắc đầu.

Trình Dương vỗ tay: “Thế thì đúng rồi, đây là cách tự chứng độc quyền của hai người, thế không phải của những người yêu nhau thì là gì chứ?”

Lâm Dị nghẹn ngào.

Cậu cúi đầu xé giấy vệ sinh đã thấm nước thành từng dải: “Nhưng... lúc đó đàn anh không nói là muốn hẹn hò.”

Tần Châu tỏ tình, nhưng Tần Châu lại không nói tiếp theo nên làm gì, hướng chỉ là nói muốn hẹn hò.

Trình Dương đã hiểu: “Anh Lâm Dị, thì ra anh cũng thích chủ tịch Tần.”

Lâm Dị ngẩng đầu, cậu còn chưa biết, làm sao Trình Dương lại có thể biết được cơ chứ.

Trình Dương kiêu ngạo nói: “Tôi – Trình Dương, được xưng là ‘Người tình bé nhỏ tỉnh Dung’. Nói trắng ra, trong tình yêu chỉ có thích và không thích. Đừng nói là anh không biết. Tất cả những câu ‘không biết’ chỉ là của một tên lưu manh mà thôi, trừ phi anh muốn thả dây dài, câu cá lớn, không nhìn ra luôn đó anh Lâm Dị, thì ra anh là người kiểu này.”

Lâm Dị cảm thấy ủy khuất: “Tôi không biết thật mà.”

“Anh Lâm Dị, thế này nhé.” Trình Dương nói như như một người từng trải:

“Nếu anh không thích chủ tịch Tần thì anh đã không nhắc đến đề tài này với tôi rồi. Anh hãy sờ thử vào trái tim mình, có phải không hề mâu thuẫn với đề tài này chút nào không, thậm chí anh còn muốn hiểu cảm xúc của chính mình hơn bất kỳ ai khác nữa đấy.”

Lâm Dị sửng sốt.

Bên tai, Trình Dương vẫn lải nhải: “Nếu anh muốn biết được cảm xúc của mình thì rất đơn giản, muốn hẹn hò với chủ tịch Tần thì càng đơn giản hơn...”

Xem ra vẫn chưa phải lúc, Lâm Dị cúi đầu suy nghĩ.

Thậm chí cậu còn không biết liệu cậu có phải con người không nữa.

Lâm Dị duỗi tay cho Trình Dương xem thông tin cậu vừa mới nhận được từ Vương Phi Hàng: “Đây là danh sách những người tiến vào Thế giới Quy tắc 8-4, bao gồm anh, tôi và anh Nhậm Lê, tổng cộng có 12 người. ..”

Trình Dương bị Lâm Dị cắt ngang đề tài: “Người nhiều vậy á.”

——

Thời gian trôi qua nhanh chóng, kỳ đưa người vào quy tắc 8-4 đã đến.

Vì cấp bậc của những quy tắc sắp tới không cao bằng 2-6 và 4-4 nên hội sinh viên không thông báo cho nhà trường nghỉ học.

Thời điểm Vương Phi Hàng thông báo là 4 giờ chiều thứ Ba.

Lâm Dị cố ý bỏ lỡ thời gian.

Nhìn trong danh sách người tham gia, Tần Châu không có tên trong lần tiến vào này.

Số người đưa vào Thế giới Quy tắc 8-4 là 12. Lâm Dị đã xem qua danh sách, các sinh viên ở hiện trường đều khớp trong danh sách.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dị không tiến vào Thế giới Quy tắc với Tần Châu, Lâm Dị cảm thấy như mình vừa cấm sừng Tần Châu vậy. Cậu không biết Tần Châu có ở hiện trường thả người vào quy tắc 8-4 hay không, cho nên cậu không dám nhìn xung quanh, sợ nhỡ mà đối mặt với Tần Châu thì sẽ rất xấu hổ.

Nhớ lại, ngón chân có thể đào được cả một toà lâu đài luôn.

Cũng giống với những lần thả người trước đó, Âu Oánh hiện đang thông báo cho mọi người những việc cần chú ý.

Thời gian sắp hết, Âu Oánh dẫn đầu hội sinh viên rút khỏi nơi này.

Phía đằng xa, sắc mặt Tần Châu trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Phi Hàng cười nói: “Có lẽ Lâm Dị không nhìn thấy anh thôi.”

Thấy Tần Châu im lặng, Vương Phi Hàng nói: “Quái vật 8-4 vẫn chưa xuất hiện, anh Châu, nếu anh muốn vào 8-4 thì vẫn còn cơ hội đấy.”

Tần Châu không hé răng, nhìn chăm chăm Lâm Dị ở phía xa.

Hắn phát hiện Lâm Dị đang tránh mặt mình.

Hắn nhíu mày, suy đi nghĩ lại nguyên nhân Lâm Dị trốn tránh hắn, cuối cùng hình ảnh dừng lại vào ngày hắn tra hỏi cậu.

Lịch sử xem hồ sơ Viên Viên.

Tần Châu xoay người, Vương Phi Hàng mới nói được nửa chừng: “Ồ, anh Châu, anh đi đâu vậy?”

Tần Châu đi đến phòng lưu trữ của hội sinh viên, lục lọi một hồi, cuối cùng cũng tìm được thứ mình cần – ghi chép hợp phục bàn quy tắc 4-4.

Hiện trường thả người.

Một tiếng mèo kêu chói tai xuyên thấu bầu trời, Trình Dương rùng mình, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Sắc mặt của những người xung quanh đột nhiên tái nhợt, họ không nhìn thấy mèo ở đâu hết mà chỉ nghe thấy mỗi tiếng mèo kêu.

Thị lực của Lâm Dị tốt nhất, cậu nhìn theo phía tiếng động, giơ tay lên: “Tiếng mèo kêu hình như là từ bên trong truyền ra.”

‘Bên trong’ mà cậu đang nói, là một gói hàng chuyển phát nhanh.

—

Off đến sau 25/1

Chương 115: Quái vật 8-4

Anh Lâm Dị, tôi tự chứng á!-

Chương 115: Quái vật 8-4

Không ai dám chạm vào gói hàng đột nhiên xuất hiện ấy.

Lâm Dị đang muốn đi tới, nhưng lại bị Nhậm Lê ngăn lại: “Để tôi.”

Là bản thân Nhậm Lê nhất quyết muốn nhận nhiệm vụ quy tắc 8-4, Nhậm Lê sẽ không để Lâm Dị mạo hiểm như vậy, hơn nữa Tần Châu cũng đã lên tiếng chào hỏi anh, mặc dù lời nói của Tần Châu không rõ ràng nhưng Nhậm Lê có thể hiểu ý của Tần Châu, hẳn muốn anh chịu trách nhiệm về mạng sống của Lâm Dị.

Lâm Dị cũng không đòi co với Nhậm Lê, bọn họ vẫn chưa tiến vào Thế giới Quy tắc, cho nên sẽ không thể gặp nguy hiểm gì cả.

Cậu chăm chú nhìn bóng lưng Nhậm Lê, thấy Nhậm Lê bước tới, nhưng anh còn chưa kịp đến gần, Lâm Dị đột nhiên cảm thấy dưới chân mình không có trọng lượng, bên tai vang lên những tiếng thét sợ hãi không ngừng, biết bọn họ đã bị chọn vào Thế giới Quy tắc 8- 4, Lâm Dị nhanh chóng tóm lấy Trình Dương.

Vài lần tiến vào Thế giới Quy tắc, Lâm Dị sớm đã quen với làn sương đen.

Đầu tiên cậu xác định Trình Dương ở bên cạnh, sau đó mới quan sát làn sương đen.

Sương mù đen trong Thế giới Quy tắc 4-4 tan khá chậm, cho nên toàn bộ Thế Giới quy tắc đó rất khổng lồ. Nhưng lần này thì không như vậy, làn sương mù đen đang có dấu hiệu dần biến mất, có thể thấy quy mô của Thế giới Quy tắc 8-4 không lớn.

“Anh Trình Dương.” Lâm Dị gọi Trình Dương bên cạnh: “Đi thôi.”

Bọn họ cần đi xuyên qua làn sương đen này

Trình Dương không hé răng, im lặng đi theo Lâm Dị.

Hai người đi bộ tầm ba bốn phút thì nhìn thấy khung cảnh phía trước.

Là một ngôi trường.

Lâm Dị nhìn vào bảng hiệu của trường, Trường trung học Báo Hương tỉnh Quảng Phương.

Đánh giá từ tên trường và kiến trúc bên ngoài trường học, đây hẳn là một trường trung học ở thị trấn.

Vài lần tiến vào Thế giới Quy tắc đã khiến Lâm Dị sớm hình thành thói quen chia sẻ mạnh mẽ, bên cạnh cậu bây giờ cũng chỉ có mỗi Trình Dương, nên cậu quay đầu thuật lại tình hình cho cậu ta nghe.

Trình Dương cũng ngẩng đầu nhìn về phía trường học, nhưng cậu ta lại không nói gì.

Lâm Dị nhất thời cảm thấy có chút kỳ quái, chắc chắn Trình Dương không phải kiểu người kiêu ngạo, thậm chí còn lải nhải không dứt khiến Lâm Dị nhiều khi còn không chịu nổi. Bây giờ Trình Dương lại im lặng, điều này khiến Lâm Dị có chút không quen.

Nhưng Lâm Dị không thể trực tiếp khẳng định Trình Dương có vấn đề, nếu Trình Dương mai khai nhị độ (*), bị quái vật 8-4 lựa chọn tiếp thì cậu ta cũng không nên im lặng như vậy.

(*): một việc thành công đến 2 lần

Lâm Dị cẩn thận nhìn chằm chằm Trình Dương một hồi, cậu đột nhiên kinh ngạc, chẳng lẽ Trình Dương đang tự chứng hả?

Hai ngày trước khi bước vào Thế giới Quy tắc 8-4, hai người ở phòng ngủ đã thảo luận về vấn đề tự chứng, khi đó Lâm Dị có nói cách tự chứng chính là thực hiện một hành động trong Thế giới Quy tắc mà bản thân chưa từng làm ở thế giới thực.

Đối với một người lăm mồm như Trình Dương, việc kiên nhẫn nửa ngày không thêm mở mồm hẳn là đang tự chứng.

Nhưng Lâm Dị lại cảm thấy không có khả năng này.

Không có cậu, Trình Dương dường như chẳng thông minh như cậu tưởng.

Trong lòng Lâm Dị, Trình Dương bỗng trở nên rất khả nghi, bọn họ là những người đầu tiên tới cổng trường, cổng trường đóng chặt nên hai người không thể vào trong được, những người khác vẫn chưa tới, Lâm Dị muốn xem thử xem liệu Trình Dương vẫn im thin thít hay không nhịn được mà hỏi một câu

‘làm gì tiếp theo’.

Vì bây giờ phải đợi người nên Lâm Dị đi vòng qua cổng chính của trường học trước, cậu không gọi Trình Dương mà đi một mình, thỉnh thoảng lại liếc qua Trình Dương một cái. xem liệu Trình Dương có sợ hãi mà chạy theo mình hay không.

Trình Dương không đi theo, ánh mắt cứ mãi nhìn về phía sương mù đen, như thể là đang chờ đợi ai đó.

Lâm Dị im lặng ghi nhớ những điểm kỳ lạ của Trình Dương, sau đó lại di chuyển tầm mắt về phía khu vực gần cổng trường, xem xét liệu có thể phát hiện ra gì đó trước hay không.

Cổng Trường Trung học Báo Hương hơi thô sơ, chỉ có một chốt bảo vệ nhỏ, xiêu vẹo, cũng không có cửa tự động lên xuống cho ô tô ra vào mà thay vào đó là hai cánh cổng han gỉ.

Lâm Dị xuyên qua cánh cổng nhìn vào bên trong, trước mắt cậu là một tòa dạy học, cách cửa không xa, nhưng nhìn tổng thể cũng không rõ ràng, tựa như tòa dạy học đã bị hóa lỏng vậy.

So với tòa dạy học, bức tường của trường học trông rõ ràng hơn, thậm chí Lâm Dị còn có thể nhìn thấy những vụn gạch trên tường rơi xuống, hình vẽ bậy của một số học sinh, cỏ dại dưới chân tường và những mảnh kính vỡ gắn trên đỉnh của vách tường để phòng trộm.

Không có manh mối hữu dụng nào, nhưng Lâm Dị cũng chẳng thất vọng, cậu vốn dĩ không hi vọng sẽ phát hiện được gì trước khi Thế giới Quy tắc bắt đầu.

Quan sát xong, Lâm Dị quay lại cổng Trường Trung học Báo Hương.

Trình Dương vẫn đang nhìn về phía cửa, Lâm Dị nhìn cậu ta, phát hiện hai mắt Trình Dương sáng lên, trong con ngươi của Trình Dương, Lâm Dị nhìn thấy một bóng người xuyên qua màn sương đen đi tới.

Lâm Dị nghiêng đầu, là Nhậm Lê.

“Anh Nhậm L...”

Lâm Dị còn chưa nói xong cụm ‘Anh Nhậm Lê’ thì cậu đã nhìn thấy Trình Dương bất ngờ lao về phía trước.

Có lẽ Nhậm Lê cũng không ngờ rằng Trình Dương đột nhiên lao tới, anh chỉ hơi lùi sang một bên, nhưng Nhậm Lê vẫn chẳng thể thoát khỏi khu vực nguy

hiểm.

Anh bị Trình Dương ôm chặt.

Lâm Dị kinh ngạc há miệng thành hình chữ O, cậu nhìn thấy Trình Dương hôn lên trán Nhậm Lê.

Như thể cảm thấy chưa đủ, Trình Dương lại hôn lên môi Nhậm Lê một cái nữa.

Người của Trình Dương to hơn Nhậm Lê nhiều, cho nên Nhậm Lê bị ôm nhất thời không thể chạy thoát, để cho Trình Dương chiếm tiện nghi.

Hôn xong, Trình Dương buông tay ra, quay đầu nhìn Lâm Dị, nhìn thấy biểu cảm của Lâm Dị, Trình Dương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Anh Lâm Dị, tôi tự chứng á!”

Lâm Dị: “.....”

Cậu câm nín hồi lâu.

Nhưng khi nghĩ lại, có vẻ đây thực sự là điều mà Trình Dương có thể làm được với trí thông minh của mình.

Điều mà Trình Dương chưa từng làm ở thế giới thực là hôn một người đàn ông khác.

Lâm Dị đỡ trán.

Trình Dương không có vấn đề, cậu ta không phải quái vật 8-4.

“Làm tôi ngạt chết mất.” Sau khi tiến vào Thế giới Quy tắc 8-4, bởi vì không biết thân phận của Lâm Dị nên Trình Dương không dám mở mồm nói chuyện, hiện tại cậu ta rất hài lòng với phản ứng của Lâm Dị, vui vẻ nói: “Anh Lâm Dị, anh không cần tự chứng, phản ứng của anh bình thường.”

Lâm Dị điên cuồng nháy mắt với Trình Dương: Đừng nói nữa, anh không thấy anh Nhậm Lê...

Động tác nháy mắt chợt khựng lại, Lâm Dị đột nhiên tập trung ánh mắt vào Nhậm Lê.

Phản ứng của Nhậm Lê không đúng

Cậu không biết Nhậm Lê có bất ngờ do bị một đứa đực rựa cưỡng hôn hay không, nhưng có hay không thì cũng chẳng quan trọng nữa rồi, cậu thấy Nhậm Lê đứng ở đó, khóe miệng thỉnh thoảng nhếch lên, giống như là anh

đang không biết phải thể hiện biểu cảm gì.

Trình Dương quay lưng lại với Nhậm Lê nên không biết gì, vẫn tự mãn nói chuyện với Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, anh thấy sao? Tôi thông minh hơn rồi nhé?”

Lâm Dị không dám chớp mắt, cậu sợ Nhậm Lê, hay nói cách khác là quái vật 8-4 phát hiện ra điều gì.

Dù sao Thế giới Quy tắc vẫn còn chưa bắt đầu, cậu cũng không có tuyến chính để phục bàn.

“Anh Nhậm Lê.” Lâm Dị hỏi: “Những người khác đâu rồi?”

Câu này đã cứu giúp Nhậm Lê, anh mím môi: “Một lúc nữa là tới thôi.”

Lâm Dị ‘Ồ’ một tiếng, sau đó nói với Trình Dương: “Anh Trình Dương, tôi vừa thấy một thứ mắc cười lắm, anh xem không?”

Trình Dương: “Thứ gì?”

Thấy Trình Dương tới gần mình, Lâm Dị thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn về phía Nhậm Lê: “Anh Nhậm Lê, anh muốn xem với bọn em không?”

Nhậm Lê lắc đầu: “Không đi.”

Đương nhiên Lâm Dị biết Nhậm Lê sẽ không đi rồi, theo tính cách của Nhậm Lê, anh không có hứng thú với mấy chuyện kiểu này.

“Cái gì mắc cười cơ?” Trình Dương đi theo Lâm Dị tới cạnh tường vây của trường học, đến khi cậu ta tới gần liền không nhìn được nữa, hai tay chống vào bức tường, đôi chân thì run lẩy bẩy: “Anh Lâm Dị... anh thấy không... là...”

Trình Dương cũng đã nhận ra.

Người tình bé nhỏ tỉnh Dung, chắc chắn một người bị cưỡng hôn, đặc biệt là đàn ông, sẽ không thể nào lại có phản ứng giống Nhậm Lê được, đôi mắt anh lồi ra như cá chết lâu ngày phơi dưới ánh mặt trời .

Vì để xác nhận, Trình Dương dùng sự can đảm lớn nhất trong cuộc đời để hôn Nhậm Lê, đáp án khiến Trình Dương lập tức muốn ngất đi.

Lâm Dị gật đầu: “Ừ.”

Sau khi nhận được lời khẳng định của Lâm Dị, Trình Dương vừa định ‘đờ mờ’ một tiếng, nhưng lại nghĩ tới điều gì đó, nhanh chóng bịt miệng lại, giọng nói khẩn thận vang lên từ kẽ ngón tay: “Thế, thế, thế... ảnh phát hiện ra chưa? “

Lâm Dị lắc đầu: “Tôi không biết.”

Hiện tại bọn họ chưa chọc phá gì, cũng chưa đề cập đến phục bàn nên quái vật 8-4 vẫn sẽ giữ nguyên hình thái của Nhậm Lê. Nhưng liệu quái vật 8-4 có nhận ra danh tính của mình bị bại lộ chưa, điều này rất khó nói.

Trình Dương căng thẳng nuốt khan: “Vậy giờ chúng ta phải làm gì?”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Cẩn thận.”

Bắt buộc phải cẩn thận, cũng chỉ có thể cẩn thận mà thôi.

Nhậm Lê biết rất nhiều thứ, quái vật 8-4 nhất định sẽ nhắm vào Lâm Dị sau khi xâm nhập vào ký ức của anh. Hơn nữa, nếu nó nhận ra thân phận của mình đã bị phát hiện ngay từ đầu, không chừng quái vật 8-4 chẳng cần che giấu nữa, người đi chân đất không sợ người mang giày, tình thế của bọn họ sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

Chương 116: Quái vật 8-4

Sao lại thiếu một người?-

Chương 116: Quái vật 8-4

Hai người thảo luận biện pháp một hồi, bởi không rõ Nhậm Lê đã nhận ra bọn họ phát hiện anh là quái vật 8-4 hay chưa, cho nên hai người không dám đứng ở tường vây của trường học lâu quá.

Lúc Lâm Dị và Trình Dương quay trở lại cổng Trường Trung học Báo Hương thì mới phát hiện cổng đã được mở.

Ngoài hai người họ, ở cổng không còn ai khác, nhưng nếu đánh mắt về phía Trường Trung học Báo Hương thì vẫn có thể thấy bóng dáng của một người tham gia.

“Bọn họ hẳn là vào trước rồi.” Lâm Dị nói.

Cổng trường đã mở, báo hiệu Thế giới Quy tắc 8-4 đã bắt đầu, Trình Dương rùng mình: “Anh Lâm Dị, vậy chúng ta...”

“Vào thôi.”

Hai người bước vào Trường Trung học Báo Hương, vừa đi qua chốt bảo vệ, người gác cổng bỗng từ đâu ló đầu ra, hung ác nói: “Muộn rồi mà không mau đi nhanh lên!”

Lâm Dị và Trình Dương bị mắng mỗ, nhanh chóng bước chân về phía khuôn viên trường.

Tòa dạy học ở ngay trước mặt họ, giống như một vật chắn đường, chỉ có một lối đi ở giữa, đứng từ vị trí này có thể nhìn thấy toàn khuôn viên của Trường Trung học Báo Hương.

Có một con đường nối một đầu của tòa dạy học và một tòa nhà khác ở đầu kia, thoạt nhìn trông giống ký túc xá.

Một tòa dạy học, một lối đi và một toà ký túc xá, đây là toàn bộ khuôn viên của trường Trung học Báo Hương, nhưng không hiểu vì lý do gì, Lâm Dị luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, như thể là thiếu mất một thứ gì đó.

“Những người khác đâu?” Trình Dương liếc đồng ngó tây.

“Chắc ở khu dạy học rồi.” Lâm Dị nói.

Trước khi bọn họ tiến vào trong, có nhìn thấy bóng hình của một người tham gia, sau đó bọn họ mới theo người này tiến vào trong trường. Ở con đường nối tòa dạy học và ký túc xá không có ai, vậy thì chắc chắn người này ở trong tòa dạy học.

Trường Trung học Báo Hương là một trường trung học ở thị trấn, cơ sở vật chất ở khu dạy học trường đương nhiên không bằng với các trường học trong thành phố.

Nhìn từ cửa sổ hướng ra ngoài, tòa dạy học có ba tầng, mỗi tầng chỉ có sáu phòng học.

Số lượng phòng học không nhiều nên không mất nhiều thời gian để hội hợp với cả bọn.

Lâm Dị và Trình Dương định tìm từng phòng một, có điều họ phát hiện rất nhiều phòng học có thể nghe thấy giọng nói của giáo viên vọng ra nhưng lại không thể mở cửa.

Cho đến khi họ đi tới phòng học đầu tiên ở tầng hai, tấm biển bên ngoài phòng học ghi: Lớp 2-1.

Chỉ có cửa giáo viên của lớp 2-1 là mở, Lâm Dị dựa sát vách tường lén nhìn bên trong, quả nhiên những người khác đều ở đây.

Ngoại trừ người tham gia, trong lớp còn rất nhiều học sinh đang ngồi, ngoài ra còn có một người đứng trên bục giảng lớp 2-1.

Là một nữ giáo viên ăn mặc giản dị.

Cô không ngừng đếm số người: “Một, hai, ba, bốn,... hai mươi ba.”

Lẩm bẩm: “Còn mấy người nữa mà.”

Lâm Dị đoán hẳn là đang nói bản thân cậu và Trình Dương, hiện tại đã tìm được cả nhóm, Lâm Dị cũng không thèm lén lút nữa, cậu hét lớn: “Thưa cô.”

Nữ giáo viên bị cậu thu hút sự chú ý: “Mau vào đi.”

Nhìn thấy Lâm Dị bước vào phòng học, Trình Dương cũng hô “thưa cô” rồi đi theo Lâm Dị vào trong phòng.

Vừa rồi Lâm Dị nhìn vào phòng học thăm dò, cậu thấy ở hàng cuối cùng vẫn còn trống một chỗ.

Lâm Dị ngồi vào chỗ trống, Trình Dương ngồi xuống bên cạnh cậu.

Nữ giáo viên lại bắt đầu đếm số đầu học sinh: “Một, hai, ba, bốn...hai mươi ba, hai mươi bốn, hai mươi lăm...”

‘Chậc’ một tiếng, nữ giáo viên lại lẩm bẩm: “Sao lại thiếu một người?”

Nghe vậy, Lâm Dị ngẩng đầu lên, phát hiện sau khi cậu cùng Trình Dương ngồi xuống, trong phòng học vẫn còn một chỗ trống.

Nữ giáo viên dường như không để ý phòng học chỉ còn một chỗ trống, cũng không biết cách yêu cầu mọi người đếm để tiết kiệm công sức.

Mỗi lần đếm, cô đều lẩm bẩm: “Sao lại thiếu một người?”

Giọng điệu lần nào cũng giống hệt nhau.

Hành động lặp đi lặp lại kỳ lạ của nữ giáo viên khiến sắc mặt của những người tham gia tái nhợt.

Lâm Dị tận dụng thời điểm này để bắt đầu nhận diện mọi người.

Trước khi bước vào Thế giới Quy tắc 8-4, Vương Phi Hàng có đưa cho cậu danh sách và thông tin của những sinh viên tiến vào Thế giới Quy tắc 8-4.

Tổng cộng có mười hai người.

Tám nam bốn nữ.

Trong tám nam sinh, có bốn tân sinh viên, bao gồm Trình Dương và Lâm Dị; ba sinh viên năm thứ hai, bao gồm Nhậm Lê; một sinh viên năm ba, không có sinh viên năm bốn nào.

Trong bốn nữ sinh, có một sinh viên năm nhất, ba sinh viên năm hai, không có sinh viên năm ba năm bốn.

Trình Dương nhỏ giọng nói với Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, tôi biết tên kia.”

Trình Dương chỉ vào một nam sinh ngồi bên trái phía trước họ.

Lâm Dị hỏi: “Hạ Huy?”

Hạ Huy là sinh viên năm ba duy nhất có mặt ở đây.

“Tôi chẳng biết anh ta tên gì.” Trình Dương nói: “Nhưng lần trước tôi được chị Âu Oánh gọi đi họp, tôi suýt cãi nhau với tên này đấy, thái độ siêu tệ luôn.”

Lâm Dị nghe Trình Dương nói như vậy, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Hạ Huy.

Lâm Dị tìm được một cuốn sổ trong ngăn kéo, căn cứ vào vị trí chỗ ngồi và viết họ tên của những người tham gia, sau đó đưa cho Trình Dương, yêu cầu Trình Dương ghi nhớ, tránh việc sau này nếu có chuyện gì xảy ra, Trình Dương chỉ có thể miêu tả 'nam sinh kia', 'nữ sinh kia'.

Trình Dương cầm lấy cuốn sổ, bắt đầu ghi nhớ.

Cùng lúc đó, nữ giáo viên vẫn đang đếm số người, Lâm Dị nhìn Nhậm Lê, Nhậm Lê ngồi ở bên cửa sổ, phòng học bố trí chỗ ngồi là 1:2:2:1.

Chỗ ngồi cạnh cửa sổ và sát vách tường đều là chỗ ngồi riêng biệt, không có bạn cùng bàn.

Thành thật mà nói, Lâm Dị không ngờ lại phát hiện ra quái vật 8-4 sớm như vậy.

Cũng có thể coi đây là chó ngáp phải ruồi, nhưng lại chẳng phải chuyện gì tốt cho cam.

Có thứ cậu vẫn chưa nói với Trình Dương, tại cậu lo sẽ hù dọa Trình Dương. Khả năng cao là khi Nhậm Lê nhắm vào cậu thì anh cũng sẽ nhắm vào Trình Dương, bởi trong trí nhớ của Nhậm Lê, anh mới biết cậu và Trình Dương rất thân thiết, nhưng lại không biết Trình Dương kỳ thực là tân binh (cùi bắp). Lần tiến vào này, Trình Dương theo Lâm Dị là nước nổi bèo trôi, gà chó cũng được lên trời.

Nếu một mình cậu bị nhắm thôi thì không sao, Lâm Dị chỉ cần bảo vệ chính mình là được. Nhưng việc Trình Dương bị nhắm đến khiến mọi việc trở nên khó khăn hơn một chút, cậu phải tập trung chăm sóc Trình Dương nữa.

Có điều Lâm Dị tự an ủi chính mình, Trình Dương có tiến bộ rõ rệt, ít nhất sau khi phát hiện Nhậm Lê là quái vật 8-4 đã không ngất xỉu, hơn nữa còn rất phối hợp với cậu.

Coi như là vì để nếm thử bánh kẹp nhân cua, cậu phải đảm bảo cả hai đều sống sót thoát khỏi đây.

Vậy thì nhiệm vụ tìm tuyến chính có vẻ càng thêm gấp gáp, Lâm Dị chuyển sự chú ý sang nữ giáo viên trên bục giảng.

Nữ giáo viên vẫn đang đếm số người, đếm đi đếm lại không biết mệt, không biết đếm đến bao nhiêu lần, cuối cùng cô cũng dừng lại.

Ánh sáng trong phòng học tối sầm lại, Lâm Dị nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc trời dần sẫm tối.

“Tan học.” Nữ giáo viên nói: “Học sinh cuối cùng ra khỏi lớp phải khóa cửa lại.”

Nói xong, cô rời khỏi lớp trước cả học sinh.

Trình Dương nói: “Cái... cái việc lên lớp này cũng nhẹ nhàng nhỉ.”

Lâm Dị không trả lời Trình Dương, sau khi các NPC học sinh khác rời khỏi phòng học, cậu nhanh chóng đứng dậy, quay sang phía Nhậm Lê hét: “Anh Nhậm Lê.”

Nhậm Lê nhìn về phía cậu.

Lâm Dị hỏi: “Bây giờ chúng ta phải làm gì ạ?”

Cậu cố tình hỏi vậy, quả nhiên, những người tham gia khác mặt mày đang mờ mịt hoảng sợ cũng theo Lâm Dị nhìn về phía Nhậm Lê.

Lâm Dị học được chiêu này từ Tần Châu, bởi thân phận của Tần Châu là chủ tịch hội sinh viên nên tất cả giáo viên và sinh viên trong trường đều biết đến Tần Châu, mỗi lần bước vào Thế giới Quy tắc, ánh mắt mọi người đều hướng về hắn, ai nấy cũng coi hắn như cọng rơm cứu mạng.

Càng có nhiều ánh mắt để ý, mỗi lời nói cử chỉ càng phải cẩn thận hơn, đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến mỗi lần bước vào Thế giới Quy tắc Tần Châu đều trở nên trầm mặc.

Hiện tại Lâm Dị dùng chiêu này lên người Nhậm Lê, cậu cố ý dẫn dắt những người tham gia khác, để Nhậm Lê tạm thời trở thành trụ cột của mọi người, như vậy thì sẽ khiến Nhậm Lê muốn tấn công cậu và Trình Dương thì cũng phải suy nghĩ kỹ.

Nhậm Lê nói: “Rời khỏi đây trước đã.”

Lâm Dị vừa hỏi vừa lặng lẽ đến gần Trình Dương, ra hiệu cho Trình Dương đi với mình: “Rời khỏi lớp á? Vậy chúng ta phải đi đâu?”

Quả thật Trình Dương đã tiến bộ hơn hẳn, cậu ta phản ứng lại, bản thân Trình Dương cũng cảm thấy không thể tin được, cậu ta cũng theo Lâm Dị hỏi lại Nhậm Lê: “Anh Nhậm Lê, bên ngoài có an toàn không?”

Nhậm Lê bị Lâm Dị và Trình Dương hỏi đến sốt hết cả ruột: “Không nghe thấy cô ta bảo sẽ khóa cửa à?”

Nói xong, Nhậm Lê dẫn đầu rời khỏi phòng học.

Lâm Dị và Trình Dương vội vàng đi theo, Lâm Dị hô lớn: “Anh Nhậm Lê, đợi em với.”

Thấy vậy, những người tham gia khác cũng đuổi theo.

Nhậm Lê dẫn đầu cả nhóm đi trên con đường, đường không dài lắm, nếu bước nhanh thì nhiều nhất là đi bộ khoảng bốn năm phút là xong, bọn họ đã đến ký túc xá của trường Trung học Báo Hương.

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn tòa ký túc xá, bề ngoài so với ký túc xá trong Thế giới Quy tắc 7-7 thì tốt hơn, nhưng chỉ tốt hơn có một chút.

Bước vào trong ký túc xá cũng không khác mấy những ký túc xá thông thường, ngoài cửa ký túc xá còn có phòng trực, nhưng ở đây lại không gọi là phòng trực, bảng tên đóng đinh trên cửa phòng trực viết: Phòng bưu điện

Ngoài ra còn có một dây tủ nhỏ màu xanh đặt sát ở vách tường của sảnh ký túc xá.

Mỗi tủ được đánh số bằng sơn màu vàng:

101/102/103/104/105

201/202/203/204/205

301/302.....

Trình Dương vừa nhìn thấy chiếc tủ lập tức run người: “Anh Lâm Dị, đây là... tủ chuyển phát nhanh hả.”

Những người khác nghe được lời nói Trình Dương, trên mặt ít nhiều đều có chút hoảng sợ, sau đó liền tránh xa tủ chuyển phát nhanh.

Lâm Dị nhìn nội quy, sau đó hỏi Nhậm Lê bây giờ phải làm gì.

Nhậm Lê không trả lời, dù sao nếu nói quá nhiều thì quái vật 8-4 sẽ tự hủy hoạt thiết lập nhân vật Nhậm Lê mất.

Nhậm Lê đi tới phòng bưu điện gõ cửa hai cái, sau khi gõ cửa xong, cửa phòng bưu điện được đẩy ra từ bên trong.

Bên trong là một bác gái khoảng 40 tuổi, trên tay cầm bát mì vừa ăn vừa nói: “Tan học rồi à.”

Nói xong câu đó cũng chẳng còn gì để nói nữa, không giống với lão quản lý

trong Thế giới Quy tắc 7-7 phải sắp xếp chỗ ở cho mọi người.

Có lẽ cũng giống với lớp 2-1, Thế giới Quy tắc đã trực tiếp xếp lớp cho họ, hẳn là ký túc xá cũng vậy.

Lâm Dị nói với Trình Dương: “Lên xem trước.”

Cậu không thể để Nhậm Lê dẫn đầu mãi được, cậu sợ sẽ chọc giận Nhậm Lê.

Sau khi vào ký túc xá, đúng như Lâm Dị suy đoán, phòng của người tham gia đã được sắp xếp xong xuôi.

Ngoài số phòng được viết bằng sơn màu vàng, trên phòng còn có tên của học sinh được viết bằng sơn đỏ.

Trình Dương nhìn tên viết trên cửa, màu sơn đỏ dị cực kỳ dễ thấy, khiến người ta có cảm giác rất khó chịu.

Cậu ta suy nghĩ một chút: “Bảo sao lúc nợ trả tiền thường được bôi màu đỏ.”

Số phòng của Lâm Dị là 202, Trình Dương ở cạnh cậu, số phòng cậu ta là 203.

Chìa được cắm trên ổ khoá cửa.

Lâm Dị nhìn chằm chằm vào dãy số phòng, sau đó đưa mắt nhìn xuống cái tên được sơn đỏ.

Rồi cậu cúi đầu nhìn chiếc chìa khóa đang cắm trên ổ.

Trình Dương ở bên cạnh đang muốn vươn tay vặn chìa khóa mở cửa, Lâm Dị đột nhiên nói: “Đợi đã.”

Chương 117: Quái vật 8-4

Nếu tôi là anh ta, thấy gói hàng xuất hiện trong tủ của mình, tôi chắc chắn sẽ...-

Chương 117: Quái vật 8-4

Lâm Dị vừa thốt một tiếng, khiến Trình Dương sợ tới mức như bị điện giật, nhanh chóng rút tay lại.

Còn hai người nữa cũng ở cùng tầng với bọn họ, một người là Hạ Huy, người còn lại là một nữ sinh tên Tăng Nam Nam.

Hạ Huy và Tăng Nam Nam cũng nghe thấy giọng của Lâm Dị, họ không dám chạm vào cửa nữa, lùi lại vài bước.

Trình Dương giống như một con khỉ, phải nhảy dựng mấy cái mới bớt căng thẳng một chút: “Cửa làm sao hả?”

“Cửa hẳn là không có vấn đề đâu.” Lâm Dị xấu hổ sờ sờ mũi.

Trình Dương hỏi: “Chìa khóa có vấn đề ư?”

“Chìa khóa chắc chắn cũng không có vấn đề luôn.” Lâm Dị để ý ánh mắt Hạ Huy và Tăng Nam Nam đang nhìn mình, lời nói của cậu quả thực rất dễ bị hiểu lầm, cậu lúng túng giải thích: “Vấn đề không phải là cửa với chìa khóa.”

Trình Dương vội vàng hỏi: “Vậy là?”

Lâm Dị đáp: “Tủ chuyển phát nhanh.”

Cậu cũng không phải con lừa, phải để Trình Dương hỏi thì cậu mới trả lời một câu, sau khi nói tủ chuyển phát nhanh có vấn đề, Lâm Dị vội vàng nói: “Xem thử tủ chuyển phát nhanh có vấn đề gì không.”

Trong lúc Trình Dương còn đang suy nghĩ xem lời nói của Lâm Dị có thâm ý gì thì Hạ Huy và Tăng Nam Nam bên cạnh khựng lại, sau đó vội vàng chạy xuống lầu.

Lúc hai người vội vã chạy ngang qua Trình Dương, lúc này Trình Dương cuối cùng cũng hiểu ra.

Quy tắc 8-4 liên quan đến gói hàng, mà hiện tại thì bọn họ lại nhìn thấy tủ

chuyển phát nhanh. Tủ chuyển phát nhanh là để bưu kiện. Cũng giống như trong Thế giới Quy tắc 7-7, cửa sổ mở là tín hiệu cho thấy mình bị quy tắc tử vong tìm tới. Cho nên nếu có bưu kiện ở trong tủ chuyển phát nhanh thì rất có thể là tín hiệu cho thấy quy tắc tử vong đã tìm đến mình.

Nghĩ thông suốt xong, Trình Dương có chút bối rối, sắc trời bên ngoài đã sẫm tối, đến khi trời tối hoàn toàn cũng là ban đêm, thời điểm mà NPC có thể giết người.

“Đi đi đi.” Trình Dương nói.

“Đi thôi.” Lâm Dị trả lời.

Hai người đi theo Hạ Huy và Tăng Nam Nam đến dãy tủ chuyển phát nhanh trước cửa ký túc xá.

Trên tủ chuyển phát nhanh có một ổ khóa, nhưng có lẽ là do chiếc tủ này đã quá cũ, ổ khóa bị rỉ sét, dường như có thể mở trực tiếp mà chẳng cần chìa khóa tương ứng.

Lâm Dị vội chạy đến đến tủ chuyển phát nhanh số 202, Trình Dương đứng bên cạnh cậu.

Hai người mở tủ chuyển phát nhanh cùng lúc.

Trình Dương: “Phù——”

Trình Dương thở dài nhẹ nhõm, rồi lại ngó sang tủ chuyển phát nhanh số 202 của Lâm Dị.

Tủ chuyển phát nhanh của họ trống rỗng, không có gì bên trong hết, chỉ có mùi ẩm ướt ngọt ngào mà thôi.

Lâm Dị lại chuyển sang Hạ Huy và Tăng Nam Nam.

‘Bưu kiện xuất hiện trong tủ chuyển phát nhanh’ là dấu hiệu cho thấy bị quy tắc tử vong nhắm tới, đó chỉ là suy đoán của Lâm Dị, muốn có thể cầm cự được thì phải xem tủ của người khác có xuất hiện bưu kiện hay không.

Nếu tủ chuyển phát nhanh của mọi người đều trống rỗng, quy tắc tử vong trong Thế giới Quy tắc 8-4 sẽ trở nên mơ hồ, và rồi đêm nay bọn họ sẽ phải lo lắng đề phòng cả một đêm.

Tủ số 205 của Tăng Nam Nam cũng trống rỗng, Lâm Dị lại đánh mắt sang Hạ Huy.

Tủ chuyển phát nhanh của Hạ Huy bị rỉ sét nhiều nhất, phải mất chút công sức mới mở được, sau khi cậu ta liên kết phần rỉ sét trên cửa chuyển phát nhanh và trực quay, tủ chuyển phát nhanh số 204 của Hạ Huy cuối cùng cũng được mở ra.

Sắc mặt Hạ Huy đột nhiên tái nhợt.

Tủ số 204 vừa mở ra, không hề có mùi ẩm mốc mà là một mùi khó diễn tả bằng lời.

Tăng Nam Nam ở ngay bên cạnh Hạ Huy, cô vừa ngửi thấy mùi hôi, không khỏi ôm ngực buồn nôn.

Trình Dương cũng ‘oẹ’ một tiếng.

Lâm Dị không có thời gian để tìm hiểu xem là mùi gì bốc ra từ trong tủ 204, bởi vì từ lúc Hạ Huy mở tủ chuyển phát nhanh, ánh mắt của cậu đã dán chặt vào chiếc tủ 204 này.

Cậu nhìn thấy một gói bưu kiện trong tủ 204.

Bưu kiện là một hình lập phương, kích thước rất nhỏ, dựa vào kinh nghiệm gửi và nhận chuyển phát nhanh không nhiều lắm của Lâm Dị, đồ gửi đi nếu là USB thì mới vừa được cái hộp nhỏ này.

Trên bưu kiện có dính kèm hoá đơn.

Nhưng Lâm Dị còn chưa kịp nhìn nội dung trên hoá đơn đó.

Rầm—

Hạ Huy đóng sầm cửa tủ chuyển phát nhanh lại, đi trong phòng bưu điện bên cạnh thò đầu ra bất mãn nói: “Nhẹ tay nhẹ tay chút, hỏng tủ là phải đền đấy.”

Lâm Dị đoán chắc Hạ Huy chẳng nghe lọt chữ nào của đi trong phòng bưu điện đâu, chỉ thấy Hạ Huy run rẩy, tiếp tục vươn tay mở cửa tủ chuyển phát nhanh ra lần nữa, gói bưu kiện cũng chẳng biến mất theo hi vọng của Hạ Huy, nó vẫn lẳng lặng nằm ở đó.

Rầm.

Hạ Huy lại đóng cửa tủ chuyển phát nhanh lại, lần này Lâm Dị vẫn không đọc rõ nội dung hoá đơn, tất cả những gì cậu thấy chỉ là tờ phiếu bị phồng lên, giống như bị ngâm trong một loại chất lỏng bẩn thỉu nào đó.

“Nhìn cái gì!”

Hạ Huy đột nhiên hét vào mặt Tăng Nam Nam.

Tăng Nam Nam chỉ là theo bản năng nhìn về phía đó thôi, lúc Hạ Huy hét lớn, cô vội vàng cúi đầu nhìn chỗ khác: “Xin lỗi xin lỗi, tôi chỉ... chỉ...”

Hạ Huy hung hãn nói: “Chỉ cái gì mà chỉ, có kịch vui để xem hay gì? Không phải chuyện của cô.”

Tăng Nam Nam: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Trình Dương ngửa mặt, nói: “Có phải cô gái này để gói bưu kiện vào tủ anh đâu, gắt cái gì mà gắt? Tự dưng trút giận vào con gái nhà người ta, đúng là ngu ngốc.”

Hạ Huy vốn muốn giận chó đánh mèo với Trình Dương, nhưng lúc nhìn vào mặt Trình Dương, hần nhớ tới xích mích với Trình Dương trước khi bước vào Thế giới Quy tắc 8-4, ghen lại không nói gì nữa.

Trình Dương còn muốn nói tiếp, nhưng lại bị Lâm Dị kéo góc áo.

Hiện tại, trong tủ chuyển phát nhanh số 204 của Hạ Huy xuất hiện một gói hàng, hẳn ta gần như đang đứng trên bờ vực thảm rồi, cậu lo lắng Trình Dương sẽ chọc giận Hạ Huy, Hạ Huy sẽ kéo Trình Dương cùng xuống vực sâu.

Trình Dương không hiểu Lâm Dị có ý gì, nhưng vẫn cho Lâm Dị chút mặt mũi.

Cậu ta im lặng, không gây ồn ào nữa.

Lâm Dị vội vàng nói: “Trở về trước đã.”

Trình Dương gật đầu: “Được.”

Sau đó cậu nhìn sang Tăng Nam Nam, hỏi: “Đi cùng không?”

Tăng Nam Nam vội vàng gật đầu.

Trên đường trở lại tầng hai, Tăng Nam Nam nói với Trình Dương: “Cảm ơn cậu.”

Trình Dương ‘hầy’ một tiếng: “Cũng không phải chuyện gì to tát, chuyện nhỏ không tốn công ấy mà.”

Sau đó Tăng Nam Nam hỏi tên của Trình Dương, bọn họ vừa lúc đó cũng đã đi tới tầng hai.

Trình Dương nói cho cô biết tên của mình, Tăng Nam Nam lại cảm ơn thêm

lần nữa.

Lâm Dị ở bên cạnh vặn chìa khóa ‘răng rắc’ một tiếng, cửa phòng 202 mở ra. Đỡ hơn tử chuyển phát nhanh, trong phòng không có mùi ẩm mốc gì hết.

Lâm Dị bước vào. Đồ đạc bên trong rất đơn giản, gồm một chiếc giường và một bộ bàn ghế học tập. Cậu đưa tay dùng ngón trỏ quẹt qua mặt bàn, trên bàn không một hạt bụi nào, sàn nhà rất sạch sẽ. Mặc dù không có vật dụng cá nhân như ký túc xá ở Thế giới Quy tắc 7-7, nhưng ký túc xá sạch sẽ ngăn nắp như này vẫn mang lại cho Lâm Dị một cảm giác.

Cứ như thế trong phòng vẫn luôn có người sống vậy.

Lâm Dị cẩn thận kiểm tra phòng xong, bỗng nghe thấy tiếng đóng mở cửa. Sau đó lại có tiếng mở ổ khóa, cậu đoán Trình Dương và Tăng Nam Nam đã nói chuyện xong, Lâm Dị bước nhanh tới cửa, nhẹ giọng gọi: “Anh Trình Dương.”

“Sao... sao vậy?” Trình Dương nghiêng đầu nhìn cậu, lại trở nên căng thẳng.

Cậu ta biết Lâm Dị không quen sống chung với người khác nên Trình Dương chưa bao giờ ở qua đêm trong phòng 304 của Lâm Dị, kể cả là ngủ trên sàn nhà. Lúc mới vào học Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên cũng không an toàn hơn bây giờ, Trình Dương chắc chắn không cho rằng Lâm Dị lại có lòng từ bi để bản thân ở chung phòng 202 với cậu.

Chỉ có thể là Lâm Dị phát hiện cái gì đó thôi.

Lâm Dị vẫy tay với cậu ta: “Mau lại đây đi.”

Trình Dương càng thêm lo lắng, trong lòng sợ hãi đi tới phòng 202 đứng trước cửa, Lâm Dị kéo Trình Dương vào. Sau đó cậu thò đầu nhìn sang phòng 204, quan sát một lượt rồi mới thu mắt lại, đóng cửa.

Trình Dương che mắt lại, nhìn xem thứ đáng sợ gì có khả năng xuất hiện trong phòng qua kẽ ngón tay.

“Trong phòng không có vấn đề.” Lâm Dị nói.

“Làm tôi sợ muốn chết.” Trình Dương buông tay xuống, thở phào nhẹ nhõm, sau đó cảm động nhìn Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, anh vì anh em mình mà thay đổi nguyên tắc không muốn ở chung với người khác hả.”

Lâm Dị chưa kể cậu không chỉ ở chung phòng với người khác, thậm chí còn nằm chung giường với người đó rồi cơ.

Cậu chỉ vào cửa rồi nói: “Thứ đáng sợ ở bên ngoài á.”

Để tránh Trình Dương bị tưởng tượng của chính mình hù chết, Lâm Dị thấp giọng giải thích: “Hạ Huy vẫn chưa quay về.”

Trình Dương không hiểu: “Chưa quay về thì có sao?”

“Chắc là lúc đó sợ quá nên đi không nổi thôi. Chưa quay về chắc là... bình thường ha.”

“Bình thường.” Lâm Dị vẫn hạ giọng: “Vậy còn chuyện bình thường hơn nữa thì sao?”

Trình Dương: “Là gì?”

Lâm Dị nói: “Chẳng lẽ anh ta không thêm phản kháng hả?”

Trình Dương: “Tôi cũng nghĩ vậy. Sao có thể trơ mắt chờ chết được chứ?”

“Nếu tôi là anh ta, thấy gói hàng xuất hiện trong tủ chuyển phát nhanh của mình, tôi chắc chắn sẽ...”

Đang nói, Trình Dương bỗng nhiên dừng lại.

Lâm Dị gật đầu: “Tự cứu mình.”

Nếu cậu là Hạ Huy và phát hiện gói hàng đại diện cho quy tắc tử vong xuất hiện trong tủ chuyển phát nhanh của mình, cậu sẽ tìm cách tự cứu mình, như là ném gói hàng vào tủ của người khác chẳng hạn, dù sao tủ chuyển phát nhanh của mọi người cũng không khoá.

Dù phương pháp này có hiệu quả hay không thì vẫn phải thử, nhớ được thì sao? Nhớ không chết nữa thì sao?

Trước đây Lâm Dị đã từng trải qua tình huống này, ví dụ ở Thế giới Quy tắc 7-7, Từ Hạ Tri di chuyển tủ quần áo của cậu sang phòng anh ta, bản chất cũng giống như Hạ Huy chuyển gói hàng bây giờ, không khác biệt lắm.

Lâm Dị hỏi: “Anh có nghĩ Hạ Huy sẽ để gói hàng vào tủ chuyển phát nhanh của người khác không?”

Trình Dương cứng ngắc gật đầu: “Tên... tên này nhìn qua trông khá ranh mãnh, không giống người tốt.”

Lâm Dị gật đầu, cậu cũng nghĩ vậy.

“Anh Trình Dương, anh nghĩ Hạ Huy sẽ chuyển gói hàng này cho ai?” Lâm Dị

lại hỏi.

Trình Dương nhất thời không nói nên lời.

Không cần phải suy nghĩ, khả năng cao là Hạ Huy sẽ chuyển gói hàng đến tủ số 203 của Trình Dương, để hắn không chỉ thoát nạn mà còn có thể giết chết Trình Dương ngựa mất này.

“Cũng không hẳn.” Lâm Dị an ủi: “Trông Hạ Huy hơi hoảng loạn.”

Trình Dương môi mấp máy, Lâm Dị nói: “Khi con người hoảng loạn, họ sẽ không thể nào suy nghĩ thông suốt được, khả năng anh ta sẽ làm nguyên tắc tuần hoàn kề cận.”

Nói cách khác, tất cả tủ của những người ở trên, dưới, trái và phải cạnh tủ chuyển phát nhanh của Hạ Huy sẽ gặp nguy hiểm.

“Hoặc anh ta sẽ ném ra xa một chút.”

Lâm Dị lại lên tiếng.

Gói hàng càng ở xa thì càng an toàn.

Trình Dương hít sâu một hơi: “Nói cách khác là, tủ nào cũng có khả năng bị hả.”

Lâm Dị: “Ừ.”

Trình Dương: “Thế phải làm sao giờ? Hay mình đi xem thử đi?”

“Có thể đi xem, nhưng không phải bây giờ.” Lâm Dị nói: “Chúng ta phải đợi Hạ Huy trở về đã.”

Hai người bọn họ không thể lúc nào cũng canh tủ chuyển phát nhanh được, hơn nữa bây giờ bọn họ còn nguy hiểm hơn những người khác, còn có Nhậm Lê vẫn luôn để mắt tới họ.

Nếu họ đi trước một bước, Hạ Huy sau lưng lại đổi vị trí gói hàng, tất cả những gì họ làm đều trở thành công cốc hết.

Cho nên bọn họ chỉ có thể đợi Hạ Huy trở về rồi mới đổi gói hàng được.

Trình Dương đi đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời bên ngoài: “Nhưng...”

Trời sắp tối rồi.

Màn đêm sắp đến.

Chương 118: Quái vật 8-4

Lý do đến giờ họ vẫn chưa bị đuổi theo có lẽ là...-

Chương 118: Quái vật 8-4

Ngay lúc bầu trời tối đen tựa như chỉ còn một giọt mực là sẽ không còn sắc màu gì nữa thì ngoài cửa phòng 202 cuối cùng có động tĩnh.

Nếu Trình Dương không áp sát tai vào cửa thì cũng khó mà có thể phát hiện ra được.

Nhưng Trình Dương không dám mở cửa, cậu ta sợ tiếng động mà mình nghe được không phải đến từ Hạ Huy mà là từ thứ khác.

“Để tôi.”

Lâm Dị mở miệng, đợi Trình Dương nhường cậu vị trí ở cửa, Lâm Dị bắt chước động tác của Trình Dương, áp tai trái vào cửa.

Trình Dương căng thẳng chờ đợi, gần hai phút sau, Lâm Dị đứng thẳng lên nói: “Là anh ta.”

Tiếng động ngoài hành lang quả thực rất bé, như thể hần cố ý bước đi nhẹ hơn, nhưng Lâm Dị lại nghe thấy tiếng chìa khóa xoay cửa, sau đó lại là một tiếng đóng cửa rất khẽ. Nếu là thứ gì khác ngoài hành lang, sau khi vặn khoá cửa đi vào sẽ không có hành động đóng cửa lại không cần thiết như vậy.

Cho nên, người tạo ra tiếng động ngoài cửa kia chỉ có thể là Hạ Huy.

Sau khi thấy Lâm Dị xác nhận thân phận bên ngoài, Trình Dương sốt ruột: “Thế đi thôi?”

Lâm Dị quan sát sắc trời ngoài cửa sổ: “Chờ chút đã.”

Nhìn thấy vẻ mặt Trình Dương khó hiểu, Lâm Dị nhẹ giọng nói: “Hạ Huy trở về muộn như vậy, lại còn cố ý bước nhẹ, có nghĩa...”

Trình Dương hận bản thân không theo kịp tư duy của Lâm Dị, hồi hộp chờ Lâm Dị nói tiếp.

“Điều đó cho thấy Hạ Huy rất trân trọng mạng sống của mình. Anh ta đã

đứng canh ở tủ chuyển phát nhanh đến tận những giây phút cuối cùng để đảm bảo gói hàng sẽ không bị quay trở lại tủ của mình rồi mới rời đi.” Lâm Dị nói: “Kiểu người như vậy, sẽ không mất cảnh giác một cách dễ dàng đâu.”

Cho nên Hạ Huy có lẽ cũng giống bọn họ, dựa sát vào cửa để nghe tiếng gió thổi cỏ lay bên ngoài.

Trừ khi chắc chắn rằng ngoài kia không còn tiếng động nào khác ngoài gió và cỏ, Hạ Huy sẽ không buông lỏng cảnh giác.

Nếu giờ bọn họ mà gây ra tiếng động trước khi Hạ Huy buông lỏng, nói không chừng chờ bọn họ đổi lại gói hàng, Hạ Huy sẽ ra ngoài đổi vị trí gói hàng lần nữa.

Đối với Hạ Huy, trời tối cũng chẳng phải điều gì ngăn cản hẳn ra ngoài, bởi vì gói hàng đã xuất hiện trong tủ chuyển phát nhanh của hắn, việc quan trọng nhất là di chuyển gói hàng.

Trình Dương giơ ngón cái lên với Lâm Dị.

Cậu ta nói: “Anh Lâm Dị, đợt lúc rời khỏi Thế giới Quy tắc 8-4, tôi nhất định sẽ viết cho anh một lá thư khen ngợi, tặng anh thêm lá cờ thi đua nữa.”

Lâm Dị: “Cảm ơn nhá, tôi không thêm.”

Hai người đợi thêm một lúc nữa, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ càng lúc càng tối, Trình Dương nôn nóng: “Giờ thì được chưa?”

Lâm Dị lại dựa vào cửa lắng nghe tiếng động, sau đó nhẹ nhàng mở cửa ra, thận trọng thò đầu ra ngoài nhìn về hướng phòng 204, nơi Hạ Huy ở.

Trong phòng không tắt đèn, nhưng ánh sáng từ khe hở dưới cửa truyền đến vẫn đầy đủ, không có bóng của Hạ Huy dán vào cửa chặn lại.

“Đi thôi.” Lâm Dị nói với Trình Dương, cậu dẫn đầu, tay chân nhẹ nhàng đi trước, Trình Dương theo sau.

Hai người lặng lẽ bước ra khỏi phòng đi đến hành lang, đèn cảm ứng ở hành lang không kích hoạt. Sau khi đi từ tầng hai xuống, đèn trong sảnh ký túc xá sớm đã tắt, nhưng cũng không phải là không còn ánh sáng, phía trên tủ chuyển phát nhanh có một dãy đèn nhỏ, ánh sáng trắng lạnh lẽo chiếu vào chiếc tủ chuyển phát nhanh, làm cho chiếc tủ màu xanh lá cây có chút quỷ dị.

Thấy cửa phòng bưu điện đã đóng, đèn đã tắt, hai người không chút do dự bước nhanh về phía tủ chuyển phát nhanh.

Mục tiêu đầu tiên của Lâm Dị và Trình Dương là Tủ chuyển phát nhanh số 203.

Tủ chuyển phát nhanh số 203 nằm ngay cạnh Tủ số 204 của Hạ Huy. Chủ nhân của Tủ số 203 là Trình Dương, người đã xảy ra mâu thuẫn với Hạ Huy.

Tủ 203 không có gói hàng nào cả.

Trình Dương thở phào nhẹ nhõm, đang định nói gì đó thì khóe mắt thoáng thấy vẻ mặt trịnh trọng của Lâm Dị, lời muốn nói liền nghẹn lại trong cổ họng.

Sau đó Lâm Dị mở Tủ chuyển phát nhanh số 205 của Tăng Nam Nam ở bên phải tủ số 204.

Không có.

Tủ chuyển phát nhanh phía trên tủ 204, tủ 304.

Không có.

Bên dưới tủ chuyển phát nhanh số 204, tủ số 104.

Cũng không có.

Về mặt Lâm Dị ngưng trọng càng ngày càng thâm trầm, Trình Dương bị Lâm Dị dọa sợ: “Anh Lâm... anh Lâm Dị, có... có chuyện gì vậy?”

Lâm Dị nói: “Quá nhiều tủ.”

Rất có thể, trong tủ chuyển phát nhanh không có gói hàng nào cả, vậy thì Hạ Huy đã để gói hàng đó ở đâu? Tổng cộng có mười lăm chiếc tủ, hầu như đều có vết rỉ sét, không được bảo trì thường xuyên, dù chỉ mở nhẹ cũng sẽ phát ra âm thanh.

Trời đã tối, âm thanh này mà xuất hiện vào ban đêm không phải điều tốt lành gì.

Trong lòng của Trình Dương nảy dựng lên, cậu ta biết trời đã tối, ở lại lâu nữa cũng không an toàn, cho nên hiện tại cậu ta không thể quan tâm đến người khác được, cậu ta chỉ có thể kiểm tra xem trong tủ chuyển phát nhanh của Lâm Dị có gói hàng nào không, phải chắc chắn rằng tính mạng của Lâm Dị vẫn an toàn.

Lạch cạch.

Vì quá nóng vội, lúc Trình Dương mở tủ chuyển phát nhanh số 202, lại có một âm thanh khác vang lên.

Lâm Dị nghe thấy âm thanh, trong lòng chột giật mình, cậu và Trình Dương đồng thời nhìn về phía tử số 202.

Trống không.

Nhưng Lâm Dị và Trình Dương đều nín thở, không những vẫn chưa rõ gói hàng đang ở đâu, mà còn có—

Trình Dương mấp máy môi: “Anh có... có nghe thấy gì không?”

Lâm Dị hít sâu một hơi: “Ừm.”

Một tiếng ‘vù’ vang lên.

Luồng khí lạnh bay qua họ.

Trình Dương cúi đầu nhìn xem dưới chân bọn họ có bóng người hay không, còn Lâm Dị dùng tầm nhìn ngoại vi để quét phía sau hai bên.

Hai giây sau.

Trình Dương: “Không có.”

Lâm Dị: “Không có.”

Nhưng vừa rồi cơn gió lạnh vội vàng lướt qua ấy không thể nào bỏ qua được, bọn họ đều có thể cảm nhận, cho nên đây căn bản không phải do cảm giác xuất hiện sai sót, chỉ có sự tồn tại chân thật mới có thể khiến nhiều người đều có chung cảm nhận như vậy.

Hàm răng Trình Dương run lên: “Trở về... trước nhá?”

Lâm Dị: “Ừm, đừng quay đầu lại.”

Hai người đứng ở trước tủ chuyển phát nhanh một hồi lâu, dồn hết sự chú ý vào tủ chuyển phát nhanh, không biết thứ kia đã xuất hiện bao lâu.

Nhưng hiện tại bọn họ vẫn có thể đứng cạnh nhau nói chuyện, hẳn là nếu không quay đầu lại thì sẽ không xảy ra chuyện đâu.

Đương nhiên, điều này chỉ là Lâm Dị tự an ủi mà thôi.

Trình Dương nặng nề gật đầu.

Bọn họ không xác định được Hạ Huy để gói hàng ở đâu, cũng không thể làm gì được, bọn họ cần phải quay về trước.

Hai người không dám quay đầu lại, trực tiếp đi đến hành lang, Trình Dương

vừa bước được mấy bậc thang thì cổ áo bị Lâm Dị túm chặt, Lâm Dị sốt ruột: “Không thể đi.”

Cậu kéo Trình Dương lại, bởi vì đang gặp nguy hiểm nên sức lực bộc phát mạnh hơn bình thường, nếu không cậu làm sao mà kéo Trình Dương cường tráng hơn mình được cơ chứ.

Lâm Dị có thể cảm nhận được cơ bắp Trình Dương căng cứng vì căng thẳng, cậu cũng vậy, cả người rất căng thẳng.

Vốn dĩ ban đêm lên ra ngoài, còn đứng ở trước tủ chuyển phát nhanh thì chẳng khác gì nhảy múa trên lưỡi dao cạo, bây giờ gặp phải một thứ khó có thể nắm bắt bằng mắt thường, giờ Lâm Dị mà bảo không lo lắng thì là xạo đó.

Cậu kéo Trình Dương đến nhà vệ sinh công cộng ở tầng một, lúc Lâm Dị đi đến phòng 202, cậu có chú ý đến địa hình của nơi này, hành lang nằm ở phía bên trái của ký túc xá, còn nhà vệ sinh công cộng thì ở bên phải. Cậu cũng đã nhìn thấy tấm bảng được đóng đinh trên vách tường ghi ‘WC’.

Cửa phòng ngủ ở tầng một đều bị khoá chặt, nơi duy nhất có thể trốn là nhà vệ sinh công cộng.

Ký túc xá này thực ra không lớn, một tầng chỉ có năm phòng, nhưng hai người bây giờ đi từ hành lang bên trái đến nhà vệ sinh công cộng ở bên phải, tựa như đang băng qua sông Hoàng Hà vậy.

Bị Lâm Dị kéo đi mấy bước, cuối cùng Trình Dương cũng lấy lại tinh thần, hiểu ra vì sao Lâm Dị đột nhiên đổi ý không quay về phòng nữa, sắc mặt Trình Dương tái nhợt, trán lập tức lấm tấm mồ hôi, quần áo trên lưng ướt đẫm, mồ hôi lạnh bám chặt vào da.

Lúc họ đến hành lang, đèn cảm ứng ở hành lang bỗng sáng lên sau đó lại vụt tắt.

Nhưng hai người chỉ vừa mới đến hành lang mà thôi.

Kể cả dù do bọn họ vội vàng nên bước chân trở nên nặng nề thì đáng lẽ đèn cảm ứng bật lên cũng không tắt nhanh như vậy.

Trừ khi có thứ gì đó kích hoạt đèn cảm ứng trước khi bọn họ đi tới hành lang.

Trình Dương lại nhìn hành lang tầng một, rồi nhìn tủ chuyển phát nhanh từ đầu này sang đầu kia, cậu ta cảm thấy hành lang này dường như dài vô tận, tất cả những gì cậu ta có thể làm là điên cuồng đọc thuộc lòng giá trị cốt lõi của chủ nghĩa xã hội trong lòng.

Đi bộ không biết bao lâu, cuối cùng cũng đến được nhà vệ sinh công cộng.

Hai người xông vào, còn chưa nhìn thấy biển nam nữ trong nhà vệ sinh, Lâm Dị lập tức đóng sầm cửa lại, sau đó dựa lưng vào cửa, Trình Dương nhìn thấy thế cũng nhanh chóng chặn cửa lại.

Hơi thở của hai người trở nên dồn dập trong không gian ngột ngạt.

Lâm Dị và Trình Dương dừng lại một lúc, sau đó nhanh chóng điều chỉnh hơi thở. Bây giờ hai người hận không thể không cần hô hấp, tiếng thở như sấm sét vang bên tai họ.

Điều chỉnh lại một lát, xung quanh rốt cục cũng yên tĩnh trở lại, bên tai chỉ còn nghe được sự im lặng hoàn toàn.

Đèn cảm ứng trong nhà vệ sinh công cộng cũng lặng lẽ tắt phụt.

Lâm Dị không nói, Trình Dương cũng không dám lên tiếng.

Hai người vánh tai lắng nghe tiếng động bên ngoài, dưới sự im lặng chỉ có sự im lặng, như thể tất cả mọi thứ chỉ là họ đang tự hù dọa bản thân.

“...Nó không theo nữa hả?” Trình Dương gần như dựa vào luồng khí đập vào dây chằng, khiến dây chằng rung lên, phát ra chút âm thanh.

Lâm Dị lắc đầu.

Nhưng không có nghĩa là ‘không’, cậu không biết.

Tốc độ của thứ đó quá nhanh, lúc họ đứng ở tủ chuyển phát nhanh, thứ đó rõ ràng ở phía sau họ, nhưng nó lại lao nhanh hơn họ và kích hoạt đèn cảm ứng.

Lâm Dị tính toán tốc độ, bọn họ đi từ hành lang đến nhà vệ sinh công cộng hết 13 giây, đã là rất nhanh, nhưng trên thực tế, 13 giây so với tốc độ của vật kia không đủ, Lâm Dị không biết hai người đã thoát khỏi thứ kia hay chưa.

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, Lâm Dị bất chợt ngừng đầu.

Thứ đó đến và đi không để lại một chút dấu vết, với tốc độ đáng kinh ngạc.

Lý do đến giờ họ vẫn chưa bị đuổi theo có lẽ là... thứ đó đã đến nhà vệ sinh công cộng trước bọn họ rồi.

Chương 119: Quái vật 8-4

Xuy xuy xuy-

Chương 119: Quái vật 8-4

Nghĩ tới đây, Lâm Dị lập tức đưa mắt tìm kiếm.

Đèn cảm ứng trong nhà vệ sinh công cộng đã tắt, toàn bộ không gian chỉ có một số quạt thông gió được lắp ở góc trên bên phải, có thể miễn cưỡng coi rằng nơi này là một không gian kín.

Ánh mắt Lâm Dị từng chút một quan sát phòng vệ sinh, bọn họ không vào nhầm phòng vệ sinh, đây là phòng vệ sinh nam.

Đương nhiên, điều này không quan trọng.

Quan trọng là Lâm Dị không nhìn thấy có thứ gì di chuyển hết.

Sau khi chắc chắn bản thân không nhìn thấy thứ gì khác, Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm.

Cậu cũng học tập Trình Dương, dựa vào âm thanh của luồng khí chạm vào dây chằng để nói chuyện, có khi âm thanh này còn không lớn bằng tiếng chân Trình Dương đang run rẩy nữa cơ: “Chắc không...”

Vừa nói được hai từ đầu tiên trong năm từ “Chắc không đuổi theo đâu”, nhưng ba từ còn lại chưa kịp nói ra đã bị Trình Dương cắt ngang.

“Cái... cái tiếng gì vậy?” Trình Dương che miệng nói.

Lâm Dị cũng nghe được.

Xuy, xuy, xuy

Xuy, xuy, xuy.

Âm thanh này khó có thể dùng từ tượng thanh để hình dung, nhưng lại rất bình thường, có lẽ bởi vì quá phổ biến, Lâm Dị nhất thời không biết âm thanh này là cái gì.

Trong lúc Lâm Dị đang vắt óc suy nghĩ về âm thanh này thì Trình Dương đã bịt chặt miệng, ngăn bản thân lúc nói vô tình phát ra âm thanh khác vì quá sợ: “Anh Lâm Dị, âm thanh này... giống tiếng khịt mũi đánh hơi đúng không?”

Lâm Dị đột nhiên khựng lại.

Đúng!

Là nó, chính là âm thanh này.

Sắc mặt Trình Dương trở nên trắng bệch, nếu âm thanh này chắc chắn là âm thanh do khoang mũi khẹt khẹt gây ra...

Thứ đó hiện tại đang đánh hơi mùi của hai người!

Trốn trong nhà vệ sinh công cộng cũng chẳng ích gì, nhà vệ sinh công cộng là không gian kín gió, mùi của bọn họ tích tụ trong không khí, hơn nữa quạt hút tiếp tục thải ra mùi từ cơ thể bọn họ.

"Anh Lâm Dị." Trình Dương nín thở tập trung, cậu ta cũng không hỏi Lâm Dị phải làm gì, bởi vì trong lòng cậu biết rất rõ đáp án.

Bọn họ không thể ở trong nhà vệ sinh công cộng được nữa nên phải tìm một nơi thoáng đãng để mùi cơ thể bay đi.

Nhưng phải làm thế nào cơ chứ? Mở cửa? Nếu mở cửa, liệu thứ kia có ở ngay trước cửa không?

Đến nơi thoáng đãng hơn thì có đảm bảo mùi cơ thể tản ra rồi thoát khỏi sự giằng co với thứ kia không?

Trình Dương không chú ý, một tiếng gọi này của cậu ta là đang dò hỏi ý kiến của Lâm Dị.

Nhưng Lâm Dị không trả lời.

Trình Dương lại gọi: "Anh Lâm Dị."

Lâm Dị lắc đầu: "Không ra ngoài được."

Trái tim Trình Dương đột nhiên thắt lại: "Sao... sao cơ?"

Lâm Dị hít sâu một hơi, nói: "Nghe kỹ đi."

Trình Dương chăm chú lắng nghe.

Cậu ta nghe thấy: xuy, xuy, xuy.

Âm thanh này quả thực phát ra từ phía sau lưng, tức là ở bên ngoài cửa nhà vệ sinh công cộng.

Nhưng Trình Dương nghe ra âm thanh Auro 3D, mà Auro 3D có nghĩa là gì,

nghe tới đây, cả người Trình Dương mềm nhũn.

Thứ đó không chỉ có ở ngoài cửa mà còn có cả trong nhà vệ sinh công cộng nữa.

Nói cách khác, thứ đó không chỉ có một.

Xuy xuy xuy xuy.

Âm thanh trong nhà vệ sinh công cộng dần dần rõ ràng hơn, nhưng vẫn rất nhỏ, không đủ để kích hoạt đèn cảm ứng trong đây.

Lâm Dị hướng về phía phát ra âm thanh, âm thanh càng ngày càng gần bọn họ, nhưng kỳ lạ là trong tầm nhìn của cậu vẫn không thấy gì hết.

Cậu không dám vội vàng hét lên để kích hoạt đèn cảm ứng trong nhà vệ sinh công cộng, tất cả những gì cậu có thể làm là dùng hết sức bình sinh để đề phòng âm thanh này đang tiếp cận mình.

Lâm Dị cảnh giác nhìn về nơi phát ra âm thanh, suy nghĩ chạy đua với thứ tiếng động đang càng ngày càng tới gần mình.

Sự tồn tại của những thứ ngăn cản bọn họ quay trở lại phòng ngủ, thứ ngoài cửa và thứ trong nhà vệ sinh công cộng có thể chỉ ra rằng nó đang nhắm vào cậu hoặc Trình Dương, hoặc là cả hai.

Bị thứ không rõ ràng này nhắm tới đồng nghĩa với việc bọn họ đã vô tình giẫm phải mìn.

Nhưng trong tủ của bọn họ làm gì có gói hàng nào! Tại sao lại bị nhắm tới cơ chứ?

Là bởi vì rời khỏi phòng vào ban đêm sao?

Lâm Dị ngay lập tức phủ nhận suy đoán về quy tắc tử vong này, quy tắc tử vong này thoát nhìn dường như không liên quan gì đến quy tắc 8-4.

Cậu nín thở, nhớ lại mọi hành động của mình kể từ khi bước vào Thế giới Quy tắc 8-4.

Đi học, tan học thì trở về ký túc xá, sau đó đi đến tủ chuyển phát nhanh để kiểm tra gói hàng của Hạ Huy.

Trong số một loạt hành vi này, hành vi duy nhất có nhiều khả năng khiến họ vi phạm chính là tủ chuyển phát nhanh.

Đột nhiên Lâm Dị dùng sức kéo Trình Dương lại: “Rửa tay!”

Trình Dương còn chưa kịp hiểu chuyện gì, tiếng hét của Lâm Dị khiến đèn cảm ứng trong nhà vệ sinh công cộng sáng lên, giọng của Lâm Dị vang vọng trong nhà vệ sinh công cộng, nhưng trừ điều này ra thì không còn gì khác cả.

Lâm Dị chạy tới bồn rửa tay, bên cạnh bồn rửa có một túi xà phòng, cậu nhanh chóng đổ xà phòng ra khỏi túi, sau đó mở vòi nước bắt đầu kỳ cọ.

Trình Dương nhìn thấy vậy cũng nhanh chóng chạy tới, Lâm Dị trực tiếp cho cậu ta bọt xà phòng đã xoa trên tay.

Hai người xoa xoa tay đến tận khi đỏ ửng, đến cả vị trí trên cánh tay cũng không bỏ qua, sau đó mới đưa xuống dưới vòi nước để rửa sạch.

Xong xuôi, Lâm Dị phúi nước dính trên tay, đi đến cửa nhà vệ sinh công cộng, chẳng thèm để ý cửa nhà vệ sinh bẩn cỡ nào, áp tai vào nghe tiếng động bên ngoài.

Bên ngoài im ắng, không có gì cả, tựa như phong ba bão táp đã dừng lại rồi.

Thế nhưng, hai người họ vẫn không dám ra khỏi nhà vệ sinh công cộng, bọn họ đã ở trong nhà vệ sinh công cộng lâu như vậy, ít nhất hiện tại hai người vẫn còn sống, điều đó chứng tỏ nhà vệ sinh công cộng vẫn an toàn.

Mà nếu nhà vệ sinh công cộng an toàn như thế thì chẳng cần ra ngoài tặng đầu làm gì, cứ ở đây chờ đến khi hứng đông là tốt nhất.

Ngồi ở đó gần một tiếng, Trình Dương không được nhin nữa, hỏi: “An... an toàn rồi hả?”

Lâm Dị đáp: “Hắn là an toàn rồi.”

Nghe Lâm Dị nói xong, Trình Dương thở dài một hơi: “Tôi mà bị bệnh tim thì chắc giờ đang uống canh Mạnh Bà rồi đấy.” Sống sót sau thảm họa khiến Trình Dương vừa mừng vừa sợ: “Má nó chứ, nếu đêm nay tôi mà ngỏm thật thì chắc chắn tôi phải nốc một trăm bát canh Mạnh Bà, không thì kiếp sau gặp ám ảnh tâm lý mất.”

Lâm Dị gật đầu đồng ý.

Trình Dương lại hỏi: “Mấy thứ đó là gì vậy?”

Lâm Dị lắc đầu: “Không biết.”

Kỳ quái lắm luôn, dù cậu có thị lực nhìn ban đêm thì vẫn không thể thấy thứ đó trong bóng tối, nhưng cậu lại nghe được âm thanh phát ra từ thứ không thể nhìn thấy đó.

Trình Dương thở dài nói: “Nhưng tại sao phải rửa tay vậy?”

Dù sao thì hai người cũng phải ngồi đây đến tận bình minh, cho nên Lâm Dị bèn giải thích cặn kẽ với Trình Dương: “Mọi người đều từ bên ngoài đi vào trong trường, cùng lên lớp rồi cùng trở về ký túc xá, cho nên từ lúc đi học đến lúc trở về ký túc xá không thể có khả năng có bấy nhiêu quy tắc tử vong.”

Bởi vì Nhậm Lê cũng làm điều tương tự.

Trình Dương gật đầu: “Rồi sao, rồi sao nữa?”

“Cho nên nơi duy nhất ẩn giấu quy tắc tử vong chính là tủ chuyển phát nhanh.” Lâm Dị nói: “Thử ngẫm lại coi mình đã làm điều gì mà người khác không làm rồi.”

Trình Dương cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ: “Kiểm tra gói hàng?”

“Trẻ nhỏ dễ dạy thật.” Lâm Dị vỗ vỗ bả vai Trình Dương, như khẳng định câu trả lời của Trình Dương là đúng.

Trình Dương nói: “Nhưng rõ ràng bọn mình có biết gói hàng đó ở đâu đâu, cũng làm gì chạm vào nó. Chẳng lẽ chúng ta nhìn một cái thôi cũng giẫm phải quy tắc tử vong rồi à? Tăng Nam Nam và Hạ Huy cũng nhìn thấy mà.”

Lâm Dị kiên nhẫn nói: “Lúc Hạ Huy mở tủ số 204, anh có ngửi thấy gì không?”

Trình Dương gật đầu như gà mổ cơm, tủ chuyển phát nhanh của họ có mùi mốc, tủ số 204 có mùi khác hoàn toàn so với các tủ chuyển phát nhanh khác, mùi hôi đến mức khó tả. Vốn dĩ tủ 204 không hề giống với các tủ khác, đại khái là vì tủ 204 có gói hàng, còn những tủ còn lại thì trống không.

Lâm Dị đáp: “Bọn mình không đụng vào gói hàng, nhưng mình đã mở tủ 204 ra rồi đó.”

Trình Dương sửng sốt một chút, bọn họ đi kiểm tra gói hàng của Hạ Huy, tự nhiên nhìn vào tủ số 204, họ bị dính mùi từ gói hàng cũng chính là vào thời điểm đó.

Cho nên, những thứ kia phát ra tiếng đánh hơi cũng là vì ngửi được mùi trên tay họ.

Trình Dương nói: “Quy tắc tử vong là dính phải mùi của gói hàng?”

“Không, nếu ‘dính phải mùi của gói hàng’ là quy tắc tử vong thì những thứ kia sẽ trực tiếp tấn công chúng ta chứ chẳng cần chơi mèo vờn chuột làm gì.”

Lâm Dị nói: “Tín hiệu cho thấy quy tắc tử vong tìm đến cửa không phải là

trong tủ có gói hàng, mà là dính phải mùi của gói hàng.”

Vẻ mặt Trình Dương kinh hãi, hồi lâu sau mới nói: “Để tôi load cái...”

Lâm Dị ngừng nói, đợi Trình Dương tự load tự hiểu.

Trình Dương càng load càng làm suy nghĩ hỗn loạn: “Nói cách khác, gói hàng cất trong tủ chuyển phát nhanh thực chất là một cái bẫy, nếu chạm vào thì ban đêm sẽ thu hút mấy thứ đó đến. Nhưng chạm vào không có nghĩa là sẽ chết, mọi thứ đều có quy tắc tử vong. Vậy... quy tắc tử vong là gì chứ?”

Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi nói: “Để xem ngày mai chúng ta có phát hiện được gì từ Hạ Huy không đã.”

“Đừng nghĩ nữa.” Trình Dương nói: “Hạ Huy mà chịu nói cho anh biết à?”

Lâm Dị thấp giọng nói: “Ý tôi là thi thể của Hạ Huy.”

Trình Dương sửng sốt.

Bọn họ chỉ mới đến kiểm tra tủ 204 thôi đã bị dính mùi của gói hàng rồi, nói gì đến Hạ Huy – người trực tiếp di chuyển gói hàng, chắc chắn sẽ bị nhiễm mùi của gói hàng.

Lâm Dị cho rằng xác suất sống sót của Hạ Huy là rất thấp.

Mặc dù Trình Dương có ấn tượng không tốt với Hạ Huy, nhưng dù sao đó cũng là một mạng người.

Trình Dương không hề hể hê trước sự xui xẻo đó mà chỉ nói: “Vậy chúng ta tránh xa tủ chuyển phát nhanh là được ha.”

Lâm Dị liếc cậu ta một cái: “Anh Trình Dương, anh thấy sao?”

Trình Dương nói: “Tôi thấy giọng điệu anh bây giờ có chút giống chủ tịch Tần.”

Lâm Dị: “...”

“Giỡn á giỡn á, tôi chỉ muốn giải tỏa căng thẳng thôi mà.” Trình Dương nhanh chóng xin lỗi, sau đó nói: “Dù thế nào đi nữa, tôi nghĩ tốt nhất nên tránh xa tủ chuyển phát nhanh ra.”

Lâm Dị lắc đầu nói: “Ai đã để gói hàng vào tủ 204? Trong gói hàng rốt cuộc có thứ gì? Ngộ nhỡ kẻ gửi gói hàng đó lấy đồ bên trong ra rồi để trong phòng chúng ta thì sao? Đặt ở trong người của chúng ta thì phải làm sao?”

Bọn họ không hề biết trong gói hàng có thứ gì, cho dù đồ bên trong gói hàng

đó xuất hiện trước mặt họ, có ngay ở trong phòng của họ thì họ cũng không thể nhận ra.

Trình Dương: “Biết rõ gói hàng có vấn đề thì ai lại đi sờ vào gói hàng làm gì chứ?”

Cậu ta nghiêm túc ngẫm lại, chỉ cần là người bình thường đầu óc không có vấn đề thì sẽ không chạm vào gói hàng.

Lâm Dị trầm giọng nói: “Anh Nhậm Lê.”

Trình Dương lập tức rùng mình, Lâm Dị nói: “Quái vật 8-4 sao có thể không biết tín hiệu của quy tắc tử vong được? Chỉ cần ban ngày nó lấy đồ trong gói hàng ra, sau đó đi tắm để loại bỏ mùi trên người mình đi là ổn rồi.”

“Anh Lâm Dị...” Trình Dương kinh hãi nghĩ: “Đừng nói nữa, nói nữa thì xương cốt tôi cũng nhiễm khí lạnh mất.”

Lâm Dị: “Ồ.”

“Cho nên...” Trình Dương dừng một chút, nói: “Cho nên chúng ta nhất định phải đi tìm gói hàng kia?”

Lâm Dị: “Ừm, trời sáng chúng ta phải đi lấy gói hàng.”

Chương 120: Quái vật 8-4

Trực tiếp rơi từ tầng hai xuống-

Chương 120: Quái vật 8-4

Rạng sáng, hai người bước ra khỏi nhà vệ sinh công cộng, đi thẳng đến tủ chuyển phát nhanh.

Lâm Dị liếc nhìn phòng bưu điện, bọn họ đến rất sớm, cửa phòng bưu điện vẫn đóng chặt, xem ra bác gái trong phòng vẫn chưa dậy.

“Nhanh.”

Lâm Dị nói.

Trình Dương trở nên căng thẳng: “Được... được.”

Bọn họ kiểm tra những tủ mà tối qua vẫn chưa kiểm tra, nhưng sau khi tìm kiếm một lúc, vẫn không thấy gói hàng nào cả.

Trình Dương sắc mặt đột nhiên tái nhợt: “Lẽ nào... lẽ nào...”

Lâm Dị trầm mặc một lát, nói: “Chắc là không đâu.”

Ngay khi bầu trời ló ra tia sáng đầu tiên, bọn họ đã phóng từ nhà vệ sinh công cộng đến thẳng đây, những người khác không thể nào có đủ thời gian lấy gói hàng đi được.

Gói hàng biến mất, trừ khi đêm qua đã bị động vào.

Nếu vậy thì có hai khả năng.

Hoặc là Hạ Huy đã cất gói hàng ở một tủ chuyển phát nhanh của nơi khác vào tối qua, hoặc là thứ tối qua đuổi theo hai người đã chuyển gói hàng đi mất.

Lâm Dị nhanh chóng bác bỏ khả năng thứ nhất, trường trung học Báo Hương chỉ có một tòa dạy học, một con đường và một ký túc xá, Hạ Huy muốn chuyển gói hàng đi nơi khác thì không thể tìm được nơi nào phù hợp, chỉ có quầy chuyển phát nhanh mới có thể cung cấp hỗ trợ chuyển gói hàng đi nơi khác.

Vậy nên đáp án đã rõ ràng, là mấy thứ đó đã chuyển gói hàng đi mất.

Lâm Dị nhìn chăm chăm dãy tủ chuyển phát nhanh trước mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở tủ chuyển phát nhanh số 101.

Cậu ngồi xổm xuống, đến gần tủ 101.

Toàn bộ dãy tủ tạo cảm giác cũ kỹ rách nát, trên bề mặt cũng có rất nhiều bụi bẩn. Hiện tại, cũng may là nhờ có bụi bẩn mà Lâm Dị có thể nhìn thấy trên bề mặt tủ 101 có rất nhiều vết xước mới.

Những vết xước này có phần sắc bén, có thể thấy những chiếc móng tạo ra những vết đó dài và sắc nhưng không dày.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu hỏi Trình Dương: “Anh Trình Dương, anh coi thử xem mấy vết này có giống móng vuốt của mèo không?”

Trình Dương vội vàng quỳ xuống, nhìn xong lập tức xác nhận: “Chính là mèo.”

Trình Dương giải thích với Lâm Dị: “Mẹ tôi thích mèo cực luôn, trong nhà có nuôi vài con. Mỗi lần tôi chạm vào mấy con mèo, nó sẽ lấy móng vuốt cào tôi. Mấy vết cào trên người tôi với mấy vết xước trên này không khác biệt mấy.”

Nói tới đây, Trình Dương vỗ đùi vỗ gối: “Chả lẽ thứ truy đuổi chúng ta tối qua là mèo ư?”

Mèo rất nhanh nhẹn, chúng có miếng đệm mỡ ở dưới ngón chân nên khi đi lại không gây ra nhiều tiếng động. Toàn bộ cấu trúc xương của mèo được giữ với nhau bằng các dây chằng chắc chắn và linh hoạt, hơn nữa các chi của chúng thon dài, khỏe mạnh, hỗ trợ cho bộ ngực hẹp và cột sống rất linh hoạt.

Nguyên nhân là bởi xương bả vai của mèo không được kết nối với khung xương chính nên điều này cho phép chúng dù di chuyển ở bất kỳ tốc độ nào cũng có thể duy trì độ linh hoạt và mềm dẻo. ☒

Lâm Dị mím môi: “Mèo đen.”

Trình Dương sửng sốt một chút, sau đó quay đầu nhìn vết xước trên mặt quầy: “Vậy mà cũng phân biệt được màu sắc của mèo hả? Thế anh có biết nó giống gì không?”

Lâm Dị nói: “Không phải.”

Một số con mèo cả người màu đen rất khó phát hiện bằng mắt thường khi đứng trước TV với màn hình tắt vào ban ngày chứ đừng nói đến ban đêm.

Lâm Dị đã biết được nguyên nhân đã khiến tầm mắt cậu không thấy gì vào đêm qua, nhưng cậu cũng không giải thích với Trình Dương, chỉ trả lời vấn đề ‘giống mèo’ của cậu ta.

“Mèo điền viên Trung Hoa.” Lâm Dị nói.

Trình Dương nhìn vết xước trên quỳ, sâu sắc cảm thấy mình là một đứa phế vật: “Ờ mờ, sao... sao anh nhìn ra hay vậy?”

Lâm Dị cho biết: Trong bảng xếp hạng về sức chiến đấu của mèo, mèo điền viên Trung Hoa đứng đầu. “

Cho nên, những vết xước trên mặt tử có phần sâu và mượt.

Giống mèo hay màu sắc gì đó không phải là chuyện đặc biệt nghiêm trọng bây giờ, Lâm Dị đưa tay mở tử 101 lần nữa. Cậu và Trình Dương đang ngồi xổm trước tử chuyển phát nhanh số 101, đầu gối khụy xuống nên vừa mở tử số 101 đã ngửi thấy mùi mà lúc này họ không ngửi thấy.

Mùi còn lưu lại của gói hàng.

Đêm qua Hạ Huy đã để gói hàng vào tử 101.

Việc Hạ Huy chuyển gói hàng đến tử 101 cũng phù hợp với suy đoán của Lâm Dị, tử chuyển phát nhanh số 101 nằm ở phía dưới bên trái tính từ chính giữa, khi lấy gói hàng cần phải ngồi xổm, như vậy sẽ ít có khả năng thu hút sự chú ý hơn, hơn nữa so với tử 204 thì miễn cưỡng có thể coi là một đường chéo, nó nằm cách xa tử số 204 của Hạ Huy nhất.

Lâm Dị nhìn tử 101 trống rỗng, sau đó quay lại quay đầu nhìn bốn phía tử chuyển phát nhanh.

Trình Dương nói: “Anh tìm gì thế?”

Cậu ta cũng muốn giúp đỡ.

Lâm Dị nói: “Xem xem có sót lại hộp gói hay gì không.”

Mùi của gói hàng không phải là mùi của hộp gói mà là mùi của đồ vật ở bên trong, nói chính xác thì không phải hộp gói thu hút mấy con mèo đen này mà là thứ ở bên trong gói hàng.

Kể cả mèo đen có cạy mở tử 101 rồi lấy gói hàng bên trong ra, nó sẽ tiếp tục xé rách gói hàng cho đến khi nào thứ bên trong gói hàng lộ ra mới thôi, như vậy thì xung quanh hẳn là phải sót lại mảnh vụn của hộp gói.

Quả nhiên, Lâm Dị tìm được mấy mảnh hộp giấy ở dưới chân bên phải của tủ chuyển phát nhanh.

Cậu đứng dậy bước tới nhặt những mảnh vỏ hộp lên, đưa lên chóp mũi rồi nhẹ nhàng ngửi.

Mùi xộc vào xoang mũi khẳng định mảnh vỏ chính là gói hàng xuất hiện trong tủ chuyển phát nhanh, Lâm Dị cũng phát hiện ra một điều – bên trong mảnh vỏ có dính máu.

Trình Dương đi tới, từ tối hôm qua đến giờ cậu ta đã hỏi Lâm Dị nhiều thứ lắm rồi, ngượng quá thể luôn.

Nhưng hết cách rồi, chỉ số IQ chỉ có vậy thôi.

Trình Dương ngượng ngùng xoa xoa gáy: “Anh Lâm Dị, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Lâm Dị đặt những mảnh vỏ xuống, nhìn sang phòng bưu điện.

Cậu nhìn thấy đèn đã bật, hẳn là bác gái trong phòng bưu điện đã tỉnh dậy.

Dù sao đây cũng là phòng bưu điện, không phải phòng trực hay phòng ký túc xá, bọn họ ở đứng ở trước quầy tủ chuyển phát nhanh lâu như vậy, có thể sẽ khiến dì ấy nghi ngờ bọn họ muốn trộm đồ của người khác.

“Đi xem Hạ Huy.” Lâm Dị nói.

Trình Dương: “...Được.”

Hai người họ đều cho rằng Hạ Huy lành ít dữ nhiều nhưng vẫn gõ cửa phòng 204 nơi Hạ Huy ở.

Sau khi gõ mấy lần, bên trong vẫn không có động tĩnh gì.

Trình Dương và Lâm Dị nhìn nhau, Trình Dương hét: “Hạ Huy, mở cửa, là tôi đây.”

Phòng 204 vẫn yên tĩnh, không có người đáp lại tiếng gọi của Trình Dương, cũng chẳng có ai đến mở cửa cho họ.

Hiện tại Lâm Dị càng thêm chắc chắn, Hạ Huy có lẽ đã gặp phải chuyện bất trắc gì rồi.

Lâm Dị nhìn xuống ổ khóa, ổ khóa là ổ khóa cấp A, lõi khóa chỉ có một hàng viên bi, tuy nhiên Lâm Dị lại không có dụng cụ nào trong tay có thể mở được ổ khóa. Cậu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Qua cửa sổ.”

Ký túc xá này được xây dựng từ nhiều năm trước, chiều cao mỗi tầng cũng không cao, Lâm Dị cao như vậy đứng trong phòng làm cậu cảm thấy có chút ngột ngạt, cậu nghĩ nếu là Tần Châu, có lẽ hẳn còn cảm thấy ngột ngạt hơn.

Trước khi trèo qua cửa sổ, Lâm Dị đi tới nhà vệ sinh công cộng ở tầng một, đây là nhà vệ sinh duy nhất trong toàn bộ ký túc xá.

Vừa mới chạm vào mảnh hộp gói, trên tay đã ám mùi hôi, nếu không rửa sạch mùi hôi, nói không chừng lúc về phòng có thể sẽ khiến cả căn phòng bốc mùi.

Rửa tay xong, Lâm Dị cùng Trình Dương đi đến phòng 203 của Trình Dương. Phòng 204 ở ngay bên cạnh, bọn họ có thể dễ dàng trèo ra ngoài cửa sổ, đi vào phòng của Hạ Huy.

Lâm Dị dẫn đầu nhảy ra, theo sát là Trình Dương.

Bước lên bệ cửa sổ rộng bằng lòng bàn tay, Lâm Dị cẩn thận đi về phía phòng 204. Sau khi đến nơi, Lâm Dị ngẩng đầu lên, trong lòng bỗng nhảy dựng.

Bên cạnh, Trình Dương cũng ở cửa sổ nhìn thấy cảnh tượng trong phòng 204, cậu ta “ối” một tiếng, chân mềm nhũn giẫm xuống chân không, trực tiếp rơi từ tầng hai xuống.

Chương 121: Quái vật 8-4

Xem xem rốt cuộc bên trong có thứ gì-

Chương 121: Quái vật 8-4

Lâm Dị hết hồn, sau đó vội vàng cúi đầu nhìn Trình Dương: “Anh...”

Trình Dương cực khổ ra hiệu “OK” với cậu.

May mà chiều cao mỗi tầng của khu ký túc xá này không cao, mặt đất bên ngoài không phải xi măng mà là bùn đất nên Trình Dương ngã xuống không thể chết được. Sau khi xác nhận Trình Dương không có việc gì, Lâm Dị lại tiếp tục ngẩng đầu, hướng tầm mắt về phía phòng 204.

Cậu và Hạ Huy... nói chính xác là giữa cậu và thi thể của Hạ Huy chỉ cách một cái cửa kính, cả người của Hạ Huy đều dán chặt vào cửa sổ.

Mặc dù Lâm Dị đã chuẩn bị tinh thần trước tử trạng đáng sợ của Hạ Huy, nhưng đột nhiên không phòng ngừa gì mà mặt đối mặt với Hạ Huy như thế này, Lâm Dị thừa nhận, cậu hoảng thật.

Cơ thể Hạ Huy như được chấp vá với nhau.

Lâm Dị quan sát, có thể thấy toàn bộ cơ thể Hạ Huy bị chia làm năm bộ phận chính, bao gồm đầu, tứ chi và cơ thể. Năm bộ phận tạo thành thi thể của Hạ Huy có khe hở, tứ chi tách ra hơi phân hủy, cậu nhìn thấy mười ngón tay của Hạ Huy cũng bị cắt đứt, là máu đặc sền sệt phía trên cửa sổ mà người cậu đang áp sát.

Lâm Dị cẩn thận đẩy cửa sổ xuống, theo động tác của cậu, thi thể áp vào cửa kính cũng theo đó mà lung lay sắp đổ.

Cậu chỉ có thể dừng động tác lại, không thì thi thể của Hạ Huy sẽ bị tách thành từng mảnh mất.

Toàn bộ cửa sổ dính đầy máu, Lâm Dị không thể nhìn thấy toàn cảnh cụ thể trong phòng 204. Cậu chỉ có thể tập trung vào thi thể của Hạ Huy.

Thi thể đang mỉm cười với cậu, nhưng chỉ cần người tham gia tử vong trong Thế giới Quy tắc thì thi thể của họ đều mỉm cười với cậu, cho nên Lâm Dị không thể phát hiện được gì dựa vào biểu cảm gương mặt của thi thể.

Tất cả những gì có thể quan sát là bản thân thi thể mà thôi.

Vừa rồi Lâm Dị và Trình Dương đoán thứ truy đuổi họ tối qua là một đám mèo đen.

Cho nên, lúc trèo qua cửa sổ, Lâm Dị đã tưởng tượng ra cái chết của Hạ Huy, hẳn sẽ bị đám mèo đen cắn xé, khiến người ta không thể nhận dạng được, người đầy máu thịt, nghiêm trọng hơn sẽ bị mổ bụng.

Nhưng Lâm Dị không ngờ rằng cái chết của Hạ Huy lại như thế này, xét theo các bộ phận trên cơ thể Hạ Huy bị chia ra thì vết mổ rất gọn gàng, như thể là dùng một con dao sắc bén cắt đứt dễ dàng.

“Anh Lâm Dị.”

Ở tầng dưới, Trình Dương bất an gọi Lâm Dị một tiếng.

Trời đã sáng từ lâu, cũng đã tới giờ lên lớp rồi, Trình Dương nhìn thấy có người đi ra từ cửa ký túc xá, cậu ta sợ không biết Nhậm Lê sẽ xuất hiện lúc nào, xong lại tiện đà phát hiện ra Lâm Dị đang ở bên ngoài cửa sổ thì toi.

Lâm Dị quan sát thi thể thêm lần nữa, quay trở lại phòng 203, đóng cửa sổ phòng 203 từ bên ngoài rồi nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ.

Trình Dương ôm mộng đứng dậy, trên mặt vẫn còn lộ ra vẻ sợ hãi vì bị thi thể của Hạ Huy dọa sợ.

“Đi học trước đã.” Lâm Dị nói.

Mặc dù NPC trong Thế giới Quy tắc 8-4 không nhiều như trong Thế giới Quy tắc 4-4 nhưng muốn tìm được nhân vật chính trong Thế giới Quy tắc này vẫn là một điều rất khó khăn.

Hiện tại, các NPC có lời thoại bao gồm nữ giáo viên và dì ký túc xá, so sánh hai NPC này thì nữ giáo viên sẽ giống với nhân vật chính hơn.

Mục đích cuối cùng của bọn họ là tìm ra tuyến chính của Thế giới Quy tắc 8-4 nên họ bắt buộc phải đến lớp của nữ giáo viên này.

Hai người đi đến tòa giảng dạy.

Trình Dương đợi đến khi mộng hết đau mới hỏi Lâm Dị: “Phát... phát hiện được gì rồi sao?”

“Ừ.” Lâm Dị nói: “Nhưng cũng chẳng nhiều lắm.”

Trình Dương giống như chim non gào khóc chờ mẹ, chờ Lâm Dị đưa phát

hiện dâng đến tận miệng: “Là gì?”

Lâm Dị nói: “Ngoài mèo ra, nơi này hẳn là còn thứ gì khác nữa.”

Trong Thế giới Quy tắc có logic thông thường, theo logic thông thường, vết cắt tứ chi của Hạ Huy rất trơn tru, những con mèo đó căn bản không thể tạo ra được những vết cắt như vậy.

Hơn nữa máu còn đặc đến mức khiến Hạ Huy dính vào cửa sổ, chứ nói gì đến lông mèo. Nhưng Lâm Dị lại không nhìn thấy sợi lông mèo nào trên người Hạ Huy cả.

Thứ giết Hạ Huy không phải mèo, thậm chí lũ mèo không hề vào phòng Hạ Huy.

Vậy thứ giết chết Hạ Huy chỉ có thể là thứ khác.

Trình Dương khó hiểu: “Lần theo mùi hương là mèo, nhưng Hạ Huy lại không phải do mèo giết ư?”

Cậu ta giật mình: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ... là Nhậm Lê sao?”

“Không có khả năng này.” Lâm Dị dứt khoát nói: “Anh Nhậm Lê không cần thiết phải tự mình ra tay giết Hạ Huy.”

Cậu hiểu sự nghi ngờ của Trình Dương.

Sau khi bọn họ chạm vào gói hàng, con mèo xuất hiện, thực ra mèo là một loài cực kì thận trọng nhưng chúng vẫn luôn đuổi theo bọn họ, không thể có khả năng chỉ đơn thuần là bám theo họ được.

Mèo xuất hiện ở Thế giới Quy tắc vào ban đêm, rất dễ liên tưởng đến nó là công cụ được quái vật sử dụng để giết người.

Điều mà Trình Dương nghĩ mãi vẫn không hiểu là rõ ràng thứ truy đuổi họ đêm qua là mèo, sau khi bọn họ rửa tay xong thì mèo cũng biến mất, nhưng Hạ Huy thì lại không thể rửa tay được, bởi vì cả toà ký túc xá chỉ có đúng nhà vệ sinh công cộng duy nhất ở tầng một, phòng ngủ không có nhà vệ sinh, cũng không có ống nước, vậy thì tại sao con mèo lại không ra tay gì chứ?

Lâm Dị đáp: “Anh Trình Dương, anh quên rồi à, mèo đã mở gói hàng.”

“Vẫn nhớ.” Trình Dương gật đầu: “Nghĩa là sao?”

Lâm Dị nói: “Mèo ngửi thấy mùi liền mở gói hàng, thứ bên trong theo đó cũng sẽ lộ ra. Mà tại sao thứ kia lại tìm đến Hạ Huy? Hoặc là bởi Hạ Huy

không loại bỏ mùi hôi trên người, hoặc là bởi tờ biên lai ghi trên phiếu chuyển phát nhanh là tên Hạ Huy.”

Trong gói hàng có đính kèm một tờ phiếu biên lai, chứng tỏ gói hàng này có thể đã được gửi qua đường bưu điện đến quầy chuyển phát nhanh của ký túc xá Trường trung học Báo Hương

Cũng vì người nhận gói hàng tên là Hạ Huy nên nó xuất hiện trong tủ chuyển phát nhanh số 204 của Hạ Huy.

Vừa mới đưa ra hai giả định, Lâm Dị càng thiên về cái sau hơn.

Lý do vì sao thiên về cái sau cũng rất đơn giản, mùi hương thu hút mèo lại thu hút thêm cả thứ khác nữa, cách sắp xếp này có vẻ như lặp đi lặp lại, lại khiến thiết lập của tủ chuyển phát nhanh trở nên dư thừa.

Lâm Dị nói ẩn dụ: “Cũng giống như Death Note vậy, tên người nhận trên phiếu chuyển phát nhanh chính là tên được viết trong Death Note. Vì sao mèo lại xuất hiện thì tạm thời tôi vẫn chưa rõ mục đích là gì, nhưng có một điều tôi có thể chắc chắn, mèo và đồ vật bên trong gói hàng có liên hệ mật thiết với nhau.”

Trình Dương suy đoán: “Mở hàng chuyển phát nhanh?”

Cậu ta nói: “Tôi có xem qua nhiều video về cái này. Sau khi nhận được hàng chuyển phát nhanh, nhiều người chủ đã cho chó mèo của mình đến mở hàng chuyển phát nhanh. Hay mấy con mèo này chuyên lấy đồ trong gói hàng đi?”

Lâm Dị xem xét suy đoán của Trình Dương.

Khả năng này không cao.

Cậu nói: “Nếu sau khi nhận được gói hàng, tôi hàn kín tủ chuyển phát nhanh lại để gói hàng ở trong tủ chuyển phát mãi mãi thì sao.”

Căn cứ vào những vết xước trên mặt quầy của tủ 101, trình của những con mèo đó vẫn chưa đủ để phá sắt thép.

Trình Dương gật đầu đồng tình: “Đúng rồi, nếu tôi mà là quái vật 8-4, tôi sẽ chẳng thiết lập như vậy đâu, để dụng cụ giết người của mình vào trong gói hàng, rồi lại bày vẽ ra một đám mèo để mở gói hộp. Thừa thãi vãi.”

Quả thực là vậy, việc quái vật bố trí như thế chỉ khiến cho NPC thêm khó khăn mà thôi.

Đang nói chuyện thì cả hai đã đến phòng học lớp 2-1.

Trong lớp đã có một số NPC học sinh ngồi sẵn, Lâm Dị và Trình Dương đi tới chỗ ngồi mà bọn họ đã chọn ngày hôm qua rồi ngồi xuống. Những người tham gia khác và nữ giáo viên vẫn chưa đến, Lâm Dị bắt đầu quan sát các NPC mang thân phận học sinh.

Các NPC có thân phận học sinh đều mặc đồng phục của trường trung học Báo Hương, tổng cộng 13 người, cả nam cả nữ.

Nhưng kỳ lạ là khuôn mặt của một số NPC này bị mờ ảo, giống như một người cận thị nhìn từ xa, cảm giác là có ngũ quan, nhưng ngũ quan trông như thế nào thì không thể thấy rõ được.

Một số khác thì có thể nhìn rõ nét mặt, Lâm Dị thầm đếm trong lòng, có năm NPC học sinh có thể nhìn rõ nét mặt, bọn họ đều ngồi chung ở một chỗ.

Vào lúc những người tham gia khác lần lượt đến, năm người họ sẽ nhìn những người tham gia này rồi lại cúi đầu.

Đang lúc Lâm Dị cảm thấy kỳ quái thì nữ giáo viên và chuông vào học kéo tới cùng lúc.

Những người tham gia không dám nói nhiều, phòng học chìm vào một mảnh tĩnh lặng, nữ giáo viên cũng chẳng cần nhấn mạnh rằng đã đến giờ lên lớp vì mục đích kỷ luật.

Giáo viên bước vào lớp, đứng trên bục giảng, nhìn mọi người: “Một, hai, ba, bốn...”

Cũng giống như ngày hôm qua, cô lại bắt đầu đếm sĩ số.

“23, 24...”

“24.” Nữ giáo viên nhìn bọn họ: “Thiếu hai người.”

Lâm Dị nhìn chằm chằm nữ giáo viên.

Ngày hôm qua, nữ giáo viên đếm đến ‘25’ rồi nói ‘thiếu một người’.

Nói cách khác, tổng số học sinh của lớp 2-1 hẳn là 26 người. Hôm nay Hạ Huy tử vong, như vậy là thiếu hai người.

“Một, hai, ba, bốn...” Cô lặp lại: “23, 24...”

“Thiếu hai người.”

Giọng điệu vẫn giống hệt lần trước, ngay cả lúc ngắt nghỉ khi đếm cũng y hệt.

Trình Dương cảm thấy cực kỳ quý dị, cúi đầu không muốn nhìn nữa, tránh việc bản thân chưa bị quy tắc tử vong xử lý thì đã bị tưởng tượng của chính mình hù chết rồi.

Lời thoại kiểu này của nữ giáo viên càng khiến cho Lâm Dị không thể tìm thêm được manh mối gì nữa.

Cậu đưa mắt nhìn về phía lớp học.

Hôm nay quả thực lớp học còn lại hai ghế trống, nhưng trong số 12 người bị cuốn vào 8-4, chỉ thiếu Hạ Huy, có nghĩa người vắng mặt còn lại là NPC học sinh.

Lâm Dị sử dụng phương pháp mà Tần Châu đã dạy để đưa ra ba giả thuyết về việc NPC học sinh vắng mặt này đã đi đâu.

1: Xin nghỉ phép.

2: Thôi học.

3: Trốn học.

Nhận thấy ba giả thuyết này bản chất đều giống nhau, Lâm Dị tóm gọn lại ba giả thuyết thành một: vắng mặt vì lý do nào đó.

Cậu tiếp tục đưa ra giả thuyết

1: Vắng mặt vì lý do nào đó.

2: Đã chết

Lâm Dị đột nhiên dừng lại, sau đó giơ tay cắt ngang nữ giáo viên đang kiểm sĩ số: “Thưa cô, em muốn đi vệ sinh.”

Nữ giáo viên vẫn tiếp tục đếm, cũng không thèm quan tâm cậu.

Trình Dương ở bên cạnh bị hành động đột ngột của Lâm Dị dọa giật mình, hơn nữa, dường như người tham giác đều nhận được ánh nhìn đến từ Nhậm Lê, trái tim Trình Dương căng thẳng như muốn nổ tung luôn rồi.

Thấy nữ giáo viên không trả lời, Lâm Dị kéo Trình Dương đứng lên, nói: “Anh đi vệ sinh với tôi.”

Mặc dù Trình Dương sợ hãi, nhưng cũng đoán được Lâm Dị đang cố ý rời khỏi phòng học, bèn đi theo cậu, cố gắng bình tĩnh nói: “Đi thôi, đúng lúc tôi cũng muốn ẹ.”

Sau khi hai người bước ra khỏi lớp, nữ giáo viên vẫn tiếp tục đếm.

“22.....”

Nữ giáo viên dừng lại: “Thiếu bốn người.”

Sau khi rời khỏi phòng học, Lâm Dị bước nhanh về phía ký túc xá.

Trình Dương cố chịu cơn đau ở hông, đuổi theo Lâm Dị: “Sao thế sao thế?”

Lâm Dị bước đi: “Tôi đang nghĩ xem còn thiếu một NPC học sinh nữa ở đâu.”

Trình Dương: “Thiếu NPC? Ở đâu cơ?”

Lâm Dị: “Trong gói hàng.”

Mảnh gói hàng có dính máu.

Trình Dương: “Gì cơ?”

Lâm Dị nói: “Đây chỉ là suy đoán của tôi thôi.”

Chưa đợi Trình Dương có thể bình tĩnh điều chỉnh lại tâm trạng đang thăng trầm của mình, Lâm Dị lại nói: “Còn một điều nữa có thể chắc chắn.”

Trình Dương nói: “Là gì?”

Lâm Dị đáp: “Mở gói hàng không phải là quy tắc tử vong.”

Tuy mèo là động vật nhưng cũng có thể coi là NPC, quái vật sẽ không để NPC vi phạm quy tắc tử vong.

Sau khi xác nhận một hành động bình an vô sự, Trình Dương cũng không thờ phào nhẹ nhõm nổi, ngược lại còn cảm thấy bất an: “Anh Lâm Dị, mí mắt phải của tôi cứ giật giật liên tục ấy.”

Mắt trái giật là tài, mắt phải giật là tai.

Bước đi của Lâm Dị nhanh hơn, đến nỗi giọng nói bị luồng không khí thổi bay: “Tại sao cách chết của Hạ Huy lại là bị chặt xác? Chẳng lẽ thứ giết chết anh ta cũng bị phân mảnh rồi cho vào trong gói hàng?”

Trình Dương sửng sốt một lát: “Vãi l.”

Lâm Dị nói: “Nếu đã là vậy thì không chỉ dừng lại là một gói hàng thôi đâu. Hôm nay hẳn sẽ có thêm gói hàng được gửi tới, sau đó được bỏ vào trong tủ chuyển phát nhanh.”

Trình Dương nghe vậy, mặc kệ cái hông đau nhức, giờ càng muốn chạy về

ký túc xá.

Trình Dương mặc niệm:

Gói hàng đừng nhét vào tủ chuyển phát nhanh của bọn họ, tuyệt đối người nhận đừng là tôi với anh Lâm Dị.

Gói hàng đừng nhét vào tủ chuyển phát nhanh của bọn họ, tuyệt đối người nhận đừng là tôi với anh Lâm Dị.

Gói hàng đừng nhét vào tủ chuyển phát nhanh của bọn họ, tuyệt đối người nhận đừng là tôi với anh Lâm Dị.

Nhưng câu chốt tiếp theo của Lâm Dị khiến Trình Dương phanh gấp.

Lâm Dị nói: “Phải đi lấy gói hàng, xem xem rốt cuộc bên trong có thứ gì.”

Chương 122: Quái vật 8-4

Kinh khủng đến nỗi Trình Dương nhất thời không dám đọc-

Chương 122: Quái vật 8-4

Hai người trở về ký túc xá, đi ở phòng bưu điện nhìn thấy bọn họ ở cửa ra vào, liền nhào người ra khỏi cửa phòng, hỏi: “Sao lại quay về rồi?”

Nhìn dáng vẻ thì chắc là đi ở phòng bưu điện cũng đảm đương việc quản lý ký túc xá luôn.

Lâm Dị thản nhiên nói: “Có đồ quên mang theo ạ.”

Đi ở phòng bưu điện ‘ừ’ một tiếng rồi rút đầu vào trong phòng.

Lâm Dị đứng bên ngoài nhìn vào trong, sau đó đi đến tầng hai của ký túc xá, lúc đi ngang qua quầy tủ chuyển phát nhanh, cậu cũng liếc qua nhìn mấy lần.

Trở lại phòng 202, Trình Dương đi theo cậu: “Anh Lâm Dị, không phải mình đi nâng tay trên cửa người khác hả?”

Lâm Dị đáp: “Vẫn chưa đến lúc.”

Nói chung là hàng chuyển phát nhanh cũng có thời gian giao hàng cố định. Cậu nhìn thấy bộ dạng đi trong phòng bưu điện tỏ vẻ lười biếng, phỏng chừng thời gian giao hàng hôm nay sẽ bị hoãn lại, nếu không đi trong phòng bưu điện đã phải có chuẩn bị rồi.

Trình Dương vừa nghe được câu ‘chưa đến lúc’, sự căng thẳng trong lòng tiêu tan dần.

“Vậy giờ chúng ta làm gì?” Trình Dương hỏi Lâm Dị: “Lén ra khỏi lớp lâu như thế, có sợ bà giáo viên kia phát hiện không?”

“Chắc là không đâu.” Lâm Dị nói.

Trước giờ học hôm nay, Lâm Dị vốn cho rằng nữ giáo viên là nhân vật chính trong Thế giới Quy tắc 8-4, sau giờ học Lâm Dị không còn nghĩ như vậy nữa, nguyên nhân chủ yếu là bởi cho đến hiện tại, những gì nữ giáo viên làm chỉ là đếm số mà thôi.

Hơn nữa điều này không chừng là đang gợi ý cho họ một thông tin, lớp 2-1 thiếu mất một người.

Trình Dương nói: “Anh Lâm Dị, có một chuyện tôi không biết có nên nói ra hay không.”

Lâm Dị đi tới mở cửa sổ. Khu ký túc xá này là một tòa nhà cũ kỹ, cách âm không tốt lắm, cậu mở cửa sổ, để bọn họ có thể nghe thấy động tĩnh của phòng bưu điện ở tầng dưới.

Rầm—

Lâm Dị mở cửa sổ ra, nhìn xuống bên phải, đó là lối vào ký túc xá, trước mắt vẫn còn im ắng.

Sau đó Lâm Dị lại nhìn sang bên trái, đối diện cửa sổ phòng 203 là phòng 204. Thi thể Hạ Huy vẫn dán vào cửa phòng 204, hoàn toàn im lặng.

Quan sát xong, Lâm Dị dời tầm mắt nhìn về phía Trình Dương: “Sao lại không nói gì rồi?”

Trình Dương nói: “Chẳng biết có nên nói hay không. Có câu ‘lời nói như nước chảy, không thể lấy lại được’. Ngộ nhỡ mấy lời mà tôi nói mang rủi ro gì, tôi...”

Trình Dương còn đang lảm nhảm, vốn dĩ Lâm Dị cho rằng, dù cậu ta có kêu “không thích hợp để nói chuyện này”, căn cứ vào tính cách của Trình Dương thì vẫn sẽ tiếp tục nói mà thôi.

Vì thế Lâm Dị không trả lời mà đợi Trình Dương nói thẳng.

Nhưng Trình Dương bây giờ lại uyển chuyển như vậy, xem ra những lời cậu ta sắp nói thực sự không dễ nghe chút nào.

Lâm Dị ngắt lời Trình Dương, đáp: “Cứ nói thẳng đi. Nếu không lọt tai, tôi coi như chưa từng nghe là được.”

Thấy Trình Dương còn do dự, Lâm Dị lại nói: “Vậy thì thôi.”

“Đừng, đừng đừng.” Trình Dương nói: “Tôi nói, tôi nói.”

Lâm Dị nhìn cậu ta.

Trình Dương nuốt nước bọt, rồi rầm mở miệng.

Dù sao NPC cũng là công cụ giết chóc do quái vật quy tắc thiết lập nên, nữ giáo viên luôn nhấn mạnh thiếu mất một người, thoát nhìn giống như một cái bẫy do quái vật 8-4 cố ý giăng ra vậy.

Rất nhiều chuyện xưa hoang đường cũng ngay mở đầu dựng lên một bí ẩn.

Các nhân vật trong truyện thường sẽ cảm thấy tò mò về bí ẩn này rồi khờ dại đi tìm cách giải quyết nó, nhưng kết cục thường sẽ chấm dứt bằng cái chết.

Điều mà cậu ta muốn nói là như vậy.

Dù sao những gì Lâm Dị đang làm hiện tại chính là tích cực tham gia vào giải quyết bí ẩn này.

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “Có lý.”

Trình Dương kích động: “Nhờ, nhờ?”

Trong khi họ đang nói chuyện thì có tiếng động ở tầng dưới.

Lâm Dị bước nhanh đến bên cửa sổ, nhìn thấy một chiếc xe ba bánh đang đi tới, sau đó dừng lại trước cửa ký túc xá.

Quả nhiên, hàng chuyển phát nhanh hôm nay tới rồi.

Cậu nhìn thấy người lái chiếc xe ba bánh bước xuống, đi đến khoang xe lấy ra một gói hàng. Lâm Dị nhìn thoáng qua, thấy gói hàng nho nhỏ.

Cậu miễn cưỡng do dự một chút, nói với Trình Dương: “Anh ở lại đây.”

Cậu lao ra khỏi cửa, chạy thẳng xuống dưới tầng.

Trình Dương sửng sốt: “Không... không phải vừa bảo là có lý sao?”

Lâm Dị chạy xuống tầng một, nhưng không xuất hiện ở đại sảnh ký túc xá, cậu trốn ở một góc lén nhìn cảnh tượng trong đại sảnh ký túc xá.

Cậu nhìn thấy anh giao hàng đang đưa gói hàng cho dì ở phòng bưu điện, sau đó dì ta ký gì đó vào đơn đặt hàng của anh giao hàng kia.

Sau khi ký xong, anh giao hàng leo lên chiếc xe ba bánh rồi phóng đi mất.

Dì trong phòng bưu điện đi đến quầy tủ chuyển phát nhanh, tìm kiếm số tủ, cuối cùng tìm thấy tủ chuyển phát nhanh có đánh số cần tìm, dì ta trực tiếp mở tủ, đặt gói hàng vào bên trong.

Toàn bộ quá trình chỉ mất không quá mười phút, sau đó dì ta ngâm nga một bài hát rồi quay trở lại phòng bưu điện tiếp tục làm việc của mình.

Lâm Dị, người đang ở trong góc tối nhìn lén, mím môi, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Cậu nhìn thấy gói hàng được nhét vào tủ chuyển phát nhanh số 203.

Số 203, là tủ của Trình Dương.

Cậu rũ mắt suy nghĩ một lát, Lâm Dị trở lại phòng, nói chuyện này cho Trình Dương biết.

Trình Dương nghe xong liền cho một chân ra ngoài cửa sổ, Lâm Dị sửng sốt một chút: “Anh... anh làm gì thế?”

Trình Dương nói: “Tự sát, cảm ơn.”

Lâm Dị: “...Đừng, vẫn còn cứu được mà.”

Cậu nhìn ra cửa sổ, nói: “Nhảy từ đây xuống không chết được đâu, sáng anh mới ngã xong đấy thôi.”

Trình Dương: “...anh Lâm Dị, không ai đi khuyên người kiêu vậy đâu.”

Lâm Dị thúc giục: “Mau xuống đi, bây giờ còn cứu được, chậm trễ thêm chút nữa là hết cứu đấy.”

Trình Dương nhắc chân ra ngoài cửa sổ, nhìn Lâm Dị vừa lo lắng vừa mong đợi, chờ Lâm Dị nói cho cậu ta biết biện pháp.

Lâm Dị kêu: “Vừa hay là gói hàng của anh, đi lấy đi.”

Sở dĩ cậu không dám xuất hiện trước mặt dì ở phòng bưu điện là vì sợ dì ta ngăn cản cậu lấy gói hàng của người khác, hiện tại gói hàng đó đã thuộc về Trình Dương, Trình Dương đi lấy thì không có vấn đề gì cả.

Cũng chẳng còn cách nào khác nữa, Trình Dương chỉ có thể gật đầu đồng ý, hỏi Lâm Dị: “Nhận gói hàng xong thì đi đâu?”

Trong gói hàng có mùi, nếu mang về phòng thì sẽ bị ám mùi mất.

Lâm Dị nói: “Tôi ở nhà vệ sinh công cộng tầng một đợi anh.”

Trình Dương: “...Được.”

Hai người đi đến tầng một, Lâm Dị đi về phía nhà vệ sinh công cộng, Trình Dương đi nửa đường rồi rẽ vào quầy tủ chuyển phát nhanh.

Trình Dương lo lắng đi về phía tủ chuyển phát nhanh, nín thở lắng nghe động tĩnh trong phòng bưu điện, sợ dì ở trong phòng đột nhiên đi ra.

Cậu ta mở tủ của chính mình bằng lương tâm cắn rứt, ngón tay chạm vào bề mặt lạnh lẽo của quầy tủ thì co về như thể bị điện giật.

Trình Dương hít sâu một hơi, Lâm Dị nói đây là gói hàng của cậu ta, cậu ta đi lấy gói hàng của chính mình cũng là hợp tình hợp lý.

Vì vậy Trình Dương lại một lần nữa cố gắng lấy gói hàng ra, tuy đã chuẩn bị tinh thần nhưng lúc vừa mở cửa tủ chuyển phát nhanh, nhìn thấy gói hàng bên trong tủ 203, trong lòng cậu ta vẫn bị giật mình.

Trình Dương sợ thì sợ, nhưng lại không dám mất khống chế, nếu bây giờ cậu ta xảy ra chuyện gì ở đây, chưa nói đến bản thân toang, thậm chí còn có thể làm hại đến Lâm Dị nữa.

Tim cậu ta đập thình thịch, nhắm mắt một phen lấy gói hàng trong tủ ra, sau đó lao về phía nhà vệ sinh công cộng nơi Lâm Dị đang ở.

Nhà vệ sinh công cộng không đóng cửa, Trình Dương trực tiếp đi vào.

Sau khi bước vào, Lâm Dị vốn đang đợi cậu ta lập tức đóng cửa lại.

“Lấy được chưa?” Lâm Dị hỏi.

“Trong tay đây rồi.” Trình Dương nói: “Anh... anh Lâm Dị, không phải anh nói lúc mở hàng thì sẽ thu hút thứ đó sao?”

Vừa nói, Trình Dương vừa nhìn chằm chằm vào gói hàng trong tay, sợ hãi hỏi: “Bây giờ mình... mở... mở ra hả?”

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “Mở đi.”

Trình Dương nói: “Anh à, không có ý gì đâu, tôi chỉ muốn xác nhận lại lần nữa, anh nói ‘mở đi’ hay là ‘không mở’ ấy nhỉ? Tôi sợ mình nghe lầm.”

Lâm Dị: “Nếu giờ chúng ta không mở thì lũ mèo kia cũng đến mở ra thôi, đúng không?”

Mặt mày Trình Dương ử rử, chán nản nói: “Cũng đúng.”

Lâm Dị đưa tay ra, yêu cầu Trình Dương đưa gói hàng cho mình.

Trình Dương đưa gói hàng cho Lâm Dị, ngay lúc Lâm Dị định nhận lấy, Trình Dương đột nhiên nghĩ tới gì đó liền thu tay lại.

“Bỏ đi.” Về mặt Trình Dương như đưa đám: “Để tôi.”

Đây vốn là gói hàng của cậu ta, theo lời Lâm Dị nói, tên của cậu ta đã được ghi trong Death Note, dù sao cũng đã như thế rồi, để cậu ta mở là hợp lý nhất.

Lâm Dị rút tay lại, nhìn chăm chăm vào cái gói trong tay Trình Dương, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Gói hàng trong tay Trình Dương giống như ‘con mèo của Schrödinger’.

‘Con mèo của Schrödinger’ là một thí nghiệm tưởng tượng đại khái có nghĩa là đặt một con mèo vào một hộp kín có chứa một lượng nhỏ radium và chất độc. Radium có khả năng phân hủy, một khi radium trong hộp kín phân hủy, cơ chế này sẽ được kích hoạt để làm vỡ chai chứa chất độc và con mèo trong hộp kín sẽ chết.

Nếu radium không phân hủy, lọ chứa chất độc sẽ vẫn còn nguyên vẹn và con mèo sẽ sống sót.

Nhưng người ở ngoài hộp kín không thể biết được radium có bị phân hủy hay không, cũng không biết con mèo có chết hay không. Vì vậy, ‘con mèo của Schrödinger’ theo cách nói thông thường có nghĩa là con mèo có thể chết hoặc có thể không.

Giống như hiện tại.

Việc mở gói có thể khiến thứ bên trong gói hàng thoát ra ngoài, nhưng không chắc có thứ gì ở bên trong hay không. Việc mở gói hàng có thể giải phóng vật đó hoặc cũng có thể là sợ bóng sợ gió mà thôi.

Điều dày vò chính là quá trình mở nó ra.

Lâm Dị nói: “Thôi để tôi đi.”

Nghe vậy, Trình Dương tăng tốc unbox: “Để tôi, để tôi.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, an ủi cậu ta: “Hiện tại vẫn là ban ngày, cách buổi tối vẫn còn một khoảng thời gian, nếu thật sự thứ bên trong thoát ra, chúng ta vẫn còn thời gian cho nó trở lại chỗ cũ mà.”

Trình Dương nói: “Được.”

Thực ra gói hàng không khó mở, không giống như những món đồ dễ vỡ được gói kín nhiều lớp từ trong ra ngoài khi gửi qua đường bưu điện, trên hộp gói hàng chỉ có một dải băng rộng màu vàng để dán kín.

Đánh giá từ hành động mở gói hàng khéo léo của Trình Dương, có vẻ cậu ta mua hàng online rất nhiều. Tuy nhiên, do tính chất đặc biệt của gói hàng này, trán Trình Dương nhanh chóng lấm tấm mồ hôi như đang gỡ bom hẹn giờ.

Lâm Dị cũng không thúc giục cậu ta, mặc dù trong lòng cậu không thể bình

tĩnh được nữa, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ Trình Dương mở gói hàng.

Hai phút sau, Trình Dương đã mở xong.

Ngay lập tức, một mùi hôi thối toả ra.

Vì cả hai đều đang tập trung vào gói hàng nên không bịt mũi để chặn mùi hôi thối nồng nặc.

Trình Dương dùng tay lau mồ hôi trên mặt, căng thẳng nuốt khan vài lần, sau đó liếc nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị khẽ gật đầu.

Sau khi nhận được sự chỉ dẫn của Lâm Dị, Trình Dương đưa ngón tay run run đưa ngón tay vào bên trong, lấy thứ ở bên trong ra.

Nhìn đồ vật trong tay Trình Dương.

Hai người nhìn nhau, hai mặt nhìn nhau.

Không như Lâm Dị nghĩ, trong gói hàng là xác chết bị chặt thành từng mảnh.

Mà là một tờ giấy.

Trình Dương mở tờ giấy ra, nhìn nội dung bên trong sắc mặt tái nhợt: “Anh Lâm Dị, trong tờ giấy viết... viết...”

Kinh khủng đến nỗi Trình Dương nhất thời không dám đọc.

Chương 123: Quái vật 8-4

Giấu mạng-

Chương 123: Quái vật 8-4

“Là gì?”

Lâm Dị đứng đối diện với Trình Dương, cậu không nhìn được nội dung trên tờ giấy, chỉ thấy một tờ giấy đầm máu. Trình Dương lấy tờ giấy ra khỏi gói hàng, ngón tay theo đó lập tức dính đầy máu.

Trình Dương nuốt nước bọt, cậu ta muốn nói nhưng vì quá sợ hãi, đến mức cổ họng không thể thốt ra được bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng cậu ta lại không muốn đưa tờ giấy cho Lâm Dị, kéo tay của Lâm Dị cũng sẽ bị dính máu trên tờ giấy.

Trình Dương hít sâu một hơi, khó khăn mở miệng: “Ghi... ghi là: Đến lượt người giấu mạng rồi.”

Lâm Dị dừng một chút: “Gì cơ?”

“Tôi vẫn chưa đọc xong, còn một dòng nữa.” Trình Dương run rẩy nói: “Muốn sống thì truyền đi.”

Lâm Dị cau mày: “Nộp mạng?”

“Không phải nộp mạng, mà là giấu mạng.” Trình Dương sửa lại lời của Lâm Dị, rồi căng thẳng hỏi: “Anh Lâm Dị, hình... hình như tôi biết Hạ Huy chết kiểu gì rồi.”

Hạ Huy vốn không hề mở gói hàng ra, cho nên hẳn không thể nhìn thấy nội dung của tờ giấy, cho nên cũng không chuyển tờ giấy đi.

Lâm Dị mím môi.

Trình Dương hỏi: “Tôi... có nên truyền đi không?”

Lâm Dị hỏi: “Truyền đi kiểu gì?”

Trình Dương đờ người trước câu hỏi này, tờ giấy mà cậu ta nhận được dường như là do người bị nguyên rửa trước đó gửi cho cậu ta, nhưng là bằng phương thức chuyển phát nhanh, cậu ta ngập ngừng nói: “Không phải là có...

có phòng bưu điện à?”

Lúc này Trình Dương chợt nhận ra.

Bảo sao nơi này không phải phòng quản lý ký túc xá mà là phòng bưu điện!

Phòng bưu điện, nhận hàng! Gửi hàng!

Lâm Dị cũng suy nghĩ kỹ về điều này, hỏi: “Cho ai?”

Nghe thấy giọng điệu của Lâm Dị có chút lạnh lùng, Trình Dương vội vàng giải thích: “Tôi không có ý làm hại người khác đâu, ý tôi là tôi có thể chuyển lá thư nguyên rửa này cho Nhậm Lê. Giống như quái vật 7-7 với quái vật 2-6 mà anh từng kể cho tôi á, dùng quy tắc tử vong do nó chế định để giết chết nó, giờ tôi sẽ chuyển lá thư nguyên rửa này cho Nhậm Lê, để con quái vật 8-4 bị chính quy tắc tử vong của nó giết chết, một khi nó chết, tất cả chúng ta có thể rời khỏi đây được rồi.”

Lâm Dị đưa tay ra, nói: “Đưa tờ giấy cho tôi.”

Trình Dương: “Thôi, đừng.”

Cậu ta nói: “Anh vẫn chưa bị quy tắc tử vong nhắm vào. Nhỡ tôi đưa tờ giấy cho anh, anh trở thành mục tiêu thì sao?”

Lâm Dị thu tay lại: “Vậy anh cầm tờ giấy lên cho tôi xem.”

Trình Dương: “Được.”

Trình Dương mở tờ giấy trong lòng bàn tay ra, đưa cho Lâm Dị xem, Lâm Dị nhìn thoáng qua tờ giấy.

‘Đến lượt ngươi giấu mạng rồi’ được viết bằng máu đỏ, cũng không phải toàn là máu, lúc Lâm Dị lại gần còn có thể ngửi thấy mùi sơn.

Cậu nhìn chăm chăm vào dòng chữ này.

Sáu từ giương nanh múa vuốt, nét chữ ‘rồi’ viết cực kỳ đơn giản, nhưng tờ giấy được viết ra lại mang theo nỗi oán hận vô cùng, chỉ một chữ này thôi cũng đã khiến tờ giấy trông vô cùng hung ác, như thể tờ giấy này thực sự có thể mang tới lời nguyền giết người vậy.

Nhưng dòng chữ “Muốn sống thì truyền đi” không được viết bằng hỗn hợp máu và sơn mà là bằng bút gel bút mực thông thường.

Lâm Dị nhìn chữ viết của hai dòng này, là do hai người viết.

Lâm Dị rũ mắt suy nghĩ, Trình Dương nhìn thấy vẻ mặt trầm ngâm của Lâm Dị, không dám nói gì vì sợ làm ngắt mạch dòng suy nghĩ của cậu.

Kỳ thật là lúc Trình Dương lấy tờ giấy ra khỏi gói hàng, trong đầu Lâm Dị cũng đã tự động tưởng tượng ra được nội dung của tờ giấy rồi.

Không phải cậu chưa từng nghe qua mấy trò đùa dai kiểu này, trong đó, thứ khiến người ta cảm thấy đáng ngại nhất chính là thư nguyên rửa.

Mấy trò đùa dai bằng thư nguyên rửa cũng rất phổ biến trong trường học, những bức thư đó thường sẽ có nội dung tương tự nhau kiểu như: ‘Nếu không gửi bức thư này cho người khác, bạn sẽ gặp tai nạn trong ba ngày tới’, hoặc là ác hơn một chút: ‘Trong vòng ba ngày tới, nếu bạn không gửi nó cho năm người thì gia đình bạn sẽ nhà tan cửa nát.’

Hồi còn đi học, Lâm Dị đã từng nhận được mấy bức thư nguyên rửa như vậy, có người vì sợ nội dung của những bức thư này và sẽ truyền nó cho người khác, cứ như vậy, những bức thư nguyên rửa ấy sẽ được lan truyền càng ngày càng rộng tựa như tế bào phân chia vậy.

Có rất nhiều bộ phim tương tự như loại nguyên rửa này, trong đó nổi tiếng nhất là bộ phim kinh dị Nhật Bản ‘The Ring’, bộ phim xoay quanh một cuốn băng bị nguyên rửa, bất cứ ai nhận được cuốn băng bị nguyên rửa này cũng sẽ chết trong vòng bảy ngày.

“Không phải vì Hạ Huy không truyền thư nguyên rửa mà chết.” Suy nghĩ một lúc, Lâm Dị nói.

‘Không truyền thư nguyên rửa’ quả thực là phù hợp với cơ chế kích hoạt của quy tắc tử vong, nhưng bug lớn nhất trong quy tắc tử vong này là, như Trình Dương đã nói, bọn họ hoàn toàn có thể đã truyền bức thư nguyên rửa này cho Nhậm Lê.

Quái vật chế định và tôn hường quy tắc. Một khi quái vật bị quy tắc tử vong nhắm tới, chúng sẽ không thể cự tuyệt quy tắc tử vong được. Vậy thì bọn họ muốn giết quái vật thì dễ dàng quá. Cho dù hôm nay người nhận được thư nguyên rửa không phải Trình Dương mà là những người tham gia khác, quái vật 8-4 làm sao có thể đảm bảo được những người tham gia khác không hoảng loạn rồi chuyển bức thư nguyên rửa này cho chính nó chứ.

Sau khi nghe Lâm Dị giải thích, sắc mặt Trình Dương tái nhợt đến nỗi không còn một giọt máu, sự phủ nhận của Lâm Dị cũng chính là phủ nhận cơ hội sống sót của cậu ta.

Trình Dương ôm đầu, mất đi ý chí chiến đấu: “Tôi muốn chết... tôi muốn chết... Oa oa mẹ ơi, sao con lại bị chọn chứ. Đúng là xui tám đời tám kiếp mà.”

Lâm Dị không rảnh mà đi an ủi Trình Dương, cậu thấp giọng nói: “Giấu mạng...”

Hai mắt cậu tập trung vào hai từ ‘giấu mạng’.

‘Giấu’ là một ký tự đa âm, có thể phát âm là ‘zàng’ và ‘cáng’.

Lâm Dị suy nghĩ đến từ đồng âm.

Khi phát âm là ‘zàng’, ‘giấu mạng’ đồng âm với ‘chôn mạng’.

* và (chôn mạng: ý là chôn vùi tính mạng, mình để tắt vậy cho ngắn) đều đọc là /zàngmìng/.

Nếu phát âm là ‘cáng’, ‘giấu mạng’ (/cángmìng/) và ‘nộp mạng’ (/chángmìng/) cũng có thể miễn cưỡng được coi là từ đồng âm.

Dù là ‘chôn mạng’ hay ‘đền mạng’ thì từ ‘giấu’ cũng rất khác so với hai ký tự này và nét của từ ‘giấu’ cũng phức tạp hơn nữa. Nói như vậy, nếu là thác biệt tự (*) hay thông giả tự (*), đều là dùng các ký tự đơn giản thay cho các nét phức tạp, nhìn chung có thể loại trừ khả năng viết nhầm.

* Thác biệt tự: Chữ viết nhầm sang chữ khác có trong tự điển, gọi là “Chữ khác” (, Biệt Tự, biezi). Ví dụ viết thành , ở đây chữ Ban viết sai thành chữ Ban (chữ này có trong tự điển), gây hiểu sai ý nghĩa

* Thông giả tự: Chẳng hạn khi kẻ ở tầng lớp trên viết sai chữ thì người ta ngụy biện rằng đấy chẳng qua chỉ là đương sự cố ý dùng chữ khác thay cho chữ thường dùng (gọi là Bản tự , chữ gốc) mà thôi, chứ không phải là nhầm lẫn gì cả. Thứ “Chữ Sai-khác” ấy còn được gọi là “Thông Giả Tự” (, Tongjiazi).

Cho nên, điều mà tờ giấy này muốn biểu đạt là ‘giấu’.

Chữ “Giấu” khi được phát âm là “zàng” thường ám chỉ đến Tây Tạng, còn khi phát âm là “cáng” thì có nghĩa là giấu kín, cất giữ, thu thập.

Lâm Dị trầm ngâm nói: “Hạ Huy chết vì bị thứ đó tìm được.”

Trình Dương không hiểu: “Ý của anh là?”

Lâm Dị nói: “Giấu mạng, ý trên mặt chữ, là muốn sống thì trốn cho kĩ. Một

người còn sống là thực thể của ‘mạng’, cho nên giấu mạng có nghĩa là chơi trốn tìm với nó. Nếu nó tìm thấy anh, đồng nghĩa với việc nó tìm thấy ‘mạng’ của anh.”

Trình Dương cố gắng hiểu lời nói của Lâm Dị.

Lâm Dị lại bổ sung thêm: “Quy tắc tử vong là bị nó tìm thấy.”

Trình Dương sửng sốt.

“Đêm qua Hạ Huy trở về phòng, tên của anh ta vẫn còn ở trên cửa phòng 204, cho nên anh ta rất dễ dàng bị thứ kia phát hiện.” Lâm Dị nói ra nguyên nhân tử vong của Hạ Huy.

Lời nói của Lâm Dị khiến Trình Dương có cảm giác rùng mình, lắp bắp: “Cho... Cho nên tôi không cần truyền thứ này cho người khác, đêm nay tôi chỉ cần trốn đi là được nhỉ?”

Lâm Dị: “Đúng vậy.”

Trình Dương đột nhiên bối rối, bắt đầu nhìn xung quanh: “Nhưng trốn ở đâu bây giờ?”

Trường trung học Báo Hương quá bé, chỉ có một tòa giảng dạy, một tòa ký túc xá và một con đường.

Ở toà giảng dạy thì cũng chỉ có cửa phòng lớp 2-1 là mở được mà thôi, Trình Dương nói: “Anh Lâm Dị, anh thấy tối nay tôi trốn trong phòng học được không?”

Lâm Dị lắc đầu, lời thoại của nữ giáo viên không có nhiều, ngoài mấy lúc đếm số thông báo có người vắng, cô còn nói: ‘Người cuối cùng nhớ khóa cửa lại.’

“Không được.”

Lâm Dị trực tiếp gạt tan ý định của Trình Dương: “Cửa phòng học sẽ khóa, chưa nói đến việc cửa phòng học khóa, việc ở trong phòng học rất khó. Cho dù anh thật sự trốn trong phòng học, nếu như thứ đó sinh ra trong phòng học, vậy thì không phải anh đang tự nhốt mình trong phòng cùng với thứ đó à?”

Lời của cậu không phải không có căn cứ, nữ giáo viên vẫn luôn nhấn mạnh, vắng mặt một người, NPC học sinh kia liệu có phải đang tìm cái chết không?

Trình Dương lại sợ hãi, đổ mồ hôi lạnh: “Vậy tôi nên trốn ở đâu chứ? Dù anh

có đánh chết tôi thì tôi cũng không đến phòng anh đâu.”

Ký túc xá thì không cần phải nói rồi, các phòng khác sẽ chẳng ai muốn nhận cậu ta vào ở chung đâu. Trình Dương đoán Lâm Dị thì có, nhưng cậu ta không thể liên lụy đến Lâm Dị được, tờ giấy này có thể truyền sang người tiếp theo, giống như bệnh dịch lan truyền vậy. Nó rất dễ lây lan. Ngộ nhỡ nó có thể truyền sang mà không cần gửi chuyển phát nhanh qua đường bưu điện thì sao?

Vậy thì chẳng phải là kéo Lâm Dị chết chung à?

Lại nói đến con đường nối khu ký túc xá và toà giảng dạy với nhau, con đường còn trọc hơn so với đường đi vào toà giảng dạy của trường Đại học Kỹ thuật Phi Tự nhiên, hai bên đường của trường Đại học Kỹ thuật Tự nhiên còn có thảm cỏ, nếu trốn trong bụi cỏ vào buổi đêm thì có thể che giấu bóng dáng mình, nhưng con đường ở đây chẳng có gì cả, đến cả một ngọn đèn đường cũng không có.

Lâm Dị nhìn nhà vệ sinh công cộng.

Trình Dương nhìn theo hướng ánh mắt của Lâm Dị, trong lòng đột nhiên run lên, sắc mặt tái mét.

Cửa của những căn buồng này không đóng, giống với nhiều căn buồng khác trong nhà vệ sinh công cộng, chỉ cần nằm sấp xuống là có thể nhìn thấy người đang trốn sau căn buồng, hoặc nếu đó là một thứ gì cao lớn, vậy thì chỉ cần ghé qua cửa căn buồng, nhìn trực tiếp từ trên xuống là xong.

Đây chắc chắn không phải là nơi thích hợp để trốn.

Lâm Dị đã chứng kiến vết máu của Khuất Gia Lương trong nhà vệ sinh hồi ở Thế giới Quy tắc 7-7, cậu cũng biết rất rõ nhà vệ sinh công cộng không phải nơi thích hợp để trốn: “Buổi tối chúng ta đổi phòng ngủ.”

Trình Dương trực tiếp từ chối: “Không được, nếu vì tôi sợ quá mà để anh chết thay tôi, vậy thì còn gọi gì là anh em nữa.”

“Tôi đâu có thay anh đi tìm chết, tôi sẽ không chết.” Lâm Dị ngó mắt nhìn gói hàng trong tay Trình Dương rồi nói: “Tôi không nhận được gói hàng, trên tờ biên lai cũng không có tên tôi. Người mà thứ đó muốn tìm là anh, không phải tôi, cho dù có tìm được tôi thì tôi cũng không chết được.”

Trình Dương hỏi: “Anh chắc chứ?”

Thực ra Lâm Dị cũng không chắc lắm, cậu lo lắng nếu mình thật sự đã xảy ra

chuyện gì, vậy thì Trình Dương sống sót chắc hẳn sẽ cảm thấy áy náy lắm, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ít nhất nếu tôi bị phát hiện thì không đến nỗi chắc 100% sẽ chết, còn anh mà bị tìm được thì niệm luôn đấy.”

Trình Dương tức giận gãi đầu: “Anh Lâm Dị, không được đâu, đổi phòng cũng vô dụng mà thôi, nếu anh mà xảy ra chuyện gì, tôi ở đây làm sao mà sống nổi.”

“Sao lại vô dụng chứ.” Lâm Dị nói: “Tôi có cách cầm chân thứ đó, chỉ cần kéo dài đến khi trời sáng là được. Anh quên lời tôi từng kể rồi à? Lúc ở Thế giới Quy tắc 7-7, tôi giằng co với Bình hoa Cô nương mấy đêm lận đó.”

Cậu nói: “Phòng ngủ của chúng ta ngay kề nhau. Nếu mà tôi thực sự không thể trụ được nữa thì mình chỉ việc đổi chỗ cho nhau từ cửa sổ là được mà. Đừng bướng nữa. Nếu anh không muốn thử thì cứ việc chết quách ở đây đi, có điều không biết chừng ngày mai lại đến phiên tôi nhận được gói hàng, đến lúc đó thì chỉ có mình tôi ngồi chờ chết mà thôi.”

Nghe Lâm Dị nói xong, Trình Dương tốt xấu gì cũng gật đầu.

Thấy giọng điệu của Lâm Dị thề son thề sắt như thể ban đêm cậu thực sự có thể thoát khỏi thứ kia, Trình Dương rốt cục cũng bớt buồn bực nói: “Nếu không phải tôi biết anh thích chủ tịch Tần, có khi giờ tôi cong rồi í.”

Sắc mặt Lâm Dị lạnh lùng: “Nếu anh thực sự cảm kích tôi thì đừng có đổ tôi.”

Trình Dương: “...”

“Gói hàng này thì sao? Thử tiêu hả?” Trình Dương hỏi.

Trong tay bọn họ cũng không có bật lửa, Lâm Dị nói: “Ném tờ giấy vào bồn cầu.”

Trình Dương: “Được.”

Tờ giấy bị ném vào bồn cầu, Trình Dương nhấn xả nước, nhìn tờ giấy trôi theo cống thoát nước.

Còn hộp gói tuy nhỏ nhưng không thể xả nước được nên Trình Dương đã ném nó vào thùng rác trong nhà vệ sinh.

Bởi trên phiếu chuyển phát nhanh có ghi tên người nhận cho nên thứ kia sẽ tới tìm Trình Dương, càng không muốn ban đêm đến thì ban đêm lại tới cực kì nhanh.

Phòng 202, Lâm Dị bảo Trình Dương chui xuống gầm giường, cậu dịch bàn

đến mép giường, để cho dù thứ đó từ cửa xông vào thì cũng có thể che khuất tầm nhìn của nó, cho Trình Dương thời gian để bỏ chạy.

Lâm Dị cũng tự mình thử nghiệm, dù là từ cửa đi vào hay từ cửa sổ nhìn về phía Trình Dương, thoạt nhìn đều không thể nhìn thấy Trình Dương ở dưới gầm giường.

Lúc này Lâm Dị mới yên tâm, cậu cũng không nói gì thêm với Trình Dương, lúc này mà càng nói nhiều thì chỉ càng khiến Trình Dương thêm căng thẳng mà thôi.

Lâm Dị rời khỏi phòng 202, trước khi rời đi còn đóng cửa lại cho Trình Dương. Sau đó cậu đến phòng 203 của Trình Dương.

Lâm Dị đóng cửa lại, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời đã tối.

Cậu thu mắt về, bắt đầu suy nghĩ xem làm thế nào để có thể cầm chân được thứ đó cho đến tận bình minh khi thứ đó tìm đến tận cửa dựa vào cái tên được viết bằng sơn trên cửa phòng ngủ.

Cậu xoa xoa cổ họng, Lâm Dị dự định bắt chước giọng nói của Trình Dương.

Cậu có thể bắt chước âm thanh trong MP4 đến mức có thể dỗ mình đi ngủ vào những lúc không có MP4 ở bên cạnh, cho nên cậu có thể bắt chước giọng của Trình Dương.

“Khụ... khụ khụ.”

Lâm Dị hắng giọng, cậu đang định nói gì đó để xem nghe có giống hay không thì...

Ngoài cửa.

Xuy xuy xuy—

Lâm Dị nhận ra âm thanh này, là âm thanh mà cậu và Trình Dương đều nghe thấy tối qua.

Mèo đánh hơi.

Lâm Dị tiến lên, đứng ở trước cửa, cẩn thận lắng nghe động tĩnh.

Âm thanh này không phải phát ra từ bên ngoài phòng 203 mà là từ phòng 202, phòng mà Trình Dương hiện đang ở.

Tiếng đánh hơi vang lên hồi lâu, sau đó là tiếng cào xé chói tai của cửa phòng 202. Không chỉ là một con mèo cào cửa, ít nhất cũng phải là bảy tám con.

Tiếng cào càng lúc càng lớn, như thể con mèo đang cố gắng mở cửa phòng 202 bằng cách này.

Lâm Dị ngăn người.

Cậu bỗng nhiên cảm thấy bản thân đã bỏ qua điều gì đó.

Cậu cố gắng nhớ lại:

Đêm qua họ đã chạm vào gói hàng của Hạ Huy, mèo ngửi thấy mùi liền đuổi theo, sau khi bọn họ rửa tay thì mèo đã biến mất.

Đêm qua Hạ Huy đã chết, nhưng Hạ Huy không phải do mèo giết chết, mà là một thứ khác đã giết chết Hạ Huy.

Gói hàng của Hạ Huy biến mất, bị mèo mở ra.

Nhưng trong gói hàng chỉ có một tờ giấy nhẵn, không phải những mảnh thi thể như Lâm Dị đã nghĩ.

Vậy tại sao con mèo lại mở gói hàng chứ, trong gói hàng làm gì có thứ gì đâu.

Thế thì sao mèo lại mở gói hàng?

Mèo không giết người, vậy tại sao mèo lại lần theo mùi của gói hàng để đuổi theo hai người chứ?

Hiện tại, họ đã ném tờ giấy vào bồn cầu và hộp gói trong thùng rác của nhà vệ sinh công cộng, trước khi rời đi họ còn dùng xà phòng để tẩy sạch mùi của gói hàng trên người, ngày hôm qua mèo đã biến mất ngay sau khi họ rửa tay. Nhưng hôm nay bọn họ đã vệ sinh sạch sẽ rồi mà, vì có gì mà mèo không những không biến mất, thậm chí còn đuổi theo bọn họ nữa?

Âm thanh 'xuy xuy xuy' ngoài cửa càng lúc càng lớn, chỉ cần nghe được âm thanh đó, Lâm Dị có thể tưởng tượng ra cảnh một đàn mèo tụ tập ngoài cửa phòng 202.

Cậu chợt nghĩ đến những phổ cập khoa học mà cậu biết về mèo.

Một chuyên gia nghiên cứu về mèo cho biết, ai cũng biết chó có khứu giác rất tốt còn được vận dụng trong xã hội loài người, chẳng hạn như chó phát

hiện ma túy. Nhưng điều mà mọi người không biết chính là khứu giác của mèo nhạy gấp mười đến mười bốn lần con người, thậm chí còn nhạy hơn cả chó.

Mùi thức ăn mà bạn cách một mét có thể ngửi thấy thì mèo ở cách xa mười bốn mét cũng có thể ngửi được. Mèo cũng có hệ thống thu thập mùi gọi là cơ quan vomeronasal. Lỗ mũi bên ngoài của chúng có lỗ mở lớn để hít thở không khí. Đồng thời, còn có thể giúp chúng xác định những mùi hương nhẹ, các rãnh môi trên của chúng có thể đặc biệt thu thập các hạt mùi, chỉ cần liếm mũi là có thể biết được thông tin về mùi.

Lâm Dị bỗng nhiên ngẩng đầu.

Mèo ngửi thấy mùi trong gói hàng rốt cuộc là mùi gì. Là mùi của đồ vật, hay là...

Mùi của người nhận?

Lâm Dị nghĩ đến tờ biên lai trên gói hàng của Trình Dương.

Tên người gửi thoạt nhìn có vẻ là bút danh, nhưng tên người nhận quả thực là Trình Dương.

Người nhận có thể viết chính xác tên của Trình Dương, địa chỉ của người nhận cũng chính xác với số phòng của Trình Dương.

Câu hỏi đặt ra, liệu gói hàng có mùi giống với mùi của Trình Dương không?

Đáp án không cần phải nghĩ nữa.

Có!

Trong gói hàng của Hạ Huy còn có mùi hương của Hạ Huy, đêm qua con mèo đã ngửi được mùi của Hạ Huy, cho nên hai người họ có thể rửa sạch mùi của Hạ Huy, nhưng hôm nay Lâm Dị thì có thể rửa sạch mùi của Trình Dương trên người. Nhưng Trình Dương lại không thể rửa sạch mùi của chính mình được, vì gói hàng là mùi của Trình Dương.

Tại sao con mèo lại cào gói hàng mà không phải mở gói hàng để lấy đồ vật bên trong ra, bởi vì mèo đang ghi nhớ mùi của gói hàng, giống như chó muốn phát hiện ra ma túy thì cần ngửi mùi ma túy trước đó.

Toàn bộ quá trình sẽ là.

Mèo cào gói hàng, ghi nhớ mùi hương, sau đó lần theo mùi hương tìm tới.

Cho nên, quả thực là mèo đã chỉ đường cho thứ kia đến.

Bất cứ ai nhận được gói hàng đều sẽ chết, dù họ có chạm vào nó hay không.

Bởi vì người nhận trốn đi đâu cũng vô ích, rửa sạch cũng vô dụng, con người căn bản không thể nào có thể gột rửa được mùi hương đặc trưng của riêng mình...

Chương 124: Quái vật 8-4

Dù có nhìn thấy hay nghe thấy gì, tuyệt đối không được phát ra tiếng động-

Chương 124: Quái vật 8-4

‘Cạch’ một tiếng.

Lâm Dị mở cửa.

Nếu ban ngày cậu và Trình Dương không rời khỏi lớp sớm như vậy thì chắc chắn trong giờ ra chơi hai người có thể nghe được cuộc thảo luận của những người tham gia, là về tiếng cào cửa mà họ nghe thấy vào ban đêm.

Trong đó, người nghe được rõ ràng nhất chính là Tăng Nam Nam, Tăng Nam Nam miêu tả âm thanh này là: chói tai, sắc bén, như thể đang chạm vào dây thần kinh căng thẳng của con người vậy.

Ngay lúc cửa phòng 203 vừa mở ra, âm thanh từ bên ngoài lập tức truyền vào.

Trong hành lang chỉ có mấy ngọn đèn mờ ảo, mấy bóng đèn hình như đã dùng nhiều năm rồi, như thể chuẩn bị sắp tắt đến nơi, loại đèn này rõ ràng là đang bật, nhưng lại chẳng chiếu sáng được gì cả.

Lâm Dị nhìn về phía phòng 202. Lúc này, thứ chặn bên ngoài phòng 202 đúng thực là mèo.

Chúng chất thành từng tầng từng lớp, Lâm Dị quan sát chúng, cảm thấy chúng đều có liên hệ với nhau, nhưng lại không thể biết rõ được số lượng.

Cậu không cố tình giảm nhẹ tiếng mở cửa, ngược lại còn tạo ra một âm thanh đặc biệt, nhưng lũ mèo đó cũng chẳng thèm nhìn về phía cậu mà chỉ tập trung cào vào cánh cửa phòng 202, như thể cửa phòng là thứ để chúng dùng móng cào.

Lâm Dị chỉ nhìn thoáng qua, trong lòng dấy lên một loại cảm giác kỳ lạ.

Những con mèo này có vấn đề, nhưng nhất thời Lâm Dị không thể nói được vấn đề là gì, cậu chỉ cảm thấy mấy con mèo này thiếu mất thứ gì đó, giống kiểu cậu luôn cảm thấy trường trung học Báo Hương thiếu mất thứ gì đó vậy.

Nhưng bây giờ không phải lúc để dừng lại nghiêm túc suy nghĩ, cậu còn có việc phải làm, Trình Dương còn đang chờ cậu tới cứu mạng, cậu không dám, cũng không thể ở lại chỗ này quá lâu được.

Lâm Dị đè nén nghi hoặc trong lòng, quay người chạy về phía hành lang.

Cậu chạy rất nhanh, một hai bước đã nhảy ra xa khoảng bốn năm mét, mèo vẫn đang cào cửa, chắc là thứ đó vẫn chưa tới, cậu vẫn còn thời gian để cứu Trình Dương, mặc dù thời gian này không còn nhiều nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể trở nên khủng hoảng.

Cậu lao xuống hành lang, đèn cảm ứng trong hành lang lần lượt sáng lên theo bước chân cậu chạy như điên, trải dài bóng cậu trên sàn nhà.

Rất nhanh, Lâm Dị đã chạy xong một dọc hành lang, còn lại khoảng cách từ hành lang đến nhà vệ sinh công cộng ở tầng một. Trong lòng cậu giờ toàn tâm toàn ý cho việc giải cứu Trình Dương, cũng không rảnh mà tốn thời gian cho công đoạn này.

‘Rầm’ một tiếng.

Lâm Dị đẩy cửa nhà vệ sinh công cộng ra, nhìn thấy dấu vết còn sót lại trên sàn nhà, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trên sàn nhà vệ sinh công cộng vẫn còn những mảnh hộp gói bị lũ mèo cào nát.

Cũng bởi bọn họ xem nhẹ việc mèo mở gói hàng nên họ chỉ vứt tờ giấy vào cống thoát nước, còn hộp gói thì vẫn ở trong thùng rác nhà vệ sinh.

Tờ giấy được niêm phong trong gói hàng, thành trong của hộp gói theo đó cũng dính mùi.

Mèo vẫn có thể lần theo mùi để tìm được hộp gói mà bọn họ ném ở nhà vệ sinh công cộng, sau đó ngửi thấy mùi của Trình Dương trong gói, rồi tiện đà ban đêm dẫn đường cho thứ đó tới.

Lâm Dị cúi người nhặt những mảnh vụn của gói hàng trên mặt đất lên.

Giống với những mảnh gói hàng của Hạ Huy mà cậu nhặt được, bên trong có dính máu.

Lâm Dị đưa mảnh vụn lên mũi ngửi thử, mùi sơn và máu trộn lẫn vào nhau.

Bây giờ cậu đã biết vì sao gói hàng lại có mùi sơn rồi, mỗi người đều có tên bằng sơn viết trên cửa phòng, mùi đặc biệt trong gói hàng chính là mùi sơn

trên cửa phòng ký túc xá.

“Mong là tới kịp.” Lâm Dị lẩm bẩm.

Cậu không chút do dự, nhặt hết mấy mảnh vụn của gói hàng trên mặt đất lên rồi lau vào bàn tay, cánh tay và bắp chân, lau xong cậu không vứt chúng đi mà nhét vào trong túi.

Xong xuôi, Lâm Dị ngẩng đầu nhìn mấy cái quạt hút trên tường nhà vệ sinh công cộng.

Cậu khóa cửa nhà vệ sinh công cộng, sau đó đi đến căn buồng gần chỗ có quạt hút nhất, đặt tay lên buồng, đẩy nhẹ một cái, cậu ngoài người lên trên nóc căn buồng rồi gồi xuống

Những tấm ván gỗ dùng làm vách ngăn có chất lượng không tốt, Lâm Dị có thể nghe thấy tiếng kêu cọt két của những tấm ván vào lúc cậu ngồi lên đó.

Cậu ngả người ra sau để cánh tay có thể tựa qua lại trên một tấm ván khác, mục đích là để chia sẻ trọng lượng, giúp cậu không đến mức bị ngã xuống.

Làm xong điều này, Lâm Dị nhìn vị trí của quạt hút, tập trung sức lực một lúc rồi đá nó qua.

Loảng xoảng, loảng xoảng.

Tất cả cơ sở vật chất ở đây đều rất cũ, những chiếc quạt hút này không chịu nổi một cước của Lâm Dị, sau khi bị Lâm Dị đá, cậu lập tức tuyên cáo tan học, nhảy ra khỏi nhà vệ sinh công cộng.

Chiếc quạt hút bị cậu đá văng ra xa, Lâm Dị nhìn về phía cửa sổ còn lại.

Cậu tính leo từ nhà vệ sinh công cộng lên tầng hai, hiện tại cậu đã dính mùi của Trình Dương, nếu quay lại từ đường cũ, rất có thể cậu sẽ đụng phải thứ đó. Nếu bọn họ đụng độ trực diện, thứ đó mà có mắt thì nó sẽ trực tiếp nhận ra ngay cậu không phải Trình Dương.

Cho nên nếu Lâm Dị muốn rời khỏi nơi này, cậu chỉ cần trèo qua mấy bậc cửa sổ là đến được phòng 202, sau đó cậu sẽ để Trình Dương đi đến phòng 204. Buổi sáng, bọn họ đến xem phòng 204, cửa bị khóa, hơn nữa cả ngày nay bọn họ ở trong ký túc xá, Lâm Dị phát hiện di trong phòng bưu điện không giống với lão quản lý chung cư Thế giới Quy tắc 7-7, di ở phòng bưu điện không có trách nhiệm giúp học sinh dọn dẹp ký túc xá.

Nói cách khác, thi thể của Hạ Huy vẫn còn trong phòng 204.

Thời tiết trong Thế giới Quy tắc 8-4 đang là giữa hè, giữa hè, các mô mềm của thi thể hóa lỏng rồi biến mất, còn lại xương cốt, quá trình này chỉ mất khoảng một tháng. Vào mùa hè, khoảng 12 giờ sau khi chết bụng sẽ bị bành trướng, khoảng một ngày sau khi chết mạng lưới mạch máu thối rữa sẽ xuất hiện, nghĩa là tóc sẽ rụng và trên cơ thể sẽ xuất hiện mụn nước.

Đêm qua Hạ Huy đã chết, trải qua một ngày lên men, thi thể chắc chắn đã xuất hiện dấu hiệu bị phân hủy.

Trường trung học Báo Hương là một trường trung học ở thị trấn, ruồi muỗi nhiều hơn ở thành phố, nếu tình huống thi thể của Hạ Huy bị ruồi phá hư thì thời gian thối rữa sẽ rút ngắn, chưa kể thi thể đã bị phân mảnh, diện tích bị phân hủy nhỏ, thời gian phân hủy sẽ chỉ nhanh hơn.

Mèo có khứu giác rất tốt nhưng chúng không thể ngửi được những mùi quá kích thích.

Mùi hôi thối trên thi thể Hạ Huy có thể che đậy mùi của Trình Dương.

Nghĩ tới đây, Lâm Dị cũng không ở lại nhà vệ sinh công cộng quá lâu, cậu đưa chân qua cửa sổ trước, như vậy để có thể dễ dàng tiếp đất hơn, sau khi đưa chân ra, cậu duy trì tư thế ngửa mặt, chuẩn bị cho cả người chui ra khỏi cửa sổ.

Nhưng mới chui được một nửa, nhà vệ sinh công cộng bỗng truyền đến tiếng cào cửa.

Còn có âm thanh ‘xuy xuy’ mà hai ngày nay đều nghe thấy.

Có con mèo ngửi thấy mùi tới đây.

Điều khiến Lâm Dị phải tăng tốc thoát ra là——

Lộc cộc.

Lộc cộc.

Lộc cộc.

Thứ đó tới rồi.

Nghe âm thanh, dường như là đi theo sự chỉ dẫn của đám mèo tới nhà vệ sinh công cộng.

Lúc Lâm Dị còn thừa cái đầu chưa chui ra trong nhà vệ sinh công cộng, cậu nghe thấy tiếng tay nắm cửa bị ấn xuống, may mà cậu đã khoá cửa trước đó.

Thứ ở ngoài cửa đã nhận ra cửa bị khoá, bắt đầu gõ cửa.

‘Cộc cộc cộc’

‘Cộc cộc cộc’

Gõ vài lần, âm thanh dừng lại.

Nhà vệ sinh công cộng rơi vào sự yên tĩnh quý dị.

Lâm Dị biết việc này là cố ý, chính là kiểu tạo ra ảo giác rời đi, chờ Lâm Dị buông lỏng cảnh giác mới xông vào. Cậu tăng tốc, trượt một cái là ra khỏi nhà vệ sinh công cộng, chuồn ra ngoài xong, còn chưa kịp thở, cậu bám chặt vào bệ cửa sổ nhanh chóng leo từ tầng một lên tầng hai.

Phía trên nhà vệ sinh công cộng là phòng 205, Lâm Dị leo lên.

Tầng Nam Nam ở phòng 205 nghe thấy tiếng động, nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa nhìn thấy Lâm Dị thì kinh ngạc, nghĩ đến việc Lâm Dị và Trình Dương đã từng giúp mình, mặc dù cô không biết hiện tại đang xảy ra chuyện gì, nhưng cô có thể đoán được, Lâm Dị xuất hiện ở đây vào ban đêm, hẳn là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tầng Nam Nam muốn mở cửa sổ cho Lâm Dị vào.

Lâm Dị nhìn ra ý đồ của Tầng Nam Nam, lập tức lắc đầu.

Hiện tại cậu đang dính mùi của Trình Dương, Lâm Dị không dám chắc liệu thứ đó sẽ giết người chỉ dựa vào mùi hương hay không. Nếu Tầng Nam Nam mở cửa sổ, mùi hương có thể truyền sang Tầng Nam Nam.

Tầng Nam Nam dừng lại, vừa lo lắng vừa sợ hãi nhìn cậu.

Lâm Dị cũng chẳng có thời gian để giải thích cho cậu, chân cậu phải đặt ngang trên bậu cửa sổ, người cũng phải nằm ngang mới đi trên bậu cửa sổ.

Cậu cẩn thận bước đến phòng 202, lúc này đi chậm hơn cũng không sao, dù sao thứ đó vẫn còn ở nhà vệ sinh công cộng, giờ cậu chỉ cần đảm bảo mình không bị rơi, nếu không sẽ chỉ càng thêm lãng phí thời gian mà thôi.

Từ phòng 205 đến phòng 202, ở giữa còn có phòng 204 và phòng 203.

Lâm Dị di chuyển chậm rãi, khi đến phòng 204, cậu quay đầu nhìn vào bên trong, xác nhận phương pháp dùng xác thối rửa để che đậy mùi hương mà cậu dự tính có thể thực thi được.

Liếc mắt một cái, trong lòng Lâm Dị bỗng nhiên ngưng tụ.

Thậm chí cậu còn phải dừng lại để xoa dịu trái tim đang kịch liệt nhảy nhót trong lồng ngực.

Nhưng không dám trì hoãn quá lâu, Lâm Dị thu ánh mắt lại, tiếp tục đi đến phòng 202, đi ngang qua phòng 203.

Lúc rời khỏi phòng 203, cậu không đóng cửa lại. Qua ánh sáng ở hành lang, cậu nhìn thấy những con mèo đen đó thỉnh thoảng nhảy qua.

Cậu tiếp tục đi đến phòng 202. Lúc đến nơi, Lâm Dị dùng một tay gõ cửa sổ để thu hút sự chú ý của Trình Dương, tay còn lại đẩy cửa sổ mở ra.

“Trình Dương.” Lâm Dị biết cho dù Trình Dương có nghe thấy tiếng gõ cửa sổ thì cũng chẳng có dũng khí để nhìn xung quanh đâu, vì vậy cậu liền nhẹ giọng hét lên, điều này sẽ tiết kiệm thời gian khi đổi phòng, tránh việc sau khi vào phòng cậu còn phải dời bàn ghế ở mép giường đi để gọi Trình Dương dưới gầm giường ra.

Nghe thấy giọng của Lâm Dị, Trình Dương ngẩng đầu nhìn cậu.

Trước đó hai người đã thống nhất nếu có chuyện gì thì sẽ đổi phòng

Trong đầu Trình Dương không ngừng niệm.

Toang rồi, toang rồi.

Đến cả Lâm Dị cũng không chịu nổi nữa rồi.

Nhưng dù sợ hãi là thế nhưng cậu ta vẫn đẩy bàn ra, từ dưới gầm giường đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Khoảnh khắc Trình Dương đến gần cửa sổ, Lâm Dị mở cửa sổ ra.

Cậu nhảy vào phòng 202, nói nhanh như gió: “Lập tức tới phòng 204.”

Sợ Trình Dương nhầm lẫn số phòng, Lâm Dị lại nói thêm: “Phòng của Hạ Huy.”

Tuy không biết vì sao Lâm Dị lại để mình đi tới phòng của Hạ Huy, nhưng tình thế căng thẳng không cho phép cậu ta hỏi rõ ràng, cũng không cho cậu ta phản ứng Hạ Huy tử vong vẫn ở trong phòng 204.

Trình Dương chỉ ‘dạ’ một tiếng, quay người đi ra ngoài cửa sổ.

Lâm Dị ở phía sau đỡ cậu ta, giúp Trình Dương rời khỏi đây nhanh hơn.

Sau khi Trình Dương đi ra ngoài, Lâm Dị đang định đóng cửa sổ lại.

Cậu lo lắng thứ đó và đám mèo đen đã phá cửa nhà vệ sinh công cộng, nếu cậu có thể trốn thoát từ cửa sổ, cho dù thứ đó không thể thì đám mèo chắc chắn có thể, thậm chí còn có thể nhanh hơn cả cậu.

Nhìn thấy Lâm Dị muốn ở lại phòng 202, Trình Dương một tay giữ cửa sổ: “Anh muốn ở lại đây á?”

“Ừ, giờ đừng hỏi nhiều nữa, tôi biết bản thân đang làm gì.” Lâm Dị bảo Trình Dương nhanh chóng rời đi, Trình Dương không dám hỏi thêm nữa mà đi đến phòng 204, cậu ta tin tưởng Lâm Dị, nếu Lâm Dị đã nói như vậy, nhất định là cậu có biện pháp gì đó.

Sau khi nhìn Trình Dương biến mất khỏi cửa sổ phòng 202, Lâm Dị dừng lại đóng cửa sổ lại, sau đó lại mở cửa sổ ra, nhòai người ra ngoài nói với Trình Dương: “Sau khi đến phòng 204, anh phải khóa cửa sổ lại ngay. Nhớ kỹ, dù có nhìn thấy hay nghe thấy gì phòng 204, tuyệt đối không được phát ra tiếng động.”

Chương 125: Quái vật 8-4

Nó thấy Lâm Dị-

Chương 125: Quái vật 8-4

Thân hình Trình Dương to lớn, phải dùng hết sức dán lưng trên tường mới có thể di chuyển trên bề cửa sổ hẹp.

Bởi buổi sáng cậu ta đã bị ngã một lần rồi nên Trình Dương đi lại rất cẩn thận.

Lâm Dị bảo cậu ta đi đến phòng 204, hiện tại trong đầu cậu ta chỉ có điều này, lúc đi ngang qua phòng 203, cậu ta còn chẳng thèm ngó vào nhìn bên trong, cũng không nhìn thấy có một con mèo đang nhảy ở trước cửa phòng 203 chợt dừng lại. Đợi Trình Dương đi qua phòng 203, con mèo mới tiếp tục nhảy sang phòng 202.

“Phòng 204, phòng 204...”

Trình Dương mặc niệm.

Cuối cùng cũng tới được phòng 204. Bởi bản thân đang quay lưng về phía cửa sổ nên Trình Dương chỉ có thể trở tay đẩy cửa sổ. May mà do điểm thiên phú bị trừ hết cho việc học rồi nên cậu ta làm loại chuyện này cực kì thuận buồm xuôi gió.

Dường như chỉ cần tốn một chút công sức, Trình Dương đã mở được cửa phòng 204. Lúc mở cửa sổ, dường như cậu ta nghe thấy tiếng thứ gì đó rơi xuống đất, có điều trong đầu cậu ta khi này chỉ có lời dặn của Lâm Dị.

Để tăng cường trí nhớ của não, Trình Dương trầm giọng lẩm bẩm:

“Sau khi đến phòng 204, lập tức khóa cửa sổ lại ngay.”

“Sau khi đến phòng 204, lập tức khóa cửa sổ lại ngay.”

“...”

Tiếng thịch rơi xuống đất bị giọng lẩm bẩm không ngừng của cậu ta lấn át, Trình Dương không dám gây ra quá nhiều tiếng động, sau khi mở cửa sổ, cậu ta đặt mông ngồi trên thành cửa sổ, sau đó chậm rãi nhấc chân xoay người. Sau khi bản thân đối mặt với phòng 204, cậu ta mới đặt chân bước vào trong phòng.

“Sau khi đến phòng 204, lập tức khóa cửa sổ lại ngay.”

Lại tiếp tục lẩm bẩm, xoay người, đóng cửa phòng 204 lại, ấn khóa xuống, làm theo lời Lâm Dị, khoá cửa sổ phòng 204 lại.

Cậu ta không chỉ khóa cửa sổ mà còn hạ cả rèm xuống.

Sau đó Trình Dương thở dài một hơi, hai chân cậu ta từ lúc chập tối đến giờ vẫn không ngừng run rẩy, một phú nhị đại không cần lo cái ăn cái mặc, phiền não hàng ngày là hôm nay chơi cái gì, giải quyết chuyện phiền phức thì dùng tiền để mua chuộc, chuyện gì không giải quyết được bằng tiền thì dùng gấp đôi số tiền để giải quyết. Nhưng bây giờ cậu ta đang gặp phải một vấn đề dù có trả gấp đôi hay thậm chí gấp mười, gấp trăm, nghìn lần cũng chẳng thể nào giải quyết được, đây là lần đầu tiên cậu ta cận kề cái chết đến như vậy, Trình Dương thực sự sớm đã mất bình tĩnh rồi.

“Đệt mẹ mày, Trình Dương.” Trình Dương ôm đầu: “Tao mong mày mẹ nó đừng có đá ra quần, nếu không thì tao sẽ khinh mày chết, cái đồ hèn nhát này!”

Sau khi tự kích thích bản thân như vậy, Trình Dương mới bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn phòng 204.

Ánh sáng trong phòng 204 lờ mờ, tối tăm hỗn loạn, cách bài trí của căn phòng vẫn như cũ, ngay cả cách bày biện bàn ghế, giường ngủ cũng giống hệt nhau, Trình Dương nhớ lại cách bài trí của căn phòng, men theo vách tường của căn phòng để di chuyển.

Cậu ta vẫn nhớ lời thầy cô dạy về kiến thức thoát hiểm, nếu gặp động đất mà không kịp chạy trốn thì chỉ cần trốn vào góc tường, đó là khu vực tam giác, có thể cứu được mạng sống.

Trình Dương thầm nghĩ, dù sao đều là kiến thức thoát hiểm, hiện tại cậu ta cực kì cần phải chạy trốn.

Mất đường như không nhìn được gì, Trình Dương khẽ khua tay để đi về phía trước. Bởi vì tầm mắt không rõ ràng, từ cửa sổ đến vùng tam giác như dài vô tận, tim Trình Dương như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, thở cũng không dám thở mạnh.

May mà cuối cùng cậu ta cũng thuận lợi đến được khu tam giác an toàn do hai vách tường tạo thành, lúc tựa lưng vào tường, rốt cuộc Trình Dương cũng cảm nhận được cảm giác an toàn.

Cậu ta ngồi liệt trên mặt đất, nghỉ ngơi một chút.

Theo thói quen, cậu ta thò tay vào túi quần để lấy thuốc lá.

Tìm kiếm một hồi nhưng vẫn không tìm thấy thuốc, Trình Dương giật mình.

Bản thân vẫn đang ở trong Thế giới Quy Tắc 8-4, không thể mang bất cứ thứ gì vào trong này được.

Cảm giác an toàn khi dựa lưng vào tường nháy mắt biến mất không chút dấu vết, đột nhiên Trình Dương chợt nhớ lại, phòng 204 không phải là phòng của Hạ Huy sao?

Trong lòng bỗng dâng lên một tia hy vọng, hy vọng là bản thân nhớ nhầm, nhưng sau đó cậu ta chợt nhớ lại, lúc rời khỏi cửa sổ phòng 202, Lâm Dị có nhắc đến tên Hạ Huy.

Đột nhiên, một mùi hôi thối khó chịu xông thẳng vào xoang mũi.

Phòng 204 chính là phòng của Hạ Huy!

Vừa rồi đầu óc cậu ta chỉ nghĩ đến lời Lâm Dị nói là đi đến phòng 204, chứ nào nghĩ tới chuyện này. Khi đẩy cửa sổ, cậu ta nghe thấy âm thanh của thứ gì đó rơi xuống đất, đó là những bộ phận thi thể dính chặt vào cửa sổ bị hành động đẩy cửa sổ của cậu ta làm rơi xuống đất.

Mùi hôi thối liên tục xộc vào xoang mũi bây giờ cũng chẳng phải là mới xuất hiện, ngay từ đầu phòng 204 đã có mùi hôi, chẳng qua lúc đó cậu ta sợ quá nên không thèm để tâm mà thôi!

Hiện tại cậu ta đang ở chung phòng với thi thể thối rữa Hạ Huy!

Trình Dương nghĩ vậy, hơi thở trở nên dồn dập, cảm giác nghẹt thở bao trùm như dãi non lấp biển thối quết tới.

Cậu ta có thể cảm thấy mình thở ra nhưng không hít vào, Trình Dương cảm thấy mình sắp ngất đến nơi rồi.

Trình Dương run rẩy, tự nhéo cằm mình.

Trong thế giới Quy Tắc 2-6, Lâm Dị dùng phương pháp này để đánh thức cậu ta mỗi khi cậu ta ngất xỉu.

Cậu ta không thể ngất được, Lâm Dị vẫn còn ở trong phòng 202.

Nếu giờ cậu ta mà ngất đi, Lâm Dị mà xảy ra chuyện gì, cậu ta sẽ không thể đổi phòng với Lâm Dị được. Hơn nữa nếu lúc này cậu ta ngất xỉu thì sẽ chỉ

gây thêm trở ngại cho Lâm Dị mà thôi, thậm chí còn có thể khiến Lâm Dị bị những thứ đó giết chết.

Bản thân Trình Dương cũng biết xung quanh mình đều là một lũ hồ bằng cầu hữu, là kiểu chơi bởi nhậu nhẹt thì nhanh lắm nhưng nếu có chuyện gì xảy ra thì đám tôn tử kia sẽ là đám chạy còn nhanh hơn thỏ.

Lâm Dị chính là người bạn Trình Dương quen biết trong thời gian ngắn nhất, nhưng nếu không có Lâm Dị, cậu ta đã sớm ngỏm từ lâu rồi, cậu ta thật sự coi Lâm Dị như anh em, không phải là nói suông.

Cho nên mặc dù hiện tại cơ thể Trình Dương đã không còn chút sức lực nào, nhưng cậu ta vẫn cố hít một hơi, dùng sức nhéo vào nhân trung của mình.

Cơn đau từ nhân trung lan ra toàn bộ khuôn mặt, Trình Dương cảm thấy toàn bộ khuôn mặt đều tê dại.

Nhưng cuối cùng đầu óc cậu ta cũng trở nên tỉnh táo, hô hấp cũng chậm rãi dần.

Cả người như được hoàn toàn thanh tỉnh, tỉnh táo đến mức cậu ta có thể nghe thấy một âm thanh xào xạc rất nhỏ.

Khu vực an toàn tam giác mà Trình Dương chọn là ở bên trái cửa phòng, căn phòng chật chội, khoảng cách giữa cậu và cánh cửa cũng không xa nên cậu ta nhận thức rất rõ ràng, tiếng xào xạc không phải từ ngoài cửa truyền vào.

Mà là trong căn phòng.

Là cái phòng ngập tràn mùi hôi thối thi thể khắp nơi, phòng 204 này!

Việc nhận ra âm thanh trong phòng khiến Trình Dương sợ hãi, nhắm chặt mắt lại. Cậu ta không đủ dũng khí để lần theo âm thanh đó để xác định nơi phát ra âm thanh.

Cậu ta dùng sức nhắm tịt mắt lại tựa như muốn cả đôi mắt lún xuống da mặt, khi con người nhắm mắt, cảm quan lại càng trở nên rõ ràng hơn. Trình Dương càng dùng sức nhắm mắt, giác quan thứ sáu của cậu ta càng thêm khẳng định, có thứ đang nhìn chằm chằm mình!

Cơ thể Trình Dương càng ngày càng cứng ngắc.

Cậu ta chợt nhớ lại lời dặn của Lâm Dị, không chỉ có 'sau khi tới phòng 204 lập tức khoá cửa sổ lại', còn có một câu nói còn dài hơn nửa câu trước – 'cho dù nhìn thấy hay nghe thấy gì trong phòng 204, tuyệt đối không được phát ra

âm thanh.'

Sáng nay cậu ta nhìn qua cửa sổ phòng 204, thấy thi thể Hạ Huy dính đầy máu áp sát trên cửa sổ.

Chắc hẳn Lâm Dị biết cậu ta đã nhìn thấy thi thể của Hạ Huy. Tại sao cậu ta lại ngã từ tầng hai xuống chứ? Với chỉ số IQ của Lâm Dị, không cần suy nghĩ cũng biết, cậu ta nhìn thấy thi thể của Hạ Huy xong sợ hãi đến mức hai chân mềm nhũn, không thể ổn định bản thân nên bị ngã.

Nhưng tại sao Lâm Dị lại đặc biệt dặn dò cậu ta, dù nghe thấy hay nhìn thấy gì ở phòng 204 cũng không được phát ra âm thanh?

Hơi thở Trình Dương run rẩy.

Sau khi vào phòng 204, cậu ta có phát ra âm thanh không?

Có.

Cậu ta vừa mới mắng bản thân là tên hèn nhát.

Trình Dương sợ đến mức muốn gọi mẹ.

Cậu ta cho rằng chắc hẳn do mình đã ở bên Lâm Dị lâu, cho nên gần đèn thì sáng, chỉ số IQ đã tiến bộ hơn rất nhiều. Cậu ta thực sự có thể hiểu được lời dặn dò của Lâm Dị có ý nghĩa gì.

Nghĩa là là thứ mà cậu ta có thể nhìn thấy trong phòng 204 không chỉ có thi thể của Hạ Huy, cậu ta còn có thể thấy được thứ khác, nghe được âm thanh khác.

Ví như lúc này lại vang lên tiếng xào xạc.

So với tiếng xào xạc đầu tiên mà Trình Dương vừa nghe được, những tiếng xào xạc sau đó càng trở nên rõ ràng hơn.

Có lẽ là do cậu ta nhắm mắt lại nên các giác quan khác như được khuếch đại lên, nhưng Trình Dương vẫn không dám mở mắt, chỉ có thể dùng tay bịt lỗ tai.

Bịt tai quả thực sẽ tạo ra một rào cản ngăn chặn âm thanh tần số cao, nhưng âm thanh tần số thấp vẫn sẽ truyền đến màng nhĩ. Trình Dương vẫn có thể nghe thấy âm thanh đó, sau đó cậu ta tuyệt vọng phân biệt được, thứ phát ra âm thanh này như là thứ gì đó bò sát trên mặt đất.

Điều khiến người ta càng cảm thấy sợ hãi hơn chính là tiếng xào xạc ngày

càng tới gần cậu ta.

Cuối cùng đến trước mặt.

“Meo—”

Trình Dương bị dọa đến mức nôn mửa.

Đương nhiên là cậu ta sẽ không cho rằng thứ đang nhìn chăm chăm mình là một con mèo, bởi vì tiếng ‘meo’ này quá rõ ràng, đây căn bản chính là tiếng mèo kêu do con người tạo ra.

Bởi vì sợ hãi quá mức, ngược lại còn khiến Trình Dương tức giận hơn.

Thứ đó đã ở gần mặt mình như vậy, Trình Dương nghĩ, dù sao cậu ta còn sống đã nhát gan rồi, trước khi chết cũng phải dũng cảm một lần.

Cậu ta muốn nhìn thấy rõ thứ này là cái gì, nếu có thể, cậu ta muốn để lại cho Lâm Dị một ít manh mối.

Nghĩ như vậy, trong đầu Trình Dương nóng lên, đột nhiên đẩy mạnh thứ trước mặt.

Cảm giác nhóp nhép và ghê tởm truyền tới, nhưng Trình Dương không có thời gian để ý đến thứ trên lòng bàn tay mình. Sau khi đẩy thứ trước mặt ra xa, Trình Dương đứng dậy, lao tới chỗ bật đèn trong phòng ngủ.

‘Tách’ một tiếng, đèn được bật lên.

Trình Dương sửng sốt một lát.

Căn phòng trống rỗng, không có gì hết, kể cả thi thể của Hạ Huy.

Sau khi cảm xúc tiêu tán dần, Trình Dương cúi đầu nhìn xuống lòng bàn tay mình.

Một bàn tay đầy thịt thối, nước mủ xanh lè bốc ra khiến người khác muốn nôn.

Nhìn thoáng qua tay mình, Trình Dương lại nhìn vào căn phòng.

Bàn tay dính mấy thứ này chứng tỏ giác quan của cậu ta không sai, vừa rồi quả thực có thứ gì đó đang nhìn chăm chăm cậu ta, nhưng thứ đó rốt cuộc là gì, trong lòng Trình Dương mơ hồ đã có đáp án.

Ánh mắt cậu ta nhìn khắp phòng ngủ rồi dừng lại ở gầm giường.

Dưới ánh đèn, bóng của đồ vật ẩn dưới gầm giường bị ánh sáng kéo ra.

Trình Dương mất hồi lâu mới xây dựng tâm lý được một chút để ngồi xổm xuống, từng chút một nghiêng người, sau khi tầm mắt ngang với gầm giường, Trình Dương nhìn thấy thứ dưới gầm giường, tim gan phổi cậu ta lại run lên.

Những khối thi thể dựa vào nhau, máu và nước mủ nhớp nháp hoà quyện, nhưng nó không giống con người đầu tiên là đầu, đến cổ rồi đến cơ thể và tứ chi.

Các mảnh thi thể trộn lẫn với nhau một cách lộn xộn. Thứ nâng đỡ thi thể có tổng cộng bốn ngón tay cả trước và sau, còn có một đoạn cánh tay dính vào đuôi xác chết, trông như một cái đuôi dài.

Đầu chính là đầu của Hạ Huy. Hạ Huy cảnh giác nhìn Trình Dương, sau đó kêu: “Meo——”

Mặt khác.

Phòng 202.

Lâm Dị đóng cửa sổ lại, nhưng lại không dám khóa, để nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, cậu còn có thể trốn thoát qua cửa sổ.

Sau khi đóng cửa sổ lại, Lâm Dị lập tức chui xuống gầm giường, từ dưới gầm giường duỗi tay, kéo bàn ghế mà Trình Dương vừa mới di chuyển tới để chặn lại.

Cậu muốn để bàn ghế ở đây, cốt là để che khuất tầm nhìn của thứ kia. Nếu cậu không phải Trình Dương, cậu sẽ không dễ dàng bị thứ đó phát hiện. Mặc dù Lâm Dị nghĩ vậy, nhưng kỳ thực cậu cũng biết rất rõ, bộ bàn ghế này thực sự có tác dụng rất ít.

Thậm chí đến bây giờ Lâm Dị vẫn chưa xác định được, nếu như cậu thay mặt Trình Dương trốn ở đây, nếu thứ đó tìm được cậu, liệu có coi cậu là Trình Dương rồi trực tiếp giết chết cậu không.

Nhưng Lâm Dị vẫn dự định thử một lần, nếu người khác bị giết chết do nhiễm phải mùi hương của đối tượng mà tờ giấy nguyên rửa nhắm tới, vậy thì việc mất công gửi chuyển phát nhanh nghe có vẻ rất rườm rà và dư thừa.

Dù sao thì bọn họ cũng sẽ rất dễ nhiễm phải mùi hương của người bị nguyên rửa, chẳng hạn như lúc họ đi ngang qua cửa phòng của người bị nguyên rửa, liệu mùi sơn ghi tên trên cửa có bay vào người họ không? Ngộ nhỡ bọn họ chạm vào sơn trên cửa vì tò mò thì sao? Nếu chạm trực tiếp vào sơn trên

cửa, tức là trực tiếp chạm vào nguồn phát ra mùi, vậy thì có phải sẽ bị nhiễm mùi rồi không?

Chính vì ý nghĩ này mà Lâm Dị đã liều mạng đổi vị trí cho Trình Dương.

Trên thực tế, không phải là cậu không thể đi theo Trình Dương trốn vào phòng 204, hoặc rửa sạch mùi hương. Nhưng Lâm Dị và Tần Châu đã cùng nhau trải qua nhiều Thế giới Quy Tắc như vậy, ít nhiều gì cũng vô tri vô giác học được sự ổn định của Tần Châu.

Nếu thứ kia không tìm thấy Trình Dương ở đâu, liệu nó có chuyển sự chú ý sang phòng 204 không?

Lâm Dị cảm thấy rất có khả năng này, lúc bọn họ ở trong nhà vệ sinh công cộng, thứ đó giăng bẫy giả vờ như đã rời đi, như vậy xem ra, thứ kia có trí tuệ, nó muốn tìm thấy người 'giấu mạng' không chỉ đơn thuần là dựa vào sự chỉ dẫn của mèo.

Hiện tại trên người Lâm Dị có mùi của Trình Dương, cậu có thể dùng mùi này để thu hút thứ đó, cần phải thu hút sự chú ý của nó.

Chỉ cần đợi đến bình minh là được rồi.

Mèo không ngừng cào vào cửa, móng mèo cọ vào cửa sắt, âm thanh hỗn độn rung chuyển, tần suất kéo thả không có một chu kỳ cố định, khiến toàn thân Lâm Dị cảm thấy lạnh lẽo. Lâm Dị không phải quá nhạy cảm với âm thanh, nhưng lúc này cậu cũng cảm thấy cả người không ổn lắm.

Cậu nhớ lại những gì đã đọc trong sách. Lời giải thích của một số nhà khoa học về sự khó chịu của con người với tiếng mèo cào vào cửa sắt là "hiện tượng phản tổ", bởi lúc gặp nguy hiểm, tinh tinh thường phát ra tiếng kêu sắc nhọn như vậy để nhắc nhở đồng loại tránh xa nguy hiểm.

Vì vậy, các nhà khoa học cho rằng ác cảm của con người đối với âm thanh này xuất phát từ sự sợ hãi sâu thẳm trong chính xương tuỷ đối với nguy hiểm.

Nguy hiểm đang đến gần.

Tần suất tiếng mèo cào vào cửa sắt càng lúc càng cao, Lâm Dị cảm nhận được mối nguy hiểm đang kề cận.

Dưới gầm giường, Lâm Dị bắt đầu tìm kiếm góc độ, đây là một chiếc giường sắt, gầm giường cao hơn giường bình thường. Cậu muốn tìm một góc nào đó có thể nhìn rõ tình hình ở cửa. Thứ đó không biết cậu đang trốn dưới gầm giường, nhưng cậu biết thứ đó nhất định sẽ phá cửa xông vào. Thời điểm thứ

đó xông vào, nó sẽ không thể trực tiếp nhìn thấy cậu dưới gầm giường, bằng cách này, cậu có thể lợi dụng được việc trước khi thứ đó nhìn xuống gầm giường để xem xem nó rốt cuộc là thứ gì.

Cậu có lợi thế là khoảng cách thông tin (*).

(*): information Gap, là sự bất cân xứng về thông tin, khoảng cách nhận thức – mình biết, nhưng người khác thì không.

Nhưng chưa kịp tìm được góc nhìn thì tiếng mèo cào cửa sắt đột nhiên biến mất.

Mặc dù âm thanh sắc nhọn chói tai làm người ta cảm thấy khó chịu nhưng sự yên tĩnh quý giá còn khiến người ta cảm thấy khủng hoảng hơn.

Cũng may mà sự im lặng không kéo dài được lâu.

Lộc cộc.

Âm thanh vừa vang lên bên ngoài cửa nhà vệ sinh công cộng lúc này lại vang lên, từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại ở ngoài cửa phòng 202.

Lâm Dị tập trung sự chú ý, ánh mắt dán chặt lên cánh cửa.

Chỉ là cậu không tìm được góc nhìn mà thôi. Giới hạn tầm nhìn của cậu là tay nắm cửa phòng 202, này là cậu đã cố dí sát đầu xuống sàn rồi.

Trong tầm nhìn, Lâm Dị nhìn thấy tay nắm cửa chuyển động.

Có thứ gì đó ngoài cửa đang ấn vào tay nắm cửa.

Cửa đã khóa, nhưng ổ khóa là loại khóa hạng A thấp nhất, phòng trộm kém khùng khiếm chứ nói gì đến việc phòng một thứ có sức mạnh điên khùng.

Chỉ là chiếc bàn ghế duy nhất trong phòng có thể dùng để chặn cửa lại bị cậu dùng để chặn rồi, rất nhanh, Lâm Dị nhìn thấy tay nắm cửa rơi ra.

Âm thanh giòn vang vang lên mấy lần liên tiếp, tay nắm cửa rơi xuống đất rồi nảy lên vài lần.

Khoảnh khắc tay nắm cửa chạm đất, cánh cửa bị đẩy ra.

Nhưng nó không mở ra hoàn toàn mà chỉ mở ra một khe hở nhỏ.

Trong nhà không có đèn, ánh sáng ngoài hành lang cũng vì khoảng khắc im ắng vừa rồi mà tắt phụt. Một con mắt xuất hiện trong bóng tối sau khe cửa, nhãn cầu của nó xoay tròn trong hốc mắt.

Nó đang tìm kiếm người trong phòng.

Lâm Dị nhìn qua khe cửa, khe hở quá hẹp, cậu cách cửa một khoảng khá xa nên rất khó để nhìn thấy rõ thứ qua khe cửa rốt cuộc là cái gì. Thậm chí cậu còn không thể xác định được liệu con mắt đó có phải là của con người hay không bởi ở góc độ này, cậu thấy đôi mắt đó tựa như bức tranh có chiều rộng bị nén lại, bóp méo.

Cậu không ngờ rằng thứ đó sau khi phá cửa lại không đi vào trong mà lén nhìn qua khe cửa, điều này khiến Lâm Dị nhất thời mất cảnh giác, kế hoạch lợi dụng khoảng cách thông tin để nhìn rõ diện mạo thứ đó trực tiếp phá sản.

Hơn nữa, lợi thế về khoảng cách thông tin của cậu đã bị loại bỏ. Lúc này, thứ chiếm ưu thế chính là thứ ngoài cửa.

Tầm nhìn của thứ đó khác với tầm nhìn của Lâm Dị, tầm nhìn của cậu bị cố định và hạn chế, nhưng thứ đó thì không. Nó có thể mở rộng tầm nhìn bằng cách đảo mắt trái và mắt phải nếu nó có hai mắt.

Ý thức được điểm này, Lâm Dị lập tức quay mặt đi.

Lúc này, đôi mắt sau khe cửa không ngừng chuyển động, con mắt vừa mới đảo qua đảo lại trong hốc mắt bỗng chốc dừng lại.

Nó nhìn xuống gầm giường.

Nó thấy Lâm Dị.

Cả nhà iu ới, tui vào lại được wattpad rùi

Chương 126: Quái vật 8-4

Có một người có thể gửi-

Chương 126: Quái vật 8-4

Lâm Dị vội vàng nghiêng đầu, quay mặt vào tường.

Cậu rất nhạy cảm với thị giác, cậu biết rõ rằng thứ kia đã nhìn thấy cậu rồi.

Trước khi cậu quay đi, cậu nghe thấy một tiếng 'cách' từ phía cửa, thứ đó đẩy cửa bước vào.

Nó chậm rãi đến gần Lâm Dị, bước chân không còn lặc cặc nữa mà cố ý nhẹ nhàng, cuối cùng dừng ở bên mép giường.

Nghe động tĩnh bên tai, Lâm Dị đoán thứ đó đang ngồi xổm xuống.

Có điều ngược lại, cậu thở phào nhẹ nhõm, ngón tay cuộn tròn lại cũng giãn ra.

Thứ đó quả thực đã nhìn thấy cậu, nhưng nó không thấy rõ mặt cậu, nếu không thì thứ đó đã không tiến vào, mà sẽ đi tìm Trình Dương, tối nay người cần giấu mạng không phải cậu, mà là Trình Dương.

Nhưng bây giờ thứ đó đẩy cửa đi vào, lại còn ngồi xổm bên cạnh cậu.

Điều này càng khiến Lâm Dị thêm chắc chắn rằng thứ đó chưa nhìn thấy mặt mình, cho nên hiện tại nó đang quan sát và xác nhận thân phận của cậu.

Có điều bị thứ đó nhìn chăm chăm, Lâm Dị không thể quay đầu lại để nhìn diện mạo của nó. Một khi thứ đó thấy cậu không phải Trình Dương thì sẽ quay lại tìm Trình Dương. Hiện tại cách bình minh vẫn còn một khoảng thời gian nữa. Cứ cho là thứ đó cần một lúc để tìm thấy Trình Dương nhưng nó vẫn sẽ có đủ thời gian để tìm được Trình Dương.

Lâm Dị vẫn duy trì tư thế nghiêng đầu về phía tường. Cổ cậu cứng ngắc, nhưng thứ đó vẫn ngồi xổm ở một bên, quan sát cậu, chờ cậu quay mặt lại.

Vì thế trong lòng Lâm Dị xác nhận lại một vài suy đoán.

Mèo không giết người, tác dụng của mèo là chỉ đường.

Thứ kia có trí tuệ nhưng không nhiều lắm.

Nó sẽ chỉ giết người bị tờ giấy nguyên rửa. Kể cả người khác nhiễm mùi hương của người bị nguyên rửa cũng chỉ bị mèo truy đuổi vào ban đêm mà thôi, thực tế thứ kia sẽ không thể làm gì được.

Mà mắt của thứ này cũng không tốt lắm, ít nhất là không bằng cậu. Gầm giường và khe cửa chéo nhau, nếu cậu là người bên ngoài lén nhìn trộm qua khe cửa, liếc mắt là có thể nhìn thấy người dưới gầm giường, đồng thời cũng có thể nhìn thấy gương mặt của người dưới gầm giường trong nháy mắt.

Trong Thế giới Quy tắc 7-7, Lâm Dị có thể giằng co với Bình hoa Cô Nường trong vài đêm lận, giờ cậu chỉ bị đau cổ mà thôi, tình hình hiện tại so với việc giằng co với Bình hoa Cô Nường còn tốt hơn gấp trăm lần.

Lâm Dị không quan tâm, thậm chí cậu còn muốn cùng thứ này phí thời gian.

Lâm Dị thức suốt đêm là chuyện bình thường, cậu đã quen với việc mở mắt suốt cả đêm.

Sau khi xác nhận tính mạng của mình không gặp nguy hiểm, Lâm Dị cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Cậu không hề cảm thấy đêm trôi dài, thậm chí còn cảm thấy thời gian trôi qua rất ngắn.

Vào lúc bầu trời sắp lộ ra tia sáng đầu tiên, thứ đó đứng dậy.

Đến lúc phải rời đi.

Có điều, Lâm Dị cũng không nhân cơ hội thứ kia rời đi để quay đầu lại nhìn diện mạo nó, cậu lo rằng nó đang đi lùi.

Theo kinh nghiệm từ quá khứ của cậu trong Thế giới Quy Tắc, cho dù một người bị quy tắc tử vong nhắm tới có sống sót qua đêm đầu tiên, thì đêm thứ hai vẫn sẽ bị tìm thấy.

Thứ này đã quan sát cậu cả đêm, Lâm Dị đoán nó đã ghi nhớ hình dáng của cậu, nếu cậu quay đầu đối mặt với nó, nó nhận ra cậu không phải Trình Dương, ngày hôm nay trôi qua, ban đêm tới, nó sẽ không bị lừa nữa.

Lâm Dị vẫn duy trì động tác này, đợi đến khi trời sáng hẳn mới từ dưới gầm giường chui ra.

Sau khi ra ngoài, cậu đến phòng 204. Cái cổ nhức mỏi cũng chỉ đơn giản dùng tay xoa nhẹ vài lần.

Tối qua khi đi ngang qua phòng 204, cậu thấy các khối thi thể có dấu hiệu ngưng hợp, các khối thi thể ở cổ cũng rung chuyển.

Nếu không phải cậu nhìn thấy Hạ Huy nở nụ cười quái dị với mình, cậu sẽ hoài nghi liệu Hạ Huy có khả năng trở thành NPC hay không, trong Thế giới Quy tắc 16-8, có người tham gia được viện trưởng Chu lựa chọn để trở thành một NPC.

Chỉ có người tham gia tử vong mới cười với cậu như vậy, cho nên Lâm Dị mới để Trình Dương đi đến phòng 204.

Dù sao Hạ Huy cũng không phải NPC, cho dù thi thể xuất hiện hiện tượng tự lại khó hiểu, nó vẫn là thi thể của người tham gia. Người tham gia không thể tấn công người tham gia. Đây là một quy tắc lớn mà tất cả các Thế giới Quy Tắc phải tuân theo.

Biến số duy nhất là liệu Trình Dương có hét lên vì sự biến hoá của thi thể Hạ Huy mà thu hút thứ đó đến giết chết cậu ta hay không, nên cậu mới đặc biệt dặn dò Trình Dương giữ im lặng.

Nhưng tối qua thứ đó vẫn luôn ngồi xổm cạnh giường, chứng tỏ Trình Dương qua đêm không có nguy hiểm gì.

Điều lo lắng duy nhất của Lâm Dị bây giờ là liệu Trình Dương có bị dọa ngu người không mà thôi.

Chỉ vì Trình Dương sống sót qua một đêm không có nghĩa là sau đó cậu ta sẽ an toàn, ngược lại còn nguy hiểm hơn những người khác.

Nếu tinh thần của Trình Dương bị thi thể của Hạ Huy phá nát, vậy thì đêm nay sẽ chỉ đau đớn hơn đêm qua mà thôi.

Đến phòng 204, Lâm Dị đang định gõ cửa gọi Trình Dương thì Trình Dương đã mở cửa trước.

Cả hai đều sửng sốt.

Lâm Dị liếc nhìn Trình Dương, tuy sắc mặt tái nhợt, dưới mắt có vết bầm tím nặng nề, nhưng cậu ta vẫn có thể đứng dậy đi lại, điều này khiến Lâm Dị có chút ngoài ý muốn, cậu còn cho rằng Trình Dương sẽ bò tới mở cửa.

Trình Dương còn nhiều cảm xúc hơn Lâm Dị.

Đầu tiên là ngạc nhiên dữ dội. Ban đầu cậu ta vốn dĩ định sau khi thấy ánh mặt trời ló rạng qua tấm rèm cửa sổ đi xác nhận xem Lâm Dị có còn sống hay không. Đột nhiên không kịp phòng ngừa gì nhìn thấy Lâm Dị, cậu ta thậm chí còn muốn lao tới dành tặng người anh em hoạn nạn này một cái ôm như một tình bạn hữu nghị đầy trong sáng.

Có điều Lâm Dị đã nhìn ra ý đồ của cậu ta, lùi lại một bước.

Trình Dương cũng bởi vì thứ dính trên tay mà kịp ngừng lại.

Sau đó, tâm trạng của Trình Dương chuyển sang cảm thấy may mắn khi sống sót sau thảm họa. Sự xuất hiện của Lâm Dị chứng tỏ cậu đã sống sót.

Sau đó, Trình Dương cảm thấy tủi thân: “Âu mai chuối, anh Lâm Dị, anh biết đêm qua tôi chịu đựng kiểu gì không?”

Lâm Dị đương nhiên biết, cậu đẩy mạnh Trình Dương vào phòng 204, sau đó cũng theo cậu ta tiến vào trong.

Sau khi đóng cửa lại, Lâm Dị hỏi Trình Dương: “Ở đâu?”

Trình Dương chỉ vào gầm giường.

Cậu ta có thể đảm bảo rằng cảnh tượng cậu ta nhìn thấy đêm qua là cảnh tượng kinh hoàng nhất mà mình từng thấy trong cuộc đời.

Nếu không phải khối thi thể tổ hợp kia vẫn luôn ở dưới gầm giường không chui ra ngoài, Trình Dương có thể đã chết ngất rồi, ấn huyết nhân trung hay mang mặt nạ dưỡng khí cũng không tỉnh lại nổi.

Nhìn thấy Trình Dương còn nguyên vẹn, cũng không bị thương gì, Lâm Dị đoán chừng ‘Hạ Huy’ hiện tại sẽ không làm hại ai, liền ngồi xổm xuống, nhìn tổ hợp ‘Hạ Huy’ dưới gầm giường.

Trình Dương không dám nhìn thêm lần nữa, ở bên cạnh nói: “Tôi thề, khẳng định đây chính là bóng ma lớn nhất cuộc đời này, nhất định kiếp sau, kiếp sau nữa, kiếp sau sau nữa phải chữa lành nó.”

Những gì Lâm Dị nhìn thấy cũng giống với những gì Trình Dương nhìn thấy đêm qua, điểm khác biệt duy nhất là khuôn mặt Hạ Huy vẫn đang cười hung ác với cậu.

“Meo.” Hạ Huy kêu một tiếng, lại thu mình vào trong góc.

Lâm Dị quan sát một chút rồi đứng dậy, Trình Dương nghe thấy một tiếng của Hạ Huy, co rúm lại vì sợ hãi, nói với Lâm Dị những gì cậu ta nghĩ đêm qua: “Anh Lâm Dị, thứ đã giết chết Hạ Huy là mèo ha.”

Lâm Dị sửng sốt một chút, hỏi: “Anh nhìn thấy?”

Trình Dương nói: “Tôi không thấy gì hết, nhưng nhìn Hạ Huy như vậy, không phải là có đáp án rồi sao?”

Lâm Dị lại liếc nhìn gầm giường, nhưng không hiểu.

“Là sao?” Lâm Dị khiêm tốn thỉnh giáo, không ngại học hỏi kẻ dưới.

Trình Dương ở chung với Hạ Huy cả đêm, quả thực sẽ có khả năng nhìn ra gì đó.

“Zombie cắn người sẽ biến thành zombie. Theo logic lây nhiễm này, Hạ Huy có lẽ đã bị mèo giết chết.” Trình Dương nói: “Tại sao anh ta không bắt chước tiếng chó sủa mà lại bắt chước tiếng mèo kêu, vậy không phải bị mèo giết chết à?”

Lâm Dị: “...”

Lâm Dị đau lòng vì bị Trình Dương làm hao tổn vài giây thời gian, nhưng cậu vẫn thảo luận cùng Trình Dương, chủ yếu là vì ở đây không còn ai nữa rồi.

Lâm Dị nói: “Có đạo lý.”

Ba từ này là ám chỉ câu nói của Trình Dương: ‘Tại sao không bắt chước tiếng chó sủa mà lại bắt chước tiếng mèo kêu’.

Tại sao thứ đánh hơi gói hàng vào ban đêm là mèo mà không phải chó? Rõ ràng trong nhận thức phổ biến, chó có khứu giác nhanh nhạy hơn.

Sau đó Lâm Dị lại nói: “Nhưng thứ kia hẳn là con người, cho dù không phải con người, thì cũng là một thứ mang hình người.”

“Nó ấn vào tay nắm cửa, tiếng bước chân của nó vang lên như tiếng đế giày trên sàn.”

Trình Dương nói: “Miêu yêu?”

Nói xong hai từ này, Trình Dương lập tức khẳng định nói: “Chuẩn, nhất định là miêu yêu. Nếu không thì sao những con mèo kia lại chỉ đường cho nó?”

Lâm Dị nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu là miêu yêu, khứu giác của nó hẳn phải tốt hơn mèo mà không cần dựa vào mèo đánh hơi dẫn đường, khứu giác của nó không tốt. Bằng không, lúc nó ở gần tôi như vậy thì nó cũng phải ngửi được mùi hương trên người tôi.”

Sự chắc chắn của Trình Dương biến mất: “Có lý.”

Lâm Dị liếc mắt nhìn Trình Dương.

Trong đầu cậu có nhiều suy nghĩ vụn vặt, nhưng chúng không liên kết thành một mảnh với nhau.

Mèo, phòng bưu điện, gói hàng, nữ giáo viên, năm học sinh có gương mặt rõ ràng, những học sinh mất tích luôn được nữ giáo viên nhấn mạnh.

Lâm Dị đột nhiên nhớ Tần Châu cực kỳ.

Nếu Tần Châu ở đây, nhất định sẽ giúp cậu kết nối những ý nghĩ này lại.

Nhưng nghĩ lại, Lâm Dị cảm thấy mình quá vô lý, theo cách nói của Trình Dương, cậu giống một tên tra nam.

Vào ngày cậu bước vào thế giới Quy Tắc 8-4, cậu có nhìn trộm Tần Châu. Cậu thấy Tần Châu xoay người rời khỏi hiện trường quy tắc 8-4.

Chắc chắn Tần Châu đang tức giận, đó là điều lúc đó Lâm Dị nghĩ, hẳn là tức giận vì cậu không thềm tiếp đón hẳn một câu.

Nhìn thấy Lâm Dị mím môi, Trình Dương tưởng cậu đang suy nghĩ điều gì đó nên không dám xen vào.

Chờ hồi lâu, Lâm Dị nói: "Tôi biết rồi."

Trình Dương vội vàng nói: "Sao cơ sao cơ?"

Lâm Dị nghiêm túc nói: "Tôi thích đàn anh."

Trình Dương: "..."

Nỗi sợ hãi còn sót lại của Trình Dương tối qua đã bị câu nói của Lâm Dị xua tan: "Giờ anh mới biết á?"

Lâm Dị nghe thấy giọng điệu của Trình Dương liền cảm thấy có gì đó không ổn. Cậu lo lắng hỏi: "Trễ rồi sao?"

"Vẫn chưa trễ, chúng ta ra ngoài rồi thổ lộ ngay." Trình Dương giơ ngón tay cái lên với Lâm Dị, nói: "Anh Lâm Dị, sao chúng ta không hạ gục chủ tịch Tần trong một đòn luôn? Sắp tới mình có kỳ nghỉ đông hai tháng mà? Hai tháng nghỉ đông đó không phải là có thể rời khỏi trường sao? Chủ tịch Tần chúng ta đã làm việc vất vả cả một học kỳ rồi, anh có thể ra ngoài đi chơi với chủ tịch Tần một chuyến, tất cả chi tiêu để tôi bao cho, coi như là báo đáp ân cứu mạng. À phải rồi, không phải anh muốn ăn bánh kẹp nhân cua hả? Đi ăn với chủ tịch Tần đi! Anh cứ ăn những gì anh muốn, tôi nhiều tiền mà."

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: "Đêm nay sẽ có quy tắc tử vong thứ hai. Khả năng cao là..."

"Chờ đã, anh Lâm Dị, tôi không cố ý ngắt lời anh." Trình Dương sững sốt nói:

“Nhưng anh không cảm thấy anh nhảy chủ đề hơi nhanh à? Người anh em à, tôi không theo kịp tốc độ của anh.”

Lâm Dị nói: “Tôi cảm thấy vẫn ổn.”

“Tôi biết rồi! Anh Lâm Dị!” Trình Dương đột nhiên cười lớn, dùng bả vai đung vào vai Lâm Dị, nói: “Ai da, chúng ta cố gắng xong sớm để ra ngoài thổ lộ ha?”

Tâm tư Trình Dương đều lộ ra, Lâm Dị giả vờ bình tĩnh: “Đêm nay sẽ có quy tắc tử vong thứ hai.”

Trình Dương gật đầu: “Ừm, là cái gì?”

Lâm Dị nói: “Rất có thể là một câu khác trên tờ giấy.”

Trong tờ giấy có hai dòng chữ.

Dòng đầu tiên, đến lượt người giấu mạng rồi.

Quy tắc tử vong là không thể bị thứ đó tìm thấy.

Câu thứ hai, muốn sống thì truyền đi.

“Cho nên quy tắc tử vong thứ hai là không truyền tờ giấy đi?” Trình Dương hỏi.

Lâm Dị lắc đầu nói: “Tôi không chắc lắm.”

Cậu nói: “Bản chất của thư nguyên rửa trong phương thuật gọi là ‘truyền hầu’.”

Trình Dương ‘a’ một tiếng: “Ý anh là gì?”

Lâm Dị đáp: “Nói cách khác, một chuyên gia sẽ đặt một lời nguyên bản thủ vào trong thư rồi đem nó gửi đi. Người nhận được thư nguyên rửa xuất phát từ tâm lý bảo vệ mình sẽ khuếch tán thư nguyên rửa đi. Kiểu như một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn mà khuếch tán. Cuối cùng, chuyên gia đó, tức là người viết lá thư nguyên rửa đầu tiên sẽ sử dụng một số đạo cụ thu thập linh hồn, thu lại sự khuếch tán dơ bẩn đó, tạo thành vận may cho riêng mình.”

Lâm Dị nói: “Trong phương thuật, nội dung của thư nguyên rửa thực ra không thực sự là có năng lực. Những người nhận được thư mà không để trong lòng thì chẳng sao hết. Ngược lại, người truyền thư nguyên rửa sẽ bị hút vận may”

Trình Dương giống như nghe được câu chuyện: “Ờ ờ, anh Lâm Dị, anh

không chỉ trên thông thiên văn, dưới tường địa lý mà anh còn biết cả kỳ hoàng chi thuật nữa hả? Cho nên như nào?”

Lâm Dị gãi đầu, cũng lười sửa lại ý kỳ hoàng chi thuật, nói: “Có câu ‘không làm việc xấu thì không sợ ma gõ cửa’. Người chuyển làm trái lương tâm cho nên bị ma gõ cửa.”

Trình Dương quyết định: “Vậy tôi không gửi đi nữa.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng câu đầu tiên không phải gạt người.”

Dòng đầu tiên của tờ giấy nói rõ ràng là Trình Dương giấu mạng, quả thực Trình Dương trốn đi nên mới không chết.

Trình Dương sửng sốt một chút: “Vậy gửi hay không gửi?”

Lâm Dị đáp: “Chúng ta cần điều tra xem người viết bức thư nguyên rửa đầu tiên có muốn gửi cho người tiếp theo hay không.”

Ngay lúc Trình Dương đang định nói gì đó thì cửa phòng 204 bị gõ vài cái.

Lâm Dị không nói nữa, Trình Dương thu lời nói lại vào trong bụng: “Ai?”

Ngoài cửa, “Tăng Nam Nam.”

Trình Dương thấp giọng hỏi Lâm Dị: “Mở không?”

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “Ừ.”

Trình Dương đi mở cửa cho Tăng Nam Nam, vừa lúc Tăng Nam Nam chuẩn bị đi vào, cô bị mùi hôi thối trong phòng buộc phải lui ra ngoài, sắc đến nỗi chảy nước mắt: “Tôi xin lỗi... tôi. ..”

Lâm Dị nói: “Đi sang bên cạnh đi.”

Sau khi đóng cửa phòng 204, ba người đi đến phòng 203.

Sau khi vào trong phòng, Tăng Nam Nam nói: “Thật ra cũng không có gì hết, tối hôm qua tôi đã nhìn thấy... tôi chỉ muốn xác nhận xem các cậu... còn sống hay không thôi.”

Lâm Dị cũng đoán được Tăng Nam Nam đến đây vì mục đích này, tối qua Tăng Nam Nam muốn mở cửa sổ cho cậu vào.

Nhưng Lâm Dị vẫn hỏi: “Giọng bọn tôi lớn lắm hả?”

Trình Dương không nghe hiểu ý trong lời nói của Lâm Dị, nhưng Tăng Nam Nam hiểu được. Lâm Dị đang thắc mắc làm sao Tăng Nam Nam biết bọn họ

ở phòng 204.

Tăng Nam Nam vội vàng giải thích: “Tôi không nghe thấy gì cả, chỉ là tôi đến gõ cửa phòng của cậu. Cửa phòng của hai người đều mở, nên tôi đoán các cậu đang ở phòng 204 hoặc đang đi đến khu dạy học nên tôi mới thử gõ cửa, không ngờ các cậu lại thật sự có ở trong.”

Lâm Dị còn chưa kịp hỏi cô căn cứ vào đâu để suy đoán, Tăng Nam Nam đã chủ động nói: “Bởi vì các cậu không có khả năng ở phòng khác.”

Lâm Dị không hiểu Tăng Nam Nam có ý gì.

Trình Dương càng không hiểu nổi.

Tăng Nam Nam nói: “Nhậm Lê hình như nghi ngờ hai người có vấn đề, tôi nghĩ người khác sẽ không dám để các cậu vào.”

Trình Dương nói: “Ảnh mới có vấn đề ấy, thật sự có vấn đề lắm luôn rồi.”

Lâm Dị mím môi hỏi: “Anh Nhậm Lê nói thẳng là hai bọn tôi có vấn đề à?”

Với tính cách của Nhậm Lê, anh sẽ không làm loại chuyện hắt nước bẩn sau lưng, cho dù bây giờ anh có là quái vật 8-4 đi chăng nữa, con quái vật này cũng dựa vào ký ức nó thấy được để hành động.

Quả nhiên.

“Cũng không hẳn.” Tăng Nam Nam nói: “Mọi người nhìn ra được.”

Lâm Dị hỏi: “Là sao?”

“Trong chúng ta thiếu mất một người.” Tăng Nam Nam nói: “Mọi người đều biết anh ấy đã chết, cho nên sau giờ học có người đến gặp anh Nhậm Lê, hy vọng anh Nhậm Lê có thể dạy cho mọi người một phương pháp sống sót.”

Lâm Dị có dự cảm không tốt: “Anh Nhậm Lê nói?”

“Ừm.” Tăng Nam Nam đáp: “Anh Nhậm Lê thoát nhìn có vẻ rất không kiên nhẫn, nhưng lúc này, thể diện sao mà quan trọng bằng mạng sống được. Đây đưa với mọi người xong, anh Nhậm Lê nói cho bọn tôi là, nếu có thư của bạn học Trình Dương chuyển tới thì từ chối.”

Sắc mặt Trình Dương đột nhiên tái nhợt.

Lâm Dị cũng trầm mặc.

Ngay từ lúc bắt đầu Thế giới Quy tắc 8-4, cậu đã cố ý đưa Nhậm Lê ra mắt

mọi người, để Nhậm Lê phải suy nghĩ kỹ trước khi tấn công cậu và Trình Dương.

Cậu đã xem nhẹ một vấn đề: quái vật sẽ dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong.

Ví dụ như lúc này lời Nhậm Lê nhắc nhở chính là hướng dẫn người tham gia vi phạm quy tắc tử vong.

Tăng Nam Nam nói: “Tôi cảm thấy các cậu không có vấn đề, cho nên muốn ở cùng các cậu.”

Câu này giúp Lâm Dị biết được một điều, nhóm người tham gia đã chia phe.

Trình Dương cảm kích nói: “Đôi mắt quần chúng quả là sáng như tuyết!”

Lâm Dị lắc đầu: “Không thể.”

Chưa nói đến việc Tăng Nam Nam ở cùng bọn họ rất nguy hiểm, một mình Lâm Dị không thể bảo vệ an nguy của hai người được.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, lễ phép nói: “Bạn học này, cậu có nguyện ý làm mật vụ không?”

Trình Dương trầm nghĩ, Tăng Nam Nam sững sốt một lát, sau đó lập tức hiểu ra. Trình Dương và Lâm Dị là hai người duy nhất ở đây, nếu cô công khai tham gia cùng họ, cũng chỉ là tăng thêm một mục tiêu khiến mọi người bài xích mà thôi.

Không bằng là đi nằm vùng, như vậy thì tình hình ở bên kia như nào cô còn có thể nắm bắt được.

Tăng Nam Nam gật đầu: “Được.”

“Vậy tôi không ở lại với hai người nữa, sắp đến giờ vào lớp rồi, đừng để bọn họ phát hiện.”

Trình Dương: “Được rồi!”

Lâm Dị gật đầu, chào tạm biệt Tăng Nam Nam.

Sau khi Tăng Nam Nam rời đi, Trình Dương khôi phục vẻ mặt ủ rũ: “Phải làm sao bây giờ? Rốt cuộc là gửi hay không gửi đây?”

Vừa rồi Lâm Dị còn chưa xác định được, nhưng lúc này cậu gật đầu: “Gửi.”

Nhậm Lê đang theo dõi hai người họ, việc điểm danh báo tên ngăn cản

những người tham gia khác kí nhận hàng chuyển phát nhanh của Trình Dương. Cho nên, có thể chứng minh được quy tắc tử vong mới ngày hôm nay là: không thể gửi hàng chuyển phát nhanh đi.

Ngay từ đầu Trình Dương đã nghĩ đến việc gửi gói hàng này cho Nhậm Lê nhưng Lâm Dị lại phủ quyết.

Quái vật 8-4 trong cơ thể Nhậm Lê là người tạo ra Thế giới Quy Tắc, nó sẽ không tự đào hố chôn mình. Hiện tại Lâm Dị đã hiểu, thư nguyên rủa không phải cứ dễ dàng gửi đi như vậy, muốn thư nguyên rủa có hiệu lực, bọn họ cần tạo thêm ô uế vào thư nguyên rủa .

Thư nguyên rủa Trình Dương nhận được có mùi sơn và máu.

Cho nên, thư nguyên rủa Trình Dương gửi đi chắc chắn sẽ có hai thứ này.

Không chỉ vậy, cách duy nhất để truyền thư nguyên rủa là qua đường bưu điện, hơn nữa người nhận có thể từ chối nhận chuyển phát nhanh.

Trong ký ức của Nhậm Lê nhất định phải rõ ràng, Lâm Dị sẽ không làm loại chuyện hại người khác như vậy, hơn nữa Trình Dương và Lâm Dị là bạn tốt, vật hợp theo loài, người phân thành nhóm, Trình Dương sẽ không gửi thư nguyên rủa đi hại người.

Lâm Dị phỏng chừng chỉ có Nhậm Lê biết phương pháp từ chối thư, quái vật không thể nào lại nói cho người tham gia biết cách sống sót được. Lâm Dị nghĩ, sở dĩ Nhậm Lê đề cập đến việc từ chối nhận thư là để nhắc nhở họ đừng lãng phí công sức trong việc gửi chuyển phát nhanh cho anh ta, điều này còn khiến những người tham gia khác né xa bọn họ, hoặc ít nhiều gì cũng sẽ gia tăng độ khó trong việc tìm kiếm tuyến chính và phục bàn.

Lâm Dị cảm thấy khó xử.

Quả thực, quái vật lựa chọn người tham gia có năng lực cao, độ khó của toàn bộ thế giới Quy Tắc cũng theo đó tăng lên.

Có điều Lâm Dị vẫn thấy tốt chán, khó đến mấy thì cũng được cậu nghiệm qua rồi.

Khó nhất phải kể đến Tần Châu bị quái vật 2-6 bám vào, cậu mém thì ngỏm trong tay Tần Châu.

“Cho ai?”

Trình Dương nói: “Chưa nói đến Nhậm Lê, giờ những người tham gia khác

cũng không thềm nhận chuyển phát nhanh của tôi đâu.”

“Có thể đưa cho NPC không?” Trình Dương vừa nảy ra ý tưởng này, nhưng Lâm Dị chưa kịp trả lời thì bản thân đã tự phủ nhận.

Người tham gia không thể giết NPC, mặc dù không biết dùng phương pháp này có tính là giết NPC hay không, nhưng Trình Dương không dám liều lĩnh thử, Lâm Dị cũng sẽ không đồng ý.

“Có một người có thể gửi.” Lâm Dị nói.

Trình Dương kinh ngạc: “Ai, ai, ai?”

Chương 127: Quái vật 8-4

Nhật ký-

Chương 127: Quái vật 8-4

Lâm Dị duỗi tay, hơi chỉ về phía bên cạnh.

Trình Dương sửng sốt một lát, sau đó chợt nhận ra, cậu ta lộ ra vẻ mặt 'Sao tôi không nghĩ đến nhỉ' đầy ngưỡng mộ: "Quả nhiên là anh Lâm Dị của chúng ta!"

Thân phận của Hạ Huy là người tham gia, hơn nữa sẽ không thể cự tuyệt được hàng chuyển phát nhanh của Trình Dương

Để truyền thư nguyên rửa đi, phải làm bức thư niêm đầy ô uest.

Căn cứ vào thư nguyên rửa Trình Dương nhận được, ô uest có mùi máu và mùi hương của người bị nguyên rửa tiếp theo.

Mùi hương thì dễ giải quyết rồi. Lớp sơn viết tên Hạ Huy trên phòng 204 vẫn còn.

Khó chính là máu.

'Đến lượt ngươi giấu mạng', năm từ này được viết bằng máu.

Nhưng đó là máu của ai, Trình Dương lại không biết.

"Mẫu giấy giờ chắc đang trôi trong cống rồi." Trình Dương vô cùng hối hận: "Biết thế tôi đã giữ lại."

"Giữ cũng vô dụng."

Lâm Dị nói: "Thư nguyên rửa anh nhận được là của người chuyên môn gửi cho anh, mùi hương trên tờ giấy là mùi của anh, căn bản không có cách nào để gửi cho người tiếp theo."

Trình Dương ngẫm ngẫm, một bên tự hỏi một bên nghi hoặc: "Nhưng máu là của ai chứ?"

Mặc dù Trình Dương đang tự lằm bằm, Lâm Dị ở bên cạnh suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Máu của mèo hoặc của thứ đó."

Trình Dương vội vàng hỏi: “Anh nói sao?”

Lâm Dị đáp: “Có hai loại ô uế trong thư nguyên rửa. Một là mùi hương của người bị nguyên rửa. Đây là để tìm ra người bị nguyên rửa một cách chính xác.”

Trình Dương gật đầu, cậu ta có thể hiểu được điểm này.

Không chỉ có thể hiểu được, mà còn chủ ý giơ tay nói: “Anh Lâm Dị, tôi hiểu rồi.”

Lâm Dị dừng lại, chờ Trình Dương nói.

Trình Dương thử nói: “Máu dùng để triệu hồi kẻ giết người. Thứ được triệu hồi vào ban đêm chỉ có mèo và thứ đó, cho nên máu trong tờ giấy hoặc là thuộc về mèo hoặc là thuộc về thứ đó, hoặc cả hai.”

Trình Dương nói xong, dùng giọng cầu xin khen ngợi hỏi Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, tôi hiểu đúng hơn?”

Lâm Dị gật đầu: “Nhưng máu hắc là chỉ có thể thuộc về mèo.”

Trình Dương khó khăn lắm mới có thể theo kịp ý nghĩ của Lâm Dị lại không hiểu, Lâm Dị đáp: “Bản chất của thư nguyên rửa trong phương thuật gọi là ‘truyền hầu’.”

Trình Dương nhắc nhở: “Anh Lâm Dị, cái này anh nói rồi.”

“Tôi biết.” Lâm Dị nói tiếp: “Cụ thể hoạt động của truyền hầu là đem lông tóc và bùa chú của người chết kẹp vào một con chim bồ câu được nuôi bằng chất độc mãn tính, sau đó thả chim bồ câu đi. Chim bồ câu được nuôi bằng chất độc mãn tính sẽ bị nhiễm độc khi bay. Chim bồ câu chết rồi rơi vào nhà người khác. Sau khi chim bồ câu rơi xuống, nó sẽ thả ô uế vào gia đình đó, và họ sẽ liên tiếp gặp phải vận rủi.”

“Chim bồ câu tương đương với thư nguyên rửa, tóc của người chết là máu của thư nguyên rửa, bùa chú là mùi của anh.” Lâm Dị dừng lại một chút, sau đó hỏi Trình Dương: “Anh Trình Dương, anh hiểu được không?”

Trình Dương gật đầu khẳng định, loại suy của Lâm Dị rất rõ ràng. Cậu ta có chỉ số IQ thấp chứ không phải có chỉ số IQ khuyết tật.

Lâm Dị tiếp tục nói: “Sở dĩ dùng tóc của người chết là vì người chết đã an giấc ngàn thu, nhưng tóc của người chết lại bị lợi dụng, người chết sẽ không thể nào an giấc ngàn thu được nữa. Bằng cách này, người chết sẽ nảy sinh

oán niệm, trả thù cho chim bồ câu rơi xuống. Tương tự như vậy, máu trên tờ giấy cũng phải là máu của một vật đã chết.”

Nói xong, Lâm Dị lại dừng lại nhìn Trình Dương.

Cậu cần Trình Dương hoàn toàn hiểu rõ, mới có thể tiến hành kế hoạch tiếp theo là thăm dò tuyến chính, đồng thời cũng có thể giúp đỡ Trình Dương ở một mức độ nhất định để Trình Dương có thể trưởng thành hơn.

Trình Dương rũ mắt xuống, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Ừa.”

“Nhưng máu là máu của vật chết. Thế thì có liên quan gì đến máu của mèo?”

Trình Dương không thể hiểu nổi logic mối quan hệ nhân quả này.

Lâm Dị hỏi Trình Dương: “Anh có nghe thấy tiếng mèo cào cửa không?”

Trình Dương gật đầu, đêm qua mèo cào cửa khiến cậu ta hoảng sợ cực kì, như thể móng vuốt mèo đang gãi vào dây thần kinh của cậu ta.

“Có phát hiện ra sự phản hận của con mèo không?” Lâm Dị hỏi.

Trình Dương gật đầu: “Cái đó tất nhiên là có, đêm qua mấy con mèo còn hận không thể khoét mấy cái lỗ trên cửa tôi nữa mà.”

Lâm Dị nói: “Anh cảm thấy mèo chỉ đường cho thứ kia có oán hận không?”

“Tôi không biết.” Trình Dương nói: “Tôi còn chưa đụng độ với nó bao giờ.”

“Đúng đó.” Lâm Dị chờ Trình Dương nói lời này: “Nếu thứ đó phản hận là do bị quấy rầy giấc ngủ ngàn thu, vậy thì nó sẽ không khoan thai mà tới muộn đâu.”

Trình Dương sửng sốt một lát, sau đó nói: “Ờ ờ.”

Lâm Dị kể lại cho Trình Dương về cuộc đụng độ giữa cậu và thứ đó vào đêm qua, trạng thái của thứ kia rõ ràng là trái ngược hẳn với mèo, mèo chỉ đường tới phòng 202 cũng như người dính mùi hương giống với gói hàng. Nhưng thứ kia trước tiên lại chỉ đẩy khế cửa rồi lảng lảng nhìn vào trong phòng mà thôi.

Lâm Dị tiếp tục nói với Trình Dương: “Người thả chim bồ câu sẽ ở nhà lấy dây thừng buộc chân trái của con ếch lại, tương đương với một con chim bồ câu, con ếch này cũng sẽ có tóc và bùa chú của người chết tương tự trên đó. Nếu chim bồ câu rơi xuống nhà có phụ nữ mang thai, ếch xanh sẽ tung tăng nhảy nhót toán loạn khắp nơi, nếu không thì nó sẽ nhắm mắt nghỉ ngơi, không ăn

không uống gì cả.”

“Nếu là trước đây, người thả chim bồ câu sẽ dùng một tảng đá xanh đập chết con ếch rồi ăn sống. Sau đó, bào thai trong bụng người phụ nữ này sẽ trở thành tử thai, bởi vì dương khí và tuổi thọ đều đã bị chim bồ câu trộm mất, đứa trẻ đương nhiên sẽ chết yểu.” Lâm Dị nói: “Hơn nữa đứa trẻ chết yểu này sẽ có hình dáng giống với người đã khuất. Anh biết tại sao không?”

Trình Dương: “Tôi muốn biết, nhưng lại không dám biết.”

“...” Lâm Dị nói: “Bởi vì chim bồ câu quấy rầy người chết an nghỉ, sợ người chết trả thù, cho nên bồi thường cho người chết một thứ ngon ngọt để trấn an oán khí của người chết. Nếu là anh, anh sẽ cho người chết thứ ngon ngọt gì?”

Trình Dương nói: “Tiền?”

Lâm Dị: “...Người ta chết rồi, dùng tiền sao được.”

Bỏ đi, cậu quyết định chấm dứt màn hỏi đáp vô nghĩa với Trình Dương, trực tiếp nói: “Dương thọ.”

Trình Dương sửng sốt: “Còn có thể đưa dương thọ cho người chết nữa hả, đưa kiểu gì? Đưa dương thọ trộm được trong bào thai cho người chết á?”

“Giống như một báu vật vất vả mới có được, sẽ không muốn chia sẻ với người khác. Người chết thực ra đã bị lừa gạt.”

Trình Dương dừng một chút, nhìn về phía bên cạnh: “Anh Lâm Dị, hình như tôi biết được gì đó rồi.”

Lâm Dị gật đầu.

Nếu chim bồ câu là thư nguyên rửa, tóc của người chết là máu mèo, còn lá bùa là sơn tên trên cửa phòng ngủ, thì Hạ Huy bị giết chính là bào thai bị cướp đi dương khí và tuổi thọ.

Cũng bởi vì Lâm Dị nghe được tiếng ‘meo’ phát ra từ Hạ Huy nên mới nghĩ đến truyền hầu.

“Vậy thứ kia thì sao?” Trình Dương tiêu hóa xong nhanh chóng hỏi: “Tương ứng với người thả chim bồ câu sao?”

“Không.” Lâm Dị nói: “Người thả chim bồ câu căn bản không cần xuất hiện. Nếu thứ đó là người thả chim bồ câu thì nó đã tự mình làm rồi, sao phải viết thư nguyên rửa làm gì.”

Lâm Dị nói xong lời này, Trình Dương cảm thấy mình vừa hỏi một câu hỏi ngu ngốc, có điều cậu ta lại không nhin được hỏi thêm một câu ngu ngốc khác: “Thế thứ đó là hòn đá dùng để giết con ếch à?”

Không đợi Lâm Dị trả lời, Trình Dương lập tức nói: “Không đúng. Đá và ếch đều ở bên người thả chim bồ câu, nên sẽ không trực tiếp xuất hiện ở hiện trường nguyên rửa.”

Kỳ thực, điều mà Trình Dương nghi hoặc cũng chính là điều mà Lâm Dị bối rối.

Mèo thực ra không có khả năng giết người, cũng giống như tóc của người chết, chỉ là vật dùng để gieo rắc ô uế.

Người thực sự giết người phải là người thả chim bồ câu, hẳn có thể tùy ý cầm lấy cục đá giết chết con ếch xanh có ràng buộc với chim bồ câu.

Nhưng tình huống mà họ đang gặp phải bây giờ là thứ kia giết người.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, đi đến bên bàn học, lấy một tờ giấy ra viết.

Những gì cậu vừa nói với Trình Dương bao gồm chim bồ câu, tóc của người chết, bùa chú, thai nhi, người thả chim bồ câu, đá, ếch.

Cậu kết nối những thứ này lại với tình hình hiện tại.

Bồ câu – thư nguyên rửa.

Tóc của người chết – Máu mèo

Bùa chú – Sơn họ tên trên cửa

Thai nhi – người tham gia tử vong (Hạ Huy)

Người thả chim ——?

Cục đá ——?

Ếch ——?

Lâm Dị cố gắng đem thứ kia điền vào chỗ trống nhưng không tài nào viết được.

Thứ kia không tương ứng với những điều này, như thế là hoàn toàn bị thừa ra, thậm chí còn khiến Lâm Dị sinh ra ảo giác rằng thư nguyên rửa sẽ phức tạp hơn.

Có điều Lâm Dị cũng không có ý định liều mạng với một vấn đề nghĩ mãi

không ra, việc quan trọng nhất lúc này chính là đem thư nguyên rủa của Trình Dương gửi đi.

Lâm Dị thu tờ giấy trong tay lại, lấy ra một tờ giấy khác, dùng cây bút trong tay viết 'Đến lượt người giấu mạng rồi'.

Dòng chữ 'đến lượt người giấu mạng rồi' được Lâm Dị viết lại đến hai lần, vào lúc Trình Dương đang định hỏi Lâm Dị tại sao lại viết hai lần, Lâm Dị buông bút xuống, nói: "Đi thôi."

Trình Dương'A: "Đi đâu?"

Lâm Dị nói: "Tìm lông mèo."

Nói rồi bước ra ngoài.

Trình Dương vội vàng chạy theo cậu, vừa đi theo ra ngoài liền nhìn thấy Lâm Dị đang đi vào phòng 204. Nghĩ tới chuyện ở phòng 204, Trình Dương chuẩn bị tinh thần một chút rồi mới bước vào.

Khi bước vào, cậu ta nhìn thấy Lâm Dị đang ngồi xổm dưới gầm giường, dùng tờ giấy trong tay dán vào Hạ Huy đang trốn dưới gầm giường.

Trên giấy dính một ít thịt.

Hạ Huy thê lương kêu một tiếng: "Meo."

Trình Dương bị dọa đến toàn thân run rẩy, nhưng Lâm Dị vẫn lấy tờ giấy cọ cọ vào Hạ Huy, cọ cọ một lúc, cậu đứng dậy, xé tờ giấy thành hai mảnh.

"Tôi đã thoa qua sơn ngoài cửa rồi, bùa chú đã có." Lâm Dị đưa cho Trình Dương một mảnh giấy đã chia làm hai: "Tóc của người chết cũng có rồi."

Trình Dương hận đầu óc của chính mình. Hiện tại cậu ta căn bản không theo kịp nhịp điệu của Lâm Dị, chỉ có thể làm ra vẻ mặt ngơ ngác.

Lâm Dị nhìn thấy, giải thích: "Thai nhi sẽ ở gần người chết."

Cho nên bây giờ Hạ Huy ở một mức độ nhất định nào đó cũng tương đương với một con mèo, máu trên người Hạ Huy chính là máu mèo cần thiết để lời nguyền có hiệu lực.

Trình Dương hơn nửa ngày mới phản ứng lại: "Thế cũng được hả?"

Lâm Dị gật đầu nói: "Hẳn là có thể."

Chuyện này có liên quan đến tính mạng của mình, Trình Dương hỏi: "Anh

Lâm Dị, anh chắc bao nhiêu phần trăm?”

Lâm Dị thành thật nói: “Bảy mươi phần trăm.”

Vẫn còn có 30% không chắc chắn, bởi vì sự tồn tại dư thừa của thứ đó khiến Lâm Dị không thể trực tiếp khẳng định quy tắc 8-4 có liên quan đến truyền hầu.

“Được, 70% là đủ rồi.” Trình Dương cầm tờ giấy từ tay Lâm Dị, lại nhìn tờ giấy còn lại trong tay cậu: “Nhưng sao lại có hai tờ?”

Lâm Dị nói: “Còn lại là của tôi.”

Liệu hôm nay có gói hàng nào được gửi đến không, và gửi cho ai, không ai có thể biết được. Lâm Dị chỉ đề phòng và gửi thư nguyên rửa trước để tránh vi phạm quy tắc tử vong thứ hai.

Trình Dương: “Được.”

Hai người đợi cho đến khi những người tham gia khác đến lớp mới ra khỏi phòng. Họ không đi ngay vào phòng bưu điện mà đi vào nhà vệ sinh công cộng để rửa sạch mùi hôi. Bọn họ ở lại phòng 204 quá lâu, tất nhiên người sẽ bị dính mùi hôi.

Ngộ nhỡ dì của phòng bưu điện biết chuyện mà đến dọn dẹp phòng 204, bọn họ sẽ không có cách nào tránh được quy tắc tử vong đầu tiên nữa.

Xong xuôi, bọn họ đi gửi chuyển phát nhanh.

Dì trong phòng bưu điện xác thực có thể nhận gói hàng. Sau khi Lâm Dị và Trình Dương điền vào phiếu gửi hàng, dì nói: “Cứ để bưu kiện lại đây, tí nữa sẽ có người đến lấy hàng. Hai cháu không phải muộn học rồi à?”

Lâm Dị vội vàng nói: “Đi thôi.”

Hai người rời khỏi khu ký túc xá, men theo con đường này đến khu dạy học.

Đi được một lúc, Trình Dương nói: “Địa chỉ giao hàng là khu ký túc xá, dì ở phòng bưu điện còn phải nhờ người đến lấy hàng nữa hả.”

Lâm Dị không hé răng, Trình Dương lại nói, Lâm Dị vẫn không hé răng.

Trình Dương câm miệng.

Cậu ta đoán chừng Lâm Dị đang suy nghĩ, nội dung suy nghĩ chính là nội dung mà Lâm Dị vừa mới dùng bút ghi lại.

Vẫn còn một số từ chưa tìm được liên hệ tương ứng.

Một lúc sau, họ đã đến phòng học của lớp 2-1.

Đây không phải lần đầu tiên bọn họ đến muộn. Báo cáo xong, hai người bước vào lớp.

Nữ giáo viên vẫn đang đếm người: “Một, hai, ba, bốn... 23, 24, 25...”

Đếm xong ‘chậc’ một tiếng, lẩm bẩm: “Sao lại thiếu một người?”

Cảnh tượng kỳ lạ nhìn nhiều rồi cũng trở nên bớt kì lạ, Lâm Dị nhìn chăm chăm vào nữ giáo viên.

Trình Dương bên cạnh thấp giọng mắng một câu, lúc Trình Dương mắng, những người tham gia khác quay đầu nhìn hai người họ bằng ánh mắt không tốt lắm, mang theo tia ngờ vực.

Giọng nói nữ giáo viên cùng giọng của Trình Dương hoà quyện chui vào lỗ tai.

Không hiểu vì sao Lâm Dị đột nhiên nghĩ tới những gì Trình Dương đã nói với mình.

Trình Dương luôn cảm thấy nữ giáo viên không ngừng nhấn mạnh, người mất tích là một cái bẫy do quái vật 8-4 cố ý giăng ra.

Dựa trên những quy luật mà cậu phát hiện được từ truyện ma quỷ ngày xưa, truyện ma thường bắt đầu bằng một bí ẩn thu hút người ta giải mã nó, đương nhiên vào lúc nhân vật trong truyện bắt đầu tò mò về bí ẩn đó, cũng là lúc bọn họ cách ngày lãnh cơm hộp không xa.

Nữ giáo viên: “Sao lại thiếu một người?”

“Sao lại thiếu một người?”

Bên tai, lời nói tấy não của nữ giáo sư vẫn vô thức lặp lại.

Chẳng trách ngay cả Trình Dương cũng cảm thấy đây là cố ý, nữ giáo viên quả thực là đang nhấn mạnh, giống như cố ý để mọi người phát hiện trong lớp 2-1 mất tích một người, khiến bọn họ trở nên tò mò về người mất tích này rồi dụ bọn họ đi tìm người mất tích.

Lâm Dị để mắt đến chiếc ghế trống trong lớp. Vị trí đó hẳn là của người mất tích.

Trên mặt bàn có sách vở, còn có một túi đựng bút chì. Đây cũng là lý do khiến những người tham gia không chọn chiếc bàn này. Bọn họ chọn những

chỗ không có đồ dùng cá nhân trên mặt bàn.

Lâm Dị không biết người mất tích ở đâu, liệu có quan hệ gì với truyền hầu hay không, Lâm Dị hoàn toàn không biết gì cả.

Bởi Trình Dương bị quy tắc tử vong nhắm tới mà vướng chân, cho nên trước mắt những gì Lâm Dị nắm được về tuyến chính đến nay bằng không.

Ánh mắt dời xuống, Lâm Dị đưa ánh mắt nhìn về phía học bàn.

Vật dụng cá nhân có thể tiết lộ tình huống của chủ nhân, vì vậy Lâm Dị nhìn sâu vào trong học bàn.

Thị lực của cậu rất tốt, nhìn thấy sâu trong học bàn có một cuốn sổ đang mở, trên trang cuốn sổ đó có ghi nội dung.

Nói không chừng là nhật ký hoặc tuần ký. Nhiều giáo viên ngữ văn sẽ giao bài tập về nhà kiểu này.

Nghĩ tới đây, Lâm Dị dịch ghế ra sau một chút, để cậu có góc nhìn rộng hơn, có thể nhìn thấy nội dung trang bên trong.

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Mưa.]

Trường học hôm nay tổng vệ sinh.

Vương hiệu trưởng nói cần phải quét tước sạch sẽ.

Dù bên trong hay bên ngoài đều phải sạch bóng không một hạt bụi.

Nhưng mình không có dụng cụ.

Mình không nói chuyện quỷ quái gì đâu.

Đợi mãi cho đến khi mau chóng tan học, mình mới đi mượn chổi.

Nhưng căn bản là không kịp, chạy cũng vô dụng.

Đó là tất cả những gì Lâm Dị có thể nhìn thấy. Nội dung thực sự là nhật ký. Cậu biết tất cả các từ này, nhưng lại không hiểu hết chúng.

Chưa nói đến việc nhật ký này là do học sinh cấp 3 viết, ngay cả những gì một học sinh tiểu học viết cũng không đến nỗi khó hiểu như vậy.

Cậu cúi đầu.

Một lúc sau, sắc mặt Lâm Dị tối sầm lại.

Chương 128: Quái vật 8-4 Ồ, tìm thấy rồi-

Chương 128: Quái vật 8-4

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Mưa.]

Trường học hôm nay tổng vệ sinh.

Vương hiệu trưởng nói cần phải quét tước sạch sẽ.

Dù bên trong hay bên ngoài đều phải sạch bóng không một hạt bụi.

Nhưng mình không có dụng cụ.

Mình không nói chuyện quỷ quái gì đâu.

Đợi mãi cho đến khi mau chóng tan học, mình mới đi mượn chổi.

Nhưng căn bản là không kịp, chạy cũng vô dụng.

Từ đầu tiên của câu đầu tiên: Trường.

Từ thứ hai của câu thứ hai: học (hiệu).

Từ thứ ba của câu thứ ba: trong.

Từ thứ tư của câu thứ tư: có.

Từ thứ năm của câu thứ năm: quỷ.

Từ thứ sáu của câu thứ sáu: mau.

Từ thứ bảy của câu thứ bảy: chạy.

Ghép lại với nhau là: Trong trường có quỷ, mau chạy.

Nhưng đây không phải nguyên nhân chính khiến sắc mặt Lâm Dị trầm xuống, mà nguyên nhân quan trọng hơn chính là lời nữ giáo viên không ngừng lặp lại.

Nữ giáo viên nói: “Một, hai, ba, bốn... 23, 24, 25...”

“Chậc.” Cô giáo nói: “Sao lại thiếu một người?”

Sao lại chỉ thiếu một người thôi!

Hạ Huy chết rồi, người mất tích cũng không tới. Trong lớp phải thiếu hai người chứ!

Hạ Huy đang dần trở nên giống với một con mèo, thi thể bị sắp xếp lại thành một bộ dáng quái dị, không còn khả năng đến lớp được, lời mà nữ giáo viên nói 'sao lại thiếu một người' chỉ có thể là Hạ Huy.

Cho nên.

Người mất tích hiện đang ở trong lớp học.

Lâm Dị bỗng nhiên giật mình.

Sau đó, cậu bắt đầu quét xung quanh lớp học, cho dù là người tham gia hay NPC học sinh, tất cả những người cậu có thể nhìn thấy đều đang ngồi ở chỗ của họ. Trong tầm mắt, người tham gia là những người tham gia cùng bước vào thế giới Quy Tắc 8-4. NPC học sinh cũng là NPC học sinh đã gặp qua vài lần khi lên lớp. Không có ai là xa lạ cả.

Tính cả ghế trống trong lớp hiện còn hai ghế trống.

Một là chỗ của Hạ Huy, một là chỗ cậu vừa nhìn thấy cuốn nhật ký.

Trình Dương ở bên cạnh để ý tới động tác của Lâm Dị, ngừng mắng mỏ, tiến lại gần nhẹ nhàng hỏi: "Anh Lâm Dị, sao vậy?"

Mặc dù nữ giáo viên liên tục lặp lại như vậy, nhưng trật tự trong lớp rất tốt, cũng không ồn ào, tiếng thì thầm với nhau cũng đều trở nên rõ ràng.

Sau khi Trình Dương hỏi câu đó, những người tham gia khác đều nhìn về phía họ.

Ý thức được điểm này, Trình Dương không lên tiếng nữa. Cậu ta nhìn lại những người đang nhìn mình, bày ra vẻ mặt dữ tợn để họ thu lại ánh nhìn.

Nhậm Lê yêu cầu bọn họ không nhận chuyển phát nhanh của Trình Dương, gần như là công khai nói với những người tham gia khác khác rằng mình có vấn đề, mỗi nhất cử nhất động của họ tự nhiên sẽ thu hút sự chú ý của những người tham gia khác.

Đây không phải là lúc chia sẻ phát hiện, hơn nữa nếu nói thẳng ra có thể khiến Trình Dương sợ hãi, vì vậy Lâm Dị lắc đầu, không nói cho cậu ta biết tình hình hiện tại.

Dù sao Lâm Dị vẫn còn vài điểm chưa suy nghĩ cẩn thận.

Lâm Dị luôn cảm thấy câu nói kia quá đột ngột, bởi vì căn bản không có bất kì dự liệu nào cả.

Giống như có người đột nhiên nói với bạn rằng hôm nay là ngày tận thế, nhưng trước mặt lại là tiết trời nắng ấm, gió nhẹ phấp phới, hoa tươi nở rộ. Mặc dù hiện tại thời tiết u ám, không có gió, không có hoa, nhưng hôm nay đã là ngày thứ ba trong thế giới Quy Tắc 8-4, ngoại trừ lá thư nguyên rủa trong gói hàng, nơi này không có dấu vết của ma quỷ.

Nếu nơi này có quỷ, kỳ thực bọn họ có thể phát hiện ra.

Ví dụ như bóng đèn nhấp nháy rồi tắt, vòi nước vẫn chạy nhưng không hề bật, bóng hình đột nhiên biến mất ở cuối hành lang hay NPC bí ẩn luôn sống ở đây.

Những ví dụ này đều là dấu hiệu cho thấy sự tồn tại của ma quỷ.

Ma quỷ đã xuất hiện trong thế giới Quy Tắc 2-6.

Ngay từ đầu Lâm Dị đã có thể phát hiện ra dấu vết của ma quỷ, nhưng trong thế giới Quy Tắc 8-4, không hề có dấu vết của ma quỷ.

Vì thế Lâm Dị cảm thấy rất đột ngột.

Đột ngột đến mức cậu cho rằng câu nói này là một trò đùa. Cũng giống như thư nguyên rủa, khiến nhiều người cho rằng đó là một trò đùa dai làm người ta phản cảm.

Trừ khi con quỷ trong câu này không phải là quỷ thật mà là một thứ khác, bị gọi là quỷ.

Quỷ là sự tồn tại đáng sợ trong nhận thức của đại chúng.

Đối thành thế giới Quy Tắc 8-4, những tồn tại đáng sợ bao gồm thư nguyên rủa, mèo, thứ đó và người thả chim bồ câu.

Liên quan đến việc ám chỉ quỷ trong câu này, Lâm Dị thiên về việc ám chỉ người thả chim bồ câu, tức là người viết bức thư nguyên rủa đầu tiên.

Bởi gói hàng được cất trong tủ chuyển phát nhanh của ký túc xá nên con mèo và thứ đó được gói hàng triệu hồi phạm tội ở ký túc xá, nhưng Lâm Dị lại nhìn thấy câu nói này ở khu dạy học.

Cậu bắt đầu suy đoán, liệu có phải học sinh mất tích đã phát hiện ra người thả chim rồi viết những lời này để nhắc nhở mọi người không.

Học sinh này không dám xuất hiện cho nên vẫn không bao giờ xuất hiện.

Kể cả lúc đến lớp cũng trốn ở một nơi tối để tránh bị phát hiện.

Nhưng vẫn có một mâu thuẫn, việc nữ giáo viên nhấn mạnh vào việc thiếu người quả thực đã khiến bọn họ nảy sinh nghi hoặc với học sinh mất tích. Ngay cả Trình Dương cũng nhận thức được điều này.

Và bây giờ người mất tích này lại đang nhắc nhở họ rằng trong trường có quỷ, điều này không hợp logic.

Trong đầu Lâm Dị thực hiện một đẳng thức.

Vì nữ giáo viên cố tình dụ dỗ mọi người phát hiện ra người mất tích nên:

Học sinh mất tích nhắc nhở mọi người trong trường có quỷ = nữ giáo viên nhắc nhở mọi người trong trường có quỷ.

Thân phận cốt yếu của nữ giáo viên là NPC, nhiệm vụ được tạo ra bởi quái vật 8-4, cho nên:

Học sinh mất tích nhắc nhở mọi người trong trường có quỷ = nữ giáo viên nhắc nhở mọi người trong trường có quỷ = quái vật nhắc nhở mọi người trong trường có quỷ.

Điều này căn bản không có khả năng.

Quái vật có ác ý với những người tham gia. Quái vật chỉ muốn nhìn người tham gia sập bẫy vi phạm quy tắc tử vong rồi ăn thịt bọn họ. Vì vậy, các NPC quan trọng trong thế giới Quy Tắc về cơ bản cũng mang theo ác ý.

Cho nên, NPC học sinh mất tích không thể để lại câu này để nhắc nhở người khác cẩn thận. Lâm Dị cố gắng thử đọc lại câu 'Trong trường có quỷ, mau chạy' mang theo ác ý.

Nếu câu này không phải là lời nhắc nhở thì là cố tình gây hiểu nhầm.

Trái nghĩa của nhắc nhở là che giấu, đánh lừa.

Cho nên câu nói này là đang đánh lừa bọn họ?

Nhưng đánh lừa cái gì?

Là thực ra trường không có quỷ? Hay bỏ chạy thì sẽ bị quỷ nhắm tới?

Trong tay không có nhiều manh mối, Lâm Dị không dám khẳng định câu nói này là để đánh lừa.

Nữ giáo viên vẫn đếm, lăm băm ‘Sao lại thiếu một người?’

Ánh mắt Lâm Dị quét qua quét lại phòng học vô số lần, nhưng vẫn không tìm được người mất tích. Thậm chí cậu còn đặc biệt nhìn về phía tấm rèm yên tĩnh rũ ở hai bên cửa sổ.

Sau tấm rèm có thể giấu người. Học sinh mất tích hẳn là ở sau tấm rèm. Đây là nơi duy nhất trong phòng học có thể ẩn náu.

Nhưng Lâm Dị không có ý định tìm kiếm học sinh mất tích, học sinh xuất hiện hay biến mất không quan trọng, quan trọng là Lâm Dị muốn tìm ra điều học sinh này giấu giếm và phương hướng đánh lừa của học sinh này.

Mắt cậu lại một lần nữa nhìn về phía cuốn nhật ký dưới học bàn, viết “trong trường có quỷ, mau chạy” không phải ở trang đầu tiên của cuốn nhật ký, vẫn còn một vài trang trước đó.

Lâm Dị muốn trộm cuốn nhật ký này, cậu muốn biết nội dung những trang trước của cuốn nhật ký này ghi cái gì.

Bây giờ tiến độ cậu nắm giữ tuyến chính là 0, Lâm Dị muốn thử xem liệu cậu có thể khám phá được tuyến chính của thế giới Quy Tắc 8-4 từ cuốn sổ này hay không.

Tan học, mọi người rời khỏi lớp.

Lâm Dị trở lại ký túc xá trước với Trình Dương, cậu tới mở tủ chuyển phát nhanh 202, trống rỗng, không có gói hàng nào cả.

Bởi vì Nhậm Lê nhắc nhở, những người tham gia khác cũng kiểm tra tủ của bọn họ.

Có vẻ như đã có người nhận được gói hàng, là một sinh viên năm hai. Anh ta giận dữ đi tới chất vấn Trình Dương

Trình Dương không hiểu nổi: “Chó gửi cho anh đấy, được chưa?”

Nhưng Lâm Dị không có thời gian cùng Trình Dương giải quyết vấn đề này, cậu nhỏ giọng dặn dò Trình Dương: “Buổi tối ở phòng 204, ai gõ cửa cũng không được mở, trừ khi tôi quay lại.”

Trình Dương sửng sốt: “Anh...”

Lâm Dị nhanh chóng rời đi, một đường trở lại phòng ngủ, sau đó trèo ra ngoài cửa sổ.

Cậu nhặt hai cành cây trên mặt đất, vừa dùng móng tay đánh bóng chúng vừa đi phía khu dạy học.

Cậu đi trộm cuốn nhật ký.

Nếu trực tiếp từ cửa ký túc xá đi ra ngoài sẽ bị nhìn thấy.

Cậu chạy ngược trở lại khu dạy học, cậu vốn tưởng rằng cửa phòng học lớp 2-1 bị khóa nên mới chuẩn bị đồ dùng để mở khoá nhưng lại không phải.

Chỉ khép hờ.

Như thế biết cậu sẽ quay lại, cố tình để khép cửa cho cậu.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, đẩy cửa ra, mặc dù cậu phát hiện mình đang từng bước giẫm phải một cái bẫy lớn.

Nhưng trời chưa tối, hiện tại cậu vẫn chưa nhận được hàng chuyển phát nhanh, cho nên vẫn an toàn. Nếu giờ mà chần chừ nữa thì sau này chắc chắn không an toàn nổi.

Lâm Dị bước vào, dừng lại một chút.

Cậu thấy nữ giáo viên vẫn chưa rời đi, vẫn đang đứng trên bục.

Tuy nhiên, xét thấy nữ giáo viên chưa bao giờ kiểm soát hành động của học sinh nên Lâm Dị không chút do dự đi về phía bàn học có quyển nhật kí.

Lâm Dị lấy cuốn nhật kí trong học bàn ra, cậu xoay người toan rời đi, nhưng nữ giáo viên lại nhìn sang.

Lâm Dị khựng lại.

Nữ giáo viên tạo cho cậu ấn tượng cô ta là một cái máy vô cảm lặp đi lặp lại, nhưng giờ cô lại hướng ánh mắt về phía cậu.

Là vì phát hiện cuốn nhật ký này không phải của cậu?

Trong nháy mắt, Lâm Dị đưa ra một quyết định mới.

Cậu không biết việc lấy cuốn nhật ký đi có gây ra chuyện gì không, Lâm Dị không muốn vì cuốn nhật ký này mà vô tình kích hoạt quy tắc tử vong của nữ giáo viên, giống như trong thế giới Quy Tắc 7-7, Khuất Gia Lương rời khỏi phòng ngủ đã kích hoạt quy tắc tử vong của lão quản lý.

Dù sao điều cậu muốn xem cũng chỉ là nội dung cuốn nhật ký, mang nó đi cũng chỉ vì mục đích này.

Bây giờ cậu cũng có thể xem.

Lâm Dị mở cuốn nhật ký ra, vừa xem nội dung của cuốn nhật ký, vừa để ý tới nữ giáo viên

Đúng như cậu đoán, phía trước cuốn nhật ký vẫn còn nội dung.

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Mưa]

Mình không thấy bài tập về nhà đâu nữa.

Đang tìm bài tập về nhà của mình.

Hôm qua mình vẫn thấy mà.

Trông có vẻ là bị trộm rồi.

Cậu nói xem, mình có thể tìm thấy người đã lấy trộm bài tập về nhà của mình không?

Ồ, tìm thấy rồi.

Lâm Dị dừng lại một chút, nhìn ngón tay cái của mình chạm vào phần mực viết trên nhật ký, con chữ bị nhoè.

Nhật ký này vừa được viết.

Lần này không phải là cách đọc chéo như lần trước mà là chữ đầu tiên của mỗi câu.

Ghép những từ đầu tiên của câu lại, là:

Ta đang nhìn người đó.

Lâm Dị trầm mặc một chút, “Ta đang nhìn người.” Đúng thật là có người đang nhìn cậu, lúc cậu lấy cuốn nhật ký ra, ánh mắt nữ giáo viên vẫn luôn đặt trên người cậu.

Cậu nghĩ rằng mình đã tìm thấy học sinh mất tích kia rồi.

Học sinh đó đang ở ngay trước mặt cậu, nữ giáo viên.

Ngay từ đầu, nữ giáo viên chưa từng nói mình là giáo viên.

Chẳng qua là cô đứng trên bục giảng, chẳng qua ấn tượng đầu đã khiến Lâm Dị và Trình Dương cho rằng cô là giáo viên.

Không chỉ giáo viên mới có thể đứng trên bục giảng mà học sinh cũng có thể.

Lâm Dị ngẩng đầu.

Cô đang nở một nụ cười kỳ quái.

Chương 129: Quái vật 8-4

Mau đóng cửa sổ lại-

Chương 129: Quái vật 8-4

Vẻ mặt Lâm Dị trông còn nghiêm trọng hơn cả việc cậu nhìn thấy quỷ.

Loại tình huống này, đổi lại là người khác cũng khó có thể duy trì được thần sắc trên gương mặt.

Có điều Lâm Dị không hét lên. Tuy rất sốc trước phát hiện muộn màng này nhưng cậu cũng không quá hoảng loạn.

Cậu còn có thể chủ động không nhìn nữ giáo giáo này nữa, à không, cô bạn học này.

Lâm Dị nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, bầu trời bên ngoài đang ảm đạm dần, nhuộm màu chạng vạng.

Trời vẫn chưa tối nên Lâm Dị cũng không hề hoảng hốt hay sợ hãi gì cả.

Cậu cầm lấy cuốn sổ, lập tức đi ra khỏi phòng học.

Quay lưng về phía cô bạn kia, Lâm Dị vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt thâm trầm của cô. Khi bước ra khỏi lớp, cậu quay người lại, lơ ánh mắt đó đi rồi bỏ chạy.

Lâm Dị không có thời gian để tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Việc cậu cần làm là quay về phòng ngủ trước, tránh xa nơi này một chút.

Con đường nối khu dạy học và ký túc xá có thể đi bộ tầm bốn năm phút, Lâm Dị càng chạy càng nhanh, cậu nhanh như chớp lao vào tòa ký túc xá, nơi Trình Dương vẫn đang đứng giằng co với người tham gia.

Người nhận được gói hàng hôm nay là một nam sinh, sinh viên năm hai, tên Trần Tử Tấn.

Kỳ thật chẳng cần Nhậm Lê phải nhắc nhở bọn họ, gói hàng trong thế giới Quy Tắc 8-4 có ý nghĩa gì, mỗi người tham gia ở đây đều rõ ràng hơn bất cứ ai.

Dù là ai gửi gói hàng này đi chẳng nữa thì nó cũng tượng trưng cho việc vận

rủi ập đến. Trần Tử Tấn tất nhiên không muốn nhận gói hàng này. Anh ta muốn chuyển gói hàng đi nhưng lại không dám tùy tiện vứt nó, mà Trình Dương thì có thể danh chính ngôn thuận tiếp nhận gói hàng hộ anh ta.

Trần Tử Tấn bắt lấy Trình Dương không buông tay: “Cầm gói hàng của cậu về đi.”

Trình Dương cúi đầu nhìn tay Trần Tử Tấn đang ôm quần áo mình: “Ông đếm đến ba, anh còn không buông ra, buổi tối ông đây đến nhét gói hàng vào miệng anh, anh tin không?”

Thân hình Trình Dương vốn đã to, gần đây cậu ta lại mới cắt tóc, nên trông không khác gì một tên lưu manh.

Người nào không quen cậu ta, chắc chắn không bao giờ tưởng tượng được lá gan cậu ta lại tỉ lệ nghịch với thân hình to lớn này.

Trần Tử Tấn bị Trình Dương dọa sợ, đang muốn buông ra thì lại tóm lấy cậu ta một lần nữa.

“Không được.” Trần Tử Tấn kiên trì nói: “Cầm gói hàng của cậu đi.”

Trình Dương nén giận: “Ông đây đã nói tám trăm lần là, gói hàng này không phải do ông đây gửi tới.”

Cậu ta tự mình đẩy Trần Tử Tấn ra: “Anh có mắt không thế? Nhìn kỹ xem tên người gửi trên phiếu chuyển phát nhanh có phải tên tôi không?”

Trần Tử Tấn cũng biết mình chọc giận Trình Dương, anh ta lo lắng Trình Dương thật sự sẽ nhét gói hàng vào miệng mình, nhưng cũng sợ gói hàng sẽ dẫn đến tử vong.

Anh ta lùi lại một bước, nói: “Người gửi có thể nặc danh. Ai biết được cậu có nặc danh hay không.”

“Mẹ nhà anh.” Sức kiên nhẫn của Trình Dương đã hoàn toàn cạn kiệt: “Cút, cút càng xa càng tốt.”

Nói xong cậu ta quay người rời đi, khóe mắt nhìn thấy Trần Tử Tấn đang muốn tiến lên giữ mình lại. Trình Dương giơ tay: “Có tin ông đây táng chết anh không?”

“Trình Dương.”

Lâm Dĩ bước nhanh vào, hô lớn: “Đi thôi.”

Nói xong, cậu tiếp tục chạy về phía trước, nháy mắt đã không thấy bóng người đâu nữa.

“Tới liền.” Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lâm Dị, Trình Dương cũng lười nói chuyện với Trần Tử Tấn.

Cậu ta sẵn sàng giảng co với Trần Tử Tấn ở chỗ này vì nghĩ rằng Lâm Dị là thành viên của đội tuần tra, nhiệm vụ của cậu là đưa sinh viên rời khỏi thế giới Quy Tắc.

Cậu ta mới ở lại bảo Trần Tử Tấn mở gói hàng ra xem.

Thư nguyên rửa trong gói hàng được viết rõ ràng, giấu mạng và truyền thư đi.

Nhưng Trình Dương không dám nói hẳn ra, cậu ta lo rằng mình lắm mồm sẽ gây phiền toái không cần thiết cho Lâm Dị, cho nên trong toàn bộ quá trình cậu ta nói rất uyển chuyển, đầu óc còn quay cuồng hết cả lên, nghĩ xem nên dùng từ gì để có thể gợi ý cho Trần Tử Tấn mà không gây phiền phức cho Lâm Dị.

Kết quả là ám chỉ nửa ngày, Trần Tử Tấn vẫn không ngừng yêu cầu cậu lấy lại gói hàng.

Trình Dương mệt mỏi.

Người nên chết, dù đại la thần tiên có hạ phạm cũng vô dụng.

“Dám theo tôi là tôi tấn cho đấy!” Trình Dương hung ác nói với Trần Tử Tấn, sau đó vội vàng chạy theo Lâm Dị.

Lâm Dị trực tiếp đi tới phòng 204.

Trình Dương vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt sốt ruột của Lâm Dị, cũng không rảnh mà lo xem phòng 204 có gì. Thấy Lâm Dị tiến vào thì bước chân cũng theo sau.

“Sao thế?” Trình Dương vội vã hỏi.

Lâm Dị nói: “Tôi không biết mình đã vi phạm quy tắc tử vong thứ hai chưa nữa.”

Trình Dương không hiểu: “Hàng chuyển phát nhanh cũng được gửi đi rồi. Tôi vừa kiểm tra tử của Hạ Huy, bưu kiện mình gửi đều ở trong đó hết.”

“Không phải.”

Lâm Dị thuật lại cho Trình Dương chuyện xảy ra trong phòng học.

Trình Dương vừa nghe xong liền 'đậu má' mấy cái: "Nhì, đờ mờ, tôi nói rồi mà, chắc chắn bà cô này có vấn đề, bà cố tình dụ dỗ chúng ta..."

Nói được nửa chừng, Trình Dương đột nhiên ý thức được đây không phải trọng điểm, cậu ta vội vàng phanh lại, lo lắng nói: "Cho nên... quy tắc tử vong thứ hai bị kích hoạt trước là? Quy tắc tử vong thứ hai là gì?"

Trình Dương nôn nóng nhìn Lâm Dị, cho dù Lâm Dị có thuật lại tình hình cho cậu ta từng chữ một thì cậu ta cũng không thể đoán được quy tắc tử vong được kích hoạt đêm nay là gì.

Cậu ta đợi Lâm Dị nói ra đáp án, sau đó mới có thể cùng nhau nghĩ biện pháp.

Lâm Dị lắc đầu, có lẽ bởi vì cảm nhận được cảm xúc của Trình Dương, bây giờ cậu mới cảm thấy sợ hãi.

"Tôi không biết." Lâm Dị trầm giọng nói.

Trình Dương sửng sốt: "Không biết?!"

Lâm Dị nói: "Chỉ là có khả năng thôi."

Cảm giác của Trình Dương không sai, bạn nữ này cố tình nhấn mạnh, lặp lại việc lớp 2-1 vắng một người. Hai ngày trước, cô cố tình khắc sâu điều này vào trí nhớ của mọi người, cho nên trong hai ngày đó, cô không tính thêm mình vào sĩ số lớp.

Mà hôm nay lúc cô điểm danh lại cố tình tính thêm cả mình. Lớp có hai ghế trống, cho nên sẽ dễ dàng nhận ra số lượng người có gì đó không ổn.

Lâm Dị là người biết trong núi có hổ nhưng lại một chân bước vào cái bẫy đó.

Trong thế giới Quy Tắc, sự tồn tại của NPC là công cụ để quái vật giết người. Bạn nữ này đặt bẫy không chỉ để mua vui, mục đích cuối cùng là để quái vật giết người.

Đó là nguyên nhân Lâm Dị cho rằng mình đã vi phạm quy tắc tử vong của cô.

Nhưng Lâm Dị lại không biết cụ thể quy tắc tử vong là gì.

Tất nhiên không phải là đọc nhật ký của bạn nữ, nếu đọc nhật ký của cô là quy tắc tử vong thì cậu đã vi phạm rồi, ban đêm cô ta chỉ cần đến giết chết cậu là được

Không cần thiết phải thêm nội dung mới vào nhật ký.

Ngoài việc xem nội dung cuốn nhật ký, Lâm Dị không thể nghĩ được bản thân còn khả năng vi phạm quy tắc tử vong nào nữa.

Hành vi của cậu là quay trở lại phòng học, tìm cuốn nhật ký, đọc nội dung cuốn nhật ký, phát hiện cô chính là học sinh mất tích, cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

Quay trở lại lớp không thể là một quy tắc tử vong được, bởi vì mọi người đều từng ở trong lớp, ít nhiều gì cũng sẽ có người bị dính chiêu.

Tìm cuốn nhật ký cũng không phải là quy tắc tử vong. Giống với việc đọc nội dung của cuốn nhật ký, cậu phát hiện ra cuốn nhật ký trong học bàn trước rồi mới đọc nội dung. Cô bạn cũng không cần thiết phải thêm nội dung vào cuốn nhật ký làm gì.

Chạm mắt với cô cũng không phải quy tắc tử vong.

Mọi người lúc lên lớp ít nhiều gì cũng từng chạm mắt với cô. Nếu đây là quy tắc tử vong thì đã sớm có người bị trúng chiêu rồi chứ không cần phải đợi đến tận bây giờ, từ lúc cậu ngẩng đầu lên đối mặt với cô.

Còn lại là phát hiện ra thân phận của bạn nữ.

Quy tắc tử vong này có phần giống với quy tắc tử vong của Sầm Tiềm trong thế giới Quy Tắc 4-4, nhưng cũng có điểm khác biệt.

Ở thế giới Quy Tắc 4-4, thân phận Thuận Tức đã được nhấn mạnh ngay từ đầu, nhưng trong thế giới Quy Tắc 8-4 chỉ nhấn mạnh rằng thiếu mất một người, trọng điểm là ở số người chứ không phải là thân phận của bạn nữ.

Hơn nữa, Lâm Dị chỉ biết nữ giáo viên đó là NPC học sinh mất tích. Cậu không biết nữ sinh đó là ai, tên cô là gì.

Và quan trọng nhất.

Nếu việc phát hiện danh tính của bạn nữ là quy tắc tử vong thì cô chỉ cần trực tiếp ghi tên của bạn nữ vào trong cuốn nhật ký chứ không cần thiết phải ẩn câu 'Trong trường có quỷ, mau chạy' và 'Ta đang nhìn người đó'.

Không phải ai cũng có thể lập tức phản ứng lại như Lâm Dị, nữ giáo viên là NPC học sinh mất tích.

Nghe xong, Trình Dương thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Trình Dương vỗ ngực: "Nhưng mà nó chứ, dọa tôi hết hồn à."

Tuy vẫn chưa tìm ra điểm nào cho thấy mình vi phạm quy tắc tử vong, nhưng Lâm Dị vẫn có cảm giác mơ hồ nào đó rằng mình quả thực đã rơi vào một cái bẫy, hơn nữa còn rất mãnh liệt.

“Cứ như thế đã.”

Lâm Dị tạm thời gác chuyện này sang một bên, đè nén cảm giác bất an trong lòng lại, lúc này mới bắt đầu đọc nhật ký trên tay.

Lúc cậu và nữ sinh kia chạm mắt nhau, Lâm Dị chắc chắn rằng đọc nhật ký không phải quy tắc tử vong.

Đó là lý do vì sao lúc cậu chạy trốn tiện tay cầm theo cuốn nhật ký, nếu đọc nhật ký là quy tắc tử vong thì cậu đã dẫm phải nó rồi, cho nên nhân lúc trời vẫn chưa tối, NPC học sinh kia chưa tìm tới tận cửa thì nên đọc xong luôn cuốn nhật ký còn hơn.

Nhật ký trong tay Lâm Dị vẫn còn ở trang ‘Ta đang nhìn người’, nhưng Trình Dương bên cạnh lại không chú ý tới câu bí mật, nghi hoặc nói: “Cái này viết gì thế? Rõ ràng từ nào tôi cũng biết, nhưng ghép với nhau thì không hiểu gì cả. Chẳng có từ nào lạ hết, toàn những từ thông dụng mà.”

Trình Dương bị dọa sợ, nhưng Lâm Dị vẫn không nói manh mối.

Cậu lật cuốn nhật ký đến trang đầu tiên, nhìn thấy họ tên của cuốn nhật ký.

Tôn Tịnh Văn.

Đây hẳn là tên của bạn nữ.

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Mưa.]

Nếu bọn họ còn như vậy, mình sẽ không kiên nhẫn nữa.

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Nắng.]

Là bọn họ tự tìm đến.

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Nắng.]

Mình bắt đầu rồi.

Mặc dù không đầu đuôi gì cả, nhưng nội dung của những trang nhật ký này có vẻ bình thường so với hai trang mà Lâm Dị đã xem trước đó, cậu cũng có thể đoán được một số thứ từ nội dung của những trang nhật ký này.

‘Bọn họ’ đã làm gì đó khiến Tôn Tịnh Văn phẫn nộ. Ban đầu, cách làm của

Tôn Tịnh Văn là kiên nhẫn. Và hiển nhiên là ‘bọn họ’ đã không thu đao lại mà còn làm trầm trọng hơn, sau đó chọc giận Tôn Tịnh Văn.

Tôn Tịnh Văn bắt đầu chống trả.

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Âm u.]

Năm con, vừa đủ.

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Âm u.]

Kẻ đầu tiên.

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Mưa.]

Kẻ thứ hai.

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Mưa.]

Kẻ thứ ba.

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Âm u.]

Kẻ thứ tư.

[Ngày X, tháng X, năm 20XX. Mưa.]

Kẻ thứ năm.

Đọc đến đây, Lâm Dị quay lại nhìn dòng ‘năm con, vừa đủ’.

Sau đó đọc lại năm dòng tiếp theo trong nhật ký.

Trình Dương không hiểu, nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Dị lật qua lật lại mấy lần, cậu ta cảm thấy chắc chắn Lâm Dị đã đoán ra được gì đó.

Đợi Lâm Dị ngừng động tác lại, Trình Dương xấu hổ hỏi: “Anh Lâm Dị, có thể dành chút thời gian cho người anh em ngốc nghếch này không?”

Lâm Dị nói: “Lượng từ khác nhau.”

Lúc đầu, Tôn Tịnh Văn sử dụng lượng từ ‘con (个)’.

Trong năm trang nhật ký tiếp theo, Tôn Tịnh Văn lại dùng lượng từ ‘kẻ (个)’.

Căn cứ vào cách sử dụng lượng từ, ‘个’ thường được dùng cho động vật.

Mà một trong những cách dùng của lượng từ ‘个’ là để chỉ người.

Ví dụ, một người 个 个 个 , một người lớn 个 个 个 个 , một đứa trẻ 个 个 个 个

Một cô gái ❷ ❸ ❹ ❺ , một chàng trai ❶ ❷ ❸ ❹ .

(*) : Cái này ai học tiếng trung sẽ hiểu rõ nè. Trong cuốn nhật ký của Vương Tịnh Văn, raw là ❶ ❷ ❸ ❹ ❺ ❻ ❼ ❽ ❾ ❿ ,... Trong tiếng trung, lượng từ ‘❶’ dùng để chỉ sự vật, trong đó có cả người. ví dụ: ❶ ❷ ❸ ❹ một người❶ , ❶ ❷ ❸ ❹ (một cái bánh mì), ❶ ❷ hai quả táo❶ ,...

Trình Dương nghĩ lại những thứ mình đã gặp phải trong mấy đêm vừa rồi, do dự một lát rồi nói: “Năm con... đừng nói là năm con mèo nhá?”

Lâm Dị gật đầu, cậu cũng nghĩ vậy.

“Năm con mèo tương ứng với năm người. Không lẽ vị Tôn cô nương này dùng năm con mèo đối phó với năm người sao?” Trình Dương hỏi.

Lâm Dị gật đầu tiếp. Lại được khẳng định, Trình Dương tự tin nói: “Tôi biết rồi, Tôn Tịnh Văn này là người thả chim bồ câu, cô ta giết mèo, sau đó dùng máu mèo để viết thư nguyên rủa. Năm người nhận được thư nguyên rủa sợ hãi, sau đó vì để bảo vệ mình mà truyền thư nguyên rủa đi.”

Lần này Lâm Dị không gật đầu nữa: “Sao cô ta có thể đảm bảo thư nguyên rủa sẽ được truyền cho năm người đó?”

Trình Dương: “Ý của anh là?”

Lâm Dị nói: “Ví dụ người cổ muốn giết là tôi với anh. Tôi nhận được thư nguyên rủa của cổ trước, nhưng không truyền nó cho anh mà truyền cho đàn anh. Sau khi đàn anh nhận được thư nguyên rủa cũng không truyền cho anh mà là cho chị Âu Oánh. Sau đó chị Âu Oánh lại tiếp tục không truyền cho anh mà truyền cho đội trưởng Vương. Thư nguyên rủa tới chỗ đội trưởng Vương thì xác suất truyền lại cho anh là rất nhỏ, vì anh và đội trưởng Vương chưa từng tiếp xúc.”

“Cũng đúng.” Trình Dương đổi ý nói: “Vậy cô ta viết năm bức thư nguyên rủa? Sau đó lần lượt đưa cho năm người.”

Lâm Dị đáp: “Không phải.”

“Người cô ta muốn giết là cố định, hà tất gì phải thêm dòng thứ hai ‘Muốn sống thì truyền đi’?”

Trình Dương nói: “Thư nguyên rủa thường được truyền cho người khác. Càng nhiều người càng tốt, như vậy thì lời nguyên sẽ được mọi người phát tán. Nói không chừng dòng thứ hai không phải do Tôn Tịnh Văn viết mà là do người nhận được thư nguyên rủa viết, tôi cảm thấy dòng đầu tiên và dòng thứ hai

được viết bằng hai nét chữ khác nhau.”

Lâm Dị: “‘Đến lượt ngươi giấu mạng.’ Nếu năm từ này không có thêm dòng thứ hai, rất khó để liên tưởng đến thư nguyên rửa.”

Trình Dương im lặng.

Lâm Dị nói đúng, cậu ta lựa chọn im lặng, không để mấy lời vô nghĩa ảnh hưởng đến suy nghĩ của Lâm Dị.

Lâm Dị rũ mắt xuống, suy nghĩ.

Thư nguyên rửa có thể giết chết người tham gia nên Tôn Tịnh Văn không cần phải lộ diện.

Trừ khi cô không liên quan gì đến thư nguyên rửa mà sử dụng phương pháp khác để giết người.

Hơn nữa, Tôn Tịnh Văn và người viết thư nguyên rửa không cùng một phe.

Thư nguyên rửa đã thành công giết chết Hạ Huy vào đêm đầu tiên, nhưng lại thất bại trong đêm thứ hai.

Vào ngày sau hôm thất bại, Tôn Tịnh Văn tự xuất đầu lộ diện, tựa như để bù đắp tiếc nuối cho đêm hôm trước không có người chết, nóng lòng muốn ra tay.

Nhưng Trần Tử Tấn lại nhận được gói hàng, điều này chứng tỏ Tôn Tịnh Văn và người viết thư nguyên rửa không hề thương lượng với nhau.

Hay thay vì nói Tôn Tịnh Văn không thương lượng với người viết thư, thì đúng hơn là nói Tôn Tịnh Văn đang cạnh tranh với người viết thư.

Hạ Huy tử vong, người viết thư nguyên rửa được một điểm.

Nếu Trần Tử Tấn – người nhận gói hàng tử vong, người viết thư nguyên rửa lại nhận thêm một điểm nữa.

Cho nên, Tôn Tịnh Văn, người chưa có điểm nào tính đến thời điểm hiện tại, không thể ngồi yên được.

“Meo—”

Một tiếng meo thê lương cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâm Dị.

Trình Dương giật mình, “Hạ Huy bắt chước tiếng mèo kêu càng ngày càng giống...”

Nổi cả da gà.

Lâm Dị nhìn xuống gầm giường, thấy Hạ Huy vẫn còn trốn dưới đó.

“Không phải anh ta kêu.”

Âm thanh phát ra từ bên ngoài cửa sổ.

“Tôi nói rồi mà.” Trình Dương thở phào nhẹ nhõm: “Sao có thể giống vậy được, tiếng này rõ ràng là mèo thật kêu.”

Mèo thật kêu .

Lâm Dị bỗng nhiên nói: “Hai đêm vừa rồi đám mèo dẫn đường đó có kêu không?”

Trình Dương nhớ lại: “Hình như không, chỉ dùng móng vuốt cào cửa thôi.”

Lâm Dị ném xuống một câu: “Mau đóng cửa sổ lại, đừng để con mèo nhìn thấy tôi!”

Vừa nói cậu vừa chui xuống gầm giường, khiến Hạ Huy sợ tới mức nhảy ra ngoài.

Đây là một loạt phản ứng, Hạ Huy lại làm Trình Dương giật mình, nhưng Trình Dương có thể nghe thấy trong giọng nói của Lâm Dị có chút lo lắng, chưa kịp bình tĩnh thì lại phải sợ hãi, bèn nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Vén rèm lên, quả nhiên có một con mèo đen ở bên ngoài cửa sổ đang nhìn vào.

Trình Dương vội vàng đóng cửa sổ lại, phát hiện cửa sổ đã khóa, vội vàng kéo rèm.

Nói xong cậu ta đi tới nhìn Lâm Dị đang trốn dưới gầm giường.

Miệng: “Sao thế?”

Lâm Dị nói: “Tôi bị quy tắc tử vong của Tôn Tịnh Văn nhắm tới.”

Chương 130: Quái vật 8-4

Miêu trớ-

Chương 130: Quái vật 8-4

Trình Dương nghe lời Lâm Dị nói, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

So sánh biểu cảm của hai người, Lâm Dị nhìn tốt hơn rất nhiều.

Tiếng mèo cào cửa mà họ nghe thấy trong cả hai đêm cũng vang lên, nhưng không phải ở tầng hai ký túc xá mà là của phòng ngủ 303 trên tầng ba, chính là phòng của Trần Tử Tấn.

Không lâu sau, tiếng kêu thê lương của Trần Tử Tấn vang lên, nghe âm thanh liền biết Trần Tử Tấn lành ít dữ nhiều.

Sắc mặt Trình Dương tái nhợt, một lúc sau nặn ra một câu: "Tôi đệt mẹ chứ."

Cuối cùng Trần Tử Tấn vẫn không hiểu ý cậu ta ám chỉ.

Có điều, lúc này Trình Dương không có rảnh để thương tiếc Trần Tử Tấn, cậu ta để ý tới Lâm Dị, sau khi nghe thấy Trần Tử Tấn hét lên thảm thiết, Lâm Dị suy nghĩ một chút, hỏi Trình Dương: "Mèo còn ở đó không?"

Trình Dương cúi tới bên cửa sổ, cẩn thận nhấc một góc rèm nhìn ra ngoài.

Lâm Dị nhìn chăm chăm Trình Dương, cậu nhìn thấy Trình Dương gật đầu với mình.

Trình Dương kéo rèm lại, mở miệng nói: "Không phải Trần Tử Tấn chết rồi à? Sao mèo vẫn còn ở đây?"

Quy tắc tử vong sẽ tăng thêm chứ không bị vô hiệu.

Trần Tử Tấn giống Hạ Huy, chết vì không thể giấu mạng.

Lâm Dị nói: "Quy tắc tử vong mới sẽ không vì quy tắc tử vong đầu tiên hoàn thành việc giết người mà bị vô hiệu."

Trình Dương lại nói: "Mẹ nó."

Ngay sau đó nhanh chóng bịt miệng lại.

Lâm Dị nói: "Không sao, chỉ cần mèo không thấy tôi là được, cứ nói chuyện

bình thường thôi.”

Trình Dương nhìn Lâm Dị trốn dưới gầm giường mà động lòng thương hại, liền mạnh dạn kéo chăn bông trên giường đưa cho Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, tôi ngủ qua rồi, mặc dù hơi thúi, nhìn mắt thường không có căn thịt, nhưng không chắc có giòi hay không. Nè, anh cầm lót tạm đi, sàn cứng lắm đó.”

Hai ngày trôi qua, bọn họ gần như đã quen với mùi hôi của phòng 204.

Con người Lâm Dị không yếu ớt, Trình Dương cảm thấy Lâm Dị sẽ không ghét bỏ cái mùi này.

Lâm Dị im lặng một lát rồi nói: “Anh Trình Dương, nếu anh không nhắc đến giòi thì có khi tôi sẽ dùng cái chăn này đấy.”

Trình Dương nói: “Anh coi như tôi chưa nói gì đi.”

Lâm Dị: “Ồ, không thể.”

Trình Dương nói: “Thật sự không cần à? Người anh em ơi, tôi vì anh nên mới động vào cái chăn này đấy.”

Lâm Dị nói: “Cảm ơn, ý tốt tôi nhận.”

Kỳ thật bản thân Trình Dương cũng không muốn động vào cái chăn này, vội vàng ném chăn đi.

Sau đó cậu ta quay người lại hỏi: “Anh Lâm Dị, chuyện... có chuyện gì vậy?”

Lâm Dị nhìn chằm chằm Trình Dương một hồi, sau khi nhìn thấy cảm xúc ẩn chứa trong mắt Trình Dương, mới nói: “Anh Trình Dương, chuyện này không liên quan tới anh.”

Trình Dương sửng sốt một lúc mới nhận ra Lâm Dị đang nói về Trần Tử Tấn, hẳn là Lâm Dị đã nhìn ra gì từ biểu cảm của cậu ta.

Lâm Dị lại nhìn mặt Trình Dương, sau đó nói: “Trần Tử Tấn biết rất rõ, gói hàng này không phải là do anh gửi.”

Cậu có thể nhận ra từ biểu cảm của Trần Tử Tấn, rằng mục đích của anh ta lúc quấy rầy Trình Dương chẳng qua là để tìm kẻ chết thay mà thôi.

Cho nên Lâm Dị mới bảo Trình Dương trốn ở phòng 204, ngoại trừ cậu thì không được mở cửa cho ai hết.

“Hầy.” Trình Dương nói: “Tôi biết, tôi cũng đâu phải thánh phụ.”

Lâm Dị 'ùm' một tiếng, liếc nhìn Hạ Huy. Nếu không có gì bất ngờ thì Trần Tử Tấn sẽ giống với Hạ Huy.

Thực ra vào lúc Trần Tử Tấn nhận được gói hàng, Lâm Dị đã định cứu Trần Tử Tấn. Đây là chức trách của cậu khi là thành viên đội tuần tra. Chỉ là sau khi nhìn ra tâm tư của Trần Tử Tấn, cậu lập tức đánh mất ý định này.

Lâm Dị cảm thấy cho dù Tần Châu có ở đây, hẳn cũng sẽ không cứu Trần Tử Tấn.

Mục đích hàng đầu của các thành viên đội tuần tra khi bước vào thế giới Quy Tắc là tự bảo vệ bản thân. Chỉ khi bọn họ sống sót mới có thể đưa càng nhiều người hơn rời khỏi thế giới Quy Tắc.

Nếu muốn cứu Trần Tử Tấn, cậu sẽ đưa Trần Tử Tấn đến phòng 204, tất nhiên cũng sẽ chia sẻ cho Trần Tử Tấn một ít manh mối. Tuy nhiên, hành vi coi Trình Dương như vật thế mạng chứng tỏ Trần Tử Tấn là người không đáng tin cậy, nếu có chuyện gì xảy ra, sau này chắc chắn họ sẽ bị đâm sau lưng.

Lâm Dị không biết an ủi người khác, có thể nói được câu này để trấn an đã là gắng lắm rồi.

Nếu cậu mà còn nói thêm nữa thì chính cậu cũng sẽ cảm thấy xấu hổ.

Trình Dương lại hỏi: "Anh vừa mới nói, vừa mới nói là bị quy tắc tử vong của Tôn gì mà, Tôn cô nương nhắm tới à."

"Tôn Tịnh Văn." Lâm Dị đáp.

Trình Dương không bình tĩnh được như Lâm Dị, vội vàng hỏi: "Cho nên rốt cuộc là sao? Không phải anh nói là anh không vi phạm quy tắc tử vong sao?"

Lâm Dị nói: "Thế giới Quy Tắc 8-4 có hai lời nguyên."

"Một cái là truyền hâu, chính là thư nguyên rửa."

Trình Dương vội vàng hỏi: "Cái còn lại là gì?"

Cậu ta thực sự quan tâm liệu Lâm Dị có vi phạm quy tắc tử vong hay không.

Lâm Dị dừng một chút, nói: "Miêu trố."

Đây là lần đầu tiên Trình Dương nghe đến thuật ngữ này: "Miêu trố?"

"Ừ, miêu trố." Lâm Dị nói: "Thế giới tam đại nguyên rửa ác độc nhất, là hàng đầu thuật, huyết trố và miêu trố (*)."

(*): (Dịch theo Baidu)

1. Hàng đầu thuật: Người dùng thuật này ban ngày sẽ không khác gì người thường. Đêm đến, đầu sẽ lìa khỏi cổ người đó, sau đấy bay khắp nơi tìm thai nhi và máu của người khác để hút. Tương truyền rằng, thai nhi được cấu thành từ tinh huyết âm dương, càng hấp thụ nhiều thì tuổi thọ càng cao, pháp lực càng mạnh.
2. Huyết trớ: Dùng giấy vàng lấy từ mộ ở nghĩa trang, cắt thành hình người, ngâm trong máu tắc kè rồi phơi khô. Rết, bọ cạp, cóc được đem phơi khô, nghiền thành bột, trộn với dịch xác, thêm máu của mình rồi ghi tên, ngày sinh của kẻ kia trên người giấy. Vào lúc nửa đêm, vào một căn phòng tối và yên tĩnh, thắp 81 ngọn nến chưa sử dụng, xếp thành vòng tròn, đứng ở giữa, dùng răng rắn hổ mang đâm vào người giấy. Đâm 81 nhát rồi đốt. Người bị nguyên sẽ chảy máu đến chết trong vòng 6 giờ.
3. Miêu trớ: đã được Lâm Dị giải thích bên dưới.

Đoán chừng Trình Dương không hiểu, cho nên Lâm Dị giải thích: “Phương thức của miêu trớ là tìm một bức ảnh của người mình muốn nguyên rửa, sau đó dùng máu quạ viết ngày sinh và tử vi của người đó lên mặt sau. Đóng đinh thành một ngôi sao năm cánh ngược, sau đó tìm một con mèo đen thuần với đôi mắt thuần xanh lục, để mắt mèo nhìn thẳng vào người trong ảnh, sau đó bóp cổ con mèo còn sống, hơn nữa phải dùng tay bóp chết, cuối cùng để máu mèo bao phủ toàn bộ bức ảnh, trong quá trình này, mắt mèo phải luôn nhìn chăm chăm vào bức ảnh.”

“Người bị miêu trớ nguyên đều chết một cách vô cùng khủng khiếp. Toàn bộ thịt trên cơ thể như bị vật sắc nhọn cào xước, sau đó chết vì chảy máu quá nhiều. Vật sắc nhọn đó thực ra là móng mèo. Đại khái giống kiểu hình phạt tùng xẻo ngày xưa. Dùng dao cắt thịt trên cơ thể người, nhưng thịt vẫn còn trên cơ thể, người chết vì miêu trớ cũng giống vậy.” Lâm Dị nói.

Toàn thân Trình Dương ớn lạnh, kinh hãi: “Anh Lâm Dị, sao chuyện này mà anh cũng biết thế?”

Một cái truyền hàu thôi đã đủ làm cậu ta khiếp sợ rồi.

Nguyên nhân chính là vẻ mặt của Trình Dương quá sợ hãi, không khỏi làm Trình Dương cho rằng cậu có tò mò hoặc sở thích đặc biệt nào đó, Lâm Dị dừng lại, giải thích: “Lúc không có việc gì, tôi thường thích đọc sách, sách kiểu gì cũng đọc hết.”

Trình Dương: "...Được thôi."

Lâm Dị: "Chủ yếu là không có tiền."

Trình Dương: "..."

Trình Dương lại hỏi: "Nhưng theo lời anh nói, miêu trố với anh hơi mâu thuẫn thì phải. Không phải anh mới chạm mắt với Tôn Tịnh Văn thôi à? Lúc ở phòng học chắc không gặp mèo đâu nhỉ."

Lâm Dị lắc đầu nói: "Đúng vậy."

Sau đó cậu lấy cuốn nhật ký trong người ra, lật sang trang 'ta đang nhìn người'.

Cậu giải mã cho Trình Dương về cuốn nhật ký. Lúc Trình Dương đọc lại cuốn nhật ký, cảm thấy đầu mình lạnh dần, ngoài nỗi sợ hãi ra, điều duy nhất còn sót lại trong đầu là dờ ngón tay cái tặng Lâm Dị.

Cậu ta bị hù chết khiếp ngay tại chỗ, cho nên Lâm Dị nhớ kĩ thu lại cuốn nhật ký về liền.

"Giống như truyền hẫu với thư nguyên rửa, hẳn là miêu trố đã được Tôn Tịnh Văn 'cải thiện lại.'" Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi nói: "Nhưng điều quan trọng nhất không thể thay đổi trong miêu trố, cũng là điều cốt lõi."

Trình Dương: "Là gì?"

Lâm Nghi nói: "Để mắt mèo nhìn mặt người bị nguyên rửa."

Sắc mặt Trình Dương thay đổi, dường như đã hiểu được.

"Đúng." Lâm Dị nói: " 'Ta đang nhìn người' không phải là Tôn Tịnh Văn đang nhìn tôi, mà là..."

Trình Dương run run tiếp lời: "Mèo..."

Nhưng Trình Dương vẫn có chỗ không hiểu: "Nhưng anh Lâm Dị, lúc ở phòng học anh có thấy mèo không?"

Lâm Dị lắc đầu: "Tôi không nhìn thấy, nhưng hẳn là con mèo thấy tôi, trước khi chết nhất định cũng sẽ nhìn tôi."

Cậu đoán: "Con mèo chắc chắn đang trong tình trạng hấp hối, nên oán khí rất lớn. Tôn Tịnh Văn lẽ ra phải dùng tay bóp cổ mèo đến tận hơi thở cuối cùng, rồi mới đặt con mèo vào một nơi nào đó, một nơi tôi không thể phát hiện được, nhưng lại là nơi con mèo có thể nhìn thấy tôi. Câu nói kia của

cuốn nhật ký, thực ra là cố tình khiến cho tôi ngẩng đầu lên, giúp con mèo có thể nhìn thấy tôi.”

“Sau khi tôi rời đi, Tôn Tịnh Văn sẽ lấy máu, dùng máu của mèo vẽ một ngôi sao năm cánh ngược, sau đó móc mắt mèo ra, đặt trong pháp trận, gia tăng oán khí của con mèo, để con mèo có thể tìm thấy tôi một cách chính xác nhất.”

Trình Dương càng nghe càng sợ, cả người run rẩy.

Lâm Dị cảm nhận được Trình Dương đang khiếp sợ bèn kìm nén giọng mình lại, vì thế dừng lại nói: “Đây chỉ là suy đoán của tôi thôi, không có căn cứ chứng minh quá trình mà tôi nói.”

Trình Dương còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Lâm Dị đột nhiên nghĩ tới gì đó, lập tức chui ra khỏi gầm giường, sau đó đứng dậy đi về phía cửa.

Vào lúc Lâm Dị vừa định mở cửa phòng 204, Trình Dương ở phía sau vội vàng hỏi: “Đi đâu thế? Mẹ kiếp, anh Lâm Dị, anh định đi ra ngoài à?”

Ngoài cửa có tiếng mèo nhảy tới nhảy lui, kèm theo tiếng đánh hơi ‘xuy xuy’, chứng tỏ đám mèo ngoài cửa vẫn đang tìm Trình Dương.

Nhưng Trình Dương đang trốn ở phòng 204, mùi hôi thối giúp cậu ta lẫn át mùi của chính mình.

Hơn nửa trời vẫn chưa sáng.

Lâm Dị cũng vừa nói, quy tắc tử vong thứ hai đang chờ bọn họ.

Ngoại trừ mèo ngoài cửa, ngoài cửa sổ còn có một con mèo đang kêu.

Lâm Dị dừng lại, vừa kiểm gì đó trong phòng vừa nói: “Tôi biết rồi.”

Trình Dương: “Lại... lại biết gì nữa?”

Lâm Dị đáp: “Tôi vẫn luôn cảm thấy con mèo này thiếu thiếu cái gì.”

Đêm qua Lâm Dị mở cửa phòng ngủ để chạy xuống nhà vệ sinh công cộng, nhìn đám mèo, cậu vẫn luôn cảm thấy có gì đó sai sai, như kiểu thiếu mất thứ gì đó.

Giờ thì cậu biết rồi.

Thứ khuyết thiếu chính là mắt mèo.

Mắt mèo ban đêm sẽ phát sáng.

Nói chính xác thì không phải mắt mèo phát sáng mà là tròng đen trong mắt mèo. Để nhìn rõ môi trường xung quanh vào ban đêm, mèo cần mở rộng đồng tử, tiếp nhận nhiều nguồn sáng hơn, tròng đen sẽ phản xạ ánh sáng nên thoát nhìn trông mắt mèo như phát sáng vào ban đêm.

Nhưng đám mèo kia lại không có.

Cho nên chúng mới dùng mũi để ngửi, thay vì dùng mắt để tìm.

Vì có gì đám mèo đó không có mắt? Là do Tôn Tịnh Văn đã móc mắt chúng ra ư?

Tôn Tịnh Văn dùng mèo để nguyên rửa, người bị nguyên dùng mèo để đánh trả?

Liệu đây có phải hình dáng của tuyến chính thể giới Quy Tắc 8-4 không?

Lâm Dị nói: “Đi tìm chứng cứ.”

Trực giác của Trình Dương không ổn: “Tìm... tìm kiểu gì?”

Lâm Dị: “Vào phòng học tìm.”

Lưỡi Trình Dương suýt thì thắt lại: “Tìm... gì cơ?”

Lâm Dị: “Tìm trận pháp sao năm cánh ngược, thi thể mèo, mắt mèo.”

Trình Dương mới nghe thôi hô hấp đã dồn dập.

Chân cậu ta bắt đầu run rẩy.

Lâm Dị kiểm khắp phòng 204 nhưng không tìm được thứ gì để che mặt. Cậu chỉ có thể cởi quần áo ra để che lên mặt mà thôi.

Cậu không nhận được gói hàng, cho nên quy tắc tử vong đầu tiên không có hiệu nghiệm với cậu.

Cậu chỉ cần che khuất mặt, không để cho con mèo nhìn thấy mình, ngăn cho ‘không để mèo nhìn thấy’ giống với quy tắc tử vong ‘không được rời khỏi phòng’ của lão quản lý trong thể giới Quy tắc 7-7, vì được kích hoạt trước mà trở thành quy tắc tử vong thứ hai.

Trình Dương tuy sợ hãi, nhưng cũng lo lắng cho an nguy của Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, anh không thể đợi đến sáng sớm rồi đi à. Tôi cầu xin anh đấy, tôi quỳ xuống lạy anh luôn.”

Lâm Dị lắc đầu.

“Ban ngày, chứng cứ mà tôi muốn tìm chắc chắn sẽ bị Tôn Tịnh Văn xóa sạch.”

Cho nên chỉ có thể đi lúc này.

“Anh Lâm Dị.” Thấy Lâm Dị nhất quyết muốn ra ngoài, Trình Dương nhanh chóng tóm lấy Lâm Dị, tha thiết khuyên nhủ: “Đừng trách tôi nói chuyện đen đủi, anh bị Tôn Tịnh Văn dùng miêu trố nguyên rửa. Nếu giờ mà còn quay lại lớp nữa, không phải tự chui vào hang hùm à? Tuy anh lấy quần áo để che rồi nhưng nhớ bị tuột ra thì sao? Chẳng phải anh có dự định sau khi rời khỏi thế giới Quy Tắc 8-4 sẽ thổ lộ với chủ tịch Tần hả? Nếu anh xảy ra chuyện gì thì thổ lộ cái cứt ấy. Anh đi với tôi vào quy tắc 8-4, nhớ anh làm sao, chủ tịch Tần làm thịt tôi luôn đó. Nếu chủ tịch Tần ở đây, chắc chắn anh ấy cũng không đồng ý đâu.”

Lâm Dị có chút do dự, nhưng vẫn nói: “...Nhưng đàn anh không có ở đây.”

Trình Dương: “Anh ấy có!”

Trình Dương nói: “Đợi tôi chút.”

Vừa nói, Trình Dương vừa cầm cuốn nhật ký, ném lên, đọc: “Chủ tịch Tần Châu hiển linh. Nếu anh đồng ý để bạn trai tương lai của mình đi mạo hiểm, cuốn nhật ký lật mặt trước. Nếu anh không đồng ý, cuốn nhật ký úp mặt sau.”

Nói xong ‘bốp’ một tiếng, cuốn nhật ký rơi xuống đất.

Hạ Huy giật mình đến mức chui luôn xuống gầm giường, còn Lâm Dị và Trình Dương đồng thời nhìn xuống cuốn nhật ký.

Chương 131: Quái vật 8-4

Đột nhiên vang lên một tiếng mèo kêu thảm thiết-

Chương 131: Quái vật 8-4

Cuốn nhật ký rơi xuống đất.

Lâm Dị nhìn vào cuốn nhật ký, đại khái là do Trình Dương vừa nhắc đến Tần Châu, bóng hình Tần Châu dần dần hiện lên trong đầu cậu, cậu nhìn cuốn nhật ký mà ngỡ như đang nhìn Tần Châu vậy.

Đàn anh của cậu bị ném xuống đất.

(͡° ͜ʖ ͡°)!

Thực ra Lâm Dị cũng có chút lo lắng.

Cậu có thể cảm nhận được sự quan tâm của Tần Châu đối với mình rất rõ ràng, trong thế giới Quy Tắc 4-4, Tần Châu quan tâm tới việc cậu có đói hay không, hay khi rời khỏi thế giới Quy Tắc 4-4, cậu cuống quýt cúp điện thoại cũng nhận được sự quan tâm của Tần Châu.

Tuy đó chỉ là kết quả cậu đã nói dối nửa thật nửa giả.

Nhưng Tần Châu lúc tức giận.

Không biết Tần Châu lúc tức giận còn quan tâm tới cậu nữa không.

Rồi dứt khoát để cuốn nhật ký lật mặt ngửa, để cậu đi tìm chết.

Ánh mắt cậu rơi vào cuốn nhật ký, mặt úp.

Cuốn nhật ký úp xuống, ý là không cho cậu đi mạo hiểm.

Lâm Dị gãi mũi ngượng ngùng.

Câu trả lời này cũng được.

Tần Châu vẫn quan tâm tới cậu, mặc dù sự thành khẩn của cậu đã khiến Tần Châu tức giận.

Trình Dương đứng bên cạnh nhìn thấy kết quả này còn vui vẻ hơn Lâm Dị, thờ

phào nhẹ nhõm: “Anh Lâm Dị, anh thấy chưa, tôi nói cho anh biết, chủ tịch Tần sẽ không bao giờ để anh mạo hiểm đâu.”

“Thấy.” Lâm Dị nói.

Trình Dương cũng biết tầm quan trọng của tuyến chính trong thế giới Quy Tắc, cậu ta chân thành kiến nghị với Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, trời sáng phát chúng ta đi luôn. Sao năm cánh gì đó mà anh bảo, nếu là máu mèo thì hẳn sẽ rất khó dọn dẹp. Chúng ta đến lớp sớm chút, nói không chừng Tôn Tịnh Văn vẫn chưa thu dọn xong đâu.”

Lâm Dị kéo kéo quần áo che đầu, nhưng cậu không cởi ra mà chỉnh lại sao cho quần áo không dễ bị bung ra: “Tôi đi từ cửa, anh đứng sang một bên, đừng để lũ mèo bên ngoài đánh hơi được.”

Trình Dương: “?”

“Không, không phải chứ.” Trình Dương thất hồn bạt vía: “Anh Lâm Dị, anh nhìn kĩ lại lần nữa đi mà?”

Lâm Dị lại nhìn xuống đất.

Trình Dương: “Nhật ký úp xuống phải không? Tôi không nhìn nhầm ha?”

Lâm Dị: “Ừa.”

Trình Dương nhấn mạnh: “Cuốn nhật ký úp xuống, nghĩa là chủ tịch Tần không đồng ý cho anh đi, anh tính chống đối chủ tịch hội sinh viên hả?”

“Tôi biết, tôi không đối nghịch với đàn anh.” Lâm Dị tốt tính giải thích: “Là buộc phải đi.”

Cậu không nghĩ Tôn Tịnh Văn sẽ giữ lại thứ mà cậu muốn tìm đến tận hừng đông.

Đây là một lý do không thể không đi.

Hơn nữa bởi vì sơ suất của cậu, những người tham gia đều coi Nhậm Lê là trụ cột, điều này sẽ giúp Nhậm Lê dễ dàng dẫn dắt những người tham gia còn lại vi phạm quy tắc tử vong.

Bây giờ đã là đêm thứ ba trong thế giới Quy Tắc 8-4. Tất cả những gì cậu có mới chỉ là bản phác thảo của tuyến chính, thậm chí nó còn không có bất kì căn cứ nào.

Nếu trì hoãn lâu hơn nữa, tỷ lệ tử vong sẽ càng tăng thêm.

Đây là lần đầu tiên Tôn Tịnh Văn xuất hiện, tại sao Tôn Tịnh Văn lại xuất hiện vào lúc này? Tại sao cô lại dùng câu 'Trong trường có quỷ, mau chạy' để đánh lừa người tham gia? Đây là những điều Lâm Dị cần tìm đáp án.

Biết Trình Dương lo lắng cho mình, Lâm Dị nói: "Trung cầu phú quý trong cảnh hiểm nghèo thôi mà."

Hiếm khi Trình Dương được dịp sửa lỗi cho Lâm Dị: "Câu này không nên dùng như thế, gì mà phú quý chó má nữa."

Lâm Dị không có ý định cãi nhau với Trình Dương, sau khi xác nhận mặt mình được che kín mít, cậu thông qua ống tay áo liếc nhìn Trình Dương, nói: "Tôi đi đây, anh lui xuống một tí đi."

Trước khi ấn tay nắm cửa, Lâm Dị quay đầu, cúi xuống nhìn cuốn nhật ký trên mặt đất.

Trình Dương thấy mình không thể thuyết phục được Lâm Dị nữa, rồi rầm lăm mới khắc phục được nỗi sợ hãi của chính mình: "Tôi đi cùng anh nhé?"

Lâm Dị nói: "Tôi tự đi."

Ngoài cửa thỉnh thoảng lại có tiếng mèo nhảy tới nhảy lui, hiển nhiên chúng vẫn đang tìm kiếm mùi của Trình Dương.

Mặc dù phòng 204 tràn ngập mùi hôi thối, nhưng vì để đảm bảo an toàn, Lâm Dị yêu cầu Trình Dương lùi lại, kéo Trình Dương đến quá gần cửa sẽ khiến mùi của cậu ta lan ra.

Không chần chừ thêm nữa, Lâm Dị mở cửa bước ra khỏi phòng 204.

Trình Dương muốn đuổi theo, nhưng Lâm Dị đã đóng cửa lại.

Trình Dương suy nghĩ một chút, đi đến bên cửa sổ, cẩn thận mở góc rèm nhìn ra ngoài.

Con mèo đen ngoài cửa sổ vẫn còn đó, ngồi xổm trên bậu cửa sổ, nhìn chăm chăm vào phòng 204.

Lúc này Trình Dương mới để ý tới đôi mắt của con mèo đen đang phát sáng màu xanh lục thuần khiết.

Bỗng nhiên cậu ta nhớ lại một câu nói đã từng nghe ở đâu đó. Truyền thuyết kể rằng mèo đen là những người bảo vệ cánh cổng địa ngục, bộ lông của mèo đen càng sẫm màu thì sức mạnh pháp thuật của nó càng cao, trong đêm trăng đen gió lớn, tuyệt đối đừng nhìn vào mắt nó, nghe nói sẽ bị câu

hồn đoạt phách, cho dù đụng phải nó vào ban ngày cũng sẽ khiến người ta đen đui, bệnh tật triền miên...

Nhịp tim của Trình Dương đột nhiên tăng nhanh, hơi thở cứng đờ.

Cậu ta không khỏi đổ mồ hôi hột vì Lâm Dị.

Bên kia, Lâm Dị đi xuống ký túc xá.

Động tác của cậu cố tình chậm lại. Cậu muốn nhìn mắt của đám mèo trong ký túc xá.

Thế nhưng, mặc dù thỉnh thoảng cậu vẫn có thể nghe thấy tiếng chúng nhảy lên nhảy xuống ở phòng 204 nhưng khi ra khỏi phòng 204, cậu lại không nhìn thấy con mèo nào cả.

Lâm Dị chỉ có thể từ bỏ.

Cậu đi ra khỏi phòng rồi đến sảnh ký túc xá. Cũng giống với hai đêm trước, đèn trong phòng bưu điện đã tắt.

Lâm Dị lướt liếc lảng phất nhìn phòng bưu điện một cái, rồi bước nhanh ra khỏi ký túc xá.

Con mèo ở cửa sổ khác với mèo trong ký túc xá.

Chúng có bản chất khác nhau được triệu hồi bởi hai lời nguyện khác nhau.

Đám mèo trong ký túc xá được triệu hồi bởi truyền hẫu, chúng đánh hơi mùi của người bị nguyện rửa, còn con mèo ngoài cửa sổ được triệu hồi bởi miêu trở, nó dùng mắt để phát hiện người bị nguyện rửa.

Lúc ở ký túc xá, bước chân Lâm Dị vẫn chậm là bởi cậu không bị truyền hẫu nguyện rửa, nên không có gì phải sợ cả.

Một khi rời khỏi ký túc xá, cậu phải hết sức cảnh giác. Cậu bị miêu trở nguyện rửa, quy tắc tử vong tất nhiên là bị mèo được triệu hồi bởi miêu trở thấy mặt.

Vừa rời khỏi ký túc xá, Lâm Dị liền chạy về phía khu dạy học.

Cậu không quay lại nhìn xem con mèo ngồi xổm bên ngoài phòng 204 có để ý đến cậu rồi đi theo cậu hay không, nếu đi theo cậu thì rốt cuộc cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, nói trắng ra là cậu hết cách rồi.

Hai phút sau, Lâm Dị xông vào toà dạy học.

Cậu chạy rất nhanh, với tốc độ vừa rồi, có khi cậu còn đánh bại kỷ lục chạy nước rút của một vận động viên thể dục cấp ba đấy chứ.

Lâm Dị dựa vào tường thở dốc.

Cậu phải ổn định lại, tòa nhà này tĩnh mịch không một tiếng động, nên hơi thở của cậu như phá tan không gian ấy. Nếu tiếng hít thở lớn, có thể bị Tôn Tịnh Văn chưa rời khỏi phòng học phát hiện.

Dừng lại một chút, sau khi chắc chắn hô hấp của mình đã khôi phục lại trạng thái bình thường, Lâm Dị cố gắng đẩy thử cửa một phòng học nào đó ở tầng một của tòa dạy học.

Kết quả vẫn giống như lần trước, có vẻ ngoại trừ lớp 2-1 thì không phòng nào trong tòa dạy học có thể mở được cửa, mặc dù ban ngày bên trong vẫn truyền ra tiếng học sinh đọc sách.

Lâm Dị thu tay lại.

Lý do mà cậu đẩy cửa lớp học là để xác định địa điểm thực hiện miêu trố của Tôn Tịnh Văn. Nếu Tôn Tịnh Văn thực hiện miêu trố trong tòa dạy học, thì nơi đó hẳn phải là lớp 2-1, vì cửa của các phòng khác không mở được.

Sau khi xác nhận điều này, cậu đè thấp tiếng bước chân, đi về phía lớp 2-1.

Một lúc sau, cậu đã đến trước cửa phòng lớp 2-1.

Cửa phòng bị khóa.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào ổ khóa một lúc.

Dựa vào tính chất của lời thoại, lời thoại của Tôn Tịnh Văn ban ngày gồm hai câu.

Câu đầu tiên điểm danh báo số người thiếu.

Câu thứ hai là nhớ rõ khóa cửa.

Trường trung học Báo Hương là một trường học ở thị trấn, khóa cửa các phòng học đều là khóa móc.

Để khóa cửa, đầu tiên dùng chìa khóa mở ổ khóa móc, sau đó vòng qua ổ khóa trên khung cửa, cuối cùng dùng chìa khoá lại.

Người tham gia không có chìa khóa cửa phòng lớp 2-1.

Ngày đầu tiên Lâm Dị ở lại lớp cuối cùng. Cậu nhìn thấy các NPC học sinh rời

khỏi lớp học trước cả người tham gia, nghĩa là chìa khoá không có trên người bọn họ.

Vậy chìa khoá cửa phòng ở đâu?

Còn lại NPC học sinh duy nhất chưa từng xuất hiện trước đây, cũng có nghĩa là ở trong tay Tôn Tịnh Văn.

Lâm Dị mím môi, xuyên qua ống tay áo nhìn chăm chăm vào khóa cửa.

Nói như vậy, tức là ngay từ đầu Tôn Tịnh Văn đã tiết lộ cho bọn họ rằng, học sinh mất tích ở ngay trong lớp học.

Rất mâu thuẫn.

Tôn Tịnh Văn muốn những người tham gia biết đến sự tồn tại của cô, nhưng mới đầu lại luôn tận lực nói rằng trong lớp thiếu một người.

Kiểu như một người nói “Tôi rất tầm thường” nhưng lại làm những việc phi thường vậy.

Lâm Dị vừa tự hỏi về mâu thuẫn này, vừa lấy cành cây mà mình đã mài ra trước đó, mở ổ khóa.

Cậu không cố ý đề thấp hơi thở nữa, khóa là ở bên ngoài phòng học, nếu Tôn Tịnh Văn vẫn còn ở trong phòng thì không thể nào khóa được.

Hẳn là cậu đã đến muộn rồi. Cửa phòng học bị khóa cho thấy Tôn Tịnh Văn rất có thể đã dọn dẹp hiện trường miêu trớ rồi rồi đi.

Nhưng cậu tới cũng đã tới, Lâm Dị vẫn định đi vào phòng xem trong phòng có còn dấu vết nào chưa được xử lý hay không.

Mở khóa xong, Lâm Dị chậm rãi đẩy cửa ra.

Hồi chiều đẩy cửa đụng phải Tôn Tịnh Văn, lần này Lâm Dị rút ra bài học, cậu không lập tức đi vào mà đứng ở cửa phòng ngó xem.

Phòng học im ắng, không người.

Sau khi xác nhận Tôn Tịnh Văn không có trong phòng, Lâm Dị mới bước vào.

Mắt cậu nhìn xuống mặt đất.

Mặt đất rất sạch sẽ, chứ đừng nói gì đến trận pháp sao năm cánh ngược, ngay cả một vết máu cũng không nhìn thấy.

Có điều Lâm Dị vẫn phát hiện ra một điểm mù.

Lâm Dị đi tới một vị trí rồi dừng lại, sau đó cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân mình.

Trường trung học Báo Hương là một ngôi trường thị trấn, mặt đất không được lát gạch mà bằng xi măng. Nền xi măng dưới chân cậu có màu sẫm hơn hẳn, nếu nghe kỹ sẽ có tiếng 'pắc pắc' rất rõ.

Lâm Dị xác định vị trí này là nơi Tôn Tịnh Văn vẽ trận sao năm cánh.

Sàn xi măng có nhiều lỗ, nước đổ xuống đất sẽ thấm vào, khi đó không khí trong các lỗ sẽ nhanh chóng bị thoát ra ngoài, sinh ra âm thanh của dòng khí.

Các phân tử nước nước lạnh và nước ấm có hoạt tính khác nhau, lực hấp dẫn giữa các phân tử khác nhau nên khi đổ nước lạnh lên sàn xi măng sẽ phát ra âm thanh "pắc pắc" thuần túy, còn nước nóng sẽ phát ra tiếng 'bộp bộp' nặng nề.

Để làm sạch vết máu, chỉ có thể ngâm trong nước lạnh rồi tẩy mạnh.

Nơi này đã được rửa sạch bằng nước lạnh.

Lâm Dị ngồi xổm xuống đất, dùng tay mò mẫm trên mặt đất từng chút một.

Được một lúc, cậu đã tìm thấy thứ mình cần tìm.

Lông mèo.

Cầm lên xem, lông mèo trên ngón tay cậu quả thực có màu đen.

Lâm Dị liền khẳng định lời nguyên mà Tôn Tịnh Văn dùng là miêu trố.

Lâm Dị đứng dậy, đi tới chỗ cậu và Tôn Tịnh Văn đụng mắt nhau hồi chàng vạng, sau đó nhìn về phía trước.

Cậu đang tìm nơi giấu con mèo bị Tôn Tịnh Văn hiến tế.

Một nơi mà con mèo có thể nhìn thấy mặt cậu nhưng không thấy mặt Tôn Tịnh Văn.

Trong mắt là bức giăng, phía sau bức giăng là bảng đen, phía trên bảng đen là một chiếc tủ hình vuông.

Nếu không có gì bất ngờ, trong tủ là một chiếc TV, mục đích cơ bản là để học sinh xem ☐ Bản Tin Thời Sự ☐ .

Ánh mắt Lâm Dị dán chặt vào chiếc tủ.

Cậu tiến lại gần rồi ngước lên.

Có thể là tủ đã cũ hoặc tủ rẻ tiền. Hai cánh cửa tủ tưởng chừng như đóng lại với nhau nhưng thực chất hai mặt tủ lại không thẳng hàng chút nào, còn có một khe hở ở giữa rộng tầm hai ba khoát ngón tay.

Nếu để con mèo thoi thóp sắp chết của miêu trở trong đây, quả thực con mèo có thể nhìn thấy Lâm Dị qua khe hở này, nhưng không thể nhìn thấy Tôn Tịnh Văn đang đứng dưới tủ.

Lâm Dị đi tới, đưa tay mở cửa tủ, ngẩng đầu nhìn vào trong.

Trong phòng không bật đèn, tối đen như mực, trong tủ cũng tối om, không có TV, thoạt nhìn như một cái tủ trống rỗng.

Nhưng Lâm Dị không dám đảm bảo trong tủ trống rỗng, con mèo lại có màu đen, giống như đêm đầu tiên cậu chỉ nghe thấy tiếng mèo kêu mà không nhìn thấy con mèo trong bóng tối, mèo đen và bóng tối sẽ dung hoà với nhau.

Độ cao của chiếc tủ vừa vịn trên đỉnh đầu Lâm Dị, lúc cậu đến gần, mắt cậu khó có thể chạm tới độ cao của chiếc tủ, chỉ có thể giơ tay lên, thò vào tủ lục lọi một chút.

Mèo chết mới có thể khiến cho miêu trở có hiệu lực, mèo ở bên ngoài phòng 204 hơn phân nửa chỉ là oan hồn.

Lâm Dị muốn thử vận may xem Tôn Tịnh Văn có ném xác con mèo vào trong hay không.

Cậu cần tìm xác con mèo để xác minh xem Tôn Tịnh Văn có móc mắt nó ra không. Nếu Tôn Tịnh Văn móc mắt mèo, mà trùng hợp là mèo đánh hơi kia không có mắt, mới có thể giúp Lâm Dị xác định hình dáng tuyến chính 'Tôn Tịnh Văn dùng mèo để hoàn thành miêu trở nguyên rửa người khác, còn người bị nguyên rửa thì lại dùng mèo để hoàn thành truyền hầu phản kích lại' là có khả năng.

Mặc dù khả năng tìm được xác mèo ở đây là rất nhỏ.

Lâm Dị mò mẫm từng chút một, sờ sờ, động tác cậu đột ngột dừng lại.

Cậu có chút khó tin, thực sự không thể tin được luôn ấy.

Bởi vì trên tay cậu truyền đến cảm giác của lông nhung.

Chẳng lẽ Tần Châu thực sự hiển linh, phù hộ cậu thuận lợi tìm ra manh mối?

Giống kiểu học sinh kém báii thần thi cử, thần thi cử sẽ hiển linh, giúp học sinh kém làm bài thuận lợi.

Về phần chủ tịch hội sinh viên, hiệu quả hẳn cũng giống nhau.

Cậu định lấy lông nhung ra khỏi tủ, nhưng chuyển động lại dừng lại.

Nơi này không có máu quạ nên việc vẽ ngôi sao năm cánh ngược của Tôn Tịnh Văn chỉ có thể hoàn thành bằng máu mèo.

Lông của một con mèo bị rút hết máu khi chạm vào không thể mềm mại như vậy được, phải là một bàn tay dính đầy máu mới đúng.

Nhưng hiện tại, cảm giác trong lòng bàn tay cậu không như vậy.

“Meo—”

Trong tủ, nơi tầm tay cậu, đột nhiên vang lên một tiếng mèo kêu thảm thiết.

Chương 132: Quái vật 8-4

Bản thân Trình Dương cũng không ngờ mình có thể kết nối được những manh mối này lại với nhau-

Chương 132: Quái vật 8-4

Cả người Lâm Dị vốn đang cứng đờ, nhưng tiếng meo thê lương này như khiến máu trong người cậu một lần nữa dâng trào.

Dây thần kinh căng thẳng được thả lỏng.

Lúc đầu Lâm Dị còn tưởng con mèo đại diện cho quy tắc tử vong của Tôn Tịnh Văn tìm tới cửa, cũng đã ở chỗ này ôm cây đợi thỏ sẵn.

Khoảnh khắc chạm vào lông mèo, Lâm Dị sớm đã chuẩn bị sẵn di chúc rồi.

Trong ngăn tủ có một con mèo.

Nhưng còn sống.

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm, vậy là cậu không cần lập di chúc nữa, tuy lúc sinh thời cậu cũng chẳng có tài sản gì sất, mà tấm thẻ không giới hạn kia bản chất thì vẫn thuộc về Tần Châu mà thôi.

Mèo còn sống, có nghĩa là con mèo trong tủ lúc này không phải con mèo được Tôn Tịnh Văn dùng để hiến tế. Hơn nữa, tiếng mèo kêu thê lương này khiến con người ta dựng tóc gáy nhưng nhờ đó mà Lâm Dị có thể đánh giá được tình trạng của con mèo.

Một con mèo thoi thóp từng hơi thở không thể nào lại kêu lớn như vậy được. Đây là một con mèo rất khỏe mạnh.

Có điều Lâm Dị không dám mất cảnh giác. Một con mèo khỏe mạnh xuất hiện ở đầu tường hoặc lười biếng ngủ trưa dưới ánh nắng ban mai, dù toàn thân nó đen nhánh thì cũng không có vấn đề gì cả.

Vấn đề là con mèo đen này lại xuất hiện vào lúc này, ở trong cái tủ này.

Ngay lúc Lâm Dị đang định thu tay lại thì con mèo đột nhiên lao về phía cậu.

Lâm Dị vội vàng dùng tay ngăn nó, nhưng quần áo che đầu cậu khiến cho tầm nhìn bị hạn chế, mèo lại là động vật linh hoạt, nên cậu đã bị nó tấn công. Hơn nữa còn khá thâm. Trên tay, trên eo, ở bụng dưới đều bị mèo cào tới chảy máu. Lúc cậu cố gắng dùng tay để chặn lại thì phần thịt dưới ngón tay út bị nó cắn một phát, hàm răng đâm thủng da thịt ở lòng bàn tay cậu.

Thậm chí Lâm Dị còn có thể cảm nhận được tiếng da thịt bị cắn rách, cũng có thể cảm nhận rất rõ hàm răng nằm ngang xé mở miệng vết thương, sau khi vết răng rời đi, máu trong miệng vết thương cũng theo đó mà trào ra.

Có điều cậu không rảnh để ý tới cơn đau. Con mèo đen tấn công trước thì đừng tấn công trước cũng sẽ là nó. Nó nhảy đến bên cửa sổ lớp học, lúc này Lâm Dị mới để ý cửa sổ lớp đã bị vỡ kính.

Hẳn là con mèo đen đi vào từ chỗ này, nhưng hiện tại nó không rời đi ngay mà lại quay đầu, kêu thê lương một tiếng.

Sau khi tiếng kêu im bặt, con mèo đen quay thẳng đi, lách ra ngoài cửa sổ.

Lâm Dị nhìn nó.

Rũ cánh tay, máu tươi theo đó uốn lượn chảy xuống kẽ ngón tay, nhỏ giọt trên mặt đất.

Đợi đến khi con mèo rời đi, Lâm Dị đi đến bên cửa sổ, nhìn thấy con mèo nhảy xuống lầu rồi nhanh chóng biến mất.

Thế nhưng, Lâm Dị không rời mắt mà tập trung vào bóng dáng của con mèo này.

Lâm Dị chú ý tới ánh mắt con mèo lúc nó quay đầu lại, cậu rất chắc chắn con mèo không nhìn mình, nương theo ánh trăng mờ ảo chiếu vào từ cửa sổ, Lâm Dị tin chắc vị trí con mèo nhìn là chiếc tủ nó vừa ở đó.

Nhìn một hồi, ánh mắt Lâm Dị rơi vào cửa sổ kính vỡ.

Cửa sổ vỡ trông giống như dùng cục đá từ bên ngoài ném vào. Lâm Dị lần mò trên mặt đất, quả nhiên tìm thấy một viên đá có kích thước bằng nửa nắm tay.

Cậu cầm viên đá này lên, rồi lại quan sát cửa sổ.

Cuối cùng, cậu nhét đá vào túi quần, lùi lại vài bước về phía bảng đen, tiếp tục dùng tay sờ sờ tủ.

Lần này tử tử không, chẳng có gì cả.

Lâm Dị thu tay, mím môi tự hỏi.

Mèo khoẻ mạnh, vẫn còn sống, cũng vẫn có mắt.

Mặc dù nó đã tấn công cậu nhưng trông giống một con mèo bị dọa nên tấn công hơn.

Có điều là, thứ khiến con mèo xuất hiện ở đây, xuất hiện trong chiếc tủ, rồi lại rời đi hẳn là điều ẩn chứa ý nghĩa đặc biệt.

Nhưng ý nghĩa gì thì Lâm Dị định quay lại hỏi Trình Dương.

Cậu chưa nuôi mèo bao giờ, nhưng Trình Dương từng nói, nhà cậu ta có một con mèo.

Xem xem liệu dựa vào một số đặc tính của mèo, có thể gỡ bỏ được lớp sương mù này hay không.

Lâm Dị dọn dẹp đơn giản dấu vết cậu để lại trong phòng học, rồi rời đi.

Sau khi khóa cửa lại, cậu bước nhanh về phía phòng ngủ.

Trời vẫn còn tối, Lâm Dị ước chừng thời gian khoảng bốn giờ sáng.

Thời tiết ở thế giới Quy Tắc 8-4 đang là giữa hè, tuy ngày dài đêm ngắn nhưng lúc này trời vẫn tối mịt. Cậu không dám lưu lại trên con đường nối liền toà dạy học và ký túc xá quá lâu, nhanh chóng kết thúc đoạn đường đó rồi bước lên bậc thang vào toà ký túc xá.

Cậu đi quá vội vàng.

Đèn trong phòng bưu điện vẫn tắt, nhưng có một khe hở.

Lúc Lâm Dị đi đến hành lang, khe cửa đó mới đóng lại.

Trời sắp sáng, đám mèo được thư nguyên rửa triệu hồi trong ký túc xá đã biến mất. Toàn bộ khu ký túc xá dường như chìm trong giấc ngủ say, Lâm Dị gõ cửa phòng 204.

Ký túc xá yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, ngay cả hô hấp cũng như có tiếng động, nhưng Lâm Dị lại không hề lo lắng, sau khi Hạ Huy chết, trên tầng hai của ký túc xá cũng không còn ai cả. Gõ xong, Lâm Dị đợi Trình Dương mở cửa. Tuy lúc này là thời điểm buồn ngủ nhất, nhưng Lâm Dị đoán chừng Trình Dương sẽ không ngủ được. Hai giây sau, giọng nói của Trình Dương từ phòng 204 truyền ra: "...Anh Lâm Dị?"

Lâm Dị: “Ừ.”

Sau đó là tiếng bước chân của Trình Dương nhanh chóng đến gần cửa phòng ngủ, vì cửa phòng ngủ mở ra bên ngoài nên Lâm Dị lùi lại. Lúc chờ Trình Dương mở cửa, ánh mắt cậu tự nhiên rơi vào dòng chữ được viết bằng sơn trên cửa. Hạ Huy.

Trình Dương mở cửa, nhìn thấy bàn tay đầy máu của Lâm Dị thì sửng sốt: “Mẹ kiếp, anh bị thương?!”

Lâm Dị tiến vào trước, đứng ở cửa nói chuyện là hành vi ngu xuẩn nhất.

Lâm Dị đang muốn xoay người đóng cửa, Trình Dương nhìn xuống tay Lâm Dị thì tranh: “Để tôi, để tôi.”

Lâm Dị cũng chẳng thèm tranh giành với Trình Dương, đợi Trình Dương đóng cửa, mùi hôi thối ập vào xoang mũi, Lâm Dị mới thở phào nhẹ nhõm.

An toàn rồi.

“Chuyện gì xảy ra?” Trình Dương quay đầu nhìn vết thương của Lâm Dị, tức khắc căng thẳng: “Anh bị con mèo kia cắn?”

“Không phải con ở ngoài cửa sổ.” Lâm Dị ngược mắt nhìn rèm cửa: “Con mèo bên ngoài còn ở đó không?”

Trình Dương nói: “Không còn.”

Cậu ta ở trong phòng đợi Lâm Dị vẫn chưa trở về đã rất lâu, bản thân vừa sợ hãi vừa lo lắng, bèn nghĩ đến việc ngó ra ngoài cửa sổ xem Lâm Dị đã trở về hay chưa. Lúc cậu ta cẩn thận mở rèm lên, vừa vận nhìn thấy con mèo có mắt phát sáng quay người nhảy đi.

Khi đó cậu ta cho rằng con mèo đã phát hiện Lâm Dị không còn trong phòng 204 nữa nên rời đi tìm Lâm Dị.

Trình Dương sợ đến mức đi kiểm vũ khí trong phòng 204, chuẩn bị nhảy ra ngoài cửa sổ tìm Lâm Dị.

Có điều vũ khí còn chưa tìm được thì Lâm Dị đã quay trở lại.

“Hắn là do trời sắp sáng.”

Lâm Dị giải thích lý do vì sao con mèo lại rời đi, cậu biết rằng Trình Dương rất quan tâm đến kết quả của chuyến mạo hiểm lần này, vì vậy cậu chủ động kể lại quá trình cho Trình Dương nghe. Nói xong, Lâm Dị hỏi Trình Dương về

những điểm mà mình nghi ngờ.

“Mèo trời sinh đã thích ở trong tủ rồi hả?” Lâm Dị hỏi.

“Anh xử lý cái tay này trước đã, mẹ kiếp.” Trình Dương kéo tay Lâm Dị lên, nhìn thấy vết thương gớm ghiếc trên tay cậu thì kinh hãi: “Vết thương sâu như vậy? Cắn cả vào thịt rồi, có cắn luôn vào dây thần kinh không đấy?” “Không sao, vẫn cử động được.”

Lâm Dị rút tay lại. Mặc dù Trình Dương là trai thẳng, quan hệ giữa bọn họ rất tốt, nhưng Lâm Dị vẫn không quen với việc tiếp xúc kiểu này với người khác.

“Sao lại không sao?” Trình Dương không để ý tới việc Lâm Dị rút tay đi, khẩn trương nói: “Anh phải chích ngừa uốn ván, hơn nữa phải khâu ít nhất hai mũi.”

“Nơi này không có phòng y tế.” Lâm Dị nói: “Ngoại trừ tử vong, bị thương trong thế giới Quy tắc lúc rời khỏi sẽ không có việc gì hết.”

Hồi cậu bị Bình hoa Cô nương trong thế giới Quy Tắc 7-7 chọt mông, lúc rời khỏi thế giới Quy tắc thì khỏi hẳn.

“Anh Trình Dương, mèo trời sinh thích ở trong mấy không gian khép kín như tủ hả?” Lâm Dị hỏi.

Cậu hỏi như vậy chủ yếu là vì từng nghe người khác nói, mèo trốn trong tủ quần áo nên chủ nhân còn nghĩ rằng mèo mất tích nên đi khắp nơi tìm nó, trong khi nó thì ở trong tủ quần áo nhìn chủ nhân tìm mình.

Hơn nữa, mèo còn đặc biệt có hứng thú với mấy cái hộp, ở một khía cạnh nào đó, tủ với hộp cũng không khác biệt lắm.

Trình Dương suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không hẳn là trời sinh. Con mẹ tôi nuôi không như vậy, chỉ có lúc bị tôi đánh thì mới trốn trong tủ thôi. Đặc biệt là lúc mẹ tôi không có nhà nhưng tôi thì lại ở nhà, nó cứ trốn mãi trong phòng để quần áo.”

Trình Dương vừa nói vừa nhớ lại: “Lông nó rụng nhiều lắm, mỗi lần trốn trong tủ quần áo là quần áo của mẹ tôi lại không mặc được. Mẹ lại tới làm phiền tôi đòi tôi bắt đền, mà lại còn không cần tiền, chỉ cần quần áo thôi chứ. Nhưng quần áo của mẹ tôi thì toàn bản giới hạn, tôi biết chạy đi đâu tìm cho bà bộ khác bây giờ? Tôi nghĩ chắc là mẹ tôi dùng lý do này để đánh tôi. Anh Lâm Dị, anh đừng nói gì cả, có một số con mèo như kiểu thành tinh ấy. Chứng kiến mẹ tôi tấn công tôi mấy lần, sau này có việc hay không có việc thì nó cũng toàn trốn trong tủ quần áo, ánh mắt còn rất là hung ác cơ. Nó sẽ không

chạm vào bộ nào trị giá dưới sáu con số đâu, toàn đặc biệt chọn mấy bộ đắt tiền thôi.”

Lâm Dị sững sốt.

Trình Dương: “Sao thế? Có câu nào của tôi cho anh linh cảm gì à?”

Lâm Dị nói: “Không có.”

Đáy lòng cậu thầm tính toán, quần áo sáu con số, một, mười, trăm, ngàn, vạn, mười vạn.

(*): Mười vạn = 100.000 nhân dân tệ ~ 352 triệu vnd

Ồ.

Mấy đứa giàu đáng ghét.

Trình Dương vẫn đang hồi tưởng, kể cho Lâm Dị nghe một số chuyện về con mèo ở nhà.

Để làm rõ việc vì sao con mèo đen lại xuất hiện trong phòng học không phải là chuyện có thể giải quyết ngay trong thời gian ngắn, hơn nữa chính Lâm Dị là người kích động Trình Dương, nên cậu im lặng nghe.

Trình Dương nói cậu ta không bằng mèo, trong nhà con mèo mới là chủ.

Cậu ta cũng kể về việc mèo ăn thịt nhập khẩu từ New Zealand, và việc mẹ cậu ta đối xử tốt với nó như thế nào. Cũng đề cập đến việc mèo nhà cậu ta bị trầm cảm một thời gian, mẹ cậu ta khi ấy lo lắng đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên.

“Không biết mẹ tôi nghe ở đâu nói là mèo đẻ xong rồi thiến sẽ tốt cho sức khỏe. Kết quả là mấy bé mèo con được mèo nhà tôi sinh ra đã chết yếu. Đáng thương lắm luôn. Cả ngày nó cứ kêu lớn, âm thanh buồn bã thê lương, tôi nghe mà tim đau như cắt.”

Lâm Dị dừng một chút: “Kêu lớn?”

Trình Dương nói: “Không chỉ kêu thôi đâu, còn đi khắp nơi tìm nữa cơ.”

Lâm Dị đột nhiên hỏi: “Con mèo bên ngoài kia to tầm chừng nào?”

Trình Dương cũng đã quen với tư duy nháy nhót của Lâm Dị, cậu ta dừng lại, sau đó ra hiệu: “Chính là tầm này, nhìn qua thì có lẽ được hai tháng.”

Vì mèo nhỏ nên hai mắt màu xanh lục phát sáng giống như những chiếc

chuông đồng, trông không ăn nhập với cơ thể chút nào, bởi vậy mà đôi mắt trông cực kỳ to và doạ người.

Lâm Dị nhìn chằm chằm vào kích thước con mèo đen mà Trình Dương khoa tay múa chân, suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Anh Trình Dương, anh có nghĩ con mèo đen mà tôi nhìn thấy trong lớp đêm nay có khả năng cũng đang đi tìm mèo con không?”

Trình Dương cho Lâm Dị ý tưởng, khiến Lâm Dị nảy ra suy nghĩ này.

Nhưng cậu cảm thấy ý nghĩ này của mình quá đơn giản, chỉ bằng tiếng mèo kêu ở phòng học mà đã phán đoán nó đang đi tìm mèo con.

Lâm Dị có chút không tự tin, bởi sự xuất hiện của mèo và gói hàng dường như chẳng có chút liên hệ gì hết.

Trình Dương gật đầu: “Đương nhiên là có rồi, lúc anh kể lại tình hình cho tôi, tôi đã lập tức nghĩ rằng nó đang đi tìm mèo con.”

Nhìn thấy Lâm Dị lộ ra vẻ mặt suy tư, Trình Dương nói: “Với chỉ số IQ cao như anh, búng tay một cái là có thể giải quyết một vấn đề khó nhưng cũng rất dễ biến mấy vấn đề đơn giản thành phức tạp hoá lên.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Anh Trình Dương, tôi có một số vấn đề đang hơi bối rối, anh có thể dùng suy nghĩ của mình nói cho tôi nghe được không?”

Trình Dương nói: “Khách sáo với tôi cái gì, cứ việc nói đi.”

Lâm Dị nói: “Anh có cảm thấy mấy con mèo do thư nguyên rửa hấp dẫn tới khả năng cũng là mèo đen không?”

Trình Dương nói: “Không biết.”

Lâm Dị: “...”

Trình Dương nói: “Không phải là tôi không muốn nói, tôi chưa từng thấy mấy con mèo kia ngửi mùi tôi, tôi không biết thật.”

Lâm Dị chỉ vào kích thước: “Mấy con mèo đó cũng có kích thước tương đương.”

Kích thước này chính là kích thước của con mèo ngoài cửa sổ mà Trình Dương vừa mới khoa tay múa chân cho cậu.

“Ồ.” Trình Dương gật đầu: “Vậy thì có khả năng.”

Có khả năng là một câu trả lời khá mơ hồ.

Lâm Dị không hỏi về mèo nữa, cậu hỏi về Tôn Tịnh Văn: “Anh Trình Dương, anh nghĩ Tôn Tịnh Văn biết tới miêu trố từ đâu?”

Cậu đoán Trình Dương có thể đáp internet nên nói thêm: “Trường trung học ở thị trấn này không có phòng máy tính.”

Chỉ có một tòa nhà giảng dạy. Trường trung học Báo Hương không có phòng máy tính, nhìn vào chiếc tủ treo trên tấm bảng đen, nếu có một chiếc TV trong tủ thì đó sẽ là một chiếc TV kiểu cũ vừa dày vừa nặng.

Điều này đủ chứng minh trang thiết bị giảng dạy của trường trung học Báo Hương không cao. Việc ngôi trường như thế này cũng có thể xác minh được rằng phát triển ở thị trấn này chẳng ra sao cả.

Lâm Dị giải quyết vấn đề xong, liền nhìn chăm chăm Trình Dương, chờ Trình Dương nói.

Câu hỏi này đối với Trình Dương thực sự rất đơn giản. Trình Dương không cần suy nghĩ cũng buột miệng nói: “Trong nhà có người làm nghề này.”

Lâm Dị trầm mặc.

Câu trả lời này quá hoang đường, vô căn cứ.

Trình Dương thấy Lâm Dị hoài nghi, đáp: “Là thế này, anh Lâm Dị, anh nghĩ xem, tôi – một cao thủ internet như này còn không biết đến miêu trố. Tôn Tịnh Văn lại là một nữ sinh cấp ba ở một trường trung học hẻo lánh như này, vậy thì cô ấy biết đến nhờ đâu, hẳn là trong nhà có người hành nghề. Càng là nơi lạc hậu, càng ngu muội, thì không phải thường sẽ ít cập nhật tin tức sao? Trong nhà Tôn Tịnh Văn chắc chắn có bà cốt, không thì sao một cô nữ sinh lại có thể biết đến miêu trố được, sao cô lại dám hạ thủ được? Một phát hạ thủ luôn năm con mèo, chắc chắn là do mưa to thấm đất, bằng không thì sao lại có thể ác độc dùng biện pháp này nguyên rửa người khác chứ?”

Lâm Dị vừa nói vừa suy nghĩ: “Mưa dầm thấm đất.”

Trình Dương ‘hầy’ một tiếng nói: “Anh hiểu là được, mưa to mưa dầm thấm đất gì thì cũng không khác mấy.”

Lâm Dị suy tư.

Cậu đáng chết lại cảm thấy Trình Dương thế mà nói rất có lý.

Cậu không tìm được lý do gì để phản bác.

Vì vậy cậu lại hỏi: “Anh Trình Dương, anh nghĩ năm người kia đã làm gì chọc

giận Tôn Tịnh Văn, khiến cô ấy phải dùng tới việc độc ác như vậy để nguyên rửa họ?”

Thấy Lâm Dị có vẻ đồng ý với lời nói của mình, Trình Dương đột nhiên cảm thấy tự tin nói: “Đây là trường học, chắc chắn là bạo lực học đường rồi. Lời nguyên thì thực thi ở đâu chả được, nhưng tại sao thế giới Quy Tắc 8-4 lại được thiết lập là trường học chứ?”

Lâm Dị kinh ngạc há miệng.

Trình Dương hỏi: “Anh Lâm Dị, anh cảm thấy thế nào?”

Lâm Dị nói: “Đúng thật là...”

Một đáp án quá đơn giản luôn.

Trình Dương nói: “Nhưng dựa trên câu trả lời tôi vừa đưa ra và bối cảnh, tôi nghĩ vụ bạo lực học đường mà Tôn Tịnh Văn phải gánh chịu là do cô ấy bị chế giễu và bị tẩy chay, năm người đó hẳn là năm đứa đầu xỏ.”

Lâm Dị vội vàng hỏi: “Là sao?”

Người đặt câu hỏi và người trả lời câu hỏi đối chỗ cho nhau, Trình Dương không hiểu vì sao lại cảm thấy kiêu ngạo.

Cậu ta hăng giọng nói: “Trường học là nơi để học tập. Điều chủ trương là yêu khoa học, cự tuyệt sự mê tín của chế độ phong kiến. Tôi đoán năm người này chắc hẳn là người cùng thôn với Tôn Tịnh Văn, hoặc thậm chí không phải cùng thôn, mà đến từ thôn bên cạnh. Năm người này biết rõ về Tôn Tịnh Văn, vậy thì không phải quá trùng hợp rồi sao. Năm người này với Tôn Tịnh Văn, cùng trường không nói, lại còn cùng lớp nữa. Sau khi bọn họ học ở trường trung học Báo Hương, hiểu được khoa học là gì, mê tín là gì. Bắt đầu lan truyền trong nhà Tôn Tịnh Văn có bà cốt, khiến Tôn Tịnh Văn bị bạn bè cười nhạo, xa lánh. Nhưng Tôn Tịnh Văn tất nhiên không hiểu được rồi, như tôi đã nói trước đó, từ nhỏ mấy thứ này đã ăn sâu vào đầu cô ấy rồi, làm sao có thể dễ dàng thay đổi tam quan đã được thiết lập từ bé chứ? Cho nên cô ấy quyết định dạy những người này một bài học, đương nhiên là lần dạy dỗ này không phải một phát mạnh như vậy, mà cô ấy chỉ viết ‘trong trường có quỷ, mau chạy’ trong nhật ký để dọa các bạn học xung quanh, nhưng kết quả lại không đau không ngứa gì. Tôn Tịnh Văn đã hoàn toàn nổi giận.”

Bản thân Trình Dương cũng không ngờ rằng mình có thể kết nối được những manh mối này lại với nhau, càng nói càng cảm thấy mình nói có lý, là tuyến chính của thế giới Quy Tắc 8-4, hưng phấn nói: “Tôn Tịnh Văn dùng tới lời

nguyên ác độc nhất là miêu trớ, thứ nhất là để trả thù việc mình đã chịu bạo lực học đường, thứ hai là để cho những người này biết bản thân 'lợi hại' cỡ nào."

Chương 133: Quái vật 8-4

Tới phòng thư xem thử-

Chương 133: Quái vật 8-4

Trình Dương chớp mắt với Lâm Dị, ra hiệu cho Lâm Dị phản ứng. Phân tích không phải là điểm mạnh của cậu ta, sự tự tin mà cậu ta xây dựng đã nhanh chóng biến mất.

Lâm Dị không chú ý đến Trình Dương. Cậu đang suy nghĩ về tính khả năng trong ý tưởng của Trình Dương.

Cậu nhớ lại một chút.

Cậu từng quan sát các NPC học sinh trong lớp. Khuôn mặt của một số NPC học sinh mơ hồ, một số thì lại rõ ràng. Số lượng NPC học sinh có khuôn mặt rõ ràng là năm.

Nếu lời của Trình Dương là thật thì cũng có thể giải thích hiện tượng này.

Năm người đầu xỏ tẩy chay Tôn Tịnh Văn là năm người khiến Tôn Tịnh Văn có ấn tượng sâu sắc nhất.

Thoạt nhìn, Tôn Tịnh Văn đã trả thù thành công, cô đã có thể đứng trên bục điểm danh, khiến các học sinh khác phối hợp với mình, điều này đủ để chứng minh rằng cô đã sử dụng miêu trớ để xoay trở địa vị của mình.

Cho nên, bởi vì sợ cô mà các học sinh khác không thể không hợp tác với cô.

Lúc này Trình Dương rất hưng phấn, không đợi Lâm Dị hỏi, cậu ta đã chủ động trả lời: “Tôn Tịnh Văn đếm số người để làm gì? Đương nhiên là để làm cho mọi chuyện trở nên bí ẩn và hù dọa người khác, giống như ‘trong trường có quỷ, mau chạy’ trong cuốn nhật ký vậy.”

Trình Dương cảm thấy mình thật thông minh, cậu ta rất cần Lâm Dị khẳng định: “Anh Lâm Dị, người anh em này nói có đúng hơn?”

Thấy Lâm Dị còn đang suy nghĩ gì đó, Trình Dương nói: “Đây không phải là quy tắc 8-4 sao? Là quy tắc trung cấp dành cho người cao nhất trong đám người lùn. Chắc không phức tạp như anh nghĩ đâu.”

Lâm Dị ngừng suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn Trình Dương, sau đó lắc đầu: “Không

đúng.”

Trình Dương: “Hả?”

Lâm Dị đáp: “Nếu Tôn Tịnh Văn làm thế để hù dọa người khác, cô ấy không nên báo thiếu mà phải nên báo nhiều hơn mới đúng. Trong một lượng người cố định tự dưng thừa ra một người, vậy thì hiệu quả sẽ tốt hơn so với việc báo thiếu.”

Trình Dương do dự: “Cũng đúng.”

“Nhưng mặt khác, tôi cũng nghĩ là có khả năng kia.” Lâm Dị đáp, cậu bỗng nhiên có thể hiểu được tâm tình Tần Châu.

Khi đó, lúc ở trong thế giới Quy Tắc 7-7, với tư cách là chủ tịch hội sinh viên nhìn một đứa tân sinh viên vừa vỡ trứng phân tích manh mối. Chắc chắn lúc đó hẳn cũng cảm thấy có lý nhưng không thể tin được hoàn toàn. Tâm tình có chút phức tạp, nhưng đồng thời cũng cảm thấy vui mừng.

Lâm Dị nghĩ, Tần Châu vui mừng hẳn là vì có người trong nhóm ở thế giới Quy Tắc 7-7 có thể hỗ trợ hẳn.

Mà bây giờ, người cậu vui mừng chính là Trình Dương.

Trình Dương bắt đầu dùng tới não mình rồi.

“Anh Trình Dương.” Lâm Dị vỗ vỗ Trình Dương vai: “Tương lai có hứa hẹn — Au.”

Cậu quên mất làm liên lụy đến vết thương trên tay mình.

Trình Dương đang muốn quan tâm thì Lâm Dị lại nói: “Nhưng nhân vật chính trong thế giới Quy Tắc 8-4 không phải Tôn Tịnh Văn.”

Trình Dương không hiểu: “Tại sao? Cổ có quá khứ như vậy mà.”

“Quy tắc 8-4 đề cập đến gói hàng.” Lâm Dị nói: “Cách cô ấy nguyên rửa là miêu trố, không liên quan gì đến gói hàng. Nhân vật chính thực sự của thế giới quy tắc 8-4 vẫn phải có liên quan đến thư nguyên rửa.”

Bởi vì chỉ có thư nguyên rửa mới dùng gói hàng để gửi đi .

Trình Dương: “Ừ ha.”

Cậu ta phản ứng lại: “Cho nên, tôi nói một đồng như vậy, cứ coi như tôi đoán đúng rồi, nhưng vẫn vô dụng hết hả?”

“Không.” Lâm Dị nói: “Có tác dụng.”

Mặc dù những gì Trình Dương nói vẫn cần phải tìm manh mối chứng thực, nhưng có một câu Trình Dương nói rất hợp lý. Quy tắc 8-4 là quy tắc trung cấp cao nhất trong các quy tắc thả người kỳ này. Nó không khó bằng những quy tắc hội sinh viên yêu cầu nhà trường phối hợp nghỉ học, hơn nữa thực sự cậu đang đem các vấn đề phức tạp hoá lên.

Chẳng hạn như truyền hầu.

Cậu đang đem thư nguyên rửa với truyền hầu nối với nhau, từ đó dẫn đến nhiều vấn đề cần giải quyết, chẳng hạn như ai là người thả chim bồ câu, và chim bồ câu được nối một chân với chim bồ câu là ai.

Theo khuôn mẫu của truyền hầu, thứ được mèo dẫn đường tới không thể nào dung nhập được với nó.

Cậu phải nghĩ vấn đề theo một cách khác.

Lâm Dị cố gắng nghĩ vấn đề một cách đơn giản hơn, những mảnh manh mối dần hiện ra trong đầu.

Tôn Tịnh Văn không phải nhân vật chính trong thế giới Quy Tắc 8-4, điều này không cần nghi ngờ gì nữa.

Nhưng cho dù Tôn Tịnh Văn không phải là nhân vật chính của thế giới Quy Tắc 8-4 thì chuyện xưa của cô cũng nhất định có liên quan đến tuyến chính.

Mặc dù chuyện xưa của Tôn Tịnh Văn được Trình Dương nói vẫn chưa được xác định nhưng có một điều chắc chắn.

Tôn Tịnh Văn biết đến miêu trố và dùng miêu trố để trả thù người khác. Điều này được viết rõ ràng trong nhật ký của Tôn Tịnh Văn.

Vì vậy, những người có liên quan đến Tôn Tịnh Văn chính là năm người xuất hiện trong nhật ký của cô, còn có mèo.

Nghĩ đến đây, Lâm Dị như cảm giác được gì đó mà ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ.

Vì để phòng con mèo đen do miêu trố triệu hồi ngoài cửa sổ nhìn thấy Lâm Dị, Trình Dương đã kéo rèm hai bên lại, lo sẽ xảy ra chuyện gì nên cũng dời bàn ghế trong phòng 204 để chặn rèm.

Cảm xúc trong lòng Lâm Dị có chút dao động.

Vì sao trường học có toà dạy học và ký túc xá, nhưng Lâm Dị lại luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Bởi vì thực sự có rất nhiều thứ còn thiếu.

Chẳng hạn như sân thể dục.

Trường học dù nhỏ đến mấy cũng phải có sân thể dục.

Chẳng hạn như căng tin.

Trường trung học Báo Hương đã có ký túc xá, sao lại không có căng tin được?

Và tại sao, trong lúc chờ mọi người tập trung trước khi quy tắc 8-4 bắt đầu, Lâm Dị nhìn thấy những viên gạch rơi xuống từ tường của trường trung học Báo Hương, hình vẽ bậy của học sinh trên tường, cỏ dại dưới chân tường và mảnh thủy tinh trên bờ tường rào để ngăn trèo qua.

Ngược lại, tòa dạy học giống như bị hóa lỏng.

Và tại sao trường Báo Hương chỉ có học sinh mà không có giáo viên.

Bởi vì đây là trường trung học Báo Hương trong mắt con mèo.

Mèo thích đi trên hàng rào, cho nên chúng quen thuộc với hàng rào hơn là tòa dạy học.

Đây là thế giới 8-4 do mèo sáng lập, quái vật 8-4 là một con mèo.

Nhưng cho dù mèo có biến thành quái vật thì nó cũng không biết trường có sân chơi cho học sinh sinh hoạt, cũng không biết trường có ký túc xá thì phải có căng tin, nếu không thì học sinh nội trú ăn gì uống gì?

Trường trung học Báo Hương chỉ có tòa dạy học, khu ký túc xá và con đường nối hai tòa nhà là bởi vì mèo chỉ di chuyển trong khu vực này. Con mèo chỉ nhớ những điều này nên thế giới Quy Tắc 8-4 chỉ có một tòa dạy học, một tòa ký túc xá và một con đường.

Nghĩ tới đây, Lâm Dị lập tức lật đổ nguyên nhân khiến khuôn mặt của NPC học sinh mơ hồ.

Hiện tại xem ra, làm cho khuôn mặt NPC học sinh mơ hồ không phải do Tôn Tịnh Văn, mà là do mèo.

Dung tích não của mèo chỉ có 25 ml, trí nhớ của nó không thể sánh được với con người. Vì vậy, nó chỉ có thể nhớ được những người quan trọng trong

không gian lưu trữ trí nhớ hạn chế của mình.

Trong thế giới Quy Tắc 8-4, chỉ có người được mèo ghi nhớ mới có gương mặt rõ ràng.

Ví dụ như Tôn Tịnh Văn.

Tôn Tịnh Văn tìm được năm con mèo, thực hiện miêu trố.

Con mèo nhớ kỹ cô trộm mất con của mình.

Ví dụ như năm người kia.

Tôn Tịnh Văn đã dùng miêu trố nguyên rủa năm người này, mèo đã ngửi thấy mùi của con mình trên người bọn họ.

Vì vậy, khuôn mặt của năm người này rất rõ ràng.

Người viết thư nguyên rủa đầu tiên phải nằm trong số những người có khuôn mặt rõ ràng.

Phân tích được đến đây, Lâm Dị liền nói cho Trình Dương kết quả.

Trước khi vén màn sương mù, Lâm Dị không thể để bản thân tư duy theo quán tính làm mọi chuyện khó khăn hơn.

Bất kể ý tưởng của ai đơn giản hơn, Trình Dương vẫn tốt hơn một chút.

Cho nên lúc này Lâm Dị muốn thảo luận đáp án với Trình Dương.

Tựa như một câu hỏi toán học không chuẩn, nếu đáp án nào có nhiều người tính ra đồng hơn thì đó có khả năng đó là đáp án đúng.

Lâm Dị bèn hỏi: “Anh Trình Dương, vì sao Tôn Tịnh Văn lại muốn nói thiếu người?”

Với những gì Lâm Dị vừa nói với Trình Dương, Trình Dương không cần suy nghĩ nói: “Sợ bị trả thù.”

Lâm Dị hiểu được.

Cậu và Trình Dương có cùng một đáp án.

Vì sao Tôn Tịnh Văn lại muốn đếm số người, vì sao đếm xong lại muốn nói thiếu người?

Phương thức truyền thư nguyên rủa là qua đường bưu điện, xét theo quy tắc tử vong thu được từ trải nghiệm qua hai đêm kinh tâm động phách vừa rồi,

người tham gia cũng có thể truyền thư nguyên rủa.

Vì việc truyền thư nguyên rủa không có ngưỡng cửa, Tôn Tịnh Văn, người cực kỳ tin tưởng vào mấy thứ này, cô là người sợ mình sẽ nhận được thư nguyên rủa hơn bất kỳ ai.

Cho nên ngay từ đầu cô nói thiếu người.

Mục đích cũng là để cho người tham gia chấp nhận việc lớp thiếu một người, để thư nguyên rủa không đến tay cô, dù sao cô cũng không có ở đó.

Vấn đề thứ nhất đã có đáp án, Lâm Dị lại hỏi vấn đề thứ hai.

“Vì sao Tôn Tịnh Văn muốn tự bạo?”

Trình Dương không suy nghĩ nhiều, trả lời: “Chúng ta chết hết, sẽ không có ai truyền thư nguyên rủa cho cổ nữa.”

Đáp án của câu hỏi thứ hai được đối chiếu.

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm.

Về việc Tôn Tịnh Văn tự bạo, suy nghĩ của Lâm Dị không giống Trình Dương, hoàn toàn có thể đối chiếu.

Tôn Tịnh Văn lo lắng thư nguyên rủa sẽ đến tay mình, ngoài việc gieo rắc tư tưởng cho người tham gia rằng ‘bản thân không có trong lớp’, còn có một cách khác để ngăn chặn bản thân nhận được thư nguyên rủa một cách hiệu quả hơn.

Đó là giết những kẻ có thể truyền thư nguyên rủa đi.

Đây cũng không phải là cuộc thi như Lâm Dị nghĩ trước đó. Cậu thực sự đang phức tạp hoá mọi chuyện lên. Tôn Tịnh Văn không dùng miêu trớ để cạnh tranh với người viết thư nguyên rủa xem ai có thể giết nhiều người hơn, mà đó là cách đơn giản nhất để bảo vệ mạng mình.

Nếu có ai đó nhận ra Tôn Tịnh Văn bị thiếu, tức là họ đã rơi vào bẫy của Tôn Tịnh Văn.

Cũng giống như Lâm Dị, nếu nhận ra sự khuyết thuyết của cô, cậu chắc chắn sẽ đi chứng thực điều đó, như vậy liền bị Tôn Tịnh Văn dùng miêu trớ nguyên rủa.

Kết thúc cuộc đối chiếu đáp án của câu hỏi hai, đến lượt câu hỏi thứ ba.

Đây cũng là câu hỏi quan trọng hơn hai câu hỏi đầu tiên và chiếm nhiều

điểm hơn hai câu hỏi đầu tiên.

Trước khi mở miệng đối chiếu câu hỏi thứ ba, Lâm Dị nói: “Ngoài Tôn Tịnh Văn và năm người này, còn một người có khuôn mặt rất rõ ràng.”

Toàn thân Trình Dương sợ đến lạnh toát. Vấn đề này khiến cậu ta không thể không thuận miệng thốt ra, run rẩy một chút rồi nói: “Là... là bác gái trong phòng thư.”

“Đúng vậy.” Lâm Dị gật đầu, có Trình Dương cúi bấp, Lâm Dị rất bình tĩnh hỏi: “Anh Trình Dương, anh cho rằng năm người bị miêu trớ nguyên rủa cùng với bác gái trong phòng thư, ai có khả năng là người viết thư nguyên rủa đầu tiên?”

Năm người này quả thực là có động cơ để viết thư nguyên rủa.

Họ bị Tôn Tịnh Văn dùng miêu trớ trả thù, cho nên gây ông đập lưng ông, viết ra thư nguyên rủa.

So với năm người này, động cơ của bác gái trong phòng thư ngược lại không đủ.

Vị trí hoạt động của bác gái trong phòng thư là ở khu ký túc xá, không ở toà giảng dạy với Tôn Tịnh Văn, bác gái phòng thư ở độ tuổi này khó có thể xảy ra xích mích với một nhóm học sinh cấp ba.

Nhưng điều kỳ quái là khuôn mặt của bác gái trong phòng thư lại rất rõ ràng.

Hẳn là bác chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng trong ký ức của con mèo.

Hỏi xong vấn đề này, Lâm Dị nhìn chăm chăm Trình Dương, chờ Trình Dương trả lời vấn đề của mình.

Câu thứ ba khiến Trình Dương dừng lại suy nghĩ một chút: “Tôi nghĩ là bác trong phòng thư.”

Trình Dương nói xong liền hỏi Lâm Dị: “Anh Lâm Dị, anh có nghĩ giống tôi không?”

Lâm Dị không trả lời mà hỏi: “Anh Trình Dương, sao anh lại có được đáp án này?”

Trình Dương nói: “Năm người đó bị miêu trớ nguyên rủa, trong lòng nhất định có bóng ma. Giống như bây giờ nhìn thấy Hạ Huy, tôi không khỏi phát run cả người. Mùi của Hạ Huy thực sự có thể cứu được cái mạng chó của tôi, nhưng tôi thấy anh ta vẫn sợ muốn chết. Nếu tôi là một trong năm người đó,

có người dùng miêu tả nguyên rửa tôi, thì cố bảo tôi làm gì tôi cũng làm, bảo tôi ăn cứt tôi cũng ăn. Tôi làm gì có cái gan ở dưới mắt cố viết thư nguyên rửa chứ, như vậy không phải là ngán bản thân sống lâu hơn chút sao?”

“Câu hỏi của anh có hai lựa chọn, hoặc là năm người này, hoặc là bác gái trong phòng thư, vậy thì chỉ còn lại bác gái trong phòng thư thôi.” Trình Dương nói, chợt nghĩ: “Bằng không hôm đó chúng ta đi gửi chuyển phát nhanh, bác gái đấy cũng chẳng hỏi câu gì mà chỉ trực tiếp nhận lấy gói hàng thôi đó?”

Lâm Dị gật đầu với nửa lời sau của Trình Dương.

Trình Dương lúc này cũng không dám khoe khoang: “Tôi chỉ tùy tiện nói vậy thôi, anh Lâm Dị, anh muốn nghĩ thế nào cũng được, đừng để thứ rác rưởi này dẫn anh lạc lối.”

Lâm Dị nói: “Không lạc.”

Trình Dương không ngờ bản thân lại có thể trả lời đúng nhiều câu như vậy: “Tôi với anh lại nghĩ giống nhau hả?”

“Không phải vậy.” Lâm Dị nói: “Người viết thư nguyên rửa đầu tiên là ai? Hiện tại tôi không biết.”

Lâm Dị thích dùng bằng chứng để phát tán tư duy. Rốt cuộc thư nguyên rửa là do năm người kia viết hay do bác gái trong phòng thư, tính đến trước mắt, cậu vẫn chưa có chứng cứ nào để đến được đáp án.

Lâm Dị nói: “Anh Trình Dương, nhưng tôi có ý tưởng khác.”

Mí mắt phải của Trình Dương lại bắt đầu giật giật: “Là... là gì?”

Lâm Dị nói: “Tới phòng thư xem thử.”

Chương 134: Quái vật 8-4

Cả người Lâm Dị đông cứng, máu cũng đông lại-

Chương 134: Quái vật 8-4

Trình Dương nghe xong, bị dọa một phen.

Vậy mà giọng điệu của Lâm Dị rất bình tĩnh, nghe rất nhẹ nhàng, như kiểu thực sự chỉ đi xem mà thôi.

Không, không phải như vậy, Trình Dương biết rất rõ, đi đến phòng thư cũng nguy hiểm không kém Lâm Dị đêm nay bị miêu trớ nhắm tới mà vẫn đi ra ngoài mạo hiểm.

Dù sao, trong mắt Trình Dương, bác gái trong phòng thư rất có thể là người viết thư nguyên rửa đầu tiên.

Hơn nữa Lâm Dị còn đang bị thương, vết thương lại rất nghiêm trọng nữa.

Nhưng không có cách nào khác, đây là thế giới Quy Tắc 8-4, Lâm Dị là thành viên của đội tuần tra, cậu không mạo hiểm thì không ai có thể đi được.

Hướng hồ, ai kêu cậu ta điếm kém như vậy, làm cho Lâm Dị đồng hành cùng mình tiến vào thế giới Quy Tắc 8-4.

“Tôi đi với anh nhá.” Trình Dương khó khăn nói, nhưng trong lòng vẫn không ngừng run rẩy mà hỏi: “Bao lâu... Bao lâu nữa đi? Đừng bảo là đêm nay đấy?”

“Ừm ừm.” Đối với việc Trình Dương xin ra trận, Lâm Dị cũng không từ chối.

Kế hoạch đến xem phòng thư của cậu cần Trình Dương.

Vào ngày Trình Dương nhận được gói hàng, họ không đến tòa dạy học mà ở lại tòa ký túc xá, Lâm Dị phát hiện bác gái trong phòng thư có phần giống với lão quản lý trong thế giới Quy Tắc 7-7, không thường xuyên rời khỏi phòng.

Giống như trong thế giới Quy Tắc 7-7, Tần Châu dụ lão quản lý, còn cậu lên vào phòng trực ban để tìm kiếm manh mối. Bây giờ Lâm Dị cũng cần Trình Dương dụ bác gái trong phòng thư ra.

“Nhưng không phải bây giờ.” Lâm Dị nói: “Trời sắp sáng rồi, ban ngày đi đi.”

Trình Dương nghe được hai chữ ‘ban ngày’, như nghe thấy Bồ Tát hiển linh, nỗi sợ hãi trong lòng tiêu tan hơn nửa: “Được, ban ngày đi, ban ngày đi.”

Cho dù ban ngày có xảy ra chuyện gì, ít nhất cậu ta cũng không tử vong ngay tại trận.

Trình Dương nghĩ nghĩ, phát hiện Lâm Dị chọn đi ban ngày không phải vì an toàn hơn ban đêm, mà nhất định là có ẩn tình gì đó. Nhưng ẩn tình này là gì, Trình Dương không nghĩ thông được, cậu ta biết chỉ số IQ của mình, cũng không tự làm khó bản thân, trực tiếp mở miệng hỏi Lâm Dị: “Tại sao lại là ban ngày?”

Lâm Dị kiên nhẫn giải thích: “Mỗi lần bác gái ở phòng thư nhìn thấy mình đều bảo mình tới lớp.”

Trình Dương: “Đúng, vậy thì sao?”

Lâm Dị nói: “Hắn là bác ta đang đuổi mình đi.”

Trình Dương đột nhiên ý thức được: “Ai da, đờ mờ.”

“Mẹ nó.” Trình Dương hồi tưởng lại: “Đúng vậy thật.”

Lâm Dị nói: “Bác gái ở phòng thư hẳn là ban ngày muốn làm gì đó?”

Trình Dương giơ ngón tay cái lên cho Lâm Dị.

Lâm Dị cũng không vinh nhục mà cả kinh, nói: “Thường thôi mà.”

Sau đó cậu mới cúi đầu nhìn vết thương trên tay mình.

Vết thương không còn chảy máu nữa, nhưng vết máu trước đó đã đông lại trên tay, phối hợp xé rách miệng vết thương thoát nhìn làm người ta sợ hãi.

Cậu cố cử động ngón tay khiến cho vết thương bị liên luy.

Lâm Dị: “Tê——”

Từ cơn đau có thể thấy miệng vết thương bị mèo cắn rất sâu. Trước đây cậu cho rằng mèo chủ động tấn công cậu là do cậu dọa nó sợ, nhưng bây giờ xem ra lúc đó, có thể mèo coi cậu là người tổn thương mèo con.

Nếu bị cắn phải chữa trị kịp thời, bằng không sau này sẽ rất dễ bị nhiễm trùng.

Mèo đen trông như mèo hoang, phải tiêm phòng bệnh dại kịp thời.

Trong thế giới quy tắc có một logic nhất định, giống như thi thể Hạ Huy sẽ

thối rửa, nước lạnh tạt vào sàn xi măng sẽ tạo ra âm thanh 'dong' dựa trên phản ứng vật lý, nhưng ở đây không có phòng y tế. Nếu rời khỏi đây chậm trễ, Lâm Dị không chắc liệu mình có trở thành người đầu tiên chết do nhiễm trùng mà không phải do vi phạm quy tắc tử vong hay không.

Lâm Dị rũ mắt, nghĩ thầm, nếu Tần Châu ở bên cạnh cậu thì tốt biết mấy.

Tần Châu nhất định phải biết tình huống này, như vậy cậu mới yên tâm được.

Trình Dương ở bên cạnh không biết tâm lý hoạt động của cậu, cho rằng Lâm Dị đang rất đau, nói: "Nhìn vết thương của anh mà tôi đã thấy đau rồi, mẹ kiếp, điều kiện khó khăn, nơi này lại nguy hiểm. Hay là để tôi thôi cho anh nhé?"

Nói xong, cậu ta đi về phía Lâm Dị.

Lâm Dị vội vàng lùi lại một bước: "Tôi tự mình làm!"

"Anh Lâm Dị, anh vì chủ tịch Tần mà thủ thân như ngọc thiệt hả?" Trình Dương vui vẻ nói: "Được rồi, anh đây tuy rằng thẳng hơn cột điện, nhưng vẫn là đàn ông, anh tự thôi đi."

Lâm Dị: "Anh đi tìm chỗ nghỉ ngơi một chút đi."

Mấy ngày nay cậu không nhắm mắt, Trình Dương cũng không có nghỉ ngơi nhiều. Cậu đã quen với việc này, Trình Dương vốn có nhu cầu ngủ bình thường, cơ thể chắc hẳn đã vô cùng mệt mỏi sau khi thức đến bây giờ.

Họ phải đến phòng thư sau khi trời sáng, không thể vì nghỉ ngơi không tốt mà trì hoãn được.

Trình Dương nói: "Ban ngày tôi ngủ trong phòng học."

Lâm Dị nói: "Trời sắp sáng rồi, nhưng cách giờ đến lớp vẫn còn một chút thời gian. Bác gái trong phòng thư hẳn phải thức dậy để kêu chúng ta đến lớp. Anh có thể ngủ thêm một lát, nghỉ ngơi tốt thì ban ngày mới dễ làm việc."

"Vậy được." Trình Dương đáp: "Để tôi thử xem có ngủ được không."

Phòng 204 lại còn có mùi hôi của Hạ Huy nữa, Trình Dương không thể đảm bảo cậu ta sẽ ngủ được.

Cậu ta tìm một nơi xa Hạ Huy nhất, cũng không dám dùng vỏ chăn trên giường, trực tiếp nằm xuống sàn nhà nhắm mắt.

Chỉ trong chốc lát, Trình Dương ngáy khò khò.

Lâm Dị: "..."

Tuy nói ban ngày Trình Dương nằm ở bàn học đánh một giấc, nhưng tư thế nằm xuống bàn không mấy dễ chịu, rất dễ khiến tay chân bị tê, nghĩ thôi cũng biết Trình Dương căn bản ngủ không ngon giấc.

Ở giữa ánh mắt cảnh giác của Hạ Huy và tiếng ngáy ngủ của Trình Dương, Lâm Dị nâng tay, sau đó thổi miệng vết thương.

Thổi một lát, không chỉ có cánh tay giong lên của Lâm Dị mệt, mà quai hàm cũng có chút mỏi.

Cậu nghĩ.

Có Tần Châu ở đây thì tốt biết mấy.

Không biết qua bao lâu, Lâm Dị buông cánh tay bị đau xuống, ngược mắt nhìn về phía cửa sổ.

Cửa sổ vẫn kéo rèm, Lâm Dị tính toán thời gian, tuy không thể nhìn thấy sắc trời bên ngoài, nhưng có thể khẳng định hiện tại trời đã sáng.

Có điều Lâm Dị không đánh thức Trình Dương luôn. Mùa hè trời hửng đông sớm, cách thời gian đi học vẫn còn khoảng hai tiếng nữa.

Cậu tiếp tục cúi đầu thổi miệng vết thương.

Hai giờ sau, Lâm Dị đánh thức Trình Dương.

Cậu nghe thấy trong ký túc xá lục tục vang lên tiếng mở cửa, bao gồm cả phòng 205 của Tầng Nam Nam. Tầng Nam Nam cũng rời khỏi phòng để đi đến lớp học.

Những người tham gia đều đang tuân theo quy tắc từng bước một, hy vọng tuân theo quy củ là có thể thoát khỏi quy tắc tử vong.

"A a, trời sáng rồi phải không?"

Trình Dương đứng dậy khỏi sàn nhà, ngáp một cái nói: "Đi thôi."

Trình Dương hiển nhiên còn chưa tỉnh hẳn, Lâm Dị đi tới mở cửa cũng không thấy cậu ta tới tranh.

Hai người bước ra khỏi phòng 204, đi xuống sảnh ký túc xá.

Họ không phải là những người duy nhất đi trên hành lang, Lâm Dị liếc nhìn Nhậm Lê, người đang đi trước họ một chút.

Hành lang không có bao nhiêu khoảng cách, chẳng mấy chốc họ đã xuống tới tầng một rồi đi đến sảnh ký túc xá.

Bởi vì hôm qua Trần Tử Tấn nhận được gói hàng nên hôm nay có người ở tủ chuyển phát kiểm tra xem bản thân có nhận được gói hàng nào hay không. Vẻ mặt của họ cũng rất giống nhau. Đều là lo lắng mở tủ ra rồi lại thở phào nhẹ nhõm khi thấy bên trong tủ trống rỗng.

Nhậm Lê không nhìn tủ chuyển phát nhanh, anh dẫn đầu rời khỏi ký túc xá, đi trên con đường nối hai tòa nhà với nhau.

Lâm Dị rời mắt, nhìn về phía phòng thư.

Bác gái trong phòng thư đã dậy, đang cầm một cái cốc đứng ở bậc thềm trước cửa ký túc xá đánh răng.

Có điều cửa phòng thư vẫn đóng chặt.

Cảm giác kỳ quái lập tức ập tới.

Cửa ký túc xá cách phòng thư nhiều nhất là mười bước, trong trường hợp bình thường thì không cần phải đóng cửa phòng ở khoảng cách gần như vậy, cho dù trong phòng có đồ đạc gì quý giá thì bác gái đó cũng đã ở trước mặt, đối diện còn là một đám học sinh, ai lại vào phòng trộm đồ chứ?

Cho nên trong phòng thư chắc chắn phải có thứ gì đó.

Lâm Dị nghiêng đầu, nói với Trình Dương: “Đi thôi.”

Hai người định lộ mặt ra cho bác gái phòng thư nhìn thấy, để bác nghĩ rằng bọn họ đã rời khỏi khu ký túc xá và đã đi đến tòa dạy học rồi.

Lúc họ đến trước phòng thư, bác gái cũng vừa đánh răng xong.

Lâm Dị giấu cánh tay bị thương ra sau lưng. Nếu bác gái trong thư phòng thực sự có liên quan đến thư nguyên rửa, thì bác ta nhất định có thể nhìn ra manh mối từ vết thương trên tay cậu.

“Bác ơi, chào buổi sáng ạ.” Lâm Dị lễ phép nói.

Bác trong phòng thư sững sốt một chút, sau đó vui vẻ nói: “Chào buổi sáng, đi học à?”

Lâm Dị: “Dạ.”

Ngũ quan Lâm Dị ôn hoà, muốn xây dựng hình tượng một cậu bé ngoan là cực kỳ dễ.

Mặc dù cậu là bé ngoan thật.

Bác gái trong phòng thư cười tươi hơn: “Đi đi.”

Lâm Dị kéo Trình Dương đang ngáp dài rời đi.

Trên đường đến tòa dạy học, những người tham gia khác thỉnh thoảng lại nhìn về phía hai người.

Bọn họ không nhìn thấy Trần Tử Tấn, hơn nữa đêm qua nghe Trần Tử Tấn kêu thảm thiết như vậy, hẳn là cũng đã đoán được gì đó rồi.

Mà lúc Trần Tử Tấn nhận được gói hàng chuyển phát nhanh tối qua, anh ta vẫn luôn chắc chắn rằng chính Trình Dương là người gửi nó cho mình.

Lâm Dị không có cách nào đối diện với những ánh mắt phức tạp này, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, nếu tiếp tục trì hoãn ở thế giới Quy Tắc 8-4, nói không chừng Nhậm Lê sẽ xúi giục người tham gia bắt đầu nhắm vào bọn họ.

Tuy nhiên, Lâm Dị không có cách phân thời gian để đi giảng đạo lý với nhóm người tham gia. Tất cả những gì cậu có thể làm bây giờ là phải nhanh chóng rời khỏi thế giới Quy Tắc 8-4.

Nghĩ như vậy, Lâm Dị hơi nghiêng đầu, dùng góc độ có thể nhìn thấy bác gái trong phòng thư.

Cậu nhìn thấy bác gái rửa mặt xong trở về phòng.

Vì vậy Lâm Dị cũng không tính đi về hướng tòa dạy học nữa, cậu kéo Trình Dương nói: “Anh Trình Dương, đi thôi.”

Hai người muốn quay lại, xem ban ngày bác gái trong phòng thư làm gì và trong phòng thư rốt cuộc có thứ gì.

Hai người quay ngược trở về.

Phía sau Nhậm Lê cũng dừng bước, quay đầu nhìn về phía bóng lưng của Lâm Dị và Trình Dương.

“Anh Nhậm Lê... có chuyện gì sao?”

Có người tham gia phát hiện hành động của Nhậm Lê. Họ không dám vào lớp trừ khi có Nhậm Lê dẫn đầu.

“Không có gì.” Nhậm Lê nói.

Bên này, Lâm Dị và Trình Dương đi ở bên ngoài tòa ký túc xá.

Phòng thư ở ngay cửa ký túc xá. Họ không thể trực tiếp quay lại từ tòa ký túc xá được. Nơi duy nhất họ có thể quay lại là cửa sổ.

Lâm Dị vốn định bám vào bệ cửa sổ, dùng sức leo lên.

Trình Dương cuối cùng cũng chú ý tới vết thương ở tay Lâm Dị: “Tôi lên trước rồi kéo anh.”

Miệng vết thương thực sự rất đau, Lâm Dị nói: “Được.”

Trình Dương leo lên trước, sau đó cẩn thận ngồi xổm xuống, đưa tay về phía Lâm Dị.

Trình Dương khoẻ đến nỗi Lâm Dị còn chưa kịp dùng lực gì thì đã bị cậu ta trực tiếp kéo lên. Chỉ là Trình Dương dùng hơi nhiều lực, khiến bản thân suýt mất thăng bằng ngã xuống, may mà có Lâm Dị hỗ trợ một phen.

“Ai da đỡ mồi.”

Độ cao tầng hai quả thực không cao, nhưng nếu ngã úp mặt xuống, có khi gương mặt sẽ bị biến dạng.

Trong lòng Trình Dương vẫn còn sợ hãi mà vỗ vỗ ngực.

Lâm Dị nói: “Đi thôi.”

Vị trí của bọn họ là ở nhà vệ sinh công cộng, khoảng cách gần nhất là cửa sổ phòng 204 có thể mở được, Lâm Dị định sẽ mở cửa sổ phòng 204.

Trình Dương đứng gần bệ cửa sổ hơn, cho nên cậu ta phải di chuyển trước thì Lâm Dị mới có thể theo sau được.

Trình Dương di chuyển đến phòng 204.

Lâm Dị theo sau.

Hai người dịch từng bước nhỏ một để tới phòng 204, Trình Dương đang định đưa tay đẩy cửa sổ.

Lâm Dị vội vàng tóm lấy cậu ta, lúc Trình Dương muốn hỏi có chuyện gì, Lâm Dị đưa tay bịt miệng cậu ta lại.

Lâm Dị làm khẩu hình: “Có động tĩnh.”

Cậu nghe thấy

Phòng 204 không phải không có bóng người, còn có Hạ Huy. Nhưng Hạ Huy thường cuộn tròn ở một góc, không nhúc nhích, cho dù có động đậy, động tác cũng sẽ đột ngột nhảy từ nơi này sang nơi khác, nhưng âm thanh mà Lâm Dị nghe được lúc này lại là liên tục.

Có lẽ là bởi vì giọng nói Lâm Dị lúc nhắc nhở không gấp gáp, Trình Dương ngược lại cũng không bị doạ sợ.

Lâm Dị thu tay, nhìn về phía phòng 204.

Bọn họ không hề nghĩ rằng lại có động tĩnh trong phòng 204, cho nên dù kế hoạch của họ là rời khỏi ký túc xá rồi quay lại bằng cửa sổ, họ cũng không hề mở rèm lên.

Rèm cửa vẫn còn bị Trình Dương dùng bàn chặn lại nên lúc này họ không thể thấy gì cả.

Nhưng có thể nghe được.

Nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa phòng 204, rồi tiếng chân bước vào.

Hạ Huy kêu lên một tiếng, chứng tỏ bọn họ không nghe nhầm. Có người vào được phòng 204.

Ngoài Hạ Huy ban đầu ở phòng 204, người duy nhất có thể có chìa khóa phòng là bác gái của phòng thư. Không thể nào là những người tham gia khác được, lúc Lâm Dị đi trên đường đến toà dạy học, ngoại trừ Hạ Huy và Trần Tử Tấn đã chết, những người tham gia khác đều ở đó.

Trình Dương cũng há miệng: “Đẩy cửa sổ nhìn thử?”

Lâm Dị nghe những lời này của Trình Dương, có thể biết được Trình Dương vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Cậu lắc đầu.

Chưa kể rèm bị bàn chặn lại, lúc đẩy cửa sổ gây ra âm thanh, sẽ rút dây động rừng.

Sau đó Lâm Dị duỗi tay chỉ vào phòng 303 trên tầng.

Hạ Huy và Trần Tử Tấn đều chết vì thư nguyên rủa. Bác gái trong phòng thư đã đến phòng 204, rất có thể cũng sẽ đến phòng 303. Cậu muốn đến phòng 303 của Trần Tử Tấn để chờ xem bác gái ở phòng thư đi vào phòng ngủ rồi cuộc để làm gì.

Trình Dương đang muốn tiếp tục hướng lên trên, Lâm Dị thấp giọng nói: “Anh Trình Dương, anh ở lại đây.”

Dáng người của Trình Dương rất cường tráng, nếu phòng 204 có người, tất nhiên sẽ có tiếng động, chỉ có cậu mới có thể đi.

Nói xong, Lâm Dị ngẩng đầu nhìn bệ cửa sổ phía trên.

Cậu đưa tay ra, dùng lòng bàn tay nắm lấy mép bệ cửa sổ, bất chấp vết thương đau đớn, cậu đặt ngón chân lên tường, dùng lực của tay để đưa mình lên tầng ba.

Đến tầng ba, Lâm Dị nhanh chóng đứng dậy, di chuyển về phía phòng 303.

Khi đi đến phòng 303, biết bác gái vẫn còn ở phòng 204, Lâm Dị không chút đắn đo nhìn vào phòng 303.

Cách chết của Trần Tử Tấn cũng giống với Hạ Huy, ngoại trừ việc thi thể không được dán trên cửa sổ mà là dán vào mặt đất.

Lâm Dị đoán Hạ Huy muốn trốn thoát qua cửa sổ nên mới tạo thành khối thi thể dán ở trên cửa sổ.

Trong phòng không có chỗ giấu người, Lâm Dị cũng không có ý định mở cửa sổ đi vào. Rèm cửa phòng 303 không kéo xuống, cửa sổ không có thi thể che kín, qua cửa sổ có thể nhìn thấy khung cảnh trong phòng 303.

Lâm Dị nhìn Trần Tử Tấn, thấy các khối thi thể được cắt đều nhau.

Những manh mối này có thể nhìn thấy từ thi thể của Hạ Huy. Lâm Dị đưa mắt nhìn vào trong phòng, xem xem liệu cậu có thấy được manh mối nào khác không, dù sao thì hiện trường sau cái chết của Hạ Huy, bọn họ đã không thể vào được rồi.

Đôi mắt cậu đảo quanh phòng 303, bên tai nghe thấy tiếng Trình Dương đang ríu rít.

Lâm Dị nhìn xuống Trình Dương ở bên ngoài cửa sổ phòng 204 đang chỉ về phía phòng 204. Lâm Dị đã hiểu. Bác gái trong phòng thư đã rời khỏi phòng 204. Theo suy đoán của cậu, nơi tiếp theo bác ta đến chắc chắn là phòng 303.

Quả nhiên, một lúc sau, Lâm Dị nghe thấy tiếng mở chìa khóa.

Cậu nhanh chóng hạ người xuống. Đây là cửa sổ hai chiều, cậu có thể nhìn vào bên trong cửa sổ thì bên trong cũng có thể nhìn thấy cậu qua cửa sổ.

Lạch cạch.

Cửa được mở ra.

Tiếng bước chân vang lên.

Lâm Dị cẩn thận nâng người lên cao một chút, vẫn duy trì độ cao để hai mắt có thể quan sát bên trong, nhưng bên trong không đến mức liếc mắt là thấy ngay được cậu.

Người dùng chìa khóa mở cửa quả nhiên là bác gái trong phòng thư.

Bác gái cầm một cái xô trên tay, Lâm Dị nhìn thấy trong xô là những hạt có kích thước bằng móng tay nhỏ, thoát nhìn giống như thức ăn cho chó mèo.

Bác gái trong phòng thư không để ý đến có người ngoài cửa sổ, bước vào, đặt thùng sang một bên, sau đó nhìn chằm chằm thi thể của Trần Tử Tấn, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Lâm Dị nhìn thấy rõ vẻ mặt của bác ta.

Không cần phải suy nghĩ, bác gái ở phòng thư chắc chắn là ở đây để cho anh ta ăn, nên tiếng ‘meo’ của Hạ Huy không phải là kiểu kêu lên cảnh giác với cậu và Trình Dương mà là để làm nũng.

Nhưng Trần Tử Tấn ở phòng 303 vẫn chưa thành hình mèo nên bác gái bị bối rối, phân vân không biết có nên đổ thức ăn mèo cho Trần Tử Tấn hay không.

Thứ nhất, để lâu thì thức ăn cho mèo sẽ bị ươn, thứ hai là sợ lúc sau có người vào phòng 303 phát hiện ra thức ăn cho mèo.

Cuối cùng, bác ta quyết định cho ăn vào một ngày khác, bác cầm cái thùng lên, xoay người mở cửa phòng 303, nhìn dáng vẻ như đã sẵn sàng rời đi.

Đột nhiên—

“Lâm Dị!”

Rất đột ngột, âm lượng còn không nhỏ.

Tim Lâm Dị đập thành thịch, Trình Dương sợ tới mức kêu một tiếng ‘đậu má’.

Hai người tầng trên tầng dưới nghe theo tiếng âm thanh vọng tới, Nhậm Lê phía dưới toà ký túc xá cười lạnh nhìn bọn họ, sau đó mở miệng lặp lại: “Lâm Dị——”

Trình Dương sợ đến mức hết cả buồn ngủ, cậu ta nhảy phịch xuống, không

thèm để ý Nhậm Lê là quái vật 8-4, nhanh chóng bịt miệng Nhậm Lê lại.

Trình Dương cao lớn, trực tiếp ngã vào người Nhậm Lê, đè Nhậm Lê xuống không thể nhúc nhích được, sau khi trấn áp Nhậm Lê xong, Trình Dương quay đầu lại, bị thương nhìn Lâm Dị.

Lúc đầu Lâm Dị sợ trên người Nhậm Lê có vũ khí sắc nhọn nào đó, sợ lúc Trình Dương vật lộn với Nhậm Lê, anh dùng một đao đâm chết Trình Dương.

Nhìn Nhậm Lê giãy dụa như vậy, cậu mới yên tâm. Trên người Nhậm Lê hẳn không có công cụ giết người. Bằng không, Trình Dương ở cự ly gần như vậy, Nhậm Lê mà có công cụ giết người thì đã sớm thọc chết Trình Dương rồi.

Thậm chí Trình Dương còn dùng hai tay bịt miệng Nhậm Lê lại, Nhậm Lê không thể kêu nổi tiếng nào.

Tần Châu nói sức mạnh của quái vật mà người tham gia nó chiếm hữu sẽ lớn hơn sức mạnh của bản thân người bị ám từ hai đến ba lần.

Lâm Dị không ngờ Trình Dương lại mạnh như vậy, thoát nhìn Nhậm Lê trông cũng đâu giống bình hoa đâu.

Đôi khi người có thể đánh bại đội tuần tra tinh anh không phải là quái vật mà lại là một kẻ ngốc.

Sau khi xác nhận Trình Dương không gặp nguy hiểm, Lâm Dị mới quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Cậu không chắc giọng nói của Nhậm Lê có bị bác gái trong phòng 303 nghe thấy hay không. Trước khi Lâm Dị quay đầu về phía cửa sổ phòng 303, cậu mong rằng bác ta không nghe thấy.

Dù sao Nhậm Lê đang ở ngoài ký túc xá hò hét, cửa sổ phòng 303 thì lại đóng, Lâm Dị cũng không nghe thấy tiếng bước chân nào đến gần cửa sổ cả.

Nhưng liếc mắt một cái.

Cả người Lâm Dị đông cứng, máu cũng đông lại.

Bác gái trong phòng thư áp cả khuôn mặt vào cửa sổ, tròn mắt nhìn chăm chăm cậu phía dưới.

Cả gương mặt không hề có biểu cảm gì.

Chương 135: Quái vật 8-4

Cho nó gây trên mèo-

Chương 135: Quái vật 8-4

Trái tim đập nặng nề đánh vào lồng ngực, Lâm Dị tận lực để duy trì bình tĩnh.

Trình Dương còn ở đây, nếu tư duy của cậu bị lung lay, 'nó' sẽ xuất hiện.

Trong lòng cậu không ngừng lặp lại.

Bây giờ là ban ngày, không nguy hiểm đến tính mạng, không chết được.

Lâm Dị liếc nhìn bác gái vô cảm kia rồi thoáng nhìn thấy Trần Tử Tấn trên sàn phòng 303.

Cũng may là ban ngày.

Hơn nữa, đêm qua Trần Tử Tấn tử vong, có thể xác định được quy tắc tử vong là 'không thể giấu mạng', quy tắc tử vong di động thứ hai là 'không truyền thư nguyên rủa' và 'bị con mèo do miêu trở đưa tới nhìn thấy'.

Bất kể là quy tắc tử vong nào thì giờ cũng không thể giết chết cậu được, hơn nữa tới ban đêm cậu sẽ có biện pháp tự cứu mình.

Trái tim cuối cùng cũng ngừng đập điên cuồng, Lâm Dị hít một hơi, đứng đối diện nói với bác gái trong phòng thư: "Bác, bọn cháu đang thi bò lên tầng, xem ai nhanh nhất á."

Dừng một chút, Lâm Dị nói: "Cháu thắng."

Bác gái trong phòng thư không nói gì, cũng không có động tác gì khác, mặt vẫn dán vào cửa sổ, nhưng tròng mắt lại di chuyển theo Lâm Dị ngược lên nhìn cậu đứng đây.

Im lặng.

"Cháu biết mình sai rồi." Lâm Dị áy náy, xin lỗi bác gái: "Cháu xuống ngay đây ạ."

Bác gái trong phòng thư vẫn không nói gì, tròng mắt gắt gao trừng lên nhìn cậu.

Lâm Dị nhìn bác ta, suy nghĩ một chút rồi nói: “Bác, cháu không thấy gì hết ạ.”
Vẫn im lặng.

Lâm Dị mím môi, nhịp tim vừa bình tĩnh lại bắt đầu tăng tốc.

Những gì cậu nói thực ra là để kiểm tra bác gái trong phòng thư, xem việc cậu nhìn thấy thi thể của Trần Tử Tấn có ý nghĩa gì với bác ta.

Nếu bác ta lộ ra vẻ mặt muốn giết cậu, vậy thì tối nay thứ mà cậu cần né lại có thêm một bác gái ở phòng thư nữa.

Nhưng lúc này bác gái trong phòng thư lại không, chỉ lộ ra vẻ mặt vô cảm nhìn cậu.

Lâm Dị và bác ta đối diện nhau, sau đó ánh mắt cậu di chuyển xuống, dừng lại ở làn sương mù do hơi thở của bác gái thổi ra bên trong cửa sổ.

Lâm Dị trầm mặc, tay chậm rãi di chuyển, cuối cùng dừng ở đùi trái của chính mình.

Đó là vị trí của túi quần, xuyên qua lớp vải quần của Lâm Dị, cảm nhận hình dáng của đồ vật trong túi.

Bác gái trong phòng thư vẫn không lên tiếng, vẻ mặt vô cảm như thể người chết.

Lâm Dị nhìn làn sương mù chậm rãi tiến lên lên mặt kính cửa sổ, cậu đợi cho đến khi sương mù dần dần dày đặc, gần như che phủ nửa khuôn mặt của bác gái trong phòng thư.

Cậu đột nhiên ngồi xổm xuống, đặt hai tay lên bệ cửa sổ, nhảy xuống tầng hai, hét lên với Trình Dương: “Trình Dương! Anh Trình Dương!”

Sau khi đáp xuống tầng hai, Lâm Dị trực tiếp nhảy xuống đất.

Chân vừa chạm đất, cậu liền nhanh chóng chạy về phía phòng thư, đi ngang qua Trình Dương, vỗ nhẹ vào lưng Trình Dương, để cậu ta kịp phản ứng đuổi kịp động tác đột ngột của cậu: “Phòng thư. Đi phòng thư!”

“À à, tới liền, tới liền!”

Trình Dương ý thức được mình đang làm gì, cậu ta đang định đứng dậy thì lại dừng lại, dưới thân cậu ta đang đè Nhậm Lê.

“Nhậm Lê thì sao!”

“Đi cùng!”

Âm thanh theo đuôi Lâm Dị chạy đi vội vàng mà trở nên mờ mịt.

Lâm Dị nhảy lên bậc thang đến cửa ký túc xá rồi chạy đến cửa phòng thư, đúng như cậu dự đoán, cửa phòng thư đã bị đóng.

Cậu lấy cành cây được cậu dùng mở khóa cửa lớp trong túi ra rồi vội vàng nhét vào lỗ khóa.

Cũng may toà ký túc xá này đã cũ, ổ khóa cũng không phải là loại khóa cao cấp gì cả.

Lâm Dị mở cửa, đẩy ra, cậu còn chưa kịp nhìn xem trong phòng thư có gì, vội vàng quay người chạy nhanh về phía cửa ký túc xá, nhìn Trình Dương kéo Nhậm Lê đi tới.

“Anh Trình Dương, nhanh lên.” Lâm Dị thúc giục.

Sương mù trên kính cửa sổ có thể che khuất tầm nhìn của bác gái trong phòng thư một cách hiệu quả trong thời gian ngắn, vào lúc bác ta nhìn thấy bọn họ chạy vào toà ký túc xá, nhất định sẽ đoán được họ đi vào phòng thư.

Quả nhiên.

Bịch bịch bịch!

Bịch bịch bịch!

Phòng thư vẫn còn cách hành lang một khoảng, nhưng Lâm Dị đã nghe thấy tiếng bước chân của bác ta trên hành lang, dồn dập mà nặng nề.

Lâm Dị lại thúc giục: “Mau lên.”

Trình Dương gấp đến toát mồ hôi: “Đến liền! Đến liền!”

Trình Dương kéo Nhậm Lê đến cửa phòng thư, Lâm Dị cũng ra giúp một phen, đẩy hai người vào phòng thư.

Trình Dương và Nhậm Lê đi vào xong, cậu cũng lập tức bước vào, trong tay giữ cửa, trực tiếp đóng cửa lại.

Sau đó khoá trái.

Nhưng Lâm Dị lại không dám rời khỏi cửa, cửa phòng thư đã khoá, chứng tỏ bác gái có mang theo chìa khóa.

Lâm Dị nghe tiếng bước chân ở bên ngoài càng ngày càng gần, duỗi tay giữ

chặt cửa, quay đầu về phía Trình Dương, nhanh chóng nói: “Mau tìm thứ gì đó trói lại anh Nhậm Lê lại, sau đó tới giúp tôi!”

Trong phòng thư có thứ để giữ cửa nhưng vô dụng vì cửa mở ra bên ngoài.

NPC trong thế giới Quy Tắc là công cụ được quái vật sử dụng để giết người, công cụ giết người đó sẽ không phải kiểu tay trói gà không chặt. Lâm Dị nghĩ đến lão quản lý trong thế giới Quy Tắc 7-7, một lão già có thể cầm rìu bổ cửa, điều này chứng tỏ sức mạnh của NPC không phải thứ mà người tham gia có thể chống lại được.

Trình Dương lo lắng đến mức da thịt trên mặt đều run rẩy, ngẩng đầu nhìn về phía phòng thư.

Trong phòng thư không có thứ gì có thể dùng để trói người. Trình Dương thầm mắng: “Đệt, mẹ nó.”

Sau đó, cậu ta mặc kệ hết thảy, xoay Nhậm Lê đang bị đè trên mặt đất lại, một tay hướng vào sau cổ Nhậm Lê, muốn đánh Nhậm Lê bất tỉnh.

Lâm Dị nghe thấy động tĩnh ở phòng thư, nhìn sang: “Làm vậy vô dụng với anh ta!”

Tất cả các dây thần kinh trong não người đều kéo dài từ sau gáy đến mọi bộ phận trên cơ thể. Một cú đánh mạnh vào sau gáy sẽ tạo ra những dòng điện cực mạnh tác động lên não khiến con người bị ngất xỉu.

Với sức mạnh tàn bạo của Trình Dương, cậu ta có thể một chương đánh gục được Nhậm Lê, nhưng Nhậm Lê hiện tại hoàn toàn không phải Nhậm Lê, mà là quái vật 8-4.

Làm sao Trình Dương có thể đánh gục được quái vật chứ.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng đến gần cửa, Lâm Dị sốt ruột chỉ vào vị trí phía trước: “Khăn trải giường, anh Trình Dương, khăn trải giường, xé ra!”

Giường cách Trình Dương mấy thước, Trình Dương cố gắng đứng dậy xé ga trải giường, nhưng nếu cậu ta cử động, Nhậm Lê sẽ chống cự.

Hết cách, Trình Dương đành phải ngồi đè lên Nhậm Lê, một tay kẹp chặt Nhậm Lê, tay kia nhanh chóng cởi quần áo của mình ra.

Cởi quần áo xong, Trình Dương một tay nhét một góc quần áo vào miệng, tay kia xoắn quần áo thành dải, sau đó nắm lấy tay Nhậm Lê, dùng quần áo trói Nhậm Lê lại.

Sau đó Trình Dương đứng dậy đi tới mép giường, kéo khăn trải giường ra.

Tuy Trình Dương có thể thề với trời rằng cậu ta đã dùng hết sức lực để trói Nhậm Lê lại, nhưng dù sao đạo cụ cũng chỉ là một bộ quần áo, mà Nhậm Lê lại là quái vật 8-4, cho nên cậu ta phải tìm thứ gì đó để gia cố thêm.

Lúc Trình Dương tới bên mép giường, từ cửa phòng thư vang lên tiếng đóng sầm.

Như một con thỏ sợ hãi, cậu ta đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt: “Mẹ kiếp!”

Bác gái ở phòng thư đã đuổi tới, đang dùng chìa khóa mở cánh cửa bị khóa bên trong. Hiện tại bác ta đang kéo cửa mở ra.

Lâm Dị không khoẻ bằng bác gái ở phòng thư. Cửa được mở ra một chút, nhưng cả người Lâm Dị đã ngã về phía sau, phải dùng toàn bộ sức lực mới có thể miễn cưỡng giữ được cửa.

Bác gái trong phòng thư vẫn không chịu thua, tiếp tục mở cửa từ bên ngoài.

Lâm Dị giữ chặt cửa, hỏi: “Xong chưa?”

Trình Dương như tỉnh lại từ trong mộng, nhanh chóng bước qua Nhậm Lê đang nằm trên mặt đất, tới giúp kéo cửa.

Có thêm Trình Dương gia nhập, cánh cửa cuối cùng cũng không còn khe hở.

Trình Dương hét lên: “Nhậm Lê cần phải trói. Anh Lâm Dị, anh làm đi, để tôi ở đây.”

Lâm Dị nói ‘Được’, đợi Trình Dương nắm chặt cửa, cậu mới buông tay, nhặt khăn trải giường trên mặt đất lên.

Việc như xé khăn trải giường đơn, cậu đủ sức làm.

Cậu xé khăn thành nhiều mảnh dày, sau đó ngồi xổm xuống trói Nhậm Lê lại.

Nhậm Lê nói: “Đã sớm phát hiện ra ta rồi phải không?”

Lâm Dị không nói gì, chuyên tâm trói anh lại.

Trình Dương rống lên: “Vớ vẩn, tôi...”

“Anh Trình Dương.” Lâm Dị lập tức nói: “Đừng rơi vào bẫy.”

Trình Dương: “À, được.”

Nhậm Lê nhìn Trình Dương một cái, sau đó nói với Lâm Dị: “Nếu các người đã tìm được nơi này... vậy có định phục bàn không?”

Lâm Dị không hé răng, cậu đã dùng hết những mảnh vải được xé rách, không chỉ trói tay Nhậm Lê mà còn trói cả chân anh lại.

Nhậm Lê hiển nhiên là đang muốn dụ dỗ bọn họ, khi người tham gia muốn phục bàn, quái vật sẽ khôi phục được thực lực của nó.

Phòng thư chật chội, vào lúc Nhậm Lê lấy lại được sức mạnh, chẳng cần tốn nhiều công sức là có thể giết chết bọn họ trước khi bọn họ mở miệng trần thuật lại tuyến chính.

Sau khi trói Nhậm Lê lại, Lâm Dị nhìn vào phòng thư.

Sau đó cậu đứng dậy cầm lấy gối đầu, lấy lõi gối ra vo thành một quả bóng, sau đó ném xuống đất trước mặt Nhậm Lê.

Lâm Dị nói: “Chơi đi.”

Nhậm Lê: “...”

Ý tưởng của Lâm Dị rất đơn giản. Quái vật 8-4 vốn là một con mèo nên cậu định tìm thứ gì đó để thu hút sự chú ý của Nhậm Lê.

Nhậm Lê nói: “Ta không phải chó.”

Lâm Dị: “...Ồ, xin lỗi.”

Lâm Dị hỏi Trình Dương: “Mèo thích chơi cái gì?”

Trình Dương nói: “Cho nó gậy treu mèo.”

Làm một quả bóng thì dễ nhưng làm một cây gậy treu mèo mới khó.

Lâm Dị từ bỏ ý định, đi đến bên giường nhặt chăn đắp lên người Nhậm Lê, che khuất tầm mắt của anh lại.

Mặc kệ Nhậm Lê có nói gì, Lâm Dị ngẩng đầu hỏi Trình Dương: “Kiên trì được không?”

Trình Dương nghiêng răng nghiêng lợi, so với Nhậm Lê, bác gái này mạnh hơn rất nhiều: “Vẫn được, có thể chịu được một lúc.”

Lâm Dị nói: “Cho tôi năm phút.”

Nói xong, cậu nhanh chóng tìm kiếm trong phòng thư.

Cậu đã có thể ghép được tuyến chính của thế giới Quy Tắc 8-4 được đại khái rồi. Bây giờ cậu chỉ cần bằng chứng xác thực trong phòng thư, chỉ cần cậu tìm thấy chứng cứ này, Nhậm Lê có ở đây, cậu liền có thể phục bàn kết thúc 8-4.

Phòng thư không lớn, ánh mắt quét qua bề ngoài cũng không có thứ mà Lâm Dị muốn tìm.

Sau đó Lâm Dị đưa mắt nhìn về phía tủ quần áo trong phòng thư.

Cậu bước tới, mở tủ ra.

Mùi hôi đập vào mặt.

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm.

Tìm thấy rồi.

Trong tủ quần áo là vài túi thức ăn cho mèo, bên cạnh còn có một chiếc hộp.

Lâm Dị ngồi xổm xuống mở cái hộp ra, mùi hôi thối xộc vào mũi càng nồng nặc hơn. Trong hộp có mấy xác mèo đen đã chết. Xét theo tử trạng, đây chính là những con mèo mà Tôn Tịnh Văn dùng để thực hiện miêu trố.

Vị trí ở mắt mèo là hai cái lỗ thủng làm người ta sợ hãi.

Trình Dương theo mùi hôi thối nhìn sang, thiếu chút nữa thì bị tử trạng của con mèo hù chết.

Tay cậu ta run lên, trong chớp mắt, bác gái phòng thư đã mở cửa, sau khe cửa hiện ra gương mặt đầy phần nộ của bác ta.

“Ồi, cái đồ mờ.” Trình Dương nhắm mắt lại không dám nhìn nữa, dùng lực một lần nữa kéo cửa đóng lại.

Lâm Dị đưa tay chạm vào con mèo, đầu ngón tay nhẹ nhàng vén sợi lông dính đầy máu ra. Cậu nhìn thấy sau gáy mỗi con mèo đều có vết cắn hơi lõm xuống.

“Tối hôm qua mèo đen xuất hiện trong phòng học, quả nhiên là đang tìm mèo con.” Lâm Dị nói: “Xác của mèo con là do mèo mẹ mang về.”

Cảnh tượng vừa nhìn thấy hiện lên trước mắt Trình Dương, cậu ta nhớ tới ký ức mèo mẹ đi tìm mèo con, mũi không khỏi cay cay: “Thật không dám tưởng tượng cảm xúc lúc mèo mẹ đi tìm mèo con sẽ như thế nào.”

Lâm Dị đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa vết cắn: “Ừ.”

Trình Dương nói: “Mèo mẹ mang mèo con về. Vậy thì mèo là do bác ta nuôi.”

Lâm Dị nói: “Trong phòng thư không có đồ chơi cho mèo, chỉ có một túi thức ăn cho mèo.”

Cậu nhớ lại lông trên người con mèo đen, trông bộ dáng không giống như được tắm rửa và chải chuốt thường xuyên. “Con mèo này là mèo hoang, được bác gái nhận nuôi.”

Ý nghĩ của hai người không khác biệt lắm, nhưng Lâm Dị thì chi tiết hơn.

Trình Dương nói: “Tôn Tịnh Văn phát hiện ra mèo con trong phòng thư. Vì để thực hiện mưu trớ trả thù bạn cùng lớp, cô ta đã trộm mèo con đi. Mẹ kiếp, tôi biết vì sao thư nguyên rửa lại ghi ‘đến lượt người giấu mạng’ rồi.”

“Mèo con bị Tôn Tịnh Văn đánh cắp, đánh cắp xong liền không còn mạng nữa. Đây không phải là cướp mạng còn gì? Sau khi phát hiện từng chú mèo con bị mất tích, bác gái trong phòng thư đã giấu lũ mèo con đi, nhưng không ngờ chúng vẫn liên tiếp bị trộm mất. Cho nên bác gái đã viết ‘đến lượt người giấu mạng’ để hù dọa Tôn Tịnh Văn.”

“Người thả chim bồ câu thực ra là bác gái trong phòng thư!” Trình Dương cảm thấy logic của mình rất nhất quán: “Cho, cho nên thứ ở tối hôm đó thực chất là bác ta sao?”

Lâm Dị nói: “Là bác ấy.”

Bề mặt vết cắt của thi thể phẳng, hẳn là do vũ khí sắc bén tạo thành, móng vuốt mèo không thể nào tạo ra được những vết cắt như vậy.

“Tìm được tuyến chính rồi.” Trình Dương trở nên kích động: “Có, có thể phục.... cái kia để rồi khỏi đây không?”

Lâm Dị quay đầu lại nhìn Nhậm Lê.

Phòng thư quá nhỏ, cậu sợ nhắc tới phục bàn sẽ khiến Nhậm Lê bạo động, chưa kịp mở miệng thì đã giết chết cậu và Trình Dương rồi.

Cậu nghĩ nghĩ.

Điều kiện phục bàn bất lợi cho cậu và Trình Dương, khả năng thành công rất thấp.

Bằng không vừa rồi Nhậm Lê cũng sẽ không chủ động yêu cầu bọn họ phục bàn. Quái vật có mâu thuẫn với phục bàn, Nhậm Lê chắc chắn ý thức được điểm này, cũng rất tự tin bản thân có thể giết chết bọn họ sau khi thực lực

được khôi phục.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào Nhậm Lê. Trình Dương nhận ra gì đó từ biểu cảm của Lâm Dị, kinh ngạc nói: “Anh Lâm Dị, anh sẽ ... sẽ không...”

Muốn giết chết quái vật 8-4 đấy chứ.

Trình Dương: “Nhưng...”

Nhưng xét theo quy tắc tử vong hiện tại, bọn họ không có cách nào có thể giết được Nhậm Lê.

Bởi vì Nhậm Lê có thể từ chối nhận gói hàng.

Nhưng người này lại là Lâm Dị, Trình Dương thử hỏi: “Anh Lâm Dị, anh có biện pháp gì rồi ư?”

Lâm Dị: “Có.”

Chương 136: Quái vật 8-4 (xong)

Mề Mề-

Chương 136: Quái vật 8-4 (xong)

Nhậm Lê bỗng nhiên mở miệng: “Người muốn giết ta?”

Trong trí nhớ của Nhậm Lê, anh biết Lâm Dị có hành động vĩ đại là giết chết quái vật 7-7 và quái vật 2-6, có điều Nhậm Lê chưa từng tự mình tham gia, cho nên lúc này anh cười lạnh một tiếng, như thể cảm thấy khinh miệt với một kẻ không biết tự lượng sức mình.

Trình Dương vô cùng tò mò, cậu ta thực sự muốn biết làm sao Lâm Dị có thể nhét thư nguyên rửa vào tủ chuyển phát nhanh của Nhậm Lê trong khi Nhậm Lê có thể từ chối nhận chuyển phát nhanh.

Tuy nhiên, trước mặt Nhậm Lê, Trình Dương không dám hỏi nhiều.

“Cố thêm chút nữa.”

Lâm Dị nhắc nhở Trình Dương, Trình Dương “ừm” một tiếng, tiếp tục giữ cửa, ngăn cản bác gái ở phòng thư tiến vào.

Lâm Dị đi đến bên bàn, dưới gầm bàn có mấy hộp bưu kiện xếp chồng lên nhau.

Cậu cúi xuống nhặt một cái lên, dùng tay mở ngăn kéo để tìm giấy, bút và biên lai chuyển phát nhanh.

Thư nguyên rửa cần có hai loại ô uế, một là mùi hương của người bị nguyên rửa, hai là máu/lông mèo, hiện tại có thể tìm thấy nó trong phòng thư.

Mở ngăn kéo, Lâm Dị nhìn thấy thứ mình muốn tìm ở bên trong.

Cậu duỗi tay lấy ra, Trình Dương bên cạnh gào thét: “Mẹ kiếp, bả khoẻ quá, tôi sắp chết rồi.”

Lâm Dị vội vàng nhìn sang, hai tay Trình Dương giữ chặt cửa, tựa người về phía sau tăng thêm trọng lượng của chính mình: “Anh Lâm Dị, nhanh lên.”

Lâm Dị cũng không nói gì thêm làm chậm trễ thời gian của Trình Dương, cậu cầm bút đang định viết lên giấy ‘đến lượt người giấu mạng’, cả người bỗng

nhiên đình trệ.

Mảnh giấy trong tay cậu không phải là một tờ giấy trắng hoàn toàn mà là mặt sau của một tờ biên lai bưu kiện.

Cậu nhìn thấy dòng chữ ở mặt trước.

Lâm Dị đột nhiên lật tờ giấy lại, trên tờ giấy có chữ ký, hình như là tên của bác gái trong phòng thư.

Hơn nữa, nét chữ quen thuộc lạ thường.

Thư nguyên rửa tổng cộng có hai hàng chữ.

‘Đến lượt người giấu mạng’ và ‘muốn sống thì truyền đi’.

Ngay từ đầu Lâm Dị đã có cảm giác mơ hồ rằng hai dòng chữ này không thuộc về cùng một người, tuy nhiên, vì thư chuyển phát nhanh bị ngâm trong nước bẩn và máu, còn hơi bẩn, nên rất có thể điều này đã khiến chữ viết bị biến dạng, hơn nữa hai dòng chữ này có bút mực khác nhau, cũng có khả năng sẽ khiến chữ viết hơi khác nhau.

Nhưng hiện tại dường như không phải vậy.

Chữ viết trên biên lai hoàn toàn khớp với dòng ‘muốn sống thì truyền đi’, chứng tỏ thư nguyên rửa với bác gái trong phòng thư không thoát khỏi can hệ.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào cái tên trên biên lai.

Bác gái trong phòng thư họ ‘Hứa’ , trong ‘đến lượt người giấu mạng’ có từ ‘nên’ .

‘Hứa’ và ‘nên’ đều có bộ ngôn bên cạnh, nhưng hiện tại chữ viết của hai chữ ngôn này không khớp.

Cùng so sánh một từ, nguyên nhân chữ viết bị ảnh hưởng mà Lâm Dị nghĩ trước đó nháy mắt đã bị vô hiệu.

‘Đến lượt người giấu mạng’ không phải do bác gái trong phòng thư viết.

Còn một người khác viết ‘đến lượt người giấu mạng’.

Nói cách khác, còn một người nữa viết thư nguyên rửa.

Trong đầu đột nhiên hiện lên lời Trình Dương nói: mèo thực ra rất thông minh, có thể tự đóng mở cửa.

Còn có cục đá phá vỡ cửa sổ tối hôm qua.

‘Đến lượt ngươi giấu mạng’ là mèo viết?

Kết luận hoang đường này khiến Lâm Dị khiếp sợ.

Meo—

Phòng thư vang lên tiếng mèo kêu.

Con mèo đen mẹ không biết chui ra từ lúc nào, chứ đừng nói là đến từ đâu. Hiện tại nó đang đứng trên bàn, Lâm Dị vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của nó.

Nó là một con mèo.

Tên Mễ Mễ.

Chủ nhân không đặt tên cho nó, nó không có tên, chẳng qua là những người qua đường tình cờ gặp nó sẽ dùng điệp từ ‘Mễ Mễ’ để trêu chọc nó.

Cho nên nó tên Mễ Mễ.

Mễ Mễ tuy là một chú mèo hoang nhưng lại thông minh hơn rất nhiều so với đồng loại.

Thay vì tìm kiếm thức ăn trong thùng rác chất đống bên ngoài bếp của nhà hàng ở thị trấn Báo Hương, nó đã chọn trường trung học Báo Hương.

Mỗi lần nó đứng ở đầu tường của trường trung học Báo Hương, mọi người nhìn thấy nó sẽ nói ‘Mễ Mễ’ mà không dùng đá đập nó. Cho nên, sau khi Mễ Mễ mang thai, nó đã lựa chọn nơi này, nó cho rằng nơi này sẽ an toàn, giúp nó yên tâm sinh con.

Mễ Mễ nhảy lên bức tường vẽ bậy, bác gái đã nhìn thấy nó.

“Ai da, làm ta sợ muốn chết.”

Lúc Mễ Mễ đang liếm tóc, bác gái trong phòng thư nói: “A, Mễ Mễ mang thai rồi.”

Mễ Mễ có nhà, là khu ký túc xá cũ đó, nó ở trong phòng thư mà bình thường mọi học sinh nội trú đều sẽ phải đi qua.

Các học sinh hay gọi nó là Mễ Mễ, và thường tới cho nó đồ ăn.

Vào lúc ánh nắng ấm áp chiếu rọi, nó sẽ đi vòng quanh sân trường, lắng nghe âm thanh đọc sách lảng vảng trong khuôn viên.

Mọi thứ đều khá tốt nhưng thỉnh thoảng Mễ Mễ lại cảm thấy sợ hãi.

Đó là một cô gái, cô gái đó không thích nó lắm, cho rằng nó là con mèo mang đến sự nghèo khó, màu đen tượng trưng cho sự xui xẻo.

Và làm người khác ghét bỏ.

“Chỉ là một con mèo thôi mà.”

Cô gái nói: “Cứ chờ đi, một ngày nào đó con mèo này sẽ mang đến bất hạnh cho ngôi trường này.”

“Nào có đáng sợ như thế, thầy giáo nói chúng ta nên ủng hộ khoa học, xóa bỏ chế độ phong kiến. Tôn Tịnh Văn, chắc cậu không mang mấy trò ở nhà đến trường gây rối đâu nhỉ?”

“Phong kiến?”

“Chẳng lẽ không phải phong kiến? Bộ cậu vẫn cho rằng bà cậu thực sự chữa được bệnh à? Mấy căn bệnh đó dù có tốn nhiều tiền cũng chẳng khỏi nổi đâu. Nếu bà cậu thật sự có thể chữa khỏi thì người ta đã chẳng tìm đến nhà bà cậu bắt bà cậu đền mạng rồi!”

“Các người nói nhảm! Tại hấn không uống thuốc theo đơn của bà, đã chết rồi mà còn tới trách bà!”

“Phương thuốc của bà cậu là bảo người bệnh ăn giun sống và uống nước bùn pha đất. Đừng tưởng bọn tôi không biết. Cả thị trấn đều đồn rằng bà cậu hại người đấy!”

“Bà tớ không có!”

“...”

Sau đó xảy ra cái vãi.

Mễ Mễ hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng nó có thể cảm nhận được ác ý của cô gái đối với mình.

Vì thế sau đó Mễ Mễ rất ít khi đến trường đi dạo, nó sắp sinh con rồi.

Nhưng sau này Mễ Mễ vẫn sẽ gặp lại cô gái ấy, nó có thể cảm nhận rõ ràng ác ý ngày càng lớn của cô gái này đối với mình.

Mễ Mễ bắt đầu tự bảo vệ mình, nó sẽ rít lên với cô gái khi nhìn thấy cô. Thế nhưng, Mễ Mễ chưa từng nghĩ đến việc cắn cô, nó chỉ muốn dọa cô để cô tránh xa nó.

Vài ngày trước khi tới ngày sinh, cô gái thực sự không xuất hiện nữa.

Mề Mề cảm thấy yên tâm, sinh ra năm chú mèo con vào lúc đêm khuya.

Nó đưa mèo con đến gặp bác gái trong phòng thư, bác gái vui tươi hơn hờ nói: “Mề Mề lợi hại quá.”

Sau khi mèo con ra đời, bác gái trong phòng thư ngăn cản học sinh đến thăm nó. “Không được để mèo con tiếp xúc với mùi của con người, nếu không mèo mẹ sẽ không nhận ra mèo con.”

Mề Mề đang liếm mèo con, cảm thấy hơi đói. Nó muốn ăn cá khô do các bạn học sinh dễ thương đưa cho.

Chẳng qua bao lâu, Mề Mề đã ăn hết đồng cá khô.

Cái giá phải trả là nó và đám mèo con bị vuốt ve.

Nhưng điều đó không quan trọng, Mề Mề biết họ sẽ không làm tổn thương chính mình chứ đừng nói đến mèo con.

Mèo con nhanh chóng mở mắt, bắt đầu tập tễnh đi lại.

Mề Mề muốn trả ơn bác gái ở phòng thư và người đã cho nó cá khô. Nó nghĩ tới trong thùng rác của nhà hàng có rất nhiều chuột ăn vụng.

Mề Mề đi bắt chuột.

Đã lâu lắm rồi nó không tự đi săn mồi nên chuyến đi này mất rất nhiều thời gian.

Đi ra ngoài vào ban ngày, trở về lúc hoàng hôn.

Lúc quay lại phòng thư, nó không thấy bác gái trong phòng thư đâu, nhưng nó ngửi thấy mùi gì đó khiến nó khó chịu, là cô gái kia.

Mề Mề nhanh chóng chạy đến tổ mèo.

Một chú mèo con bị mất tích.

Mề Mề nôn nóng chờ bác gái trong phòng thư trở về nhưng lại nhìn thấy đồ ăn trong bát của mình.

Mỗi khi bác gái ở phòng thư về nhà trong kỳ nghỉ hoặc có việc gì đó thì bác sẽ đổ đầy thức ăn và nước uống vào đây. Cho nên, dấu hiệu cho thấy bát cơm đã đầy thức ăn là, bác gái phải ít nhất hai ngày sau mới trở về.

Mề Mề không còn cách nào khác, nó đành tự mình đi tìm.

Lần theo mùi hương, nó lo lắng nhảy lên tường rồi đi đến tòa dạy học – nơi đã lâu ngày nó không đến.

Có một phòng học, bên trong tràn ngập mùi của cô gái kia, còn có mùi của mèo con.

Mề Mề nghe thấy tiếng kêu yếu ớt của mèo con.

Nó nhanh chóng nhảy lên, nhìn thấy cô gái đầy đắ ý, cùng với một người bị dọa sợ ngồi trên mặt đất

Cô gái nói: “Trong vòng mười ngày, thịt của mày sẽ bị cắt ra. Đây là sức mạnh của miêu trớ.”

Mề Mề lao tới, cô gái giật mình nhưng nhanh chóng nhận ra rồi tóm lấy gáy khiến nó không thể cử động.

Nó không cứu được con của mình, nó chỉ là một con mèo cố hết sức để bắt chuột.

Nó chỉ có thể chặt vật đau khổ ngậm lấy gáy mèo con, khoang miệng là mùi máu tươi.

Lúc nó bước đi, máu chảy thành một đường.

Đến khi nó quay trở lại phòng thư, mèo con đã bất động.

Mặc cho nó có liếm thế nào, mèo con vẫn không cử động.

Mề Mề còn chưa kịp xác nhận mèo con đã chết, nó lại ngửi thấy mùi hương của cô gái.

Ở đây rất nguy hiểm, bác gái trong phòng thư cũng không có ở đây.

Mề Mề nhìn tủ quần áo, nó có thể giấu con của mình trong đó.

Trong ký túc xá náo loạn vì chuột.

Có người sợ hãi đến mức phải mở cửa phòng thư.

“Mề Mề, em có thể giúp bọn chị bắt chuột không?”

Mề Mề nghe thấy tiếng ‘chít chít’, đó là con chuột nó mang từ bên ngoài về.

Nó lưỡng lự, không dám rời xa đàn con, nhưng nó cảm nhận được sự sợ hãi của học sinh, hơn nữa là nó gây ra rắc rối này.

Cuối cùng Mề Mề đi bắt chuột.

Nó phải đi tập săn mồi, bằng không thì hậu quả sẽ như ngày hôm nay. Nó đã bắt được chuột thành công, học sinh cũng đã chuẩn bị rất nhiều cá khô cho nó, nhưng đáng tiếc là lúc này nó không còn cảm giác thèm ăn nữa.

Nó không nghe thấy tiếng mèo con nên phải trở về xem tình hình.

Mẽ Mẽ nhìn chăm chăm vào tổ mèo. Nó không biết đếm, nhưng nó biết đàn con của mình đã biến mất, tất cả...

Rõ ràng nó đã giấu con mình đi rồi.

Nhưng vẫn biến mất, mùi của cô gái kia lại xộc vào mũi.

Nhưng lần này Mẽ Mẽ không lập tức đi tìm mèo con.

Nó ở trong phòng thư, cuối cùng bác gái trong phòng thư cũng quay lại. Nó nằm dưới chân bác gái trong phòng thư, nũng nịu lần cuối rồi kiên quyết rời khỏi phòng thư.

Cuối cùng, nó giống như mèo con, nằm trong thùng rác.

Bác gái trong phòng thư tìm thấy nó, khóc lóc nói: “Kiếp sau hãy đầu thai thành người nhé.”

Kỳ lạ thật, đến trước khi chết Mẽ Mẽ lại nghe hiểu câu nói này.

Nhưng nó nghĩ, nếu có thể, nó muốn đổi cơ hội được đầu thai thành cơ hội để trả thù.

Ví dụ, nhân vật bị đảo ngược, đến lượt người phải giấu mạng rồi.

...

“Meo-”

Con mèo đen kêu lên buồn bã.

Lâm Dị phục hồi tinh thần, trong lòng cảm thấy một nỗi sợ hãi.

Cũng may mà cậu không lựa chọn phục bàn, nếu phục bàn, Nhậm Lê không cần phải giết bọn họ trước khi phục bàn, bởi vì theo logic thông thường, sẽ chẳng ai nghĩ rằng ‘đến lượt người giấu mạng’ lại được viết bởi mèo đen.

Người thả chim bồ câu thực sự là mèo đen.

Mạng sống của thú cưng không thể đánh đồng với mạng sống của con người, cho nên ‘muốn sống thì truyền đi’ là lời bảo vệ cuối cùng của bác gái trong phòng thư đối với các học sinh khác trước khi trở thành đao phủ của

quái vật.

Lâm Dị nhanh chóng viết thư nguyên rửa, lấy mảnh giấy đó xoa lên thi thể mèo con, sau đó lại xoa lên người Nhậm Lê.

Nhậm Lê không phản kháng, anh có thể từ chối nhận chuyển phát nhanh, cho nên anh không sợ Lâm Dị truyền thư nguyên rửa cho mình.

Sau khi lấy được hai loại ô uế, Lâm Dị bỏ thư nguyên rửa vào hộp, điền vào phiếu chuyển phát nhanh rồi nói với Trình Dương: “Anh Trình Dương, anh tránh ra được rồi.”

Trình Dương nghe xong cạn hết sức lực, thả lỏng người, vừa thả lỏng tay, cả người Trình Dương bị bác gái trong phòng thư mở cửa kéo ra ngoài.

Bác gái trong phòng thư phần nộ bước vào, Lâm Dị đưa chiếc hộp này cho bác gái trong phòng thư cùng với tờ giấy chuyển phát nhanh.

“Bác, gửi chuyển phát nhanh.” Lâm Dị nói.

Bác gái trong phòng thư nhìn cậu rồi nhìn cảnh tượng trong phòng thư.

Mèo đen vẫn ở đó, mèo con cũng vậy.

Lâm Dị khom lưng với bác: “Cảm ơn bác.”

Trước khi bác gái trong thư phòng kịp nói thêm gì, Lâm Dị đã nhanh chóng kéo Trình Dương chạy ra ngoài.

Sau đó họ đi đến phòng 204. Bước vào trong, Lâm Dị khóa hết cửa ra vào và cửa sổ lại.

Bây giờ vẫn là ban ngày, quy tắc tử vong chỉ được thực thi vào ban đêm.

Nói cách khác, họ phải đợi đến tối mới có thể rời đi được.

Hiện tại Nhậm Lê không có ở đây, cuối cùng Trình Dương cũng có thể hỏi: “Anh Lâm Dị, mau nói cho tôi biết, rốt cuộc biện pháp của anh là gì vậy?”

Lâm Dị vẫn chọn quy tắc tử vong là gửi thư nguyên rửa để giết quái vật 8-4.

Nhưng Nhậm Lê có cách từ chối nhận hàng, bọn họ cũng không biết phương pháp của Nhậm Lê là gì, cho nên không có biện pháp cụ thể.

“Không.” Lâm Dị lắc đầu nói: “Thật ra rất đơn giản.”

“Địa chỉ gửi hàng và địa chỉ nhận hàng tôi điền đều là địa chỉ phòng của anh Nhậm Lê, người nhận và người gửi cũng là anh Nhậm Lê.”

Trình Dương sửng sốt một lát.

Gói hàng bị người nhận từ chối sẽ được trả về nơi gửi hàng.

Vì vậy cho dù Nhậm Lê có từ chối nhận thì cũng không biện pháp cự tuyệt gói hàng mà anh gửi đi.

Cho nên bác gái ở phòng thư vẫn sẽ để gói hàng vào tủ chuyển phát nhanh của Nhậm Lê.

Chương 137: MP4

Cậu có thể tự mình báo với anh Châu là cậu đã tỉnh rồi không-

Chương 137: MP4

Rốt cuộc sau bao chờ đợi nôn nóng, ban đêm cũng đã tới.

Trình Dương liếc nhìn Hạ Huy đang trốn dưới gầm giường, những người còn lại sẽ rời khỏi thế giới Quy Tắc 8-4, nhưng Hạ Huy và Trần Tử Tấn vĩnh viễn ở lại nơi này.

Nhưng nơi này cũng sắp bị phá hủy rồi.

Có lẽ bởi vì sắp rời đi, Trình Dương không còn sợ Hạ Huy nữa, quỳ xuống nói với Hạ Huy: “Tuy hai ta có xích mích không mấy vui vẻ, nhưng nếu không có anh thì tôi cũng không thể nào sống sót rời khỏi đây được. Anh cứ yên tâm, tôi không phải nãi cá vàng, ơn cứu mạng của anh, tôi sẽ ghi nhớ cả đời. Đợi sau khi ra ngoài tôi sẽ lập cho anh một...”

Lâm Dị nghe Trình Dương lải nhải với Hạ Huy, đứng bên cửa sổ kéo rèm nhìn xuống.

Ở dưới ký túc xá, Nhậm Lê cầm gói hàng lấy từ tủ chuyển phát nhanh ra, đó là gói hàng bị từ chối nhận nhưng vẫn được đặt trong tủ. Anh mở gói hàng, nhìn vào lá thư nguyên rủa.

Nhìn một chút, Nhậm Lê đột nhiên dừng lại, sau đó đem thư nguyên rủa đặt lên chóp mũi, hít sâu một hơi.

Sau khi ngửi thấy mùi hương, cả người Nhậm Lê càng thêm trì trệ.

Anh đột nhiên ngẩng đầu, chuẩn xác mà tìm được vị trí của Lâm Dị.

Quan sát một lúc, Nhậm Lê xoay người đi vào trong ký túc xá.

Lâm Dị vội vàng kéo rèm xuống, đi tới cửa, lắng nghe động tĩnh trong ký túc xá.

Bên tai, Trình Dương vẫn đang nói chuyện với Hạ Huy: “Anh yên tâm...”

“Meo—”

Một tiếng mèo kêu sắc bén đột nhiên vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Trình Dương và Hạ Huy. Trình Dương giật mình, sau đó nhanh chóng đứng dậy đi về phía Lâm Dị: “Bắt... bắt đầu rồi à?”

Lâm Dị gật đầu: “Ừ.”

Nói xong, cậu tiếp tục dán vào cửa, một tay Lâm Dị đặt lên tay nắm cửa. Cậu sợ quái vật 8-4 sẽ bắt chấp tất cả, trước khi bản thân bị quy tắc tử vong chế định giết chết, nó sẽ điên cuồng trả thù những người tham gia khác, nếu có dấu hiệu này, Lâm Dị phải ra ngoài ngăn cản.

Nhưng Lâm Dị ở ngoài cửa lắng nghe một lúc, không nghe thấy âm thanh nào khác ngoại trừ tiếng mèo kêu.

Trình Dương có chút căng thẳng: “Anh Lâm Dị, tôi nhớ con mèo triệu hồi bởi thư nguyên rửa... hình như không kêu?”

Lâm Dị áp tai vào cửa: “Ừ.”

Cậu biết vì sao Trình Dương lại hỏi vậy: “Đây hẳn là tiếng kêu của quái vật 8-4.”

Điểm khác biệt lớn nhất giữa quái vật 8-4 với những quái vật cậu gặp trước đó là, bản thân nó là một con mèo.

Như quái vật 7-7 và quái vật 2-6 trước khi bị quy tắc tử vong giết chết sẽ tức giận mắng chửi Lâm Dị, nhưng quái vật 8-4 có lẽ vì chỉ là một con mèo nên không thăm hỏi Lâm Dị thành tiếng.

Trình Dương ‘ồ’, đang định nói gì đó thì sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Cậu ta nghe tiếng mèo kêu đi tới cửa phòng 204.

“Anh... Anh Lâm Dị, nó... Nó tới rồi?!”

Lâm Dị suy nghĩ một chút, ấn vào tay nắm cửa.

Trình Dương giật nảy mình, muốn ngăn cản cậu.

Lâm Dị an ủi: “Không sao, nơi này bắt đầu sụp đổ rồi.”

Sau khi giết chết quái vật, một luồng sáng trắng sẽ xuất hiện, khung cảnh trong thế giới Quy Tắc nơi luồng sáng trắng đi qua sẽ bắt đầu tan rã.

Hiện tại một mặt của vách tường phòng 204 mà họ ở đã bắt đầu giống tấm gương nứt, từng khối từng khối một lặn lẽ rơi xuống, điều này chứng tỏ phương pháp của Lâm Dị đã thành công, quái vật 8-4 đã bị quy tắc tử vong

do mình chế định giết chết.

Lâm Dị cũng nghe thấy tiếng mèo kêu, nhưng lúc đầu tiếng mèo kêu ở rất xa, mà bây giờ lại ở cửa phòng 204, giống như nó cố tình tìm tới.

Cậu nhớ lại về những lời quái vật 2-6 đã nói, đồng thời cũng nghĩ đến một số manh mối về bản thân là ai trong thế giới Quy Tắc 4-4, cho nên Lâm Dị không nhịn được mà mở cửa.

Có điều Lâm Dị cũng không dám hoàn toàn mở hẳn cửa ra. Huống hồ nơi này còn chưa hoàn toàn sụp đổ, nếu như ngoài cửa con mèo đột nhiên nói tiếng người, hơn nữa lúc nói mà bị Trình Dương nghe thấy thì không hay.

Lâm Dị cẩn thận nhìn con mèo đen ngoài cửa.

Đây không phải con mèo cào cào trong lớp mà là con mèo quái vật sinh ra do tà ác.

Nó nhìn chăm chăm Lâm Dị, sau đó nằm xuống, lăn lộn một vòng trên mặt đất, lộ ra phần bụng.

Lâm Dị sửng sốt.

Trình Dương ở phía sau Lâm Dị nhìn thấy biểu cảm của cậu, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng chen tới xem, Lâm Dị còn chưa kịp phản ứng thì Trình Dương nhìn thấy cảnh tượng này rất vui: “Anh Lâm Dị, nó còn làm nũng với anh cơ đấy?”

Lòng bàn tay Lâm Dị đổ mồ hôi, vội vàng nói: “Không phải!”

Trình Dương bị phản ứng của Lâm Dị làm cho sợ hãi: “Hả?”

Lâm Dị vội vàng nói: “Là đang làm nũng với anh.”

Trình Dương bối rối: “Làm nũng với tôi á? Tại sao?”

Lâm Dị vội vàng kéo Trình Dương vào phòng: “Không có vì sao, có lẽ anh tương đối... tương đối...”

Cậu chưa nghĩ ra được tính từ nào thì ánh sáng trắng đã thổi quét đến, nháy mắt nhấn chìm bọn họ.

--

Tĩnh lại, là hội trường.

Lâm Dị là người đầu tiên tỉnh lại ở khu 8-4, người phụ trách khu 8-4 nhìn thấy

Lâm Dị tỉnh lại, sững sốt một lát rồi kinh ngạc: “Tỉnh rồi à?”

Lâm Dị gật đầu, nhìn sang một bên, giường chung tổng cộng có 12 vị trí, ngoại trừ cậu ra, chín người còn lại vẫn đang nhắm mắt.

Người phụ trách đi về phía cậu, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng không giấu được: “Cậu lợi hại thật đấy. Thời gian ở trong thế giới Quy Tắc 8-4 còn chưa đầy 6 tiếng, tỷ lệ tử vong cũng được khống chế! Tuyệt thật!”

Vừa nói, vừa kích động đưa tư liệu trong tay cho Lâm Dị xem.

Lâm Dị tiếp nhận thông tin.

Người phụ trách hỏi: “Có muốn uống chút nước không?”

Lâm Dị xác thực có chút khát nước, gật đầu: “Cảm ơn.”

Người phụ trách nói: “Không có gì, mấy cậu vất vả rồi.”

Đợi người phụ trách lấy nước cho mình, Lâm Dị cúi đầu xem thông tin trong tay.

Thông tin là biên bản của hội sinh viên về kỳ thả người lần này và đánh giá mới.

Thành viên đội tuần tra Lâm Dị và Nhậm Lê dẫn đầu, dẫn dắt mười sinh viên tiến vào thế giới Quy Tắc 8-4.

Một giờ sau khi tiến vào thế giới Quy Tắc 8-4, xuất hiện người chết đầu tiên, tên Hạ Huy.

Ba giờ sau khi tiến vào thế giới Quy Tắc 8-4, xuất hiện người chết thứ hai, tên Trần Tử Tấn.

Theo thông tin, đánh giá tỷ lệ tử vong của hội sinh viên đối với thế giới Quy Tắc 8-4 này là 40%.

Còn một mục nữa về tỷ lệ tử vong thực tế vẫn chưa kịp điền nên để trống.

Lâm Dị tính toán, tỷ lệ tử vong thực tế trong thế giới Quy Tắc 8-4 là 12%.

Cậu đặt thông tin trong tay xuống, cậu có thể cảm nhận được tốc độ dòng chảy thời gian trong thế giới Quy Tắc 8-4, bởi cậu cũng không cảm thấy đói, ngay cả Trình Dương, người mà một bữa không ăn thôi là không chịu được, cũng không kêu đói. Hoặc có lẽ vì sợ quá mà quên cả ăn.

Nhưng Lâm Dị không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh như vậy, còn chưa đến

sáu giờ.

Lâm Dị có chút hoảng hốt. Thời gian ở thế giới Quy tắc 8-4 đối chiếu với hiện thực còn chưa đến sáu giờ. Tức là nói Tần Châu có khả năng vẫn chưa nguôi giận.

Dù sao thì thời gian trôi qua ngắn như vậy.

Lâm Dị đang suy nghĩ, người phụ trách đã mang nước đến cho cậu.

Lâm Dị nói ‘cảm ơn’ xong, cúi đầu uống một ngụm nước, suy nghĩ nên dùng từ gì để hỏi thăm Tần Châu với người phụ trách.

Cậu còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì người phụ trách đã liên lạc với Âu Oánh: “Chị Âu Oánh, quy tắc 8-4 kết thúc rồi.”

Lâm Dị đợi người phụ trách báo cáo cho Âu Oánh.

Người phụ trách: “Vâng. Lâm Dị đã tỉnh rồi. Phải thông báo cho anh Châu ạ? Ừm ừm, lúc trước anh Châu có phân phó rồi, sau khi Lâm Dị tỉnh lại phải báo cho anh ấy trước...”

Lâm Dị sặc một phen, thấy ánh mắt của người phụ trách nhìn về phía mình, cậu vừa lấy tay xoa nước ở khoé miệng, vừa nói: “Không sao không sao.”

Người phụ trách tiếp tục báo cáo với Âu Oánh: “Đội trưởng Vương hiện tại không có ở đây, em không có quyền hạn liên hệ, để em nói với Lâm Dị.”

Lâm Dị không nghe thấy Âu Oánh nói gì với người phụ trách nhưng đại khái cậu có thể đoán được.

Quả nhiên, người phụ trách ngượng ngùng nói với Lâm Dị: “Bạn học Lâm Dị, chị Âu Oánh hiện tại có chút việc, đội trưởng Vương cũng không ở đây. Cậu có thể tự mình báo với anh Châu là cậu đã tỉnh rồi không?”

Lâm Dị: “...”

Lâm Dị gãi gãi đầu, sờ túi quần của mình, điện thoại cậu không thấy đâu.

Người phụ trách lúc này mới nhớ ra, vội vàng nói: “Ngại quá, lúc bọn tôi đưa các cậu từ khu thả người về đây, không cẩn thận làm rơi điện thoại.”

Người tiến vào thế giới Quy Tắc trong góc nhìn của người xem là ở trong trạng thái ngủ say, hội sinh viên sẽ đưa người về tập trung ở hội trường để thống nhất theo dõi. Lâm Dị đoán lúc cậu bị đưa về, điện thoại trong túi bị rơi ra, quần cậu mặc là quần thể thao, túi tương đối nông và trơn.

Người phụ trách bày ra bộ dáng áy náy: “Đã cầm đi sửa rồi. Nhưng mà rơi hơi mạnh, không biết có sửa được không.”

“Không sao không sao.” Lâm Dị vội vàng nói: “Điện thoại của tôi không đáng mấy đồng mà.”

Kỳ thi lần này được phát học bổng, cậu nhờ giáo viên có thể ra ngoài trường giúp cậu mua một cái điện thoại mới là được.

Hơn nữa, hội sinh viên mỗi tháng cũng sẽ ghi chép lại nhu cầu sinh hoạt mà không thể cung cấp đủ trong trường học, sau đó sẽ thống nhất mua sắm.

Nói xong, Lâm Dị đột nhiên nghĩ tới gì đó, cậu sờ soạng MP4 ở túi bên kia.

Cậu sửng sốt: “Tôi...”

Đồng thời, người phụ trách mở miệng cùng lúc với cậu: “Bạn học Lâm Dị, cậu còn một cái MP4 nữa đúng không?”

Lâm Dị vội vàng gật đầu.

Người phụ trách nói: “MP4 rơi ra cùng với điện thoại...”

Trái tim Lâm Dị chợt kích động, xét về giá cả thì MP4 với điện thoại không khác biệt lắm, nhưng tính chất không giống nhau. Trong MP4 còn có rất nhiều thứ: “Rơi hỏng rồi sao?”

Người phụ trách đáp: “Hẳn là không đâu. Có điều bọn tôi thấy MP4 cũng bị rơi ra nên đem đi kiểm tu luôn rồi.”

Lâm Dị nghe xong lời này, không những không thở phào nhẹ nhõm, trái tim như bị siết lại.

Kiểm tu?

Cậu biết trường có nơi sửa chữa.

Nhưng nếu kiểm tu, chẳng phải sẽ kiểm tra MP4 vận hành bình thường, ngộ nhỡ nhân viên kiểm tu nghe âm thanh ghi trong đó...

Lâm Dị không dám tưởng tượng.

Cậu lập tức nhảy xuống giường chung, muốn đi ra ngoài.

Người phụ trách không biết Lâm Dị bị sao, vội đuổi theo: “Bạn học Lâm Dị, có chuyện gì hả?”

Lâm Dị không thể giải thích trực tiếp, cậu cuống quýt nói: “Tôi đột nhiên nhớ

tôi có chút việc.”

“À à.” Người phụ trách nói: “Vậy cậu có quay lại nữa không? Lát nữa họp phục bàn, cậu không có điện thoại, không biết được địa điểm họp.”

Lâm Dị đáp: “Tôi đi tí rồi về.”

Lâm Dị đẩy cửa hội trường ra, người phụ trách nhìn Lâm Dị vội vàng rời đi, được một lát mới nhớ vẫn chưa thông báo cho Tần Châu. Người phụ trách đang định liên hệ với Âu Oánh, quay đầu lại thấy khu vực 8-4 có người thứ hai đã tỉnh.

Cũng là thành viên của đội tuần tra.

Người phụ trách vội vàng đi tới: “Tỉnh rồi sao? Có không thoải mái chỗ nào không?”

“Nhiệm vụ lần này của các cậu hoàn thành rất tốt, tiến vào thế giới Quy Tắc 8-4 chưa đến 6 tiếng đồng hồ, hơn nữa tỷ lệ tử vong...”

Nhậm Lê mê man nhìn hẩn trước, ngay sau đó phản ứng lại.

Anh bị quái vật 8-4 lựa chọn.

Nhậm Lê đang muốn đứng dậy, thấy có một cái chân đè lên người mình.

Anh kéo cái chân cường tráng này sang một bên, sau đó ngồi dậy đau đầu đỡ trán, “Lâm Dị đâu?”

Người phụ trách: “Bạn học Lâm Dị có chút việc. À đúng rồi, bạn học Nhậm Lê, cậu có thể liên hệ với anh Châu không?”

Chương 138: Cúp máy Cúp đây-

Chương 138: Cúp máy

Biên bản cuộc họp phục bàn của thế giới Quy Tắc 4-4, Tần Châu đọc lại mấy lần liền.

Lâm Dị không tham gia họp phục bàn thế giới Quy Tắc 4-4. Nội dung hoàn thành cuộc họp chủ yếu dựa vào lời tường thuật của Tần Châu.

Tần Châu nhìn chăm chăm trang giấy trong tay.

Tại cuộc họp phục bàn thế giới Quy Tắc 4-4, Tần Châu đã nói dối.

Làm cách nào bọn họ lại tìm được thời gian hồi tưởng chân chính trong kịch bản vòng lặp thời gian, Tần Châu không giải thích lý do thực sự mà chỉ nói một cách mơ hồ rằng họ phát hiện ra manh mối thông qua sự vắng mặt của nhân vật cha Sầm Tiềm.

Trên thực tế, chỉ có Tần Châu biết chuỗi logic thực sự là Lâm Dị phát hiện ra nhân cách phụ có khả năng bị quái vật 4-4 chiếm hữu, sau đó quay ngược thời gian để xác nhận nghi ngờ của mình. Về sau cũng là cậu mở ra hồi ức thực sự, hiểu rõ về cuộc đời của quái vật 4-4.

Tuyến chính là do chính miệng quái vật 4-4 nói cho.

Dù điều này được đích thân hắn kể lại, những người khác trong cuộc họp đều lộ ra vẻ mặt hoài nghi.

Lý do rất đơn giản, nếu quái vật 4-4 bức thiết hy vọng người tham gia rời đi thì tại sao ngay từ đầu lại kéo họ vào làm gì.

Kỳ thực là từ lúc bắt đầu Tần Châu đã nhận định, sở dĩ quái vật 4-4 muốn những người tham gia rời đi là vì che giấu gì đó.

Chẳng qua bí mật về nhân cách phụ của Lâm Dị khiến hắn tạm thời không rảnh để suy nghĩ xem quái vật 4-4 che giấu chuyện gì.

Hiện tại Lâm Dị đã tiến vào thế giới Quy Tắc 8-4, Tần Châu nhìn lại, thấy được vài nghi vấn mà mình không thể bỏ qua.

Thuấn Tức 170 là Viên Viên, đáp án này được hấn đích thân chứng thực.

Nhưng kịch bản của đoạn thời gian hồi tưởng được viết rõ ràng xoay quanh nhóm người tham gia này. Tại sao Viên Viên – người đã biến mất mười năm trước lại xuất hiện trong đoạn hồi tưởng thời gian của họ?

Điều này rất khó để khiến Tần Châu không liên tưởng đến việc, bí mật mà quái vật 4-4 muốn che giấu có liên quan đến Viên Viên.

Nghĩ tới đây, Tần Châu nhớ lại, vào lần đầu tiên hấn nhắc đến cái tên 'Viên Viên', phản ứng của Lâm Dị có chút không đúng. Cho dù nhân cách phụ của Lâm Dị được quái vật 4-4 chọn thì cậu cũng không nên lộ ra biểu cảm kinh ngạc như vậy.

Chưa kể lúc đó rõ ràng Lâm Dị là do nhân cách chính sở hữu.

Cùng với đoạn thời gian hồi tưởng lần cuối để nghiệm chứng xem Viên Viên có dẫn dắt Chu Kỳ vi phạm quy tắc tử vong hay không, Lâm Dị cũng không xuất hiện.

Nhưng rõ ràng Lâm Dị ngủ trước hấn, trong tay cũng cầm thông cáo báo chí kích hoạt khoảng thời gian hồi tưởng đó, lẽ ra Lâm Dị phải đến trước hấn.

Trừ khi Lâm Dị giả vờ ngủ.

Tần Châu trầm mặc.

Từng hồi ức trong đầu lần lượt liên quan đến Lâm Dị. Mỗi mảnh ký ức đều nói rằng Lâm Dị đến đây là có mục đích, vì thế nghi vấn lại càng nảy sinh nhiều hơn.

Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên bị cô lập với thế giới bên ngoài, mọi người ở thế giới thực sẽ dần quên mất bọn họ, trừ khi được Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên lựa chọn, nếu không thì chẳng ai có thể biết trước được một trường đại học có quái vật lộng hành như vậy.

Làm sao Lâm Dị biết được?

Rốt cuộc Lâm Dị tới đây vì muốn làm gì?

Tần Châu bực bội mà sờ đến điều thuốc, lúc này điện thoại bỗng vang lên.

"Anh Châu." Người bên kia điện thoại nói: "Điện thoại không sửa được."

Về việc điện thoại của Lâm Dị bị hỏng, lúc Tần Châu đọc biên bản cuộc họp, Âu Oánh có gọi điện báo cho hấn.

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng, không chạm vào điều thuốc nữa: “Còn thừa cái mới không?”

“Lần trước hội sinh viên thống nhất mua sắm, em vẫn còn giữ lại mấy cái.”

“Giữ lại cái tốt nhất cho anh, anh chuyển tiền cho.”

“Vâng.”

“Anh nhớ là còn một thứ nữa được gửi cùng với điện thoại mà nhỉ?” Tần Châu hỏi.

“Phải.” Đầu bên kia điện thoại nói: “Còn MP4.”

Tần Châu hỏi: “MP4?”

Ngày nay không có nhiều người sử dụng MP4, Đại học Kỹ thuật Phi Tự nhiên không chắc chắn sẽ có MP4 mới để dốc lòng chào hàng cho sinh viên. Hần hỏi: “Sửa được không?”

“MP4 thì không sao, nhưng...”

Đầu bên kia vừa định nói gì đó, Tần Châu đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Học trưởng.”

Tần Châu thoáng chốc cảm thấy nhẹ nhõm. Tuy rằng hắn vẫn luôn ở trong phòng hồ sơ của Hội Sinh Viên, nhưng hắn cũng luôn chú ý đến tình hình trong thế giới Quy Tắc 8-4. Một giờ sau khi nhóm người Lâm Dị tiến vào thế giới Quy Tắc 8-4 đã có người chết, đến giờ thứ ba lại xuất hiện thêm người thứ hai, hội sinh viên lập tức đánh giá lại mức độ nguy hiểm của 8-4.

Hiện tại nghe thấy giọng nói của Lâm Dị, hắn liền cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Thân là nhóc thiên tài, không cùng cậu tiến vào thế giới Quy tắc cũng chẳng phải điều gì ghê gớm, cậu vẫn có thể bình an thuận lợi rời khỏi đó.

Tần Châu tùy ý cầm lấy một cuốn Nội Quy Trường, lật sang trang thứ tám.

Quy tắc 8-4: Không có quy tắc.

Xem ra còn giết chết cả quái vật 8-4 nữa.

Tần Châu không nói chuyện, cũng không cúp điện thoại, thông qua chiếc điện thoại trong tay nghe thấy giọng nói của Lâm Dị.

“MP4 này là của em.”

“À ừm, tôi biết.”

“Có thể trả lại cho em không ạ?”

“...Có thể có thể.”

“Cảm ơn.”

“À đúng rồi.”

“Dạ?”

“Điện thoại mới, cái trước của cậu bị rơi hỏng rồi, không sửa được.”

“Dạ, bao nhiêu tiền vậy ạ?”

“Không cần trả tiền.”

“Không cần trả tiền á?”

“Cũng không phải là không cần trả, anh Châu bảo tôi đưa cho cậu, anh Châu trả tiền rồi.”

Tần Châu kéo ghế ngồi xuống, đặt điện thoại đang bật loa ngoài lên bàn, ngón tay nhịp nhàng gõ nhẹ trên mặt bàn.

Lâm Dị sửng sốt một lát, có lẽ là không ngờ rằng mình lại được tặng một chiếc điện thoại mới.

Tần Châu nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, chờ đợi phản ứng của Lâm Dị.

Sau đó Lâm Dị ‘ừm’ một tiếng: “Học trưởng, điện thoại này giá bao nhiêu thế ạ?”

“Khoảng 5000.”

“5000?!”

(*): ~18 triệu vnd

Tưởng tượng ra vẻ mặt của Lâm Dị, Tần Châu nhếch môi.

“Ừ, đây là thẻ điện thoại của em, em cho vào nhé. Sau khi mở điện thoại, hãy làm theo lời nhắc của hệ thống để kích hoạt, sau khi kích hoạt, em có thể sử dụng bình thường trong khuôn viên trường.”

“Dạ, vâng.” Lâm Dị nói: “Cảm ơn học trưởng.”

“Không có gì.”

Một lúc sau, đầu bên kia điện thoại lại vang lên: “Anh Châu, điện thoại và MP4 đã được đưa cho em ấy.”

“Anh nghe rồi.” Tần Châu nói: “Cậu vừa định nói MP4 làm sao cơ?”

“Việc truyền phát tin âm nhạc của MP4 không có vấn đề, nhưng âm thanh ghi âm lại có một chút tạp âm. Em chưa từng sửa MP4 bao giờ nên không biết tình trạng thế nào.”

“Đã biết.” Tần Châu nói: “Tháng sau hội sinh viên sẽ đăng ký nhu cầu, điền MP4 hộ anh.”

“.....Vâng.”

“Tạm biệt.”

Tần Châu cúp điện thoại, Lâm Dị đã rời khỏi thế giới Quy Tắc 8-4, lại còn có điện thoại mới, hẳn đợi Lâm Dị liên lạc với mình.

Quả nhiên, điện thoại reo.

Tần Châu hưng phấn cầm điện thoại lên, sau khi nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, khóe miệng thẳng tắp.

“Chủ tịch Tần.” Nhậm Lê nói: “Bọn em...”

“Tôi biết rồi, cúp đây.”

Nhậm Lê: “...”

Tần Châu tiếp tục chờ cuộc gọi. Sau khi điện thoại lại vang lên, hắn liếc nhìn màn hình.

“Có chuyện gì vậy?”

“Anh Châu.” Âu Oánh nói: “Lâm Dị vừa rời khỏi thế giới Quy Tắc 8-4, em mới nhớ ra điện thoại của em ấy bị hỏng.”

“Ừ, cúp đây.”

“Đợi đã.” Âu Oánh hỏi: “Khi nào thì mở họp phục bàn quy tắc 8-4?”

Tần Châu nhìn đồng hồ, nói: “Nửa tiếng nữa, vẫn là 101, cúp đây.”

Âu Oánh: “Người tham gia cuộc họp...”

Tần Châu ngắt lời: “Em quyết định đi, cúp đây.”

Âu Oánh: "..."

Điện thoại reo lên lần thứ ba, Tần Châu không trả lời ngay, hắn cầm điện thoại lên, đi đến cửa sổ để đảm bảo sóng trong trường ổn định.

"Đàn anh—"

"Ừm?"

Chương 139: Lưu manh

Một ngày nào đó em nhất định sẽ đến tận cửa xin lỗi anh Nhậm Lê-

Chương 139: Lưu manh

Phòng họp 101.

Cuộc họp phục bàn thế giới Quy Tắc 8-4 bắt đầu.

Người tham gia bao gồm thành viên cốt cán của hội sinh viên, và những người liên quan là Lâm Dị, Nhậm Lê, cộng thêm một Trình Dương đã ký hiệp định bảo mật.

Trước khi cuộc họp phục bàn bắt đầu, Âu Oánh xem xét thông tin trong tay, nói: “Tỷ lệ tử vong ước tính trong thế giới Quy Tắc 8-4 là 40%, tỷ lệ tử vong thực tế là 12%, hơn nữa sự thật về việc quái vật ẩn náu trong số người tham gia không bị tiết lộ cho nhiều người, cực kỳ cảm ơn sự cống hiến của hai thành viên đội tuần tra Lâm Dị và Nhậm Lê.”

Tần Châu bổ sung: “Hơn nữa quái vật 8-4 đã bị tiêu diệt, quy tắc 8-4 sẽ không tái xuất hiện.”

“A, vậy thì càng không tồi.” Âu Oánh mỉm cười nói, sau đó dẫn đầu vỗ tay.

Trong phòng họp vang lên tiếng vỗ tay, Lâm Dị đứng lên, xấu hổ cúi đầu chào mọi người, Trình Dương điên cuồng làm mặt quỷ với Lâm Dị.

Nhậm Lê đứng dậy nói: “Tôi bị quái vật 8-4 chọn, không có công gì.”

Âu Oánh nói: “Xin ra trận chính là công lao rồi.”

Trong khi Nhậm Lê và Âu Oánh đang nói chuyện, Lâm Dị một lần nữa ngồi xuống, Trình Dương bên cạnh thì thầm nói: “Anh Lâm Dị, anh vừa trở về liền đi tìm chủ tịch Tần để tỏ tình à?”

Lâm Dị và Tần Châu cùng nhau đi tới phòng họp.

Lâm Dị: “!”

Cậu theo bản năng liếc nhìn Tần Châu, phát hiện Tần Châu đang cúi đầu xem tư liệu trong tay mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng kéo Trình Dương:

“Vẫn chưa, anh nhỏ giọng tí đi!”

Trình Dương: “Ồ ồ ồ, thế anh đi đâu?”

Lâm Dị lấy điện thoại cho Trình Dương xem, thấp giọng nói: “Điện thoại của tôi bị hỏng.”

Trình Dương hỏi: “Chủ tịch Tần mua cho anh à?”

Lâm Dị kinh ngạc: “Sao anh biết?”

“Người anh em này là vì hiểu anh.” Trình Dương cười: “Anh nào lại bằng lòng mua chiếc điện thoại đắt tiền thế chứ.”

Lâm Dị: “...”

Trình Dương còn muốn nói thêm gì đó, Âu Oánh lại nhìn sang: “Ngoại trừ phần hỏi đáp sau khi cuộc họp bắt đầu, xin mọi người giữ trật tự.”

Trình Dương vội vàng gật đầu, làm động tác kéo khóa miệng.

Âu Oánh tiếp tục chủ trì buổi họp phục bàn, cô nhìn Nhậm Lê: “Nhậm Lê, em có thể nói trước được không?”

Mọi người ngồi trong phòng họp đều biết rất rõ việc bị quái vật chọn sẽ không để lại ký ức gì, nhưng mọi người vẫn tò mò về di chứng của việc bị quái vật lựa chọn.

Nhậm Lê rũ mắt, nói: “Tôi không có gì để nói cả.”

Âu Oánh hỏi: “Có chỗ nào khó chịu không?”

Nhậm Lê nói: “Không có.”

Âu Oánh dừng một chút: “Nếu như có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói cho chị biết.”

Ngay cả Tần Châu sau khi rời khỏi thế giới Quy Tắc 2-6 cũng phải hoãn rất lâu.

Nhậm Lê đang muốn nói ‘không’ lần nữa, Trình Dương nhin không được nói: “Đàn chị Âu Oánh, anh ấy đau đầu.”

Âu Oánh nhìn Nhậm Lê rồi lại nhìn Trình Dương nói: “Anh ấy vẫn luôn ấn đầu, em thấy anh ấy đi đường chân cẳng còn nhũn ra.”

Âu Oánh lại nhìn Nhậm Lê: “Có thật không?”

Nhậm Lê liếc Trình Dương một cái, hơi mất kiên nhẫn: “Không có.”

Trình Dương: “Có. Em vừa thấy anh ấy chống vào tường để đi lên cầu thang.”

Lâm Dị kéo Trình Dương lại, cậu vừa thấy ánh mắt lạnh lùng của Nhậm Lê, lo lắng Nhậm Lê sẽ đánh Trình Dương.

Vương Phi Hàng nói: “Nhậm Lê, nếu như cậu lo lắng bởi vì bọn anh để cậu nghỉ ngơi mà không cho cậu nhận nhiệm vụ, vậy thì cậu sai rồi. Nội Quy Trường vẫn còn rất nhiều quy tắc chờ bổ sung cần cậu đi thăm dò, cậu không có trách nhiệm với thân thể mình, cũng giống như là không có trách nhiệm với công sự mình vậy.”

Yết hầu Nhậm Lê giật giật, Tần Châu trầm giọng nói: “Không thoải mái à? Vậy thì đến phòng y tế xin trường cấp cậu giấy chứng nhận sức khỏe đi. Bây giờ đi luôn.”

Âu Oánh hoà giải: “Nhậm Lê, em về nghỉ ngơi trước đi.”

Nhậm Lê: “Đúng là có chút không thoải mái, nhưng tôi muốn tham gia cuộc họp này. Tôi muốn biết... làm thế nào để giải quyết quy tắc 8-4.”

Không đợi người khác kịp nói thêm gì, Nhậm Lê bảo đảm: “Họp xong tôi sẽ nghỉ ngơi.”

Trình Dương nhìn Nhậm Lê, sau đó thấp giọng hỏi Lâm Dị: “Tôi nói gì sai rồi sao?”

Lâm Dị lắc đầu: “Anh làm vậy cũng vì muốn tốt cho anh Nhậm Lê.”

Trình Dương nói: “Cũng không hẳn. Chắc là vì bọn tôi từng hôn nhau, nên giờ nhìn anh có chút đáng thương.”

Lâm Dị: “...”

Những người khác không nói gì, ánh mắt nhìn qua lại giữa Nhậm Lê và Tần Châu.

Tần Châu vừa lên tiếng, những người khác chẳng ai dám làm trái Tần Châu.

Âu Oánh suy nghĩ một chút, nói với Tần Châu: “Thời gian kết thúc thế giới Quy Tắc 8-4 ngắn, họp phục bàn hẳn cũng không dài, sau khi kết thúc cuộc họp, Nhậm Lê đi phòng y tế cũng không muộn.”

Thấy Âu Oánh nổi lên đầu tiên, Vương Phi Hàng cũng nói: “Đúng đúng, anh Châu rời khỏi thế giới Quy Tắc 2-6 xong cũng tham gia họp phục bàn. Anh

Châu có thể mang bệnh ra trận thì Nhậm Lê cũng có thể khắc phục đúng không?”

Nói xong, hắn điên cuồng nhìn Nhậm Lê, Nhậm Lê nói: “Chủ tịch, em có thể khắc phục.”

Vương Phi Hàng lập tức nói với Tần Châu: “Anh Châu, Nhậm Lê nói em ấy có thể khắc phục.”

Vương Phi Hàng vẫn cảm thấy đau lòng cho thành viên tuần tra của mình, hắn nói với Tần Châu về lý do Nhậm Lê nhận nhiệm vụ quy tắc 8-4, có lẽ là vì ôm ấp ý nghĩ muốn báo thù cho anh trai, nhưng mọi việc lại không diễn ra như mong đợi. Nhậm Lê bị quái vật lựa chọn, hiện tại đuổi người ra khỏi cuộc họp phục bàn có vẻ hơi vô nhân tính.

Tần Châu cúi đầu, lại xem tư liệu: “Tiếp tục.”

Âu Oánh cũng nhìn Nhậm Lê một cái, ra hiệu Nhậm Lê ngồi xuống. Sau khi Nhậm Lê ngồi xuống, Âu Oánh nhìn Lâm Dị: “Lâm Dị, em nói tình huống đi.”

“Vâng, đàn chị Âu Oánh.”

Lâm Dị đứng dậy, kể lại những gì đã xảy ra trong thế giới Quy Tắc 8-4 từ góc nhìn của mình: “Lúc bọn em đến thế giới Quy Tắc 8-4 là khoảng năm giờ chiều.”

Trong quá trình người tham gia tường thuật, nếu có thắc mắc và cần hỏi người tham gia, yêu cầu giơ tay biểu thị.

Người đặt câu hỏi là người phụ trách nội quy trường – Chu Trì: “Thế giới Quy Tắc 8-4 có thời gian sao?”

Lâm Dị lắc đầu: “Không có.”

Chu Trì: “Vậy sao cậu biết là năm giờ chiều?”

Lâm Dị nói: “Nhìn bầu trời.”

Chu Trì có chút kinh ngạc, chủ yếu là bởi vì Lâm Dị nói thời gian quá chắc chắn, cho nên cái lý do nhìn sắc trời nghe có vẻ hơi có lý: “À, cảm ơn, tôi không có vấn đề.”

Tần Châu không nhìn tư liệu trong tay nữa mà ngẩng đầu nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị có cảm giác thời gian rất mạnh.

Lâm Dị tiếp tục: “Khung cảnh nơi em và Trình Dương lần đầu đến thế giới

Quy Tắc 8-4 là một trường trung học ở thị trấn. Vì người vẫn chưa đủ nên cổng trường chưa mở, em tranh thủ thời gian đi loanh quanh thì phát hiện một nơi kỳ quái.”

Mọi người chăm chú lắng nghe, Lâm Dị nói: “Bức tường có gạch rơi, bên trên là hình vẽ bậy, cỏ dại dưới chân tường cũng rất rõ ràng, nhưng khi nhìn vào bên trong khuôn viên trường thì lại không thấy gì nhiều, toàn bộ như thể được hóa lỏng vậy, mơ hồ không rõ ràng. Em định nói với Trình Dương về phát hiện này, nhưng em thấy Trình Dương cư xử kỳ lạ, luôn im lặng, hơn nữa còn không chịu nói chuyện với em.”

Lâm Dị vừa nói lời này, lại có người giơ tay, là Nghiêm Dao, phụ trách kết nối với trường. Nội dung công việc của cô có nghĩa là cô không hiểu rõ thế giới Quy Tắc bằng những người khác: “Quái vật 8-4 đã chọn Nhậm Lê, tại sao Trình Dương lại có hành vi kỳ lạ?”

Lâm Dị đáp: “Bởi vì muốn tự chứng.”

Trình Dương gật đầu.

Nghiêm Dao biết tự chứng, tự chứng có nghĩa là làm hoặc nói những điều mà quái vật không thể.

Nhưng cô không hiểu tại sao cách tự chứng của Trình Dương lại là im lặng.

Lâm Dị giải thích: “Anh ấy đợi người.”

Nghiêm Dao: “Đợi người?”

Lâm Dị im lặng một lát rồi nói: “...Đợi anh Nhậm Lê.”

Nhậm Lê nghe vậy, nhìn về phía Trình Dương, anh cũng không thể tưởng tượng được việc Trình Dương tự chứng nhận và đợi anh thì có liên quan gì đến nhau.

Nghiêm Dao lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Có phải ngay từ đầu Trình Dương đã biết Nhậm Lê bị quái vật 8-4 lựa chọn rồi không?”

Vẻ mặt Lâm Dị đột nhiên trở nên phức tạp: “Không, lúc đó bọn em vẫn chưa phát hiện ra anh Nhậm Lê bị quái vật 8-4 lựa chọn. Trình Dương chỉ là chờ anh Nhậm Lê đến để hoàn thành việc tự chứng của bản thân mà thôi.”

Lâm Dị biết Nghiêm Dao sẽ tiếp tục hỏi, quả nhiên, Nghiêm Dao hỏi: “Là gì?”

Lâm Dị gãi gãi mũi, hành động này khiến cậu thoáng che môi lại, khiến Lâm Dị bốt xấu hổ: “Anh Nhậm Lê vừa xuất hiện, Trình Dương liền... liền lao tới ôm

lấy anh Nhậm Lê...”

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn Lâm Dị, chờ Lâm Dị nói tiếp.

Sau khi Lâm Dị dừng lại, khóe mắt cậu thoáng nhìn thấy ánh mắt của Nhậm Lê, điều này khiến lời nói tiếp theo của cậu khó mở miệng nổi, nhưng đây là một phần công việc, cho dù khó nói đến đâu, Lâm Dị cũng không thể không nói. Lâm Dị phải nói ra sự thật: “Trình Dương... cưỡng hôn anh Nhậm Lê.”

Nhậm Lê: “.....”

Những người khác: “.....”

Mọi người ở đây đều là tinh anh của hội sinh viên. Về phần tại sao Trình Dương lại cưỡng hôn, Lâm Dị không cần giải thích sâu, mọi người đều hiểu.

Quái vật luôn là quái vật, nó giỏi bắt chước nhưng không hiểu được cảm xúc của con người. Trình Dương chưa bao giờ hôn con trai nên mới hôn Nhậm Lê trong thế giới Quy Tắc 8-4.

Điều này chứng tỏ cậu ta không phải quái vật.

Vương Phi Hàng nói: “Hay đấy, Trình Dương, cách này mà cũng nghĩ được.”

Trình Dương nói: “Hầy, còn không phải do anh Lâm Dị...”

Trong lòng Lâm Dị run lên, vội vàng ngắt lời Trình Dương, lời nói bay nhanh như gió: “Bọn em phát hiện phản ứng của anh Nhậm Lê không đúng, bọn em đoán anh Nhậm Lê là quái vật 8-4. Sau đó, mọi người tập hợp lại, bọn em tiến vào trong trường. Trong trường có rất nhiều phòng học không mở được cửa, bọn em đi tới lớp 2-1 của trường trung học Báo Hương, tiến vào trong phòng thì thấy một nữ giáo viên đứng trên bục giảng đếm số người...”

Lâm Dị âm thầm quan sát biểu cảm của những người khác, thấy chuyện này đang làm lu mờ chính mình, cậu vừa mới thở phào nhẹ nhõm, đang định tiếp tục tường thuật thì khóe mắt thoáng nhìn thấy Tần Châu.

Tần Châu lại cúi đầu xem tư liệu, chỉ là khóe miệng nở ra một nụ cười.

Lâm Dị: “...”

“Mèo đen sinh ra tà ác, dùng phương pháp của Tôn Tịnh Văn để trả thù mọi người.”

Lâm Dị kể cho mọi người nghe về toàn bộ thế giới Quy Tắc 8-4, cậu do dự một chút rồi mới nói: “Bác gái trong phòng thư viết dòng thứ hai ‘muốn sống

thì truyền đi' ở thư nguyên rửa, nếu không có nội dung bác ấy tiết lộ, rất khó để có thể đoán được quy tắc tử vong thứ hai. Không thể tin nổi là quái vật lại tiết lộ quy tắc tử vong cho người tham gia. Em có khuynh hướng cho rằng bác gái trong phòng thư vẫn luôn là một tồn tại tốt đẹp trong ký ức của mèo đen, cho nên sau khi trở thành quái vật, nó vẫn nhớ rõ điều này, nên cũng không hoàn toàn phỉ báng bác gái trong phòng thư ở thế giới Quy Tắc 8-4. Qua đó, em cảm thấy quái vật không nhất thiết phải bị những cảm xúc tiêu cực xấu xa điều khiển hoàn toàn, cũng có khả năng sinh ra ý chí của riêng mình."

Mọi người nghe Lâm Dị nói xong, Âu Oánh nhìn Tần Châu hỏi: "Anh Châu, em có một số ý kiến."

Tần Châu nói: "Ừ."

Âu Oánh nói: "Trước kia có quái vật 4-4 chủ động nói tuyến chính, bây giờ có quái vật 8-4 tiết lộ quy tắc tử vong. Cộng với giả thuyết quy tắc 0-1 của đàn anh Lục, em nghĩ quy tắc 0-1 sở hữu áp đảo những quy tắc trên, mặt khác những quy tắc đó phải làm nô lệ của nó, chịu áp bức từ nó."

Lâm Dị siết chặt lòng bàn tay, cậu nghĩ tới chuyện mèo đen lăn lộn lộ ra bụng, liền nói nhiều hơn một chút.

Bây giờ xem ra lời nói dư thừa quả thực vẫn là dư thừa.

Tần Châu nói: "Quá ít căn cứ, dòng thứ hai trong thư nguyên rửa cũng có thể khiến người bị nguyên rửa nhiều hơn. Đây chỉ là quy tắc trung cấp, quái vật trung cấp khi sáng lập ra thế giới Quy Tắc phạm sai lầm là chuyện bình thường."

Lời Tần Châu nói cũng không phải không có lý, hiện tại vẫn chưa có chứng cứ xác thực chứng minh quy tắc 0-1 tồn tại.

Âu Oánh không nói về đề tài quy tắc 0-1 nữa, nhìn Trình Dương: "Trình Dương, nói cho chị biết em đã nhìn thấy gì."

Trình Dương nhin không được, lập tức nói: "Lúc đến điểm thả người, em liền suy nghĩ làm sao để tự chứng..."

Nhậm Lê đứng lên: "Chủ tịch, tôi thấy không khỏe, về trước."

Tần Châu: "Ừ."

Sau khi Nhậm Lê rời đi, Âu Oánh quay đầu nhìn Trình Dương: "Tại sao em lại chọn Nhậm Lê?"

Trình Dương nói: “Thật ra cũng không phải, chẳng qua là lúc đó anh Nhậm Lê xuất hiện, nếu là một người đàn ông khác xuất hiện thì em cũng hôn. Hết cách rồi, tình thế cấp bách, tất cả là vì mạng sống mà.”

Âu Oánh cười nói: “Tiếp tục đi.”

“Vâng.” Trình Dương nói: “Em đâu ngờ rằng anh Nhậm Lê cũng là lần đầu hôn con trai chứ. Vốn em tự chứng là cũng nhân tiện muốn kiểm tra phản ứng của anh Lâm Dị, nhưng ai ngờ lại kiểm tra luôn quái vật 8-4. Thực ra đầu tiên em cũng chưa trực tiếp hôn môi mà mới hôn trán anh Nhậm Lê thôi...”

Trình Dương chỉ vào trán mình rồi nói: “Phản ứng của anh Nhậm Lê lúc đó không đúng, đáng lẽ anh ấy nên đẩy em ra khi bị cưỡng hôn, nhưng anh ấy lại không làm vậy. Em chưa dám trực tiếp kết luận anh Nhậm Lê bị quái vật 8-4 chiếm hữu nên hôn thêm lần thứ hai... Mẹ kiếp, lần thứ hai làm em sợ chết khiếp...”

Ngoài cửa, Nhậm Lê dựa vào tường, nghe bên trong kể chuyện.

Người anh không còn nhiều sức nhưng vẫn hung dữ lau môi mình.

Sau đó anh quay người bỏ đi.

Trong phòng họp, Trình Dương vô cùng chân thành nói: “Em cũng biết hành vi của mình chẳng khác gì đóng vai một thằng lưu manh, một ngày nào đó em nhất định sẽ đến tận cửa xin lỗi anh Nhậm Lê...”

Chương 140: Đàn anh, đông đến rồi Cậu cho rằng cậu có thể thuận lợi tốt nghiệp sao?-

Chương 140: Đàn anh, đông đến rồi

Địa điểm sửa chữa điện thoại trong trường nằm ở cuối đường ‘một con phố’. Sáng sớm đầu đông, chủ tiệm sửa chữa Trần Tung vừa mở cửa, người trong hội sinh viên đã kéo đến.

“Anh Tung.”

Hai bạn học từ bộ phận mua sắm của Hội sinh viên nhanh chóng bước đến cửa hàng, đưa ‘Đơn đăng ký nhu cầu’ cho Trần Tung.

Trần Tung tạm thời dừng việc dọn dẹp lại, nói: “Chờ tôi một chút.”

“Không thành vấn đề.”

Trần Tung bật máy tính lên, mở danh sách bổ sung đã ghi trong tháng này.

Bình thường không có nhiều sinh viên đến sửa điện thoại di động lắm, tiệm sửa chữa điện thoại cũng không cần yêu cầu thêm linh kiện, phụ kiện. Hầu hết là kính cường lực, ốp điện thoại hoặc điện thoại mới.

Hoàn cảnh trường học nguy hiểm áp lực, có rất nhiều sinh viên không kìm được lòng mà đập nát điện thoại để trút hết cảm xúc.

“Tôi đọc cậu ghi giúp tôi nhé.” Trần Tung nói.

“À, vâng.” Cậu sinh viên trẻ ở bộ phận mua sắm gật đầu.

“Kính cường lực Iphone X 70 tấm.”

“Kính cường lực Huawei X 120 tấm.”

“Kính cường lực XX 30 tấm.”

“...”

Trần Tung đọc xong, nói: “Cậu chọn điện thoại đi, chọn mẫu nào đang hot trên thị trường là tốt nhất, mẫu mới cũng có thể mua thêm một hai cái.”

Nói xong, Trần Tung mỉm cười: “Mặc dù chúng ta bị cách ly thế giới, nhưng vẫn phải theo kịp tốc độ cập nhật của điện thoại.”

Hai bạn học ở bộ phận mua sắm bật cười, Trần Tung nói: “Như vậy thôi.”

Hai bạn học nói ok và chuẩn bị rời đi.

Hai người vừa đi được một đoạn khá xa, Trần Tung vội vàng đuổi theo bọn họ.

Đột.

Tí thì quên lời dặn của Tần Châu.

Hai ngày này là cuối tuần, cuối tuần đối với sinh viên của trường Đại học Kỹ thuật Phi Tự nhiên cũng không khác gì thường ngày mấy. Sinh viên hoặc là ở trong phòng ôn tập, hoặc là ở thư viện ôn tập.

Bây giờ đã là tháng 11, còn một tháng nữa, đầu tháng 1 sẽ là kỳ thi cuối kỳ, thi cuối kỳ so với giữa kỳ khó hơn rất nhiều. Một số sinh viên năm cuối trên diễn đàn đánh giá các quy tắc quái vật có thể hoạt động sau khi kết thúc học kỳ dựa trên kinh nghiệm của những năm trước.

Quy tắc được thảo luận nhiều nhất là quy tắc 1-3.

Quy tắc 1-3 diễn ra ba năm một lần. Sau quy tắc 1-3, là lúc hội sinh viên bầu ra chủ tịch hội sinh viên mới.

Bởi vì quy tắc 1-3 thường do đích thân chủ tịch hội sinh viên xử lý, hoặc tệ nhất là đội trưởng đội tuần tra sẽ ra tay.

Ba năm trước, Tần Châu còn là sinh viên năm nhất, được bổ nhiệm trong tình thế nguy cấp, từ đội trưởng đội tuần tra lên làm chủ tịch hội sinh viên. Bây giờ Tần Châu đã là sinh viên năm 4, cũng sắp sửa nghênh đón sứ mệnh của mọi chủ tịch hội sinh viên – thăm dò quy tắc 1-3.

Vụ tố tình của Lâm Dị bị vô số bài viết trên diễn đàn ảnh hưởng, tạm thời gác lại.

Trình Dương không hiểu lắm về mối quan hệ logic này, nhưng Lâm Dị lại suy nghĩ tương đối nhiều, kiểu như tố tình trước đại sự chẳng khác nào lập flag trước thời điểm sinh tử, không may mắn chút nào.

Trong phòng ngủ.

Lâm Dị đang ôn tập với Trình Dương, cậu buông sách giáo khoa xuống.

Học không vào.

Trên tay là chiếc điện thoại mới mà Tần Châu mua cho, Lâm Dị nghĩ nghĩ, không khỏi cầm điện thoại lên, đăng nhập vào diễn đàn, tiếp tục đọc những bài viết này.

[Chủ tịch Tần là niềm hy vọng của cả trường. Nếu anh ấy ngã ngựa ở quy tắc 1-3, tôi cảm thấy mình sẽ không nhìn thấy được ngày mai]

——Chủ lầu:

Để tôi đăng mấy dữ liệu.

[Nhiệm kỳ Lục Tiến (Chủ tịch Hội sinh viên khóa 12)]

Tỷ lệ thăm dò Nội Quy Trường: 50%

Tỷ lệ hoàn thành Nội Quy Trường: 20%

Tỷ lệ tử vong đội tuần tra: 62%

Tỷ lệ tử vong toàn trường: 58,4%

[Nhiệm Kỳ Trương Dẫn Viễn (Chủ tịch Hội sinh viên khóa 13)]

Tỷ lệ thăm dò Nội Quy Trường: 31,6%

Tỷ lệ hoàn thành Nội Quy Trường: 38%

Tỷ lệ tử vong đội tuần tra: 69,7%

Tỷ lệ tử vong toàn trường: 48,7%)

[Nhiệm kỳ Tần Châu (Chủ tịch Hội sinh viên khóa 14)]

Tỷ lệ thăm dò Nội Quy Trường: 63%

Tỷ lệ hoàn thành Nội Quy Trường: 51%

Tỷ lệ tử vong đội tuần tra: 49%

Tỷ lệ tử vong toàn trường: 27%

—Lầu 1:

Còn nhiều dữ liệu hơn cơ, nhưng tôi không nghĩ cần phải đăng mấy dữ liệu đó lên. Mục đích của việc đăng mấy dữ liệu này là để nhiều người cùng hiểu rõ hơn về năng lực của Chủ tịch Tần.

Tỷ lệ tử vong của đội tuần tra vẫn ở mức cao nên Chủ tịch Tần đã khống chế

tỷ lệ tử vong của đội tuần tra xuống dưới 50%.

Đánh giá từ những dữ liệu này, không còn nghi ngờ gì nữa, Chủ tịch Tần là người giỏi nhất trong số tất cả các chủ tịch hội sinh viên trước đây. Có thể trong tương lai sẽ có một chủ tịch hội sinh viên giỏi hơn Chủ tịch Tần, nhưng nói thật, chúng ta có dám đánh cược không?

–Lầu 2:

Dữ liệu rất rõ ràng nhưng mục đích của chủ lầu lại không rõ ràng lắm.

Để tôi đoán nhé, chủ lầu hy vọng Hội Sinh Viên sẽ cử người khác xử lý 1-3? Còn chủ tịch Tần tiếp tục toạ trấn trong trường?

–Lầu 3:

Tui đồng ý với lầu 2.

Quy tắc 1-3 quả thực rất khó, các chủ tịch hội sinh viên trước đều đã thất bại tại đây. Nếu lần này Chủ tịch Tần không ra mặt, vậy chẳng phải là để những người khác vào thế giới Quy Tắc 1-3 chịu chết à?

Chủ tịch Tần tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3 thì còn có khả năng ra được, nhưng những người khác thì chưa chắc là có thể, đúng không?

Không phải nguyên rủa gì, tui chỉ đang nói lại sự thật mà thôi. Đừng nạt tui.

–Lầu 4:

Tôi là chủ lầu.

Tôi cũng biết, nếu đổi thành người khác tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3 thì sẽ nguy hiểm hơn, nên tôi không có gì để nói, tôi chỉ mong chủ tịch Tần được an toàn.

Cũng đâu phải là tôi cầu xin người khác đi thay, mặc dù Chủ tịch Tần không phải là thành viên ưu tú duy nhất của hội sinh viên. Ý tôi là nếu chủ tịch Tần không thể rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3, tôi cảm thấy mất hết hy vọng.

Thực sự không biết tồn tại vì nghĩa lý gì nữa?

–Lầu 5:

Hội sinh viên không được phép tiết lộ dữ liệu ra bên ngoài.

Chủ lầu có thể đăng nhiều dữ liệu như vậy, tôi nghĩ chắc cậu là sinh viên năm cuối nhỉ? Năm 3? Hay năm 4? Tôi thì thiên về năm 4 hơn.

Vì chủ lầu là sinh viên năm 4 rồi nên cũng chỉ còn lại một học kỳ nữa, xong học kỳ cuối này không phải là rời đi được rồi sao?

Để tôi nói thẳng, tôi là sinh viên năm hai, vẫn còn hai năm nữa mới tốt nghiệp. Tôi từng nghĩ đến việc mình sẽ làm gì nếu bị thế giới quên lãng sau khi rời khỏi trường, khiến cho người thân và bạn bè quên mất lại nhớ đến chúng ta là được.

Không khó.

–Lầu 6:

Chủ lầu đăng bài gây hoang mang, báo cáo đây.

–Lầu 7:

Cậu cho rằng cậu có thể thuận lợi tốt nghiệp sao?

(Thời gian trả lời: 1s trước)

.....

Lâm Dị nhìn đến đây thì sửng sốt, để tránh lòng người bất ổn, việc tốt nghiệp xong vẫn không thể rời khỏi trường là không được phép tiết lộ cho các sinh viên. Tài khoản của cậu có quyền cấm tài khoản và xóa bài nên cậu nhanh chóng muốn xóa bài của lầu cuối.

Lúc cậu đang chờ thao tác xóa, thông báo hệ thống nhắc nhở:

[Bài đăng này đã bị xóa bởi [qinzhou]]

Lâm Dị nhìn hệ thống nhắc nhở, cậu biết tài khoản này, không chỉ cậu, tất cả mọi người đều biết.

Tần Châu.

Phím [Xóa] và [Khôi phục] hiện màu xám.

Diễn đàn của Tần Châu có quyền hạn tối cao, những người khác không có quyền khôi phục các bài đăng bị hấn xóa.

Lâm Dị mím môi dưới.

Nói cách khác, Tần Châu cũng nhìn thấy những bài viết này.

Cậu nhanh chóng quay lại trang chủ diễn đàn.

Hiện nay trên diễn đàn không chỉ có bài viết như vậy mà gần như toàn bộ

trang chủ đều tràn ngập những bài viết liên quan.

Nhưng khi Lâm Dị trở lại trang chủ, diễn đàn đã trống rỗng.

Cậu thử bấm vào, hệ thống hiện lên nhắc nhở:

[Bạn không thể đăng bài]

Lâm Dị vô tội, tài khoản của cậu cũng vô tội, chỉ có thể là Tần Châu đã thiết lập để không cho phép bất cứ ai đăng bài.

Nhưng Lâm Dị vẫn muốn xác nhận lại, nên ngượng ngùng gọi Trình Dương đến bên cạnh: “Anh Trình Dương.”

Trình Dương vừa ôn tập vừa cảm thấy muốn nôn mửa, hiện tại cậu ta ước gì có người quấy rầy mình, để cậu ta có thể cho mình một lý do hoàn hảo để nghỉ ngơi.

“Đây!” Trình Dương đặt sách xuống: “Sao thế?”

Lâm Dị nói: “Anh xem tài khoản anh có đăng bài trên diễn đàn được không?”

Trình Dương nhanh chóng lấy điện thoại ra, đăng nhập diễn đàn: “Không đăng được.”

Lâm Dị lúc này mới yên tâm: “Ồ.”

Sau đó cậu tiếp tục nhìn chăm chăm vào trang diễn đàn trống.

Trình Dương nhìn bộ dáng của Lâm Dị, nói rõ ràng: “Anh Lâm Dị, có phải anh muốn quan tâm đến chủ tịch Tần, nhưng lại cảm thấy mình không có tư cách để quan tâm?”

Lâm Dị ngẩng đầu, gật hai cái.

Đại khái là như ý của Trình Dương, cậu muốn hỏi Tần Châu, nhưng lại không biết nên hỏi cái gì, hỏi như thế nào. Diễn đàn đã nói rất rõ, sau kỳ thi cuối kỳ sẽ có một tháng nghỉ đông. Sau kỳ nghỉ đông sẽ là kỳ hoạt động của quy tắc 1-3.

Lâm Dị từng hỏi bóng gió với Vương Phi Hàng làm thế nào để có thể nhận quy tắc 1-3. Câu trả lời của Vương Phi Hàng là nhiệm vụ nhận quy tắc cao cấp yêu cầu toàn thể hội sinh viên phải mở hộp đánh giá. Quy tắc 1-3 là quy tắc cao cấp nhất trong Nội Quy Trường. Kể cả thành viên đội tuần tra muốn chủ động nhận nhiệm vụ quy tắc 1-3, hội sinh viên phải thông qua quy trình đánh giá bình thường, đều không có ai thông qua đánh giá.

Không ai trong đội tuần tra có thể đảm nhận nhiệm vụ này.

Cho nên trên diễn đàn nói không sai, đây là nhiệm vụ của các chủ tịch hội sinh viên tiền nhiệm.

Trình Dương nói: “Vây tỏ tình đi!”

Trình Dương khuyến khích: “Nếu anh tỏ tình, vậy là có tư cách rồi.”

Lâm Dị đang muốn nói là flag, Trình Dương kéo ghế đặt dưới mông, tiến lên mấy bước: “Anh Lâm Dị, anh biết tỏ tình có ý nghĩa gì không?”

Lâm Dị không biết vì sao Trình Dương lại đột nhiên hỏi như vậy, vì thế cần thận trả lời: “Nói cho đối phương biết tâm ý của mình?”

Trình Dương gật đầu: “Chỉ cần để đối phương biết được tâm ý của anh, nhưng không cần phải dùng miệng nói ra, có thể dùng ngôn ngữ cơ thể và hành động thực tế của mình để truyền đạt tín hiệu này. Đây không phải cũng là tỏ tình sao? Vậy thì những điều mà anh lo lắng cũng có thể tránh được rồi.”

Lâm Dị dừng một chút, không thể tin được nhìn Trình Dương: “Anh đúng thật là người tình bé nhỏ tỉnh Dung ấy nha!”

Trình Dương kiêu ngạo: “Chứ còn gì.”

Lâm Dị kích động: “Sau đó thì sao, sau đó thì sao?”

Trình Dương nói: “Nếu anh muốn hỏi hành động cụ thể, vậy... đương nhiên là có biện pháp rồi.”

Trình Dương móc ngón tay, Lâm Dị cũng kéo chiếc ghế đầu nhỏ dưới mông cựa xích lại gần.

Hai người thảo luận bí mật gì đó, Trình Dương nói: “Hôm nay là lập đông!”

Lâm Dị căng thẳng: “Lập đông thì sao?”

Trình Dương: “Anh mời chủ tịch Tần đi ăn tối là có lý do chính đáng.”

Trình Dương: “Lập đông ăn thịt dê.”

Lâm Dị nói: “Không phải đông chí ăn thịt dê à?”

Trình Dương nói: “Lập đông với đông chí thì cũng không khác mấy? Chẳng phải đều có nghĩa là mùa đông đến sao? Đây cũng giống như tỏ tình vậy.”

Hai mắt Lâm Dị sáng lên, hỏi: “Rồi sao rồi sao?”

Trình Dương nói: “Chủ tịch Tần là nhân vật nổi tiếng trong trường, cộng thêm chuyện diễn đàn gần đây, nên xuất hiện trước mặt mọi người không thích hợp lắm, căng tin không phải lựa chọn tốt.”

Lâm Dị: “VẬY ĂN Ở ĐÂU!”

Trình Dương nói: “Mời chủ tịch Tần tới đây.”

Trình Dương chỉ ngón tay xuống, gõ xuống sàn vài cái: “Nấu ở chỗ này, chỉ hai người thôi.”

Lâm Dị kinh ngạc, biện pháp này nằm ngoài sức tưởng tượng của cậu.

Trình Dương khắc sâu công lao danh vọng trong lòng, sau khi xem xét thời gian, thúc giục Lâm Dị: “Bây giờ có thể hẹn thời gian trước với chủ tịch Tần.”

Lâm Dị kích động mà trái tim nháy dựng lên, hai tay cậu cầm điện thoại mở liên lạc với Tần Châu.

Dừng một chút, cậu nhìn Trình Dương: “Gửi tin nhắn hay gọi điện?”

Trình Dương nói: “Gửi tin nhắn trước đi, chủ tịch Tần không trả lời thì gọi điện thoại cho anh ấy.”

Lâm Dị gật đầu như gà mổ thóc: “ĐƯỢC, ĐƯỢC.”

Cậu bắt đầu viết tin nhắn: “...Anh Trình Dương, tôi nên nói như nào?”

Trình Dương nói: “Nội dung tin nhắn phải tự mình viết, cũng phải dùng giọng điệu của mình, như vậy, tin nhắn này sẽ là tin nhắn nguyên bản nhất thuộc về anh, mới có thể dễ dàng khiến trái tim chủ tịch Tần rung động.”

Lâm Dị: “ĐƯỢC!”

Anh văt óc nghĩ ra nội dung rồi viết từng chữ một.

Bởi vì tin nhắn trước có lỗi đánh máy nên lần này Lâm Dị kiểm tra từng chữ một.

☒ ĐÀN ANH, ĐÔNG ĐẾN RỒI, CÙNG NHAU NẤU THỊT DÊ NHÉ? ☒

Lâm Dị nhìn tin nhắn này, tuy nội dung rất đơn giản, nhưng cậu xem đi xem lại, không gửi đi vội.

Trình Dương ở bên cạnh cảm khái thở dài.

Đúng là tên ngốc mới yêu.

Trình Dương cũng không thúc giục Lâm Dị, tối nay Lâm Dị ăn tối với chủ tịch Tần, cho nên cậu ta sẽ ở một mình.

Bữa tối lập đông, vẫn nên kéo thêm người đến ăn thì tốt hơn.

Trình Dương nghĩ tới Nhậm Lê, cũng nên đãi Nhậm Lê một bữa chuộc lỗi.

Bởi vì cậu ta đã hứa sẽ xin lỗi Nhậm Lê tại cuộc họp phục bàn nên Âu Oánh cho phép cậu ta liên lạc với Nhậm Lê sau khi cuộc họp phục bàn Thế giới Quy Tắc 8-4 kết thúc.

Trình Dương gõ chữ.

Gửi Nhậm Lê.

☒ Anh Nhậm Lê, tối nay anh rảnh không, cùng ăn thịt dê nhé? ☒

Tin nhắn vừa gửi đi, Lâm Dị cũng gửi.

Lâm Dị ngồi không được nữa, đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, thỉnh thoảng kiểm tra điện thoại, hiển nhiên là đang đợi Tần Châu trả lời.

“Anh Lâm Dị.” Trình Dương an ủi, “Nếu sau năm phút không thấy trả lời, anh có thể gọi điện thoại.”

Lâm Dị gật đầu, tính toán thời gian.

Năm phút mấu chốt, đúng lúc Lâm Dị vừa mở trang liên lạc của Tần Châu thì Tần Châu gọi điện tới.

Lâm Dị kích động chỉ vào điện thoại: “Anh Trình Dương, anh Trình Dương, điện thoại.”

Trình Dương sợ sự có mặt của cậu ta khiến Lâm Dị không nói nổi, vội vàng đáp: “Ra ban công!”

Lâm Dị ‘bịch bịch bịch’ chạy ra ban công ký túc xá.

Trình Dương lại nhìn điện thoại, Nhậm Lê không trả lời.

Năm phút trôi qua, Trình Dương gọi điện cho Nhậm Lê.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Trình Dương còn chưa kịp mở miệng, Nhậm Lê ở đầu bên kia điện thoại đã nói: “Không rảnh, không ăn, đừng làm phiền tôi.”

Trình Dương: “...”

Trình Dương buồn bã nhìn đường dây liên lạc bị ngắt, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm Dị ở ban công.

Lâm Dị chọt ngón tay vào tường: “Đàn anh... tin nhắn...”

“Tôi thấy rồi.” Tần Châu ở đầu bên kia điện thoại nói: “Nhưng tôi không biết ăn thịt dê.”

Lâm Dị lập tức thất vọng, dựa vào tường: “Ồ, vậy bỏ đi...”

Tần Châu hỏi cậu: “Không định mời tôi thứ gì khác sao... Diễn đàn đóng cửa ba ngày.”

Nửa câu sau là Tần Châu đang nói chuyện cùng người khác, Lâm Dị rầu rĩ nói: “Em...”

Tần Châu dường như không nghe thấy ngữ điệu trầm xuống của cậu, nói: “Tôi còn có việc phải làm, trước 6 giờ tối sẽ xong, còn nhớ đường tới phòng tôi nhé.”

Lâm Dị vẫn có thể nghe được tiếng bận rộn ở đầu bên kia điện thoại, lời nói của cậu đều bị chặn lại, càng thêm thất vọng: “... Nhớ kỹ.”

Tần Châu: “Vậy thì được, sáu giờ gặp.”

Lâm Dị nhất thời không kịp phản ứng: “Dạ?”

Tần Châu cười nhẹ nói: “Không định mời tôi thứ khác, vậy tôi mời em.”

“Nhóc thiên tài.”

Chương 141: Ngôn ngữ cơ thể Tỏ tình khó quá đi mất-

Chương 141: Ngôn ngữ cơ thể

Tới sáu giờ, Lâm Dị chuẩn xác tới phòng ngủ Tần Châu.

Cửa phòng Tần Châu khép hờ, dường như là để cửa cho Lâm Dị.

Lâm Dị gõ cửa, nhưng không có người trả lời, cậu suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Đàn anh.”

Vẫn không có ai trả lời.

Lâm Dị nghĩ, nếu như Tần Châu có ở trong, cậu gõ cửa gọi hắt, Tần Châu sẽ không bơ cậu như vậy, chỉ có thể Tần Châu không có trong phòng.

Giữ cửa cũng không nhất định là giữ cửa cho cậu.

Lâm Dị thu tay lại, đứng ở ngoài cửa.

Đứng được một lúc thì điện thoại reo.

Lâm Dị nhanh chóng lấy điện thoại ra, nhận được tin nhắn mới, nhưng không phải của Tần Châu mà là của Trình Dương.

Nhìn nội dung tin nhắn, Lâm Dị mất tự nhiên sờ sờ mũi, cất điện thoại lại.

Còn chưa kịp cất điện thoại vào túi, sau lưng vang lên giọng nói.

“Sao không đi vào?”

Lâm Dị quay người lại, nhìn thấy Tần Châu đi về phía mình, tay trái cầm đồ ăn, tay phải cầm trà sữa, tiến lại gần, thản nhiên hỏi: “Sao không đi vào?”

Giọng nói của Tần Châu rơi xuống, tai Lâm Dị ngứa ngáy.

Cậu nhớ lại những gì Trình Dương đã nói với mình: dùng cơ thể và các ngôn ngữ khác để tỏ tình, chỉ cần bày tỏ được tâm ý ra ngoài là thành công.

Lâm Dị nói: “Đợi anh.”

Ngoài mặt cậu giả vờ bình tĩnh, nhưng nói xong câu này, ngón chân cậu bắt đầu cào xuống sàn nhà, cũng may mà con người cần phải đi giày, nếu không

Tần Châu sẽ nhận ra sự xấu hổ của cậu mất.

Tần Châu liếc cậu một cái: “Đợi bao lâu rồi?”

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra, đi vào trước, đặt đồ đạc trên tay lên bàn: “Thời tiết trở lạnh, nếu chuẩn bị bữa tối sớm quá, sợ nguội.”

Đây là giải thích cho Lâm Dị nguyên nhân hắn đến muộn.

Thừa dịp Tần Châu đưa lưng về phía mình, Lâm Dị xoa xoa mặt: “Không lâu ạ, em cũng vừa mới đến thôi.”

Cậu xoa mặt xong thì phát hiện Tần Châu đã xoay người, Lâm Dị nhanh chóng bỏ tay xuống.

Tần Châu nhìn cậu: “Không vào sao?”

Lâm Dị: “Ặc.”

Lâm Dị bước nhanh vào, Tần Châu mở túi nhựa ra, lấy đồ ăn đã gói sẵn đặt lên bàn: “Tôi hỏi Trình Dương, Trình Dương nói em thích ăn những thứ này.”

Lâm Dị bình tĩnh nói: “Dạ.”

Cậu quay người đóng cửa, trong lòng tim đập thành thịch.

Chờ cậu xoay người đóng cửa xong, Tần Châu cầm sẵn ống hút trà sữa rồi đưa cho cậu.

Lâm Dị bước tới đưa tay nhận trà sữa, trong đầu hiện lên câu nói của Trình Dương: ‘Anh có thể dùng ngôn ngữ cơ thể và hành động thực tế của mình để truyền đạt tín hiệu, như vậy không phải là tỏ tình rồi sao’.

Ngôn ngữ cơ thể, hành động thực tế.

Lâm Dị dừng một chút, ánh mắt rơi vào tay Tần Châu, cậu cố ý đụng vào một chút, sau đó nhanh chóng cầm lấy trà sữa.

Tay cậu rất lạnh, nhưng tay Tần Châu lại ấm áp, nhiệt độ gần như bằng với cốc trà sữa trong tay cậu.

Nhiệt độ này khiến Lâm Dị đỏ mặt, cúi đầu chuẩn bị uống một ngụm trà sữa để bình tĩnh lại.

Trước khi uống trà sữa, Lâm Dị lại nhớ đến lời nói của Trình Dương, nói rằng cậu nên dùng ngôn ngữ cơ thể và hành động thực tế để truyền đạt tín hiệu tỏ tình.

Lâm Dị đưa trà sữa đến trước môi Tần Châu: “Đàn anh, anh muốn uống một ngụm không?”

Tần Châu ngừng mở hộp cơm.

Tần Châu không nói, Lâm Dị cũng không nói.

Trà sữa cũng chỉ có một ly, Lâm Dị mời hẳn là ý trên mặt chữ, không có khả năng là ý gì khác.

Bề ngoài Lâm Dị vẫn bình tĩnh nhưng nội tâm rít gào.

A a a a a a.

Tía má ơi.

Cậu quá nhân cơ hội rồi.

Lâm Dị quyết định thừa thắng xông lên, lặp lại: “Đàn anh, anh muốn uống...”

Lời còn chưa nói xong, Tần Châu đã cúi đầu cắn ống hút.

Tần Châu thật sự nhấp một ngụm, ánh mắt của Lâm Dị từng chút một hạ xuống, quét qua quai hàm rõ ràng của Tần Châu, rồi nhìn xuống yết hầu nhô ra hoàn hảo giữa cổ hắn.

Lúc Tần Châu nuốt trà sữa, yết hầu hơi di chuyển.

Lâm Dị đột nhiên hiểu được lời Tần Châu nói, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy, môi răng có chút nóng rát.

Thời gian nhấp một ngụm rất ngắn, Tần Châu buông ống hút ra, nói: “Tôi thử rồi, không nóng, có thể uống.”

Lâm Dị vội vàng nhìn sang nơi khác, cắn ống hút, nhấp vài ngụm.

An ủi, khô khan.

Chờ cậu lấy lại bình tĩnh, Tần Châu đã ngồi xuống, trên tay đang tháo đĩa vệ sinh.

Lâm Dị nhanh chóng ngồi xuống, Tần Châu đưa cho cậu chiếc đĩa vệ sinh đã bẻ ra: “Ăn chút gì đó rồi uống tiếp. Kẻo tí nữa lại ăn không được.”

“...Cảm ơn đàn anh.”

Lâm Dị cầm đĩa, đặt trà sữa sang một bên.

Quả thực đồ ăn là món cậu thích. Cậu gấp một đĩa đặt vào bát.

Tần Châu nói: “Còn chưa phải đông chí, căng tin chưa chuẩn bị thịt dê, đến đông chí sẽ có, lúc đó tôi đi cùng em.”

Lâm Dị: “A, vâng ạ.”

Một lúc sau, Lâm Dị mới tỉnh táo lại: “Đàn anh, không phải anh không ăn được thịt dê sao?”

Tần Châu nhìn cậu nói: “Ý đi cùng em là, tôi không ăn, nhìn em ăn.”

Tim Lâm Dị đập thành thịch: “Ồ.”

Cậu cúi đầu ăn.

Ăn được một lúc, Lâm Dị cảm thấy có gì đó không đúng.

Cậu đến tỏ tình nhưng trạng thái của cậu lại giống như đang được tỏ tình thì đúng hơn.

Hơn nữa cậu phát hiện Tần Châu hình như không hiểu ý cậu.

Bởi vì mọi chuyện phát triển không thích hợp, Tần Châu nói về công việc gần đây của mình.

Tần Châu nói: “Âu Oánh bận quá nên giao cho tôi một ít công việc.”

Tần Châu nói: “Nghe Vương Phi Hàng kể em hỏi chuyện về 1-3? Là em hỏi, hay là giúp khối băng kia hỏi?”

Lâm Dị nhìn thấy môi Tần Châu mấp máy, nhưng cậu căn bản không có nghe Tần Châu nói.

Lâm Dị đang suy nghĩ gì đó.

Cậu cảm thấy việc mời Tần Châu uống một ngụm trà sữa hình như không đạt tới mong đợi của hắn.

Vì thế Lâm Dị duỗi tay, thử thăm dò cầm chiếc đĩa lên, cẩn thận đặt món ăn vào bát Tần Châu.

Làm xong, Lâm Dị ngược mắt nhìn biểu cảm của Tần Châu.

Sắc mặt Tần Châu không thay đổi nhiều, hắn chỉ vì động tác gấp đồ ăn mà tạm dừng lại, nhưng chỉ dừng lại trong chốc lát, Tần Châu lại tiếp tục nói.

Lâm Dị vẫn không bỏ cuộc, liền tiếp tục cầm đĩa gấp đồ ăn đặt vào bát Tần Châu.

Gấp xong, cậu lại ngẩng đầu nhìn phản ứng của Tần Châu, lần này Tần Châu thậm chí còn không thèm dừng nói chuyện.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, lại gấp thêm một đĩa cho Tần Châu.

Cậu gấp thức ăn rất chân thành, chỉ mới ba gấp mà bát của Tần Châu đã đầy ụ, sợ đồ ăn rơi ra, cậu còn cẩn thận đè nó xuống.

Tần Châu nhìn cậu: "..."

Lâm Dị rút tay lại, nhưng Tần Châu không rời mắt, vẫn chăm chú nhìn chăm cậu.

Dưới ánh mắt trực tiếp của Tần Châu, Lâm Dị không chắc ngôn ngữ cơ thể của mình có tác dụng hay không, cậu mở miệng thở dốc, nhin không được mà nhỏ giọng hỏi một câu: "Đàn anh, anh biết em đang làm gì không?"

Tần Châu không lập tức trả lời, ánh mắt quét qua người cậu một lần, hỏi: "Em đang làm gì?"

Lâm Dị nghẹn ngào: "Không... không làm gì cả."

Sớm biết thì đã không hỏi rồi, cậu nghĩ.

Tỏ tình khó quá đi mất.

Sử dụng ngôn ngữ cơ thể với hành động thực tế thậm chí còn khó hơn.

"Đàn anh, dùng bữa."

Nhận ra Tần Châu vẫn nhìn mình không rời mắt, Lâm Dị chuẩn bị gấp đồ ăn cho Tần Châu.

Nhưng lần này, cậu còn chưa kịp đưa đĩa ra, bả vai đột nhiên bị một lực kéo lại.

Bụp.

Lâm Dị không chút phòng bị, chiếc đĩa trong tay rơi xuống đất, người cậu cũng bị Tần Châu ép vào bức tường phía sau bàn.

Cậu còn chưa kịp phản ứng, Tần Châu đã áp sát cậu.

"Nhóc thiên tài."

Lúc này khoảng cách giữa cậu và Tần Châu cực kỳ gần, gần đến mức Tần Châu chỉ cần rũ mắt là nhìn thấy cậu: "Em cảm thấy tôi biết em đang làm gì?"

Lâm Dị có thể cảm nhận được nhiệt độ của Tần Châu trước mặt, hơi thở của Tần Châu phả vào cổ cậu, khiến cậu có chút hoảng sợ: “Em...”

“Đương nhiên là tôi biết.”

Tần Châu gắt gao nhìn cậu, từng chút một nhích lại gần, mặt hắn kề sát mặt Lâm Dị, thì thầm vào tai cậu: “Từ khi tin nhắn kia bắt đầu, tôi đã biết em đang làm gì.”

Chương 142: Mất liên lạc

Lâm Dị không được, em ấy có vấn đề rất lớn-

Chương 142: Mất liên lạc

Reng, reng, reng—

Reng, reng—

Reng, reng, reng—

Một tay Tần Châu cầm lấy điện thoại, ấn tắt âm rồi ném lên giường.

Tay kia vẫn như cũ mà duy trì tư thế được mười phút, đỡ lấy gáy Lâm Dị, tránh việc Lâm Dị ngã ra sau bị đụng phải tường.

Gương mặt hần dán vào sườn mặt Lâm Dị, cảm nhận được độ nóng bỏng trên gương mặt cậu.

Giọng hần khàn khàn, hơi thở phả vào cần cổ thon dài của Lâm Dị: “Nhóc thiên tài.”

Lâm Dị đáp lại bằng một âm thanh rất nhỏ.

Tần Châu hôn cậu: “Đừng trốn.”

Lâm Dị uỷ khuất: “Em không trốn.”

Cậu thực sự không trốn, chẳng qua là cần thời gian để thở dốc thôi.

“Đàn anh, điện thoại...”

Đôi tay Lâm Dị đặt lên vai Tần Châu, dùng một chút lực để tách Tần Châu ra.

Điện thoại Tần Châu lại vang lên.

Lúc Tần Châu ném điện thoại đi, Lâm Dị có nhìn thấy điện báo, là Âu Oánh gọi tới.

Điện thoại đã vang lên tới lần thứ ba, ba lần đều là Âu Oánh gọi tới.

Với EQ của Âu Oánh, lúc Tần Châu tắt điện thoại lần đầu tiên đáng ra phải hiểu ý rồi, nhưng cô vẫn gọi tới, khả năng là có chuyện gì.

Tần Châu lấy điện thoại trực tiếp ném lên giường, không chú ý tới điện báo,

Lâm Dị nhỏ giọng nhắc nhở: “Đàn anh, là chị Âu Oánh.”

Tần Châu rũ mắt nhìn Lâm Dị, không buông tha cậu mà lại tiếp tục hôn.

Sau đó mới buông cơ thể vẫn luôn đè nặng lên Lâm Dị, xoay người cầm điện thoại lên.

Lâm Dị nhân lúc này mà hô hấp dồn dập vài lần, nhìn Tần Châu nhận điện thoại, cậu sờ lên môi mình.

Bị Tần Châu hôn vừa nóng vừa mềm.

Tần Châu nghe điện thoại: “Làm sao?”

Lâm Dị nhìn động tác của Tần Châu, nhìn không được mà ánh mắt hạ xuống phía dưới một chút, vừa nãy bọn họ dán người vào nhau, Tần Châu có biến đổi gì, cậu đều có thể cảm nhận được.

Ánh mắt rơi xuống chỗ đó, Lâm Dị như bị điện giật nhanh chóng mở mắt.

“Gì cơ?” Giọng nói Tần Châu dừng lại.

Lâm Dị nghe thấy có gì đó không đúng, lại vội vàng nhìn lên.

Tần Châu nhăn mi: “Vẫn chưa trở về? Liên hệ chưa?”

“Tất cả mọi người đều không liên hệ được?”

Giọng nói của Tần Châu trầm xuống: “Đợi một chút, anh lập tức qua đó.”

Lâm Dị cảm giác có gì đó không ổn, Tần Châu cúp điện thoại, quay đầu nhìn cậu: “Có chút việc cần tôi đi một chuyến, em đợi tôi... Bỏ đi, bao giờ tôi quay lại rồi tới tìm em.”

Lâm Dị muốn hỏi vài thứ, nhưng Tần Châu đã kéo cửa bước nhanh ra ngoài.

Lâm Dị đuổi theo tới cạnh cửa, thấy Tần Châu thậm chí còn chạy nhanh đi.

Nhất định là xảy ra chuyện rồi.

Trái tim trong lồng ngực đập mạnh bởi nụ hôn nồng nhiệt kia không vì gió lạnh ngoài cửa mà nguội đi, trái lại, tim đập còn nhanh hơn, nhưng không phải vì lưu luyến nên nhảy nhót, mà là một loại...

Dự cảm xấu.

Loại dự cảm này khiến Lâm Dị đứng ngồi không yên.

Lâm Dị cầm trà sữa quay trở về phòng ngủ, trà sữa đã lạnh, cậu uống mấy

hợp nhưng vẫn như cũ, không thể an tâm nổi.

Cậu nhớ tới những bài đăng trên diễn đàn.

Tần Châu đi gấp như vậy, là bởi vì quy tắc 1-3 sao?

Là 1-3 khiến bao chủ tịch hội sinh viên thất bại?

Buông trà sữa xuống, Lâm Dị lập tức đuổi theo.

Khuôn viên của trường Đại học Kỹ thuật Phi Tự Nhiên ban ngày hay ban đêm đều có người của đội tuần tra Hội Sinh Viên túc trực, có điều Lâm Dị là thành viên của đội tuần tra, nên không ai ngăn cậu lại.

Lâm Dị đi về khu dạy học, cậu ra ngoài sau Tần Châu rất lâu, phía trước đã không còn thấy bóng dáng Tần Châu đâu nữa, Lâm Dị hỏi người trực ban: “Xin chào, bạn học, cậu có thấy anh Châu không?”

“Có thấy, có thấy.” Người trực ban của Hội Sinh Viên chỉ đường cho Lâm Dị.

Lâm Dị đi theo chỉ dẫn, đoán chừng nơi Tần Châu đến là văn phòng hội sinh viên.

Nỗi bất an trong lòng Lâm Dị càng ngày càng thêm mãnh liệt, bình thường hội sinh viên nếu có chuyện gì xảy ra sẽ tổ chức họp khẩn cấp, địa điểm họp thường là ở phòng 101, tòa B.

Bây giờ xem ra, tình thế cấp bách đến mức không có thời gian để tổ chức họp khẩn cấp nữa.

Lâm Dị chạy đến văn phòng hội sinh viên.

Cửa văn phòng chưa đóng, Lâm Dị đề thấp bước chân, áp vào tường nghe lén cuộc trò chuyện bên trong.

Giọng nói của Tần Châu từ trong văn phòng truyền ra: “Sao lại thế này?”

Giọng Âu Oánh còn sốt ruột hơn: “Ngô An vẫn luôn chờ bọn họ về, nhưng lại không thấy ai cả. Lúc Ngô An muốn liên lạc thì phát hiện không liên lạc được.”

Tần Châu hỏi: “Lần đầu phát hiện không liên lạc được là khi nào?”

Âu Oánh vừa muốn mở miệng, giọng Tần Châu trầm xuống: “Để cậu ta nói.”

Lâm Dị nghe được giọng nói thứ ba: “Bảy...bảy giờ.”

Tần Châu nói: “Trước năm giờ trở lại trường, mãi đến bảy giờ cậu mới liên lạc

lần đầu?”

Ngô An dừng một chút, giải thích: “Lần này mua rất nhiều đồ, em còn tưởng bọn họ bị trễ.”

Âu Oánh quát lớn: “Ngô An, đừng nói nữa.”

Tần Châu cười lạnh một tiếng: “Cậu cho rằng?”

Ngô An cũng muốn giải thích: “Trước kia cũng muộn mười hai mươi phút... Em... em xin lỗi anh Châu, em...”

Lâm Dị nghe vậy, đại khái hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Ngô An chịu trách nhiệm hậu cần của hội sinh viên, đồng thời quản lý bộ phận mua sắm.

Sau khi gia nhập hội sinh viên, Lâm Dị mới được biết sinh viên của trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên thực sự có thể rời trường vào cuối tuần và ngày nghỉ theo pháp định, nhưng Hội Sinh Viên nói chung không cho phép sinh viên rời đi, kể cả kỳ nghỉ đông, hè, sinh viên phải nộp đơn đăng ký, được Hội Sinh Viên phê duyệt thì mới được rời đi.

Nguyên nhân giống với thông báo trúng tuyển mà Lâm Dị nhận được, nếu không đến trường trong thời gian quy định thì sẽ tử vong.

Cuối tuần chỉ có hai ngày nghỉ, những ngày nghỉ theo pháp định cũng không dài. Một khi sinh viên ra trường không về kịp hoặc không muốn trở về thì điều chờ đợi bọn họ chỉ có tử vong.

Cho nên, ngoài cổng trường có một khách sạn dành cho những sinh viên muốn rời trường để tận hưởng không khí trong lành.

Bộ phận mua sắm của Hội Sinh viên thường rời trường vào cuối tuần hoặc ngày lễ theo pháp định, không khởi phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Hội Sinh viên quy định sinh viên ra khỏi trường mua sắm phải quay lại trường trước 6 giờ cùng ngày trong mùa hè, và 5 giờ cùng ngày vào mùa đông.

Nếu không, trời sẽ tối, muốn tìm được trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên là rất khó khăn.

Ngô An đáp: “Anh Châu, hôm nay là thứ bảy, bọn họ còn có một ngày để về.”

Lâm Dị nghe thấy trong văn phòng ‘rầm’ một tiếng, tiếp theo là tiếng văn kiện rơi xuống.

Cậu sững sờ một chút, lén lút nhìn vào văn phòng.

Tần Châu động thủ, một chân đá vào vùng tim của Ngô An.

Biết Tần Châu tức giận, sắc mặt Ngô An tái nhợt, vội vàng đứng dậy, cúi đầu: “Anh Châu, em xin lỗi. Bây giờ em sẽ tìm cách để liên lạc với bọn họ.”

Lâm Dị nhanh chóng trốn ra phía sau, tiếc là không có chỗ nào có thể che được bóng dáng của cậu, Ngô An ra khỏi văn phòng, nhất thời sững sốt nhìn thấy Lâm Dị, nhưng việc ập đến tận đầu nên cũng không rảnh lo chào hỏi Lâm Dị, vội vàng rời đi.

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm, cậu biết Tần Châu đang tức giận, nên cũng không muốn vì chuyện mình nghe lén mà đổ thêm dầu vào lửa giận của Tần Châu.

Nhìn bóng người Ngô An rời đi, Lâm Dị kết luận tình huống bất ngờ xảy ra đêm nay.

Hôm nay có một số sinh viên của bộ phận Mua Sắm nhân dịp cuối tuần đi mua đồ, tuy nhiên trời đã tối mà bọn họ vẫn chưa trở về. Hôm nay là thứ Bảy, các sinh viên của bộ phận mua sắm vẫn còn một ngày để trở về.

Lâm Dị cũng hiểu nguyên nhân khiến Tần Châu tức giận và động thủ. Mất liên lạc với sinh viên của bộ phận mua sắm.

Nếu không xảy ra chuyện gì thì bọn họ không có khả năng bị chậm trễ, càng đừng nói đến mất liên lạc.

Trong văn phòng, Tần Châu hỏi Âu Oánh: “Lần này đi bao nhiêu người?”

Âu Oánh nghiêm túc nói: “21 người.”

Tần Châu hít sâu một hơi: “Lần cuối cùng em liên lạc với bọn họ là khi nào?”

Âu Oánh nói: “Trần Tung liên lạc với bọn họ vào lúc ba giờ chiều.”

Tần Châu cau mày: “Trần Tung?”

Trần Tung chịu trách nhiệm vận hành cửa hàng sửa chữa điện thoại. Trần Tung đã liên hệ với sinh viên của bộ phận Mua Sắm, tất nhiên là để yêu cầu bổ sung thêm hàng hoá mà lúc điền danh sách bị sót.

Âu Oánh gật đầu nói: “Trần Tung hỏi sinh viên trong bộ phận Mua Sắm xem bọn họ đang ở đâu.”

Tần Châu: “Ở đâu?”

Âu Oánh nói: “Phố Kim Mã trong thành.”

Dừng một chút, Âu Oánh hỏi Tần Châu: “Có cần gọi điện cho Trần Tung không?”

Tần Châu suy nghĩ một chút: “Không, kêu Nghiêm Dao phối hợp với trường học, chuẩn bị cho anh một chiếc xe.”

Âu Oánh sửng sốt, Lâm Dị ở ngoài văn phòng cũng sửng sốt.

Âu Oánh nói: “Anh muốn ra ngoài sao?”

Tần Châu: “Không thì sao, nếu chờ đợi mà có ích thì em đâu gọi liên tiếp mấy cuộc điện thoại cho anh như vậy?”

Âu Oánh không nói nên lời, cô lấy điện thoại liên lạc với Nghiêm Dao, nói: “Em đi với anh.”

Tần Châu: “Không, ở đây cần em.”

Âu Oánh đang bận việc, biết mình thật sự không thể rời đi, nhìn thấy Tần Châu chuẩn bị rời đi, cô nhanh chóng tiến lên nói: “Anh cần dẫn theo một người, Lâm Dị thế nào?”

Tần Châu không chút suy nghĩ: “Không cần.”

Tần Châu tiếp tục đi ra ngoài, Lâm Dị vội vàng muốn trốn đi, nhưng cậu nghe thấy tiếng bước chân dừng lại, vì thế cũng dừng lại, tiếp tục lắng nghe động tĩnh trong văn phòng.

Tần Châu quay người nhắc Âu Oánh: “Đừng có mà đợi chân trước anh vừa đi, chân sau liền đem người thả ra.”

Vẻ mặt Âu Oánh hơi khựng lại, quả thực cô có nghĩ như vậy.

Từ Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên đến phố Kim Mã mất hai giờ, cả đi lẫn về là chậm trễ khoảng bốn giờ, mà Tần Châu lại chỉ có một ngày để đưa 21 người mất tích trở về.

Cô không thể đảm bảo liệu Tần Châu có gặp phải tai nạn tương tự khi đến phố Kim Mã hay không. Ngổ nhỡ chưa đưa 21 người trở về thì mạng sống của hắn lại gặp nguy hiểm mất thì sao.

Hơn nữa, mấy lời nói vô trách nhiệm của Ngô An lại khiến Tần Châu tức giận, người nổi nóng khó mà duy trì bình tĩnh, Âu Oánh cần một người đi theo Tần Châu.

Trong toàn bộ Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, dám đến gần Tần Châu đang bốc lửa, chỉ sợ không có nhiều người có lá gan này.

Toàn bộ Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên không ai có khả năng trấn an Tần Châu, ngoại trừ Lâm Dị.

Tần Châu biết rất rõ suy nghĩ của Âu Oánh, dừng lại nói: “Lâm Dị không được, em ấy có vấn đề rất lớn.”

Âu Oánh: “Gì cơ?”

Tần Châu nói: “Em ấy rất có thể liên quan đến quy tắc 0-1, chúng ta không thể thả em ấy ra ngoài.”

Vì Viên Viện, đàn anh Lục đề cập đến giả thuyết quy tắc 0-1. Nếu Lâm Dị thực sự có liên quan gì đó đến Viên Viện thì cậu cũng không thể thoát khỏi can hệ với quy tắc 0-1.

Lâm Dị bỗng nhiên trầm mặc.

Kỳ thực cậu biết rất rõ Tần Châu nghi ngờ mình, chỉ là cả hai đều không dám thủng tở giấy này, Lâm Dị không ngờ rằng nghi ngờ của Tần Châu đằng sau tờ giấy lại chính xác như vậy.

Lâm Dị vừa sợ vừa hoảng, quay người chạy ra ngoài.

Trong văn phòng, Tần Châu nói: “Em ấy vừa mới ra khỏi 8-4 chưa lâu, mới có một ngày, để em ấy nghỉ ngơi cho tốt đã, đừng để em ấy gặp nguy hiểm.”

Nếu chỉ có một hai người mất tích, Tần Châu sẽ đáp ứng với Âu Oánh, để Lâm Dị đi theo.

Nhưng lại có tận 21 người, người thì nhiều mà thời gian thì ít, hẳn sợ xảy ra chuyện sẽ không thể bảo vệ Lâm Dị.

Âu Oánh im lặng một lát: “Được.”

Tần Châu hỏi: “Xe chuẩn bị xong chưa?”

Âu Oánh gật đầu nói: “Xe đã đỗ ở cổng trường rồi.”

Tần Châu sai bước rời đi: “Không cần đi theo.”

Tần Châu đi thẳng tới cổng trường, Nghiêm Dao đưa chìa khóa xe cho Tần Châu, quay người bảo vệ trường mở cổng.

Công tắc điện của cổng trường từ từ mở ra.

Tần Châu mở cửa xe, bước vào, một chân đạp ga rồi lại đột nhiên dầm phanh.

Chiếc xe lắc lư dữ dội.

Lồng ngực Tần Châu phập phồng, hấn kìm nén tức giận, nhìn chăm chăm bóng người đột nhiên xuất hiện ở trước xe.

Lâm Dị.

Nghiêm Dao và bảo vệ trường học đều giật mình vì Lâm Dị đột nhiên xuất hiện. Lâm Dị nhìn thấy xe dừng lại, cậu bất an bước tới bên xe rồi cẩn thận gõ cửa sổ.

Tần Châu chậm rãi hạ cửa kính xe xuống, nghiêng đầu âm trầm nhìn cậu.

Lâm Dị nhẹ giọng hô: “Đàn anh.”

Ngọn lửa của Tần Châu thoáng tắt được một nửa, hấn siết chặt vô lăng, sắc mặt vẫn bình tĩnh, giọng điệu lạnh lùng: “Có biết đột nhiên chạy ra ngoài như vậy nguy hiểm thế nào không?”

“Em biết.” Lâm Dị nhỏ giọng nói: “Nhưng em muốn đi với anh.”

Tần Châu dừng lại, nhìn chăm chăm cậu: “... Nghe thấy hết rồi?”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Tần Châu nhìn vẻ mặt của Lâm Dị, trầm mặc một lát, nói: “Lên đi.”

Lâm Dị vội vàng mở cửa ghế sau, Tần Châu nói: “Ghế phụ lái.”

Lâm Dị đóng cửa ghế sau lại, vòng qua đầu xe ngồi vào ghế phụ.

Tần Châu nhìn cậu, thấy Lâm Dị lên xe xong, quay đầu lại nhấn ga.

Xe phóng đi như mũi tên bắn ra ngoài.

Bầu trời bên ngoài tối tăm, tựa như làn sương đen bao phủ trước khi tiến vào thế giới Quy Tắc.

Xe im lặng mà tiến về phía trước, trong xe hai người không nói chuyện.

Tần Châu ngẩng đầu nhìn vào gương, hấn thấy Lâm Dị trong gương.

Lâm Dị thắt dây an toàn xong thì cúi đầu, trên chiếc cổ trắng nõn mảnh khảnh của cậu còn có vết cắn do hấn tạo ra lúc mất kiểm soát.

Trong lòng Tần Châu mềm nhũn.

“Trong xe có...” Hấn vừa mở miệng.

Lâm Dị nói: “Đàn anh, em thú nhận”

——

Mấy ní ời giờ tui mới để ý, Lâm Dị /Lín yì/ gần đồng âm với 0-1 /lín yì/

Chương 143: Quái vật cao cấp Ngược lại còn cảm thấy rất bài xích-

Chương 143: Quái vật cao cấp

Lâm Dị cúi đầu: “Đàn anh, em biết Viên Viện.”

Tần Châu hít sâu một hơi, siết chặt tay lái.

Lâm Dị chú ý tới biểu hiện của Tần Châu, liếc nhìn bàn tay Tần Châu đặt trên vô lăng, mu bàn tay nổi lên gân xanh vì bị hấn siết chặt.

Cậu bất an nắm lấy đai an toàn: “Trước khi em đến ngôi trường này, em từng gặp qua Viên Viện. Em nghĩ không ra rốt cuộc cô ấy là ai, có quan hệ gì với em. Em chỉ cảm thấy cô ấy rất quen mà thôi.”

Lâm Dị nói dối, vào ngày báo danh của sinh viên năm nhất, Âu Oánh từng nói sinh viên vào trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên sẽ dần bị người thân và bạn bè lãng quên, cho nên cậu đã sử dụng lý do này.

Hiện tại cậu cực kỳ hi vọng Viên Viện trong khoảng thời gian cô còn đi học có rời khỏi trường, nếu không lời nói dối của cậu sẽ dễ dàng bị Tần Châu vạch trần.

Nhưng hết cách rồi, cậu buộc phải làm vậy.

Tần Châu sẽ không cho cậu đi theo, bởi vì cậu có vấn đề.

Nhưng cậu lo cho Tần Châu, muốn đi theo Tần Châu. Cho nên, bây giờ cậu cần một lý do để đi theo.

Lâm Dị tự an ủi bản thân, nếu Viên Viện không rời khỏi trường khi còn ở Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, dù sao Tần Châu cũng không thể xác minh những lời cậu nói là thật hay giả.

Hiện tại cậu chỉ cần có thể đi theo Tần Châu tìm 21 người mất tích.

Hồ hấp Tần Châu nhẹ nhàng một chút, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Lâm Dị nghe Tần Châu hỏi như vậy, đáy lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cậu cảm thấy Tần Châu hẳn là tin tưởng lời nói dối của mình, vì vậy cậu tiếp tục nói: “Lần cuối cùng em nhìn thấy cô ấy là mười năm trước, từ đó đến nay

cũng không gặp lại cô ấy nữa. Dù nhìn rất quen nhưng em lại không thể nhớ được cô ấy là ai. Bởi vậy nên cứ mãi đi tìm cô ấy, và rồi em phát hiện một số dấu vết sinh hoạt của cô ấy ở trong nhà.”

Lâm Dị chậm rãi nói, suy nghĩ rất toàn diện.

Âu Oánh từng nói người thân và bạn bè sẽ lãng quên họ, nhưng Lâm Dị cho rằng con người có thể mất trí nhớ, nhưng dấu vết sinh hoạt của một người rất khó có thể xóa sạch. Cậu hoàn toàn có thể lợi dụng điểm này.

“Cho nên lúc điền đơn đăng ký thi đại học, khoảnh khắc em nhìn thấy trường đại học Kỹ thuật Phi Tự Nhiên, em đã có linh cảm rằng ở đây sẽ có đáp án mà mình mong muốn.” Lâm Dị nói xong liền thấy Tần Châu hơi nhú mày, cậu lại tiếp tục nói: “Cho nên, em đã điền đơn vào đây... Đàn anh, chỉ có như vậy thôi.”

Ánh mắt Tần Châu nhìn về phía trước, có lẽ là vì chột dạ, Lâm Dị không thể phán đoán chính xác trong lòng Tần Châu hoạt động như thế nào, cậu nghĩ nghĩ: “Đàn anh, em không gạt...”

Tần Châu bỗng nhiên nói: “Lịch sử xem hồ sơ Viên Viên là em xoá?”

Lâm Dị gật đầu: “...Là em.”

Không đợi Tần Châu hỏi tại sao, Lâm Dị đã chủ động giải thích: “Quyền hạn của anh cao quá, em không nhịn được.”

Tần Châu hỏi: “Không nhịn được cái gì?”

Lâm Dị đáp: “Lấy công làm tư.”

Tần Châu: “...”

Thái độ của Lâm Dị thẳng thắn và cực kỳ phối hợp: “Em sợ bị phát hiện nên đã xóa lịch sử đi.”

Tần Châu mím môi, lại hỏi: “Thành tích thi thử lần một, lần hai với khi thi đại học là có chuyện gì?”

Lâm Dị đáp: “Thất lợi.”

Tần Châu: “Ừ.”

Cái ‘ừ’ này của Tần Châu, Lâm Dị nghe hiểu, Tần Châu không tin cậu.

Lâm Dị vội vàng nói: “Đàn anh, em thật sự thất lợi mà. Em kiểm soát điểm để làm gì chứ. Nếu em phát huy ổn định thì không phải là không thể nộp được

đơn vào một trường top chuyên khoa. Nếu em sớm định vào trường Đại học Kỹ thuật Phi Tự Nhiên thì hai lần thi thử trước đó em đã kiểm soát điểm rồi.”

Nói xong cậu lo lắng nhìn Tần Châu.

Quả thực việc cậu khống chế điểm để đến trường Đại học Kỹ thuật Phi Tự Nhiên là rất khó giải thích, đặc biệt là khi Tần Châu biết thành tích thi thử hai lần của cậu. Lâm Dị chỉ có thể dùng cách này để biện giải.

Tần Châu nói: “Khát không, trong xe có nước.”

Lâm Dị lắc đầu: “Em không khát.”

Tần Châu nghiêng đầu nhìn cậu một cái, sau đó đưa tay xoa đầu Lâm Dị: “Ngủ một giấc đi, đến thành phố rồi tôi gọi em.”

Tiện đà, bàn tay hần trượt xuống, đặt lên cổ cậu, không nhịn được mà nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay xoa xoa vết đỏ trên cổ.

Phát hiện bản thân làm Lâm Dị nhột, Tần Châu thu tay lại.

Tần Châu lại tập trung lái xe, Lâm Dị suy nghĩ một chút, gật đầu: “Dạ.”

Cậu càng bối rối, càng cố giải thích thì càng dễ mắc sai lầm, tốt nhất bây giờ không nên nói gì nữa, để Tần Châu từ từ suy nghĩ.

Lâm Dị nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, Tần Châu nói: “Nhóc thiên tài, điều chỉnh lại ghế, em ngủ như vậy không khó chịu sao?”

Lâm Dị mở mắt, ngoan ngoãn chỉnh lại ghế tựa ra sau.

Rồi lại nhắm mắt.

Cậu nghe thấy Tần Châu ở ghế lái cười một tiếng.

Lâm Dị thoáng chốc thở phào nhẹ nhõm.

Cậu dựa vào ghế giả vờ ngủ, bên tai có hơi thở của Tần Châu. Không khí trong xe dần dần ấm lên, Lâm Dị nghĩ, Tần Châu bật điều hoà cho cậu.

Cậu duy trì tư thế này gần một giờ, Tần Châu nhẹ nhàng gọi cậu: “Nhóc thiên tài.”

Lâm Dị am hiểu bộ dáng giả vờ ngủ, đợi Tần Châu gọi cậu lần thứ ba, cậu mới mở mắt, sau đó ngồi thẳng dậy: “Đàn anh, đến rồi ạ?”

“Còn một lát nữa.” Tần Châu nói: “Nhìn ngoài cửa sổ đi.”

Lâm Dị quay đầu nhìn về phía cửa sổ ô tô, bên ngoài cửa sổ là một khung cảnh đã lâu cậu không được thấy. Ánh trăng treo cao trên bầu trời đêm, đèn lồng thấp sáng rực rỡ, ánh đèn của hàng ngàn ngôi nhà điểm xuyết cho màn đêm thành thị.

Nhưng điều hấp dẫn Lâm Dị không chỉ đơn giản là cảnh đêm mà Tần Châu muốn chia sẻ cho cậu. Lâm Dị có thể nhìn thấy hình ảnh của chính mình và Tần Châu phản chiếu trên cửa sổ xe.

Tần Châu đang tập trung lái xe, xe của họ đã rời khỏi làn sương mù, hòa vào biển xe vô tận trong thành phố, Lâm Dị ngắm nhìn khuôn mặt nghiêm túc đầy tập trung của Tần Châu.

Đàn anh đẹp trai thiệt, Lâm Dị nghĩ thầm.

Thời gian còn lại trôi qua rất nhanh, một giờ sau họ đã đến phố Kim Mã.

Tần Châu đầu tiên là lái xe qua phố Kim Mã một lần.

“Có phát hiện được gì không?” Tần Châu hỏi.

Tần Châu phụ trách lái xe, Lâm Dị phụ trách phát hiện manh mối ẩn giấu trên đường phố.

Phố Kim Mã là phố quán bar, Lâm Dị không phát hiện ra nơi nào không thích hợp, nhưng bởi vì là một phố quán bar nên trông có vẻ hơi quỷ dị.

Thời gian trong một ngày thực sự rất eo hẹp, việc các sinh viên bộ phận Mua Sắm tạm thời rời khỏi trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên để tìm chút không khí quả thực là một chuyện đáng vui, nhưng dù có vui cỡ nào thì cũng không thể xuất hiện ở phố quán bar được.

Huống hồ, thời gian xuất hiện là lúc ba giờ chiều, lúc này là thời điểm phố Kim Mã vắng vẻ nhất.

Lâm Dị hỏi: “Đàn anh, anh đi qua con đường giáp với phố Kim Mã thử đi.”

Giải thích cho việc bộ phận Mua Sắm xuất hiện ở phố Kim Mã, Lâm Dị chỉ có thể phỏng đoán bọn họ đang đi qua phố Kim Mã.

Tần Châu: “Được.”

Cậu chỉ hướng, xe rẽ phải vào một con phố tên là “Kim Mã hữu phố” đối diện với Phố Kim Mã.

Lúc đi qua Kim Mã hữu phố, Lâm Dị không mở miệng, Tần Châu quay lại,

xuyên qua Kim Mã hữu phố để tiến vào Kim Mã tả phố.

Xe vừa lái vào Kim Mã tả phố, cách đó khoảng trăm mét, Lâm Dị đặt tay lên cửa sổ xe, ánh mắt dán chặt vào một cửa hàng nào đó: “Đàn anh.”

Kít—

Việc phanh gấp làm bánh xe phát ra tiếng động lớn.

Tần Châu dừng xe, bật đèn cảnh báo.

Sau đó hỏi: “Ở đâu?”

Lâm Dị chỉ cho Tần Châu, là một cửa hàng thoát khỏi mật thất (escape room), ngoài cửa dán một tấm poster mời gọi khách hàng.

Bề ngoài nhìn qua cũng không có gì kỳ quái, chỉ là Lâm Dị nhìn thấy tấm poster có người thật, những người này Lâm Dị nhìn rất quen mắt.

Cậu nhanh chóng lấy điện thoại ra chụp ảnh rồi gửi Âu Oánh.

Tần Châu trực tiếp liên lạc với Âu Oánh, “Lâm Dị vừa gửi cho em tấm ảnh, để cho Ngô An nhận dạng.”

“Lâm Dị...” Âu Oánh: “Vâng.”

Hai phút sau, giọng nói kích động của Ngô An vang lên: “Anh Châu, là bọn họ.”

Tần Châu: “Cậu chắc chắn?”

Ngô An: “Chắc chắn.”

Tần Châu: “Được, cúp đây.”

Tần Châu đang nói chuyện điện thoại, Lâm Dị ở một bên quan sát, mặc dù không biết trong điện thoại nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt và cách trả lời của Tần Châu, cảm giác quen thuộc của Lâm Dị là không sai.

Đợi Tần Châu cúp máy, Lâm Dị hỏi: “Đàn anh, là bạn học ở bộ phận Mua Sắm thật à?”

Tần Châu cau mày: “Ừ.”

Lâm Dị kinh ngạc, cậu quay đầu nhìn tấm poster.

Trên tấm poster có tận hơn 21 người, còn có một số khuôn mặt Lâm Dị chưa từng nhìn thấy bao giờ, khiến cậu cảm thấy rất kỳ lạ.

“Là quái vật.” Tần Châu nói.

Lâm Dị càng kinh ngạc hơn: “Là quái vật quy tắc thoát ra ngoài sao ạ?”

Tần Châu nói: “Trường được thành lập nhiều năm như vậy, ngoại trừ quái vật 0-1 tạm thời vẫn còn nghi vấn, không có quái vật nào có thể trốn thoát được. Đây hẳn là quái vật chưa bị trường học thu nhận. Cho nên không thể gọi là quái vật quy tắc được, cùng lắm là có thể gọi quái vật.”

Nói xong, Tần Châu tắt máy, tháo dây an toàn.

Tần Châu thu hồi ánh mắt, châm một điếu thuốc, trực tiếp đánh giá: “Quái vật cao cấp.”

Lâm Dị sửng sốt, không biết sao Tần Châu có thể liếc mắt một cái đánh giá được cấp bậc.

Tần Châu giải thích: “Nó không xuất hiện, nhưng lại có thể hấp dẫn con mồi. Bây giờ tôi đang có xúc động muốn tiến vào.”

Theo lý thuyết, Tần Châu từng tiến vào không ít thế giới Quy Tắc. Tựa như việc kháng thuốc vậy, quái vật lựa chọn người tham gia, trừ khi không thể chọn được, bằng không sẽ không kéo hẳn tiến vào thế giới Quy Tắc.

Lâm Dị nhìn về phía cửa hàng. Mọi người đi ngang qua cửa hàng đều đổi hướng đi vào cửa hàng thoát khỏi mật thất.

Kỳ quái là, cậu không có cảm giác hấp dẫn nào cả, ngược lại còn cảm thấy rất bài xích.

Chương 144: Quái vật ngoài trường

Mà bạn, hôm nay sẽ bị đưa đến Học viện Tu Thân ...-

Chương 144: Quái vật ngoài trường

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào cửa hàng này, vì từ khóa máu chốt ‘quái vật cao cấp’ và ‘hấp dẫn’, cậu nhất thời không biết hiện tại phải làm gì. Quay đầu nhìn về phía Tần Châu, Tần Châu cũng đang cau mày suy nghĩ.

Phát hiện Lâm Dị nhìn sang, Tần Châu lên tiếng nhẹ nhàng hỏi cậu: “Cùng nhau?”

Trái tim Lâm Dị đột nhiên nhảy dựng lên.

Cậu biết Tần Châu đang lo lắng điều gì. Đây là quái vật cao cấp, độ nguy hiểm và độ khó hản cũng không thấp chút nào. Quan trọng nhất là bọn họ chỉ có duy nhất một ngày, không, thậm chí còn không đủ một ngày, bọn họ còn phải quay trở lại trường, quay trở lại trường còn tiêu phí thêm thời gian nữa.

Nếu thời gian còn lại bọn họ không thể thoát thân, chưa chắc có chết trong tay con quái vật này không, nhưng chắc chắn bọn họ sẽ bị trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên giết chết.

Thời gian khiến tình huống hiện tại càng thêm khó giải quyết.

“Vâng.” Lâm Dị không chút do dự gật đầu: “Cùng nhau ạ.”

Tần Châu cười một cái, dường như đã đoán trước được câu trả lời của Lâm Dị.

Khóa xe xong, hai người đi bộ đến cửa hàng thoát khỏi mật thất.

Lúc đi ngang qua tấm poster, Lâm Dị liếc nhìn nó. Một số người trên poster trơn mắt, còn một số người lại nhắm hai mắt.

Cửa hàng này không to. Nó nằm giữa hai cửa hàng lớn. Cần phải đi lên một cầu thang hẹp đến tầng hai thì mới tính là tới được cửa hàng.

Lâm Dị đi theo Tần Châu, cậu nhìn về phía trước, nhìn thấy phía trước có

người bị người hấp dẫn đến đây, Lâm Dị quay đầu nhìn phía sau, liền thấy phía sau cũng có người.

Chẳng trách Tần Châu có thể trực tiếp đánh giá đây là quái vật cao cấp, cho dù là quái vật 2-6 tồn tại mười năm, hay quái vật 4-4 một lúc kéo con mồi vào nhiều nhất cũng chỉ mười mấy người, nhưng Lâm Dị ước tính ở chỗ này cả trước và sau cũng phải hơn hai mươi người.

Tần Châu duỗi tay ôm lấy Lâm Dị, Lâm Dị khựng lại.

Tần Châu kéo cậu nhìn về phía hắc: “Đừng nhìn đông ngó tây nữa.”

Quái vật cao cấp rất thông minh, nếu nó ẩn náu trong số những người tham gia như quái vật thông thường, việc Lâm Dị tìm kiếm manh mối có thể trực tiếp dẫn đến việc cậu bị quái vật nhắm tới.

Lâm Dị nhỏ giọng đáp lại, ngoan ngoãn để Tần Châu dẫn lên tầng hai.

Hai người cứ như vậy nắm tay nhau, thỉnh thoảng lại có người nhìn về phía họ.

Lâm Dị đỏ mặt nhận ra một điều, những người bước vào cửa hàng này không hề bị thao túng. Họ vẫn giữ được khả năng suy nghĩ độc lập, có lẽ giống với việc xúc động tiêu dùng, hiện tại bọn họ bị cảm giác xúc động này chiếm lấy não.

Ngoại trừ điều đó, bọn họ vẫn có thể dùng điện thoại bình thường.

Lâm Dị liếc nhìn màn hình điện thoại của cô gái bên cạnh.

Cô gái đang nói chuyện với người khác trên WeChat.

☒ Chị, em đợi chị gần một tiếng rồi, sao chị vẫn chưa tới? ☒

Cô gái gõ chữ.

☒ Chị đang đi escape room☒

☒ ??? ☒

☒ ? ☒

☒ Không phải chị mắc chứng sợ giam cầm à? Em nhớ nhầm rồi sao? ☒

☒ Em nhớ không nhầm, nhưng tự dưng chị muốn chơi thôi☒

☒ ? Không phải chứ, bọn mình đã hẹn đi xem phim từ trước rồi mà? Phim sắp bắt đầu rồi đó☒

☒ Lần sau đi, hôm nay chị muốn chơi escape room☒

☒☒

Lâm Dị rời mắt, nhìn cô gái trẻ bán vé ở quầy lễ tân.

Khi có khách đến, cô gái trẻ ở quầy lễ tân đứng dậy nói: “Xin chào, bạn muốn chơi phó bản nào?”

Lâm Dị cảm giác được tay mình bị ấn một chút, quay đầu nhìn Tần Châu.

Tần Châu khẽ lắc đầu, lúc này không có người lên tiếng, hẳn ra hiệu Lâm Dị không nên mở miệng trước.

Nữ lễ tân không hề ngạc nhiên mà giới thiệu với những vị khách đang muốn chen chúc ở sảnh: “10 giờ 30 sẽ có ☒ Học viện Tu Thân☒ , đây là phó bản đứng đầu của cửa hàng, mọi người có muốn xem một chút không?”

Nói xong, nữ lễ tân phát cho mọi người một tờ giới thiệu của☒ Học viện Tu Thân☒

Lúc Lâm Dị nhận được tờ giới thiệu, cảm giác bài xích càng thêm mãnh liệt, vì thế Lâm Dị lập tức ngẩng đầu nhìn Tần Châu.

Cậu cảm thấy bài xích, trong khi Tần Châu lại cảm thấy bị thu hút.

Có điều Tần Châu vẫn có thể khống chế được xúc động trong lòng, nhưng những người khác lại không thể khống chế được, chen lấn xô đẩy: “Tôi muốn chơi cái này.”

Nữ lễ tân dường như đã quen với sự hoan nghênh của☒ Học viện Tu Thân☒ , cũng không ngạc nhiên trước sự nhiệt tình của khách hàng: “Được được, mọi người đừng chen lấn, số lượng không hạn chế, mọi người đều có thể chơi.”

‘Số lượng không hạn chế’.

Lâm Dị nhìn thấy Tần Châu vì những lời này mà lông mày nhíu chặt lại.

Nữ lễ tân lại nói: “Xin hãy xếp hàng và thanh toán tại đây.”

Lâm Dị nghe thấy câu này, không khỏi bắt chước Tần Châu, nhíu mày.

Sau đó cậu nghe thấy bên cạnh có tiếng cười khẽ, Tần Châu cúi đầu nhìn cậu: “Tôi có tiền.”

Lâm Dị trầm mặc một lát, nói: “A.”

Cậu cảm thấy mình vừa làm được một chuyện vui, vui đến nỗi có thể làm

tâm tình Tần Châu nhẹ nhõm hơn hẳn.

Cũng khá tốt.

Lâm Dị nghĩ.

Hàng đợi nhanh chóng được hình thành, xếp cuối là Lâm Dị và Tần Châu.

Không phải là không vội, nhưng vội cũng vô dụng, cửa hàng này rõ ràng là muốn một lần cắt xong rau họ.

Có điều thanh toán rất nhanh, thoáng cái đã đến lượt bọn họ.

Điện thoại của bọn họ không thể sử dụng bên ngoài trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, bởi vì là những người bị thế giới bên ngoài lãng quên, thẻ điện thoại của họ đã sớm bị hủy từ lâu, vì không thể sử dụng nên không thể thanh toán bằng điện thoại như người bình thường được.

Tần Châu rút ví, lấy ra mấy tờ một trăm tệ đưa cho nữ lễ tân.

Lâm Dị ở bên cạnh lặng lẽ quan sát. Nữ lễ tân vẫn đang thu phí bình thường, vẻ mặt cũng rất bình thường. Cậu suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Cho hỏi, chị có chơi cùng bọn em không ạ?”

Nữ lễ tân nhằm tưởng là Lâm Dị đang rủ cô, mỉm cười từ chối cậu: “Không được, tôi vẫn còn công việc.”

Nói xong, cô tìm được một ít tiền lẻ trả lại cho Tần Châu.

Lâm Dị: “Xin lỗi, làm phiền rồi.”

Tần Châu nhét tiền lẻ vào ví, kéo Lâm Dị đi sang một bên.

Bên kia cũng có một vài nhân viên công tác đi tới, tổ chức chuẩn bị cho những người chơi đã nộp phí.

Yêu cầu thu điện thoại, và một vài điều cần chú ý.

Lâm Dị quan sát nhân viên công tác, nói với Tần Châu: “Trông bọn họ đều có vẻ bình thường.”

Tần Châu nhìn xung quanh nói: “Ừ.”

Sau đó hắn cúi đầu gửi tin nhắn cho Âu Oánh, đề phòng đột nhiên mất liên lạc, Âu Oánh sẽ phải phái người đi tìm hắn.

Tần Châu gửi tin nhắn, Lâm Dị cúi đầu suy nghĩ.

Nói cách khác, nữ lễ tân và các nhân viên khác cũng giống cậu, đều không có hứng thú muốn chơi trò chơi.

Có hai lý do dẫn đến việc không có hứng thú. Thứ nhất, các nhân viên ở đây có hoàn cảnh giống với cậu ở một khía cạnh nào đó. Có thể là cha mẹ bị dị hoá, hoặc cũng có khả năng khác, đến nay bản thân cậu vẫn chưa rõ bản thân rốt cuộc là con người hay là thứ gì khác...

Thứ hai là con quái vật không lựa chọn bọn họ làm con mồi.

Hai lý do này vừa đưa ra đã có ngay kết quả.

Nhân viên công tác không chỉ dừng lại ở một người, vì số lượng người đông nên khả năng là nguyên nhân đầu tiên dẫn đến việc không có hứng thú là vô cùng thấp.

Nguyên nhân thứ hai là quái vật không chọn nhân viên công tác ở đây làm con mồi.

Tại sao quái vật lại không chọn nhân viên ở đây làm con mồi của nó? Lâm Dị cũng không đưa ra giả thuyết nữa. Trò chơi sắp bắt đầu rồi, cậu chuẩn bị bước vào thế giới do quái vật sáng lập, không thể nào đi tìm manh mối để chứng minh giả thuyết của mình được.

Nhân viên công tác đi đến trước mặt bọn họ: "Xin chào, yêu cầu anh tạm thời giao điện thoại."

Tần Châu đã nói chuyện xong với Âu Oánh, tắt điện thoại rồi đưa cho nhân viên.

Lâm Dị nhanh chóng lấy điện thoại ra đưa cho nhân viên.

"Cảm ơn đã phối hợp."

Nhân viên nói: "Năm phút nữa sẽ có người đưa hai anh tiến vào mật thất, hiện tại hãy ở đây nghỉ ngơi một chút."

Tần Châu không nói gì, Lâm Dị đáp: "Được, cảm ơn."

Sau khi nhân viên rời đi, Tần Châu nhìn Lâm Dị, nói với cậu: "Nhóc thiên tài, đừng nổi bật quá."

Lâm Dị gật đầu, Tần Châu đưa tay xoa đầu cậu, trong năm phút, việc duy nhất hắn làm trong suốt thời gian đó chính là vò tóc cậu rồi rồi lại xoa đầu cậu.

Năm phút sau, nhân viên đưa người chơi tiến vào mật thất xuất hiện.

Bởi vì có rất nhiều người , nhân viên công tác cầm loa trên tay, nói: “Trước khi tiến vào mật thất, để tôi giới thiệu cho mọi người bối cảnh của ❶ Học viện Tu Thân❷ .”

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía nhân viên.

” Học viện Tu Thân là một học viện khép kín, mục đích là để tạo ra những đứa trẻ ngoan ngoãn nhất. Phàm là đứa trẻ nào vào Học viện Tu Thân, dù có yêu sớm, trốn học, học kém, nghiện mạng xã hội... mọi hành vi liên quan đến nổi loạn chỉ cần ở Học viện Tu Thân vài tháng đến một năm là có thể được sửa chữa hoàn toàn, đến lúc đó đứa trẻ trả lại cha mẹ sẽ là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, nghe lời. Tất nhiên, Học viện Tu Thân có thể đảm bảo phương pháp dạy bảo đứa trẻ, tuyệt đối không phải phương pháp bạo lực về thể xác.”

Những lời này của nhân viên công tác khiến người chơi xôn xao.

“Không phải bạo lực thể xác?”

“Vậy thay đổi tính cách của một đứa trẻ hư kiểu gì chứ?”

Nhân viên mỉm cười, nói: “Điều này yêu cầu các bạn khám phá.”

Nói xong, người này lại nói: “Mà bạn, hôm nay sẽ bị đưa đến Học viện Tu Thân ...”

Chương 145: Quái vật ngoài trường

Yên tâm, đàn anh không đau-

Chương 145: Quái vật ngoài trường

Giới thiệu xong bối cảnh của [Học viện Tu Thân], nhân viên công tác dẫn mọi người tiến vào mật thất.

Hắn yêu cầu người chơi xếp thành hàng, đưa cho mỗi người chơi một chiếc khăn bịt mắt. “Mọi người hãy đeo bịt mắt vào, sau đó đặt tay lên vai người phía trước...”

Lâm Dị nhìn Tần Châu, cậu hứa với Tần Châu không nổi bật, cho nên cậu chờ Tần Châu quyết định.

Hai người họ xếp ở cuối hàng, hoặc là cậu đặt tay lên vai Tần Châu, như vậy cậu sẽ là người cuối cùng trong đội. Hoặc Tần Châu đặt tay lên vai cậu, Tần Châu trở thành người cuối cùng trong đội.

Nếu nơi này bình thường thì cậu hay Tần Châu ai trước ai sau cũng không quan trọng.

Nhưng nơi này lại không hề bình thường chút nào, phía trước phía sau gì thì cũng đầy rẫy nguy hiểm, người phía trước không thể đảm bảo bả vai mà tay mình đang đặt lên là vai người, người phía sau cũng không thể đảm bảo đằng sau mình liệu có thứ gì khác hay không.

Lâm Dị thấy Tần Châu cũng đang suy ngẫm, cậu nghĩ ngợi một chút rồi đề nghị: “Đàn anh, em đi sau cùng được không ạ?”

Cậu có thể tháo bịt mắt để xem tình hình xảy ra trên đường đến mật thất, bởi tay của người phía sau đang đặt lên vai người phía trước, khi tầm nhìn bị che khuất, các giác quan theo đó cũng được phóng đại, động tác của người phía sau như thế nào, người phía trước dường như có thể cảm nhận được.

Nếu Tần Châu ở phía trước, cậu có thể lén nhìn xung quanh mà không bị người khác phát hiện.

Tần Châu nhìn ra ý nghĩ của cậu, Lâm Dị không cần nổi bật nhưng cậu không thể không tìm manh mối.

Nơi này quả thực rất nguy hiểm, nhưng Tần Châu không thể ngăn cản Lâm Dị tìm kiếm manh mối, chỉ có nắm giữ manh mối đủ nhiều thì mạng sống mới có thể yên ổn được.

Như vậy xem ra, Lâm Dị đi cuối vẫn an toàn hơn một chút.

Tần Châu nghiêng đầu.

Lâm Dị hiểu được động tác của Tần Châu, đeo bịt mắt lên, duỗi cánh tay phải đặt lên vai Tần Châu.

Tay trái điều chỉnh lại vị trí của băng bịt mắt, đảm bảo bản thân có thể nhìn thấy chân và phía sau bên phải của mình.

Nhưng còn chưa kịp điều chỉnh xong, Lâm Dị cảm nhận được cả đoàn đang di chuyển, thoáng cái bị tách khỏi vai Tần Châu.

Cậu vội vàng duỗi tay, nắm lấy đôi tay ấm áp vừa đưa ra sau.

Đôi tay này nắm lấy tay cậu rồi đặt lên eo của chủ nhân nó.

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy góc áo bên eo Tần Châu.

Cậu chắc chắn đó là Tần Châu, vài giờ trước trong phòng của một trường đại học nào đó, cậu đã sờ vòng eo này rất lâu, cũng có cảm giác quen thuộc với loại vải này.

Sau đó, Lâm Dị bắt đầu nhìn lên, cậu thấy nhân viên công tác dẫn bọn họ vào một cánh cửa.

Sau khi tiến vào cánh cửa, ánh sáng liền tối sầm xuống, cánh cửa tựa như một cái hang động đen, không một tia sáng nào có thể chiếu vào.

Lâm Dị nhìn thấy làn sương mù đen, ở trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, sương mù đen đại diện cho thanh tẩy tiến trình của thế giới Quy Tắc.

Lâm Dị đoán chừng nơi này hẳn cũng giống vậy.

Quan sát xong tình hình dưới chân, Lâm Dị đang định quay đầu lại nhìn về phía sau, đột nhiên bả vai chùng xuống, một đôi tay lặng lẽ đặt tay lên vai cậu.

Cậu không khỏi căng thẳng, siết chặt áo Tần Châu.

Đây là một phản ứng dây chuyền, Lâm Dị có thể cảm nhận được cơ thể Tần Châu nhất thời cứng đờ.

Để tránh Tần Châu lo lắng, Lâm Dị nhẹ nhàng gỡ gỡ eo Tần Châu.

Sau đó cơ thể cậu dần trở nên cứng đờ, cậu cảm nhận rất rõ bàn tay trên vai mình hạ xuống, đồng thời sờ vào góc eo cậu, gỡ gỡ.

Lâm Dị cố gắng điều hòa nhịp thở, gỡ Tần Châu hai cái nữa.

Thứ đằng sau cũng gỡ cậu hai lần, với tần suất tương tự.

Cái thứ kia đang bắt chước cậu!

Biết mỗi hành động của mình đều bị thứ đằng sau theo dõi, Lâm Dị vội vàng quay đầu lại, không dùng tầm nhìn ngoại vi ngó sang bên phải nữa.

Cứ đi như vậy khoảng 4-5 phút, cả đoàn mới dừng lại.

Nhưng cũng không có giọng nói của nhân viên vang lên, không có thông báo cho cả đoàn biết đã đến nơi hay chưa, hay bọn họ có thể tháo bịt mắt ra được chưa. Giống như một đoàn xe lửa bị mất đi đầu tàu, chỉ còn lại những toa nối nhau dừng lại trên đường ray.

Lâm Dị đếm số người, lần này tham gia trò chơi có hai mươi bảy người, bao gồm cả cậu và Tần Châu, hai mươi bảy người xếp hàng nói dài cũng không hẳn là dài, nói ngắn cũng không hẳn là ngắn, cho nên giọng nói ở phía trước truyền đến có thể nghe thấy, nhưng lại không rõ ràng cho lắm.

Lâm Dị nắm được từ khóa.

“Người dẫn đầu.”

“Không thấy đâu cả.”

Từ khóa được nắm bắt chính xác đến mức có thể làm rõ tình hình hiện tại mà không cần lãng phí tế bào não.

Người đầu tiên trong đoàn cũng đeo bịt mắt, được nhân viên dẫn về phía trước, nhưng hiện tại nhân viên công tác không thấy đâu cả.

Biến mất một cách êm đẹp. Loại cảm giác sờn tóc gáy này cứ từ đầu hàng mà truyền dần xuống cuối. Giây tiếp theo, Lâm Dị cảm thấy bả vai mình được thả lỏng, cánh tay đặt trên vai cậu đã biến mất.

Cảm nhận được gió lạnh thổi đến sau lưng, Lâm Dị mới xác định thứ theo sau mình đã biến mất, lúc này cậu tiến lên phía trước một bước, áp sát vào lưng Tần Châu, thấp giọng nói: “Đàn anh, có thứ vừa trà trộn vào.”

Tần Châu nghe xong liền trực tiếp tháo bịt mắt xuống.

Lâm Dị có thể quả quyết khẳng định có thứ trà trộn vào, nhất định là vì cậu cảm nhận được.

Ánh sáng chiếu vào làm hấn đau nhức, có điều Tần Châu vẫn không nhắm mắt lại, xác nhận Lâm Dị không sao, hấn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghe thấy Tần Châu cởi bịt mắt, Lâm Dị cũng đang muốn cởi ra.

Bọn họ biết rất rõ, sự biến mất của người dẫn đầu đồng nghĩa với việc thế giới Quái Vật đã download xong, bọn họ đã tới đích rồi.

Có điều Lâm Dị còn chưa kịp tháo xuống, Tần Châu đã đưa tay nắm lấy bàn tay đang chuẩn bị tháo bịt mắt của cậu.

Tần Châu nhẹ nhàng nói: “Không cần vội.”

Tính đến hiện tại, Tần Châu là người duy nhất trong đội đã tháo bịt mắt, những người khác vẫn đang bịt mắt, tuy nói việc tháo bịt mắt với hành động tự tìm đường chết rất khó để liên kết với nhau, nhưng rốt cuộc tình huống hiện tại là như thế nào, điều này nằm ngoài tầm hiểu biết của Tần Châu.

Trong hoàn cảnh mà tình huống không rõ ràng, cách tốt nhất nên làm là không trở thành người đầu tiên.

Đây chính là lý do Tần Châu dặn dò Lâm Dị không nên nổi bật.

Sở dĩ Tần Châu tháo bịt mắt ra là để xác nhận Lâm Dị vẫn còn an toàn, dù sao hấn cũng sẽ không để Lâm Dị trở thành người thứ hai tháo bịt mắt. Dù sao thứ nhất, thứ hai cũng không khác biệt lắm, đều được tính là nổi bật.

Lâm Dị vốn vẫn có thể nhìn thấy một chút, nhưng Tần Châu nắm lấy tay cậu ngăn cản động tác cậu lại, sau đó còn chỉnh lại bịt mắt của cậu nữa.

Giờ đây Lâm Dị hoàn toàn không thấy gì hết, chỉ nghe được tiếng Tần Châu hít thở.

Một lúc sau, Tần Châu mới buông lỏng tay cậu, có điều lại không nói gì thêm.

Lâm Dị ngáp ngừng thử nắm lấy chiếc bịt mắt, nhưng Tần Châu không ngăn cản, lúc này cậu mới cởi nó xuống.

Phần lớn người trong đoàn đã tháo bịt mắt, cả đoàn đã tản ra, không còn duy trì hình ‘con rồng’ nữa.

Việc đầu tiên Lâm Dị làm khi tháo khăn bịt mắt là đếm số người. Tần Châu nói: “28.”

Thứ đằng sau Lâm Dị đã trà trộn thành công.

Lâm Dị có thể nghe được trong giọng nói của Tần Châu có chút ngưng trọng.

Trong thế giới Quy Tắc, quái vật đều chọn người tham gia để ẩn náu. Theo quái vật quy tắc, sức mạnh của chúng sẽ bị hạ thấp theo thực lực của người tham gia, như vậy mới có thể đảm bảo được niềm vui của thế giới Quy Tắc.

Nhưng quái vật ở đây dường như không làm như vậy. Nó trực tiếp tham gia vào. Liệu thực lực của nó có bị suy yếu hay không, liệu có quy tắc hạn chế nó hay không, không ai có thể đảm bảo được.

Lâm Dị nhìn về phía những người khác, khi bước vào cửa hàng, cậu có quan sát diện mạo của những người này, nhưng bây giờ Lâm Dị nhìn ai cũng đều cảm thấy rất quen mắt. Nếu không phải cậu xác định bả vai mình có người chạm vào, có khi cậu còn cho rằng mình bị ảo giác nên đếm nhầm.

Tần Châu sớm đã nhận ra hành động này, Lâm Dị cũng không lãng phí thời gian để phân biệt xem người thứ hai mươi tám là ai, cậu nhìn cảnh tượng trước mặt.

Lúc này, họ đang ở trong một căn phòng cũ kỹ, trong phòng rỗng tuếch không có gì cả, vách tường đổ nát. Nước từ bên trên đỉnh tường rỉ xuống, rêu xanh thẫm còn mọc lên ở những nơi bị nước thấm vào. Cả căn phòng tràn ngập mùi ẩm ướt.

Ngoại trừ độ ẩm, trong không khí còn có một loại cảm giác kinh hãi bị người khác cường điệu hóa lên.

Lúc này, cảm giác xúc động trong lòng đã biến mất, không ai có thể hiểu nổi tại sao bọn họ lại đột ngột thay đổi hành trình để đến đây chơi cái gì mà thoát khỏi mật thất, nhưng việc đến đây quả thực là do họ tự lựa chọn.

Điều này đã đủ quỷ dị rồi, nhưng càng quỷ dị hơn nữa chính là sự biến mất đột ngột của người dẫn đầu.

Nam sinh được dẫn đầu cả người run rẩy. Nỗi sợ hãi của cậu ta trực quan hơn so những người khác. Cậu ta liên tục mô tả cho những người khác việc bản thân gặp phải một hiện tượng không thể nào lý giải nổi.

“Tôi chắc chắn tay mình đặt lên vai anh ta. Nhưng thoát cái giây tiếp theo, anh ta không thấy đâu nữa. Không thấy nữa!”

Có người cố giải thích hiện tượng này: “Hay người dẫn đầu đột nhiên bỏ chạy?”

Dù sao bọn họ cũng chỉ đặt tay lên vai của người phía trước, chỉ cần người phía trước đi nhanh hơn một chút là có thể dễ dàng thoát khỏi người phía sau.

Nam sinh hoảng sợ mà lắc đầu: “Không thể nào! Tôi nắm vai với cả quần áo của anh ta mà. Tôi nhớ rất rõ. Bởi vì tôi lo mấy kiểu tình huống kiểu này sẽ xảy ra nên giữ chặt lắm. Nhưng chỉ giây tiếp theo thôi, tay tôi trống rỗng rồi.”

Nói xong, cậu ta còn dơ hai tay ra, lòng bàn tay hướng lên. Tình huống vừa rồi cũng giống như vậy, hai tay rỗng tuếch.

Dù cậu ta miêu tả thực sự rất khủng khiếp nhưng lại không mấy ai có thể đồng cảm với cậu ta. Mặc cậu ta đã nói rõ ràng như vậy mà vẫn kiên quyết cho rằng: “Chắc cậu giữ không chặt thôi.”

Nam sinh trở nên sốt ruột, nhưng những người khác lại không muốn nhiều lời với cậu ta, bắt đầu đi loanh quanh trong phòng.

“Hiện tại tình huống là như thế nào?”

“Phải rời khỏi đây sao?”

Có người kéo thử cánh cửa sắt, cánh cửa sắt cũng chẳng gọi là cứng cố lắm, trong lúc đẩy kéo còn phát ra tiếng ‘cạch cạch’: “Bỏ đi, tôi cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng tôi không chơi nữa đâu.”

Trong phòng không có cửa sổ, chỉ có mỗi cánh cửa này, nam sinh thở phì phò đi tới trước cửa, rống to với cánh cửa: “Tôi không muốn chơi nữa, mau thả tôi ra!”

Không ai trả lời.

Mọi người đều dừng động tác nhìn về phía nam sinh, cả Tần Châu và Lâm Dị cũng nhìn về phía cậu ta.

Nam sinh lại hét lên: “Này! Có ai không? Nghe thấy tôi nói gì không? Tôi! Nói! Tôi không muốn chơi nữa! Mau mở cửa ra.”

Không ai trả lời.

Nam sinh co rúm lại một chút, nhưng đúng lúc này cũng có một nữ sinh lên tiếng.

Lâm Dị nhận ra cô gái này, là người lúc nãy gửi tin nhắn WeChat cho bạn bè.

Nữ sinh còn nói: “Tôi không chơi nữa, tôi còn việc khác phải làm, không cần

hoàn tiền lại đâu mà.”

Có đồng đội ở chung tiền tuyến, nam sinh lấy hết dũng khí đá mạnh vào cánh cửa sắt: “Ờ mờ, đã nói đếch chơi rồi, bọn tao không cần hoàn tiền, mau mở cửa ra.”

Không ai trả lời.

Nam sinh đột nhiên tức giận, lại hung hăng dùng sức đập mạnh vào cửa mấy cái: “Tao đã bảo là...”

Rầm—

Cửa bị nam sinh đá văng, có lẽ bản thân cậu ta cũng không ngờ rằng mình lại đá văng được cánh cửa. Nam sinh sửng sờ hai giây.

Lâm Dị lập tức nhìn ra ngoài cửa, trong mắt những người khác, bên ngoài cửa tối đen như mực, Lâm Dị nhìn thấy có người đang đi ra từ trong bóng tối.

Cậu còn chưa kịp nói cho Tần Châu thì đã có tiếng bước chân vang lên.

Nam sinh vẫn còn đang do dự không biết có nên cứ vậy đi ra ngoài không thì đã bị người bên ngoài hung hăng đập một cái, nam sinh bị một cước ngã xuống đất, trên mặt lập tức chảy máu.

Ngay sau đó, tám người đàn ông đầu trọc có vóc dáng còn to khỏe hơn Trình Dương xông vào. Tám người này khắp mình đều có hình xăm, trên tay còn cầm roi xương làm bằng inox.

Mọi người nhìn thấy, trước tiên đều là sửng sốt, trông mấy người vừa tiến vào phòng thoát nhìn không hề giống người tốt chút nào.

Có điều vì bối cảnh của Học viện Tu Thân mà bọn họ coi những người này là NPC của thoát khỏi mật thất, điều này cũng giảm bớt nỗi sợ của người bình thường đối với mấy tên xăm mình này.

Mọi người đều trở nên bất mãn.

Bọn họ đến là để chơi trò chơi, bọn họ là khách hàng, muốn tiếp tục chơi hay không là quyền của bọn họ họ, nhưng bây giờ lại có khách bị đánh rồi.

“Dựa vào đâu mà đánh người?”

“Đệt, hoàn tiền, đếch chơi nữa.”

Lâm Dị cong ngón tay, quá rõ ràng, bọn họ vẫn chưa ý thức được rằng bọn họ đã sang một thế giới khác.

Nhưng cậu cũng không có cách nào làm cho bọn họ hiểu được. Giống như tân sinh viên được Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên lựa chọn, nếu không tận mắt chứng kiến có người tử vong, bằng không thì không thể rõ được tình hình hiện tại.

Những lời chỉ trích trong phòng vẫn vang lên liên tục, nhưng mấy người vừa tiến vào kia không hề có ý định để cho bọn họ tiếp tục. Cây roi sắt trong tay chính là vũ khí để khiến bọn họ im lặng.

Tám người tám cái roi xương, quất vào những người trong phòng.

Có nói hay không nói, nam nữ không quan trọng, chỉ cần một roi đi xuống là khiến làn da lập tức chuyển sang màu tím sẫm, không có máu, nhưng lại cảm thấy máu như thẩm thấu vào da.

Tiếng hét chói tai vang vọng trong căn phòng, nhưng hét càng lớn thì những kẻ đó càng tàn nhẫn hơn.

Những nơi bị roi quất vào còn có thể nghe được cả âm thanh xương cốt vỡ vụn.

Học viện Tu Thân đảm bảo với phụ huynh rằng, phương pháp thay đổi đứa trẻ, hoàn toàn không phải phương pháp bạo lực về thể xác.

Nhưng bây giờ xem ra, lời bảo đảm của học viện không đáng giá một chữ nào.

Lâm Dị bị Tần Châu gắt gao ôm trong ngực bảo vệ, mới vậy thôi mà trên người hắn đã bị đánh mấy roi rồi, càng đừng nói bây giờ Tần Châu đang bảo vệ cậu nữa.

Những nơi bị đánh đau đến xương cốt nát vụn.

“Đàn anh!” Lâm Dị muốn lao ra khỏi ngực Tần Châu, lại bị Tần Châu ôm chặt.

“Đừng nhúc nhích.” Tần Châu nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi một chữ đều đau đến phát run: “Yên tâm, đàn anh không đau.”

Chương 146: Quái vật ngoài trường

Đợi chúng ta rời khỏi nơi này, em có chuyện muốn nói với anh.-

Chương 146: Quái vật ngoài trường

Những cú quất đột ngột, không thể hiểu nổi rất nhanh đã khiến cho 28 con người trong phòng nhận ra, càng la hét càng né tránh thì càng bị đánh thảm hơn.

28 con người không dám kêu đau, cũng đã dừng phản kháng khi bị roi quất vào, dù sợ hãi đến đâu thì cũng chỉ lùi lại vài bước, không dám làm ra hành vi né tránh.

Nghe thấy tiếng roi giảm dần, Tần Châu lúc này mới buông Lâm Dị ra.

Vừa rời 28 người bị ẩu đả, hơn nữa trong phòng hỗn loạn, lúc Tần Châu bảo vệ Lâm Dị không có ai nhìn thấy, nếu lúc này bị phát hiện, Lâm Dị sẽ bị kéo ra ngoài chịu đòn một mình.

“Không sao.” Tần Châu nhẹ nhàng an ủi.

Hắn nhìn thấy môi Lâm Dị bị cắn, nghĩ hẳn là do Lâm Dị căng thẳng nên tự cắn vào môi.

“Tự mình lau đi.” Có điều Tần Châu không giơ tay giúp Lâm Dị lau. Thứ nhất là do tay hắn trầm trọng không nhắc lên được. Thứ hai là căn phòng đã trở nên yên tĩnh, bất kỳ hành động nào khác mà hắn gây ra cũng có thể tạo nên một trận đòn nữa.

Bản thân Lâm Dị cũng rất rõ, cậu dùng mu bàn tay lau đi vết máu trên môi, mu bàn tay lập tức xuất hiện một màu đỏ thẫm.

Lâm Dị khiến người khác cảm thấy ôn hoà, nhưng cũng biết ghi thù.

Đúng là cậu rất hiếm khi ôm hận, nhưng nếu đã ôm thì sẽ không bao giờ quên, cũng sẽ trả lại món nợ. Hôm nay, vào thời khắc này, đáy lòng cậu đã ghi nhớ rất kỹ.

Trong phòng yên tĩnh, Lâm Dị không dám giao lưu với Tần Châu, trước đó Tần Châu bảo vệ cậu trong lòng ngực, che khuất phần lớn tầm mắt của cậu,

lúc này Lâm Dị mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Tám gã đàn ông đầu trọc đã bước vào phòng, bọn chúng cởi trần, trên tay rậm rạp những hình xăm khiến người ta sợ hãi, chiếc roi cầm trong tay quật ngã những người trong phòng xuống đất, biểu cảm không thèm che giấu ác ý, ánh mắt như đang nhìn một đám gia súc không hề có sức phản kháng lại.

“Dậy, đứng lên! Nam nữ xếp thành hai hàng!”

Gã thủ lĩnh đầu trọc có hình xăm một con rồng đen xoay tròn trên người. Đầu rồng há to miệng, theo gã nói chuyện, trông đầu rồng tựa như giãy tiếp theo cũng có thể phun ra chữ.

Mọi người chưa ai nhìn thấy cảnh tượng như vậy bao giờ, không rõ điều này thực hiện là để mang lại cho họ trải nghiệm nhập vai tốt hơn, hay là do đã xảy ra một sự cố nào khác.

Điều duy nhất mà mọi người rõ ràng là những kẻ đó sẽ đánh người thực sự, nên lúc này bọn họ chỉ có thể làm theo những gì gã đầu trọc nói.

Lúc đầu mọi người còn giúp nhau đứng lên, con trai hỗ trợ con gái, nhưng ngay sau đó roi lại được quất ra.

Lề mề cũng bị đánh.

Tư vị bị roi quất lên người như thế nào, ai nấy cũng đều nếm trải qua, bây giờ bản thân còn chưa lo nổi, huống gì nói tới việc đi giúp kẻ yếu.

Lâm Dị biết Tần Châu bị thương nặng, liền đi tới kéo Tần Châu đứng dậy.

Cho dù Tần Châu không cho cậu kéo, cậu cũng sẽ kéo.

Lâm Dị thấp giọng nói: “Chần chừ nữa sẽ bị đánh đó.”

Thấy Tần Châu không cự tuyệt, Lâm Dị vội vàng đưa tay đỡ Tần Châu đứng dậy.

Đúng lúc cậu chuẩn bị đi đến chỗ nam sinh trong đoàn thì đột nhiên một tiếng ‘chát’ vang lên, lực lớn đến nỗi chiếc roi có thể đánh tan không khí ẩm ướt trong đây.

Chiếc roi sượt qua ngay trước mắt Lâm Dị, đuôi roi suýt chút nữa đập vào sống mũi cậu.

Cậu còn chưa kịp lùi lại để tránh đòn roi này thì chợt nghe thấy một tiếng rên yếu ớt vang lên.

Mọi người nhìn theo tiếng động, ngọn roi không đánh vào Lâm Dị mà là đánh vào nam sinh đang nằm trên mặt đất. Nam sinh này chính là người đá văng cửa, cũng là người đầu tiên yêu cầu bỏ chơi nhưng lại bị tám gã đàn ông to lớn này một chân đá ngã.

Dáng người nam sinh gầy yếu, lúc bị đá ra xa, Lâm Dị dường như còn nghe thấy được tiếng xương cốt của cậu ta vỡ thành từng mảnh.

Sau đó, cậu ta lại bị tấn công dồn dập bằng roi nữa, bây giờ mà đứng lên nổi mới là lạ.

Tuy nhiên, tám gã đàn ông cường tráng kia chẳng thèm quan tâm điều đó. Nam sinh không đứng lên, bọn chúng liền lớn tiếng trách cứ, vẫn không đứng dậy nữa thì trực tiếp dùng roi xương trong tay đánh.

Mặt khác, 27 người trơ mắt nhìn roi xương quật xuống, đánh vào đầu nam sinh nằm trên mặt đất.

Nam sinh kêu lên một tiếng đau đớn yếu ớt rồi dừng hẳn. Thế nhưng bọn chúng cũng chẳng thèm để ý, còn dùng chân đá vào người cậu ta: “Đừng giả chết, dậy!”

“Hình như cậu ta thực sự...”

Có người nhin không được mà mở miệng, nhưng lại bị trừng mắt.

“Giả chết à?”

Bọn chúng còn chẳng thèm hoảng sợ, thậm chí còn hung hăng hơn. Như muốn giết gà dọa khỉ, tám gã đàn ông lần này không chỉ dùng roi đánh mà còn dùng chân hung hăng dẫm đạp lên đầu nam sinh.

Chẳng bao lâu, lấy nam sinh nằm trên mặt đất làm trung tâm, diện tích vũng máu dần dần tăng lớn.

Tiếng hét chói tai một lần nữa vang lên trong phòng.

“Kêu cái gì?!” Lập tức có người tới ngăn lại tiếng hét chói tai kia.

Lâm Dị trầm mặc nhìn nam sinh trên mặt đất. Cậu đã từng tiến vào không ít thế giới Quy Tắc, cũng không thiếu những lần chứng kiến NPC giết chết người tham gia, nhưng đây là lần đầu tiên cậu chứng kiến toàn bộ quá trình người tham gia bị NPC bạo lực.

Nam sinh sớm đã không còn nhúc nhích trên mặt đất, ngay cả một tiếng kêu đau cũng không kêu nổi, giương đôi mắt mất hồn mà nhìn về hư không.

Người tham gia bị NPC giết chết đều sẽ nở nụ cười quái dị với cậu.

Lúc này đây thì lại không như vậy, nam sinh không nhếch môi cười dữ tợn với Lâm Dị.

Bởi vậy, Lâm Dị không xác định được nam sinh này còn sống hay không, nhưng cậu không thể đưa tay ra dò xét hơi thở của nam sinh, bằng không, người bị đánh sẽ biến thành cậu.

Hiện tại vẫn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra trong thế giới của con quái vật này, Lâm Dị chỉ có thể bất lực nhìn diện tích vũng máu ngày càng lớn dần, chậm rãi chảy xuôi đến chân những người khác trong phòng.

Cậu cúi đầu nhìn vết máu ở đế giày, màng nhĩ đột nhiên 'ong' lên một tiếng, tựa như tiếng ù tai dai dẳng liên tục, tiếng la hét xung quanh chợt im bật, tất cả những gì tầm mắt có thể nhìn thấy chỉ là một màu đỏ tươi của máu...

Cậu còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra với mình, tiếng ù tai và màu đỏ tươi trong tầm mắt đột nhiên biến mất không chút dấu vết, chỉ còn sót lại một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Đôi mắt cậu dường như bị thứ gì đó che lại. Lâm Dị đưa tay toan tháo chúng, sờ vào là bịt mắt.

Cậu sửng sốt một lúc, sau đó tháo bịt mắt ra rồi ngẩng đầu.

Vừa vận nhìn thấy Tần Châu cũng đang tháo bịt mắt, giống như cậu, trên mặt Tần Châu cũng lộ ra vẻ sốt ruột khó hiểu.

Không chỉ Tần Châu, Lâm Dị cũng nhìn thấy những người khác đều đang có động tác tháo bịt mắt.

Ánh mắt cậu quét qua từng người một, cuối cùng rơi xuống người Tần Châu, nỗi hoang mang trong lòng Lâm Dị chợt phóng đại.

Tất cả bọn họ vẫn đang ở trong căn phòng ẩm ướt đến độ chỉ một giây sau khắp mình đều sẽ xuất hiện chi chít vết bầm, nhưng trong phòng không còn 28 người nữa, chỉ có 27 người, hơn nữa người bị khuyết thiếu là ai đã là một đáp án vô cùng dễ dàng – nam sinh vừa mới đây ngã trên mặt đất không ngừng đổ máu.

Lâm Dị chú ý tới những người này bao gồm cả Tần Châu, vết thương trên người do roi xương gây ra cũng đã biến mất.

Tình huống mơ hồ, Lâm Dị lui lại một bước, tạo khoảng cách với Tần Châu.

Cậu không chắc hai mươi sáu người ở cùng phòng với cậu có phải là con người hay không.

Sự yên tĩnh quỷ dị kéo dài không lâu, rất nhanh lại có âm thanh vang lên.

“Sao... sao lại thế này?”

“Không phải vừa rồi đang xếp hàng sao?”

“Nam sinh kia đâu rồi?”

Trên mặt mọi người đều tràn đầy kinh ngạc bất an, hai mặt nhìn nhau.

Lúc này, tất cả nghi vấn bọn họ sở hữu đều giống nhau, nhưng không ai có thể cho bọn họ một lời giải đáp.

Vì thế, sự im lặng quỷ dị một lần nữa tiếp diễn. Trong lúc trầm mặc, có người nhìn về phía cánh cửa sắt của căn phòng.

Cửa sắt lại đóng.

Lâm Dị cũng nhìn về phía cánh cửa sắt, dấu chân do nam sinh đá vào cánh cửa trước đó để lại cũng đã biến mất, chỉ còn lại toàn thân rỉ sét do ẩm ướt gây ra.

Có lẽ là do nam sinh để lại bóng ma tâm lý cho mọi người, không ai dám đến gần cánh cửa sắt nữa.

Nhưng bầu không khí quỷ dị trong căn phòng thực sự khiến người ta hô hấp khó khăn, dẫn đến việc một vài người trong số họ bất chấp áp lực mà tiến lại gần cánh cửa sắt.

Là nữ sinh mà lúc trước hô to hoàn tiền với nam sinh kia. Cô cẩn thận chạm vào ổ khóa cửa sắt.

‘Cạch’ một tiếng, cánh cửa sắt mở ra.

Cô gái bị âm thanh của tiếng cửa sắt dọa sợ lùi lại về phía đám người. Những người khác chăm chú quan sát cánh cửa sắt từ từ mở ra.

Bên ngoài cửa sắt tối đen như mực, đây là điều mà mọi người đều nhìn thấy.

Lâm Dị thì nhìn thấy nhiều hơn. Cậu nhìn thấy có người ở xa đi tới từ nơi tối đen ấy.

Nhưng cậu còn chưa kịp nói tình hình, trong phòng đã có người nghiêng răng nghiêng lợi lao ra ngoài.

Có người dẫn đầu, ngay sau đó càng có nhiều người lao ra hơn.

Suy cho cùng, đây là cánh cửa duy nhất trong phòng. Trong mắt hầu hết mọi người, cánh cửa tượng trưng cho lối thoát. Họ cho rằng mình có thể rời khỏi nơi đây bằng cách đi ra ngoài qua cánh cửa này.

“Đừng–”

Lâm Dị vừa thốt được một tiếng, một người từ bên ngoài bị ném vào, giống như nam sinh đá văng cửa bị một chân đạp vào kia, người bị ném vào liền ngã mạnh xuống đất, tức khắc đau đến cuộn tròn người lại.

Là chàng trai vừa dẫn đầu rời khỏi phòng.

Lâm Dị lập tức nhìn ra ngoài cửa, tám gã đầu trọc cường tráng lại một lần nữa xuất hiện ngoài cửa. Bọn chúng tóm lấy tất cả những người vừa chạy ra ngoài, thô bạo mà ném lại vào trong phòng.

Sau đó chẳng nói chẳng rằng, giơ roi xương trong tay lên mà quất xuống.

Y hết.

Tám người, tám roi quất vào những người trong phòng.

Chạy trốn hay không chạy trốn, con gái con trai gì thì cũng không khác biệt. Lúc roi quất xuống, máu thấm thấu làn da, biến thành một màu tím đen.

Tiếng la hét, rên rỉ vang vọng trong phòng, âm thanh càng lớn thì bọn chúng lại càng tàn nhẫn hơn.

Lâm Dị lại nghe thấy tiếng roi quất vào xương, tiếng xương cốt vỡ vụn.

Tần Châu lại một lần nữa bảo vệ cậu.

Lần trước bị đánh, Lâm Dị vẫn bị dính mấy roi, cho nên lần này Tần Châu đẩy Lâm Dị vào khu vực hình tam giác do hai bức tường tạo thành, sau đó Tần Châu áp sát người, dùng cơ thể của mình bao bọc Lâm Dị kín mít.

Lâm Dị sốt ruột, siết chặt phần áo ở ngực Tần Châu: “Đàn anh, đến lượt em...”

Tần Châu cúi người hôn lên môi Lâm Dị, đem những lời còn sót lại của cậu chặn lại bằng nụ hôn không đúng lúc nhưng thích hợp này.

Đây không phải lần đầu người tham gia bị đánh, dựa trên kinh nghiệm lần trước, bọn họ nhanh chóng bình tĩnh lại.

Vì thế, tiếng roi chậm rãi theo sự tĩnh mịch trong căn phòng mà dừng lại.

Để tránh cho tám gã cường tráng chú ý tới người mình đang bảo vệ, Tần Châu buông Lâm Dị ra, quay người trước khi tiếng roi dừng lại.

Lâm Dị chăm chú nhìn vết thương trên lưng Tần Châu.

“Dậy, đứng lên! Nam nữ xếp thành hai hàng!”

Gã đầu trọc có hình xăm Hắc Long xoay vòng trên người lên tiếng, ngữ điệu vẫn y như đúc lần trước.

Tuy nhiên, những người khác không để ý tới điều này, bọn họ nhanh chóng đứng dậy theo sự chỉ dẫn của đầu trọc.

Lâm Dị nhìn thấy Tần Châu đi về phía hàng con trai, cậu dụi nhẹ mắt rồi cũng đi theo.

Hai mươi bảy người, mười bảy nam và mười nữ.

Xếp thành hai hàng.

Gã đầu trọc đứng ở giữa hai hàng, lớn tiếng nói: “Ở đây không nghe lời sẽ bị phạt! Tao biết trong lòng chúng mày không phục, cho nên tao càng phải cho chúng mày biết, ở đây ai mới làm lão đại.”

Nói xong, gã đầu trọc quay sang bảy gã cường tráng còn lại nói: “Dẫn chúng nó đi thanh tỉnh!”

Một gã cường tráng xăm Thanh Long cao giọng: “Theo tao, đừng có bị tụt lại!”

Nói xong, gã Thanh Long cường tráng này dẫn hai nhóm người tham gia rời khỏi phòng.

Lâm Dị đi theo Tần Châu, sau khi rời khỏi phòng, cậu mới miễn cưỡng rời mắt khỏi lưng Tần Châu, nhìn xem hoàn cảnh xung quanh.

Cậu phải tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Ánh sáng bên ngoài rất tối, nhưng lại không ảnh hưởng tới tầm mắt của Lâm Dị.

Lúc này, họ đang đi qua một hành lang. Bên trái hành lang là những cửa sổ được phong bế bằng song sắt, khoảng cách giữa các song sắt rất nhỏ, thậm chí là duỗi một cánh tay ra cũng rất khó khăn. Bên phải là một gian phòng, cửa phòng treo một tấm biển loang lổ vết bẩn, viết mấy chữ khiến người ta khiếp sợ như phòng trừng phạt, phòng tạm giam.

Gã Thanh Long đầu Trọc dẫn bọn họ đến một căn phòng có biển 'Thủy Phòng' rồi dừng lại, gã mở cửa, quay người nhìn người đi theo đằng sau: "Tự xuống hay để tao ném xuống?"

Lâm Dị nhìn vào bên trong thì thấy trong Thủy Phòng là một cái ao, ao đào rất rộng, bên trong chứa đầy nước, có điều nhìn qua là biết nước không được thay bao giờ, vẫn đục, trên mặt nước còn trôi nổi phù du.

Sắc mặt của người tham gia tái nhợt, nhìn thấy hồ nước thì mới hiểu ra ý mà gã Hắc Long đầu trọc nói 'thanh tỉnh' là gì.

Nhưng tám người này không cho những người tham gia có cơ hội chần chừ. Thanh Long đầu trọc xách mấy người ở hàng đầu ném xuống ao, những người còn lại thì một chân đá thẳng xuống.

Độ sâu của hồ nước hơn 1,8 mét, con gái bị ném xuống hồ nước căn bản không thể chạm tới đáy hồ. Bị ném xuống liền sặc nước.

Một số nam sinh thậm chí cũng không thể chạm chân tới đáy hồ.

Thừa dịp tám gã đầu trọc không để ý, Tần Châu xen vào, nhảy xuống hồ nước, dùng tay chống lên vách tường, bình tĩnh kéo một vài người bị sặc nước lên, giúp họ có thể hô hấp.

"Tôi... khụ khụ...cảm ơn..."

Một gã đầu trọc nghe thấy động tĩnh trong hồ nước, hung hăng nói: "Vẫn còn nói chuyện phiếm được à, vậy ở trong đấy thêm hai tiếng nữa đi."

Người dưới nước nhất thời không dám lên tiếng.

Tám gã đầu trọc tiếp tục ném người xuống hồ, Lâm Dị đang định chủ động nhảy xuống hồ nước, trước khi nhảy xuống, cậu nhìn thấy Tần Châu vốn đang ở trong hồ, giương tay làm động tác muốn đỡ cậu.

Trái tim đột nhiên đau nhói.

Cứ vậy mà trì hoãn, Lâm Dị cảm giác được một cú đá mạnh vào eo mình, không kịp chuẩn bị mà ngã xuống hồ nước.

Nhưng cậu không bị nện nước, Tần Châu đã sớm có chuẩn bị kéo cậu lên.

"Lề mề cái gì!"

Trong nước tối đen, gã đầu trọc trên bờ không nhìn thấy được động tác dưới nước.

Tần Châu tách hai chân Lâm Dị ra, để hai chân Lâm Dị vòng qua eo hắn, như vậy Lâm Dị vĩnh viễn không có khả năng bị chìm xuống đáy nước.

‘Rầm’, cửa Thủy Phòng bị Thanh Long đầu trọc đóng lại, cả phòng chìm vào một mảnh hắc ám.

Lâm Dị nghe được giọng nói của Tần Châu bên cạnh, một bàn tay nhẹ nhàng xoa lên chỗ đau đốn trên eo: “Đá đau không?”

Ngâm mình trong nước lạnh của hồ, nhưng độ ấm trên bàn tay không hề giảm bớt.

Lâm Dị lắc đầu: “Không đau...”

Lâm Dị nhẹ nhàng nói: “Đàn anh, để em xuống đi, em biết bơi.”

Tần Châu không buông cậu ra: “Không biết sẽ ở đây bao lâu, như này có thể giúp em tiết kiệm một ít sức lực.”

Thấy Lâm Dị không lên tiếng, Tần Châu cho rằng Lâm Dị không cam lòng, bèn giương tay đưa đầu Lâm Dị ấn vào hõm cổ hắn, để Lâm Dị dựa vào mình. Hắn cắn tai Lâm Dị: “Nhóc thiên tài, nghe lời.”

Lâm Dị cũng đưa tay ra.

Cậu ôm Tần Châu, dụi nước mắt lên cổ Tần Châu, nhỏ giọng nói: “Đàn anh ơi, đợi chúng ta rời khỏi nơi này, em có chuyện muốn nói với anh.”

Tần Châu: “Được.”

Chương 147: Quái vật ngoài trường Để bù đắp cho những thiếu sót mà bản thân lúc sinh thời không thể thoát khỏi nanh vuốt của quỷ dữ.-

Chương 147: Quái vật ngoài trường

Nước rất lạnh, Lâm Dị không sợ lạnh mà vẫn cảm nhận được cái rét đến tận xương tuỷ, huống hồ là những người khác.

Tình trạng của họ sẽ chỉ càng trở nên tồi tệ hơn, bởi khi này bọn họ vừa mới bị đánh đập xong.

Lâm Dị tính thời gian, bọn họ đã bị nhốt trong Thuỷ Phòng được hai giờ đồng hồ rồi, nhưng đám đầu trọc lại không có ý định thả bọn họ ra ngoài.

Người bị ngâm trong nước bấy lâu như vậy, tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện.

Bao gồm cả Tần Châu.

Lâm Dị không dám để Tần Châu cứ thế mà tiếp tục đỡ mình, cậu vươn tay đung vào thành bể, muốn xem thử bản thân có thể lên được hay không, dù sao tám tên đầu trọc này không có ở trong Thuỷ phòng. Nếu bọn họ có thể lên được khỏi mặt nước, vậy thì có thể nghỉ ngơi được một chút. Nếu tám tên đầu trọc lại quay lại Thuỷ phòng, cùng lắm thì bọn họ lại nhảy xuống nước là được.

Hồ nước hẳn là chưa từng được dọn dẹp bao giờ. Thành bể dính và trơn trượt, rất khó để bám được vào đó.

Nhưng cũng chỉ còn mỗi cách này để lên được khỏi hồ nước, Lâm Dị ở trong nước vỗ nhẹ vào tay Tần Châu, ra hiệu cho Tần Châu buông cậu ra. Cậu sẽ dọn dẹp mấy thứ ghê tởm trên thành bể, có lực ma sát thì hẳn sẽ có thể lên bờ.

Nhưng Tần Châu lại không buông cậu ra, Lâm Dị ghé vào tai hắn nói: “Đàn anh, phải đi lên.”

Cứ ngâm như vậy không phải là biện pháp, sẽ chết người.

Nói xong những lời này, Tần Châu vẫn ôm chặt cậu.

Lâm Dị ngăn người, sau đó đưa mu bàn tay chạm vào trán Tần Châu.

Lòng cậu trầm xuống, chẳng trách cậu cảm thấy độ ấm trên cơ thể Tần Châu cao, Tần Châu đang sốt!

Tần Châu đã như vậy rồi...

Lâm Dị lo lắng nhìn Tần Châu, sau đó ngược mắt nhìn những người khác.

Bọn họ đều là những nạn nhân không hiểu gì cả, lúc này đều đang hỗ trợ lẫn nhau. Diện tích hồ nước rộng nhưng họ cũng có tới 27 người, chỉ cần chen chúc gần nhau là có thể tăng nhiệt độ, nếu ai bị trượt chân xuống nước cũng có thể hỗ trợ kéo lên.

Trong bóng tối, Lâm Dị nhìn thấy có người không kiên trì được lại một lần nữa ngã chìm xuống nước, nhưng người bên cạnh đã lâu không động đậy để kéo họ lên, cậu nhanh chóng duỗi tay giúp đỡ.

Sau đó người bên cạnh mới phản ứng lại, cùng Lâm Dị kéo người bị trượt xuống nước lên.

Bởi vì nước lạnh thấu xương, miệng vết thương trên da cùng thời gian ngâm mình rất lâu, tư duy của Tần Châu hiển nhiên đã bị trì hoãn, động tác của những người khác cũng bị đình trệ.

Lâm Dị xoay người tiếp tục lau chùi thành bể.

Trong số 27 người có quái vật, nhưng lúc này cậu có nổi bật hay không chẳng quan trọng nữa, cậu không muốn nhìn thấy Tần Châu xảy ra chuyện, cậu cũng không muốn nhìn thấy người khác chết. Hiện tại phải nhanh chóng dọn dẹp, sau đó lên bờ cứu những người bị ngâm dưới nước lên.

Cậu liều mạng dọn dẹp, dọn dẹp rồi lại dọn dẹp, chợt nghe thấy âm thanh 'bụp' một tiếng.

Cho rằng có người khác chìm xuống nước, Lâm Dị quay đầu chuẩn bị đi vớt người, màng nhĩ bất chợt lại vang 'ong' một tiếng, tiếng ù tai dai dẳng đột nhiên lại xuất hiện, bên tai lại một lần nữa bị ấn tắt âm. Tâm nhìn là dòng nước bắn vô tận.

...

Ù tai và nước bắn biến mất.

Lâm Dị chợt gỡ bịt mắt ra, lần này cậu là người nhanh nhất, mọi người lại trở về căn phòng kia, cậu thấy những người khác còn chưa kịp tháo bịt mắt ra, nên vị trí của mọi người vẫn chưa thay đổi, duy trì xếp hàng.

Lâm Dị mím môi.

Bọn họ không chỉ quay về căn phòng này mà dường như quay trở lại khoảnh khắc bước vào thế giới quái vật.

Hành động tháo bịt mắt của Tần Châu đã thu hút sự chú ý của Lâm Dị, Lâm Dị nhìn về phía Tần Châu, vết thương trên người Tần Châu lại một lần nữa biến mất.

Lần này Lâm Dị không lùi bước nữa, lúc trước trở lại phòng cậu đã cảnh giác, đề phòng hai mươi sáu người còn lại ở cùng mình không phải con người, nhưng việc mọi người cùng nhau trải qua về sau đã xua tan cảnh giác của Lâm Dị.

Trở lại phòng lần này, bao gồm cả Lâm Dị, tổng cộng còn lại hai mươi sáu người, người biến mất lần này cũng là một nam sinh.

Mặc dù Lâm Dị không biết tên anh ta, nhưng Lâm Dị có ấn tượng, là người mà cậu định kéo lên khỏi đáy hồ trước khi chứng ù tai xuất hiện.

Chờ Tần Châu tháo bịt mắt xuống, Lâm Dị liền nói điều cậu phát hiện cho hẳn biết: “Đàn anh, khởi động lại rồi.”

Tốc độ Tần Châu tháo bịt mắt không chậm, hẳn cũng nhìn quanh phòng một vòng rồi nói: “Ừ.”

Việc khởi động lại giống như một chuyện đã viết rõ rành rành, không chỉ họ mà cả những người tham gia hơi thông minh cũng đã phát hiện bọn họ trở lại điểm ban đầu.

Lại một lần nữa quay trở lại phòng, đối với những người vừa nếm trải một trận đòn và bị ngâm trong nước thì không khác gì một tầng bóng ma chết chóc.

Lâm Dị nhìn họ rồi rời mắt

Cậu nhìn Tần Châu, căng thẳng hỏi: “Đàn anh, là thời gian tuần hoàn ạ?”

Lâm Dị và Tần Châu từng đến thế giới Quy Tắc 4-4 có liên quan đến thời gian, vì vậy Lâm Dị nhanh chóng nghĩ đến thời gian tuần hoàn.

Tuy nhiên, thế giới Quy Tắc 4-4 so với nơi này có chút khác biệt.

Thời gian trong thế giới Quy Tắc 4-4 là thời gian hồi tưởng, từ hiện tại trở về quá khứ, do đó tạo ra một vòng lặp thời gian khép kín mà ở đó “hiện tại ảnh hưởng đến quá khứ, quá khứ ảnh hưởng đến tương lai và tương lai ảnh hưởng đến hiện tại”.

Nơi này giống với dải Mobius hơn.

Dải Mobius là một mảnh giấy được xoắn 180° rồi dán lại với nhau ở cuối, tạo thành một vòng lặp vô tận. Điều đáng sợ là, dù chúng ta có xuất phát từ đâu trên dải Mobius thì vẫn luôn quay trở về điểm xuất phát. Bất luận là có quay mặt về hướng nào, bất luận có đi bao xa, cũng sẽ luôn quay về điểm ban đầu.

Nhưng nơi này không hoàn toàn là dải Mobius, vì nó có thêm cơ chế kích hoạt.

Người chết.

Nếu có người chết, tất cả sẽ quay trở về điểm xuất phát, bắt đầu lại từ đầu.

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng: “Đây có phải thời gian tuần hoàn hay không không quan trọng.”

Lâm Dị hiểu ý Tần Châu.

Thời gian tuần hoàn không quan trọng, quan trọng là ý nghĩa của thời gian tuần hoàn do con quái vật ngoài trường này thiết lập ra.

Bọn họ quá bị động, chưa làm được trò trống gì mà đã có hai người tử vong. Cho nên bọn họ nhất định phải làm rõ ý nghĩa của thời gian tuần hoàn mà con quái vật tạo ra, như vậy họ mới biết mình nên làm gì, có lẽ như vậy mới có thể nắm quyền chủ động.

Lâm Dị thấp giọng nói: “Quái vật ở trong chúng ta...”

Đây là ý tưởng nhằm tìm ra ý nghĩa của thời gian tuần hoàn do quái vật thiết lập.

Trong đầu Lâm Dị nhớ lại: Quái vật trong bọn họ cùng nhau bị đánh, cùng nhau ngâm nước, quái vật thiết lập thời gian tuần hoàn, đồng thời thiết lập cơ chế khởi động của thời gian tuần hoàn là khi có một người tử vong...

Tần Châu nói: “Trong một số trò chơi vượt ải, trò chơi sẽ kết thúc khi con rối do người chơi điều khiển chết.”

Lâm Dị nhìn Tần Châu, nghe Tần Châu nói: “Trò chơi kết thúc không có nghĩa là trò chơi sụp đổ, người chơi vẫn có thể tiếp tục trò chơi.”

Lâm Dị phản ứng lại, tiếp thu lời Tần Châu nói: “Sau trải nghiệm tử vong ở ván đầu tiên, người chơi sẽ tránh được điểm tử vong khi chơi ván thứ hai...”

Lâm Dị thoáng chốc nghĩ được rất nhiều.

Đây là một căn mật thất chạy thoát, mục đích thực ra rất rõ ràng. Họ muốn trốn thoát, thoát khỏi Học viện Tu Thân này.

Tình huống hiện tại là nếu trốn thoát không thành công thì sẽ có người chết, có người chết sẽ khởi động lại thời gian tuần hoàn. Thời gian tuần hoàn mở ra, đồng nghĩa với việc quay trở lại điểm ban đầu.

Lâm Dị dừng lại.

Như vậy xem ra, ý nghĩa của việc thiết lập thời gian tuần hoàn rất đơn giản – quái vật đang cho bọn họ cơ hội để quay lại.

Nghe có vẻ rất khó tin nhưng khi Lâm Dị đưa ra kết luận này, cậu gần như khẳng định kết luận này là chính xác.

Trước khi bước vào mật thất, nhân viên giới thiệu phó bản có nói một câu cuối cùng là.

‘Mà bạn, hôm nay sẽ bị đưa đến Học viện Tu Thân...’

Hắn nói ‘bạn’ chứ không phải ‘các bạn’. ‘Bạn’ đại diện cho số lượng một. Nói cách khác, vai trò của hai mươi mấy người trong số họ là như nhau, cho nên quái vật trà trộn trong số họ tất nhiên cũng sẽ sắm vai nhân vật giống bọn họ.

Bởi vậy, thay vì nói quái vật đang cho họ cơ hội để bắt đầu lại, không bằng nói quái vật đang cho chính nó cơ hội để làm lại từ đầu

Để bù đắp cho những thiếu sót mà bản thân lúc sinh thời đã không thể thoát khỏi nanh vuốt của quỷ dữ.

Chương 148: Quái vật ngoài trường

Nếu vô dụng...-

Chương 148: Quái vật ngoài trường

“Bao lâu nữa bọn họ tới?”

Tần Châu đột nhiên hỏi.

Lâm Dị hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn Tần Châu: “Tầm 1, 2 phút nữa ạ...”

Cậu cực kỳ nhạy cảm với thời gian, rất nhiều thời điểm có thể tính được chính xác đến từng phút từng giây, nhưng cậu sẽ không nói vậy. Lần nào cậu cũng chỉ đưa ra một khoảng thời gian đại khái, nếu không, cậu mà báo cáo chính xác đến từng phút từng giây như thế sẽ khiến mọi người không khỏi cảm thấy cậu kỳ quái. Cũng giống với thị lực của cậu trong bóng tối, cậu giải thích là do mù màu nên năng lực nhìn bóng tối cao, nhưng sự thật cậu nào có bị mù màu, cậu vẫn nhìn được, vẫn nhìn rất rõ.

Hiện tại Tần Châu hỏi cậu như vậy, hiển nhiên là do hắn đã phát hiện năng lực nhạy cảm với thời gian của cậu.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Dị là cảm thấy áy náy, nhưng khi nhìn Tần Châu, cậu đã bình tĩnh lại, nghiêm túc nói: “Còn đúng 2 phút nữa.”

Tám gã đầu trọc đầy hình xăm không vào phòng ngay mà để người tham gia ở trong phòng đến tận mười hai phút sau mới xuất hiện.

Lần đầu tiên, mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì, bọn họ thảo luận về nhân viên đã đưa họ đến đây. Sau đó là nam sinh đá văng cánh cửa sắt. Quá trình này kéo dài mười hai phút.

Lần thứ hai, mọi người vì cậu nam sinh biến mất kia mà trầm mặc, cho đến khi có cô gái không chịu nổi áp lực mở cửa, quá trình này cũng kéo dài mười hai phút.

Cuộc thảo luận giữa cậu và Tần Châu hiện tại đã kéo dài được 10 phút, nói cách khác, hai phút nữa, tám gã đầu trọc sẽ xuất hiện trở lại.

Tần Châu đưa tay vỗ vỗ vai cậu, nói: “Để tôi.”

Lâm Dị còn chưa kịp nói gì, Tần Châu đã lớn tiếng nói: “Nếu không muốn

chết thì làm theo lời tôi.”

Lâm Dị nhìn Tần Châu, làm thế nào để trấn an được đám người đang hoảng loạn. Tần Châu quả thực rất có kinh nghiệm. Hoàn cảnh lạ lẫm cùng cuộc gặp gỡ quý dị là mối đe dọa lớn nhất đối với sinh mạng, Tần Châu nắm được điểm yếu này và đưa cho bọn họ một tia hi vọng.

Hai phút là một khoảng thời gian rất ngắn, đặc biệt khi nó là khúc nhạc dạo đầu cho mối nguy hiểm đang đến gần, thời gian trôi đi thậm chí còn nhanh hơn.

Quả nhiên những lời này đã làm cho người khác nhìn về phía Tần Châu, Lâm Dị rất quen thuộc với ánh mắt này, mỗi khi người tham gia tiến vào thế giới Quy Tắc phát hiện sự tồn tại của Tần Châu đều sẽ lộ ra ánh mắt như vậy – tìm được người dựa dẫm.

Tần Châu mở miệng nói rất nhanh: “Đừng chạm vào cửa sắt. Sau khi tám người đó xuất hiện, đừng nói chuyện hay gây ồn ào, tốt nhất là nên hô hấp nhẹ nhàng thôi.”

Hai lần khởi động lại vừa rồi, cả tám gã đều làm hành động tương tự, đánh bọn họ bằng roi xương. Nếu muốn tránh bị đánh thì phải gấp đôi lần khởi động lại, tìm ra những điểm trùng nhau trong quỹ đạo hành vi của người tham gia.

Trong hai lần khởi động lại, những người tham gia đều có hành vi mở cửa, cũng có hành vi la hét.

Có lẽ vì hành vi mở cửa của người tham gia khiến tám gã đầu trọc cho rằng bọn họ đang muốn trốn thoát, việc la hét bị tám gã đầu trọc phán định là bọn họ không phục, cho nên mới đưa bọn họ đi ‘thanh tỉnh’.

“Cái này thật sự... thực sự sẽ được ư?” Cô gái lên tiếng là người mà lần đầu tiên cùng cậu nam sinh la hét đòi hoàn tiền, cũng là người mà lần thứ hai chạm vào cánh cổng sắt. Lá gan của cô to hơn nhiều so với những nữ sinh khác, cũng có nhiều dũng khí hơn so với một số nam sinh trong phòng, nhưng sau hai lần khởi động lại, sự lớn mật và dũng cảm của cô đã bị tiêu hao mất một nửa.

Tận mắt chứng kiến hai người tử vong đã khiến lòng tin của cô bị tra tấn không ít, đến mức cô không thể tin rằng chỉ cần làm theo lời Tần Châu nói là có thể giữ được mạng của chính mình.

Điều cô hỏi cũng chính là điều mà những người tham gia khác quan tâm.

Bọn họ nhìn Tần Châu với ánh mắt mong đợi. Cho dù Tần Châu không nói gì thì cũng chỉ cần một cái gật đầu nhẹ của hắn là được rồi.

Lâm Dị theo ánh mắt của mọi người nhìn về phía Tần Châu, người đang là tâm điểm của sự chú ý.

Tần Châu bình tĩnh nói: “Thử xem, không thì sao?”

Ánh sáng hy vọng trong mắt mọi người ảm đạm đi một chút.

Nhưng Lâm Dị cũng hiểu rõ vì sao Tần Châu không cho mọi người một lời hứa hẹn. Những người này không phải là sinh viên của trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, bọn họ không biết Tần Châu là ai, cũng không biết Tần Châu có thực lực giảm tỉ lệ tử vong của đội tuần tra xuống dưới 50%.

Cho nên bọn họ đang ở trong tình thế nguy hiểm, không nhất định sẽ làm theo lời Tần Châu nói. Một khi Tần Châu cho bọn họ một lời bảo đảm, mà nếu lời bảo đảm này không thành, hình tượng của Tần Châu sẽ giảm đi rất nhiều, bọn họ sẽ không nghe theo lời nào của Tần Châu nữa.

Hiện tại hai mươi sáu người đều đóng vai cùng một nhân vật, đều gánh vác chung một thân phận.

Nơi này không giống với thế giới Quy Tắc. Không cần đợi đến đêm mới có người tử vong nữa, bọn họ có thể chết đi bất cứ lúc nào.

Nếu trong số 26 người bọn họ bất kỳ ai xảy ra bất kỳ sự cố nào, nhẹ thì kích hoạt khởi động lại, nặng thì dẫn tới toàn bộ bị huỷ diệt.

Và bởi vì 26 người nắm giữ thể nhân vật có cùng thân phận, Tần Châu không thể hành động như ở thế giới Quy tắc, đơn độc đi tìm manh mối, rồi đi tìm quái vật phục bàn được.

Mà ở đây, 26 người là nhất thể, bao gồm cả quái vật

Chính vì quái vật là nhất thể với bọn họ nên Tần Châu mới trực tiếp mở miệng chia sẻ với mọi người, hắn trùng hợp tìm được cách có thể tránh trận đòn và tránh bị ném xuống hồ nước.

Có điều quái vật sẽ trở thành quái vật, chúng sinh ra từ tà ác. Tần Châu không thể đảm bảo liệu cuối cùng mình có bị quái vật đâm sau lưng hay không, cho nên hắn mới nói ‘Để tôi’ với Lâm Dị, để bản thân nổi bật, để Lâm Dị mờ nhạt trong mắt mọi người.

Lâm Dị chăm chú nhìn Tần Châu.

Chỉ cần ‘thử xem’ của Tần Châu thành công, như vậy sau này dù Tần Châu có nói bất kì điều gì cũng sẽ được tôn sùng là khuôn mẫu, cho dù ‘thử’ thất bại, nếu như xảy ra tình huống có người chết mà không tới gần cửa hay nói chuyện, thì Tần Châu cũng chỉ là đưa ra một biện pháp bảo vệ mạng sống. Đối với một người, dù phương pháp này có thành công hay không, chỉ cần hãn nguyện ý chia sẻ điều này với mọi người, bất kỳ ý tưởng nào hãn đề xuất sau này cũng sẽ khiến mọi người cân nhắc tuân theo thay vì phủ quyết ngay lập tức.

Hi vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn. Tần Châu am hiểu đạo lý này, cho nên hãn sẽ không và không thể cho bọn họ hy vọng.

Suy cho cùng, ngoài việc bị quất bằng roi xương ra, bị ném xuống hồ không thể là cấp độ duy nhất trong Học viện Tu Thân. Cho dù vượt qua được hai cấp độ này thì sau này nhất định phải có những cấp độ khó hơn đang chờ đợi họ.

“Được.” Cô gái cúi đầu một lúc sau mới ngẩng đầu lên: “Tôi có thể hỏi tên anh không?”

Tần Châu không giấu giếm, nói thẳng: “Tần Châu.”

“Cảm ơn, tôi sẽ ghi nhớ.” Cô gái nói: “Tôi tên Hoa Hoa, lần trước ở dưới hồ nước, cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Ý nghĩ của Hoa Hoa rất đơn giản, ở đây có quá nhiều người, Tần Châu có thể sẽ không nhớ được tên cô, so với tên, nói biệt danh sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Tần Châu gật đầu: “Ừ.”

Có mấy người được Tần Châu cứu ở dưới hồ nước, vì vậy đều bày tỏ lòng biết ơn đối với Tần Châu.

Cũng có người cảm ơn Lâm Dị, Lâm Dị cũng giúp được một số người trong hồ suýt trượt chân chìm xuống đáy nước, tuy cuối cùng cậu không cứu được hết mọi người, vẫn có người bởi vì bị thương mà chìm tử vong.

Hoa Hoa nói: “Vây bây giờ...”

Lời cô còn chưa nói hết, ngoài cửa sắt truyền đến tiếng bước chân.

Hai phút sau, tám người đàn ông đầu trọc cầm roi xông tới.

Mọi âm thanh trong phòng đột nhiên biến mất, trở nên yên tĩnh đến lạ thường.

Lâm Dị có thể nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt người khác đều trở nên trầm mặc, nhưng sự yên lặng cũng mang đến nỗi sợ hãi, nỗi sợ hãi âm thầm mà phát cuồng gào rống lên.

Mọi người kinh hãi nhìn chằm chằm vào cánh cửa sắt.

Có chìa khóa được tra vào ổ khóa từ bên ngoài, lò xo phát ra âm thanh 'lạch cách' một tiếng, âm thanh mở cửa bình thường này lại khiến người trong phòng bất giác run lên.

Lâm Dị lập tức căng thẳng, căng thẳng đến mức lòng bàn tay toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Tám gã đó đang tiến vào, bây giờ thử xem sự im lặng của bọn họ có ích gì không.

Nếu thành công, mọi người sẽ thấy được thực lực của Tần Châu, Tần Châu sẽ trở thành trụ cột, đem 26 người loạn lạc kết nối thành một lòng.

Vô dụng...

Nếu vô dụng...

Chương 149: Quái vật ngoài trường

Cho dù bọn họ biết mục đích của Tần Châu hỏi khi hỏi câu hỏi này-

Chương 149: Quái vật ngoài trường

Lâm Dị không muốn nghĩ tới việc nếu vô dụng thì sẽ như thế nào, mà cậu cũng chẳng có thời gian để nghĩ đến việc đó.

Bởi tám gã đầu trọc đã mở cửa bước vào.

Lâm Dị ngẩng đầu lên, nhìn tám gã đầu trọc, vẻ mặt của họ vẫn hung dữ như cũ, thậm chí Lâm Dị còn hoài nghi người sáng lập Học viện Tu Thân đi tới mấy nơi như võ đài ngầm để mời bọn chúng tới làm việc. Bởi trên người bọn chúng toát lên một vẻ tàn nhẫn, nếu không phải lưu lạc ở những nơi kiểu vậy quanh năm thì căn bản không thể nào lại lộ ra sự hung ác như thế được.

Hung ác đến mức vừa nhìn đã biết là kẻ xấu.

Kỳ thực thời gian hai phút là rất ngắn, Tần Châu nói: 'Sau khi tám gã kia xuất hiện, đừng nói chuyện hay gây ra tiếng động, tốt nhất là nên điều chỉnh hô hấp nhẹ lại' Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, còn rất nhiều điều phải chú ý, chẳng hạn như thể hiện sự vâng lời, chẳng hạn như không dùng ánh mắt sợ hãi để nhìn bọn chúng, càng không cần phải nhìn thẳng vào mắt chúng, điều này rất có thể sẽ bị chúng coi là một loại khiêu khích, chẳng hạn như không cần sợ hãi quá mức, điều này sẽ khơi dậy dự vọng bắt nạt biến thái của bọn chúng...

Có quá nhiều thứ cần phải chú ý, đừng nói là hai phút, thậm chí hai mươi phút cũng chưa chắc đã nói hết được, bởi một số người trời sinh đã có thói hư tật xấu, rất nhiều thời điểm ác nhân thường đánh người bị thương mà không vì lý do gì cả.

Lâm Dị điều chỉnh hô hấp nhẹ nhàng, cậu liếc mắt đảo qua tám người, không nhìn mặt chúng nữa mà nhìn những chiếc roi xương trong tay chúng.

Roi xương là một sợi dây xích bằng inox, khi quạt sẽ phát ra âm thanh lớn nên còn gọi là vang tiên (*).

(*): roi phát ra tiếng

Nhưng sau đó Lâm Dị mới phát hiện ra, roi xương trong tay tám người này không phải đều là dây xích inox, một số dây xích đã bị rỉ sét... là xích sắt.

Xích sắt không thể tạo ra âm thanh như xích inox, nhưng hai lần này, mấy gã đầu trọc tạo ra động tĩnh không nhỏ lúc vung roi, có thể thấy được bọn chúng dùng roi đánh người mạnh đến cỡ nào, hơn nữa cũng chẳng có gì gọi là lo lắng sẽ làm tổn thương người khác, bởi bọn chúng chỉ lo đánh người ta chết mới thôi.

Lâm Dị không khỏi siết chặt tay, chính cậu cũng có thể cảm nhận được lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

Căn phòng rất yên tĩnh, nỗi bất an cùng sự sợ hãi theo đó mà dần khuếch đại lên.

Khi độ khuếch đại đạt đến mức sắp sửa khiến dây thần kinh người đứt ra, gã Hắc Long đầu trọc cuối cùng cũng mở miệng.

“Nam nữ tách ra xếp thành hai hàng——”

Hắc Long đầu trọc lên tiếng.

Lúc này, dây thần kinh căng thẳng của Lâm Dị cuối cùng cũng được thả lỏng trong thoáng chốc. Họ không còn bị đánh nữa, cũng đã tránh được phân đoạn bị đánh,

Nhưng dây thần kinh thực sự chỉ được thả lỏng trong thoáng chốc mà thôi, Lâm Dị lại bắt đầu căng thẳng, bởi những người khác cũng thả lỏng khi nghe Hắc Long đầu trọc nói những lời này.

Cậu sợ lúc này mà thả lỏng sẽ đổ sông đổ bể...

Đại khái là do tám người này quá cứng rắn và hung ác, những người khác căn bản không dám thả lỏng hoàn toàn. Nỗi sợ hãi và kinh khủng vẫn làm cho bọn họ phải cẩn thận như bước đi trên lớp băng mỏng.

Trải qua hai lần khởi động trước đó, hai mươi sáu người trong phòng biết rằng nếu lười biếng sẽ bị đánh, bởi vậy sau khi gã Hắc Long đầu trọc ra lệnh, bọn họ nhanh chóng làm theo yêu cầu của gã đi xếp hàng.

Lần trước, hàng nam có mười bảy người còn hàng nữ có mười người.

Hiện tại, hàng nam có mười sáu người, hàng nữ mười người.

Hơn nữa thứ tự xếp hàng không giống lần trước, Lâm Dị nhìn thấy Tần Châu xếp hàng ở phía trên, cậu vốn muốn đi theo Tần Châu, nhưng Tần Châu lại

liếc mắt nhìn cậu.

Bước chân Lâm Dị chộp mắt dừng lại, sau đó làm theo yêu cầu của Tần Châu, di chuyển xuống cuối hàng.

Sau khi sống sót ở trận đòn roi lần trước, bọn họ cũng chia thành hai hàng như này rồi bị ném xuống hồ nước thanh tỉnh. Trong nhận thức của người tham gia, người ở đầu hàng sẽ bị ném xuống hồ đầu tiên, nói cách khác, những ai xếp trên cùng sẽ là những người gặp nguy hiểm hơn hết.

Có điều, Tần Châu dẫn đầu, bọn họ đều để ý tới quan hệ giữa Lâm Dị và Tần Châu, cho nên cũng không phản đối việc Lâm Dị xếp cuối.

Về phía con gái, Hoa Hoa đứng đầu hàng, lòng dũng cảm của Hoa Hoa đã quay trở lại sau khi thấy roi xương không quất xuống nữa.

Lâm Dị bất động thanh sắc mà thở phào nhẹ nhõm.

Thế giới quái vật này chỉ có thể tồn tại nếu người tham gia đoàn kết lại. Không ai biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng ít nhất hiện tại mọi người đã thể hiện sự đoàn kết.

Cậu bắt chước Trình Dương, cầu nguyện Bồ Tát và nữ thần may mắn phù hộ, hi vọng 26 người sẽ mãi đoàn kết như vậy.

Gã Thanh Long đầu trọc lớn tiếng nói: “Đi theo tao, đừng có tụt lại!”

Hiện tại nỗi bất an và căng thẳng của Lâm Dị đều đã không còn, bởi vì Hắc Long Đầu Trọc không sai Thanh Long đầu trọc đem bọn họ đi thanh tỉnh nữa.

Thanh Long đầu trọc đi phía trước hàng, theo sau là 26 người, bảy gã đầu trọc còn lại đi ở phía sau.

Tần Châu đứng ở đầu hàng, cho nên Lâm Dị xếp hàng ở cuối để ý, cậu nghe được bảy gã đầu trọc nói chuyện.

“Nhịn đói ba ngày mà vẫn không có quy củ gì?”

“Vậy cho đói thêm ba ngày nữa.”

“Đói thì có gì thú vị. Không bằng...”

Lâm Dị không biết bọn chúng đang nói đến ai, nhưng Lâm Dị đã biết được một thông tin, đó là ngoài việc bị đánh và bị ném xuống nước, Học viện Tu Thân còn không cho ăn.

Bọn họ đi dọc hành lang, Lâm Dị ngược mắt lên, nhìn thấy phía trước vài mét

là 'Thủy phòng'.

26 người tham gia đều đã nếm trải cảm giác ở trong Thủy phòng, cho nên trước khi tới Thủy phòng, Lâm Dị có thể nhìn thấy mặt của bọn họ bởi vì căng thẳng quá mức mà căng ra.

Cũng may mà bọn họ chỉ đi qua Thủy phòng, rất nhanh đã bỏ lại Thủy phòng ở phía sau.

Thanh Long Đầu Trọc không có dẫn đội đi tới 'Thủy phòng', mà là dẫn bọn họ đi xuống tầng, xuống tầng là căng tin.

Nói thì lại bảo là mĩa mai, nhưng căng tin này còn không to bằng Thủy phòng, nhét đủ 26 người đã là quá đông đúc rồi, huống chi căng tin hiện còn đang có người nữa.

26 người trong số họ đều là người lớn, mà người ở căng tin đa phần là trẻ con.

Đứa lớn nhất khoảng chừng mười sáu tuổi, đứa nhỏ nhất cũng có vẻ là tầm bảy tám tuổi.

Trẻ vị thành niên, quyền giám sát con ở trong tay nhà trường, cho nên phụ huynh đương nhiên sẽ cảm thấy mình có quyền gửi con đến học viện Tu Thân để tôi luyện thành đứa trẻ ngoan.

26 người lúc này tạm thời không có biện pháp thương xót cho những đứa trẻ này, cũng không biện pháp trách cha mẹ chúng, tự bảo vệ mình thôi đã là khó khăn lắm rồi.

Thanh Long Đầu Trọc nói: "Tự tìm chỗ ngồi, tác phong nhanh lên."

26 người nhanh chóng ngồi xuống. Điều kiện trong căng tin rất đơn sơ. Ghế là những chiếc ghế dài bằng gỗ, 26 người không dám chặm chạp, dù không ngồi được thì cũng phải chen vào mà ngồi.

Mà một số đứa trẻ ban đầu ở căng tin chỉ có thể đứng.

Gã đầu trọc xăm hình Địa Tạng Bồ Tát cầm bát ném xuống trước mặt bọn họ. Gã đầu trọc xăm hình đại bàng cầm lấy thùng cơm inox, ném mấy chiếc màn thầu đã cứng lại vào bát bọn họ, dù có rơi xuống đất cũng chẳng thèm để ý, chỉ cần trừng mắt một cái là người tham gia vội vàng nhặt chiếc màn thầu đó lên.

Hắc Long đầu trọc nói: "Bọn mày nhìn chúng nó ăn, khi nào nhận sai thì mới

được ăn lại.”

Câu này rõ ràng không phải dành cho người tham gia mà là dành cho những đứa trẻ kia.

Nói xong, gã hung tợn nhìn người tham gia: “Dám chia đồ ăn của mình cho bọn nó, tao cho chúng mày nhin đói!”

Nhóm người tham gia cúi đầu không dám nói gì.

Uy hiếp xong, đám đầu trọc bỏ đi.

Giờ là thời điểm ăn cơm, bọn chúng cũng chẳng muốn đứng canh cái lũ trẻ phản nghịch này, thay vào đó chúng ngồi xuống một chiếc bàn tám người bên ngoài căng tin. Có người gọi vài món, có đậu phộng, còn có một vài chai rượu. .

Nốc xong hai chén rượu xuống bụng, tiếng nói chuyện âm ỉ vang vọng vào căng tin.

“Tần Châu.”

Hoa Hoa thấp giọng nói: “Ăn được không?”

Tần Châu giúp bọn họ tránh được trận đòn và ngâm nước, cho nên kế tiếp như thế nào, bọn họ đều phải hỏi qua Tần Châu một lần.

Hoa Hoa hỏi xong, những người khác cũng nhìn về phía Tần Châu.

“Ăn.” Tần Châu nói.

Màn thầu hấp là do tám gã cường tráng kia chuẩn bị, nếu không ăn, sẽ khiến bọn chúng cảm thấy khó chịu.

Nhưng màn thầu thì cứng, đã biến vàng, lại còn tản ra mùi gì kỳ lạ nữa. Đây là thứ mà bình thường bọn họ tuyệt sẽ không ăn.

Tần Châu bổ sung: “Không ăn được thì giấu đi.”

Tám gã chặn ở bên ngoài căng tin, nơi duy nhất bọn họ có thể giấu chính là bên trong căng tin, nhưng căn tin không lớn, giấu một cái còn được, chứ giấu 26 cái thì không có cách nào cả.

Cho nên cuối cùng ánh mắt của mọi người lại đặt lên Tần Châu, muốn xem Tần Châu làm thế nào.

Tần Châu xé màn thầu ra thành miếng, phần giữa của chiếc màn thầu không

quá cứng, Tần Châu xé thành nhiều miếng nhỏ rồi cho vào trong túi quần áo. Ở đây có hình phạt bỏ đói, tốt nhất là nên giấu một ít thức ăn trên người, bằng không, dựa vào thủ đoạn của Học viện Tu Thân, bọn họ có khả năng bị đói chết.

Có Tần Châu dẫn đầu, những người khác cũng học theo hắn.

Lâm Dị xé nhỏ màn thầu, chợt nghe thấy bên cạnh có tiếng nuốt nước miếng. Đến từ đứa trẻ bị phạt đứng trong căng tin.

Hắn là bị bỏ đói lâu lắm rồi nên mới có thể thèm thường một chiếc màn thầu như này.

Lâm Dị quay người nhìn bọn chúng, giờ thì cậu đã biết người mà lũ đầu trọc vừa thảo luận là ai, chính là bọn nhỏ bị phạt đứng ở căng tin hiện tại.

Bỏ đói thì có gì thú vị, cho nên không chỉ bỏ đói, mà còn để bọn nhỏ đứng trơ mắt nhìn người khác ăn.

Lâm Dị cúi đầu nhìn chiếc màn thầu trong tay. Cậu tự nhủ, bọn nhỏ rất đáng thương nhưng cũng là NPC trong thế giới quái vật. Giờ vẫn chưa rõ tốc độ dòng chảy thời gian trong thế giới này như thế nào, cậu và Tần Châu chỉ có thời gian một ngày, nếu không thể rời khỏi đây sớm để tìm mọi người ở bộ phận Mua Sắm, thứ chờ đợi họ chính là cái chết.

Khởi động lại chắc chắn sẽ lãng phí thời gian, cho nên bây giờ cậu không thể làm ra bất cứ hành vi gì dẫn đến việc khởi động lại.

Nhưng những người khác lại không biết những đứa trẻ này là NPC do quái vật thiết lập, Hoa Hoa nhìn không được mà hỏi Tần Châu: "Tần Châu, tôi có thể đưa màn thầu cho bọn nhỏ ăn không? Nếu chúng không ăn gì..."

Tiếng cười ha ha ha từ bên ngoài truyền vào, cắt ngang lời Hoa Hoa.

Sau khi tiếng cười kết thúc, Hoa Hoa cũng không tiếp tục nữa, cô nghĩ tới lời uy hiếp của Hắc Long đầu trọc, vẻ mặt hiện rõ sự do dự bối rối. Cuối cùng, một đứa trẻ không chống cự nổi nữa, sắp ngất đi, Lâm Dị đã đưa tay giúp nó một phen.

Hoa Hoa cũng không nhìn nổi nữa, bèn chia màn thầu trong tay thành nhiều phần đưa cho bọn trẻ.

Những người tham gia khác không ngăn cản, vì Hoa Hoa đang làm điều mà bọn họ muốn làm.

Tần Châu liếc nhìn Lâm Dị nhưng không ngăn cản, Lâm Dị cũng không.

Cả hắn và Lâm Dị đều biết rõ rằng, nơi này là một thử thách mới.

Trẻ em cũng là NPC, quái vật thiết lập sự tồn tại của chúng hắn là có ý nghĩa nhất định. Có cho bọn nhỏ ăn màn thầu hay không chính là một thử thách mới, một sự lựa chọn của thử thách mới.

Cho ăn hay không cho, 2 chọn 1, xem xem lựa chọn nào là con đường sống, lựa chọn nào là con đường chết.

Hoa Hoa nhỏ giọng nói với bọn trẻ: “Ngoan, bé tiếng một chút.”

Bọn trẻ nhận được màn thầu xong liền ăn ngấu nghiến.

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm. Bọn trẻ đã ăn hết màn thầu, vậy thì sẽ không bị tám gã đầu trọc phát hiện ra.

Cậu nhanh chóng xé nhỏ màn thầu, chia cho bọn trẻ một ít rồi nhét một ít còn thừa vào túi quần.

Sau đó, nhóm người tham gia trong căng tin mắt to trừng mắt nhỏ, không dám nói gì vì sợ bị tám gã đầu trọc đang ăn uống bên ngoài nghe thấy.

Ngồi một lúc, tám gã đầu trọc cuối cùng cũng ăn xong, Hắc Long đầu trọc bước vào, tùy tiện xách một đĩa trẻ lên để dọn dẹp bữa ăn hỗn độn cho chúng.

Thanh Long Đầu Trọc nói với nhóm người tham gia: “Xếp hàng, theo tao.”

Lâm Dị hoàn toàn thở phào. Xem ra bọn họ lựa chọn đúng rồi.

Bọn họ không phải chịu hình phạt bỏ đói.

Sau khi xếp hàng, Thanh Long Đầu Trọc dẫn bọn họ đến ký túc xá.

Thanh Long Đầu Trọc nói: “Mau đi ngủ. Mai năm giờ sáng dậy tập thể dục. Dậy không nổi thì tao làm chết chúng mày.”

Thốt ra những lời tàn nhẫn này xong, Thanh Long đầu trọc khóa cửa rồi đi.

Bọn họ trước mắt vẫn chưa phạm phải sai sót nào nên ký túc xá tuy đơn sơ nhưng vẫn có thể ở được một chút, giường chuẩn bị sẵn cũng không nhiều lắm, cần hai đến ba người nằm chung một chiếc giường đơn.

Nhóm người tham gia đều nhìn ra mối quan hệ giữa Tần Châu và Lâm Dị, hai người họ không cần phân cũng được một chiếc giường đơn.

Còn lại tự chia nhau.

Thời gian thức dậy buổi sáng quá sớm, bởi sợ dậy muộn mà bị trừng phạt nên nhóm người tham gia không cởi giày mà trực tiếp nằm luôn trên giường.

Tần Châu cởi áo sơ mi, gấp lại làm gối cho Lâm Dị.

Giường rất cứng, Lâm Dị vừa mới nằm xuống đã bị Tần Châu ôm vào trong lòng, trên trán cảm nhận được sự ấm áp, Tần Châu hôn lên trán cậu.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, ngẩng đầu hôn lên môi Tần Châu.

Ký túc xá yên tĩnh, không ai có thể ngủ được, cũng không ai dám nói chuyện.

Một lúc lâu sau mới xuất hiện âm thanh.

“Tần Châu.”

Có người gọi Tần Châu, Lâm Dị vội vàng cúi đầu, kết thúc nụ hôn.

Tần Châu đáp lại.

Hoa Hoa hạ giọng hỏi: “Chúng ta cứ tiếp tục như vậy sao? Ở lại nơi này?”

Mơ hồ, có thể nghe thấy vài tiếng nước nở rất khẽ.

Tần Châu đang muốn nói chuyện, đột nhiên cửa ký túc xá bị đá tung ra.

Hoa Hoa sợ tới mức ngồi dậy, Lâm Dị cũng ngồi dậy, lần này cậu xông tới trước mặt Tần Châu, chặn hẳn lại trước khi Tần Châu lại tiếp tục bảo vệ cậu.

Người tới là Hắc Long đầu trọc.

Hắc Long đầu trọc hung ác nói: “Lời lão tử nói như gió thoảng qua tai đúng không? Cho rằng lão tử nói giỡn à? Được, vậy nhin đi. Lão tử muốn xem xem bọn mày có thể sống sót bao lâu! Sống được qua ba ngày thì coi như bọn mày lợi hại!”

Nói xong cánh cửa lại đóng sầm lại.

Những người tham gia hai mặt nhìn nhau.

Có người bất an hỏi: “...Bị phát hiện rồi sao? Do chúng ta cho lũ trẻ ... màn thầu?”

Không ai trả lời, nhưng đáp án đã quá rõ ràng. Hắc Long đầu trọc từng nói, nếu chia màn thầu cho lũ trẻ, bọn họ sẽ là người bị phạt đói. Hiện tại Hắc Long đầu trọc tuyên cáo bọn họ bị phạt, tất nhiên là do đã phát hiện bọn họ

cho lũ trẻ màn thầu.

“Làm sao lại phát hiện được... đám trẻ đó đã phản bội mình à?” Có người hỏi lại, giọng điệu có chút hối hận.

“Không.” Lâm Dị nói, Tần Châu đưa tay đề lên vai Lâm Dị, đáp lại lời của Lâm Dị: “Đám trẻ không cần thiết phải bán đứng chúng ta, có chúng ta ở đó nên tội nhỏ mới có được đồ ăn, mà nếu chúng muốn phản bội chúng ta thì lúc chúng ta cho đồ ăn đã trực tiếp hét lên gọi người rồi.”

Tần Châu nói xong, mọi người đều đồng ý với lời nói của Tần Châu.

Có người vẫn không nhin được mà hỏi: “Vậy làm sao bọn chúng biết được chứ, đều được ăn hết xuống bụng rồi mà...”

Tần Châu: “Có rất nhiều nhân tố dẫn đến nôn mửa.”

Mọi người im lặng.

Một lúc sau, Hoa Hoa hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Tần Châu nói: “Chịu đựng.”

Hắc Long đầu trọc nói thời gian, ba ngày.

Chỉ cần sau ba ngày này không có người chết, sẽ không khởi động lại.

Hơn nữa, nhịn đói ba ngày đối với bọn họ cũng chẳng phải trăm hại mà không có một lợi, mọi người ở bên nhau, càng có thể dựa dẫm vào nhau, xác suất thành công trốn khỏi Học viện Tu Thân sẽ cao hơn.

Hoa Hoa hỏi: “Ba ngày thì hẳn là... không ổn lắm nhỉ.”

Tần Châu: “Ừ.”

Chắc chắn sẽ rất khó khăn, nếu không Hắc Long đầu trọc sẽ chẳng thêm nhắc đến ‘ba ngày’ mà là trực tiếp bỏ đói bọn họ.

Hoa Hoa ngượng ngùng nói: “Tôi hiện tại có hơi đói rồi.”

Không chỉ Hoa Hoa, mọi người đều cảm thấy đói bụng, mà hơn nữa chẳng phải là đói một hai bữa, bọn họ tựa như đã mấy ngày không ăn cơm, nghĩ lại cái màn thầu cứng vàng kia, tự dưng cũng biến thành mỹ vị.

Tần Châu nói: “Ai để lại màn thầu? Giờ tay.”

Lâm Dị giờ tay, vốn tưởng rằng chỉ có mình cậu giờ tay, nhưng cũng có người giờ tay trước cả cậu, cũng có người giờ tay sau cậu.

Chỉ cần trong người giữ màn thầu, đều sẽ không do dự mà giơ tay.
Cho dù bọn họ biết mục đích của Tần Châu hỏi khi hỏi câu hỏi này.

Chương 150: Quái vật ngoài trường

Đói cấp 1-

Chương 150: Quái vật ngoài trường

Lúc ở căng tin, ai đem màn thầu cho bọn trẻ, ai nghe Tần Châu nói xong thì âm thầm giấu màn thầu đi, Lâm Dị kỳ thực để ý rất kĩ, trong lòng cậu cũng hiểu rõ.

Có năm người trực tiếp đưa màn thầu cho bọn trẻ, những người còn lại hoặc là bắt chước Tần Châu, giấu phần lõi của màn thầu đi, hoặc là giấu toàn bộ.

Số người giấu màn thầu rất nhiều. Nhưng thực tế, dưới tình huống hiện tại thì nó không có tác dụng gì mấy. Cho dù mọi người đều giữ lại màn thầu thì cũng chỉ có 26 chiếc, màn thầu to bằng nắm tay của người lớn. Một ngày ba bữa, ba ngày chín bữa, mà 26 người tương đương với 234 bữa, đồng nghĩa với việc màn thầu trong tay họ bây giờ phải chia thành 234 phần.

Càng đừng nói đến việc bọn họ bây giờ đang đói cỡ nào, một người một bữa đừng nói là một cái màn thầu, thậm chí ba cái màn thầu chưa chắc đã no được.

Đây là một sự thật tàn khốc, Tần Châu không cần phải giải thích với mọi người.

Càng khó khăn hơn chính là, bọn họ đột nhiên cảm thấy đói một cách bất thường. Ăn màn thầu thực sự có thể lót bụng sao?

Đây là một vòng thử thách mới. Mọi người nhìn Tần Châu, chờ Tần Châu mở miệng nói gì đó.

Lâm Dị lo lắng nhìn Tần Châu, lúc này áp lực của người trụ cột là lớn nhất. Tần Châu cũng đang phải gánh chịu cơn đói mà mọi người phải gánh chịu, nhưng Tần Châu còn phải chiếu cố bọn họ nữa.

Tần Châu nhận ra Lâm Dị lo lắng, nói: “Em quên tôi là ai rồi sao?”

Ánh sáng trong ký túc xá không tốt. Tâm mắt xung quanh của người bình thường rất mờ. Có lẽ nguyên nhân là do ẩm ướt, bóng tối ảm đạm tràn ngập màu xanh xám đậm tượng trưng cho độ ẩm. Bọn họ không nhìn rõ mặt Tần Châu, càng không thấy rõ ánh mắt của hắn, chỉ có tâm mắt của Lâm Dị là

không bị cản trở, cậu nhìn thấy đáy mắt Tần Châu rất vững vàng.

Toàn bộ trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên cũng ở trong tình trạng tương tự như bây giờ. Mỗi sinh viên trong trường có lẽ chỉ cần một giây tiếp theo thôi là sẽ bị kéo vào thế giới Quy Tắc. Nhưng hắn là chủ tịch hội sinh viên, là trụ cột của toàn bộ Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên. Hắn phải lo liệu toàn bộ trường học vận hành một cách bình thường.

Như vậy xem ra, tình huống ở đây ngược lại không có gì đáng nói.

Lâm Dị phản ứng: “Đúng ha!”

Không phải là đối đáp chuyên nghiệp rồi à?

Tần Châu nhìn đám người, hỏi: “Đói cỡ nào?”

Mọi người vốn đang đợi Tần Châu phân phát số màn thầu ít ỏi này, bọn họ biết rất rõ màn thầu căn bản không chia đủ, chỉ có thể chờ Tần Châu nói ra suy nghĩ của mình mà thôi.

Nhưng lại không ngờ rằng Tần Châu hỏi như vậy, có người sửng sốt một chút, sau đó nói: “Không khoa trương mà nói, giờ tôi có thể ăn được mười cái Big Mac (*) ấy.”

(*): McDonald's Hamburger

Có người đi đầu, tuy mọi người không rõ nguyên nhân Tần Châu hỏi như vậy, nhưng đều bắt đầu miêu tả tình trạng đói khát lúc này đang tra tấn bọn họ.

“Cho dù không có đồ ăn thì ít nhất tôi cũng có thể ăn được bảy tám bát cơm trắng.”

“Tôi cũng vậy.”

“Tôi có thể ăn nhiều hơn bình thường gấp ba lần.”

“...”

Lâm Dị nghe mọi người trả lời, cảm xúc lo lắng trong lòng cũng tiêu tan không ít.

Cậu nhìn chằm chằm Tần Châu, thấy hắn ẩn giấu một chút kiêu ngạo, có lẽ cả đội chỉ có một mình cậu biết vì sao Tần Châu lại hỏi như vậy.

Mọi người miêu tả, Lâm Dị cũng nói: “Em có thể ăn năm cái màn thầu!”

Tần Châu dừng lại một vòng, ai có thể ăn bao nhiêu cái Big Mac, ăn được

bao nhiêu bát cơm, hăn căn bản không ghi nhớ, hăn chỉ nhớ Lâm Dị có thể ăn năm cái màn thầu.

“Nơi này ngoài màn thầu ra, còn thứ khác có thể ăn được.” Hăn nói.

Mọi người sửng sốt, lập tức quay ra nhìn quanh phòng, lại không phát hiện thứ khác mà Tần Châu nhắc đến.

Lâm Dị nói: “Nấm.”

Một cô gái ngạc nhiên lặp lại: “Nấm sao?”

Một người khác kinh hỉ lặp lại: “Đúng, đúng, đúng rồi, nấm.”

Hoa Hoa suy nghĩ một hồi mới hiểu ra: “A... Không lẽ...”

Ký túc xá âm u ẩm ướt, trong mỗi góc đều mọc lên nấm.

Có thêm đồ ăn, mặc dù không nhiều, nhưng đại đa số mọi người đều nhẹ nhàng thở phào, Hoa Hoa hỏi: “... Loại nấm này có thể ăn được không?”

Lâm Dị nhìn thấy rất nhiều người cơ thể chốc lát cứng đờ, bọn họ lập tức nhìn về phía Tần Châu và mình.

Lâm Dị vừa định mở miệng, Tần Châu đã giữ cậu lại.

Mặc dù họ đã suy luận thông qua cơ chế khởi động lại rằng quái vật ở cùng chiến tuyến với bọn họ, nhưng quái vật rốt cuộc vẫn là quái vật, nó cần ăn người để duy trì năng lực của bản thân. Chưa kể con quái vật này ngay từ đầu còn được Tần Châu đánh giá là ‘quái vật cao cấp’, ở trước bọn họ không biết đã ăn qua bao nhiêu người rồi.

Tần Châu không để Lâm Dị nổi bật, mờ nhạt trong biển người là một sự bảo vệ đối với Lâm Dị. Quái vật cùng ăn chung sống chung với bọn họ, cho dù quái vật có đâm sau lưng người tham gia thì khả năng Lâm Dị bị chọn để hãm hại cũng sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Sau khi giữ Lâm Dị lại, Tần Châu lúc này cũng mở miệng: “Nấm mọc trong môi trường ẩm ướt phần lớn là nấm độc nhiễm tạp khuẩn.”

Mọi người sửng sờ, bọn họ ăn thức ăn là để sinh tồn, nhưng vì để sinh tồn mà lại đi ăn nấm độc, vậy thì không phải là ngược lại hoàn toàn với sinh tồn rồi à. Họ không hiểu tại sao Tần Châu lại nhắc đến nấm độc mọc ở trong góc, rồi lại đích thân nói với bọn họ rằng nấm có độc.

Biết Tần Châu không cho mình nổi bật, Lâm Dị ngoan ngoãn im lặng.

Tần Châu không giải thích cho mọi người vì sao lại nhắc tới ‘nấm độc’, hẳn hái một cây nấm ở trong góc, ném vào giữa phòng ký túc xá. Cây nấm rơi xuống đất, nhẹ nhàng ‘bịch’ một tiếng.

Tần Châu tiếp tục hỏi: “Có ai muốn ăn không?”

Không ai giơ tay, mọi người im lặng một lúc. Có người nói: “Nó có độc. Làm sao... ăn được?”

“Nơi này còn có rắn, côn trùng, chuột, kiến.” Tần Châu hỏi: “Muốn ăn không?”

Ngoài việc sinh sản nấm độc, ký túc xá tối tăm ẩm ướt còn là nơi ưa thích của rắn, côn trùng, chuột và kiến.

Mọi người chỉ tưởng tượng thôi cũng đã nổi da gà: “Thôi...thôi bỏ đi.”

Tần Châu lại hỏi: “Đồng đội cũng có thể ăn, ăn không?”

Giọng điệu của hắn bình tĩnh, nhưng chấn động mang đến không bình tĩnh chút nào.

“Tần... Tần Châu...”

Hoa Hoa bị lời Tần Châu nói dọa sợ, run giọng: “Đừng... đừng đùa nữa.”

Không chỉ Hoa Hoa, tất cả mọi người đều bị lời nói của Tần Châu dọa sợ. Cảm giác quái dị đáng sợ trong không khí truyền từ lỗ chân lông xuyên qua làn da họ, xuyên thẳng xuống tận xương tủy.

Cốt truyện kinh dị xưa cũng có nhiều tình tiết như vậy, con người khi đói đến tận cùng không nhìn được nữa mà ra tay với đồng đội của mình.

... Lò luyện ngục đẫm máu.

Ý định của Tần Châu không phải là để hù dọa người khác, hắn cũng không để cho nỗi sợ hãi tiếp tục lan rộng: “Sở dĩ bây giờ mọi người có thể chống lại nấm độc, rắn, côn trùng, chuột, kiến và đồng đội, chứng tỏ mọi người vẫn có thể chịu đựng được cơn đói.”

“Trong ba ngày này chịu đựng cơn đói, chờ đến khi mọi người cảm thấy nấm độc, rắn, côn trùng, chuột, kiến và đồng đội đều có thể nuốt được, tới lúc đó hãy đến lấy màn thầu.”

Tần Châu không có ý định chia màn thầu thành 234 phần, bởi vì căn bản không đủ chia, chia rồi cũng không làm nên trò trống gì.

“Đói đến mức cảm thấy nấm độc cũng không sao, là đói cấp một.” Tần Châu

nói: “Có thể ăn một miếng màn thầu.”

“Đói đến mức tưởng chừng như có thể nuốt được cả rắn, côn trùng, chuột, kiến. Đói cấp hai, ăn nửa cái màn thầu.”

“Đói đến mức muốn ăn thịt người bên cạnh, đói cấp ba...” Tần Châu dừng lại, “Có thể ăn một cái màn thầu.”

Mọi người nghe xong thì ngơ ngác.

Ngẩn ngơ hồi lâu, có người bắt đầu mò mẫm trên người, định lấy màn thầu trên người đưa cho Tần Châu.

Phương pháp này tốt hơn nhiều so với việc chia tất cả màn thầu thành 234 phần, bọn họ dùng hành động để bày tỏ sự đồng ý.

Tần Châu liếc mắt, mở miệng cắt đứt động tác của bọn họ: “Mấy người không cần đưa màn thầu cho tôi, chỉ cần nhớ kỹ, nếu không nhịn được ăn màn thầu trên người khi chưa đạt đến ba ngưỡng đói ở trên, số lượng màn thầu chỉ có giảm bớt, khi người khác đói cấp một, đói cấp hai, thậm chí đói cấp ba mà không có màn thầu để lấp đầy cái bụng rỗng, mọi người đều sẽ lâm vào thảm họa.”

Mọi người im lặng như ve sầu mùa đông.

Ngữ khí Tần Châu dịu dàng một chút: “Cho nên nếu được thì mong mọi người hãy cố gắng chịu đựng.”

Chiến thuật đe dọa trước, xoa dịu sau của Tần Châu đã có tác dụng, mọi người vội vàng gật đầu.

Thấy hiệu quả đã đạt được, Tần Châu nói: “Đi ngủ, nếu ai đói, cứ trực tiếp mở miệng.”

Mọi người một lần nữa gật đầu, lời Tần Châu nói đối với bọn họ đã trở thành bản năng nghe theo, vì thế trong ký túc xá rất nhanh đã nghe thấy tiếng người đi ngủ.

Lâm Dị lại nằm xuống giường, cậu nghiêng người để Tần Châu nằm thoải mái hơn.

Tần Châu nằm xuống bên cạnh, cắn mạnh vào tai cậu.

Bởi vừa rồi cậu không nghe lời hăn, đây là hình phạt vì cậu dám bạo dạn lên tiếng .

Lâm Dị ngoan ngoãn chờ Tần Châu cắn, đợi đến khi Tần Châu cắn xong, cậu nắm lấy tay Tần Châu, dùng ngón trỏ viết lên lòng bàn tay hắn: Đàn anh, ba ngày sau sẽ kết thúc ạ?

Hắc Long đầu trọc nói thời gian trừng phạt cụ thể, ba ngày.

Bởi vì có thời gian cụ thể, có thể thấy được Hắc Long đầu trọc rất chắc chắn bọn họ sẽ không thể vượt qua ba ngày nhịn đói này.

Nhưng Tần Châu đã khiến những người tham gia sợ hãi, nỗi sợ hãi sẽ phát huy tác dụng nhất định, theo phương pháp của Tần Châu, cứ cầm cự thì có lẽ sẽ rất khó để vượt qua ba ngày. Nhưng nếu Hắc Long đầu trọc nhìn thấy bọn họ vẫn còn sống sót, liệu sẽ tha cho họ sao?

Cũng giống như đám trẻ, lúc Thanh Long đầu trọc dẫn bọn họ tới căng tin, mấy gã đầu trọc đó có thảo luận.

‘Đói ba ngày mà vẫn không có quy củ? ‘

‘VẬY CHO ĐÓI THÊM BA NGÀY NỮA.’

Nếu Hắc Long đầu trọc lại bỏ đói họ thêm ba ngày nữa thì sao? Còn chưa tính đến việc liệu người tham gia có thể sống sót qua ba ngày này không. Nếu còn thêm ba ngày nữa, liệu tinh thần của mọi người sẽ sụp đổ chứ?

Kỳ thật, Lâm Dị biết Tần Châu không có khả năng cho mình đáp án về vấn đề này.

Nhưng cậu chắc chắn Tần Châu sẽ hiểu được vấn đề mà cậu thật sự muốn hỏi.

Ba ngày rồi lại ba ngày, vượt qua ba ngày vẫn sẽ còn những thử thách sinh tử mới chờ đợi bọn họ. Bọn họ hiện tại vẫn đang thụ động mà tiếp nhận những thử thách đó.

Cho nên, bao giờ mới thoát được đây?

Bản thân Lâm Dị cũng rất rõ, thoát khỏi Học viện Tu Thân không phải là chuyện nhất thời hứng lên là thoát được. Họ thậm chí còn chưa nhìn thấy toàn bộ Học viện Tu Thân. Họ không biết địa hình của nơi đây, cũng không biết ngoại trừ tám gã đầu trọc ở Học viện Tu Thân thì còn có người nào khác nữa không.

Hơn nữa không phải chỉ mỗi hai người bọn họ chạy thoát được là thành công, mà còn đòi hỏi tất cả người tham gia đều phải thành công thoát khỏi

Học viện Tu Thân, điều này khiến cho việc trốn thoát trở nên càng khó khăn hơn, đến mức dường như chẳng thể nào thành công nổi.

Nếu tất cả những người tham gia cùng hợp tác, họ có thể cố gắng thoát khỏi Học viện Tu Thân. Vì vậy, câu hỏi mà Lâm Dị thực sự muốn hỏi Tần Châu là, liệu mọi người thực sự có thể đồng lòng sao?

Bọn họ quen nhau không lâu, cho dù bây giờ đồng lòng, nhưng liệu sau này có tiếp tục như vậy được không?

Ở thế giới Quy Tắc 7-7, Từ Hạ Tri vì mạng sống mà rời bỏ quần áo của cậu đi. Trong thế giới Quy Tắc 2-6, Cao Húc gào rống rửa Âu Oánh đi chết, còn với thế giới Quy Tắc 16-8, Giang Mạn muốn đồng quy vu tận cùng bọn họ...

Lâm Dị không nói, nhưng cậu thật sự rất sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến cậu hoặc Tần Châu không có cách nào rời khỏi, cậu chẳng những không thể giải bày được những gì bản thân định nói với Tần Châu, còn cả mục đích đến trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên nữa. Nếu cậu chết, sẽ không thể bày tỏ được gì cả.

Cậu mới biết được mẹ cậu có liên quan đến quy tắc 4-4, và ‘nó’ trong cơ thể cậu tên là Sầm Tiềm.

Cha vẫn chưa tìm thấy...

Lâm Dị biết nếu cậu mà hoảng loạn, ‘nó’ sẽ thoát ra khỏi cơ thể cậu, ‘nó’ là quái vật 4-4, tất nhiên sẽ không đồng lòng cùng với người tham gia.

Bây giờ cậu cần Tần Châu cho cậu một liều thuốc ổn định.

“Sẽ.” Tần Châu cảm nhận được cảm xúc của cậu thông qua câu hỏi đó, trả lời chắc như đinh đóng cột.

Lâm Dị nhẹ nhàng: “Dạ.”

Tuy biết Tần Châu đang muốn xoa dịu mình. Nhưng, cậu tin.

Tần Châu hỏi cậu: “Đói không?”

Lâm Dị lắc đầu, lắc đầu xong cậu cảm thấy báo tin tốt mà không báo tin xấu thì quá rõ ràng. Cậu lại gật đầu: “Vẫn ổn ạ.”

“Ngủ một giấc.” Tần Châu nói: “Sẽ không đói nữa.”

Lâm Dị ‘vâng’, sau đó nhắm mắt.

Cảm giác đói tất nhiên càng ngày càng thêm mãnh liệt, nếu lúc này không

ngủ được, lúc sau muốn ngủ thì còn khó gấp bội.

Nhiều người phải cố lắm mới chìm vào giấc ngủ, Lâm Dị cũng cần ngủ một lát, bằng không, cứ mở to mắt thì cảm giác đói khát còn trở nên khó chịu hơn.

Đầu tiên cậu cố gắng nhớ lại âm thanh trong MP4 trong đầu, nhưng hiệu quả quá chậm.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dị nhẹ nhàng phát ra âm thanh: “Cạc, cạc... cạc...”

Tần Châu sững sốt, cúi đầu nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị biết Tần Châu đang nhìn mình, vạn sự khởi đầu nan, đây là bước đầu tiên, cậu đè nén nỗi bất an trong lòng, cũng không dám mở mắt mà nhỏ giọng giải thích: “Đàn anh, em phải nghe tiếng này mới ngủ được.”

Trong lòng Lâm Dị nháy loạn lên, cậu nhắm tịt hai mắt không dám nhìn Tần Châu, nhưng đồng tử run rẩy khiến cho mí mắt mỏng manh của cậu cũng khẽ run lên, cậu không biết những điều này đều được đáy mắt của Tần Châu ghi lại.

Trong lòng cậu vẫn đang bồn chồn.

Cậu nóng lòng không chờ nổi, muốn nghe xem Tần Châu sẽ nói gì, nhưng cậu cũng sợ Tần Châu sẽ nói gì đó.

Đang bất an chờ đợi, Lâm Dị nghe được Tần Châu nói: “Ừm.”

Thanh âm của Tần Châu rất thấp, duy trì âm lượng chỉ có hai người mới có thể nghe rõ: “Để tôi nhé?”

Lâm Dị dừng một chút, mở mắt ra, nhìn Tần Châu đang ở rất sát mình: “Sao ạ?”

Cậu thực sự không hiểu câu ‘để tôi’ của Tần Châu có ý gì.

Tần Châu giải thích: “Tự mình hát ru có tác dụng không?”

Trong lòng Lâm Dị run lên, thập phần cảm động, sau đó cự tuyệt.

“Không, em tự làm...”

Có lẽ là do cậu liên tiếp hỏi hai vấn đề, mà hai vấn đề đều khiến cậu an tâm ngoài sức tưởng tượng, Lâm Dị rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Tần Châu nghe được tiếng Lâm Dị hít thở, hẳn cũng nhắm mắt.

Sự im lặng trong ký túc xá dần dần tràn ngập âm thanh, tiếng thở và tiếng ngáy...

Và tiếng kêu 'òng ọc' do cồn cào ruột gan vì đói.

Càng ngày càng đói bụng. Một số người vì đói mà khó khăn chìm vào giấc ngủ, một số người vì đói mà bị đánh thức khi đang ngủ.

Vì vậy, âm thanh trở người dần dần tăng lên, bộc lộ sự lo lắng của hầu hết mọi người vào lúc này.

Người lớn ngày nay đều đã từng trải qua tình trạng đói bụng, rất nhiều thời điểm cơn đói biến thành không đói nữa. Bọn họ đang chờ đợi thời khắc đó, chờ cơ thể bắt đầu tiêu thụ lượng đường dự trữ trong gan, chờ lượng đường trong máu tăng lên mức bình thường làm cho cơn đói biến mất.

Thời gian chờ đợi càng trôi qua, nỗi lo lắng của mọi người càng lộ rõ.

Họ phát hiện ra rằng vào thời điểm này, lượng đường trong gan lẫn chất béo tích trữ dưới da dường như vẫn chưa phát huy tác dụng, đói đến nỗi hoa mắt chóng mặt, đói đến thậm chí cảm thấy nôn khan, đói tới mức cảm nhận được ruột và dạ dày xoắn lại.

--

A Hào là một người mập mạp. Bình thường sức ăn của y rất lớn, đói một bữa thôi y đã không chịu nổi rồi, nhưng hiện tại y đã nhịn rất lâu.

Y thực sự sợ lời Tần Châu nói, có người sẽ đói đến mức ăn thịt cả đồng đội của mình, chỉ cần tưởng tượng ra cảnh đó thôi mà hai chân của y đã nhũn ra, trong ký túc xá có hơn 20 người, nếu như ăn thịt lẫn nhau, vậy thì không phải là địa ngục trần gian sao?

A Hào hung hăng lắc mạnh đầu, muốn cảnh tượng khủng bố trong đầu biến đi.

Ảo tưởng đáng sợ đã biến mất, A Hào lại nghĩ, y không phải chỉ ra ngoài để ăn một bữa cơm thôi sao? Tại sao lại vào cái nơi thoát khỏi mật thất này vậy?

Y biết hiện nay nào là kịch bản chết chóc, nào là mật thất đều đang rất hot, nhiều bạn bè xung quanh y cũng chơi chúng, nhưng y lại chẳng thích chút nào. Y từng chơi trò mật thất này rồi, đứng mỗi cả chân. Y chỉ là một tên mập, những gì y muốn làm là ngồi hoặc nằm mà thôi.

Đúng vậy, tại sao y đang trên đường đi ăn tối mà lại rẽ ngược vào chỗ này

chứ?

Rất nhanh, A Hào đã có câu trả lời.

Gặp quý.

Từ 'quý' này khiến A Hào không nhịn được mà rùng mình, một cơn đói mới lại như dòi non lấp biển mà quét tới. Y gắt gao nghiêng rằng chịu đựng, nhưng cơn đói cứ liên tục nhắc nhở y hết lần này đến lần khác, khiến y nhớ lại cảnh tượng khủng bố mà mình vừa ném ra khỏi đầu.

Khi một người đạt đến một mức độ đói nhất định, họ có thể ăn thịt cả đồng đội của mình, bởi hiện tại y rất muốn cắn một miếng thịt của chính mình.

Hơn nữa, y đã hành động rồi, ngậm miếng thịt mỡ trên cánh tay vào miệng.

Sau khi phản ứng lại, A Hào giật mình một cái, nhanh chóng rút tay lại rồi giấu tay ra sau lưng.

Y cho rằng trong số hơn hai mươi người, trắng trẻo mập mạp nhất chính là y rồi.

Nếu bị ăn thịt, có lẽ y sẽ là người đầu tiên, chính y còn muốn ăn bản thân cơ mà.

Hành động này khiến những người bên cạnh hoảng sợ, A Hào vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi..."

Bên cạnh y là một cô gái, tên Hề Hề, dáng người nhỏ gầy, cũng chỉ có cô mới có thể miễn cưỡng nằm chung giường được với y mà thôi.

Hề Hề nói: "Không sao."

A Hào vội vàng dịch ra, cho Hề Hề một ít chỗ.

'Ồng ọc'

Âm thanh dạ dày mấp máy vang lên, A Hào ngượng ngùng nói: "Xin lỗi..."

Hề Hề không nói gì.

'Ồng ọc'

Lại là một âm thanh khác.

A Hào ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, quấy rầy cô ngủ rồi."

Y chuẩn bị trở người.

Sau đó A Hào vượt bụng của chính mình.

‘Ồng ọc’.

Vì sờ bụng nên A Hào chắc chắn rằng âm thanh đó không phải do mình tạo ra. Y lắng nghe âm thanh, dường như là của Hề Hề.

‘Ồng ọc’

‘Bẹp bẹp’

‘Ồng ọc’

‘Bẹp bẹp bẹp’

Sống lưng của A Hào cứng đờ, y cảm thấy bản thân chắc chắn không nghe nhầm. Tiếng ‘bẹp bẹp’ hình như là... âm thanh phát ra khi hàm trên và hàm dưới thường xuyên tiếp xúc và tách ra, là âm thanh vốn có của không gian miệng bị nén và khuấy động.

Hề Hề đang nhai.

Dây thần kinh của A Hào lập tức căng thẳng. Y đang nghĩ nếu Hề Hề đột nhiên xông tới, chẳng phải sẽ vừa vặn cắn vào cổ y sao. Nếu lực cắn mạnh, nói không chừng còn có thể cắn đứt cả khí quản y.

A Hào lập tức quay lại, “À thì... cô đói à?”

Hề Hề: “Ừm.”

A Hào: “Cấp... cấp mấy?”

Hề Hề lắc đầu: “Tôi vẫn chịu được.”

A Hào không tin: “Thật không thể? Vậy sao cô lại nhai... nhóp nhép gì?”

Hề Hề nói: “Trông mơ giải khát.”

A Hào: “...”

Phát hiện lời này còn có ý nghĩa khác, Hề Hề vội vàng giải thích: “Không, anh đừng nghĩ nhiều, tôi nói trông mơ giải khát không phải nói anh, cũng không phải tưởng tượng cảnh ăn thịt anh. Ý tôi là tôi đang tưởng tượng mình ăn gì đó.”

A Hào: “Ồ.”

Hề Hề: “Ừm.”

Qua một lát, A Hào hỏi: “Cô ăn gì vậy?”

Hề Hề: “Cơm trắng.”

A Hào không ngờ suy nghĩ lại giản dị vậy, Hề Hề ngượng ngùng nói: “Nghĩ đến món ngon thì còn đói hơn.”

A Hào gật đầu: “Cũng đúng.”

‘Ồng ọc’

‘Bẹp bẹp.’

A Hào cũng bắt chước bẹp bẹp theo. Y không dám nghĩ đến khoai tây chiên hay hamburger. Y đang nghĩ đến món rau xanh mà mình ghét ăn nhất.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên vang lên một tiếng.

“Tôi...tôi cấp một.”

Những lời này không phải y, cũng không phải của Hề Hề nói, mà là một người nào đó ở giường bên cạnh.

Ánh mắt mọi người dõi theo âm thanh, A Hào cũng đưa ánh mắt nhìn về phía đó.

Y nhìn thấy hai người nằm ở chiếc giường gần cửa đang ngồi dậy. Họ là một cặp tình nhân đặc biệt. Trong đó có một người, A Hào biết, tất cả mọi người đều biết, tên Tần Châu.

Tần Châu liếc cậu ta một cái, hỏi: “Trên người có...”

Hắn vốn đang định hỏi nam sinh đói cấp một có màn thầu trong người không, nhưng chàng trai có vẻ ngoài ôn hoà bên cạnh Tần Châu lại lấy ra một miếng màn thầu giấu trong túi, vì thế Tần Châu im lặng.

Vốn cậu định tự mình đưa màn thầu tới, nhưng Tần Châu không cho đối tượng của hắn đi, mà hắn tự cầm lấy miếng màn thầu đi tới.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Tần Châu, A Hào nhìn thấy Tần Châu đưa màn thầu cho nam sinh đói cấp một này.

Nam sinh ăn ngẫu nhiên màn thầu, cũng không nghe thấy tiếng nhai, chỉ thấy tiếng nuốt.

Có vẻ cậu ta đói tới hoảng rồi.

Sau đó A Hào nghe Tần Châu nói: “Đừng ngại, đói cứ nói ra.”

Nam sinh đói cấp một gạt đầu: "...Cảm ơn...cảm ơn."

Tần Châu đi về, nam sinh đói bụng lại nằm xuống.

Ký túc xá khôi phục lại âm thanh 'òng ọc' tứ phía.

A Hào tiếp tục chịu đựng, dù rất thèm màn thầu nhưng y vẫn có thể chịu đựng được, màn thầu chỉ có như vậy, nếu ăn hết, ngộ nhỡ thực sự xuất hiện người đói cấp ba. Vậy thì toang lắm.

A Hào đang chuẩn bị tiếp tục mơ mộng về đồ ăn.

'Òng ọc'.

Bên cạnh vang lên một tiếng.

Theo sau là giọng nói của Hề Hề: "Xin lỗi...tôi...tôi đói cấp một."

Ánh mắt của mọi người lại đổ dồn vào họ. A Hào nghe thấy Tần Châu lại hỏi: "Trên người có không?"

Hề Hề lắc đầu.

Tần Châu hỏi: "Anh thì sao?"

A Hào cảm thấy lời này của Tần Châu là đang nói với mình, vội vàng ngồi dậy: "Tôi có, có..."

Tần Châu 'ừm': "Cho cô ấy một miếng."

A Hào: "Được, được."

Sợ lúc ngủ đề nát chiếc màn thầu quý giá, A Hào cất màn thầu vào túi áo khoác rồi mặc áo khoác lên người. Vì thế y chuẩn bị ngồi dậy lục túi áo khoác.

Nhưng y quá béo, lúc ngồi dậy sẽ đẩy Hề Hề xuống dưới giường, nên y chỉ có thể đứng lên.

Bởi vì mọi ánh mắt đều đổ dồn vào mình nên A Hào có chút sốt ruột, nhưng càng sốt ruột, động tác kéo túi khoá áo càng trở nên luống cuống hơn.

"Có liền, có liền..." A Hào xấu hổ nói.

Y tiếp tục lục lọi, cuối cùng cũng mở được khóa kéo ra.

Đột nhiên vang lên một tiếng 'lạch cạch', kèm theo lời Tần Châu hét lớn: "Mau quay về!"

A Hào không biết chuyện gì xảy ra, âm thanh bất thành linh vang lên không rõ ràng khiến y hoảng sợ, sau đó tay y run lên, áo rơi xuống đất. Màn thầu trong túi rơi ra, không ngừng lăn về phía trước.

Mặt đất ẩm ướt, nếu màn thầu rơi xuống đất, khó tránh khỏi bị dính đầy bụi bẩn trên sàn.

A Hào cảm thấy tiếc màn thầu nên y ngồi xổm xuống để nhặt.

Chiếc màn thầu liên tục lăn về phía trước, cho đến khi chạm tới cánh cửa thì bị A Hào bắt lấy.

Lúc đứng dậy, y nhìn thấy vẻ mặt của Tần Châu và chàng trai ôn hoà kia có gì đó không ổn.

A Hào hơi sửng sốt. Y xoay người sang chỗ khác, phát hiện trong tầm nhìn, biểu cảm của bọn họ có gì đó sai sai.

Tái nhợt, run rẩy.

Nhưng ánh mắt của họ không nhìn vào A Hào mà nhìn qua A Hào và dừng lại trên cánh cửa sắt ký túc xá.

A Hào sửng sốt, lại lần nữa xoay người.

Sau đó y mới phát hiện trên cửa sắt có một tấm sắt kéo, lúc này tấm sắt đã được mở ra.

Phía sau tấm sắt, một đôi mắt đang gắt gao nhìn chăm chăm y.

Đầu óc A Hào ngơ ngẩn, cơ thể theo bản năng mềm nhũn vì sợ hãi.

Y khụy xuống đất, mà đôi mắt sau cánh cửa nhìn xuống, nhìn thấy chiếc màn thầu trong tay y.

Chương 151: Quái vật ngoài trường

Gò mộ-

Chương 151: Quái vật ngoài trường

Hô hấp của Lâm Dị trở nên chậm chạp và dài hơi, những người khác bị đôi mắt đột ngột xuất hiện phía sau cánh cửa nhỏ kia mà quên hô hấp trong chốc lát.

Đôi mắt đó dán chặt vào chiếc màn thầu trong tay A Hào, nhìn chăm chăm vào nó xong, ánh mắt lại quét qua ký túc xá một lần nữa.

Người đứng sau cánh cửa là ai, làm sao lại tự dưng xuất hiện đôi mắt, những người khác có thể vẫn mang hy vọng xa vời, đó là bọn trẻ bị đưa đến Học viện Tu Thân giống bọn họ mà thôi.

Lâm Dị rất rõ ràng, không phải vậy.

Vị trí của cửa sổ nhỏ trên cửa không phải ở trung tâm mà là ở phía trên, gần như sát với phần đỉnh.

Với chiều cao của một đứa trẻ thì không thể nào chạm tới độ cao của cửa sổ nhỏ được, hoặc dù có lót chân thì ánh mắt khi nhìn màn thầu hẳn phải là khao khát, chứ không phải như thế này, hưng phấn, trào dâng... như người yêu thích xem kịch, phấn khởi trước nỗi bất hạnh sắp ập đến với người khác.

Lúc này, đôi mắt biến mất, thay vào đó là tiếng chạy vội.

Mọi người trong ký túc xá đều biết 'đôi mắt' đang làm gì.

A Hào sợ đến đái ra quần. Y néo néo cái màn thầu trong tay, ngơ ngác nhìn khung cửa nhỏ trên cửa, sau đó nhìn mọi người, nuốt khan mấy cái rồi nói: "Tôi... tôi sắp chết ư?"

Y cảm thấy mình sắp chết, bởi vì đôi mắt kia nhìn chăm chăm vào y rất lâu, y và chiếc màn thầu đều bị bắt quả tang cả người lẫn vật.

Những người khác đều không nói gì, sợ hãi nhìn A Hào, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía người trụ cột để cầu cứu.

Nghĩ thôi cũng biết, không chỉ A Hào sắp chết, bọn họ cũng có khả năng sắp chết.

Ngay từ lúc đầu ở căn phòng kia, không phải tất cả mọi người đều lên tiếng, nhưng tám gã đầu trọc cầm roi xương lại không có chút phân biệt nào, bọn chúng đều 'đối xử bình đẳng' với bọn họ.

Lâm Dị suy nghĩ rất nhanh, lại gần Tần Châu, muốn nói cho Tần Châu biết ý tưởng hiện tại của cậu.

Nhưng cậu còn chưa kịp mở miệng, đã bị người tham gia rốt cuộc không nhin được nữa mà cắt ngang.

"Tần... Tần Châu làm sao bây giờ?" Hoa Hoa hỏi. Cô là người có lá gan lớn nhất trong số các cô gái, dũng cảm hơn rất nhiều so với một số chàng trai, nhưng lúc này giọng nói của cô cũng trở nên run rẩy.

Lâm Dị đang định mở miệng, Tần Châu lại nhanh hơn cậu một bước: "Đôi mắt không phải của tám tên kia, hiện tại có lẽ hắn đang đi thông báo cho bọn chúng."

Điều này chỉ cần tư duy nhạy bén một chút cũng có thể nghĩ ra được, nhưng hiện tại là từ miệng Tần Châu nói, nhất định phải có ý nghĩa gì đó, bọn họ không nghĩ Tần Châu sẽ lãng phí thời gian nói nhảm.

Mọi người nhìn Tần Châu càng thêm mong đợi. Trong mắt họ, Tần Châu chắc chắn là một tấm phao nổi giữa biển khơi bao la mà họ chỉ có thể dùng ánh mắt nắm chặt mới có thể sống sót.

Lâm Dị ngậm miệng, giống như những người khác, cậu biết rõ hơn ai hết Tần Châu sẽ không nói những lời vô nghĩa.

"Cửa sẽ mở, một chút nữa thôi cửa sẽ mở ra..." Ngữ khí Tần Châu nghiêm túc mà trịnh trọng nói: "Chạy!"

Lâm Dị nhìn Tần Châu, đây chính là điều mà vừa nãy cậu muốn nói cho Tần Châu. Bây giờ mọi người trong ký túc xá đều đã phạm sai lầm, cho nên bị nhốt lại bỏ đói, hiện tại 'Đôi mắt' còn phát hiện bọn họ giấu màn thầu, tội càng thêm nặng.

Tám gã đó tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ, nhất định sẽ chết.

Vì đã định sẵn sẽ bị tám gã đầu trọc đó tra tấn đến chết, còn không bằng chạy đi.

Lâm Dị biết rất rõ khả năng mọi người có thể trốn thoát khỏi Học viện Tu Thân là rất thấp, lúc sau nhất định sẽ khởi động lại. Nhưng khởi động lại sẽ không xóa đi ký ức trước đó của bọn họ, trong quá trình bọn họ chạy trốn sẽ

tiếp xúc với Học viện Tu Thân, cho nên sau khi khởi động lại, bọn họ sẽ không bị động như lần này nữa.

Lâm Dị quay đầu nhìn về phía cửa, cửa sắt nhỏ hẹp, không thể nào toàn bộ 26 người trong ký túc xá đều chen chúc ra ngoài được.

Tần Châu sắp xếp: “Cậu, cậu, và cậu theo tôi xông ra ngoài.”

Những người Tần Châu chỉ điểm đều là con trai, hơn nữa đều là nam sinh mang vóc dáng to lớn, Tần Châu nói: “Những người còn lại, trong lúc xảy ra hỗn loạn, Hoa Hoa đưa nhóm nữ sinh đi, em và cậu ta chăm sóc cho nhóm nữ sinh.”

Lúc Tần Châu nói ‘em’, nhìn về phía Lâm Dị.

‘Cậu ta’ là A Hào.

A Hào đang hoảng sợ, không thể làm những nhiệm vụ nguy hiểm được nữa.

Lâm Dị há miệng thở dốc: “Em có thể...”

Tần Châu không để ý tới cậu, nhìn nhóm nam sinh còn lại, cắt ngang lời Lâm Dị: “Sau khi nhóm nữ sinh rời đi, các cậu giúp bọn tôi thoát khỏi khống chế.”

Ngay từ đầu chỉ có bốn năm người ngăn chặn đám bạo hành. Họ không có vũ khí trong tay, vóc dáng cũng không thể sánh được với bọn chúng. Việc họ bị đàn áp chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, yêu cầu những người còn lại tham gia cùng họ.

Mọi người đều ngạc nhiên trước sự sắp xếp của Tần Châu. Họ chưa từng nghĩ đến việc chống cự, nhưng Tần Châu thì có, không chỉ vậy, trong khi họ vẫn đang đắm chìm trong nỗi sợ hãi, Tần Châu đã tận lực sắp xếp kế hoạch một cách thoả đáng nhất.

“Rời khỏi ký túc xá thì tách ra, không...”

Tần Châu còn chưa nói hết lời, bên ngoài ký túc xá truyền đến tiếng bước chân.

Hồ hấp của mọi người cứng lại, Tần Châu nhấn mạnh: “Nhớ kỹ lời tôi nói.”

Lâm Dị liếc nhìn mọi người, nam sinh bị đánh chết và chàng trai trượt xuống đáy hồ vẫn còn hiện rõ trong đầu cậu. Không ai biết liệu bản thân có phải là người tiếp theo sẽ chết hay không. Những kẻ đó còn chưa xuất hiện trước mặt họ, chỉ là tiếng bước chân thôi đã khiến bọn họ cả người phát lạnh, tứ

chi thì nhũn ra.

Nhìn thấy tình huống này, Lâm Dị biết mình không có thời gian cùng Tần Châu thương lượng lại vấn đề cậu ở lại hỗ trợ, cậu chỉ có thể nâng cao âm lượng: “Nhớ kỹ!”

Âm thanh này khiến mọi người phản ứng lại, Hoa Hoa điều chỉnh cảm xúc, lập tức nói: “Được!”

Kỳ thực, cả nhóm nam sinh một tổ đi ra ngoài trấn áp mấy gã đó là tốt nhất, nhưng Tần Châu sắp xếp như vậy là để nhóm nữ sinh thứ hai rời đi. Hoa Hoa biết lý do Tần Châu sắp xếp. Con gái không có lợi thế về chiều cao và vóc dáng, bọn họ cần nhiều thời gian hơn để trốn thoát nếu muốn rời khỏi Học viện Tu Thân.

Tần Châu đang cho bọn cô tranh thủ.

Có Lâm Dị và Hoa Hoa tham gia, nỗi sợ hãi của người khác dần dần tiêu tan, thay vào đó là cảm giác căng thẳng chưa từng có.

Cần phải được thực hiện theo lời sắp xếp của Tần Châu. Không thể có bất kỳ sai sót làm lỗi rớt dây xích, nếu không, kết quả lại là khởi động lại.

Mỗi lần khởi động lại đồng nghĩa với việc ai đó trong số họ sẽ chết, mà một khi số lượng ngày càng ít đi, liệu họ có thể may mắn sống sót được bao lâu đây?

‘Lạch cạch’——

Tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa ký túc xá. Âm thanh mở cửa đánh vào trái tim mỗi người, có người cả trán và sau lưng đều toát mồ hôi lạnh. Thần kinh căng thẳng quá mức khiến bọn họ lúc này quên cả cơn đói trong bụng, chỉ nhớ đến lời dặn của Tần Châu.

Phải xông vào đám bạo hành, phải áp chế đám bạo hành, phải cho nhóm nữ sinh trốn thoát, sau khi nữ sinh trốn thoát, giúp nhóm người đầu tiên lao ra khỏi ký túc xá trốn thoát...

Tất cả đều tập trung vào ổ khóa, Lâm Dị kéo A Hào từ trên mặt đất đứng dậy, hỏi: “Có thể không?”

A Hào lau mồ hôi trên trán, cứng ngắc gật đầu: “Có... có thể.”

Lâm Dị liếc nhìn Tần Châu, lúc này cậu không kịp nói ‘Cẩn thận’ với Tần Châu, cũng không muốn nói ‘em đợi anh’, mấy kiểu này thường lập flag không có

kết quả tốt. Cậu đi đến trước mặt Hoa Hoa, quay đầu để nữ sinh đứng sát nhau, tìm một vị trí thích hợp để cùng nhau lao ra ngoài.

Vị trí thích hợp để bọn họ lao ra khỏi cửa còn chưa tìm được, 'Rầm'——

Cánh cửa bị đá tung ra, rồi đập mạnh vào bức tường của ký túc xá, bật nảy thêm vài lần nữa.

Tất cả 26 người trong ký túc xá đều nhìn ra ngoài cửa. Quả nhiên, tám gã đầu trọc đều ở đây, trên tay cầm roi xương. Mà không chỉ dừng lại ở tám người, bên cạnh tám gã đầu trọc, có một người dáng cao như cây trúc. Dáng người lấm la lấm lét đáng khinh, đây là 'đôi mắt' vừa mới nhìn qua cửa sắt nhỏ.

Lúc này, 'đôi mắt' đang giữ cửa.

Tổng cộng có chín người.

Lâm Dị không khỏi nhìn Tần Châu, sau đó hít một hơi thật sâu.

Đang lúc Lâm Dị quay người ra hiệu cho các cô gái chuẩn bị thì Tần Châu đột nhiên lao ra ngoài chạy vọt đi.

Lâm Dị sợ người khác không kịp phản ứng, vội vàng nói: "Mau!"

Mấy cậu nam sinh được Tần Châu chỉ điểm lần đầu lúc này mới phản ứng lại. Có lẽ Tần Châu đã quyết đoán lao tới, ấn Hắc Long đầu trọc vào bệ cửa sổ để làm gương, bọn họ lập tức lao ra ngoài.

Chín gã bạo hành ngoài cửa chưa kịp phản ứng, nhào tới.

Lâm Dị vội vàng nói với nhóm nữ sinh: "Chúng ta đi."

Trong nhóm người thứ hai rời khỏi ký túc xá, cậu trước tiên lao tới cửa, hung hăng đẩy mạnh 'đôi mắt' đang một phen kinh ngạc xuống đất, sau đó cậu trực tiếp ngồi lên người 'đôi mắt'.

Hoa Hoa kéo một cô gái chạy ra ngoài, những nữ sinh khác cố gắng chạy theo.

Lâm Dị hét lên với A Hào: "Tôi cản phía sau, anh đi trước đi."

A Hào phản ứng lại, nhanh chóng lao ra ngoài.

Lâm Dị đè nặng 'đôi mắt', ngăn 'đôi mắt' có cơ hội đóng cửa, tất cả sự chú ý của cậu đều đổ dồn vào nhóm nữ sinh đang chạy trốn, kể cả bên tai nghe thấy tiếng Tần Châu hét 'đừng tấn công bọn chúng', cậu cũng không thể

quay đầu lại xem tình hình của Tần Châu và những người khác.

Trong thế giới quy tắc, NPC không thể bị tấn công, nếu không quái vật sẽ trực tiếp trừng phạt người tham gia.

Ở đây, họ không biết có quy tắc như vậy hay không, nhưng họ không thể mạo hiểm tính mạng để thử được.

Không thể tấn công NPC, nhưng phải đàn áp bọn chúng. Nghĩ thôi cũng biết điều đó khó khăn cỡ nào.

Lâm Dị đợi tất cả nữ sinh rời khỏi ký túc xá, đứng dậy chạy ra ngoài, chạy đến một chỗ ngoặt, cậu không nhìn được mà quay đầu.

Cậu nhìn thấy nhóm nam sinh còn lại lao ra ngoài, nhưng tám gã đầu trọc cũng đã phản ứng lại. Bọn chúng đã thoát khỏi áp chế, giờ roi xương lên, tiếng roi vang vọng khắp hành lang.

Những người bị đánh ngay lập tức mất khả năng chiến đấu. Lâm Dị cũng từng bị đánh bằng roi xương, những nơi bị đánh có cảm giác xương cốt và da thịt như đứt gãy.

Lâm Dị không dám trì hoãn quá lâu, quay đầu tiếp tục chạy về phía trước, đuổi kịp nhóm nữ sinh đang chạy phía trước.

“Tách ra chạy.” Lâm Dị nói: “Không thể để mọi người ở cùng nhau được.”

Người quá nhiều, mục tiêu quá lớn, rất dễ để tiêu diệt toàn bộ, hơn nữa cũng không dễ dàng ẩn thân.

Hề Hề nói: “Nhưng... tôi không dám ở một mình.”

Hoa Hoa không khỏi gật đầu.

Bọn họ đã chạy ra bên ngoài, cho nên có thể nhìn thấy đại khái Học viện Tu Thân.

Họ chỉ cần nhìn xa cũng có thể nhìn thấy dãy núi trong đêm, điều đó có nghĩa vị trí của Học viện Tu Thân nằm sâu trong núi. Hơn nữa, Học viện Tu Thân lớn hơn nhiều so với những gì họ tưởng tượng. Không chỉ có tòa nhà nơi họ bị nhốt, còn có một tòa nhà khác cách tòa nhà họ đang ở khoảng bốn năm trăm mét, và một tòa nhà khác cách đó bốn năm trăm mét nữa.

Đằng sau tòa nhà nơi bọn họ đứng là một bãi đất bằng phẳng rộng lớn, mênh mông bát ngát.

Cổng của Học viện Tu Thân ở đâu, bọn họ không biết.

Hơn nữa, còn có tiếng chó sủa trong đêm đen dày nặng, những tiếng động lạ do vật gì đó không biết phát ra, kỳ quái đến mức khó diễn tả.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Chia làm hai nhóm.”

“A Hào, anh đưa mấy cô ấy đi trước.” Cậu duỗi tay chỉ về phía trước mặt.

A Hào khẩn trương gật đầu, Lâm Dị lại nói với năm cô gái còn lại: “Chúng ta đi phía sau.”

Phân phối chậm trễ thời gian, xong xuôi, Lâm Dị tiến về phía hành lang.

Bọn họ nhanh chóng bước xuống cầu thang, khi đến tầng một của tòa nhà, cậu và A Hào mỗi người mang theo năm nữ sinh tách ra.

Nơi Lâm Dị nói phía sau là bãi đất bằng phẳng của Học viện Tu Thân.

Kỳ thật cậu nên đi phía trước, cậu biết rất rõ cả lũ sẽ không trốn thoát được, cho nên trước khi khởi động lại cần phải ghi nhớ địa hình càng nhiều càng tốt. Nhưng nói là vậy, trước cổng lớn rất hiếm khi lại có một bãi đất bằng phẳng, bởi vậy vị trí của cổng có khả năng ở nhóm A Hào đi phía trước. Lâm Dị nghĩ mặc dù theo lẽ thường sẽ có người canh gác cổng, nhưng những nơi khác lại không an toàn, chỉ cần A Hào và những người khác có thể thoát ra ngoài, rời khỏi ranh giới của Học viện Tu Thân là có thể an toàn.

Cho nên, cậu mới giao lại phía trước cho A Hào.

Sau khi đám người A Hào rời đi, Lâm Dị dẫn năm cô gái đi ra phía sau.

Cậu hiện tại chỉ có thể đi xem bãi đất bằng phẳng kia, nếu bãi đất ấy không có tác dụng nào cả, Học viện Tu Thân không cần thiết phải cho bãi đất ấy vào trong diện tích của trường làm gì.

Chưa kể đến công trình chế tạo bãi đất bằng phẳng này trên núi sâu khó khăn cỡ nào. Kể cả nó vốn là một mảnh đất bằng phẳng, việc xây tường bao quanh nó vẫn yêu cầu tài chính.

Bãi đất bằng phẳng cách tòa nhà của họ không xa, sáu người chạy chậm đến đó mất hơn mười phút là đến.

Lúc tới gần hơn, Lâm Dị mới nhận ra tại sao Học viện Tu Thân lại bao bọc thêm bãi đất này. Với bãi đất này, Học viện Tu Thân không cần tốn tiền xây dựng tường vây. Kể cả những đứa trẻ bị đưa đến Học viện Tu Thân muốn chạy trốn, cũng không dám tiếp tục đi về phía trước.

Bởi bãi đất bằng phẳng này là——

Gò mộ.

Bia mộ cong vẹo, cứ một chỗ cách một chỗ lại nhô ra một ụ đất.

“Nơi này... sao lại có gò mộ vậy...” Hề Hề có chút suy sụp.

Một cô gái nói: “Phải làm sao bây giờ...”

Một cô gái khác nói: “Hay mình cũng đi ra phía trước đi?”

Một cô gái khác nói: “Hiện tại cũng có thể đi qua ư?”

Một cô gái khác nói: “Nhưng phía trước có thể cũng không an toàn mà...nếu chúng ta bị bắt...”

Cô gái thứ sáu rùng mình: “Tôi từng nghe nói có nhiều trường học... tiền thân đều là gò mộ.”

Đây là Học viện Tu Thân, cũng coi như là một nửa trường học, nên việc giải thích sự hiện diện của gò mộ cũng hợp lý không ít.

Lâm Dị mím môi. Quả thực là vậy. Hiện tại thành thị mở rộng, các khu vực nông thôn hoặc vùng đất hoang sẽ được đưa vào làm một phần của thành phố. Người chết về cơ bản được chôn trong đất.

Việc phá bỏ đất hoang, núi trọc ngày càng dễ dàng hơn nông thôn, cũng chẳng cần phải bồi thường gì cả, vào thời điểm đó chưa có kế hoạch hóa gia đình, số tiền bồi thường không hề nhỏ nên nên những dãy núi, rặng núi cần cỗi là sự lựa chọn hàng đầu cho bất động sản lúc bấy giờ.

Nhưng mâu thuẫn chính là ngành bất động sản rất coi trọng phong thủy, cũng tương đối kiêng kỵ những điều này, đào mộ xây lại không may mắn, cũng sẽ ảnh hưởng đến giá nhà. Cho nên, xây trường học là lựa chọn tốt nhất. Bất động sản chỉ cần xây dựng các khu dân cư xung quanh trường, thậm chí có thể đẩy giá nhà lên cao dưới danh nghĩa nhà ở khu vực trường học.

Cho nên, tin đồn tiền thân của trường học là gò mộ cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng ở đây lại khác, Lâm Dị nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt.

Đỉnh núi ở ngay góc đường chứng tỏ Học viện Tu Thân nằm sâu trong núi. Vì nơi này vẫn còn nằm sâu trong núi, đồng nghĩa với việc thành thị vẫn chưa

mở rộng đến đây, cho nên bất động sản không cần thiết phải biến gò mộ thành trường học.

Học viện Tu Thân có diện tích rất lớn, cũng có nhiều hơn một tòa nhà. Chi phí xây dựng một trường học như vậy trên núi không hề thấp. Đó là điều mà bất động sản sẵn sàng làm nhưng Bên A không sẵn lòng chi trả.

Vì vậy, việc lựa chọn địa điểm của Học viện Tu Thân nghe có vẻ mâu thuẫn. Nó không nên tồn tại ở giữa vùng núi sâu rừng già như này mới đúng.

Nhưng vị trí của Học viện Tu Thân quả thực là ở trong núi sâu rừng già, bởi vì đây là thế giới do quái vật tạo ra, hết thảy cảnh tượng đều là do quái vật bịa đặt.

Lâm Dị biết tại sao quái vật lại bịa đặt như vậy.

Học viện Tu Thân nằm trong núi sâu rừng già, là bởi vì quái vật lúc sinh thời cảm thấy bị cắt đứt khỏi thế giới bên ngoài.

Núi sâu rừng già thể hiện sự cô lập với thế nhân.

Tại sao trước mặt họ lại là gò mộ?

Lâm Dị đoán những kẻ bạo hành ở Học viện Tu Thân cố tình đe dọa giam cầm bọn trẻ. Trong trường có gò mộ, nếu chúng không vâng lời mà còn muốn trốn thoát, chúng sẽ bị ném vào gò mộ.

Cho nên quái vật bịa đặt gò mộ ở đây.

Tại sao cậu chỉ dẫn theo năm cô gái mà bây giờ lại có tận sáu cô gái đang nói chuyện với cậu.

Bởi vì trong nhận thức của quái vật, gò mộ chắc chắn phải tồn tại——

Quý.

Chương 152: Quái vật ngoài trường

Y còn cho rằng mình may mắn-

Chương 152: Quái vật ngoài trường

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn vầng trăng treo trên đầu, tuy là trăng tròn nhưng bị những tầng mây dày nặng che phủ.

Gò mộ ở đây không có ánh đèn, toàn bộ Học viện Tu Thân cũng chỉ có một vài ngọn đèn. Cậu vừa nhìn một vài tòa nhà xa xa ở Học viện Tu Thân, những tòa nhà đó đều không có ánh đèn, duy chỉ có tòa nhà bọn họ vừa trốn là có ánh sáng, một vài ngọn đèn pin từ bên trong tòa nhà chiếu ra thứ ánh sáng nhợt nhạt.

Trong mắt quái vật, Học viện Tu Thân là bóng tối, quả thực là vậy.

Lúc này, vầng trăng treo trong đêm giống như một vật trang trí, một chút ánh trăng cũng không thể xuyên qua mây mù chiếu tới bọn họ.

Lâm Dị thu hồi ánh mắt, nhìn về phía nữ sinh, thực ra số lượng nữ sinh trước mắt cậu chỉ cần nháy mắt là có thể biết được đáp án, nhưng trong lòng Lâm Dị vẫn nghiêm túc đếm: một, hai, ba, bốn, năm. ..sáu.

Cậu lại hướng về phía xa xăm bóng tối, nhẹ nhàng hít một hơi, thầm đếm trong đầu:

Bảy, tám, chín, mười, mười một, mười hai...

Càng ngày càng có nhiều nữ sinh bước ra từ gò mộ, lộ diện trong bóng tối. Họ nhìn về phía những người bên này của gò mộ.

Xem ra lúc này có năng lực siêu cường nhìn được ban đêm cũng không phải là chuyện tốt, chỉ có Lâm Dị nhìn ra tình huống hiện tại, năm nữ sinh vẫn chưa phát hiện bên cạnh bọn họ xuất hiện thêm một 'người', càng không biết trong bóng tối có vô số 'người'.

Lâm Dị rũ mắt, cậu quyết định không nói cho bọn họ biết tình huống hiện tại, những 'người' này chỉ đối mặt với bọn họ, không có động tác gì thêm, điều này ít nhất cho thấy trước mắt, bọn họ chưa hề làm gì khiến bản thân lâm vào nguy hiểm, chỉ cần bọn họ cứ duy trì như này, sẽ không gặp phải vấn đề gì lớn

“Anh trai, bây giờ mình phải đi xuyên qua gò mộ này sao?” Trong nhóm nữ sinh có người lên tiếng hỏi Lâm Dị.

Mục đích họ chạy ra ngoài ký túc xá là để thoát khỏi Học viện Tu Thân, nhưng giờ họ lại bị gò mộ chặn đường chạy trốn, nhưng đứng ở đây cũng chẳng an toàn hơn đi qua gò mộ là mấy.

Bọn họ loáng thoáng nghe thấy tiếng hét phát ra từ phía bên kia của tòa nhà.

Những tiếng hét lớn như vậy khiến họ tự hỏi, nếu bây giờ bị bắt trở về sẽ phải chịu loại tra tấn gì, có thể bị roi xương trực tiếp đánh chết, có thể chết đuối trong hồ nước, hoặc cũng có thể bỏ bọn họ trong ký túc xá, chịu đựng cơn đói cho đến chết.

Tần Châu là trụ cột của bọn họ, Lâm Dị có quan hệ mật thiết với Tần Châu, cho nên lúc này bọn họ đương nhiên coi Lâm Dị là trụ cột của mình.

Lâm Dị thực sự muốn đi qua gò mộ này, nếu cậu chỉ đứng ở đây, thì manh mối duy nhất cậu có được là ‘có gò mộ trong Học viện Tu Thân’, nhưng dường như điều này chẳng có tác dụng gì mấy. Nhưng nếu đi qua gò mộ, manh mối khả năng sẽ gia tăng, hoặc không gia tăng. Nếu Lâm Dị chỉ có một mình, cậu sẽ không do dự đi vào gò mộ, nhưng hiện tại cậu phải suy xét vì còn có đồng đội.

Tạm thời vẫn chưa rõ trong gò mộ tồn tại nguy hiểm gì. Nếu cậu tiến vào gò mộ, rồi bảo nhóm nữ sinh đứng ở bên cạnh gò mộ canh chừng, Lâm Dị không thể đảm bảo liệu những NPC đó có đuổi theo đến đây hay không. Một khi NPC đuổi theo, hành vi của cậu sẽ bị nghi ngờ là bỏ rơi đồng đội, và sự nghi ngờ đó không thể giải thích bằng một hai câu nói được.

Thế giới này dựa vào đồng tâm hiệp lực của tất cả người tham gia. Hành động của cậu có thể phá hủy sự đoàn kết mà Tần Châu đã tạo ra.

Nếu cậu đưa theo nhóm nữ sinh cùng tiến vào gò mộ, sẽ làm tình hình vốn đã nguy hiểm của bọn họ càng ngày leo thang. Kể cả cậu có sáu đầu sáu tay, cậu cũng không thể đảm bảo an toàn cho mọi người. Thậm chí đến cả bản thân cậu còn chưa chắc có thể đảm bảo an toàn được.

Làm như vậy chẳng khác nào người cầm đầu đang dẫn mọi người vào nguy hiểm, nghiêm trọng hơn là đang dẫn mọi người vào chỗ chết.

Lâm Dị thực sự không giỏi đối phó với những lựa chọn như vậy, nếu như Tần Châu ở đây, hẳn có thể xử lý tốt hơn cậu, nhưng cậu không thể.

Nhưng không thể thì vẫn phải làm, Lâm Dị không có vốn để lãng phí nhiều thời gian vào những tình huống khó xử như này.

Cậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Hề Hề, đếm xem chúng ta có bao nhiêu người.”

Hề Hề nháy bèn nói: “Gì cơ?”

Có nữ sinh không nghĩ nhiều mà đếm thử, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Lâm Dị gãi đầu, ngượng ngùng nói: “A, đúng rồi, nơi này có quý.”

Hề Hề: “...”

Bốn người còn lại: “...”

Sau một hồi chạy trốn ngắn ngủi, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Tiếp theo nên làm gì, Lâm Dị cho bọn họ lựa chọn, cậu thậm chí không cung cấp nội dung lựa chọn, chỉ chờ nhóm nữ sinh bàn bạc rồi đưa ra quyết định.

Các nữ sinh nhiều người bị một ‘người’ thừa ra đó làm cho sợ tới hồn vía trên mây. Tình huống phía trước có sói phía sau có hổ khiến bọn họ hoang mang lo lắng, cho nên quyền lựa chọn cuối cùng vẫn dừng lại trên người Lâm Dị.

Hề Hề sợ hãi nhìn Lâm Dị, hít sâu mấy hơi rồi nói: “... Anh trai, anh cứ nói phải làm gì đi, bọn... bọn tôi nghe anh.”

Nhìn thấy Lâm Dị do dự, Hề Hề vội vàng nói: “Yên tâm, bất kể anh có lựa chọn thế nào, nguy hiểm mọi người cùng nhau gánh vác.”

Những người khác gật đầu.

Lâm Dị nói: “Các cô tìm một chỗ gần đây trốn đi.”

Hề Hề sửng sốt: “Vậy... vậy còn anh?”

Lâm Dị nói: “Tôi đi gò mộ.”

Lâm Dị tiến vào gò mộ, những ‘người’ xuất hiện đó quay người lại đối mặt với cậu.

Cậu tiếp tục đi về phía trước, muốn xem liệu gò mộ này có điểm kết thúc hay không. Mục tiêu cuối cùng của cậu là xem liệu điểm kết thúc đó có khả năng thoát khỏi Học viện Tu Thân được không.

Lúc Lâm Dị tiến về phía trước, những ‘người’ đó bắt đầu tiến gần về phía cậu. Lâm Dị bước một bước, họ cũng tiến gần hơn một bước. Lâm Dị tiến hai ba

bước, bọn họ lại gần hai ba bước...

Cuối cùng, Lâm Dị bị bọn họ bao vây.

Lâm Dị không dám cất bước nữa, cậu nhìn những 'người' này.

Lúc mới bắt đầu cậu đứng ở bên ngoài gò mộ nhìn vào, những 'người' này không có ngũ quan. Đợi cậu tiến vào sâu hơn, những 'người' này mới dần dần hiện ra ngũ quan.

Họ có khuôn mặt giống nhau.

Đại khái là khoảng bốn mươi tuổi, trên trán có nếp nhăn, 'bọn họ' vươn tay về phía Lâm Dị, như muốn bắt lấy cậu.

Lúc nhìn về phía Lâm Dị thì lộ ra biểu cảm căng thẳng, như thể sợ Lâm Dị sẽ biến mất. Ánh mắt và cử động của cánh tay đều gắt gao mà muốn đem cậu chộp vào trong tầm mắt,

Lâm Dị thử lùi lại một bước, nhưng 'bọn họ' không lùi cũng không tiến, chỉ là ánh mắt vẫn luôn dõi theo cậu.

Bởi vì cậu tiến một bước, 'bọn họ' cũng tiến một bước, Lâm Dị không thể đi tiếp về phía trước nữa, chỉ có thể rút lui khỏi gò mộ.

Lo lắng khi mình rút lui, 'bọn họ' sẽ tràn tới như thây ma ngửi thấy mùi xác chết, cho nên Lâm Dị đi lùi.

Chân cậu giẫm lên lớp đất mềm xốp trên mặt đất, bởi vì tập trung cảnh giác 'bọn họ' nên cậu vấp phải nửa tấm bia mộ, té mông xuống đất.

'Bọn họ' đồng loạt cúi đầu, đảm bảo Lâm Dị vẫn đang ở trung tâm tầm nhìn của 'bọn họ'.

Nhưng lúc này Lâm Dị không còn để ý tới 'bọn họ' nữa, cậu nhìn tấm bia mộ khiến mình vấp ngã.

Trên bia mộ không có tên, quê quán hay tiểu sử tóm lược của người đã khuất, chỉ có một tấm di ảnh cũ nát lộ ra vẻ quý dị. Tấm di ảnh là một cậu bé khoảng 11, 12 tuổi toát ra vẻ vô hồn một cách kỳ lạ, không phù hợp với lứa tuổi của cậu.

Lâm Dị cảm thấy cậu nhóc này rất quen thuộc, cậu nhìn chăm chăm vào tấm di ảnh, đang định ngẩng đầu lên.

Một cánh tay trắng bệch từ phía sau ôm lấy cậu, siết chặt cổ.

Bên kia.

A Hào và năm cô gái liều mạng chạy, nhưng cho dù họ có chạy nhanh đến đâu, tiếng bước chân đuổi theo phía sau vẫn luôn bám theo họ như bóng với hình. Bước chân của chúng thậm chí còn nhanh hơn bước chân của họ, mọi âm thanh tạo ra dường như đang đâm đập lên lòng họ, đem trái tim họ đâm bẹp khiến máu tươi văng khắp nơi.

A Hào vừa chạy vừa quay đầu nhìn, y nhìn thấy thứ đang đuổi theo mình, sợ tới mức lao đảo, ngã văng ra con đường phía trước.

Hoa Hoa chạy bên trên mấy mét, thấy y bị ngã, do dự mà muốn quay lại giúp y, có lẽ là cảm thấy mình sắp chết, A Hào bi thương nói: “Mặc kệ tôi, chạy tiếp đi!”

“Đi nhanh lên!” Y quát lên bằng âm giọng như sắp khóc.

Thực lực của bọn họ không thể chống lại sự tồn tại của thứ ở đây. A Hào biết mình chết chắc rồi. Y cảm thấy thứ đó sắp sửa đến sau lưng mình, y không muốn liên lụy những người khác nên quát lớn: “Đi nhanh đi.”

Lời vừa dứt, A Hào cảm thấy có một bóng đen bao phủ lấy mình, nhưng lúc này y không dám quay đầu lại, vừa mới quay đầu lại thoáng nhìn thôi đã khiến máu trong người y nháy mắt đông cứng lại.

Nhưng giây tiếp theo, máu của y đã hoạt động trở lại.

A Hào nhìn thấy bóng đen lướt qua mình, tiếp tục đuổi theo năm cô gái vẫn đang chạy về phía trước.

Bởi vì không hiểu rõ tình hình phát triển kiểu gì, A Hào trở nên mờ mịt, cho đến khi phía sau thỉnh thoảng truyền đến một tiếng.

“Đằng kia!”

A Hào quay đầu nhìn lại, máu biến đổi bất ngờ, lạnh rồi lại nóng, rồi lại lạnh.

‘Đôi mắt’ và hai gã đầu trọc đuổi theo!

Bản năng sinh tồn khiến A Hào vội vàng đứng dậy khỏi mặt đất, y biết mình chạy không xa, nếu chạy về phía trước khẳng định sẽ bị đuổi theo. A Hào nhìn thoáng về phía bên cạnh, dùng đôi chân nhũn ra để chạy về phía tòa nhà bên cạnh.

Tòa nhà có mấy tầng, A Hào không kịp đếm, y vội vàng chạy lên tầng hai. Tòa nhà này không phải một tòa nhà khép kín, ‘đôi mắt’ cùng với mấy gã đầu

trọc đã nhìn thấy y chạy vào. Việc họ bắt được y chỉ còn là vấn đề thời gian. A Hào cần phải nghĩ biện pháp rời đi, cho nên y lựa chọn tầng hai, đợi những kẻ đó đi vào trong toà nhà, tầng hai không cao, tương đối dễ tìm ra cơ hội chuồn đi.

Lên đến tầng hai, A Hào phát hiện không phải phòng nào ở đây cũng có cửa sắt khóa nên y thử đẩy cửa.

‘Cạch’ một tiếng.

Cánh cửa bị đẩy ra.

A Hào không kịp vui mừng vì vận may của mình, y vội vàng bước vào, sau đó đóng cửa, khóa lại.

Sau khi hoàn thành xong một bộ động tác, toàn bộ sức lực trong cơ thể y bấy giờ như bị rút hết đi, y trượt xuống ván cửa như bùn, ngồi trên mặt đất.

Cơ thể ngã xuống, nhưng thần kinh của A Hào vẫn căng thẳng. Y ngồi phía sau cánh cửa, cửa rất mỏng, bên ngoài có động tĩnh gì y đều nghe thấy rất rõ ràng.

Tuy rằng bước chân phía trước đã gần trong gang tấc, nhưng A Hào có đồng đội, y cũng nhớ kỹ bản thân phải bảo vệ năm cô gái, cho nên tuy rằng sợ hãi đã giảm bớt, nhưng hiện tại y chỉ có một mình, nỗi sợ hãi đã được giảm bớt lúc trước giờ phút này dâng trào gấp bội, A Hào sợ đến mức quên luôn cả cách hô hấp.

Y chỉ nghe thấy ngoài cửa không ngừng vang lên tiếng bước chân và tiếng nói chuyện.

“Người đâu?”

“Không biết, bên này không tìm thấy.”

“Đờ mờ, lão tử mà bắt được nhất định sẽ giết chết nó.”

Tiếp theo là tiếng từng cánh cửa bị đẩy ra. A Hào lo lắng nuốt nước bọt, ngẩng lên nhìn khoá cửa phía trên đỉnh đầu.

Dù lúc này tuy y đã khóa cửa nhưng điều đó cũng không mang lại cho y cảm giác an toàn.

Nếu những người đó không mở được cánh cửa này, tất nhiên sẽ biết y ở bên trong. Nhưng A Hào hết cách rồi. Y không dám mạo hiểm mở khoá cửa, y trốn sau cánh cửa, dựa vào biện pháp đi trên bờ vực nguy hiểm này để giúp

mình thoát được.

A Hào chống vách tường đứng dậy.

Y phải rời đi, nơi này không an toàn, một chút cũng không!

Trong nhà không có đèn nên tối om.

Thứ duy nhất có thể nhìn thấy là một góc cửa sổ được ánh trăng chiếu sáng.

A Hào đến gần cửa sổ, toan nhảy từ cửa sổ để thoát khỏi đây.

Nhưng ánh trăng bị cửa sổ đóng kín che khuất, A Hào không nhìn rõ gì cả, y cũng không dám bật đèn, chỉ có thể đưa tay mò mẫm đi tới như một người mù.

Y sợ đụng phải thứ gì trong phòng, tiếng động trực tiếp thu hút người tới.

Y mò mẫm.

Mò được thứ có hình dạng cái bàn.

A Hào chạm vào mép bàn, định tránh nó.

Chất liệu của bàn rất lạnh, A Hào có cảm giác là kính, bàn máy tính trong nhà y cũng là làm bằng kính.

Nhưng điều này không liên quan gì đến việc y có thể rời đi hay không. Trong lòng A Hào vẫn như cũ mà nóng như lửa đốt, tiếng bước chân hỗn loạn ngoài cửa dừng lại, như thể chúng đã dừng lại ngoài cánh cửa nơi căn phòng y trốn bên trong.

“Vẫn chưa tìm thấy?”

Ngoài cửa có người hỏi.

“Chưa.”

“...”

A Hào cảm giác chỉ giây tiếp theo thôi họ sẽ phát hiện ra cửa đã bị khóa, rồi tìm thấy y ở đây.

Y lo lắng đến mức muốn giậm chân luôn rồi.

Quá sốt ruột, quá sợ hãi càng làm y mò mẫm nhiều hơn, sau đó ‘loảng xoảng’ một tiếng.

A Hào sợ đến mức ba hồn bảy phách như tan biến.

Toàn thân y cứng đờ, nhìn lại về phía mình vừa mò mẫm, y thật sự sợ một tiếng này sẽ thu hút sự chú ý của người bên ngoài.

Vì thế y nhìn chằm chằm vào cánh cửa một cách thận trọng, mặc dù nó chẳng có tác dụng gì.

A Hào nhìn một hồi, phát hiện cửa không có người đẩy.

Y thở phào nhẹ nhõm, tính tiếp tục mò mẫm phía trước.

Vừa bước được một bước, ngón chân của y như chạm phải vật gì đó, lại gây ra tiếng 'loảng xoảng' thứ hai.

Y sợ hãi nhìn về phía cửa. Lần này y không may mắn như trước, A Hào nghe thấy âm thanh bên ngoài.

"Mày nghe thấy tiếng gì không?!"

"Tiếng gì?"

Xong rồi xong rồi.

Bị bắt mất.

A Hào không dám tiếp tục đi về phía trước nữa, càng không dám ở lại đây lâu hơn, y chỉ có thể ngồi xổm xuống mò mẫm thứ vừa bị mình đá văng.

Y phải chuyển thứ đó đi, bằng không, y không thể đảm bảo liệu bước tiếp theo của y liệu có làm nó phát ra tiếng lần nữa hay không.

Mò mẫm trên mặt đất một lúc, A Hào chạm vào thứ vừa rồi mình vô tình đá phải.

Y cảm nhận được hình dáng của thứ này thì hơi sửng sốt, trong lòng trời lên đáp án trả lời cho việc thứ này là thứ gì, y có chút khó tin.

Là microphone của điện thoại bàn.

Ngoài ra còn có một sợi dây điện thoại cuộn tròn nối với micro, cho nên dù có bị A Hào đá văng xuống mặt đất thì cũng không lăn ra xa lắm.

A Hào cầm lấy microphone, bỗng chốc đứng dậy.

Y được cứu rồi! Mọi người đều được cứu rồi!

A Hào áp microphone vào tai, tay men theo đường dây điện thoại để tìm điện thoại bàn, y đã chạm đến!

Tuỳ tay nhấn một nút trên điện thoại bàn, đèn LED trên giao diện quay số của điện thoại bàn sáng lên, chiếu sáng các phím số trên giao diện quay số.

A Hào không chút do dự, ấn xuống ba con số.

110.

Bíp —

Kết nối.

Ah Hào run lên vì hưng phấn. Tuy y không biết học viện Tu Thân ở chỗ nào, nhưng chẳng sao hết, y nghe nói cảnh sát có thể toả định địa chỉ điện thoại, nhất định sẽ lần theo địa chỉ số điện thoại báo nguy để tìm tới.

Bằng cách này y sẽ được cứu!

Bíp —

Đến tiếng thứ hai, A Hào lấy lại hô hấp. Y biết gọi 110 sẽ không được kết nối ngay, giống như cuộc gọi bình thường, chỉ cần chờ đợi là được, đây là dãy số đặc biệt, thời gian chờ đợi sẽ không lâu.

Nhiều nhất là ba tiếng, cuộc gọi báo cảnh sát của y sẽ được trả lời vào tiếng bíp thứ ba.

Nhất định!

Tiếng thứ ba.

‘Bíp bíp bíp bíp bíp—’

Dồn dập, gần như không có khoảng cách.

Nghĩa là bị cúp máy.

Hơi thở của A Hào hoàn toàn ngưng trệ. Y rõ ràng hơn ai hết, 110 không có khả năng đường dây bận, càng không thể cúp máy được.

Bây giờ bị cúp máy có nghĩa – thao tác này đến từ phía y.

Nhưng y không làm!

Y không có chạm lung tung, y nào dám chạm lung tung chứ!

A Hào bắt đầu run rẩy, người y cứng đờ, buộc tầm mắt mình phải cụp xuống từng chút một.

Rơi vào điện thoại bàn.

Một bàn tay, không phải của y, nhấn nút ngắt máy trên giao diện quay số điện thoại bàn.

A Hào trở nên tuyệt vọng. Gì mà được cứu rồi, gì mà hi vọng sống sót, giờ đây đã hung hăng bị dập nát.

Y còn tưởng rằng bản thân may mắn, cho nên người bên ngoài không đẩy cửa phòng này ra.

Y còn tưởng rằng bản thân may mắn, cho nên hai tiếng động y vô tình tạo ra đã không thu hút sự chú ý của người bên ngoài.

Nếu y thật sự may mắn thì sao lại xuất hiện ở chỗ này một cách không thể hiểu nổi cơ chứ.

Y không hề may mắn chút nào, tất cả những gì y làm chỉ là vùng vẫy tuyệt vọng trước cái chết mà thôi.

Y thậm chí có thể được coi như là vận khí cực kì xui xẻo.

Trong phòng này có người.

Chương 153: Quái vật ngoài trường Cậu biết làm thế nào để trốn thoát bằng tuyến D rồi-

Chương 153: Quái vật ngoài trường

Bóng tối bao trùm.

Màng nhĩ đánh trống reo hò.

Không biết qua bao lâu, bóng tối mới chậm rãi tan đi, hết thảy đều trở nên yên tĩnh.

Lâm Dị tháo bịt mắt ra, lo lắng nhìn xung quanh, Tần Châu cũng nhìn về cậu. Hai bên xác nhận đối phương vẫn còn, đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau vài lần khởi động lại, những người khác trong phòng tháo bịt mắt xong cũng không hỏi chuyện gì đang xảy ra mà nhìn thẳng vào Tần Châu, đáy mắt kinh ngạc đầy bất an. Rất rõ ràng rằng lần khởi động này bọn họ đã phải trải qua một chuyện cực kỳ khủng bố.

Có một người tử vong sẽ làm cho cốt truyện khởi động lại. Đây là điều mà Lâm Dị đã biết từ lần trước. Trong phòng vẫn còn rất nhiều người, nhưng chắc chắn là không đủ 26 người.

Cụ thể là thiếu bao nhiêu, Lâm Dị nhanh chóng đếm một lần, thiếu mất một.

Bởi vì tính đặc thù và tính gấp gáp của thế giới này, bước tự giới thiệu đã bị bỏ qua, Lâm Dị cũng không tốn tâm tư để ghi nhớ từng người. Nhưng trong lần khởi động này, thiếu ai lại rất rõ ràng, không chỉ Lâm Dị liếc mắt nhìn ra mà những người khác cũng đã lập tức nhận ra.

A Hào bị bắt kia đã không còn nữa.

Trong hai lần khởi động lại lần trước, nguyên nhân khởi động mọi người đều đã rõ như ban ngày, lần này mọi người đều bị tách ra, A Hào xảy ra chuyện gì trở thành vấn đề tràn ngập hoài nghi.

Lâm Dị nhìn Hoa Hoa và bốn nữ sinh cùng A Hào đi về phía trước để thoát khỏi Học viện Tu Thân.

Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Dị, Tần Châu đã biết kế hoạch trốn thoát của bọn họ, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt của mấy nữ sinh đều không đẹp, sắc mặt Hoa Hoa thậm chí còn tái nhợt, “Tôi... tôi không biết.”

Nói xong, cô lấy tay che mặt, sụp đổ: “Anh ấy lạc khỏi nhóm.”

Có lẽ lúc A Hào bị ngã, nếu cô giúp y, A Hào sẽ không phải chết.

Tự trách, sợ hãi, cùng nhiều cảm xúc tiêu cực quét qua cô, Hoa Hoa khóc rống lên: “Lại khởi động... lại khởi động, vừa mới trải qua xong, chẳng lẽ lại phải trải qua lần nữa sao?”

Cảm xúc tiêu cực rất dễ lây lan. Cả nam cả nữ đều không nhịn được mà lau nước mắt. Việc lao ra khỏi ký túc xá khiến tinh thần của bọn họ thêm dũng khí nhưng việc khởi động lại tựa như một mũi kim bạc dễ dàng chọc thủng sự tự tin của họ.

Lâm Dị thực sự sốt ruột, nếu tiếp tục như vậy thì không được, cứ như vậy bọn họ sẽ phải lặp lại rất nhiều lần.

Nhưng Lâm Dị lại không biết phải làm sao, chỉ có thể nhìn Tần Châu.

Tần Châu liếc nhìn đám người, ngoại trừ Lâm Dị, trên mặt những người khác đều gần như tràn đầy ỉu rũ, nói: “Một phút điều chỉnh cảm xúc, sau khi điều chỉnh cảm xúc, tôi sẽ thông báo xác suất trốn thoát thành công sau lần khởi động này.”

Con người là vậy, đôi khi trong lòng biết rõ chuyện đó là không thể, nhưng lại vẫn hy vọng người khác sẽ nói là có thể, để bọn họ lay chuyển được điều không thể trong lòng mình.

Lâm Dị nghĩ, Tần Châu có thể giảm tỷ lệ tử vong của đội tuần tra chưa bao giờ là dựa vào vận may.

Một phút sau, mọi người tạm thời kiềm chế cảm xúc suy sụp trong lòng, nhìn Tần Châu đầy mong đợi, chờ đợi Tần Châu tuyên bố xác suất trốn thoát thành công.

Tần Châu nói: “5%.”

Khả năng này nhỏ đến mức những người tham gia có thể trực tiếp khẳng định, họ căn bản không thể nào thoát khỏi Học viện Tu Thân.

“Không cần vội.” Mọi người còn chưa kịp nản chí, Tần Châu nói: “Đây là lần

thứ ba khởi động lại, chúng ta có ba lần thất bại, có thể cộng thêm 3 điểm, hiện tại xác suất trốn thoát thành công là 8%.”

Vẫn là một câu trả lời đáng thất vọng, nhưng Tần Châu nhìn bọn họ nói: “Còn có thể thêm.”

Mọi người sửng sốt trong giây lát. Xác suất thành công có thể tăng lên khiến họ không còn rơi vào trạng thái nghi ngờ bản thân nữa, nhìn Tần Châu đầy mong đợi.

Tần Châu nhìn về phía Hoa Hoa, Hoa Hoa biết A Hào lạc nhóm, nhưng cô không biết sao A Hào lại như thế này.

Điều này cho thấy A Hào không bị bắt ngay sau khi lạc nhóm mà y còn giãy giụa được một đoạn thời gian.

Hoa Hoa cúi đầu nói: “Anh ấy bị ngã, tôi muốn quay lại kéo anh ấy, A Hào bảo bọn tôi cứ đi đi. Tôi quay đầu thì thấy thứ đó đuổi theo, nên bọn tôi không dám trở lại.”

Tần Châu: “Thứ đó?”

Nghĩ tới thứ đang đuổi theo bọn họ, Hoa Hoa không khỏi rung mình: “Hắn là... quỷ phải không? Tay chân hình như dính đầy máu, nhìn giống vừa bị tai nạn xe cộ xong.”

Cô nói xong lời này, vẻ mặt mọi người đều cứng đờ, Lâm Dị cũng mím môi.

Tần Châu hỏi: “Thứ đó không quan tâm tới A Hào, ngược lại còn đuổi theo các cô?”

Hoa Hoa gật đầu: “Lúc tôi quay đầu thì thấy nó vươn tay vỗ nhẹ vào vai A Hào, sau đó tiếp tục đuổi theo bọn tôi. Tôi không biết bị vỗ như vậy có phải đại biểu cho ký hiệu bị bắt hay không. Chắc là như vậy rồi, chứ A Hào làm sao tự đứng lại chết được?”

Lâm Dị và Tần Châu liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được suy nghĩ trong ánh mắt đối phương.

Tần Châu hỏi: “Các cô có bị nó bắt được chưa?”

Hoa Hoa và những nữ sinh khác lắc đầu, có một nữ sinh nhỏ giọng: “Bọn tôi vẫn luôn chạy, cứ chạy rồi lại chạy cho đến khi đến cổng của Học viện Tu Thân. Cũng chính khoảnh khắc bọn tôi nhìn thấy cổng của Học viện Tu Thân, nó liền nổi cơn điên, tôi thiếu chút nữa là bị nó đuổi tay vồ lấy rồi. Lúc sau

tầm nhìn đột nhiên tối đen, có ánh sáng lại là bọn tôi đã ở đây.”

Những người khác nghe thấy cụm ‘Cổng của Học viện Tu Thân’ thì hai mắt sáng lên. Có người không nhịn được hỏi: “Cổng? Có người canh gác không?”

“Có một phòng bảo vệ, nhưng không biết bên trong có người hay không.” Cô gái nói: “Suýt chút nữa bọn tôi bị đuổi kịp rồi, làm gì có hơi để chú ý tới phòng bảo vệ có người không chứ.”

Vì cạnh cổng có phòng bảo vệ, khả năng không có người bên trong là rất thấp.

Ánh sáng trong mắt mọi người lại trở nên ảm đạm.

Tần Châu hỏi: “Còn nhớ vị trí cổng không?”

Có mấy người gật đầu, Hoa Hoa nói: “Hắn... hắn là nhớ rõ, bọn tôi chạy theo đường thẳng, không đi lòng vòng nhiều.”

Tần Châu nói: “Biết vị trí cổng, có thể tăng lên 5 điểm thành công trong xác suất trốn thoát.”

Lâm Dị đáp: “13%.”

Tần Châu hỏi: “Những người khác thì sao? Phát hiện được gì?”

Lâm Dị không lập tức mở miệng, cậu chờ người khác nói trước.

Chủ yếu là người tham gia chỉ có mười hai phút ở trong phòng, 12 phút sau tám gã đầu trọc sẽ tiến vào, Lâm Dị sợ người khác không có thời gian báo cáo lại phát hiện lúc trốn khỏi ký túc xá.

Nếu mười hai phút này không nói xong, về sau muốn nói chưa chắc đã có cơ hội.

Người thứ hai lên tiếng là một nam sinh, tên Tiểu Thần.

Lâm Dị nhận ra Tiểu Thần là người Tần Châu chỉ điểm ở nhóm đầu tiên để lao ra khỏi ký túc xá, trấn áp mấy gã đầu trọc.

Tiểu Thần nói: “Ba người bọn tôi chạy về phía nam, cũng có thứ đuổi theo. Chính là... thứ mà Hoa Hoa nói.”

Tiểu Thần co rúm người lại một lúc rồi tiếp tục: “Chắc chắn tôi chạy về phía nam của Học viện Tu Thân. Có một ngôi làng ở phía bên kia dòng sông, bọn tôi hướng về phía đó hét lên, hy vọng có người có thể cứu bọn tôi. Sau đó thứ kia cũng nổi điên lên, rồi đột nhiên lao tới, lúc sau bọn tôi đã trở lại nơi

này rồi.”

Tần Châu cau mày, bên cạnh Học viện Tu Thân có một ngôi làng nghe chừng có vẻ kỳ quái.

Nói rõ thì là, loại tổ chức lòng dạ hiểm độc này sẽ không để cho nhiều người phát hiện ra việc làm của chúng.

Lâm Dị không nhịn được hỏi: “Trong thôn có người không?”

Một nam sinh khác liều mạng gật đầu: “Có có. Tôi hình như nghe thấy tiếng mở cửa, nhưng thứ đó lao tới nhanh quá. Bọn tôi còn chưa kịp đợi có người ra, nên không thấy gì cả.”

Mục đích của mọi người đều là vì trốn thoát nên khả năng nói dối không lớn, nói cách khác, đám người Tiểu Thần thật sự đã nhìn thấy ngôi làng.

Tiểu Thần nói xong, vội vàng hỏi Tần Châu: “Anh, anh Châu... Xác suất thành công có thể tăng lên không?”

Tần Châu đáp: “18%.”

Xác suất thành công trốn thoát tăng lên một cách từ từ. Nguyên nhân thì ai nấy đều cũng rõ ràng. Bọn họ biết cổng Học viện Tu Thân ở đâu, nhưng ở cổng lại có một chốt bảo vệ. Bọn họ biết phía nam Học viện Tu Thân có một ngôi làng, nhưng liệu trong làng có người hay không, hay những người trong làng có phải là người của học viện Tu Thân, không ai có thể đảm bảo được.

Người thứ ba lên tiếng cũng là một nam sinh, hồi trượt chân ở đáy hồ được Lâm Dị kéo lên, lúc cậu ta nói cảm ơn có giới thiệu tên A Sơn.

A Sơn là nhóm thứ ba lao ra khỏi ký túc xá, bọn họ đợi nhóm nữ sinh rời đi thì lao ra ngoài, khi sức lực của nhóm đầu tiên về cơ bản đã cạn kiệt, bọn họ sẽ hỗ trợ nhóm nam sinh đầu tiên rời đi. Nhóm đầu tiên bỏ chạy, bọn họ hợp tác để đẩy lùi tám gã đầu trọc và ‘đôi mắt’.

Bọn họ không nhiều thời gian để trốn thoát nên phải lẩn trốn.

Học viện Tu Thân không có nhiều nơi để trốn lẩn. Một số người trốn trong tòa nhà phía trước, số khác thì trốn trong bãi cỏ của Học viện Tu Thân.

A Sơn nói: “Bọn tôi đi tới tòa nhà phía trước, hình như là tòa số 2.”

“Sau khi vào toà 2, bọn tôi tách ra để tránh bị tập kích. Tôi lên tầng ba, vốn là định trốn trong phòng, nhưng phòng tôi chọn lại có động tĩnh nên không dám vào. “

Biết Tần Châu chắc chắn sẽ hỏi động tĩnh gì, A Sơn nói: “Có người đang nói chuyện, tôi nghe thấy một câu ‘Phụ huynh đứa trẻ có thường xuyên đến thăm tiến trình cải tạo của đứa trẻ không?’. Sau đó là tiếng trả lời ‘Bình thường, chúng tôi không khuyến khích phụ huynh đến thăm con cái. Cuộc sống của bọn trẻ ở đây chắc chắn không tốt bằng cuộc sống khi còn ở nhà. Sự xuất hiện của phụ huynh có thể dễ dàng khiến công sức vất vả của chúng tôi đổ sông đổ bể’. Sau đó người đặt câu hỏi lại hỏi ‘Ngài nghĩ sao về hiện tượng những đứa trẻ rời khỏi Học viện Tu Thân sẽ trở nên chán ghét và sợ hãi mình?’. Tôi không biết người kia trả lời như thế nào, tôi nghe thấy dưới tầng có tiếng bước chân nên không dám ở lại lâu.”

Mọi người nghe xong, Tần Châu hỏi: “Phòng vấn? Trong phòng là phóng viên?”

A Sơn gật đầu: “Có lẽ vậy.”

Tần Châu nhìn cậu ta một cái, đột nhiên hỏi: “Sao không mở cửa nhờ phóng viên giúp đỡ?”

A Sơn sững sờ một lúc rồi nói: “Tôi làm việc trong lĩnh vực tự truyền thông, có thể coi là một nửa nhà báo. Quyền lực của một phóng viên kỳ thực rất nhỏ. Việc phóng viên làm cùng lắm chỉ là tiết lộ sự thật. Trong xã hội có rất nhiều phóng viên lén lút đưa tin tội ác để rồi bị trả thù.”

Lâm Dị biết vì sao Tần Châu đột nhiên hỏi vấn đề này, trong tình huống nguy cấp bị truy đuổi trốn tránh, A Sơn có thể nán lại trước cửa nghe lén, còn có thể kể lại những gì mình đã nghe được trông có vẻ rất khả nghi, hơn nữa không có người thứ hai có thể xác minh nội dung trong những lời cậu ta nói.

Nếu A Sơn thực sự làm trong ngành truyền thông, việc nắm bắt những thông tin mấu chốt trong lời nói và ghi nhớ thông tin chính là những kỹ năng cần thiết của phóng viên. Điều này cũng có thể giải thích tại sao A Sơn có thể ghi nhớ được cuộc đối thoại trong phòng.

Tần Châu hỏi: “Thứ kia xuất hiện không?”

A Sơn lắc đầu: “Không, tôi không thấy.”

Lâm Dị nhìn A Sơn.

Cuộc trốn thoát lần này đã giúp cho họ ghép lại được địa hình của Học viện Tu Thân.

Học viện Tu Thân có ba tòa nhà, ký túc xá của họ ở tòa 3, phía trước là tòa 2

và 1. Cổng ở phía trước tòa 1, phía sau tòa 3 là gò mộ.

Bên trái có một con sông, bên kia sông là ngôi làng.

Lâm Dị đoán chừng Tần Châu hẳn là đi về phía bên phải học viện Tu Thân, hẳn là cũng phát hiện được gì đó, nhưng Tần Châu vẫn chưa mở miệng, tạm thời chờ bổ sung.

Mà kể cả Tần Châu không cần nói tình hình bên phải Học Viện Tu Thân, kỳ thực lời kể hiện tại của ba người cộng với quá trình chạy trốn của cậu cũng đủ để khâu lại thành một mảnh tin tức.

Quả thực bọn họ có thể thoát khỏi Học viện Tu Thân, hơn nữa tuyến đường chạy trốn không chỉ có một.

Nhưng mọi tuyến chạy trốn đều ẩn chứa nguy hiểm.

Tuyến A: Chạy về phía cổng nhưng có chốt bảo vệ.

Tuyến B: Chạy về phía núi đằng sau nhưng có gò mộ.

Tuyến C: Chạy về hướng Nam bên trái, có sông chắn ngang.

Tuyến D: Chạy đến Tòa 2 để tìm phóng viên giúp đỡ nhưng quyền lực của phóng viên thấp.

Bốn tuyến chạy trốn, A/B/C, ngoài những khó khăn tương ứng, còn có một điểm phiền toái chung, có thứ sẽ đuổi theo và ngăn cản bọn họ trốn thoát.

Chính là thứ đã bóp cổ Lâm Dị từ phía sau, thứ mà Lâm Dị nhìn thấy khi quay lại cũng giống như miêu tả của Hoa Hoa.

A Sơn nói xong, Lâm Dị cũng kể lại quá trình của mình, theo sau là Tần Châu.

Tần Châu quả nhiên đã đi về phía bắc, nói: "Phía bắc có một căn nhà gỗ, trông có vẻ là phòng tiếp đón phụ huynh được xây dựng đặc biệt. Thứ đó cũng xuất hiện."

Lâm Dị âm thầm bổ sung tuyến E trong lòng: chạy về bên phải/phía bắc, tìm phụ huynh giúp đỡ, nhưng nếu phụ huynh mà giúp đỡ thì ngay từ đầu đã không đưa bọn họ vào đây.

Và tuyến này cũng có phiền toái là bị thứ kia chặn lại.

Sau khi mọi người trình bày xong, xác suất trốn thoát thành công khỏi Học viện Tu Thân đạt tới 30%.

Tần Châu nói: “Hiện tại có 5 lộ tuyến chạy trốn...”

Lâm Dị cũng không ngạc nhiên, Tần Châu và cậu nghĩ cùng một hướng.

Lần khởi động này nhất định Tần Châu sẽ dùng thử tuyến D để chạy trốn, vì tuyến D không có chướng ngại vật.

Có điều tuyến D cũng không hề dễ dàng. Làm cách nào để bọn họ ra khỏi ký túc xá, làm cách nào để đến Tòa 2 và làm cách nào để tiết lộ tín hiệu cầu cứu cho phóng viên đều là những vấn đề nan giải.

Bên tai quả nhiên Lâm Dị nghe được Tần Châu mở miệng, quyết định nhờ phóng viên giúp đỡ, thông qua phóng viên giúp đỡ thoát khỏi Học viện Tu Thân.

Có người hỏi: “Nhưng... nhưng chúng ta đi tìm phóng viên kiểu gì? Chẳng lẽ lại chịu cơn đói rồi lại lao ra ngoài à?”

Mọi người đều biết điều này thực sự rất khó khăn, chưa kể đến cảm giác đói khó chịu như thế nào, A Hào, người phát động cuộc trốn thoát khỏi ký túc xá đã không còn.

Tần Châu nói: “Tìm cơ hội, tùy cơ ứng biến.”

Sắc mặt của mọi người đều tối sầm lại, đối với họ mà nói, không phải cơ hội dang tới cửa thì không gọi là cơ hội.

Lâm Dị nhìn Tần Châu, lại nhìn những người khác, cuối cùng ánh mắt rơi vào cửa sắt trong phòng.

Mười hai phút trôi qua, tám gã đầu trọc đã tới.

Cạch cạch cạch——

Cánh cửa sắt được mở ra, tám gã đầu trọc lần thứ tư xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lần trước vì im lặng cho nên thoát khỏi việc bị quất bằng roi xương, vì thế hiện tại không ai dám lên tiếng.

“Nam nữ xếp thành hai hàng!”

Gã đầu trọc xăm hình rồng đen xoay tròn lên tiếng, giọng điệu vẫn giống như những lần trước, không có bất kỳ thay đổi nào, chứng tỏ lần này cốt truyện đã chính thức bắt đầu lại.

Lâm Dị nhìn Hắc Long đầu trọc, lại nhìn Thanh Long đầu trọc, rồi lại nhìn Địa

Tặng Bồ Tát đầu trọc.

Lâm Dị không dám nhìn xa hơn, sợ ánh mắt của mình sẽ bị tám gã đầu trọc coi là khiêu khích.

Cậu rời mắt, theo Hắc Long đầu trọc hiệu lệnh xếp hàng, lúc này cậu đứng như cũ, xếp cuối cùng

Khi Thanh Long Đầu trọc dẫn đội ra khỏi phòng, Lâm Dị vẫn đứng tại chỗ, không đi theo đội.

Cậu biết làm thế nào để trốn thoát bằng tuyến D rồi.

Chương 154: Quái vật ngoài trường Tìm đường chết!-

Chương 154: Quái vật ngoài trường

Nhìn thấy Lâm Dị đứng tại chỗ mà không đi theo đội, sắc mặt của mấy gã đầu trọc khác đột nhiên dữ tợn, đúng lúc gã Hắc Long đầu trọc đang định mở miệng thì Lâm Dị đã nói trước gã: “Anh định để bọn trẻ nhịn đói ba ngày, như vậy còn chưa đủ, anh còn định dẫn bọn nhỏ tới căng tin...”

Hắc Long đầu trọc sững sốt. Thấy Địa Tạng Bồ Tát đầu trọc chuẩn bị giơ roi xương lên, Lâm Dị liếc gã, cậu thực sự không biết làm thế nào để bản thân tỏ ra hung dữ một chút, bắt chước vẻ mặt Tần Châu khiến trách Ngô An nói: “Nếu dám động vào tôi, tôi đảm bảo Khất Xoa Đế Nghiệt Bà sẽ trừng trị anh.”

Địa Tạng Bồ Tát đầu trọc của lập tức thu roi lại.

Lâm Dị xoay người đi theo đội, đi được mấy bước lại nhìn về phía bảy gã đầu trọc: “Tôi biết hết tâm tư của mấy anh đó. Nếu không tin, đêm nay cứ đến tìm tôi.”

Lâm Dị vừa nói vừa nhìn về mặt của bảy gã đầu trọc, nhìn thấy biểu cảm của bọn chúng toát ra vẻ tự hỏi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Sợ rồi.

Nếu chúng sợ rồi, Lâm Dị không nhiều lời thêm nữa, tiếp tục đi theo cả đội.

Lúc đi, cậu liếc nhìn về phía trước. Đội ngũ còn chưa đi xa, những lời cậu nói với mấy gã đầu trọc này hẳn đã bị những người tham gia khác nghe thấy, Tần Châu chắc là cũng nghe được rồi.

Cho nên Tần Châu mặc dù không quay đầu lại nhìn cậu, nhưng bóng lưng vẫn thẳng tắp. Dường như hẳn đang kìm nén không quay đầu lại, sợ quay lại sẽ gây rắc rối cho Lâm Dị.

Những người khác cũng không dám quay lại nhìn Lâm Dị, có điều họ là sợ roi xương trong tay mấy gã đầu trọc.

Lâm Dị thu ánh mắt, lặng lẽ đi ở cuối hàng.

Đi theo đội được một đoạn, cậu nghe thấy cuộc trò chuyện của bảy gã đầu

trọc.

“Lão đại, chuyện này là sao?”

Hắc Long đầu trọc không trả lời, người mở miệng là Địa Tạng Bồ Tát đầu trọc: “Có chút thần bí.”

Hắc Long đầu trọc nhìn thẳng vào bóng lưng Lâm Dị, vừa rồi trong lòng gã đúng thật là mới nghĩ như vậy. Gã chuẩn bị đem mấy cái gai kia đến căng tin để nhìn người khác ăn, nhưng...

Làm sao nó biết được?

Nhớ tới vẻ mặt kiên định của Lâm Dị, Hắc Long đầu trọc không khỏi có chút kinh sợ, nhưng sau đó gã nghĩ lại, nhớ đâu chỉ là trùng hợp thì sao?

Phải thử lại lần nữa.

“Đi ăn trước.” Hắc Long đầu trọc nói.

“Lão đại, mấy cái gai kia thì sao?” Một gã đầu trọc khác hỏi: “Vẫn bỏ đói à?”

Hắc Long đầu trọc vốn muốn dẫn người đến nhà ăn để phạt đứng, gã thoáng thấy Lâm Dị đang xoay người trên hành lang, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cứ bỏ đói, xem chúng nó nhịn được mấy ngày.”

Cả nhóm rẽ dọc hành lang rồi đi xuống căng tin. Lần này bọn họ không thấy có đứa trẻ nào đứng trong căng tin nữa, nhẹ nhàng thở phào.

Lần cuối cùng họ khởi động lại, họ đã tặng màn thầu cho bọn trẻ, dẫn đến một loạt chuyện như nhịn đói rồi chạy khỏi ký túc xá. Nếu lần này mà lũ trẻ vẫn còn ở đây thì bọn họ sẽ lâm vào nan đề, bối rối không biết có nên đưa màn thầu cho chúng hay không. Họ không muốn trải qua cảm giác đói khát kia nữa. Cảm giác đó rất khó chịu, cũng không còn dũng khí để trốn thoát nữa, chỉ có thể đợi người ta chết đói rồi khởi động lại. Nếu không cho thì không thể vượt qua thử thách lương tâm. Bọn trẻ thực sự rất đáng thương. Mọi người đều không đành lòng nhìn chúng chịu đói.

Giờ thì tốt rồi, bọn trẻ không xuất hiện ở căng tin, không nhìn thấy thì không phải chịu sự tra tấn của lương tâm

“Im lặng ăn!”

Thanh Long đầu trọc gầm lên một tiếng trước, còn mấy gã đầu trọc khác phân phát màn thầu cho 25 người còn lại.

Bọn trẻ tuy rằng không xuất hiện ở căng tin, nhưng màn thầu vẫn là màn thầu bọn họ từng thấy, nhưng lần này không có người phàn nàn màn thầu khó nuốt, không cần Tần Châu nói gì, bọn họ tự bẻ màn thầu ra, ăn phần giữa. Sau đó cất phần còn lại của màn thầu đi, sợ sau này phải chịu hoàn cảnh nhin đói tiếp.

Tần Châu hiện tại không có tâm trạng để ý người khác đang làm gì, đợi mấy gã đầu trọc rời đi, hẩn nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị không dám nhìn Tần Châu, cậu cúi đầu khều chiếc màn thầu trong tay.

Đối vai tự hỏi, nếu Tần Châu làm chuyện mạo hiểm mà không thềm nói với cậu thì cậu cũng sẽ lo lắng.

Mà hơn nữa ngay từ đầu ở thế giới này, Tần Châu đã nhiều lần ra lệnh, không cho cậu nổi bật.

Tuy nhiên, mấy gã đầu trọc còn đang ăn cơm uống rượu bên ngoài căng tin, lúc này cậu còn không có cơ hội giải thích tình hình với Tần Châu chứ đừng nói đến cơ hội xin lỗi.

Cậu chỉ có thể tiếp tục cảm thấy tội lỗi, dự định sau này sẽ tìm cơ hội.

Màn thầu nhanh chóng đã ăn xong nhưng tám gã đầu trọc mới uống được nửa ly rượu. Mọi người chỉ có thể ở căng tin mắt to trừng mắt nhỏ.

Lâm Dị thì đau khổ.

Một lúc sau, Thanh Long Đầu Trọc gõ cửa, hấp dẫn sự chú ý của mọi người: “Đi theo nó, cấm náo loạn.”

‘Đôi Mắt’ tới rồi.

Lâm Dị nhìn vào ‘đôi mắt’, suy đoán danh tính của ‘đôi mắt’ chắc là quản lý ký túc xá hoặc thứ gì đó tương tự.

‘Đôi Mắt’ không đáng sợ như tám gã cường tráng kia, có điều khí chất đáng kinh trên người hẩn vẫn khiến người ta cảm thấy khó chịu.

‘Đôi Mắt’ đưa họ đến ký túc xá nơi họ bị nhốt lần trước. Bộ dáng của hẩn dường như chẳng hứng thú đến mọi người. Chờ 25 người vào ký túc xá, hẩn cũng không cảnh báo họ đừng gây rắc rối như mấy gã đầu trọc kia. Hẩn chẳng nói chẳng rằng, khoá cửa xong liền rời đi.

Chờ tiếng bước chân của ‘Đôi Mắt’ ngày càng xa, cuối cùng biến mất, mọi

người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Đánh giá thông qua biểu hiện của ‘Đôi Mắt’, hẳn là người xem kịch không quá coi trọng mọi việc. Hơn nữa, hẳn còn có một tâm lý biến thái, mong bọn họ sẽ làm gì đó để hẳn có thể báo cáo lại mấy gã đầu trọc, thỏa mãn ham muốn xem kịch của hẳn.

Bây giờ hẳn không nói gì, rất có thể là cố ý làm bọn họ ầm ĩ, sau đó đi mách lẻo.

Mọi người cơ bản đều có thể nhìn ra điểm này, nhưng hành vi của Lâm Dị đã sớm khiến sự hiếu kỳ trong lòng bọn họ bành trướng lên. Lúc này, bọn họ đều nhìn về Lâm Dị, do dự muốn mở miệng hỏi thăm tình huống của Lâm Dị một chút.

Sở dĩ do dự là bọn họ nhìn thấy bầu không khí giữa Tần Châu và Lâm Dị có gì đó không ổn.

Những người khác đều có thể nhìn ra, Lâm Dị tự mình cảm nhận được sự tức giận đến từ Tần Châu.

Lâm Dị căng da đầu chuẩn bị mở miệng, Tần Châu nhìn cậu, nói trước: “Tóm lại, đại khái người ta xăm hình có năm loại tình huống...”

Bị Tần Châu cướp lời, Lâm Dị chỉ có thể cúi đầu.

Tần Châu tiếp tục nhìn cậu, vừa tức lại vừa bất lực.

Hắn nghe thấy tất cả những gì Lâm Dị nói với mấy gã đầu trọc đó, nhanh chóng nhận ra Lâm Dị muốn làm gì.

Hắn hít một hơi thật sâu, mặt vô cảm thay Lâm Dị đưa cho mọi người một lời giải thích: “Tình huống thứ nhất, hình xăm dùng để che đi hoặc tô điểm vết sẹo trên cơ thể. Tình huống thứ hai, sử dụng hình xăm để tưởng nhớ ai đó, điều gì đó hoặc để chứng minh một cảm xúc nào đó. Tình huống thứ ba là sở thích. Tình huống thứ tư là gia tăng thực lực của bản thân. Tình huống thứ năm là đức tin.”

Mọi người chăm chú lắng nghe, một số người thông minh đã phản ứng lại.

Tần Châu nói: “Rất rõ ràng, tám gã đầu trọc đó xăm hình là vì tín ngưỡng.”

Tám gã đầu trọc không có sẹo trên cơ thể. Các thiết kế hình xăm dùng để tưởng nhớ ai đó, một điều gì hoặc cảm xúc nhìn chung là giống nhau, nhưng hình xăm trên tám gã đầu trọc thì lại khác nhau.

Mà sở thích thì lại càng không có khả năng.

Những người yêu thích xăm mình sẽ thử đủ các kiểu dáng xăm mình. Nghiêm túc mà nói, hình xăm đen trắng được gọi là hình xăm, mà có sắc thái mới được gọi là xăm mình. Những người yêu thích sẽ không chỉ có hình xăm một màu, họ sẽ thử đủ loại sắc màu rực rỡ xăm mình, mà cả tám gã đầu trọc này chỉ có hình xăm trên cơ thể.

Tình huống thứ tư cũng không thể xảy ra. Trong ấn tượng khuôn mẫu, những người có hình xăm không dễ chọc vào. Mà tám gã đầu trọc này căn bản không cần xăm hình để thể hiện sự hung dữ.

Như vậy còn lại khả năng cuối cùng, là tín ngưỡng.

Hắc Long đầu trọc là rồng đen. Truyền thuyết kể rằng rồng đen là rồng của phương bắc, thuộc về Bắc Hải Long Vương trung linh trạch vương. Nhưng móng rồng chỉ có bốn móng, rồng năm móng là biểu tượng của hoàng đế, người bình thường không thể áp chế được rồng năm móng.

Đầu rồng đen trên người Thanh Long đầu trọc là nằm ở vai phải. Theo truyền thuyết cổ đại, tả Thanh Long hữu Bạch Hổ cư tả phương Thanh Long, nếu xăm rồng xanh trên cơ thể thì phải ở bên trái, nếu không sẽ bị coi là chiếm lãnh thổ của các thần thú khác và gây thêm rắc rối.

Địa Tạng Bồ Tát là một nhân vật điển hình trong Phật giáo. Địa Tạng Bồ Tát trên người đầu trọc là nhắm mắt, nếu trợn mắt, tất nhiên đầu trọc sẽ không trấn được.

Những hình xăm khác trên mấy gã đầu trọc còn lại bao gồm Quan Công, Quan Công kháng đại đao, điểm nhấn là chữ 'kháng'. Mạng không đủ mạnh, không chống chọi được Quan Công, cho nên, hình Quan Công của gã đầu trọc được xăm ở trước ngực thay vì phía sau lưng, như vậy mới giải được chữ 'kháng'.

Còn có xăm Đấu Chiến Thắng Phật, Tôn Ngộ Không sau chín chín tám mươi một nạn được phong làm Đấu Chiến Thắng Phật, Tôn Ngộ Không còn có danh hiệu khác là 'Tề Thiên Đại Thánh'. Hầu như mọi người không ai không biết Tôn Ngộ Không vì đại náo Thiên Đình nên bị áp chế tới Ngũ Chỉ Sơn. Đầu trọc không phải Như Lai, trấn không được Tôn Ngộ Không, cho nên trên người gã không phải 'Tề Thiên Đại Thánh' mà là 'Đấu Chiến Thắng Phật', ý đồ thay đổi sự thật rằng chỉ có Như Lai mới có thể trấn áp được Tôn Ngộ Không.

Ngoài những hình xăm của mấy gã đầu trọc ở trên, còn có hình xăm Chung

Quỳ, Na Tra, vân vân.

Những hình xăm này chứng minh một vấn đề. Tám gã đầu trọc tin vào quỷ thần. Một mặt thì muốn có được sức mạnh của quỷ thần thông qua hình xăm, nhưng mặt khác, chúng cũng sợ bị quỷ thần phản phệ.

Cho nên Lâm Dị giả thần giả quỷ, cậu đặc biệt nhắc đến 'Khất Xoa Đế Nghiệt Bà'. 'Khất Xoa Đế Nghiệt Bà' là Địa Tạng Bồ Tát, là phiên âm của tiếng Phạn Kṣitigarbha.

Chỉ có những tín đồ chân chính mới biết tới phiên âm của Địa Tạng Bồ Tát trong tiếng Phạn là 'Khất Xoa Đế Nghiệt Bà'. Lâm Dị không đề cập đến Địa Tạng Bồ Tát, mà là dùng 'Khất Xoa Đế Nghiệt Bà' để kiểm tra mức độ tín ngưỡng của mấy gã đầu trọc đối với quỷ thần.

Lâm Dị đã có đáp án. Mấy gã đầu trọc là tín đồ thành kính của quỷ thần. Cậu chỉ nói phiên âm của Địa Tạng Bồ Tát, đã khiến gã đầu trọc đã từ bỏ việc đánh cậu.

Tần Châu biết rất rõ kế hoạch của Lâm Dị, uy hiếp tám gã đầu trọc này, sau đó lại bắt tám gã đầu trọc tuân theo mệnh lệnh của cậu, như vậy nếu Lâm Dị muốn rời khỏi ký túc xá để tìm phóng viên ở tòa 2 thì cũng không phải vấn đề gì khó khăn nữa.

Thậm chí Lâm Dị còn có thể mở ra nhiều lộ tuyến chạy thoát hơn.

Rất thông minh, là nhóc thiên tài mà Tần Châu biết.

Nhưng nhóc thiên tài lại coi sự việc rất đơn giản, làm sao tám gã đầu trọc kia lại có thể dễ dàng bị lời nói của Lâm Dị hù dọa? Cũng không đúng, Lâm Dị không có khả năng không nghĩ tới điểm này, chỉ là Lâm Dị muốn mạo hiểm thử xem.

Tìm đường chết!

Tần Châu vừa giải thích vừa nhìn Lâm Dị.

"Tám gã đầu trọc vẫn còn đến." Tần Châu nói với Lâm Dị.

Lâm Dị nhẹ nhàng đáp lại.

Là điều chắc chắn, cậu đã nói rồi, tám gã đầu trọc đó nhất định sẽ đến để xác định xem cậu có thật thông quỷ thần hay là giả thần giả quỷ.

Tần Châu không dung cự tuyệt, nói: "Nói với bọn chúng, là tôi..."

Hắn còn chưa nói xong, cửa sổ nhỏ trên cửa sắt ký túc xá đã mở ra, 'Đôi mắt' nhìn vào, sau đó mở cửa, tám gã đầu trọc bước vào.

Mọi người không khỏi lùi lại một bước, tám gã đầu trọc đi thẳng đến trước mặt Lâm Dị.

Bọn chúng vừa uống rượu xong, trên người tản ra mùi rượu khó ngửi.

Tần Châu theo bản năng muốn bảo vệ Lâm Dị, nhưng Lâm Dị lại tự mình di chuyển, cách xa Tần Châu một chút, lại gần Hắc Long đầu trọc một chút.

Hắc Long Đầu trọc nhìn chằm chằm Lâm Dị nói: "Tiểu tử mặt trắng, nói cho tao biết hiện tại tao đang nghĩ gì."

Gã mở ngăn đựng rượu, chỉ vào mình rồi chỉ vào những người khác: "Nói cho tao biết bọn chúng nghĩ gì nữa, nói không đúng, nói sai một câu, lão tử đem mày dìm chết trong hồ."

Chương 155: Quái vật ngoài trường

Nếu như em xảy ra chuyện gì, tôi không chịu được-

Chương 155: Quái vật ngoài trường

Hắc Long đầu trọc không che giấu ác ý trong lời nói của mình, lời nói uy hiếp trắng trợn này khiến sắc mặt những người tham gia tái nhợt, Tần Châu cau mày, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Dị.

Điều hắn muốn nói với Lâm Dị nhưng chưa nói xong là: 'Nói cho bọn chúng, là tôi yêu cầu em làm vậy.'

Tuy chưa nói xong nhưng Tần Châu chắc chắn Lâm Dị hiểu ý mình.

Sau khi gã Hắc Long đầu trọc đe dọa, Lâm Dị trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Mỗi dây thần kinh trong cơ thể Tần Châu đều được điều chỉnh đến trạng thái căng thẳng cao độ. Hắn nhận thức sâu sắc rằng Lâm Dị lại sắp không nghe lời.

Quả nhiên.

Lâm Dị gật đầu, so với những người khác, biểu hiện của cậu bình tĩnh dị thường: "Có thể."

Tần Châu nghiêng răng nghiêng lợi, thậm chí còn có thể nghe được tiếng nghiêng răng của hắn.

Nghe Lâm Dị nói như vậy, những người tham gia khác đang căng thẳng đều lộ ra biểu cảm kinh ngạc tò mò, Lâm Dị trả lời quá bình thản, như thể cậu thực sự biết lúc này tám gã đầu trọc này đang nghĩ gì.

Nhưng lần khởi động lại này đã đi chệch khỏi cốt truyện trước. Nhìn phải vẫn là Lâm Dị, nhìn trái vẫn là Lâm Dị, là một người bình thường, nhìn không ra cậu có thuật đọc tâm.

Nếu Lâm Dị thực sự có khả năng đọc suy nghĩ, đối với người khác sẽ là một chuyện tốt. Cậu có thể hiểu rõ suy nghĩ bên trong NPC, việc bọn họ thoát khỏi học viện Tu Thân cũng không còn gì khó khăn nữa. Nhưng Lâm Dị cùng

bọn họ khởi động lại bốn lần, nếu cậu thật sự có năng lực đọc được suy nghĩ, cậu đã chẳng liều mạng cùng bọn họ làm gì. Rất rõ ràng, Lâm Dị không có dị năng này.

Mọi người nín thở, lo lắng sợ hãi mà nhìn Lâm Dị.

Bởi vì không biết Lâm Dị định hoá giải nguy cơ kiểu gì, trái tim họ như bị nhấc lên.

Một là lo lắng Lâm Dị không lừa được tám người này, hai là lo lắng tám người này sẽ giận chó đánh mèo bọn họ.

Hề Hề và mấy nữ sinh khác đều nhìn về phía tám gã đầu trọc, bọn chúng thực sự không dễ lừa gạt. Bằng không bọn chúng đã tin Lâm Dị từ lúc cậu đọc được suy nghĩ của Hắc Long đầu trọc, lúc này cũng sẽ không đến tìm Lâm Dị rồi hung ác uy hiếp cậu.

Lâm Dị biết hiện tại cậu đang thu hút rất nhiều chú ý, cậu cũng biết mọi người đều đang để ý rất kỹ tới cậu.

Trong tất cả những ánh mắt, ánh mắt của Tần Châu là thiêu đốt nhất, nhưng cũng mang lại cho Lâm Dị một cảm giác bình yên trong lòng. Tần Châu nhìn chăm chăm vào cậu, Tần Châu ở phía sau cậu, cậu hiện tại không thể phân thân suy nghĩ nếu thất bại thì phải làm sao, nhưng cậu khẳng định Tần Châu sẽ có sắp xếp.

Nghĩ như vậy, Lâm Dị nói: “Mấy anh mang theo điện thoại không?”

Hắc Long đầu trọc trừng mắt nhìn Lâm Dị không mấy thiện cảm.

Lâm Dị lại hỏi: “Anh có mang không?”

Hắc Long đầu trọc đánh giá biểu cảm của Lâm Dị, một gã đầu trọc phía sau bất mãn nói: “Chuyện này liên quan à? Hay mày đang chơi bọn tao.”

Lâm Dị đối diện với ánh mắt của gã đầu trọc này, cậu không nói gì, chỉ nhìn.

Gã đầu trọc kia bị Lâm Dị nhìn đến nổi cảm thấy trong lòng chột dạ, nhưng sau đó lại vì bản thân chột dạ mà tức giận: “Mày, mẹ——”

Hắc Long đầu trọc giơ tay ngăn cản, trừng mắt nhìn Lâm Dị nói: “Mang.”

“Tôi đảm bảo các anh sẽ phải dùng nó đấy.” Lâm Dị quay đầu nhìn Hắc Long đầu trọc, rồi nói: “Nghĩ một số từ 0 đến 10.”

Thanh Long đầu trọc bên cạnh cười nói: “Bọn tao bảo mày nói xem bọn tao

nghĩ gì, mà lại còn yêu cầu ngược lại bọn tao. Muốn bọn tao chọn một số?”

Lâm Dị: “Anh làm sao có thể đảm bảo suy nghĩ sẽ không thay đổi? Suy nghĩ trong lòng anh lúc này có giống với suy nghĩ ở giây trước không? Tôi phải đọc suy nghĩ của anh trong giây này hay là giây tiếp theo cơ?”

Hắc Long đầu trọc cuối cùng lên tiếng: “Đừng bày vẽ, tao đếch quan tâm là giây này hay giây sau, chỉ cần là suy nghĩ của bọn tao, nếu mà có thể trả lời, lão tử coi như mày lợi hại.”

Lâm Dị gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ cần các anh không sợ tiết lộ thiên cơ rồi bị trừng phạt, tôi hoàn toàn không có ý kiến.”

Hắc Long đầu trọc sững sốt một lúc, những gã đầu trọc khác cũng im lặng.

Lời của Lâm Dị đã nắm bắt được điểm yếu của họ.

Đáy mắt Lâm Dị nhìn thấy phản ứng của bọn chúng: “Đọc ra con số mấy anh nghĩ trong đầu, có thể hoá giải hình phạt tiết lộ thiên cơ, nhưng nếu các anh không cần thì thôi vậy.”

Nói xong, Lâm Dị nhìn thẳng vào đôi mắt của Hắc Long đầu trọc, cậu chăm chú nhìn chăm chăm, cố gắng không chớp mắt: “Suy nghĩ của anh...”

“Bỏ đi.” Hắc Long Đầu trọc cắt ngang nói: “Số là được rồi. Chọn từ 0 đến 10 chứ gì?”

Lâm Dị nói: “Đúng vậy.”

Hắc Long Đầu trọc thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra Lâm Dị cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cậu thật sự không có năng lực đọc được suy nghĩ, nếu may mắn có thể lừa gạt suy nghĩ một hai người, nhưng lúc này có tận tám người, cậu căn bản không có khả năng nói được suy nghĩ của tám người.

Hắc Long Đầu trọc nói: “Tao nghĩ rồi, mày nói xem, số tao nghĩ là bao nhiêu.”

Những gã đầu trọc khác nhìn chăm chăm vào Lâm Dị, xét theo vẻ mặt của bọn chúng, trong đầu bọn họ cũng đã nghĩ đến con số, đang chờ Lâm Dị trả lời.

Bầu không khí lúc này hoàn toàn căng thẳng.

Nhóm người tham gia như lâm đại địch.

Độ khó của đoán số và đoán từ cũng không khác nhau mấy, về cơ bản tính

chất là như nhau.

Lâm Dị quét qua tám gã đầu trọc một lần, hỏi: “Chắc chưa?”

Nhìn thấy Lâm Dị tự tin hỏi như vậy, tám gã đầu trọc không khỏi cảm thấy tim đập thình thịch. Nếu Lâm Dị thật sự thông quý thần, ngũ khí của bọn chúng vừa rồi là đại bất kính với người thông linh.

Bọn chúng muốn cứu vớt một chút, ngũ khí nhẹ lại, gật đầu: “Chắc.”

Lâm Dị nói: “Số anh nghĩ nhân 2 cộng 5.”

Tám gã đầu trọc trầm mặc một lát, Hắc Long đầu trọc có chút không kiên nhẫn, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Lâm Dị, vẫn làm theo yêu cầu của Lâm Dị.

Thần kinh căng thẳng của Tần Châu sau những lời nói này của Lâm Dị, cuối cùng cũng nghỉ ngơi được một chút. Hắn vẫn như cũ gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Dị.

Trong đầu nhớ lại những gì Lâm Dị đã nói để quảng bá bản thân trong thế giới Quy Tắc 7-7.

“Đàn anh, anh có biết Câu lạc bộ Mensa không?” –

“Đàn anh, em là thành viên dự bị á.”

Lúc đó Lâm Dị đã nói như vậy, có điều lúc đó Tần Châu lại không để ý tới cậu.

“Nhân kết quả này với 50.” Lâm Dị tiếp tục.

Hồi ức và hiện thực chồng chéo lên nhau trước mắt Tần Châu, hắn thở ra một hơi, ánh mắt bất lực nhìn về phía Lâm Dị.

Bây giờ hắn đã tin Lâm Dị là thành viên dự bị của Câu lạc bộ Mensa.

Mấy gã đầu trọc vốn đã thiếu kiên nhẫn, mấy cái lấy số mà chúng đang nghĩ nhân 2 rồi cộng 5 thì chúng còn tính được, nhưng bây giờ còn phải nhân với 50, ai mà tính nhầm nổi?

Lâm Dị biết những lời này nhất định sẽ khiến mấy gã đầu trọc phản nghịch, vì vậy cậu buồn bã nói: “Điện thoại.”

Sự phản nghịch của Hắc Long Đầu trọc ngay lập tức biến mất không dấu vết. Không chỉ gã mà cả những gã đầu trọc khác cũng mất đi tâm lý phản nghịch. Bọn chúng nhanh chóng lấy điện thoại ra rồi nhân số đó với 50 như lời Lâm Dị nói.

Lâm Dị vừa mới nói, cậu đảm bảo bọn chúng sẽ dùng tới điện thoại.

Hiện tại màn kịch xem ra linh nghiệm rồi.

Trong cuộc đối đầu này, Lâm Dị dần dần chiếm thế thượng phong, biết tám gã đầu trọc sẽ tạm thời ngoan ngoãn một lát, cậu tiếp tục nói: “Nếu năm nay qua sinh nhật rồi thì cộng 1772, chưa qua sinh nhật thì cộng 1771.”

Tám gã đầu trọc mân mê bấm điện thoại.

Lâm Dị dừng một chút, cho bọn họ thời gian tính toán, sau đó nói: “Lấy con số đó trừ đi năm sinh của mấy anh, được không?”

Tám gã đầu trọc gật đầu.

Lâm Dị đáp: “Các anh sẽ ra một số có ba chữ số.”

Tám gã đầu trọc nhìn vào màn hình điện thoại, gật đầu.

Lâm Dị đáp: “Số đầu tiên là số các anh chọn.”

Sắc mặt của tám gã đầu trọc trở nên tái nhợt.

Lâm Dị thừa thắng xông lên: “Hơn nữa hai chữ số cuối cùng là...” Cậu cố ý dừng lại, nhấn mạnh: “Tuổi của các anh.”

Hắc Long đầu trọc đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Dị, tỉnh rệu.

Mấy gã đầu trọc khác nhìn Lâm Dị bằng ánh mắt phức tạp, kính nể.

Những người tham gia không biết tình huống hiện tại như thế nào, trong lòng vẫn lo lắng. Chỉ có Tần Châu mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Dị đã dọa tám người này.

“Ừm... em... cái đó...” Hắc Long Đầu trọc bất an nói: “Nếu ngài không ngại, em có thể tìm cho ngài chỗ ở mới được không?”

Lâm Dị gật đầu, lễ phép nói: “Được.”

Hắc Long đầu trọc nghĩ đến điều kiện của học viện Tu Thân, suy nghĩ một chút rồi nói: “Bọn em đi thu xếp cho ngài trước, ngài...”

Lâm Dị nói: “Tôi có thể chờ ở đây.”

“Được được.” Hắc Long đầu trọc đang định rời đi cùng với mấy gã đầu trọc cũng vừa bị hù dọa, vừa tới cửa thì đột nhiên dừng lại.

Tim Lâm Dị thắt lại, ngón tay co rúm.

Hắc Long đầu trọc quay lại nhìn Lâm Dị, sợ hãi nói: “Bọn em có mắt không thấy Thái Sơn, xin ngài chớ trách.”

Lâm Dị không nói gì, Hắc Long đầu trọc cũng không dám nói gì thêm, vội vàng dẫn người đi.

‘Đôi mắt’ không thấy được điều mình muốn thấy nên cúi kính khóa cửa lại.

Lâm Dị do dự hết lần này đến lần khác, nhưng cũng không ngăn cản ‘đôi mắt’ khóa cửa, nếu không mục đích của cậu lộ ra quá rõ ràng.

Nghĩ nghĩ, cậu chỉ vào ‘đôi mắt’, giả hoạt nói: “Đưa tên đó đi, tên đó có chút... xui xẻo.”

‘Đôi mắt’ chưa kịp nói gì, Hắc Long đầu trọc đã cho ‘đôi mắt’ một cái tát: “Mẹ mày luôn, còn chưa đi.”

‘Đôi mắt’:””

Nghe Lâm Dị nói ‘Đôi mắt’ không may mắn, tám gã đầu trọc kéo ‘đôi mắt’ rời đi.

‘Đôi mắt’ gãy như cọc tre, trong tay mấy gã đầu trọc cũng khó có thể vùng vẫy.

Sau khi cửa đóng lại, tiếng bước chân biến mất, mọi người nhanh chóng tập trung lại xung quanh Lâm Dị. Họ vẫn đang bị mắc kẹt trong bầu không khí căng thẳng, giọng nói run run: “Sao lại như vậy? Cậu thực sự tính ra số mà bọn họ nghĩ cùng với tuổi tác ư?”

“Không phải tính ra, tôi nào có biết số bọn họ chọn với tuổi của bọn họ, bọn họ bị lừa thôi.” Lâm Dị gãi đầu nói: “Tôi yêu cầu bọn họ trừ đi năm sinh. Trong toán học, là đã biết cầu đã biết, kết luận đây kết luận mà thôi.”

Thấy mọi người không hiểu, Lâm Dị giải thích: “Giả sử 1-10 là X, năm sinh là Y, sau đó tôi cho bọn họ tính bằng đẳng thức cố định, cần đẳng thức không?”

Mọi người đều lắc đầu.

Trên thực tế, bọn họ căn bản không hiểu Lâm Dị đang nói cái gì, nhưng hiện tại chuyện này cũng đã qua, không quan trọng nữa.

Điều quan trọng bây giờ là Lâm Dị một lát nữa là có thể rời khỏi ký túc xá.

Chỉ cần rời khỏi ký túc xá, cậu sẽ có cơ hội tìm phóng viên đến học viện Tu Thân để phỏng vấn, sau đó truyền đi tín hiệu cầu cứu cho phóng viên.

Lâm Dị sau đó nhìn về phía Tần Châu, đại bộ phận mọi người đều xem mặt đoán ý, vì thế đều bỏ đi.

“Đàn anh ơi...” Lâm Dị nói: “Chuyện đã đến nước này, em có thể kiến nghị anh đừng tức giận được không?”

Tần Châu: “...”

“Được.” Tần Châu nói: “Chuyện đã đến nước này, tôi chỉ cần em nói một câu.”

Lâm Dị đáp: “Thích anh ạ.”

Tần Châu: “...”

Lâm Dị đổi lời: “Yêu ạ.”

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu đặt hai tay lên vai Lâm Dị, nắm chặt cậu: “Tôi muốn em bảo đảm, tiếp theo dù em có đưa ra quyết định gì thì cũng phải nghĩ tới tôi trước.”

Tần Châu nhìn chăm chăm Lâm Dị, nhẹ nhàng nói: “Hết cách rồi, trái tim tôi yếu đuối, nếu như em xảy ra chuyện gì, tôi không chịu được.”

Tần Châu ép hỏi cậu: “Có đồng ý không?”

Lâm Dị gật đầu: “Đồng ý, đồng ý ạ.”

Chương 156: Quái vật ngoài trường

Trùng hợp thật-

Chương 156: Quái vật ngoài trường

Lâm Dị được tám gã đầu trọc lịch sự mời ra khỏi ký túc xá. Căn phòng họ chuẩn bị cho Lâm Dị cũng ở trong tòa nhà này, nhưng điều kiện tốt hơn phòng ký túc xá tập thể kia nhiều.

Sau khi đưa Lâm Dị tới đây, tám gã đầu trọc đều lo lắng nhìn về mặt của Lâm Dị, sợ Lâm Dị bất mãn.

Ánh mắt Lâm Dị quét khắp căn phòng, bọn chúng cũng theo ánh mắt Lâm Dị quét qua phòng.

Đây cũng xem như là một phòng ngủ đơn tiêu chuẩn, có giường, có bàn, có ghế.

Chẳng qua trên bàn lại không có giấy bút như Lâm Dị muốn.

A Sơn nói không sai. Năng lực lớn nhất của phóng viên là vạch trần sự thật, khiến cho những điều dơ bẩn ẩn giấu nơi bóng tối được phơi bày trước công chúng. Thế giới này có rất nhiều phóng viên âm thầm săn tin, bởi vì khai quật tội ác trong cống ngầm mà phải hứng chịu báo thù.

Cậu hiện tại quả thực đã dọa được tám gã đầu trọc, nhưng dọa được đến mức độ nào thì Lâm Dị không thể cam đoan, cho nên cậu không dám trực tiếp mở miệng yêu cầu tám gã đầu trọc tìm cách đưa bọn họ rời đi.

Mà rõ ràng bọn chúng không phải là những người duy nhất trong Học viện Tu Thân, còn có 'đôi mắt' với thân phận quản lý ký túc xá. 'Đôi mắt' không có hình xăm nào trên người, hẳn không tin vào quỷ thần, cho nên sẽ không bị mắc mưu.

Giáp mặt nhìn Lâm Dị trực tiếp khi dễ bọn côn đồ thất học, 'đôi mắt' vẫn không bị mắc bẫy, những người khác tất nhiên càng không thể dễ dàng bị cậu lừa gạt được.

Nếu tám gã đầu trọc có thể đánh 'đôi mắt' thì các NPC khác cũng có thể đánh tám gã đầu trọc này.

Cậu không thể ký thác hy vọng trên người tám gã được.

Lâm Dị mơ hồ cảm thấy người được phóng viên phỏng vấn ở Tòa 2 có cấp bậc địa vị trên cả tám gã đầu trọc.

Vì người kia nếu đã trở thành người được phóng vấn, vậy thì thân phận của người đó ở trong Học viện Tu Thân là gì?

Lâm Dị không thể trực tiếp đến gặp phóng viên. Vì không biết phóng viên có thực sự sẵn lòng giúp đỡ họ hay không, Lâm Dị không thể tiết lộ danh tính được, nhưng đồng thời cậu cũng phải truyền tín hiệu cầu cứu, biện pháp dư lại không có nhiều lắm.

Là việc cậu và Tần Châu đã từng trải qua trong thế giới Quy Tắc 16-8, truyền giấy.

Lúc Lâm Dị đang suy tư làm thế nào để mở miệng xin tám gã đầu trọc giấy bút, Thanh Long Đầu Trọc nịnh nọt hỏi: “Ngài cần ăn gì không?”

Bởi bữa tối bọn chúng chuẩn bị là màn thầu vừa cứng vừa biến vàng nên lúc này bọn chúng điên cuồng bù đắp.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói: “Được.”

Mấy gã đầu trọc lập tức đi chuẩn bị, nhưng Lâm Dị lại ngăn cản: “Khi tới mang theo giấy bút.”

Tuy đám đầu trọc này không hỏi tại sao, nhưng Lâm Dị vẫn chủ động giải thích: “Báo đáp thôi, tôi sẽ đề điểm cho mấy anh vài câu.”

Mấy gã đầu trọc nghe vậy thì lập tức hưng phấn, vội vàng cảm ơn rồi nhanh chóng lui ra ngoài, đi chuẩn bị bữa tối, giấy bút cho Lâm Dị.

Thấy bọn chúng đang muốn đóng cửa lại cho mình, Lâm Dị nói: “Đừng đóng cửa.”

Hắc Long đầu trọc sững sốt một lúc, lộ ra vẻ mặt do dự.

Trong lòng Lâm Dị tự nhủ, quả nhiên, đề cập đến chính sự thì tám gã đầu trọc này không đáng tin cậy chút nào!

Đàn anh không hề gạt cậu!

Lâm Dị nói: “Nếu không yên tâm, có thể để lại một người canh tôi.”

Hắc Long đầu trọc cảm nhận được trong giọng nói của Lâm Dị lộ ra vẻ khó chịu, nhanh chóng mỉm cười nói: “Không có, không có.”

Bọn chúng giúp Lâm Dị đóng cửa, nhưng không khóa.

Đi được một khoảng cách nhất định, Hắc Long đầu trọc muốn tìm người để canh chừng. Những mấy gã đầu trọc khác lại lùi ra xa, cúi đầu tránh né tầm mắt của Hắc Long đầu trọc.

Hắc Long đầu trọc: "..."

Thanh Long Đầu Trọc nói: "Lão đại, tiểu tử... Cậu ấy hẳn là có gì đó, hiển nhiên là không muốn bị canh giữ rồi, bọn em nào dám đi canh chứ?"

Hắc Long đầu trọc hiểu rõ, bởi vì bản thân gã cũng không dám, nhưng lại sợ Lâm Dị chạy trốn.

Nếu Lâm Dị bỏ chạy, hoặc thậm chí không chỉ Lâm Dị mà bất kỳ học sinh nào trong Học viện Tu Thân chỉ cần một người bỏ trốn, kết cục của bọn chúng sẽ rất bi thảm.

Thanh Long Đầu Trọc nói: "Chắc cậu ta không chạy đâu? Nếu muốn chạy trốn thì cứ việc để chúng ta đi chuẩn bị bữa tối rồi. Hà tất sai chúng ta mang giấy bút nữa?"

Nghe vậy, Địa Tạng đầu trọc và Quan Công vội vàng đồng ý: "Đúng, đúng, chính nói!"

Hắc Long đầu trọc nghĩ ngợi một chút, đúng thật.

Nhưng dù sao gã cũng là lão đại. Làm lão đại thì mọi phương diện đều phải tốt hơn tiểu đệ một ít, chẳng hạn như tính cảnh giác.

Hắc Long đầu trọc vẫn chưa dám hoàn toàn yên tâm, rồi rầm nói: "Hôm nay có phóng viên tới phỏng vấn, nghe nói vị kia đích thân tiếp nhận, nếu như bên chúng ta xảy ra chuyện gì..."

Hắc Long đầu trọc vốn muốn tiếp tục dọa người tiếp, nhưng cuối cùng lại không nói nữa.

Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, điên rồi mới đợi người kia đi tìm phiền toái, thà bọn họ tự sát còn thoải mái hơn.

Lâm Dị ở trong phòng tính toán.

Kể từ lần khởi động lại cuối cùng, sau khi bọn họ đói bụng gần bốn tiếng đồng hồ, 'đôi mắt' xuất hiện, tiếp đó là lao ra khỏi ký túc xá.

A Sơn là nhóm thứ ba rời khỏi ký túc xá. Lúc trốn trên tầng ba của Tòa 2, cậu

ta tình cờ nghe được cuộc phỏng vấn trong phòng. Tính toán thời gian, hơn nửa tiếng đồng hồ là thời gian A Sơn tới được Toà 2. Cũng có thể nói rằng cuộc phỏng vấn nửa giờ nữa mới bắt đầu.

Nếu muốn truyền tín hiệu cầu cứu thành công, hơn nữa phải đảm bảo tính mạng của bản thân được an toàn, đồng thời không liên lụy đến phóng viên, cần phải tránh xa người tiếp nhận cuộc phỏng vấn.

Như vậy thời cơ cậu có thể gửi tín hiệu cầu cứu là trước khi phóng viên bắt đầu cuộc phỏng vấn, tức là trước khi đến Tòa 2. Hoặc sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, tức là sau khi rời khỏi Tòa 2.

Lúc A Sơn đến Tòa 2, cuộc phỏng vấn đã bắt đầu.

Không rõ thời gian phóng viên bắt đầu phỏng vấn, Lâm Dị chỉ có thể đợi phóng viên phỏng vấn xong, sau đó tìm cơ hội đưa tờ giấy cho phóng viên.

Mấy gã đầu trọc không biết đi chuẩn bị tiệc lớn gì cho cậu mà vẫn chưa thấy quay lại, Lâm Dị sốt ruột đi loanh quanh phòng.

Ngay lúc sự lo lắng của cậu sắp đạt đến đỉnh điểm, mấy gã đầu trọc cuối cùng cũng quay trở về.

Mang theo rượu ngon, đồ ăn ngon, cũng như giấy bút mà Lâm Dị muốn, còn có một bao thuốc lá.

Lâm Dị cầm lấy giấy bút, tháo nắp bút ra rồi tùy ý viết một chữ 'Châu' lên giấy, sau đó đưa cho bọn chúng.

Mấy gã đầu trọc kia không rõ nguyên do, Lâm Dị mất kiên nhẫn nói: "Tự giác ngộ."

"À vâng!" Hắc Long đầu trọc nhìn chăm chăm vào chữ 'Châu' trong Tần Châu, không hiểu nó có ý nghĩa gì.

Hắc Long Đầu trọc vội vàng nói: "Ngài cứ từ từ ăn, bọn em đi trước."

Lâm Dị 'ừm' một tiếng, ngồi trên ghế, bẻ chiếc đĩa vệ sinh ra.

Cậu nhìn chăm chăm vào đồ ăn, thở phào nhẹ nhõm.

Đồ ăn rất ngon, nhưng cậu lại không có cảm giác thèm ăn mấy, xem ra tốc độ dòng chảy thời gian ở thế giới này khá nhanh, ngoại trừ thời điểm bị phạt nhện đói, cậu cũng không có nhu cầu ăn lắm.

Tám gã đầu trọc rời khỏi phòng, lần này Lâm Dị không cần nhắc, chúng cũng

không dám khóa cửa.

Chủ yếu là chúng yên tâm hơn rồi, bọn chúng xuống núi một chuyến rồi trở về, Lâm Dị không có chạy trốn.

Địa Tạng Bồ Tát đầu trọc rất tò mò: “Đây là ý gì?”

Thanh Long Đầu Trọc vừa hiến kế cho Hắc Long đầu trọc, nói: ” ‘Châu’ không phải là ‘tẩu’ sao? Là muốn chúng ta rút lệ đi à.”

Chung Quỳ đầu trọc không tin: “Nào đơn giản vậy? Tôi nghĩ cậu ấy đang đề nghị mình đổi nghề. Học viện này không có tương lai, nếu anh em chúng ta ra ngoài tự lập, nhất định sẽ làm nên danh tiếng. Nói không chừng còn khiến mấy người kia thấy ta là phải cúi đầu khom lưng đó.”

Hắc Long đầu trọc cho Chung Quỳ đầu trọc một chưởng: “Nếu người đó nghe được lời mày nói, mọi người đều phải đi chết cùng mày đấy.”

Chung Quỳ đầu trọc nhất thời không dám nói gì nữa.

Lâm Dị lắng nghe tiếng bước chân bên ngoài xa dần, sau khi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất, cậu nhanh chóng dùng bút viết một câu lên giấy.

Sợ viết một tờ bị mất, cậu viết hai tờ.

Bỏ hai mảnh giấy vào túi, Lâm Dị đi đến cửa, đầu tiên cậu ngó đầu ra ngoài nhìn xung quanh, xác định bốn phía không có người, cậu như cá bơi trong nước, cả người linh hoạt chui ra ngoài.

Trong đầu cậu đã định hình địa hình của Học viện Tu Thân, mục tiêu là hướng tới Tòa 2.

Tòa 2 lúc này.

Cuộc phỏng vấn sắp bắt đầu.

Phóng viên nói với người phụ trách Học viện Tu Thân: “Trùng hợp thật.”

Người phụ trách cũng cười: “Đúng vậy, trùng hợp thật, thế mà lại mặc quần áo giống nhau.”

Chương 157: Quái vật ngoài trường

Nguy to rồi-

Chương 157: Quái vật ngoài trường

Lâm Dị không biết có bao nhiêu NPC trong Học viện Tu Thân.

Sợ trên đường đến Tòa 2 đụng phải NPC khác, Lâm Dị dường như một hơi chạy thẳng đến Tòa 2.

Cậu tạm thời núp sau thân cây bên ngoài Tòa 2, ở trong bóng tối mà quan sát xung quanh, xác nhận không có người ẩn náu ở trong những góc tối, cậu nhanh chóng chạy vào Tòa 2.

Lời trần thuật của A Sơn đã cho Lâm Dị địa điểm phỏng vấn chính xác.

A Sơn đến Tòa 2 là để trốn chắc chắn sẽ tìm một nơi gần để trốn đi, cho nên phòng phỏng vấn nhất định sẽ ở cạnh hành lang.

Lâm Dị ở hành lang khẽ thấp tiếng bước chân, chậm rãi đi về hướng tầng ba.

Đi được hai bước, cậu quay lại nhìn.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của quái vật, toàn bộ Học viện Tu Thân tối tăm, gần như không có ánh sáng.

Lúc này hành lang không có đèn, thậm chí không khí đều nặng trĩu.

Lâm Dị bước thêm hai bước, sau đó dừng chân, quay đầu lần nữa.

Phía sau vẫn trống không như cũ, thứ duy nhất còn sót lại chính là tiếng bước chân không kịp dừng.

Lúc cậu quay đầu cũng đã dừng bước, cho nên tiếng bước chân mỏng manh này không phải do cậu tạo ra.

Có người đang đi theo cậu!

Trong lòng Lâm Dị căng thẳng, cậu nghĩ đến việc di chuyển đến lan can hành lang.

Sau đó cậu nhìn xuống, đột nhiên không kịp phòng ngừa chạm phải một đôi mắt đỏ như máu.

Lúc này, hơi thở của Lâm Dị trở nên nặng nề, nhưng đôi mắt huyết hồng cũng gần như là ngẩng lên nhìn về phía cậu, bị Lâm Dị phát hiện cũng không vội vàng chạy đi, mà là im lặng nhìn cậu.

Xét thấy điểm này, Lâm Dị đánh bạo chuẩn bị đi nhìn đôi mắt huyết hồng kia.

Tần Châu nói bất luận có đưa ra quyết định làm gì cũng phải nhớ đến hấn trước, Lâm Dị suy nghĩ.

Đôi mắt huyết hồng theo dõi cậu, tất nhiên là do đã sớm phát hiện ra hành động của cậu từ trước rồi, nhưng đôi mắt huyết hồng chỉ đi theo cậu, hơn nữa đến tận bây giờ vẫn chưa có dấu hiệu nổi điên.

Lâm Dị cảm thấy hiện tại vẫn tính là an toàn, sẽ không gây ra hậu quả khiến Tần Châu không thể chịu được.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Lâm Dị từng chút từng chút một từ trong bóng tối trầm xuống.

Hành lang hẹp khiến tầm nhìn của Lâm Dị có chút cản trở, chưa đợi Lâm Dị kịp thấy rõ tình hình như nào, đôi mắt huyết hồng dường như phát hiện Lâm Dị định kiểm tra, giây tiếp theo đột nhiên biến mất, chỉ để lại bóng tối tĩnh mịch khiến lòng người bất an.

Lâm Dị mím môi. Trên người vẫn đang gánh vác nhiệm vụ truyền tin hiệu cầu cứu, không có cách để đuổi theo kiểm tra tình hình.

Cũng không có thời gian để suy nghĩ đôi mắt huyết hồng rốt cuộc là tình huống thế nào, trong lời trần thuật của mọi người đều đề cập đến việc bị một nữ quỷ đâm máu truy đuổi, chỉ có A Sơn tỏ vẻ cậu ta chưa từng gặp phải tình huống này.

Bởi vậy Lâm Dị mới ưu tiên quyết định thử chạy trốn bằng tuyến D.

Nhưng hiện tại lại xuất hiện đôi mắt huyết hồng.

Đôi mắt huyết hồng kia có phải là con quỷ truy đuổi mà mọi người nói tới hay không, A Sơn cũng không đề cập đến việc cậu ta tập trung trốn thoát mà xem nhẹ tiếng bước chân của quỷ, hay là còn có lý do khác nữa. Hiện tại Lâm Dị không có thời gian để suy nghĩ.

Lâm Dị dứt tay vào túi, vuốt ve hai tờ giấy bên trong, xác nhận tờ giấy không bị rơi ra trong quá trình chạy vội, cậu hít một hơi rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Có lẽ là bởi cậu mơ hồ cảm giác được đôi mắt huyết hồng tạm thời sẽ không tấn công bản thân, Lâm Dị cũng chẳng rảnh để ý phía sau còn tiếng bước chân nhỏ nhẹ nào nữa không.

Cậu đến tầng ba của Tòa 2.

Nghĩ rằng căn phòng này nhất định ở cạnh hành lang, Lâm Dị thả chậm hô hấp, dựa vào tường mà di chuyển thật chậm.

Phòng đầu tiên không có âm thanh, Lâm Dị tiếp tục chuyển sang phòng bên cạnh.

Phòng thứ hai trên tầng ba của Tòa 2, có âm thanh mơ hồ phát ra.

Lâm Dị ngừng động tác, chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện trong phòng.

“Phụ huynh đứa trẻ có thường xuyên đến kiểm tra tiến độ cải tạo của đứa trẻ không?”

“Bình thường chúng tôi không khuyến khích phụ huynh đến thăm con cái. Cuộc sống của bọn trẻ ở đây chắc chắn không tốt bằng cuộc sống khi còn ở nhà. Sự xuất hiện của phụ huynh có thể dễ dàng khiến công sức vất vả của chúng tôi đổ sông đổ bể.”

“Ngài nghĩ sao về hiện tượng những đứa trẻ rời khỏi Học viện Tu Thân sẽ trở nên chán ghét và sợ hãi mình?”

Chính nơi này, nội dung giống như những gì A Sơn trần thuật.

Bên trong có hai giọng nói vang lên, giọng nói trẻ hơn hỏi xong, giọng nói trầm ổn dừng lại một chút rồi cười: “Đây là hiện tượng bình thường. Ở gia đình bình thường, một số phụ huynh nghiêm khắc với con cái thường bị con cái không thích. Điều này không đáng ngạc nhiên thì cần phải thêm dấu ngoặc kép đấy, ha ha ha ha.”

“Những lời chỉ trích trên mạng...” phóng viên hỏi.

Phóng viên còn chưa kịp hỏi xong, người phụ trách đã nói: “Tất cả đều là sai sự thật. Nếu chúng tôi thực sự ngược đãi bọn trẻ, phụ huynh đã chẳng gửi con đến học viện Tu Thân thêm lần nữa rồi.”

Phóng viên bắt được từ khóa: “Có đứa trẻ vào trường lần thứ hai ư?”

Người phụ trách nói: “Có, có.”

Phóng viên nói: “Ngài có thể cho tôi biết thông tin về đứa trẻ này được

không?”

Người phụ trách cho biết: “Tôi không tiết lộ họ tên đứa trẻ được.”

Phóng viên nói: “Không thành vấn đề, tôi hiểu tôi hiểu, đều là vì suy nghĩ cho bọn trẻ cả!”

Người phụ trách nói tiếp: “Là một cậu bé. Cha mẹ cậu bé ly hôn, đi theo mẹ. Cậu bé có một người chị. Sau khi người chị gặp tai nạn xe, cả tâm lý và thể xác của mẹ cậu bé đều mệt mỏi, đối với việc dạy dỗ cậu bé lực bất tòng tâm. Trẻ con còn nhỏ, không hiểu chuyện, thường xuyên bỏ trốn khỏi nhà, mỗi lần như vậy là mẹ cậu bé đều mấy ngày mấy đêm không thể nhắm mắt nghỉ ngơi một cách yên ổn.”

“Sau này, mẹ của cậu bé biết đến Học viện Tu Thân nên đã tham khảo cố vấn của chúng tôi trên mạng. Thực ra, lúc đầu mẹ cậu bé cũng tin mấy lời đồn đãi vớ vẩn trên mạng nên chúng tôi đã mời mẹ cậu bé đến học viện để tìm hiểu. Sau khi mẹ cậu bé tự mình tới kiểm nghiệm, hết thấy mấy lời đồn đãi vớ vẩn trên mạng đều tan biến, chúng tôi thu nhận cậu bé này.”

Người phụ trách kể lại: “Lúc đầu, cậu bé thể hiện rất tốt, rất nghe lời, điều này thậm chí còn khiến huấn luyện viên của chúng tôi phải thắc mắc liệu mẹ của cậu bé có nhầm lẫn gì không. Cho nên vốn dĩ là học trong một năm, nhưng cậu bé đã tốt nghiệp chỉ sau ba tháng, chúng tôi đưa đứa trẻ đã được cải tạo trở về với phụ huynh.”

“Sau khi cậu bé trở về nhà, quả thực đã ngoan ngoãn hơn trước rất nhiều. Lúc chúng tôi đến thăm nhà cậu bé, người mẹ liên tục cảm ơn chúng tôi. Nhưng biến cố đã xảy ra trong tháng thứ ba mà chúng tôi đến thăm.”

Phóng viên hỏi: “Xảy ra chuyện ư?”

“Đúng vậy.” Người phụ trách nói: “Hôm đó là ngày giỗ của chị gái cậu bé. Lúc mẹ cậu bé đến thăm nghĩa trang, có nói một câu: ‘Nếu Tiểu Phi hiểu chuyện bằng một nửa con thì tốt quá’. Thực ra đây là câu nói bình thường của một người mẹ, nhưng người nói vô tình, người nghe hữu ý. Câu nói này đã khiến sự nổi loạn của cậu bé lại tăng vọt. Theo mẹ của cậu bé, lần này cậu bé còn trầm trọng hơn, thậm chí còn đâm đá vào bia mộ của chị gái mình. Mẹ cậu bé rất đau lòng, liên lạc lại với chúng tôi. “

“Quả thực, lần này cậu bé thực sự đã làm tổn thương mẹ mình. Mẹ cậu bé xưng hô với cậu từ ‘Tiểu Phi’ biến thành ‘Ác Ma’. Hầy, thành thật thì chúng tôi nghe xong cũng cảm thấy khổ sở. Thực ra, đây cũng là một việc thường thấy.

Một số gia đình hai con thường có sự thiên vị không công bằng, chỉ là gia đình cậu bé là phức tạp hơn một chút vì đối tượng so sánh là người chị đã khuất của mình, người sống làm sao có thể so sánh được với một người sống trong hồi ức chứ?”

Sau khi nghe người phụ trách kể lại, phóng viên hỏi: “Cậu bé ấy dạo này thế nào rồi?”

“Trong mắt chúng tôi không có trẻ hư chứ đừng nói đến ác ma. Trẻ con ngộ ngược, không vâng lời đều có nguyên nhân cả. Chỉ cần tìm ra nguyên nhân và kê đơn thuốc phù hợp thì tất cả những đứa trẻ hư đều sẽ trở thành những đứa trẻ ngoan, thông minh được cha mẹ yêu quý. Cũng giống như cậu bé mà tôi vừa nhắc đến, huấn luyện viên của chúng tôi vẫn luôn cố gắng tìm mọi cách để cậu bé hiểu được cha mẹ mình. Làm gì lại có bậc cha mẹ nào không thích chính đứa con của mình chứ? Kể cả là gia đình có hai con, thịt ở mu bàn tay hay ở lòng bàn tay thì đều là thịt mà, chỉ cần cậu bé hiểu được điểm này, tương lai sẽ trở thành đứa trẻ ngoan mà mọi người đều yêu quý.”

“Chúng tôi có thể đi gặp bọn trẻ được không?” Phóng viên hỏi lại.

Người phụ trách xin lỗi: “Không phải là chúng tôi không cho các bạn gặp bọn trẻ, càng không phải chột dạ vì mấy lời chỉ trích trên mạng. Bọn trẻ còn nhỏ, còn một chặng đường dài phía trước. Bây giờ nếu chúng tôi đưa bọn trẻ ra trước ống kính, điều đó sẽ là vết nhơ của bọn trẻ, vậy thì tương lai của chúng sẽ ra sao? Vì vậy, dù có rất nhiều lời đồn thổi trên mạng, chúng tôi vẫn chọn cách im lặng, hắt nước bẩn vào chúng tôi cũng không sao, bọn trẻ có lúc sẽ phải đi đường vòng, chúng tôi phải nghĩ đến tương lai của chúng!”

“Tôi hiểu rồi.” Người phóng viên nói: “Cảm ơn hiệu trưởng đã tiếp nhận buổi phỏng vấn của chúng tôi.”

“Không cần khách sáo, không cần khách sáo.”

“...”

Lâm Dị nghe thấy trong phòng có tiếng bíp.

Tương tự âm thanh mà máy móc phát ra khi tắt.

Trong phòng vang lên những lời kết thúc, còn có tiếng máy tắt. Lâm Dị đoán chừng người bên trong nhất định sẽ sớm ra ngoài.

Cậu xoay người, trốn trong hành lang dẫn lên sân thượng, rồi chú ý đến những nơi mà người ra ngoài sẽ đi qua, chờ cơ hội đưa tờ giấy trong túi cho

phóng viên.

Trong chốc lát, tầm mắt xuất hiện hai người.

Lâm Dị sửng sốt.

Cậu phát hiện hai người kia ăn mặc giống nhau.

Trang phục giống nhau nhưng không khó để nhận ra ai là phóng viên, ai là người phụ trách.

Về âm sắc, phóng viên trẻ hơn còn người phụ trách lớn tuổi hơn.

Hơn nữa trong tay phóng viên đang cầm một chiếc camera kỹ thuật số.

Lâm Dị chạm vào tờ giấy cầu cứu trong túi.

Tại sao phóng viên và người phụ trách lại ăn mặc giống nhau? Trùng hợp ư?

Lâm Dị không cảm thấy trong thế giới Quy Tắc xuất hiện sự trùng hợp. Học viện Tu Thân được xây dựng trong núi sâu rừng già càng nói nên việc nơi này không thể xảy ra trùng hợp được, trang phục hai người họ tương đồng hẳn là tồn tại nguyên nhân.

Lâm Dị gắt gao nhìn chăm chăm hai người đi dọc hành lang, cậu phát hiện quần áo trên người phóng viên không vừa vặn, cơ hồ có thể xác định quần áo trên người phóng viên không phải của mình.

Bởi vì địa hình của hành lang, hai người nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Lâm Dị. Lâm Dị nhắc chân đi theo, nhưng bước được một bước rồi dừng lại.

Địa hình của Học viện Tu Thân mở mang, các tòa nhà cách xa nhau, diện tích đất bằng phẳng rộng lớn.

Nếu cậu cứ đi theo như thế này sẽ rất dễ bị phát hiện. Thậm chí Lâm Dị hiện tại cũng không thể xác định được phóng viên là tốt hay xấu, dù sao thì phóng viên cũng là NPC nếu chỉ có một phóng viên thì không sao, nhưng hiện tại có đến hai người, mức độ nguy hiểm đã gia tăng.

Xuất phát từ việc suy xét cho Tần Châu, cậu hiện tại không thể đi theo.

Nghĩ nghĩ, Lâm Dị đi dọc hành lang đến căn phòng vừa phỏng vấn.

Cậu chỉ nghe thấy tiếng cửa mở chứ không nghe thấy tiếng đóng cửa.

Quả nhiên, cửa phòng phỏng vấn không hề đóng, thậm chí còn chẳng thêm che đậy gì, như thể đang vội vã làm việc gì đó nên không kịp đóng cửa lại.

Lâm Dị dựa vào tường, lặng lẽ nhìn vào trong.

Căn phòng im ắng.

Sau khi xác định trong phòng không có người, Lâm Dị bước vào, xoay người đóng cửa lại.

Sau khi đóng cửa, Lâm Dị chạy đến cửa sổ đối diện cửa ra vào, mở cửa sổ ra, để nếu có người xông vào, cậu sẽ không đến mức bị nhốt trong đây mà không thể chạy thoát.

Sau đó Lâm Dị mới đánh giá tình huống trong phòng.

Nơi này là văn phòng, điều kiện tốt hơn căn phòng mà tám gã đầu trọc đặc biệt sắp xếp cho cậu, còn có một tủ quần áo.

Lâm Dị thoáng nhìn thấy một chiếc áo khoác treo trên tay ghế sofa, cậu đưa tay cầm lấy chiếc áo khoác đó, quan sát.

Một dự cảm không lành lan tràn trong lòng, Lâm Dị chạy đến tủ quần áo, dùng hai tay mở cửa tủ ra. Khoảnh khắc nhìn thấy đồ vật bên trong, dự cảm không lành trong lòng lập tức bùng nổ.

Cậu đã biết vì sao hai người này lại ăn mặc giống nhau.

Nguy to rồi.

Chương 158: Quái vật ngoài trường Đôi mắt huyết hồng rơi ra hai hàng huyết lệ.-

Chương 158: Quái vật ngoài trường

Trong tủ treo vài bộ quần áo.

Kiểu dáng và thậm chí là cả màu sắc của trang phục đều giống nhau, chính là bộ mà người phụ trách và phóng viên kia mặc.

So với phóng viên, trang phục của người phụ trách vừa vặn hơn, xét từ góc độ này thì quần áo hẳn là của người phụ trách, văn phòng này cũng thuộc về người phụ trách.

Lâm Dị đếm thử, phát hiện trong tủ quần áo còn dư lại năm bộ.

Cộng thêm của người phụ trách và của phóng viên, tổng cộng có bảy bộ.

Lúc Lâm Dị mua quần áo, cậu cũng mua một lúc bảy bộ giống hệt nhau với giá rẻ để có thể thay trong tuần. Tình huống hiện tại hẳn là giống nhau, nhưng Lâm Dị là cầu tiện nghi, còn người phụ trách là cầu tiện lợi.

Cho nên, quần áo trên người phóng viên mặc là thuộc về người phụ trách.

Lâm Dị nhìn lại chiếc áo khoác được đặt trên tay vịn của ghế sofa, áo khoác đập trên tay vịn, nhưng một phần của nó lại rũ trên mặt đất thay vì ném thẳng vào ghế sofa, như thể sợ làm cho sofa bị bẩn.

Cậu đóng cửa tủ quần áo, quay lại ghế sofa nhặt chiếc áo khoác lên, giữ nó ra.

Quả nhiên, cậu nhìn thấy vết bẩn trên áo khoác, còn có cả máu hoà lẫn.

Máu bắn tung tóe ở vị trí bụng, kích thước to bằng hai nắm tay, như thể có người học máu, mà chủ nhân bộ quần áo ở cự ly gần không kịp tránh nên đã bị dính phải.

Lâm Dị đưa tay chạm vào vết máu, đầu ngón tay mang theo cảm giác ướt át, chứng tỏ thời gian vết máu dính trên áo khoác chưa lâu, nhiều nhất không quá hai giờ.

Từ đây, trong lòng Lâm Dị đã có đáp án.

Người đặt câu hỏi không phải là phóng viên, hoặc nói cách khác, hẳn không phải phóng viên chân chính.

Cậu nhớ lại nội dung cuộc phỏng vấn mà cậu tình cờ nghe được ở ngoài văn phòng, câu hỏi của người đặt câu hỏi rất cứng nhắc giắt cục, giữa mỗi câu hỏi không có sự chuyển tiếp trôi chảy, giống như đang đọc bản thảo thì đúng hơn.

Không sai, chính là đọc bản thảo.

Bởi vì người này căn bản không phải phóng viên. Hẳn đến từ Học viện Tu Thân, cùng một giuộc với người phụ trách.

Trong cuộc phỏng vấn, họ đề cập đến những lời chỉ trích Học viện Tu Thân trên mạng. Cuộc phỏng vấn này giống như một sự phản hồi của Học viện Tu Thân đối với những lời chỉ trích đó.

Nhưng nếu là phản hồi thì Học viện Tu Thân cũng không cần thiết phải tìm đến một người thiếu chuyên nghiệp như vậy để giả mạo làm phóng viên, phóng viên giả chỉ là cứu vãn tạm thời.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào vết máu trên áo khoác. Nếu phóng viên giả là người cứu vãn tạm thời, điều đó có nghĩa Học viện Tu Thân đối với cuộc phỏng vấn này không hề có chuẩn bị gì hết, thậm chí là còn trở tay không kịp.

Nói như vậy, phóng viên muốn phỏng vấn nhân vật nào thì cần đặt lịch hẹn trước, và chỉ đến thăm vào thời gian đã định sau khi được phép.

Nếu học viện Tu Thân không chuẩn bị trước cho cuộc phỏng vấn này, chỉ có thể chứng minh một điều, phóng viên căn bản không hề hẹn trước.

Học viện Tu Thân hoàn toàn không có chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn này, bởi vì phóng viên chân chính đang thực hiện một cuộc điều tra ngầm!

Vết máu trên áo khoác, bộ trang phục không vừa vặn trên người phóng viên giả, kịch bản cứng nhắc, tất cả những manh mối này đan xen với nhau tạo nên bản phác thảo trong đầu Lâm Dị.

Tin tức Học viện Tu Thân ngược đãi trẻ em lan truyền nhanh chóng. Các phóng viên biết tin mang theo thiết bị, lẻn vào Học viện Tu Thân, chuẩn bị đem chân tướng sự việc công bố ra ngoài công chúng.

Nhưng đáng tiếc thay, phóng viên đã bị bắt.

Việc một phóng viên đến điều tra ngầm Học viện Tu Thân chắc chắn không

phải là nhất thời hứng lên, dưới tình huống bình thường, hẳn các phóng viên đã để ý đến Học viện Tu Thân từ lâu rồi.

Phóng viên chú ý đến Học viện Tu Thân thì tất nhiên cũng sẽ có người chú ý đến phóng viên, cuộc mạo hiểm lúc này đây của phóng viên có lẽ là muốn cho bản thân cùng cư dân mạng đang để ý đến Học viện Tu Thân một sự thật công đạo.

Cho nên, anh ta đi đến đây.

Phóng viên đã bị bắt, chiếc camera kỹ thuật số của anh ta rơi vào tay người phụ trách, có lẽ còn có nhiều đồ rơi vào tay người phụ trách hơn thế nữa. Cho nên, người phụ trách đã nghĩ ra biện pháp, mượn lời nói của phóng viên để 'làm sáng tỏ' lời chỉ trích của cư dân mạng. Đây là cách làm sáng tỏ hiệu quả nhất.

Nhưng phóng viên không nguyện ý, cho nên phóng viên bị đánh đến mức nôn ra máu, máu tươi bắn tung tóe vào người của kẻ bạo hành.

Phóng viên thoi thóp không thể đảm nhận được nhiệm vụ phỏng vấn, người phụ trách liền nhờ kẻ bạo hành cứu vãn tình thế.

Kẻ bạo hành cởi chiếc áo khoác dính máu ra, người phụ trách cho hẳn ta mượn một bộ quần áo thơm tất, sau đó cuộc phỏng vấn bắt đầu.

Phỏng vấn kết thúc, người phụ trách và phóng viên giả vờ vàng rời khỏi phòng để tìm phóng viên. Họ cần sử dụng tài khoản của phóng viên để đăng tải nội dung phỏng vấn.

Nội dung phỏng vấn là video được ghi lại bằng camera kỹ thuật số, video có tính thuyết phục hơn văn bản rất nhiều.

Trong video, có thể thấy 'phóng viên' không hề bị đe dọa mà đã có cuộc trò chuyện vui vẻ với người phụ trách của Học viện Tu Thân. Những hiểu lầm trước đây về Học viện Tu Thân qua cuộc phỏng vấn này cũng theo đó mà sụp đổ.

Lâm Dị trả quần áo về chỗ cũ, đứng ở cửa lắng nghe tiếng động bên ngoài, xác định bên ngoài yên tĩnh, cậu mới mở cửa chạy ra ngoài.

Cậu phải tìm được phóng viên thực sự.

Một khi phóng viên đăng tải nội dung video, phóng viên đó sẽ không còn giá trị tồn tại nữa, sẽ bị giết người diệt khẩu!

Không những vậy, sau khi đoạn video này được tung ra, việc trốn thoát khỏi Học viện Tu Thân của bọn họ chỉ càng thêm khó khăn hơn, bởi vì sẽ không còn ai để ý đến Học viện Tu Thân nữa, đồng thời bọn họ sẽ mất đi sự trợ giúp chủ động từ thế giới bên ngoài.

Lâm Dị rời khỏi Tòa 2, chạy thẳng đến Tòa 1.

Học viện Tu Thân chỉ có ba tòa nhà, cậu nhìn thấy người phụ trách và phóng viên giả mạo rời khỏi Tòa 2, điều này chứng tỏ phóng viên không có ở Tòa 2.

Lâm Dị cũng xác nhận rằng phóng viên không có ở Tòa 3. Tòa 3 có nhóm người tham gia, được tám gã đầu trọc canh gác. Nhưng tối nay, tám gã đầu trọc bị cậu lừa đi sắp xếp phòng ngủ mới và chuẩn bị bữa tối cho cậu. Phóng viên là nhân vật chủ chốt, nếu phóng viên bị nhốt ở Tòa 3, tám gã đầu trọc nào dám tùy ý rời đi.

Còn lại chính là Tòa 1.

Ba phút sau, Lâm Dị tới Tòa 1.

Cậu thở phì phò, nấp sau một thân cây để điều chỉnh lại hô hấp.

Cả người được thân cây che phủ, Lâm Dị ngẩng đầu nhìn về phía Tòa 1.

Còn chưa đợi cậu tìm được căn phòng có khả năng giam giữ phóng viên, cậu đã nhìn thấy hai người đang kéo một người xuất hiện, đi về phía Lâm Dị.

Trong lòng Lâm Dị trầm xuống. Người bị lôi đi chắc chắn là phóng viên thực sự.

Hiện tại, bị kéo về phía trước khó mà có khả năng là chuyển địa điểm giam giữ từ Tòa 1 sang Tòa 2 hoặc Tòa 3. Điều này là không cần thiết. Hướng của cậu không chỉ có Tòa 2 và Tòa 3, mà còn có gò mộ cũng nằm ở phía của cậu.

Phóng viên sắp bị ném vào gò mộ, nó là nơi tự nhiên rất thích hợp để xử lý thi thể.

Video phỏng vấn có được tung ra hay không, Lâm Dị tạm thời không có biện pháp để đi thăm dò tình hình cụ thể.

Phóng viên bị kéo lê đầy máu, sần bê tông nơi anh ta bị kéo đi để lại một vết máu dài nhìn mà rợn ghê người.

Có điều, phóng viên vẫn chưa chết, Lâm Dị nhìn thấy phóng viên đang cố gắng ngẩng đầu lên, chẳng qua là bị thương nặng, chỉ một động tác ngẩng đầu thôi đều trông có vẻ rất gian nan.

Lâm Dị dựa vào thân cây đợi một lát, sau đó nhanh chóng tìm được chỗ nấp tiếp theo, đi theo.

Đúng như Lâm Dị suy đoán, phóng viên bị đưa ra gò mộ, hẳn là do tự tin rằng phóng viên chắc chắn sẽ chết, bọn chúng ném phóng viên xuống rồi xoay người rời đi.

Lâm Dị nóng lòng chờ đợi hai người đi xa, chờ đến khi bóng hình biến mất, cậu vội vàng lao về phía phóng viên.

Kiểm tra hơi thở của phóng viên, Lâm Dị không phát hiện được gì. Cậu không biết phóng viên đã chết chưa, hay là do hơi thở của anh ta quá đổi mỏng manh.

“Ngài phóng viên.” Lâm Dị nôn nóng gọi thử. Cậu nhìn vết thương trên người phóng viên, trên người anh ta không có một chỗ nào là da thịt còn nguyên vẹn, cả người loang lổ vết máu, trên mặt cũng dính đầy máu tươi.

Lâm Dị biết rõ thương tổn mà phóng viên phải gánh chịu không chỉ dừng lại như vậy. Chắc chắn anh ta đã phải chịu đựng bạo lực, máu chảy ra từ miệng, mũi, mắt và tai. Đây là phản ứng do vỡ mạch máu nội sọ, ngoài bệnh viện ra thì không có cách nào có thể tiến hành xử lý khẩn cấp.

“Ngài phóng viên.” Lâm Dị chỉ có thể tử mã đương tác hoạt mã y, véo nhân trung của phóng viên.

(*): biết rõ việc không còn cứu vớt được nhưng vẫn nuôi hy vọng

Nhưng cậu còn chưa kịp thực hiện động tác này, cổ tay đột nhiên bị tóm lấy.

——

Lâm Dị cả tối vẫn luôn chạy thực mạng, cậu chạy về Toà 3, trên tay cầm dụng cụ phá khóa vừa mới làm ra.

Cậu chạy đến ký túc xá nơi nhóm người tham gia ở rồi mở khóa cửa.

Tiếng mở cửa khiến những người tham gia vừa vất vả ngủ say lại bừng tỉnh, nhìn thấy là Lâm Dị thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại trở nên căng thẳng.

Lâm Dị chạy đến đổ mồ hôi đầm đìa, trên quần áo, trên cổ tay nơi nơi đều có vết máu.

Tần Châu nhìn đến trái tim thất lại.

Lâm Dị biết Tần Châu sẽ căng thẳng nên cậu mở miệng nói trước khi Tần Châu hỏi tình hình: “Đây không phải máu của em.”

“Xảy... xảy ra chuyện gì sao?” A Sơn không nhịn được hỏi: “Là phóng viên không giúp đỡ chúng ta, hay là...”

Chủ yếu là do bộ dáng hiện tại của Lâm Dị quá đáng sợ, cho dù máu không phải của Lâm Dị thì cũng nói lên việc Lâm Dị nhất định đã gặp phải chuyện gì đó. Tuyến chạy trốn D này là do cậu ta cung cấp nếu có chuyện gì xảy ra, A Sơn tin chắc cậu ta sẽ phải chịu trách nhiệm.

Không có đủ thời gian để giải thích rõ ngọn nguồn cho mọi người, Lâm Dị vội vàng nói: “Hiện tại có một cơ hội chạy trốn.”

Mọi người nghe xong đều khựng lại. Trong khoảng thời gian này, tin xấu nối tiếp nhau ập đến, nên giờ nghe tin tốt có chút không kịp phản ứng.

Bọn họ còn chưa kịp lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Lâm Dị lại hỏi: “Chạy không?”

Hoa Hoa nhảy bèn phát hiện vấn đề, Lâm Dị đang hỏi ý kiến bọn họ.

Điều này cho thấy Lâm Dị vẫn còn nghi vấn đối với cơ hội này.

Tần Châu nãy giờ im lặng cũng phát hiện ra điều này, nói với Lâm Dị: “Kể lại cho tôi mẩu chốt.”

Chỉ khi biết rõ tình huống cụ thể, Tần Châu mới có thể giúp Lâm Dị đưa ra quyết định.

Lâm Dị gật đầu: “Phóng viên phỏng vấn là giả, phóng viên thật đã bị giết. Phóng viên thật là điều tra ngầm. Trước khi chết, anh ta có nói cho em biết tuyến đường anh ta lẻn vào học viện Tu Thân.”

Tần Châu cau mày.

Cho nên cơ hội trốn thoát lần này là trốn dựa trên lộ trình mà phóng viên thật đã lẻn vào. Điều chưa xác định là họ không biết liệu phóng viên đó có nói dối hay không. Tuy nói rằng con người trước khi chết thường nói lời thật lòng, nhưng dù sao phóng viên cũng là NPC, là công cụ do quái vật tạo ra.

Nếu quái vật đại phát từ bi, cho phép NPC hướng dẫn người tham gia trốn thoát, vậy thì tại sao ngay từ đầu con quái vật hảo tâm đó lại lôi kéo bọn họ vào đây làm gì?

Tần Châu hỏi: “Tuyến nào?”

Một sự thật dễ hiểu như vậy, Lâm Dị không thể không rõ, trừ khi hướng mà NPC này chỉ ra giống với một tuyến đường trốn thoát nào đó mà bọn họ biết, mới khiến Lâm Dị nảy ra ý tưởng thử nghiệm như vậy.

Lâm Dị đáp: “Là của Tiểu Thần nói.”

Tuyến C: Chạy về hướng Nam bên trái, có sông chắn ngang.

Tần Châu đầy ẩn ý liếc nhìn Tiểu Thần, trên mặt Tiểu Thần lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thu tầm mắt lại, Tần Châu nói: “Chạy trốn không nhất định sẽ thành công, trên đường chạy trốn cũng không xác định ai sẽ chết, càng không biết bên kia sông có thứ gì. Chạy hay không chạy, số đông thắng số ít.”

Nói xong, Tần Châu tiếp tục: “Đồng ý giơ tay.”

Thấy mọi người bắt đầu do dự, Tần Châu trầm giọng thúc giục: “Không có thời gian suy nghĩ, đồng ý giơ tay.”

Mọi người nhìn nhau, bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn.

Hoa Hoa suy nghĩ một chút, giơ tay lên: “Tôi đồng ý, chạy trốn có thể sẽ chết, nhưng không chạy nhất định sẽ chết.”

Lời nói của cô đã động đến nhiều người, dần dần tất cả mọi người đều giơ tay.

Kỳ thực đúng như lời Hoa Hoa nói, nếu không trốn thoát thì chỉ có chờ chết mà thôi.

Bởi vì ăn tấn, ‘đôi mắt’ không đi tuần tra được.

Mọi người dễ dàng rời khỏi ký túc xá, chạy về phía bên trái của Học viện Tu Thân.

Trong quá trình chạy trốn không có giao lưu gì, nhưng sắc mặt mọi người đều rất ngưng trọng.

Quá dễ dàng, dễ dàng đến mức mang lại cho bọn họ cảm giác mạnh mẽ không chân thật.

Tuy nhiên, cảm giác không chân thật này rất nhanh đã bị tiếng bước chân dồn dập xua tan.

Có thứ gì đó đang đuổi theo họ!

Những người tham gia đều không dám quay đầu lại, bọn họ biết hiện giờ thứ

đang đuổi theo họ là thứ gì.

Tiểu Thần trước đó có nói cậu ta bị một người dính đầy máu đuổi theo đến tận sông. Bọn họ hướng về phía ngôi làng hò hét, nhưng thứ kia đã giữ chặt bọn họ.

Hiện tại thứ đang đuổi theo bọn họ, hơn phân nửa hẳn là thứ này!

Lâm Dị và Tần Châu là những người đầu tiên tới sông. Tần Châu dùng mắt đo chiều rộng của sông, tính toán khả năng qua sông.

“Đàn anh, đá.” Lâm Dị nhặt một hòn đá trong tay lên, Tần Châu nói: “Ừm.”

Lâm Dị ném hòn đá xuống sông, phán đoán độ sâu của sông thông qua tiếng rơi.

Khoảnh khắc cục đá rơi xuống nước, tiếng rơi xuống nước vọng tới tai, tiếng không vang, chứng tỏ sông không sâu.

Lâm Dị không chút do dự, trực tiếp nhảy xuống sông.

Sau khi đứng vững, cậu quay về phía Tần Châu đang chuẩn bị nhảy xuống đo mực nước cụ thể, khoa tay múa chân: “Đàn anh, đến ngược á.”

Tần Châu tức giận cười: “...Tôi quyết định trao cho em giải thưởng là thành viên tích cực nhất năm của đội tuần tra.”

Lâm Dị: “...”

Lâm Dị không biết trả lời thế nào, cậu dứt khoát dời mắt nhìn về phía những người tham gia khác trên đường trốn thoát, đang định thúc giục bọn họ nhanh lên, cậu nhìn thấy được thứ đuổi theo.

Lâm Dị sửng sốt.

Quả thực đúng như mọi người miêu tả, máu thịt mơ hồ, cánh tay trắng bệch nhưng hai mắt lại là huyết hồng.

Bên tai truyền đến tiếng rơi xuống nước hết đợt này đến đợt khác, vốn đã có Lâm Dị ngâm trong sông làm mẫu, những người khác cũng không do dự, trực tiếp nhảy xuống sông.

Lâm Dị nhìn chằm chằm vào thứ kia, nó vươn tay tóm lấy người tham gia, đáng lẽ tóm được góc áo của của Tiểu Thần rồi, nhưng Tiểu Thần lại rất quyết tâm lao tới, góc áo bị xé nát trong tay thứ kia.

Nhảy xuống nước thành công, Tiểu Thần thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Thứ đó ngừng đuổi theo, nhìn mọi người dưới sông.

Đôi mắt huyết hồng rơi ra hai hàng huyết lệ.

Chương 159: Quái vật ngoài trường Nhìn rõ dung mạo của người phụ nữ này, đầu óc Lâm Dị ‘ong’ lên một chút-

Chương 159: Quái vật ngoài trường

Lâm Dị nhất thời có chút thất thần.

Cậu nhìn chăm chăm ‘đôi mắt huyết hồng’ kia. Cậu chắc chắn ‘đôi mắt huyết hồng’ đó chính là đôi mắt cậu đã gặp ở Tòa 2.

Lúc cậu đến Tòa 2 để tìm phóng viên, đôi mắt huyết hồng đã đi theo cậu nhưng không hề làm hại cậu.

Ánh mắt đi xuống, Lâm Dị nhìn vào cánh tay của ‘đôi mắt huyết hồng’, máu thịt của ‘đôi mắt huyết hồng’ mơ hồ, đầu và cơ thể không thể phân biệt được, duy chỉ có cánh tay trắng bệch là có thể nhận ra.

Đánh giá thông qua độ mịn cánh tay, người có ‘đôi mắt huyết hồng’ rất có thể là phụ nữ.

“Lâm Dị.”

Giọng nói của Tần Châu lọt vào tai cậu.

Lâm Dị tỉnh táo lại, Tần Châu nói: “Đi thôi.”

Lâm Dị gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đàn anh, em nghĩ...”

Vốn dĩ cậu muốn nói với Tần Châu ‘có chỗ nào sai sai’, nhưng sau đó lại nghĩ bọn họ đã qua sông rồi, cho dù thật sự có chỗ nào không đúng thì cũng hết cách, bọn họ không thể quay đầu lại nữa.

Nếu quay lại vào lúc này, thực sự sẽ là trở về chịu chết.

“Không có gì ạ.” Lâm Dị đổi lời.

Trước mặt, người biết bơi sẽ giúp người không biết bơi qua sông, Lâm Dị cũng muốn bơi sang bên kia sông. Tần Châu nói: “Cho dù con đường này không đúng, cũng có thể khám phá được những thứ khác nữa.”

Lâm Dị biết Tần Châu đang muốn an ủi mình, tâm tư của cậu bị Tần Châu

phát hiện, cậu di chuyển về phía trước có chút mất tự nhiên: “Dạ.”

Con đường này là do Lâm Dị đề xuất, bất luận là ai xảy ra chuyện, cậu đều có trách nhiệm.

Tần Châu nhìn cậu, đang muốn nói gì đó, đột nhiên bên kia sông vang lên tiếng động.

Lâm Dị và Tần Châu nhìn qua, thấy có người chạy ra khỏi thôn, nhìn thấy nhiều người như vậy dưới sông đều giết mình, sau đó nhanh chóng chạy tới hỗ trợ họ lên.

“Ai da, nhanh lên đi. Mấy hôm nay thượng nguồn xả nước, đừng để dòng nước cuốn trôi.” Người hỗ trợ nói.

Nghe xong những lời này, Lâm Dị cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Người ở Học viện Tu Thân đại khái sẽ không quan tâm đến sự an toàn của người tham gia.

Tần Châu nói: “Đi thôi.”

Đi dưới nước không nhanh bằng bơi nên Lâm Dị ở dưới nước bơi về phía bên kia.

Chờ Lâm Dị chuẩn bị ra khỏi sông, Tần Châu đưa tay kéo cậu lên khỏi mặt nước.

“Lạnh không?” Tần Châu hỏi.

Lâm Dị lắc đầu, thời tiết nơi này kỳ thật cũng không lạnh, ở thế giới thực cũng chỉ vừa mới lập đông mà thôi.

Sau khi người tham gia đều đã lên bờ hết, Lâm Dị quay đầu nhìn sang bên kia sông, ‘đôi mắt huyết hồng’ chẳng biết đã biến mất từ khi nào.

Đang lúc quan sát, một chiếc khăn được ném lên đầu Lâm Dị, sau đó đầu cậu bị một đôi bàn tay xoa xoa.

Lâm Dị kéo chiếc khăn che khuất tầm mắt mình, nhìn thấy Tần Châu đang lau tóc cho cậu.

“Của dân làng đưa.” Tần Châu nói nguồn gốc của chiếc khăn tay trong tay.

Dân làng tới mang theo quần áo sạch ở nhà đến cho nhóm người tham gia thay.

“Ướt đầm dề thế này, nhưng đừng để bị cảm.” Dân làng đưa hai bộ quần áo sạch sẽ cho Tần Châu, hỏi: “Mấy cậu ở bên kia sông bơi tới đây à?”

Dân làng cũng hỏi những người tham gia khác, nhưng không ai dám tùy tiện trả lời, chỉ có thể để dân làng hỏi trụ cột Tần Châu.

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng, nói: “Chạy trốn.”

Cũng chẳng có gì phải giấu giếm, bọn họ hiện tại cần sự giúp đỡ của dân làng, cho dù dân làng không phải là người tốt thì bọn họ cũng đã đến trước mặt rồi, cũng không có cách giãy giụa, chẳng bằng cứ ăn ngay nói thật.

Đánh cược dân làng là người tốt.

Tần Châu kể lại tình huống này cho dân làng giúp đỡ bọn họ, dân làng hoảng sợ: “Ôi trời, biết ngay mà. Bình thường tôi hay nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, hoá ra là vậy.”

Một dân làng khác nói: “Phải báo cảnh sát, phải báo cảnh sát. Bắt buộc phải báo cảnh sát.”

Nghe xong những lời này, nhóm người tham gia như trút được gánh nặng mà nhẹ nhàng thở ra, trong khi Lâm Dị cứng đờ, tiếp tục cầm khăn xoa mái tóc ướt của mình.

Cậu vẫn cảm thấy bất an.

Bây giờ xem ra bọn họ thật sự đã trốn thoát khỏi học viện Tu Thân, nhưng bọn họ vẫn ở trong thế giới Quái vật, cốt truyện vẫn còn tiếp tục.

Đương nhiên Tần Châu biết rõ điều này, trên đường dân làng đưa người tham gia về nhà, Tần Châu nói với Lâm Dị: “Bọn họ quả thực đã gọi cảnh sát.”

Chính mắt Tần Châu nhìn thấy: “Đợi xem cảnh sát nói thế nào.”

Lâm Dị gật đầu: “Dạ.”

Dân làng nấu một nồi canh gừng lớn, nhóm người tham gia cầm bát canh gừng mà nước mắt lưng tròng. Trong khoảng thời gian này, thần kinh của ai nấy đều rất căng thẳng, đã lâu rồi họ không cảm nhận được lòng tốt của người khác.

Mọi người uống xong canh gừng thì cảnh sát cũng đến.

Dân làng phần nộ nói với cảnh sát: “Đúng là đứa trẻ đáng thương. Trời lạnh như vậy mà còn phải ngâm mình dưới sông. Thượng nguồn thì còn đang xả

nước nữa! May mà nó chưa bị cuốn trôi đấy. Đồng chí cảnh sát, mau đưa đứa trẻ về nhà đi, xa nhà lâu như vậy, hẳn là người nhà lo lắng lắm.”

Lâm Dị đột nhiên ngẩng đầu, Tần Châu đặt canh gừng xuống, nghiêm túc nhìn dân làng.

Những người tham gia khác đều đang đắm chìm trong thiện ý nên không nhận ra có gì sai.

Tần Châu rõ ràng đã nói cho dân làng biết về học viện Tu Thân, nhưng khi dân làng trần thuật lại với cảnh sát thì lại im lặng không đề cập đến. Trong lời nói của bọn họ đều lộ ra sự lo lắng cho nhóm người tham gia, rõ ràng lời nói của bọn họ không phải là đạo đức giả, nhưng dường như học viện Tu Thân đã bị họ lãng quên mất.

Lâm Dị nhìn Tần Châu, Tần Châu nhẹ nhàng lắc đầu với cậu.

Lâm Dị đành phải im lặng, nhưng sự bất an trong lòng cậu đang chậm rãi lan tràn.

“Trước tiên lên xe, về đồn cảnh sát.” Viên cảnh sát biết rõ tình hình xong, nói với nhóm người tham gia.

Những người liên quan không hề phản đối. Mọi người lên xe cảnh sát, khoảng thời gian này đánh một giấc yên bình ở trên xe.

Khoảng một tiếng rưỡi sau, bọn họ đến đồn cảnh sát.

Cảnh sát sắp xếp xong xuôi, nói: “Thông báo lại cho phụ huynh mấy nhóc rồi, chắc chỉ một lúc nữa là bọn họ tới đấy.”

Ngay cả những người tham gia khác đang đắm chìm trong niềm vui trốn thoát cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn. Hoa Hoa sửng sốt: “Phụ huynh?”

Bọn họ đều là người trưởng thành, cách gọi ‘phụ huynh’ đã không còn thích hợp để chỉ cha mẹ họ nữa.

“Đúng vậy, phụ huynh.” Cảnh sát nói: “Còn bé mà đã bỏ nhà đi như vậy. Biết bên ngoài có bao nhiêu kẻ xấu không? Đúng là không biết trời cao đất dày là gì.”

Hoa Hoa im lặng, sợ hãi nhìn hai người vẫn luôn trầm mặc từ lúc bước vào đồn cảnh sát Tần Châu và Lâm Dị.

Phụ huynh của bọn họ là ai? Vẫn là đám người ở Học viện Tu Thân kia sao?

Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Chú cảnh sát, chú biết tên cháu không ạ?”

Cậu giải thích: “Cháu sợ chú thông báo sai á.”

Viên cảnh sát buồn cười nói: “Sao có thể chứ?”

Nhận ra Lâm Dị vẫn đang nhìn mình, cảnh sát nghiêm mặt nói: “Mấy nhóc tên Đường Phỉ, đúng không.”

Sắc mặt những người tham gia lập tức tái nhợt, niềm vui trốn thoát khỏi học viện Tu Thân hoàn toàn biến mất.

Căn bản mọi chuyện vẫn chưa thành công chút nào, bọn họ vẫn đang ở trong cái thoát khỏi mật thất kia, vẫn đang sắm vai nhân vật.

Đường Phỉ...

Phản ứng nội tâm của Lâm Dị so với những người tham gia khác lớn hơn một chút, chỉ là cậu không thể hiện ra mặt mà thôi.

Trong cuộc phỏng vấn mà cậu mới nghe được, người phụ trách đã nhắc đến một cái tên, ‘Tiểu Phỉ’.

Người phụ trách nói, mẹ của cậu bé thất vọng về cậu bé, đã đổi xưng hô từ ‘Tiểu Phỉ’ thành ‘Ác Ma’.

Bọn họ sắm vai Đường Phỉ, rất có thể là Tiểu Phỉ này ...

Nếu bọn họ là Tiểu Phỉ này, mà cảnh sát lại giao bọn họ về với người mẹ đã thất vọng về bọn họ, kết quả rất rõ ràng, bọn họ sẽ lại tiến vào Học viện Tu Thân lần thứ ba.

Tần Châu chú ý tới sắc mặt khó coi của Lâm Dị, đang định hỏi tình huống thì có cảnh sát bước vào: “Đường Phỉ, mẹ mấy nhóc đến đón này.”

Ngay sau đó là âm thanh của gót giày chạm đất, bước chân nặng nề.

Mọi người ngược mắt nhìn về phía cửa, trước mặt bọn họ xuất hiện một người phụ nữ.

Nhìn rõ dung mạo của người phụ nữ này, đầu óc Lâm Dị ‘ong’ lên một chút.

Chương 160: Quái vật ngoài trường

Một ngôi trường khắp nơi toàn là quái vật...-

Chương 160: Quái vật ngoài trường

Lâm Dị từng gặp qua người phụ nữ này rồi.

Bộ dáng khoảng 40 tuổi.

Ngay ở gò mộ!

Ở gò mộ xuất hiện rất nhiều nữ quỷ có diện mạo giống nhau y như đúc, Lâm Dị cứ bước được một bước là bọn họ lại vây quanh một bước.

Khuôn mặt của bọn họ, chính là khuôn mặt của mẹ Đường Phỉ hiện tại.

Lâm Dị cúi đầu không nhìn bà nữa, vừa rồi đầu óc cậu choáng váng, bởi vì nhìn thấy gương mặt này mà dẫn tới suy nghĩ nháy tán loạn. Rời khỏi thế giới Quy Tắc 8-4 không lâu, cậu vẫn chưa nghỉ ngơi tốt. Đại khái là bởi vì cậu và Tần Châu chỉ có thời hạn một ngày, tâm tình của cậu vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng, nóng lòng muốn giải quyết cho xong chuyện này, sau đó cùng Tần Châu tìm ra 21 người của bộ phận Mua Sắm rồi an toàn trở về trường.

Cho nên khuôn mặt này đã ảnh hưởng đến tinh thần của Lâm Dị. Với tình thế phát triển hiện tại, Lâm Dị rất rõ, tuyến chạy trốn C là đường chết.

Không thể khống chế được suy nghĩ của mình, Lâm Dị chỉ có thể cúi đầu để không nhìn thấy người phụ nữ đi vào đồn cảnh sát nữa, làm cho tâm trạng bình tĩnh lại, ngăn 'nó' xuất hiện không đúng lúc như này.

Tần Châu đưa tay tóm lấy cậu, kéo cậu ra phía sau hẳn.

"Thả lỏng một chút." Tần Châu nói.

Lâm Dị gật đầu.

Sắc mặt những người tham gia đều không được đẹp, nhìn bề ngoài thì cảnh tượng này rất bình thường. Những đứa trẻ bỏ nhà đi đã được cảnh sát tìm thấy rồi giao lại cho phụ huynh. Nhưng những lời cảnh sát nói càng nghĩ càng làm lòng người ớn lạnh quỳ dị.

Viên cảnh sát nói: “Tên mấy nhóc là Đường Phỉ đúng không.”

Hắn còn nói: “Mẹ mấy nhóc đến đón này.”

Mặc dù những người tham gia ngay từ đầu đã biết bọn họ nhiều người như vậy cùng sắm một vai nhân vật gì đó, nhưng bị chỉ ra rõ ràng kiểu này, cảm giác quỷ dị như rần chui vào lỗ chân lông, ăn sâu đến tận xương tủy.

Mẹ Đường Phỉ nhìn mọi người, sau khi tìm được con mình, bà không có vẻ kích động như những bậc phụ huynh khác, rất bình tĩnh, trên lông mày không lộ ra chút thất vọng nào với Đường Phỉ.

Loại chuyện kiểu này, cảnh sát dạy dỗ bọn trẻ xong thì cũng nhắc nhở các bậc phụ huynh, mẹ Đường Phỉ cũng chỉ trầm mặc lắng nghe.

Nghe cảnh sát nói: “Con cái mà, cần phải kiên nhẫn”, trên mặt bà cũng không có biểu cảm gì, chỉ gật đầu và xin lỗi: “Con tôi không hiểu chuyện, gây rắc rối cho các anh rồi.”

Dù sao cũng là chuyện của nhà người khác, cảnh sát có nói nhiều thế nào cũng chẳng có ý nghĩa gì nên họ yêu cầu mẹ Đường Phỉ điền thông tin rồi đưa nhóm người tham gia đi.

Sau khi mẹ Đường Phỉ điền thông tin, lúc này mới mở lời nói câu đầu tiên với nhóm Đường Phỉ: “Đi thôi.”

Những người tham gia không dám rời đi, bọn họ kinh hãi nhìn mẹ Đường Phỉ, sau đó đem ánh mắt tập trung vào Tần Châu, chờ Tần Châu đưa ra quyết định.

Tần Châu đứng dậy, hắn không có ý định nói cho cảnh sát những gì bọn họ đã trải qua ở học viện Tu Thân. Bởi vì vô dụng. Theo những gì dân làng truyền đạt lại cho cảnh sát, có thể thấy con quái vật này thiết lập không tính để thế giới bên ngoài giúp đỡ bọn họ.

Phóng viên tử vong, dân làng phốt lờ, còn cảnh sát sẽ giao bọn họ lại cho mẹ Đường Phỉ.

Quá rõ ràng, con đường này không chỉ là đường chết, mà còn là ‘đường cùng’, một tuyến đường khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng từ tận đáy lòng.

Nhìn thấy Tần Châu và Lâm Dị đi theo mẹ Đường Phỉ, mọi người vẫn không chịu bỏ cuộc, Hề Hề nắm lấy tay áo cảnh sát, khóc rống: “Xin hãy cứu chúng tôi... bà ấy sẽ đưa chúng tôi trở lại học viện Tu Thân. Chúng tôi sẽ bị đánh chết!”

Cảnh sát an ủi: “Bọn chú nói chuyện với mẹ mấy đứa rồi, bà ấy hứa sẽ không đánh mấy đứa nên yên tâm đi. Nếu thực sự ra tay với mấy đứa, mấy đứa cứ tìm đến bọn chú, bọn chú làm chủ cho mấy đứa.”

Hề Hề không thể tin nổi mà nhìn viên cảnh sát. Cô chắc chắn mình đã nhắc đến từ ‘Học viện Tu Thân’, nhưng viên cảnh sát căn bản không hề nghe thấy...

Tần Châu đi ra phía sau cửa, quay đầu nhìn lại, thấy nhóm người tham gia muốn ở lại đồn cảnh sát.

Thực ra cũng vô dụng, nhưng Tần Châu không định thúc giục bọn họ, hiện tại những người tham gia đã đặt hy vọng vào đồn cảnh sát, hiện tại có nói gì cũng vô dụng, chỉ khi bọn họ bị đuổi ra ngoài mới có thể hiểu được những NPC ở đây căn bản sẽ không giúp đỡ bọn họ thoát khỏi Học viện Tu Thân.

Hắn đưa tay chạm vào gáy Lâm Dị, nhẹ nhàng xoa xoa một huyết đạo nào đó trên cổ cậu: “Thấy đỡ hơn chưa?”

Lâm Dị đang định mở miệng, ánh mắt cậu bỗng nhìn thấy mẹ Đường Phỉ ở cửa đồn cảnh sát.

Mẹ Đường Phỉ nhìn bọn họ bằng ánh mắt phức tạp.

Lâm Dị nhớ lại ánh mắt của mẹ Đường Phỉ lúc ở gò mộ, không hề giống nhau. Lúc đó, dù cậu có quay lại hay là tiến lên, cậu vẫn luôn bị khoá trong tầm mắt của bọn họ, hết như một con linh cẩu đang rình mồi.

Còn mẹ Đường Phỉ trước mặt bọn họ, Lâm Dị lại phát hiện trong mắt bà hiện lên tia chán ghét đầy hận ý.

Bà khác với mấy người trong gò mộ, hay nói cách khác, bà không thuộc về bọn họ.

Tần Châu theo ánh mắt của Lâm Dị, cũng nhìn vào ánh mắt của mẹ Đường Phỉ.

Lâm Dị có kể lại cho mọi người nghe trải nghiệm của cậu ở gò mộ. Nghĩ tới vẻ mặt Lâm Dị lần đầu tiên nhìn thấy mẹ Đường Phỉ, hắn thấp giọng hỏi: “Nữ quỷ mà em nhìn thấy ở gò mộ, là bà ta?”

Lâm Dị lắc đầu nói: “Diện mạo giống nhau ạ.”

Tần Châu hiểu rõ: “Ừm.”

Cảnh sát đuổi nhóm người tham gia muốn ăn vạ ở lại đồn cảnh sát. Mẹ Đường Phỉ nói: “Đi thôi.”

Mẹ Đường Phỉ lên tiếng. Nhìn thấy Tần Châu và Lâm Dị đi theo mẹ Đường Phỉ, những người tham gia khác chỉ có thể cúi đầu đi theo. Bọn họ cũng không suy xét đến việc chạy trốn nữa. Nơi này quá quỷ dị, ngay cả cảnh sát cũng không thể giúp được bọn họ, vậy thì làm gì có hướng nào để chạy trốn nữa chứ?

Mẹ Đường Phỉ đưa họ trở về nhà, trên đường cũng chẳng có giao tiếp gì với nhóm người tham gia.

Về đến nhà, bà khóa trái cửa, đi về phòng mình.

Căn nhà có diện tích khoảng 140 mét vuông. Những người tham gia ở trong phòng khách nhìn mẹ Đường Phỉ đóng cửa xong, rồi tất cả lại nhìn về phía Tần Châu.

Hoa Hoa hỏi: “Bây giờ... Chẳng lẽ ngồi chờ những người kia tới tận cửa ư?”

Trên đường trở về, bọn họ thấy mẹ Đường Phỉ liên lạc với Học viện Tu Thân.

Tần Châu nói: “Ừ.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Hề Hề chưa từ bỏ ý định: “Thật sự không thể thử trốn thoát sao?”

“Vô dụng.” Tần Châu không cần trả lời, trong lòng những người khác cũng sớm đã biết đáp án. A Sơn nhìn Tần Châu nói: “Hiện tại chúng ta hẳn là không ở thế giới thực ha... Tựa như một giấc mộng, chúng ta đang ở thế giới trong mộng.”

Nói như vậy cũng đúng, Tần Châu lại nói: “Ừ.”

Nhận được câu trả lời của Tần Châu, A Sơn nhìn Tần Châu, lại nhìn Lâm Dị bên cạnh Tần Châu: “Mấy anh... không phải là trải qua lần đầu nhỉ?”

Lâm Dị nhìn về phía Tần Châu, phát hiện Tần Châu nghe xong câu hỏi này bỗng nhiên cau mày, tựa như đột nhiên nghĩ tới gì đó.

A Sơn vội vàng nói: “Tôi chỉ hỏi thôi tí thôi, mấy anh không cần trả lời cũng được.”

Tần Châu trầm mặc chốc lát, mở miệng: “Không phải lần đầu, rất nhiều lần.”

Hắn nói: “Từng nghe qua Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên chưa?”

Trong lòng Lâm Dị đột nhiên căng thẳng.

Cậu ý thức được Tần Châu đang làm gì.

Sinh viên của trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên sau khi bị lựa chọn sẽ ở lại trong trường, người ở thế giới bên ngoài sẽ không còn nhớ đến bọn họ nữa. Giống như bị ràng buộc vậy, dường như cả đời đều phải ở lại trong trường.

Kể cả bọn họ được rời khỏi trường vào kỳ nghỉ, đi ra thế giới bên ngoài để hít thở không khí mới mẻ, cũng sẽ không có ai nghĩ đến việc nhờ giúp đỡ.

Hội sinh viên không có quy định sinh viên không được nhắc đến Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên với thế giới bên ngoài. Điều này là không cần thiết, bởi vì trên thế giới, sẽ chẳng ai tin rằng có một nơi như vậy, trừ khi bọn họ tự mình trải nghiệm, bằng không sẽ không hề tin trên đời tồn tại quái vật.

Quan trọng nhất chính là, sau khi chứng kiến quá nhiều tử vong trong trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, bọn họ sâu sắc nhận ra một sự thật rằng con người căn bản không có cách nào để chống lại sức mạnh vô danh của trường học, cho nên dù có yêu cầu giúp đỡ thì cũng vô ích.

Tất cả những gì họ có thể làm là giải quyết quy tắc trong Nội Quy Trường để tăng tỷ lệ sống sót.

Tần Châu hiện tại đã thừa nhận, còn đề cập đến 'Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên'. Không phải hẳn đang yêu cầu sự giúp đỡ từ những người bên ngoài trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, mà là đang thử cầu xin giúp đỡ của quái vật 0-1.

Trong giả thuyết quy tắc 0-1, toàn bộ trường học là một quy tắc lớn, các quy tắc trong Nội Quy Trường đều phụ thuộc vào quy tắc 0-1, quy tắc 0-1 nuôi dưỡng quái vật.

Quái vật ẩn giấu trong quy tắc nhỏ này không phải tự nhiên mà xuất hiện. Có bằng chứng cho thấy chúng có dấu vết tồn tại trong thế giới thực.

Như vậy có thể đoán được thế này, mỗi quái vật thực chất đều là quái vật hoang dã, chẳng qua chúng đã bị quái vật 0-1 thu phục mà thôi.

Hiện tại quái vật cấp cao này cũng tồn tại ở thế giới thực. Không giống quái vật trong Nội Quy Trường, nó chưa bị quái vật 0-1 thuần hóa nên không có quy tắc, hoàn toàn dựa vào ý tưởng của chính mình để giết người.

Cho nên, Tần Châu đang cố gắng nói cho những người tham gia biết về sự tồn tại của Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên. Nếu giả thuyết về quy tắc 0-1 là

đúng, quái vật 0-1 rất có thể sẽ tức giận vì hành động của hắn.

Rất rõ ràng, quái vật 0-1 không muốn để nhiều người biết đến sự tồn tại của Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, bằng không đã không để thế giới bên ngoài lãng quên bọn họ, cũng sẽ không khiến Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên ẩn hình như vậy.

Chưa từng ai nhắc đến Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên với thế giới bên ngoài, và cũng không ai biết điều gì sẽ xảy ra nếu nhắc đến nó.

Tần Châu hiện tại là người đầu tiên, chỉ để xem xem có chọc giận quái vật 0-1 tới đây hay không.

Nếu tới, cho dù giả thuyết 0-1 được xác lập, Tần Châu tin rằng thứ yêu thích nuôi dưỡng quái vật nhỏ như quái vật 0-1 sẽ không buông tha cho con quái vật cao cấp này.

“Không... chưa nghe bao giờ?”

“Là một trường đại học hả?”

Đúng như dự kiến, bọn họ không biết đến Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên.

Thừa dịp người của Học viện Tu Thân chưa tới, Tần Châu tiết lộ gốc gác của Đại học Kỹ thuật Tự nhiên: “Một ngôi trường khắp nơi toàn là quái vật...”

Mọi người chăm chú lắng nghe, trên mặt lộ vẻ sợ hãi. Bọn họ đã tự mình trải qua tình huống kỳ quái này, đương nhiên mỗi một chữ của Tần Châu, bọn họ hoàn toàn tin tưởng.

Hơn nữa trong lòng cảm thấy ngưỡng mộ, bảo sao Tần Châu và Lâm Dị lại bình tĩnh như vậy. Hoá ra là do hai người họ đã từng trải qua những chuyện kiểu này không dưới một lần rồi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dị tận lực làm ra vẻ tự nhiên, nhưng hết cách, cậu chột dạ, căn bản không có biện pháp trấn an bản thân.

Cậu sợ Tần Châu thật sự sẽ hấp dẫn quái vật 0-1 tới. Thứ nhất, cậu lo lắng cho sự an toàn của Tần Châu, thứ hai là sợ quái vật 0-1 sẽ chui ra khỏi cơ thể cậu.

Cậu bắt đầu hối hận rồi, sao trên đường tới đây cậu lại không giải thích rõ ràng với Tần Châu chứ...

Lâm Dị ngồi không yên, vội vàng đứng dậy.

Mọi người đều giật mình trước hành động của cậu.

“Tôi... Tôi xem xem nơi này có manh mối gì rời khỏi đây không.”

Tần Châu cũng nhìn sang, Lâm Dị sờ mũi.

Tần Châu nói: “Cẩn thận.”

Lâm Dị gật đầu.

Cậu xoay người, nhìn quanh ngôi nhà.

Sau khi rời khỏi đám người, Lâm Dị dùng tầm nhìn ngoại vi nhìn lên Tần Châu: “Có 16 trang nội quy, mỗi trang có 8 con quái vật.”

Có người làm phép tính: “16 nhân 8, vậy tức là 128 quái vật á hả?!”

Tần Châu bổ sung: “Thêm quái vật 0-1, 129 quái vật.”

Lâm Dị đứng ở trong góc, ngược mắt nhìn bóng hình Tần Châu.

Mỗi một lời của Tần Châu đều đề cập đến quái vật 0-1, hiển nhiên là muốn chọc giận quái vật 0-1.

Cậu nhìn nhìn, đột nhiên thực sự tức giận.

Chương 161: Quái vật ngoài trường

Quái vật căn bản không hề có ý định muốn họ sống sót.-

Chương 161: Quái vật ngoài trường

Trên tường xuất hiện một đám bóng đen xám, nhưng lại không ai để ý tới.

Nó nhìn về phía người tham gia, trên đầu của cái bóng xuất hiện hai vòng tròn, có màu nhạt hơn so với cái bóng, tựa như hai bóng đèn, thoạt nhìn là đôi mắt.

Nó chỉ liếc thoáng qua, sau đó trượt từ trên tường xuống sàn, hướng về phía Lâm Dị.

Trong phòng khách có ánh đèn, bóng dáng Lâm Dị đổ trên sàn nhà sáng loáng.

Nó nhanh chóng hòa vào đó, cái bóng bị kéo lại rồi biến dạng giống như chất lỏng từ tính gặp chuyển động của nam châm điện.

Trong số những người tham gia, cuối cùng cũng có người nhận ra sự biến đổi đó, ánh mắt có chút bối rối và cảnh giác.

Chuyển động của cái bóng không hề dừng lại vì bị phát hiện, thậm chí còn chuyển động mãnh liệt hơn, mãi cho đến khi Tần Châu lo lắng nhìn qua Lâm Dị, nó mới khôi phục yên tĩnh.

Yên tĩnh tựa như chưa có gì xảy ra.

Lâm Dị không rõ tại sao bản thân lại tức giận như vậy, cậu cảm thấy lo lắng cho Tần Châu chắc chắn là nguyên nhân chiếm tỷ lệ lớn nhất, nhưng dường như cũng giống loại cảm giác áy náy bất lực.

Cảm giác này thật khó chịu, Lâm Dị cố gắng tìm việc gì đó để làm, giúp cho mình có thể chuyển hướng sự chú ý.

Cậu lang thang khắp căn nhà. Ngôi nhà có ba phòng ngủ và một phòng sách.

Mẹ của Đường Phi ở trong phòng ngủ chính, Lâm Dị nghĩ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hai phòng ngủ còn lại, một phòng thuộc về Đường Phi, một

phòng thuộc về chị gái Đường Phỉ.

Hai phòng ngủ này rất dễ phân biệt, tông màu khác nhau. Phòng màu hồng là của chị gái Đường Phỉ, còn phòng màu xanh lam là của Đường Phỉ, Lâm Dị phát hiện hai phòng ngủ này đã được dọn dẹp rất sạch sẽ, hẳn là mỗi ngày đều được dọn dẹp.

Tuy nhiên, Lâm Dị phát hiện trên giường trong phòng ngủ chị Đường Phỉ có một vết lõm nhẹ, hẳn là do có người ngồi ở vị trí này lâu ngày tạo ra.

Ngược lại, trong phòng Đường Phỉ lại không có vết lõm như vậy.

Nhưng kỳ quái chính là, khóa cửa phòng Đường Phỉ không phải là khóa thông thường mà là khóa mật mã chỉ có thể thao tác từ bên ngoài cửa.

Đáy mắt Lâm Dị quan sát rõ ràng tình hình, sau đó cậu trở về phòng khách.

Trên tủ TV có mấy tấm ảnh chụp, ảnh chụp là ảnh mẹ Đường Phỉ và hai đứa con.

Trong ảnh, chỉ có mẹ Đường Phỉ là đang mỉm cười, còn Đường Phỉ và chị gái đều trầm mặc nhìn về phía ống kính.

Ánh mắt Lâm Dị lần đầu tiên dán chặt vào Đường Phỉ. Cậu cũng đã từng gặp qua Đường Phỉ rồi, lúc ở gò mộ, cậu vấp phải một nửa tấm bia mộ rồi bị vấp ngã, trên bia mộ có một tấm di ảnh chụp cậu bé, cũng là bộ dáng ử dật nhìn chăm chăm vào ống kính.

Nói chính xác thì Đường Phỉ là cậu bé trong di ảnh. Tấm ảnh trên bia mộ hẳn là được cắt từ tấm ảnh chụp chung này.

Quan sát Đường Phỉ xong, ánh mắt Lâm Dị dừng trên người chị gái Đường Phỉ.

Tương tự, trên mặt chị Đường Phỉ không có biểu cảm gì, mặt mày hiện lên một tia chán ghét, tựa như cực kỳ chán ghét việc mẹ Đường Phỉ đặt tay lên vai mình.

Vai.....

Lâm Dị nhìn cánh tay của chị Đường Phỉ, trong lòng tức khắc trầm xuống.

Chị Đường Phỉ có làn da trắng nõn, hai tay thon dài, bởi vì gầy nên xương cổ tay nhô ra rất rõ ràng.

Lâm Dị rất quen thuộc với cánh tay này, là cánh tay đã bóp cổ cậu khi ở gò

mộ!

Sau đó, khi bọn họ trốn thoát bằng tuyến C, 'đôi mắt huyết hồng' cũng có đôi cánh tay như vậy.

Lúc phóng viên giả phỏng vấn người phụ trách Học viện Tu Thân, người phụ trách từng đề cập, sau khi chị gái xảy ra tai nạn xe cộ...

Tai nạn xe cộ!

Chẳng phải hình thái của 'đôi mắt huyết hồng' xuất hiện trước mắt người tham gia là hình thái sau khi bị tai nạn xe cộ sao?

Đôi mắt huyết hồng là chị Đường Phỉ.

Đây không phải một đề khó đoán. Khó đoán là tại sao chị Đường Phỉ cũng xuất hiện ở Học viện Tu Thân, tại sao cô lại dùng diện mạo như vậy xuất hiện ở Học viện Tu Thân, và tại sao lại muốn ngăn cản nhóm người tham gia trốn thoát.

Lâm Dị hiện tại không có biện pháp để phân tâm đến quái vật 0-1. Không cần cậu di dời sự chú ý, mọi tập trung của cậu đều đang hướng tới ba câu hỏi vừa mới hiện lên trong đầu.

Năm tuyến chạy trốn, kỳ thực Đôi Mắt Huyết Hồng đều có xuất hiện.

Ở tuyến A chạy về phía cổng, Đôi Mắt Huyết Hồng xuất hiện, sau khi A Hào té ngã, nó vẫn tiếp tục đuổi theo nhóm nữ sinh đang chạy trốn một cách liều mạng.

Tuyến B đi về phía sau núi, lúc Lâm Dị tiến vào gò mộ, Đôi Mắt Huyết Hồng xuất hiện, siết chặt cổ cậu.

Tuyến C chạy về hướng nam/bên trái, Đôi Mắt Huyết Hồng đuổi theo Tiểu Thần tới tận bờ sông.

Tuyến D chạy về Tòa 2, Đôi Mắt Huyết Hồng thực tế cũng đã xuất hiện nhưng nó chỉ bám theo phía sau mà không gây ra tiếng động lớn gì.

Tuyến E chạy về phía bắc/ bên phải, theo Tần Châu nói, nó cũng xuất hiện, không ngừng truy đuổi bọn họ.

Đánh giá từ năm tuyến chạy trốn này, Đôi Mắt Huyết Hồng quả thực đang ngăn cản họ trốn thoát.

Nhưng dựa theo tình hình hiện tại tuyến C này đã là đường chết, hành vi

ngăn cản bọn họ trốn thoát của Đôi Mắt Huyết Hồng trở thành – ngăn cản bọn họ đi vào đường cùng.

Nói cách khác, Đôi Mắt Huyết Hồng đang cứu bọn họ.

Như vậy xem ra, tại sao Đôi Mắt Huyết Hồng lại lướt qua A Hào lúc y bị ngã? Bởi vì cú ngã của A hào đã dừng hành vi tiến vào đường cùng của y lại, cho nên Đôi Mắt Huyết Hồng tiếp tục đuổi theo ngăn cản những người khác.

Lúc cậu ở gò mộ, không phải là bị Đôi Mắt Huyết Hồng công kích, Đôi Mắt Huyết Hồng đang muốn đưa cậu rời đi.

Bao gồm cả những tuyến chạy trốn khác, Đôi Mắt Huyết Hồng không phải ngăn cản bọn họ trốn thoát mà là đang cứu họ.

Cho nên, lúc nhóm người tham gia nhảy xuống sông mà không rõ ý nghĩa, Đôi Mắt Huyết Hồng đã rơi nước mắt, đối với Đôi Mắt Huyết Hồng, việc này chính là trơ mắt nhìn người tham gia đi đến đường chết.

Lâm Dị nhìn chăm chú tấm ảnh chụp chung này.

Bởi vì hơi thở của cậu, trên tấm kính của ảnh chụp hiện lên sương mù, Lâm Dị đưa tay chạm vào làn sương.

Động tác này đã khiến đầu cậu không ngừng chạy qua rất nhiều suy nghĩ.

Ảnh chụp thiếu mất một nhân vật, cha của đứa trẻ.

Cha của đứa trẻ đã đi đâu, hiện tại trước mắt vẫn chưa có manh mối, nhưng cũng không thành vấn đề, Lâm Dị có thể đoán được. Cậu đoán đây là một gia đình đơn thân, hai đứa con được mẹ chăm sóc.

Chắc chắn một người mẹ chăm lo cho sự trưởng thành của hai đứa con là một điều rất vất vả. Đôi khi sẽ rất khó để hiểu được cảm xúc của con cái, dẫn đến mâu thuẫn giữa con cái và cha mẹ.

Đánh giá qua cuộc phỏng vấn với người phụ trách, Đường Phỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện. Sau khi mẹ trải qua nỗi đau mất con, cậu bé không biết quan tâm đến mẹ, trái ngược, cậu lại trở nên nổi loạn vào lúc người mẹ đau khổ và kiệt quệ tinh thần. Điều này khiến cho mẹ cậu vô cùng thất vọng, nhận định cậu là Ác Ma, sau đó đưa cậu đến Học viện Tu Thân để cải tạo.

Điểm này vẫn còn một mâu thuẫn rất lớn.

Mẹ cậu nói Đường Phỉ không hiểu chuyện bằng một nửa chị gái mình, điều này đã khiến Đường Phỉ tức giận, đá đổ bia mộ của chị.

Nhưng sự thật nêu trong tấm ảnh lại không phải như vậy.

Hơn hai mươi người tham gia thủ vai chính là Đường Phỉ, người được Đôi Mắt Huyết Hồng cứu sống cũng chính là Đường Phỉ. Như vậy, gương mặt vô cảm của chị Đường Phỉ trong tấm ảnh chụp, có thể giải thích là: Chị Đường Phỉ không phải chán ghét Đường Phỉ, mà là mẹ Đường Phỉ, bằng không, nó đã chẳng xuất hiện ở mỗi tuyến chạy trốn, kiệt lực ngăn cản nhóm Đường Phỉ đi vào đường cùng.

Chị gái và Đường Phỉ ở cùng một chiến tuyến.

Nếu chị gái hiểu chuyện, vậy thì tại sao lại không cảm thông cho người mẹ đã chịu đựng gian khổ như vậy?

Trừ khi người mẹ đã làm điều gì đó khiến người chị hiểu chuyện không thể cảm thông được.

Chẳng hạn như người mẹ giám sát tình trạng của bọn họ.

Có thể thấy điều này qua vết lõm trên giường, nơi người mẹ hàng ngày ngồi ở đó, dõi theo từng nhất cử nhất động của chị gái.

Nhưng suy cho cùng, bà chỉ có một mình, không thể chăm sóc hai đứa con nên bà đã đặt khoá mật mã trong phòng Đường Phỉ, hạn chế quyền tự do ra vào của Đường Phỉ.

Cách làm này khiến Đường Phỉ và chị gái căm ghét mẹ mình, cho nên trong tấm ảnh chụp chung, bọn họ không thể nở nụ cười lễ ra phải có của một gia đình hạnh phúc.

Sau tai nạn xe cộ của chị gái, người mẹ đã vô cùng đau đớn. Bà hối hận vì đã không để mắt đến chị gái kỹ hơn.

Kết quả là, sự kiểm soát của bà đối với Đường Phỉ ngày càng gia tăng, áp lực hàng năm cùng với cái chết của chị gái đã khiến Đường Phỉ không chịu nổi nữa, Đường Phỉ muốn bỏ trốn, lại bị mẹ cậu coi là sự nổi loạn của một đứa trẻ.

Bà gửi Đường Phỉ đến Học viện Tu Thân. Không có sự kiểm soát của mẹ, Đường Phỉ ở trong Học viện Tu Thân thậm chí còn có thể xả hơi. Cậu rất ngoan ngoãn nên nhanh chóng kết thúc thời gian cải tạo và được gửi về cho mẹ.

Cuộc sống chán nản lại ập đến, mẹ cậu đưa theo Đường Phỉ đến tế bái người chị đã khuất,

Bà nói: ‘Nếu con hiểu chuyện bằng một nửa chị con thì tốt biết bao’.

Câu nói này khiến hàng rào tâm lý của Đường Phỉ sụp đổ, có lẽ chỉ có cậu biết, chị gái hiểu chuyện cũng chỉ là để xả hơi mà thôi, cậu đã đổ bia mộ của chị mình, không muốn chị mình qua đời xong vẫn phải chịu sự giám sát của bà nữa.

Người mẹ hận Đường Phỉ, bà gọi Đường Phỉ là Ác Ma.

Vì vậy Đường Phỉ lại bị đưa trở lại học viện Tu Thân.

Sau khi bị đưa vào lần thứ hai, Đường Phỉ không còn nhẫn nhục chịu đựng, duy trì im lặng nữa. Cậu không thể ngoan ngoãn, ngoan ngoãn sẽ bị trả về cho mẹ, nhưng cậu cũng không thể ngờ được, sinh mạng cậu cuối cùng lại kết thúc trong tay kẻ bạo hành của Học viện Tu Thân.

Cho nên mới có bia mộ của Đường Phỉ ở gò mộ. Điều khiến người ta tuyệt vọng chính là, giống như người chị đã khuất của cậu, sau khi qua đời cậu vẫn không thể rời khỏi sự kiểm soát của mẹ mình, ở gò mộ khắp nơi đều là mẹ cậu.

Lâm Dị có thể hiểu được cảm giác đó. Lúc cậu tiến vào gò mộ, ánh mắt của mẹ Đường Phỉ vẫn luôn dõi theo Lâm Dị. Cậu luôn ở trong tầm mắt của mẹ Đường Phỉ, không có cách nào trốn thoát.

Tuyến chính, Lâm Dị tìm được rồi

Nhưng cậu cũng không lập tức chia sẻ với nhóm người tham gia.

Thế giới quái vật ở đây mặc dù không bị hạn chế bởi các quy tắc, nhưng mặt khác cũng không khác biệt với thế giới quy tắc là bao, đó là thế giới được sáng lập dựa trên ý chí ý tưởng của quái vật.

Giống như vị trí vô lý của Học viện Tu Thân nằm ở trong núi sâu rừng già, quái vật tạo nên thế giới của riêng mình mang theo cảm xúc cá nhân mạnh mẽ.

Kỳ thực, năm tuyến chạy trốn mà họ phân tích đều không sai. Là quái vật tự mình phá huỷ đường thoát của họ.

Hướng cổng lớn chạy trốn, có chốt bảo vệ. Áp dụng tuyến A, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ sẽ bị chốt bảo vệ phát hiện.

Hướng sau núi chạy trốn, nơi có gò mộ, mẹ Đường Phỉ sẽ đích thân canh giữ.

Hướng bên trái chạy trốn, bọn họ sẽ bị dân làng đưa về đồn cảnh sát, sau đó

bị cảnh sát đưa về cho mẹ.

Hướng bên phải chạy trốn, là nơi tiếp đãi phụ huynh. Người mẹ căn bản không quan tâm Đường Phỉ ở Học viện Tu Thân phải chịu khổ những gì. Tất cả những gì bà muốn là một con rồi nghe lời không nghĩ tới việc chạy trốn. Người tham gia vĩnh viễn sẽ không đợi được sự trợ giúp từ phía phụ huynh.

Nếu nhờ phóng viên giúp đỡ, phóng viên cũng sẽ bị thân hãm nhà tù, khiến hy vọng của những người tham gia dâng cao để rồi lại nặng nề thất vọng.

Có lẽ Học viện Tu Thân có nhiều hơn năm lối thoát này, nhưng Lâm Dị có thể đảm bảo, bất kỳ lối thoát nào cũng sẽ bị quái vật chặn lại.

Quái vật sinh ra từ cái ác. Nó trà trộn vào những người tham gia căn bản không phải muốn cùng bọn họ thoát khỏi Học viện Tu Thân. Mà là nó nhẫn tâm muốn chứng kiến những người tham gia hết lần này đến lần khác cảm thấy tuyệt vọng, trải nghiệm cuộc sống không thấy ánh mặt trời mà nó từng trải qua khi còn là con người.

Toàn bộ thế giới, chỉ có thiện ý duy nhất là người chị gái, nhưng người chị chỉ ngăn cản họ đi vào đường cùng chứ cũng không thể giúp họ rời đi. Giống như chị gái lúc sinh thời đã chiều cố cậu bé, nhưng vẫn không thể thay đổi được kết cục cuối cùng.

Quái vật căn bản không hề có ý định muốn họ sống sót.

Chương 162: Quái vật ngoài trường

Màn trình diễn của 0-1-

Chương 162: Quái vật ngoài trường

Cộc cộc cộc——

Ngoài phòng khách vang lên tiếng gõ cửa, người tham gia lập tức im lặng, kinh hãi nhìn về phía cửa.

Bên ngoài là ai, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng.

Lâm Dị nhanh chóng đặt tấm ảnh trong tay xuống, đi về phía Tần Châu.

Bên này Tần Châu ngay khi vang lên tiếng gõ cửa đầu tiên đã lập tức đứng dậy, nhìn Lâm Dị, thúc giục Lâm Dị nhanh chóng đến bên mình.

Nhưng trước khi Lâm Dị kịp bước đến, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, biên độ ngày càng lớn dần. Những người tham gia cơ hồ đứng vững không nổi, cho dù miễn cưỡng bám vào tường thì cũng không thể khiến cơ thể duy trì thăng bằng được.

Bức tường cũng rung chuyển dữ dội.

Những người tham gia nhìn nhau, “Sao... sao lại thế này?”

Bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhìn Tần Châu dày dặn kinh nghiệm, hy vọng Tần Châu sẽ cho bọn họ một câu trả lời trấn an.

Tần Châu tạm thời không rảnh mà trả lời, hắn nắm lấy ghế sofa, ổn định trọng tâm cơ thể xong, đưa tay về phía Lâm Dị, nôn nóng nói: “Mau tới đây!”

Phía sau Lâm Dị có một kệ sách lớn bằng gỗ, trên kệ bày biện rất nhiều đồ vật có thể rơi vỡ vì chấn động. Nếu kệ sách rơi xuống đè lên Lâm Dị, sẽ trực tiếp gây ra thương vong.

Xung quanh Lâm Dị không có gì có thể giúp cậu đứng vững, cậu muốn một hơi chạy tới bên Tần Châu, nhưng sàn nhà dưới chân tựa như một tấm ván nổi trên mặt nước. Cậu càng muốn dùng sức thì cơ thể càng lay động.

Tần Châu nhìn thấy mặt đất dưới chân Lâm Dị vỡ vụn thành những khe nứt với tốc độ cực nhanh. Kệ sách lớn cũng có khuynh hướng sắp đổ, chuẩn bị

sập xuống vị trí của Lâm Dị.

Ngay lúc Tần Châu buông tay vịn trên ghế sofa, chuẩn bị lao tới bảo vệ Lâm Dị...

Biến cố xảy ra.

Sự rung chấn dừng lại, tất cả những vật thể còn chưa có cơ hội kịp rơi xuống, đều dừng lại giữa không trung.

Tần Châu nhìn thấy dưới chân Lâm Dị xuất hiện một bóng đen.

Cái bóng không phải hình dáng của Lâm Dị, nhìn không rõ là bộ dáng gì, chỉ có thể thấy rõ nó đang lớn dần lên, giống như sóng triều mà lan ra tứ phía, chạm tới lòng chân mọi người, tiến đến góc tường, rồi lại theo hướng mặt tường mà lan rộng lên trên, cuối cùng nó bao bọc hết thấy mọi người và mọi thứ ở đây, tạo thành một cái kén màu đen không kẽ hở.

‘Bụp’ một tiếng.

Ánh sáng trong phòng khách vụt tắt.

Sự im lặng tràn ngập kén phòng.

Qua thật lâu, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Vẫn còn muốn giả vờ sao?”

Giọng nói trong trẻo nói: “Không phải đã sớm phát hiện ra ta rồi à?”

“Nè, nè nè, Tiểu Thần, ‘Tiểu Thần’ là tên giả, đúng không?”

“Đường Phỉ!”

Trong bóng tối, cái bóng vẫn tồn tại như cũ, thậm chí còn bong ra, lơ lửng giữa không trung.

Hai con mắt chớp chớp một chút, nhìn khung cảnh ngưng đọng trong kén phòng do chính mình tạo ra.

Xuất hiện một hình tam giác giống hình miệng, nhếch lên cười một cái.

Đại khái là hài lòng với thành quả của bản thân.

Mọi người trong kén phòng đều bị nó đóng băng, bao gồm cả suy nghĩ. Họ vẫn duy trì cử động và biểu cảm trước khi bị bao bọc trong kén phòng.

Nó đi tới trước mặt Tiểu Thần, dùng hai mắt nhìn chăm chăm cậu ta.

Tiểu Thần cuối cùng không giả vờ nổi nữa, cậu ta rút tay đang bám vào

tường, ác ý nhìn chăm chăm vào bóng đen trước mặt.

“Người là ai?” Tiểu Thần trầm giọng hỏi.

“Ta không có tên.” Nó nghĩ nghĩ, nói: “Cơ mà hình như ta được đánh số vẫn chưa chứng thực thì phải.”

Tiểu Thần nhìn Tần Châu đang đóng băng.

“Đúng vậy.” Nó hao tổn tâm trí mà nói: “Ta là quái vật 0-1.”

“Hắn đã nói cho các người rất nhiều rồi, vẫn còn cần ta giới thiệu mục đích với người hả?” Nó nhận ra vẻ mặt căng thẳng của con quái vật hoang dã trước mặt, cho nên giọng nói nhẹ nhàng hơn, cũng rất ôn nhu.

Đây là nó tự mình thấy thế.

“Đến chế định quy tắc đó.” Nó nói với giọng điệu có chút bất lực và buồn rầu, “Người làm vậy là không công bằng đâu nha.”

Nói xong nó kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của Tiểu Thần.

Thật lâu sau, Tiểu Thần mới nói: “Người là con người.”

Nó ngạc nhiên: “Sao lại hỏi thế? Trông ta giống con người vậy hả?”

Nhìn chăm chăm Tiểu Thần một hồi, nó mới phản ứng: “À! Người cho rằng ta đang thay con người bênh vực kẻ yếu, cho nên ta là con người ấy hả. Hầy, không phải vậy đâu. Người ăn nhiều con người như vậy, nhớ năng lực tăng nhiều rồi vượt qua ta thì phải làm sao đây. Ta không thích có quái vật mạnh hơn mình đâu.”

“Người có thể cảm nhận được lực lượng của ta, ta cố ý đến biểu diễn cho người mà.” Nó nói: “Kiến nghị người không cần phản kháng ta.”

Tiểu Thần: “...”

Nó: “Người yên tâm, ta không đến đây để lợi dụng người, ta cũng là quái vật. Suy bụng ta ra bụng người, sau khi chế định quy tắc tử vong trong thế giới của người, ta sẽ ban cho người đặc quyền, người có thể ẩn náu trong con mồi, dẫn dắt chúng vi phạm quy tắc tử vong, gặp phải con mồi khó giải quyết, người có thể tự ra tay giết chúng luôn. Có điều giải quyết thế nào thì cần người tự động não nghĩ cách thôi à.”

“Thế nào? Thế giới có quy tắc không phải thú vị hơn nhiều thế giới của người sao?” Nó hướng dẫn từng bước: “Mỗi đêm một quy tắc tử vong. Nếu quy tắc

tử vong đó không giúp người bắt được con mồi, ta cho phép người thêm quy tắc tử vong mới, không có giới hạn. Nhưng mà để công bằng ấy, khi con mồi đã khám phá ra thế giới của người, người phải thả bọn họ đi. Ừm, cái này con người gọi là phục bàn.”

“Nếu người không nói gì, ta coi như người đồng ý đó.”

Hai cánh tay gầy guộc bước ra từ một đám bóng ma, lục lọi trong đó rồi lấy ra một cuốn sách, “Đây là Nội Quy Trường. Người là quái vật 17-1, một mình một trang luôn, quá tốt. Lại đây ký tên, người sẽ thành quái vật được ta che chở.”

Thấy Tiểu Thần không có động tác gì, nó gãi đầu: “Người cảm thấy số 17-1 nhỏ quá sao? Chướng mắt à?”

Lật qua Nội Quy Trường, nó nói: “Có một số quy tắc đang trống, vốn dĩ ta muốn giữ làm kỷ niệm cơ, nếu người thích thì ta không phải là không thể đưa cho, 8-4 thế nào? Cái con mèo nhỏ này không còn nữa rồi. Sao không nói gì? Thôi được rồi, 7-7 thì sao... 2-6 nhé?”

Nó chờ Tiểu Thần đáp lời, chờ đợi, nó ném lại Nội Quy Trường vào trong cơ thể.

“Người không phục ta.” Nó nói một cách tiếc nuối.

Đương nhiên Tiểu Thần không phục nó, cái gì mà đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, cái gì mà Nội Quy Trường, cái gì mà quy tắc tử vong, chẳng tốt bằng hiện tại gì cả.

Bây giờ cậu ta có thể ăn ai mà cậu ta muốn, đặc biệt là con mồi đang chìm trong tuyệt vọng. Đây là món mỹ vị nhất trên đời.

Hơn nữa, cậu ta cũng chẳng phải quái vật cấp thấp không có trí tuệ, sẽ không bị quái vật gọi là 0-1 trước mặt lừa gạt, nó đã nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn gông xiềng trên người cậu ta mà thôi.

“Như này nhé.” Bóng đen kéo lại biến thành hình người nói: “Ta không phải quái vật mạnh đi gây khó dễ quái vật khác, chúng ta chơi một trò chơi nhé. Ta sẽ giấu đi năng lực của mình, trải nghiệm cuộc sống nửa ngày của người. Xem thử người đã phải chịu đựng những gì trong cuộc đời để rồi trở thành như hiện tại. Thời hạn là 12 giờ. Trong vòng 12 giờ, nếu ta trốn được khỏi ngôi nhà này, người ký. Nếu ta không trốn được thì ta sẽ rời đi.”

Tiểu Thần nhìn nó phòng thủ.

“Đáng tiếc quá đi mất, ta thích thế giới ngươi tạo ra lắm.” Nó nói: “Nhưng nếu chúng ta không đạt được thỏa thuận, ta đành huỷ diệt nó thôi à.”

Tiểu Thần: “...”

Vừa rồi nó đã cho Tiểu Thần thấy năng lực của nó. Tiểu Thần không thể đảm bảo liệu mình có thể đánh bại nó không. Mặc dù cậu ta không hề muốn chơi trò chơi cùng nó, nhưng cậu ta cũng không thể làm gì được.

Tiểu Thần suy nghĩ, gật đầu.

“Vậy thì bắt đầu nào...”

Hình bóng của nó tan đi trong kén phòng, xuất hiện ở thế giới mới vừa được xây dựng.

Trong kén phòng, Tiểu Thần nhìn thấy bộ dạng của nó, kinh ngạc nhìn về phía hình ảnh Lâm Dị đang đóng băng.

Nó cảm nhận được, bình tĩnh nói: “Đừng bất ngờ, ta chỉ mượn ngoại hình của cậu ấy thôi. Ta cũng có thể mượn của người mà. Vấn đề là người có cho ta mượn không thôi?”

Tiểu Thần vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Dị, như thể đã phát hiện ra bí mật nào đó.

Bắt đầu tưởng tượng việc sử dụng bí mật này để đánh bại nó.

“Ta thật sự muốn nói với ngươi rằng ngươi đoán sai rồi, nhưng ta không nghĩ ngươi sẽ tin, còn cho rằng ta giấu đầu hở đuôi.” Nó rất rõ tâm tư của con quái vật hoang dã bị nhốt trong kén của nó, lại không hề căng thẳng chút nào: “Ta có quan hệ gì với cậu ta cũng không sao, khó nói lắm, ngươi muốn làm gì thì làm. Cơ mà ta phải nhắc nhở ngươi, hiện tại ta mới là nhân vật chính, đừng quên thỏa thuận của chúng ta, tốt hơn là nên tập trung vào ta đi.”

Nói xong, nó nhét kén phòng có kích thước chỉ bằng một đốt ngón tay vào túi quần áo.

Tiền đà nhìn cảnh tượng trước mặt.

“Đây là phòng của ngươi à?” Nó hỏi, nhưng không cho Tiểu Thần có thời gian trả lời: “Này là bên ngoài nhờ, thôi bỏ đi, ngươi đừng nói gì, để ta tự mình.”

Tiểu Thần: “...”

Nó đi vòng quanh phòng, đưa tay kéo cửa, cửa đã bị khóa, theo động tác nó

chạm vào cửa, ổ khóa mã hóa bên ngoài cửa phát ra âm thanh 'bíp bíp bíp' cảnh báo.

Tiếng cảnh báo nhanh chóng thu hút tiếng bước chân.

"Tiểu Phi?" Một cô gái ngoài cửa gọi, trịnh trọng hỏi: "Muốn ra ngoài sao?"

Nó lùi lại một bước, cách xa cửa một chút: "Không cần thận trọng phải thôi ạ."

Người phụ nữ im lặng một lúc, thật lâu sau mới truyền đến tiếng bước chân rời khỏi cửa.

Nó nhìn chăm chăm vào cánh cửa, việc rời khỏi nhà thông qua cửa phòng có vẻ không thực tế lắm nhỉ.

Nó đi tới cửa sổ, mở rèm ra.

Trầm mặc.

Nhìn khung cảnh xa xa bên ngoài, nó đoán chừng độ cao ở đây phải hơn 20 tầng.

Nhưng ngay cả lối thoát bằng cách nhảy ra khỏi tòa nhà cũng bị lấp kín, cửa sổ được hàn song sắt bảo vệ chặt chẽ, cùng lắm khoảng cách vươn được ra bên ngoài cũng chỉ bằng một cánh tay.

Nó nằm phịch xuống giường, nhắm mắt ngủ.

Cửa sổ không thể thoát ra ngoài. Trong trường hợp này, cửa phòng sẽ là lựa chọn tốt hơn.

Mẹ của Đường Phi sẽ không nhốt Đường Phi mãi mãi, dù sao cũng phải có thời gian ăn cơm mà.

Nó sẵn sàng đợi đến lúc đó rồi tìm cơ hội rời đi.

Việc chờ đợi này kéo dài đến tận hừng đông, thỏa thuận giữa nó và Tiểu Thần chỉ còn lại 6 giờ.

Vẫn chưa đợi được mẹ Tiểu Thần đưa bữa sáng.

Nó tiếp tục chờ, đến khi chỉ còn 3 tiếng so với thời gian đã thỏa thuận, nó lấy kén phòng ra, hỏi: "Người có gian lận không thể?"

Nếu không, mẹ Đường Phi sao lại không tới đưa cơm được.

Tiểu Thần vừa hận vừa hả giận, đáp: "Ngẩng đầu lên xem có gì."

Nó nhìn lên, phía trên đầu nó là một chiếc đèn chùm, nhấp nháy khi nó nhìn.
Nó đứng dậy, đập lên trên giường.

Cơ thể mượn đủ cao, chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới bộ đèn.

Nó nhìn thấy một chiếc camera mini trong đèn.

Ngay sau đó nó đã phản ứng lại, vì sao nó đợi mãi mà không thấy đồ ăn đưa tới, là vì hành vi tối qua của nó khiến người giám sát căn phòng phát hiện dấu hiệu nó muốn trốn thoát, cho nên bỏ đói là hình phạt cho việc nó muốn chạy trốn.

Tiểu Thần trong kén phòng gầm lên: “Nhất cử nhất động của ngươi đều ở trong mắt bà ta, Muốn trốn thoát kiểu gì! Trốn thoát kiểu gì được chứ! Làm sao có thể rời khỏi đó được! Ta đến chết cũng không có biện pháp rời đi! Ngươi cũng vậy! Ai cũng vậy! Không ai có thể trốn thoát được!”

Rít gào xong, Tiểu Thần cười lạnh: “0-1, ngươi sắp thua rồi.”

Phương pháp trừng phạt của mẹ Đường Phỉ là bỏ đói cậu, đói đến nỗi không còn sức để chạy trốn, đói đến mức không còn dám chạy trốn nữa.

Nó không chờ được mẹ Đường Phỉ, cầu xin cũng vô ích.

Giới hạn chịu đói của con người là một tuần, mẹ của Đường Phỉ sẽ không bỏ đói cậu lâu như vậy, nhưng ít nhất cũng phải ba ngày.

Người chưa động đến một hạt gạo, một giọt nước, sau ba ngày sẽ không còn muốn bỏ trốn nữa mà chỉ muốn uống một ngụm nước, ăn một chút gì đó.

Tiểu Thần nói: “Còn hai tiếng nữa.”

Cậu ta nóng lòng muốn để 0-1 cút đi.

Cứ nửa tiếng một lần trong hai tiếng còn lại, cậu ta đều lên tiếng nhắc nhở 0-1.

“Còn một tiếng rưỡi nữa.”

“Còn một tiếng nữa.”

“Còn nửa tiếng nữa.”

“Mười phút cuối cùng.”

“Mười giây cuối cùng, mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một...”

không.”

“0-1, người thua rồi.”

Nó gãi gãi đầu, không ngờ bản thân lại thất bại nhanh đến vậy.

Ném kén phòng lên, để kén phòng ở giữa không trung.

Nó cười nói: “Lúc đầu chưa có tự giới thiệu.”

Tiểu Thần không quan tâm: “Hiện tại còn ý nghĩa gì nữa? Đã đến lúc người thực hiện lời hứa của mình rồi, cút, khỏi, thế giới của ta.”

“Sao lại không cơ.” Nó nói: “Người chỉ biết ta là 0-1, nhưng không hiểu phong cách hành xử của ta rồi.”

“Phong cách hành xử của ta là tiên lễ hậu binh, trước mềm sau cứng. Nếu mềm không thành, vậy thì chỉ còn...”

“Cứng thôi.”

Tiểu Thần sửng sốt một lúc, nhạy bén nhận ra có điều gì đó không ổn, sau đó cậu ta bắt đầu cố gắng thoát ra khỏi kén phòng.

Nó dần dần nhếch lên nụ cười nơi khóe miệng, bóng tối tràn ra từ chính mình khóa chặt kén phòng lần thứ hai: “Hôm nay người phải ký, không ký cũng phải ký, quái vật 17-1, của, ta, ơ.”

Chương 163: Quái vật ngoài trường Đàn anh, có phải anh hối hận vì đã thích em không?-

Chương 163: Quái vật ngoài trường

Phòng khách rung chuyển kịch liệt đột ngột, kết thúc cũng thực sự đột ngột.

Tần Châu buông tay vịn của ghế sofa ra thì đột nhiên khựng lại, hắn còn chưa kịp hiểu tại sao mình lại như vậy, nhìn thấy kệ sách gỗ sắp đổ xuống, cơ thể hắn đã hành động trước một bước, ôm Lâm Dị lăn sang một bên.

Sau đó, rầm——

Kệ sách gỗ đổ xuống, tạo thành một lỗ hổng lớn trên lớp gạch men sứ của sàn nhà.

“Không sao chứ?” Tần Châu cúi đầu nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị lắc đầu, “Đàn anh, em không sao ạ.”

Tần Châu đứng dậy, kéo Lâm Dị lên.

Cộc cộc cộc——

Tiếng gõ cửa lại vang lên, thật ra tiếng gõ cửa chưa từng dừng lại, nhưng trận động đất vừa rồi khiến mọi người không để ý đến động tĩnh bên ngoài cửa.

Hắn là nghe được tiếng gõ cửa, mẹ Đường Phỉ cũng bước ra khỏi phòng.

Bà phớt lờ vẻ mặt kinh hoàng của mọi người, chuẩn bị đi tới mở cửa cho người vừa gõ.

Tần Châu hét lớn: “Ngăn bà ta lại!”

A Sơn và Hoa Hoa phản ứng hai giây, vào lúc mẹ Đường Phỉ chuẩn bị mở cửa, A Sơn ôm lấy mẹ Đường Phỉ, Hoa Hoa lập tức giữ cửa khóa trái lại lần nữa.

Sau đó có người khác kịp phản ứng, vội vàng tới trấn áp mẹ Đường Phỉ đang không ngừng giãy giụa.

Lâm Dị tuy vẫn không rõ vì sao Tần Châu lại ngăn cản, nhưng nhìn thấy mấy nam nhân không áp chế được mẹ Đường Phỉ, cậu đề nghị: “Cho bà ấy vào phòng này.”

Vừa nói, Lâm Dị vừa chạy đến phòng của Đường Phỉ, cậu vừa xem qua rồi, ở bên trong phòng Đường Phỉ không thể mở khoá, chỉ có thể thao tác mở khoá từ bên ngoài.

Cho dù mẹ Đường Phỉ có biết mật khẩu thì nhốt trong phòng cũng không mở được.

Nhóm người tham gia hợp lực, nhốt mẹ Đường Phỉ vào phòng Đường Phỉ.

“A a a – ác ma, mày là ác ma! Trả lại con gái tao đây, trả lại con trai tao đây!”

Mẹ Đường Phỉ liên tục gõ cửa, thê lương nguyên rủa ‘đám ác ma’ trong phòng khách: “Chết đi! Chết đi!”

Mọi người đều bị bà mẹ nổi điên dọa sợ. Lâm Dị liếc nhìn khóa mật khẩu, sau đó nhập ngẫu nhiên nhiều lần. Khóa mật khẩu đã bị khóa, nhắc nhở thử lại sau nửa tiếng nữa.

Đợi Lâm Dị làm xong động tác này, ngẩng đầu chuẩn bị nói cho Tần Châu biết manh mối cậu vừa tìm được, phát hiện Tần Châu đang dùng một loại ánh mắt phức tạp mà nhìn chằm chằm cậu.

Lâm Dị sửng sốt, trong lòng tức khắc chột dạ.

Cậu nhìn xuống chính mình. Tay là tay, chân là chân, thậm chí cả bóng của cậu cũng bình thường.

Cậu nghi hoặc nhỏ giọng hỏi: “Đàn anh ới?”

Lâm Dị không biết xảy ra chuyện gì, trong trận động đất, cậu cũng không chú ý dưới lòng bàn chân có bóng ma tản ra, càng không biết theo sau bóng ma tản ra, sàn nhà xuất hiện những khe nứt.

Nhưng bây giờ chẳng còn lại gì cả, chỉ còn dấu vết của chiếc kệ sách vừa bị sập xuống sàn, bóng của cậu được đèn chùm chiếu sáng, đổ xuống sàn nhà bóng loáng.

Ý thức được bản thân nghĩ quá nhiều, cũng nghi ngờ mình có thể bị hoa mắt nên Tần Châu thu ánh mắt lại.

Hắn mở miệng giải thích hành vi của mình: “Thiếu một người.”

Mọi người đều sửng sốt, bọn họ nhìn chung quanh, phát hiện Tiểu Thần đã mất tích.

“Tiểu Thần đâu?”

“Ôi đờ mờ, Tiểu Thần đâu rồi? Tiểu Thần vừa nãy vẫn ở cạnh tôi mà, sao nháy mắt lại biến mất?”

Một người sống sờ sờ tự dưng biến mất trong hư không khiến nhóm người tham gia bắt đầu cảm thấy bất an, tiếng gõ cửa mạnh mẽ càng khiến trái tim mọi người đập mạnh.

Lâm Dị đếm đi đếm lại mấy lần, cũng đã xác nhận mấy lần, Tiểu Thần biến mất ngay dưới mí mắt bọn họ.

Cậu trầm mặc một chút.

Cậu và Tần Châu rất rõ ràng, con quái vật hoang dã này không giống với quái vật Quy Tắc, quái vật Quy Tắc là bám vào cơ thể của người tham gia, còn quái vật hoang dã này là nhiều thêm một người.

Vừa rồi Lâm Dị vẫn luôn nghi ngờ Tiểu Thần là quái vật hoang dã, vừa mới lúc nãy, cậu vẫn luôn cho rằng quái vật này sẽ không xuống tay với bọn họ, cho nên dù Lâm Dị có nghi ngờ Tiểu Thần là quái vật, chưa có bằng chứng thực tế nên cậu cũng không chia sẻ với Tần Châu.

Lý do khiến Lâm Dị nghi ngờ rất đơn giản, lúc Tiểu Thần kể cho mọi người nghe về trải nghiệm trốn thoát của mình sau khi lao ra khỏi ký túc xá, cậu ta đã nói ‘hướng nam’.

Mặt trăng đúng thật có thể sử dụng để xác định phương hướng.

Mặt trăng xuất hiện trước ngày rằm âm lịch hướng về phía tây, mặt trăng xuất hiện sau ngày rằm âm lịch hướng về phía đông.

Nhưng ở thế giới này không có bằng chứng nào cho thấy lúc này rốt cuộc là trước hay sau ngày rằm âm lịch, nhưng Tiểu Thần có thể chính xác nói ra hướng nam.

Nếu Lâm Dị đi theo Tiểu Thần, chỉ điều này thôi cũng đủ để Lâm Dị khẳng định Tiểu Thần là quái vật.

Chỉ là cậu không có, cho nên cậu không thể khẳng định là Tiểu Thần có nhìn thấy cái gì để xác định thời gian, hoặc là trực tiếp nhìn thấy cái gì có thể xác định phương hướng hay không.

Bây giờ Tiểu Thần biến mất, mọi chuyện phát triển theo hướng kỳ quái.

Tất cả đều ở trong phòng khách, qua một trận mặt đất rung chuyển, Tiểu Thần liền biến mất vào hư không. Mà biết mất không phải tử vong, bọn họ không bị khởi động lại.

Lúc ở trong phòng khách, Tiểu Thần cũng không làm gì khác, giống như những người tham gia còn lại, đang nghe Tần Châu nói về quái vật 0-1, nhưng rồi lại đột nhiên biến mất.

Cộng thêm việc Lâm Dị nghi ngờ chính mình, rất dễ dàng liên tưởng tới nguyên nhân mà Tiểu Thần mất tích.

Quái vật 0-1 đã đến.

Đất rung núi chuyển chính là kiệt tác của quái vật 0-1, nó đã thuần phục quái vật hoang dã cao cấp này.

Dựa theo quy tắc, quái vật cao cấp không thể xuất hiện dư ra, nó phải chiếm hữu người tham gia rồi tùy thời cơ hành động, vì vậy Tiểu Thần đã biến mất, nhưng quái vật không biến mất, nó chỉ ẩn náu trong số người tham gia, còn nơi này từ 'thế giới Quái Vật' biến thành 'thế giới Quy Tắc'.

Lâm Dị thậm chí có thể đoán được mã số của con quái vật mới được thuần hóa này là 17-1.

Là quái vật mới xuất hiện trong Nội Quy Trường sau quái vật 16-8.

Nơi này đã là thế giới Quy Tắc 17-1.

Sở dĩ Tần Châu yêu cầu mọi người nhốt mẹ Đường Phỉ trong phòng, không mở cửa cho người đến từ học viện Tu Thân là bởi vì hắn biết điều này, hơn nữa trời đã gần sáng, ban ngày NPC sẽ không giết người, bọn họ có cơ hội hít thở.

Quái vật 0-1 đã thực sự xuất hiện và thuần hóa được quái vật 17-1, kỳ thực xét theo khía cạnh nào đó thì đây là một điều tốt. Chỉ cần tìm ra quy tắc tử vong, bọn họ có thể tránh khỏi cái chết vào ban đêm, thậm chí chỉ cần tìm được tuyến chính và quái vật 17-1, họ có thể rời khỏi đây thông qua phục bàn.

Lâm Dị đã tìm được tuyến chính, hiện tại bọn họ muốn rời khỏi 17-1 thì trở nên đơn giản hơn rồi. Họ có thể tìm thấy quái vật 17-1 ẩn náu trong số những người còn lại, hoặc là phục bàn, hoặc là giết nó bằng quy tắc tử vong.

Nhưng Lâm Dị lại cảm thấy bất an.

Vừa rồi cậu nhìn thấy trong mắt Tần Châu, phức tạp mà chứa đầy thâm ý.

Cậu không biết Tần Châu nghi ngờ mình bị 17-1 lựa chọn, hay là nghi ngờ điều gì khác.

Ngón chân Lâm Dị căng thẳng mà thắt chặt, tuy rằng đến lúc này vất vả mãi mới có được thời gian để thở dốc, nhưng vẫn có rất nhiều vấn đề gai góc cần phải giải quyết, mặc dù không thích hợp, Lâm Dị vẫn mở miệng kêu: “Đàn anh... em có điều muốn nói với anh.”

Tần Châu: “Được.”

Tần Châu quay đầu nhìn những người khác: “Giữ cửa đừng để bọn họ vào.”

Những người tham gia đều gật đầu.

Tần Châu lại bổ sung: “Giữ khoảng cách, trong chúng ta có quái vật.”

Những người tham gia đều bị lời nói của Tần Châu làm cho kinh sợ.

Tần Châu không nói thêm gì nữa, Lâm Dị cũng không lên tiếng, nếu Tần Châu đã nói như vậy, có nghĩa bước tiếp theo của Tần Châu là trực tiếp đi tìm quái vật 17-1.

Hắn đi theo Lâm Dị tới ban công phòng khách.

Tần Châu đẩy cửa đóng lại, ngăn cách âm thanh với bên kia.

Lâm Dị nghĩ lời dạo đầu, Tần Châu cũng không thúc giục, hắn kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc sau, Lâm Dị mới nói: “Đàn anh, giả thuyết 0-1 đã thành lập.”

Tần Châu cau mày, trên mặt lộ ra vẻ phản cảm mâu thuẫn với 0-1: “Ừ.”

Lâm Dị nhắc ngón tay: “Thật ra...Đàn anh, em từ rất sớm đã biết về Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên rồi.”

Tần Châu không có gì ngạc nhiên, chuyện này hắn đã sớm biết, nhưng lại không rõ Lâm Dị biết được từ đâu. Có phải trước hắn cũng đã có người thử sử dụng phương pháp này để dụ quái vật 0-1 không? Còn Lâm Dị chính là công cụ cho việc đó.

Nhưng cũng không đúng, Lâm Dị nói ‘từ rất sớm’, người bên ngoài sẽ không nhớ đến sinh viên của trường Đại học Kỹ thuật Tự nhiên, chẳng hạn như

nhóm người tham gia lần này, sau khi rời đi, bọn họ sẽ dần dần quên đi Tần Châu và Lâm Dị, càng không thể nhớ được những lời bọn họ từng nói.

Nhưng Lâm Dị lại nói ‘từ rất sớm’, Lâm Dị nhớ rất lâu.

Tần Châu nhận ra điểm kỳ lạ, Lâm Dị nói: “Em nhìn thấy giấy thông báo trúng tuyển của cha mẹ.”

Tần Châu sửng sốt.

Lâm Dị cúi đầu: “Mẹ em tên... Viên Viên.”

Cậu không nhìn biểu cảm của Tần Châu, nhưng sau khi nói ra câu này, cậu lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn, những lời tiếp theo nhẹ nhàng hơn nhiều: “Cha em tên Lâm Quyến. Em điều tra thì phát hiện cả cha mẹ em đều là sinh viên trường đại học Kỹ thuật Phi Tự Nhiên. Đàn anh hẳn là không còn lạ với Viên Viên, là sinh viên đã biến mất trong thế giới Quy Tắc 4-4, là phó chủ tịch hội sinh viên trong hai học kỳ đầu tiên, cũng quen biết cố vấn của em – Tưởng Thao. À, cả thầy Tôn cũng biết cha mẹ em nữa, nếu thầy Tôn nhớ không nhầm thì cha mẹ em căn bản chẳng có liên quan gì đến nhau cả.”

Lâm Dị lo chính mình: “Trong thế giới Quy Tắc 4-4, em đã nói dối anh, lần thời gian hồi tưởng cuối cùng đó, em đã giả vờ ngủ. Đợi đến khi đàn anh tiến vào đoạn thời gian hồi tưởng của tờ bản thảo thông cáo báo chí, em đã đi tới một đoạn thời gian hồi tưởng khác, thực ra là để đi tìm nguyên nhân.”

“Đàn anh, em còn lừa anh, nhân cách phụ trong cơ thể em thực ra không phải nhân cách phụ...” Lâm Dị nói: “Là quái vật 4-4, tên Sầm Tiềm. Nó xuất hiện trong cơ thể em từ rất lâu, trước cả khi em biết đến Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên cơ ạ. Sau khi nó xuất hiện, cha mẹ em liền quái vật hoá. Họ có thể đi lại nhưng lại không có hô hấp hay tư duy, tựa như bị kéo lại vào thế giới Quy Tắc vậy.”

“Toàn bộ thế giới Quy Tắc 4-4 em biết nhiều hơn đàn anh một chút. Mẹ e... Viên Viên sau khi bước vào thế giới Quy Tắc 4-4 cũng tìm được cốt truyện chân chính. Cô ấy đã làm giao dịch với Sầm Tiềm, ở lại thế giới Quy Tắc làm bạn với Sầm Tiềm, yêu cầu Sầm Tiềm giảm bớt tần suất xuất hiện ở trường lại.”

Nói đến đây, Lâm Dị nghe thấy Tần Châu hỏi: “Quái vật 4-4 đồng ý?”

“Sầm Tiềm đồng ý, nhưng quái vật 0-1 thì không ạ. Có lẽ là để trừng phạt Sầm Tiềm vì hành động của chính mình. Quái vật 0-1 đã đưa Viên Viên ra khỏi thế giới Quy Tắc 4-4, sau đó đắp nặn một người thay Viên Viên làm bạn

đồng hành cùng Sầm Tiềm. Em đoán Sầm Tiềm không cam lòng, vì thế mới rời khỏi thế giới Quy Tắc 4-4, trở thành ‘nhân cách phụ’ như này.”

Lâm Dị còn muốn nói thêm, nhưng lại cảm thấy mình đã nói hết những gì cần nói rồi.

Sau đó cậu ngẩng đầu nhìn Tần Châu: “Đàn anh, là như vậy, anh...”

Cậu thấy sắc mặt Tần Châu trầm trọng, những lời cậu nói thực sự rợn người, ngay cả Tần Châu cũng không thể tiêu hóa được ngay: “Đàn anh ới, anh có gì muốn hỏi em không? Em cam đoan không nói dối đâu.”

“Em là...” Tần Châu hỏi: “Người do quái vật 0-1 đắp nặn.”

Lâm Dị mở miệng, lại không biết trả lời thế nào.

Tần Châu lại hỏi: “Em đã sớm biết quái vật 0-1 tồn tại, ít nhất là từ sau thế giới Quy Tắc 4-4.”

Lâm Dị im lặng.

Tần Châu nói: “Lâm Dị.”

Lâm Dị nhìn hẩn.

Tần Châu nói: “Lâm Dị, Lâm Dị, 01, 0-1.”

(*): Lâm Dị: /lín yì/

0-1 : /líng yī/

Lúc này Lâm Dị mới ý thức được Tần Châu không phải gọi tên cậu, nghe thấy tên mình có liên quan đến 0-1, cậu bất an nói: “Đàn anh, em...”

Tần Châu hỏi: “Em có quan hệ gì với quái vật 0-1?”

Lâm Dị lắc đầu: “Em không biết.” Cậu lại bổ sung một câu để biện hộ cho mình: “Ngoại trừ khả năng em là người do nó đắp nặn thành, hẩn là không liên quan gì nữa ạ.”

Nói xong, cậu chú ý tới phản ứng của Tần Châu.

Sắc mặt Tần Châu nặng nề, giọng nói lạnh lùng: “Ai đặt tên cho em?”

Lâm Dị thành thật nói: “Cha em ạ.”

Cậu đang hoảng loạn, đôi khi thông minh không phải là điều tốt, chẳng hạn như lúc này cậu biết tại sao Tần Châu lại hỏi cậu về nguồn gốc tên của cậu,

Tần Châu hoài nghi việc Lâm Quyến dùng cái tên 'Lâm Dị' này là để ám chỉ cái gì.

Có thể ám chỉ cái gì, ám chỉ cậu là người được quái vật 0-1 tạo ra ư?

Hay ngụ ý rằng cậu là 0-1?

Lâm Dị vụng về giải thích: "Đàn anh, có lẽ em không phải quái vật 0-1, vừa rồi quái vật 0-1 tới, em cũng không có... Nếu em là 0-1 quái vật, hẳn là em phải có cảm giác, nhưng em không có."

Tần Châu không nói gì, nhìn cậu.

Lâm Dị nhìn hắn vài giây, vội vàng rời mắt đi.

"Đàn anh, có thể đừng dùng ánh mắt đó nhìn em như vậy được không anh?"
Mũi cậu đột nhiên cay cay: "Cũng có thể đừng..."

"Hung dữ với em như vậy."

Tần Châu sững sốt một chút: "Xin lỗi."

Lâm Dị khịt mũi: "Không sao ạ."

Thời điểm cậu mở miệng đã biết tình hình sẽ không êm dịu chút nào, bởi vì thân phận của Tần Châu, hoặc có lẽ là bởi toàn bộ sinh viên Đại học Kỹ thuật Phi Tự nhiên đều căm thù quái vật 0-1 đến tận xương tuỷ.

Tần Châu không đánh cậu đã là quá hào phóng rồi.

Cậu chỉ tạm thời không thể chấp nhận được Tần Châu dùng ngữ điệu như vậy với mình mà thôi.

Nổi uỷ khuất chậm rãi qua đi, Lâm Dị chuẩn bị kết thúc hoàn cảnh khiến mình khổ sở này.

"Nhóc thiên tài." Tần Châu bỗng nhiên gọi một tiếng.

Lâm Dị: "...Dạ?"

Tần Châu suy nghĩ một chút, nói: "Em thì sao, có gì muốn hỏi tôi không?"

Lâm Dị có.

Hơn nữa còn rất nhiều.

Cậu cẩn thận nói: "Có thể hỏi sao anh? Đàn anh, em hỏi gì cũng được ạ?"

Tần Châu: "Ừm, tôi từng lừa em khi nào chưa?"

Lâm Dị lại bị tấm lòng này đánh động, tim cậu đập thành thịch, dứt khoát hỏi: “Đàn anh, có phải anh hối hận vì đã thích em không?”

“Không phải.” Tần Châu giải thích: “Vừa rồi ngữ khí của tôi không tốt, là vì tôi sợ hãi, là ngoài mạnh trong yếu, em hiểu không?”

Nói đến đây, Tần Châu tự giấu mà cười một cái, lẩm bẩm: “Sống to xác chừng này rồi, đây là lần đầu tiên tôi sợ hãi như vậy.”

Chương 164: Quái vật ngoài trường (xong) Đừng bỏ rơi Tiểu Phi-

Chương 164: Quái vật ngoài trường (xong)

“Em tìm được tuyến chính rồi đúng không?” Tần Châu đột nhiên đổi chủ đề, hỏi.

Lâm Dị vội vàng thu hồi cảm xúc, gật đầu: “Đúng ạ.”

Cậu nói cho Tần Châu tuyến chính mình tìm được, đại khái là cậu muốn cùng Tần Châu nói chuyện nhiều hơn một chút, cậu biết hành động tiếp theo của Tần Châu, nhưng vẫn hỏi: “Đàn anh, bây giờ phải làm gì?”

Tần Châu nói hăn sợ hãi cũng không phải là nói dối, thậm chí hăn còn không phát hiện ra chút tâm tư nhỏ này của Lâm Dị, hít sâu một hơi, nói: “Tìm ra nó.”

Lâm Dị lại hỏi: “Đàn anh, anh nghĩ được cách tìm ra nó rồi sao?”

Kỳ thực đây là một câu nói vô nghĩa. Vừa rồi Tần Châu nói thẳng với những người tham gia rằng trong số họ có quái vật, cho nên nhất định hăn đã có chủ ý rồi.

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, hỏi: “Là gì vậy ạ?”

Tần Châu nói: “Trên kệ có sách.”

Lâm Dị đã hiểu, nhưng vẫn cố ý hỏi, muốn dùng thủ đoạn vụng về này để cố giả vờ bình tĩnh: “Đàn anh, sách làm sao?”

Khóe miệng Tần Châu giật giật, đưa tay ôm lấy gáy Lâm Dị, kéo cậu lại bên người hăn, hăn đã phát hiện ra cảm xúc của Lâm Dị, nhẹ nhàng an ủi: “Đừng sợ.”

Hai người đang nói chuyện ngoài ban công, mọi người trong phòng khách thỉnh thoảng lại sợ hãi nhìn về phía bọn họ, nhưng lại không dám nhìn nhiều, chỉ có thể dầy vò đợi Tần Châu và Lâm Dị lặng lẽ nói xong.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa ban công bị đẩy ra, ánh mắt của mọi người lập tức hướng về phía bọn họ.

Kỳ thật bọn họ có rất nhiều chuyện muốn hỏi Tần Châu, ví dụ như việc quái vật ở trong sổ bọn họ là như thế nào, nhưng thực ra với IQ của một người bình thường cũng có thể hiểu hàm ý trong lời nói của Tần Châu. Bọn họ muốn hỏi điều gì, chính bọn họ cũng không rõ.

Tần Châu đi tới bên kệ sách bị đổ xuống, nhặt một cuốn sách lên.

Lâm Dị nhìn thấy cuốn sách Tần Châu nhặt lên, danh tác 百 年 孤 獨 記 .

Tần Châu tùy ý lật mấy trang, lật đến trang 152, Lâm Dị đi tìm bút đưa cho Tần Châu.

Tần Châu tháo nắp bút khoanh tròn đoạn đầu tiên của trang 152.

“Gần hai mươi năm trong kiếp sống sa trường, đại tá Aureliano Buendia đã nhiều lần có mặt ở nhà, những trạng thái vội vã mỗi lần chàng trở về, cái bộ máy quân sự ồn ã theo chàng đi khắp các miền đất nước cũng như vầng hào quang huyền thoại ôm tỏa hình ảnh chàng và ngay đối với hình ảnh của chàng trong ánh hòa quang huyền thoại ấy không ai cảm thấy gần gũi kể cả chính Ucsula, tất cả những cái đó đã biến chàng thành một kẻ lạ lẫm.”

Khoanh tròn xong, Tần Châu đưa cuốn sách cho Hoa Hoa ở gần mình nhất, nói: “Đọc phần khoanh tròn một lần, đọc xong tới thuật lại cho tôi.”

Hoa Hoa không hiểu: “Gì cơ?”

“Ý trên mặt chữ.” Tần Châu đi đến ban công, lần nữa mở cửa ban công ra rồi đóng lại.

Không chỉ một Hoa Hoa ngơ ngác, những người khác cũng đều bối rối, tuy bọn họ không biết bản thân muốn hỏi Tần Châu điều gì, nhưng chắc chắn là không phải đi đọc sách rồi thuật lại như bây giờ.

Lâm Dị liếc nhìn bóng lưng Tần Châu ở ban công, tốt bụng giải thích với mọi người: “Là đang tìm quái vật á.”

Mọi người càng thêm bối rối. Lâm Dị nhìn bọn họ nói: “Đoạn văn này sẽ khiến quái vật lòi đuôi.”

Nếu Lâm Dị đã nói vậy, mọi người cũng không truy cứu thêm nữa, nếu tiếp tục truy cứu, sẽ chính là cho quái vật tìm cơ hội để vá lỗi. Hoa Hoa cúi đầu đọc sách.

Lâm Dị nhẹ nhàng nhắc nhở: “Cố gắng đọc thầm.”

“Được.” Hoa Hoa đọc xong một lần, Lâm Dị chủ động đem sách đi, không cho Hoa Hoa cơ hội đọc lần thứ hai.

Hoa Hoa mở miệng định nói gì đó, nhưng Lâm Dị lại nói: “Đọc sách xong, cũng cố gắng đừng nói chuyện.”

Hoa Hoa: “...”

Hoa Hoa hết cách, sau đó mở cửa ban công ra rồi đóng lại.

Tần Châu nói: “Bắt đầu được rồi.”

Hoa Hoa nhớ lại nội dung mình vừa nhìn thấy: “Gần hai mươi năm trong kiếp sống chiến trường...”

“Đủ rồi.” Tần Châu nói.

Hoa Hoa lui ra ngoài, người thứ hai – A Sơn đi tới ban công rồi thuật lại cho Tần Châu: “Gần hai mươi năm trong kiếp sống sa trường, Aureliano... Noah, à không, Aureliano Bu... Bu...”

“Được rồi.” Tần Châu nói.

Những người tham gia khác lần lượt đến chỗ Tần Châu để thuật lại.

“Gần hai mươi năm trong kiếp sống sa trường, Aulire? Aulia...”

“Đủ rồi.”

“Gần hai mươi năm ở kiếp sống sa trường, Aureliano Buyardi...”

“Đủ rồi.”

“Gần hai mươi năm trong kiếp sống sa trường, đại tá Aureliano Buendia đã nhiều lần có mặt ở nhà, những trạng thái vội vã mỗi lần chàng trở về, cái bộ máy quân sự ồn ã theo chàng đi khắp các miền đất nước cũng như vàng hào quang huyền thoại ôm tỏa hình ảnh chàng, Ờm... đoạn sau tôi không nhớ nữa rồi.”

“Được rồi.”

Tần Châu ngẩng đầu liếc nhìn mắt người này.

Ngoại trừ hần và Lâm Dị, 22 người tham gia nhanh chóng hoàn thành việc thuật lại, sau đó ở phòng khách đợi Tần Châu tuyên bố đáp án.

Tần Châu từ ban công đi vào phòng khách, đi thẳng đến trước mặt Hề Hề: “Tôi muốn phục bàn.”

Sắc mặt Hề Hề khựng lại, biểu cảm trở nên khó coi: “Gì... gì cơ?”

Mọi người thấy tình thế có gì đó không đúng, lập tức tránh xa Hề Hề.

Biểu cảm của Hề Hề miễn cưỡng: “Đừng nói anh cho rằng tôi là quái vật đấy? Anh đang đùa cái gì vậy?”

Mọi người nhìn chăm chăm vào Hề Hề, sau đó nhìn Tần Châu.

Bọn họ không thể đoán ra được gì dựa trên biểu cảm của Hề Hề. Mặc dù lúc này vẻ mặt của Hề Hề có chút hung dữ, nhưng bọn họ lại cảm thấy này là hợp tình hợp lý.

Bọn họ chỉ có thể nhìn sang Tần Châu, chờ Tần Châu giải thích lý do vì sao hẳn lại phán định Hề Hề là quái vật.

Lâm Dị không biết tình huống lúc thuật lại của 22 người tham gia, cũng theo mọi người nhìn về phía Tần Châu.

Tần Châu nói: “Người bình thường căn bản không thể nhớ hết một đoạn văn trong thời gian ngắn, cùng lắm là chỉ có thể ghi nhớ được nội dung đại khái, khó mà thuật lại được từng câu từng chữ như trong đoạn văn gốc.”

Hề Hề bào chữa: “Tôi không nhớ được cả đoạn văn! Đoạn về sau tôi làm gì nhớ được nữa đâu! Đừng tạt nước bẩn vào người tôi!”

“Cô là không ghi nhớ.” Tần Châu cũng không có ý định lãng phí thời gian với cô.

“Người Trung Quốc không nhạy cảm với tên người nước ngoài. Khả năng nhớ được đầy đủ tên chỉ sau một lần đọc là rất nhỏ, nhưng cô lại ghi nhớ được. Nếu cô đã có thể ghi nhớ, đoạn về sau cô không nên nói là cô không nhớ được. Cấp bậc của cô không thấp, cô thấy những người vào trước cô đều rất nhanh đã ra ngoài, cô căn cứ vào thời gian mà đoán rằng bọn họ không đọc thuộc lòng hết cả đoạn văn. Cô bắt chước bọn họ chỉ thuật lại một nửa nội dung. Nhưng rốt cuộc thì cô cũng chỉ là quái vật, cô không biết người bình thường sẽ lộ ra biểu hiện bình thường kiểu gì.”

Có lẽ là bởi sự thú nhận của Lâm Dị, Tần Châu đem cơn tức giận trút lên người Hề Hề, không chút nao núng mà châm chọc: “Quái vật chỉ có thể là quái vật.”

Mọi người nghe xong những lời của Tần Châu, liền nhớ lại lúc bản thân thuật lại cho Tần Châu khi nãy.

Những gì Tần Châu nói đều không phải là giả, bọn họ quả thực không thể thuật lại được từng câu từng chữ trong đoạn văn, sẽ có rất nhiều chỗ sai sót không tương.

‘Gần hai mươi năm trong kiếp sống sa trường’ là câu đơn giản nhất trong cả đoạn văn nhưng bọn họ vẫn mắc lỗi.

Ví dụ như: ‘sa trường’ nói thành ‘chiến trường’.

‘Trong kiếp sống’ lại thành ‘ở kiếp sống’.

Thói quen khẩu ngữ ngày thường trực tiếp ảnh hưởng đến việc thuật lại của bọn họ, nhưng đó là thói quen nói chuyện, cũng không phải ký ức, nên quái vật không thể đọc trộm được, cho nên không thể vận dụng ký ức con người để vượt qua bài kiểm nghiệm thân phận này.

“Còn chưa thừa nhận?” Tần Châu lạnh lùng nhìn Hề Hề: “Lúc quái vật 0-1 thuần hóa người, không nói cho người quy tắc phục bàn à?”

Hai chữ ‘quái vật 0-1’ kích thích Hề Hề, cô ngồi lõm sâu xuống ghế sofa, vẻ mặt thâm trầm nhìn Tần Châu.

Lâm Dị tiến lại gần Tần Châu mấy bước, Tần Châu quá hùng hổ dọa người, cậu sợ con quái vật 17-1 này sẽ bị kích thích mà đột nhiên trở nên hung bạo.

Dựa vào kinh nghiệm trong thế giới quy tắc, quái vật có thể giết người tham gia trước khi họ mở miệng phục bàn.

Sau khi đến gần Tần Châu, Lâm Dị dừng lại.

Hề Hề vẫn chưa có động tác nào, như thể là bị lời nói của Tần Châu đá kích.

Cũng quả thực là như vậy, quái vật 17-1 trong một khoảng thời gian ngắn đã trải qua tận hai bàn thua.

Tần Châu nói: “Người tên Đường Phỉ, người có một người chị gái. Hai chị em có một người mẹ mang trong mình dự vọng khống chế mãnh liệt...”

Hắn vẫn rất tin tưởng Lâm Dị. Tuyến chính mà Lâm Dị nói lại cho mình, hắn không hề nghi ngờ dù chỉ một chút.

Giảng thuật nội dung phục bàn xong, tiếng gõ cửa dừng lại, phòng khách trở nên yên tĩnh.

Tần Châu nhìn chăm chăm sắc mặt đen tối của Hề Hề, nói: “Việc người làm bây giờ chẳng khác gì người mẹ kiểm soát của người và đám cận bã ở học

viện Tu Thân. À, đúng rồi, người biết bản thân biến thành dáng vẻ này, ai là người thất vọng nhất không?”

Những lời này khiến Hề Hề đột nhiên ngẩng đầu lên.

Tần Châu nói như muốn trả thù: “Chị gái.”

Toàn thân Hề Hề run rẩy, trừng mắt nhìn Tần Châu, Tần Châu vẫn không hề sợ hãi chút nào, tàn nhẫn nói: “Biết em trai mình trở thành quái vật, xuống tay với những người vô tội khác. Chắc là chị gái ngươi sẽ hối hận vì đã bảo vệ người lắm nhỉ, hoặc coi ngươi là một sự sỉ nhục đấy?”

Tần Châu cùng với những lần phục thù trước không giống nhau. Hắn để quá nhiều cảm xúc cá nhân xen vào.

“Đàn anh...” Lâm Dị lo lắng nói.

Bọn họ không biết quái vật 0-1 thuần phục quái vật 17-1 đến mức độ nào, Lâm Dị thực sự lo lắng Tần Châu sẽ kích thích quái vật 17-1, khiến quái vật 17-1 không còn tuân theo quy tắc nữa.

“Nếu như...” Tần Châu nói: “Nếu như không muốn chị gái mình hoàn toàn thất vọng về ngươi, ngươi biết nên phải làm gì rồi đấy.”

Không ai dám lên tiếng, bọn họ đều nhận ra Tần Châu đang tức giận. Lửa giận đến từ Tần Châu dường như còn áp đảo cả sự phẫn nộ của con quái vật kia.

Tần Châu và Hề Hề đối mặt nhau.

Một lúc lâu sau, hình dáng của Hề Hề biến đổi. Sương mù đen tràn ra từ trên người, dần dần biến thành một cậu bé, chẳng qua là do sương mù đen che phủ khuôn mặt của nó, làm cho gương mặt không lộ ra rõ ràng.

Nó chỉ ngồi trầm mặc như vậy.

“Kia là cái gì!”

Hoa Hoa chỉ vào thứ gì đó đằng sau nó.

Mọi người theo hướng nhìn qua, phía sau nó xuất hiện một tia sáng, sau khi được phát hiện, tia sáng này dần dần khuếch đại, như thể muốn hấp thụ tất cả các nguồn sáng ở nơi này.

Lâm Dị quen thuộc với ánh sáng trắng này hơn bất kỳ ai khác.

“Đó là lỗi ra.”

Phục bàn thành công, quái vật 17-1 mở lối, thả những con mồi còn sống sót đi.

Ánh sáng trắng dâng lên, nhấn chìm họ ngay lập tức.

Lâm Dị hít một hơi thật sâu, vào lúc ánh sáng trắng tràn vào, cậu đánh bạo nắm lấy tay Tần Châu.

Cậu cảm giác được rất rõ cả người Tần Châu khựng lại một chút, có điều vẫn tốt, Tần Châu không tránh né cậu, thay vào đó còn kéo cậu lại, gắt gao ôm lấy cậu.

Ánh sáng trắng qua đi, bọn họ quay trở lại lối vào của mật thất.

Không chỉ có hơn hai mươi người bọn họ, còn có nhiều người hơn thế cũng ở đây.

Theo danh sách phó bản mật thất, [H] Học viện Tu Thân[] mỗi ngày không chỉ có một lần, bởi vì thời gian cố định, điều này cho thấy quái vật 17-1 không phải cứ ăn thịt một nhóm người rồi mới bắt đầu nhóm tiếp theo. Theo thời gian, thế giới được mở ra, có nghĩa là nhiều 'thế giới quy tắc 17-1' có thể tồn tại trong căn mật thất này cùng một lúc.

Lâm Dị nhìn thấy các sinh viên từ bộ phận Mua Sắm từ phía xa.

Lời nói của Tần Châu quả thực đã kích thích quái vật 17-1.

Nó nghĩ đến chị gái mình, chị nói: "Đừng sợ, Tiểu Phỉ, chị nhất định sẽ tìm cách đưa em rời đi, chị sẽ vĩnh viễn bảo vệ em."

Không thể làm chị thất vọng được.

Trên đời này chỉ có chị gái yêu thương nó mà thôi.

Vậy thì thả hết những người vẫn còn đang giãy giụa đau khổ trong thế giới này ra đi.

Chị ơi, Tiểu Phỉ sai rồi.

Đừng bỏ rơi Tiểu Phỉ.

Chương 165: Trở lại trường

Năm phút sau, phòng họp 201, họp khẩn cấp trọng đại cấp 1-

Chương 165: Trở lại trường

Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên mở cổng trường từ rất sớm, Âu Oánh và một số thành viên cốt cán của hội sinh viên cũng đã từ rất sớm mà đứng đợi ở nơi này.

Âu Oánh thỉnh thoảng lại kiểm tra thời gian, hiện tại là chủ nhật 21 giờ tối, vẫn còn 3 tiếng của kỳ nghỉ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây một, trên mặt mỗi người đều hiện rõ sự nôn nóng.

Đặc biệt là Ngô An, cậu ta phải chịu áp lực lớn nhất.

21 bạn học trong bộ phận Mua Sắm đã mất liên lạc, cậu ta nhận thức sâu sắc về việc mình thất trách, nếu Tần Châu vì tác phong làm việc sơ sẩy của cậu ta mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu ta phải lấy chết tạ tội.

Trong lòng Âu Oánh gấp đến độ như kiến nằm trên chảo nóng, nhưng với thân phận của cô, cô không thể biểu hiện hết ra ngoài. Tần Châu không có ở đây, cô phải toạ trấn.

Ngoài những người trong hội sinh viên, Trình Dương và Nhậm Lê cũng có mặt.

Trình Dương biết Lâm Dị đến phòng ngủ của Tần Châu ăn lẩu dê, cả đêm không trở về. Trình Dương vẫn còn hóng hớt, cho rằng không hổ là anh Lâm Dị của ta, không tấn công thì thôi, đã tấn công là phải trực tiếp vồ tới.

Ngày hôm sau, Lâm Dị vẫn chưa trở lại.

Trình Dương lại nghĩ, nếu không thì sao Chủ tịch Tần có thể làm chủ tịch hội sinh viên được chứ? Chắc chắn là rất quyết liệt về mọi mặt!

Buổi trưa, Trình Dương đang suy nghĩ có nên đợi Lâm Dị đến căng tin ăn cơm hay không. Thực ra nếu hợp lý mà nói, cậu ta không nên quấy rầy Lâm Dị, nhưng Trình Dương lại không thấy được tin nhắn của Lâm Dị, bình thường

Lâm Dị có việc chậm trễ không thể ăn cơm cùng cậu ta, đều sẽ nói với cậu ta một tiếng.

Lần này lại không nói gì, Trình Dương do dự hồi lâu, cuối cùng mới gửi tin nhắn cho Lâm Dị hỏi thăm.

Gửi tin nhắn này xong vẫn không thấy Lâm Dị trả lời, Trình Dương đói bụng chờ đợi.

Chờ hai tiếng, Trình Dương cảm giác không ổn.

Tin nhắn của cậu ta có thể quấy rầy đến thế giới riêng của Lâm Dị và Tần Châu, nhưng dựa trên hiểu biết của cậu ta về Lâm Dị, Lâm Dị tốt bụng sẽ không tức giận hay không trả lời tin nhắn của mình. Kể cả là Lâm Dị không kịp nhìn thấy tin nhắn thì cũng đã hai giờ trôi qua, Lâm Dị vẫn chưa trả lời.

Trình Dương cảm thấy đã xảy ra chuyện.

Trình Dương gọi điện cho Lâm Dị nhiều lần, nhưng cuộc gọi đi đều bị hạn chế.

Trình Dương chưa từng gặp tình huống như vậy bao giờ, lập tức gọi điện cho Âu Oánh hỏi, nhưng Âu Oánh không nghe máy.

Lần này Trình Dương bị dọa sợ rồi, cậu ta chỉ quen biết vài người trong hội sinh viên, quyền hạn trò chuyện cũng không cao, ngoại trừ Lâm Dị và Âu Oánh, cậu ta không thể liên lạc với người khác để hỏi thăm tình hình được. Không. Trình Dương đột nhiên nghĩ đến Nhậm Lê, rời khỏi thế giới Quy Tắc 8-4, cậu ta có quyền liên lạc với Nhậm Lê mà.

Trình Dương vội vàng gọi cho Nhậm Lê.

“Anh Nhậm Lê, anh Nhậm Lê.” Trình Dương vô cùng lo lắng.

Nhậm Lê ở đầu bên kia điện thoại nghe thấy giọng nói Trình Dương có chút lo lắng, hỏi: “Sao vậy?”

Trình Dương nói: “Anh có biết Lâm Dị ở đâu không? Em gọi điện không được.”

Nhậm Lê dừng lại: “Gọi không được?”

Trình Dương: “Vâng, gọi không được.”

Nhậm Lê biết nhiều hơn Trình Dương. Dưới tình huống bình thường, trong khuôn viên trường không thể nào lại không gọi được, trừ khi chủ sở hữu số điện thoại chết, trường học sẽ xóa số điện thoại khỏi mạng liên lạc của

trường, như vậy mới có thể xuất hiện tình huống ‘không gọi được’ theo như lời Trình Dương nói.

Nhậm Lê nói: “Tôi đi hỏi thử.”

“Ấy ấy ấy, anh Nhậm Lê, anh ở đâu? Em đến tìm anh.” Trình Dương vội vàng nói trước khi Nhậm Lê cúp điện thoại

Nhậm Lê đáp: “Văn phòng hội sinh viên.”

Trình Dương: “Được được được, em tới ngay, tới ngay! Anh Nhậm Lê, anh chờ...”

“Tút TUT TUT—”

Trình Dương trực tiếp tông cửa xông ra ngoài, lao tới văn phòng hội sinh viên.

Cậu ta nhìn thấy Nhậm Lê đang dựa vào tường liền chạy tới: “Anh Nhậm Lê, đàn chị Âu Oánh đâu?”

Vừa nói vừa muốn xông vào văn phòng hội sinh viên, Nhậm Lê đưa tay nắm lấy cổ áo Trình Dương, phát hiện không thể kéo được. Nhậm Lê chỉ có thể dùng hai tay giữ chặt Trình Dương lại, giọng điệu lạnh lùng thường ngày cũng bị biến đổi theo động tác: “Đừng đi, tôi biết chuyện gì xảy ra rồi.”

Trình Dương lập tức dừng lại, quay đầu nhìn Nhậm Lê, phán đoán từ biểu cảm của anh, cậu ta biết sự việc không đơn giản, có khả năng còn nghiêm trọng hơn những gì cậu ta tưởng tượng: “Anh Nhậm Lê, anh... anh nói đi, em chấp nhận được!”

Nhậm Lê lúc này buông hẳn ra: “Lâm Dị và chủ tịch rời khỏi trường rồi.”

Trình Dương thở phào nhẹ nhõm.

Nhậm Lê bổ sung: “Sở dĩ không thể thiết lập liên lạc với Lâm Dị là vì Lâm Dị và chủ tịch gặp phải quái vật hoang dã.”

Trình Dương: “Hả?”

Nhậm Lê để ý tới biểu cảm của Trình Dương, cảm thấy Trình Dương thật sự có thể chịu được, anh cũng không giấu giếm nữa: “Nếu trước 0 giờ tối nay chưa trở lại, Lâm Dị và chủ tịch sẽ xảy ra chuyện.”

Trình Dương: “Ý của anh là?”

Nhậm Lê nói: “Chết.”

Trình Dương hét lên một tiếng, tâm hoá bốc mạnh mà ngất xỉu.

Trình Dương đã quen với cảm giác ngất xỉu, Nhậm Lê không kéo nổi cậu ta, lần đầu tiên anh chủ động nhờ người trợ giúp cùng khiêng Trình Dương đi đến phòng y tế, còn chưa tới nơi, Trình Dương đã tỉnh lại.

“Anh Nhậm Lê, mấy giờ rồi?” Trình Dương túm lấy góc áo Nhậm Lê, khẩn trương hỏi: “Anh Lâm Dị và chủ tịch Tần trở lại chưa?”

Nhậm Lê chịu đựng tiếp xúc Trình Dương, khó chịu nói: “Cậu mới xỉu có ba phút.”

Trình Dương ngơ ngác nhìn chung quanh: “Đây là đi đâu vậy?”

Nhậm Lê đáp: “Phòng y tế.”

“Em không đi phòng y tế đâu.” Trình Dương điên cuồng lắc đầu: “Em tới cổng trường chờ anh Lâm Dị cơ.”

Nhậm Lê nhìn Trình Dương, phát hiện khoé mắt Trình Dương đỏ ửng, dừng lại nói: “Ừ.”

Sau đó không quá thuần thục mà cảm ơn người hỗ trợ.

Người hỗ trợ hảo tâm hỏi: “Có cần tôi giúp khiêng bạn học này tới cổng trường luôn không?”

Nhậm Lê nói: “Không cần, cậu ta có thể đi được rồi.”

Cách Trình Dương lắc đầu vừa rồi thoát nhìn rất mạnh mẽ.

Sau khi người hảo tâm rời đi, Nhậm Lê nói: “Còn chưa buông tay?”

“Ồ.” Trình Dương lúc này mới rời cánh tay trên vai Nhậm Lê ra.

Phòng y tế gần khu giảng dạy, cách cổng trường không xa.

Nhưng chân Trình Dương mềm oặt, đi rất chậm. Nhậm Lê cứ đi được ba bước là phải quay đầu nhìn.

Đến cổng trường, Trình Dương lập tức lấy điện thoại gọi đi gọi lại cho Lâm Dị.

Cuộc gọi vẫn bị hạn chế, cho thấy Lâm Dị vẫn đang ở trong thế giới quái vật do quái vật hoang dã tạo ra.

“Phù hộ phù hộ, xin hãy phù hộ anh Lâm Dị nhà ta bình an trở về.” Trình Dương nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, tự nhủ: “Anh Lâm Dị của tôi một lòng hướng thiện, là người tốt. Bồ Tát, người nhất định phải phù hộ

cho anh Lâm Dị.”

Nhậm Lê ở bên cạnh quan sát.

Điện thoại của Trình Dương sắp hết pin, cậu ta nhìn Nhậm Lê.

Nhậm Lê lấy điện thoại của mình đưa cho cậu ta.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Trình Dương vội vàng cảm tạ, cầm lấy điện thoại của Nhậm Lê, tiếp tục gọi cho Lâm Dị.

Cuối cùng cũng đã gọi được.

Trình Dương kích động muốn hét lên, cậu ta hưng phấn chỉ vào điện thoại: “Kết nối được rồi, anh Nhậm Lê, chờ chờ, cuối cùng cũng được.”

“Anh Nhậm Lê?” Giọng nói của Lâm Dị vang lên.

“Là tôi đây!” Trình Dương lập tức nói: “Anh Lâm Dị, anh không sao chứ?”

Đầu bên kia điện thoại tạm dừng một chút, Lâm Dị không trả lời vấn đề này, mà nói: “Bọn tôi thoát rồi, hiện tại đang trên đường trở lại trường.”

“Được rồi được rồi.” Trình Dương liếc nhìn thời gian, còn có thể nghe được tiếng gió thổi qua cửa sổ xe: “Còn bao lâu nữa về tới nơi? Có kịp không đấy?”

Lâm Dị nói: “Chắc sẽ kịp.”

Bởi vì Lâm Dị không trực tiếp đưa ra đáp án, mà dùng từ ‘chắc’, Trình Dương vẫn không yên tâm, đang tính nhắc Lâm Dị bảo Tần Châu lái xe nhanh hơn một chút, thì Lâm Dị lại nói: “Tôi còn có việc, cúp máy trước đây.”

Trình Dương: “À... được.”

Sau khi cúp điện thoại, Trình Dương nhìn chăm chăm vào điện thoại, thông qua giọng nói của Lâm Dị, cậu ta cảm nhận được có gì đó không thích hợp.

Trình Dương hỏi: “Anh Nhậm Lê, em cứ cảm thấy kỳ lạ sao ấy?”

Nhậm Lê duỗi tay ra.

Trình Dương nhìn chăm chăm bàn tay Nhậm Lê duỗi ra trước mặt: “Gì thế?”

Nhậm Lê mất kiên nhẫn: “Điện thoại, trả tôi.”

Trình Dương nói: “Ồ.”

Xác nhận Lâm Dị vẫn còn sống, Trình Dương tạm thời nhẹ nhàng thở phào.

Cậu ta nhìn các thành viên của hội sinh viên ở cổng trường, Âu Oánh cũng đang nghe điện thoại, vẻ mặt bình tĩnh vừa rồi xuất hiện một tia rạn nứt. Hẳn là tình báo quan trọng nào đó, thậm chí Âu Oánh còn xoay người, giữ khoảng cách với những người ở cổng trường.

Trình Dương nói suy đoán cho Nhậm Lê bên cạnh: “Đàn chị Âu Oánh chắc là vừa liên lạc với chủ tịch Tần.”

“Hình như sắp có chuyện lớn xảy ra.”

Ngay cả Trình Dương cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn, Nhậm Lê cũng cảm nhận được hiện trường bầu không khí căng thẳng. Bầu không khí giăng co này kéo dài rất lâu, tất cả đều trầm mặc chờ đợi Tần Châu đưa mọi người ở bộ phận Mua Sắm trở về.

Nhậm Lê mở màn hình điện thoại, cúi đầu nhìn thời gian bên cạnh, Trình Dương cũng ngẩng cổ nhìn lại.

Nhậm Lê: “...”

Nhậm Lê nhìn cậu ta, Trình Dương cười mỉa: “Điện thoại hết pin rồi.”

Nhậm Lê cất điện thoại vào túi, cách Trình Dương xa một chút, sau đó lạnh lùng nói: “Còn nửa tiếng.”

Ba mươi phút cuối cùng, trong lòng Trình Dương lại một lần nữa dấy lên, cậu ta nhìn chăm chăm vào cổng trường, hy vọng người bên ngoài sẽ quay lại.

Nhậm Lê lại nhìn thời gian, thấy thời gian đã trôi qua một nửa, vẫn còn mười lăm phút.

Mười lăm phút nháy mắt đã trôi qua.

Năm phút cuối cùng!

Ba phút cuối cùng!

Một phút cuối!

Trong lúc mọi người đang nín thở chờ đợi thì từ xa truyền đến tiếng động cơ ô tô.

Trình Dương nhảy dựng lên, kéo Nhậm Lê kích động nói: “Về rồi! Về rồi!”

Cảm xúc căng thẳng trên mặt mọi người đều tan biến, trơ mắt nhìn về hướng bên ngoài trường học.

Âu Oánh nhìn bên ngoài trường học, lập tức nói: “Tất cả tránh ra!”

Vương Phi Hàng cũng hét lớn: “Tránh ra! Tránh ra!”

Vừa dứt lời, mọi người tản ra, mấy chiếc xe phóng từ bên ngoài lao vào với tốc độ nhanh như mũi tên, có thể nhìn thấy bụi bay cuồn cuộn do khói trắng bốc lên từ lốp xe vì tốc độ cao. Ngay cả phanh cũng không thể khiến chiếc xe dừng lại ngay được.

Chiếc xe đầu tiên lao vào khuôn viên trường phanh gấp, tiếp tục lao về phía trước hơn năm mươi mét mới khó khăn dừng lại, sau đó là xe thứ hai, xe thứ ba, xe thứ tư,...

Tiếng phanh gấp vang lên bên tai không ngừng, thu hút sự chú ý của mọi người.

Và rồi, một giây còn lại, chiếc xe cuối cùng cũng đã lái được vào khuôn viên trường.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Trình Dương bắt đầu chạy về phía chiếc xe đầu tiên, cậu ta vừa liếc nhìn xung quanh liền thấy người điều khiển chiếc xe đầu tiên chính là Tần Châu.

Lâm Dị chắc chắn đang ở trong chiếc xe này.

Nhưng còn chưa tới được chiếc xe việt dã trước mặt, Tần Châu đã mở cửa xe, quay đầu lại nhìn ghế phụ lái một cái rồi sải bước đi về phía đám người ở cổng trường.

Lâm Dị mở cửa từ bên ghế phụ lái, Trình Dương nhanh chân bước tới.

Mọi người ở cổng trường nhìn thấy Tần Châu, cũng đều chạy về phía Tần Châu.

Lúc hội hợp, Âu Oánh đưa cho Tần Châu Nội Quy Trường mà Tần Châu yêu cầu chuẩn bị lúc nói chuyện điện thoại.

“Anh Châu.” Âu Oánh hỏi: “Mọi người đều được đưa về rồi sao?”

Tần Châu lật Nội Quy Trường: “Chỉ còn 12 người.”

Sắc mặt mọi người khó coi.

Tần Châu lật tới trang cuối cùng của Nội Quy Trường.

Quy tắc 17-1 mới tinh chói lọi mà hiện lên trước mắt.

Chói mắt.

Tần Châu: “Năm phút sau, phòng họp 201, họp khẩn cấp trọng đại cấp 1.”

Chương 166: Giả thuyết 0-1 thành lập

Em không lạnh, em sợ-

Chương 166: Giả thuyết 0-1 thành lập

Phòng họp 201.

Trong lúc đợi mọi người đông đủ, ai nấy ngồi trên ghế đều có vẻ mặt nghiêm nghị.

Âu Oánh hướng mắt nhìn về phía Vương Phi Hàng, lại nhìn thành viên đội tuần tra phía sau Vương Phi Hàng, cô không thấy Lâm Dị.

Trước đó cũng có mấy cuộc họp Tần Châu không cho Lâm Dị tham gia, nhưng đó đều là họp phục bàn, Tần Châu có thể dựa vào góc nhìn của Lâm Dị để tự thuật. Nhưng hôm nay là họp khẩn cấp trọng đại cấp một, Tần Châu chưa bao giờ tổ chức một cuộc họp cấp cao như vậy khi còn đương chức.

Trước đây, các cuộc họp khẩn cấp trọng đại mà trường tổ chức chủ yếu là để thông báo về sự hi sinh của chủ tịch hội sinh viên. Bây giờ Tần Châu lại mở cuộc họp này, nhưng hẳn vẫn còn sống sờ sờ.

Trường họp khẩn cấp nào có thể tương tự được với sự hy sinh của chủ tịch hội sinh viên? Âu Oánh chỉ có thể nghĩ đến là quy tắc 0-1 thành lập.

Nhưng những người khác thì chưa chắc. Không nhiều người biết đến giả thuyết 0-1. Hầu hết những người trong cuộc chỉ coi giả thuyết 0-1 là một giả thuyết. Giả thuyết là giả thuyết, tin vào giả thuyết thì thực sự quá nực cười.

Lâm Dị cũng là một 'nhân vật nổi tiếng' trong hội sinh viên. Bây giờ Lâm Dị không ở đây, đại đa số mọi người đều tự nhiên cho rằng Lâm Dị đã xảy ra chuyện.

Suy cho cùng, Lâm Dị là người đầu tiên sử dụng quy tắc tử vong của quái vật để tiêu diệt quái vật. Mới năm nhất, cậu là sinh viên nhỏ tuổi nhất trong hội sinh viên. Nửa học kỳ trôi qua, cậu đã loại bỏ quy tắc 7-7, quy tắc 2-6 và quy tắc 8-4. Đặc biệt là biểu hiện ở quy tắc 2-6 rất xuất sắc. Có thể nói, nếu không có cậu, hội sinh viên như một lần thay máu vậy.

Ngoài ba quy tắc này, cậu còn tiến vào quy tắc 16-8 và quy tắc 4-4, khám phá tuyến chính của thế giới quy tắc, cho phép hội sinh viên hoàn thành Nội Quy

Trường, ngăn chặn thêm nhiều sinh viên bị thả xuống, bị cuốn vào.

Lần này Lâm Dị và Tần Châu rời khỏi trường đi tìm 21 bạn học ở bộ phận Mua Sắm. Mọi người cũng nghe bóng nghe gió, bọn họ nghe được một số tin đồn bát quái về Lâm Dị và Tần Châu, nếu Lâm Dị xảy ra chuyện, Tần Châu triệu tập mọi người để tổ chức cuộc họp khẩn cấp trọng đại cấp 1 cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng so với việc Tần Châu tổ chức cuộc họp khẩn cấp trọng đại cấp một cho Lâm Dị, điều họ để ý chính là chuyện đã xảy ra với Lâm Dị

Lâm Dị tính tình tốt, rất được lòng người, không ai muốn nghe tin xấu của cậu, đặc biệt là các thành viên tuần tra, tuy rằng bọn họ đã sớm quen với việc đồng đội của mình sẽ rời đi bất cứ lúc nào.

Nghe thấy âm thanh nói chuyện phía sau, Âu Oánh đi tới trước mặt Tần Châu, nhỏ giọng nói: “Anh Châu, Lâm Dị cảm thấy không thoải mái sao? Có thể cho em ấy kiên trì một chút, tham gia cuộc họp lần này không...”

Tần Châu siết chặt Nội Quy Trường, hằn một vết thật sâu lên tờ giấy, trầm mặc một lúc rồi dùng một câu hai nghĩa nói: “Em ấy không thích hợp.”

Lâm Dị thực sự không thích hợp để tham dự cuộc họp khẩn cấp lần này. Thứ nhất, Tần Châu có thể tưởng tượng ra Lâm Dị khi tham dự cuộc họp sẽ đứng ngồi không yên như thế nào. Thứ hai, thân phận của Lâm Dị vẫn là một bí ẩn, ý trên mặt chữ cũng không thích hợp.

Âu Oánh sửng sốt một lát, không hiểu: “Gì cơ?”

Tần Châu mở miệng thở dốc, nhưng cuối cùng một câu ‘né tránh quy tắc’ vẫn chưa nói được ra, trực tiếp chuyển chủ đề, nhìn đồng hồ treo trên tường trong phòng họp, năm phút tập trung đã hết.

“Tất cả mọi người đều ở đây?”

“Em đảm bảo.” Âu Oánh nói.

Mặc dù cuộc họp khẩn cấp cấp một không yêu cầu mọi thành viên của hội sinh viên tham gia nhưng nó cũng dành cho tất cả các bộ phận của hội sinh viên, ngay cả các bộ phận như bộ phận hậu cần cũng phải tham dự cuộc họp này. Chẳng qua là vì trách nhiệm của các bộ phận, người tham dự cuộc họp đều phải có trưởng và phó bộ phận đó.

Hai phút tiếp theo, các bộ phận báo cáo cho Âu Oánh sự có mặt của nhân viên.

Âu Oánh kiểm kê xong, nhìn Tần Châu, nghiêm túc nói: “Chủ tịch, mọi người đã đông đủ.”

Sau đó, Tần Châu ngược mắt nhìn về phía mệnh môn một mảnh người.

Theo ánh mắt của Tần Châu, phòng họp trở nên yên tĩnh. Bất cứ ai có thể tham gia cuộc họp khẩn cấp trọng đại cấp một đều hiểu tầm quan trọng của cuộc họp này. Mọi người đều tự giác im lặng, trong lòng ít nhiều gì cũng trở nên căng thẳng.

Tần Châu thở ra một hơi, trịnh trọng nói: “Giả thuyết 0-1 được đàn anh Lục nhắc đến. Nội dung là toàn bộ trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên được coi là một thế giới Quy Tắc, mệnh danh trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên là ‘Thế giới Quy Tắc 0-1’. Lựa chọn bạn và tôi đến ngôi trường này, tên là ‘Quái vật 0-1’.”

“Hiện tại tôi tuyên bố, giả thuyết 0-1 thành lập.”

——

“Anh Lâm Dị, sao anh lại không tham gia cuộc họp lần này vậy?”

Trong căng tin, Trình Dương cái hay không nói, đi nói cái dở.

Không phải cậu ta không có mắt nhìn, chỉ là cậu ta thực sự không thể hiểu tại sao ở cuộc họp toàn thể nhân viên này lại loại bỏ Lâm Dị, mà Lâm Dị cũng không phải là vì bộ dáng bị trọng thương mà buộc phải vắng mặt.

Lâm Dị bóc vỏ trứng luộc nước trà trong tay, Trình Dương gọi cậu: “Anh Lâm Dị?”

“A?” Lâm Dị phản ứng lại: “Gọi tôi à?”

Trình Dương nhìn chằm chằm Lâm Dị một hồi, nhìn ra vẻ cô đơn trên mặt Lâm Dị, “Anh cãi nhau với... chủ tịch Tần sao?”

Kỳ thực Trình Dương cảm thấy lý do này rất buồn cười, Tần Châu làm gì có khả năng loại bỏ Lâm Dị ra khỏi cuộc họp chỉ vì hai người cãi nhau chứ.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, Trình Dương vắt óc suy nghĩ mãi cũng không có cách nào nghĩ ra được. Mà theo lẽ thường, Lâm Dị vì Tần Châu theo ra khỏi trường học, hai người cùng nhau trải qua sinh tử, giây phút cuối cùng trở lại trường học đầy mạo hiểm như vậy, có thể trực tiếp thúc đẩy tình cảm của cặp đôi trẻ lên cao trào, vì cớ gì mà ngược lại còn cãi nhau nữa?

Lâm Dị tiếp tục bóc trứng, lắc đầu: “Không có.”

“Tôi chỉ là...” Lâm Dị suy nghĩ một chút, lại không nghĩ ra được lý lẽ nào thuyết phục được Trình Dương, cũng như thuyết phục chính mình, cuối cùng cậu rầu rĩ nói: “Tự bản thân tôi không muốn tham gia.”

Trình Dương còn chưa kịp hỏi tại sao, cậu lại nói trước một bước: “Không vì lý do gì cả, chỉ là không muốn đi thôi, có hơi mệt.”

Trình Dương: “Ồ.”

Quả nhiên, ngay cả Trình Dương cậu cũng không có biện pháp thuyết phục, Lâm Dị ủ rũ nói: “Không tin thì thôi vậy.”

“...” Trình Dương nói: “Tôi có nói không tin đâu?”

Lâm Dị oán giận: “Nhìn mặt là biết.”

Trình Dương: “...Xin lỗi nhé.”

Biết Lâm Dị và Tần Châu chắc chắn đã xảy ra vấn đề, Trình Dương muốn hỏi rõ ràng để giúp Lâm Dị tìm ra giải pháp, nhưng thấy bộ dáng Lâm Dị không muốn nhiều lời, Trình Dương cũng không dám hỏi thêm vấn đề gì, sợ vạ miệng vài câu lại chọc Lâm Dị khóc.

“Trứng luộc nước trà của anh nguội rồi, để người anh em này đãi anh phần khác ấm hơn.” Trình Dương nói.

Sợ Lâm Dị từ chối, Trình Dương nhanh chóng đứng dậy, lấy thẻ trường của mình quét cho Lâm Dị một phần trứng luộc nước trà.

Lâm Dị không kịp ngăn cản, cậu cũng không có tâm trạng đi ngăn cản, tiếp tục chọc chọc quả trứng trong tay.

“Biết tin gì chưa, tối nay vừa mở họp khẩn cấp trọng đại cấp 1 đấy.”

“Ờ ờ ờ? Chủ tịch xảy ra chuyện à? Nghe nói trước đó chủ tịch rời khỏi trường mà.”

“Câm, câm, câm, nói bậy gì thế, chủ tịch không sao cả.”

“Thế sao lại đột nhiên tổ chức họp khẩn cấp trọng đại cấp một? Đây là cuộc họp cấp cao nhất mà?”

“Tôi đoán là chắc phải liên quan gì đó đến việc chủ tịch rời khỏi trường. Nghe bảo chủ tịch một giây trước vừa vào trường, giây sau liền triển khai họp luôn đấy.”

Hai thành viên của hội sinh viên hoàn thành xong nhiệm vụ đến căng tin

dùng bữa, nhưng họ không nhận ra Lâm Dị vì Lâm Dị cúi đầu. Lúc này trong căng tin không có người, bọn họ lo nói chuyện nên đi lướt qua Lâm Dị.

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn hai người này.

“Chẳng lẽ là tìm được biện pháp rời khỏi đây rồi?” Một người trong số họ ngạc nhiên.

“Tôi cảm thấy không phải đây, nghe nói lần này chủ tịch trở về vẻ mặt rất khó coi.” Một người khác lắc đầu nói: “Rời khỏi trường nào có dễ dàng như vậy, đối với chúng ta, sống lâu thêm một ngày đã là quá tốt rồi.”

“Thế nguyên nhân là gì?” Người này khó hiểu: “Hay là có người ở cấp trên xảy ra chuyện rồi không? Nhưng lúc anh La Diệc qua đời làm gì triển khai họp cấp cao nhất nhỉ.”

“Cậu cứ há mồm ra là lại nói xúi quẩy thế à?” Người trả lời nói: “Chắc là bộ trưởng bộ phận Mua Sắm và bộ trưởng bộ phận hậu cần làm ăn thất trách. Nghe nói vì lần sơ suất này, 21 người bên bộ phận Mua Sắm chỉ trở về được một nửa thôi đấy.”

Bộ phận Hậu cần luôn là bộ phận có ít thương vong nhất. Con số này đủ để khiến người khác chấn động tiếc hận.

Lâm Dị cứ nhìn bọn họ, vốn là muốn tự an ủi mình, cũng có thành viên của hội sinh viên không tham dự cuộc họp lần này, cậu không phải ngoại lệ. Nhưng dần dần cậu bị thu hút bởi cuộc trò chuyện của bọn họ.

Trình Dương mua xong trứng luộc nước trà rồi trở về lúc nào cũng không biết.

Hai người kia mua đồ ăn xong, tìm một chỗ ngồi xuống.

“Thì ra là vậy, khó trách chủ tịch muốn mở họp, 21 người chỉ còn lại một nửa, bọn họ gặp phải loại chuyện nguy hiểm gì vậy chứ?”

“Cụ thể thì tôi không biết, chỉ biết là bọn họ hình như mất liên lạc ở gần phố Kim Mã.”

“Phố Kim Mã? Không phải là phố quán bar à? Trường cấm rượu mà. Sao sinh viên bộ phận Mua Sắm lại đến phố quán bar làm gì?”

“Cậu không phải người bản địa hả? Bên cạnh phố Kim Mã là phố Tân Hoa, phố điện thoại di động đấy. Là giúp anh Tung nhập hàng. Trường mình vẫn có nhu cầu về điện thoại mà. Nghe nói lần cuối cùng anh Tung liên hệ với người bên bộ phận Mua Sắm, anh Tung yêu cầu họ mua MP4 nữa, nói là lúc

điền đơn nhu cầu quên mất.”

Lâm Dị bỗng nhiên giật mình.

Trình Dương bị phản ứng của Lâm Dị dọa sợ: “Sao... sao thế?”

Lâm Dị lẩm bẩm: “MP4, MP4.”

Cậu nhớ ra rồi, lúc cậu tìm Trần Tung để lấy lại MP4, điện thoại của Trần Tung vẫn còn sáng.

Cậu nhắm mắt lại, cố hết sức nhớ lại màn hình điện thoại đặt trên tủ điện thoại di động lúc ấy. Trên đó có ID người gọi.

A!

Cậu nhớ tới, là Tần Châu.

Trần Tung đang nói chuyện điện thoại với Tần Châu.

Năng lực trinh thám của Lâm Dị không kém. Cậu dường như có thể dựa vào đôi câu vài lời ở đây để suy đoán toàn cảnh câu chuyện.

Khi bước vào thế giới Quy Tắc 8-4, MP4 và điện thoại của cậu bị rơi ra khỏi túi nên chúng được gửi tới cho Trần Tung kiểm tu.

Trong quá trình kiểm tu, sao Trần Tung lại có thể không khởi động MP4 được chứ? Chắc chắn là đã nghe thấy âm thanh cậu ghi ở trong MP4.

Loại âm thanh đó xác thật sẽ khiến mọi người hiểu lầm là MP4 xuất hiện vấn đề.

Nhưng hiện tại không có nhiều người sử dụng MP4. Trần Tung có kho điện thoại di động nhưng không có kho MP4. Tần Châu mua cho cậu một chiếc điện thoại mới, làm sao hẳn có thể bỏ qua một chiếc MP4 ‘bị hỏng’ được.

Cho nên, nhiệm vụ mua MP4 được bổ sung thêm vào danh sách mua hàng của sinh viên bộ phận Mua Sắm.

Lâm Dị bỗng nhiên không thở nổi.

Rốt cuộc có phải người của bộ phận Mua Sắm vì cậu mà băng qua phố Kim Mã để đến phố Tân Hoa hay không, tạm thời vẫn còn phải tranh luận thêm. Mặc dù nhiều lần tự nhủ không nên nghĩ tới nữa, nhưng nỗi áy náy trong lòng Lâm Dị dâng lên khiến cậu không thể lảng tránh vấn đề này.

Kết quả là vấn đề này lại dẫn đến nhiều vấn đề khác. Tên cậu là Lâm Dị,

chính cậu cũng chẳng thể phủ nhận rằng cậu không có quan hệ với 0-1.

Nơi này là trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, tất cả mọi người ở đây đều là đối tượng hãm hại của 0-1...

Có Tần Châu, có Âu Oánh, có Trình Dương, có Nhậm Lê, có La Diệc, thầy cố vấn và giảng viên phụ đạo các khoa.

Có Viên Viện, còn có Lâm Quyến.

Cậu nhìn xung quanh, bao gồm cả hai người đang nói chuyện, cùng các nhân viên làm việc trong căng tin.

Giảng viên và sinh viên toàn trường đều là người bị hại.

Trình Dương lo lắng: “Anh Lâm Dị, anh sao vậy?”

Lâm Dị nhìn Trình Dương bóc vỏ trứng luộc nước trà, nhìn nhìn, cậu đột nhiên xoa mặt: “Xin lỗi.”

Trình Dương khó hiểu: “Xin lỗi cái gì?”

Lâm Dị không mở miệng được, chỉ có thể vô cùng gian nan nói: “Tôi không xứng ăn trứng luộc nước trà.”

Trình Dương: “Hả? Anh nói cái gì vậy? Chỉ là một quả trứng luộc nước trà thôi mà, đáng mấy đồng bạc đâu.” Phát hiện cảm xúc của Lâm Dị không đúng, Trình Dương an ủi cậu: “Đừng bảo là anh nhớ thương bánh kẹp nhân cua đấy nhá? Đợi tới kỳ nghỉ đông, chúng ta xin ra khỏi trường, tôi mời anh ăn, ăn một trăm nghìn cái luôn, anh đây nhiều tiền mà.”

“Tôi... tôi đi yên tĩnh một chút.” Lâm Dị vội vàng ném lời này lại, bỏ chạy.

Trình Dương không ngờ Lâm Dị lại đột nhiên sẽ chạy trốn, đợi đến lúc cậu ta kịp phản ứng đuổi theo, bóng dáng Lâm Dị đã mất tăm.

Trình Dương chỉ có thể hét lớn trong màn đêm rộng lớn: “Anh Lâm Dị, tôi ở phòng ngủ đợi anh trở về.”

Lâm Dị nghe thấy giọng nói của Trình Dương, bước chân chạy trốn nhanh hơn.

Bản thân cậu cũng không biết mình đã chạy bao lâu, càng không biết chính mình đã chạy bao xa, đợi đến khi cậu lấy lại tinh thần, cậu mới phát hiện mình đã ở bên ngoài phòng ngủ của Tần Châu.

Cậu đứng ở cửa phòng, bởi vì cậu và Tần Châu rời đi gấp nên cửa phòng vẫn

chưa đóng.

Lâm Dị đưa tay đóng cửa lại cho Tần Châu, sau đó xoay người rời đi.

Đi được hai bước, cậu đổi hướng, đẩy cửa ra.

Cuộc họp khẩn cấp lần này, Lâm Dị rất rõ ràng Tần Châu muốn tuyên bố cái gì.

Cậu không thể ngăn cản Tần Châu, đây là chức trách của Tần Châu, mặc dù cậu có cảm giác mãnh liệt rằng, sau cuộc họp lần này, cậu có thể trở thành mục tiêu chỉ trích của dư luận. Nhưng cậu xứng đáng mà, ai bảo cậu lại có liên quan đến 0-1 chứ?

Trước đó cậu không nói, là vì cậu ích kỷ, chẳng lẽ giờ lại không cho những người bị hại công khai lên án mình sao?

Đồ đạc trong phòng vẫn chưa được dọn dẹp, đồ ăn thừa bọn họ ăn vẫn còn ở trên bàn.

Lâm Dị nhìn chằm chằm cái bàn, lại nhìn hai chiếc giường trong phòng ngủ, Tần Châu đã nói, một trong số đó là dành cho cậu.

Lâm Dị không dám ngồi lên giường của Tần Châu, cậu ngồi ở chiếc giường mà Tần Châu nói là cho cậu.

Ngồi được một lúc, dòng suy nghĩ miên man bị tiếng rung điện thoại gián đoạn.

Là Trình Dương gọi tới, Lâm Dị nhanh chóng trả lời điện thoại, tâm trạng mất kiểm soát vừa rồi của cậu sẽ khiến Trình Dương sợ hãi nên cậu phải nhanh chóng nói cho Trình Dương một tiếng, tránh để Trình Dương lo lắng.

Trình Dương hỏi cậu ở đâu.

Lâm Dị nói đúng sự thật, cậu nói cậu đang ở ký túc xá dành cho sinh viên năm cuối.

Trình Dương nói: “Anh Lâm Dị, anh không nói dối đâu đúng không?”

Lâm Dị ghen lại.

Trình Dương bổ sung: “Vậy anh cứ ở phòng của chủ tịch đi, bên ngoài đột nhiên mưa to, còn có sấm sét nữa, muốn quay về thì cứ alo tôi, tôi qua đưa ô cho anh.”

Lâm Dị nhỏ giọng ‘ừm’.

Trời mưa sét đánh, Lâm Dị không biết liệu đó có phải là bản chất xấu xa của quái vật 0-1 hay không, dù sao ngôi trường này cũng là thế giới của nó, việc kiểm soát thời tiết thì có bao đơn giản.

Quái vật 0-1 như đang cười nhạo cậu.

Cũng không đúng, Lâm Dị đột nhiên nghĩ tới bộ phim truyền hình mình từng xem, nữ chính trong phim truyền hình chính là Tiểu Long Nữ, tâm trạng của cô sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ thế giới, khi tâm trạng cô không tốt thì bầu trời liền đổ mưa sấm sét.

Lâm Dị liên tưởng đến chính mình, giẫm cọt nghĩ.

Không thể nào chứ, kiêu ngạo vậy sao?

Chẳng lẽ bây giờ tâm trạng cậu không tốt, cho nên nơi này mới đổ mưa sét đánh?

Nếu đúng như vậy, khả năng là cậu thực sự có mối liên hệ chặt chẽ với quái vật 0-1.

Lâm Dị không tin, đi đến bên cửa sổ, mở ra, nhìn bên ngoài trời mưa to như trút nước.

Cậu cố gắng bình tĩnh lại, muốn kiểm tra xem thời tiết trong khuôn viên trường có thực sự thay đổi theo tâm trạng của mình hay không.

Chỉ là tâm trạng đã hạ xuống mức cực điểm, muốn khiến tinh thần vui lên có hơi khó khăn.

Lâm Dị hát, nhưng hát hết một bài tâm trạng cũng không khá hơn chút nào.

Cậu suy nghĩ có nên ngủ không, ngủ rồi sẽ không có tâm trạng chán nản như vậy nữa, lúc tỉnh dậy cậu sẽ hỏi Trình Dương thời tiết chuyển từ mưa to sang nắng ấm gì đó là có thể nhận được câu trả lời rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Dị cởi giày, chuẩn bị rửa chân rồi đi ngủ.

Lúc đến gần vòi nước, cậu lại nghĩ đến việc hạn chế dùng nước, vì thế cậu tựa người lên bậu cửa sổ, duỗi một chân ra.

Trời mưa mà, là tự nhiên.

Trong lúc rửa, cậu cảm thấy mình thật buồn cười nhưng lại không cười nổi.

Rửa xong, cậu lau chân khô ráo rồi trở lại giường, ngoan ngoãn nằm xuống nhắm mắt ngủ.

Xoay người.

Mẹ nó đỡ mờ, Lâm Dị trong lòng chửi tục một câu.

Vốn đã khó ngủ rồi, bây giờ tâm trạng còn trùng xuống khiến càng thêm khó ngủ nữa.

Cậu bất đắc dĩ lấy chiếc MP4 trong túi ra, đeo tai nghe vào tai.

Cậu tăng âm lượng.

MP4 chất lượng kém cùng chiếc tai nghe chất lượng kém chặn lại thính giác của cậu, cũng tạo nên âm thanh yếu ớt vang lên trong phòng ngủ.

Lúc Tần Châu trở lại ký túc xá, hẳn nghe thấy âm thanh từ tai nghe của Lâm Dị.

Sau đó hẳn nhìn thấy Lâm Dị cuộn tròn mình trên chiếc giường đơn.

Hắn bước đến bên cửa sổ, hút một điếu thuốc xong, đóng cửa sổ lại.

Sau đó hẳn đứng ở trước mặt Lâm Dị, nhìn chăm chăm Lâm Dị.

Mí mắt của Lâm Dị hơi run lên, chứng tỏ Lâm Dị chưa ngủ.

Tần Châu tháo tai nghe ra khỏi tai Lâm Dị. Động tác này cũng không ‘đánh thức’ Lâm Dị.

Hắn nằm xuống, xoay cơ thể Lâm Dị đối diện với mình.

“Nhóc thiên tài.” Trong cuộc họp Tần Châu đã phải nói rất nhiều, thanh âm hẳn khàn khàn, “Em đang run.”

Thật lâu sau, từ trong yết hầu của Lâm Dị phát ra một tiếng ‘ừm’, nhưng vẫn không mở mắt.

Tần Châu nói: “Âm thanh quá lớn, không tốt cho tai.”

Nghe vậy, Lâm Dị nhắm mắt mò mẫm chiếc MP4, chuẩn bị giảm âm lượng xuống.

Nhưng Tần Châu lại tháo tai nghe bên tai kia ra, tiếng ‘cạc cạc cạc’ cũng biến mất, bên tai chỉ còn lại tiếng bản thân và Tần Châu hít thở.

Lâm Dị nghe thấy Tần Châu nhẹ nhàng nói: “Tôi nghe được.”

Lâm Dị lại càng dùng sức cuộn tròn mình, cơ thể run rẩy nhiều hơn trước một chút.

Tần Châu nói: “Có lạnh không?”

Sau đó chuẩn bị đắp chăn cho Lâm Dị.

Lâm Dị túm lấy quần áo của hắn, vẫn nhắm chặt mắt như cũ: “Em không lạnh, em sợ.”

“Tần Châu.”

Lần đầu tiên Lâm Dị gọi tên Tần Châu: “Cuộc họp kết thúc, hội sinh viên đã thảo luận xong biện pháp đối phó với em rồi ạ? Anh chị sẽ giết em sao? Hay giam em lại? Những người khác thì sao, bọn họ biết đến sự kỳ quái của em chưa ạ? Chị Âu Oánh, đội trưởng Vương, anh Nhậm Lê có phải đều căm hận em không?”

“Em mở mắt ra.” Tần Châu nói.

Lâm Dị vẫn nhắm hai mắt như cũ, dùng sự im lặng biểu thị sự không phối hợp.

“Mở mắt ra, nhìn tôi.” Tần Châu nói: “Tôi cho em đáp án.”

Lâm Dị siết chặt góc áo của Tần Châu, cậu do dự mà giãy giụa, mở mắt.

Tần Châu bị mắc mưa, người hắn ướt nhẹp, tóc cũng ướt đẫm, khoảnh khắc cậu mở mắt nhìn thấy hắn rõ ràng, Tần Châu hôn lên trán cậu, khàn giọng nói: “Cuộc họp chỉ tuyên bố giả thuyết 0-1 thành lập.”

“Tôi không giết em, cũng không giam em lại. Đổi lại nếu là Âu Oánh, hay Vương Phi Hàng, bọn họ cũng sẽ không làm như vậy với em. Em biết tại sao không? Bởi vì bọn tôi có mắt, có thể thấy em tốt như thế nào.”

Lâm Dị sửng sốt, mất thật lâu mới tìm lại được thanh âm của chính mình: “Lỡ như thì sao ạ, cứ coi như không phải... thì em cũng có quan hệ với quái vật 0-1 mà anh. Rốt cuộc em là con người hay quái vật, bản thân em cũng không biết nữa. Em vẫn đang... vẫn đang tìm đáp án, em vẫn chưa tìm được.”

Tần Châu nói: “Tôi cùng em tìm.”

Lần này Lâm Dị sửng sốt triệt để.

Một lúc lâu sau, Lâm Dị đột nhiên ôm lấy Tần Châu, gắt gao siết chặt hắn: “Đàn anh, em thích anh.”

“Nếu đáp án tìm được là kết quả tệ nhất, em cam đoan, em sẽ không làm anh khó xử đâu! Nhất định sẽ không, xin anh hãy tin em.”

Chương 167: Mất tích

Bảo Lâm Dị quay lại đi. Em với Vương Phi Hàng cũng không nở rời xa em ấy-

Chương 167: Mất tích

Tần Châu tại cuộc họp khẩn cấp tuyên bố giả thuyết 0-1 thành lập, mà sự vắng mặt của Lâm Dị đã khiến Âu Oánh và Vương Phi Hàng nhận ra điều gì đó. Nhưng ngoại trừ họ, tất cả những người còn lại đều đang đắm chìm trong tin tức chấn động này.

Khoảng khắc giả thuyết 0-1 được thành lập, những nỗ lực từ bấy lâu nay của Hội Sinh Viên tựa như biến thành một trò đùa. Hội sinh viên bao gồm nhiều bộ phận khác nhau, mỗi bộ phận đều có chức năng khác nhau, nhưng xét đến cùng chính là nỗ lực khiến cho trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên trông giống với một trường đại học bình thường. Nỗ lực đảm bảo sinh viên của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên không bị kéo vào thế giới Quy Tắc, nhưng giờ đây thì ra bọn họ vẫn luôn ở trong một thế giới Quy Tắc rồi.

Tin tức về giả thuyết 0-1 thành lập quả thực đã đủ gây chấn động, Tần Châu hạ lệnh không được phép truyền tin ra ngoài Hội Sinh Viên. Sở dĩ tổ chức cuộc họp khẩn cấp để công bố việc giả thuyết 0-1 thành lập, Tần Châu muốn bọn họ đề cao tính cảnh giác hơn nữa, cũng không phải là vì bọn họ có quyền được biết, mà hẳn muốn tất cả thành viên trong Hội Sinh Viên từ trên xuống dưới cùng nhau tìm kiếm manh mối liên quan đến 0-1.

Nếu trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên là thế giới Quy Tắc 0-1 thì chắc chắn phải có manh mối trong khuôn viên trường. Suy nghĩ trước đây của Tần Châu vẫn không thay đổi, quái vật trước sau gì vẫn luôn là quái vật, dù quái vật cấp cao đến đâu cũng không thể sáng lập ra một thế giới Quy Tắc hoàn hảo, giống như trên đời này không tồn tại một tội ác hoàn hảo nào vậy.

Sau cuộc họp khẩn cấp trọng đại cấp một, các lãnh đạo cấp cao của Hội Sinh Viên cũng lần lượt tổ chức cuộc họp.

Trong gần một tháng qua, ban lãnh đạo cấp cao dường như đã bén rễ trong phòng họp, bất kỳ tin tức nào do Hội Sinh Viên đưa ra, dù nhỏ đến nỗi như có một gốc cây trong trường đột nhiên chết héo cũng không buông tha, bất kỳ

khả năng nào, thoát nhìn dù có vẻ là một tin tức vô cùng vớ vẩn đều sẽ được truyền đến Tần Châu, hẳn sẽ đích thân phán định có liên quan đến 0-1 hay không, sau đó lại đưa đến đám người Âu Oánh phân loại rồi giao cho Vương Phi Hàng, đội tuần tra sẽ đi tới hiện trường để điều tra.

Tần Châu quyết tâm muốn bắt được 0-1.

Trước cuộc họp hôm nay, Âu Oánh bùng một tách cà phê cho Tần Châu, Tần Châu vẫn nhìn tài liệu trong tay, cũng không ngẩng đầu nhìn cô: “Để ở đó.”

Âu Oánh liếc nhìn bàn hội nghị, trong tay Tần Châu đã là một đồng văn kiện chông chát thành núi chưa xử lý, mà đừng nói là trong tay hẳn, cả bàn hội nghị đều chứa đầy các loại tư liệu, một cốc cà phê cũng không thể đặt được.

Âu Oánh tìm một cái ghế, cũng may người tham dự cuộc họp hôm nay không nhiều lắm, vẫn còn ghế trống có thể sử dụng. Cô đặt cà phê lên ghế rồi nói: “Lâm Dị mua cho anh đấy.”

Lúc này Tần Châu mới ngẩng đầu.

Âu Oánh cười nói: “Trên đường tới đây em gặp em ấy với Trình Dương, em thấy bộ dáng em ấy hình như có chuyện muốn hỏi, em đoán là muốn hỏi anh nên chủ động nói với em ấy là gần đây anh rất bận, làm việc liên tục không có thời gian chớp mắt. Em ấy liền mua một cốc cà phê, nhờ em mang đến. Anh nghỉ ngơi một chút đi, ném thử cốc cà phê này.”

Tần Châu cầm cà phê lên, xé niêm phong rồi uống một ngụm.

Động tác trên tay hẳn vẫn như cũ, không hề dừng lại.

Nụ cười của Âu Oánh ảm đạm dần, cô nhìn Tần Châu.

Việc giả thuyết 0-1 thành lập quả thực là một việc có tầm quan trọng rất lớn, nhưng Tần Châu đã làm việc cật lực hơn một tháng rồi, kể cả dù có là cơ thể bọc sắt thì cũng không chịu được cường độ cao như vậy, cô rất muốn nói với Tần Châu một câu ‘không cần vội vã nhất thời’.

Nhưng lại không có biện pháp để nói ra.

Một ngày sau khi kết thúc cuộc họp khẩn cấp, Lâm Dị đã nộp đơn xin từ chức lên đội tuần tra. Vương Phi Hàng vội vàng mang theo đơn từ chức của Lâm Dị đến tìm Tần Châu, Tần Châu phê duyệt.

Ngoài đội tuần tra, Lâm Dị cũng trình cho Âu Oánh một tờ đơn xin từ chức. Việc từ chức này là để rút khỏi hội sinh viên, hơn nữa là yêu cầu Âu Oánh lấy

lại tài khoản hội sinh viên mà cậu dùng để đăng nhập vào diễn đàn của trường.

Âu Oánh đi tìm Tần Châu, Tần Châu cũng phê duyệt.

Hai đơn từ chức này đã khiến Âu Oánh và Vương Phi Hàng mơ hồ nhận thấy được, Tần Châu và Lâm Dị đang dùng phương thức này để ám chỉ bọn họ điều gì đó.

Hiện tại Tần Châu liều mạng tìm kiếm 0-1, điều này khiến Âu Oánh càng thêm chắc chắn Lâm Dị có liên quan đến 0-1.

Âu Oánh nhìn được một tháng, lúc này cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, nói: “Anh Châu, toàn bộ Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên được coi là một thế giới Quy Tắc. Vậy thì một số quy tắc ở đây cũng giống như trong thế giới Quy Tắc. Theo giả thuyết 0-1, tất cả quái vật quy tắc đều được nuôi dưỡng bởi quái vật 0-1, tất cả các quy tắc đều là do quái vật 0-1 chế định, như vậy bản thân nó hẳn cũng sẽ phải tuân thủ.”

Động tác cầm bút của Tần Châu dừng lại, ngòi bút đột ngột để lại một vết mực trên văn kiện.

Âu Oánh dừng lại nói: “Kỳ thi cuối kỳ sắp đến rồi.”

Tần Châu nhìn chăm chăm vết mực trên văn kiện hồi lâu, tâm tình đột nhiên không kiềm chế được mà trở nên cáu gắt.

Hắn hít một hơi thật sâu, khắc chế cảm xúc của chính mình.

Hắn hiểu ý của Âu Oánh, không cho phép Lâm Dị tham dự cuộc họp khẩn cấp, sau cuộc họp thì lại phê duyệt đơn từ chức của Lâm Dị. Đây là cách hắn giải thích cho việc ‘né tránh nguyên tắc’ mà ở cuộc họp khẩn cấp không nói ra.

‘Né tránh nguyên tắc’ có thể giải thích rất nhiều vấn đề, Lâm Dị cần né tránh 0-1, cho thấy Lâm Dị có liên quan đến 0-1.

Mà lúc này Âu Oánh lại nhắc đến quy tắc.

Mỗi thế giới Quy Tắc đều tồn tại bản thể của quái vật. Nếu như Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên cũng là một thế giới Quy Tắc thì hẳn là cũng phải có bản thể của quái vật 0-1, mà Lâm Dị lại có liên quan đến quái vật 0-1.

Âu Oánh đang nói, Lâm Dị có khả năng là bản thể của quái vật 0-1.

Nếu Lâm Dị là bản thể của quái vật 0-1, điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa,

Lâm Dị chỉ là một nhân vật hư cấu, được tạo ra với mục đích tự thuật lại cuộc đời lúc sinh thời của quái vật.

Khi quái vật 0-1 tử vong, bản thể cũng theo đó mà biến mất.

Quái vật không phải sinh ra đã là quái vật, trước khi trở thành quái vật, chúng đều có sinh mệnh. Sau khi trải qua một sự cố tồi tệ nào đó, bị ác ý xâm chiếm, lúc đó chúng mới trở thành quái vật.

Vậy Lâm Dị thì sao? Rốt cuộc cậu đã trải qua những gì để rồi trở thành quái vật 0-1 đứng trên mọi con quái vật khác?

“Không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy em ấy là bản thể.” Tần Châu trầm mặc hồi lâu mới nói: “Cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào chứng minh em ấy là quái vật 0-1.”

Âu Oánh không phản bác, kỳ thật cô cũng không muốn chuyện này xảy ra, từ lần đầu tiên gặp mặt Lâm Dị, cô đã rất yêu quý đàn em ngoan ngoãn này, hơn nữa, Lâm Dị cứ mở mồm một câu là lại gọi ‘đàn chị Âu Oánh’. Cho dù biết cậu có quan hệ với quái vật 0-1, cũng không khiến người ta sinh ra thù hận với cậu.

Tần Châu tiếp tục vui đầu làm việc.

Nhưng trong lòng hắn vẫn nóng nảy, chữ viết trên tài liệu trong tầm nhìn của hắn trở nên méo mó vụn vụn.

Âu Oánh đổi lời: “Cũng phải, Lâm Dị mới bao nhiêu tuổi chứ? Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên đã tồn tại lâu như vậy, nếu em ấy là bản thể thì cũng không nên xuất hiện ở trường vào lúc này. Đáng lẽ em ấy phải sớm tồn tại từ lâu rồi mới đúng. Xin lỗi, em lại nói sai rồi.”

Biết những lời này của Âu Oánh là nhằm an ủi chính mình, Tần Châu nhẹ nhàng thở ra, hắn bình tĩnh lại, nói: “Kỳ thi cuối kỳ năm nay chuẩn bị như thế nào, em toàn quyền xử lý, không cần hỏi đến anh.”

Âu Oánh nói: “Lần này thế giới Quy Tắc cần thả xuống, có 1-3.”

Tần Châu cau mày.

Âu Oánh tiếp tục báo cáo: “Dựa vào ghi chép trước đây của 1-3, số người tham gia không cố định. Ngoài những người bị thả vào, có lẽ sẽ còn cuốn thêm nhiều người tham gia khác nữa.”

Lần này 1-3 yêu cầu Tần Châu đích thân xử lý, mặc dù hiện tại hắn đang tập

trung vào 0-1, nhưng không có nghĩa là hẳn sẽ giao 1-3 cho người khác, như trên diễn đàn đã nói, đây là chức trách của chủ tịch Hội Sinh Viên.

Tần Châu bắt được cụm từ mấu chốt, nhú mào: “Có lẽ?”

Âu Oánh không nên dùng từ ‘có lẽ’ để báo cáo công việc chính thức như vậy.

“Vâng.” Âu Oánh tiếp tục báo cáo: “Trong thời gian quái vật 1-3 hoạt động, trong trường ngoại trừ những người được thả xuống, vẫn sẽ có sinh viên mất tích. Sự mất tích của sinh viên sẽ không dừng lại cho đến khi thời gian hoạt động của quái vật 1-3 kết thúc. Vì vẫn chưa có bằng chứng chứng thực cho thấy những vụ mất tích liên tiếp của sinh viên có liên quan đến quy tắc 1-3. Hơn nữa, địa điểm mất tích của sinh viên không giống nhau, có thể là những nơi như ký túc xá, thư viện,... đều sẽ mất liên lạc một cách khó hiểu. Vì vậy, tình trạng này không được ghi lại trong tài liệu chính thức của quy tắc 1-3, có lẽ là bởi sợ gây hoảng loạn, dù sao thì chỉ riêng con số 1-3 thôi cũng đủ để khiến mọi người sợ hãi rồi.”

“Em tới phòng hồ sơ, tư liệu hữu dụng chẳng có mấy, cũng chỉ tra được những thứ như em đã nói.” Âu Oánh tiếp tục: “Mấy ngày nay, em sắp xếp lại danh sách những sinh viên biến mất trong khoảng thời gian hoạt động của quái vật 1-3. Có một người mất tích trong phòng ngủ, bạn cùng phòng của người đó luôn nhấn mạnh rằng người đó không hề làm hành động gì liên quan đến quy tắc của ký túc xá.”

Sự mất tích mà Âu Oánh nhắc đến không phải cả người biến mất một cách khó hiểu, mà là tư duy đột nhiên biến mất, chìm vào giấc ngủ say. Theo cách nói của Hội Sinh Viên, mất tích có nghĩa là bị quái vật không biết tên cuốn vào.

Người mất tích có rất nhiều, nhưng Âu Oánh lại chỉ nhắc đến ‘một người’, vậy thì chắc chắn đây là một nhân vật quan trọng.

Tần Châu trầm giọng hỏi: “Ai?”

Âu Oánh nói: “Lâm Quyến.”

Tần Châu bỗng nhiên ngẩng đầu.

Sau cuộc họp khẩn cấp, Tần Châu có bảo Âu Oánh đi tra xét tư liệu về Lâm Quyến.

Tư liệu về Lâm Quyến không có nhiều, ở trên tờ giấy khai tử cũng chỉ ghi chú thời gian tử vong mà thôi.

Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên chính là như vậy. Thịnh thoảng lại xuất hiện tình huống mất tích. Nhưng việc truy tìm người mất tích cụ thể là bị quái vật quy tắc cuốn vào thế giới Quy Tắc nào là việc vô nghĩa, hội sinh viên cũng không có đủ nhân lực để làm điều đó.

Sau khi thân thể của sinh viên mất tích tử vong, người ta chỉ ghi thời gian tử vong chứ không đánh số cụ thể về 'nơi tử vong'.

Rốt cuộc Lâm Quyến là tình huống như thế nào, đã dừng lại ở một tờ giấy báo tử đơn giản, không thể tra cứu thêm được gì nữa.

Âu Oánh đưa tư liệu trong tay cho Tần Châu, để Tần Châu tự mình xem qua, cô ở một bên nói: "Thế giới quy tắc 1-3 có lẽ sẽ có đáp án mà anh và Lâm Dị muốn tìm, anh có cân nhắc đến việc đưa theo Lâm Dị không? Tuy anh phê duyệt đơn xin từ chức của em ấy rồi, nhưng em vẫn chưa đưa lại cho em ấy đâu, anh có muốn em đưa nữa không?"

Âu Oánh nhìn chằm chằm Tần Châu, thở dài: "Được rồi, em không thêm vòng vo với mấy người nữa, bảo Lâm Dị quay lại đi. Em với Vương Phi Hàng cũng không nỡ rời xa em ấy. Anh Châu giúp em một chuyện nhé, giúp bọn em nói lại với Lâm Dị, bọn em không sợ em ấy, cũng không hề chán ghét em ấy chút nào."

Chương 168: Nghỉ đông

Nhất định cả cậu và Tần Châu, đều sẽ bình an rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3.-

Chương 168: Nghỉ đông

Lâm Dị thực sự rất do dự, cũng thực sự rất rối rắm.

Cậu đang suy nghĩ có nên nộp giấy trắng trong kỳ thi cuối kỳ hay không, như vậy sẽ có thể danh chính ngôn thuận theo Tần Châu tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3, một mặt là vì cậu lo lắng làm vậy sẽ khiến Tần Châu tức giận, Tần Châu không mở miệng bảo cậu đi, hơn nữa việc cậu rời khỏi hội sinh viên và đội tuần tra là vì thân phận nhạy cảm của cậu, cần phải tránh mặt.

Nhưng mặt khác, Lâm Dị thực sự rất muốn cùng Tần Châu tiến vào 1-3.

Khi còn ở đội tuần tra, cậu biết Tần Châu đã sớm nói rằng sẽ không cho phép thành viên đội tuần tra tiếp nhận nhiệm vụ quy tắc 1-3.

Tần Châu dự định sẽ đi một mình.

Với cả, quy tắc 1-3 đã khiến cho một vài chủ tịch hội sinh viên ngã trận. Mức độ nguy hiểm của nó không thể so sánh với quy tắc thông thường được. Nói không dễ nghe thì là, các thành viên của đội tuần tra một khi đi vào thế giới Quy Tắc 1-3 chính là đi chịu chết.

Đây chính là điều mà Lâm Dị lo lắng, cậu không nghi ngờ năng lực của Tần Châu, thậm chí cậu tin rằng Tần Châu có thể giải quyết thế giới Quy Tắc 1-3, nhưng điều kiện tiên quyết là Tần Châu không bị quái vật 1-3 lựa chọn.

Nếu Tần Châu bị quái vật 1-3 lựa chọn, hậu quả sẽ ra sao, Lâm Dị không dám tưởng tượng.

Cậu không muốn mất Tần Châu.

Cân nhắc hai suy xét vẫn không biết cái nào nặng cái nào nhẹ, cuối cùng Lâm Dị quyết định sẽ thi kém, hơn nữa là phải kém đến thảm hại, tốt nhất là nên xếp cuối toàn trường. Càng xếp cuối thì khả năng tiến vào 1-3 với Tần Châu càng nhiều hơn.

À đúng rồi, cả biểu hiện thường ngày nữa.

Bởi vì trước đó cậu tham gia vào Hội Sinh Viên, hơn nữa thành tích của cậu cũng đủ tốt nên điểm rèn luyện của cậu rất cao, Lâm Dị phải hạ thấp điểm rèn luyện của mình xuống.

Cậu bắt đầu trốn học không lý do, lang thang khắp khuôn viên trường vào ban đêm, bị bắt được lập tức báo tên, chờ Hội Sinh Viên trừ điểm.

Quậy phá như vậy vài ngày, vào đêm trước ngày thi cuối kỳ, Lâm Dị bị Âu Oánh và Vương Phi Hàng bắt gặp khi đang đi lang thang trong khuôn viên trường.

Âu Oánh trừng mắt nhìn cậu: “Sao giờ lại không chủ động báo tên nữa rồi?”

Lâm Dị cúi đầu: “...”

Cậu muốn tìm cái lỗ chui xuống quá đi mất.

Vương Phi Hàng vừa tức giận vừa buồn cười: “Rời khỏi Hội Sinh Viên xong liền coi trời bằng vung luôn đúng không?”

Lâm Dị lại cúi đầu, “Em... em xin lỗi.”

Vương Phi Hàng nói: “Có chủ tịch chống lưng, liền dám lơ là quy củ hả?”

Lâm Dị vội vàng lắc đầu giải thích: “Em không, đội trưởng Vương, không phải như vậy, không liên quan đến đàn anh đâu ạ.”

Vương Phi Hàng chỉ vào Lâm Dị, tức giận nói: “Vẫn còn biết anh là đội trưởng đấy?”

Lâm Dị cứng họng, bởi vì không biết nên nói gì, cậu lại cúi đầu.

Âu Oánh nói: “Người trực ban báo cáo, ban đêm có người đi lang thang. Chị còn tưởng là ai cơ? Hoá ra là em, bạn học Lâm Dị à.”

Lâm Dị không dám lên tiếng.

Âu Oánh nói: “Tâm sự tí nhé?”

Lâm Dị không gật đầu cũng không lắc đầu.

Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên ban đêm căng tin vẫn còn hoạt động, hai cựu lãnh đạo ngồi xuống, Lâm Dị không dám ngồi mà đứng thẳng tắp, Vương Phi Hàng nhiều lần yêu cầu cậu ngồi, Lâm Dị lại sợ hãi lắc đầu.

Âu Oánh nói với Vương Phi Hàng: “Bỏ đi, tha cho em ấy.”

Vương Phi Hàng nói: “Hai cái đứa này cứng đầu y chang nhau, đáng ra

không nên để em làm cộng sự với Nhậm Lê mới đúng.”

Nhậm Lê nằm không cũng trúng đạn.

Âu Oánh trực tiếp vào vấn đề, đâm thẳng: “Em cho rằng bọn chị không biết suy nghĩ của em sao?”

Lâm Dị không nói gì, hành vi của cậu thực sự rất ấu trĩ.

Âu Oánh nói: “Cho nên, vì sao lại muốn rời khỏi Hội Sinh Viên?”

Vấn đề này, Lâm Dị không có cách trả lời, Âu Oánh liếc cậu một cái, nói: “Chị có tin xấu muốn báo với em đây.”

Lâm Dị dừng một chút, căng thẳng nói: “Gì ạ?”

Âu Oánh đáp: “Đơn từ chức của em, chị không phê duyệt.”

Lâm Dị không hiểu: “Đàn anh... Chủ tịch...”

Âu Oánh nói: “Có một mình anh Châu phê duyệt cũng vô dụng, cần chị đồng ý, cần Vương Phi Hàng đồng ý, còn phải có sự đồng ý của tất cả các bộ trưởng các bộ phận mới được thông qua.”

Lâm Dị không biết có nhiều quá trình như vậy, cậu cũng không biết vì sao Âu Oánh và Vương Phi Hàng lại không đồng ý.

Cậu đứng tại chỗ, tay chân nhất thời có chút luống cuống.

Nhưng Âu Oánh đột nhiên cười lớn: “Lâm Dị, anh Châu nói em dễ bị dọa, quả nhiên là thật, chị đùa em thôi, một mình anh Châu phê duyệt là đủ rồi.”

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm, Vương Phi Hàng nói: “Nói thật với em nhé, đàn chị Âu Oánh với anh đây không phải tới để đặc biệt bắt em đâu, bọn anh tới là để mời em quay trở lại.”

Âu Oánh gật đầu: “Đúng vậy, anh Châu không giúp, cho nên bọn chị đành phải buông công việc trong tay xuống, đến nói chuyện với em. Em thì sao? Muốn cho hai anh chị đây mặt mũi mà trở về Hội Sinh Viên không?”

Lâm Dị nghe hai người bọn họ đối thoại, suy nghĩ một chút rồi nói: “Đàn chị Âu Oánh, đội trưởng Vương, có phải hai người đã biết...”

“Anh biết.” Vương Phi Hàng ngắt lời: “Nhưng chẳng ảnh hưởng gì.”

Lâm Dị trầm mặc, có chút sợ hãi.

Cậu không thể tin đây là sự thật.

Giọng điệu Âu Oánh vẫn như cũ: “Chị biết vì sao anh Châu lại không hỗ trợ rồi, bọn chị đã đích thân nói cho em biết suy nghĩ của mình, nhưng em lại không muốn tin, thế thì chỉ sợ tới miệng anh Châu kể lại sẽ khiến em cho rằng đây là một loại an ủi.”

“Trong khoảng thời gian này Hội Sinh Viên rất bận rộn, bọn chị không thể ở lại nói chuyện với em lâu được.” Âu Oánh nói: “Thi cuối kỳ làm bài cho tốt, nếu em đứng trong top ba toàn trường, đến gặp chị để lấy thông tin về thế giới Quy Tắc 1-3.”

Lâm Dị sững sốt, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, kinh ngạc nói: “Đàn chị Âu Oánh, em có thể trực tiếp nhận nhiệm vụ 1-3 ạ?! Thật sao ạ?!”

Vương Phi Hàng thấy thế, lẩm bẩm: “Sao nhận nhiệm vụ mà như kiểu trúng thưởng lớn 500 vạn vậy?”

--

Lâm Dị thể hiện rất xuất sắc trong kỳ thi cuối kỳ. Mặc dù điểm thường ngày bị trừ không ít do bảy ngày náo loạn, nhưng cậu vẫn xếp hạng top.

Sau khi có kết quả bài thi, cậu vui mừng hơn hờ đến gặp Âu Oánh để lấy một ít tư liệu về thế giới Quy Tắc 1-3.

So với những thế giới Quy Tắc khác, thông tin về thế giới Quy Tắc 1-3 ít đến đáng thương, chỉ có một tờ giấy mỏng. Nhưng điều này không cản trở được hạnh phúc của Lâm Dị. Đây chính là danh chính ngôn thuận theo Tần Châu tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3.

Lâm Dị biết rất rõ, nếu không có sự cho phép của Tần Châu, Âu Oánh sẽ không tự tiện làm ra quyết định để cậu nhận nhiệm vụ như vậy.

Nói cách khác, Tần Châu mời cậu!

Hơn nữa cậu đã quay lại Hội Sinh Viên, điều này chứng tỏ Âu Oánh và Vương Phi Hàng cũng giống với Tần Châu, bọn họ thật sự không chán ghét cậu, cũng không phải bởi vì tình cảm của Tần Châu!

Cảm giác của Lâm Dị như gió thổi thuận chiều, khói mù thán trước được mấy ngày này liên tiếp kinh hỉ quét dọn.

Trình Dương thi cũng khá ổn, tránh được lần thả xuống kỳ này!

Đơn xin rời trường vào kỳ nghỉ đông mà cậu và Trình Dương nộp nhanh chóng được phê duyệt, thông qua!

Mặc dù Tần Châu còn đang bận rộn với quy tắc 0-1, cậu vẫn không có biện pháp gặp được Tần Châu, nhưng cuối cùng cậu cũng có thể đi ăn bánh kẹp nhân cua từ miệng Trình Dương kể rồi!

Lâm Dị đã lên kế hoạch xong xuôi, kỳ nghỉ đông cậu và Trình Dương sẽ đến Disneyland ăn bánh kẹp nhân cua, nếu ngon thì cậu sẽ mang về Tần Châu nếm thử, cả đàn chị Âu Oánh và đội trưởng Vương nữa.

Sau đó qua vài ngày chính là Tết Âm Lịch, cậu sẽ ở lại trường đón năm mới cùng Tần Châu, Tần Châu bận rộn không gặp được cậu cũng không sao, chỉ cần hẩn ở trường, như vậy cũng là cậu đón năm mới cùng hẩn rồi.

Kỳ nghỉ đông kết thúc, cậu sẽ tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3 với Tần Châu, cùng nhau đối mặt với quy tắc cao cấp nhất trong Nội Quy Trường.

Kế hoạch hoàn hảo.

Nhưng kế hoạch cũng không tránh khỏi plot twist

Thông tin thân phận của Lâm Dị và Trình Dương đã bị gạch bỏ trong thế giới thực.

Trình Dương: "..."

Lâm Dị: "..."

Hai người đứng ngoài cổng trường, im lặng nhìn nhau.

Chứng minh thư vô dụng. Đừng nói là không mua được vé máy bay, ngay cả vé vào cửa Disney cũng không mua được.

Lâm Dị cực kỳ uỷ khuất: "Sao đến vé vào cửa cũng cần xác nhận thân phận vậy hả?"

Trình Dương: "Đậu má!"

Lâm Dị nghĩ ra một ý kiến: "Disney có lỗi chó không?"

Nếu có thể chui vào thì cách đến Disneyland sẽ dễ dàng hơn. Trường có ô tô, Trình Dương có thể lái xe, cũng có thể nhờ Hội Sinh Viên mượn xe. Dù sao họ cũng có nhiều thời gian hơn mà, có thể lái xe đến thành phố có Disneyland!

Trình Dương: "Theo hiểu biết của tôi, không có."

Lâm Dị: "Bánh kẹp nhân cua..."

Mất rồi.

Trình Dương nói: “Sao mà mất được? Đầu bếp nhà tôi là người tôi đặc biệt mời đến làm bánh kếp nhân cua mà. Đi, đến nhà tôi nào!”

Lâm Dị do dự. Dù sao thông tin danh tính của bọn họ cũng đã bị gạch bỏ. Cha mẹ Trình Dương sẽ nhớ cậu ta ư? Cậu không lo không ăn được bánh kếp nhân cua, nhưng cậu lo việc tận mắt chứng kiến người nhà lãng quên mình sẽ khiến Trình Dương tổn thương.

Trình Dương thản nhiên nói: “Không sao. Quên thì cứ quên thôi. Dù sao bình thường tôi cũng hay chọc họ tức giận mà. Quên tôi có khi còn khiến cha mẹ tôi vui hơn đấy. Trên người tôi có tiền, cùng lắm thì cho đầu bếp tiền, ai mà từ chối tiền chứ.”

Lâm Dị cảm thấy Trình Dương nói có lý.

Thành phố Dung, tỉnh Dung, cách họ 1.800 km.

Lâm Dị không biết lái xe, cho nên Trình Dương đã lái xe suốt chặng đường. Cậu phụ trách bóp vai đấm lưng cho Trình Dương, sau đó báo cáo vị trí của cậu cho Tần Châu, ven đường mà gặp cảnh đẹp, cậu sẽ chia sẻ với Tần Châu.

Tần Châu cho cậu một khoản tiền.

Lâm Dị đếm đến số 0 cuối cùng, hoảng sợ gọi Tần Châu: “Đàn anh ơi, nhiều quá rồi.”

Tần Châu nói: “Chơi hộ cả phần của tôi đi.”

Trình Dương tức giận đứng ở bên cạnh: “Chủ tịch Tần khinh ai đấy, người anh em này phải để anh tiêu tiền sao hả?!”

Tần Châu nghe vậy, cười khẩy.

Trình Dương lập tức đổi ý: “Em sai rồi em sai rồi, em là ai cơ chứ? Em dựa vào đâu mà cho anh Lâm Dị tiêu tiền nhỉ, anh Lâm Dị có bạn trai mà, nào có đến phiên em.”

Nói xong, cậu ta cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng giải thích: “Chủ tịch Tần, em không có ý gì khác đâu nhá, đừng hiểu lầm, em không hề thêm muốn anh Lâm Dị! Em coi anh ấy như anh em, nào dám xen vào chuyện tình của hai người.”

Lâm Dị có chút quần bách, cậu và Tần Châu... được coi là đã hẹn hò sao?

Lại giống như không phải.

Bọn họ vẫn chưa xác nhận mối quan hệ rõ ràng.

Trong cơn quần bách, Tần Châu ở đầu bên kia điện thoại nói: “Chơi vui vẻ.”

Lâm Dị nghe thấy Tần Châu bên kia lại có công việc mới, không dám làm chậm trễ công việc của Tần Châu. Lâm Dị ‘dạ’ một tiếng, nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện.

Bọn họ phải nghỉ ngơi, mất thời gian bốn ngày mới đến được Thành phố Dung.

Trình Dương ở quê nhà rụt rè, đã nửa học kỳ cậu ta không nghe được giọng nói của cha mẹ rồi.

Gia đình Trình Dương thực sự rất giàu có, Lâm Dị chưa bao giờ nhìn thấy một ngôi nhà lớn như vậy.

Trình Dương nhìn thấy xe của cha mẹ mình, là chiếc siêu xe mà Lâm Dị chỉ từng thấy trên TV.

Rolls-Royce bấm còi, báo hiệu chiếc xe việt dã đang chặn trước nhà mình cút đi. Tay chân Trình Dương lập tức cứng đờ, phanh chân không khống chế được, chiếc xe đâm vào cột đá trước cửa nhà Trình Dương.

Lâm Dị: “Ồ hô.”

Trình Dương: “...”

Cùng lúc đó, cửa sổ xe của bọn họ đột nhiên có tiếng gõ, Lâm Dị thấp giọng: “Có phải bác trai không?”

Cả mặt Trình Dương xanh xao: “Là tài xế nhà tôi.”

Trình Dương hạ cửa sổ xuống, tài xế nói: “Lái xe kiểu gì thế! Đây là nhà cậu à? Sao lại lái về đây! Nhìn xem cửa bị cậu đâm thành bộ dạng gì rồi này!”

Trình Dương nhìn về phía trước, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Lâm Dị thấp giọng hỏi: “Anh Trình Dương, là bác trai sao?”

Trình Dương cứng ngắc gật đầu. Cha cậu ta đang kiểm tra cột đá mà cậu ta vừa làm hỏng. Sau đó ông quay lại nhìn bọn họ, Lâm Dị thấy cha Trình Dương cả người đầy lửa giận, nhìn bộ dáng trông rất hung dữ.

Trình Dương nói: “Anh Lâm Dị, ở trong xe nhé.”

Nói xong, cậu ta không đợi Lâm Dị trả lời, chán nản xuống xe, đối mặt với

người cha vốn đã coi mình như một người xa lạ.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.” Trình Dương liếc nhìn cột đá: “Tôi sẽ bồi thường!”

Cha của Trình Dương gần đây đang buồn bực vì chuyện làm ăn, vốn dĩ ông muốn nổi giận, nhưng khi nhìn thấy Trình Dương, ông sửng sốt một chút: “... Chúng ta có phải từng gặp nhau ở đâu rồi không?”

Ông cảm thấy thiếu niên trước mặt này rất quen, cực kỳ quen, quen thuộc đến mức cảm giác như con ruột của mình vậy.

Nhưng ông không có con trai.

Trình Dương cũng sửng sốt, ôm chặt cha Trình: “Đúng vậy! Tôi cũng cảm thấy ông rất quen, tựa như ông bố của tôi vậy.”

Lâm Dị nhìn.

Cảm thấy thật tốt.

Chắc cậu cũng nên về nhà xem thử.

Ý nghĩ này vừa mới nảy ra đã bị Lâm Dị dập tắt, hiện tại cậu không dám đối diện với Viên Viên và Lâm Quyển.

Tần Châu nói sẽ cùng cậu tìm đáp án, chờ cậu tìm được đáp án có thể chấp nhận xong, cậu sẽ trở về nhà.

Cuối cùng Lâm Dị cũng được ăn bánh kẹp nhân cua.

Ngon quá trời!

Cậu ngượng ngùng hỏi Trình Dương có thể đóng gói được không, cậu muốn mang cho Tần Châu nữa.

Trình Dương vỗ ngực, đương nhiên là có thể rồi! Hiện tại tôi là con nuôi của cha tôi, bánh kẹp nhân cua ăn bao nhiêu tùy thích cũng được! Lúc rời khỏi đây, cứ ăn sạch sẽ bánh kẹp nhân cua, muốn mang bao nhiêu thì mang bấy nhiêu.

Nhờ phúc của Trình Dương, Lâm Dị được ở trong biệt thự cao cấp mấy ngày, còn thấy cả con mèo Ragdoll mà Trình Dương từng kể.

Cậu mỗi ngày được ban cho kiến thức mới về cuộc sống của kẻ có tiền, sau đó chia sẻ với Tần Châu.

Tần Châu nói với cậu, nếu cậu thích, hẳn cũng sẽ cho Lâm Dị trọn bộ.

Lâm Dị phát hiện, Tần Châu còn nhiều tiền hơn cả cậu nghĩ.

Sau khi tận hưởng cuộc sống phú quý được vài ngày, Lâm Dị và Trình Dương nổi lên một số khác biệt.

Năm nay Tết đến sớm, Trình Dương muốn ở nhà đón Tết, còn Lâm Dị lại muốn quay lại trường học đón Tết cùng Tần Châu.

Lâm Dị ngượng ngùng đến mức ích kỷ bảo Trình Dương trở về cùng mình. Cậu bàn bạc với Trình Dương, nếu không, cậu thuê xe về trước?

Trình Dương không muốn Lâm Dị rời đi trước, nếu không sau này cậu ta sẽ phải quay trở về trường một mình.

Nhưng cậu ta cũng không thể vì lý do ích kỷ của mình mà ép Lâm Dị ở nhà đón Tết. Cậu ta biết Lâm Dị vướng bận Tần Châu.

Hai anh em khó xử chết đi được.

Cuối cùng biện pháp giải quyết là do Tần Châu.

Tần Châu rời trường, lái xe đến thành phố Dung.

Nghe được tin này, Lâm Dị không thể ngờ nổi, bởi vì cậu chưa từng nói ra vấn đề nan giải này với hẳn, cậu biết Tần Châu bận rộn, loại chuyện nhỏ như vậy không thể quấy rầy hẳn được.

Tần Châu đặc ý nói: “Đoán được.”

Điều Lâm Dị chia sẻ với Tần Châu mỗi ngày đương nhiên cũng bao gồm sự tích Trình Dương nhận cha mẹ là cha mẹ nuôi, vừa buồn cười lại chua xót.

Sau khi biết được điều này, Tần Châu đoán trước rằng hai người họ sẽ gặp phải rắc rối ngày hôm nay.

Mỗi người đều có người để nhớ và không nỡ rời xa.

Sau khi giải quyết xong công việc tồn đọng, hẳn rời khỏi trường học, phóng tới chỗ của Lâm Dị.

Theo như Tần Châu nói, không thể để em trải qua cả kỳ nghỉ đông cùng người khác được.

Lâm Dị nghĩ, quả nhiên là đàn anh mà cậu biết.

Đáng tin cậy vãi chưởng.

Không có gì để báo đáp, trong lòng Lâm Dị thâm thề, cậu sẽ liều mạng trong thế giới Quy Tắc 1-3, nhất định cả cậu và Tần Châu, đều sẽ bình an mà rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3.

Chương 169: Quái vật 1-3

Bên tai nghe thấy tiếng thủy triều ào ạt cùng âm thanh sóng vỗ-

Chương 169: Quái vật 1-3

Có lẽ vì quá vui vẻ, kỳ nghỉ đông trôi qua nhanh hơn Lâm Dị tưởng tượng rất nhiều.

Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trước kỳ nghỉ đông kết thúc một ngày, bọn họ quay trở về trường.

Tâm trạng của Trình Dương lại hạ xuống, đặc biệt là khi thấy trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên xuất hiện trước mặt mình, nỗi buồn rầu lại càng thêm rõ ràng. Kỳ nghỉ đông mang đến sự chênh lệch, khiến Trình Dương khó mà có thể chấp nhận được, quay về trường lại phải ở trong phòng ngủ không ra ngoài.

Lâm Dị cũng cảm thấy trong lòng có chút hụt hẫng. Trong kỳ nghỉ đông, cậu và Tân Châu đã trải qua Tết Âm Lịch lần đầu tiên, đây là một kỷ niệm vô cùng đáng nhớ. Có điều, cậu và Trình Dương không giống nhau, cậu không có nhiều thời gian để điều chỉnh tâm lý của mình, cậu phải nhanh chóng điều chỉnh cảm giác mất mát trong lòng lại.

Cách khai giảng không tới vài ngày, sẽ là kỳ thả người của quy tắc 1-3.

Danh sách thả người của Hội Sinh Viên đã có, Lâm Dị sau khi nhận được thông báo tới tìm Vương Phi Hàng để lấy danh sách.

Vương Phi Hàng đưa danh sách cho Lâm Dị, dặn dò: “Đừng tiết lộ bất kỳ thông tin nào về 1-3 với Nhậm Lê đấy.”

Lâm Dị không rõ nguyên nhân, dù sao lần này cậu nhận nhiệm vụ 1-3 cũng không phải chuyện bí mật gì, trên diễn đàn còn thảo luận về việc cậu nhận nhiệm vụ nữa.

Vương Phi Hàng đầu đầu nói: “Em với Nhậm Lê là cộng sự, em thì được đi thế giới Quy Tắc 1-3, trước đó cậu ta cũng tới tìm anh, nhảy lên nhảy xuống nhất quyết muốn đi, 1-3 là nơi nào chứ, không phải là đang gây rắc rối sao?”

Lâm Dị bênh vực Nhậm Lê: “Chắc anh Nhậm Lê không phải muốn gây rắc rối đâu ạ.”

“Anh biết.” Vương Phi Hàng càng đau đầu hơn, nói: “Con lừa cứng đầu cứ muốn nhận nhiệm vụ. Không phải một tháng cuối của học kỳ trước em đã vắng mặt à? Một mình cậu ta không thể nhận nhiệm vụ được, thế là cũng phải nghỉ việc một tháng. Bây giờ nghe tin em nhận nhiệm vụ, cũng vội vã đến tìm anh, bộ nó không biết 1-3 là cấp độ nào hả?”

Không đợi Lâm Dị nói, Vương Phi Hàng tự nhủ: “Quên đi, chuyện này không liên quan đến em, mấy ngày nay em cứ nghỉ ngơi cho tốt vào, anh đây sẽ nghĩ biện pháp tìm cộng sự mới cho Nhậm Lê.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Lâm Dị mang theo danh sách thả người trở lại phòng ngủ. Trình Dương vẫn còn đang emo, lúc đi ngang qua căng tin, Lâm Dị đóng gói hai phần cơm.

Biết Trình Dương nhất định không muốn để cậu nhìn thấy bản thân khóc nhè, Lâm Dị đặt cơm trước cửa phòng Trình Dương rồi gõ cửa hét lớn: “Anh Trình Dương, cơm tôi để ở cửa cho anh nhé.”

Sau đó Lâm Dị trở lại phòng ngủ.

Cậu đóng cửa lại, ngồi vào bàn đọc tư liệu trên tay.

Lần này nhân số thả xuống là 60 người, mà 1-3 yêu cầu số lượng chiếm tặn 30 người, chưa bao gồm cậu và Tần Châu.

Lâm Dị lấy thông tin 1-3 mà cuối học kỳ trước cậu nhận được từ chỗ Âu Oánh, lại đem Nội Quy Trường ra để đối chiếu.

Âu Oánh nghi ngờ quái vật 1-3 trong thời gian hoạt động sẽ còn tùy cơ cuốn cả những sinh viên ngoài danh sách vào, cho nên ngoại trừ 30 người trong danh sách cần chú ý nhưng cũng không cần quá chú ý đến vậy. Quái vật 1-3 không nhất thiết phải ẩn náu trong số 32 người này, cũng có thể là người mất tích trong trường tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3.

Lâm Dị lại nhìn Nội Quy Trường.

1-3: Trong trường, tiền không thể mua được mạng sống, nếu xuất hiện loại giao dịch này... (chờ bổ sung)

Quy tắc 1-3 nằm ở trang đầu tiên trong Nội Quy Trường. Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Dị nhìn thấy quy tắc này, nhưng từ khi biết Tần Châu sẽ

bước vào thế giới Quy Tắc 1-3, cậu nhìn quy tắc này càng thêm quỷ dị thắm người.

Đánh giá từ kinh nghiệm trong thế giới Quy Tắc, ý của quy tắc này chính là trong thế giới Quy Tắc sẽ xuất hiện tình tiết tiền mua được mạng sống.

Bất kì mạng sống nào đều là chí cao vô thượng, mức độ ưu tiên tối cao nhất, nhưng quy tắc 1-3 trực tiếp đánh vỡ sự tôn trọng đối với mạng sống, làm cho con người cảm giác tựa bị giẫm đạp như thịt lợn trên thớt.

Khoảng thời gian hoạt động của quái vật 1-3 không phải thời điểm thuận lợi. Nó trùng với thời điểm Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên vừa mới khai giảng, thời điểm Hội Sinh Viên rất bận rộn.

Lâm Dị biết Tần Châu rất bận nên cậu cũng không dám quấy rầy hắn.

Trước đêm của kỳ thả người, Lâm Dị mới gặp Tần Châu.

Tần Châu mở cuộc họp, nội dung của cuộc họp này khiến nhiều người cảm thấy sợ hãi khó chịu.

Là sắp xếp tiếp theo của Tần Châu về Hội Sinh Viên. Tần Châu hết lòng đề cử Âu Oánh trở thành chủ tịch Hội Sinh Viên. Đương nhiên là vẫn phải xem đầu phiếu tuyển cử của những người khác nữa. Vương Phi Hàng, phó đội trưởng đội tuần tra, sau cái chết của La Diệc vẫn luôn làm công việc của La Diệc, hắn đã thay đổi chức vụ của Vương Phi Hàng chính thức trở thành đội trưởng, đồng thời yêu cầu Vương Phi Hàng chọn một hoặc hai người đặc lực nhất làm phó đội trưởng.

Cùng với kế hoạch chi tiết để toàn bộ thành viên Hội Sinh Viên tìm ra manh mối 0-1.

Nếu Tần Châu không thể thoát khỏi thế giới Quy Tắc 1-3.

Ngày hôm sau là kỳ thả người của quy tắc 1-3, mà trước một đêm Tần Châu lại nói những nội dung này, thực sự làm người khác cảm thấy không may mắn, đến Lâm Dị nghe được cũng phải nhíu mày.

Nhưng không còn cách nào khác, ngày nào Tần Châu còn làm chủ tịch Hội Sinh Viên, hắn phải có trách nhiệm bảo đảm Hội Sinh Viên không rơi vào hỗn loạn.

Lâm Dị ở dưới nhìn Tần Châu trên khán đài, cũng không biết có phải do ánh sáng phía trên đầu Tần Châu quá sáng hay không, cậu cảm thấy trên người Tần Châu có ánh sáng, không nhìn được đưa tay ra bắt lấy nó.

“Lâm Dị.” Tần Châu chú ý tới cậu: “Em giờ tay có ý kiến gì?”

Lâm Dị: “...”

Cậu cứng nhắc rút tay lại, nheo mắt một lúc mới nói được: “Không có...”

Tần Châu nói: “Em ở lại, những người khác có thể rời đi.”

Mọi người rất hiểu ý mà rời đi, khi chỉ còn lại hai người trong phòng họp, Lâm Dị lo lắng hỏi: “Đàn anh, em vừa... quấy rầy cuộc họp ạ?”

Tần Châu nhìn cậu một cái, sắp xếp lại tài liệu trên bàn họp, nhàn nhạt nói: “Quấy rầy, em cứ nhìn chăm chăm tôi.”

Lâm Dị: “...Em xin lỗi.”

Tần Châu cười, giải thích: “Vốn dĩ mấy ngày này nên đến gặp em. Kỳ nghỉ đông có quá nhiều công việc tồn đọng.”

Nổi bực tức vì mấy ngày không gặp Tần Châu của Lâm Dị đột nhiên tiêu tan: “Không sao ạ.”

Cậu biết Tần Châu rất bận, cậu cũng biết Tần Châu lo lắng điều gì.

Tần Châu cần phải làm tốt công tác chuẩn bị nếu hấn không thể rời khỏi 1-3, cho nên hấn phải hoàn thành công việc trước khi tiến vào 1-3, dù sao để lại công việc còn dang dở vào tay người tiếp theo còn ra thể thống gì nữa.

Lâm Dị nhìn Tần Châu sắp xếp xong phần còn lại của công việc bàn giao, cậu không biết đêm nay Tần Châu muốn thức khuya đến độ nào, cẩn thận hỏi: “Đàn anh, em ở cạnh anh được không? Em cam đoan sẽ không làm phiền anh đâu.”

Tần Châu vui vẻ nói: “Được.”

Lâm Dị vội vàng kéo ghế đến ngồi cạnh Tần Châu. Tần Châu nói: “Phòng bên cạnh có giường, nếu không chịu được thì có thể ngủ.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Cuối cùng, Lâm Dị ở bên Tần Châu làm việc suốt đêm, trời gần sáng, Tần Châu cuối cùng cũng hoàn thành xong toàn bộ công việc tồn đọng. Nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn hai tiếng nữa mới đến giờ thả người.

Hai người đi tới căng tin ăn cơm.

Bây giờ vẫn còn sớm, hơn nữa trong thời gian của kỳ thả người, trường được

ngỉ học, nên căng tin cũng không có người.

Sau khi ăn sáng xong, bọn họ đi đến địa điểm thả người của 1-3.

Những nơi quái vật 1-3 xuất hiện thực ra không cố định, nên thay vì mọi người tụ tập ở cùng một chỗ, mà là từng nhóm tập trung tại những địa điểm mà quái vật 1-3 đã xuất hiện trong khuôn viên trường được ghi lại ở các tư liệu trước.

Bởi vì số lượng người rất lớn, địa điểm không cố định, thêm khả năng sẽ xuất hiện tình huống sinh viên mất tích, Lâm Dị có thể cảm nhận được nhiệm vụ lần này gian khổ cỡ nào.

Có điều Âu Oánh cũng không luống cuống tay chân, mặc dù phải chịu trách nhiệm tránh người khác bị cuốn vào thế giới Quy Tắc 1-3, nhân viên phụ trách trong kỳ thả người lần này không nhiều, Âu Oánh chỉ huy rất gọn gàng ngăn nắp.

Âu Oánh đã sớm chào hỏi qua 30 sinh viên trong kỳ thả người lần này, dùng chiến thuật vừa đấm vừa xoa, nếu từ chối sự sắp xếp của Hội Sinh Viên thì sẽ không suôn sẻ, chỉ có phục tùng theo sự sắp xếp, dù sao cũng có Tần Châu và Lâm Dị đều đích thân dẫn đầu.

30 sinh viên tuy sợ hãi nhưng vẫn ngoan ngoãn ở lại những địa điểm thả người, không dám chạy lung tung. Mặt khác, Âu Oánh yêu cầu Vương Phi Hàng bố trí đội tuần tra, đồng thời yêu cầu các sinh viên báo cáo kịp thời tình huống có sinh viên mất tích. Một khi xuất hiện tình huống này, cô sẽ lập tức sắp xếp sinh viên đến địa điểm mà người đó mất tích.

Lâm Dị và Tần Châu đợi một lúc, Tần Châu nhận được điện thoại của Âu Oánh.

Quả nhiên là có sinh viên mất tích, địa điểm là quầy dịch vụ ở tầng một thư viện.

Tần Châu và Lâm Dị lập tức đi tới thư viện.

Sinh viên được sắp xếp cùng hai người trong kỳ thả người lần này cũng lo lắng đi theo.

Chỉ là còn chưa kịp đến thư viện, bọn họ phải nghênh diện một trận gió thổi mạnh.

Lâm Dị và Tần Châu dừng lại, gió thổi không phải hiện tượng gì kỳ lạ, điều khiến bọn họ dừng lại là vì trận gió này mang theo hơi nước, hơn nữa trong

không khí còn mang theo vị mặn.

Lâm Dị nghĩ tới gió biển.

Cậu còn chưa kịp nói với Tần Châu, bên tai nghe thấy tiếng thủy triều ào ạt cùng âm thanh sóng vỗ.

“Đàn anh, anh nghe thấy không?” Lâm Dị căng thẳng hỏi.

Tần Châu gật đầu: “Ừm, xuất hiện rồi.”

Chương 170: Quái vật 1-3

Bị đuổi ra ngoài chẳng phải là chết sao-

Chương 170: Quái vật 1-3

Hơi nước trong gió ngưng tụ thành giọt nước trên người bọn họ, Lâm Dị lau mặt, trên tay dính phải mùi mặn.

Mùi hương này kỳ thực không quá khó ngửi, nhưng lại khiến người ta thực sự bài xích.

Lâm Dị không biết phản ứng bài xích này là của riêng mình cậu hay tất cả mọi người đều có loại cảm giác này, cậu ngẩng đầu chuẩn bị nhìn biểu cảm của Tần Châu.

Nhưng vừa mới kịp thấy Tần Châu cau mày, trước mắt Lâm Dị tối sầm lại.

Bóng tối đến rất nhanh, đột nhiên buông xuống rồi đột nhiên biến mất, tốc độ dường như chỉ chậm hơn một hai nhịp so với một cái chớp mắt.

Ngay sau đó, bên tai là tiếng ồn ào.

“Đứng yên! Không được chen vào trong!”

“Kết thúc kiểm tra là sẽ cho cậu vào, vội cái gì?”

“Cậu, lại đây, đứng yên!”

Đủ loại sắc thái sắc sỡ hiện lên ngay trước mắt, Lâm Dị nhìn về cảnh tượng phía trước.

Phản ứng đầu tiên của cậu là ngập trong vàng son.

Phản ứng thứ hai là nghĩ đến tòa kiến trúc mang tính biểu tượng tượng trưng cho danh thiếp của thành phố – tiệm cơm Hoà Bình.

Lúc này, cậu đang đứng trước một tòa nhà mang lại cảm giác vượt qua nhiều thời đại thế kỷ, tựa như tiệm cơm Hòa bình vậy. Bọn họ bị bao quanh bởi kiến trúc, đứng trên nền gạch mang phong cách độc đáo. Rất nhiều người, tất cả đều chen chúc nhau, chờ đợi bước tiếp theo để vào bên trong tòa kiến trúc.

Lâm Dị vội vàng chạy đi tìm Tần Châu, nhiều người đến nỗi cậu nhất thời

không phân biệt được những người này rốt cuộc là NPC hay người tham gia bị quái vật 1-3 cuốn vào, may mà Tần Châu đủ cao, cho nên cậu không tốn quá nhiều công sức để tìm được hân.

Tần Châu cũng đang tìm kiếm cậu, ánh sáng từ tòa nhà cũng chiếu vào mặt Lâm Dị cũng rất dễ dàng tìm thấy. Đàn em thanh thuần đẹp đến chói mắt, tựa như viên ngọc quý giữa một đồng đồ nát.

“Xin lỗi, cho qua.”

Lễ phép ở đây dường như chẳng có tác dụng gì, không ai chịu nhường chỗ cho cậu. Lâm Dị chật vật chen chúc đến chỗ Tần Châu.

Động tác hội hợp của Tần Châu nhanh hơn Lâm Dị rất nhiều. Hân dựa vào sức mạnh ngang ngược của mình để chen qua.

Sau khi hội hợp, Lâm Dị nhìn đám người xung quanh, nhìn thấy mấy người rất quen mắt.

Họ là sinh viên có tên trong danh sách thả người. Họ chen chúc trong đám đông đầy hoảng sợ nhìn quanh, cố gắng nhìn đông nhìn tây để tìm kiếm bóng dáng của Tần Châu và Lâm Dị.

Lại nhìn về xa xa, có thể thấy cửa của tòa kiến trúc, một vài người mặc đồng phục đang tiến hành kiểm tra những người trước cửa. Chỉ sau khi thông qua kiểm tra mới có thể tiến vào trong tòa kiến trúc.

“Đàn anh.” Mặc dù Lâm Dị đã chuẩn bị tinh thần ở thế giới Quy Tắc 1-3 sẽ không dễ dàng chút nào, nhưng khi đến đây, cậu mới nhận ra rằng quái vật 1-3 còn mạnh hơn những gì cậu tưởng tượng: “Không tới hai giây.”

Trong thời gian chớp mắt, cậu đã từ Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên đến thế giới Quy Tắc 1-3.

Không có sương mù đen, nói cách khác thế giới Quy Tắc 1-3 chỉ trong hai giây ngắn ngủi đã đem tòa kiến trúc rộng lớn mỹ lệ hiện ra trước mắt họ. Thế giới khổng lồ hơn hẳn thế giới Quy Tắc 4-4, nhưng lúc bọn họ tiến vào Thế giới Quy Tắc 4-4 đã phải đợi một lúc lâu để sương mù đen tan dần.

Chỉ từ điểm này, khiến Lâm Dị cảm nhận được quái vật 1-3 mạnh đến mức nào.

Tiền đả liên tường đến, quái vật 1-3 đã cỡ này rồi, quái vật 0-1 còn cỡ nào nữa?!

Có điều tuy Lâm Dị lo lắng nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh. Bọn họ mới bước vào thế giới Quy Tắc 1-3, vẫn chưa đến bước tìm kiếm quái vật 1-3. Hiện tại còn quá sớm để lo lắng về sức mạnh của quái vật 1-3, điều này sẽ dễ dàng xói mòn sự tự tin trong lòng bọn họ.

Người nhiều, Tần Châu sợ Lâm Dị bị cuốn theo đám đông, Tần Châu dắt cậu.

Lâm Dị ngoan ngoãn chờ Tần Châu dắt mình, biết quái vật 1-3 này rất mạnh, bước tự chứng dường như không còn cần thiết nữa. Trong lòng Lâm Dị có một suy đoán để tự an ủi chính mình. Quái vật 1-3 mạnh như vậy chắc không cần tìm tới người mạnh nhất để bám vào đâu, không thì sẽ phản tác dụng, nó sẽ mất đi niềm lạc thú trong thế giới Quy Tắc 1-3.

Thậm chí cậu cũng không sợ quái vật 1-3 sẽ cố tình dẫn dắt cậu và Tần Châu vi phạm quy tắc tử vong, vẫn là cái nguy hiểm trong đầu cậu, bởi quái vật 1-3 đã đủ mạnh nên không cần thiết làm thế.

Tần Châu nói: “Tôi biết.”

Hắn biết Lâm Dị đang nhắc nhở hắn phải cẩn thận, quái vật 1-3 không chỉ mất hai giây để tái hiện thế giới Quy Tắc, mà lúc này...

Trời đã tối.

“Đáp ứng với tôi.” Tần Châu nói với Lâm Dị: “Làm chuyện gì cũng phải thương lượng trước với tôi.”

Quái vật ngoài trường lần trước, Tần Châu nhiều lần nhấn mạnh Lâm Dị không nên nổi bật, nhưng Lâm Dị vẫn làm, Tần Châu biết rõ tính cách Lâm Dị, cậu dễ lừa gạt nhưng không thành thật, trông thì ngoan ngoãn nhưng đôi khi lại khiến người khác cực kì tức giận.

Hắn biết rất rõ mong muốn thăm dò thế giới Quy Tắc 1-3 của Lâm Dị, đặc biệt là khi Lâm Dị biết Lâm Quyển có liên quan đến quy tắc 1-3.

Hắn không ngăn cản Lâm Dị thăm dò thế giới Quy Tắc 1-3. Hắn chỉ hy vọng trước khi Lâm Dị đưa ra bất kỳ quyết định nào cũng phải thương lượng với hắn trước, cho hắn biết Lâm Dị sẽ làm gì thì hắn mới yên tâm được.

Lâm Dị muốn hắn bình an, vậy thì sao hắn lại không hy vọng Lâm Dị bình an chứ.

Tần Châu siết chặt tay cậu, Lâm Dị gật đầu đáp ứng: “Vâng.”

Tốc độ kiểm tra không nhanh, Lâm Dị tính toán bọn họ đã chờ ở ngoài cửa

gần một giờ rồi.

Ước chừng ba mươi phút sau, cuối cùng cũng đến lượt của Lâm Dị và Tần Châu.

Lâm Dị bây giờ đã hiểu tại sao tốc độ kiểm tra lại chậm như vậy rồi. Người gác cửa sẽ cẩn thận kiểm tra mọi ngóc ngách trên người bọn họ.

“Vào đi, phòng cầm đồ ở bên phải cửa đi đến cuối cùng.” Người gác cửa phụ trách kiểm tra Lâm Dị nói.

Lâm Dị vừa được thả ra, bước vào cửa, trước mặt cậu là một tấm bình phong cổ điển lớn với hoa văn phức tạp. Tấm bình phong che khuất tầm nhìn trực tiếp của khách vào bên trong.

Lâm Dị đứng ở chỗ này chờ Tần Châu, một số người thông qua kiểm tra lục tục tiến vào, có người trực tiếp vòng qua tấm bình phong mà đi vào bên trong, Lâm Dị đoán đây nhất định là NPC, cũng có người sau khi phát hiện Lâm Dị ở đây mới dừng lại, đây chính là nhóm người tham gia đi vào cùng bọn họ.

Trong thế giới Quy Tắc có sự hiện diện của Tần Châu, những người tham gia sẽ coi hắn là trụ cột, Tần Châu làm gì bọn họ cũng sẽ làm theo.

Tuy Tần Châu vẫn chưa tiến vào, nhưng bọn họ nhận ra Lâm Dị, biết Lâm Dị và Tần Châu ở cùng nhau, cho nên đều dừng lại ở đây, cùng Lâm Dị chờ Tần Châu tiến vào.

Lâm Dị không ngừng hướng về cửa quan sát xung quanh, kiểm tra thực sự rất kỳ quái, nói chung, những nơi như thế này đều sẽ tiến hành kiểm tra, nhưng đều là để kiểm tra xem khách có mang theo thứ gì không nên mang theo hay không. Ở đây lại khác, người gác cửa không cầm máy dò kim loại, thay vào đó chỉ dùng mắt thường kiểm tra ngũ quan Lâm Dị, rồi lại dùng mắt thường kiểm tra tứ chi cậu.

Lâm Dị tạm thời không rõ kiểm tra này là thế nào, cũng không biết rõ phán định không đủ tiêu chuẩn là như thế nào. Chỉ cần một giây cậu không thấy Tần Châu tiến vào, trái tim sẽ luôn thắt lại.

Rất nhiều người đổ xô vào bên trong tòa kiến trúc, khiến mọi người có ảo giác rằng bên ngoài sẽ không an toàn.

Chờ một lúc, Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm, cậu thấy Tần Châu.

Trong lúc đợi Tần Châu, hàng chục người tham gia đã tập trung ở trước tấm

bình phong. Tần Châu không có ý định chờ người tham gia tập trung đông đủ. Trong thế giới Quy Tắc mà khó có thể bảo vệ chính mình, nếu muốn để bảo vệ người khác, cách tốt nhất chính là khám phá càng nhanh càng tốt.

Lâm Dị nói với Tần Châu: “Đàn anh, người gác cửa nói phòng cầm đồ ở phía bên phải cửa.”

Tần Châu nói: “Cũng nói vậy với tôi.”

Lâm Dị hỏi: “Đi ạ?”

Tần Châu: “Ừ.”

Người gác cửa tất nhiên chính là NPC, hướng dẫn của NPC không nhất định là thiện ý, nhưng hết cách rồi, bọn họ không biết gì cả, chỉ có thể tuân theo hướng dẫn.

Theo lời nhắc nhở của người gác cửa, cả đoàn người bọn họ đi vòng qua tấm bình phong.

Phía sau bình phong là một đại sảnh được trang trí sang trọng, có hai con đường dẫn từ trái sang phải, Lâm Dị phát hiện người vừa vào hầu hết đều đi về bên phải, rất ít người đi thẳng về bên trái.

Bọn họ cũng hướng bên phải để đi.

Vẻ ngoài của toà kiến trúc vốn đã toát lên sự xa hoa, sự xa hoa bên trong còn được đẩy lên tới cực đỉnh.

Chiếc thảm dưới chân mềm mại như một bước trên mây.

Bên phải đại sảnh có hai cánh cửa lớn, phía trên treo tấm bảng mạ vàng, viết dòng chữ ‘phòng cầm đồ’.

Trước khi bước vào, bọn họ đã nghe thấy âm thanh bên trong.

“Cút cút cút. Nếu không hài lòng thì đi đi. Đừng trì hoãn người khác.”

“Chỉ giá trị 200 vàng thôi, không cần? Không cần thì thôi.”

“Cậu ở đây nói rõ ràng xem, ở Bất Dạ Thành này liệu thiếu cậu mấy lượng vàng đó sao!”

Giọng điệu thực sự không khách khí chút nào, nghe như miệng lưỡi của người thịnh thế khinh người.

Mọi người bước vào phòng cầm đồ.

Toàn bộ căn phòng rất rộng, có thể chứa hai nghìn người, tổng thể là một hình cong.

Bức tường được tạo thành từ các tủ đựng đồ cầm đồ đặt cạnh nhau. Quầy rất cao, có tiểu nhị ngồi sau quầy. Như thế điều này quyết định địa vị của tiểu nhị và người cầm đồ, tiểu nhị cầm đồ ngồi trên cao, dùng lỗ mũi để nhìn người.

Người gác cửa bảo bọn họ tới đây, hẳn là bảo bọn họ đi cầm đồ.

Có điều Tần Châu và Lâm Dị không lập tức xếp hàng cầm đồ. Trên người bọn họ không có thứ gì có giá trị để có thể cầm đồ được.

Tần Châu nói: “Quan sát trước.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Nơi này rất nhiều người, bọn họ xuyên giữa đám người cũng chẳng ai thèm để ý.

Thoạt nhìn không có nguy hiểm gì, Lâm Dị đề nghị mọi người chia nhau đi xung quanh, như vậy thì thông tin thu thập có thể nhiều hơn một ít.

Tần Châu đồng ý, nhóm người tham gia cũng gật đầu.

Sau khi thống nhất xong địa điểm tập trung, Lâm Dị bắt đầu dạo quanh đại sảnh của phòng cầm đồ.

Mỗi quầy cầm đồ đều có một hàng dài người đang xếp hàng, trên mặt của người xếp hàng ai nấy đều nôn nóng, thỉnh thoảng lại nhìn lên phía trên, phàn nàn: “Phía trước chậm chạp cái gì thế, phiền vãi!”

Lâm Dị chú ý hầu hết những người xếp hàng đều mặc quần áo bình thường, thoạt nhìn trông không có bất kỳ bảo vật gia truyền nào có thể cầm đồ.

Nhưng không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Có lẽ trên người người ta có báu vật thật thì sao?

Giống như Lâm Dị không bao giờ có thể đoán được bộ quần áo Trình Dương mặc trên người trị giá bao nhiêu.

Lâm Dị đi về phía quầy cầm đồ, lập tức có người bất mãn: “Này! Làm gì vậy! Xếp hàng đi!”

Lâm Dị tiếp tục đi về phía trước, nói: “Tôi xem một chút thôi.”

Mọi người đều không tin lời nói của Lâm Dị, lần lượt bất mãn, yêu cầu Lâm Dị

xếp hàng. Có người thậm chí còn muốn kéo Lâm Dị lại, nhưng lại sợ vị trí xếp hàng mà mình vất vả có được sẽ bị chiếm mất, chỉ có thể tức giận mắng to.

Thời điểm này thì cần gì mặt mũi nữa. Người khác càng mắng thì Lâm Dị càng tiến về phía trước.

Đến một vị trí mà có thể nhìn rõ, cậu dừng lại.

Quầy cầm đồ số 8, vừa vặn đến lượt một người, nhưng tiểu nhị một con mắt cũng chẳng thèm nhìn.

Người nọ lắp bắp nói: “Lại... lại một ngón tay nữa.”

Lâm Dị sửng sốt một chút, lập tức nhìn vào lòng bàn tay của người nọ, tay trái và tay phải đều không đều nhau, chỉ còn lại ba ngón tay.

Người nọ nói xong, tiểu nhị liếc mắt nhìn bàn tay hắn một cái, chán ghét nói: “Ba vàng.”

Người nọ sửng sốt: “Ba vàng? Sao chỉ có ba vàng thôi? Trước kia không phải một ngón tay 5 vàng sao?!”

Tiểu nhị nói: “Tôi vui, muốn cầm không. Không thì rút.”

Thấy người nọ im lặng, tiểu nhị hét lên: “Tiếp—”

“Ấy! Đừng, đừng, đừng.” Người nọ vội vàng: “Tôi cầm tôi cầm.”

Tiểu nhị cúi đầu viết phiếu: “Thời hạn.”

Người nọ nói: “Ba ngày!”

Tiểu nhị thậm chí không ngẩng đầu lên: “Lãi suất mỗi ngày một vàng, nếu trong vòng ba ngày không trả, ngón tay sẽ đưa về Bất Dạ Thành, không thể chuộc lại.”

Người nọ không giật mình, nhưng Lâm Dị lại lắp bắp kinh hãi. Tổng giá trị chỉ có ba vàng, nhưng tiền lãi lại cao tới tận một vàng.

Người nọ đã quen với việc cho vay nặng lãi, gật đầu.

Tiểu nhị ném ba cục vàng lên tờ phiếu rồi đẩy về phía trước: “Tiếp theo.”

Người nọ cố gắng cất số vàng trên quầy bằng ba ngón tay duy nhất của mình, bỏ vào túi rồi hùng hục hứng thú chạy ra ngoài.

Người kế tiếp nói với tiểu nhị ở quầy cầm đồ số 8: “Tôi cầm một quả thận”.

Lâm Dị biết về việc bán thận, nhưng tận mắt chứng kiến thì không thể cười nổi.

Cậu quay về điểm hẹn.

Lâm Dị trở về tương đối muộn, cho nên chỉ cần đợi một lúc là mọi người đã tập trung đông đủ.

Mọi người trao đổi tin tức thám thính được.

“Nơi này là Bất Dạ Thành.” Có người nói: “Chắc giống với mấy nơi hội họp ăn chơi nhậu nhẹt cao cấp.”

“Ở đây một đêm phải tốn tiền, không có tiền sẽ bị đuổi ra ngoài.”

“Nhưng chúng ta có gì để cầm cố đâu, làm sao bây giờ?”

Lâm Dị nói: “Nơi này cầm đồ có thể dùng bộ phận cơ thể làm vật thế chấp, phải chuộc lại trong thời gian quy định.”

Mọi người đột nhiên im lặng.

Có người nói: “VẬY... chúng ta không cầm đồ có được không? Chúng ta ở mấy nơi như hành lang, đại sảnh với phòng nghỉ để đối phó là được mà đúng không.”

Lâm Dị không nói gì.

Sao mà được nổi chứ!

Vì có gì mà người gác cổng lại dùng phương thức này để kiểm tra khách? Là vì để kiểm tra xem ngũ quan của bọn họ có bị tổn thương hay không, tay chân có khuyết điểm gì không, có vấn đề gì về thể chất hay không, là để xác định xem họ có giá trị cầm đồ hay không.

Người tiến vào Bất Dạ Thành là người có giá trị cầm đồ. Làm sao Bất Dạ Thành có thể cho bọn họ miễn phí chứ?

Không có tiền sẽ bị đuổi ra ngoài, mà bên ngoài thoát nhìn có vẻ rất nguy hiểm...

Cho nên, bọn họ bắt buộc phải cầm đồ.

Trong lúc trầm mặc, có người yếu ớt hỏi: “Phải... phải cầm sao? Chỉ cần chúng ta chuộc lại là được nhỉ, tình huống bên ngoài thế nào còn chưa biết, ít nhất thì ở lại đây một đêm trước đi?”

Lâm Dị giải thích cho mọi người ưu nhược điểm của việc cầm đồ: “Tiền chuộc có lãi. Có người cầm một ngón tay lấy 3 vàng, thời hạn là trong vòng ba ngày chuộc lại. Tiền lãi là 1 vàng một ngày. Tôi thấy việc định giá hoàn toàn là phụ thuộc vào tâm trạng của tiểu nhị, đổi lại là người khác cầm đồ, có khi còn không lấy được 3 vàng mà tiền lãi thì có khả năng sẽ cao hơn, chúng ta khó mà có thể chuộc lại đồ vật nguyên bản được.”

Mọi người luống cuống: “VẬY... vậy phải làm sao bây giờ? Bị đuổi ra ngoài chẳng phải là chết sao. Bên ngoài trời tối rồi mà.”

Bọn họ nhìn về phía Tần Châu, muốn biết Tần Châu sẽ làm như thế nào.

Chương 171: Quái vật 1-3

Không biết tôi thủ khống à?-

Chương 171: Quái vật 1-3

Thế giới Quy Tắc 1-3 ngay từ đầu đã là đêm tối, không cho bọn họ có nhiều thời gian để suy nghĩ. Bởi vì ban đêm ẩn chứa nguy hiểm, khiến bọn họ không thể suy xét đến hướng lâu dài, mà là suy xét phải vượt qua đêm nay trước đã.

Dù sao tiểu nhị có nhắc tới thời gian chuộc đồ, chứng tỏ dù việc chuộc lại các bộ phận cơ thể có khó khăn đến đâu thì vẫn là còn cơ hội, vẫn nên vượt qua đêm nay trước đã, chờ tới ngày mai trời sáng rồi tìm hiểu về Bất Dạ Thành sau.

Tần Châu nói: “Cầm.”

Hắn biết hành vi của mình sẽ làm gương cho người khác, cho nên ngay sau đó lại nói: “Cầm bộ phận cơ thể không đảm bảo sẽ sống sót qua đêm nay, thậm chí còn có thể là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến tử vong của chính mình. Có cầm hay không, tự mình suy nghĩ kĩ.”

Những người khác vốn tưởng rằng Tần Châu đã nhìn ra gì đó cho nên mới nói ‘cầm’, nhưng lời nói bổ sung của Tần Châu lại giống như một chậu nước lạnh, tưới bọn họ lạnh đến thấu tim.

Vào lúc sắc mặt của mọi người trầm trọng suy nghĩ, Lâm Dị hỏi ý kiến Tần Châu: “Đàn anh, em đi nhé ạ?”

Tần Châu nói không sai, bởi vì bọn họ mới tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3, tình huống thế nào còn chưa biết, cho nên không thể loại trừ việc cầm bộ phận cơ thể là quy tắc tử vong của đêm nay. Trong tình huống quy tắc tử vong của Schrödinger, cậu và Tần Châu không cần phải đi cầm đồ cả hai, bọn họ chỉ cần một người mạo hiểm là được, dùng cơ thể đổi lấy tiền rồi chia cho người kia, cũng coi như một loại tài sản chung.

(*): Là một thí nghiệm tưởng tượng. Theo đó, một con mèo còn sống sẽ được đặt vào trong một chiếc hộp kín với một loại chất nổ có 50% xác suất phát nổ giết chết con mèo khi đóng nắp hộp. Chiếc hộp được giả thiết là không thể phát hiện bất kỳ chuyện gì xảy ra bên trong cho tới khi mở nắp trở

lại. Do đó, khi chưa mở nắp sẽ không ai biết con mèo còn sống hay đã chết. Điều này có nghĩa là khi nắp hộp còn đóng, con mèo sẽ có hai trạng thái sống và chết cùng một lúc.

Tần Châu không có ý kiến , chỉ hỏi cậu: “Muốn cầm chỗ nào?”

Lâm Dị còn chưa nghĩ tới, cúi đầu nhìn xuống tay mình, còn chưa kịp quyết định sẽ cầm tay, Tần Châu đã nắm lấy cổ tay cậu, nói: “Không biết tôi thủ khống à?”

(*): thích, mê bàn tay đẹp

Lâm Dị mím môi: “Không... Em không biết ạ.”

Tần Châu mỉm cười: “Phải cầm một đôi tay xinh đẹp như vậy thì quả là đáng tiếc, để tôi đi.”

Lâm Dị sửng sốt, vội vàng nắm lấy tay Tần Châu: “Đàn anh, em cũng thủ khống!”

Tần Châu giơ tay lên trước tầm mắt của hai người: “Tay ai đẹp?”

Lâm Dị lập tức muốn trả lời, nhưng Tần Châu lại nói: “Đừng nói dối.”

Lâm Dị trầm mặc, Tần Châu dẫn cậu rời khỏi địa điểm tập trung tạm thời này, tìm một quầy cầm đồ ít người xếp hàng. Lâm Dị xếp hàng chờ một lát, sau đó đưa tay kéo vạt áo của Tần Châu.

Tần Châu nhìn động tác nhỏ của cậu, sau đó ngẩng đầu nhìn cậu, Lâm Dị thấp giọng nói: “Đàn anh, anh có thể đáp ứng với em, quyết định thứ gì cũng phải thương lượng với em trước nhé anh?”

Tần Châu mềm lòng, nhẹ giọng hỏi: “Lần này tôi tới trước, lần sau đến em, được không?”

Lâm Dị: “Được ạ.”

Tần Châu lại cùng Lâm Dị thương lượng: “Cầm hai ngón tay?”

Lâm Dị vừa mới kể lại, có người cầm một ngón tay để đổi lấy 3 vàng, điều này có đại khái có nghĩa 3 vàng là đủ để họ ở lại Bất Dạ Thành.

Cho nên Tần Châu cầm hai ngón, đổi 6 vàng.

Lâm Dị nhìn tay Tần Châu, bàn tay to rộng, khớp xương nhô ra, đường gân trên mu bàn tay kéo dài đến tận cánh tay, mang theo sức mạnh mãnh liệt. Thực ra tay Tần Châu cũng rất đẹp, Lâm Dị rất thích, đặc biệt là cậu thích độ

ấm trên bàn tay Tần Châu.

Cậu gật đầu, đáp lại lời thương lượng của Tần Châu: “Ừm.”

Cậu sẽ tìm cách chuộc lại ngón tay của Tần Châu.

Quầy cầm đồ hai người xếp hàng chính là quầy cầm đồ số 8 mà Lâm Dị từng đến trước đó. Con số ‘8’ treo rất lớn phía trên đỉnh đầu của quầy.

Tốc độ cầm đồ không hề chậm, một lúc sau, phía trước chỉ còn lại vài người. Người ở đầu hàng càng ngày càng ít, Lâm Dị càng ngày càng căng thẳng.

Ba phút sau đến lượt Tần Châu, Tần Châu bước tới.

Tiểu nhị ngáp một cái, liếc nhìn Tần Châu, uể oải nói: “Trông khá lạ mặt. Mới đến Bất Dạ Thành nhỉ.”

Nếu tiểu nhị đã nói vậy, Tần Châu cũng không giấu giếm, nói: “Phải.”

Tiểu nhị hô: “Tôi phiền nhất là người mới. Để tôi nói trước cho cậu. Có cầm hay không thì suy nghĩ cho kỹ vào. Ở chỗ này đừng có kì kèo mặc cả với tôi.”

Tần Châu nói: “Hai ngón tay.”

Lâm Dị ở phía sau Tần Châu một chút, căng thẳng nhìn chăm chú bọn họ.

Tiểu nhị nhìn tay hắn: “Lại ngón tay? Dạo này nhận ngón tay nhiều quá rồi, tôi không muốn nhận nữa đâu. Nếu cậu một trái hai phải nhất quyết phải cầm, nể tình cậu là người mới, tôi cho cậu giá trọn gói, 3 ngón 5 vàng.”

Trong lòng Lâm Dị bỗng nhiên trùng xuống, so với ngón tay của người kia, giá còn rẻ hơn đấy!

Hơn nữa, tiểu nhị còn nói là giá trọn gói, nói cách khác bọn họ không thể nhận được 6 vàng. Nếu muốn đạt được số tiền này, bọn họ phải cầm 6 ngón tay để nhận 10 vàng.

Lâm Dị nhin không được tiến lên một bước: “Rõ ràng là đang ức hiếp người mới.”

Tiểu nhị nhìn qua Tần Châu, lại dừng trên người Lâm Dị, vui vẻ: “Tôi ức hiếp người mới bao giờ thế? Cậu sang quầy cầm đồ khác xem bọn họ có chịu nhận ngón tay nữa không, tôi cho cậu giá trọn gói như vậy là quá tốt rồi đấy! Cho nên tôi mới ghét người mới đấy, phiền chết.”

Vừa nói vừa nhìn Tần Châu, khách khí nói: “Muốn thì cầm, không thì thôi. Người tiếp theo!”

Xếp hàng phía sau Tần Châu chính là Lâm Dị.

Tiểu nhị: "..."

Tiểu nhị úp mặt vào tay: "Được rồi, đây là lần xui xẻo nhất trong lúc làm việc của tôi."

Có lẽ muốn tổng khứ hai bọn họ nhanh nhanh một chút, tiểu nhị nói với họ: "Muốn ra giá thì đem mấy thứ đầy đủ, thành đôi, mấy thứ làm tôi cảm thấy hứng thú để đến cầm đồ."

Tần Châu hiểu ý, đặt tay trái lên quầy cầm đồ, nói: "Bàn tay này."

Tiểu nhị nói: "Một bàn tay thì tôi không ra giá được, nhưng một đôi thì tôi có thể suy xét. Xét thấy các cậu là khách mới của Bất Dạ Thành, một đôi tay này tôi lấy 300 vàng, thời hạn một tuần, lãi một ngày 20 vàng."

Tần Châu quay đầu nhìn Lâm Dị, dùng ánh mắt mong Lâm Dị đồng ý.

Trong lòng Lâm Dị do dự.

Nếu là tay của cậu, cậu khẳng định cậu sẽ cầm mà không do dự.

Bởi vì thời hạn một tuần khiến bọn họ lay động.

Tiểu nhị chớp mắt nói: "Không phải chứ, 300 vàng còn chê ít? Đến quầy cầm đồ khác xem người ta có chịu ra giá 300 vàng không." Vừa nói, vừa nhìn thấy Lâm Dị đưa tay kéo Tần Châu, Lâm Dị đang cùng Tần Châu thương lượng có thể để cậu đi được không.

Ánh mắt tiểu nhị dán chặt vào tay Lâm Dị, sáng lên: "Tay cậu ta không tồi, đôi tay này tôi có thể ra giá 500 vàng, lãi vẫn tính cho mấy cậu một ngày 20 vàng."

Tần Châu nghiêm túc nhìn tiểu nhị nói: "Em ấy không cầm."

Tiểu nhị nói: "Thế cậu có cầm không? Nhắc trước cho mấy cậu là, mấy cậu ở Bất Dạ Thành nếu không có tiền là không trụ được đâu."

Tần Châu đáp: "Cầm."

Lâm Dị im lặng.

Tiểu nhị 'chặc chặt' hai tiếng, như thể tiếc nuối vì không thu được hàng tốt.

Tiểu Nhị viết phiếu cho Tần Châu, khom lưng 'bịch bịch' dưới tủ cầm đồ một lúc rồi ném chiếc túi gấm đựng 300 vàng giống như túi tiền boa trên tờ

phiếu, đẩy về phía trước: “Vốn 300, lãi 20 vàng một ngày. Trong vòng bảy ngày không trả đủ, đôi tay cậu sẽ về Bất Dạ Thành, không thể chuộc lại nữa.”

Lâm Dị tiến nhanh tới một bước, nhìn chăm chăm vào tiểu nhị cầm đồ, hỏi: “Trong vòng bảy ngày phải tìm anh để chuộc tay sao?”

Chuyện liên quan đến Tần Châu nên cậu phải hỏi rõ ràng: “Nếu không chuộc được, ai sẽ tới lấy đôi tay đi?”

“Tôi đưa phiếu cho các cậu, tất nhiên là tới tìm tôi chuộc rồi.”

Tiểu nhị trả lời câu hỏi đầu tiên của Lâm Dị. Về phần câu hỏi thứ hai của cậu, hần cười đắc ý như không hiểu, lớn tiếng nói: “Tiếp theo!”

Những người tham gia xếp hàng phía sau bọn họ, có người cũng đi theo Tần Châu tới cầm cơ thể, có người không dám thử.

Họ không thể làm được như Tần Châu và Lâm Dị, một người cầm đồ hai người sử dụng, bảo đảm một người luôn được an toàn.

Những người khác cầm đồ xong, đều nhìn Tần Châu, bọn họ hiện tại đã có tiền, nhưng tiếp theo nên làm gì, đi đâu vẫn chưa có mục đích.

Tần Châu nói: “Lên tầng ba.”

Bất Dạ Thành rất lớn, cho nên có rất nhiều bảng hướng dẫn, Tần Châu thấy bảng hướng dẫn viết tầng hai của Bất Dạ Thành là nơi ăn uống, tầng ba đến tầng năm là phòng khách.

Hiện tại trời đã tối, người trong Bất Dạ Thành quá nhiều, bọn họ tốt nhất nên tìm phòng khách để qua đêm.

Để đi thang máy lên tầng, nữ nhân viên thang máy tính phí 1 vàng mỗi người.

Người tham gia không cầm đồ bị mắc kẹt ở bước này, bọn họ không thể đi theo.

Nữ nhân viên thang máy nói với người thang gia đang ở ngoài thang máy muốn vào: “Dịch vụ thang máy có tính phí, nếu không chịu trả phí, có thể chọn cầu thang bộ để đi lên tầng. Xin hãy lui về sau, cửa thang máy sắp đóng lại.”

Người tham gia ngoài cửa nhìn nhau khó hiểu: “Cầu thang...ở đâu chứ?”

Nữ nhân viên thang máy giữ nụ cười chuyên nghiệp, không mở miệng trả lời câu hỏi của bọn họ.

Cửa thang máy đóng lại, chặn lại sự ồn ào náo nhiệt ở tầng một của Bất Dạ Thành.

So với người gác cửa và tiểu nhị cầm đồ, thái độ phục vụ của nữ nhân viên thang máy quả thực là trên trời.

Dù sao thì cô cũng tính phí mà.

Lâm Dị đi thang máy là tiền của Tần Châu, sau khi nữ nhân viên thang máy đếm số tiền, cô hỏi người trong thang máy: “Xin hỏi các vị khách đây đi đến tầng mấy?”

“Tầng ba.” Tần Châu nói.

Nữ nhân viên thang máy mỉm cười: “Được, không thành vấn đề.”

Thang máy từ từ di chuyển lên, người tham gia trong buồng thang máy đều trầm mặc.

Mất hai vàng để đi thang máy khiến Lâm Dị hết sức đau lòng, nhưng hết cách, từ nữ nhân viên thang máy có thể thấy được, Bất Dạ Thành sẽ nghĩ mọi cách để thu phí của bọn họ, sẽ không có khả năng nói cho bọn họ biết vị trí của cầu thang.

Trời tối, loanh quanh ở Bất Dạ Thành càng lâu, càng thêm nguy hiểm.

Bọn họ chỉ còn cách tiêu tiền.

Đình—

Thang máy lên tới tầng ba, nữ nhân viên thang máy làm động tác chào hỏi: “Đã tới tầng ba, vui lòng đi thông thả.”

Bọn họ bước ra khỏi thang máy, nữ nhân viên thang máy tiếp tục vì người khác phục vụ.

Lâm Dị nhìn cảnh tượng trên tầng ba của Bất Dạ Thành.

Tầng ba quả thực là phòng khách, giống như một khách sạn bình thường có rất nhiều phòng.

Điểm khác biệt chính là hầu hết các phòng đều có một người đàn ông trung niên mặc trang phục lịch sự đứng trước cửa. Lúc họ đi ngang qua, những người đàn ông trung niên này sẽ nhìn bọn họ, đợi bọn họ đi qua mới rời mắt tiếp tục nhìn về phía trước.

Lâm Dị chú ý tới cửa mỗi phòng đều có một chiếc đèn mang hình dáng độc

đáo.

Đèn ở cửa phòng không có người đứng là màu đỏ, còn đèn ở cửa phòng có người đứng là đèn tắt hoặc xanh lục.

Mà đèn tắt và đèn xanh lục cũng có sự khác biệt. Những người đứng trước đèn tắt sẽ không ngẩng đầu nhìn bọn họ. Chỉ những người đứng trước phòng có đèn xanh lục mới ngược mắt nhìn họ mà thôi.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, nói với Tần Châu: “Đàn anh, hình như bọn họ đang mời khách?”

Tần Châu nói: “Hỏi thử là biết.”

Tiểu nhị cầm đồ nhắc nhở bọn họ không có tiền thì một bước khó đi, nữ nhân viên thang máy nói cho họ biết về sự tồn tại của cầu thang, điều đó có nghĩa NPC trong Bất Dạ Thành sẽ tiết lộ một số manh mối cho bọn họ.

Tần Châu hỏi người đàn ông trung niên ngoài phòng 3011.

Người đàn ông trung niên nói: “Tôi là quản gia của phòng. Nếu quý khách nguyện ý ở lại phòng 3011, mỗi đêm chỉ cần trả 100 vàng, tôi sẽ tận lực vì ngài phục vụ.”

Lâm Dị hiểu ý, cậu lại nhìn về phía đèn của cửa phòng.

Đèn xanh có nghĩa là phòng tạm thời không có người. Đèn tắt có nghĩa là phòng đã có khách và khách đang nghỉ ngơi, vui lòng không làm phiền. Đèn đỏ cũng có nghĩa là phòng đã có khách, có điều khách không ở trong phòng.

So với tầng một của Bất Dạ Thành, tầng ba yên tĩnh hơn nhiều.

Tần Châu hỏi Lâm Dị: “Ở một phòng?”

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “Có phòng rẻ hơn không?”

Quản gia 3011 nói: “Có, nhưng hiện tại không còn phòng trống.”

Liệu có thực sự không còn phòng trống giá rẻ hay không, bọn họ không thể biết được. Tần Châu nói với Lâm Dị: “Ở đây một đêm trước, mai xem thế nào.”

Lâm Dị gật đầu, cũng chỉ đành vậy thôi.

Nhìn dáng vẻ xem ra quản gia sẽ không quấy rầy khách trong phòng, bọn họ có thể tạm thời có được một không gian riêng tư trong Bất Dạ Thành này.

Tần Châu nói với quản gia 3011: “Tôi muốn một phòng.”

Quản gia 3011 thu của Tần Châu 100 vàng, sau khi thu tiền xong, mở phòng cho Tần Châu nói: “Chúc ngài vui vẻ, nếu có chuyện gì thì hãy gọi cho tôi.”

Tần Châu và Lâm Dị đang muốn đi vào, quản gia 3011 duỗi tay ngăn cản Lâm Dị.

“Xin lỗi, đây là phòng đơn, chỉ cho phép một người vào ở.”

Lâm Dị: “...”

Tần Châu hỏi: “Phòng đôi ở đâu?”

“Xin lỗi, đây là quy định của Bất Dạ Thành.” Quản gia 3011 rút tay lại rồi nói: “Phòng khách ở tầng năm là phòng dành cho nhiều người, phòng đôi giá thấp nhất là 250 vàng một đêm.”

Lâm Dị sững sốt: “Đắt vậy á.”

Quản gia 3011 trả lời: “Giá là do ông chủ đặt ra. Ai biết ông chủ nghĩ gì. Có lẽ ông chủ không ủng hộ vận động nhiều người chằng.”

Một đôi tay của Tần Châu mới đổi được 300 vàng, Lâm Dị không thể để Tần Châu tiêu nhiều tiền, cậu định ở đại sảnh ứng phó một đêm, kể cả đại sảnh không có chỗ, Bất Dạ Thành lớn như vậy, kiểu gì cậu cũng sẽ tìm được nơi để nghỉ chân.

Tần Châu liếc cậu một cái: “Nghĩ gì thì đừng nghĩ nữa.”

Sau đó hần nhìn sang phòng 3012 cạnh phòng 3011. Quản gia 3012 nhìn sang nói: “Chào ngài.”

Tần Châu lại trả thêm 100 vàng.

Quản gia 3012 mở cửa phòng cho Lâm Dị nói: “Cảm ơn ngài đã lựa chọn phòng 3012. Trong quá trình ngài lưu trú, tôi sẽ hết lòng vì ngài phục vụ.”

So với giá phòng đôi thì hai phòng đơn rẻ hơn 50 vàng.

Hơn nữa, Tần Châu đã thanh toán tiền phòng cho 3011, nhìn dáng vẻ của 3011 trông không có ý định hoàn tiền để bọn họ sang phòng đôi.

Đến bây giờ, tổng 300 vàng, Tần Châu đã chi 2 vàng cho phí thang máy, 200 vàng cho phí phòng, còn lại 98 vàng.

Những người khác nhìn thấy Tần Châu xử lý chỗ ở, vì thế cũng đi theo tới tầng ba của Bất Dạ Thành.

Tần Châu ngoắc ngoắc tay gọi Lâm Dị: “Đi nghỉ sớm đi, sáng mai gặp lại, tôi ở bên cạnh phòng em.”

Trước một đêm bọn họ tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3 vẫn chưa được nghỉ ngơi tốt.

Lâm Dị gật đầu.

Tần Châu nâng cằm: “Vào đi.”

Hắn muốn tận mắt nhìn Lâm Dị vào phòng 3012.

Lúc Lâm Dị bước vào phòng 3012, quản gia 3012 chu đáo đóng cửa lại cho Lâm Dị, nói ‘chúc ngủ ngon’ với cậu nghe còn ấm lòng hơn cả Tần Châu.

Tần Châu liếc nhìn quản gia 3012 rồi quay lại phòng 3011 của mình.

Phòng đáng giá 100 vàng mỗi đêm, trang trí xa hoa lãng phí, cấu hình tinh tế.

Có điều Lâm Dị cũng không để ý đến điều kiện trong phòng, có lẽ cậu muốn đi ngủ để dậy sớm một chút, đợi đến lúc rạng sáng mới có thể hăng hái tinh thần tìm kiếm manh mối với Tần Châu, cậu rửa mặt xong liền nằm phịch xuống giường.

Sau khi nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, Lâm Dị thoáng nhìn thấy một bức tranh đối diện cửa phòng. Đây là điều không tốt duy nhất trong căn phòng, không có cửa sổ.

Bức tranh mang phong cách cổ tích, vẽ lâu đài và biển rộng xanh thẳm cho dù trời có tối. Điều kỳ quái duy nhất là một nhân vật ọp ẹp trong bộ quần áo rách rưới không phù hợp với phong cách của bức tranh, nhân vật đang hướng mặt về phía cậu, tựa như là đang quan sát cậu vậy.

Lâm Dị xoay người, cuối cùng cũng cảm thấy có chút buồn ngủ, nếu bây giờ mà suy tư tại sao bức tranh lại kỳ quái như vậy, cậu nhất định sẽ không ngủ được, cậu phải ngủ ngon, để đầu óc nghỉ ngơi đầy đủ, như vậy mới có thể duy trì bộ não tỉnh táo vào ngày mai.

Cậu nhớ lại nội dung của MP4, dần dần, hô hấp trở nên đều đặn.

“A a a a ——”

Tiếng ngâm xướng vang vọng từ phía xa vào căn phòng, tới phòng 3012 thì âm thanh mỏng manh hơn.

Lâm Dị mở mắt, cậu nghe được tiếng ngâm xướng.

Thực ra cả đêm qua đều có âm thanh rất nhỏ vang vọng vào, căn phòng không được cách âm hoàn toàn.

Lâm Dị ước tính, hẳn là cậu đã ngủ được năm hoặc sáu giờ. Tinh thần cậu hiện tại không tồi chút nào.

Trời hẳn là sáng rồi.

Lâm Dị nhìn về phía bức tranh, khi nhìn thấy sắc trời đen kịt trên bức tranh mới nhớ ra trong phòng không có cửa sổ.

Cậu vén chăn lên, chuẩn bị xuống giường rửa mặt, sau đó đi tìm Tần Châu.

Tay vừa chạm vào góc chăn, như thể bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, Lâm Dị khựng lại, sau đó đột ngột nhìn về phía bức tranh.

Người trong tranh đã biến mất!

Lúc này Lâm Dị không khỏi chú ý đến sự kỳ quái của bức tranh, nhảy ra khỏi giường, chạy về phía bức tranh.

Cả người như chết lặng trước bức tranh.

Có gió thổi từ trong tranh thổi vào, mang theo mùi mặn chát.

Lâm Dị cẩn thận đưa tay chạm vào bức tranh, cậu tận mắt nhìn tay cậu xuyên qua bức tranh, lơ lửng trong không trung.

Hình... hình như đây không phải là tranh.

Lâm Dị ngẩn người, cao giọng nói: “Quản gia 3012!”

Trong phòng vang lên tiếng gõ cửa, ngoài cửa vang lên giọng nói của quản gia 3012: “Tôi có thể vì ngài phục vụ điều gì?”

Lâm Dị hỏi: “Trong phòng có cửa sổ không?”

Quản gia 3012 nói: “Có, thưa ngài.”

Lâm Dị hít sâu một hơi: “Trong phòng có tranh không? Vẽ lâu đài với biển cả ấy?”

Quản gia 3012 nói: “Như vậy thì sẽ không phù hợp với Bất Dạ Thành, nhưng lâu đài và biển... ngoài cửa sổ quả thực là có lâu đài và biển cả.”

Lâm Dị trầm mặc.

Cậu nhìn chăm chăm bàn tay đang lơ lửng giữa không trung của mình.

Đây không phải là bức tranh, mà là cửa sổ phòng.

Lâu đài và biển cả chỉ là khung cảnh ngoài cửa sổ, nhưng Lâm Dị lại coi đó là bức tranh.

Người trong tranh không phải là giống như đang nhìn cậu, mà là thực sự có người đang đứng ở cửa sổ nhìn vào trong phòng.

Lâm Dị cúi đầu, bởi vì góc độ, cậu nằm trên giường không thể nhìn thấy bên cửa sổ.

Lúc này, trên bên cửa sổ để lại hàng loạt dấu chân.

Mũi chân hướng lên trên chứng tỏ người này hướng về phòng 3012.

Hơn nữa người này đã thành công trèo qua cửa sổ, bởi vì trên mặt sàn phòng 3012 cũng để lại hàng loạt dấu chân.

Lâm Dị lần theo từng dấu chân, thấy dấu chân tiếp tục tiến vào trong phòng, cuối cùng dừng lại ở...

Dưới gầm giường cậu.

Chương 172: Quái vật 1-3

Tần Châu đi đâu?-

Chương 172: Quái vật 1-3

Lâm Dị nhìn xem gầm giường, gầm giường không cao, nhưng nhét một người vào trong cũng không phải là không thể.

Bởi vì góc độ, cậu không thể trực tiếp nhìn thấy người dưới gầm giường, cậu lùi lại một chút, lúc này mới nhìn thấy một góc quần áo.

Gầm giường quả nhiên có người.

Lâm Dị không có ý định gọi quản gia 3012 vào. Cậu không nghĩ quản gia 3012 sẽ thực sự vì 100 vàng mà bảo vệ cậu.

Hiện tại là tình huống như thế nào, Lâm Dị vẫn chưa rõ, nhưng trực giác không tốt lắm.

Người mà cậu nhìn thấy trong 'tranh' có thân hình gầy gò khom lưng, nếu người này là người duy nhất trong phòng, Lâm Dị vẫn có đủ tự tin để chống cự, nhưng nếu thêm quản gia 3012, một chọi hai, vậy thì sẽ không tốt lắm, dù sao quản gia cũng là NPC mà.

NPC sẽ bảo vệ người tham gia? Chưa nghe bao giờ.

Lâm Dị chậm rãi di chuyển, tìm kiếm vũ khí trong phòng có thể dùng để chống cự.

Cậu nhìn thấy một chiếc bình hoa, cầm nó trong tay, sau đó bày ra tư thế phòng thủ, quát người dưới gầm giường: "Ra ngoài, tôi phát hiện ra anh rồi!"

Người không thể lúc nào cũng ở dưới gầm giường được, sẽ phải ra ngoài, chỉ bằng lúc bản thân cậu có phòng bị thì kêu người ta ra luôn đi.

Cậu muốn xem xem rốt cuộc là tình huống thế nào, cho dù đêm nay có ngỏm, cũng có thể để lại lời nhắc nhở cho Tần Châu.

Nghĩ như vậy, giọng nói Lâm Dị trở nên hung dữ:

"Ra ngoài!"

Giọng nói cậu dữ tợn, cuối cùng cũng có tiếng sột soạt đáp lại từ dưới gầm

giường vốn luôn duy trì im lặng này giờ.

Lâm Dị ôm bình hoa, cảnh giác nhìn chăm chăm gầm giường.

Trong tiếng xào xạc, cái người gầy gò nhưng rắn chắc chậm rãi bò ra khỏi gầm giường, sau khi tìm thấy Lâm Dị đang cầm chiếc bình, y đột nhiên lao tới cửa sổ, muốn trốn thoát.

Lâm Dị sửng sốt một chút, sau đó ném bình hoa lên giường, bắt người này lại.

Phản ứng đầu tiên của người này là bỏ chạy chứ không phải giết cậu, đại khái có nghĩa là người này không thể uy hiếp tính mạng của Lâm Dị.

Tốc độ của cậu nhanh hơn người này, cậu buông bình hoa xuống liền nhào tới, bắt được cổ chân của người này, dùng sức kéo mạnh người này từ cửa sổ ngược trở về.

Sau đó Lâm Dị ngồi lên người này, quá gầy, gầy đến mức biến đổi cả diện mạo.

Lâm Dị một tay dễ dàng khống chế bàn tay đang vùng vẫy của người kia.

“A, đau đau đau! Đau đau đau!”

Người kia hét lên thảm thiết, dường như nghĩ đến điều gì đó, nhanh chóng kìm nén tiếng kêu đau đớn, mặt ửng mầu nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị cho rằng bản thân dùng lực không nhiều, sau khi buông tay ra, cậu cũng không dám ngồi lên người người kia nữa, sợ bản thân đè bẹp người ta thành mảnh nhỏ.

Cậu đứng dậy đi đến bên cửa sổ, rướn người tìm hai cánh cửa sổ mở ra ở bên ngoài, khóa cửa sổ lại không cho người này trốn thoát.

Sau đó cậu quay người trừng mắt nhìn người này: “Anh muốn làm gì!”

Cửa sổ không phải tranh, người này đứng trên cửa sổ nhìn chăm chăm vào cậu, thừa dịp cậu ngủ mà lén vào, rồi lại không hề tấn công cậu, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái.

Người này vẫn nằm trên mặt đất, thở hổn hển sau cuộc giằng co vừa rồi, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào Lâm Dị.

Lâm Dị cầm lấy bình hoa trên giường uy hiếp: “Anh mà không nói, tôi đập chết anh.”

Người nọ vẫn như cũ, không hé răng, Lâm Dị giơ chiếc bình lên, muốn đập người này.

“Tôi tới đây chỉ là muốn tìm chỗ ngủ ứng phó qua đêm thôi... Cậu tính đập thiệt hả!” Người nọ rút cuộc cũng sợ hãi, nhanh chóng bò dậy từ dưới mặt đất: “Đừng, đừng, đừng, người tham gia không thể giết người tham gia, cậu không biết à? Tên nhóc nhà cậu không lẽ là lần đầu tiến vào thế giới Quy Tắc hay gì?”

Lâm Dị sửng sốt, cậu vốn chỉ muốn hù dọa người này, cũng sẽ không thực sự động thủ.

Bởi vì người tham gia không thể tấn công NPC.

Lâm Dị coi người này là NPC, nhưng diễn biến hiện tại đã vượt quá sự suy đoán của Lâm Dị.

Lâm Dị rất chắc chắn người này không có trong danh sách thả người, hơn nữa toàn bộ Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên cũng không có người nào như vậy. Cũng không phải sinh viên của trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, bởi vì tuổi tác không phù hợp, tóc của người này đã xuất hiện tóc bạc. Trong trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên không có nhiều người lớn tuổi lắm, bọn họ đều đã tốt nghiệp và sẽ không tiến vào thế giới Quy Tắc nữa, cho nên người này không có khả năng là công nhân viên chức của trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên.

Lâm Dị trầm giọng hỏi: “Anh thực sự là người tham gia à? Sao tôi chưa từng thấy anh?”

Cậu không cần phải che giấu danh tính mình là người tham gia. Nếu người trước mặt cậu là NPC do quái vật tạo ra, y sẽ không biết thân phận của Lâm Dị là người tham gia.

Nhìn thấy Lâm Dị nghi hoặc, người nọ nói: “Cậu là sinh viên trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên.”

Lâm Dị vẫn nghi hoặc nhìn y.

“Tôi đã nói rồi mà, cậu vẫn không tin tôi là người tham gia à?” Người nọ suy nghĩ một chút rồi nói: “Biết Lý Nghiêu không? Biết Chu Kiến Quốc không?... Quên đi, bọn họ chắc không còn nữa rồi, biết Đào Lương không? Tôn Hải thì sao?”

Những cái tên này khiến ánh mắt nghi ngờ của Lâm Dị trở nên nghiêm túc.

Cậu thực sự biết hai người trong những cái tên này.

Đào Lương, giảng viên của trường.

Tôn Hải, người mà Lâm Dị còn quen thuộc hơn, cũng là giảng viên của trường. Giảng viên dạy môn sinh học của cậu, cũng là bạn cùng phòng của Lâm Quyển.

Riêng hai cái tên này thôi đã khiến Lâm Dị gần như tin rằng người trước mặt thực sự là người tham gia.

Quái vật 1-3 dù mạnh đến đâu thì vẫn là quái vật trong Nội Quy Trường. Đương nhiên, tất nhiên là quen thuộc với trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, nhưng trong trường có nhiều người như vậy, quái vật không có khả năng biết hết từng người được.

Người này lại hỏi một cái tên khác: “Cậu biết Lục Tiến không?”

“Chủ tịch Hội Sinh Viên trước đây của mấy cậu, cái người đưa ra giả thuyết 0-1 ấy. Nếu cậu không biết thì có biết Trương Dẫn Viễn không? Trương Dẫn Viễn chắc cũng là chủ tịch hội sinh viên nhỉ? Trước khi Lục Tiến bước vào thế giới Quy Tắc 1-3, cậu ta hết lòng đề cử người này thành chủ tịch Hội Sinh Viên. Để tôi nghĩ xem còn ai nữa...”

Lâm Dị đặt bình hoa xuống, không còn hung hăng nữa, khôi phục lại bộ dáng ngoan ngoãn ban đầu, hỏi mấy lần: “Tiền bối, rốt cuộc là chuyện gì vậy ạ? Trước đây anh cũng là người tham gia sao ạ? Vẫn luôn sống sót đến hiện tại ạ? Anh thì sao? Anh là ai?”

Người nọ đưa tay ra.

Lâm Dị nhìn bàn tay y duỗi ra: “Là ý gì?”

Y nói: “Cậu hỏi bốn câu. Mỗi câu thu của cậu 5 vàng, tổng cộng là 20 vàng. Đưa tiền trước rồi trả lời.”

Lâm Dị mím môi: “Em không có tiền.”

Người này không tin: “Cậu có thể trả 100 vàng cho căn phòng mà không có tiền trả nổi 20 vàng? Cậu vẫn không tin tôi đúng không. Thôi thì cậu đặt cọc trước 10 vàng cũng được, tôi trả lời mấy vấn đề của cậu xong, cậu đưa nốt tôi 10 vàng còn lại.”

Lâm Dị đáp: “Tiền bối, em thực sự không có tiền.”

Cậu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Viết giấy nợ trước được không ạ?”

Người nọ nhìn chăm chăm vào Lâm Dị, như thể Lâm Dị vừa mới kể một câu chuyện cười hài hước: “Giấy nợ? Cậu nhóc, cậu đang đùa tôi đấy à? Giấy nợ là cái thứ vô dụng nhất ở cái Bất Dạ Thành này... Cậu đừng có vì không muốn đưa mà ở đây nói đùa kiểu này với tôi nha, cậu biết những câu hỏi này có thể giúp cậu giải quyết được bao nhiêu rắc rối không? Tôi chỉ tính phí cho cậu 20 vàng thôi đấy!”

Nếu người này thật sự có thể giải đáp nghi vấn của cậu thì giá 20 vàng thực sự rất hợp lý.

Lâm Dị suy nghĩ một chút rồi nói: “Tiền bối, anh có thể đợi em trong phòng được không? Em đi thối tiền lẻ đã.”

Đôi mắt người nọ sáng lên: “Muốn bao lâu?”

Lâm Dị: “Lát nữa, anh ấy ở phòng bên cạnh, em qua nói cho anh ấy biết tình hình.”

Người nọ nói: “Được rồi, nhanh lên, tôi còn có việc phải làm, cho cậu mười phút.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Trong phòng đã chuẩn bị sẵn nước uống, Lâm Dị đưa cho y.

Cậu nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài tìm Tần Châu ở phòng 3011 bên cạnh.

Thế nhưng, bên ngoài phòng 3011 bên cạnh lại là đèn đỏ, quản gia phòng 3011 cũng không đứng ở cửa phòng.

Lâm Dị ngẩn người. Đèn đỏ có nghĩa, Tần Châu không ở trong phòng.

Tần Châu đi đâu?

Lâm Dị chưa từ bỏ ý định mà gõ cửa, nhưng không có người trả lời.

Quản gia phòng 3012 nói: “Quý khách đang tìm khách ở phòng 3011 à? Hai giờ trước anh ấy đi ra ngoài cùng với quản gia rồi.”

Chương 173: Quái vật 1-3

Nhân Ngư Thính-

Chương 173: Quái vật 1-3

Lâm Dị nhìn đèn đỏ ở cửa phòng.

Tần Châu đã hứa với cậu trước khi làm bất cứ việc gì cũng sẽ thương lượng trước với cậu, kể cả là có chuyện xảy ra mà không kịp nói cho cậu biết, Tần Châu cũng không thể mang theo NPC Quản Gia 3011 đồng hành với mình được.

Lâm Dị lập tức hỏi Quản Gia 3012: “Anh ấy đi đâu?”

Quản Gia 3012 nói: “Xin lỗi, tôi chỉ phục vụ những vị khách quý của mình.”

Hiểu ngầm, chính là Quản Gia 3012 không hỏi, cũng không quan tâm, cho nên cũng không biết Tần Châu đã đi đâu.

Lâm Dị lập tức trở nên lo lắng, bọn họ không biết tình hình của Bất Dạ Thành, vừa rồi cậu nhìn ra ngoài cửa sổ trời vẫn còn tối, Tần Châu đi đâu chứ? Cậu muốn tìm Tần Châu, nhưng lại nghĩ đến tiền bối trong phòng.

Cậu cắn chặt răng, trở về phòng trước.

Vị tiền bối đầu tóc rối mù đã uống xong chai nước, đang lau miệng, nghe tiếng cửa mở thì theo bản năng muốn tìm chỗ trốn, thấy Lâm Dị trở về liền đứng dậy khỏi mép giường. Đợi Lâm Dị đóng cửa lại, vội vàng đi tới bên cạnh Lâm Dị: “Nhanh như vậy? Tiền đâu?”

Y vừa nói vừa đưa tay ra.

“Tiền bối, thật xin lỗi.” Lâm Dị lo lắng nói: “Anh ấy không ở trong phòng, em định đi tìm anh ấy. Anh ở trong phòng đợi em được không, em tìm xong lập tức quay lại.”

Sắc mặt tiền bối tối sầm lại, thấy vẻ mặt Lâm Dị không có vẻ là giả bộ, y ném chai nước rồi đi, mất hứng thú: “Thế thôi vậy.”

Nhìn thấy tiền bối sắp rời đi, Lâm Dị sao mà nỡ chứ? Trông bộ dáng của vị tiền bối này xem ra là biết rất nhiều thứ.

“Tiền bối.” Lâm Dị lại cố gắng thử cầu xin: “Làm ơn đi mà.”

“Này này này!” Nhìn thấy Lâm Dị chộp tay mình, tiền bối vội vàng tránh né: “Bạn không nhất tôi ở lại đây đâu nhỉ?”

Lâm Dị lúng túng thu tay lại: “Sẽ không.”

Nhận được câu trả lời của Lâm Dị, tiền bối mới yên tâm nói: “Đừng bảo là cậu đi đòi tiền nhé? Chắc cậu không ngu xuẩn đến độ giao tiền cho người khác đâu ha?”

“Không phải.” Lâm Dị giải thích một câu, nhưng cậu cũng không có tiết lộ nhiều.

Tiền bối nhìn chăm chăm Lâm Dị, chắc là nhìn thấy Lâm Dị cũng giống như mình, dùng tay không tìm người khác để bắt. Y nói: “Nếu người đó không có trong phòng, nhất định là đi đến Nhân Ngư Thính rồi. Cậu đến Nhân Ngư Thính coi thử đi. Chỉ cần không thua hết sạch tiền, chắc chắn là ở Nhân Ngư Thính, mấy kẻ có tiền đều như vậy.”

Lâm Dị: “Nhân Ngư Thính?”

Bảng hướng dẫn của Bất Dạ Thành có Nhân Ngư Thính, nằm trên tầng 6 của Bất Dạ Thành.

Cái tên này mang đến cho người ta một cảm giác mâu thuẫn kỳ quái, không hợp với Bất Dạ Thành.

Thời điểm nhìn thấy ba từ ‘Nhân Ngư Thính’, não Lâm Dị còn nghĩ rằng Nhân Ngư Thính có phải là có người cá hay không. Hiện tại sau khi nghe được lời nói của tiền bối, Lâm Dị sửng sốt một chút: “Sòng... sòng bạc?”

Tần Châu không ở trong phòng đã đủ kỳ quái rồi, nhưng nếu hắn còn đi vào sòng bạc nữa thì kỳ quái lại càng thêm quỷ dị hơn.

Tần Châu không thèm nói với cậu một câu, dẫn Quản Gia đến sòng bài đánh bạc?

Thậm chí Lâm Dị còn thắc mắc liệu Tần Châu có bị ức hiếp hay bị quỷ ám trên người hay không. Tần Châu còn lại 98 vàng, vì chuộc lại đôi tay nên quả thực là có lý do để đến sòng bạc, nhưng đây không phải là tình huống khẩn cấp, cho dù Tần Châu có thể thông qua đánh bạc lấy lại được cả vốn lẫn lãi, hắn nhất định sẽ thương lượng với cậu, thay vì lặng lẽ đưa Quản Gia 3011 đến sòng bạc khi trời còn tối như này.

“Sòng bạc? Cũng kiểu vậy.” Vị tiền bối thở dài: “Đây là cách mà thế giới bên ngoài gọi thôi. Lâu rồi chưa nghe thấy cách gọi tên tự nhiên giản dị như thế.”

Lâm Dị không để ý tới tiếng thở dài của y, vội vàng nắm lấy tay tiền bối: “Tiền bối, có thể cho em mượn 1 vàng được không?”

Cậu muốn tìm Tần Châu, nhưng thang máy yêu cầu phí 1 vàng. Trên người cậu không có tiền, không thể trả tiền đi thang máy được. Cậu không biết cầu thang ở đâu, mà cũng chẳng có thời gian để có thể tìm cầu thang c dẫn lên tầng sáu trong Bất Dạ Thành rộng lớn này.

Phản ứng của tiền bối rất lớn: “Cho vay tiền?! Cậu không sao đấy chứ? Trông tôi giống có tiền lắm à?”

Y thực sự không giống, hiện tại y trông giống một kẻ ăn xin hơn.

Nhưng những lời này lại nhắc nhở Lâm Dị.

“Tiền bối, anh có thể nói cho em biết vị trí của cầu thang không?” Lâm Dị lùi lại một bước hỏi.

Vị tiền bối trước mặt này có thể xuất hiện trong phòng, mà trông bộ dáng y thì không giống có tiền, chắc chắn y không dùng thang máy để đi tới tầng ba. Y lại có thể chắc chắn nói ra vị trí của Nhân Ngư Thính, xem ra là đã quen với cấu tạo của Bất Dạ Thành.

Lâm Dị chân thành nói: “Bây giờ em không có tiền thôi, chỉ cần anh nói cho em biết, nhất định em sẽ đưa anh tiền.”

“Buông tay.” Tiền bối nói.

“Buông tay!”

Lâm Dị không buông, ôm lấy tiền bối, đáng thương nói: “Tiền bối, van xin luôn đó!”

“Buông tay!!!” Vị tiền bối đột nhiên dùng sức thoát khỏi Lâm Dị, mở rộng khoảng cách giữa mình và Lâm Dị. Lúc Lâm Dị cố gắng lại gần mình, y thở phì phò nói: “Trên người cậu đến 1 vàng còn không có?! Con quỷ nghèo nhà cậu quan tâm bản thân trước đi?! Lại còn muốn đến Nhân Ngư Thính ấy hả?!”

Nói xong, thừa dịp Lâm Dị đang mải mê xem xét thông tin mình tiết lộ, y bỗng nhiên mở cửa nhảy ra ngoài, ngay cả Quản Gia 3012 ở cửa cũng không kịp phản ứng.

Sau đó Quản Gia 3012 quay đầu nhìn Lâm Dị trong phòng: “Quý khách, có

cần đóng cửa giúp ngài không?”

Quản Gia dường như không còn lạ lẫm với việc này, đối với một người vừa đột ngột rời khỏi phòng cũng không có phản ứng nào khác.

Điều này rất mâu thuẫn. Ngay từ đầu Quản Gia đã nói phòng đơn không được phép ở chung nhiều người.

Lâm Dị cũng không rảnh để nghĩ đến mâu thuẫn này. Cậu bất ngờ nhìn thân ảnh vị tiên bối kia biến mất. Nhìn bộ dáng này, có vẻ tiên bối là cao thủ chạy trốn.

Từ ánh mắt của Lâm Dị, Quản Gia 3012 ngộ ra điều gì đó, trầm ngâm nói: “Có cần tôi bắt y trở về không?”

Lâm Dị lắc đầu, muốn bắt được người cũng phải mất thời gian, mà kể cả có bắt được, cũng chưa chắc sẽ phối hợp ngồi nói sự thật với cậu. Cậu đặt hi vọng vào Quản Gia 3012: “Cầu thang lên tầng sáu ở đâu?”

Cậu cũng không tin Quản Gia sẽ trả lời mình lắm, chỉ là muốn trước khi đi tìm cầu thang thì cố gắng giãi giụa một chút mà thôi.

“Quý khách muốn đến Nhân Ngư Thính sao?” Quản Gia 3012 chỉnh lại quần áo, tựa hồ muốn đi cùng cậu nói: “Đi thang máy sẽ nhanh hơn.”

Lâm Dị cảm thấy hấp dẫn, nói: “Tôi no rồi, muốn đi dạo tiêu hoá chút.”

“Vâng.” Quản Gia 3012 đầy thâm ý nhìn cậu một cái, nhưng vẫn lễ phép nói: “Mời quý khách theo tôi.”

Quản Gia 3012 quay người dẫn đường, Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm.

Cậu nhanh chóng đi theo.

Quản Gia 3012 đưa cậu đến sảnh tầng ba, nơi cũng được đặt một tấm bình phong.

Quản Gia duỗi tay đẩy bình phong, bình phong quay về hướng lực tác động, lộ ra cảnh tượng phía đằng sau.

Lâm Dị còn chưa kịp giương mắt lên nhìn, một mùi ghê tởm nhớp nháp đã xộc vào khoang mũi cậu, khác hẳn với mùi xác chết thối rữa mà cậu từng ngửi thấy trước đây, mùi hôi ở chóp mũi bây giờ là hỗn hợp của mùi mồ hôi trên cơ thể và mùi ôi thiu.

Phía sau tấm bình phong là cầu thang mà Lâm Dị muốn tìm, so với Bất Dạ

Thành xa hoa lãng phí thì quả là hai thái cực đối lập nhau.

Trên cầu thang nằm đầy người, hầu hết đều gầy gò nhếch nhác, đôi mắt trợn ngược trong hốc mắt, giống như mắt chuột, lấp lánh ánh sáng.

Họ nhìn thấy Quản Gia 3012, lại lướt qua Quản Gia 3012, đem ánh mắt đặt trên người Lâm Dị.

Trong mắt hiện lên tia đánh giá và tự hỏi, như thế thông qua cách ăn mặc của Lâm Dị và cơ thể khỏe mạnh của cậu để đánh giá xem liệu cậu có tiền hay không.

Cầu thang không hề hẹp, thậm chí ánh sáng cũng sáng sủa, chỉ là nơi này chong chóng quá nhiều người, mệnh mệnh làm ánh sáng trở nên tối tăm.

Cầu thang gần như không có chỗ để bước vào, Quản Gia 3012 dẫn đường, cũng không cần nhắc có giẫm phải người hay không, nếu những người đó không tránh né, hẳn sẽ lập tức giẫm lên.

Những tiếng kêu đau đớn vang vọng ở cầu thang hết đợt này đến đợt khác.

Lâm Dị thận trọng đi theo.

Cậu nhìn thấy biển số tầng chậm rãi tăng dần từ số '3' lên '6'.

Đã tới tầng sáu Bất Dạ Thành.

Nhưng Quản Gia 3012 không có ý định đẩy cửa ra mà nói: "Quý khách, ngài cần phải trả 20 vàng."

Lâm Dị: "Hả?"

Quản Gia 3012 kiên nhẫn nói: "Đi tới Nhân Ngư Thính cùng ngài, nơi này yêu cầu thêm phí dịch vụ."

Lâm Dị nói: "Tôi đi một mình là được rồi."

Quản Gia 3012 nhìn cậu mỉm cười: "Ý ngài là không cần tôi sao?"

Lâm Dị đáp: "Phiền đến anh lắm, một mình tôi là được rồi."

Quản Gia 3012 cười: "Tôi hiểu rồi."

Sau đó, Quản Gia 3012 không nói nữa, cũng không có động tác bước tiếp theo, chỉ đứng đó.

Lâm Dị đành phải tự mình tiến lên, ngấp ngừng thử đẩy cửa ra.

Đột nhiên, Quản Gia 3012 bắt lấy cổ tay Lâm Dị: “Quý khách không có tiền ư?”

Trong lòng Lâm Dị run lên, cậu ngẩng đầu nhìn Quản Gia 3012.

Quản Gia 3012 nói: “Phòng sẽ hết hạn sau sáu giờ nữa. Chúc ngài ở Nhân Ngư Thính thắng lợi. Hy vọng một lần nữa được vì ngài phục vụ.”

Nói xong, Quản Gia 3012 buông Lâm Dị ra, cúi chào cậu rồi quay trở lại theo lộ trình ban đầu.

Tim Lâm Dị đập thành thịch, trước đó tiền bối có nói: ‘Tên quỷ nghèo nhà cậu lo cho bản thân mình trước đi!’, lúc này lại có một câu hỏi khác đến từ linh hồn Quản Gia 3012, khiến Lâm Dị sâu sắc ý thức được, ở chỗ này, trên người không có tiền, không tốt lắm.

Cậu đè nén sự bất an mơ hồ lại, đẩy cửa.

‘Cạch’ một tiếng.

Tấm bình phong ở tầng sáu Bất Dạ Thành bị cậu đẩy ra, cậu đứng ở sảnh tầng sáu.

Tiếng ồn ào náo động ngay lập tức ập vào, người ở tầng sáu rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn ở tầng một.

Đại sảnh lớn như hội quán, chỗ cung cấp ghế ngồi nghỉ ngơi chật kín người, trên mặt đất cũng đầy ắp người, bọn họ nắm chặt vàng trong tay, gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa Nhân Ngư Thính đã đóng.

Nhân Ngư Thính nằm đối diện đại sảnh, có hành lang dài.

Đứng ở hai bên Nhân Ngư Thính là sáu người gác cửa, có lẽ thân phận là bảo vệ thì chính xác hơn.

Sáu bảo vệ đều cầm vũ khí để duy trì trật tự.

Trong tiếng ồn ào náo động, Lâm Dị thường xuyên nghe thấy ‘còn bao lâu’, ‘lượt tiếp theo’.

Nghe có vẻ Nhân Ngư Thính chỉ mở cửa trong thời gian có hạn, những người ở đại sảnh là dân cờ bạc đang chờ vòng tiếp theo mở cửa.

Lâm Dị tìm một người ở trong góc xác nhận suy nghĩ của mình: “Xin hỏi lượt tiếp theo còn bao lâu?”

Người được hỏi liếc nhìn Lâm Dị, nâng cằm: “Kia.”

Lâm Dị nhìn xung quanh, thấy một màn hình tròn lớn treo trên trần ở phía trước đại sảnh. Cảnh tượng trên màn hình hẳn là đang phát sóng trực tiếp tại Nhân Ngư Thính lúc này, góc trên bên phải là đồng hồ đếm ngược.

29:28:11.

Nói cách khác, vẫn còn nửa giờ nữa Nhân Ngư Thính mới mở cửa, phóng một nhóm con bạc mới tiến vào.

Tuy rằng Lâm Dị sốt ruột cho Tần Châu, nhưng ngay cả đám dân cờ bạc cũng ngoan ngoãn chờ ở đại sảnh, tất nhiên là không biện pháp chen hàng.

Cậu ngẩng đầu lên, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Tần Châu trên màn hình. Cậu đi vòng quanh màn hình tròn khổng lồ, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy Tần Châu.

Tần Châu thật sự đang ở trong Nhân Ngư Thính!

Chất lượng hình ảnh rất tốt, Lâm Dị có thể nhìn thấy những tơ máu đỏ trong mắt của Tần Châu vì không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Cậu nhìn Tần Châu chơi Tài Xỉu, những người chơi khác trên cùng bàn chơi với hắn đặt vàng của mình ở mỗi bên trên bàn chơi, có người cược 'nhỏ', có người cược 'lớn', có cược 'tam quân', cược 'vây đầu', cược 'toàn vây', cược 'điểm số'. Tần Châu đánh cược là tổng số điểm hoà.

Một khối vàng trị giá là 1 vàng.

Trong màn hình, Lâm Dị nhìn thấy Tần Châu lúc này cược 20 vàng.

Lâm Dị hít một hơi.

Bên cạnh cũng không có ít người đang xem.

"Đánh chuông, đánh chuông!"

"Đờ mờ, tám cửa ngoài!"

"..."

Lâm Dị nghe không hiểu mấy thuật ngữ của dân cờ bạc, cậu nhìn Tần Châu, muốn biết Tần Châu thắng hay thua.

Thế nhưng, tiếng ồn ào đột ngột trong đám đông đã khiến Lâm Dị không thể không phân tâm sự chú ý.

Dường như cậu nghe thấy tiếng kêu 'cứu mạng'.

Lần theo tiếng động, hơn chục người mặc đồng phục đang túm lấy người nằm nghỉ trong góc.

Lâm Dị biết người bị bắt này, là một trong số những người tham gia. Cậu ta bị tách khỏi bọn họ lúc cầm đồ kết thúc, bởi vì cậu ta không cầm đồ nên không thể đi thang máy.

Hắn là tìm được cầu thang rồi lên tầng sáu để nghỉ ngơi qua đêm đầu tiên.

Bởi vì giấy giụa, người tham gia bị gậy đánh mạnh vào đầu.

Người tham gia lập tức ngã xuống đất.

Những con bạc trở mắt nhìn ở sảnh, bọn họ không hề cảm thông với hành vi diễn ra ở đại sảnh, hơn nữa còn bàn luận rất sôi nổi.

“Trông cơ thể khoẻ mạnh vậy mà không đi cầm đồ à?”

“Loại người này chỉ muốn chạy trốn thôi. Lão tử ghét nhất là loại người này. Quá đáng đời! Hôm nay tao cũng nhìn thấy một vài người như vậy, co ro ở đại sảnh. Nhìn thôi đã thấy xui xẻo.”

“Ha ha ha ha, tao cũng thấy ở đại sảnh, sớm bị xử lý rồi.”

“Nhỉ? Ha ha ha ha.”

Lâm Dị thở ra một hơi khí, thần kinh căng thẳng.

Cảm giác của cậu đã đúng. Nếu không có tiền ở Bất Dạ Thành, sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Bất Dạ Thành khắp nơi đều thở ra mùi tiền. Không có tiền nghĩa là không phù hợp với chủ đề của Bất Dạ Thành. Đây có lẽ chính là quy tắc tử vong ở Bất Dạ Thành.

Lâm Dị còn chưa kịp xem Tần Châu thắng hay thua, liền xoay người bỏ chạy.

“Đằng kia!”

Cậu đã bị nhóm người đó phát hiện!

Sau đó là một cuộc truy đuổi sát bước.

Đẩy tấm bình phong ở đại sảnh ra, Lâm Dị bám vào tay vịn cầu thang, cơ hồ là bay xuống tầng một.

Dùng thân thể mở cửa tầng hình ở tầng một, thậm chí Lâm Dị còn không kịp quay đầu lại xem xem mấy người đó đã đuổi kịp mình hay chưa, cậu xông

thăng đến phòng cầm đồ.

Người xếp hàng rất nhiều, Lâm Dị cũng không rảnh lo đến trật tự nữa.

Cậu chạy đến quầy cầm đồ số 8, đặt tay lên quầy cầm đồ: “Tôi cầm đôi tay.”

Tiểu nhị bị Lâm Dị dọa sợ, đang hùng hổ quát mắt, thấy là Lâm Dị thì vui vẻ: “Ô, là cậu à?”

Lâm Dị nôn nóng lặp lại: “Tôi cầm đôi tay.”

Tiểu nhị nhìn vào tay Lâm Dị.

Những người trong hàng phát ra âm thanh bất mãn vì bị chen hàng. Tiểu nhị liếc nhìn họ một cái, nói: “Còn láo nháo nữa thì rút khỏi chỗ buôn bán của tôi. Bị chen hàng là tại ai, trách mình ngu xuẩn ấy.”

Nói xong, lại nhìn chăm chăm Lâm Dị: “Được, không thành vấn đề.”

Tiểu nhị nói: “50 vàng, thời hạn một ngày, lãi một ngày 10 vàng.”

Lâm Dị khựng lại, nhìn tiểu nhị với vẻ khó tin.

Mới sáu giờ trước tiểu nhị ra giá 500 vàng một đôi tay, vậy mà bây giờ giá đã giảm xuống chỉ còn 50 vàng thôi hả.

Lâm Dị hiện tại cần vàng để cứu mạng, 50 vàng thì 50 vàng, nhưng thời hạn chỉ có một ngày.

Hiển nhiên, tiểu nhị vẫn rất thích đôi tay của cậu, cũng hiểu được sự cấp bách của Lâm Dị nên trực tiếp rút ngắn thời hạn 7 ngày xuống còn 1 ngày, có thể nói là rất hèn hạ, tiểu nhị muốn có được đôi tay của Lâm Dị.

“Có cầm không?” Tiểu nhị thúc giục, “Ở cửa là người truy đuổi cậu nhỉ?”

Lâm Dị vội vàng thương lượng: “Ba ngày.”

“Chỉ một ngày.” Tiểu nhị không nhẹ lời, ánh mắt chuyển từ tay Lâm Dị sang khuôn mặt cậu: “Mặt mũi không tồi, hay là cậu cầm gương mặt này đi, tôi đưa cậu 1000 vàng, thời hạn ba ngày, lãi một ngày 100 vàng.”

Chương 174: Quái vật 1-3

Tại sao anh đến đây mà lại không nói với em?-

Chương 174: Quái vật 1-3

“Đôi tay.” Lâm Dị quả quyết.

Tiểu nhị tiếc nuối nói: “Chỉ đôi tay thôi à? Lần sau không chắc có cái giá này nữa đâu, cậu thực sự không muốn suy xét một chút ư?”

Lâm Dị đáp: “Xuất phiếu.”

Tiểu nhị tiếc nuối viết tờ phiếu cho Lâm Dị, đặt vàng lên trên đó rồi đẩy tới trước mặt Lâm Dị, nói: “Gốc 50 vàng, lãi 10 vàng một ngày. Sau một ngày không có tiền, đôi tay của cậu sẽ về Bất Dạ Thành, không thể chuộc lại.”

Nói xong nhìn xuống tay cậu, trong mắt tràn đầy ánh sáng.

Lâm Dị nhận được tiền, quay đầu nhìn đám người đuổi theo mình ở phòng cầm đồ, sau khi cậu lấy được tiền, những người đó liền rời đi.

Bảy giờ nổi lo lắng trong lòng cậu mới tiêu tan.

Tốt xấu gì cũng giữ được mạng, Lâm Dị cũng không ở trong phòng cầm đồ quá lâu, cậu từ cầu thang trở lại tầng sáu Bất Dạ Thành.

Màn hình tròn khổng lồ vẫn đang chiếu cảnh trong Nhân Ngư Thính, còn mười phút cuối cùng đang đếm ngược.

Không có nhiều dân cờ bạc đứng xem, nhóm cờ bạc đã xếp hàng từ trước bên ngoài Nhân Ngư Thính.

Lâm Dị đi về phía hàng ngũ, chiếm một vị trí.

Cậu ước lượng số tiền trong tay. Một khối vàng chỉ to bằng móng tay, trọng lượng 50 vàng cũng không nhiều. Sau khi hoàn thành việc cầm đồ, Lâm Dị mới tỉnh ra, cậu quả thực nên dùng gương mặt cầm đồ, dù lãi suất rất cao nhưng ít nhất vẫn có ba ngày giảm xóc.

Không biết có phải vì nôn nóng hay không, cậu căn bản không rảnh để so sánh giữa hai bên xem cái nào an toàn hơn.

Từ khi Lâm Dị tiến vào Bất Dạ Thành đến giờ, đã trôi qua được bảy tám giờ,

cũng không biết tại sao, đối với việc vị tiền bối đột nhiên xuất hiện trong phòng, phòng chỉ ở được một người mà quản gia lại không phản đối với việc trong phòng tự dung có thêm một người nữa, cậu khó mà có thể tập trung phân tích manh mối đằng sau sự việc.

Tựa như việc cậu phán đoán Tần Châu mang Quản Gia 3011 tới sông bạc cũng không phải là dùng hết sức của cậu.

Lâm Dị đợi mười phút cuối cùng trôi qua, thậm chí cậu vẫn chưa quyết định được sau khi thấy Tần Châu thì nên cùng Tần Châu rời khỏi sông bạc hay tiếp tục đánh bạc với Tần Châu.

Cậu đoán, có phải do càng quan tâm thì suy nghĩ càng bị loạn hay không, nhưng cậu không thể kiềm chế được, người kia là Tần Châu, cậu không thể ngăn mình không bị ảnh hưởng được.

Mười phút chờ đợi không phải thời gian dài, nhưng Lâm Dị vẫn lo lắng cho Tần Châu, tự bản thân cậu cảm thấy mười phút này trôi qua vô cùng dài, tựa như một thế kỷ đã trôi qua vậy.

Trong lúc chờ đợi, Lâm Dị lại nghe thấy tiếng ngậm xướng từ căn phòng phía trước.

Tiếng ngậm xướng phát ra từ Nhân Ngư Thính.

Tiếng ngậm xướng thực sự rất nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng tiếng ngậm xướng phát ra từ Nhân Ngư Thính lại không như vậy. Nhịp điệu lên xuống nhanh chóng, như muốn hòa hợp với bầu không khí rực lửa trong Nhân Ngư Thính.

Cuối cùng, mười phút trôi qua.

Cánh cửa Nhân Ngư Thính mở ra, những con bạc xếp hàng chờ đợi tức khắc trở nên hưng phấn.

Lâm Dị ngẩng đầu, nhìn thấy ánh đèn lập loè ở cửa của Nhân Ngư Thính.

Một người đàn ông mặc trang phục lịch sự bước ra khỏi Nhân Ngư Thính, bộ vest mặc trên người trông còn trang trọng và sang quý hơn bộ trang phục của quản gia ở cửa phòng. Hắn dừng lại ở lối vào Nhân Ngư Thính, nhìn về phía nhóm cò bạc đang nôn nóng chờ đợi.

“Chào mừng đến với Nhân Ngư Thính. Nhân Ngư Thính đang dọn dẹp. Xin mọi người hãy đợi một lát.” Người này nói xong tình hình, lại tiếp tục: “Tiền đặt cọc bắt đầu cho vòng này là 50 vàng. Xin hãy chuẩn bị tiền đặt cọc. Trong hai phút nữa sẽ tiến hành kiểm vàng.”

“50 vàng!”

“Sao lại cao như vậy!”

Con số này ngay lập tức khiến mọi người đang xếp hàng bất mãn. Không phải ai cũng có 50 vàng. Bọn họ hầu hết đều chỉ có một hoặc hai vàng, dự định dựa vào số tiền ít ỏi này để gỡ vốn.

“Người chiến thắng ở vòng này nhận được 5.000 vàng. Ngưỡng vào mỗi vòng là 1% số tiền thắng được ở vòng trước, quả thực là 50 vàng. Mọi người có thể đợi một vòng khác. Sau khi ngưỡng vào được hạ xuống, tôi sẽ thông báo cho mọi người.”

Người này đơn giản giải thích ngắn gọn, một người khác bắt đầu kiểm vàng.

Lâm Dị nghe vậy, cậu có thể lý giải được sòng bạc đặt ra một ngưỡng, nhưng ngưỡng này lại thay đổi dựa vào số tiền thắng được ở vòng trước, khiến trực giác cậu cảm thấy Nhân Ngư Thính rất cổ quái, hơn nữa người này còn nói ‘dọn dẹp’. Sòng bạc cần dọn dẹp ư? Dọn dẹp cái gì?

Lòng cậu thắt lại, càng lo lắng cho Tần Châu hơn.

Hầu hết những người xếp hàng đều có ít hơn 50 vàng, Lâm Dị vừa vặn có đủ số tiền đạt ngưỡng.

Sau khi kiểm tra vàng, người này nói: “Nhân Ngư Thính đã được dọn dẹp sạch sẽ. Mời mọi người vào trong. Chúc mọi người chơi vui vẻ.”

Cánh cửa của Nhân Ngư Thính chính thức mở ra, Lâm Dị cùng nhóm cờ bạc bước vào.

Sau khi bước vào Nhân Ngư Thính, Lâm Dị mới phát hiện Nhân Ngư Thính nhỏ hơn cả cậu tượng tượng, gần bằng một nửa phòng Cầm Đồ mà thôi.

Nhưng dù nói là vậy, Nhân Ngư Thính cũng không tính là quá nhỏ, dòng người chen chúc xô đẩy, Lâm Dị cảm thấy rất đông đúc.

Sau khi đoàn người bước vào, cánh cửa nặng nề của Nhân Ngư Thính đóng sầm lại.

Ánh mắt Lâm Dị đảo khắp đại sảnh, tìm kiếm Tần Châu.

Vẫn chưa tìm được Tần Châu, cậu nhìn qua cảnh tượng bên trong Nhân Ngư Thính một lần.

Ngoài những người đánh bạc, cậu còn nhìn thấy rất nhiều quản gia, bởi quản

gia đều ăn mặc giống nhau, thoạt nhìn là đi cùng các vị khách đến Nhân Ngư Thính để chơi cờ bạc.

Ở trung tâm của Nhân Ngư Thính còn có một sân khấu hình tròn, nhưng lại có tấm rèm hạt bông xuống, xuyên qua tấm rèm hạt có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng hình duyên dáng bên trong.

Theo âm thanh ‘đình lan canh’, một vòng đánh bạc mới của Nhân Ngư Thính bắt đầu.

Sau tấm rèm hạt, tiếng ngâm xướng chậm rãi vang lên.

Có lẽ tiếng ngâm xướng là bắt đầu từ đầu, cho nên tiết tấu hoà hoãn, khiến người ta vô thức liên tưởng đến nàng tiên cá trong truyện cổ tích, nàng tiên cá có giọng hát tinh tế dịu dàng, là giọng hát hay nhất trên trần đời.

Lâm Dị không có hứng thú với cờ bạc, cậu chỉ muốn tìm Tần Châu.

Lâm Dị đành phải đến gần từng bàn đánh bạc để xem Tần Châu có ở đó hay không. Mỗi bàn đánh bạc đều bị bao vây bởi rất nhiều người, giống như một vòng vây, muốn chen vào thực sự không dễ dàng gì.

Ánh mắt của những con bạc này trông như đang giết nhau, trong đôi mắt tràn ngập tia đỏ ngầu.

Toàn bộ sông bạc tràn ngập tiếng la hét của dân đánh bạc.

Vừa mới bắt đầu, tiếng ngâm xướng không đàn áp được bọn họ, nhưng không biết từ lúc nào tiếng ngâm xướng càng ngày càng cao dần, dường như ngang hàng với tiếng ồn ào náo động ở đây.

Sau khi tìm kiếm bảy bàn đánh bạc, cuối cùng Lâm Dị cũng nhìn thấy Tần Châu, cậu gia tăng bước chân tiến về phía Tần Châu, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào hắn.

Bên cạnh Tần Châu là Quản Gia 3011, số tiền Tần Châu thắng trong mỗi ván đấu đều do quản gia giữ cho hắn. Mỗi lần Tần Châu thắng, người này sẽ điên cuồng vỗ tay, miệng cũng không ngừng cổ vũ: “Quý khách muốn cược bao nhiêu?! Cược 1000 vàng là có thể trực tiếp kết thúc ván này rồi!”

Tần Châu nói: “Cược!”

Lâm Dị nhìn cử động miệng của bọn họ, trong lòng tức khắc như lửa đốt.

Tên Quản Gia 3011 đang đổ thêm dầu vào lửa mà!

Cậu vôi vàng chạy tới chỗ Tần Châu, ép những người chơi khác và Quản Gia 3011 ra xa.

Quản Gia 3011 nhìn thấy là Lâm Dị, biết được quan hệ của Lâm Dị và Tần Châu, liền yên lặng lùi về sau một bước, nhường chỗ cho Lâm Dị.

Lâm Dị hét lớn: “Đàn anh.”

Đánh giá từ số tiền mà Quản Gia 3011 nắm giữ, người chiến thắng trong vòng lần trước đại khái chính là Tần Châu.

Tần Châu liếc cậu một cái, có chút kinh ngạc: “Sao em lại tới đây?”

Lâm Dị: “Tại sao anh đến đây mà lại không nói với em?”

“Quý khách, mọi người đang đợi ngài đặt cược!” Nhà cái bắt đầu thúc giục Tần Châu.

“Đúng vậy đúng vậy, nhanh lên!”

Những người chơi khác cũng thúc giục Tần Châu.

Thực ra một ván của Tần Châu không chơi cũng không ảnh hưởng gì, nhưng Tần Châu thắng rất nhiều, người chơi muốn theo đà tới bến.

Chủ nhà cái nhìn thấy Tần Châu cược rất nhiều, cũng không muốn nhìn thấy Tần Châu từ bỏ ván chơi này.

Lâm Dị vôi vàng kéo tay áo Tần Châu, tay chạm vào chỗ ẩm ướt trên ống tay áo Tần Châu, cúi đầu nhìn thấy đó là máu tươi, vôi vàng nói: “Đàn anh, mình đi thôi.”

Tuy Tần Châu tới đây không hỏi ý kiến cậu nhưng kết quả cũng không tệ. Số tiền Tần Châu thắng được đã đủ chuộc lại đôi tay của hai người họ. Hơn nữa với số tiền còn lại cũng đủ để bọn họ không cần cầm đồ nhưng vẫn bảo vệ được mạng sống.

Tần Châu do dự một lát.

Lâm Dị: “Đàn anh!”

Nhà cái lại hỏi: “Quý khách, ngài có cược hay không?”

Lâm Dị cảm thấy chủ nhà cái phiền chết đi được, cậu tiến tới nắm tay Tần Châu nói: “Đàn anh, chúng ta trở về đi, em có chuyện muốn thương lượng với anh.”

Cậu suy nghĩ một lúc rồi thì thầm vào tai Tần Châu: “Đàn anh, em biết quy tắc tử vong rồi.”

Tần Châu: “1000 vàng.”

Lâm Dị ngậy ngấn cả người, cậu không thể tin nổi mà nhìn chăm chăm Tần Châu, cậu hoài nghi có phải giọng mình nói nhỏ quá không. Không biết bắt đầu từ lúc nào nhưng tiếng ca ngâm xướng đã hoàn toàn át đi tiếng hò hét của những người đánh bạc.

Cậu nhìn về phía sau tấm rèm hạt, bóng hình duyên dáng làm động tác vuốt ve cổ họng, sau đó: “A a a a a—”

Tiếng ngâm xướng đột nhiên cao bay vút lên!

Như ngọc châu rải rác trên đĩa ngọc, như dòng sông trút nước chảy ào ạt.

Như vang động núi sông, đình tai nhức óc.

Tiết tấu trào dâng, phấn chấn, thăng hoa, xúc động nhưng chẳng bao lâu, nhịp điệu trong tiếng ngâm xướng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại âm thanh như tiếng hét chói tai.

“A a a a a a a—”

Lâm Dị còn chưa kịp phản ứng, tư duy của cậu đã bị tiếng ngâm xướng làm cho chậm chạp, đại ra, như thể trong đầu chỉ còn lại âm thanh này, còn lại đều trống rỗng.

Cậu ngơ ngác nhìn.

Hai mắt của Tần Châu đã hoàn toàn đỏ ngầu, những người khác càng hơn cả thế, tựa như chỉ giây tiếp theo thôi sẽ rơi xuống những giọt nước mắt đỏ tươi.

Bọn họ đặt tất cả số vàng của mình lên bàn đánh bạc, hò hét đòi kết quả mà mình mong muốn.

“Lớn! lớn! lớn!”

“Nhỏ! Nhỏ! Nhỏ! Là nhỏ!”

“Vây đầu!!!”

“Lớn nhỏ thông sát!!!”

Tựa như tất cả đều điên rồi.

Mãi cho đến khi nhìn thấy ai đó bắt đầu ăn trộm tiền đánh bạc của người

khác, Lâm Dị mới lơ mờ phản ứng lại, bọn họ đúng thực là bị điên rồi.

Thua trận, những con bạc không có tiền đặt cược bắt đầu giật vàng từ người khác. Tần Châu có nhiều vàng nhất, hẳn là đối tượng bị công kích. Lúc này, quản gia 3011 liền dùng dao găm trên tay đâm kẻ tấn công.

Chỉ một lúc sau, mặt đất chông chát thi thể.

Những người còn tiền đánh bạc thì tiếp tục đánh bạc, giống như một cuộc tuyển chọn vậy.

Kẻ thua trận không có tiền, trong quá tình cướp bóc đã bị giết chết. Những người còn tiền lại tụ tập lại đánh bạc, có người thua hết vàng, lại cướp lại giết, lại một nhóm bị loại.

Hết vòng này đến vòng khác, người chết ngày càng nhiều, Nhân Ngư Thính trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ, nhưng tiếng ngâm xướng vẫn tiếp tục như cũ.

Lâm Dị ngơ ngác nhìn, máu tươi bắn tung tóe trên mặt, cậu đưa tay sờ sờ.

Cậu cảm thấy mình nên làm gì đó.

Nhưng cậu không biết mình nên làm gì. Nổi nôn nóng trong lòng cậu đã lên đến đỉnh điểm, cho nên bị ảnh hưởng đến mức không thể phán đoán được bản thân rốt cuộc nên làm gì và không nên làm gì.

Nhân Ngư Thính chỉ còn lại một bàn đánh bạc vẫn còn hoạt động, phía trước bàn này có tám người.

Rất nhanh, tám người còn lại bốn người, còn lại hai người, cuối cùng chỉ còn lại Tần Châu.

Ngâm xướng thét chói tai, đánh bạc vẫn tiếp tục.

Nhà cái nhìn Tần Châu rồi lại nhìn Lâm Dị: “Hai vị khách cuối cùng, đặt cược thôi nào.”

Tần Châu ngẩng đầu nhìn cậu, hoàn toàn mất lý trí: “Tôi cược lớn.”

Chương 175: Quái vật 1-3

Bất Dạ Thành không cần phế vật vừa vô dụng lại vừa không có tiền-

Chương 175: Quái vật 1-3

Lâm Dị gấp đến độ cảm xúc của cậu cũng chỉ còn mỗi sốt ruột, cậu gắt gao siết chặt 50 vàng trong tay.

Bên tai là âm thanh mê hoặc:

“Quý khách, đến ngài đặt cược rồi.”

“Quý khách, ngài muốn cược bao nhiêu vàng?”

“Quý khách, hiện tại cơ hội đang ở trước mắt. Nếu thắng trận này, ngài sẽ có 1.000 vàng.”

Kỳ thực, những thanh âm mê hoặc này rất nhỏ, âm thanh lớn nhất vẫn là tiếng thét chói tai không ngừng vang lên từ phía sau tấm rèm che, nhưng thực ra giọng nói duy nhất chiếm giữ đầu óc Lâm Dị lúc này chỉ có giọng nói Tần Châu mà thôi.

Tần Châu nói, hấn cược lớn.

Lâm Dị nhìn Tần Châu, sau đó cúi đầu nhìn bàn đánh bạc trước mặt.

Sàn nhà dính đầy máu tươi, nhưng mặt bàn lại sạch sẽ, NPC nhà cái bình tĩnh lau vết bẩn trên bàn đánh bạc, khiến nó sáng bóng lên, tựa như có thể in được cả bóng hình cậu và Tần Châu trên đó.

Lâm Dị nhìn thấy Quản Gia 3011 thay Tần Châu đặt 1.000 vàng bên cánh ‘lớn’.

So với 50 vàng của cậu, 1.000 vàng quả thực rất lóng lánh.

Nhưng cũng không dự hoặc được cậu, trong lòng Lâm Dị buồn bực, ngay từ đầu cậu và Tần Châu đã thương lượng qua chuyện này, bởi vì không biết quy tắc tử vong, cũng chưa xác định có tiền có phải là điều kiện hấp dẫn quy tắc tử vong tìm tới cửa hay không, cho nên cậu và Tần Châu hai người thì chỉ một người có tiền, còn người kia không có. Nhưng ước định này của bọn họ,

không phải là tiền do cả hai cùng sở hữu chung hay sao?

Giống như 50 vàng hiện tại cậu có, Tần Châu cũng có thể sử dụng, tựa như... tài sản chung của vợ chồng ấy.

Cho nên, mặc gì phải dùng tiền chung của bọn họ để đánh cược với Tần Châu chứ?

Lâm Dị không rõ ý nghĩa, cậu chỉ đứng đó, mặc cho sự mê hoặc xung quanh cũng không muốn đặt 50 vàng lên bàn đánh bạc.

Ngược lại cậu ngẩng đầu, một lần nữa nhìn Tần Châu.

Cậu giơ tay đưa cho Tần Châu: “Đàn anh, cho anh nè.”

Cậu không đánh cược với Tần Châu, nhưng nếu Tần Châu muốn đánh bạc, cậu chỉ cần đưa vàng của mình cho Tần Châu là được.

Dù sao thì ai thắng ai thua cũng giống nhau mà.

Sau động tác này của cậu, âm thanh phía sau rèm hạt đột nhiên dừng lại, rèm hạt cùng một hướng với Tần Châu, Lâm Dị chỉ cần nhìn thoáng một cái là có thể nhìn thấy tấm rèm hạt. Lúc này, bóng hình duyên dáng đằng sau tấm rèm hạt trầm tĩnh nhìn bọn họ.

Trên tay không còn, Lâm Dị lập tức rời mắt.

50 vàng đưa cho Tần Châu bị Quản Gia 3011 lấy đi, thay Lâm Dị đặt lên bàn đánh bạc, Tần Châu cược ‘lớn’, vậy thì Lâm Dị sẽ là ‘nhỏ’.

Lâm Dị đột nhiên hoàn hồn, thừa dịp ngâm xướng đang tạm dừng, cậu quát Tần Châu: “Tần Châu! Mau tỉnh lại!”

Nhìn thấy màu đỏ trong mắt Tần Châu dần dần nhạt đi, Lâm Dị muốn động thủ đến đánh thức Tần Châu. Hành động của cậu đã khiến quản gia 3011 lầm tưởng là cậu bắt đầu cướp tiền, con dao găm trong tay đột nhiên đâm vào Lâm Dị.

Lâm Dị chỉ chạm vào Tần Châu trong chớp mắt, cậu nhanh tay tránh né, nhưng quản gia thoát nhìn thường xuyên làm việc này, trên cánh tay Lâm Dị vẫn bị rạch một vết dao dài, máu lập tức chảy ra.

Rất nhanh, máu theo cánh tay cậu chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất.

Trên chiếu bạc, nhà cái bắt đầu phiên giao dịch: “Lớn!”

Lâm Dị thua.

Lâm Dị không có động tác gì khác, cậu nhìn chăm chăm Tần Châu.

Cậu đã chứng kiến mọi chuyện xảy ra trong Nhân Ngư Thính. Những con bạc không có tiền sẽ đi cướp, trong quá trình cướp bóc sẽ bị giết chết. Người ra tay là quản gia đi cùng con bạc, cũng có nhân viên của Nhân Ngư Thính.

Điều này có nghĩa, điều kiện bị giết không phải là thua bạc, mà là đi cướp bóc.

Hiện tại cậu đã thua, cho nên tạm thời không thể làm ra động tác gì khác. Cậu đã bị con dao găm rạch một vết trên tay. Cậu không thể làm bất cứ hành vi gì khiến NPC nghĩ rằng cậu đi cướp tiền được.

Nhưng đứng bất động cũng không có nghĩa cậu sẽ an toàn. Mười mấy người mặc đồng phục đuổi theo cậu đến phòng cầm đồ hiện tại lại xuất hiện ở Nhân Ngư Thính, hơn nữa còn bước nhanh về phía Lâm Dị.

Lâm Dị im lặng đứng nhìn Tần Châu, một bên nhanh chóng suy nghĩ hành động tiếp theo của mình.

Trong tầm mắt, Tần Châu thu tiền đánh bạc của Lâm Dị ở trên bàn, Quản Gia 3011 đi tới, chuẩn bị giúp Tần Châu bảo quản.

Nhưng Tần Châu lại không đưa cho quản gia, mà là nhìn vào túi gấm chứa 50 vàng.

Những người đó đã đi đến trước mặt, cùng khoảng khắc đó Tần Châu cũng bước tới, nâng tay Lâm Dị lên, nhét tiền vào tay cậu.

Cau mày nhìn miệng vết thương cậu, lộ ra vẻ đầy áy náy.

Lâm Dị tức khắc nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Dị một lần nữa có được 50 vàng, những người kia liền đổi hướng quay người rời đi.

Nhân Ngư Thính bắt đầu có người dọn dẹp thi thể và máu tươi trên sàn, có vẻ một vòng đánh bạc này đã kết thúc.

Quản Gia 3011 rất có mắt nhìn, tiến tới giải thích: “Thực sự xin lỗi, tôi còn tưởng rằng ngài trộm tiền của tôn khách đây.”

Người tham gia không thể tấn công NPC, hơn nữa 3011 cũng là vì bảo vệ Tần Châu, Lâm Dị nói: “Không sao.”

Quản Gia 3011 nói thêm: “Tôn khách xin hãy di chuyển đến phòng giao dịch,

tôi sẽ mời bác sĩ tới chữa trị cho vị khách 3012.”

Lâm Dị và Tần Châu không hỏi phòng giao dịch ở đâu, bởi vì lời 3011 không phải yêu cầu bọn họ đi, mà giống như thông báo động thái tiếp theo của bọn họ, cho nên hỏi cũng không có ý nghĩa, phòng giao dịch tồn tại bấy rập gì, NPC sẽ không nói ra rõ ràng.

Bọn họ rời đi từ một cánh cửa khác trong Nhân Ngư Thính, đi thang máy từ tầng sáu lên tầng bảy của Bất Dạ Thành.

Cũng là tầng cao nhất của Bất Dạ Thành.

Phòng giao dịch bao gồm hai phòng, một lớn và một nhỏ, cũng như rất nhiều khu vực nghỉ ngơi đơn độc riêng tư.

Quản Gia 3011 dẫn bọn họ đến khu vực nghỉ ngơi, nói: “Thời gian giao dịch đêm nay sẽ là mười phút nữa. Xin tôn khách chờ một chút, bác sĩ sắp tới rồi.”

Món tráng miệng và đồ uống đã được chuẩn bị sẵn ở khu vực nghỉ ngơi. Quản Gia 3011 nói với Tần Châu: “Những thứ này đều được cung cấp miễn phí cho tôn khách. Khách quý đi theo tôn khách cũng có thể thử dùng miễn phí.”

Lâm Dị đã sớm chú ý tới một từ mấu chốt, tôn khách.

Bọn họ được gọi là khách qua đường, khách quý và bây giờ là tôn khách.

Cảm giác tựa như được thăng cấp, cấp bậc của Tần Châu đã được tăng cao.

Chẳng cần phải hỏi, việc thăng cấp địa vị tất nhiên có liên quan đến lượng vàng sở hữu.

Khi có tiền, họ là khách qua đường của Bất Dạ Thành.

Khi có khả năng tiêu 100 vàng mỗi đêm, họ sẽ trở thành khách quý của Bất Dạ Thành.

Hiện tại Tần Châu có 12.000 vàng trong tay, Tần Châu chính là tôn khách của Bất Dạ Thành.

Lâm Dị hỏi Quản Gia 3011: “Chỉ tôn khách mới có thể tới phòng giao dịch thôi sao?”

Cậu cũng nhìn thấy người ăn mặc rách rưới, nếu là tôn khách, vàng nhiều như vậy, không đến mức khiến quần áo mình tả tơi như vậy.

Quản gia 3011 trả lời: “Phòng giao dịch bên trái chỉ những tôn khách có tài

sản đạt tới 10.000 vàng mới có thể tiến vào. Còn phòng giao dịch bên phải bất kì ai cũng có thể vào.”

Phòng giao dịch bên trái là phòng giao dịch lớn, phòng giao dịch bên phải là phòng nhỏ.

Quản Gia 3011 đoán được lo lắng của Lâm Dị, an ủi cậu: “Ngài có thể đi theo tôn khách vào phòng giao dịch bên trái. Đây là đặc quyền của tôn khách.”

Tần Châu đắc đạo, Lâm Dị thăng thiên theo.

Tần Châu cho Lâm Dị một viên kẹo trái cây, Lâm Dị nhấm nháp trong miệng.

Viên kẹo trong miệng cậu vừa bắt đầu tan chảy thì bác sĩ đến điều trị vết thương cho cậu cũng đã đến.

Đãi ngộ của tôn khách chính là, Lâm Dị được điều trị miễn phí.

Mười phút sau, Quản Gia 3011 dẫn Tần Châu và Lâm Dị đến phòng giao dịch lớn, phòng này có rất nhiều chỗ ngồi, giống như một khán phòng, phía trước có một sân khấu lớn, ánh sáng sân khấu đầy đủ, tựa như sắp có một màn biểu diễn xuất sắc.

Quản Gia 3011 dẫn bọn họ đi đến cuối cùng, xin lỗi nói: “Hai vị sẽ tạm thời ngồi ở đây.”

Lâm Dị đã hiểu, số tiền mà Tần Châu sở hữu đạt ngưỡng để hắn trở thành tôn khách, nhưng tôn khách cũng có phân chia cấp bậc.

Tần Châu là cấp thấp nhất nên không có tư cách ngồi ở hàng ghế đầu.

Quản Gia 3011 cung kính nói với Tần Châu: “Tôi ở bên ngoài chờ ngài kết thúc.”

Sau khi Quản Gia 3011 rời đi, Tần Châu dùng âm lượng chỉ có hai người họ nghe được hỏi: “Cầm ở đâu?”

Lâm Dị nói: “Giống anh ạ.”

Lâm Dị suy nghĩ một lát, giải thích: “Đàn anh, sự việc rất cấp bách.”

Trong giọng điệu của Tần Châu tràn đầy sợ hãi: “Tôi biết.”

Không biết nơi này có hai người hay còn người khác nữa, rất nhiều chuyện không tiện trao đổi ở đây.

Nói xong hai câu này, cả hai đều im lặng, chỉ là Tần Châu vẫn luôn cầm tay

cậu nắm chặt trong lòng bàn tay hắn.

Buổi biểu diễn bắt đầu.

Đèn đại sảnh vụt tắt, chỉ còn lại ánh đèn trên sân khấu.

Nhân viên công tác khiêng hàng chục chiếc rương phủ lụa đỏ đặt lên sân khấu, sau đó đèn sân khấu tắt đi, chỉ để lại một cụm đèn chiếu sáng người dẫn chương trình.

“Chào mừng tất cả các vị tôn khách đến với phòng giao dịch.” Dẫn chương trình thành kính khom lưng chào mọi người trên khán đài, động tác khom lưng duy trì ba giây rồi đứng dậy: “Tôi tuyên bố, giao dịch đêm nay chính thức bắt đầu.”

Nói xong, dẫn chương trình kéo một tấm vải đỏ xuống.

Vẻ mặt của Lâm Dị và Tần Châu trở nên ngưng trọng. Dưới tấm vải đỏ nào có phải cái rương gì, nó là một cái lồng giam.

Trong lồng giam là một người trần truồng, co ro trong góc, trên trán đầy là máu.

Chính là người người bị bắt rồi bị đánh bất tỉnh ở tầng sáu của Bất Dạ Thành, một trong số người tham gia lần này.

“Tay chân khỏe mạnh, trên trán có một vết thương nhỏ xíu, nô lệ cấp C.” Dẫn chương trình nói: “Giá khởi điểm 2.000 vàng.”

Có người giơ tay.

Có người thêm vào.

Giá thành giao là 3.500 vàng.

Dẫn chương trình lại vạch một tấm vải đỏ khác, lần này cũng là người tham gia.

“Tay chân khỏe mạnh, ngũ quan thanh tú, trên người không có sẹo, nô lệ cấp B.” Dẫn chương trình nói: “Giá khởi điểm 3.000 vàng.”

Có người giơ tay, có người nâng giá.

Giá thành giao là 6.800 vàng.

Dẫn chương trình vén tấm vải đỏ thứ ba, lần này lồng giam không phải người tham gia, Lâm Dị cảm thấy quen mắt, lúc cậu lần đầu tiên quan sát quỳ

cầm đồ số 8, là người cầm ngón tay.

“Mất tám ngón tay, trên người có nhiều vết sẹo, nô lệ cấp thấp.” Dẫn chương trình nói: “Giá khởi điểm 200 vàng.”

Có hơn chục cái lồng giam trên sân khấu, bao gồm người tham gia, cũng có những người khác, một số đã được mua, một số thì không.

Lâm Dị nhìn chăm chăm người trong lồng, vẻ mặt còn khó coi hơn Tần Châu.

Cậu đã hiểu vì sao phòng đơn không cho phép ở nhiều người, nhưng Quản Gia 3012 khi thấy tiền bối thì lại không cảm thấy kỳ lạ. Bởi vì vị tiền bối đó cũng giống với người được bán đấu giá lúc này, là nô lệ.

Nô lệ còn được coi là con người ư?

Nô lệ chỉ có thể được coi là phụ kiện, đương nhiên có thể ở chung phòng với chủ nhân của mình.

Quản Gia 3012 ngộ nhận tiền bối là nô lệ của Lâm Dị, cho nên mới hỏi Lâm Dị có cần bắt y trở lại không.

Mười mấy tên mặc đồng phục bắt người không có tiền không phải vì muốn đuổi họ ra khỏi Bất Dạ Thành, cũng không phải muốn giết họ, mà là đưa họ đến đây để bán đấu giá.

Thậm chí Lâm Dị có thể tưởng tượng, nô lệ được mua sẽ không có chút nhân quyền nào, tùy ý cho chủ nhân đánh chửi, kể cả chủ nhân có cao hứng giết chết bọn họ trong Bất Dạ Thành cũng là một chuyện hết sức bình thường.

Mà Lâm Dị, có hai lần suýt nữa trở thành nô lệ.

Giao dịch kết thúc nhanh chóng.

Quản Gia 3011 thấy bọn họ đi ra, nhanh chóng bước tới.

Tần Châu không có đủ tiền để đấu giá được người nào trong số đó, nếu không số tiền của hắn sẽ giảm xuống dưới ngưỡng 10.000 vàng, mất đi tư cách đấu giá.

Dù sao cũng là sinh viên của trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên. Tần Châu muốn hỏi bọn họ sẽ đi đâu.

Quản Gia 3011 nói: “Những nô lệ được mua đương nhiên là rời theo chủ nhân của họ.”

Lâm Dị hỏi: “Không được mua thì sao?”

Quản Gia 3011 bình tĩnh nói: “Đương nhiên là sẽ xử lý.”

Hắn cười: “Bất Dạ Thành không cần phế vật vừa vô dụng lại vừa không có tiền.”

Chương 176: Quái vật 1-3

Cho tôi cơ hội chuộc lỗi được không em-

Chương 176: Quái vật 1-3

Dù sao đối mặt vẫn là NPC, Lâm Dị và Tần Châu biết tin cũng không thể viết cảm xúc lên trên mặt. Quản Gia 3011 nhìn thấy Tần Châu tay không đi ra từ phòng giao dịch, ân cần hỏi: “Tôn khách không đấu giá nô lệ, là cần giao dịch đồ vật khác sao?”

Tầng bảy có hai phòng giao dịch, bọn họ đã biết phòng giao dịch bên trái dùng để đấu giá nô lệ, còn bên phải vẫn chưa rõ tình hình.

Nhưng kỳ thực rất kỳ quái. Phòng giao dịch bên trái lớn hơn phòng giao dịch bên phải. Theo Quản Gia 3011, phòng giao dịch bên trái có thiết lập ngưỡng giao dịch, còn phòng giao dịch bên phải thì bất cứ ai cũng có thể vào.

Nhưng trang trí thì phòng giao dịch bên phải lại đẹp hơn.

Nếu bọn họ đã đi tới đây, thuận tiện phải tìm hiểu xem tình hình ở phòng giao dịch bên phải.

Tần Châu trực tiếp hỏi: “Đổi bên phải?”

Quản Gia 3011 gật đầu: “Đúng vậy.”

Tần Châu hỏi: “Bên trong có gì?”

Lâm Dị nhìn Quản Gia 3011, chờ đợi câu trả lời của hắn. Việc buôn bán nô lệ ở phòng giao dịch bên trái khiến người ta cảm thấy khó chịu, vậy thì phòng giao dịch bên phải thì sao, liệu sẽ có những loại giao dịch kinh tởm thế nào?

Quản Gia 3011 nói: “Cái gì cũng có.”

Tần Châu trầm mặc một lát, hỏi: “Ý gì?”

“Ở phòng giao dịch bên phải, ngài muốn gì được nấy, chỉ cần tôn khách có đủ tiền.” Quản Gia 3011 mỉm cười giới thiệu cho Tần Châu và Lâm Dị: “Các ngài có thể tiến hành bất kỳ loại giao dịch nào ở phòng giao dịch bên phải. Tôi có biết một số giá thị trường, ví dụ như ngưỡng tiền mua nàng tiên cá, ví dụ như...”

Hắn giữ kín như bưng mà cười, nói thêm: “Có điều, dịch vụ bên này yêu cầu tính phí bổ sung, hơn nữa tôi cần nhắc nhở ngài, phòng của ngài sẽ hết hạn sau một giờ nữa. Chờ mong ngài nạp phí bổ sung.”

Nghe xong, Lâm Dị mím môi, phát hiện có gì đó không ổn.

Quản Gia 3012 cũng nhắc nhở cậu rằng phòng 3012 sẽ hết hạn sau sáu tiếng nữa.

Nhưng họ vẫn chưa ở được 24 giờ, mới có 12 giờ thôi.

Tần Châu không sẵn sàng trả thêm phí cho Quản Gia 3011 để hỏi về giá cả thị trường. Nếu thực sự cần, hắn có thể trực tiếp đến phòng giao dịch bên phải để tư vấn.

Dường như hiểu được suy nghĩ của Tần Châu, Quản Gia 3011 nói: “Bất kể ngài có hoàn thành giao dịch với phòng giao dịch bên phải hay không, trước khi giao dịch, ngài vẫn phải trả 200 vàng cho ông chủ. Đây là phí dịch vụ của ông chủ.”

Tần Châu nói: “Ông chủ?”

“Đúng vậy.” Quản Gia 3011 nói: “Phòng giao dịch bên phải do chính ông chủ điều hành, số tiền giao dịch cũng do ông chủ ấn định. Tất nhiên, tôi cũng không phải là nắm giữ được hết giá cả thị trường của tất cả các loại giao dịch. Tôi chỉ biết một số giao dịch phổ biến, nếu ngài không có ý định giao dịch, kỳ thực cũng không cần hỏi tôi.”

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng, Quản Gia 3011 lại hỏi: “Ngài còn cần tiếp tục thuê phòng không?”

Tần Châu nói: “Không cần.”

Nhưng hắn vẫn đưa cho Quản Gia 3011 200 vàng.

Đây là tiền boa, sau khi Quản Gia 3011 nhận lấy, hắn cũng không tức giận vì Tần Châu không tiếp tục thuê phòng, cười toé toét: “Tầng năm Bất Dạ Thành có rất nhiều phòng. Chúc ngài và bạn ngài ở Bất Dạ Thành chơi vui vẻ.”

Nói xong, hắn cung kính cúi đầu chào Tần Châu.

Tần Châu nói: “Không cần đi theo bọn tôi nữa.”

Quản Gia 3011 gật đầu: “Vâng.”

Tần Châu kéo Lâm Dị, hai người đi thang máy tới tầng một Bất Dạ Thành.

“Nhóc thiên tài, đưa biên lai cầm đồ cho tôi.”

“A.” Lâm Dị đưa phiếu cầm đồ cho Tần Châu.

Hai người xếp hàng ở quầy cầm đồ số 8. Chờ một lúc đến phiên bọn họ, Tần Châu đưa phiếu của hai người cho tiểu nhị quầy cầm đồ số 8.

Tiểu nhị ‘tấm tắc’ hai tiếng, miễn cưỡng viết giấy chuộc cho hai người.

Sau đó lại tiếc nuối nhìn tay Lâm Dị: “Ầy, nói sao đây nhỉ, tôi luôn có cảm giác mấy cậu sẽ tới tìm tôi.”

Chuộc lại đôi tay xong, hai người bọn họ liền đi lên tầng năm của Bát Dạ Thành.

Nơi này có rất nhiều phòng.

Cũng giống ở tầng ba, mỗi phòng đều có quản gia đứng bên ngoài.

Các phòng trên tầng năm về cơ bản đều trống.

Tần Châu chọn vị trí ở giữa, phòng 5005, trả phí 250 vàng cho phòng.

“Thật hân hạnh vì các ngài phục vụ.” Quản Gia 5005 cúi đầu chào hai người: “Nếu các ngài có nhu cầu gì thì cứ hỏi tôi, tôi sẽ dốc hết sức lực vì các ngài phục vụ.”

Tần Châu gọi đồ ăn.

Bọn họ cảm thấy đói.

Quản Gia 5005: “Không thành vấn đề.”

Sau khi Quản Gia 5005 rời đi, Tần Châu đóng cửa lại nhìn Lâm Dị. Hắn đang muốn hỏi Lâm Dị chuyện gì xảy ra thì thấy Lâm Dị nhìn chăm chăm vào cửa sổ tựa tranh vẽ kia.

Tần Châu liếc mắt nhìn ra xa, bên ngoài có lầu đài và biển cả, nếu không có gió biển thổi vào, quả thực thoát nhìn giống như một bức tranh treo trên tường.

Sau đó Lâm Dị quay người lại, vẻ mặt ngưng trọng.

“Uống chút nước trước đi.” Tần Châu vặn một chai nước uống đưa cho Lâm Dị, sau đó đi vào phòng tắm tìm một chiếc khăn sạch, ngâm vào nước ấm.

Để Lâm Dị ngồi xuống, hắn nhẹ nhàng lau vết máu trên người Lâm Dị.

“Tôi ở trong phòng nghe được tiếng nhân ngư ngâm xướng, sau đó ý thức liền trở nên mơ hồ.” Tần Châu chỉ có thể nói lại những gì bản thân nhớ: “Tôi rời khỏi phòng, 3011 đi theo tôi tới Nhân Ngư Thính, hẳn đó là nội dung phục vụ của hẳn. Sau khi đến Nhân Ngư Thính, ý thức tôi càng ngày càng trở nên mơ hồ, chỉ nghĩ đến thắng mà thôi, một lúc sau thì em đến.”

Lâm Dị cũng nghe được tiếng ngâm xướng, kinh ngạc nói: “Nhân ngư ngâm xướng?”

“Ừ.” Tần Châu nói: “Trước khi bắt đầu đánh bạc, tôi mơ hồ nghe thấy người khác thảo luận, nói là ‘Nhân Ngư tiểu thư’.”

Những từ dùng để ca ngợi là ‘xinh đẹp’, ‘mỹ lệ’.

Nhưng trong lời ca ngợi cũng có những từ ngữ lẽ tục tĩu, cho nên Quản Qia 3011 mới có thể nói cho họ biết giá thị trường của ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ở phòng giao dịch bên phải, chỉ sợ nhiều người ở Bất Dạ Thành còn có tâm tư khác đối với vị ‘Nhân Ngư tiểu thư’ này.

Lâm Dị nghe Tần Châu kể lại.

“Nhân Ngư tiểu thư’ chính là bóng người đằng sau tấm rèm hạt.

Tiếng hát của cô có thể khiến người ta lạc lối, tuy Lâm Dị không bị thu hút trực tiếp đến Nhân Ngư Thính như Tần Châu, nhưng suy nghĩ của cậu quả thực đã bị ảnh hưởng, khó mà hoạt động bình thường, hơn nữa còn khiến người ta rơi vào lo âu hoảng loạn.

“Người có dục vọng với tiền tài sẽ bị tiếng ca hấp dẫn.” Tần Châu giải thích: “Trước khi đi ngủ, tôi vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để chuộc lại đôi tay.”

Hẳn biết nếu bản thân đến thời hạn vẫn chưa chuộc lại được đôi tay, Lâm Dị nhất định sẽ đi cầm đồ để cứu hẳn.

Lâm Dị gật đầu, cậu đồng tình với quan điểm này của Tần Châu.

Bây giờ nghĩ lại, cậu không bị hấp dẫn đến Nhân Ngư Thính, một là trên người cậu không có tiền, ‘Nhân Ngư tiểu thư’ không cần loại người tay không như cậu, hai là lúc cậu vào phòng liền ngủ thiếp đi.

Không có tiền và không có dục vọng với tiền bạc, sẽ không bị hấp dẫn.

Nhưng nếu không có tiền, sẽ bị bắt và bị ném đến phòng giao dịch, không có người mua thì sẽ bị coi là phế vật rồi bị Bất Dạ Thành xử lý.

Mà nếu có tiền, ném được mùi tiền rồi, ném được sự tôn kính và quyền lực

mà đồng tiền mang lại, làm sao mà không nảy sinh dục vọng đối với tiền bạc được? Bất Dạ Thành chính là muốn xây dựng nên bầu không khí này.

Điều này thật khó giải.

Bọn họ hiện tại có hơn 10.000 vàng, quả thực là tạm thời không đến cần tiền, nhưng nhân ngư ngâm xương ở một mức độ nào đó vẫn sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của bọn họ.

Một người nếu không có suy nghĩ của riêng mình, lại càng dễ dàng bị ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ngâm xương thao túng.

Chẳng trách lại gọi là Nhân Ngư Thính.

Nhân lúc hiện tại không có tiếng Nhân Ngư ngâm xương, Lâm Dị suy nghĩ một chút nói: “Đàn anh, có hai phương thức tử vong, một là không có tiền rồi bị đưa đến phòng giao dịch, nếu không ai muốn thì sẽ bị Bất Dạ Thành xử lý, còn lại là ở Nhân Ngư Thính cướp bóc tiền bạc sẽ bị giết chết.”

Tuy căn bản đều là không có tiền, nhưng rất rõ ràng, đây là hai quy tắc tử vong.

Bởi vì hành động của NPC là khác nhau.

Hơn nữa, Lâm Dị ở Nhân Ngư Thính thua mất 50 vàng mà không bị giết chết, nhưng những người muốn bắt cậu đến phòng giao dịch thì lại xuất hiện.

Một đêm tận hai quy tắc tử vong ư?

Lâm Dị khẳng định, mặc dù tư duy của cậu bị sự lo lắng trong lòng khống chế, nhưng cậu vẫn rất nhạy cảm với thời gian.

Cậu chắc chắn từ lúc nhận phòng đến giờ mới trôi qua 12 tiếng đồng hồ, nhưng bọn họ đã đến thời hạn nhận phòng, hơn nữa lúc chuộc lại đôi tay, bọn họ phải trả lãi của hai ngày.

Lâm Dị nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đàn anh, trời vẫn còn tối.”

Tần Châu cũng phát hiện ra điểm này, nói: “Ừm, như vậy chỉ có một khả năng.”

Lâm Dị hít sâu một hơi.

Bất Dạ Thành không có ban ngày.

Cho nên, loại trừ thời gian ban ngày, 24 giờ chia hai, Bất Dạ Thành một ngày chỉ có 12 tiếng.

Hiện tại bọn họ đã là ngày thứ hai ở Bất Dạ Thành.

Nhưng tình hình so với việc Bất Dạ Thành không có ban ngày còn căng thẳng hơn.

Lâm Dị kể cho Tần Châu nghe về tiền bối mà cậu gặp lúc ở phòng 3012.

“Đàn anh, nếu tiền bối không nói dối...” Lâm Dị mím môi, nghiêm túc nói: “Thế giới Quy Tắc 1-3 không phải bắt đầu lại, mà là vẫn luôn tồn tại. Chỉ là vấn đề về thời điểm cuốn người tham gia vào mà thôi.”

Quy tắc 1-3 là quy tắc tồn tại sớm hơn quy tắc 2-6 và quy tắc 4-4. Nếu nó thực sự chưa bao giờ kết thúc, dựa vào việc mỗi đêm không có người chết sẽ gia tăng thêm một quy tắc tử vong, quy tắc 1-3 đã tồn tại mười mấy năm, thế giới Quy Tắc 1-3 chỉ có đêm tối e rằng có thể đã tồn tại tới hàng ngàn quy tắc tử vong rồi.

Khắp nơi đều có lời trì, một bước sai lầm có thể dẫn đến tử vong.

Tần Châu trầm mặc một lát, sau đó nói: “Có đúng hay không, tìm được người đó là biết.”

Lâm Dị đáp: “Đàn anh, anh ấy chạy rồi.”

Bất Dạ Thành lớn như vậy, lại còn nhiều người nữa, phải chạy đi đâu để tìm một người như vậy bây giờ?

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa phòng.

Quản Gia 5005 đẩy toa đồ ăn, bấm chuông cửa.

Tần Châu đặt khăn lông lên bàn rồi đi ra mở cửa.

Hắn ném 100 vàng cho Quản Gia 5005: “Giúp tôi tìm một người.”

Lâm Dị trong phòng ngẩng đầu, ừ ha, bọn họ hiện tại có tiền mà, có tiền không phải dễ dàng tìm được người rồi sao?

Thậm chí còn chẳng cần bọn họ đi tìm nữa.

Quản Gia 5005 nhận 100 vàng rồi hỏi: “Tôn khách muốn tìm ai?”

Tần Châu quay người lại, cho Lâm Dị một ánh mắt.

Lâm Dị miêu tả vị tiền bối xuất hiện trong phòng mình cho Quản Gia 5005, tuy rằng tư duy lúc ấy của cậu bị đơn giản hoá, có điều may mà cậu với vị tiền bối đó nói chuyện khá lâu, Lâm Dị vẫn còn nhớ rất rõ bộ dạng của tiền

bối.

Quản Gia 5005 gật đầu nói: “Tôi sẽ đi ngay. Nếu tìm được người này, tôi sẽ lập tức đưa anh ta đến.”

Quản Gia rời đi giúp bọn họ đóng cửa lại, Tần Châu đẩy toa đồ ăn tới.

Có tiền quả thực rất tốt, đồ ăn rực rỡ muôn màu, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy thèm rồi.

Lâm Dị vốn muốn tự mình làm, nhưng Tần Châu lại nói: “Tay em không sao chứ? Tôi đút cho em.”

Lâm Dị có chút xấu hổ, “Đàn anh, em có thể.”

Cậu bị thương ở cánh tay nhưng bàn tay vẫn có thể cử động được.

Tần Châu nói: “Cho tôi cơ hội chuộc lỗi được không em? Trừ khi em muốn tôi áy náy tới chết.”

Lâm Dị không từ chối: “...Dạ.”

Bọn họ còn chưa dùng bữa xong, phòng 5005 vang lên tiếng gõ cửa, Quản Gia 5005 nói: “Tôn khách, người các ngài muốn đã tìm thấy rồi.”

Có lẽ Lâm Dị miêu tả vô cùng chính xác, hoặc cũng có thể do tiền thù lao của Tần Châu quá hào phóng.

Bọn họ cũng ăn được kha khá nên bụng đã xuống.

Tần Châu đứng dậy mở cửa.

Lâm Dị lo lắng để ý, nhìn thấy Tần Châu sau khi mở cửa, cả người ngẩn ra một lát.

Theo sau là giọng nói ngạc nhiên của Tần Châu vang lên.

“Đàn anh Lục?”

Chương 177: Quái vật 1-3

Tôi đã nói đừng thương hại tôi-

Chương 177: Quái vật 1-3

Quản Gia 5005 nhận được tiền thù lao tìm người của Tần Châu, tự giác rút lui, nhường không gian lại cho khách và nô lệ.

Lục Tiến đứng ở cửa, so với sự ôn hoà của Lâm Dị, Tần Châu khiến y cảm thấy có chút áp lực. Y lại ngó mắt nhìn Lâm Dị, phát hiện Lâm Dị cũng đang nhìn mình bằng ánh mắt đánh giá, so với ánh mắt nôn nóng lúc trước ở một mình với y thì hoàn toàn khác nhau.

Lục Tiến biết nguyên nhân trong mắt Lâm Dị thay đổi, sở dĩ lúc y chui ra dưới gầm giường là vì y biết tác dụng của Nhân Ngư ngâm xương ảnh hưởng tới người tham gia.

Hiện tại Nhân Ngư đã ngừng ca hát, Lục Tiến lại càng cảnh giác hơn, y không cảm thấy hai người tham gia này tiêu tiền bắt y lại là thực sự muốn trả y 20 vàng để đổi lại câu trả lời từ miệng y.

“Đàn anh Lục?” Tần Châu ngạc nhiên kêu một tiếng.

Không chỉ Tần Châu ngạc nhiên, mà Lục Tiến còn kinh ngạc hơn, đã lâu rồi y không nghe thấy xưng hô này.

Nhìn Tần Châu, trong đầu Lục Tiến lục lọi một hồi, nhưng trí nhớ xa xôi của mình lại không tìm được bất kỳ thông tin gì về Tần Châu.

Lục Tiến không biết Tần Châu.

Hơn nữa, nói thế nào nhỉ, y thấy Tần Châu rất xa lạ. Kỳ thật trí nhớ của y cũng không thuộc dạng tệ, tuy rằng ở trong thế giới Quy Tắc 1-3 lâu như vậy, nhưng nếu đã từng gặp qua, ít nhiều gì y cũng sẽ có ấn tượng, nếu cảm thấy xa lạ thì chắc hẳn chưa gặp bao giờ.

“Hội Sinh Viên nhỉ.” Lục Tiến mỉm cười.

Y cố gắng hết sức để đuổi thẳng tăm lưng gù của mình, để bản thân thẳng hơn một chút, có lẽ là muốn ở trước mặt đàn em thì ít nhiều gì đàn anh cũng phải có tí mặt mũi.

Nhưng lưng y còng đã nhiều năm, dù có duỗi người thế nào đi chăng nữa, thì cũng không thể giống hai đàn em nhỏ trong phòng, sự thẳng đứng đã sớm không còn thuộc về y rồi.

Nhưng Lục Tiến vẫn kiên trì, ngẩng đầu hỏi Tần Châu: “Khoá mấy?”

Có lẽ hiện tại tên của y vẫn còn được lưu truyền trong Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, nhưng không phải ai cũng từng nhìn thấy y. Y là chủ tịch Hội Sinh Viên khoá 12, không phải ai cũng có thể tùy tiện tra cứu thông tin của y, chức vụ phải đủ cao, ít nhất là từ phó chủ tịch Hội Sinh Viên trở lên.

Có thể nhận ra y, lại còn xuất hiện ở thế giới Quy Tắc 1-3, vậy thì thân phận của Tần Châu đã sáng tỏ.

Thấy Lục Tiến đã đoán được thân phận của mình, dù sao cũng không phải bí mật đáng giấu, Tần Châu nói: “Khoá 14.”

“Ờ ờ ờ.” Lục Tiến gật đầu, vừa định hỏi gì đó, Tần Châu đã mở miệng trước: “Đàn anh Lục chưa gặp qua chủ tịch Trương Dẫn Viễn sao?”

Sắc mặt Lục Tiến cứng đờ, cúi đầu.

Một lúc lâu sau, y mới thở ra một hơi: “Tên nhóc Trương Dẫn Viễn chắc là khoá 13 nhỉ? Là đứa trẻ ngoan, trước kia còn hay đùn đẩy công việc với tôi.” Sau đó nghĩ đến lời đề cử của chính mình, giọng điệu Lục Tiến tràn đầy hối hận: “Cuối cùng... chính tôi đã buộc em ấy đi theo con đường này, là tôi hại em ấy.”

Lời nói của Lục Tiến khiến Tần Châu và Lâm Dị đoán rằng y chưa từng nhìn thấy Trương Dẫn Viễn ở đây, nhưng Trương Dẫn Viễn quả thực đã bước vào thế giới Quy Tắc 1-3. Vì sao bọn họ gặp được Lục Tiến, còn Trương Dẫn Viễn thì không?

Lục Tiến giải thích: “Tôi bị người ta mua, mấy năm trước còn không có tự do cá nhân, mãi đến khi người mua chết, tôi mới thở được một chút.”

Tần Châu và Lâm Dị nhìn nhau.

Tần Châu hỏi thẳng: “Hiện thực phỏng chiếu cái chết của đàn anh Lục, đàn anh Lục hiện tại là người, hay là thứ gì khác?”

Thấy câu hỏi này làm cho Lục Tiến cứng người, Tần Châu giải thích: “Xin lỗi, em cần phải làm rõ vấn đề này.”

“Tôi hiểu mà.” Lục Căn cười khổ: “Là tôi thì tôi cũng làm vậy.”

Lục Tiến nói: “Tôi đoán cơ thể phỏng chiếu cái chết là bởi tôi đã trở thành nô lệ. Trong Bất Dạ Thành, nô lệ không được coi là con người. Dù sao thì tôi ở chỗ này cũng được...” Lục Tiến khó khăn suy nghĩ. Cơ chế thời gian trong Bất Dạ Thành và tốc độ dòng chảy khiến y không thể đưa ra một con số chính xác, cuối cùng y chỉ có thể mơ hồ nói đại khái: “Chắc là tám, chín hoặc mười năm.”

Thời gian lâu như vậy, Lục Tiến tuổi thật chỉ mới 30 tuổi tóc đã bạc trắng, các chức năng cơ thể cũng nhanh chóng lão hoá dưới áp lực tử vong mà Bất Dạ Thành mang lại.

Trông như một ông già.

“Tôi biết các cậu muốn hỏi gì.” Lục Tiến lại ngẩng đầu nhìn Lâm Dị: “Trước đó tôi có đòi tiền cậu nhóc này, dọa cậu rồi nhì.”

Lâm Dị lắc đầu: “Đàn anh Lục, không có.”

Thực ra lúc đó cậu không bị dọa, lúc ấy tư duy cậu đơn giản, không ngờ tiền bối lúc ấy lại dùng miệng lưỡi vô lại như vậy để đòi tiền cậu, trong lòng cậu chỉ tràn đầy mong muốn Lục Tiến giải đáp nghi vấn của chính mình.

Lục Tiến mỉm cười, coi lời phủ nhận của Lâm Dị là niềm an ủi.

Y nói: “Tôi thực sự rất cần tiền, tôi đang tiết kiệm tiền.”

Nhìn thấy vẻ mặt trầm tư của Tần Châu và Lâm Dị, Lục Tiến nói: “Trên tầng bảy của Bất Dạ Thành có hai phòng giao dịch, bên trái là nơi buôn bán nô lệ, còn bên phải có thể giao dịch bất cứ thứ gì.”

Tần Châu nói: “Đàn anh Lục muốn rời đi?”

Lục Tiến tán dương liếc nhìn Tần Châu một cái: “Chắc chắn cậu quản lý trường học rất tốt.”

“Đúng vậy.” Lục Tiến nói: “Đúng là tôi đang tiết kiệm tiền để giao dịch rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3.”

Lâm Dị nhin không được nói: “Đàn anh Lục, thực sự có thể rời khỏi sao?”

Cậu cảm thấy phương thức rời khỏi thế giới Quy Tắc này nghe có vẻ rất hoang đường.

“Có thể.” Lục Tiến nói: “Tôi tận mắt nhìn thấy có người rời đi, lúc đó tôi cũng nghĩ giống cậu, đến tận lúc hấn thành công rời đi, tôi mới dám tin tưởng.”

Tần Châu lại xác nhận: “Là thực sự rời đi?”

“Ít nhất là biến mất khỏi thế giới Quy Tắc 1-3. Rốt cuộc là rời đi hay đã chết, tôi không xác nhận được.” Lục Tiến nói: “Chúng ta không thể tự sát. Cho dù loại giao dịch này có cam bẫy, tôi cũng chấp nhận. Đôi khi ngấm lại, sống mà người không ra người, quỷ không ra quỷ, chỉ bằng chết đi còn hơn.”

Tần Châu và Lâm Dị không nói gì.

Hoàn cảnh như vậy, quả thực có thể khiến người ta mất đi ý chí chiến đấu.

Một giao dịch có thể rời khỏi đây ít nhất có thể mang lại hy vọng cho một người, dù không có gì đảm bảo rằng giao dịch đó sẽ có hiệu quả thực sự.

“Tôi nhớ số tiền giao dịch lúc hần rời đi là một trăm triệu một ngàn vàng.”

Lục Tiến cười mỉa mai: “Con số trên trời đúng không? Tôi ở đây nhiều năm vậy rồi cũng mới chỉ tiết kiệm được có 3.000 vàng. Có khi sẽ ở đây đến hết đời mất.”

“Đàn anh Lục...” Lâm Dị nhìn Tần Châu, sau khi được Tần Châu cho phép, cậu căng thẳng hỏi: “Người rời đi là ai ạ?”

“Lần đầu tiên tôi đến đây, hần cũng ở được mười mấy năm rồi. Có lẽ là một khoảng thời gian quá xa...” Lục Tiến nghiêm túc nhớ lại, không chắc chắn mà nói: “Tôi nhớ... hình như... họ Lâm thì phải?”

Lâm Dị cúi đầu hít một hơi.

Tần Châu đặt tay lên vai Lâm Dị, nhẹ nhàng ấn xuống.

Lục Tiến và Lâm Quyến không phải người ở cùng thời. Trước Lục Tiến cũng chưa ai từng đề cập đến 0-1.

Nếu việc Lâm Quyến đặt tên cho Lâm Dị là để ám chỉ gì đó, như vậy sẽ có mâu thuẫn về thời gian. Dù sao, Lâm Quyến cũng không phải người ở Hội Sinh Viên, mà thời Lâm Quyến cũng chưa có giả thuyết 0-1.

Nếu Lâm Quyến và Lục Tiến gặp nhau trong thế giới Quy Tắc 1-3, mâu thuẫn thời gian này có thể được giải thích rồi.

‘Họ Lâm’ trong miệng Lục Tiến hần chính là Lâm Quyến, nhưng kỳ lạ là Lục Tiến lại không nhớ rõ tên họ của Lâm Quyến, điều này có nghĩa Lục Tiến không giao tiếp nhiều với Lâm Quyến lắm. Dưới tình huống như vậy, liệu Lục Tiến sẽ nói cho Lâm Quyến biết về giả thuyết 0-1, rồi đến khi Lâm Quyến rời đi đưa ra tên Lâm Dị để ám chỉ sao?

Căn phòng rơi vào im lặng.

Sau đó Tần Châu lại hỏi: “Đàn anh Lục, anh từng đề cập đến giả thuyết 0-1.”

“Là nguyên nhân gì đã khiến anh đưa ra giả thuyết 0-1?”

Cùng lúc đó, Lục Tiến đột nhiên nghĩ tới điều gì: “Cậu nhóc này, trên người cậu không có tiền, chẳng lẽ cậu cũng là nô lệ?!”

Lâm Dị lắc đầu: “Không có.”

Cậu nói một cách biết ơn: “May mà có anh nhắc nhở, trước khi bị bắt, em đến phòng cầm đồ vay tiền rồi ạ.”

Lục Tiến gật đầu: “Cẩn thận một chút. Quy tắc tử vong lớn nhất ở đây chính là không phải nô lệ mà lại không có tiền. 7 giờ mỗi tối mấy kẻ đó sẽ đến bắt, 8 giờ sẽ đưa cho phòng giao dịch.”

Lâm Dị lại nói: “Cảm ơn anh nhắc nhở.”

Sau đó Lục Tiến nhìn Tần Châu nói: “À, đúng rồi, cậu vừa nói gì cơ?”

Tần Châu đang định lặp lại thì nghe thấy bụng Lục Tiến kêu lên.

Lục Tiến đỏ mặt, tấm lưng vốn luôn thẳng tắp lại khom xuống thêm một chút, mặt mũi trường bối bởi cơn đói cồn cào trong bụng mà biến mất không còn lại gì.

“Tôi... tôi đi trước.” Lục Tiến đứng dậy, đi được vài bước thì dừng lại, quay đầu nhìn Tần Châu: “Tôi thường nghỉ ngơi ở hành lang tầng ba hoặc tầng bốn. Lần sau cứ trực tiếp tới đó tìm tôi. Đừng có tiêu tiền để mấy NPC đó đến bắt tôi nữa. Đừng lãng phí linh tinh, ở Bất Dạ Thành này, nhiều tiền mới có thể sống sót.”

“Vâng, em biết.” Tần Châu nhìn chằm chằm đàn anh Lục: “Nhưng mời đàn anh Lục một bữa cơm cũng không tính là tiêu lung tung nhỉ.”

Lục Tiến xua tay ra hiệu từ chối.

“Đàn anh Lục.” Tần Châu gọi Lục Tiến: “Chủ tịch Trương Dẫn Viễn thường xuyên nhắc đến anh, anh vì Hội Sinh Viên mà trả giá những gì, em cũng đã nghe được. Lúc anh tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3, chủ tịch Trương luôn vì náo loạn với anh và về việc chủ tịch kế nhiệm đời tiếp theo của Hội Sinh Viên mà thấy không thoải mái. Sau khi em tiến vào Hội Sinh Viên, chủ tịch Trương dạy em rất nhiều điều, ít nhiều gì cũng hãy để em mời anh một bữa cơm.”

“Em ấy chỉ không muốn tôi bước vào thế giới Quy Tắc 1-3 thôi... Nào có gì mà không thoải mái, tôi không so đo với em ấy đâu.” Lục Tiến nhìn Tần Châu, lại thở dài: “Hội Sinh Viên... cũng là chuyện rất lâu về trước rồi.”

Y cười tự giễu, chỉ vào toa ăn của họ: “Tôi thấy cậu còn dư nhiều thế, tôi ăn cái này cũng được.”

Nói xong y đi đến toa ăn, Lâm Dị nhanh chóng nhường chỗ cho y.

Có thể thấy, sức khỏe của Lục Tiến đã đến mức cực hạn, động tác cầm đĩa của y run rẩy, y ăn thức ăn thừa của Tần Châu và Lâm Dị.

Lâm Dị quan sát mà trong lòng cảm thấy khó chịu, ngẩng đầu nhìn Tần Châu.

Sắc mặt Tần Châu ủ dột, nhìn chằm chằm Lục Tiến đang ăn uống say sưa: “Đàn anh Lục, để em chuộc lại thân phận cho anh.”

Lục Tiến ngẩng đầu nhìn Tần Châu, nuốt đồ ăn trong miệng nói: “Có tác dụng gì chứ? Cơ thể của tôi không phải xuất hiện phỏng chiếu tử vong rồi à? Với số tiền này, tốt nhất là cậu nên giữ nó bên mình đi. Thế giới Quy Tắc 1-3 rất lớn, NPC lại còn nhiều như vậy, đến giờ tôi cũng chưa thể tìm được tuyến chính đây này.”

Nói xong, y cảm thấy những lời này sẽ đả kích đến Tần Châu với Lâm Dị, Lục Tiến nói: “Không tìm được tuyến chính là do năng lực tôi kém cỏi, tôi tin hai cậu chắc chắn có thể rời khỏi đây.”

Tần Châu và Lâm Dị đều im lặng.

Nhìn vẻ mặt Tần Châu, Lục Tiến đặt đĩa xuống: “Không cần thương hại anh mà, so với mấy người đã chết thì tôi tốt hơn nhiều rồi, ít nhất tôi còn sống. Nếu cậu một trái hai phải muốn đền bù tiếc nuối của tên tiểu tử Trương Dẫn Viễn kia, vậy thì thuê cho tôi một phòng đi, đã lâu tôi chưa có giấc ngủ ngon rồi.”

Tần Châu thuê cho Lục Tiến một phòng ở tầng bốn, vừa lúc còn có một phòng đơn giá rẻ, Lục Tiến nhất quyết muốn ở phòng giá 50 vàng một đêm, không để Tần Châu tiêu nhiều tiền.

Tần Châu cũng không giằng co với Lục Tiến, sau khi Lục Tiến vào phòng nghỉ ngơi, liền đưa cho quản gia phòng Lục Tiến 500 vàng, bảo quản gia gọi đồ ăn cho Lục Tiến.

Hắn và Lâm Dị cũng chẳng dư lại nhiều đồ ăn mấy, Lục Tiến hắn cũng chưa ăn no.

Làm xong việc này, Tần Châu và Lâm Dị liếc nhìn cửa phòng Lục Tiến rồi mới rời đi.

Sau khi họ rời đi, cánh cửa phòng mở ra.

Lục Tiến nhìn bóng lưng bọn họ, sau đó lại nhìn quản gia, duỗi tay nói: “Tôi không ăn, đưa vàng cho tôi.”

Lấy được 500 vàng, Lục Tiến nhìn số vàng trong tay.

Thổn thức nói: “Dẫn Viễn à, em đã tìm được một cậu bé ngoan đấy. Nếu có thể, anh muốn tận mắt nhìn thấy đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên hiện tại trông như thế nào, đáng tiếc anh lại không thấy được.”

Với số vàng trong túi, y rời khỏi phòng, đi thang máy lên tầng bảy của Bất Dạ Thành.

Đi thẳng đến phòng giao dịch bên phải.

Xếp hàng một lúc, đến lượt y.

Y trả cho ông chủ 200 vàng phí dịch vụ, ông chủ lười biếng liếc nhìn y: “Cậu muốn làm gì?”

Trong phòng 5005, Tần Châu thay thuốc cho Lâm Dị.

Lâm Dị nhìn mặt mày Tần Châu, hỏi: “Đàn anh, anh cảm thấy ai là nhân vật chính của thế giới Quy Tắc 1-3?”

Câu nói của Lục Tiến ‘đến tận bây giờ vẫn chưa thể tìm ra tuyến chính’ khiến Lâm Dị cảm thấy bất an. Lục Tiến có thể đưa ra giả thuyết 0-1, tất nhiên năng lực không tồi, nhưng y lại lưu lạc đến tận đây, quả là làm lòng người đau xót.

Tần Châu nói: “Dựa vào chủ đề của quy tắc 1-3, ông chủ Bất Dạ Thành.”

Quy tắc 1-3: Trong trường, tiền không thể mua được mạng sống. Nếu giao dịch đó xảy ra... (chờ bổ sung)

Quản gia 3011 cho biết, tiền phòng là do ông chủ quy định. Không chỉ tiền phòng mà nhiều nội quy cũng do chính ông chủ đặt ra.

Lâm Dị gật đầu, cậu cũng nghĩ như vậy, đang định nói gì đó thì cửa bị gõ.

Giọng nói lạnh lùng của Lục Tiến vang lên: “Là tôi.”

Lâm Dị nhìn Tần Châu, thấp giọng nói: “Đàn anh Lục phát hiện bọn mình mua đồ ăn cho anh rồi ạ?”

Tần Châu trầm mặc một chút, đi đến mở cửa.

Lục Tiến nhét túi gấm trở lại vào trong ngực Tần Châu: “500 vàng, đếm đi.”

Tần Châu: “...”

Lâm Dị: “...”

Lục Tiến có vẻ rất tức giận, nhất quyết bắt Tần Châu mở túi gấm ra, đếm 500 vàng.

“Tôi đã nói đừng thương hại tôi, cũng đừng tiêu tiền bừa bãi mà.” Y hung hăng nói: “Đếm.”

Tần Châu nói: “Đàn anh Lục, không phải như vậy, anh đừng nghĩ nhiều.”

“Cậu không đếm tức là khinh thường tôi!” Lục Tiến kích động nói: “Đúng, hiện tại tôi là nô lệ không có nhân quyền, dù tôi nói gì thì người khác cũng không để trong lòng phải không.”

Lâm Dị ăn nói vụng về: “Đàn anh Lục, anh hiểu lầm rồi.”

Lục Tiến kiên trì nói: “Đếm! Đếm đủ 500 vàng rồi nói tiếp chuyện khác!”

Hết cách, Tần Châu mở túi gấm ra.

Một mùi hương quý quái toả ra từ túi gấm, Tần Châu ở gần mùi hương nhất, hắt ‘bịch’ một cái, ngất xỉu dưới mặt đất.

Lâm Dị sửng sốt: “Đàn anh Lục, anh...”

Cậu cũng ngửi thấy mùi hương của túi gấm, nói được nửa chừng, hôn mê bất tỉnh.

Lục Tiến nhanh chóng buộc túi gấm lại, cái lưng vẫn luôn chống cự đó giờ hoàn toàn khom xuống.

Nhìn thấy hai người nằm trên sàn, y nhẹ nhàng thở ra.

“Con trai à.” Lục Tiến nhìn Tần Châu nói: “Hết cách rồi, đàn anh không muốn làm hại mấy đứa đâu. Nhưng khổ nỗi đàn anh không có tiền, đã lâu rồi chưa tới Nhân Ngư Thính nữa.”

Y mò mẫm khắp cơ thể Tần Châu, tìm thấy chiếc túi gấm chứa vàng của Tần Châu, sau đó lại sờ soạng người Lâm Dị, lấy đi số vàng mà Tần Châu đã đưa cho Lâm Dị.

Một vàng cũng không để lại cho họ.

Từ lúc lấy trộm tiền cho đến khi rời đi, thậm chí cũng không thèm nhìn họ một lần.

Thay vì lo lắng Tần Châu và Lâm Dị nếu không có tiền sẽ phải làm sao, Lục Tiến lại quan tâm đến việc liệu y có thể dùng số tiền này để gỡ vốn trong Nhân Ngư Thính hay không.

Sắc trời ngoài cửa sổ tối tăm đến đáng sợ.

Chủ tịch Hội Sinh Viên khoá 12 đưa ra giả thuyết 0-1 đã lấy số tiền trộm được, chạy nhanh lên tầng sáu của Bất Dạ Thành.

Y hưng phấn kích động.

Giải thích cho việc một người bị tha hóa bởi dục vọng tiền tài và cờ bạc đến đáng sợ.

Trên đường đến Nhân Ngư Thính, Lục Tiến nhớ tới Tần Châu hỏi vì sao y lại phát hiện ra quái vật 0-1 tồn tại.

Đúng vậy, sao y phát hiện được?

Lục Tiến sớm đã quên từ lâu nên y mới đổi chủ đề.

Y lợi dụng tối đa sự thiện lương của người tham gia khi tới Bất Dạ Thành.

Y là người phát hiện ra quái vật 0-1. Năng lực của y có kém cỏi không?

Không, thế nên y dễ dàng chiếm được lòng tín nhiệm của hai đàn em nhỏ trong phòng.

Sở dĩ tiền bối là tiền bối, bởi vì y lợi hại hơn hậu bối.

Chương 178: Quái vật 1-3

Mười triệu vàng-

Chương 178: Quái vật 1-3

Cửa sổ vẫn chưa đóng, gió biển mặn mòi từ bên ngoài thổi vào, bay đến cánh tay mà Lâm Dị còn chưa kịp thay thuốc.

Cậu cảm nhận được sự đau đớn, từ từ mở mắt.

Trong phòng vẫn còn thoang thoảng mùi hương, Lâm Dị tỉnh táo lập tức đứng dậy.

Tần Châu tiếp xúc với mùi hương nhiều hơn cậu, hiện vẫn còn đang hôn mê.

Lâm Dị vội vàng chạy tới trước mặt Tần Châu, lắc lắc người: “Đàn anh.”

Tần Châu không có phản ứng, Lâm Dị đưa tay véo nhân trung của Tần Châu, thấy lông mi Tần Châu run rẩy, cậu chạy vào phòng tắm lấy chậu nước đổ lên người Tần Châu.

“Khụ khụ khụ khụ—” Tần Châu sặc vài lần.

Lâm Dị vội vàng chạy tới kiểm tra Tần Châu, dùng tay áo lau đi giọt nước trên mặt hắn: “Đàn anh.”

Tần Châu mở mắt, ánh mắt đầu tiên là nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lâm Dị.

Hắn ngồi dậy, đầu óc vẫn còn choáng váng, phải dựa vào đuôi giường để chống đỡ cơ thể mình.

Lâm Dị vội vàng chạy đi lấy khăn sạch lau tóc cho Tần Châu.

Tần Châu nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của cậu, hắn thấy một nửa băng gạc trên cánh tay cậu đã dính đẫm máu: “Nhóc thiên tài, tôi không sao.”

Lâm Dị cảm nhận được tay Tần Châu đặt trên cổ tay mình có chút run rẩy.

Tần Châu giải thích nguyên nhân tay run: “Tác dụng của mùi hương, không phải quá tức giận.”

Đã xảy ra chuyện gì, hai người đều rất rõ ràng.

Bị người quen đâm sau lưng, Tần Châu đã tiến vào thế giới Quy Tắc nhiều

như vậy, đây cũng không phải lần đầu hấn ném được mùi vị của sự phản bội. Phần lớn cảm xúc trong lòng thực ra là một loại cảm giác bất lực sâu sắc.

Bởi vì người đâm sau lưng bọn họ chính là chủ tịch Hội Sinh Viên khóa 12, cũng chính là người đưa ra giả thuyết 0-1 – Lục Tiến.

Thực ra nếu nghiêm túc ngẫm lại, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, việc Lục Tiến ở thế giới Quy Tắc 1-3 trong khoảng thời gian lâu như vậy, bị dục vọng ăn mòn cũng là điều hợp lý. Chẳng qua là thân phận trước đây của y, ý nghĩa của chủ tịch Hội Sinh Viên khiến Lục Tiến trở thành một tấm kính lọc tự nhiên trong mắt người khác. Cũng giống như mọi người tham gia thế giới Quy Tắc đều coi Tần Châu là trụ cột, dường như tin tưởng lời nói của Tần Châu một cách vô điều kiện.

Bản thân Lục Tiến biết rất rõ điều này và đã lợi dụng nó.

Lâm Dị sờ soạng người mình, sau khi Tần Châu kiếm được tiền ở Nhân Ngư Thính có chia một ít tiền cho cậu. Nhưng chi phí đều là do Tần Châu trả, Lâm Dị hi vọng xa vời Lục Tiến sẽ không phát hiện số tiền trên người cậu.

Nhưng Lâm Dị chỉ sờ được cái túi rỗng tuếch.

Lục Tiến cũng không buông tha cậu.

“Đàn anh, tiền không còn.” Lâm Dị nói.

“Ừm, xin lỗi.” Tần Châu nói.

Lâm Dị vội vàng nói: “Đàn anh, anh không cần xin lỗi em.”

“Thực ra tôi cũng không hoàn toàn tin tưởng anh ta.” Tần Châu vẫn còn mở miệng, cho nên hấn không nói cho Lục Tiến chuyện giả thuyết 0-1 thành lập, cũng không nói cho Lục Tiến biết Lâm Dị và 0-1 có khả năng liên quan đến nhau. Nhưng quả thật là hấn cũng vì thân phận của Lục Tiến, có một chút hy vọng với y, cho nên hấn mới mở miệng mời Lục Tiến ăn cơm, ý nghĩ của Tần Châu là: Bất kể Lục Tiến tốt hay xấu, riêng thân phận trước đây của y thôi, hấn cũng không muốn nhìn thấy Lục Tiến quá chật vật.

Điều này khiến Tần Châu có một loại cảm giác môi hở răng lạnh vô ích.

Nhưng cảm xúc không phù hợp trong thế giới Quy Tắc 1-3 của hấn lại đẩy hấn và Lâm Dị ra khỏi vạch an toàn. Tần Châu xoa xoa tóc Lâm Dị: “Xin lỗi em.”

Lâm Dị nói: “Đàn anh, như vậy cũng tốt mà. Đàn anh Lục đã cho chúng ta

thấy sức mạnh của quy tắc 1-3.”

Bất Dạ Thành khẳng định không chỉ dừng lại ở một Lục Tiến. Ngã một lần khôn hơn một chút. Ngay cả Lục Tiến cũng rơi xuống vực sâu, những người khác lại càng không đáng tin cậy chút nào.

Tần Châu chưa kịp nói gì thì Lâm Dị đã nói: “Đàn anh, đến lượt em cầm đồ.”

Tần Châu ngừng một chút, lúc sau mới nói: “Trước đây em làm rồi, lần này đến lượt tôi.”

Lâm Dị kiên trì nói: “Lần trước không tính, đây là trường hợp khẩn cấp ạ.”

Nói xong, Lâm Dị đứng dậy, cầm lấy giấy bút trên bàn trong phòng được chuẩn bị cho khách, sau đó đưa cho Tần Châu đọc.

Trên giấy, Lâm Dị viết một thời gian biểu dựa trên thời gian ở Bất Dạ Thành.

Theo lời của Lục Tiến, cậu khoanh tròn 7 giờ và đánh dấu ‘bắt người’ bên cạnh, khoanh tròn 8 giờ và đánh dấu ‘phòng giao dịch’ bên cạnh, khoanh tròn 10 giờ và đánh dấu ‘đấu giá nô lệ’ bên cạnh.

Lâm Dị rất nhạy cảm với thời gian, nhưng thời gian ở Bất Dạ Thành là 12 tiếng một ngày, cho nên cậu không biết thời gian cụ thể, nhưng hiện tại cậu có thể dựa vào thời gian biểu này để phân biệt thời gian ở đây.

“Bây giờ là khoảng 6h30.”

Lâm Dị nói: “Đàn anh, nửa tiếng nữa Bất Dạ Thành sẽ bắt đầu truy đuổi người không có tiền.”

Tần Châu nhìn thời gian biểu, Lâm Dị viết rất rõ ràng, hỏi: “Em muốn nói cái gì?”

Lâm Dị nghiêm túc nói: “Không có thời gian chiến đấu.”

Tần Châu nói: “Không có quan hệ logic, đừng gạt tôi, tôi không phải Trình Dương.”

Lâm Dị im lặng, cậu ngửi được mùi hương trong không khí, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, kéo tay áo Tần Châu nói: “Đàn anh, sau khi đàn anh Lục vào phòng lần thứ hai, chúng ta mới đột nhiên ngắt xiu. Điều này có nghĩa lần đầu đàn anh Lục đến phòng 5005, trên người anh ấy không có hương liệu khiến bọn mình bị hôn mê, là trên đường mới có.”

Tần Châu nhìn Lâm Dị: “Anh ta tới phòng giao dịch bên phải tầng bảy.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng, đàn anh Lục tới phòng giao dịch bên phải để mua hương liệu khiến chúng ta ngất xỉu. Chúng ta cũng có thể đổi thành khiến ‘Nhân Ngư tiểu thư’ dừng ngâm xướng, chỉ cần chúng ta có tiền.”

Phòng giao dịch bên phải thực sự sẽ có sao?

Đáp án là có.

Quản Gia 3011 nói có thể trực tiếp giao dịch với ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ở phòng giao dịch bên phải, vì ‘Nhân Ngư tiểu thư’ có thể giao dịch, cho nên những thứ khiến ‘Nhân Ngư tiểu thư’ dừng ca hát hẳn cũng có thể giao dịch.

Chỉ cần ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ngừng ca hát, bọn họ sẽ không bị cám dỗ bởi tiền bạc và mất kiểm soát, như vậy bọn họ sẽ có thể đến Nhân Ngư Thính để đánh bạc.

Hai người cùng làm việc, một người đến phòng cầm đồ để cầm đồ trước, đảm bảo trên người cả hai đều có tiền, không bị bắt đi.

Một người khác đến phòng giao dịch bên phải để xếp hàng, dùng tiền cầm đồ để trả 200 vàng phí dịch vụ cho ông chủ, sau đó tìm hiểu về mức giá để khiến ‘Nhân Ngư tiểu thư’ dừng ngâm xướng. Nếu như số tiền cầm đồ dùng để trả 200 vàng phí dịch vụ cho ông chủ cộng thêm giao dịch để ‘Nhân ngư tiểu thư’ dừng ngâm xướng mà vẫn còn thừa tiền thì không sao, nếu không đủ, một người khác phải đi cầm đồ một chuyến. Bằng không, xếp hàng lại lần hai sẽ phải trả thêm một lần phí 200 vàng tiền dịch vụ nữa.

Cho nên, tình huống tốt nhất là nên một lần cầm đồ lấy đủ số tiền.

Lâm Dị nói: “Em rõ về giá thị trường hơn đàn anh, đàn anh đừng tranh với em nữa.”

——

Còn lại nửa tiếng, Lâm Dị nhanh chóng chạy đến phòng cầm đồ.

Cậu vì mạng sống mà vô liêm sỉ đến mức trực tiếp nhảy vào quầy cầm đồ số 8.

Tiểu nhị vốn đang hùng hồn chửi bới, nhưng nhìn thấy là Lâm Dị lại cười toe toét: “Lời tôi nói nhanh như vậy đã ứng nghiệm rồi à?”

Tiểu nhị rất vui khi thấy Lâm Dị đến cầm đồ. Những người xếp hàng phê bình hành vi chen hàng của Lâm Dị. Tiểu nhị còn nói giúp cậu: “Cút cút cút, phàn nàn nữa thì cút khỏi chỗ buôn bán của tôi.”

Lâm Dị lo lắng hỏi tiểu nhị: “Lần trước anh nói cầm gương mặt là 1.000 vàng, giờ còn được không?”

Tiểu nhị nói: “Chắc chắn là không tính nữa rồi. Lần trước tôi nói với cậu đấy, lần tới sẽ không còn giá như cũ nữa.”

Lâm Dị tất nhiên biết tiểu nhị sẽ nói vậy: “Vậy lần này anh cho bao nhiêu?”

Tiểu nhị đánh giá cậu: “Chắc, 200 vàng đi, thời hạn một ngày, lãi 20 vàng.”

Lâm Dị đang chờ tiểu nhị nói vậy, thời hạn của tiểu nhị càng ít, có nghĩa hăn càng muốn gương mặt cậu.

Lâm Dị đáp: “Bỏ đi, tôi cầm đôi tay.”

Tiểu nhị: “...”

Sự chênh lệch này làm tiểu nhị lên tiếng: “Nếu cậu cầm mặt, 500 vàng, thời hạn một ngày, lãi 50 vàng.”

Tiểu nhị từ chối kì kèo mặc cả giờ đã tăng giá, nhưng Lâm Dị cũng không đại toàn thắng là bao, 500 vàng quá ít. Cậu không nghĩ sau khi trả cho ông chủ phòng giao dịch bên phải 200 vàng phí dịch vụ mà vẫn có thể giao dịch được ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ngừng ngâm xướng.

“Chỉ 500 vàng thôi hả.” Lâm Dị lộ ra vẻ mặt rung động rồi lại rối rắm.

Tiểu nhị ý thức được Lâm Dị đang cần tiền, hăn đánh giá Lâm Dị từ trên xuống dưới, đề nghị: “Hay cậu đem cả người đi cầm đồ luôn đi.”

Lâm Dị cố ý làm cho tiểu nhị cảm thấy cậu muốn tiền, để tiểu nhị nắm bắt tâm lý cậu, đưa ra đề nghị cầm đồ khác rồi ra giá cao để dụ dỗ cậu. Giống như hai lần trước vậy, tiểu nhị đều đưa ra đề nghị.

Có điều cậu hiện tại thực sự cần cầm một thứ để lấy được khoản tiền kénch xù, không thể trực tiếp mở miệng hỏi cầm đồ ở đâu có giá trị nhất được, nếu không tiểu nhị nhất định sẽ ép giá.

Lâm Dị cảnh giác nhìn tiểu nhị: “Cả người ấy hả? Nếu không có tiền chuộc thì anh sẽ làm gì tôi? Chặt tôi thành từng mảnh à?”

Tiểu nhị cười xấu xa: “Cầm cả người là có ý gì? Cậu lớn rồi mà còn không hiểu sao? Cầm không?” Hăn cố ý đưa ra giá cao để dụ dỗ Lâm Dị: “Cho cậu 2.000 vàng, thời hạn ba ngày, lãi một ngày 200 vàng.”

Lâm Dị lập tức nói: “Thành giao.”

Tiểu nhị cứ ngỡ mình sẽ lại bị từ chối mãnh liệt: “...”

Hắn có cảm giác mình vừa bị lừa.

Lâm Dị thúc giục: “Mau xuất phiếu.”

Tiểu nhị: “A.”

Tiểu nhị viết phiếu, 2.000 vàng cũng không mân mê lâu, nhanh chóng được đưa cho Lâm Dị.

Vẫn là túi gấm như cũ, nhưng với số tiền đạt đến bốn chữ số, nó không còn là mấy miếng vàng với số lượng lớn nữa, thể tích vàng to và rắn chắc hơn nhiều.

Vì muốn chia tiền chi Tần Châu nữa nên Lâm Dị đã xin một ít vàng miếng.

Lâm Dị chộp lấy túi gấm, bước chân hướng đến phòng giao dịch, cậu chạy tới phòng giao dịch bên phải. Phòng giao dịch bên phải không có nhiều người xếp hàng giao dịch như phòng cầm đồ, Lâm Dị nhìn thấy còn hai người nữa là đến phiên Tần Châu giao dịch với ông chủ.

Trên người Lâm Dị giữ lại một ít vàng miếng, còn lại nhét vào trong tay Tần Châu.

Sau đó cậu lùi sang một bên chờ Tần Châu.

Tuy rằng người xếp hàng không nhiều, cũng không biết hai người trước mắt rốt cuộc là giao dịch cái gì, nhưng phải rất lâu sau mới đến lượt Tần Châu.

Tần Châu trả 200 vàng xong, đi vào giao dịch chính.

Phòng giao dịch bên phải trông khá giống một văn phòng. Ông chủ Bất Dạ Thành lười nhác đặt trọng lượng cơ thể đè ép lên ghế, hai chân gác lên bàn, trông bộ dạng cực kỳ nhàn rỗi.

Tần Châu liếc mắt nhìn ông chủ một cái.

Ông chủ mặc bộ vest sọc xanh, bên trong là áo sơ mi đen tuyền, túi ngực cài một chiếc trâm hình ngôi sao sáu cánh.

Trên mặt là một chiếc mũ chóp cùng màu, che khuất cả khuôn mặt.

“Khách hàng của tôi ơi, cậu muốn giao dịch cái gì nào?” Giọng nói nhẹ nhàng của ông chủ phát ra từ sau chiếc mũ chóp.

“Khiến ‘Nhân Ngư tiểu thư’ cảm miêng.” Tần Châu nói.

Ông chủ im lặng một lúc, như thể nghe được điều gì thú vị: “Ha ha ha, muốn giọng nói của ‘Nhân Ngư tiểu thư’? Đúng là có thể, có điều chưa ai từng đề cập đến giao dịch này bao giờ. Để tôi ngẫm xem nên định giá như thế nào... mười triệu vàng, thấy sao?”

Tần Châu nói: “Chẳng ra sao.”

Ông chủ ‘ồ’ một tiếng, ngừng cười, giải quyết dứt khoát: “Vậy mười triệu vàng.”

Chương 179: Quái vật 1-3

Vì sao lại trốn dưới chăn?-

Chương 179: Quái vật 1-3

Nhìn thấy Tần Châu đi ra khỏi phòng giao dịch bên phải, Lâm Dị vội vàng tiến lên.

Biết Lâm Dị lo lắng, hai người bọn họ đi đến một góc liền dừng lại, Tần Châu kể lại chuyện xảy ra trong phòng giao dịch bên phải: “Có được giọng nói của ‘Nhân Ngư tiểu thư’ là mười triệu vàng.”

Nghe được con số này, giọng nói Lâm Dị thốt ra như không có âm thanh.

Cậu biết muốn để ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ngừng ngâm xướng sẽ không dễ dàng, nhưng cậu không ngờ lại khó đến vậy.

Mười triệu vàng? Cả người cậu mới cầm cố được có 2.000 vàng, với tiền đề là giá cả không đổi, cần 5.000 cậu mới có thể hoàn thành giao dịch được.

Trong khi Lâm Dị đang loay hoay với chính mình, Tần Châu lấy một cái túi giấu ra.

Túi giấu này không phải là túi Lâm Dị lúc cầm đồ đổi được. Cậu sửng sốt một chút: “Đàn anh, cái này là... đổi được sao ạ?”

Tần Châu nói: “1.000 vàng, năm phút.”

Sắc mặt hẩn nghiêm túc: “Hơn nữa phải để ‘Nhân Ngư tiểu thư’ uống xong mới có hiệu lực.”

Bên trong là một lọ thuốc có độc tính hiệu quả trong thời gian hạn định.

Tuy rằng tình huống này cũng không tốt hơn là bao, nhưng ít ra Tần Châu vẫn có cơ hội chuộc lại thân xác đã đi cầm đồ của cậu.

Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đàn anh, em đi tìm ‘Nhân Ngư tiểu thư’.”

Tần Châu nhìn chăm chăm Lâm Dị, một lúc sau mới nói: “Nhóc thiên tài, lượng sức mà làm.”

Thế giới Quy Tắc 1-3 không có ban ngày, tồn tại rất nhiều quy tắc tử vong. ‘Nhân Ngư tiểu thư’ hẳn là một NPC quan trọng trong thế giới Quy Tắc 1-3.

Chỉ riêng hiệu quả của việc cô ngâm xướng cũng đã đủ để thấy được tầm quan trọng của cô. Nếu là NPC thì sẽ có quy tắc tử vong, hành vi Lâm Dị đem thuốc độc cho ‘Nhân Ngư tiểu thư’ uống tương đương với việc tay không đi trên dây xiếc.

Nhưng nếu không làm vậy, thân thể cầm đồ của Lâm Dị sẽ không thể chuộc lại được, cậu nhất định sẽ chết.

Tần Châu không có cách để hắt đi cho ‘Nhân Ngư tiểu thư’ uống lọ thuốc độc, bọn họ chỉ có năm phút, cho dù hắt thành công có thể bắt ‘Nhân Ngư tiểu thư’ uống thuốc một cách thuận lợi, hắt cũng không có đủ thời gian quay lại để đánh bạc.

Chỉ có Lâm Dị đi, cho hắt tranh thủ thời gian đủ năm phút, hắt mới có cơ hội thắng lớn hơn nữa.

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Hai người đi xuống một tầng, đến tầng sáu của Bất Dạ Thành.

Lần trước Lâm Dị xếp hàng bên ngoài Nhân Ngư Thính để tìm Tần Châu, cậu đã cố gắng thử bịt tai nhưng hiệu quả không lớn, tư duy của cậu vẫn bị tiếng ngâm xướng của nhân ngư mà trở nên chậm chạp.

Muốn cho ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ngừng hát không phải là một việc dễ dàng, Lâm Dị phải duy trì đầu óc tỉnh táo, cho nên không thể ở lại nơi này quá lâu.

“Đàn anh, đợi em.”

Vội vàng cáo biệt tạm thời với Tần Châu, Lâm Dị đi tới cửa khác của Nhân Ngư Thính.

Cửa Tần Châu xếp hàng là lối vào, cửa còn lại là lối ra.

Những người sống sót và chiến thắng trong mỗi vòng ở Nhân Ngư Thính có thể rời đi bằng lối ra, bởi vì không có nhiều người lắm nên chỉ có hai nhân viên bảo vệ trực ở cửa này.

Lâm Dị đi tới cửa, nói với bảo vệ: “Tôi để quên đồ bên trong.”

Nói xong, không đợi bảo vệ lên tiếng, cậu đưa cho mỗi bảo vệ 100 vàng.

Rất nhiều nơi ở Bất Dạ Thành thu phí, Lâm Dị cho rằng ‘có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ’ ở đây sẽ có tác dụng.

Quả nhiên, hai bảo vệ đặt tiền xuống, hỏi Lâm Dị: “Quý khách mất gì?”

Lâm Dị đáp: “Là một chiếc túi gấm trống rỗng thôi, cơ mà tôi khá thích màu trên chiếc túi gấm đó, nó là màu may mắn của tôi.”

Bảo vệ hỏi: “Quý khách có nhớ mình để nó ở đâu không?”

Lâm Dị buồn bực nói: “Tôi không nhớ rõ ấy, tôi tự vào tìm cũng được, tiện tay chơi vài ván.”

Rất ít người biết lối ra của Nhân Ngư Thính, điều này chứng tỏ Lâm Dị quả thực là một dân cờ bạc của Nhân Ngư Thính, hơn nữa còn thắng ở một ván nào đó rồi.

Với cả, Lâm Dị rất hào phóng, vừa ra tay là đưa cho mỗi người 100 vàng, không thể nào trên người cậu lại không có tiền được, có lẽ là lười xếp hàng ở bên ngoài với kiếm vàng, bảo vệ liền cho Lâm Dị đi.

“Cảm ơn.” Lâm Dị cảm ơn hai bảo vệ: “Nếu vận may không tồi, nhất định sẽ còn cảm tạ mấy anh.”

Hai bảo vệ không khách sáo nói: “Vậy xin chúc quý khách chơi vui vẻ, đại hoạch toàn thắng”.

Lâm Dị bước nhanh vào Nhân Ngư Thính. Cậu không nghe thấy tiếng nhân ngư ngâm xướng, có vẻ một vòng đánh bạc đã kết thúc, Nhân Ngư Thính đang được dọn dẹp. Bởi vì không có dân đánh bạc, ‘Nhân Ngư tiểu thư’ cũng không cần phải ngâm xướng.

‘Nhân Ngư tiểu thư’ không phải lúc nào cũng ở sau tấm rèm hạt, lúc Lâm Dị rời khỏi Nhân Ngư Thính, cậu không nhìn thấy ‘Nhân Ngư tiểu thư’ đằng sau tấm rèm hạt, cậu nghĩ ‘Nhân Ngư tiểu thư’ cũng cần phải nghỉ ngơi.

Ít nhất là cũng phải uống chén nước để làm ấm cổ họng hay gì đó.

Trong khi Nhân Ngư Thính đang được dọn dẹp, Lâm Dị đi tới khu vực nghỉ ngơi, mua một ly nước trái cây.

Khu vực nghỉ ngơi được chuẩn bị sẵn cho người chiến thắng trong một vòng, Lâm Dị quan sát thì thấy khu vực nghỉ ngơi có nhiều hơn một người, cũng tức là người sống sót ở vòng đánh bạc cuối cùng không chỉ dừng lại ở một người.

Mỗi một vòng kéo dài một giờ, khi hết thời gian, ‘Nhân Ngư tiểu thư’ sẽ ngừng ngâm xướng, chỉ cần chưa thua hết tiền thì vẫn có thể sống sót được.

Có điều nhìn đáng vẻ, bọn họ đang chuẩn bị tham gia vào vòng đánh bạc

tiếp theo.

Lâm Dị nhìn thấy Lục Tiến, y đang cúi đầu đếm số tiền còn lại, lấy một miếng vàng cắn vào miệng, sau đó không khỏi lau nước miếng.

May mà cậu đang ở đây, nếu không, đổi lại là Tần Châu nhìn thấy Lục Tiến hành động như vậy sẽ lên cơn đau tim mất.

Quả thực, Lục Tiến đã trộm hơn 10.000 vàng của Tần Châu, cũng không dễ dàng thua sạch được.

Rồi mắt, Lâm Dị không lãng phí thêm thời gian nữa, cậu cầm cốc nước, tìm một góc, rắc thuốc độc có được từ phòng giao dịch bên phải vào nước trái cây.

Sau đó, cậu đi tìm ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ở khu vực nghỉ ngơi.

Lâm Dị đứng ở ngoài một căn phòng, xuyên qua cánh cửa, cậu có thể cảm nhận được gió biển từ khe cửa thổi ra.

Cánh cửa không được đóng hẳn, qua khe cửa, Lâm Dị nhìn thấy ‘Nhân Ngư tiểu thư’.

Mái tóc xõa ra sau lưng tựa như rong biển, ‘Nhân Ngư tiểu thư’ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, không phát hiện Lâm Dị đi vào trong phòng.

Cô nhìn lâu đài ngoài cửa sổ, vẻ mặt đau thương nặng nề.

“Xin chào.” Lâm Dị mở miệng lần thứ ba nhưng ‘Nhân Ngư tiểu thư’ vẫn chưa quay đầu lại.

Lâm Dị không thể không đưa tay ra, cẩn thận chọt vào người cô.

‘Nhân Ngư tiểu thư’ lúc này mới quay lại, nhìn thấy Lâm Dị thì sửng sốt, sau đó cô nhìn cốc nước trong tay Lâm Dị.

Lâm Dị thực ra cũng không biết phải làm gì để ‘Nhân Ngư tiểu thư’ uống ly nước trái cây này, nếu không có cách nào tốt hơn, cậu bèn dùng biện pháp đơn giản nhất vậy.

“Cô hát lâu như vậy rồi.” Lâm Dị hỏi cô: “Cô có khát không? Muốn uống nước không?”

‘Nhân Ngư tiểu thư’ quả thực rất xinh đẹp, ngay cả Lâm Dị cũng cảm thấy cô đẹp đến nỗi không gì sánh được, thậm chí cậu còn cảm thấy cô có chút quen mắt. Nhưng trong trí nhớ Lâm Dị, cậu chưa từng gặp cô bao giờ, Lâm

Dị kết luận lại, đây có lẽ là phản ứng bình thường của đàn ông khi gặp phụ nữ đẹp, bởi vì nhiều đàn ông sẽ hỏi phụ nữ xinh đẹp là: ‘Người đẹp, có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi đúng không?’

Có điều giới tính của ‘Nhân Ngư tiểu thư’ vẫn là một chuyện cần phải bàn luận thêm. Cô không mặc bất kỳ thứ gì ở phần trên cơ thể, nhưng phần thân dưới của cô được quấn bằng một tấm vải mỏng. Đánh giá từ hình dáng của tấm vải thì đó không phải đuôi mà là một đôi chân.

Xét riêng phần thân trên, cô không có đặc điểm hình thể của phụ nữ.

‘Nhân Ngư tiểu thư’ nhìn cậu, Lâm Dị đưa ly nước tới: “Nước cam đó, ngọt lắm.”

Lâm Dị không biết ‘Nhân Ngư tiểu thư’ có nhận lấy ly nước trái cây mà cậu đưa hay không, cậu chỉ có thể làm ra vẻ mặt chân thành nhất, cậu thực sự chân thành muốn ‘Nhân Ngư tiểu thư’ uống hết ly nước trái cây này.

‘Nhân Ngư tiểu thư’ nhận lấy ly nước Lâm Dị đưa cho, cô mỉm cười với Lâm Dị, nhấp một ngụm nhỏ.

Lâm Dị chậm rãi đi tới bên cửa, cậu nghe thấy Nhân Ngư Thính truyền đến tiếng ồn ào náo động, một vòng đánh bạc mới sắp bắt đầu! Hơn nữa, có tiếng bước chân đi về phía căn phòng này, hẳn là NPC từ Nhân Ngư Thính tới mời ‘Nhân Ngư tiểu thư’.

Lâm Dị không thể ở trong phòng này được nữa, cậu xoay người chạy ra ngoài.

Phía sau ‘choang’ một tiếng, ly nước bị quăng xuống vỡ tan trên mặt đất. Lâm Dị cảm giác được những mảnh thủy tinh va vào sau đầu cậu.

Dùng sức lớn như vậy để đập chiếc ly, chắc hẳn ‘Nhân Ngư tiểu thư’ đã phát hiện trong nước có vấn đề.

“A a a a a a a——”

“A a a a a a a——”

Tiếng ngâm xướng chói tai đột ngột xuất hiện, giống như trả thù cho sự phản bội của Lâm Dị. Da đầu Lâm Dị tê dại một lúc, bước chân theo da đầu tê dại mà dừng lại.

Trước khi tư duy cậu hoàn toàn đình trệ, chất độc đã phát tác!

Bên kia, Tần Châu bước vào Nhân Ngư Thính liền nghe được tiếng ngâm

xướng với sức mạnh có uy lực gần như nâng được cả một mái nhà, dời non lấp biển mà ập tới.

Ý thức của hắn đại ra vài phút, đợi đến khi tỉnh lại, hắn đã đặt số vàng trong tay lên bàn đánh bạc.

Bên tai là tiếng các con bạc hò hét khàn giọng: “Lớn! Lớn! Lớn!”

“Nhỏ! Ra nhỏ!”

“Nhỏ! Nhỏ!”

Tần Châu cảm thấy mình cực lớn.

Nhà cái bắt đầu mở sà, kết quả là ‘lớn’.

Tỷ lệ đặt cược của hắn là 1:1. Hắn đặt cược 500 vàng, ván này thắng được 500 vàng.

Hắn bắt đầu đọc thầm tên Lâm Dị, Lâm Dị nói với hắn, với tốc độ nói của hắn, năm phút có thể đọc được tên Lâm Dị 500 lần, cho nên Tần Châu phải dừng lại và rời đi khi hắn đọc được 400 lần hoặc nhiều nhất là 450 lần. .

Tần Châu một lúc ba việc, hắn yên lặng đọc thầm tên Lâm Dị, bởi vì không nghe thấy tiếng nhân ngư ngâm xướng, hắn biết Lâm Dị đã thành công, nhưng hắn lại bắt đầu lo lắng liệu Lâm Dị có thể thành công rút lui hay không.

Đôi mắt dán chặt vào chiếu bạc, người khác cược ‘nhỏ’, Tần Châu đặt cược 100 vàng vào xúc xắc tổng hoà.

Hắn cược xúc xắc tổng hoà ở vòng tiếp theo sẽ là 17 điểm, tỷ lệ cược là 1:50, như vậy hắn có thể nhận được 5.000 vàng.

Tần Châu biết mình sẽ thắng.

Hắn không phải là Âu Hoàng (*), cũng không phải là thánh cờ bạc.

(*): chỉ vận may tốt

Chỉ là hắn hiểu rõ hơn những người khác một chút, Bất Dạ Thành không thể nào lại cho người khác thắng được nhiều tiền, nhà cái là người duy nhất trên chiếu bạc có khả năng gian lận.

Hắn cược 100 vàng vào xúc xắc tổng hoà, hầu như không ai theo hắn.

Bởi vì rất khó.

Liên tiếp mở ra ‘lớn’ khiến hầu hết dân đánh bạc ở vòng này đều đặt cược

vào 'nhỏ'. Tần Châu hiểu rõ tâm lý của những con bạc này, phong thuỷ thay phiên luân chuyển, chính là luân phiên mở ra 'nhỏ'. Nhưng xét theo thu chi của nhà cái, nếu nhà cái muốn thắng ván này, cần phải mở ra 'lớn'.

Kết quả mở 'lớn' chắc chắn sẽ làm thất vọng hầu hết các con bạc, cho nên nhà cái cần tìm người có thể thu hút sự chú ý của các con bạc, huy động lại sự nhiệt tình của người chơi. Người này chính là Tần Châu.

Tiền cược của Tần Châu không nhiều, chỉ có 100 vàng, cho dù Tần Châu thắng, nhà cái cũng chỉ trả cho Tần Châu 5.000 vàng, tính ra vẫn sẽ có lời.

Nhà cái bắt đầu phiên giao dịch: "Lớn, 17 điểm!"

"Con mẹ nó, sao lại lớn nữa!"

"Thật đấy, mấy ván lớn rồi!"

"Ơ, 17 điểm? Đờ mờ, có người thắng này!"

Tần Châu nhận 5.000 vàng, trong đầu hắn đã đọc tên Lâm Dị 300 lần.

Lần này hắn dẫn đầu, cược 1.000 vàng vào 'lớn'. Bởi vì hắn vừa thắng được 5.000 vàng nên rất nhiều con bạc sôi nổi theo Tần Châu đặt cược.

Ván này sẽ thua.

Hắn chỉ trả về cho nhà cái một ít, bằng không, đã thắng rồi còn muốn chạy à?

Có mà mơ.

Sau khi thua 1.000 vàng, các con bạc không còn để ý đến Tần Châu nữa, nhà cái cũng hài lòng nhận lại 1.000 vàng.

Tần Châu chậm rãi rời khỏi bàn đánh bạc, trong lòng đã đọc tên Lâm Dị 400 lần.

Hắn phải đi rồi.

Rời khỏi lối ra, Tần Châu nhanh chóng đi đến phòng 5005.

Hắn và Lâm Dị đã hẹn trước, làm xong việc thì trở về phòng.

Quản Gia 5005 mở cửa cho Tần Châu, sau khi Tần Châu bước vào, nhìn thấy trên giường có chỗ phình ra, liền hỏi: "Nhóc thiên tài?"

"Đàn anh, anh trở về rồi!" Giọng nói của Lâm Dị vang lên sau chăn.

Tần Châu xoay người, đóng cửa lại, đi đến bên giường.

Lâm Dị trốn ở trong chăn hỏi: “Đàn anh thắng được bao nhiêu ạ?”

Tần Châu nói: “4.000 vàng.”

Lâm Dị vui vẻ nói: “Em biết chắc đàn anh sẽ thắng mà!”

Tần Châu nhìn chằm chằm chiếc chăn phồng lên: “Vì sao lại trốn dưới chăn?”

Lâm Dị trầm mặc, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Đàn anh, em bị thương, sợ anh nhìn thấy sẽ đau lòng.”

Chương 180: Quái vật 1-3

Mạng đây à, là thứ vô giá trị nhất trong Bất Dạ Thành này-

Chương 180: Quái vật 1-3

Nhắc chặn lên.

Tần Châu đặt bộ dụng cụ xuống, ngồi quỳ trên giường, đau lòng nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị bị nhìn đến ngượng ngùng, chuẩn bị kéo chăn lên che mình lại.

Tần Châu duỗi tay, không cho Lâm Dị che bản thân lại, ngăn cản cậu xong, hần sờ vào những vết bầm lớn nhỏ trên người Lâm Dị.

Nhìn thấy vẻ mặt Tần Châu đầy lo lắng, Lâm Dị an ủi hần: “Đàn anh, em thực sự không sao đâu anh, chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.”

‘Nhân Ngư tiểu thư’ phát hiện nước trái cây có vấn đề liền phát cuồng lên hét chói tai. Lâm Dị ở quá gần giọng hét của cô, cho nên da đầu cậu trở nên tê dại, tay chân cũng chẳng linh hoạt nữa.

Sau đó ‘Nhân Ngư tiểu thư’ tấn công cậu từ phía sau. Cô bóp chặt cổ Lâm Dị, cắn xé da thịt cậu.

May mà thời gian chất độc phát tác không lâu. Lợi dụng năm phút đó, Lâm Dị lấy lại sức lực trong cơ thể, đẩy ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ra, liều mạng chạy ra bên ngoài.

Trong lúc chờ thang máy, cậu nhìn thấy chính mình trên cửa thang máy.

Trên người cậu có những vết cắn véo lớn nhỏ, quanh cổ vì bị bóp chặt mà hằn vết màu xanh tím.

Nhìn thấy bản thân chật vật, Lâm Dị lại nghĩ, thôi xong, lại để đàn anh lo lắng nữa rồi.

Dấu vết trên cổ không thể che đậy được, Lâm Dị bèn phải áp dụng cách thông báo vòng vo này, để Tần Châu chuẩn bị tinh thần trước, như vậy hần mới có khả năng tiếp nhận.

Tần Châu đứng dậy, chuẩn bị kêu Quản Gia 5005 gọi bác sĩ.

“Đàn anh ơi, không cần đâu ạ.” Lâm Dị vội vàng kéo tay áo Tần Châu nói: “Lúc em quay lại, Quản Gia 5005 thấy em như vậy cũng mang thuốc mỡ tới cho em rồi. Đây là một trong những dịch vụ của anh ta.”

“Thuốc mỡ đâu?” Tần Châu dừng lại nhìn cậu.

Lâm Dị chỉ vào tủ đầu giường.

Tần Châu đi rửa tay, lúc trở về mở thuốc mỡ ra, bóp một ít thuốc vào đầu ngón tay, sau đó nhẹ nhàng bôi lên vị trí vết thương trên người Lâm Dị.

Những nơi bị thương được thuốc mỡ bôi lên cảm giác đau đớn, có điều cảm giác tổng thể lại là mát lạnh, như thể đá bạc hà được bôi lên ngoài da.

Lâm Dị vẫn nắm tay áo Tần Châu không buông, nói: “Đàn anh, em phát hiện có chỗ không đúng.”

Tần Châu hỏi: “Là gì?”

Lâm Dị lúc này mới buông Tần Châu ra, đưa cho Tần Châu một tờ giấy. Sở tiếng nhân ngư ngâm xướng sẽ ảnh hưởng đến tư duy khiến cậu quên đi phát hiện của bản thân, đây là phát hiện do cậu giành giật từng giây để viết ra sau khi trở về phòng 5005.

Lúc Tần Châu cúi đầu đọc nội dung tờ giấy, Lâm Dị sợ nội dung trong tờ giấy có thiếu sót gì đó, nói: “Đàn anh, em chọc giận ‘Nhân Ngư tiểu thư’ rồi.”

Cho nên, ‘Nhân Ngư tiểu thư’ mới bóp cổ cậu, cắn cậu, hận không thể giết chết cậu.

Nhưng mới chỉ là ‘hận không thể’ thôi, Lâm Dị cũng không chết.

Trải qua nhiều thế giới Quy Tắc như vậy, Lâm Dị biết rất rõ sức mạnh của NPC. Một khi vi phạm quy tắc tử vong của chúng, chúng sẽ như một sát thủ toả định mục tiêu của mình, không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua, kể cả quái vật ẩn náu trong người tham gia cũng sẽ bị quy tắc tử vong của NPC giết chết.

Đánh giá từ phản ứng điên cuồng của ‘Nhân Ngư tiểu thư’, chắc chắn Lâm Dị đã chạm vào vảy ngược của ‘Nhân Ngư tiểu thư’, đối với NPC, vảy ngược của chúng tương đương với quy tắc tử vong.

Mâu thuẫn kỳ lạ chính là, Lâm Dị không chết, cậu chỉ bị thương mà thôi.

Là bởi vì thời gian quá ngắn chằng? Cho nên ‘Nhân Ngư tiểu thư’ không thể giết chết cậu?

Lâm Dị không cảm thấy đó là nguyên nhân, thời gian NPC giết người thường tính bằng giây. Lúc Lâm Dị bị tiếng ngâm xướng đánh mất hành động của bản thân, chính là con cá đang nằm trên thớt, nhưng ‘Nhân Ngư tiểu thư’ chỉ là gắt gao cắn cậu mà thôi.

Kể cả Lâm Dị trốn thoát được trong năm phút ngừng hát đó, sau khi ‘Nhân Ngư tiểu thư’ hồi phục, cũng có thể một lần nữa giết chết cậu. Một ‘giọng nói’ trị giá mười triệu vàng ở Bất Dạ Thành, tất nhiên là phải có cái lý cho sự cao quý đó.

Có thể giải thích vì sao ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ra tay nhưng không giết chết Lâm Dị, bao gồm vì sao cô không đuổi theo bổ đao với cậu, chỉ có một nguyên nhân mà thôi.

Tần Châu tổng kết: “‘Nhân Ngư tiểu thư’ không có quy tắc tử vong.”

Thế là, từ kết luận này lại sinh ra những điểm mâu thuẫn kỳ lạ mới.

‘Nhân Ngư tiểu thư’ hẳn là một NPC quan trọng trong thế giới Quy Tắc 1-3, bởi vì tiếng hát của cô mà những con bạc lần lượt kéo đến Nhân Ngư Thính.

Tần Châu đọc lại nội dung tờ giấy: “Cô ta vẫn luôn chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ?”

Lâm Dị gật đầu.

Hai người cùng lúc nhìn về phía cửa sổ phòng 5005.

Nếu không biết đó là cửa sổ, Lâm Dị vẫn sẽ lầm tưởng cửa sổ là một bức tranh.

Bầu trời màu đen, nước biển màu xanh, lâu đài màu trắng, sắc độ sạch sẽ trong trẻo, hơn nữa phong cách thực sự không phù hợp với Bất Dạ Thành. Trông giống như một nghệ sĩ dùng cọ họa nên bức tranh về lâu đài trong truyện cổ tích.

Càng nhìn càng giống.

Lâm Dị đáp: “Đàn anh, bên ngoài chắc chắn có manh mối.”

Nếu không thì việc thiết trí cửa sổ giống tranh sẽ không có ý nghĩa.

Hơn nữa, trước khi tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3, bọn họ cũng ngửi thấy mùi mặn của gió biển.

Lâm Dị xin phép Tần Châu: “Đàn anh, anh có muốn rời khỏi Bất Dạ Thành

kiểm tra thử không ạ?”

Tần Châu suy nghĩ một chút, gọi Quản Gia 5005 vào. Hắn đưa Quản Gia 5005 100 vàng rồi hỏi: “Lâu đài bên ngoài có gì?”

Quản Gia 5005 vui vẻ nhận tiền, nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Trong lâu đài đương nhiên là có hoàng tử và công chúa rồi.”

Tần Châu nói: “Có thể rời đi được rồi.”

Quản Gia 5005 hỏi: “Quý khách còn muốn thuê phòng nữa không?”

Tần Châu nói: “Đợi phòng đến hạn, bọn tôi sẽ tới tìm.”

Quản Gia 5005 vừa mới nhận được 100 vàng, cũng không lo lắng hai vị khách trong phòng không có tiền, gật đầu: “Vâng.”

Sau đó rời khỏi phòng 5005.

Sau khi Quản Gia 5005 rời đi, Lâm Dị rũ mắt tự hỏi những lời này.

‘Lâu đài đương nhiên là có hoàng tử và công chúa.’

“‘Tiên cá’, ‘Hoàng tử’, ‘Công chúa’.” Lâm Dị ngẩng đầu nhìn Tần Châu: “Đàn anh, cốt tích ☐ Câu chuyện về nàng tiên cá ☐ của Truyện Cổ Andersen.”

☐ Câu chuyện về nàng tiên cá ☐ cơ bản mọi người đều biết đến, công chúa nàng tiên cá đã giải cứu một vị hoàng tử bị rơi xuống biển, cũng thực hiện một lời hứa thầm kín với chàng. Vì hoàng tử, nàng không ngần ngại đánh đổi giọng hát mỹ miều của mình để đổi lấy đôi chân, mỗi bước đi của nàng đều tựa như đang đi trên lưỡi dao vậy.

Nhưng sự si tình ấy đổi lại là tin hoàng tử sắp kết hôn với công chúa nước láng giềng, nàng tiên cá cực kì bị thương.

Các chị em của nàng sau khi biết tin đã đến và đưa cho nàng một thanh kiếm mà bản thân phải dùng mái tóc để đổi lấy. Chỉ cần dùng thanh kiếm này giết chết hoàng tử, bôi máu của hoàng tử lên chân, chân của nàng sẽ biến trở lại thành đuôi cá, có thể trở về biển khơi.

Nhưng nàng tiên cá lại không làm vậy. Nàng ném thanh kiếm xuống biển, bản thân cũng hoá thành bọt biển tuyệt đẹp.

Tần Châu lên tiếng, hắn cũng tự hỏi.

Nhìn bề ngoài, truyện cổ Andersen này dường như không liên quan gì đến Bất Dạ Thành, nhưng nếu suy nghĩ kỹ thì có vẻ cũng không phải hoàn toàn

không liên quan.

Trong truyện cổ tích, nàng tiên cá đầu tiên là dùng giọng nói để đổi lấy đôi chân.

Lại có chị em của nàng tiên cá dùng mái tóc đổi lấy thanh kiếm.

Việc trao đổi này cũng tương tự với Bất Dạ Thành.

Bất Dạ Thành có thể dùng cơ thể cầm đồ để đổi lấy vàng. Nếu khách có đủ vàng, họ có thể đến phòng giao dịch bên phải ở tầng bảy Bất Dạ Thành để đổi lấy bất cứ thứ gì.

Tại sao Nhân Ngư Thính lại được gọi là Nhân Ngư Thính? Là bởi vì có giọng ca của 'Nhân Ngư tiểu thư'.

Nhưng vì sao 'Nhân Ngư tiểu thư' lại được gọi là 'Nhân Ngư tiểu thư'? Bởi vì không có đuôi tiên cá.

Hoặc có thể, cô đã dùng đuôi của mình để đổi sang gì đó ở Bất Dạ Thành?

Lâm Dị lại hỏi: "Đàn anh, có rời khỏi Bất Dạ Thành để điều tra không ạ?"

Tần Châu thu suy nghĩ lại, nhìn vết thương đầy người của Lâm Dị.

Dưới ánh mắt của Tần Châu, Lâm Dị nhảy xuống giường dạo một vòng: "Đàn anh, em có thể! Em muốn đi với anh, anh đừng bỏ em mà."

Tần Châu cong cong môi: "Tôi có nghĩ vậy đâu."

Như vậy xem ra bọn họ sẽ phải rời khỏi Bất Dạ Thành. Bọn họ không biết tình huống bên ngoài như thế nào, nhưng Bất Dạ Thành cũng không phải một nơi an toàn, Tần Châu cũng không yên tâm để Lâm Dị một mình ở Bất Dạ Thành.

Lâm Dị nghe xong cảm thấy an tâm, thở phào một hơi.

Hai người rời khỏi phòng 5005, đi đến quầy cầm đồ số 8 để chuộc lại thân thể Lâm Dị.

Vẻ mặt tiểu nhị quầy cầm đồ số 8 ủ rũ, mấy lần mắt thấy có thể thu được bảo bối, cuối cùng đều rơi vào khoảng không, nhìn Tần Châu và Lâm Dị, hung tợn nói: "Tôi có cảm giác các cậu vẫn còn đến."

Hai người cũng không thèm để ý, xuyên qua hành lang dài đi đến đại sảnh.

Tuy nhiên, người gác cửa đã ngăn họ lại.

Tựa như Tì Hưu gom tiền, Bất Dạ Thành chỉ vào chứ không có ra.

Lâm Dị và Tần Châu cũng không có gì ngạc nhiên, nếu Bất Dạ Thành có thể tùy ý ra vào, những người ngồi xổm ở hành lang nói không chừng còn có nhiều biện pháp kiếm tiền hơn.

Nếu nơi này không cho ra, bọn họ đành phải đi tới phòng giao dịch bên phải trên tầng bảy của Bất Dạ Thành.

Phòng giao dịch bên phải có thể khiến ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ngừng ca hát trong năm phút, tất nhiên cũng có thể giao dịch rời khỏi Bất Dạ Thành, chỉ là không biết giá bao nhiêu mà thôi.

Bọn họ cũng chẳng định đi hỏi quản gia. Mặc dù quản gia biết một số giá thị trường giao dịch, nhưng bọn họ không cảm thấy những người đã vào Bất Dạ Thành sau khi bị tiếng ngâm xướng ăn mòn còn có thể nghĩ đến việc rời đi. Rời khỏi Bất Dạ Thành hẳn là một loại giao dịch mới.

Sau khi trả 200 vàng phí dịch vụ, Tần Châu gặp lại ông chủ của Bất Dạ Thành. Ông chủ nâng cằm, vành mũ rộng che khuất gần hết khuôn mặt, chỉ để chừa ra đoạn cằm tinh xảo.

“Rời khỏi Bất Dạ Thành?” Ông chủ ‘tắm tắc’ hai tiếng: “Giao dịch của đại ca luôn làm tôi rất khó xử.”

“Có thể, cậu cũng chẳng phải người duy nhất đưa ra yêu cầu khiến tôi khó xử như vậy, mười triệu vàng.” Ông chủ vẫn như cũ nâng cằm, không ngẩng đầu lên: “Giá cũ.”

Tần Châu nói: “Không phải rời khỏi nơi này, mà là bên ngoài cửa sổ.”

“Ồ! Ra là vậy.” Ông chủ đầy thâm ý gật đầu, như thể đã nhìn thấu giao dịch của Tần Châu: “Đánh giá từ giao dịch trước, cậu cũng không phải dạng có vàng để mua đứt toàn bộ giao dịch. Theo quy tắc cũ, dựa vào thời gian tính toán. Rời khỏi Bất Dạ Thành một ngày 2.000 vàng, thế nào? Giá cả hợp lý, không lừa già dối trẻ đúng không?”

Tần Châu ước lượng túi gấm trong tay.

Lâm Dị cầm đồ 2.000 vàng, kiếm được 4.000 vàng, hẳn bỏ ra 1.400 vàng để mua thuốc độc và trả phí dịch vụ hai lần, Lâm Dị mua nước trái cây và cho bảo vệ hết 300 vàng. Hẳn cho Quản Gia 5005 hết 100 vàng. Chuộc lại thân thể Lâm Dị hết 2.200 vàng, hiện tại hẳn và Lâm Dị còn lại 2.000 vàng.

Vừa đủ.

Nhưng giao dịch tất nhiên không có khả năng thành giao.

Hai người bọn họ phải giữ một ít vàng trên người để đảm bảo sau khi trở về Bất Dạ Thành sẽ không bị bắt đi vì không có tiền.

Bên ngoài, thấy Tần Châu đi vào được một lúc, Lâm Dị biết số vàng trên người không đủ để giao dịch.

Tiểu nhị quầy cầm đồ số 8 kia lại nói đúng, bọn họ vẫn phải đi cầm đồ.

Lâm Dị cũng hiểu kịch bản của tiểu nhị quầy cầm đồ số 8. Những bộ phận đã cầm trước đó hoặc đề nghị cầm đồ nhưng lúc đó lại không cầm sẽ mất giá trị.

Lâm Dị không biết Tần Châu thiếu bao nhiêu, cậu không muốn Tần Châu rời khỏi phòng giao dịch. Nếu cậu biết giá cũng có nghĩa là họ sẽ phải trả thêm 200 vàng phí dịch vụ cho ông chủ nữa.

Lâm Dị nghĩ đến một thứ chưa từng được cầm trước đây, hơn nữa giá cũng sẽ cao hơn, giao dịch này có thể hoàn thành trong một bước.

“Tôi cầm mạng của mình.”

Tiểu nhị quầy cầm đồ số 8 nói: “200 vàng, thời hạn ba ngày, lãi là 20 vàng một ngày.”

Lâm Dị mím môi.

Tiểu nhị thấy Lâm Dị không hài lòng với giá tiền, liền nói: “Đều là khách hàng cũ, tôi không có cố tình ép giá đâu nhé. Giá này tôi còn ra nhiều hơn rồi đấy, cậu đến mấy quầy cầm đồ khác xem mấy tiểu nhị khác có cho cậu 200 vàng không.”

“Mạng đấy à.” Tiểu nhị chế nhạo: “Là thứ vô giá trị nhất trong Bất Dạ Thành này.”

Chương 181: Quái vật 1-3

Hóa ra hoàng tử trong truyện cổ tích cũng sợ bị cầm sừng-

Chương 181: Quái vật 1-3

Bất Dạ Thành thả Lâm Dị và Tần Châu ra ngoài.

Vàng trên người họ chỉ đủ để hoàn thành giao dịch 'rời khỏi Bất Dạ Thành trong một ngày', cũng có nghĩa họ chỉ có 12 giờ.

Vô số dòng người đi vào Bất Dạ Thành, hai người ngược dòng bước nhanh ra ngoài.

Đi qua Bất Dạ Thành, trước mặt họ là biển cả vô tận. Dù trong bóng tối, họ vẫn có thể nhìn thấy mặt nước vẫn xanh biếc. Ở đâu có biển thì ở đó có bãi biển, Lâm Dị nhìn về phía xa xăm, có thể nhìn thấy một vài ánh đèn nhỏ ở cuối tầm nhìn.

Lâu đài cùng những ánh đèn nhỏ ở cùng một hướng.

Thời gian bọn họ có không dư giả mấy. Sau 12 tiếng không kịp trở về Bất Dạ Thành thì sẽ gặp phải điều gì? Đây là một câu hỏi không cần suy nghĩ cũng có thể trả lời được.

Sau khi đi bộ khoảng nửa giờ, cuối cùng họ cũng đến được điểm cuối của tầm nhìn này.

Đến gần mới phát hiện, nơi này trông giống như một thị trấn nhỏ, đường phố không nhiều, chỉ có hai đường dọc ngang. Nơi đồ sộ duy nhất là lâu đài phía sau thị trấn, đi thẳng từ con đường dựng trong thị trấn là có thể đến cổng lâu đài.

Cổng thành có rất nhiều binh lính canh gác, mặc áo giáp dày nặng, trong tay cầm ngọn giáo sắc bén.

Lâm Dị và Tần Châu còn chưa đi vào, binh lính cầm đầu dùng âm thanh nặng nề quát lớn: "Nơi này cấm lại gần!"

Leng keng-

Những binh lính này chĩa mũi giáo vào hai người, dùng vũ khí biểu thị, nếu hai người họ còn dám tiến thêm một bước nữa, vũ khí này sẽ đâm vào cơ thể bọn họ.

Nếu đã đi được tới đây, Lâm Dị không thể bất lực trở về, cậu lấy túi gấm ra, muốn tiếp tục dùng vàng tống cổ bọn họ.

Ở Bất Dạ Thành, vàng chính là giấy thông hành.

“Mấy vị đại ca xin thương xót.” Lâm Dị duỗi tay trao vàng.

Nhìn chằm chằm số vàng keo kiệt trong tay Lâm Dị, binh lính vốn nghiêm nghị đột nhiên cười lớn.

“Định hối lộ bọn ta à?”

“Vớ chùng này vàng?”

“Chỉ là miếng vàng thôi. Bồn cầu nhà ta còn chẳng cần dùng loại vàng này để trang trí!”

Tần Châu nói: “Rời đi trước.”

Bị sỉ nhục xong, Lâm Dị yên lặng cất vàng trở lại túi, đầu ngón chân có chút mỏi mệt.

Hai người tiếp tục dạo quanh thị trấn, tính theo thời gian của Bất Dạ Thành thì đã là 2 giờ.

Thị trấn không lớn, chợ nằm ngay bên đường.

Lâm Dị nhìn những người bán hàng rong, có bán thịt lợn, thịt dê, thịt bò và một số nhu yếu phẩm thông thường hàng ngày.

Tần Châu ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Không có thịt cá.”

Lâm Dị gật đầu.

Đây là một điểm rất kỳ lạ, một thị trấn nhỏ ven biển, theo logic thông thường, hải sản hẳn là phổ biến nhất so với các loại thịt khác, chưa nói đến cá, thậm chí đến một con tép riu bọn họ cũng không nhìn thấy.

Hơn nữa, trong số dụng cụ của người bán hàng rong, có búa,... nhưng không có dụng cụ nào liên quan đến ngư cụ.

Tần Châu nói: “Ra bờ biển xem thử.”

Lâm Dị cũng nghĩ vậy: “Vâng.”

Hai người đi về phía bờ biển, càng đến gần biển, mùi mặn trong không khí càng nồng nặc hơn.

Điều này lúc bọn họ đến đây cũng đã phát hiện ra rồi, chỉ có điều mùi của vùng biển này khiến người ta không thể nào bỏ qua được, dù có bịt mũi thì mùi mặn vẫn xộc thẳng vào khoang mũi.

Không phải mọi cư dân đều sống trong thị trấn. Ngoài bờ biển cũng có một số ngôi nhà độc lập, nhưng vẫn cách bờ biển một khoảng cách.

Hai người dừng lại một chỗ, quan sát cảnh tượng ở đây.

Tần Châu nghiêng đầu hỏi Lâm Dị: “Nhóc thiên tài, em thấy sao?”

Lâm Dị nói: “Rõ ràng là ven biển, nhưng lại không thấy ngư nghiệp phát triển.”

Cậu ngẩng đầu chỉ vào căn nhà nhỏ trước mặt hai người: “Nhưng trên tường lại treo ngư cụ, hình như là bị bỏ quên từ lâu rồi. Đàn anh, em cảm giác nơi này đã xảy ra chuyện gì đó ngăn cản bọn họ nhập hải. Nhưng không thể nào lại là hoàng tử hạ lệnh được, bởi vì ngư dân sống bằng nghề biển, vì mưu sinh nên không thể nào lại từ bỏ ngư nghiệp được, khả năng duy nhất là ngư dân thực sự sợ biển.”

Tần Châu gật đầu: “Từ bỏ ngư nghiệp, xây nhà khoảng cách xa biển quả thực không phải là chán ghét biển khơi, mà là biển có điều cấm kỵ gì đó.”

Điều cấm kỵ về biển khiến người ta liên tưởng đến quái vật biển, v.v.

Nhưng bọn họ lúc này cũng không cần đoán xem trong biển đúng thực là có quái vật biển hay không, bởi vì trong đầu bọn họ đã đoán được rồi.

Chẳng phải nàng tiên cá sống dưới biển sao?

Bọn họ chỉ cần đi xác nhận xem liệu ngư dân có phải vì nàng tiên cá mà từ bỏ ngư nghiệp không là được.

Hai người nhất trí ý tưởng, Lâm Dị ghé gần vào tai Tần Châu, nói: “Đàn anh, em có cách này.”

Lâm Dị lén lút chạy đến căn nhà nhỏ trước mặt, cậu nghe thấy bên trong vang lên tiếng người nói chuyện với nhau, chứng tỏ căn nhà này có người ở.

Cậu tháo tấm lưới đánh cá khô mục bị ngư dân bỏ quên đã lâu ra, quần quanh thân dưới của mình rồi lại khom lưng vượt vượt chiếc lưới đánh cá dưới chân, sửa lại lưới đánh cá thành hình đuôi cá.

Sau đó Tần Châu còn treo chiếc đèn nhỏ lên đầu Lâm Dị, như vậy là trên mặt đất đã xuất hiện bóng của nàng tiên cá.

Tần Châu cao giọng hét lớn: “Nàng tiên cá xuất hiện!”

Cuộc trò chuyện vốn đang vui vẻ trong căn nhà nhỏ đột nhiên dừng lại, theo sau là tiếng bước chân hoảng loạn.

Có người cẩn thận mở cửa, xuyên qua khe hở nhìn thấy bóng của nàng tiên cá trên mặt đất. Cư dân sợ đến mức ngã xuống đất: “Nàng tiên cá! Là nàng tiên cá!”

Lời nói xen lẫn sự sợ hãi.

Lâm Dị đặt tay lên cổ họng, hắng giọng định nói chuyện để hù dọa người dân.

Cư dân trong căn nhà nhỏ bị Lâm Dị dọa sợ, hành động như đồ đệ, quỳ xuống trước bóng của nàng tiên cá, cầm vàng bạc châu báu trong tay: “Đây đều là phần thưởng hoàng tử ban cho bọn tôi, đều ở đây cả, xin đừng giết bọn tôi, xin đừng giết bọn tôi.”

Lâm Dị nhìn Tần Châu đang dựa bên vách tường.

Tần Châu gật nhẹ đầu với cậu.

Lâm Dị bốp giọng nói: “Ta sẽ không giết các ngươi, ta đi tìm hoàng tử.”

“Cảm ơn! Cảm ơn!” Ngư dân cảm kích, cũng không cảm thấy âm thanh bốp giọng của Lâm Dị có vấn đề gì. Chắc là bọn họ chưa từng nhìn thấy nàng tiên cá bao giờ, đây là lần đầu tiên gặp phải.

Lâm Dị hỏi: “Nhưng ngươi phải nói cho ta biết đường đi đến lâu đài. Nếu nói cho ta biết, ta sẽ buông tha cho các ngươi.”

Ngư dân chỉ nghĩ đến mạng sống, không hề dè dặt, lập tức bán đứng hoàng tử: “Lâu đài mỗi giờ sẽ thay đổi lính canh. Lúc đó canh gác lơ lửng, ngài, ngài có thể tận dụng thời điểm đó để tiến vào lâu đài.”

Biết được điều mình muốn biết, Lâm Dị cũng không hù dọa bọn họ nữa: “Các ngươi lập tức trở về ngủ, quên chuyện hôm nay nhìn thấy ta đi.”

Ngư dân vội vàng: “Vâng, vâng.”

‘Cạch’ một tiếng, cửa của căn nhà nhỏ được ngư dân ngoan ngoãn đóng lại.

Lâm Dị cúi người cởi lưới đánh cá quẩn quanh chân, Tần Châu tiến tới giúp cậu cởi.

Lâm Dị thấp giọng nói: “Bảo sao thị vệ thấy vàng miếng của em thì chướng mắt. Thì ra ngư dân giàu có như vậy. Đàn anh, nhà vệ sinh của thị vệ có thể được khám gạch đó.”

Tần Châu không khỏi bật cười.

Cởi lưới đánh cá xong, Lâm Dị đem trả về chỗ cũ.

Hai người lại một lần nữa đi về phía lâu đài.

Đến rìa lâu đài, bọn họ cũng không xuất hiện trước mặt lính canh, mà ẩn mình trong bóng tối.

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu hỏi: “Còn bao lâu nữa?”

Lâm Dị tính thời gian: “7 phút nữa là đến giờ tiếp theo ạ.”

Tần Châu ngược mắt nhìn cậu, một lúc sau mới giấu đi cảm xúc nơi đáy mắt: “Được.”

Mỗi lần Lâm Dị báo cáo thời gian chuẩn xác, trái tim Tần Châu lại đập thành thịch.

Đây không phải cách người bình thường nhạy cảm với thời gian.

Lâm Dị không thấy điều này.

Bảy phút sau, lính gác đồng loạt tiến vào cổng thành.

Hai người không chút do dự, lao nhanh tới cổng thành, nháy mắt tiến vào.

Vừa tiến vào, họ nghe thấy tiếng bước chân của một nhóm lính canh đang đến gần từ đằng xa.

Hai người nấp sau một cây cột, đợi cho đến khi nhóm lính canh rời đến cổng thành rồi mới giao lưu.

Lâm Dị nói: “Đàn anh, phải tách ra.”

Sau khi tiến vào lâu đài, Lâm Dị quan sát xung quanh.

Lâu đài so với những gì bọn họ thấy qua cửa sổ của Bất Dạ Thành thì to hơn nhiều. Họ chỉ có 12 giờ, trừ thời gian di chuyển qua lại, thời gian còn lại sẽ không cho phép họ cùng nhau khám phá lâu đài được.

Tần Châu gật đầu.

“Cẩn thận một chút.”

Lâm Dị: “Dạ.”

Sau khi tách khỏi Tần Châu, Lâm Dị chạy tới tòa cao tầng.

Trong truyện cổ tích, hoàng tử hoặc công chúa đều sống trên tầng cao nhất của lâu đài.

Cho nên cậu cũng không thương lượng với Tần Châu, nếu như vậy, sẽ không nhất định là cậu đi lên đỉnh tầng.

Đền trong lâu đài rất ít, tổng thể là một màu tối tăm, Tần Châu không có tầm nhìn ban đêm như cậu, đi lên đỉnh tầng sẽ càng nguy hiểm hơn.

Tuy ánh sáng trong lâu đài không đủ, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc Lâm Dị phát hiện kho báu vàng bạc rải rác khắp nơi trong lâu đài.

Nếu không chú ý, lúc cậu bước chân về phía trước sẽ đá bay một viên ngọc sáng đi.

Lâm Dị cẩn thận tiến về phía trước, đi đến căn phòng trong cùng ở đỉnh tầng. Cậu thử đẩy cửa.

Cửa cũng không đóng, cậu lẻn vào.

Phòng rất rộng, sau khi bước vào Lâm Dị bị một bức tranh khổng lồ trên tường thu hút.

Một con tàu khổng lồ lướt đi trên những ngọn sóng dữ dội, đáy tàu khiến bọt sóng vỡ thành từng mảng trắng xóa. Trên boong tàu là một chàng hoàng tử mặc trang phục thời Trung Cổ, ăn mặc rất sang trọng, trên tay giơ bảo kiếm, quanh mình là các hộ vệ cúi đầu.

Mà đáy thuyền không chỉ đè nặng bọt sóng, còn có một nàng tiên cá có kích thước tương đương với thân thuyền. Chiếc đuôi cá khổng lồ phủ đầy vảy vàng bị thuyền ép mạnh khiến nàng không thể lật mình trốn thoát mà chỉ có thể vùng vẫy dữ dội, gây ra những đợt sóng lớn hơn trên biển.

Mà thanh kiếm của hoàng tử đang chĩa về phía nàng tiên cá.

Lâm Dị nhìn khuôn mặt của nàng tiên cá. Đây là phần kỳ lạ nhất bức tranh.

Khuôn mặt nàng tiên cá chỉ có hình dáng, không có ngũ quan. Trong toàn bộ bức tranh, chỉ có nét mặt của hoàng tử được khắc họa rõ ràng, rõ ràng đến mức chỉ cần liếc mắt một cái là có thể cảm nhận được tư thái của kẻ chiến thắng đến từ hoàng tử.

Bức tranh này tên là ☐ hàng hải đồ ☐

Cậu đang xem bức tranh, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

Lâm Dị sửng sốt, vội vàng chạy sâu vào trong phòng.

Chiếc giường ở phía sau bức tranh, sau khi nghe thấy tiếng cửa bị đá, Lâm Dị không suy nghĩ nhiều liền chui xuống trốn dưới gầm giường.

Cậu điều chỉnh vị trí của mình dưới gầm giường, chú ý đến động tĩnh ở cửa phòng.

Tầm nhìn xuất hiện hai đôi chân.

Dựa theo độ dài của chân và kiểu giày, tiến vào là một nam một nữ.

“Vì sao chứ!”

Giọng nam nhân giận dữ hét lên: “Ta tốt với nàng như thế mà, sao nàng lại làm như vậy với ta!”

Giọng nữ nhân bình tĩnh nhưng lại thiếu kiên nhẫn: “Ta không làm gì cả.”

“Nàng đã làm!” Nam nhân nắm lấy vai nữ nhân: “Nàng nhìn binh lính của ta tận ba giây! Nhưng nàng lại không thèm nhìn ta lấy một lần!”

Nữ nhân cứng họng cạn lời.

Lâm Dị ở dưới gầm giường nghe được, cũng cảm thấy cạn lời.

Nam nhân túm lấy nữ nhân, nói: “Nàng nói đi, sao nàng lại không tiếp tục giải thích nữa? À, ta biết rồi! Nàng chợt dạ! Quả nhiên là nàng ngoại tình với hắn!”

“Điện hạ!” Nữ nhân dường như không thể nghe thêm được nữa, nhấn mạnh: “Ta không làm gì cả.”

Xưng hô này khiến Lâm Dị xác định được nam nhân này hơn phân nửa chính là hoàng tử của lâu đài.

“Thật không?” Hoàng tử cười lạnh: “Để ta gọi hắn tới đây, xem nàng có dám đối mặt với hắn không nhé?”

“Tuỳ ngài.”

Lâm Dị gãi đầu, hóa ra hoàng tử trong truyện cổ tích cũng sợ bị cầm sừng.

Một lúc sau, giọng nói thứ ba xuất hiện trong phòng.

Binh lính quỳ xuống: “Điện hạ.”

“Nói!” Hoàng tử chỉ vào mặt binh sĩ nói: “Có phải ngươi thèm muốn công chúa không?”

Binh lính nghe vậy vội vàng giải thích: “Điện hạ, thần nào dám thèm muốn công chúa!”

Hoàng tử cười lạnh: “Ngươi thật sự thèm muốn công chúa.”

“Ngươi không trả lời ‘không phải’.”

Lâm Dị: “???”

Là một người ngoài cuộc, cậu không hiểu nổi cái logic này đến từ đâu, cậu đồng cảm với người lính này, muốn gán tội thì không sợ không có lí do, người khác đã nhận định mình như thế nào thì dù có cả trăm cái miệng cũng vô dụng.

Vụt—

Lâm Dị nghe được một tiếng sắc bén, giống như kiếm mạnh mẽ được rút ra khỏi vỏ.

Sau đó là tiếng hét chói tai của công chúa: “A a a a a a!”

Góc nhìn của Lâm Dị không cho phép cậu nhìn thấy toàn cảnh sự việc trong phòng, cậu chỉ có thể nhìn thấy binh lính đang quỳ trên mặt đất đột nhiên ngã quỵ xuống.

Sau đó Lâm Dị hít một hơi khí lạnh.

Binh lính ngã xuống không có đầu, đầu hẳn đã bị hoàng tử chặt mất.

Lúc này ‘lộc cộc lộc cộc’ lăn trên mặt đất, lăn đến mép giường, nhìn chăm chăm Lâm Dị ở dưới gầm giường.

Cú chấn động này khiến hô hấp của Lâm Dị đình trệ trong giây lát, tiếp theo là tiếng bước chân chậm rãi đi về phía mép giường.

Chân hoàng tử xuất hiện bên cạnh đầu người, sau đó hoàng tử ngồi xổm xuống, toan nhặt cái đầu này lên.

Chương 182: Quái vật 1-3

Vung tiền như rác để mua vui cho mình, hay là để giao dịch, đều có khả năng.-

Chương 182: Quái vật 1-3

Lâm Dị không dám lộn xộn, cậu ngừng thở.

Nhìn hoàng tử cúi xuống từng chút một, vươn tay nhặt đầu.

Vào lúc tay hoàng tử sắp chạm vào cái đầu kia, hần đột ngột thu về.

Lâm Dị không khỏi căng thẳng.

Hoàng tử lao tới cửa, một chân đá văng.

Hét lên với những người bên ngoài: “Các người ồn ào cái gì?”

Người bên ngoài quỳ xuống nói: “Điện hạ, có người ngoài trà trộn vào trong thành.”

Hoàng tử sửng sốt một chút: “Gì cơ?”

Người bên ngoài lặp lại một câu, hoàng tử khó chịu nói: “Ta nghe thấy! Dám tới lâu đài của ta, vậy thì đừng hòng nghĩ tới chuyện rời đi!”

“Đi theo ta!” Nói xong liền lao ra ngoài, trong tay vẫn cầm kiếm, trên lưỡi kiếm dính đầy máu tươi.

Lâm Dị lúc này mới hỗn hển thở.

Nhưng dây thần kinh căng thẳng của cậu cũng không hề được thư giãn.

Vừa rồi cậu quá căng thẳng nên không nghe thấy động tĩnh bên ngoài phòng, có điều cuộc trò chuyện giữa hoàng tử và binh lính ngoài cửa thì cậu có nghe thấy.

Người ngoài trà trộn vào lâu đài, không phải cậu và Tần Châu à?

Hiện tại cậu đang ở dưới gầm giường trong phòng hoàng tử, vậy chẳng phải người mà hoàng tử dẫn binh lính đi bắt chính là Tần Châu sao?

Lâm Dị trở nên lo lắng.

Chỉ mới có hoàng tử ra khỏi phòng, công chúa thì chưa.

Cậu chỉ có thể tiếp tục đợi dưới gầm giường, đợi công chúa rời đi.

Lòng nóng như lửa đốt ngồi đợi một lát, Lâm Dị cũng không thấy công chúa rời đi, ngược lại còn nghe được tiếng nước nở yếu ớt.

Rồi tiếng nước nở biến thành khóc oà.

Công chúa lấy tay che mặt: “Tại sao vậy! Tại sao ta lại gả cho một tên hoàng tử chỉ biết giết chóc!”

Lâm Dị mới nghe được công chúa nói một câu như vậy, sau đó vang lên một âm thanh lớn rơi mạnh xuống.

Lâm Dị sửng sốt một lát, sau tiếng rơi xuống đất căn phòng chìm vào im lặng, nói cách khác, thứ rơi xuống đất là...

Lúc này cậu mới đi ra khỏi gầm giường, trong phòng quả nhiên không còn bóng dáng công chúa nữa.

Lâm Dị đi đến bên cửa sổ đang mở, cẩn thận nhìn xuống.

Bên ngoài, dưới mặt đất, có một vũng màu đỏ chói.

Công chúa nhảy lầu.

Chẳng bao lâu, các binh lính đang tìm kiếm người ngoài trong lâu đài phát hiện ra công chúa nhảy lầu, bầu không khí trong lâu đài bỗng trở nên khó chịu.

“Công chúa lại nhảy lầu rồi!”

Có người hô.

Lợi dụng sự hoảng loạn trong lâu đài, Lâm Dị rời khỏi phòng, vội vàng đi tìm Tần Châu.

Không biết là do người ngoài vào lâu đài hay công chúa nhảy lầu, nhưng số lượng binh lính tuần tra trong lâu đài nhiều hơn một nửa so với lần trước. Lâm Dị né tránh một nhóm thủ vệ phía sau thì một nhóm thủ vệ khác lại tiến về phía cậu.

Trái phải đều bị tấn công, cánh tay đột nhiên bị tóm mạnh.

Cậu bị kéo đến góc cuối hành lang, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể quen thuộc, Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm.

Tần Châu không sao.

Sau khi hai nhóm thủ vệ đan xen rời đi, Tần Châu thấp giọng nói: “Tôi thấy hoàng tử đi lên.”

Cho nên hắn mới gây ra tiếng động để thu hút sự chú ý của hoàng tử.

Lâm Dị gật đầu, đúng là Tần Châu đáng tin cậy.

Tần Châu đang định nói gì đó, một giọng nói tức muốn hộc máu cắt ngang.

“Giữ chặt!”

Ở đằng xa, hoàng tử một chân đá binh lính.

Binh lính vội vàng cất vàng bạc châu báu trong tay vào trong rương, hoàng tử quay lại, giận dữ mắng nô bộc đang dọn dẹp dấu vết công chúa nhảy lầu:

“Tay chân lẹ lên một chút!”

Nô bộc bị dọa đến phát run.

Binh lính tập trung tại nơi công chúa ngã xuống chất đầy hơn chục rương chứa vàng bạc châu báu.

Binh lính cầm đầu run rẩy nói với hoàng tử: “Điện hạ, đã xử lý xong.”

Hoàng tử liếc mắt nhìn cái rương: “Xuất phát!”

Binh lính quay đầu hướng tới nhiều người hạ lệnh hoàng tử: “Xuất phát!”

Cổng thành mở ra, hoàng tử cưỡi bạch mã đi phía trước, binh lính kéo rương đi theo hoàng tử, cuối cùng là các nô bộc.

Tần Châu nói: “Đi theo bọn họ.”

Lâm Dị gật đầu.

Thời gian của bọn họ sắp hết, hiện tại phải quay trở lại Bất Dạ Thành.

Thế giới Quy Tắc 1-3 chỉ có lâu đài và Bất Dạ Thành, cùng lắm là có thêm một thị trấn.

Công chúa nhảy lầu, hoàng tử thu dọn kho báu vàng bạc không có khả năng là vào thị trấn để ban thưởng cho ngư dân, vậy thì chỉ có thể là đi tới Bất Dạ Thành.

Nếu bọn họ có thể đuổi kịp, là có thể về được Bất Dạ Thành rồi.

Hai người nhanh chóng từ trong góc đi ra, đi phía sau nô bộc ở cuối cùng.

Một số nô bộc phát hiện sự tham gia của Tần Châu và Lâm Dị, nhưng bọn họ vẫn giữ im lặng. Ở lâu đài này, ít nói làm nhiều thì mới có thể sống sót.

Đi theo đội ngũ hơn nửa giờ, bọn họ đã đến Bất Dạ Thành.

Cho dù hắn là hoàng tử, người gác cửa cũng sẽ tiến hành kiểm tra toàn thân hắn. Ưu đãi duy nhất chính là hoàng tử không cần phải xếp hàng.

Người gác cửa kiểm tra hoàng tử xong, sau đó lại kiểm tra binh lính đi theo hoàng tử, chỉ cần là binh lính khỏe mạnh thì sẽ được phép đi qua Bất Dạ Thành, nhưng nếu thiếu tay thiếu chân thì sẽ bị chặn lại ở bên ngoài, mặc kệ những người này có phải là thân tín của hoàng tử hay không.

Hoàng tử đã sớm thông qua kiểm tra, đặt một chiếc ghế ngồi dựa trước cửa đợi binh lính và nô bộc của mình. Hắn là hoàng tử, tất nhiên không thể nào lại đi làm công việc khiêng vác đồ vật rồi.

Người gác cửa kiểm tra một dọc từ trên xuống, thấy Lâm Dị và Tần Châu.

Trong lòng Lâm Dị thất lại. Trông ánh mắt người gác cửa dường như nhớ rõ cậu và Tần Châu, một hai ngày trước bọn họ còn nháo nhào lên muốn rời khỏi đây.

Nhưng người gác cửa lại không nói gì, sau khi kiểm tra thấy Lâm Dị và Tần Châu vẫn khỏe mạnh liền cho hai người họ vào.

Hai người vốn dĩ xếp ở cuối hàng, cũng là hai người cuối cùng bị người gác cửa kiểm tra.

Chờ đến khi hai người tiến vào Bất Dạ Thành, hoàng tử đã mang theo những binh lính và nô bộc có thể vào Bất Dạ Thành, tới cửa queo rẽ phải, đi về phía phòng cầm đồ.

Trở lại Bất Dạ Thành đồng nghĩa với việc phải để ý xem trên người mình có tiền hay không, lúc rời đi, Lâm Dị đã cầm mạng sống để lấy 200 vàng, hiện tại cậu phải trả 220 vàng nếu muốn chuộc lại mạng sống của mình.

Lâm Dị sờ túi, lấy ra mấy viên ngọc trai: “Đàn anh, lúc ở lâu đài em tiện tay cầm một ít.”

Tần Châu nói: “Trùng hợp thật, tôi cũng vậy.”

Lâm Dị nhìn thoáng qua, thấy trong túi Tần Châu cũng phòng lên, nói vậy tức là hắn ở lâu đài cũng thuận tay lấy được rất nhiều châu báu.

Nhìn lộ trình của hoàng tử, có vẻ kho báu trong lâu đài không phải là vàng

thông dụng ở Bất Dạ Thành, cho nên vẫn phải đến phòng cầm đồ để đổi sang vàng ở Bất Dạ Thành.

Tần Châu nói: “Đi đổi trước, chuộc lại mạng.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Hai người cũng đi đến phòng cầm đồ.

Bởi vì phòng cầm đồ chứa đầy binh lính của hoàng tử nên Lâm Dị không chen hàng, điều này có thể sẽ thu hút sự chú ý của hoàng tử, những thứ cậu muốn cầm đồ đều được mang ra từ lầu đài của hoàng tử.

Có lẽ bởi vì binh lính trông hung ác, hầu hết khách trong đại sảnh ở phòng cầm đồ đều sẵn sàng đợi đến khi hoàng tử cầm đồ kết thúc rồi mới đi cầm đồ.

Quầy cầm đồ số 8 có rất ít người xếp hàng, chẳng mấy chốc đã đến lượt Lâm Dị.

Tiểu nhị liếc nhìn Lâm Dị, đã quen với việc Lâm Dị đến hạn tới chuộc lại đồ: “Tổng 220 vàng!”

Lâm Dị đem châu báu trong tay giao ra: “Tôi cầm cái này, tiền cầm đồ để chuộc mạng.”

Cậu cũng chẳng lo tiểu nhị vì điều này mà sẽ ép giá, dù sao tiểu nhị cũng từng nói mạng sống ở Bất Dạ Thành là thứ vô giá trị nhất, so với tính mạng Lâm Dị thì bàn tay, khuôn mặt hay thậm chí cơ thể cậu mới là thứ khiến tiểu nhị cảm thấy hứng thú hơn. Chỉ khi Lâm Dị còn sống mới có cơ hội tới cầm những bộ phận cơ thể mà tiểu nhị quan tâm.

Tiểu nhị tiếp nhận toàn bộ châu báu của Lâm Dị: “Tính tổng cộng cho cậu 220 vàng, đưa biên lai cầm đồ cho tôi.”

Lâm Dị mở túi, lấy phiếu cầm đồ ra, đang định đưa cho tiểu nhị.

“Từ từ—”

Một giọng nói không đúng lúc vang lên.

Lâm Dị và Tần Châu ở phía sau theo âm thanh mà nhìn lại, là hoàng tử.

Hoàng tử gắt gao nhìn chăm chăm tay Lâm Dị, lại nhìn châu báu trong tay tiểu nhị.

Sau đó hần hải bước hướng về phía Lâm Dị.

Hô hấp của Lâm Dị trở nên nặng nề, lòng bàn tay đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Tần Châu kéo Lâm Dị lại, giấu Lâm Dị ở sau lưng mình.

Đoán rằng hoàng tử đã phát hiện ra châu báu mà cậu cầm đồ, Lâm Dị từ phía sau Tần Châu chui ra: “Đàn anh, để em ứng phó.”

Tần Châu không lấy châu báu ra khỏi túi, hoàng tử tạm thời sẽ không nhắm vào Tần Châu. Nếu Tần Châu đứng ra bảo vệ cậu, cả hai người đều sẽ bị hoàng tử nhắm tới.

Hoàng tử tất nhiên là một trong những NPC quan trọng trong thế giới Quy Tắc 1-3, cả hai người không thể chết chum dưới tay hoàng tử được.

Tần Châu cũng biết rõ điều này, hắn không ngăn cản động tác của Lâm Dị.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn dán chặt vào Lâm Dị.

Hoàng tử chỉ vào tay Lâm Dị, cả giận nói: “Đi rửa sạch đi.”

Lâm Dị vừa nháy mắt nghĩ ra vô số biện pháp còn tưởng mình nghe nhầm: “Hả?”

Hoàng tử nói: “Ta kêu ngươi đi rửa sạch đi, không nghe thấy à? Xúi quẩy.”

Nói xong, hắn bất mãn gõ vào quầy cầm đồ số 8, nói với tiểu nhị: “Lời nói của ta ở Bất Dạ Thành trở nên vô dụng rồi à?”

Lâm Dị nhìn cánh tay của mình, trên cánh tay có một vết cắt do quản gia 3011 tạo ra, lúc cậu trốn dưới gầm giường, cả người căng thẳng, làm miệng vết thương bị rách, máu rỉ ra, cọ vào tay áo.

Tiểu nhị của quầy cầm đồ số 8 nói với Lâm Dị: “Tôn khách bảo cậu đi rửa thì đi rửa đi.”

Không phải tới gây phiền toái cho cậu là tốt rồi, Lâm Dị ồ một tiếng.

Hoàng tử lúc này mới quay trở lại quầy cầm đồ của mình để cầm đồ những món châu báu hắn mang từ lâu đài đến.

Lâm Dị lấy lại phiếu chuộc, còn Tần Châu lại đem châu báu trên người hắn đi cầm đồ.

Hiện tại trên người cả hai bọn họ tổng cộng có 1.000 vàng.

Hai người lên phòng 5005 tìm quản gia 5005 để gia hạn phòng.

Họ phải trao đổi manh mối tìm thấy trong lâu đài, mà Bất Dạ Thành có quá

nhều người, bọn họ chỉ có thể tiêu tiền để có không gian riêng tư.

Đóng cửa lại xong, Lâm Dị kể cho Tần Châu những gì cậu đã thấy trong lâu đài.

Trọng tâm là 行 hải đồ , tiếp theo là công chúa.

Lâm Dị nhớ tới có người hô một câu ‘Công chúa lại nhảy lầu’. Từ ‘lại’ này có ý nghĩa rất sâu xa. Ngoài những gì công chúa nói trước khi nhảy khỏi lầu, xem ra công chúa không hề vui vẻ khi gả cho hoàng tử. .

So với Lâm Dị, Tần Châu cũng không phát hiện được gì ở lâu đài, sự chú ý của hắn đều dồn hết vào để lo lắng cho Lâm Dị.

“Trong truyện cổ tích, công chúa và hoàng tử sống hạnh phúc bên nhau.” Lâm Dị đưa ra điểm đáng ngờ: “Nhưng ở đây lại không như vậy. Hoàng tử không chịu được việc công chúa liếc mắt với binh lính, nhưng lại chẳng hề thương tâm khi thấy công chúa nhảy lầu, còn góp nhặt châu báu để tiến vào Bất Dạ Thành.”

Tần Châu nói: “Hắn là tôn khách.”

Lâm Dị gật đầu, cậu nghe thấy tiểu nhị xưng hô với hoàng tử. Thân phận của hoàng tử ở Bất Dạ Thành là tôn khách, điều này thực sự nói không thông, bởi vì trong Bất Dạ Thành có ‘Nhân Ngư tiểu thư’.

Người của hoàng tử sợ ‘Nhân Ngư tiểu thư’ như vậy, chẳng lẽ hoàng tử không sợ sao? Hay là, giống như 行 hải đồ nàng tiên cá là kẻ thù bại trận của hoàng tử? Cho nên hoàng tử mới dám xuất hiện ở Bất Dạ Thành với thân phận cao như vậy.

“Ban đầu hoàng tử dắt người của mình đi tìm đàn anh, nhưng sau khi công chúa nhảy lầu xuống, hắn đã dừng việc này lại. Ngược lại, còn yêu cầu binh lính thu thập châu báu.” Lâm Dị suy luận: “Là vì công chúa nhảy lầu nên hoàng tử mới tới Bất Dạ Thành ư.”

Nhưng tới để làm gì?

Tần Châu nói: “Hắn là tôn khách, không thể không biết phòng giao dịch.”

Lâm Dị liền nói: “Đàn anh, ý của anh là hoàng tử tới Bất Dạ Thành để giao dịch?”

“Vung tiền như rác để mua vui cho mình, hay là để giao dịch, đều có khả năng.” Tần Châu nói: “Phải đi theo hắn.”

Chương 183: Quái vật 1-3 Sâm Tiềm, thoát ra!

Chương 183: Quái vật 1-3

Phòng 5005 trầm mặc một lát, Tần Châu nhìn Lâm Dị, “Sao lại không nói gì rồi?”

Lâm Dị trộm nhìn vẻ mặt Tần Châu, nói: “Đàn anh nói đúng, phải đi theo hoàng tử, nhưng đàn anh không thể đi.”

Nếu lúc này Trình Dương ở trước mặt Lâm Dị, cậu ta nhất định sẽ hỏi tại sao.

Tần Châu hít sâu một hơi, không tình nguyện nói: “Tôi sẽ xem xét.”

Tần Châu hiểu ý Lâm Dị, nếu bọn họ muốn đi theo hoàng tử, khả năng lớn là đi đến Nhân Ngư Thính. Bây giờ trên người họ đã có vàng, đủ để tránh bị Bất Dạ Thành bắt đi buôn bán, điều này thực sự đã làm giảm dục vọng của Tần Châu đối với vàng. Nhưng sau khi đến Nhân Ngư Thính, liệu Tần Châu còn có thể giữ vững tỉnh táo không? Số vàng trên người họ có chỉ đủ để giữ họ sống sót. Muốn tiếp tục khám phá Bất Dạ Thành thì phải cần thêm vàng.

Tần Châu đã mấy lần bị tiếng nhân ngư ngâm xướng mê hoặc, thành thật mà nói, trong lòng hắn cũng không rõ ràng. Nếu trên đường đi theo hoàng tử lại bị tiếng nhân ngư ngâm xướng mê hoặc, chưa nói đến việc đi theo hoàng tử một cách thuận lợi, hắn sẽ gây ra rắc rối lớn, có thể còn kéo theo Lâm Dị nữa.

Nhưng Tần Châu cũng phải cân nhắc xem Lâm Dị có bị mê hoặc hay không, dù sao tư duy của Lâm Dị cũng sẽ bị tiếng ngâm xướng hạn chế. Rốt cuộc Lâm Dị không bị hấp dẫn đến Nhân Ngư Thính là vì trên người cậu không có vàng hay không có dục vọng với vàng, điều này rất khó nói.

Nhìn thấy Tần Châu cau mày, Lâm Dị nói: “Xác suất bị mê hoặc của em thấp hơn của đàn anh. Đàn anh, anh quên rồi sao ạ? Em có khả năng liên quan đến quái vật 0-1. Nói không chừng em có thể dựa vào điều này để thoát khỏi tiếng ngâm xướng thì sao ạ! Hơn nữa trong cơ thể em có Sâm Tiềm, một khi em thực sự lâm vào nguy hiểm, Sâm Tiềm sẽ thoát ra.”

Tần Châu cau mày sâu hơn, thật lâu sau mới hỏi: “Nó thực sự bảo vệ em sao?”

“Chắc là vậy ạ.” Lâm Dị không dám bảo đảm hoàn toàn, đây là thế giới Quy Tắc 1-3, mà Sầm Tiềm là quái vật 4-4, kém hơn quái vật 1-3 tận ba trang trong Nội Quy Trường.

Cũng không còn cách nào khác, Tần Châu đành phải thỏa hiệp. Hắn dặn dò Lâm Dị: “Nhóc thiên tài, cẩn thận một chút.”

Lâm Dị gật đầu, cậu không muốn Tần Châu ở trong phòng lo lắng cho mình, vì thế ước định thời gian với Tần Châu, nói: “Đàn anh, trong vòng năm tiếng em nhất định sẽ quay lại, nếu lúc đó em không trở về thì hãy lo lắng cho em.”

Tần Châu thở ra một hơi: “Được rồi, nếu như năm tiếng sau em không trở lại, tôi sẽ ra ngoài tìm em.”

Tần Châu nói cho cậu biết luật chơi Tài Xỉu, và biện pháp để giành chiến thắng. Nếu hoàng tử thực sự đến Nhân Ngư Thính dùng cờ bạc để xoa dịu nỗi đau mất công chúa, nói không chừng Lâm Dị sẽ phải dùng đến cái này.

Lâm Dị nghe một lần liền hiểu, cậu mang theo phần lớn số vàng, còn Tần Châu thì giữ lại một lượng nhỏ.

Tần Châu nói: “Đưa quần gia 5005 đi cùng.”

Lâm Dị gật đầu.

Hoàng tử có thể đi đến Nhân Ngư Thính, hoặc là phòng Giao dịch, hoặc cả hai. Vì có khả năng đi đến Nhân Ngư Thính, nên phải mang theo quần gia 5005, theo phục vụ của quần gia, có dịch vụ cùng khách đi đánh bạc, tuy rằng sẽ xúi giục khách đánh cược nhưng cũng sẽ bảo vệ tài sản cho khách.

Lâm Dị có thể không bị tiếng nhân ngư ngâm xướng mê hoặc, nhưng người khác thì khó mà nói được. Bên người có quần gia 5005 tuy là trói buộc nhưng cũng có thể ngăn việc Lâm Dị bị những con bạc mắt đỏ khác cướp bóc.

Tần Châu nhìn cửa phòng 5005 bị Lâm Dị đóng lại, hắn ngồi trên ghế sofa trong phòng, đưa tay vuốt tóc.

Có thể cùng Lâm Dị đi tới Nhân Ngư Thính, Quần Gia 5005 trông rất hưng phấn.

Lâm Dị ẩn ý hỏi: “Tôn khách vào Nhân Ngư Thính, ngưỡng vào cửa có cao hơn không?”

Quần Gia 5005 nói: “Đương nhiên.”

Lâm Dị như đang nói chuyện phiếm, hỏi: “Tại sao?”

Quản Gia 5005 cười nói: “Bởi vì chương mắt số vàng đó.”

Lâm Dị: “...”

Quản Gia 5005 nói vậy cũng không sai, người chiến thắng ở mỗi vòng chỉ cần dựa vào đánh cược sẽ nhận được một lượng vàng lớn. Làm gì có con bạc nào lại hứng thú với một hai vàng thôi chứ.

Đánh cược chỉ biết đánh càng lớn, chứ không biết cược nhỏ.

Bất Dạ Thành không cần những vụ cá cược nhỏ để giải trí, nó cần những vụ đánh cược lớn.

Đến Nhân Ngư Thính vừa đúng lúc là một vòng kiểm vàng mới. Người xếp hàng rất nhiều nhưng người bị loại cũng nhiều không kém. Thoạt nhìn ngưỡng vào vòng này không hề thấp.

Lâm Dị cùng quản gia 5005 đi xếp hàng, đến lúc xếp hàng mới biết ngưỡng của vòng này là 500 vàng.

Quả là một con số trên trời. Mạng sống của cậu ở Bất Dạ Thành cũng mới chỉ có 200 vàng.

Có điều con số này khiến Lâm Dị xác định được, hoàng tử đã tới Nhân Ngư Thính, trước đó hai đợt thắng của Tần Châu gộp lại cũng chỉ đến 12.000 vàng, theo tỉ lệ, ngưỡng vào cửa là 120 vàng.

Mà bây giờ lại đạt tới tận 500 vàng, cũng tức là hiện tại số tiền đánh bạc của người nghỉ ngơi ở khu vực nghỉ ngơi Nhân Ngư Thính đã lên tới 50.000 vàng.

50.000 vàng không có khả năng thắng được ở Nhân Ngư Thính. Tổng số vàng mà dân đánh bạc kiếm được trong mỗi vòng không thể đạt được tới con số này, chỉ có thể là vị kia vốn đã có sẵn 50.000 vàng mà thôi.

Kiểm vàng xong, Lâm Dị theo chân hơn chục con bạc tiến vào Nhân Ngư Thính.

Nhân Ngư Thính đã được dọn dẹp sạch sẽ, cùng với âm thanh ‘Đình lanh canh’, một vòng đánh bạc mới bắt đầu.

Lâm Dị nhìn về phía tấm rèm hạt, ‘Nhân Ngư tiểu thư’ vốn đã vào chỗ, tiếng ngâm xướng của cô chậm rãi lan truyền trong Nhân Ngư Thính.

Cậu chuyển ánh mắt tìm kiếm bóng dáng hoàng tử, Quản Gia 5005 chú ý tới

ánh mắt của cậu, hỏi: “Quý khách đang tìm người sao?”

Lâm Dị nói thẳng: “Không phải là có tôn khách à? Thắng được số tiền của hần thì tuyệt lắm.”

Quản Gia 5005 cười rộ: “Tôn khách mà thèm để mắt tới số tiền ít ỏi này sao. Nếu quý khách thắng đến cuối cùng, tôn khách tự nhiên sẽ tìm đến ngài.”

Lâm Dị: “Ồ.”

Xem ra chỉ có thể đánh bạc mà thôi, cũng may là Tần Châu đã dạy cậu luật chơi rồi.

Lâm Dị tùy ý đến gần một bàn đánh bạc. Đầu tiên cậu chú ý đến trạng thái của những người đánh bạc trong bàn. Trong mắt họ đều đỏ hoe, thoạt nhìn đã bị tiếng nhân ngư ngâm xướng ảnh hưởng, chỉ là vẫn chưa hoàn toàn đánh mất lí trí, cũng chưa đến mức trực tiếp đặt cược toàn bộ số vàng của mình lên bàn đánh bạc.

Lâm Dị biết chắc chắn tư duy của cậu sẽ bị ảnh hưởng, cho nên cậu nhiều lần tự nhủ với mình công thức chiến thắng mà Tần Châu đã dạy cho cậu, như vậy là để dù đầu óc cậu không quay lại được thì vẫn sẽ đánh bạc theo bản năng.

Quan sát các con bạc đánh cược xong, cậu tính toán thu nhập và chi tiêu của nhà cái, sau đó cược 50 vàng vào ‘lớn’.

Mở sà, cậu thắng 50 vàng.

Sau một vài chiến thắng nhỏ liên tiếp, Quản Gia 5005 nói: “Quý khách thật may mắn! Ván tiếp theo ngài có muốn cược lớn hơn một chút không?”

Lâm Dị đáp: “Thử thêm vài ván nữa đã.”

Quản Gia 5005 gật đầu: “Được.”

Quản Gia 5005 không giúp Lâm Dị bảo quản, chủ yếu là vì Lâm Dị thắng cũng không nhiều.

Lâm Dị trì trệ nghĩ, quy tắc tử vong của quản gia hần là vì bảo vệ khách, đương nhiên tiền đề là trên người khách phải có tiền. Mình có tiền, hần sẽ giúp mình bảo quản, mình không có tiền, hần liền lạnh nhạt thờ ơ.

‘Nhân Ngư tiểu thư’ liên tục ca hát, tốc độ tính toán của Lâm Dị cũng bị chậm lại, khiến động tác đặt cược của cậu ngày càng chậm dần. Nhưng may mà số tiền đặt cược của cậu rất nhỏ, kể cả có thua vài ván thì vẫn coi là thắng

được.

Quản Gia 5005 bên tai xúi giục cậu tăng thêm tiền đặt cược: “Quý khách như vậy không phải là lãng phí thời gian sao. Một vòng chỉ kéo dài một giờ. Không phải ngài muốn thắng được tiền của tôn khách à? Ngài cứ như vậy thì phải tích góp bao lâu nữa mới đủ tư cách cược một ván với tôn khách chứ?”

Lâm Dị cảm thấy những gì Quản Gia 5005 nói có lý, cậu tăng số tiền cược của mình lên.

Không biết sau bao nhiêu ván, Lâm Dị nhìn số tiền mình đã đặt cược, đột nhiên tỉnh lại.

Cậu thế mà lại cược 1.000 vàng á!

Màu vàng trên chiếu bạc rực rỡ, lộng lẫy dưới ánh đèn, nhưng trong mắt Lâm Dị lại vô cùng chói mắt.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn vào tròng mắt, không biết tiếng ngâm xướng bắt đầu từ khi nào chỉ còn lại tiếng hét chói tai, thậm chí còn thê lương phần nộ hơn cả lần đầu cậu nghe thấy.

Lâm Dị chắc chắn hai cảm xúc đó là sự đan xen giữa buồn bã và tức giận. Cậu nhìn chăm chăm vào bóng người đằng sau tấm rèm không còn duyên dáng nữa mà trở nên điên cuồng, như thể bị quỷ ám, điên cuồng mà đơng đưa.

Cách tấm rèm hạt không xa, hoàng tử bất ngờ xuất hiện, hào khí hơn nhiều so với những con bạc ở trong Nhân Ngư Thính, buông tay một ván chính là hàng vạn vàng.

Quản Gia 5005 kéo quần áo Lâm Dị: “Quý khách, tôi có thể giúp ngài bảo quản không?”

Lâm Dị đã thắng ván này.

Cậu nhìn lại bàn đánh bạc nơi cậu đang ngồi. Cậu cược 1.000 vàng. Những người khác cược còn nhiều hơn cả cậu, gần như tiêu hết số tiền của mình vào trong một ván. Như vậy so sánh, 1.000 vàng của cậu cũng không đáng kể lắm.

Nhìn chiếu bạc, khóe mắt cậu hiện ra một vật sáng chói, càng không biết Quản Gia 5005 lấy một con dao găm từ đâu ra, dưới chân cậu đã xuất hiện một thi thể bị đâm.

Lâm Dị hít một hơi thật sâu, cậu phát hiện, cậu hình như cũng trúng chiêu rồi. Nhưng đầu óc cậu chỉ cho phép cậu đi đến kết luận này chứ không để cậu nghĩ tới phương pháp tự cứu mình.

Nội tâm cậu bàng hoàng lại mê mang, sao cậu lại cũng trúng chiêu rồi?

Nhân Ngư Thính một lần nữa đắm máu. Chiếu bạc sáng ngời để Lâm Dị nhìn thấy hai mắt của chính mình, mắt cậu không có gì khác thường cả, cũng không xuất hiện tia máu như những người khác.

Vậy rốt cuộc cậu có bị trúng chiêu không? Nếu trúng chiêu, vì sao trong mắt cậu không xuất hiện dị thường, trong lòng cũng không cảm thấy mê muội với việc đánh bạc. Nhưng nếu không có, tại sao cậu lại đặt cược như vậy, tại sao tiếng ngâm xướng kia lại tràn ngập buồn bã phần nộ đến thế?

Quản Gia 5005 nói với Lâm Dị: “Nếu quý khách đặt cược 2.000, ván này có thể kết thúc ngay lập tức.”

Trên chiếu bạc cũng không còn lại nhiều người, chỉ cần Lâm Dị đặt cược 2.000 có thể khiến những người này trực tiếp phá sản, bọn họ không có tiền, đương nhiên ván chơi sẽ trực tiếp kết thúc.

Lâm Dị do dự một chút, Quản Gia 5005 nói: “Nếu ngài thắng vòng này, ván sau ngài có thể đánh cược với tôn khách rồi.”

Lâm Dị không còn nhớ rõ vì sao cậu lại nhất định phải đánh cược với hoàng tử nữa, cậu mơ hồ nhớ được câu nói này hình như chỉ là một câu nói sáo rỗng để xem hoàng tử có thật sự ở trong Nhân Ngư Thính hay không mà thôi.

Nhưng những gì Quản Gia 5005 nói giống như mang theo một loại ma lực khích lệ, Lâm Dị thực sự đã cược 2.000 vàng.

Thôi xong.

Lâm Dị nghĩ, cậu thực sự bị trúng chiêu rồi.

Lúc này cậu thật sự muốn đánh cược với hoàng tử, thậm chí còn muốn khiến hoàng tử phá sản, chỉ tưởng tượng điều này thôi cũng đủ để khiến lòng cậu dâng lên từng đợt vui sướng.

Cậu nhìn chăm chăm vào bàn đánh bạc, thực ra trong lòng cậu đã chắc chắn mình có thể thắng.

Chỉ cần cậu thắng, tất cả những người chơi khác sẽ phá sản, bằng không sẽ có tiếp tục ván khác, nếu cậu là nhà cái, cậu nhất định sẽ thao túng để cho

cậu thắng.

Lâm Dị nhìn chăm chăm con xúc xắc lay chuyển, hai giây sau nhà cái mở sà.

Cậu thắng.

“A a a a, tôi không có tiền!”

Có người nào loạn không chịu chấp nhận sự thật này. Nhìn thấy Lâm Dị đã thắng được rất nhiều tiền, kẻ này vội vàng xông tới muốn cướp tiền cậu.

Quản Gia 5005 một dao đâm hoàn toàn vào bụng hắn.

Xử lý xong những kẻ muốn cướp tiền, Quản Gia 5005 nói với Lâm Dị: “Thưa quý khách, tôn khách mời ngài qua bên kia.”

Nói xong chỉ vào Lâm Dị, Lâm Dị ngẩng đầu nhìn, thấy hoàng tử đã ngồi vào chiếu bạc.

Trên chiếu bạc chỉ có một mình hoàng tử, còn ‘Nhân Ngư tiểu thư’ thì vẫn điên cuồng ngâm xướng, đến nỗi khiến cho Lâm Dị tràn đầy nôn nóng tức giận.

Trong Nhân Ngư Thính sớm đã không còn ai, chỉ còn lại cậu.

Cho nên, cuộc đánh cược giữa cậu và hoàng tử là một chọi một.

Bất Dạ Thành có cấp bậc rõ ràng, hoàng tử là tôn khách, chỉ có Lâm Dị mới phải đi đến tìm hắn.

Lâm Dị nhấc chân, đi về phía chiếu bạc nơi hoàng tử đang ở đó.

Hoàng tử ngồi, cậu đứng.

Hoàng tử xua tay, người bên cạnh ném túi gấm lên chiếu bạc, hoàng tử chăm chú nhìn cậu: “Ta 10.000 vàng, đến lượt ngươi.”

10.000 vàng không phải toàn bộ vốn liếng cờ bạc của hoàng tử, Lâm Dị có thể thấy xung quanh hoàng tử có rất nhiều người đang tạm thời bảo quản tài sản thay hắn, trong ngực mỗi người ôm một đồng túi gấm, nếu mỗi túi gấm có 10.000 vàng, tài sản của hoàng tử đã lên tới hàng trăm vạn.

Mà cậu tổng cộng chỉ có 10.000 vàng.

Quản Gia 5005 hỏi: “Quý khách, ngài muốn cược bao nhiêu?”

Lâm Dị mở miệng định nói ‘1 vạn’, nhưng chưa kịp nói ra, cậu đột nhiên nghĩ

tới những lời Tần Châu từng nói với mình.

‘Tôi muốn em bảo đảm, trước khi đưa ra quyết định gì thì phải nghĩ đến tôi trước.’

‘Hết cách rồi, trái tim tôi yếu đuối, nếu em xảy ra chuyện gì, tôi không chịu được.’

Nếu 10.000 vàng này giảm xuống, cậu chắc chắn sẽ thua, bởi vì đây là toàn bộ vốn đánh bạc của cậu. Ở phân đoạn cuối cùng, nhà cái sẽ không để ý tới thu chi của mình nữa, khi hần mở sà sẽ chỉ suy xét đến việc làm thế nào để càng nhiều người phá sản hơn.

Muốn thắng, không thể để nhà cái điều khiển xúc xắc được.

Lâm Dị đáp: “Tôn khách, chơi cái này chán rồi, có muốn cược thử thứ khác không?”

Hoàng tử: “Nói thử ta nghe.”

Lâm Dị nói: “Vật tay.”

Hoàng tử nói: “Người đang nói đùa với ta à?”

Lâm Dị tận lực đè nén cảm xúc trong lòng xuống, cố gắng giữ cho mình tỉnh táo nói: “Tay tôi bị thương, ngài thấy đấy, chính là vậy, chẳng lẽ ngài sợ không đánh bại tôi.”

Hoàng tử đập tay lên chiếu bạc: “Ta sợ người? Được, cược thì cược.”

Hần xắn tay áo lên: “Nào!”

Lâm Dị cũng xắn tay áo lên, đến gần hoàng tử.

Nhân Ngư Thính chất đầy thi thể, cho thấy tiếng nhân ngư ngâm xướng vẫn sẽ còn ảnh hưởng. Sức mạnh của người bị mê hoặc sẽ giảm xuống, bằng không thì họ đã không dễ dàng bị giết, đến cả giãy giụa cũng không có.

Cậu chống khuỷu tay lên chiếu bạc, nắm lấy tay hoàng tử.

Hoàng tử đã ở Nhân Ngư Thính hơn một vòng, vẫn luôn bị mê hoặc ảnh hưởng, còn trầm trọng hơn so với cậu.

Lâm Dị vẫn tự tin mình có thể giành chiến thắng trong vòng này.

Chỉ cần cậu thắng ván này, thời gian một vòng kết thúc, cậu sẽ được an toàn.

Hoàng tử nhìn miệng vết thương trên cánh tay Lâm Dị, hỏi: “Vì vết thương

trên người người, cho người nói bắt đầu trước.”

Lâm Dị ngẩng đầu, đang định nói được, bỗng nhiên cả người sửng sốt.

Cậu nhìn thấy lỗ tai hoàng tử có thứ gì đó.

Đột nhiên nhìn vào mắt của hoàng tử, trong mắt hoàng tử cũng không có gì khác thường

Mặc cho nhân ngư có ngâm xương điên cuồng đến đâu, hoàng tử căn bản không hề bị mê hoặc! Đây chính là nguyên nhân tại sao hoàng tử dám đến Nhân Ngư Thính, vì hắn có pháp bảo để giành chiến thắng.

“Sao chưa kêu bắt đầu?” Hoàng tử có chút không kiên nhẫn: “Để ta kêu vậy.”

“Bắt đầu!” Hoàng tử hét lên liền bắt đầu dùng sức.

Lâm Dị nhanh chóng phát huy sức mạnh của mình.

Cậu nghiêng răng nghiêng lợi, giữ cổ tay không thể bị ngã xuống, nếu ngã xuống, kết quả sẽ không phải là 10.000 vàng mà là mạng sống của cậu.

Tần Châu không chịu được cái chết của cậu!

Nhưng mặc dù Lâm Dị không ngừng cố vũ bản thân, cổ tay vẫn có chút sụp xuống, vết thương trên cánh tay lại bị rách ra, Lâm Dị có thể cảm nhận được cơn đau dữ dội.

Cơn đau dữ dội khiến đầu óc cậu tỉnh táo trong giây lát, nhưng dường như cổ tay và toàn bộ cánh tay của cậu đang rơi xuống theo hướng thất bại.

“Sâm Tiềm!”

“Quái vật 4-4!”

Lâm Dị nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng hét lớn.

Cậu bắt đầu thực hiện phương pháp mà cậu tổng kết được để gọi Sâm Tiềm xuất hiện.

“Sâm Tiềm, thoát ra!”

Chương 184: Quái vật 1-3

Hoãn cho đến khi chủ tịch Tần tỉnh lại-

Chương 184: Quái vật 1-3

Lâm Dị không ngừng gọi Sầm Tiềm, miệng vết thương bị xé rách trên cánh tay đau đớn làm đầu óc cậu tỉnh táo lại.

Cậu cảm thấy Sầm Tiềm sẽ thoát ra, ở thế giới Quy Tắc 16-8, cậu làm tưởng bản thân đã vi phạm quy tắc tử vong. Khoảnh khắc lo lắng đó có thể khiến Sầm Tiềm xuất hiện. Trong thế giới Quy Tắc 2-6, cậu thiếu chút nữa bị quái vật 2-6 phát hiện, Sầm Tiềm cũng thoát ra.

Đánh giá từ các con số, quy tắc 2-6 cao hơn quy tắc 4-4 hai trang, nhưng quái vật 2-6 rõ ràng bày ra thái độ sợ hãi trước quái vật 4-4, nếu cậu lợi dụng được điểm này, có thể sẽ thành công hoá giải cửa ải khó khăn.

Quái vật 1-3 thực sự rất mạnh, chỉ riêng thế giới Quy Tắc thôi cũng đủ để Lâm Dị cảm nhận được sức mạnh của nó rồi.

Nhưng Lâm Dị lại không cho rằng đây là vấn đề lớn gì, Sầm Tiềm xuất hiện trong gương, nói 'Tôi là cậu'. Hiện tại cậu sắp ngỏm rồi, nhưng con mẹ nó sao Sầm Tiềm vẫn chưa xuất hiện!

Cứu cậu không phải là cứu Sầm Tiềm à!

Suy nghĩ của Lâm Dị bay lộn. Cậu chưa bao giờ đắm chìm trong suy nghĩ của mình như vậy, chỉ vì để Sầm Tiềm xuất hiện.

Nhưng—

Rầm.

Cổ tay cậu bị hoàng tử ghim chặt xuống chiếu bạc.

Suy nghĩ của Lâm Dị đột nhiên dừng lại. Cậu nhìn cổ tay bị áp đảo của mình, miệng vết thương rạn nứt một lần nữa tràn ra máu tươi, nhuộm đỏ băng gạc.

Hoàng tử ghét bỏ vứt tay cậu sang một bên, bên cạnh có người lập tức lấy khăn tay đưa cho hắn, hoàng tử xoa ngón tay, cao ngạo nhìn Lâm Dị vẫn chưa bình tĩnh lại.

"Ta thắng." Hoàng tử hưng phấn nói.

Đúng vậy.

Hoàng tử đã thắng.

Cậu thua.

Lâm Dị nhìn chăm chăm vào tay mình, cậu thua rồi.

Sâm Tiềm không xuất hiện, thậm chí một chút động tĩnh cũng không có, như thể hoàn toàn không tồn tại trong cơ thể cậu.

10.000 vàng trên người bị hoàng tử lấy đi, cậu phá sản.

Quản Gia 5005 lập tức thay đổi sắc mặt, hoàng tử ngáp dài, xem ra hẳn đã chơi đủ rồi.

Lâm Dị đứng tại chỗ, không có động tác cướp giật gì cả, cũng không phải cậu sẽ trực tiếp bỏ mạng. Đầu óc cậu hiện tại có chút trống rỗng, tiến vào nhiều thế giới Quy Tắc như vậy, dù trải qua mấy phen cận kề nguy hiểm, tuy nguy hiểm là thế nhưng tốt xấu gì cậu vẫn giữ được tính mạng.

Nhưng hiện tại, cậu đã thua.

Lâm Dị suy nghĩ sau khi bản thân cậu chết, Tần Châu sẽ phải làm sao bây giờ. Thế giới Quy Tắc 1-3 khó như vậy, một mình Tần Châu có được không? Cậu đã bị mê hoặc thành ra thế này rồi, vậy Tần Châu phải làm sao?

Tiền đà lại nghĩ, chẳng phải cậu có liên quan đến quái vật 0-1 sao? Quái vật 4-4 không xuất hiện, vậy tại sao quái vật 0-1 cũng không xuất hiện chứ? Chẳng phải cơ thể cậu do quái vật 0-1 tạo ra à? Quái vật 0-1 cũng mặc kệ cậu ư?

Những kẻ đến bắt người không xu dính túi lại xuất hiện, lần này không còn Tần Châu nhét vàng vào tay cậu nữa, cậu bị người ta bắt giữ, kéo lên tầng bảy của Bất Dạ Thành.

Lúc này, Lâm Dị mới phát hiện, tầng bảy không chỉ có phòng giao dịch mà còn có một căn phòng bí mật, bên trong rậm rạp lồng giam, giam giữ những người không xu dính túi.

Quần áo của cậu bị lột bỏ, có người tới kiểm tra khuyết điểm trên cơ thể cậu, cậu bị nhét vào một chiếc lồng vàng.

Vải đỏ che phủ, tất cả những gì còn lại trong tầm nhìn chỉ còn một mảnh tối tăm.

Lâm Dị cuộn tròn trong lòng, không có tiếng nhân ngư ngâm xướng, đầu óc cậu cực kỳ minh mẫn, suy nghĩ cũng rất nhiều.

Nếu những gì Lục Tiến nói là sự thật, sau khi trở thành nô lệ, cơ thể cậu ở Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên sẽ xuất hiện tử vong chiếu rọi. Âu Oánh và Vương Phi Hàng tất nhiên sẽ chú ý đến nhóm người bước vào thế giới Quy Tắc 1-3, như vậy bây giờ bọn họ hẳn là đã nhận được tin tức về cái chết của cậu.

Nếu Trình Dương nghe được tin này, có lẽ cậu ta sẽ lại ngất xỉu chẳng.

--

Đại học Kỹ thuật phi tự nhiên.

Âu Oánh đã mấy ngày không nghỉ ngơi, nếu Vương Phi Hàng không khuyên cô nghỉ ngơi, Âu Oánh vẫn sẽ tiếp tục nhìn chăm chăm cho đến khi Lâm Dị và Tần Châu rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3 mới thôi.

Giống như Âu Oánh thường khuyên nhủ Tần Châu, không cần vội nhất thời, quan trọng nhất là đảm bảo thân thể của mình, thân thể suy sụp thì mất nhiều hơn được.

Âu Oánh trở lại văn phòng, định nằm tạm xuống bàn làm việc nghỉ ngơi.

Có điều vẫn không yên tâm, cô đặt báo thức một giờ rồi hai giờ.

Vừa nhắm mắt lại, chuông điện thoại dồn dập vang lên, Âu Oánh lập tức ngẩng đầu, chớp lấy điện thoại.

Vương Phi Hàng gọi tới.

Âu Oánh mơ hồ cảm thấy bất an, tay cầm điện thoại run rẩy: "Phi Hàng, xảy ra chuyện gì?" Cô vẫn muốn suy nghĩ tích cực: "Anh Châu và Lâm Dị ra rồi sao?"

"Chị Âu Oánh." Giọng Vương Phi Hàng ghen ngào: "Lâm Dị...Lâm Dị..."

Âu Oánh hít sâu một hơi, cô đã đoán được chuyện gì xảy ra: "Lâm Dị làm sao?"

Vương Phi Hàng nói: "... xảy ra chuyện rồi."

Âu Oánh choáng váng, uể oải, mệt mỏi nhiều ngày, trước khi cô kịp hỏi chuyện gì xảy ra với Tần Châu, ngã quỵ.

Trên giường chung, cơ thể Lâm Dị chảy ra một lượng lớn máu.

Vương Phi Hàng chưa từ bỏ ý định, chạm vào chóp mũi Lâm Dị lần nữa, hô hấp đã ngừng.

Anh lại chạm vào nhịp tim của Lâm Dị, tim đã ngừng đập.

Tay anh một nửa ấm áp một nửa lạnh lẽo. Hơi ấm là máu tươi trên cơ thể Lâm Dị để lại, còn lạnh lẽo là tới từ cơ thể Lâm Dị.

“Gọi bác sĩ trường tới kiểm tra.” Vương Phi Hàng thu tay lại, nói với người phụ trách.

Người phụ trách lau nước mắt, Vương Phi Hàng nói: “Khóc cái gì mà khóc? Gọi bác sĩ trường tới!”

Người phụ trách các khu vực khác thỉnh thoảng lại nhìn về phía Vương Phi Hàng, trước mặt mọi người, Vương Phi Hàng đấm bàn: “Đệt mẹ nó! Ông đây đệt mẹ! Đờ mờ chứ!”

Vương Phi Hàng dùng lực rất mạnh, đến nỗi bàn bị anh đấm nát, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, anh lại tiếp tục đập mạnh xuống mặt bàn, như để trút hết cảm xúc của bản thân.

Những người khác thấy không ổn, vội vàng tiến tới ôm lấy Vương Phi Hàng: “Đội trưởng Vương, đừng như vậy nữa!”

Vương Phi Hàng bình tĩnh nói: “Tôi không sao, buông ra.”

Mọi người đều tận mắt nhìn thấy phản ứng của Vương Phi Hàng, làm sao có thể buông tay được chứ.

“Tôi bảo mấy cậu buông ra!”

Vương Phi Hàng bỗng nhiên bắt đầu giãy dụa: “Buông ra!”

“Vương Phi Hàng!” Âu Oánh đuổi theo: “Làm loạn cái gì!”

Vương Phi Hàng nhìn thấy trán Âu Oánh đỏ bừng một vùng, lúc cô té xỉu bị đập phải góc bàn.

Âu Oánh đi tới nhìn Lâm Dị.

Thực ra, toàn thân cô đều run rẩy, nhưng cô vẫn cố gắng bình tĩnh, hỏi người phụ trách Thế giới Quy tắc 1-3: “Xuất hiện lúc nào?”

Người phụ trách nức nở: “Nửa tiếng trước.”

Âu Oánh ‘ừm’ một tiếng: “Đưa Lâm Dị đi, để sinh viên bên hậu cần dọn dẹp

nơi này.”

Vương Phi Hàng vội vàng nói: “Em vừa gọi bác sĩ của trường, em thấy trên người Lâm Dị không có vết thương ngoài nào. Nói không chừng... Nói không chừng...”

Âu Oánh nhìn anh một cái, Vương Phi Hàng nói: “Em lập tức đi gọi bác sĩ trường.”

Anh lao ra cửa.

Âu Oánh nói với người phụ trách: “Từ từ trước đã.”

Âu Oánh đứng đó nhìn tử vong chiếu rọi xuất hiện trên người Lâm Dị, dưới tình huống nửa tiếng có máu chảy ra, lượng máu lớn như vậy có ý nghĩa gì, cô rất rõ ràng.

Hai mắt Lâm Dị nhắm chặt, đôi môi tái nhợt.

Một lúc sau, Vương Phi Hàng cùng với bác sĩ của trường đi tới: “Bác sĩ, xem xem bạn học Lâm Dị còn sống không?”

Âu Oánh quay đầu lại, đứng sang một bên nhường đường cho bác sĩ trường.

Bác sĩ nhìn Lâm Dị, sau đó nhìn Âu Oánh và Vương Phi Hàng, thở dài, bước tới kiểm tra.

Toàn bộ giảng đường yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào vị bác sĩ này.

Một lúc lâu sau, bác sĩ trường mới ngẩng đầu nhìn Âu Oánh: “Biết nên xử lý như nào rồi đấy.”

Âu Oánh nhất thời không khống chế được, nước mắt chảy xuống.

“Vâng, em hiểu rồi.” Bản thân cô cũng chưa phát giác được, cô quay lại nói với người phụ trách: “Thông báo cho các sinh viên bộ phận hậu cần.”

Vương Phi Hàng há miệng thở dốc, muốn nói gì đó.

Sinh viên hậu cần đến, mang theo túi đựng thi thể.

Sinh viên nằm trên giường xuất hiện tử vong chiếu rọi sẽ được bộ phận hậu cần cho vào túi đựng thi thể. Sau đó, đưa vào nhà xác của trường, chờ đợi thời gian thống nhất mỗi đêm để hoả táng.

Âu Oánh cho rằng việc một trường học xây dựng nhà xác và phòng hoả táng,

thật sự là điều rất nực cười.

Cô mở miệng nói với sinh viên hậu cần: “Thời gian hoả táng Lâm Dị sẽ dời lại, trước tiên hoãn lại ở nhà xác trước đã.”

Một sinh viên hậu cần gật đầu hỏi: “Chị Âu Oánh, hoãn trong bao lâu?”

Bọn họ cần phải ghi chép.

“Hoãn cho đến khi...” Âu Oánh nói: “Cho đến khi chủ tịch Tần tỉnh lại.”

Chương 185: Quái vật 1-3

Chẳng cần nhân ngư ngâm xướng hấp dẫn anh nữa, anh bị mê hoặc rồi-

Chương 185: Quái vật 1-3

Lâm Dị cảm giác bản thân bị nhấc lên, những cái lồng khác thét lên tiếng kêu gào chói tai không rõ nguyên nhân, Lâm Dị biết mình sẽ bị đưa đi đâu, cậu vẫn duy trì trầm mặc, chờ đợi tâm thái của mình dần dần trở nên tốt hơn.

Tuy rằng thua cược, nhưng ít nhất cậu cũng không tính là đã chết hoàn toàn, vẫn có thể ở lại nơi này.

Trước đó Lục Tiến đã nói, chỉ cần người mua chết là sẽ được tự do, cùng lắm là sau khi bị mua về, cậu sẽ bắt chước Quản Gia 5005 đi xúi giục người mua đánh bạc, chỉ cần người mua chết, cậu sẽ được tự do.

Sau đó Lâm Dị lại nghĩ, hẳn là cậu sẽ được mua thôi nhỉ. Ngoại trừ trên cánh tay cậu có vết thương ra, tay chân cậu cũng tính là khỏe mạnh, ngũ quan thanh tú, dù có thể nào thì hẳn cũng được coi là nô lệ cấp C ha.

Nếu không có người mua cậu, cậu chỉ bị nhốt trong lồng giam, cũng chẳng bị bịt miệng gì hết, cậu có thể đẩy mạnh tiêu thụ của chính mình!

Lâm Dị suy nghĩ, cậu có nên biểu diễn một đoạn tài nghệ hay không, chẳng hạn như lúc bị đấu giá thì hát một bài gì đó. Giọng hát của cậu không hay lắm, nhưng ít ra không bị lạc nhịp. Cậu cũng có thể nói đùa, hoặc là kể chuyện cười chẳng hạn, ở Bất Dạ Thành áp lực, có lẽ những tôn khách đó sẽ cần kiểu như cậu.

Còn chưa nghĩ được mình nên biểu diễn tài nghệ gì, cậu cảm thấy mình đã được bỏ xuống.

Sau đó truyền đến giọng nói của dẫn chương trình, Lâm Dị không biết lượt đấu giá của cậu là thứ mấy, cậu nhắm mắt nghỉ ngơi, kiên nhẫn chờ đến lúc mình lên sân khấu.

Cuối cùng cũng đến lượt cậu, Lâm Dị nghe thấy âm thanh dẫn chương trình đi về phía mình.

Khoảnh khắc tấm vải đỏ được vạch trần, cậu hăng giọng, chuẩn bị xem tình huống để đẩy mạnh tiêu thụ của chính mình.

Rầm—

Tấm vải đỏ được vén lên, dẫn chương trình nói: “Tứ chi khoẻ mạnh, tay chân xinh đẹp, ngũ quan mỹ lệ, cánh tay bị thương nhẹ, nô lệ cấp A. Giá khởi điểm 10.000 vàng.”

Lâm Dị sửng sốt.

Không phải do cậu bị đánh giá là nô lệ hạng A hay giá khởi điểm lên tới 10.000 vàng, mà là...

Cậu nhìn thấy Tần Châu trong khán phòng.

Lần này Tần Châu không ngồi ở cuối cùng, ngược lại là ngồi ở hàng phía trước. ‘Hàng phía trước’ chính là hàng đầu tiên, Lâm Dị vừa ngược mắt lên liền có thể thấy hẳn.

Cậu đột nhiên cảm thấy có chút khó thở, ngón tay khi bị Tần Châu nhìn sang mà khẽ run lên.

Tần Châu giơ tay: “Một vạn vàng.”

Lập tức có tôn khách tăng giá: “Hai vạn vàng!”

Tần Châu: “Ba vạn vàng!”

Lâm Dị nghe vậy hoảng sợ nhìn Tần Châu, cậu không biết Tần Châu cầm đồ cái gì, đoán cũng không đoán nổi được. Tất cả các cơ quan trong cơ thể một người cộng lại có thể lên được đến 5.000 vàng đã là quá tốt rồi, nhưng Tần Châu lại ngồi ở vị trí đại diện cho đẳng cấp cao nhất.

Người khác nói thêm: “Ba vạn năm ngàn vàng.”

Tần Châu không ngừng nhìn cậu: “Năm vạn vàng.”

Năm vạn vàng?

Tần Châu rốt cuộc đã cầm cái gì?

Lâm Dị hoảng hốt một trận, cậu bỗng nhiên cảm thấy bản thân đã quá khinh suất, tại sao cậu lại cho rằng cậu sẽ không bị nhân ngư ngâm xương mê hoặc? Để giờ đây Tần Châu phải tới mua cậu ra!

Lâm Dị đột nhiên không dám nhìn Tần Châu, cậu vội vàng dời mắt, cuộn tròn

trong một góc của lồng giam.

Nô lệ không có quần áo, Lâm Dị nghĩ, hiện tại trông cậu chắc chắn rất thảm hại.

Phòng giao dịch sau khi Tần Châu hô giá năm vạn vàng thì im lặng, dẫn chương trình xác nhận lại số tiền giao dịch năm vạn vàng: “Năm vạn lần một, năm vạn lần hai, năm vạn...”

“10 vạn vàng.” Một giọng nói chói tai không biết vang lên từ nơi nào.

Lâm Dị không nhìn Tần Châu nữa, cũng không thể không nhìn về phía phát ra giọng nói từ khán đài.

Cũng là hàng đầu tiên, ngay chính giữa, người ra giá chính là hoàng tử.

Phát hiện Lâm Dị nhìn sang, hoàng tử lộ ra vẻ mặt ‘không ngờ tới phải không’. Hẳn cho rằng Lâm Dị rất thú vị, hẳn muốn mua Lâm Dị, để mỗi lần tới Bất Dạ Thành có thể vật tay với cậu.

Lâm Dị lập tức quan sát Tần Châu. Tần Châu không chớp mắt: “Hai mươi vạn.”

Lâm Dị giờ đây hoàn toàn hoảng rồi.

“30 vạn.” Hoàng tử căn bản chẳng thêm để ý chút tiền này.

“40 vạn.” Tần Châu nói.

“100 vạn vàng.” Hoàng tử cũng lười chơi trò đấu giá nhằm chán với Tần Châu, trực tiếp hét lên mức giá quy định của mình, sau đó trừng mắt nhìn Tần Châu: “Ta chưa gặp người bao giờ, mới tới à? Ta đây là nhiều tiền như thế đấy, đừng có tranh với ta, có 40 vạn ấy thì tới Nhân Ngư Thính mà chơi đi. Ở đây kì kèo với ta cái gì.”

Tần Châu không thêm để ý, lại nhấc tay: “120 vạn vàng.”

Sắc mặt Hoàng tử tối sầm: “150 vạn vàng!”

Tần Châu: “170 vạn vàng.”

Hoàng tử cả giận: “190 vạn vàng!”

Tần Châu: “200 vạn vàng!”

Lâm Dị nhìn Tần Châu không chớp mắt, 200 vạn (*) vàng...

(*): 2.000.000 vàng

Tần Châu không có khả năng đấu giá mà không trả tiền. Chắc chắn hẳn biết rõ trong Bát Dạ Thành tồn tại nhiều quy tắc tử vong, việc đấu giá ác ý hẳn sẽ phải có lỗ hổng, Tần Châu có thể ra giá 200 vạn vàng, tất nhiên trên người hẳn phải có nhiều tiền như vậy.

Hoàng tử sửng sốt một chút, muốn nâng giá lần nữa, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, cuối cùng tức giận thu tay lại, trừng mắt nhìn Tần Châu: “200 vạn vàng để mua một nô lệ cấp A, người điên rồi à?”

Tần Châu thúc giục người dẫn chương trình: “Không định gõ búa sao?”

Dẫn chương trình liếc nhìn hoàng tử, hoàng tử tức giận: “Nhìn ta làm gì! Người mong ta trả 200 vạn vàng để mua nô lệ cấp A à? Ta không phải loại coi tiền như cỏ rác như thế!”

Chắc chắn không có giá cao hơn 200 vạn vàng, dẫn chương trình trực tiếp đưa ra quyết định cuối cùng: “200 vạn vàng, thành giao!”

Tấm vải đỏ lại một lần nữa phủ lên chiếc lồng giam, Lâm Dị hoảng loạn không biết mình bị bê đi đâu.

Cậu chỉ có thể lo lắng chờ đợi Tần Châu tới mang cậu đi.

Chờ một lúc lâu, Lâm Dị nghe được tiếng khớp ngón tay gõ nhẹ vào lồng giam: “Nhóc thiên tài.”

Mũi Lâm Dị chua xót: “...Dạ”

Sau đó tấm vải đỏ bị Tần Châu vén lên, hẳn ngòi xỏ xuống dùng chìa mở ổ khoá ra. Sau đó đưa cho Lâm Dị một bộ quần áo, nói: “Mặc vào trước, trở về rồi chúng ta nói chuyện.”

Lâm Dị cúi đầu: “Vâng.”

Quần áo cũng là đồ mới, Lâm Dị ra khỏi lồng giam, mặc quần áo vào, nói với Tần Châu đang quay lưng về phía mình: “Đàn anh, em xong rồi ạ.”

Tần Châu nghe vậy, quay đầu định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại biến thành hai chữ: “Vẫn may.”

May mà đuổi kịp.

Lâm Dị hỏi: “Đàn anh, anh cầm thứ gì vậy ạ?”

Thực ra chuyện này nên trở về rồi nói sau, nhưng Lâm Dị không chờ được nữa.

Yết hầu Tần Châu hơi di chuyển.

Sau khi Lâm Dị rời đi, Tần Châu ở trong phòng đi qua đi lại, hắn không cho rằng Lâm Dị có thể chống lại tiếng nhân ngư ngâm xướng, cũng không tin quái vật 4-4 trong cơ thể Lâm Dị sẽ bảo vệ Lâm Dị.

Dù sao cũng là quái vật.

Nhưng Lâm Dị lại bảo hắn đợi năm tiếng, Tần Châu cũng không thể rời khỏi phòng chỉ vì lo lắng được, nếu hắn bị mê hoặc, như vậy sẽ chỉ gây thêm phiền toái cho Lâm Dị mà thôi.

Cứ như vậy mà đứng ngồi không yên, hắn nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa.

Nhưng tiếng bước chân chỉ dừng lại trước cửa phòng 5005, không có động tĩnh gì thêm.

Trong lòng Tần Châu trùng xuống, mở cửa.

Ngoài cửa quả nhiên chỉ có Quán Gia 5005, đã xảy ra chuyện gì, không cần nói cũng biết.

Tần Châu trực tiếp hỏi: “Em ấy còn sống không?”

Quán Gia 5005 nói: “Bạn của quý khách đã được đưa lên tầng bảy của Bất Dạ Thành.”

Tần Châu gật đầu, còn sống là tốt rồi.

Hắn quay người chạy đến phòng cầm đồ, nhảy vào hàng ở quầy cầm đồ số 8, Tần Châu nói thẳng: “Chỗ nào giá trị nhất thì tôi cầm chỗ đó.”

Hắn biết trên người mình dù có giá trị đến đâu thì hắn cũng không thể làm gì được. Muốn đến được phòng giao dịch bên trái thì trên người ít nhất phải có một vạn vàng, hơn nữa còn phải dư tiền thì mới mua lại được Lâm Dị.

Vậy chỉ còn cách đi Nhân Ngư Thính.

Trên người có tiền là có thể đến Nhân Ngư Thính, nhưng không được, khát vọng của hắn đối với vàng bây giờ lớn hơn bao giờ hết. Hắn sẽ bị tiếng nhân ngư ngâm xướng mê hoặc đến mất đi lí trí, như vậy sẽ không còn biện pháp đi cứu Lâm Dị.

Cho nên, hắn phải đến phòng cầm đồ giao dịch, hắn muốn mua loại thuốc có thể khiến ‘Nhân Ngư tiểu thư’ câm miệng, hơn nữa lần này không chỉ là năm

phút.

Tiểu nhị quỳ cầm đồ số 8 liếc nhìn Tần Châu: “Đối tượng của anh không đi cùng à?”

“Đừng linh tinh, nơi nào tôi cũng có thể cầm.” Ngữ khí Tần Châu không tốt.

Tiểu nhị cũng không để ý tới thái độ của Tần Châu. Dân cờ bạc ấy mà, không có tiền đều như vậy. Nhìn Tần Châu từ trên xuống dưới mấy lần, nói: “Thứ có giá trị nhất? Có thể. Tình yêu của cậu ta với anh.”

Tần Châu sững sốt một chút: “Cái gì?”

Tiểu nhị nói: “Là tình cảm của người kia ấy, đây là thứ quý giá nhất trên người anh, tôi cho anh 300 vạn vàng, thời hạn bảy ngày, lãi 30.000 vàng một ngày. Cầm không?”

Ngón tay Tần Châu lay động, hẳn biết rõ đây là loại giao dịch gì.

Tình cảm của Lâm Dị dành cho hắn bị cầm cố, nếu không có tiền chuộc thì Lâm Dị sẽ không còn thích hắn nữa.

Nhưng với 300 vạn vàng, hẳn không cần giành giật từng giây để đến Nhân Ngư Thính đánh bạc, hẳn có thể đuổi kịp giờ buôn bán nô lệ, hơn nữa chắc chắn có thể mua được Lâm Dị.

Tiểu nhị dụ dỗ: “Mỗi lần đến hạn là các anh lại tới chuộc lại đồ vật, là thắng được ở Nhân Ngư Thính nhỉ. Vận khí không tồi đâu, có khi lần này cũng thế thôi mà.”

Sao có thể chứ? Đây quả thực là một lời nói dối vụng về.

Hắn tham gia hai vòng đánh bạc thắng được 12.000 vàng. Hiện tại cầm 300 vạn vàng. Như vậy, với thời hạn bảy ngày, tiền lãi là 30.000 vàng một ngày. Kể cả hắn có dành cả ngày ở Nhân Ngư Thính, Bất Dạ Thành một ngày có 12 tiếng tương đương với 12 vòng đánh bạc trong Nhân Ngư Thính, nếu hắn toàn thắng, một ngày cũng chỉ nhận được 72.000 vàng. Loại trừ tiền lãi 30.000 vàng, hẳn sẽ chỉ nhận được 42.000 vàng mà thôi.

Với tiền vốn là 300 vạn vàng, hẳn phải ở Nhân Ngư Thính trong vòng 71 ngày.

Tiểu nhị nói thêm: “Anh muốn có nhiều tiền như vậy, là vì muốn tới phòng giao dịch bên trái mua cậu ta đúng không. Theo kinh nghiệm của tôi, cậu ta nhất định là nô lệ cấp A, giá khởi điểm là 10.000 vàng. Có điều nô lệ cấp A luôn bị giành giật, lần đấu giá cuối cùng cho một nô lệ hạng A là 50 vạn

vàng, anh sợ mình không thể kiếm lại được 50 vạn vàng ở Nhân Ngư Thính nữa hả? Hầy, nói thật đấy, anh mà do dự một giây thôi, tôi cảm thấy tiếc cho cậu nhóc xinh đẹp đó lắm, anh thì mất đi người mình yêu, còn cậu ta mất...”

Tần Châu khàn giọng: “Tôi cần.”

Tiểu nhị mỉm cười vui vẻ, lập tức viết phiếu: “300 vạn vàng, thời hạn bảy ngày, lãi 30.000 vàng một ngày. Nếu trong vòng bảy ngày không trả được, đồ vật cầm cố...” Dừng một chút, tiểu nhị cao giọng nói: “Không thể chuộc lại nữa.”

Lồng ngực Lâm Dị phập phồng, cậu đè nặng cảm xúc trong lòng, theo Tần Châu trở về phòng 5005.

Vừa vào cửa, cậu xoay người khóa cửa lại.

Sau đó cậu nhìn về phía Tần Châu.

Tần Châu hỏi cậu: “Đói không? Tôi gọi cho em...”

“Đàn anh.” Lâm Dị đối diện với Tần Châu: “200 vạn còn có thể tìm lại được sao? Nếu không lấy lại được, em sẽ yêu tiểu nhị đầu trọc ở quầy cầm đồ số 8.”

“Nhóc thiên tài.” Ánh mắt Tần Châu dán chặt vào cậu, bảo đảm: “Tôi nhất định sẽ lấy lại được.”

Lâm Dị cúi đầu thấp giọng nói: “Đàn anh, anh có phát hiện không ạ?”

Tần Châu khàn khàn hỏi: “Cái gì?”

Lâm Dị hít vào một hơi, nói: “Bây giờ còn chẳng cần nhân ngư ngâm xương hấp dẫn anh đến Nhân Ngư Thính nữa. Anh bị mê hoặc rồi.”

Tần Châu bỗng nhiên im lặng.

Cái khó của thế giới Quy Tắc 1-3 chính là, người tham gia sẽ bị dục vọng tiền bạc xói mòn bởi nhiều nguyên nhân khác nhau.

Không có cách nào có thể thoát khỏi cờ bạc, vàng ở Bất Dạ Thành thoát nhìn là vạn năng, có thể đổi lấy bất cứ thứ gì, còn có thể phân con người thành nhiều cấp bậc khác nhau, nhưng kỳ thực lại là thủ phạm đẩy con người vào vực sâu luẩn quẩn.

Chương 186: Quái vật 1-3

Cậu kéo khóa áo khoác của Tần Châu xuống, cởi ra-

Chương 186: Quái vật 1-3

Thời hạn là bảy ngày, vẫn còn cơ hội bảy ngày.

Lâm Dị nghĩ, dù sao cậu đã như thế này rồi, chắc chắn sẽ không thể rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3, có chuộc lại được hay không cũng không quan trọng bằng việc giúp Tần Châu an toàn rời khỏi nơi này.

Lâm Dị mở miệng nói: “Đàn anh, lỗi tai hoàng tử có nhét thứ gì đó, hẳn không bị nhân ngư ngâm xương ảnh hưởng.”

Tần Châu nhìn đôi mắt trong trẻo sáng ngời của cậu.

Lâm Dị cúi đầu né ánh nhìn của Tần Châu, nhớ lại thứ mà mình đã thấy.

Lúc cậu xếp hàng ở Nhân Ngư Thính có thử bịt tai lại nhưng cũng chẳng có hiệu quả. Hơn nữa tiếng nhân ngư ngâm xương có lúc còn có thể xuyên qua các tầng của tòa nhà. Lúc bọn họ ở phòng dưới tầng ba mà vẫn có thể nghe thấy tiếng ngâm xương, chứng tỏ việc bịt tai cũng không thể cưỡng lại tiếng nhân ngư ngâm xương được.

Bất Dạ Thành có nhiều người như vậy, Lâm Dị không tin lại có người cầm đồ là thính giác của mình. Mất đi thính giác là không nghe thấy tiếng nhân ngư ngâm xương nữa? Lâm Dị không cảm thấy Bất Dạ Thành sẽ xuất hiện loại bug này.

Tần Châu nhìn cậu một hồi, biết Lâm Dị không muốn nhắc đến việc cầm đồ nữa, liền thấp giọng nói: “Là đổi được ở phòng giao dịch.”

Lâm Dị gật đầu.

Nút bịt tai của hoàng tử chắc hẳn rất đắt tiền, dù sao tiếng nhân ngư ngâm xương cũng là vũ khí chiến thắng ở Bất Dạ Thành, không thể nào lại dùng mấy miếng vàng là có thể đổi lấy. Cái giá để khiến nhân ngư câm miệng là mười triệu vàng, tính chất cũng giống với việc dùng nút bịt để che hai lỗ tai lại, cùng là để bản thân không bị ảnh hưởng bởi tiếng nhân ngư ngâm xương,

nút bịt tai không thể nào lại có giá rẻ hơn việc làm nhân ngư câm miệng được.

Thậm chí bọn họ còn chẳng cần tốn 200 vàng phí dịch vụ để đi hỏi giá của nút bịt tai.

“Đàn anh.” Lâm Dị nhìn Tần Châu: “Chúng ta phải ra ngoài một lần nữa.”

Với tính cách phong bạt của hoàng tử, không thể nào lại mua nút bịt tai có thời gian hạn định giống bọn họ được. Nút bịt tai của hoàng tử chắc chắn là vĩnh viễn, bọn họ không mua nổi, vậy thì phải đi trộm thôi.

Đối với bọn họ, nút bịt tai rất hữu dụng, nếu có nút bịt tai thì ít nhất một trong số họ sẽ không bị ảnh hưởng bởi tiếng nhân ngư ngâm xướng, có thể khôi phục năng lực tư duy giống như thường ngày, như vậy đối với toàn bộ thế giới Quy Tắc 1-3 nói không chừng sẽ có thêm phát hiện.

Hiện tại tuy rằng bọn họ cũng có thể tư duy, nhưng lại giống như có một tảng đá khổng lồ chặn đứng suy nghĩ trong đầu bọn họ. Bọn họ không thể nhắc tảng đá lên, cũng không biết làm cách nào để vượt qua tảng đá chắn đường này.

Tần Châu còn lại 100 vạn vàng, không thể chuộc lại thứ mà hắn đã cầm cố, nhưng vẫn dư dả để giao dịch trong Bất Dạ Thành.

Sau khi tìm hiểu hoàng tử đã rời khỏi Bất Dạ Thành, hai người cũng rời Bất Dạ Thành.

Lần này bọn họ tiến về phía lâu đài có mục đích, đứng ở nơi các binh lính đổi ca để đợi đến giờ chuyển giao tiếp theo.

Lâm Dị trong đầu tính toán thời gian: “Còn hai phút ạ.”

Tần Châu nín thở chờ đợi: “Được.”

Nói xong, hai người nhìn chăm chăm vào cổng thành. Như đợt chuyển giao lần trước, binh lính lẽ ra phải nên làm công tác chuẩn bị, nhưng bây giờ bọn họ vẫn đứng thẳng lưng như tượng, không nhúc nhích mà thủ vệ lâu đài, cũng chẳng có ý định rời khỏi cổng thành.

Quả nhiên, hai phút sau, bọn họ vẫn đứng ở đấy.

Lâm Dị mím môi. Cậu tính toán thời gian chưa bao giờ sai cả. Nhưng lúc này Lâm Dị không thể bảo đảm, cậu không biết sau khi trở thành nô lệ, cậu có bị ảnh hưởng gì không nữa.

Tần Châu phát hiện suy nghĩ của cậu, nói: “Chờ thêm một tiếng.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Hai người lại đợi thêm một tiếng nữa, lúc này lính canh vẫn đóng đinh như cũ ở cổng thành.

Có vấn đề.

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn Tần Châu, nói: “Ra bờ biển.”

Lâm Dị gật đầu.

Lần trước bọn họ giả làm người cá ở bờ biển, nhận được tin lính canh sẽ thay phiên giờ, giờ xem xem lần này có phát hiện được thêm manh mối gì không.

Lúc tới bờ biển, Lâm Dị chuẩn bị đi về phía căn nhà nhỏ.

Bả vai bị Tần Châu nắm, Tần Châu giữ chặt cậu: “Lần này để tôi.”

Lính canh ngừng đổi ca, có thể ngư dân trong nhà đã tiết lộ điều gì đó khiến manh mối ban đầu trở nên vô giá trị. Lúc này cải trang thành người cá sẽ khá nguy hiểm.

Lâm Dị không đồng ý: “Đàn anh, để em ạ, dù sao em cũng như này rồi.”

Cậu không dám nhìn biểu cảm của Tần Châu, cũng biết những lời này nhất định sẽ làm cho Tần Châu đau lòng. Lâm Dị tách khỏi Tần Châu, chạy nhanh về phía căn nhà nhỏ.

Thực ra trở thành nô lệ cũng có cái lợi, đó là cậu làm việc không sợ tay sợ chân như trước nữa, dù sao đầu trọc thì không sợ bị nắm tóc, dù sao cũng đã như vậy, còn có thể tệ hơn được cỡ nào nữa chứ?

Lâm Dị cẩn thận cời lưới đánh cá được ngư dân bỏ lại, giống như lần trước, cậu quấn vào quanh thân dưới, cúi xuống vượt thẳng lưới đánh cá dưới chân, chĩnh lại thành một hình dạng, khiến cho bóng của cậu hiện ra trông giống cái đuôi cá.

Nói xong, Lâm Dị nói với Tần Châu: “Đàn anh, xong rồi ạ.”

Tần Châu bật chiếc đèn nhỏ treo trên đầu Lâm Dị lên, dưới ánh sáng, bóng người cá xuất hiện trên mặt đất.

Tần Châu còn chưa kịp mở miệng gọi người, Lâm Dị đã đưa hai tay lên môi làm loa, hét lớn: “Người cá tới! Người cá lại tới rồi!”

Một hơi hô ba lần.

Căn nhà nhỏ lập tức trở nên hỗn loạn.

Mở ra một chút khe cửa, ngư dân lại nhìn thấy cái bóng đen đáng sợ, sợ đến mức suýt ngất đi.

Lần trước không phải người cá đã đáp ứng sẽ không giết hẳn à? Sao lại tới nữa rồi!

Lâm Dị bóp giọng, hỏi: “Nói cho ta biết đường đến lâu đài.”

Ngư dân run rẩy đáp: “Lính canh sẽ đổi ca mỗi giờ. Lúc đó quản lý lỏng lẻo, ngài có thể vào lâu đài tìm hoàng tử.”

Lâm Dị mắng: “Gạt người... cá!”

Ngư dân ‘bịch’ một tiếng, quỳ xuống: “Tôi nào dám lừa ngài? Đây là sự thật. Tôi thề tôi không...”

Lời xin tha bổng tạm dừng, ngư dân chợt nhớ ra: “Hoàng tử và công chúa sắp kết hôn cho nên cổng thành được canh gác nghiêm ngặt. Ngài có thể đợi đến khi hoàng tử và công chúa đại hôn rồi tiến vào lâu đài, lúc đó chắc chắn ngài sẽ vào được.”

Lâm Dị nhìn mắt Tần Châu, sau đó hỏi: “Khi nào đại hôn?”

Ngư dân liền nói: “Ngày mai, chỉ ngày mai thôi!”

Lâm Dị tính toán, dựa vào thời gian ở Bất Dạ Thành, còn lại gần tám giờ.

Lúc Lâm Dị đang tính thời gian, Tần Châu đột nhiên ôm ngang người bế cậu lên, Lâm Dị giật mình, sợ bị ngã xuống, theo bản năng ôm lấy cổ Tần Châu.

Cánh cửa ‘cạch’ một tiếng đẩy ra, ngư dân thấy người cá không mở miệng nói gì nữa, lấy hết can đảm mở cửa xem người cá đã rời đi chưa.

Tần Châu ôm Lâm Dị áp sát bên vách tường ở điểm mù trong tầm mắt của ngư dân. Ngư dân liếc qua một vòng xác nhận người cá đã rời đi, lúc này mới thở phào một hơi thật dài, tràn ngập niềm vui vì đã sống sót sau thảm họa.

Lâm Dị nói: “Đàn anh, cho em xuống đi ạ.”

Tần Châu không thả cậu ra, ôm cậu rời khỏi căn nhà nhỏ.

Đến một bãi biển tương đối sạch sẽ, Tần Châu đặt Lâm Dị xuống, cúi đầu cởi bỏ lưới đánh cá quấn quanh eo cho cậu.

Lâm Dị chăm chú nhìn gương mặt Tần Châu, động tác cời lưới đánh cá cho cậu khiến hai người ở rất gần nhau. Lâm Dị có thể cảm nhận được hô hấp của Tần Châu, mang theo rất nhiều cảm xúc tiêu cực.

Thực ra cũng không phải Lâm Dị phát hiện ra manh mối dựa vào hô hấp của Tần Châu hay những gì bộc lộ trên gương mặt hắn.

Lâm Dị tự đặt mình vào Tần Châu, loại cảm giác này thực sự rất khó chịu.

Cậu không giỏi an ủi người khác nhưng lại rất giỏi an ủi chính mình.

Ví dụ như sau khi cha mẹ xảy ra chuyện, cậu tự nghĩ, liệu có phải mình gánh trên vai vận mệnh cứu vớt chúng sinh hay không. Trong phim điện ảnh đều như vậy, nam chính Long Ngạo Thiên mở đầu gặp phải biến cố, trải qua chính chín tám mốt kiếp nạn, đạt được thành công, cứu trợ người dân, đương nhiên cha mẹ cũng được cứu.

Ví dụ như cậu hiện tại, thua cược rồi trở thành nô lệ, nhưng thực ra cũng không phải là không tốt, cho dù tình cảm của cậu với Tần Châu bị cầm cố, cũng không thể nói là tồi tệ được. Hy vọng rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3 của cậu rất mong manh, đợi đến khi Tần Châu rời đi, rất có thể cậu sẽ ở lại Bất Dạ Thành giống như Lục Tiến, tình yêu không còn, cũng tránh phải chịu nỗi khổ tương tự.

Tốt biết bao mà.

Lâm Dị nặng nề thở ra một hơi, tốt cái rắm.

Thực sự rất tiếc luôn, ai mà thèm thích cái tên tiểu nhị đầu trọc đó chứ? Cậu thích những người như Tần Châu, đẹp trai, đáng chuẩn nữa.

Ánh mắt của cậu chậm rãi trượt xuống, rơi trên người Tần Châu.

Nhìn vào tay Tần Châu, cậu thấy những đường gân xanh trên tay mạnh mẽ kéo dài.

Lâm Dị đột nhiên duỗi tay bắt lấy cánh tay Tần Châu, Tần Châu dừng lại, nghi hoặc nhìn cậu, dùng ánh mắt để hỏi cậu có chuyện gì.

Lâm Dị không nói gì, cậu kéo khóa áo khoác của Tần Châu xuống, cởi ra.

Tần Châu chỉ mặc một chiếc áo lót đen, rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức Lâm Dị chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn xuyên qua, dưới lớp vải ấy là những đường cơ bắp cuộn cuộn.

Lâm Dị đưa tay ra, cảm nhận nhịp tim và những thứ khác của Tần Châu

xuyên qua lớp áo này.

Cảm thấy vẫn chưa hưởng thụ đủ, Lâm Dị thành thạo cởi ra.

Quần áo tùy tay ném xuống, rơi dưới chân bọn họ.

Gió biển thỉnh thoảng thổi vào bờ, Lâm Dị cũng lưu ý đến mùi hương có trong gió biển. Cậu tập trung lắng nghe hô hấp của Tần Châu, tiếng thở nặng nề của hắn là động lực khiến cho cậu tiếp tục, phản ứng của hắn lại càng khuyến khích Lâm Dị hơn.

Ngồi trên Tần Châu, Lâm Dị cởi quần áo mình.

Nhưng cổ tay đột nhiên không kịp phòng ngừa mà bị giữ lại, Lâm Dị thấy giọng Tần Châu khàn khàn đến nỗi không nghe được âm thanh: “Nhóc thiên tài.”

“Hôn lễ của hoàng tử và công chúa diễn ra vào ngày mai.” Lâm Dị nói: “Còn tám tiếng nữa.”

Tần Châu nhìn cậu.

Lâm Dị nhìn thẳng hắn, trong giọng nói tràn đầy sự căm dỗ: “Đàn anh, mình có tám tiếng.”

Khả năng tìm được 300 vạn vàng trong bảy ngày để chuộc lại tình cảm của cậu rất thấp, thấp đến mức Lâm Dị không còn chút hy vọng nào nữa.

Nếu cậu quay đầu đi yêu người khác, lúc này không làm thì mới là một điều tiếc nuối.

Hiện tại, khả năng họ có thể bù đắp tiếc nuối lên tới 100%.

“Đàn anh.” Lâm Dị mời: “Bù đắp tiếc nuối không ạ?”

“Tần Châu.” Lâm Dị lại hỏi: “Làm không?”

Giữa hô hấp nặng nề.

Đột nhiên trời đất quay cuồng, cậu bị Tần Châu dùng sức ép chặt.

Sóng biển cuồn cuộn, tiếng thủy triều không lấn át được tình yêu nồng nàn lưu luyến bên bờ.

Gió biển mặn mòi cũng chẳng thể che giấu được thất tình lục dục dâng trào.

Chương 187: Quái vật 1-3

Thế giới Quy Tắc 1-3 giống như bị ai đó cố tình bóp méo-

Chương 187: Quái vật 1-3

Ánh kim lộng lẫy của Bất Dạ Thành phản chiếu trên sóng biển, toàn bộ Bất Dạ Thành tựa như đang toạ lạc trên mặt biển.

Lâm Dị nói: “Dùng nước biển rửa không được sao ạ?”

Tần Châu không đồng ý: “...Anh cảm thấy không được.”

Lâm Dị: “Cứ thử xem?”

Tần Châu đỡ Lâm Dị đang run rẩy hướng về phía biển nói: “Đợi anh một chút.”

Lâm Dị: “Ừm.”

Tần Châu nhặt quần áo rơi trên bãi biển mặc vào, sau đó nhặt quần áo của Lâm Dị mặc lên người cậu, mắt nhìn đầu gối Lâm Dị, phủ cát trên đó đi rồi nói: “Đợi anh ở đây, đừng đi đâu cả, anh sẽ quay lại ngay.”

Lâm Dị gật đầu.

Tần Châu giữ lời, Lâm Dị mới chờ được một lát thì hắn đã quay lại, trên tay mang theo hai thùng nước ấm và một chiếc khăn sạch.

Lâm Dị vừa nhìn thấy Tần Châu đi tới căn nhà nhỏ, cậu duỗi tay lấy khăn, nhưng Tần Châu lại không đưa cho cậu: “Để anh.”

Lâm Dị không nói gì, có chút xấu hổ.

Thấy Tần Châu nghiêm túc giúp mình vệ sinh, Lâm Dị ngại đến đỏ ửng mặt mũi, nhớ lại chuyện vừa xảy ra, cậu nghẹn ngào, nhanh chóng đổi chủ đề: “Đàn anh, những ngư dân kia khá tốt.”

“Ừm.” Tần Châu nhúng khăn vào nước ấm rồi vò, tiếng nước ào ào: “Khá dễ lừa.”

Lâm Dị: “Gì ạ?”

“Anh nói anh được nhân ngư phái tới, cần nước ấm và khăn lông.” Tần Châu

ngẩng đầu nhìn cậu.

Lâm Dị cười nói: “Bọn họ tin thật hả!”

Tần Châu cũng cười: “Hai xô nước cũng được mang tới rồi, em thấy sao?”

Một lúc sau, Lâm Dị mới nói: “Ngư dân thuần phác vậy mà, sao lại ở cạnh Bất Dạ Thành chứ?”

Tần Châu vệ sinh xong, để Lâm Dị mặc quần áo vào. Mặc dù nhiệt độ trong quy tắc 1-3 cao hơn so với thế giới bên ngoài, nhưng gió biển thổi đến vẫn có chút lạnh, đặc biệt là khi hắt vừa lau người cho Lâm Dị xong.

Thu dọn xong, hai người đi về phía thị trấn.

Hôm nay quả thực là đại hôn của hoàng tử và công chúa, thị trấn giăng đèn kết hoa, người dân trong thị trấn đều tò mò chạy ra xem.

Một đội binh mã đi dọc theo con đường trong thị trấn tiến vào lâu đài. Thông qua cách ăn mặc của binh mã, có vẻ không phải binh lính của hoàng tử.

Trong đám người đứng xem náo nhiệt, có người cảm thán: “Trông bọn họ uy vũ thật!”

Lâm Dị quan sát đội binh mã, đám người này nói không sai, so với binh lính của hoàng tử, chỉ riêng khí thế của đội binh mã này đã áp đảo binh lính của hoàng tử rồi, càng đừng nói đến áo giáp và vũ khí trên người bọn họ, đều không cùng một đẳng cấp.

Lâm Dị hỏi một cụ ông trong đám đông: “Ông ơi, đội binh mã này có lai lịch thế nào vậy?”

Ông cụ ‘hừ’ một tiếng: “Cái này mà cậu cũng không biết à? Hôm nay là ngày đại hôn của hoàng tử chúng ta và công chúa. Đội binh mã này đương nhiên là do đất nước của công chúa phái tới trấn bái rồi!”

Lâm Dị nhìn qua Tần Châu một cái, binh lính tượng trưng cho vũ lực quốc gia, xét từ điểm này, hoàng tử cưới công chúa vì muốn trèo cao.

Hơn nữa nhìn ở mặt giàu có, đất nước của công chúa cũng chẳng giống bộ dạng thiếu tiền. Thanh kiếm của binh lính được khảm đá quý, dù là trong đêm tối cũng có thể lập lòe ánh sáng.

Bởi vì sự cố ở Nhân Ngư Thính, Lâm Dị không thể đi theo hoàng tử đến cuối cùng, cũng không biết hoàng tử có đi đến phòng giao dịch bên phải ở tầng bảy Bất Dạ Thành hay không.

Có điều hiện tại, trong lòng Lâm Dị mơ hồ đã có phỏng đoán.

Tần Châu thấp giọng nói: “Đi vào xem thử.”

Lâm Dị gật đầu.

Đội binh mã này đang hướng về phía lầu đài, cổng thành chắc chắn cũng đã được mở ra cho bọn họ.

Hai người đuổi theo đội binh mã rồi xông tới cổng thành trước, sau khi xác nhận không phải là lính canh mà họ đã nói chuyện lần trước, Lâm Dị và Tần Châu đi đến cổng thành, đi đến trước mặt lính canh, Lâm Dị dừng lại, giả vờ hỏi: “Công chúa ở trong lầu đài đúng không? Ta phụng lệnh của quốc vương tới gửi lời nhắn cho công chúa! Tới chúc công chúa tân hôn vui vẻ!”

Đám lính canh tôi nhìn bạn bạn nhìn tôi, Lâm Dị không chút do dự cùng Tần Châu tiến vào.

Nhìn bộ dáng nghênh ngang của Lâm Dị và Tần Châu, đám lính canh cũng không dám cản trở.

Việc trà trộn vào lầu đài cũng coi là dễ dàng, nhưng việc tiếp theo là tìm kiếm nút bịt tai trong lầu đài rộng lớn này mới là chuyện khó khăn, hai người chỉ có thể phân nhau ra mà hành động. Lần này Lâm Dị vẫn như cũ, phụ trách tầng cao của toà lầu đài, đây không phải là lần đầu cậu vào lầu đài, Lâm Dị cũng quen thuộc với chúng một chút rồi.

Tần Châu không có ý kiến, hai người tách ra.

Lâm Dị đi thẳng vào căn phòng lần trước, căn phòng đó có một bức tranh ❶ hàng hải đồ ❷ rất to, hoàng tử trong ❸ hàng hải đồ ❹ tràn đầy đặc ý, theo tính cách của hoàng tử, treo một bức tranh như vậy trong phòng là để lúc nào cũng có thể chiêm ngưỡng được tư thế oai hùng của bản thân.

Cậu không dám trực tiếp xông vào phòng, do dự một chút ở bên ngoài, kiểm tra xem trong phòng có động tĩnh gì không.

Căn phòng im ắng, nếu hoàng tử ở trong tất nhiên sẽ không thể nào có trạng thái như vậy được.

Trong phòng không có người.

Lâm Dị lúc này mới cẩn thận đẩy cửa bước vào.

Bức tranh ❶ hàng hải đồ ❷ to lớn lại đập vào mắt, trong lòng Lâm Dị thầm mắng hoàng tử đúng là một tên căn bã, kết hôn mà chẳng có lấy một bức

ảnh cưới nào ở trong phòng. Điều này làm cho cậu không biết hoàng tử đến phòng giao dịch bên phải rốt cuộc là vì để cho công chúa sống lại hay cầu một vị công chúa mới.

Nhưng điều này không quan trọng, Lâm Dị nhớ kỹ mục đích của chính mình, cậu vòng qua hàng hải đồ chuẩn bị tìm nút bịt tai trong phòng.

Con người thường sẽ giấu báu vật ở bên người mình.

Vừa mới tiến vào, bước chân Lâm Dị chợt dừng lại.

Trong phòng có người, một nàng công chúa trong bộ trang phục lộng lẫy đang ngồi trước gương trang điểm.

Lúc này công chúa đưa lưng về phía cậu.

Lâm Dị vốn muốn chạy lui ra ngoài, nhưng thấy công chúa không có động tác gì khác, cậu cũng không vội chạy trốn. Mới đầu cậu còn cho rằng trong phòng không có người, cũng không cố ý đè thấp tiếng bước chân, cho nên chắc chắn công chúa đã nghe thấy tiếng bước chân của cậu.

Nhưng kỳ lạ là công chúa vẫn luôn đưa lưng về phía cậu, cũng không có phản ứng nào khác.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, hét lên: “Công chúa điện hạ, hoàng tử phái thần đến hỏi người đã chuẩn bị xong chưa?”

Không phản ứng.

Lâm Dị suy nghĩ một chút, sau đó tiến lên phòng ngự: “Công chúa điện hạ?”

Cho đến khi cậu đến gần công chúa, vị công chúa này cũng không xuất hiện động thái nào khác.

Lâm Dị đi đến trước mặt công chúa, nhìn vào mắt nàng, cậu trầm mặc.

Cậu biết hoàng tử giao dịch gì với ông chủ ở phòng giao dịch bên phải Bất Dạ Thành rồi.

Hoàng tử không hồi sinh công chúa, cũng không tìm kiếm công chúa mới mà thay vào đó, hẳn lựa chọn cách khâu thi thể công chúa lại với nhau.

Công chúa trước mặt vẫn là người mà Lâm Dị nhìn thấy lần trước trong lâu đài, có điều trên cơ thể mang dấu vết tái tạo rõ ràng, trên cổ vẫn còn vài vết máu chưa được lau sạch.

Lâm Dị nhìn chăm chăm công chúa, sau đó đưa tay giúp công chúa đã chết

nhắm hai mắt lại.

Cậu quay lại hàng hải đồ trầm mặc mà chăm chú quan sát nó.

Hoàng tử đúng thật là đã tới Bất Dạ Thành vì công chúa nhảy lầu. Thời điểm cùng Tần Châu tăng giá đấu giá, hắn đã thu tay lại, cũng là vì nhớ tới mục đích đến Bất Dạ Thành – khâu công chúa.

Ngay từ đầu hoàng tử đã không có ý định hồi sinh công chúa. Từ ‘lại’ trong ‘công chúa lại nhảy lầu’ có thể cho thấy đây không phải lần đầu tiên công chúa nhảy lầu, mà là nhiều lần như vậy rồi.

Hoàng tử ngày trước sẽ hồi sinh công chúa nhưng lần này thì hắn không, vì hoàng tử biết rất rõ công chúa không yêu mình, người thà nhìn binh lính nhiều lần cũng không muốn nhìn hoàng tử một cái. Vậy thì hoàng tử hà tất gì phải hồi sinh một nàng công chúa không yêu mình chứ?

Đối với hoàng tử, hắn chỉ cần công chúa để duy trì là được.

Dù sao công chúa cũng là người con gái được quốc vương nước láng giềng sủng ái nhất, cưới nàng đồng nghĩa với việc có được bối cảnh thế lực của nàng.

Công chúa không tình nguyện gả cho hoàng tử, nàng lại là con gái được sủng ái nhất, vì sao quốc vương lại gả công chúa cho một hoàng tử chỉ biết giết chóc?

Giữa hai quốc gia cũng không nhất thiết phải tồn tại liên hôn. Đánh giá từ áo giáp và vũ khí của binh lính, đất nước của hoàng tử là một sự tồn tại bị chèn ép.

Chỉ còn lại một khả năng, hoàng tử lấy được công chúa là ở phòng giao dịch bên phải tầng bảy của Bất Dạ Thành đối được.

Nhưng vì sao hoàng tử không trực tiếp giao dịch có được quyền thế?

Lâm Dị nghĩ tới hoàng tử trong buổi đấu giá, hắn đã suy xét đến 200 vạn vàng. Tất cả định giá giao dịch đều do ông chủ của Bất Dạ Thành quyết định, tất nhiên giá có được quyền thế ngấp trời sẽ không hề rẻ chút nào.

Cho nên sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, hoàng tử quyết định, cưới công chúa là phương án có lời nhất.

Lâm Dị lại nghĩ đến Trình Dương, nhà Trình Dương thực sự rất giàu, cho nên Trình Dương có thể tiêu tiền không thèm chớp mắt, đồ cũng chỉ mua đồ đắt

nhất, quan niệm tiêu tiền là ‘đắt có cái lý của đắt’. Nhưng cha Trình sẽ không như vậy, trong kỳ nghỉ đông ở nhà Trình Dương, Lâm Dị phát hiện cha Trình vẫn sẽ tiết kiệm tiền nếu có thể.

Cha Trình giải thích, trước đây ông đã phải trải qua một cuộc sống khó khăn, sau khi kiếm được tiền quả thực là có tâm lý giàu bất thành linh. Ông tiêu xài hoang phí trong một thời gian, nhưng sau đó đã ngừng lại, nghĩ lại những ngày tháng khổ cực trước kia, hiện tại vẫn muốn tiết kiệm tiền một chút.

Còn hành vi của hoàng tử thì sao?

Với tâm lý giàu bất thành linh, cho nên ngư dân nhận được ban thưởng từ hắn rất nhiều, thậm chí nhà vệ sinh trong nhà của lính canh cũng được khám kim cương.

Nhưng những lúc thực sự tiêu tiền, trong tiềm thức hắn vẫn sẽ cân nhắc xem số tiền đó có đáng để tiêu hay không, liệu bản thân có đang tiêu tiền như cỏ rác hay không.

Ánh mắt Lâm Dị tập trung ở chiếc đuôi của nàng tiên cá trong ☐ hàng hải đồ ☐ tỏa ánh kim lấp lánh.

Nhưng ‘Nhân Ngư tiểu thư’ trong Nhân Ngư Thính lại không có đuôi cá?

Trong truyện cổ tích, nàng tiên cá dùng giọng nói để đổi lấy hai chân. ‘Nhân Ngư tiểu thư’ ở đây dùng đuôi cá đổi lấy hai chân, nhưng vì sao cô lại làm thế?

Vì yêu.

Dù sao cổ tích đều là như vậy.

Ở Bất Dạ Thành, mạng sống chỉ đáng giá 1.000 vàng, mà tình yêu lại đáng giá 300 vạn vàng.

Trong ☐ hàng hải đồ ☐ này, chiếc đuôi cá sắc bén của nàng tiên cá là vũ khí có thể cuốn sóng biển ngập trời. Làm sao thanh kiếm của hoàng tử lại có thể làm tổn thương nàng tiên cá được?

Đây chỉ là một bức tranh hư cấu mà thôi, tình huống thực tế có thể là, nàng tiên cá tình nguyện cầm cố đuôi cá của mình, nếu không thì chẳng ai có thể bức bách cô được.

Tiền có được từ cầm đồ, có thể là tiền làm cho hoàng tử trở nên giàu có.

Tiền đã xé nát lòng tham của hoàng tử, giống như ☐ hàng hải đồ ☐ vậy, thanh

kiếm của hoàng tử nhằm vào đuôi cá, thực chất là ý niệm xấu xa của hoàng tử nhằm vào người cá.

Sau khi mất đi đuôi cá, cô mất đi vũ khí tự vệ và nghiêm nhiên trở thành đồ chơi của hoàng tử, hoàng tử không còn sợ hãi cô nữa, đưa cô đi cầm cố để đổi lấy tiền, dùng số tiền đó để đổi lấy một cuộc liên hôn quyền lực trong phòng giao dịch.

Nàng tiên cá hận những kẻ tham lam tiền tài. Cô dùng giọng nói của mình để mê hoặc những con bạc, khiến họ rơi xuống vực sâu như mình, vĩnh viễn không thể quay đầu.

Lâm Dị đưa tay chạm vào nàng tiên cá trong bức tranh, cậu luôn cảm thấy từng tảng trùng điệp trên đuôi cá giống như những miếng vàng mà người người ở Bất Dạ Thành theo đuổi.

Không biết kích thích phải vảy cá nào, chợt âm vang một tiếng,▯ hàng hải
đồ ▯ dường như bị tách thành hai bên, để lộ cơ chế ẩn sau bức tranh.

Là một ngăn bí mật, bên trong có một chiếc hộp.

Lâm Dị đưa tay lấy chiếc hộp, mở nắp ra, bên trong có một đôi bít tai bằng xương cá.

Cậu không chút do dự lấy nút bit tai bằng xương cá ra, nhét chiếc hộp trở lại.

Tìm được thứ mình muốn tìm, Lâm Dị vội vàng rời khỏi đây.

Lâu đài vang lên tiếng ồn ào náo động, hoàng tử đang tiếp đón quân đội đường xá xa xôi đến đây.

Lâm Dị vừa chạy xuống lầu đài, liền đụng phải Tần Châu đang chuẩn bị lên lầu tìm cậu.

Tần Châu nói: “Hôn lễ sắp bắt đầu.”

Hoàng tử sai người hầu đi mời công chúa.

Lâm Di gật đầu: “Đàn anh, tìm được rồi.”

Tần Châu nói: “Rời khỏi nơi này trước.”

Lâm Dị: “Vâng.”

Hôm nay là ngày đại hôn của hoàng tử và công chúa. Hoàng tử cho dân chúng đặc ân đứng dưới lầu đài để quan sát hôn lễ của hắn.

Cổng thành rộng mở, lính canh không hạn chế người dân ra vào.

Người tới xem hôn lễ của hoàng tử rất nhiều, hai người họ ngược dòng mà đi.

Lâm Dị nói cho Tần Châu những gì cậu phát hiện trong phòng, cuối cùng kết luận: “Đàn anh, nhân vật chính của thế giới Quy Tắc 1-3 là nàng tiên cá.”

Căn cứ vào vảy cá trông giống như những miếng vàng, Lâm Dị cho Tần Châu xem những chiếc vảy mà cậu tháo ra từ đuôi cá.

Quả thực là vàng ở Bất Dạ Thành.

Lâm Dị tiếp tục: “Nhân vật chính của thế giới Quy Tắc 7-7 là Bình Hoa Cô Nương, nhân vật chính của thế giới Quy Tắc 2-6 là Ả Váy Đỏ, nhân vật chính của thế giới Quy Tắc 16-8 là viện trưởng Chu, nhân vật chính của thế giới Quy Tắc 4-4 là Sầm Tiềm, nhân vật chính của thế giới Quy Tắc 8-4 là mèo nhỏ. Nhân vật chính của thế giới Quy Tắc 17-1 là Đường Phỉ. Về cơ bản đều có tên họ, là người và động vật đã từng tồn tại trong thế giới thực.”

Tần Châu nói: “Những thế giới Quy Tắc mà tôi từng trải qua cũng vậy.”

Đây là điểm mâu thuẫn nhất của thế giới Quy Tắc 1-3. Nhân vật chính trong thế giới Quy Tắc thuật lại quá khứ lúc sinh thời của mình. Nhưng tuyến chính của thế giới Quy Tắc 1-3 khác với các thế giới Quy Tắc khác. Tuyến chính của thế giới Quy Tắc 1-3 quá cổ tích hoá. Không có nàng tiên cá trong thế giới thực, cũng không có Bất Dạ Thành nơi có thể giao dịch tất cả mọi thứ.

Thế giới Quy Tắc 1-3 giống như bị ai đó cố tình bóp méo thành một câu chuyện cổ tích đen tối.

Tần Châu đột nhiên dừng lại: “Nhóc thiên tài.”

Lâm Dị cũng dừng lại lập tức, chăm chú nhìn Tần Châu.

Tần Châu quay đầu nhìn cậu: “Em có cảm thấy quyền lực của ông chủ Bất Dạ Thành quá lớn không?”

Lâm Dị gật đầu.

Đương nhiên, quyền lực lớn đến mức họ từng hoàng nghi ông chủ mới là nhân vật chính trong thế giới Quy Tắc 1-3.

“Em từng nói với anh, Sầm Tiềm muốn giữ Viên... mẹ em ở lại thế giới Quy Tắc 4-4, nhưng lại bị quái vật 0-1 ngăn cản.”

Lâm Dị đột nhiên im lặng, cậu biết Tần Châu muốn nói gì.

Nếu Lâm Quyến thực sự dựa vào giao dịch để rời đi, còn Sầm Tiềm muốn giữ một người ở lại thế giới Quy Tắc thì lại không được. Dựa vào cái gì mà ông chủ của Bất Dạ Thành lại có quyền lực mạnh đến mức có thể thực hiện bất kỳ giao dịch nào, bao gồm đưa người tham gia rời đi chứ.

Quái vật 0-1 không trừng phạt quái vật 1-3 sao?

Trừ khi.....

Lâm Dị nói: “Ông chủ của Bất Dạ Thành chính là quái vật 0-1.”

“Nơi này là, thế giới Quy Tắc 0-1.”

Cho nên Sầm Tiềm nào dám ra khỏi cơ thể cậu, đây là địa bàn của quái vật 0-1 mà.

--

Off đến hết tháng 6

Chương 188: Quái vật 1-3

Nhưng đây chỉ là suy đoán mà thôi-

Chương 188: Quái vật 1-3

Lâm Dị cúi đầu nhìn vảy cá trong tay.

Chiếc vảy cá trong tay nhắc nhở cậu, nhân vật chính ở nơi này là ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’, tuyến chính cậu tìm được không sai, ngoại trừ việc nó không thực tế mà thôi.

Mà vừa nãy cậu từng nghĩ rằng, thế giới Quy Tắc 1-3 tựa như bị ai đó cố tình bóp méo thành một câu chuyện cổ tích đen tối. Là quái vật 0-1 bóp méo nơi này ư? Sau đó, dựa vào chi tiết đen tối mà nó bóp méo, một thế giới Quy Tắc với câu chuyện cổ tích đen tối được tạo ra.

Cho nên, tuyến chính mà cậu tìm được mới phi thực tế, nàng tiên cá quả thực không tồn tại trong thế giới thực.

Bởi vì toàn bộ thế giới Quy Tắc 1-3 chỉ là sự tưởng tượng đơn thuần và bịa đặt trống rỗng của quái vật 0-1 mà thôi.

Trong phán đoán của quái vật 0-1, ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ là nhân vật chính, chẳng qua là không giống với nhân vật chính trong các thế giới Quy Tắc khác, ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ là một nhân vật hư cấu.

Trong lòng Lâm Dị run lên một chút, cậu bất an nhìn Tần Châu.

Cảm giác quen thuộc với ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ trước đây của cậu không phải là ảo giác. Điều này có nghĩa là gì, nghĩa là cậu thực sự biết... quái vật 0-1 sao?

Tần Châu ôm Lâm Dị vào lòng, dắt cậu qua một bên đường, tránh cho dòng người đi tới chỗ bọn họ đứng bị tách ra.

“Quản Gia 3011 nói, ông chủ của Bất Dạ Thành không khuyến khích vận động nhiều người. Cặp đôi có thể ở phòng nhiều người, bạn bè có thể ở phòng nhiều người, người thân cũng có thể ở phòng nhiều người. Rõ ràng ông chủ của Bất Dạ Thành bài xích với tất cả mọi tình cảm. Thứ mà tôi cầm cố...” Tần Châu hít một hơi, nói: “Cầm cố được 300 vạn vàng, tình yêu có thể cầm cố mà lại còn có giá trị cao, rõ ràng ông chủ Bất Dạ Thành một mặt thì

khinh thường tình yêu, mặt khác lại quý trọng nó. Thế giới Quy Tắc này quả thực tràn ngập cảm xúc cá nhân mãnh liệt của ông chủ Bất Dạ Thành.”

Tần Châu không biết Lâm Dị điều mà Lâm Dị bối rối là do cậu cảm thấy ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ quen thuộc, hẳn chỉ cho rằng Lâm Dị nghe được con số 0-1 mà thấy không thoải mái, liền an ủi cậu: “Nhưng độ tồn tại của ông chủ Bất Dạ Thành rất thấp, tuyến chính cũng không liên quan gì tới hẳn ta. Tuyến chính bị cổ tích hoá, có thể cho rằng quái vật 0-1 đã đem chuyện xưa hắc hoá, dù sao nàng tiên cá cũng không tồn tại ở thế giới thực. Thế giới Quy Tắc 1-3 là thế giới tưởng tượng do quái vật 0-1 sáng tạo ra, nơi này không phải thế giới Quy Tắc 0-1 thực sự, vẫn là thế giới Quy Tắc 1-3.”

Chẳng qua, ở trong thế giới Quy Tắc 1-3 lại xuất hiện quái vật 0-1 mà thôi.

Lâm Dị lắng nghe.

Chỉ như vậy mới có thể giải thích được tất cả những mâu thuẫn mà họ có được trước mắt.

Tần Châu cùng chung suy nghĩ với cậu.

Lâm Dị mở miệng nói: “Đàn anh, trước đây em không để trong lòng nên không nói cho anh, nhưng em cảm thấy ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ rất quen thuộc.” Cậu căng thẳng khoa tay múa chân: “Không chỉ là quen thuộc, mà dường như em từng gặp cô ấy ở đâu rồi, ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ là nhân vật chính hư cấu, mà em lại cảm thấy một nhân vật do quái vật 0-1 tạo ra rất quen thuộc, em...”

Tần Châu ngắt lời: “Hiện tại hết thảy đều chỉ là suy đoán, cảm thấy quen thuộc cũng không nói lên điều gì. Nhóc thiên tài, em đừng nghĩ nhiều.”

Hắn duỗi tay về phía Lâm Dị: “Đừng sợ, tôi giúp em tìm đáp án.”

Lâm Dị nhìn bàn tay trước mặt, cậu thu hồi nỗi lo lắng của mình lại, đưa tay ra.

Tần Châu nắm lấy tay cậu.

Nút bịt tai đã tìm được, hai người đi về Bất Dạ Thành, bằng không nếu hoàng tử phát hiện nút bịt tai đã biến mất, bọn họ sẽ gặp phải rắc rối.

Trên đường trở lại Bất Dạ Thành, Lâm Dị không nhịn được nói với Tần Châu: “Đàn anh, lát nữa em muốn đi xem ông chủ của Bất Dạ Thành. Em muốn xác nhận ông chủ Bất Dạ Thành có phải quái vật 0-1 hay không.”

Tần Châu nói: “Ừm.”

Thông qua kiểm tra của người gác cửa, hai người bọn họ trở về Bất Dạ Thành.

Về lại Bất Dạ Thành, hai người đi thẳng lên tầng bảy của Bất Dạ Thành. Lâm Dị đi xếp hàng, cậu đưa nút bịt tai xương cá trong tay cho Tần Châu. Xác định Tần Châu đã đeo nó vào, lúc này cậu mới đi xếp hàng.

Trong lòng cậu hiện tại cực kì muốn xác nhận xem ông chủ Bất Dạ Thành liệu có phải quái vật 0-1 hay không, sẽ không bị nhân ngư ngâm xương mê hoặc đi đánh bạc. Tần Châu hẳn là không rồi, Lâm Dị biết Tần Châu chắc chắn muốn chuộc lại tình cảm của cậu. Không chỉ có vậy, Tần Châu còn muốn có thêm thật nhiều tiền để giúp cậu thoát khỏi thân phận nô lệ.

Xếp hàng một lúc, Lâm Dị trả phí dịch vụ 200 vàng, bước vào phòng giao dịch trông giống như một văn phòng.

Cậu nhìn thấy ông chủ Bất Dạ Thành đứng ở bên cửa sổ, đưa lưng về phía cậu: “Khách đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, cậu muốn giao dịch thứ gì?”

Lâm Dị nói: “Tôi muốn rời khỏi nơi này.” Cuối cùng cậu còn bổ sung: “Rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3.”

Ông chủ Bất Dạ Thành không quay đầu lại: “Một trăm triệu một ngàn vàng, cậu đưa tiền, tôi đưa cậu rời đi.”

Lâm Dị chăm chú nhìn chăm chăm vào bóng lưng của ông chủ Bất Dạ Thành: “Rời khỏi có nghĩa là trở về trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, hay là quay trở lại thế giới thực.”

Ông chủ Bất Dạ Thành cười: “Có lẽ quý khách vẫn còn vấn đề khác muốn hỏi tôi. Nói bóng nói gió với tôi cũng vô dụng thôi.”

“Có điều, cũng không phải là tôi không thể trả lời, chẳng qua cái giá để tôi trả lời thực sự rất đắt đỏ.”

Lâm Dị hít sâu một hơi: “Bao nhiêu?”

“Thông thường, nếu trả lời vấn đề có hoặc không, sẽ thu cậu phí 20 vạn vàng một câu hỏi. Nếu không phải câu hỏi có hoặc không, mỗi câu hỏi thu 50 vạn vàng cho một câu trả lời đơn giản, 100 vạn vàng cho một câu trả lời chi tiết.”

Lâm Dị nói: “Tôi ra ngoài thương lượng với người khác trước đã.”

Ông chủ Bất Dạ Thành ngừng cười, sau một lúc lâu mới lạnh lùng nói: “Ồ.”

Lâm Dị xoay người rời đi, sau lưng vang lên giọng nói của ông chủ Bất Dạ Thành: “Có điều tôi phải nhắc nhở cậu, nếu cậu muốn vào lại đây thì phải trả thêm phí 200 vàng.”

Lâm Dị tiếp tục đi ra ngoài, ông chủ Bất Dạ Thành quay người lại, vẻ mặt khó chịu nhìn bóng dáng Lâm Dị, theo sau là một chân đạp đổ bình hoa.

Lâm Dị chạy đi tìm Tần Châu đang canh gác bên ngoài, kể lại cho Tần Châu chuyện này: “Đàn anh ơi, em tiêu tiền để hỏi ông chủ Bất Dạ Thành một câu hỏi được không anh?”

Tần Châu chỉ vào nút bịt tai xương cá trong tai.

Lâm Dị cảm kích nói: “Cảm ơn đàn anh!”

Cậu hiểu ý của Tần Châu, Tần Châu cho cậu tùy ý hỏi. Nếu vàng không đủ, hiện tại hẳn đã nút bịt tai xương cá, có thể tới Nhân Ngư Thính thắng vì Lâm Dị.

Lâm Dị lại xếp hàng một lần, trả tiền một lần.

Ông chủ Bất Dạ Thành đang ngồi trên ghế, vẫn quay lưng về phía cậu giống với lần trước Lâm Dị tiến vào. “Quý khách muốn giao dịch gì với tôi?”

Lâm Dị nói: “Lâm Quyến là từ chỗ này của anh rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3 sao?”

Ông chủ Bất Dạ Thành cười: “VẬY mà lại là câu hỏi này, đúng vậy đó.”

Lâm Dị đáp: “Tôi không cần anh trả lời đúng hay không, tôi cần một câu trả lời đơn giản.”

“Được thôi.” Ông chủ Bất Dạ Thành nói: “Lâm Quyến ấy à, tôi vẫn nhớ rõ anh ta. Anh ta là người đầu tiên tìm tới tôi giao dịch trở về thế giới thực. Anh ta tiết kiệm được 100 triệu vàng trong hơn mười năm. Tiết kiệm đủ tiền xong thì đến gặp tôi, tôi ngơ ra một lúc luôn ấy. Nhưng mà thi thể anh ta bị thiêu mất rồi, tôi thấy anh ta cực khổ tích góp tiền nhiều như vậy nên ra tay giúp một phen. Cũng xem như tôi là người tốt mà, nhỉ?”

Lâm Dị hỏi: “Anh giúp Lâm Quyến đắp nặn một cơ thể, tạo dựng lại một gia đình?”

Ông chủ Bất Dạ Thành đáp: “Xin lỗi, cái này thì lại thuộc đáp án chi tiết rồi. Muốn biết thì thêm tiền.”

Một lúc sau, ông chủ Bất Dạ Thành hỏi: “Không thêm tiền? Còn giao dịch

nào khác à? Nếu không có, tôi rất mong đợi lần ghé thăm tiếp theo của quý khách.”

Lâm Dị đi ra ngoài, vừa tới cửa, cậu đột nhiên quay đầu lại.

Ông chủ Bất Dạ Thành vẫn quay lưng về phía cậu, nhưng đã phát hiện Lâm Dị đánh bất ngờ: “Muốn thấy khuôn mặt tôi cũng có thể, chỉ cần trả tiền.”

Lâm Dị đáp: “Tôi biết rồi.”

Sau đó cậu xoay người bước ra ngoài.

Trợ lý của ông chủ đang muốn gọi khách hàng tiếp theo vào, ông chủ Bất Dạ Thành nói: “Không thấy ta đang mất hứng hay sao mà còn kêu ta tiếp khách? Bất Dạ Thành thiếu chút tiền này à?”

Cả người trợ lý run rẩy, một câu xin tha còn không kịp nói, lập tức bị biến thành bột đen.

Ông chủ Bất Dạ Thành xoay ghế, cởi mũ ra, gương mặt vô cảm nhìn về hướng Lâm Dị rời đi.

Lâm Dị vội vàng chạy về phía Tần Châu: “Đàn anh!”

Tần Châu nói: “Trở về phòng rồi nói.”

Lâm Dị gật đầu.

Phòng 5005 như cũ.

Lâm Dị nói với Tần Châu: “Đàn anh, em chắc chắn ông chủ Bất Dạ Thành chính là quái vật 0-1.”

Đây là mục đích chính của việc đi đến phòng giao dịch bên phải, nhưng đáp án nhận lại không chỉ có một, chỉ cần đối chiếu câu trả lời của ông chủ Bất Dạ Thành với suy đoán trong lòng cậu, cũng đủ để chứng minh ông chủ Bất Dạ Thành là quái vật 0-1.

Cậu cũng nói lại với Tần Châu đáp án cậu nhận được từ quái vật 0-1: “Tuyến thời gian có thể đối chiếu. Tốc độ dòng chảy thời gian trong thế giới Quy Tắc 1-3 hẳn là không khác biệt mấy so với thế giới thực. Khi Lâm Quyển ở trong thế giới Quy Tắc 1-3 tích góp đủ tiền cũng đã là hơn mười năm sau, lúc này cơ thể của Lâm Quyển không còn tồn tại nữa, cũng không có cách nào để hồi sinh chết đi sống lại, cho nên quái vật 0-1 dựa vào giao dịch tạo cho Lâm Quyển một thân phận, trở thành cha em. Thời điểm đó cũng không cách biệt mấy với lúc Sầm Tiềm muốn giữ Viên Viên ở lại. Quái vật 0-1 nhân tiện trừng

phạt Sầm Tiềm, đưa Viên Viện ra khỏi thế giới Quy Tắc 4-4, trở thành mẹ em. Còn em...”

Nói tới chính mình, Lâm Dị dừng lại mấy giây, đang định nói tiếp, Tần Châu ngăn cản cậu, giúp cậu nhảy chủ đề, nói: “Đàn anh Lục đã nghiên cứu giả thuyết 0-1 nhiều năm, không thể nào lại không phát hiện ra thân phận thực sự của ông chủ Bất Dạ Thành. Trong quá trình Lâm Quyến tích góp tiền, đàn anh Lục và Lâm Quyến quen biết nhau. Lúc đó đàn anh Lục vẫn chưa đánh mất chính mình, thời điểm đàn anh Lục biết tin Lâm Quyến chuẩn bị rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3, có lẽ anh ta đã nhờ Lâm Quyến nói tin tức ông chủ Bất Dạ Thành chính là quái vật 0-1 ra ngoài.”

Mà Lâm Quyến đáp ứng rồi.

Thế nhưng, những người không thuộc trường Đại học Kỹ thuật Phi tất nhiên sẽ không nhớ tới trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, cho nên ông đặt tên cho đứa con trai tự xưng là của mình là Lâm Dị, đồng âm với 01, hoàn thành gửi gắm của Lục Tiến, đưa tin tức về 0-1 nói ra ngoài.

Lâm Dị nhìn Tần Châu: “Em có cùng suy nghĩ với đàn anh, nhưng mà...”

Nhưng đây chỉ là suy đoán mà thôi, muốn chứng thực, vẫn cần phải tìm Lục Tiến.

Chương 189: Quái vật 1-3

Dù sao cũng không quan trọng bằng Lâm Dị-

Chương 189: Quái vật 1-3

Mặc dù bọn họ vẫn còn dư lại gần 50 vạn vàng, nhưng kỳ thực những nơi cần tiêu tiền đã quá nhiều.

Hơn nữa, Lâm Dị biết Tần Châu lo lắng việc chuộc thân của cậu, cứ tiêu vàng như vậy sẽ chỉ khiến Tần Châu cảm thấy hy vọng càng ngày càng trở nên xa vời, Lâm Dị chủ động nói: “Đàn anh, đàn anh Lục lần trước có nói anh ấy ở hành lang tầng ba hoặc bốn để nghỉ ngơi. Bọn mình đi tìm thử ở đó trước đi anh. Nếu thực sự không tìm được thì mới tiêu tiền nhờ quán gia 5005 đi tìm đàn anh Lục.”

Tần Châu nhìn cậu, Lâm Dị kéo Tần Châu ra ngoài.

Hai người đi đến hành lang. Nơi này có quá nhiều người, muốn tìm một người không phải điều dễ dàng gì.

Lục Tiến vẫn chưa tìm được, nhưng Lâm Dị lại bị một âm thanh quen thuộc hấp dẫn chú ý.

“Đây là địa bàn của anh à? Mặc dù gì không cho lão tử ngủ hả? Lão tử muốn ngủ đây, đánh nhau một trận đi, dù sao giờ ông đây cũng bất cần đời rồi.”

Lâm Dị sửng sốt, cùng Tần Châu bốn mắt nhìn nhau, nhanh chóng đi xuống mấy bậc thang.

Sau đó nhìn thấy Trình Dương.

Trình Dương vung nắm đấm, nhưng vẻ mặt Nhậm Lê nghiêm nghị ngăn cản cậu ta, thấp giọng uy hiếp Trình Dương: “Không thể công kích NPC.”

Trình Dương nói: “Tôi mẹ nó đêch quan...”

Lâm Dị lập tức nói: “Anh Trình Dương!”

Nắm đấm của Trình Dương trong không khí chợt cứng đờ, cậu ta thuận theo tiếng động nhìn về phía Lâm Dị, nhìn Lâm Dị, lại nhìn Tần Châu bên cạnh Lâm Dị, sau đó quay đầu hỏi Nhậm Lê: “Khối băng, tôi hoa mắt rồi à? Sao tôi

lại nhìn thấy anh Lâm Dị ấy nhể?”

Nhậm Lê nói: “Không hoa mắt.”

“Là Lâm Dị và chủ tịch Tần.”

Lồng ngực Trình Dương phập phồng vài cái, đột nhiên lao về phía Lâm Dị, ôm chặt Lâm Dị: “Con mẹ luôn... anh còn sống à? Tôi... bọn họ đều nói... anh.... Ừ oa ô a...”

Nhậm Lê đi theo bịt miệng Trình Dương lại.

Tần Châu nói: “Theo tôi.”

Nhậm Lê: “Được.”

Sự xuất hiện của Trình Dương và Nhậm Lê tạm dừng việc tìm kiếm Lục Tiến của Lâm Dị và Tần Châu. Trở lại phòng 5005, Tần Châu vẫn trả 200 vàng để nhờ quản gia 5005 đi tìm Lục Tiến.

Sau đó hẩn xoay người nhìn Trình Dương và Nhậm Lê.

Nhậm Lê chủ động nói: “Cơ thể Lâm Dị xuất hiện tử vong chiếu rọi——”

Trong lòng Lâm Dị thắt lại một chút, tuy cậu đã đoán được nhưng khi Nhậm Lê nói ra sự thật vẫn khiến người ta khó có thể tiếp nhận. Cậu trộm nhìn Tần Châu, đây là lần đầu tiên cậu thấy vẻ mặt Tần Châu khó coi đến vậy.

Tin Lâm Dị tử vong truyền ra, Nhậm Lê cũng có nghe ngóng được.

Anh đi tìm Âu Oánh, Âu Oánh nói: “Đợi Trình Dương, em ấy sắp đến rồi.”

Những lời này có ý gì, Nhậm Lê đã hiểu. Anh nói: “Lâm Dị, em ấy...”

Nhậm Lê vốn là người không nói nhiều, hiện tại lại càng không biết nên nói gì.

Một lúc sau Trình Dương đến, Trình Dương trong điện thoại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Âu Oánh bèn chạy vọt đến văn phòng Hội Sinh Viên: “Đàn chị Âu Oánh, anh Lâm Dị, có phải anh ấy xảy ra chuyện rồi không?”

Âu Oánh nói: “Xin lỗi.”

“Đàn chị Âu Oánh, sao chị lại xin lỗi em?” Trình Dương xoa xoa mặt, bắt đầu lau nước mắt còn xót lại trên đường đi tới đây, nói: “Có phải anh Lâm Dị xảy ra chuyện rồi không?”

Âu Oánh im lặng.

Nhậm Lê cũng trầm mặc.

Trình Dương quay đầu nhìn Nhậm Lê, nắm lấy cánh tay Nhậm Lê: “Anh Nhậm Lê, anh Lâm Dị làm sao vậy? Nếu anh không trực tiếp nói, em sợ em nghĩ lung tung mất.”

Nhậm Lê nói: “Như cậu nghĩ mà thôi.”

Trình Dương bỗng nhiên cao giọng: “Em nghĩ là anh Lâm Dị chết rồi! Là như em nghĩ sao? Phải không!”

Nhậm Lê nói: “Đúng vậy.”

Âu Oánh lập tức nói: “Nhậm Lê!”

Cách thông báo tin dữ của Nhậm Lê quá trực tiếp.

Nhậm Lê để Trình Dương ôm chặt anh, nói: “Trình Dương, xin lỗi.”

“Anh cũng đừng xin lỗi em.” Trình Dương nói: “Em không tin, trừ khi em nhìn thấy thi thể của anh Lâm Dị.”

Sau đó, Trình Dương và Nhậm Lê ở trong nhà xác nhìn thấy Lâm Dị.

Trình Dương gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Dị, trong đầu hiện lên những khoảnh khắc ở chung với Lâm Dị. Nhiều lần suýt chết đều là Lâm Dị cứu cậu ta, kết quả quay đầu, Lâm Dị không còn nữa?

Bản thân vẫn sống, nhưng Lâm Dị lại không còn nữa rồi?

Trình Dương cảm thấy như vậy thực sự không công bằng, không nên như vậy.

Lần đầu tiên cậu ta nhào vào, Nhậm Lê cũng không ngăn cản, cho đến khi Trình Dương bắt đầu kéo thi thể Lâm Dị, trên tay dính đầy máu: “Anh Lâm Dị, đứng dậy, người anh em này tới thay anh nằm ở đây! Anh mau dậy đi, tôi chỉ cho anh ba giây thôi đấy, không thì tôi đổi ý không làm đâu!”

“Anh Lâm Dị! Mau đứng dậy, hai ta đổi chỗ! Anh tiếp tục sống, tôi thay anh chết!”

Âu Oánh xoay người, không tiếp tục chứng kiến cảnh tượng này nữa, chỉ có Nhậm Lê nhìn thẳng vào Trình Dương.

Anh nghĩ tới thời điểm anh trai mình tử vong, anh cũng có suy nghĩ giống như Trình Dương. Anh trai có tính cách trái ngược với anh, mọi người xung quanh thích anh trai hơn nhiều, nhưng kỳ lạ là tại sao một người anh trai nghe lời như vậy lại bị cuốn vào thế giới Quy Tắc, còn anh thì vẫn ở lại nơi

này?

Có điều anh và Trình Dương không phải đều có suy nghĩ giống nhau, anh rất lý trí, biết rằng người chết sẽ không thể sống lại được, cho dù anh có tình nguyện trao đổi sinh tử, cũng không ai có thể thỏa mãn anh, cho nên anh đã bất chấp không kể ngày đêm tiếp nhận nhiệm vụ.

Nhậm Lê cảm thấy suy nghĩ của Trình Dương đang lâm vào lạc lối, trao đổi cũng vô dụng. Anh tiến lên ngăn cản Trình Dương, không cho Trình Dương kéo Lâm Dị nữa: “Không đổi được, người còn sống chỉ có thể –”

“Anh nói nhầm cái gì vậy!” Trình Dương đẩy Nhậm Lê ra, trừng mắt nhìn anh: “Anh căn bản không hiểu được tâm trạng của tôi. Anh cho rằng ai cũng lạnh nhạt giống anh sao!”

Nước mũi nước miếng Trình Dương đầm dề, Nhậm Lê nhìn cậu ta.

Trình Dương nói: “Anh chỉ là một khối băng mà thôi, mẹ nó tôi từ sớm đã khó chịu với anh rồi! Bảo sao không ai thích anh! Chỉ có Lâm Dị nguyện ý làm cộng sự với anh mà thôi, hiện tại Lâm Dị không còn nữa rồi! Không còn nữa! Anh xem còn ai chịu làm cộng sự với anh nữa không!”

Nhậm Lê không nói gì.

“Nhậm Lê.” Âu Oánh mở miệng: “Chúng ta ra ngoài đi, để Trình Dương yên tĩnh một lát.”

Nhậm Lê theo Âu Oánh ra ngoài nhà xác, Âu Oánh nói: “Trình Dương đang bị kích động, đừng quá để tâm lời em ấy nói.”

Nhậm Lê nói: “Em biết.”

Nhưng kỳ thực, Trình Dương nói đúng, anh không có cộng sự.

Cũng có chỗ không đúng, Lâm Dị không còn, anh cũng cảm thấy rất khó chịu.

Điện thoại Âu Oánh vang lên, Âu Oánh đi nghe điện thoại. Bây giờ mọi việc của Hội Sinh Viên đều dồn vào Âu Oánh. Sau khi Âu Oánh đi nghe điện thoại, Nhậm Lê nói: “Chị Âu Oánh, em có thể đợi cậu ấy.”

Âu Oánh vẫn rất yên tâm về Nhậm Lê, cô nhìn vào nhà xác, nghe thấy tiếng khóc tê tâm liệt phế của Trình Dương từ bên trong truyền ra: “Được rồi, Trình Dương giao lại cho em. Quan hệ của em ấy với Lâm Dị rất tốt, chắc chắn không thể tiếp nhận được chuyện này chỉ trong chốc lát được. Mấy ngày này em ở cạnh em ấy, đừng để em ấy xảy ra chuyện.”

Nhậm Lê gật đầu: “Vâng.”

Âu Oánh: “Cảm ơn.”

Một hai ngày sau Nhậm Lê đều ở lại với Trình Dương, mặc dù Trình Dương liên tục bảo anh rút đi. Nhậm Lê vẫn đi theo Trình Dương, đến buổi tối, anh ngồi canh cửa phòng ngủ Trình Dương cả đêm.

Buổi sáng, Nhậm Lê đến căng tin mua bữa sáng cho Trình Dương, mua xong, anh quay về gõ cửa.

Bình thường Trình Dương sẽ kêu anh đi, nhưng lần này trong phòng lại không có động tĩnh gì.

Nhậm Lê cảm thấy có gì đó không ổn, gõ cửa hai lần vẫn không có phản hồi, anh một chân đá văng cánh cửa.

Sau đó người thấy mùi mặn trong phòng ngủ.

Và rồi anh với Trình Dương xuất hiện ở chỗ này, thông qua kiểm tra của người gác cửa, Nhậm Lê biết tới sự tồn tại của phòng cầm đồ. Cũng giống như Tần Châu và Lâm Dị lúc mới tới đây, Nhậm Lê không dám đảm bảo có tiền là quy tắc tử vong hay không có tiền mới là quy tắc tử vong, anh cầm cố một con mắt.

Một con mắt mới 50 vàng, Nhậm Lê căn cứ vào lời nhắc nhở của nữ nhân viên thang máy, tìm đến hành lang, dự định cùng Trình Dương ở hành lang ứng phó tạm một đêm, đợi đến rạng sáng ngày mai xem tình hình như thế nào.

Tần Châu nói: “Không có ban ngày.”

Lâm Dị lấy ra một ít vàng, yêu cầu Trình Dương mang theo. May mà cậu và Tần Châu đi đến hành lang, nếu không Trình Dương đã bị những người đó bắt đi coi như nô lệ để buôn bán rồi.

Nhậm Lê nhìn động tác của Lâm Dị, hỏi: “Chủ tịch, chuyện này là sao?”

Lâm Dị quyết định tự mình nói ra tất cả mọi chuyện, ngoài tình huống trong Bất Dạ Thành, còn có bản thân cậu.

Nói xong, Trình Dương và Nhậm Lê đều trầm mặc một lát.

Một lúc sau, Trình Dương mới thu hồi quai hàm kinh ngạc nói: “Đệt moẹ, thân thể anh khủng vậy à, không hổ là huynh đệ của tôi.”

Lâm Dị cẩn thận thăm dò: “Anh Trình Dương, anh thực sự nghĩ vậy ư?”

“Đương nhiên rồi!” Trình Dương nói: “Sành điệu mà!”

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa phòng, chắc là quản gia phòng 5005 đã tìm thấy Lục Tiến.

Tần Châu đi mở cửa, ngoài phòng chỉ có quản gia 5005, hắn xin lỗi Tần Châu: “Xin lỗi, người ngài muốn tìm đã tử vong.”

Tần Châu dừng một chút: “Đã biết.”

Đóng cửa.

Trong phòng ba người nhìn Tần Châu, Trình Dương nói: “Đờ mờ, đàn anh Lục cũng không còn, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lục Tiến tử vong vào lúc này khiến ba người còn lại ngoại trừ Trình Dương đều đã hiểu ra gì đó.

Sở dĩ quái vật 0-1 đuổi Lâm Quyến đi không phải vì Lâm Quyến đã tích góp đủ một trăm triệu một ngàn vàng. Cho dù thi thể của Lâm Quyến sớm đã biến mất từ lâu, quái vật 0-1 cũng không cần thiết phải chế tạo lại một cơ thể cho Lâm Quyến, hướng chi là xây dựng một gia đình ba người hạnh phúc cho Lâm Quyến. Đây đều là những dịch vụ ngoài giao dịch, nếu quái vật 0-1 tốt bụng như vậy thì hà tất gì phải thêm tác dụng phụ là gia hạn thời gian, để cho Lâm Quyến sinh sống ở thế giới thực trong hơn mười năm rồi dần dần bị quái vật hoá.

Nhậm Lê nói: “Chủ tịch, tôi cho rằng lý do này tạm thời có thể gác sang một bên.”

Anh nói: “Việc quan trọng nhất bây giờ là chuộc lại thân thể của Lâm Dị, chuộc lại tình cảm mà anh đã cầm cố.”

Trình Dương gật đầu: “Đúng, đúng, đúng, phòng giao dịch bên phải cái gì mà chả giao dịch được. Chúng ta có thể đến Nhân Ngư Thánh kiếm tiền, sau đó để quái vật 0-1 hồi sinh anh Lâm Dị.”

Nghe thấy lời Nhậm Lê và Trình Dương nói, trong lòng Lâm Dị nháy lên một chút, cậu luôn lo rằng Nhậm Lê và Trình Dương sẽ đề cập đến chuyện này. Cậu nhanh chóng mở miệng phủ quyết: “Tuyển chính đã tìm ra. Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm ra quái vật 1-3.”

Bất Dạ Thành tồn tại quá nhiều quy tắc tử vong, bây giờ Tần Châu, Trình

Dương, Nhậm Lê đều ở nơi này, đối với Lâm Dị mà nói, phí thời gian đi tiết kiệm căn bản không thể nào tích góp đủ 300 vạn vàng trong vòng bảy ngày. Vẫn là để những người cậu quan tâm bình an rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3 quan trọng hơn.

“Tìm quái vật 103 để phục bàn xong, anh có thể ra ngoài với bọn tôi được không?” Trình Dương hỏi.

Lâm Dị trầm mặc một lát.

“Cho nên anh Lâm Dị à, anh nói phê cần cái gì thế?” Trình Dương nói: “Tìm quái vật 1-3 nào có quan trọng bằng hai điều mà khối băng nói.”

Thấy Lâm Dị không nói gì, Trình Dương đi hỏi Tần Châu: “Chủ tịch Tần, anh nói cho anh Lâm Dị xem có đúng không? Hiện tại chúng ta có bốn người, bốn người tiết kiệm còn không đủ à?”

Tần Châu nhìn Lâm Dị.

Trình Dương sốt ruột: “Khối băng, giải thích cho anh Lâm Dị đi.” Trình Dương nhìn Lâm Dị: “Nếu bọn tôi đi rồi thì một mình anh phải làm sao chứ? Chẳng lẽ anh thực sự định để tình yêu của mình cứ thế rời đi à? Hay là ở lại nơi này nghỉ ngơi mười mấy năm. Ngộ nhỡ quái vật 0-1 tăng giá thì sao? Từ một trăm triệu một ngàn vàng lên tới 1 tỷ? Anh lẻ loi hiu quạnh ở lại đây như vậy thì phải làm sao chứ?”

Nhậm Lê nói: “Tìm quái vật 1-3 không quan trọng, hai việc này quan trọng hơn.”

Lâm Dị có chút nóng nảy, lần trước cậu đã cố gắng thuyết phục Tần Châu đừng nghĩ đến 300 vạn vàng nữa. Cậu sợ Trình Dương và Nhậm Lê sẽ phóng đại hy vọng trong lòng Tần Châu. Thực ra cũng không thể xem là hy vọng được, bởi vì muốn hoàn thành hai việc này trong khoảng thời gian ngắn căn bản là điều không thể.

Cậu nhấn mạnh: “Tìm quái vật 1-3 quan trọng hơn hai việc này!”

Tuy không thể chuộc lại tình cảm của mình với Tần Châu, nhưng cậu có thể dùng bút viết ra tình yêu của mình với Tần Châu, không cho bản thân quên đi Tần Châu.

Cơ thể cậu đã xuất hiện tử vong chiếu rọi, cậu có thể học Lâm Quyển, dành hơn mười năm tiết kiệm. Một ngày nào đó cậu có thể tiết kiệm đủ tiền rời khỏi nơi này.

Cuối cùng Tần Châu cũng mở miệng: “Nơi này là thế giới Quy Tắc trong ảo tưởng của quái vật 0-1, không nhất thiết phải có quái vật 1-3. Tuy vẫn chưa chắc chắn ông chủ của Bất Dạ Thành có phải quái vật 0-1 hay không, nhưng tôi không cho rằng biện pháp rời khỏi nơi này là tìm quái vật 0-1 phục bàn ở thế giới Quy Tắc 1-3. Mạnh mỗi có quá ít, trước tiên có thể tiết kiệm tiền sau đó...”

“Đàn anh, anh biết rất rõ mà.” Lâm Dị không nhìn về mặt của ai cả, mở lời: “Đây vẫn là thế giới Quy Tắc 1-3. Dựa theo quy tắc dĩ vãng, người tham gia chỉ cần tìm được quái vật rồi phục bàn là có thể rời đi. Các quái vật khác tuân thủ theo quy tắc này bởi vì nó là quy tắc do quái vật 0-1 chế định, chúng không dám vi phạm nên mới không cam lòng mà phải thả con mồi trong thế giới của mình ra. Quy tắc do chính bản thân quái vật 0-1 chế định, có lẽ bản thân nó cũng không phá vỡ được, nếu chính nó còn không tuân thủ và làm gương thì làm sao có thể khiến hàng trăm con quái vật trong trường tuân theo chứ? Vì nó có thể tạo ra thế giới Quy Tắc 1-3 cho nên nó cũng phải có khả năng tạo ra quái vật 1-3. Chỉ cần chúng ta tìm thấy quái vật 1-3, phục bàn xong là có thể rời đi được rồi.”

Lâm Dị tiếp tục: “Quái vật 1-3 tất nhiên là bám vào một trong số những người tham gia từ khi thế giới Quy Tắc 1-3 mở ra, cho nên hẳn là nó ẩn náu trong nhóm người đầu tiên tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3. Mặc dù thế giới Quy Tắc 1-3 kể từ khi bắt đầu vẫn chưa từng dừng lại, nhưng thời gian nhiều nhất là không vượt quá 50 năm, đây là thời gian tồn tại của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên. Nhóm người tham gia đầu tiên lúc ấy hẳn vẫn là sinh viên năm nhất, tuổi tác di động khoảng 18 – 19 tuổi, tính thêm 50 năm, nhiều nhất là 70 tuổi. Dựa vào tuổi thọ của con người, người tham gia bị quái vật 1-3 lựa chọn nhất định còn sống. Cho nên quái vật 1-3 không nhất thiết phải chọn người tiếp theo để bám vì đó là điều không cần thiết.”

Nhậm Lê liếc nhìn Tần Châu, lúc Lâm Dị nói chuyện, ánh mắt Tần Châu vẫn luôn nhìn về Lâm Dị.

Thật lâu sau, Tần Châu mới mở miệng: “Người 60-70 tuổi trong Bất Dạ Thành không ít.”

Lâm Dị nhìn Tần Châu nói: “Đàn anh, em biết. Chúng ta có thể đi đến phòng giao dịch bên phải để lấy danh sách của nhóm người tham gia đầu tiên, sau đó trả tiền cho quản gia đi tìm những người có trong danh sách, khả năng cao là người trong danh sách còn sống là quái vật 1-3.”

“Kể cả giao dịch này có đắt đến mấy, hiện tại chúng ta đã có nút bịt tai

xương cá, có thể đến Nhân Ngư Thính giành chiến thắng. Xác suất thành công của việc hoàn thành giao dịch so với chuộc lại tình cảm và hồi sinh cũng dễ dàng hơn rất nhiều.”

Thấy Tần Châu, Trình Dương và Nhậm Lê đều im lặng, Lâm Dị vội vàng nói: “Em nói không đúng sao? Bây giờ tình hình đã như thế này rồi, em biết cảm xúc của mọi người, nhưng đừng lãng phí thời gian với em nữa. Em chỉ hy vọng mọi người có thể sống sót rời khỏi nơi này. Làm ơn đẩy mọi người, đáp ứng em đi, được không?”

Cậu nhìn Tần Châu: “Đàn anh ơi...”

Yết hầu của Tần Châu hơi chuyển động.

Lâm Dị: “Đàn anh, sinh viên toàn trường đều đang đợi anh.”

Tần Châu khó khăn nói: “Được.”

Trình Dương: “Đệt mẹ, được cái rắm ấy mà được, tôi mặc kệ anh nghĩ thế nào, dù sao tôi cũng không đồng ý.”

Nhậm Lê kéo Trình Dương lại: “Lâm Dị nói rất đúng.”

Trình Dương quay người, tức giận nói: “Khối băng, tôi cảnh cáo anh, đừng...”

Lâm Dị đáp: “Anh Nhậm Lê, anh làm ơn làm việc một chút với anh Trình Dương đi.”

Không khí trong phòng không ổn, Lâm Dị cũng không muốn ở lại nữa, vội vàng nói: “Em đi lên tầng bảy một chuyến.”

Nói xong, cậu mở cửa rời đi.

Trình Dương đuổi theo nhưng bị Nhậm Lê kéo lại.

Trình Dương nói: “Muốn đánh nhau à? Muốn đánh nhau với tôi đúng không?”

Nhậm Lê cũng tức giận: “Trình Dương! Cậu là đồ ngốc à? Chủ tịch sao có thể mặc kệ Lâm Dị được?”

Trình Dương ‘ề’ một tiếng, nhìn Tần Châu: “Chủ tịch Tần, anh... là sao?”

Tần Châu nói: “Tích góp.”

“Nhưng lừa em ấy.”

Cho dù có được danh sách nhóm người tham gia đầu tiên thì việc tìm ra quái vật 1-3 cũng không phải là chuyện có thể giải quyết ngay lập tức.

Bốn người họ không thể hành động cùng nhau, tách ra, đến Nhân Ngư Thính đánh bạc.

“Ha.” Tần Châu trào phúng cười một tiếng.

Hình như Lâm Dị đánh giá cao hẳn quá rồi, hẳn nào có thể chịu được việc Lâm Dị ở lại thế giới Quy Tắc 1-3 một mình cơ chứ.

Mê hoặc thì cứ để bị mê hoặc. Bị tiền tài ăn mòn thì cứ để bị ăn mòn thôi.

Không sao hết.

Dù sao cũng không quan trọng bằng Lâm Dị.

Chương 190: Quái vật 1-3

Hi vọng cậu nói trời sinh may mắn là thật-

Chương 190: Quái vật 1-3

Trình Dương đi với Nhậm Lê đến phòng cầm đồ để chuộc lại mắt của anh.

Thấy Trình Dương chần chừ mấy lần, Nhậm Lê hỏi: “Cậu muốn nói gì?”

Trình Dương nói: “Anh Lâm Dị thông minh như vậy, liệu có phát hiện ra bọn mình gạt ảnh không?”

Nhậm Lê nói: “Cậu không gây rắc rối thì sẽ không.”

Trình Dương: “Ồ.”

Hai người đi đến phòng 5005. Trên đường đi, Trình Dương bỗng nhiên phản ứng lại: “Ý anh là gì? Anh muốn tôi ngốc à?”

Nhậm Lê hỏi: “Cậu không ngốc sao?”

Trình Dương: “Tôi ngốc á? Tôi...” Kỳ thực không tìm được gì để phản bác lại, cậu ta nhìn chằm chằm Nhậm Lê nói: “Mấy ngày vừa rồi tâm trạng tôi không được tốt, xin lỗi nhé.”

Nhậm Lê liếc một cái, không nói gì.

Trở lại phòng 5005, phát hiện Lâm Dị vẫn chưa trở về.

Trình Dương lo lắng hỏi Tần Châu: “Bọn em cũng quay lại rồi, sao anh Lâm Dị còn chưa về vậy? Chẳng lẽ anh ấy muốn giao dịch gì khác với quái vật 0-1 à?”

Dù sao đại bộ phận tiền đều ở trên người Lâm Dị.

Nhậm Lê nói: “Không phải.”

Trình Dương hỏi: “Sao anh biết là không phải?”

Nhậm Lê hít sâu một hơi: “Chủ tịch còn ở đây.”

Tần Châu vẫn còn ở phòng 5005, nếu Lâm Dị lâu như vậy vẫn chưa trở về, Tần Châu nhất định sẽ không thể ngồi yên được, cho nên chắc chắn Lâm Dị đã quay trở lại một lần rồi.

Nhậm Lê hỏi Tần Châu: “Chủ tịch, danh sách bao nhiêu vàng?”

Tần Châu nói: “15 vạn vàng.”

Nhậm Lê gật đầu: “Quả nhiên.”

Trình Dương ngơ ngác nhìn Nhậm Lê và Tần Châu trao đổi với nhau: “Sao anh lại biết danh sách của nhóm người tham gia đầu tiên là 15 vạn vàng? Cả việc anh Lâm Dị đã trở về nữa?”

Nhậm Lê hỏi Tần Châu: “Chủ tịch đồng ý.”

Tần Châu nói: “Lâm Dị nói không sai, khả năng cao là quái vật 1-3 ẩn náu trong nhóm người tham gia đầu tiên. Danh sách này sẽ có ích cho chúng ta.”

Trình Dương muốn tham gia: “Anh Lâm Dị mua danh sách rồi à? Danh sách đâu? Anh Lâm Dị đâu?”

Tần Châu liếc nhìn Trình Dương – hoàn toàn không theo kịp nhịp điệu, Nhậm Lê quay sang Trình Dương giải thích: “Lâm Dị đi lên tầng bảy tất nhiên là để giao dịch danh sách. Chủ tịch vẫn còn trong phòng, chứng tỏ Lâm Dị từng quay lại rồi. Hiện tại Lâm Dị không có ở đây, chứng tỏ giá của danh sách đã đến mức Lâm Dị không dám tự mình đưa ra quyết định, cho nên đã quay lại để bàn bạc với chủ tịch. Mà chủ tịch đồng ý cho Lâm Dị bỏ 15 vạn vàng để mua danh sách, vì vậy Lâm Dị quay trở lại tầng bảy của Bất Dạ Thành để mua danh sách.”

“Ồ hô!” Trình Dương đột nhiên ý thức được: “Thì ra là vậy, thì ra là vậy.”

Nghĩ đến tính cách của Nhậm Lê, Trình Dương nói: “Vất vả rồi, vất vả rồi, để cho anh một lần nói cả đồng chữ như vậy.”

“Hiện tại thế nào?” Trình Dương lo lắng hỏi: “Chúng ta phải làm gì?”

Tần Châu nhìn Nhậm Lê: “Có phát hiện điểm gì kỳ lạ không?”

Nhậm Lê suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Tần Châu nói: “Giá cả.”

Hắn nhớ lại, khiến nhân ngư câm miệng là 2000 vàng mỗi phút, rời khỏi Bất Dạ Thành thực ra cũng không hẳn là đắt, còn có đáp án mà Lâm Dị mua từ 0-1 là 50 vạn vàng, danh sách hiện tại là 15 vạn vàng.

Trình Dương bối rối: “Giá cả có vấn đề gì à?”

Nhậm Lê suy tư một chút: “Ý chủ tịch là tất cả định giá của quái vật 0-1 đều

nằm trong khả năng mua của chúng ta.” Anh liếc nhìn Trình Dương rất muốn tham gia thảo luận, nhưng lại phải ở rìa vì chỉ số IQ không đủ. Nhậm Lê chỉ ra điểm mơ hồ: “Giống như đang cố tình bán cho chúng ta vậy.”

Trình Dương phản ứng lại: “Vãi thật.”

Rồi lại sốt ruột hỏi: “Vậy phải làm sao? Bảo anh Lâm Dị đừng mua nữa?”

Danh sách vẫn là cần thiết, tuy bọn họ không vội rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3, nhưng việc tìm ra quái vật 1-3 sớm cũng không phải là một điều xấu.

Tần Châu đưa nút bịt tai xương cá cho Nhậm Lê, nói: “Lâm Dị sẽ sớm quay lại, xem xem kế hoạch của em ấy như thế nào. Các cậu tìm cơ hội đến Nhân Ngư Thính.” Nói xong, hắn đưa cho Nhậm Lê 1000 vàng, dạy Nhậm Lê quy tắc và bí quyết đánh bạc.

Thấy Nhậm Lê nghe xong thì ngơ ngác, Trình Dương nói: “Để em đánh bạc cho.”

Cậu ta nói: “Phụ nhị đại biểu thị xứng đáng ăn chơi trác táng, ăn nhậu chơi bời với cờ bạc. Em không khoe khoang đâu, em chơi cờ bạc mười ván thì thắng chín ván, trời sinh đã may mắn rồi.”

Trình Dương còn muốn xung phong nhận việc, nhưng Tần Châu lại sắc bén liếc mắt cậu ta một cái.

Nhậm Lê vội vàng bịt miệng Trình Dương lại. Bên ngoài có tiếng bước chân, Lâm Dị đã quay lại.

Lâm Dị vội vàng gõ cửa, Tần Châu mở cửa xong liền bước vào.

Trên tay cậu là danh sách giao dịch được từ chỗ quái vật 0-1: “Đàn anh, anh Nhậm Lê, nhóm đầu tiên bị cuốn vào thế giới Quy Tắc 1-3 có 79 người.”

Danh sách này rất quý giá, Lâm Dị lấy giấy trong phòng, sao chép thêm bốn bản.

Sau khi lấy được danh sách từ chỗ quái vật 0-1, trên đường Lâm Dị trở về đã vạch ra kế hoạch: “Thời gian không còn nhiều, bọn mình sẽ hành động riêng lẻ.” Nói xong, cậu ngẩng đầu nhìn bọn họ: “Đàn anh, anh Nhậm Lê, được không ạ?”

Trình Dương – không được điểm tên: “Anh Lâm Dị, anh bỏ tôi.”

“Ừ nhờ.” Lâm Dị nói: “Đàn anh, anh Nhậm Lê, anh Trình Dương, được không?”

“Tôi cảm thấy đư...” Miệng Trình Dương vừa thốt ra mấy chữ, cậu ta đột nhiên nhớ tới những gì Nhậm Lê nói với mình: ‘Không gây rắc rối thì sẽ không’, cậu ta ho khan nói: “Tôi cảm thấy được không ấy hả? Tôi... Chủ tịch Tần, anh Nhậm Lê, hai người thấy được không? Anh Lâm Dị đang hỏi hai anh kìa.”

“Nhóc thiên tài.” Tần Châu nói: “Nói cho tôi suy nghĩ của em trước.”

Lâm Dị đáp: “Đi hỏi thăm trước.”

Dù sao cũng là nhóm người tham gia đầu tiên bước vào thế giới Quy Tắc 1-3. Chắc là sẽ có người nhận ra bọn họ, xem xem có thể nghe ngóng được gì về sống chết của nhóm đầu tiên không.

“Nếu không tìm được người, lúc đó hãy tiêu tiền để quản gia đi tìm.”

Lâm Dị vẫn muốn bớt một khoản tiền cho bọn họ.

Tần Châu nói ‘ừm’, Nhậm Lê nói ‘được’.

Trình Dương vội vàng đuổi theo: “Được, được.”

Thấy ba người đồng ý, Lâm Dị thở phào nhẹ nhõm.

Làm sao cậu lại không biết được tâm tình của bọn họ cơ chứ. Nhưng lúc này cậu chỉ có thể làm như vậy mà thôi, có trời mới biết cậu muốn cùng bọn họ rời khỏi đây tới nhường nào.

Sau khi đè nén những cảm xúc này, Lâm Dị dùng bút kiểm tra danh sách, phân phối nhiệm vụ thám thính cho Tần Châu, Nhậm Lê và Trình Dương.

Trong 79 người, cậu phụ trách 30 người, Tần Châu phụ trách 30 người, Nhậm Lê phụ trách 18 người, Trình Dương phụ trách 1 người.

Trình Dương: “...”

“Dựa trên năng lực phân phối đấy à?”

Cậu ta nhìn chăm chăm vào danh sách trong tay Lâm Dị đưa cho mình: “Cũng không đến mức... tôi phụ trách một người ha.”

Lâm Dị xấu hổ phân công thêm ba người cho Trình Dương, Nhậm Lê phụ trách 15 người, Trình Dương phụ trách 4 người.

“Anh Trình Dương, anh đừng hiểu lầm, tôi không có ý đó.”

Thực ra cậu cố tình phân nhiều người cho Tần Châu và Nhậm Lê, mặc dù Trình Dương không chịu đồng ý từ bỏ cậu, nhưng kỳ thực Trình Dương tương

đối dễ lừa. So với Trình Dương, tuy rằng Tần Châu và Nhậm Lê đã đồng ý với cậu, nhưng trong lòng Lâm Dị rất rõ ràng, bọn họ đang dùng kế hoãn binh.

Tần Châu và Nhậm Lê được phân nhiều người, sẽ không có thời gian để nghĩ tới cậu.

Tần Châu nói: “Theo lần phân đầu tiên, Nhậm Lê 18 người, Trình Dương phụ trách một người.”

Nhậm Lê đồng tình với Tần Châu, nói: “Tôi cũng không yên tâm về Trình Dương.”

Trình Dương: “...Được!”

Lâm Dị cũng ước sao được phân như vậy, xong xuôi, Lâm Dị cầm danh sách trong tay, nói: “Vậy... bắt đầu nhé ạ?”

Tần Châu hỏi Nhậm Lê và Trình Dương: “Hai người các cậu có vấn đề gì không?”

Nhậm Lê lắc đầu: “Tôi có thể.”

Trình Dương nói: “Em chịu trách nhiệm một người thôi, còn có thể có vấn đề gì nữa. Vậy bắt đầu thôi.”

Lâm Dị nói những điều cần chú ý trong Bất Dạ Thành cho bọn họ. Bất Dạ Thành không tồn tại pháp luật, sẽ có người trộm tiền hoặc giết tiền, trong quá trình bọn họ thám thính cần phải đảm bảo trên người mình luôn có tiền.

Hơn nữa, nếu gặp tôn khách thì phải đi đường vòng. Bất Dạ Thành có hệ thống đẳng cấp, không thể gây xích mích với tôn khách được.

Những điều cần đề phòng này chủ yếu là để Trình Dương nghe. Trình Dương gật đầu: “Yên tâm, tôi sẽ không gây phiền toái cho mọi người đâu.”

Tần Châu đứng lên nói: “Đi thôi.”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Bọn họ rời khỏi phòng 5005 trước.

Nhậm Lê nhìn Trình Dương: “Cậu thật ngu ngốc.”

Những lời này rất nghiêm túc, tuy đầu óc Trình Dương không đủ thông minh, nhưng cậu ta cũng chưa từng bị ai mắng như vậy.

“Tôi lại nói sai rồi hả?”

Nhậm Lê nhìn Trình Dương không phục mà muốn phản bác: “Cứ nhất quyết ở lúc này muốn làm trái, cậu có năng lực điều tra bốn người còn sống hay đã chết sao? Người khác nói một câu ‘đã chết’ là cậu có thể xác định người trong danh sách chết thật à?”

Trình Dương trầm mặc, từng chút một cúi đầu.

Nhậm Lê lạnh lùng nói: “Nói ít làm nhiều.”

Trình Dương đứng ở nơi đó, nhìn Nhậm Lê đang muốn đi ra ngoài, đột nhiên sống mũi chua xót: “Tôi chỉ muốn làm chút gì đó giúp anh Lâm Dị mà thôi.”

Nhậm Lê dừng lại.

“Anh ấy chỉ giao cho tôi một người, chỉ có một người.” Trình Dương khịt khịt mũi, khóc nức nở: “Tôi biết bản thân gốc ghếch, không có đầu óc, nếu không có anh Lâm Dị, có khi tôi đã chết cả tỷ lần rồi. Cho nên tôi rất muốn làm gì đó giúp đỡ anh Lâm Dị, nhưng năng lực của tôi chỉ có thể phụ trách một người.”

Lòng thì dư mà lực không đủ khiến Trình Dương rất khó chịu.

Nhậm Lê quay đầu nhìn: “Nếu cậu phụ trách một người, không phải là có cơ hội đến Nhân Ngư Thính rồi à?”

Trình Dương sửng sốt.

“Với năng lực của cậu, mười ngày nửa tháng không tìm hiểu nổi chuyện sống chết của một người không phải là điều bình thường sao? Lâm Dị sẽ nghi ngờ cậu thật sự đến Nhân Ngư Thính à?” Nhậm Lê hỏi.

Trình Dương nói: “Sẽ... sẽ không.”

Nhậm Lê nói: “Nút bịt tai ở trên bàn, hy vọng lời cậu nói trời sinh may mắn là thật.”

Không để ý Trình Dương nữa, Nhậm Lê rời khỏi phòng 5005.

Trình Dương nhìn nút bịt tai xương cá trên bàn, bên cạnh là một chiếc túi đựng 1000 vàng. Không biết Nhậm Lê để ở đây cho cậu ta từ khi nào. Cậu ta cầm lấy nút bịt tai xương cá, lau nước mắt: “Sao không nói dễ nghe hơn được chứ, EQ thấp vậy hả?”

Cậu ta đeo nút bịt tai xương cá vào tai, gấp danh sách lại bỏ vào túi rồi đi đến Nhân Ngư Thính.

Nhìn thấy nơi kiểm tra vàng như Lâm Dị mô tả, Trình Dương đi theo dân cờ bạc tiến vào Nhân Ngư Thính.

Nghĩ đến lời Lâm Dị nói mỗi vòng đánh bạc đều là một lần tàn sát, Trình Dương vẫn rất sợ hãi. Cậu ta cố ý không mang theo quần gia 5005 theo, sợ quần gia lỡ miệng nói ra.

Đi tới một chiếu bạc tương đối có nhiều người, Trình Dương lấy 500 vàng ra, sau khi suy nghĩ, cậu ta vẫn muốn thử nước trước, đề phòng may mắn không có tác dụng ở đây! Hơn nữa, Lâm Dị và Tần Châu đều đề cập đến việc nhà cái ở đây có khả năng gian lận.

Ổn định một chút vẫn tốt hơn.

Dựa vào cảm giác của mình, Trình Dương đặt cược 200 vàng.

Một ván bắt đầu, cậu ta thắng.

Sau đó Trình Dương đặt cược thêm 200 vàng, lại thắng.

Cậu ta thở phào nhẹ nhõm, may mắn thay, thực lực Âu Hoàng của cậu ta hên mà không bị ảnh hưởng. Nếu không, sao cậu ta có thể đầu thai vào gia đình giàu có như vậy chứ!

Là mở to mắt đầu thai đấy!

Sau khi áp lực không còn, số tiền đánh bạc của Trình Dương dần dần tăng lên, cậu ta nào tính được một ván nhà cái thắng thua bao nhiêu, hết thấy đều dựa vào cảm giác.

Đặt cược xong, cậu ta còn phân tâm lén nhìn 'Nhân Ngư Tiểu Thư' đằng sau tấm rèm.

'Nhân Ngư Tiểu Thư' ngâm xương, cậu ta có thể nghe thấy, nhưng nhờ nút bịt tai xương cá mà không bị ảnh hưởng.

Nhưng chẳng bao lâu, Trình Dương không dám quan sát 'Nhân Ngư Tiểu Thư' nữa. Dưới tiếng hát, những con bạc đã phát điên, Trình Dương phải bảo vệ tiền đánh bạc của cậu ta, không thể bị cướp mất được.

IQ không cao, nhưng Trình Dương vẫn có một chút thông minh.

Cậu ta chú ý đến người chiến thắng trong các ván chơi, ai thắng thì cậu ta qua dựa dẫm, không biết xấu hổ mà để quần gia của người chiến thắng bảo vệ mình.

Người càng ngày càng ít, Trình Dương cũng không dám đánh bạc nữa. Cậu ta nghe Lâm Dị nói có khu nghỉ ngơi.

Lợi dụng lúc hỗn loạn, cậu ta chạy đến khu vực nghỉ ngơi, định đợi đến vòng đánh bạc tiếp theo rồi ra ngoài.

Đóng chặt cửa ở khu nghỉ ngơi xong, Trình Dương còn kéo ghế sofa chặn cửa lại, đề phòng bọn cờ bạc vốn đã thua bạc đuổi theo cướp tiền của mình.

Cậu ta không biết bao lâu nữa mới kết thúc, Trình Dương kéo rèm phòng lại, thu mình trong góc, kiểm kê số vàng mình thắng được.

“1000, 2000... Đệt, chỉ có 2000.”

Trình Dương bức bối gãi đầu, chợt hiểu tại sao Lâm Dị lại không để bọn họ chuộc thân cho cậu rồi.

Quá khó. Gia sản của những con bạc đó cộng lại chỉ có vài đồng, trừ khi gặp được tôn khách.

Nhưng nếu một tôn khách có thể trở thành tôn khách ở cái Bất Dạ Thành này, thì sao lại không biết luật lệ ở Bất Dạ Thành được? Chắc chắn là phải quen thuộc với kịch bản đánh bạc rồi, không phải một vài tên dựa may như cậu ta là có thể thắng được.

“Sao cha của Lâm Dị lại tích góp đủ một trăm triệu một ngàn vàng vậy trời.” Trình Dương lẩm bẩm, ngón tay tính toán: “Nếu một ngày thắng được 10.000 vàng, trong 10 năm cũng không thể tiết kiệm được một trăm triệu một ngàn vàng được, cũng phải mất tận 27 năm ấy chứ, hơn nữa còn không có nút bịt tai xương cá. Đỉnh thật.”

Nói xong, Trình Dương dừng lại.

Đúng rồi. Nơi này có nhân ngư ngâm xương, nếu Lâm Quyển muốn tiết kiệm tiền để rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3, chắc chắn là sẽ có dự vọng với tiền tài. Lâm Quyển căn bản không có nút bịt tai xương cá, vậy thì làm cách nào có thể tích góp đủ tiền đây?!

Chương 191: Quái vật 1-3

Nước mắt tiên cá-

Chương 191: Quái vật 1-3

Lâm Quyến phải mất hơn mười năm mới tiết kiệm được một trăm triệu một ngàn vàng. Bởi vì số năm dài nên tạo cho người ta ảo giác hợp lý rất chính đáng.

Trình Dương không phải là không biết gì, tính toán xong thì bị dọa sợ. Dựa vào thời gian tích góp của Lâm Quyến, Lâm Quyến cần phải đảm bảo mỗi ngày thu nhập được 30.000 vàng thì mới miễn cưỡng coi là hợp lý, nhưng cậu ta lại nghĩ tới việc Lâm Quyến không có nút bịt tai xương cá, chưa nói đến việc Lâm Quyến kiếm được 30.000 vàng mỗi ngày trong Nhân Ngư Thính đã là hoang đường, một năm có 365 ngày, mười năm chính là 3650 ngày, Lâm Quyến dựa vào đâu mà có thể tỉnh táo hàng ngày như vậy được?

Đi đêm nhiều có ngày gặp ma. Chẳng lẽ Lâm Quyến chưa lần nào bị tiếng nhân ngư ngâm xướng mê hoặc đánh mất lí trí ư?

Trình Dương không tin.

Trừ khi Lâm Quyến có nút bịt tai xương cá.

Cậu ta sờ vào nút bịt tai xương cá trong tai, nghe Lâm Dị nói cái này là trộm được từ chỗ hoàng tử, cho nên cậu ta cũng không biết nút bịt tai xương cá có giá bao nhiêu.

Trình Dương suy nghĩ một chút, kéo ghế sofa rồi chạy ra ngoài.

Thay vì tham gia vào vòng đánh bạc tiếp theo, cậu ta chạy đến phòng giao dịch bên phải ở tầng bảy Bất Dạ Thành, nhìn thấy trùm cuối, quái vật 0-1.

Trả 200 vàng xong, Trình Dương đè nén nỗi sợ hãi, nói: "Tôi muốn nút bịt tai xương cá."

Quái vật 0-1 nằm ngửa trên ghế với chiếc mũ chóp che mặt, giọng nói lười biếng phát ra từ chiếc mũ chóp: "Hai ngàn vạn vàng."

Trình Dương: "Làm phiền rồi."

Quái vật 0-1 vẫy tay ra hiệu cho Trình Dương có thể rút đi.

Trình Dương ra khỏi phòng giao dịch, cắn môi suy nghĩ, quả nhiên nút bịt tai xương cá rất đắt tiền!

Lâm Quyến không thể nào lại có nút bịt tai xương cá được. Nếu không có sự trợ giúp của nút bịt tai xương cá, chưa nói đến việc tiết kiệm hai ngàn vạn vàng để mua nút bịt tai xương cá, lại còn tích góp đủ một trăm triệu một ngàn vàng để giao dịch rồi đi, có thể tích được 2000 vàng, Trình Dương gọi Lâm Quyến là ba.

“Đệt.” Trình Dương tự tát vào miệng mình: “Bác Lâm, xin lỗi, cháu không có ý gì đâu, thuận mồm thôi.”

Sau khi xin lỗi Lâm Quyến xong, Trình Dương tiếp tục suy nghĩ.

Hay Lâm Quyến có được hai ngàn vạn vàng từ phòng cầm đồ?

Cậu ta lại đến phòng cầm đồ.

Hỏi tiểu nhị cầm đồ: “Cầm cái gì cũng được, tôi muốn hai ngàn vạn vàng.”

Tiểu nhị cầm đồ nói: “Người tiếp theo.”

Trình Dương: “...”

Tiểu nhị trợn mắt nhìn Trình Dương một cái: “Đi nằm mơ đi ha, đừng ở đây trì hoãn người khác.”

Trình Dương im lặng tránh ra.

Mặc dù bị tiểu nhị tổn thương nhưng Trình Dương lại rất vui vẻ.

Hiện tại cậu ta cực kỳ chắc chắn Lâm Quyến không có nút bịt tai xương cá, bởi vì hai ngàn vạn vàng không có khả năng cầm cố được, hơn nữa ngay cả tình yêu của Lâm Dị đối với Tần Châu tình yêu cũng chỉ tới 300 vạn vàng mà thôi.

Vậy Lâm Quyến rốt cuộc là thế nào?

Chuyện này vượt quá phạm trù tự hỏi của Trình Dương, thế là cậu ta quyết định đi tìm Nhậm Lê.

Sau khi lang thang khắp Bất Dạ Thành, Trình Dương tìm thấy Nhậm Lê rồi vội vàng chạy tới.

Nhậm Lê nhìn thấy Trình Dương, khuôn mặt vốn đã vô cảm của anh lại càng trở nên vô cảm hơn. Trình Dương biết Nhậm Lê muốn nói gì, đơn giản là anh cảm thấy cậu ta không đáng tin cậy, có nút bịt tai xương cá trong tay mà lại

không đi làm chính sự.

Nhậm Lê không để ý tới cậu ta, Trình Dương mặt dày đuổi theo Nhậm Lê: “Khối băng, khối băng, tôi phát hiện này.”

“Đừng có bơ, tôi có phát hiện thật mà, rất quan trọng đấy!” Trình Dương nói.

Nhậm Lê dừng lại, hỏi: “Là gì?”

Trình Dương nói: “Việc Lâm Quyến tích góp đủ một trăm triệu một ngàn vàng không thực tế chút nào. Tôi chắc chắn Lâm Quyến không có nút bịt tai xương cá, vậy tiền đến từ đâu?”

Lúc Lâm Dị trần thuật cho bọn họ cũng không đề cập tới việc Lâm Quyến có nút bịt tai xương cá hay không, Nhậm Lê cho rằng đây là sự thật Lâm Dị nói cho họ biết, cũng đã được Tần Châu và Lâm Dị xác nhận nên cũng không nghĩ nhiều.

Trình Dương nói: “Không phải anh Lâm Dị nói nhân ngư ngâm xương sẽ ảnh hưởng tới trí lực sao? Có lẽ anh ấy cũng không nghĩ tới điều này. Hiện tại tôi đang đeo nút bịt tai xương cá, không bị ảnh hưởng, đầu óc của tôi chưa bao giờ minh mẫn như bây giờ luôn á.”

Nhậm Lê nhìn Trình Dương đang chọc vào thái dương của mình: “Hữu dụng?”

Trình Dương ‘này’ một tiếng: “Sao lại vô dụng được? Hiện tại tôi có một suy đoán.”

Nhậm Lê đợi Trình Dương nói tiếp.

Trình Dương kéo Nhậm Lê vào một góc, nhỏ giọng: “Tuyến chính mà anh Lâm Dị nói, nàng tiên cá vì yêu mà dùng đuôi cá của mình để đổi lấy phú quý cho hoàng tử. Rất có thể nàng tiên cá cũng bởi vì yêu mà dùng thứ gì đó đổi thành một trăm triệu một ngàn vàng cho Lâm Quyến, chẳng qua nàng tiên cá đã tàn khuyết, cho nên đổi thành quá trình giằng co mười mấy năm.”

Thấy Nhậm Lê không trả lời, Trình Dương lo lắng nói: “Có phải anh cảm thấy lời tôi nói hoang đường không? Anh từng nghe thấy từ ‘chữa lành’ bao giờ chưa? Anh coi thử xem, tính cách ôn hoà của Lâm Dị có được từ đâu, chắc chắn là do di truyền rồi. Cho dù anh Lâm Dị và Lâm Quyến không cùng huyết thống, vậy càng cho thấy Lâm Quyến là một người dịu dàng. Tính cách anh Lâm Dị trở nên ôn hoà như hiện tại, bị ảnh hưởng từ ai, có phải Lâm Quyến không chứ?”

“Một người đối xử tốt với những người xung quanh, thực ra có thể dễ dàng

đả động tới nàng tiên cá bị tổn thương kia.” Trình Dương đưa ra một ví dụ lập luận: “Anh Lâm Dị đưa cho nàng tiên cá một ly nước trái cây. Nàng tiên cá kia căn bản không có chút phòng bị nào, cho nên anh Lâm Dị mới thực hiện thành công được. Theo quan điểm của tôi, Lâm Quyến hẳn cũng đã từng đưa cho cô ấy một ly nước trái cây như thế, có tiền nhân làm mẫu, cho nên nàng tiên cá mới không có chút phòng bị nào mà uống ly nước trái cây đó. Kết quả, ly nước trái cây đó có thuốc, đã khiến nàng tiên cá tức giận tấn công anh Lâm Dị.”

Trình Dương một mình nói cả đống, nhìn chăm chăm Nhậm Lê: “Sao anh cứ im bất vậy? Cho tôi lời khuyên đi, cứ vậy tôi chết mất.”

Nhậm Lê nói: “Tôi đang suy nghĩ làm thế nào để kiểm chứng suy đoán của cậu.”

Trình Dương sửng sốt một chút: “Anh cảm thấy tôi nói có lý hả?!”

Nhậm Lê gật đầu: “Ừ, chút chút.”

Nhậm Lê xoay người rời đi. Trình Dương đi theo Nhậm Lê: “Anh đi đâu?”

Nhậm Lê nói: “Nói lại cho chủ tịch.”

Nhậm Lê vừa mới gặp Tần Châu, hai người tìm thấy Tần Châu xong, Tần Châu cũng vừa xác nhận có người trong danh sách đã tử vong, thấy bọn họ vội vàng tới, hẳn dừng việc thám thính lại.

Nhậm Lê nói: “Chủ tịch, Trình Dương có lời muốn nói.”

Trình Dương: “Đúng đúng đúng.”

Ba người lại tìm được một góc, Trình Dương nói lại cho Tần Châu những gì mình vừa nói với Nhậm Lê.

“Mọi người đang thảo luận gì vậy?”

Phía sau ba người, Lâm Dị bất an siết mạnh tờ danh sách trong tay, lo sợ nói: “Không phải... vẫn đang chật vật tích góp tiền đâu đúng không?”

Ba người khựng lại, Tần Châu bình tĩnh đẩy Trình Dương ra, Trình Dương: “Ồi...”

Trong phòng 5005, Trình Dương nói tới khô cả họng, quay sang Nhậm Lê: “Khối băng, mở hộ tôi chai nước, cảm ơn.”

Sau khi uống nước làm ẩm cổ họng, Trình Dương tiếp tục nói: “Anh Lâm Dị,

anh thấy tôi nói đúng không? Tư duy của mọi người có hạn, hay anh đeo nút bịt tai xương cá vào rồi suy nghĩ về phỏng đoán của tôi lại lần nữa.”

Lâm Dị đáp: “Không cần.”

Trình Dương có chút lo lắng: “Đừng vội vàng phủ quyết thế chứ. Anh thử đeo nút bịt tai đi, lời tôi nói chắc chắn có chỗ đúng.”

“Tôi cảm thấy đúng.” Lâm Dị nói.

Trình Dương thở phào nhẹ nhõm, Tần Châu và Nhậm Lê cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Dị nhanh chóng cầm bút lên, phác thảo một bản vẽ trên tờ giấy.

Ba người nhìn tờ giấy, Trình Dương hỏi: “Đây là ai?”

Lâm Dị đáp: “Lâm Quyến.”

Tần Châu cau mày, Nhậm Lê chăm chú nhìn Lâm Dị.

Trình Dương là người duy nhất không biết Lâm Dị định làm gì.

Lâm Dị nói: “Xem xem liệu ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ có nhận ra Lâm Quyến không.”

Trình Dương cũng giống với Tần Châu và Nhậm Lê, nghe thấy lời này của Lâm Dị, lòng cậu ta như được nâng lên.

“Cứ thế đi hỏi à?” Nhậm Lê hỏi.

Lâm Dị gật đầu: “Đây là cách duy nhất để xác minh suy đoán của anh Trình Dương. Bằng không, chúng ta chỉ có thể tiêu tiền để lấy câu trả lời từ chỗ quái vật 0-1.”

Tần Châu hỏi: “Ai đi?”

Họ chỉ có một cặp nút bịt tai, như vậy chỉ một người có thể vào được Nhân Ngư Thính.

Lâm Dị đáp: “Em sẽ đi.”

Tần Châu nhìn Nhậm Lê một cái, Nhậm Lê nhận được tín hiệu, nói: “Lâm Dị, lần trước cậu gạt ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’, lần này cậu đi chưa chắc sẽ có được đáp án. Để Trình Dương đi đi.”

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của Lâm Dị, Nhậm Lê nói: “Không phải cậu muốn tìm thấy quái vật 1-3 càng sớm càng tốt sao? Xác nhận ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ có

biết cha cậu hay không thực ra cũng không giúp ích được nhiều cho chúng ta.”

Lâm Dị lo lắng cho Trình Dương: “Nhưng anh Trình Dương...”

Trình Dương giơ tay: “Tôi đi! Tôi đi!”

Trình Dương lại đi đến Nhân Ngư Thính, nhìn thấy bên trong lại chuẩn bị ẩu đả nhau, Trình Dương lần này đi thẳng đến căn phòng nơi ‘Nhân Ngư Tiểu Thu’ nghỉ ngơi, đợi ‘Nhân Ngư Tiểu Thu’ tới nghỉ.

Chờ một lúc, Trình Dương nghe được tiếng bước chân chậm rãi đến gần.

Sau khi ‘Nhân Ngư Tiểu Thu’ vào trong phòng, cô bước đến bên cửa sổ, tiếp tục nhìn ra lâu đài và biển rộng nơi xa xa mà cô tha thiết mơ ước được trở về.

Đáng tiếc là không trở về được. Cô bị cầm cố ở Bất Dạ Thành, không một ai sẽ tới chuộc lại cô.

Cô đã ở đây 50 năm, chỉ gặp được duy nhất một người nguyện ý giúp cô quay trở lại biển cả.

Cổ họng như lửa đốt, đôi chân như bị dao cứa vào.

Cô rất nhớ người đó, cũng rất nhớ dòng nước ngọt người ấy mang đến mỗi ngày.

Đột nhiên nghe thấy động tĩnh, ‘Nhân Ngư Tiểu Thu’ quay lại, nhìn thấy người đang trốn sau cánh cửa.

“Ồm... hello!” Trình Dương đặt tấm chân dung trước mặt cô: “Cô có biết người này không? Anh ấy tên là Lâm Quyến.”

Sao có thể không nhận ra được?

Đây là người cô luôn nhớ nhung.

‘Nhân Ngư Tiểu Thu’ cầm tấm họa, những giọt lệ tuôn ra từ nơi hốc mắt.

Trình Dương liên tiếp ‘vỗ lòng’ mấy lần.

Cậu ta khó tin nhìn ‘Nhân Ngư Tiểu Thu’. Hóa ra khi nàng tiên cá khóc, nước mắt biến thành ngọc trai thật.

Trình Dương biết rồi, cậu ta đã biết vì sao Lâm Quyến tích góp đủ một trăm triệu một ngàn vàng!

Trình Dương nhặt toàn bộ ngọc trai trên mặt đất lên, vui vẻ chạy ra ngoài.

Một lúc sau, Trình Dương lại quay lại, của cho là của nợ, cậu ta mua một chai nước khoáng ở khu vực nghỉ ngơi, giúp 'Nhân Ngư Tiểu Thư' mở nắp rồi đặt sang một bên: "Đừng khóc nữa. Gào cả một tiếng rồi, giọng chắc cũng khàn rồi, uống... cô uống chút nước đi. Trong nước không có độc đâu, thề á."

'Nhân Ngư Tiểu Thư' nhìn Trình Dương, vẫn không chút đề phòng lấy nước từ cậu ta.

Nhấp một ngụm, dòng nước ngọt ngào làm ướt cổ họng đang bỏng rát như lửa đốt của cô.

Cô muốn nói 'cảm ơn', thế nhưng người tốt bụng đưa nước cho cô đã không còn ở đây nữa.

Trình Dương điên cuồng chạy đến phòng cầm đồ, đặt ngọc trai lên quầy cầm đồ: "Cầm đồ này."

Tiểu nhị quan sát: "Nước mắt tiên cá, tính cho cậu một viên một vạn vàng."

Trình Dương văn hoá thấp, chỉ có thể nói: "Vẫn là!"

Được cứu rồi

Anh Lâm Dị được cứu rồi!

Cậu ta lập tức đặt tất cả số ngọc trai nhặt được lên quầy cầm đồ: "Ở đây tôi có một, hai, ba... 16 viên."

Tiểu nhị nói: "16 vạn vàng."

Trình Dương điên cuồng gật đầu: "Được, được, được! 16 vạn vàng, he he he, 16 vạn vàng."

Chương 192: Quái vật 1-3

Là em ấy sao?-

Chương 192: Quái vật 1-3

Lâm Dị rất nhanh đã thám thính xong 30 người mà cậu được phân công, cậu lo lắng Trình Dương luẩn quẩn ở trong Bất Dạ Thành. Trở lại phòng 5005.

Nhậm Lê đã quay lại, lúc Lâm Dị mở cửa bước vào, Nhậm Lê nhìn về phía cậu, nhận ra là cậu, ánh mắt hơi tối sầm lại.

Lâm Dị hỏi: “Anh Nhậm Lê đang đợi anh Trình Dương ạ? Anh Trình Dương vẫn chưa quay lại sao?”

Nhậm Lê nói: “Vẫn chưa.”

Lâm Dị đáp: “Để em đi tìm.”

Nhậm Lê đứng lên nói: “Cậu không có nút bịt tai xương cá.”

Đến Nhân Ngư Thính mà không có nút bịt tai xương cá thì chẳng khác nào đi qua hàng rào chứa độc mà không đeo mặt nạ bảo hộ.

Nhậm Lê nói: “Chắc cậu ta không sao đâu.”

Không biết câu này của anh là đang an ủi Lâm Dị hay an ủi chính mình. Một lúc sau, Nhậm Lê hỏi Lâm Dị: “Tình hình thế nào?”

Hai người ngồi ở bàn tròn trong phòng, Lâm Dị dùng bút vẽ mấy nét lên danh sách của mình rồi nói: “Bảy người này có thể xác nhận đã chết, về cái chết của năm người này vẫn còn nghi vấn. Có người nói họ đã chết, có người lại nói họ vẫn còn sống. Còn lại mười tám người không nhận ra.”

Thực ra không nhận ra mới là tình huống bình thường nhất, từ khi nhóm người tham gia đầu tiên tiến vào đây, đã 50 năm trôi qua. Người đã tử vong cách đây 50 năm, đương nhiên không ai biết là đúng rồi.

Ngược lại, những cái tên trong danh sách hiện được bọn họ nhận ra mới là điều đáng nghi.

Nhậm Lê cũng nói tình hình thám thính của mình: “Hai người đã tử vong trước đó, mười hai người không rõ danh tính, còn lại bốn người nghi vấn.”

Lâm Dị cũng đánh dấu lại bốn người còn nghi vấn trong danh sách của Nhậm Lê.

Vừa đánh dấu xong, Tần Châu quay lại.

Tần Châu đẩy cửa đi vào, Nhậm Lê giấu đi sự lo lắng trong đáy mắt.

“Đàn anh.” Lâm Dị quay đầu nhìn Tần Châu.

Tần Châu đẩy toa đồ ăn, hắn trở về muộn là đi giao dịch thức ăn. Tốc độ dòng chảy trong thế giới Quy Tắc 1-3 không nhanh, bọn họ vì nhiều lý do mà cảm thấy lúc đói lúc no.

Nhìn người trong phòng, Tần Châu hỏi: “Trình Dương vẫn chưa quay lại?”

Dựa vào sự đơn giản của nhiệm vụ, Trình Dương nên là người đầu tiên trở về phòng sớm nhất. Nhân Ngư Thính thực sự rất nguy hiểm, nhưng Trình Dương cũng đã có nút bịt tai xương cá.

Lâm Dị cũng lo lắng nói: “Vâng.”

Tần Châu nhìn vẻ mặt Lâm Dị: “Chờ thêm một chút, nếu Trình Dương vẫn không quay lại thì đi tìm cậu ta.”

Nhậm Lê hỏi: “Tình hình bên chủ tịch thế nào?”

Tần Châu buông toa đồ ăn, đi tới: “Ba người xác nhận đã chết, 25 người không có tin tức gì, còn lại hai người không rõ tình hình. Bên hai người thì sao?”

Lâm Dị và Nhậm Lê giải thích lại tình hình thám thính lần nữa. Tần Châu nhìn hai danh sách của Lâm Dị và Nhậm Lê, nói: “Hiện tại cần tìm 11 người còn nghi vấn.”

Lâm Dị gật đầu.

Tần Châu xé một góc của tờ giấy, viết danh sách nghi vấn ra giấy, sau đó tìm quản gia 5005, yêu cầu hắn đi tìm mười một người này, 100 vàng một người, Tần Châu đưa cho quản gia 5005 tổng 1200 vàng, trong đó có 100 vàng tiền boa.

Quản gia 5005 vui vẻ đi làm.

Bọn họ đã trao đổi tin tức thám thính, việc còn lại chỉ là chờ tin tức của quản gia 5005 và đợi Trình Dương trở về.

Một lúc sau, âm thanh vui vẻ hăng hái chạy vội cuối cùng cũng vang lên bên

ngoài.

Lâm Dị nhìn về phía cửa phòng: “Anh Trình Dương quay lại rồi sao?”

Cậu đang định mở cửa cho Trình Dương thì Nhậm Lê nói: “Để tôi.”

Lâm Dị: “Ồ.”

Lâm Dị cũng không tranh với Nhậm Lê, cậu quay đầu liếc nhìn Tần Châu, Tần Châu vẫy tay ra hiệu cậu lại gần.

Lâm Dị tới gần Tần Châu: “Đàn anh?”

Tần Châu móc ra một tuýp thuốc mỡ từ trong túi quần: “Đây là để giảm sưng tấy, trong quá trình bôi nếu gặp khó khăn, tôi có thể giúp.”

Mặt Lâm Dị đột nhiên đỏ lên: “Đàn anh, em tự mình làm được.”

Tần Châu đưa thuốc cho cậu rồi nhìn ra phía cửa.

Chủ yếu là vì Nhậm Lê và Trình Dương cũng ở đây, hẳn không tiện giúp Lâm Dị bôi thuốc.

Nhậm Lê mở cửa, nhưng Trình Dương còn chưa thấy người đâu, âm thanh của cậu ta đã truyền vào phòng.

“He he he, he he he—”

Lâm Dị lo lắng muốn bước tới, nhưng Tần Châu giữ cậu lại, không nói gì mà chỉ hơi nâng nhẹ cằm, ý bảo Lâm Dị nhìn Nhậm Lê.

Nhậm Lê đứng ở cửa, thẳng tắp nhìn về phía Trình Dương đang chạy lại từ phía xa.

Lâm Dị sửng sốt, như thể phát hiện ra được bí mật gì đó, kinh ngạc nhìn Tần Châu.

Tần Châu gật đầu.

“Khởi băng mau vào đi, đừng đợi ở cửa nữa, tin vui cho cả nhà đây!” Trình Dương nhanh chóng xông vào trong phòng, sau đó kéo quần áo ra, ném túi tiền boia giấu trong ngực rải lên giường.

Tiếng vàng va chạm lách cách.

Nhậm Lê đóng cửa lại, nhìn Trình Dương, Lâm Dị và Tần Châu cũng kinh ngạc nhìn Trình Dương.

Từ trong lòng ngực của Trình Dương ước chừng một trăm cái túi gấm. Dựa vào độ phòng của túi gấm, mỗi túi gấm 10.000 vàng. Trừ bỏ túi gấm, Trình Dương còn móc một ít vàng vụn vặt mà cậu ta thắng được ở Nhân Ngư Thính.

“Tổng cộng một trăm vạn lẻ hai ngàn vàng.” Trình Dương vui mừng nói: “Giàu rồi!!!”

“Trình Dương.” Nhậm Lê kéo Trình Dương lại: “Cậu cầm cái gì?”

Lâm Dị cũng rất sốt ruột: “Anh cầm gì vậy!”

Trình Dương: “Gì thế? Mọi người đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi chứ, tôi vẫn ổn, tôi không cầm cơ thể, thứ tôi cầm là nước mắt tiên cá.”

Nhìn ba người trong phòng, Trình Dương nhanh chóng giải thích: “‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ thật sự biết Lâm Quyển! Tôi vừa cho cô ấy xem bức chân dung, cô ấy liền khóc, nước mắt cổ chính là ngọc trai! Tôi đem nó đến quầy cầm đồ hỏi giá, không thể tin nổi luôn, một viên một vạn vàng!”

Trình Dương hưng phấn nói: “Cái giá này quả thực vô địch luôn. Thế là tôi chạy về Nhân Ngư Thính. Tôi kể lại cho ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ nghe mấy chuyện cũ liên quan đến Lâm Quyển. ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ nghe tôi kể xong thì lại xôn xao nước mắt. Đó, chính là thế.”

“Thật ra còn có thể nhiều hơn nữa cơ, mà tôi sợ cổ khóc tới mù mắt. Dùng bền vững dùng lâu dài là tốt nhất, nên tôi bảo cổ nín đi.”

Trình Dương vẫy vẫy ba người: “Lại kiểm tiền đi này!”

Ba người đều không nhúc nhích, Lâm Dị gãi đầu hỏi Trình Dương: “Anh kể cho ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ cái gì thế?”

“☒ Bạch xà truyện ☒.” Trình Dương vui vẻ nói.

Lâm Dị không hiểu: “Gì cơ?”

Trình Dương nói: “Tôi thay Bạch Nương Tử thành cổ, Hứa Tiên thành cha anh. Tôi bảo cha anh ở Lôi Phong Tháp, ngày đêm nhớ thương cổ. Nghe được mấy lời này, nước mắt cổ không ngừng rơi. Mấy anh không biết cảnh tượng lúc đó như nào đâu, cổ khóc, hai tay tôi hứng ra như này, suýt chút nữa thì mấy viên ngọc trai trong tay không cầm nổi nữa ấy.”

Ba người trong phòng: “...”

Ba người nhìn nhau, nhất thời không biết nên lộ ra vẻ mặt gì.

Nhậm Lê nói: “Người gốc cũng có phúc của người gốc.”

Trình Dương bất mãn: “Khối băng, tôi khuyên anh nói chuyện dễ nghe nhé. Hiện tại tôi là đại anh hùng, tôi hẹn với ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ rồi, ngày mai tôi tới tìm cô ấy tiếp.”

Nhậm Lê hỏi: “Lại định nói cho cô ấy thứ gì?”

“Vẫn chưa nghĩ tới.” Trình Dương thành thực nói: “Chắc là Lương Chúc.”

Lâm Dị: “...”

“Ơ, mọi người mua đồ ăn à?” Trình Dương sờ bụng, chạy đi chạy lại Nhân Ngư Thính với phòng Cầm Đồ liên tục, thực sự rất đói.

Vì thế cậu ta chạy đến bên toa đồ ăn: “Ăn cơm ăn cơm.”

Nếu Trình Dương đã nguyên vẹn trở về, còn đem theo cả trăm vạn vàng, ba người bọn họ cũng ngồi xuống ăn cơm.

Lâm Dị cầm bát cơm lên, niềm hy vọng mà cậu chưa bao giờ dám nghĩ tới đã được Trình Dương khơi dậy.

Với tốc độ này, cậu có thể tiếp tục yêu Tần Châu, dường như cũng có thể rời đi cùng bọn họ.

Tần Châu đặt một cái đùi gà vào bát Lâm Dị, liếc nhìn thoáng qua đồng túi găm chặt chõng trên giường, trong lòng lại dấy lên nỗi bất an.

Giống như lúc hăn cho rằng giao dịch của quái vật 0-1 định giá luôn nằm trong khả năng chi tiêu của bọn họ, hăn cảm thấy mọi hành động bọn họ thực hiện vào lúc này như thể đều bị quái vật 0-1 dắt mũi.

Từ đầu đến cuối, Bất Dạ Thành không hề giấu giếm giá giao dịch Lâm Quyển rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3 là một trăm triệu một ngàn vàng, thậm chí còn được nhấn mạnh rất nhiều lần.

Liếc nhìn Lâm Dị, Tần Châu có thể nhận ra sự vui vẻ trên gương mặt Lâm Dị.

Nỗi bất an trong lòng chợt tan biến.

Bất kể con đường phía trước có cạm bẫy hay không, vẫn cứ bước tiếp là được rồi.

Quản gia 5005 hành động rất nhanh, bọn họ còn chưa cơm nước xong thì đã quay lại.

Trả lại danh sách cho Tần Châu: “Thưa quý khách, những người ngài muốn tìm đều đã chết.”

Ba người khựng lại, chỉ có Trình Dương vẫn vô tri tiếp tục gặm đùi gà.

Những người khả nghi đó đều đã chết?

Nhậm Lê nói: “Không phải Trình Dương phụ trách một người à?”

Sau đó lại nói với Trình Dương: “Danh sách.”

Trình Dương “Ồ” rồi lấy danh sách ra.

Xét theo kết quả thám thính, danh sách của ba người bọn họ đều xác nhận là đã tử vong, chỉ còn lại một người mà Trình Dương phụ trách.

Tần Châu lại trả tiền để quán gia 5005 để tìm người.

Bởi vì chỉ có một người, quán gia 5005 lần này gõ cửa nhanh hơn: “Thưa quý khách, người ngài muốn tìm đều đã chết.”

Vẻ mặt của ba người đột nhiên trở nên ngưng tụ. Trình Dương cuối cùng cũng nhận ra vẻ mặt của bọn họ có gì đó không ổn, “Sao... sao vậy?”

Tần Châu nói: “Nhóc thiên tài, đưa phần còn lại của danh sách cho hấn ta.”

Lâm Dị gật đầu, cậu nhanh chóng sao chép những cái tên chưa được quán gia 5005 tìm kiếm vào một tờ giấy rồi đưa cho hấn.

Quán gia 5005 lại đi tìm người.

Việc tìm kiếm này tương đương với việc bao trùm toàn bộ nhóm người tham gia đầu tiên.

Cho dù là người đã xác nhận tử vong thông qua thám thính hay người không ai nhận ra, lần này bọn họ đều nhờ quán gia 5005 đi tìm.

Hấn là sẽ có đáp án.

Quái vật 1-3 chắc chắn nằm trong nhóm người tham gia đầu tiên, như vậy trong nhóm người tham gia đầu tiên phải có người còn sống.

Gần nửa giờ sau, quán gia 5005 quay lại.

“Thưa quý khách, người ngài muốn tìm đều đã chết.”

Kết quả này đồng nghĩa với việc toàn bộ người tham gia trong đợt cuốn vào đầu tiên của thế giới Quy Tắc 1-3 đều đã tử vong.

Sắc mặt Lâm Dị trở nên khó coi, bởi vì niềm vui có thể rời khỏi thế giới quy tắc 1-3 đã không còn nữa.

Lâm Dị bất an nhìn Tần Châu: “Đàn anh...”

Tất cả những người tham gia đợt đầu tiên đều chết đồng nghĩa với việc quái vật 1-3 không nằm trong số những người tham gia ở đợt đầu tiên, như vậy độ khó của việc phục bản đợt nhiên tăng lên trong chớp mắt. Bất Dạ Thành đã tồn tại được 50 năm, có biết bao người bị nó cuốn vào, liệu quái vật 1-3 sẽ bám vào ai chứ?

Thậm chí còn có một kết luận tồi tệ hơn, quái vật 1-3 sẽ random, tức là hôm nay mình là người được quái vật 1-3 chọn, nhưng ngày mai có thể sẽ không phải vậy, mà là một người khác sẽ được quái vật 1-3 lựa chọn.

Vậy phải tìm quái vật 1-3 kiểu gì?

Tần Châu an ủi cậu: “Đừng sợ.”

Thấy Tần Châu nói như vậy, Lâm Dị hỏi: “Đàn anh có cách nào sao?”

Tần Châu nói: “Quái vật 1-3 có tồn tại hay không, có phải nằm trong nhóm người tham gia đầu tiên hay không, tất cả đều chỉ là phỏng đoán của chúng ta.”

Kết quả phỏng đoán thật thật giả giả không thể giải thích được điều gì. Tựa như lúc Lâm Dị đoạ mấy gã đầu trọng, cậu dùng kết quả đẩy kết quả, đây là điều cấm kỵ trong toán học.

Lâm Dị quá sốt ruột, thực ra so với việc xác nhận người nào trong nhóm người tham gia đầu tiên còn sống, thì việc quan trọng hơn đó là xác nhận suy đoán của cậu về việc quái vật 1-3 có thực sự ẩn náu trong nhóm người tham gia đầu tiên hay không.

Như vậy, chỉ có một cách để nghiệm chứng nó.

Lâm Dị nhìn số vàng trên giường – đi tìm quái vật 0-1 mua đáp án.

Biết Lâm Dị nóng lòng muốn tìm quái vật 1-3, cũng may hiện tại bọn họ kiếm được tiền tương đối dễ dàng, hơn nữa vẫn còn mấy ngày nữa mới đến hạn cầm đồ, vì thế Tần Châu chủ động nói: “Lần này để tôi.”

Lâm Dị cũng không tranh với hắn.

Cậu, Nhậm Lê và Trình Dương đứng bên ngoài phòng giao dịch bên phải, nhìn Tần Châu tiến vào bên trong.

Sau khi nộp 200 vàng phí dịch vụ, Tần Châu nhìn chăm chăm quái vật 0-1 đang quay lưng lại tưới cây trong chậu. Quái vật 0-1 hỏi: “Quý khách muốn giao dịch gì?”

Tần Châu nói: “Mua câu hỏi.”

“Được thôi.” Quái vật 0-1 rút ra một chiếc lá vàng khô héo nói: “Những câu hỏi trả lời có hoặc không, mỗi câu giá 20 vạn vàng. Nếu không phải câu hỏi trả lời có/không, 50 vạn vàng cho một câu trả lời đơn giản, 100 vạn vàng cho một câu trả lời cụ thể.”

Tần Châu hỏi: “Có phải quái vật 1-3 ẩn náu trong nhóm người tham gia đầu tiên không?”

Quái vật 0-1 nói: “Đúng vậy.”

Tần Châu nhú mày, lại hỏi: “Quái vật 1-3 có phải không ở trong thế giới Quy Tắc 1-3 không?”

Kỳ thực, việc toàn bộ người tham gia đợt đầu tiên đều đã tử vong, ngoài việc giải thích bởi vì quái vật 1-3 nhảy qua nhảy lại trên nhiều người, còn có một khả năng khác.

Giống như quái vật 4-4, quái vật 1-3 không tồn tại trong thế giới Quy Tắc 1-3.

Quái vật 1-3 không ở trong thế giới Quy Tắc 1-3, cho nên tất nhiên toàn bộ người tham gia đợt đầu tiên đều đã tử vong.

Quái vật 0-1 nói: “Không phải.”

Tần Châu bất chợt chấn động.

Quái vật 1-3 nằm trong nhóm người tham gia đầu tiên, mà nhóm người tham gia đầu tiên đều đã chết hết, nhưng quái vật 1-3 vẫn còn ở trong thế giới Quy Tắc 1-3.

Ba kết luận này khiến Tần Châu nghĩ tới điều gì đó, trầm giọng hỏi: “Có phải quái vật 1-3 nằm giữa tôi, Lâm Dị, Trình Dương và Nhậm Lê không?”

Vẫn dùng quái vật 4-4 làm ví dụ như cũ, Sầm Tiềm rời khỏi thế giới Quy Tắc 4-4, ẩn náu trong cơ thể của Lâm Dị. Lúc Lâm Dị không ở trong trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, vậy thì quái vật 4-4 đương nhiên cũng không có ở trong thế giới Quy Tắc 4-4. Khi Lâm Dị tiến vào thế giới Quy Tắc 4-4 mới khiến quái vật 4-4 quay trở lại thế giới Quy Tắc 4-4.

Quái vật 0-1 bị cách hỏi vòng vo của Tần Châu làm cho buồn cười: “Đúng

vậy.”

Tần Châu siết chặt nắm tay, yết hầu hơi chuyển động.

Thực ra hắn cũng đã đoán được gì đó rồi, nhưng hắn nhất quyết phải xác nhận lại lần nữa trước khi từ bỏ hy vọng: “Quái vật 1-3 có phải là Lâm Dị không?”

Quái vật 0-1 cuối cùng cũng quay người lại, ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt giống ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’: “Đây là hai câu hỏi.”

Tần Châu cũng không hề ngạc nhiên, hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào quái vật 0-1.

Cứ như thế đã nhìn thấy rõ ràng cạm bẫy phía trước.

Hết thảy định giá đều nằm trong khả năng chi tiêu của bọn họ, quái vật 0-1 đang từng bước mở đường, chờ hắn hỏi câu hỏi này.

‘Quái vật 1-3 có phải là Lâm Dị không’ có hai hàm nghĩa.

Một: Lâm Dị có phải bị quái vật 1-3 chiếm hữu không.

Hai: Lâm Dị có phải là quái vật 1-3 không?

Tần Châu hỏi: “Lâm Dị có phải bị quái vật 1-3 chiếm hữu không?”

Quái vật 0-1 lắc đầu: “Không phải.”

Tần Châu bỗng nhiên im lặng.

“Còn hỏi tiếp không? Trên người anh có 100 vạn vàng. Hiện tại anh đã hỏi bốn câu, tính cho anh 80 vạn vàng, còn lại 20 vạn vàng.” Quái vật 0-1 ngẩng lên cười nhìn Tần Châu: “Không hỏi tôi liệu Lâm Dị có phải quái vật 1-3 không à?”

Thật lâu sau.

“Là em ấy sao?”

“Đúng vậy.”

Chương 193: Quái vật 1-3 (xong)

Đàn anh không muốn nhìn thấy diện mạo vốn có của em sao?-

Chương 193: Quái vật 1-3 (xong)

Quái vật 0-1 nhìn Tần Châu: “Anh mua nhiều câu hỏi như vậy, coi như khuyến mãi, để tôi kể cho anh nghe một câu chuyện.”

“Khi ấy tôi quá nhàm chán, mà tình cờ trong tay lại có một câu chuyện cổ tích nên tôi đã tạo ra con quái vật đầu tiên làm bạn. Nó chưa từng trải qua bất cứ điều gì, nó không hiểu được nhóm người thấp kém tại sao lại thấp kém đến vậy, bởi vì nó thiếu mất cái ác. Và rồi tôi giúp nó tạo ra nơi này, để cho nó nhìn thấy rõ bản chất con người, nhưng nó lại chưa từng trải qua bất công bao giờ nên nó không thể hiểu nổi.”

Quái vật 0-1 nói với giọng đầy tiếc nuối: “Cho nên bọn tôi đã đánh cược. Tôi cược rằng những con người chịu bất công chỉ khi từ bỏ sự thiện lương của mình mới có thể đứng lên giành quyền lên tiếng. Tôi cho nó tìm cha mẹ, cho nó chứng kiến cảnh cha mẹ trở nên kì quái. À đúng rồi, tôi cũng không ngăn cản nó kết bạn hay yêu đương gì cả. Hiện tại, bạn bè người yêu nó đều sắp phải chết rồi, nó đã trải qua nỗi bất công. Chỉ khi nó khôi phục diện mạo vốn dĩ của mình thì mới có thể đứng lên để cứu lấy những người mà nó quan tâm, nhưng khôi phục đồng nghĩa với việc gạt bỏ tính thiện lương của mình, nó sẽ không bao giờ trở lại là người nữa.”

Dừng một chút, quái vật 0-1 mỉm cười: “Lựa chọn khôi phục không? Quái vật 1-3 của ta.”

Tần Châu bỗng nhiên quay người lại.

Lâm Dị không biết đã xuất hiện ở cửa từ lúc nào: “Tôi...”

Cậu nhìn quái vật 0-1 rồi lại nhìn Tần Châu.

Trong đầu loé lên những tia ký ức.

Lâm Dị nhìn Tần Châu, ngón tay cong lại.

Cậu nhớ lại.

Toàn bộ.

Chẳng trách cậu cảm thấy 'Nhân Ngư Tiểu Thu' quen thuộc, bởi vì đó chính là diện mạo nguyên bản của cậu.

Vì sao khi 'Nhân Ngư Tiểu Thu' ngâm xướng, cậu lại cảm thấy bi phần khổ sở đến vậy, bởi vì 'Nhân Ngư Tiểu Thu' là nguyên hình của cậu.

Cậu là quái vật 1-3, được tạo ra bởi quái vật 0-1, khác biệt với những con quái vật khác.

Quả thực là không giống với những con quái vật khác, ngoài việc cậu là hư cấu, tam quan của cậu cũng không giống với những con quái vật khác.

Từ khi ra đời, cậu vẫn luôn ở cùng quái vật 0-1, nhưng cậu và quái vật 0-1 lại không thể nói chuyện cùng tần số với nhau, cậu là quái vật do quái vật 0-1 tạo ra dựa trên câu chuyện cổ tích chủ yếu là về tình yêu và hạnh phúc.

Quái vật 0-1 đã giúp cậu tạo ra một thế Quy Tắc 1-3. Mục đích ban đầu rất đơn giản, để cậu có thể cùng quái vật 0-1 nói chuyện về những đề tài mà quái vật 0-1 thích.

Nói thật, cậu không thích nơi đó, dựa theo quy tắc do quái vật 0-1 đặt ra, cậu bám vào thân thể của một người trong nhóm người tham gia đầu tiên. Thế nhưng, cậu không dẫn dắt bọn họ vi phạm quy tắc tử vong, ngược lại còn nhắc nhở cho họ.

Quái vật 0-1 tức giận, cậu bị đá khỏi thế giới Quy Tắc 1-3.

Quái vật 0-1 dễ tức giận nhưng cũng dễ nguôi giận, điều này có liên quan đến cuộc đời của nó.

Sau khi bị đuổi khỏi thế giới Quy Tắc 1-3, quái vật 0-1 đã yêu cầu cậu làm một chút việc.

Quái vật 0-1 thích giam cầm những con quái vật bên ngoài. Nó thích nhìn thấy sự sợ hãi mà những con quái vật khác thể hiện với nó. Nó đặt ra một số quy tắc cho những con quái vật đó. Chẳng vì lý do gì cả, để vui thôi.

Quái vật 0-1 quá chán, không thì nó đã chẳng tạo ra cậu.

Cậu nhớ ra rồi, quái vật 2-6 bị quái vật 0-1 giam cầm nên không phục. Quái vật 0-1 dự định giải quyết quái vật 2-6, quái vật 0-1 nào có kiên nhẫn để đi thuần hóa một con quái vật bất tuân chứ.

Cậu chủ động xin ra trận. Cậu nói với quái vật 2-6, chỉ cần quái vật 2-6 nghe

lời thì sẽ không bị quái vật 0-1 giết chết, tất nhiên cậu cũng sẽ không tấn công quái vật 2-6.

Cậu lại nghĩ tới quái vật 8-4, đó là một con mèo, do cậu nhặt được.

Cậu đã làm rất nhiều việc khiến 0-1 không vui, mà loại hành vi này thì nhiều không đếm xuể.

Trong đó, điều khiến quái vật 0-1 tức giận nhất là việc cậu tạo ra Nội Quy Trường. Cậu để lại nửa gợi ý đầu tiên cho nhân loại, hy vọng những người bị quái vật 0-1 ném vào để nuôi những con quái vật khác có thể thoát khỏi nhờ những gợi ý này.

Sau khi manh mối về Nội Quy Trường bị quái vật 0-1 phát hiện, quái vật 0-1 đã hoàn toàn bị cậu chọc giận.

“Ta không muốn đánh nhau với cậu.” Quái vật 0-1 nói: “Chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Chơi gì?” Cậu hỏi.

“Đánh cược.” Quái vật 0-1 nói: “Đánh cược sau khi cậu trải qua nỗi bất công còn có thể ngu xuẩn như vậy nữa không.”

“Chơi chứ.” Cậu trả lời: “Thắng thua thưởng phạt thế nào?”

Quái vật 0-1 suy nghĩ một lúc: “Nếu cậu thua thì không thể như hiện tại được, ta ghét lắm, nếu cậu không phải quái vật 1-3 của ta, cậu đã bị ta xé thành từng mảnh từ lâu rồi.”

“Nếu ngươi không phải quái vật 0-1 tạo ra ta, ta cũng đã sớm đánh nhau với ngươi rồi.” Cậu cực kì muốn tấn công quái vật 0-1, sau đó hỏi: “Nếu ta thắng thì sao?”

Quái vật 0-1 tỏ ra tự tin: “Cậu sẽ không thắng đâu”.

“Nếu ta thắng, ta muốn làm gì cũng được, ngươi không thể tức giận. Cho dù ngươi tức giận, cũng đừng tức giận trước mặt ta. Ta chán dỗ ngươi lắm rồi.” Cậu không khách khí mà nói.

Nghe cậu nói xong, quái vật 0-1 chớp chớp đôi mắt như khẩu độ, tựa như có chút đau lòng, nhưng nó vẫn đồng ý: “Nếu thắng thì cậu muốn làm gì thì làm.”

Cậu nói: “Được.”

Quái vật 0-1 tìm cho cậu một cặp cha mẹ, cha mẹ là do quái vật 0-1 đích

thân chọn ra: “Bọn họ sẽ đối xử rất tốt với cậu.”

“Đối xử tốt á?” Cậu nói. “Thế nổi bất công phải chịu là gì?”

Quái vật 0-1 nói: “Đến lúc đó sẽ biết, có điều ta phải tạm thời lấy lại năng lực và ký ức của cậu. Khi nào kết thúc ván cược, ta sẽ trả lại cho cậu.”

“À, cả gương mặt này nữa.” Quái vật 0-1 nói: “Không thể sử dụng gương mặt hiện tại được.”

Cậu nói: “Tuỳ.”

Thực ra bây giờ nhớ lại, có lẽ là bởi Lâm Quyến đã quen thuộc với gương mặt này.

“Vậy ta dùng mặt của ai?” Cậu hỏi quái vật 0-1: “Lần nào ngươi cũng dùng mặt ta rồi, hay lần này để ta dùng mặt ngươi đi?”

Quái vật 0-1 nói: “Không cho.”

Nó nói: “Dùng của quái vật 4-4.”

Cậu dùng gương mặt của Sầm Tiềm để sống ở thế giới nhân loại. Sầm Tiềm bị quái vật 0-1 phong ấn trong cơ thể như một hình phạt vì Sầm Tiềm không nghe lời, để Sầm Tiềm trở mặt nhìn cậu và Viên Viên sống cùng nhau, nhìn Viên Viên đối xử tốt với cậu.

Sầm Tiềm chỉ có thể đứng nhìn, không thể làm gì được, cực kỳ đáng thương.

Cho nên cậu không thể nói chuyện cùng tần số với quái vật 0-1 được, cũng không thể đồng tình với hành vi của quái vật 0-1.

Đôi khi cậu sẽ hỏi người trong gương, ‘Ngươi là ai’.

Kỳ thực, Sầm Tiềm thực sự nào dám trả lời câu hỏi của cậu? Là quái vật 0-1 thay Sầm Tiềm trả lời.

Quái vật 0-1 nhớ cậu, nó sẽ xuất hiện và trả lời Lâm Dị: “Tôi là cậu.”

Cậu vốn là quái vật được tạo ra từ trí tưởng tượng của quái vật 0-1. Từ góc nhìn của quái vật 0-1, bọn họ là nhất thể, nhưng đáng tiếc là tam quan không giống nhau.

Có điều, không biết có phải là do năng lực và trí nhớ bị quái vật 0-1 tạm thời lấy đi hay không, mà trong cơ thể cậu sẽ xuất hiện một lỗi, tức là khi tư duy cậu đạt đến một trình độ nhất định, cậu sẽ nhớ lại.

Thực ra, người xuất hiện không phải là Sầm Tiềm, mà là chính cậu.

Quái vật 2-6 nào có sợ Sầm Tiềm trong cơ thể cậu, quái vật 2-6 nhận ra cậu, thứ nó sợ là cậu, quái vật 1-3.

Nhưng kết quả là, cậu lại giết chết quái vật 2-6.

Cho nên, trước khi chết, quái vật 2-6 phần hận chỉ trích, vì cậu đã vi phạm thỏa thuận.

Cậu cũng nhớ lại lúc cậu ở thế giới của quái vật mới là 16-8, cậu bị Tần Châu đè dưới thân.

Lúc đó cậu nghĩ, tại sao lại xuất hiện bug vào lúc này, còn tàn nhẫn với đàn anh như thế?

Dù sao cậu cũng quái vật, sẽ luôn có một ngày mọi chuyện bại lộ, hôm nay tàn nhẫn một chút, để Tần Châu cảm thụ được sự hung ác của cậu.

Sau đó, ở thế giới Quy Tắc 4-4, Sầm Tiềm trở về địa bàn của mình, thoát ra ngoài.

Cuốn sách rơi xuống đất cũng là do Sầm Tiềm đánh rơi trong lúc vội vã chạy trốn. Cậu còn khuyên Sầm Tiềm quay lại, tránh để quái vật 0-1 vì Sầm Tiềm trốn ngục mà trừng phạt thêm lần nữa. Dù sao Sầm Tiềm cũng đã ngồi tù lâu như vậy, lập tức thoát ra như vậy không phải là thành công cốc sao.

Bây giờ trở lại thế giới Quy Tắc 1-3, cậu tự dung cảm thấy bản thân có chút thiên phú hài hước.

Cậu ở địa bàn của chính mình, kêu Sầm Tiềm ra giúp cậu.

Nhưng hiện tại, cậu cười không nổi.

Thực ra lúc còn tỉnh táo, cậu đã sớm nghĩ đến việc phải làm gì nếu ngày này sẽ đến, nhưng bây giờ nó thực sự đến rồi.

Cậu không biết.

Lâm Dị nhìn Tần Châu, nghĩ tới lời hứa của mình với Tần Châu.

Nếu đáp án tìm ra không thỏa đáng, cậu nhất định sẽ không khiến Tần Châu khó xử.

“Đàn anh.” Lâm Dị hỏi Tần Châu: “Phục bàn không?”

Tần Châu im lặng nhìn cậu.

Lâm Dị cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của Nhậm Lê và Trình Dương phía sau lưng, tầm mắt của hai người họ cũng nóng rực như ánh mắt của Tần Châu, cháy đến lưng cậu tưởng chừng xuất hiện hai cái lỗ luôn rồi.

Không biết có phải vì cậu đã làm con người lâu năm rồi hay không, nhưng Lâm Dị có thể hiểu được nội tâm của Tần Châu lúc này, đồng thời cũng biết được điểm yếu của Tần Châu.

Cậu dụ dỗ: “Phục bàn không? Như vậy đàn anh sẽ có cơ hội nhìn thấy em thực sự.”

Lâm Dị hỏi: “Đàn anh không muốn nhìn thấy diện mạo vốn có của em sao?”

Chương 194: Diện mạo chân thật của Lâm Dĩ Đàn anh, anh không có khả năng ở lại nơi này với em-

Chương 194: Diện mạo chân thật của Lâm Dĩ

“Chị Âu Oánh, chị Âu Oánh!”

Người phụ trách khu 1-3 chạy thẳng đến văn phòng Hội Sinh Viên, không thềm gõ cửa mà trực tiếp mở ra: “Anh Châu, anh Châu...”

Âu Oánh lập tức đứng dậy, cây bút trong tay rơi xuống đất.

Người phụ trách hưng phấn nói: “Anh Châu tỉnh rồi! Những người cuốn vào đợt này đều đã tỉnh!”

Nháy mắt, Âu Oánh có thể cảm nhận rất rõ sự trì trệ đè nén trong lồng ngực bấy lâu đã được tiêu tan. Cô buông công việc trong tay xuống, cùng người phụ trách đi đến giảng đường.

“Đã thông báo cho Vương Phi Hàng chưa?” Âu Oánh hỏi.

“À đúng rồi!” Người phụ trách ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, em quên mất.”

Âu Oánh nói: “Không sao, bây giờ đi thông báo đi.”

Người phụ trách quá kích động, Âu Oánh cũng không có ý muốn trách móc cậu ta. Chính cô cũng kích động đến mức đầu óc nhất thời trống rỗng.

Khi đến giảng đường, Âu Oánh không thấy Tần Châu.

Nơi Tần Châu nằm trống không, ngoại trừ những người tham gia khác vừa sống sót sau thảm họa đang rất kinh ngạc.

Người phụ trách kỳ quái nói: “Anh Châu vừa nãy vẫn còn ở đó mà.”

“Để em đi hỏi bọn họ xem có thấy anh Châu đâu không.”

Phụ trách ở giảng đường còn có một người nữa, cậu ta không ở giảng đường, cho nên không biết Tần Châu đã đi đâu, nhưng những người phụ trách khác hẳn là sẽ biết.

“Không cần, chị biết anh ấy ở đâu rồi.” Âu Oánh xoay người rời đi: “Việc tiếp

theo giao cho em, vất vả rồi.”

Người phụ trách thẳng lưng, trịnh trọng nói: “Chị Âu Oánh, khách khí rồi, đây là việc em nên làm.”

Âu Oánh đi về phía nhà xác, sinh viên trực trong nhà xác nhìn thấy Âu Oánh đi tới liền đứng dậy: “Chị Âu Oánh, anh Ch...”

Âu Oánh ra hiệu “Suyt”, nhìn sâu vào một nơi nào đó trong phòng: “Anh Châu đến lúc nào?”

Sinh viên nhìn đồng hồ rồi nói: “Khoảng năm phút trước.”

Sau đó nhìn Âu Oánh ngồi ở bậc thang bên ngoài nhà xác, sinh viên nghi hoặc hỏi: “Chị Âu Oánh, chị không vào sao?”

Âu Oánh nói: “Bây giờ anh Châu cần ở một mình một lát, chị không vào, bọn em cũng đừng quấy rầy anh ấy.”

Sinh viên gật đầu: “Vâng.”

Một lúc sau, Vương Phi Hàng cũng chạy tới, nhìn thấy Âu Oánh ngồi ở bậc thềm, liền dừng lại, nghiêng đầu về phía nhà xác.

Âu Oánh ‘ừm’ một tiếng: “Ở bên trong.”

Vương Phi Hàng nhìn vào trong, muốn đi vào nhưng lại cảm thấy không thích hợp, cuối cùng tức giận ngồi xuống bên cạnh Âu Oánh, móc một điều thuốc ra, nhưng Âu Oánh lại cướp mất điều thuốc từ tay anh: “Hút thuốc ít thôi.”

Tần Châu bình tĩnh nhìn Lâm Dị.

Lâm Dị bình yên nhắm mắt, nếu không để ý đến đôi môi nhợt nhạt không còn chút máu của cậu, trông cậu tựa như đang ngủ say vậy.

Thời gian ở đây phẳng phất không có tác dụng, sự trầm mặc trong không khí như lắng đọng ở một chỗ.

Thật lâu sau, Tần Châu mới đưa tay chỉnh lại quần áo lộn xộn của Lâm Dị lúc bị Trình Dương kéo đi, mu bàn tay như bị cái lạnh của người đang nằm ấy xuyên thủng, một đường đâm thẳng vào gân cốt hắc, không ngừng nhắc nhở hắc – là giả.

Lâm Dị là giả, thi thể trước mặt cũng là giả.

Hắn đã nhìn thấy diện mạo chân thật của Lâm Dị...

“Đàn anh.” Lâm Dị hỏi hần, “Phục bàn không?”

Dụ dỗ: “Phục bàn không? Như vậy đàn anh sẽ nhìn thấy em thực sự.”

Rồi lại không ngừng cám dỗ: “Đàn anh không muốn thấy diện mạo vốn có của em sao?”

Lần đầu tiên Tần Châu phát hiện Lâm Dị đáng ghét đến vậy, ghét đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng hần lại không biểu hiện cảm xúc gì ra ngoài, lạnh lùng mở miệng: “Không muốn.”

Lâm Dị sửng sốt.

Trong lúc Lâm Dị đang sửng sốt, Tần Châu đi ngang qua cậu, hần chạm vào vai Lâm Dị, cảm nhận tồn tại thực sự của Lâm Dị.

Hần cảm nhận được, cũng nhận thức rất rõ rằng bản thân hiện tại không hề nằm mơ, cũng không hề sinh ra ảo giác.

Hần rời khỏi phòng giao dịch bên phải, không quay đầu lại, chỉ dừng bước nói với Nhậm Lê và Trình Dương: “Đi thôi.”

Trình Dương đang bị tin tức này làm cho choáng váng, Nhậm Lê phải kéo cậu ta đi.

Tần Châu cũng không quay đầu nhìn Lâm Dị một lần, chỉ có Trình Dương quay lại nhìn mấy lần.

Lần đầu tiên quay lại, Trình Dương nói với Tần Châu: “Chủ tịch Tần, Lâm Dị... Anh Lâm Dị đang nhìn bọn mình.”

Lần thứ hai quay lại, Trình Dương nói với Tần Châu: “Anh Lâm Dị vẫn đang nhìn bọn mình.”

Lần thứ ba quay lại, hai mắt Trình Dương đỏ hoe: “Anh ấy vẫn ở đó.”

Tần Châu chỉ đáp lại đơn giản, sau đó tiêu vàng, đi thang máy trở về phòng 5005.

Sau khi ba người bước vào, Tần Châu nói với quản gia 5005: “Không ai được phép vào.”

Đây là trách nhiệm của quản gia 5005, nhưng Tần Châu vẫn đưa cho hần 100 vàng. Quản lý 5005 nhận vàng, nhìn ba người: “Vị khách kia...”

Tần Châu mất kiên nhẫn ngắt lời: “Không được để tới gần.”

Quản gia 5005 hơi giật mình, tuy không biết khách trong phòng xảy ra chuyện gì, nhưng Tần Châu là người trả tiền phòng, cho nên quản gia 5005 đành phải nghe Tần Châu: “Vâng, tôi đảm bảo sẽ không có bất kì kẻ nào quấy rầy ngài.”

Sau đó Tần Châu khóa trái cửa.

Trình Dương và Nhậm Lê nhìn chăm chăm hẳn, Nhậm Lê nói: “Chủ tịch có kế hoạch tiếp theo rồi sao?”

Quái vật 1-3 đã tìm thấy theo một cách không thể nào ngờ được, tuyến chính của thế giới Quy Tắc 1-3 còn do chính bản thân quái vật 1-3 trình bày cho, cho nên tuyến chính của thế giới Quy Tắc 1-3 hẳn không có vấn đề.

Vốn dĩ, anh, Trình Dương và Lâm Dị ở bên ngoài phòng giao dịch bên phải, chờ Tần Châu nghiệm chứng xem liệu quái vật 1-3 có nằm trong nhóm người tham gia đầu tiên hay không. Trên đường, đột nhiên Lâm Dị đi về phía phòng giao dịch bên phải, vẻ mặt hoảng loạn.

Trình Dương đi theo Lâm Dị, hỏi Lâm Dị đi đâu, xảy ra chuyện gì, nhưng Lâm Dị không trả lời.

Nhậm Lê và Trình Dương chỉ có thể đi theo Lâm Dị, đẩy đám con bạc đang xếp hàng chờ ở giao dịch ra xa, một lúc sau nghe được một tin tức khó lường.

Khi đó, Nhậm Lê càng cảnh giác hơn, nghi ngờ quái vật 0-1 đang lừa bọn họ, phá hủy sự tin tưởng lẫn nhau giữa bốn người, khiến bốn người bọn họ giết hại lẫn nhau.

Nhưng Lâm Dị không phủ nhận, ngay sau đó Lâm Dị liền thừa nhận.

Mọi chuyện trở nên tồi tệ quá nhanh, phát triển quá nhanh, khiến Nhậm Lê khó mà phản ứng lại.

Trong lúc bàng hoàng, anh chỉ nắm bắt được một thông tin.

Lâm Dị là quái vật 1-3. Quái vật 1-3 đề cập đến việc phục bản, bởi vì giao tình giữa bọn họ mà tình nguyện thả bọn họ ra. Mặc dù cực kỳ căm ghét quái vật, nhưng suy nghĩ đầu tiên của Nhậm Lê chính là như vậy. Anh ích kỷ tin rằng quái vật 1-3 dù sao cũng sẽ không đuổi cùng diệt tận bọn họ, dù sao nó cũng là Lâm Dị.

Cho nên, dưới tình huống đã tìm được quái vật 1-3 và tuyến chính, cách làm lý trí chính xác nhất đó là phục bần.

Nhưng Tần Châu lại không.

Nhậm Lê cho rằng Tần Châu có ý tưởng khác.

Ví dụ như sử dụng quy tắc tử vong ở đây để giết chết quái vật.

Tần Châu ra lệnh cưỡng chế để quản gia không cho Lâm Dị vào, quy tắc tử vong của quản gia được thiết lập, tất cả những ai làm hại khách đều sẽ bị quản gia giết chết, giống như quản gia sẽ bảo vệ khách của mình trong Nhân Ngư Thính, giết những con bạc cố gắng cướp bóc.

Một khi Lâm Dị lại gần phòng 5005, quản gia sẽ giết chết quái vật 1-3 chế tạo ra chúng.

NPC cũng chỉ là một lưỡi dao do quái vật tạo ra mà thôi.

Thấy Tần Châu im lặng, Nhậm Lê hỏi: “Chủ tịch muốn giải quyết quy tắc 1-3 sao?”

Tần Châu bất chợt ngẩng đầu, trong lòng thực sự đang rất hỗn loạn. Những lời này của Nhậm Lê nhắc nhở hắn. Hắn đột nhiên mở cửa, nói với quản gia 5005: “Bỏ đi, nếu em ấy tới gần thì thả...”

Đột nhiên khựng lại, Tần Châu nhìn thấy Lâm Dị ở phía xa.

Lâm Dị biết rõ quy tắc tử vong ở Bất Dạ Thành, cậu chỉ đứng từ xa chứ không lại gần, cậu chỉ theo đuôi, ánh mắt mong chờ nhìn về phía cửa, lúc Tần Châu mở cửa ra, hai mắt cậu sáng lên một chút.

Bên cạnh còn có quái vật 0-1 đi theo.

Tần Châu lại một lần nữa đóng cửa lại.

Hắn giữ cửa, thở ra một hơi.

Trình Dương nghe thấy lời Nhậm Lê, vội vàng nói: “Chủ tịch Tần, đừng giết anh Lâm Dị.”

“Anh Lâm Dị rất tốt.” Cậu ta nói suy nghĩ của mình: “Không phải các anh nói ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’ không có quy tắc tử vong à? Nếu người cá là nguyên hình của quái vật 1-3, điều này chứng tỏ anh Lâm Dị là tốt!”

Nhậm Lê ở bên cạnh tiến lên kéo Trình Dương: “Chủ tịch Tần không muốn giết Lâm Dị, là tôi hiểu nhầm.”

Quả thực là vậy, chỉ là Tần Châu không muốn nghe thêm bất cứ lời nào Lâm Dị yêu cầu hắn phục bàn mà thôi.

Hắn vẫn chưa hiểu vì sao Lâm Dị lại lòng vòng xuất hiện ở trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, cuối cùng lại bị vạch trần thân phận ở nơi này, tuy nhiên, với kinh nghiệm phong phú cùng sự cảnh giác lâu dài của bản thân, Tần Châu có thể khẳng định, phục bàn không thể đơn giản như vậy được.

Thậm chí hắn còn cho rằng không phải quái vật 0-1 đang gây hoang mang cho bọn họ. Khi hắn đề xuất phục bàn, Lâm Dị thực sự sẽ trở thành quái vật 1-3.

Không cần Trình Dương cố ý nhắc nhở, Tần Châu biết lập trường của Lâm Dị. Lâm Dị tận lực bảo hắn phục bàn, thực ra là đang cứu bọn họ.

Nhưng sau khi cứu họ, Lâm Dị sẽ không còn là Lâm Dị nữa.

Tần Châu muốn thay đổi điều này, nhưng Nhậm Lê đã nhận ra, hỏi: “Chủ tịch Tần muốn làm thế nào?”

Tần Châu nhìn Nhậm Lê và Trình Dương: “Tôi sẽ nói chuyện với em ấy, hai người giúp tôi làm một việc.”

Trình Dương và Nhậm Lê đồng ý: “Được.”

Tần Châu nói: “Cảm ơn.”

Tần Châu lại mở cửa một lần nữa, vừa đi về phía Lâm Dị đang canh cửa, vừa điều chỉnh lại tâm tình.

Lâm Dị nhìn thẳng hắn không chớp mắt.

“Lâm Dị.” Tần Châu tới gần, nói: “Nói chuyện nhé?”

Nhìn thấy trên mặt Lâm Dị lộ ra vẻ do dự, thái độ Tần Châu kiên định: “Không nói thì không phục bàn nữa.”

So với lợi dụng điểm yếu của người khác để uy hiếp, nhân loại như Tần Châu làm lại càng thuận buồm xuôi gió hơn.

Lâm Dị chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Tần Châu lại bổ sung một điều kiện: “Chỉ hai ta.”

Quái vật 0-1 cười khẩy, chẳng hề che giấu mà cười nhạo tên loài người không biết tự lượng sức mình kia.

Lâm Dị quay đầu nhìn nó.

Quái vật 0-1 ngừng cười, không nói câu gì liền quay người rời đi.

Địa điểm 'tâm sự' là ở phòng bên cạnh phòng 5005.

Tần Châu đóng cửa, quay người nhìn Lâm Dị đang hơi bất an, hít thở mấy hơi mới miễn cưỡng mở miệng: "Chuyện là thế nào?"

Lâm Dị cúi đầu: "Như đàn anh đã thấy."

Lâm Dị nói xong, trong phòng liền trở nên yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức làm người ta hoảng hốt.

Thật lâu sau, Tần Châu mới nói: "Không còn nữa?"

Lâm Dị 'ừm' một tiếng.

"Nhóc thiên tài."

Tần Châu đến gần Lâm Dị, đứng rất gần cậu, dùng giọng điệu gần như đang cầu xin: "Em đã nói sẽ không lừa dối tôi."

Xung hô kiểu này, vào thời khắc này nhất thời làm cho Lâm Dị không dám đối mặt với Tần Châu, nhưng lại không thể không đối mặt, cậu rất hiểu quái vật 0-1, quái vật 0-1 luôn nghiêm túc với mọi trò chơi, hiện tại cuộc đánh cược giữa cậu và quái vật 0-1 sắp kết thúc, quái vật 0-1 sẽ không từ bỏ cơ hội chiến thắng.

Kỳ thực đây là một chuyện tốt, bởi quái vật 0-1 không thể thua được. Lúc đánh cược cậu cũng không kỳ vọng mình sẽ thắng, chỉ là...

Nếu quái vật 0-1 thua...

Bỏ đi, Lâm Dị không muốn nghĩ đến hậu quả.

Lâm Dị: "Đàn anh, em là quái vật, sự xuất hiện của em chẳng qua là do một vụ đánh cược nhằm chán mà thôi."

Sau khi thuật lại đơn giản vụ đánh cược cho Tần Châu nghe, Lâm Dị nói: "Sau đó em đã thua."

Tần Châu kiên trì truy vấn: "Thua sẽ thế nào?"

Lâm Dị nói: "Có lẽ... sẽ giống với những con quái vật khác."

Lẩn tránh ánh mắt thiêu đốt của Tần Châu, Lâm Dị quay đầu nói: "Đàn anh,

anh đừng nghĩ đến việc dùng quy tắc tử vong để giết em, em không chết được.”

Cậu nói: “Em mạnh hơn nhiều so với những con quái vật bị giam cầm đó. Anh còn nhớ quái vật 2-6 không? Nó suýt thì giết hết một số thành viên cốt cán của Hội Sinh Viên. Ừm, em mạnh hơn nó khoảng ngàn lần. Cho nên nếu anh muốn rời khỏi thế giới Quy Tắc của em, anh chỉ có thể phục bàn thôi. Không có cách nào khác đâu anh, chỉ có thể như vậy mà thôi.”

“Đàn anh, anh không có khả năng ở lại nơi này với em.”

“Anh còn có trách nhiệm.”

“Còn có rất nhiều người đang chờ anh, chị Âu Oánh, đội trưởng Vương.”

“Không phải bọn anh muốn rời khỏi trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên sao? Sẽ luôn có biện pháp để rời đi. Chẳng phải nhân loại có câu ‘công phu không phụ lòng người’ đấy ư?”

“Nhân loại?” Tần Châu nắm bắt được từ ngữ của Lâm Dị: “Em đã bắt đầu xưng hô như vậy với bọn tôi rồi à?”

Lâm Dị mím môi dưới: “Sự thật bọn anh chính là nhân loại, là đồ ăn trong mắt bọn em.”

“Em đã từng ăn ai chưa?”

“...”

“Ăn chưa?”

“...”

“Em nói em sẽ trở nên giống với những con quái vật khác.” Tần Châu hung hăng dọa người: “Em cũng muốn bắt đầu ăn con người rồi à? Ăn thịt những con người không có khả năng chống cự với quái vật, sau đó tăng cường thực lực, khiến quy tắc 1-3 trở thành thế giới Quy Tắc nguy hiểm và đáng sợ nhất của trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên.”

Lâm Dị nóng nảy, nắm lấy cánh tay của Tần Châu: “Đàn anh, sao anh vẫn không hiểu chứ, em...”

Cộc, cộc, cộc—

Có tiếng gõ cửa.

Tần Châu nhìn chăm chăm đôi tay Lâm Dị, nhận ra ánh mắt của hắn, Lâm Dị

nhANH chóng thu tay lại.

Tần Châu đi tới mở cửa, Trình Dương thở hỗn hển nhét phiếu chuộc đồ vào tay Tần Châu: “Chủ tịch, chuộc... chuộc lại rồi...”

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Tần Châu đi tới, kéo lấy một tay của cậu, đưa phiếu chuộc vào trong tay cậu.

“Em không cần yêu tiểu nhị đầu trọc ở quầy cầm đồ số 8.” Tần Châu nói: “Tiếp tục yêu tôi đi.”

“Lâm Dị.” Tần Châu hôn lên ngón tay xinh đẹp của Lâm Dị.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Tôi muốn phục bàn.”

Thực ra tâm sự với Lâm Dị chỉ là một cái cớ, một mặt hắn muốn ở riêng với Lâm Dị một lúc, mặt khác muốn câu giờ để Trình Dương đến gặp ‘Nhân Ngư Tiểu Thư’, kể cho cô nghe mấy chuyện bi thương, như Bạch Xà Truyện chẳng hạn, hay Lương Chúc cũng thế, chỉ cần có thể chuộc lại tình yêu của Lâm Dị với hắn.

Tình yêu đã chuộc lại, phiếu chuộc được giao cho Lâm Dị.

Hắn hy vọng xa vời Lâm Dị có thể sẽ luôn yêu hắn, đồng thời hắn cũng hy vọng vì tình yêu trị giá 300 vạn vàng này, Lâm Dị sẽ không trở nên giống với những con quái vật đó.

Lâm Dị nắm chặt phiếu chuộc trong tay: “Vâng.”

Dựa theo quy tắc, khi con người yêu cầu phục bàn, quái vật có thể khôi phục diện mạo nguyên bản.

Lâm Dị không duy trì diện mạo con người nữa, nó muốn để cho Tần Châu nhìn thấy rốt cuộc bộ dáng của nó như thế nào, đây mới là nó thực sự.

Tần Châu, Nhậm Lê, Trình Dương, trong đồng tử của ba con người xuất hiện diện mạo chân thật của quái vật 1-3

Sương mù trên người nó tầng tầng lớp lớp quay cuồng, nhưng không phải màu đen thuần túy, trong sương mù có rất nhiều những ánh sao nhỏ rực rỡ lấp lánh, tựa như bầu trời đầy sao điểm xuyết.

—

Tần Châu bước ra khỏi nhà xác, Âu Oánh và Vương Phi Hàng vội vàng chạy tới hỏi thăm.

Vương Phi Hàng lo lắng nhìn hần: “Anh Châu...”

Tần Châu nói: “Xác nhận danh sách tất cả những người tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3 lần này, sau khi hoàn thành đối chiếu thì giao lại cho anh.”

Âu Oánh gật đầu: “Vâng.”

Cô nhìn vẻ mặt của Tần Châu, nói: “Anh Châu, anh nghỉ ngơi một lát đi, việc họp phục bàn thế giới Quy Tắc 1-3 tính sau.”

“Vốn dĩ cũng không định mở họp.” Tần Châu nói.

Không vì nguyên nhân gì cả.

Chỉ là không muốn phục bàn.

Không muốn đối mặt với sự thật Lâm Dị đã không còn nữa.

Chương 195: Báo bình an Lâm Dị!

Chương 195: Báo bình an

Tần Châu ngủ một giấc rất lâu, khi tỉnh lại đã là chạng vạng, hắn nhìn hoàng hôn mờ mịt, đột nhiên có cảm giác bị bỏ rơi.

Vẫn cứ nhìn như vậy cho đến khi mặt trời xuống núi, lúc này hắn mới đứng dậy đi đến bồn rửa tay rửa mặt.

Sau đó rời khỏi phòng ngủ, đi tới văn phòng Hội Sinh Viên.

Văn phòng cãi cọ náo nhiệt, lại có rất nhiều người, ồn ào đến mức khiến đầu óc Tần Châu đau nhức.

Nhưng nhiều người cũng là chuyện bình thường, vì còn có quá nhiều việc cần phải giải quyết gấp.

Tần Châu liếc mắt thấy Âu Oánh ở giữa đám đông ồn ào, hắn bước tới.

Đám đông im lặng, kéo ghế của mình ngồi xuống, lấy những việc cần làm trên bàn mà bọn họ vẫn chưa sắp xếp được vì có quá nhiều công việc cần xử lý, cúi đầu nhìn nó.

Những người khác nhìn Tần Châu, lại nhìn Âu Oánh, Âu Oánh nháy mắt với mọi người, ý bảo bọn họ có thể rời đi trước.

Mọi người ngoan ngoãn rời đi, chờ đến khi người cuối cùng đóng cửa văn phòng lại, Âu Oánh nhìn Tần Châu: “Anh Châu.”

“Ừ.” Tần Châu lên tiếng, nhìn tư liệu trong tay nhanh như gió: “Anh sẽ tiếp nhận một ít công việc, em sắp xếp một chút đi.”

Âu Oánh nói: “Không muốn nghỉ ngơi thêm mấy ngày sao?”

Tần Châu hỏi: “Anh nghỉ mấy ngày rồi?”

Âu Oánh đáp: “Ba ngày.”

Tần Châu bình tĩnh nói: “Ba ngày chưa đủ lâu à.”

Chủ tịch Hội Sinh Viên bỏ lại công việc, tùy hứng ngủ trong ký túc xá ba ngày,

chủ tịch Hội Sinh Viên khoá trước liệu có người nào dám như hần không? Nhưng thời điểm hần trở lại làm việc không đúng lắm, hiện tại đã là ban đêm, nào có chuyện bàn giao công việc vào ban đêm cơ chứ.

Mặc dù Âu Oánh không thể hoàn toàn đồng cảm với hần, nhưng cô cũng hiểu được tâm trạng của Tần Châu lúc này.

Đây là một điều vô cùng đau đớn, thời điểm khi La Diệc chết, Âu Oánh đã từng trải qua như vậy. Thực ra trạng thái của cô cũng rất tệ, nhưng không còn cách nào khác, cô không thể giống như những người khác, xin nghỉ để điều chỉnh lại tâm tình. Thân phận và trách nhiệm của bọn họ buộc bọn họ phải kìm nén cảm xúc cá nhân, tiếp tục bước đi trên con đường vô tận phía trước.

Âu Oánh cúi đầu khoảng mười giây, bắt đầu sắp xếp lại một ít công việc rồi đặt lên bàn Tần Châu. “Thật ra gần đây cũng không bận lắm, chủ yếu là về một ít báo cáo manh mối 0-1, và cả quy tắc 1-3...”

Tay Tần Châu cứng đờ, giọng nói Âu Oánh nhỏ đi một chút: “Biện pháp đối phó.”

Tần Châu không tổ chức họp phục bàn quy tắc 1-3, cho dù bọn họ biết thành viên đội tuần tra là Nhậm Lê cũng có mặt trong quy tắc đó, nhưng bọn họ cũng không dám tổ chức họp nếu không có sự đồng ý của Tần Châu. Tuy nhiên, thế giới Quy Tắc 1-3 vẫn luôn là mối đe dọa lớn nhất trong Nội Quy Trường, Tần Châu bình an rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3, toàn trường đều rất vui mừng. Nhưng nếu trì hoãn lâu ngày không công bố biện pháp đối phó, e rằng mọi người hiện tại vui mừng bao nhiêu, sau này sẽ biến thành thất vọng bấy nhiêu.

Những thành viên cốt cán khác của Hội Sinh Viên không dám tìm đến Tần Châu, chỉ có thể tìm đến Âu Oánh, hy vọng Âu Oánh có thể thuyết phục Tần Châu. Bọn họ hiểu sự vất vả của Tần Châu, nhưng không thể hiểu được vì sao Tần Châu vì không muốn đối mặt với thế giới Quy Tắc 1-3 mà lại giữ im lặng về quy tắc 1-3. Trong lòng bọn họ, chủ tịch Tần không phải như vậy.

“Đàn anh, anh không có khả năng ở lại nơi này với em.”

“Anh còn có trách nhiệm.”

“Còn có rất nhiều người đang đợi anh, chị Âu Oánh, đội trưởng Vương.”

Giọng nói của Lâm Dị vang vọng bên tai Tần Châu rồi biến mất.

Tần Châu đưa tay vuốt tóc, tựa trán vào lòng bàn tay, lộ ra sự mỏi mệt bất lực.

Lâm Dị nói đúng, hắc quả thực không thể ở lại thế giới Quy Tắc 1-3. Thậm chí hắc căn bản không dám đánh cược mạng sống của toàn bộ sinh viên trong trường rằng Lâm Dị sẽ không trở nên giống với những con quái vật ăn thịt người đó, mà không viết biện pháp đối phó ở Nội Quy Trường.

Hắc buộc phải viết, buộc phải tổ chức họp phục bàn. Đây là quy tắc 1-3 được chú ý nhất, hắc không thể tiêu hóa nó một mình một cách vô trách nhiệm như vậy.

Tần Châu đè nén cảm xúc cuồn cuộn như sóng biển trong lòng, cuối cùng nói: “Thông báo với bọn họ, cuộc họp phục bàn tổ chức vào 9 giờ sáng mai.”

Nói xong câu này, Tần Châu cũng không thể trút được gánh nặng, ngược lại lý trí hoàn toàn bị cảm xúc lấn át, hắc sâu sắc nhận ra, vào thời khắc buổi họp phục bàn bắt đầu, chính hắc sẽ phá vỡ hy vọng và sự tin tưởng của bản thân đối với Lâm Dị.

Hắc chỉ có thể tiếp tục xem tài liệu đang được xử lý trong tay mà Âu Oánh sắp xếp cho. Trong khoảng thời gian này, Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên có một số điểm bất thường, ví dụ như hồ nhân tạo không gió lại gợn sóng, ký túc xá của sinh viên năm nhất xuất hiện một mùi hương không thể tìm ra nguồn gốc, những manh mối này được đính kèm với kết quả điều tra của Hội Sinh Viên – trước mắt không tìm thấy nguyên nhân.

Nhìn Tần Châu đắm chìm trong công việc, Âu Oánh cũng ngồi trở lại chỗ ngồi.

Cô vừa ngồi xuống liền nghe thấy Tần Châu mở miệng: “Không còn sớm nữa.”

Ý là Âu Oánh có thể trở về nghỉ ngơi, Âu Oánh suy nghĩ một chút: “Vâng.”

Biết tâm trạng của Tần Châu, nhưng cũng biết Tần Châu không phải là người cần người khác an ủi, Âu Oánh cũng không cố ý ở lại tăng ca, cô chừa lại một chút không gian cho Tần Châu, để hắc lẳng lặng đơn độc một mình.

Tần Châu dùng bút đánh dấu những điểm mấu chốt trong văn kiện, khoanh tròn xong rút bút đi, đặt trọng tâm cả người lên lưng ghế, xoa xoa thái dương.

Trong đầu muôn vàn suy nghĩ pháp phòng.

Lâm Dị nói cậu mạnh hơn quy tắc 2-6 ít nhất một nghìn lần, quy tắc tử vong

trong thế giới Quy Tắc 1-3 không thể giết chết cậu.

Vậy thì quái vật 0-1 tất nhiên cũng như thế.

Kết quả này khiến cho mọi nỗ lực của Hội Sinh Viên tựa như một trò hề.

Đại học Kỹ Thuật Phi Tự nhiên vĩnh viễn tồn tại, bọn họ sẽ mãi mãi phải ở lại nơi này, là thức ăn cung cấp cho quái vật, để quái vật tùy ý lựa chọn và nhấm nháp.

Mà thân phận của Lâm Dị cũng đã là kết quả tồi tệ nhất, vậy bây giờ hẳn đi tìm quái vật 0-1 có ích gì? Sau khi rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3, lại tiếp tục vào thế giới Quy Tắc 0-1 chịu chết sao?

Tần Châu hít một hơi thật sâu, hẳn nhận ra mình có gì đó không ổn, tình trạng hiện tại của hẳn không thích hợp để xử lý công việc.

Hắn mở ngăn kéo, lấy ra một bao thuốc lá, rút một điếu rồi kẹp giữa các ngón tay, bước đến bên cửa sổ, cúi đầu châm lửa.

Trời đã khuya, ngoại trừ con người, không có sinh vật sống nào khác ở trong trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, mùa hè không xuất hiện rắn trong bụi cỏ rậm rạp, kể cả là ở căng tin nơi rác thải chất đống cũng sẽ không xuất hiện chuột ăn vụng.

Những thứ gây đau đầu trong cuộc sống đời thường biến mất ở nơi đây nhưng lại không hề khiến người ta cảm thấy tốt đẹp. Bởi vì cùng với đó, bọn họ không còn nghe được tiếng ve kêu vào mùa hè, không còn thấy tiếng chim bay lượn trên bầu trời, không còn thấy chuồn chuồn, bướm bướm đùa giỡn bên ao.

Bên ngoài yên tĩnh đến mức khiến người ta có cảm giác sờn tóc gáy.

Tần Châu ấn bật lửa, chỉ có âm thanh của ngọn lửa bập bùng.

Sau khi châm một điếu thuốc, Tần Châu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Văn kiện phía sau lưng bị một cơn gió mạnh từ cửa sổ thổi vào mà xốc lên vài tờ.

Trước khi bị ngôi trường này lựa chọn, Tần Châu không phải là người nghiện thuốc lá, thỉnh thoảng chỉ hút một hai điếu thuốc coi như là có mặt mũi. Sau khi vào trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, hẳn mới dần dần trở nên nghiện hút thuốc bởi vì nhiều chuyện khác nhau xảy ra. Mỗi khi bức bối hay suy nghĩ hỗn loạn, hẳn sẽ hút một điếu thuốc, như thể hết thảy mọi chuyện đều đã

được giải quyết.

Hắn biết hút thuốc có hại cho sức khỏe. Trên bao thuốc lá đều ghi như vậy. Nhưng không còn cách nào khác.

Trong danh sách mua hàng hàng năm của Bộ phận Mua Sắm, mặt hàng được mua nhiều nhất là thuốc lá. Trong trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, có rất nhiều người dùng thuốc lá để giải quyết vấn đề tinh thần như hắn.

Một điếu thuốc rơi xuống mặt đất, hai điếu, ba điếu...

Chẳng mấy chốc, trong bao chỉ còn lại vài điếu thuốc.

“Khụ khụ——”

Hút thuốc quá nhiều, cổ họng cảm thấy không thoải mái.

Tần Châu ho khan vài tiếng, nhưng vẫn không buông điếu thuốc trên tay.

Đợi đến khi hắn quay lại hút một ngậm thì khói đã tắt.

Hắn lại mở bật lửa, một cơn gió thổi vào, ngọn lửa của bật lửa căn bản không thể chịu nổi cơn gió.

Lại ấn tiếp mấy lần, như cũ.

Hắn trở lại bàn, thay chiếc bật lửa khác.

Thử xem chiếc bật lửa thay thế có tác dụng gì không, Tần Châu cảm nhận rõ ràng một cơn gió lướt qua tay mình, hướng về ngọn lửa trong tay.

Sửng sốt một chút.

Tần Châu bỗng nhiên ngẩng đầu.

Văn phòng như nào thì vẫn nguyên dạng như vậy, cũng vẫn chỉ còn lại cái bóng lẻ loi của hắn bị ánh đèn kéo lê trên sàn nhà.

Cũng không có thêm người nào mà hắn muốn, hay nói cách khác là quái vật.

Chưa từ bỏ ý định, Tần Châu lạnh lùng nói: “Lâm Dị!”

Không có bất kì thứ gì đáp lại, ngay cả gió cũng ngừng thổi.

Lúc sau, chính hắn một mình cầm cự, chẳng biết qua bao lâu, Tần Châu cúi đầu nhìn chiếc bật lửa trong tay. Hắn thực sự rất muốn thử lại xem nó có cháy được không, nhưng lại sợ nó thực sự bốc cháy, chứng tỏ thổi tắt ngọn

Lửa chỉ đơn thuần là gió lạnh mùa đông, mà không phải thứ gì khác.

Cuối cùng Tần Châu ném bật lửa đi, ngồi trở lại ghế dựa, hắt hít một hơi, lại cầm bút viết một số điểm mấu chốt của Bất Dạ Thành lên giấy.

Vừa viết, hắt vừa suy nghĩ làm thế nào để bỏ qua Lâm Dị.

Cuộc họp phục bàn sắp diễn ra, nhưng hắt lách luật vì lợi ích cá nhân, không có ý định công bố đáp án quái vật 1-3 là ai.

Lâm Dị luôn là thành viên nổi tiếng trong đội tuần tra. Mọi người đều thích và tôn trọng cậu.

Tần Châu muốn duy trì hiện trạng, hắt không muốn nghe thấy bất kỳ lời nói xấu nào về Lâm Dị.

Viết viết, ngồi bút ngừng lại.

“Không phải bọn anh muốn rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên sao? Sẽ luôn có biện pháp để rời đi. Chẳng phải nhân loại có câu ‘công phụ không phụ lòng người’ đấy ư?”

Tần Châu nhớ lại những lời Lâm Dị nói với mình.

Hắt bị từ ‘nhân loại’ làm cho đau xót, hắt tại nhớ lại mới hiểu hơn ý nghĩa của từ đó.

Dường như Lâm Dị đang an ủi hắt với tư cách là một con người, dường như cũng đang ám chỉ hắt là một con người.

‘Em đã từng ăn ai chưa?’

Lúc đó Tần Châu hỏi Lâm Dị.

Không nên hỏi, đây là một câu hỏi đã biết trước câu trả lời, chẳng bằng nói thứ gì khác vào giây phút cuối cùng ấy.

Vừa bực bội vừa tiếc nuối, Tần Châu theo bản năng muốn sờ vào điều thuốc lần nữa, nhưng lại nghĩ tới gì đó, cuối cùng rút tay lại.

Đèn trong văn phòng vẫn sáng, hắt tiếp tục xử lý công việc.

Mãi cho đến khi độ sáng của ánh đèn bị ánh sáng mặt trời làm suy yếu, cuối cùng hòa vào ánh sáng mặt trời, báo hiệu một đêm mùa đông không rõ ràng ở trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên đã trôi qua.

Bây giờ là tám giờ sáng, cách một tiếng nữa là đến cuộc họp.

Đây là thời gian làm việc, ngoài cửa sổ có tiếng ồn ào. Sinh viên đến khu dạy học để bắt đầu một ngày bình thường mà lại thận trọng.

Tần Châu buông thành quả một đêm xuống, sau đó cầm lấy bật lửa ấn xuống.

‘Cạch’, nhưng cũng không có ngọn lửa nào bùng lên.

Lúc này hắn mới để ý chiếc bật lửa trong tay không còn dầu, hắn thay một chiếc bật lửa khác. Chiếc bật lửa này có dầu, nhưng hỏa lực được điều chỉnh quá cao, luồng không khí di chuyển quá nhanh, ngọn lửa trong trời đông lạnh giá chợt loé lên rồi lại tắt.

Ấn mấy lần, Tần Châu cất bật lửa đi, rửa mặt bằng nước lạnh, để bản thân tỉnh táo khỏi ảo mộng.

Bật lửa không thể bật lên, là vì một nguyên nhân khác không như hắn tưởng tượng, không có ai tới hết. Hắn là người duy nhất ở đây trong văn phòng rộng lớn như vậy vào tối qua.

Hắn phải mau chóng chấp nhận sự thật này, trên người hắn còn có trách nhiệm, hắn không thể bởi vì nhớ nhung mà phát điên được.

Dòng nước lạnh buốt khiến hắn tỉnh táo hơn rất nhiều, đợi đến khi quay lại văn phòng, Âu Oánh đã tới,

Âu Oánh cầm bữa sáng trong tay, nói với Tần Châu: “Cả đêm không chớp mắt à? Ăn sáng rồi nghỉ ngơi đi.”

Tần Châu cau mày nhìn cô.

Âu Oánh nói: “Em biết anh muốn nói gì, em không quên buổi họp phục bàn, nhưng họp phục bàn quy tắc 1-3 không cần mở nữa đâu.”

Hồ hấp Tần Châu trở nên dồn dập: “Có ý gì?”

Âu Oánh mở Nội Quy Trường ra, đưa cho Tần Châu: “Vương Phi Hàng vừa gọi điện tới, nói cho em biết chuyện này. Anh xem đi.”

Tần Châu cúi đầu nhìn.

Quy tắc 1-3: Không có (quái vật 1-3 còn).

Âu Oánh nói: “Phỏng chừng là khiêu khích, nhưng dù thế nào, quy tắc 1-3 không còn là tốt rồi.”

Tần Châu nhìn chằm chằm quy tắc 1-3, khàn giọng nói: “Không phải khiêu

khích.”

Âu Oánh không hiểu: “Không phải khiêu khích? Vậy là gì?”

Quái vật 1-3 sợ hãi hiểu lầm bản thân đã chết, đang hướng hân báo bình an.

Chương 196: Công phu không phụ lòng người Liệu tôi có thể gặp lại em ở thế giới Quy Tắc 0-1 không?-

Chương 196: Công phu không phụ lòng người

Sự biến mất của quy tắc 1-3 đã giúp trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên thở phào nhẹ nhõm. Tần Châu thành công rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3, cũng đã khiến cho rất nhiều sinh viên bi quan cảm thấy hy vọng, có lẽ bọn họ thực sự có thể bình an mà đợi đến lúc tốt nghiệp, nói không chừng không cần phải tốt nghiệp, chủ tịch Hội Sinh Viên của bọn họ có thể dẫn dắt họ rời khỏi ngôi trường ăn thịt người này.

Học kỳ mới cứ như vậy mà bắt đầu, làn sương mù đè nặng trong lòng sinh viên tan đi không ít.

Mọi người nỗ lực học tập hơn, Hội Sinh Viên cũng nỗ lực tìm kiếm dấu vết tồn tại của quái vật 0-1 trong khuôn viên trường.

Hàng nghìn báo cáo 'dấu vết của quái vật 0-1' được gửi đến mỗi ngày, văn phòng Hội Sinh Viên cơ hồ bị đóng báo cáo này bao phủ.

Nhưng hiệu quả rất thấp, hoặc có thể nói là chẳng có thu hoạch gì.

Sau một tháng nỗ lực giằng co không đem lại kết quả, Tần Châu đặt bản báo cáo trong tay sang một bên, đứng dậy dựa vào cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Trong khoảng thời gian này hẳn thực sự đã khắc chế không đụng vào thuốc lá, nhưng kết quả này thực sự khiến tâm trạng đi xuống rất nhiều.

Âu Oánh cũng ngừng làm việc, ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng câu an ủi lại chẳng nói nên lời.

Đừng vội, đừng buồn, cứ kiên trì, chắc chắn sẽ có kết quả?

Nếu chắc chắn có kết quả thì sao Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên có thể tồn tại đến 50 năm như vậy? Làm sao có thể không khổ sở được?

Cái người không dám quấy rầy Tần Châu làm việc, lặng lẽ tới hỏi Âu Oánh rồi chạy đi mua cà phê, nhờ Âu Oánh mang cà phê đến cho Tần Châu, người đó đã không còn nữa.

Âu Oánh cúi đầu tiếp tục xử lý công việc của mình, cô luôn là người giỏi động viên người xung quanh, nhưng lúc này lại không thể nói được lời nào.

Đang lúc cô âm thầm thở dài một tiếng, chợt nghe thấy Tần Châu mở miệng.

“Lần đầu tiên đàn anh Lục nhắc tới giả thuyết 0-1 là khi nào?”

Âu Oánh một lần nữa ngẩng đầu, phát hiện Tần Châu không phải hỏi cô mà là đang tự lẩm bẩm.

Nhìn vào bàn làm việc của Tần Châu, Tần Châu đã sớm ngừng đọc những báo cáo được đưa đến từ lâu, không biết từ lúc nào hắn bắt đầu cầm lấy tư liệu về giả thuyết 0-1.

Bởi vì, kể từ khi giả thuyết 0-1 được đưa ra cho đến nay, không có bằng chứng xác thực nào chứng minh giả thuyết 0-1, cho nên tư liệu được Hội Sinh Viên lưu lại cũng không nhiều lắm.

Thông tin thực tế duy nhất có thể chứng minh giả thuyết 0-1 của Lục Tiến chính là hồ sơ của Viên Viện.

Nhưng nếu trước đó Lục Tiến không có hoài nghi với giả thuyết 0-1, tuyệt đối không thể vì thông tin của Viên Viện mà liên tưởng đến 0-1 được.

Điều này chứng tỏ trước khi Viên Viện bước vào thế giới Quy Tắc 4-4, cho dù giả thuyết 0-1 có được Lục Tiến đưa ra hay không thì giả thuyết 0-1 chắc chắn đã tồn tại.

Mà Viên Viện lúc đó là phó chủ tịch, cánh tay phải đắc lực của Lục Tiến, giống như Âu Oánh bây giờ.

So với Tần Châu hay bất kỳ thành viên nào trong đội tuần tra, Âu Oánh chỉ mới bước vào thế giới Quy Tắc vài lần. Tần Châu luôn luôn không đồng ý với việc Âu Oánh bước vào thế giới Quy Tắc, bởi vì phương hướng làm việc của Âu Oánh không phải là để khám phá thế giới Quy Tắc.

Thông qua một số tài liệu được Hội Sinh Viên lưu trữ, cho thấy công việc do Viên Viện đảm nhiệm về cơ bản phù hợp với tính chất công việc hiện tại của Âu Oánh.

Cho nên, vì sao Viên Viện lại bước vào thế giới Quy Tắc 4-4?

Viên Viện biết giả thuyết 0-1 ư? Cô thuộc phe tin vào giả thuyết 0-1 sao?

Tần Châu nhớ lại cuộc trò chuyện giữa hắn và Lục Tiến trong thế giới Quy Tắc 1-3. Hắn hỏi Lục Tiến làm thế nào lại phát hiện ra giả thuyết 0-1, Lục Tiến

liền đổi chủ đề.

Nếu muốn hoàn toàn lừa gạt lòng tín nhiệm của hần, Lục Tiến sẽ nói cho hần biết lý do tại sao hần phát hiện ra giả thuyết 0-1, nhưng Lục Tiến lại không nói.

Tần Châu chỉ có thể giải thích rằng Lục Tiến không nhớ được.

Nhưng thực ra tình trạng của Lục Tiến cũng không đến nỗi tệ lắm, điều tệ duy nhất chính là cơ thể của Lục Tiến, nhưng tư duy của Lục Tiến vẫn rất minh mẫn. Lục Tiến có thể nắm bắt chính xác sự tôn trọng của hậu bối đối với mình, nắm chính xác ý nghĩ môi hở răng lạnh của Tần Châu, cho nên mới có thể lừa gạt số vàng trong tay bọn họ.

Một khi đã như vậy, vì cớ gì Lục Tiến lại không nhớ rõ nguyên nhân phát hiện giả thuyết 0-1?

Về vấn đề này, Tần Châu cũng có thể đưa ra lời giải thích. Lục Tiến có thể nhớ rõ mâu thuẫn náo loạn giữa y và Trương Dẫn Viễn trước khi bước vào thế giới Quy Tắc 1-3, có thể nhớ rõ tên họ của nhiều người, nhưng điều quý giá là y lại không thể nhớ được thứ mà y luôn tập trung điều tra – quái vật 0-1 đã động tay động chân.

Dù sao quái vật 0-1 thực sự tồn tại trong thế giới Quy Tắc 1-3, việc một con quái vật mạnh như vậy có thể động tay vào ký ức của con người cũng không phải là một điều khó khăn.

“Đưa cuộc họp phục bàn thế giới Quy Tắc 4-4 cho anh.” Tần Châu đột nhiên lên tiếng.

Âu Oánh: “Vâng.”

Hai phút sau, có người gửi cuộc họp phục bàn thế giới Quy Tắc 4-4 tới.

Tần Châu chăm chú nhìn biên bản cuộc họp.

Thế giới Quy Tắc 4-4, Lâm Dị không tham gia. Hần cũng bởi vì ‘nhân cách phụ’ của Lâm Dị mà mơ hồ che giấu đi một phần nội dung. Bây giờ nhìn vào biên bản cuộc họp, khắp nơi đều lộ ra bug.

Vì sao quái vật 4-4 Sầm Tiềm lại chủ động yêu cầu hần phục bàn? Rốt cuộc Sầm Tiềm đang che giấu điều gì?

Vì sao Viên Viên lại bước vào thế giới Quy Tắc 4-4? Vì sao lại thương lượng ở lại thế giới Quy Tắc 4-4 với Sầm Tiềm? Thậm chí vì sao cô lại xuất hiện trong

thế giới Quy Tắc 4-4? Vì sao lại muốn dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong?

Tần Châu nhìn Âu Oánh nói: “Gọi Vương Phi Hàng và Nhậm Lê tới mở họp.”

Âu Oánh gật đầu.

Trong phòng họp.

Tần Châu ghi lại câu hỏi vừa mới nảy ra lên giấy: “Anh hỏi, mấy cậu trả lời. Trả lời không cần căn cứ, nghĩ gì nói nấy.”

Âu Oánh, Vương Phi Hàng, Nhậm Lê nói vâng.

Tần Châu dùng bút chấm vào câu hỏi đầu tiên: “Vì sao Viên Viên lại tiến vào thế giới Quy Tắc 4-4? Chú ý phương hướng làm việc của Viên Viên.”

Khi Tần Châu điều tra giả thuyết 0-1, Âu Oánh đã tổng hợp thông tin của Viên Viên chia cho Vương Phi Hàng và Nhậm Lê.

Vương Phi Hàng và Nhậm Lê cúi đầu xem tư liệu trong tay, tư liệu cho thấy, nhiệm kỳ Lục Tiến làm chủ tịch Hội Sinh Viên, Viên Viên giữ chức phó chủ tịch.

Vương Phi Hàng nhìn tư liệu nói: “Thế giới Quy Tắc 4-4 không giống với thế giới Quy Tắc 1-3 tùy tiện cuốn người vào. Việc Viên Viên tiến vào chắc chắn là đã có sắp xếp từ trước, xét theo chức năng của cô ấy, cô ấy quả thực không nên tiến vào thế giới Quy Tắc 4-4. Giao cho đội tuần tra xử lý thì tốt hơn.”

Âu Oánh nghĩ tới gì đó, lật tư liệu.

Tư liệu cũng ghi rất rõ ràng, Trương Dẫn Viễn khi đó là sinh viên năm nhất, vừa mới gia nhập Hội Sinh Viên, phụ trách những công việc vặt vãnh. Sau khi Viên Viên biến mất, bởi vì khuyết thiếu vị trí phó chủ tịch, tầng tầng dời hố, anh được thăng chức trưởng ban bộ phận Hậu Cần vì năng lực xuất chúng. Nửa năm sau, anh được Lục Tiến đề bạt làm phó chủ tịch. Không lâu sau đó, Lục Tiến bước vào thế giới Quy Tắc 1-3. Do Lục Tiến hết lòng đề cử, anh trở thành chủ tịch Hội Sinh Viên mới, năm ấy Trương Dẫn Viễn mới chỉ là sinh viên năm nhất, sắp trở thành sinh viên năm hai.

Và vì Trương Dẫn Viễn được thăng chức quá nhanh, còn khiến nhiều người trong Hội Sinh Viên lúc đó tỏ ra không phục, sợ Trương Dẫn Viễn là do dựa vào ‘quan hệ’, tính mạng của toàn bộ sinh viên trong trường sẽ khó có thể bảo đảm.

Âu Oánh nói: “Có tin đồn nói rằng sở dĩ chủ tịch Trương được đàn anh Lục ưu ái, thăng chức nhanh như vậy là vì chủ tịch Trương tin vào giả thuyết 0-1 của đàn anh Lục.”

Điều này Tần Châu biết, chức vụ của hắn là tiếp nhận từ Trương Dẫn Viễn: “Chủ tịch Trương quả thực tin vào giả thuyết 0-1.”

Cho nên, thông qua cuộc thảo luận, đáp án về câu hỏi mà Tần Châu đưa ra đã dần dần nổi lên mặt nước.

Viên Viên đặc biệt tiến vào thế giới Quy Tắc 4-4, có lẽ là để giúp Lục Tiến tìm ra bằng chứng cho giả thuyết 0-1. Bởi vì Viên Viên là trợ thủ của Lục Tiến, e rằng trong số sinh viên cuối cấp của Hội Sinh Viên, chỉ có một mình cô tin vào giả thuyết này, cho nên cô đã đích thân đi.

Tuy phương hướng công việc của họ khác nhau nhưng so với Lục Tiến thì việc cô bước vào thế giới Quy Tắc 4-4 sẽ thích hợp hơn, chức vị Lục Tiến quan trọng, không thể chỉ vì một giả thuyết mơ hồ mà bỏ dở công việc được.

Với đáp án này, nhiều câu hỏi cũng đã được giải quyết dễ dàng.

Vì sao Viên Viên lại tiến vào thế giới Quy Tắc 4-4? Để tìm quái vật 0-1.

Vì sao cô lại thương lượng với Sầm Tiềm ở lại thế giới Quy Tắc 4-4? Để tìm quái vật 0-1.

Vì sao cô lại xuất hiện trong thế giới Quy Tắc 4-4? Để tìm quái vật 0-1.

Tần Châu tiếp tục hỏi: “Vì sao Viên Viên lại dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong?”

Vương Phi Hàng khó hiểu nói: “Dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong với việc tìm quái vật 0-1 hình như không liên quan lắm. Anh Châu, anh chắc chắn Viên Viên dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong sao?”

Nhậm Lê nói: “Thế giới Quy Tắc 4-4 có cơ chế kích hoạt thời gian hồi tưởng. Tìm được đồ vật là có thể kích hoạt một khoảng thời gian hồi tưởng nào đó. Viên Viên thực ra không phải đang dẫn dắt người tham gia vi phạm quy tắc tử vong. Liệu có khả năng cô đang tìm một đồ vật để kích hoạt thời gian hồi tưởng liên quan đến quái vật 0-1 không?”

Tần Châu nhìn vào biên bản họp phục bàn của thế giới Quy Tắc 4-4: “Có.”

Hắn tiếp tục: “Mỗi quái vật, ít nhất là mỗi quái vật cấp cao đều có một năng lực.”

Ngay khi bắt đầu thế giới Quy Tắc 4-4, khuôn mặt của 'Lâm Dị' xuất hiện trên hồ nhân tạo. Hắc và Nhậm Lê kỳ thật là có nghi ngờ Lâm Dị bị quái vật 4-4 lựa chọn, hoặc quái vật 4-4 đang chăm ngòì ly gián.

Sau đó Lâm Dị giải thích, gương mặt cậu xuất hiện là do 'nhân cách phụ' của cậu bị lựa chọn.

Tần Châu tin.

Nhưng bây giờ xem ra, kể cả sau này Lâm Dị không nói với hắc, lý do này nghe có vẻ rất vụng về.

Nhưng hắc tin.

Cũng không loại trừ nguyên nhân Lâm Dị là quái vật 1-3, nguyên hình của quái vật 1-3, 'Nhân Ngư Tiểu Thư' có thể mê hoặc lòng người, như vậy hắc là quái vật 1-3 có năng lực mê hoặc, khiến Tần Châu tin tưởng Lâm Dị, tin tưởng lí do mà Lâm Dị nói lúc đó mà không hề có một chút nghi ngờ nào.

Thậm chí là xem nhẹ thế giới Quy Tắc 4-4 có nhiều thiếu sót như này.

Chỉ sợ Lâm Dị khi ấy lại không ngờ rằng Tần Châu sẽ tin tưởng cậu.

"Năng lực của quái vật 1-3 là mê hoặc, năng lực của quái vật 2-6 là triệu hồi người chết, năng lực của quái vật 17-1 là tuần hoàn, năng lực của quái vật 4-4 là quay ngược thời gian Tần Châu nói: "Nếu Viên Viện tiến vào thế giới Quy Tắc 4-4 là để tìm quái vật 0-1, đồng thời xác định quái vật 0-1 liệu có ở trong quy tắc 4-4 không, thì mối liên hệ giữa quái vật 0-1 và quái vật 4-4 là, quái vật 0-1 sử dụng năng lực quái vật 4-4 để ẩn giấu thế giới Quy Tắc của nó."

Cho nên Sầm Tiềm nóng lòng muốn để Tần Châu rời đi. Một khi Tần Châu tìm được thế giới Quy Tắc 0-1, Sầm Tiềm sẽ bị quái vật 0-1 xé nát, thậm chí đến cả cơ hội chứng kiến Viên Viện đối xử tốt với Lâm Dị cũng không còn.

Tần Châu nói: "Nếu đem câu nói 'toàn bộ trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên là thế giới Quy Tắc 0-1' liên hệ với 'thời gian hồi tưởng', có thể nghĩ đến cái gì?"

Vương Phi Hàng 'đột' một tiếng: "Trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên quả thực là thế giới Quy Tắc 0-1, nhưng cũng là tiền thân của trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, cũng chính là trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên 50 năm trước."

Âu Oánh nhìn Tần Châu: "Ý Anh Châu là, thế giới Quy Tắc 0-1 là trường Đại

học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên 50 năm trước. Quái vật 0-1 lợi dụng năng lực thời gian hồi tưởng của quái vật 4-4 để ẩn náu trong thế giới Quy Tắc 4-4. Chỉ cần chúng ta tìm được đồ vật kích hoạt là có thể quay lại trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên 50 năm trước, mà trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên 50 năm trước chính là thế giới Quy Tắc 0-1 thực sự.”

Ngón tay Tần Châu gõ lên bàn hội nghị: “Ừ.”

Vương Phi Hàng lo lắng nói: “Cho nên muốn tìm tới thế giới Quy Tắc 0-1, phải tiến vào thế giới Quy Tắc 4-4 trước sao?”

“Không cần thiết.” Tần Châu nói: “Chẳng phải gần đây hồ nhân tạo không gió gợn sóng à? Chỉ cần tìm đồ vật có thể kích hoạt thời gian hồi tưởng là được.”

Âu Oánh hỏi: “Anh Châu tìm được vật này rồi sao?”

Nhậm Lê nói: “Trong thế giới Quy Tắc 4-4, vật thể kích hoạt thời gian hồi tưởng có thể là thứ gì đó của người tham gia. Nói cách khác, chúng ta có thể tự mình tìm thấy đồ vật đó, miễn là nó có thể khiến trái tim quái vật 0-1 dậy sóng, là có thể đủ để mở ra thời gian hồi tưởng. Tôi có nghĩ tới một số thứ, ví dụ như ảnh chụp, hay là tư liệu lịch sử của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên. “

Tần Châu liếc nhìn Nhậm Lê. Từ sau thế giới Quy Tắc 1-3, lời nói của Nhậm Lê đã dần dần tăng lên.

Hắn có thể hiểu nguyên nhân, dù sao Trình Dương cũng là một người lải nhải nhiều.

Đề nén cảm giác hâm mộ khó hiểu này, Tần Châu nói: “Đúng vậy.”

Vương Phi Hàng do dự một chút, hỏi: “Nhưng... anh Châu, tìm được thế giới Quy Tắc 0-1 là thực sự có thể rời đi ư?”

Nghĩ thôi cũng biết thế giới Quy Tắc 0-1 khó khăn cỡ nào, tất cả thành viên của đội tuần tra chỉ sợ chưa chắc có thể phá giải được tuyến chính, sống sót thoát khỏi đó. Nếu thực sự có thể rời đi thì cũng đáng để Hội Sinh Viên hi sinh tất cả những gì mình có, nhưng nếu kết quả không như mong đợi, Hội Sinh Viên sẽ bởi vì sự cố này mà ngay lập tức sụp đổ, nếu không có Hội Sinh Viên, trật tự của cả trường cũng sẽ theo đó mà sụp đổ.

Tần Châu không gõ bàn nữa, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Em ấy nói có thể.”

Vương Phi Hàng hỏi: “Hả? Ai?”

Tần Châu và Nhậm Lê đều im lặng.

Ai sao?

Quái vật 1-3.

Nó nói, chẳng phải nhân loại có câu nói 'công phu không phụ lòng người' đấy ư.

Nó nói như vậy, ám chỉ quá rõ ràng.

Cho nên chắc chắn có thể rời đi.

Tần Châu cầm lấy cốc cà phê trong tay, đó là cà phê Lâm Dị mua cho hắn lần trước, nhưng không hiểu vì sao hương vị lại khác nhau lớn như vậy.

Em nói đúng, công phu không phụ lòng người, thế giới Quy Tắc 0-1 cuối cùng cũng tìm được rồi.

Thế nhưng, liệu tôi có thể gặp lại em ở thế giới Quy Tắc 0-1 không?

Chương 197: Lợi và hại

Các bạn là anh hùng, và tôi, kẻ vô tích sự này, một ngày nào đó trong tương lai cũng sẽ trở thành anh hùng!-

Chương 197: Lợi và hại

Tựa như Hội Sinh Viên, đến cả ban giám hiệu nhà trường cũng không có hiểu biết gì về tiền thân của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, thế giới Quy Tắc 0-1 sẽ cuốn vào cụ thể bao nhiêu người, tình huống cụ thể như thế nào, không có bất kì thông tin tham khảo nào cả.

Thế giới Quy Tắc 0-1 vẫn là một điều mơ hồ đối với Hội Sinh Viên. Nếu có thể rời khỏi trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên thông qua thế giới Quy Tắc 0-1, là nhóm người đã tiến vào và sống sót thành công trong thế giới Quy Tắc có thể rời đi, hay là tất cả sinh viên có thể tận dụng cơ hội này để rời đi? Nếu là về trước, nhóm người rời đi sẽ bị đuổi thẳng ra khỏi trường hay là quay trở lại trường rồi tự mình hai chân bước ra khỏi trường? Hội Sinh Viên không có cách nào đoán trước được.

Điều duy nhất mà Hội Sinh Viên có thể chắc chắn là thế giới Quy Tắc 0-1 sẽ không chủ động lôi kéo người tham gia, không thì quái vật 0-1 đã chẳng ẩn giấu trong thời gian hồi tưởng.

Nhưng có cơ hội rời đi, Hội Sinh Viên vẫn sẽ thông báo cho toàn trường về sự tồn tại của thế giới Quy Tắc 0-1, hơn nữa còn mở kênh đăng ký tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1.

Lần này, thế giới Quy Tắc 0-1 không áp dụng phương thức thả xuống thông thường, cho dù có phải là người của đội tuần tra hay không, có phải người của Hội Sinh Viên hay không, tất cả đều có bảy ngày để cân nhắc chủ động đăng ký gia nhập thế giới Quy Tắc 0-1.

Trong khoảng thời gian này, trên diễn đàn và mọi góc ngách trong khuôn viên trường đều vang lên những cuộc thảo luận bàn tán không dứt bên tai.

Thế giới Quy Tắc 0-1 này do đích thân chủ tịch Hội Sinh Viên Tần Châu và đội trưởng đội tuần tra Vương Phi Hàng dẫn đầu, đội hình rất xa hoa.

Thắng, sẽ được rời khỏi đây vĩnh viễn và trở lại cuộc sống bình thường mà bản thân hằng mơ ước.

Nhưng Hội Sinh Viên lại nói rất rõ ràng, cho dù có Tần Châu và Vương Phi Hàng dẫn đầu, tỉ lệ thành công của cuộc thăm dò thế giới Quy Tắc 0-1 lần này cũng chỉ có 2%.

Sau khi tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1, nhiệm vụ chính của Hội Sinh Viên là thăm dò thế giới Quy Tắc 0-1. Về phương diện bảo vệ sinh viên, Hội Sinh Viên lòng thì dư nhưng lực lại không đủ.

Có người đã đăng lên diễn đàn một bài viết phân tích lợi và hại.

[Phân tích lợi – hại của việc có nên tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1 hay không]

1L: Đầu tiên, thế giới Quy Tắc 0-1 có thể cho phép chúng ta rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, điểm này không cần nghi ngờ gì nữa, đừng hỏi gì hết, tôi tin tưởng Hội Sinh Viên.

Nói thật nhé, nếu không có Hội Sinh Viên thì bọn mình đã thành mấy cái xác chết từ lâu rồi, tôi vẫn đăng lên đây để cảm ơn sự nỗ lực của mọi người trong Hội Sinh Viên, bày tỏ lòng biết ơn chân thành nhất đến các anh hùng đã hy sinh mạng sống của mình, đồng thời chia buồn sâu sắc tới những sinh viên đã không may gặp bất hạnh.

--

2L: Lần hai tiếp tục phân tích:

Chúng ta có thể rời khỏi nơi này thông qua thế giới Quy Tắc 0-1, nhưng rời khỏi kiểu gì thì Hội Sinh Viên vẫn chưa công bố. Tôi đoán ngay cả Hội Sinh Viên cũng không chắc chắn về điều này.

Người cuối cùng sống sót trong thế giới Quy Tắc 0-1 chắc chắn có thể rời đi, nhưng làm thế nào để rời đi? Theo như tôi đoán thì phương thức sẽ như này:

1. Giống với thông quan, trực tiếp bị đưa ra khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.
2. Thoát khỏi thế giới Quy Tắc 0-1 rồi quay trở lại trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, nhưng sự giam cầm của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên đối với người sống sót cuối cùng được giải trừ.
3. Tất cả đều rời đi.

Hai cách rời đi đầu tiên sẽ có tác động rất khác đối với trường Đại học Kỹ

Thuật Phi Tự Nhiên. Nếu là rời đi theo phương thức [1], vậy thì những người còn lại chưa tham gia vào thế giới Quy Tắc 0-1 vẫn sẽ mơ hồ như cũ. Những người muốn rời đi vẫn phải tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1, trải qua cử tử nhất sinh trong thế giới Quy Tắc 0-1 thì mới nhận được tin vui rời đi được.

Nhưng tỷ lệ thành công có được bao nhiêu đâu, cuộc thăm dò thế giới Quy Tắc 0-1 này do chủ tịch Tần và đội trưởng Vương dẫn đầu, có sự xuất hiện của hai người họ, chú ý, đặc biệt là có chủ tịch Tần đã thành công rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3, tỷ lệ do Hội Sinh Viên đề ra vẫn chỉ có 2%.

Như vậy lần tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1 tiếp theo, không có sự chỉ huy của chủ tịch Tần và đội trưởng Vương, tỷ lệ thành công sẽ còn lại bao nhiêu chứ?

Tuyệt đối đừng hy vọng xa vời những sinh viên rời đi sẽ quay trở lại trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên để cung cấp manh mối về thế giới Quy Tắc 0-1. Khả năng cao là sau khi bọn họ rời đi, cũng sẽ giống với người thân, bạn bè quên đi chúng ta, quên đi nơi này.

Nói tóm lại, đối với những sinh viên muốn thử sức, đây là cơ hội có khả năng nhất để rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.

Ngoài ra, nếu là phương thức [2], kết quả này so với phương thức [1] tốt hơn rất nhiều.

Giống như những quy tắc khác trong Nội Quy Trường, đội tuần tra thu thập thông tin tình báo về các mối nguy hiểm xảy ra trong thế giới Quy Tắc, sau đó Hội Sinh Viên biên soạn, phân tích để đưa ra biện pháp đối phó nhằm giảm thiểu khả năng mọi người lại bị kéo vào thế giới Quy Tắc lần nữa.

Giống như Hội Sinh Viên tìm biện pháp đối phó, nếu người sống sót cuối cùng trong thế giới Quy Tắc 0-1 quay trở lại Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, chúng ta sẽ có được những thông tin cực kỳ quý giá, tôi nghĩ Hội Sinh Viên có thể phân tích biện pháp đối phó, tất nhiên cũng có thể căn cứ vào thông tin tình báo để phân tích tình hình của thế giới Quy Tắc 0-1, giúp tỷ lệ thành công rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên vào lần tiếp theo tăng lên, tỷ lệ thương vong chắc chắn cũng sẽ được giảm xuống.

Cuối cùng là phương thức [3], mọi người rời đi, cả nhà cùng vui.

Chớ có trách tôi tạt gáo nước lạnh nha, quan điểm cá nhân thôi, xác suất không cao. Căn cứ vào giả thuyết 0-1, chúng ta bị lựa chọn đến trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên đều là hành vi của quái vật 0-1. Lý do rất đơn giản, nó không thể nào lại có lòng tốt như vậy.

Trừ khi quái vật 0-1 bị giết như quái vật 2-6, quái vật 7-7 và quái vật 8-4, nó sẽ chết, chúng ta cũng tự nhiên có thể rời đi được, mà trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên cũng theo đó mà không còn tồn tại nữa.

Nhưng độ khó của việc tiêu diệt quái vật 0-1 có thể suy ra từ tỷ lệ thành công 2% của việc rời khỏi thế giới Quy Tắc 0-1. Hội Sinh Viên cũng đã nói rõ, sau khi tiến vào thế giới Quy Tắc, nhiệm vụ chính của Hội Sinh Viên là tìm cách rời đi, cho nên xác suất của việc tiêu diệt quái vật 0-1 không cao.

Cuối cùng.

Nói nhiều như vậy rồi, có muốn tham gia hay không, có dám liều mạng một lần vì tự do hay không, vẫn là tùy thuộc vào sự cân nhắc của mọi người, dù sao lần này tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1 thực ra là một cuộc thám hiểm, tựa như khi mở đường hàng hải vậy, tàu thăm dò sẽ được điều động trước, xem xem nói nơi nào có rạn san hô, nơi nào có lốc xoáy.

Tôi khẩn cầu tất cả sinh viên hãy căn cứ vào năng lực của bản thân là điều kiện tiên quyết để cân nhắc đăng kí. Thế giới Quy Tắc 0-1 chắc chắn sẽ đầy rẫy nguy hiểm. Nếu không thể đảm bảo liệu mình có mang lại rắc rối cho Hội Sinh Viên hay không, vui lòng đừng nóng lòng đi đăng kí.

--

3L: Vất vả cho chủ lầu rồi, bài phân tích rất hợp lý. Tôi đồng ý với quan điểm của chủ lầu. Nếu không có năng lực thì đừng vì một tia cơ hội rời đi ấy mà vội vàng đăng ký. Sinh mệnh quý giá, sống tạm bợ cũng là sống.

Đăng cay mà nói, mấy năm học tập ở trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, tôi cũng đã quen rồi. Sau khi rời khỏi đây, nói không chừng lại chẳng quen bằng ấy, cảm giác bị bạn bè người thân coi như người xa lạ không dễ chịu chút nào hết...

Quay lại chủ đề, đừng cảm thấy mình đã bỏ lỡ cơ hội. Nếu Chủ tịch Tần và Đội trưởng Vương có thể thành công rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên là tôi đã mừng lắm rồi, cảm ơn nỗ lực của chủ tịch Tần, cảm ơn sự hi sinh của đội tuần tra.

Các cậu đều là anh hùng!

Chờ đợi tin tốt!

--

4L: Tui không đăng ký, nhưng tui muốn hỏi một chút về lý do tiến vào thế giới

Quy Tắc 0-1 là gì?

Tui muốn đi tiền bọn họ.

--

5L: Không biết vì sao, nhưng tin tức này vừa công bố, tôi lại cảm thấy cực kì khó chịu.

Tôi hy vọng rằng chủ tịch Tần và đội trưởng Vương có thể rời khỏi đó một cách suôn sẻ, nhưng lại vô cùng lo lắng, liệu nếu không có bọn họ ở trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên, chúng ta sẽ ra sao chứ.

--

6L: Trả lời 5L.

Tôi hiểu cảm giác của cậu, tôi cũng cảm thấy như vậy, một mặt tôi hy vọng Chủ tịch Tần và những người khác có thể thành công, nhưng mặt khác lại lo cho bản thân mình. Loại tình huống này cần đề cao năng lực để giải quyết.

Bọn mình mà có năng lực chiến đấu chống lại quái vật trong thế giới Quy Tắc thì mọi lo lắng cũng được giải quyết dễ dàng rồi.

Chân thành cảm ơn Hội Sinh Viên đã sẵn sàng giúp đỡ những người đến bản thân còn khó bảo vệ được tính mạng như bọn tôi, duy trì trật tự bình thường, giúp bọn tôi dám ngủ vào ban đêm.

Các bạn là anh hùng, và tôi, kẻ vô tích sự này, một ngày nào đó trong tương lai cũng sẽ trở thành anh hùng!

Chúc Chủ tịch Tần hết thảy đều thuận buồm xuôi gió!

--

7L: Cho hỏi xú khi nào tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1 ấy? Mị cũng muốn đi tiền.

Hội Sinh Viên có cân nhắc đến việc tổ chức tiệc hông?

--

8L: Tôi thì khác, ngoài việc muốn biết khi nào tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1, tôi còn muốn biết điều kiện gia nhập Hội Sinh Viên và điều kiện gia nhập đội tuần tra.

--

9L: Để vào Hội Sinh Viên, cậu có thể trực tiếp đến phòng quản lý để đăng ký. Có điều sẽ có thời gian thực tập, sau thời gian thực tập là cậu có thể trở thành thành viên chính thức của Hội Sinh Viên.

Đội tuần tra thì khó hơn một chút, đầu tiên phải tiến hành khảo hạch, chỉ sau khi vượt qua khảo hạch mới có thể gia nhập đội tuần tra. Hơn nữa không phải cứ là thành viên đội tuần tra thì nhiệm vụ nào cũng có thể nhận, phải căn cứ vào năng lực nữa.

--

10L: 9L là thành viên đội tuần tra hả?

Không có ý quấy rầy, chỉ muốn bày tỏ sự kính nể thôi.

--

11L: Trả lời 10L, tôi 9L. Tôi không phải thành viên của đội tuần tra, tôi chỉ muốn đăng ký thôi. Bài khảo hạch của tôi ba ngày sau mới quyết định. Nếu vượt qua, tôi sẽ trở thành thành viên dự bị của đội tuần tra.

--

12L: Cầu chúc 11L thông qua khảo hạch.

Cầu chúc hành trình tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1 của Chủ tịch Tần bình an thuận lợi.

--

...

Các bài đăng rất nhiều. Dù sinh viên muốn đi tiến nhưng thời điểm tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1 vẫn là một đêm bình thường.

Người dẫn đầu là Tần Châu và Vương Phi Hàng.

Ngoài ra còn có một số thành viên của đội tuần tra, chẳng hạn như đám người Nhậm Lê.

Một số sinh viên cũng đăng ký, trong đó có Trình Dương.

Tổng cộng 167 người.

Âu Oánh ở lại, không phải cô không muốn tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1, cũng không phải cô không dám tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1, cô là người nổi nghiệp Tần Châu, phải tiếp tục ở lại trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên,

bất kể Tần Châu và những người khác tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1 ra sao, cô cũng phải duy trì trật tự của trường, để Hội Sinh Viên tiếp tục vận hành.

167 người tụ tập ở hồ nhân tạo, Âu Oánh đứng từ xa theo dõi, cô không thể lại gần, tránh việc ở quá gần lại bị cuốn vào thế giới Quy Tắc 0-1.

Cô nhìn thấy Tần Châu đang thả ảnh chụp mọi góc ngách của trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên vào hồ nước nhân tạo.

Mọi người nín thở chờ đợi, chú ý đến sự thay đổi của mặt hồ.

Mỗi một bức ảnh chìm xuống đáy, sóng trên mặt hồ lại ngày càng lớn dần, rồi giống như một cơn sóng thần, nước hồ cuộn lên, đột nhiên kéo mạnh Tần Châu đang ở gần hồ nhất vào trong đó.

Vương Phi Hàng 'đệt' một tiếng, nhảy vào.

Mọi người sửng sốt, ngay sau đó sôi nổi nhảy xuống hồ.

Nhậm Lê một phen giữ chặt Trình Dương, nhảy xuống đáy hồ.

Điều kỳ lạ là khi mọi người rơi xuống nước, không hề có tiếng rơi xuống nước.

Trong lòng Âu Oánh cảm thấy lo lắng, muốn tiến lên hai bước nhưng lại dừng lại, căng thẳng nhìn về phía hồ nhân tạo.

Không biết có phải vì quá tập trung vào hồ nhân tạo hay không, mãi cho đến khi cơn gió phía sau xuyên qua cô, hướng thẳng về phía hồ nhân tạo, cô mới nhận ra một bóng đen giống như bầu trời đầy sao đang lao xuống đáy hồ.

Nhưng cơn sóng thần lại ngăn cản nó nhảy vào, hai thế lực cạnh tranh nhau.

Sắc trời trầm trọng, thân cây xung quanh hồ nhân tạo do cuộc giằng co giữa hai thế lực mà bị chặt đứt.

Giằng co một hồi lâu, sức mạnh của sóng thần dần dần yếu đi, bóng đen bao phủ mặt hồ, cuối cùng thành công nhấn chìm nó.

Chương 198: Quái vật 0-1

Em tên Trương Duy. Đến từ bộ phận Hậu Cần-

Chương 198: Quái vật 0-1

Nơi này dường như là một không gian biệt lập, hoặc giống như một kết giới trong thế giới Tiên Hiệp.

Những người tham gia của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên thông qua hồ nhân tạo tiến vào đây đang đứng trên hư không, ánh mắt có cực điểm nhưng không gian lại mênh mông bát ngát. Giữa không trung có rất nhiều điểm sao lơ lửng, to bằng đốt ngón tay, lập loè những luồng ánh sáng đủ màu sắc khác nhau, chỉ cần giơ tay lên một chút là có thể chạm vào.

Có người không cẩn thận đụng vào, còn chưa kịp thét chói tai, cả người đã biến mất.

Vương Phi Hàng lập tức nói: “Đừng chạm vào những thứ này!”

Mọi người không dám chạm vào chúng nữa. Từ tò mò thứ ánh sáng này biến thành e sợ tránh còn không kịp.

Vương Phi Hàng nhìn thấy Nhậm Lê liền hỏi: “Anh Châu đâu? Có thấy anh Châu không?”

Không gian rộng lớn, nhân số đông đảo. Hiện tại loại tình huống kiểu này nằm ngoài dự liệu của bọn họ. Nơi này nhìn thế nào cũng không thấy giống thế giới Quy Tắc 0-1.

Nhậm Lê cũng đang tìm Tần Châu.

Nghe vậy, anh lắc đầu, nhưng Trình Dương mà anh đang túm ở bên cạnh đột nhiên cao giọng hét lên: “Ở kia! Chủ tịch Tần ở kia!”

Bọn họ nhanh chóng nhìn về phía Trình Dương chỉ. Sau khi nhìn thấy Tần Châu liền tiến về phía hắn.

“Anh Châu.”

“Chủ tịch Tần.”

Vương Phi Hàng hỏi Tần Châu: “Anh Châu, hiện tại là sao?”

Tần Châu không quay đầu lại nhìn bọn họ mà hất cằm, ra hiệu bọn họ nhìn về phía trước.

Nơi có nhiều người có thể gọi là đám đông, mà theo hướng Tần Châu chỉ, một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi với vẻ mặt vô cảm đang nhìn những người này, rõ ràng có rất nhiều người, nhưng cậu lại cho người ta cảm giác cô đơn tách biệt.

Rất rõ ràng, thiếu niên không thuộc nhóm người tham gia.

Khuôn mặt của thiếu niên xa lạ ảm đạm.

Sau khi nhận ra bản thân đang bị chú ý, nó ngẩng đầu lên, nhìn về phía họ.

Chớp mắt một cái, tất cả mọi người đều ngừng cử động, ngay cả một cái chớp mắt cũng phải tạm dừng, chỉ có ý thức vẫn còn gian nan vận chuyển.

Thiếu niên mím môi, ngữ khí bằng phẳng không chút gợn sóng, ngay cả giọng nói máy móc thông minh so với nó còn chứa đựng cảm xúc hơn.

Nó thu hồi ánh mắt nhìn mọi người, tầm mắt rơi vào những luồng ánh sáng lơ lửng trong không trung, mở miệng nhàn nhạt nói: “Ta thường xuyên không biết cái nào là thật, cái nào là giả. Nếu như các người đã tìm thấy nơi này, vậy giúp ta làm một chuyện đi.”

“Ta cho các người thời hạn ba ngày.” Nó vươn tay nắm lấy một chùm ánh sáng, ánh sáng nằm trong tay tạm thời bị dập tắt, còn nó cũng theo ánh sáng ấy mà biến mất trước mắt mọi người.

Khi thiếu niên còn ở đây, không gian vẫn còn ánh sáng, nhưng sau khi nó biến mất, toàn bộ không gian trở nên im lặng, biến thành một màu đen nặng nề khó thở, chỉ còn lại những luồng ánh sáng lơ lửng trong không trung.

Sự giam cầm định thân của mọi người được gỡ bỏ, trong không gian chợt ồ lên.

“Đó là... quái vật 0-1 sao?”

“Chắc là bản thể thôi, không hẳn là quái vật 0-1.”

“Thời hạn ba ngày để làm gì cơ? Phân biệt thật giả?”

Vương Phi Hàng bất ngờ: “Nơi này thực sự là thế giới Quy Tắc 0-1.”

Nhóm bọn họ có bốn người, Tần Châu, Vương Phi Hàng, Nhậm Lê và Trình Dương.

Vương Phi Hàng nói: “Lâu lắm không vào thế giới Quy Tắc rồi, nhưng đây là lần đầu tiên được bố trí nhiệm vụ sẵn đây.”

Mặc dù thiếu niên không nói rõ ràng, nhưng kỳ thật trong lòng mọi người đều ngầm hiểu, ba ngày này mang ý nghĩa gì.

Trình Dương nói: “Ý là bọn mình phải giúp nó phân biệt thật giả hả? Phân biệt cái gì thật giả cơ? Nói cũng không thềm nói rõ, thách đố nhau thế.”

Sau đó chuyển sự chú ý sang Tần Châu. Cũng đã có rất nhiều người nhìn về phía Tần Châu. Mặc dù ngay từ đầu Hội Sinh Viên đã nói, không có thời gian để bận tâm đến an nguy tính mạng của mọi người, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến vị trí trụ cột của Tần Châu.

Tần Châu nhìn mọi người ở đây, đặc biệt là nhìn những thiếu niên cực kì tỉ mỉ cẩn thận.

Nhưng đều không phải là người hấn muốn tìm.

Hắn giấu đi sự thất vọng nơi đáy mắt, dừng lại hai giây, nói: “Năng lực của quái vật 0-1 là cụ tượng hoá (*).”

(*): Trái nghĩa với trừu tượng hoá nhưng không phải cụ thể hoá, cụ tượng hoá (☒ ☒ ☒) là biến những thứ vô hình trở nên hữu hình, biến những thứ trừu tượng trở nên cụ thể.

Lần trước bọn họ mở họp về thế giới Quy Tắc 0-1 cũng có đề cập đến vấn đề này. Mỗi quái vật cấp cao đều có một năng lực đặc biệt. Quái vật 1-3 có khả năng mê hoặc, quái vật 2-6 có thể triệu hồi quỷ, quái vật 4-4 có thể quay ngược thời gian, quái vật 17-1 có thể khởi động thời gian tuần hoàn, còn quái vật 0-1 có năng lực cụ tượng hóa.

Điều này có thể thấy thông qua việc nó tạo ra quái vật 1-3 dựa vào tưởng tượng của chính mình.

Tần Châu ngẩng đầu nhìn những luồng ánh sáng lơ lửng trong không trung: “Nó không thể phân biệt được sự khác nhau giữa thứ nó tưởng tượng và thứ tồn tại chân thật.”

Cũng giống như một bệnh nhân tâm thần bị ảo giác, trong đầu sẽ sinh ra rất nhiều suy nghĩ, đồng thời cũng có thể nghe thấy hay nhìn thấy rất nhiều ảo giác. Người bệnh không thể phân biệt được đâu mới là ảo giác do mình tưởng tượng, đâu mới là tồn tại chân thật

Tuy không biết vì sao Tần Châu lại biết được năng lực của quái vật 0-1,

nhưng Vương Phi Hàng cũng không chất vấn Tần Châu, anh gật đầu nhìn về phía ánh sáng: “Cho nên, sự khác biệt giữa thật giả được ẩn giấu ở nơi này.”

Trình Dương giơ tay định chạm vào luồng sáng, nhưng Nhậm Lê lại đánh vào tay cậu ta: “Ai cho chạm lung tung.”

Trình Dương sờ mu bàn tay bị đánh đỏ ửng: “Ờ...”

Đợi đến khi Trình Dương thu tay lại, Nhậm Lê nhìn những luồng ánh sáng này nói: “Những luồng ánh sáng này hẳn là ký ức của quái vật 0-1.”

Anh suy đoán, người vừa chạm vào luồng sáng rồi biến mất, hẳn là đã đi vào bên trong ‘ký ức’.

Vương Phi Hàng hỏi: “Anh Châu, như thế nào?”

Tần Châu nói: “Đi xem thử.”

Bọn họ chỉ có ba ngày, luồng ánh sáng nơi này tựa như vô số vì sao, mỗi giây bọn họ lãng phí đều là mạng sống của chính mình, cụ thể tình huống như thế nào vẫn phải đi xem thử.

Bốn người ngẫm ăn ý như nhau, đều không đề cập đến vấn đề tự chứng, bởi vì sức mạnh của quái vật 0-1 làm cho việc tự chứng có vẻ không có ý nghĩa gì lắm. Bọn họ không biết liệu quái vật 0-1 có ẩn náu trong nhóm người tham gia hay không, cũng không thể nào chắc chắn được quái vật 0-1 ẩn náu trong số họ chỉ bằng một màn tự chứng được.

Hơn nữa, bọn họ chỉ có ba ngày, mà số sao thì không đếm xuể, thời gian và số lượng đối lập nhau, tựa như chẳng cần quái vật 0-1 động tay động chân dẫn dắt cái gì, chỉ cần bọn họ không hoàn thành nhiệm vụ thì toàn bộ đều sẽ bị huỷ diệt.

Nhậm Lê nói: “Chủ tịch, đi cùng nhau?”

Tần Châu: “Ừ.”

Không biết ngôi sao đại diện cho ký ức cuộc đời của quái vật 0-1 hay không, bên trong ‘ký ức’ ẩn giấu những nguy hiểm gì, bọn họ cũng không thể biết được. Lần đầu tiến vào ký ức, tốt nhất là nên nhiều người cùng đi, như vậy sẽ an toàn hơn một chút.

Nhậm Lê đưa tay chạm vào một ngôi sao ở khoảng cách tương đối gần bọn họ, vừa chạm vào, anh đã hoàn toàn biến mất trước mặt người khác.

“Khối băng...” Trình Dương ‘đờ mờ’ một tiếng: “Nói chạm là chạm, thế mà còn

mắng tôi, ít ra anh cũng nên thông báo trước một tiếng chứ.”

Nói xong, Trình Dương cũng chạm vào ngôi sao mà Nhậm Lê vừa chạm.

Sau khi Nhậm Lê, Trình Dương tiến vào, Vương Phi Hàng mở miệng phân tích lại tình hình tạm thời cho những người khác, đồng thời cũng dặn bọn họ, tốt nhất nên lập tổ hợp vài ba người cùng tiến vào một ngôi sao.

Giải thích xong, Vương Phi Hàng cũng tiến vào ngôi sao này.

Tần Châu đi về phía ngôi sao, trước khi đưa tay chạm vào nó, hắn quay đầu lại quan sát không gian mình đang đứng.

Nhìn những người tham gia khác tiến vào ngôi sao, cũng đã thương lượng lập thành một nhóm để cùng nhau tiến vào.

Hắn nhìn xung quanh, cố gắng kìm nén nỗi mất mát trong lòng.

Tần Châu kỳ thực rất hiểu, đây là thế giới Quy Tắc 0-1, xác suất quái vật 1-3 xuất hiện ở nơi này không lớn. Nhưng tựa như quái vật 0-1 xuất hiện trong thế giới Quy Tắc 1-3, hắn vẫn hy vọng có thể nhìn thấy quái vật 1-3 gọi là Lâm Dị trong thế giới Quy Tắc 0-1.

Hắn cũng biết rất rõ, cho dù quái vật 1-3 có xuất hiện ở đây thì cũng không có khả năng xuất hiện diện mạo trước kia của Lâm Dị, chỉ là hắn không thể kiềm chế được sự kỳ vọng của mình, cũng không biết có phải vì bản thân nhớ nhung nhiều quá hay không, Tần Châu có một loại cảm giác mơ hồ, Lâm Dị ở bên cạnh hắn.

Kìm nén cảm xúc, Tần Châu chạm vào ngôi sao.

Cảnh tượng thay đổi nhanh chóng, giây tiếp theo, hắn đã ở trong một đại viện.

Đại viện ở đây cũng tương tự như Kiều gia đại viện, có điều không xa hoa như Kiều gia đại viện, nơi này giống phiên bản thu nhỏ hơn.

Cổng đại viện có lối vào lát đá thẳng tắp. Cuối đường có một vật gì đó lơ lửng trong không trung, tựa như đồ vật gợn sóng trên mặt nước.

Lối vào ngăn cách đại viện thành các tiểu viện bắc nam, mỗi tiểu viện đều có cổng riêng.

Ba người tiến vào trước hắn cũng ở nơi này, Tần Châu vừa tới, Nhậm Lê liền báo cáo tình hình với hắn: “Chủ tịch, chúng ta không thể chạm vào.”

Tựa như đang xem phim vậy, ký ức ẩn giấu trong ngôi sao hiển hiện trước mặt, nhưng khán giả không thể ảnh hưởng đến cốt truyện cũng như không thể chạm vào nhân vật và sự vật trong phim.

Điều này nằm trong dự đoán của Tần Châu. Vào những lúc cuối cùng của thế giới Quy Tắc 4-4, hắc và Lâm Di đã tìm thấy ký ức thực sự của Sầm Tiềm, tình huống hiện tại cũng không khác biệt lắm.

Trình Dương vẫn có ý đồ chạm vào cậu bé đứng trước cửa đại viện, cậu bé không nhìn thấy cậu ta, Trình Dương giống như linh hồn, cơ thể của cậu ta xuyên qua cơ thể cậu bé: “Má ôi.”

Nhậm Lê đau đầu nhìn Trình Dương.

Vương Phi Hàng cũng đau đầu nói: “Như này thì bố tao cũng không phân biệt được.”

Tần Châu nhìn về nhân vật duy nhất ở phía trước, nói: “Quan sát trước.”

Nhậm Lê nói: “Trình Dương, quay lại!”

Trình Dương đáp lại, dùng tay chạm vào cậu bé, kết quả vẫn xuyên qua cơ thể cậu bé như cũ, cậu ta chạy lại chỗ ba người, nói: “Cậu bé này chính là thiếu niên vừa nãy.”

Trình Dương sát lại gần cậu bé, phát hiện mặt mày của cậu bé rất giống thiếu niên vừa giao nhiệm vụ cho nhóm người tham gia.

Tần Châu nói: “Một người ở lại canh chừng.”

Đương nhiên nhiệm vụ này được giao cho Trình Dương, Trình Dương gật đầu: “Vâng vâng.”

Dù là khán giả, nhưng việc di chuyển của họ không bị hạn chế, có thể tùy ý đi lại trong thước phim. Việc cả bốn người theo dõi từng cử động của cậu bé hiển nhiên là không thực tế. Sau khi vào ngôi sao, bọn họ có thể chia ra, xem xem có phát hiện được manh mối nào khác hay không.

Phân chia nhau hành động xong, Vương Phi Hàng đã nói: “Đừng đi xa quá, có chuyện gì thì nhớ gọi.”

Nhậm Lê gật đầu.

Vương Phi Hàng hô lên với Trình Dương: “Trình Dương, có chuyện gì thì gọi bọn anh.”

Dù sao bọn họ giao lưu, bản thân người trong thước phim không nghe thấy. Khi gặp nguy hiểm thì cao giọng kêu cứu là cách đơn giản, thô thiển và hiệu quả nhất.

Trình Dương nói: “Được, em hiểu rồi.”

Ba người đang định đi tới những nơi khác xem thử, vừa đi được mấy bước, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng ‘ối’.

Mọi người quay đầu lại, ở ‘điểm xuất hiện’ tự dưng lại lòi ra thêm một người nữa.

Người này rơi xuống đất, chắc là bị ngã ở đâu đó, mãi vẫn chưa bò dậy được.

Trình Dương bị người anh em rơi xuống đất này dọa giật mình, sau đó chạy đến giúp cậu.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Người bị té dập mông đứng dậy, nhận ra Tần Châu, Vương Phi Hàng và Nhậm Lê đều đang nhìn mình, vội vàng đứng dậy giải thích: “Em chạm phải một ngôi sao, sau đó liền xuất hiện ở đây á.”

Là một trong số 167 người tham gia.

Tần Châu nhìn chằm chằm cậu một hồi, hỏi: “Tên.”

“Chủ tịch, em tên Trương Duy.” Trương Duy nói, “Đến từ bộ phận Hậu Cần.”

Tần Châu còn muốn nói thêm gì đó, bên ngoài đại viện truyền đến tiếng hét: “Tào phớ, tào phớ, tào phớ ngon bổ rẻ đây!”

Mọi người lần theo tiếng vọng, thấy người bán hàng rong xuất hiện ở cửa đại viện, nhìn thấy cậu bé đứng trước cửa đại viện, cậu bé đứng ra bên cạnh, nhường chỗ cho người bán hàng rong.

Người bán hàng rong nói: “Cảm ơn.”

Cậu bé: “Không có gì.”

Người bán hàng rong tiếp tục đi trên đường: “Tào phớ, tào phớ, tào phớ ngon bổ rẻ đây!”

Tiếng kêu rất nhanh đã hấp dẫn đám trẻ trong đại viện: “Bác ơi, cháu muốn một bát.”

“Bác ơi, cháu cũng vậy.”

“Bác.....”

Bọn trẻ cầm hai xu trong tay, vội vàng nhét tiền vào tay người bán hàng rong, sợ bản thân đến muộn mà không được ăn món tào phớ thơm ngon ấy.

Điều kiện vật chất của những đứa trẻ sống trong đại viện không tệ, thậm chí có đứa còn lớn tiếng nói: “Bác ơi, cháu đưa bác một hào, bác cho cháu tào phớ trước đi.”

Người bán rong thu một xu một bát tào phớ.

“Đừng vội đừng vội, ai cũng có phần.”

“Tào phớ có thêm ớt không?”

Cậu bé nhìn cảnh ầm ĩ trên đường, sờ vào túi của chính mình.

Trong túi trống rỗng, hai xu để mua một bát tào phớ cũng không có.

Chương 199: Quái vật 0-1

Hữu Nhi!-

Chương 199: Quái vật 0-1

Những người tiến vào ngôi sao này đều chú ý tới ánh mắt cậu bé thoáng chốc hiện lên tia đen tối.

Không chỉ Trình Dương ở cự li gần quan sát cậu bé mà những người khác cũng đã phát hiện, mặt mày của cậu bé canh giữ lối vào khu đại viện cùng với thiếu niên bố trí nhiệm vụ cho bọn họ ở không gian kia không khác biệt mấy.

Tính đến trước mắt, nhiệm vụ của bọn họ là phân biệt thật giả, mà thật giả rất có thể có liên quan đến cảm xúc của quái vật 0-1. Tựa như người bệnh mắc chứng ảo giác, bệnh sẽ phát tác khi cảm xúc chịu tác động. Cậu bé còn quá nhỏ để có thể che giấu cảm xúc của mình một cách hoàn hảo. Sự cô đơn mà cậu thể hiện bây giờ là được chiếu rọi từ cảm xúc trong đáy lòng cậu.

Lúc này rất có thể sẽ xảy ra tình huống xuất hiện “ảo giác”.

Cho nên, Tần Châu, Vương Phi Hàng và Nhậm Lệ không hện mà cùng tạm thời phân công nhau hành động, chú ý đến cậu bé.

Trương Duy, người tiến vào ngôi sao sau cùng, nhận thấy sự chú ý của mọi người, cũng cuốn theo dòng mà nhìn về phía cậu bé.

Trong tầm nhìn của mọi người, cậu bé sờ túi quần nhưng lại không sờ được gì cả. Nỗi thất vọng trên khuôn mặt nó không hề bởi vì sự trống rỗng trong tay mà tăng lên, như thể đã đoán trước được kết quả này. Trên người của mình có tiền hay không, chính nó là người rõ nhất.

Nơi bán tào phớ bên kia vô cùng náo nhiệt. Những đứa trẻ khác nhận được tào phớ, trên mặt dạt dào niềm vui sướng thoả mãn. Phía sau đám đông, cậu bé nhìn chúng nó, nhìn thấy chúng nó mua tào phớ xong thì vui vẻ chạy về nhà, cũng nhìn thấy người lớn dẫn trẻ em đến mua tào phớ.

Cậu bé đột nhiên chú ý đến một người, nhìn cô không chớp mắt.

Ánh mắt của cậu bé nhanh chóng bị những người tham gia phát hiện. Theo ánh mắt của cậu bé, Tần Châu cũng đưa mắt nhìn về phía người phụ nữ xuất

hiện ở quầy bán tào phớ.

Người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, hơi béo, cô đưa cho người bán hàng rong hai xu, gọi một bát tào phớ không cay.

“Đây là mẹ cậu bé à?” Trình Dương hỏi, chủ yếu là vì cậu ta nhận thấy trong mắt cậu bé dâng lên một tia hy vọng. Ở đây có rất nhiều người lớn, nhưng cậu bé cô đơn ấy nhìn cô như thể có quan hệ ‘quen biết’.

Nhậm Lê nói: “Không giống.”

Vương Phi Hàng cũng gật đầu: “Anh cũng thấy không giống.”

Người phụ nữ mà cậu bé đang nhìn không có một chút nét mặt nào giống cậu bé hết, hơn nữa cậu bé đứng ở bậc thềm ở cửa đại viện, là một vị trí rất dễ thấy. Nhưng sau khi người phụ nữ xuất hiện, cô không hề vẫy tay gọi cậu bé lại gần.

“Bởi vì bản thân không có tiền tiêu vặt để mua tào phớ, cho nên tưởng tượng ra một người có thể mua tào phớ cho mình?” Trình Dương nhìn thấy rõ dung mạo của người phụ nữ xong, cũng cảm thấy không giống, bèn sửa lại.

Những lời này của cậu ta không bị lật ngược ngay lập tức, thật giả rốt cuộc là như thế nào, trước mắt tất cả mọi người ở đây không ai biết được.

Trương Duy không hiểu lắm, nhưng rất hiểu chuyện mà duy trì im lặng. Đây không phải là nơi để cho một sinh viên hậu cần như cậu có thể tùy ý lên tiếng.

Một lúc sau, thấy người phụ nữ nhận được tào phớ, Tân Châu lên tiếng lật đổ lời nói của Trình Dương: “Không phải.”

Người phụ nữ không phải nhân vật trong tưởng tượng của cậu bé, bởi vì người phụ nữ có giao tiếp với người bán hàng rong và mỉm cười, cũng nói chuyện mấy câu với phụ huynh của những đứa trẻ khác, trong cuộc giao lưu còn tiết lộ thân phận của người phụ nữ, người khác gọi cô là ‘mẹ Viên Viên’, bọn trẻ gọi cô là ‘dì Tống’.

“Viên Viên nhà cô uống hết vitamin C chưa?”

“Vẫn còn một ít, nhà cô uống xong rồi à?”

“Phải đó, bao giờ cô lại mua tiếp thế? Khi nào mua nhớ báo cho tôi nhé.”

“Được, không thành vấn đề.”

Nếu người phụ nữ là tưởng tượng của cậu bé thì cuộc trao đổi chi tiết này trông có vẻ không cần thiết cho lắm.

Mẹ Viên Viên tiếp đón các bậc phụ huynh khác xong, người bán hàng rong mới múc tào phớ cho cô, mẹ Viên Viên nói vài câu tạm biệt rồi cầm tào phớ đi về phía bắc đại viện.

Đôi mắt của cậu bé cũng dõi theo bóng dáng mẹ Viên Viên về phía bắc, mãi cho đến khi bóng dáng mẹ Viên Viên biến mất.

Điều này càng chắc chắn hơn, người phụ nữ không phải là tưởng tượng của cậu bé. Cô không hề đưa tào phớ trên tay cho cậu bé.

Cậu bé rời mắt, tiếp tục quan sát sự náo nhiệt ở trên đường, cứ nhìn như vậy cho đến khi người bán hàng rong bán xong tào phớ.

Nó không đứng ở cửa đại viện nữa, đi về phía tiểu viện phía bắc. Cánh cửa mà nó bước vào chính là cánh cửa mà mẹ Viên Viên đã vào.

Tần Châu: “Đi theo.”

Những người khác không phản đối, cho dù Tần Châu không nói gì thì bọn họ cũng sẽ đi theo cậu bé. Thứ nhất là vì cậu bé đã có hành động khác ngoài việc đứng canh cửa. Thứ hai, ánh mắt của cậu bé cho thấy cậu bé quen biết mẹ Viên Viên. Bọn họ cần đi theo xem xét tình hình.

Mọi người đi theo Tần Châu đã cất bước về phía trước, đi được mấy bước, hần liền quay đầu lại.

Trương Duy ở bộ phận Hậu Cần cũng đi theo họ, chẳng qua là bị tụt lại ở sau cùng.

Phát hiện Tần Châu đang nhìn mình, Trương Duy có chút luống cuống tay chân. Đây là phản ứng bình thường của rất nhiều thành viên Hội Sinh Viên khi bị Tần Châu nhìn thẳng vào mình.

Vương Phi Hàng cũng theo động tác của Tần Châu mà quay đầu nhìn lại, hỏi: “Anh Châu đang nhìn cậu nhóc kia à?”

Tần Châu đáp lại.

Vương Phi Hàng thấp giọng hỏi: “Cậu ta có vấn đề?”

Cũng không lạ khi Vương Phi Hàng hỏi như vậy, ánh mắt vừa rời của Tần Châu khi nhìn người đó có chút nghiêm túc phức tạp, nhưng Vương Phi Hàng lại không thấy có vấn đề gì, nên chỉ có thể mở miệng hỏi Tần Châu

xem rốt cuộc là thế nào.

“Trước mắt thì chưa nhìn ra.” Tần Châu nghiêng đầu.

“Thế sao anh lại nhìn người ta?” Vương Phi Hàng nói.

Tần Châu nói: “Thích.”

Vương Phi Hàng đang định nói gì đó, Tần Châu dừng lại, Vương Phi Hàng cũng dừng lại, theo sau là Trình Dương, Nhậm Lê và Trương Duy cũng dừng lại.

Bọn họ đi theo cậu bé vào tiểu viện phía bắc, được gọi là “Bắc Uyển”.

Tiểu viện thực ra cũng không nhỏ, bên trong đó có rất nhiều hộ gia đình.

Xét theo diện tích, bên trong Bắc Uyển nơi bọn họ đi theo cậu bé vào, các hộ gia đình ở đây cũng không tồi, so với thế giới thực thì cũng được coi là một gia đình khá giả.

Bao gồm tổng cộng sáu gian phòng tạo thành, bố cục trông như tứ hợp viện.

Cậu bé vừa đi vào cửa nhà, bà ngoại đang thêu thùa may vá ở đình viện gọi cậu bé lại: “Hữu Nhi, rửa tay, chuẩn bị ăn cơm.”

“Vâng.”

Cậu bé bước đến bồn rửa được xây trong đình viện, dùng gáo gỗ múc một gáo trong lu nước, lấy bông kết bên cạnh chà xát, xoa xoa một chút, rồi lại dùng gáo nước rửa trôi, rửa xong lại làm sạch gáo gỗ.

Xong xuôi những việc này, cậu bé nhìn về phía bà ngoại: “Bà ngoại không ăn à?”

Bà ngoại đẩy chiếc kính viễn thị trên sống mũi lên: “Bà ăn đồ thừa của bữa trưa rồi. Mặc kệ bà. Mau đi ăn đi. Cậu con hôm nay trở về, mẹ con làm nhiều món ngon lắm.”

Cậu bé nhìn bà ngoại: “Dạ.”

Sau đó bước vào nơi đối diện với cửa nhà mình, mọi người cũng nhanh chóng đi theo.

Trong phòng vang lên giọng của một người phụ nữ, mẹ Viên Viên liếc nhìn cậu bé: “Hữu Nhi, có thấy Viên Viên đâu không?”

Cậu bé nhìn đồ ăn trên bàn, hôm nay cậu trở về, mẹ đặc biệt mua rau hầm,

gà luộc và cá hấp, ngoài những thứ này ra, trên bàn còn có bát táo phớ mà cô vừa mua.

Rõ ràng bát táo phớ này không phải cho nó, mẹ Viên Viên cau mày nói: “Đứa nhỏ này chẳng biết lên cơn chạy đi nơi nào rồi, không hề hiểu chuyện chút nào, sắp ăn cơm cũng không biết đường mà trở về. Hữu Nhi, con giúp mẹ tìm em họ nhé.”

Cậu bé: “Ừm.”

Cậu bé quay người rời đi, trước khi rời đi còn nhìn bát táo phớ một lần nữa.

Nó chạy ra bên ngoài, bà ngoại nhìn thấy nó, lại hét lên: “Hữu Nhi! Gần đến giờ ăn rồi, đi đâu vậy?”

Cậu bé nói: “Tìm Viên Viên.”

Bà ngoại: “Ừa, đi đi, đừng ra ngoài đại viện.”

Cậu bé đáp lại rồi đi ra ngoài.

Trình Dương vốn định đi theo cậu bé, nhưng nhìn thấy đám người Tần Châu không có động tác nào, liền dừng lại hỏi: “Các đại lão, không đi theo à?”

Cậu bé tìm người trong đại viện, mục đích rất rõ ràng, tuy nhiên hoàn cảnh gia đình của cậu bé cần phải làm rõ gấp, làm rõ rồi thì mới có phương hướng để phân biệt thật giả, bằng không ngay cả bản thân quái vật 0-1 còn không phân biệt được thật giả, bọn họ phân biệt kiểu gì.

Nhưng vẫn phải đi theo cậu bé, Vương Phi Hàng nói với Nhậm Lê: “Mấy đứa đi theo nhìn xem.”

Trình Dương thúc giục Nhậm Lê: “Khởi băng, nhanh lên. Trễ tí là mất dấu đấy.”

Vương Phi Hàng nói với Trương Duy: “Cậu cũng đi theo đi.”

Trương Duy gật đầu.

Sau khi ba người rời đi, Vương Phi Hàng không từ bỏ ý định hỏi Tần Châu: “Anh Châu, người này rốt cuộc có vấn đề không thể?”

Tần Châu nói: “Cậu thấy thế nào?”

Vương Phi Hàng nói: “Có chút chút.”

Dù sao bọn họ cũng là những người đầu tiên tiến vào ngôi sao. Những người

tham gia khác thấy bọn họ tiến vào thì cũng chọn những ngôi sao khác, nhưng Trương Duy lại lựa chọn ngôi sao mà bọn họ đã chọn.

Có điều hành vi này của Trương Duy cũng có lý. Trong nhóm bọn họ có Tần Châu, lại có thêm anh, việc đi theo bọn họ sẽ tăng tỷ lệ sống sót lên rất nhiều.

Tần Châu nói: “Quan sát trước.”

Vương Phi Hàng: “Vâng.”

Hai người đi dạo quanh nhà của hộ gia đình này, sáu gian nhà tổng cộng có bốn phòng ngủ. Đánh giá theo cách bố trí phòng ngủ, một phòng là nơi bà của cậu bé ở, một phòng là nơi cậu mợ ở, một phòng là nơi cậu bé và em họ ở, một phòng không có giường chiếu. Còn lại là phòng khách, phòng ăn và phòng bếp, một gian khác là nhà vệ sinh.

Hai người tìm kiếm khắp nơi cũng không tìm ra được thứ gì hữu dụng, Vương Phi Hàng đang định hỏi tại sao ba người kia vẫn chưa quay lại, người phụ nữ trong phòng ăn đi ra, kêu lên với cụ già ở đình viện: “Mẹ, Viên Viên vẫn chưa về à?”

Cụ già nói: “Hữu Nhi ra ngoài tìm rồi đấy thôi.”

Mẹ Viên Viên tức giận nói: “Ba ngày trước còn kêu muốn ăn tào phớ, bây giờ con mua cho nó rồi, chẳng biết chạy đi nơi nào, chậm thêm tí nữa tào phớ biến thành nước hết!”

Cụ già nói: “Một phần tào phớ bao nhiêu tiền?”

Mẹ Viên Viên: “Hai xu!”

Cụ già: “Bốn xu mua được hai bát.”

Mẹ Viên Viên không đáp lại những lời này của cụ già, cụ già dừng động tác may vá lại, ngẩng đầu nhìn mẹ Viên Viên: “Mày không mua cho Hữu Nhi?”

Mẹ Viên Viên có chút xấu hổ, giải thích: “Hữu Nhi không nói là muốn ăn.”

Cụ già trầm mặc vài giây, sau đó tiếp tục khâu vá, lẩm bẩm: “Mày từng thấy Hữu Nhi mở miệng nhờ mày việc gì không?”

Mẹ Viên Viên có vẻ xấu hổ: “Con không nhớ tới.”

Cụ già tiếp tục lẩm bẩm: “Mợ, xưng hô nửa chữ là ‘mẹ’, nhưng rốt cuộc cũng chẳng phải mẹ. Hữu Nhi, có mẹ sinh, không có mẹ thương!”

Mẹ Viên Viên nói: “Con đi kiểm tra nôi.”

Mẹ Viên Viên trở vào bếp, cụ già ném kim chỉ lên bàn, bà tháo kính đọc sách ra, lau một bên tròng kính rồi nói: “Vẫn cần người dạy dỗ, mà nhờ mẹ nó mua mấy cái thuốc dinh dưỡng đó, có từng đưa một phần tiền nào không. Mua một phần tào phớ cũng có thể khiến Hữu Nhi quên đi tất cả.”

Lau xong, cụ già thở dài: “Mày bỏ tiền mua thuốc dinh dưỡng cho con trai người khác, nhưng lại không nhớ rằng chính mình cũng có một đứa con trai! Đừng trách người khác không quan tâm đến con trai mày, đến mày còn chẳng thèm quan tâm nữa là...”

Chương 200: Quái vật 0-1

Tựa như thế giới song song-

Chương 200: Quái vật 0-1

Cuộc trò chuyện của cụ già và con dâu cũng vì con dâu bỏ đi mà kết thúc, manh mối cũng không tăng thêm nữa.

Vương Phi Hàng nói: “Bọn họ rời đi khá lâu rồi, anh Châu, đi coi xem xảy ra chuyện gì?”

Tần Châu: “Ừ.”

Hai người bọn họ rời khỏi đây để đi tìm ba người Nhậm Lê, Trình Dương và Trương Duy, xem xem bọn họ gặp phải chuyện gì.

So với cậu bé tìm người, bọn họ tìm người dễ dàng hơn nhiều, bởi vì bọn họ không thể tiếp xúc với người và vật ở đây, tựa như trạng thái linh hồn có thể đi xuyên qua tường.

Một lúc sau, hai người tìm thấy Nhậm Lê và Trình Dương. Bọn họ đang đi trên con đường nối hai hướng Bắc Nam, nhưng Trương Duy lại không thấy tung tích.

Vương Phi Hàng đi tới, nhìn trái ngó phải “Trương Duy đâu?”

Trình Dương đang sốt ruột thì nhìn thấy Tần Châu và Vương Phi Hàng, vội vàng nói: “Chủ tịch Tần, bọn em cũng đang tìm anh đấy!”

Trương Duy biến mất khiến hai mày của Tần Châu nhăn lại.

Nhậm Lê nói: “Cậu ta đi vào nơi này.”

Vương Phi Hàng: “Nơi nào?”

Nhậm Lê và Trình Dương đồng thời chỉ vào gợn sóng nước lơ lửng giữa không trung trên đường.

Tần Châu và Vương Phi Hàng ngẩng đầu nhìn, lúc vừa mới tới nơi kỳ thực cũng có nhìn thấy gợn sóng, nhưng gợn sóng đó không phải ‘điểm xuất hiện’ của bọn họ. Bởi vì bị cậu bé hấp dẫn sự chú ý, mà những gợn sóng này nhìn qua lại không có quan hệ gì với thật giả, cho nên bị bọn họ tạm thời gạt qua

một bên.

Trình Dương kể lại tình hình: “Vốn dĩ bọn em đuổi theo cậu bé kia. Lúc quay trở lại, đột nhiên Trương Duy loạng choạng. Đây là vị trí cậu ta ngã đập đầu xuống, giống như một cánh cổng vậy, cả người cậu ta tiến vào luôn.”

Bởi vì Trương Duy bị té, Trình Dương và Nhậm Lê cũng không tiếp tục đi theo cậu bé kia nữa, hiện tại cũng không rõ tình hình thế nào, cũng không dám tùy tiện xông vào gọn sóng trong không trung.

Tần Châu và Vương Phi Hàng đến gần, quan sát gọn sóng trong không trung.

Tần Châu mở miệng: “Cậu ta ngã vào?”

Trình Dương: “Đúng vậy!”

Tần Châu: “Làm sao lại ngã?”

Trình Dương nói: “Hình như bị cái gì vấp phải chân ấy.” Vừa nói, Trình Dương vừa lần mò trên mặt đất, hẳn là do đã lâu năm, trên mặt đường có một viên gạch nhô lên.

Trình Dương chỉ vào chỗ nhô lên trên mặt đất: “Chắc là vấp phải cái này.”

Nhậm Lê cảm thông với chỉ số thông minh của Trình Dương, nói: “Ý của chủ tịch là, chúng ta không thể động vào người và vật ở đây, làm sao Trương Duy lại có thể vấp ngã được?”

Trình Dương: “...Đúng nhỉ.”

Vương Phi Hàng nhìn Tần Châu, ném ánh mắt ‘hình như cậu ta thực sự có vấn đề’, nói: “Như là cố ý dẫn đường, cậu ta là quái vật 0-1 sao?”

“Quá rõ ràng.” Tần Châu nói, dùng chân chạm vào khối gạch nhô lên, nói: “Mấy cậu thử xem.”

Trình Dương ở gần nhất đuổi chân chạm vào, sửng sốt một chút: “Đệt mẹ, chạm vào được này?”

Nhậm Lê và Vương Phi Hàng thấy vậy cũng vội vàng tới chạm thử, phát hiện bản thân thật sự có thể chạm vào viên gạch trên mặt đất.

Trong lúc Nhậm Lê và Vương Phi Hàng đang kiểm tra, Tần Châu chạm vào vách tường ở một bên đường, có một số phần hẳn không sờ được, nhưng một số phần thì có thể.

Hắn quay đầu nhìn gọn sóng lần nữa, hỏi: “Rơi vào trong bao lâu rồi?”

Nhậm Lê nói: “Được một lúc rồi.”

Câu trả lời của Nhậm Lê khiến Tần Châu không quen lắm, trước kia mỗi khi hỏi về thời gian, hắn luôn nhận được một câu trả lời chính xác.

Vương Phi Hàng nhìn gương mặt lộ ra vẻ trầm tư của Tần Châu, hỏi: “Anh Châu, thế nào? Tiến hay không tiến?”

Bọn họ ở đây đã chậm trễ quá lâu, bầu trời đang chuyển từ chạng vạng sang đêm đen, dựa vào việc ban đêm xuất hiện quy tắc tử vong, việc không thu được gì đã khiến bọn họ nửa thân bước vào nguy hiểm, thật giả tạm thời không có manh mối có thể gạt sang một bên, nhưng bọn họ cần phải tìm manh mối liên quan đến quy tắc tử vong.

Mà cái nơi tìm được này cũng không khác biệt lắm, ngoại trừ việc không tìm được manh mối, thứ duy nhất còn sót lại chính là gợn sóng này.

Nhưng mặt khác, người phát hiện ra manh mối về gợn sóng lại là Trương Duy. Bản thân Trương Duy đang bị Tần Châu và Vương Phi Hàng nghi ngờ, hành động của cậu nhìn ngang nhìn dọc gì thì cũng giống như đang dẫn dắt bọn họ.

Trong gợn sóng có thứ gì, bọn họ không ai có thể biết được.

Hơn nữa, sự dao động của gợn sóng mang đến cho người ta một loại cảm giác nguy hiểm.

Tần Châu nói: “Để anh đi.”

Vương Phi Hàng nói: “Anh Châu, em đi với anh.”

Tần Châu: “Không cần.”

Nói xong, Tần Châu vươn tay về phía gợn sóng, ba người còn lại nhìn hắn chạm vào gợn sóng, sau đó đưa tay xuyên qua gợn sóng. Tần Châu không cảm giác được trong cơ thể có gì khác thường, hắn càng đi sâu vào trong gợn sóng hơn, sau đó cả người xuyên qua gợn sóng này.

Thứ nằm trước mặt hắn, vẫn là đường đi này, bao gồm cả viên gạch nhô lên mà hắn vừa thử kiểm tra.

Nếu không phải trên đường còn có Trình Dương, Nhậm Lê và Vương Phi Hàng, Tần Châu còn ngỡ rằng bản thân vẫn đang ở vị trí ban đầu.

Hắn quay đầu nhìn gợn sóng, lại một lần nữa xuyên vào, sau đó trở về trước mắt mọi người.

Trình Dương: “Đờ mờ, đã ra rồi? Nhanh thế!”

Trình Dương tò mò hỏi: “Chủ tịch Tần, bên trong là gì?”

Nhậm Lê và Vương Phi Hàng nhìn chăm chăm hẳn.

Tần Châu không chắc chắn: “Tựa như...”

Hẳn nhất thời không biết diễn tả thế nào, chỉ có thể đưa ra một ví dụ: “Như thế giới song song”.

Vương Phi Hàng nghi hoặc: “Trong trí nhớ có thế giới song song sao?”

Nghe có vẻ cực kì không nhất quán.

Tuy chỉ trong thời gian khá ngắn, Tần Châu cũng coi như là đã tiến vào trong gọn sóng, không phát hiện thấy nguy hiểm gì. Vương Phi Hàng duỗi tay chạm vào gọn sóng, cũng không có gì ngăn cản anh.

Sau khi Vương Phi Hàng tiến vào gọn sóng, Trình Dương cũng tò mò tiến vào, nhìn thấy Trình Dương tiến vào, Nhậm Lê cũng tiến vào.

Tần Châu tiến vào cuối cùng.

Vừa tiến vào đã nghe thấy giọng nói bồi rối của Trình Dương: “Chúng ta thật sự... tiến vào rồi hả?”

Thứ hiện ra trước mắt bọn họ vẫn giống như khung cảnh bên ngoài gọn sóng. Trước mặt bọn họ là cổng lớn của đại viện, ở giữa có một con đường phân chia hai hướng nam bắc.

Ngay cả sắc trời bên ngoài gọn sóng cũng giống, sắc trời đang dần lắng đọng theo hướng ảm đạm.

Vương Phi Hàng nhìn Tần Châu: “Anh Châu, tới nhà nhóc đó xem thử.”

Tần Châu cũng nghĩ như vậy.

Vì vậy mọi người đi về phía nhà của cậu bé, lần này bọn họ đi không thuận tiện cho lắm. Không phải bức tường chắn đường nào trước mặt cũng có thể xuyên qua được, giống như bọn họ dần dần có được thực thể, mỗi bước chân đi trên mặt đất đều có cảm giác rất vững chãi.

Khi đến nhà cậu bé, mọi người nhìn thấy Trương Duy.

Trương Duy nhìn thấy bọn họ thực sự rất kích động, vội vàng chạy đến chỗ mọi người: “Chủ tịch, mấy anh đi đâu vậy?”

Xét theo biểu cảm của Trương Duy, cậu không có ý thức được mình đã xuyên qua gợn sóng đến một không gian khác, cậu tưởng rằng bản thân đã lạc mất mọi người mà một mình sợ hãi.

Cho nên sau khi tiến vào gợn sóng lâu như vậy, Trương Duy vẫn chưa đi ra.

Biểu hiện này của cậu bình thường đến mức không thể bình thường hơn, dù sao viên gạch cũng thực sự nhô lên, nếu không chú ý quả thực là sẽ bị vấp ngã.

Trong lòng Tần Châu có một cảm giác thất vọng không thể nói nên lời, hần kìm nén.

Cũng may trước mặt có thứ để hần di chuyển sự chú ý, trong tầm nhìn, cậu bé đang quét lá rụng ở đình viện, bà nội đẩy đẩy kính viễn thị, cậu bé thấy vậy, bèn bật đèn lên.

Bà ngoại nói: “Tắt đèn đi, lãng phí điện.”

Cậu bé do dự một chút, bà ngoại buông kim chỉ xuống, nói: “Con đi coi xem, mợ con và Viên Viên đứng ở ngoài đại viện đợi cậu con trở về, sao lâu vậy rồi vẫn chưa quay lại?”

Cậu bé nói vâng rồi đặt cây chổi lại chỗ cũ, chuẩn bị đi ra ngoài tìm người.

Vừa bước tới cửa liền nghe thấy âm thanh từ bên ngoài truyền đến.

Nó dừng lại, quay sang nói với bà ngoại: “Về rồi.”

Vừa dứt lời, cậu mợ và Viên Viên đã xuất hiện ở cửa, bọn họ một nhà ba người nói nói cười cười. Trong tay Viên Viên là phần tào phớ mới mua, đã ăn được một nửa.

Trình Dương ‘đờ mờ’ một tiếng: “Thế giới song song thật à?”

Cốt truyện trong gợn sóng rõ ràng không giống với cốt truyện bên ngoài gợn sóng, ngoài gợn sóng là ngày cậu trở về, mợ ở nhà chuẩn bị đồ ăn, biết hôm nay tào phớ có bán, mợ đặc biệt buông công việc trên tay xuống để đi mua cho con trai một phần tào phớ.

Mà nơi này, cậu nhóc Viên Viên không biết chạy đi nơi nào đã ăn tào phớ rồi.

Duy nhất một điểm tương đồng đó là, dù ở ngoài hay trong gợn sóng, cậu bé cũng không có tào phớ để ăn.

“Hữu Nhi.” Mợ gọi một tiếng: “Dẫn Viên Viên đi rửa tay rồi ăn cơm. Hôm nay

chúng ta có món ngon ăn đó.”

Cậu bé nhìn tào phớ trong tay Viên Viên, Viên Viên vẫn đang ăn, nào có rảnh đi rửa tay.

Người cậu nói với nó: “Hữu Nhi, đói rồi đúng không, mau đi rửa tay ăn cơm.”

Cậu bé bước đến bên bồn, múc một gáo nước rửa tay. Cậu mẹ và Viên Viên đi về phía phòng bếp, mẹ lấy ra một chiếc khăn sạch lau miệng cho Viên Viên: “Có ai cướp của con đâu. Ăn từ từ thôi, vương hết ra cổ áo rồi này.”

Lại nói: “Để anh anh trai giúp con rửa tay rồi gặm đùi gà nhé.”

Người cậu cũng hô lên với bà ngoại: “Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.”

Thế là bà ngoại cũng bước vào trong gian phòng này, còn lại cậu bé lẻ loi, một mình xoa bột trong tay.

Cậu liên tục xoa, xoa cho đến khi tay đỏ bừng.

Trình Dương nhìn vậy, không khỏi nói: “Sao cảm thấy đáng thương quá vậy?”

Trương Duy kỳ lạ hỏi: “Không phải cậu nhóc đang đi tìm em trai à? Sao lại xuất hiện bên cạnh người lớn?”

Tần Châu, Vương Phi Hàng, Nhậm Lê nhìn cảnh tượng trước mắt một lúc, bà ngoại bước ra khỏi phòng, phát hiện cậu bé vẫn đang rửa tay.

Bà bước tới chỗ cậu bé, lấy ra một cái đùi gà: “Rửa sạch bột đi, ăn đùi gà thôi nào.”

Cậu bé gật đầu: “Vâng.”

Phát hiện tâm trạng cậu bé không được tốt, bà ngoại nhẹ nhàng hỏi: “Con cũng muốn ăn tào phớ à?”

Cậu bé khựng lại: “Không phải.”

Bà ngoại suy nghĩ, quay vào bên trong nhà, cao giọng nói: “Mua tào phớ ở đâu?”

Giọng nói của mẹ truyền ra: “Bên ngoài đại viện, vừa vặn gặp phải.”

Bà ngoại nắm lấy tay cậu bé, nói: “Bà ngoại dắt con đi mua.”

Cậu bé vùng vẫy: “Bà ngoại, con không ăn.”

Nhưng bà ngoại lại nắm chặt cổ tay cậu bé: “Bà ngoại có tiền.”

Nghe thấy những lời này, cậu bé ngoan ngoãn để bà ngoại dẫn đi.

Nhìn cậu bé cùng với bà ngoại đi ra ngoài, Trình Dương quay đầu nhìn Tần Châu và Vương Phi Hàng: “Có đuổi theo...”

Lời còn chưa nói xong, Tần Châu đã đi theo, có Tần Châu dẫn đầu, mọi người cũng nhanh chóng đi theo.

Nhưng bà ngoại là dẫn cậu bé ra ngoài đại viện, còn Tần Châu thì đi về phía gợn sóng.

Trình Dương nghi hoặc, Trương Duy cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, Tần Châu là người đầu tiên dừng lại ở gợn sóng, theo sau là Nhậm Lê và Vương Phi Hàng, ba người bọn họ đều quan sát gợn sóng trước mặt.

Dấu vết gợn sóng càng lúc càng mờ nhạt, dường như là đang dần dần biến mất, cảm giác vững chắc khi bước chân đi trên mặt đất cũng ngày càng nặng nề hơn.

Những ngọn đèn điện treo bên đường có thể kéo một phần bóng của họ xuống mặt đất.

Vương Phi Hàng nói: “Chẳng lẽ là như mình nghĩ.”

Nhậm Lê nghe Vương Phi Hàng nói, nhìn về phía Tần Châu: “Chủ tịch, tôi cũng nghĩ như vậy.”

Trình Dương: “Cái gì cái gì?”

Nhậm Lê đáp: “Thứ gợn sóng kết nối không phải hai thế giới song song, mà là hai ký ức. Một là tồn tại chân thật, một là hoang tưởng. Điều cần phân rõ thật giả chính là cái này, hiện tại chúng ta cần phải phân biệt đâu là thật, đâu là giả, trước khi gợn sóng này biến mất.”

Trương Duy đơn phương biết Nhậm Lê ở trong đội tuần tra. Cậu nỗ lực tiêu hóa những gì Nhậm Lê nói: “Bạn học Nhậm Lê, ý cậu là chúng ta thông qua gợn sóng đi từ ký ức này sang ký ức khác. Chẳng trách lúc tôi đến nhà cậu bé để tìm các anh, rõ ràng là tìm thấy cậu bé đang quét sân, nhưng tôi không hiểu nửa câu sau cho lắm.”

Tần Châu nãy giờ vẫn luôn im lặng đột nhiên hỏi: “Không hiểu chỗ nào?”

Trương Duy không ngờ Tần Châu lại hỏi mình, thụ sủng nhược kinh, kinh hãi nói: “Chỉ là... chỉ là em không hiểu tại sao trước khi trời tối cần phân biệt cái gì, làm sao để phân biệt, phân biệt với ai. Xin lỗi chủ tịch, em hỏi hơi nhiều.”

Tần Châu nói: “Trời sắp tối rồi, thấy không?”

Trương Duy ngẩng đầu nhìn: “Ừm.”

Tần Châu nói: “Khi trời tối, chúng ta dần dần có được thực thể, hơn nữa gọn sóng cũng sẽ biến mất. Mà điều này mang ý nghĩa gì, biết không?”

Trương Duy trầm tư suy nghĩ, Trình Dương bỗng nhiên chợt loé lên linh cảm gì đó, mở miệng muốn đáp, nhưng Nhậm Lê lại nói ở bên tai: “Chủ tịch không hỏi cậu.”

Trương Duy lắc đầu, xấu hổ nói: “Xin lỗi, em không hiểu lắm.”

“Khi gọn sóng biến mất, sẽ không thể xuyên qua nó để đến được một phần ký ức khác được nữa, điều đó có nghĩa cần phải chọn một ký ức để qua đêm.” Tần Châu nhìn về phía Trương Duy: “Mà dần dần thực thể hoá, có nghĩa chúng ta sẽ bị phát hiện và bị nhìn thấy. Nếu nơi chúng ta lựa chọn là ký ức hoang tưởng, có nghĩa là chúng ta đã phân biệt sai, vi phạm quy tắc tử vong, sẽ bị NPC hoang tưởng giết chết.

Trương Duy cuối cùng đã hiểu, nhưng hiện tại cậu tình nguyện không hiểu, vô tri mới không sợ, biết càng nhiều sợ hãi càng lớn.

Cậu hỏi: “VẬY... chủ tịch, bây giờ chúng ta đang ở trong ký ức chân thật hay ký ức hoang tưởng ạ?”

Chương 201: Quái vật 0-1

Hay cùng nhóm với tôi?-

Chương 201: Quái vật 0-1

Đối với câu hỏi của Trương Duy, Tần Châu hỏi ngược lại: “Cậu nghĩ sao?”

Trương Duy sững sốt một lát, ánh mắt Tần Châu nhìn cậu có chút thâm ý, giọng điệu cũng có chút nghiêm túc.

Trình Dương cũng nhận thấy bầu không khí có gì đó không ổn, Nhậm Lê ở bên cạnh nói: ‘cuối cùng cũng’, Trình Dương nghẹn lại có chút không phục, Nhậm Lê liếc mắt một cái, để Trình Dương chịu phục, cậu ta phản ứng chậm, trước đó cậu ta không cho rằng Trương Duy có vấn đề, đến khi Tần Châu hỏi mới phát hiện ra.

Đi theo bọn họ xuất hiện trong ngôi sao này, lại là người đầu tiên phát hiện gợn sóng có thể xuyên qua, rất khó để không nghi ngờ Trương Duy đang dẫn dắt bọn họ.

Dù sao trong nhóm bọn họ có Tần Châu, lúc ở thế giới Quy Tắc 1-3, có thể nhìn ra được, quái vật 0-1 không thích Tần Châu, đương nhiên cũng sẽ không thích bọn họ.

Cho nên, quái vật 0-1 rất có khả năng bám vào người tham gia, đi theo bọn họ, chờ thời cơ để giết chết bọn họ.

Cả bốn người nhìn về phía Trương Duy, chờ đợi câu trả lời của Trương Duy.

Trương Duy đột nhiên cảm thấy lo lắng, nhưng không phải lo lắng vì bị phát hiện đuôi cáo, mà cảm giác căng thẳng giống như giáo viên đang hỏi bài học sinh hơn.

Cậu không dám nói bậy, thành thật nói: “Chủ tịch, em không biết...”

Dường như không có khe hở trong đáp án. Như thế đã biết câu trả lời của Trương Duy, Tần Châu mở miệng: “Nói bừa đi.”

Trương Duy suy nghĩ một lúc rồi nói: “Em nghĩ nơi em vừa bước vào là thật, còn nơi này là giả.”

Vương Phi Hàng hỏi: “Vì sao?”

Trương Duy lập tức nói: “Đội trưởng Vương, em nói đùa á.”

Vương Phi Hàng nói: “Nói đùa thì cũng phải có nguyên nhân để cậu lựa chọn nói, nguyên nhân vì sao, nói đùa đi.”

Trương Duy liếc nhìn Vương Phi Hàng, lại nhìn Tần Châu, nói: “Chủ tịch, đội trưởng Vương, em nói đùa tiếp nha.”

Cậu tỏ vẻ xấu hổ nói: “Vừa rồi bạn học Nhậm Lê nhắc đến ‘ký ức chân thật’ và ‘ký ức hoang tưởng’. Từ ‘hoang tưởng’ là một từ YY không dễ nghe, em nghĩ YY là một loại từ tự an ủi, bình thường YY là để chỉ những đồ vật thường không thể có được. Trong hai đoạn ký ức, ở đoạn ký ức kia cậu bé không có tào phớ để ăn, còn ở đây thì được, cho nên em mới nghĩ rằng nơi này là giả.”

Trình Dương cảm thấy Trương Duy nói đúng, nhưng nhìn thấy sự im lặng của ba người có chỉ số IQ cao hơn mình, Trình Dương không dám nói gì.

Cậu nói xong, xung quanh trở nên trầm mặc, vội vàng bổ sung: “Em thực sự nói đùa thôi mà...”

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng, nói: “Giống với suy nghĩ của tôi.”

Nói xong, hắn hỏi những người khác: “Mấy cậu nghĩ thế nào?”

Hiện tại bọn họ phải đưa ra lựa chọn.

Chọn một trong hai, một nửa xác suất sống sót, một nửa xác suất tử vong.

Kỳ thực manh mối trước mặt, Tần Châu rất ít khi hỏi ý kiến của những người tham gia. Vương Phi Hàng biết ý nghĩa khi Tần Châu hỏi vậy, liền thuận theo: “Không khác lắm, em cũng nghĩ thế.”

Nhậm Lê gật đầu.

Trương Duy thở phào nhẹ nhõm, sau đó cẩn thận hỏi: “Chủ tịch, bây giờ chúng ta... đi qua ạ?”

Gợn sóng trước mặt bọn họ ngày càng mờ nhạt dần, dường như chỉ giây tiếp theo thôi sẽ hoàn toàn biến mất.

Tần Châu đang muốn nói chuyện, xa xa có tiếng bước chân nặng nề truyền đến.

Mọi người nhìn thấy bà ngoại dẫn cậu bé về phía bọn họ, Tần Châu lạnh giọng: “Đi mau!”

Hắn kéo Trương Duy, đẩy Trương Duy về phía gợn sóng. Nhậm Lê cũng kéo

Trình Dương, Trình Dương mới tiến vào một nửa, quay đầu nhìn lại.

Bà ngoại cách bọn họ càng ngày càng gần, toàn thân bà giống như người sói biến hình vào ngày trăng rằm, cơ thể bà dần nở ra, quần áo bị xé toạc.

Cậu bé được bà ngoại bế ngược nhìn họ, khuôn mặt vô cảm lộ qua nụ cười quỷ dị.

“Đệt mẹ.” Trình Dương giật mình, vội vàng lao vào trong gợn sóng, tóm lấy Nhậm Lê còn chưa kịp buông tay, kéo Nhậm Lê vào trong.

Chỉ còn lại Vương Phi Hàng và Tần Châu ở bên ngoài gợn sóng, bước chân hướng về phía bọn họ càng lúc càng nhanh, dường như chẳng có khiếm nhượng thời gian gì nữa. Tần Châu ra hiệu cho Vương Phi Hàng nhanh chóng, Vương Phi Hàng vội vàng tiến vào. Tần Châu ngay sau đó tiến trong gợn sóng.

Theo sau họ là một bàn tay thô trắng như dã thú, cũng xuyên qua gợn sóng. Nghĩ thôi cũng biết, nếu bọn họ không nhanh chóng trốn thoát, bọn họ đã bị bàn tay này tóm lấy, sau đó bị tóm từ ký ức chân thật sang ký ức hoang tưởng rồi bị xé nát.

Cũng may, vào thời điểm cuối cùng khi bọn họ tiến vào gợn sóng, bàn tay to kia cũng chỉ tóm được không trung, không tóm được gì bên thu tay về, sau đó gợn sóng hoàn toàn biến mất.

Thành công trở lại ký ức chân thật, mọi người thở dốc nghỉ ngơi tại chỗ.

Tần Châu liếc nhìn Trương Duy, sắc mặt của Trương Duy có chút khó coi, dường như là bị bàn tay kia dọa sợ.

Hắn hỏi: “Lần đầu tiến vào thế giới Quy Tắc?”

Trương Duy tát mét mặt mày gật đầu.

Cho dù biết Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên không bình thường, cũng biết các sinh viên của trường ăn bữa hôm lo bữa mai, càng biết thế giới Quy Tắc có quái vật Quy Tắc, nhưng lần đầu tiên trực tiếp nhìn thấy quái vật như vậy, Trương Duy vẫn bị dọa sợ.

Tần Châu cũng không an ủi, chỉ hỏi: “Nhát gan như vậy sao còn tới đây?”

Trương Duy nuốt nước bọt sợ hãi: “Em... em không muốn bỏ lỡ cơ hội rời đi lần này.”

Tần Châu không tỏ ý kiến, lại nói: “Tôi nhớ trong số 167 người, không chỉ có

mỗi cậu ở ban Hậu Cần.”

Trương Duy không nghe được Tần Châu có ý gì, gật đầu nói: “Đúng ạ.”

Tần Châu không nói gì nữa, ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Sắc trời đã hoàn toàn âm đạm, vầng trăng lưỡi liềm treo trên bầu trời đêm, thỉnh thoảng lại xuất hiện những đám sương tựa như mây khói lặng lẽ chuyển động trước ánh trăng.

Vương Phi Hàng nói: “Anh Châu, có đi Bắc Uyển không?”

Nhậm Lê và Trình Dương cũng nhìn về phía Tần Châu, chờ đợi câu trả lời của Tần Châu.

Tuy bọn họ đã trở về ký ức chân thật nhưng hiện tại đã không còn ở trạng thái linh hồn như ban ngày nữa.. Họ đã có thực thể, điều này có nghĩa bọn họ có thể bị người trong ký ức phát hiện, có khả năng sẽ kích hoạt một loạt hiệu ứng bướm bướm, sau khi thực thể hoá, bọn họ có thể bóp méo ký ức chân thật. Như vậy, ký ức chân thật không chừng cũng bởi vì cốt truyện bị bóp méo mà trở thành ký ức giả dối.

Nhưng ở dị không gian còn có vô số ngôi sao đại diện cho ký ức, tất nhiên cũng có nhiều thật giả cần bọn họ phân biệt. Bây giờ bọn họ đang ở trong ký ức chân thật, hiểu biết thêm về cậu bé sẽ là sự trợ giúp rất lớn cho việc phân biệt ký ức về sau.

Tần Châu nói: “Đi xem thử.”

Cuộc sống về đêm của 50 năm trước không thể so với hiện tại, trên con đường nơi họ đang đứng hiện tại không có người, hơn nữa hầu hết đèn đều đã tắt, mặt đường chỉ còn lại vệt ánh trăng mờ nhạt.

Đêm khuya tĩnh lặng, bọn họ chỉ cần cẩn thận một chút, như vậy có thể tránh được nguy cơ bị phát hiện.

Mọi người không phản đối, đi về phía Bắc Uyển, lúc đi đến Bắc Uyển, Tần Châu chỉ vào một góc khuất, hắn không cần Trương Duy đi theo, lại để người ở lại trông coi Trương Duy, là Nhậm Lê và Trình Dương ở lại.

Sau đó Tần Châu và Vương Phi Hàng đột nhập vào nhà cậu bé.

Trong nhà cậu bé cũng là một mảnh yên tĩnh, dường như đều đã ngủ say.

Bọn họ không thể lén vào phòng để xem, như vậy quá mạo hiểm, thế là lại nhảy ra.

Thế nhưng, hai người lại không đi tới nơi nhóm Nhậm Lê đang ở, mà thay vào đó là đi đến một nơi tương đối kín đáo không có người, chờ bình minh hoặc tình huống khác xảy ra.

Vương Phi Hàng thấp giọng nói: “Anh Châu, anh nói xem Trương Duy có phải không cẩn thận rơi vào gọng sổng không?”

Tần Châu nói: “Cậu ta biểu hiện ra là như vậy.”

Chính Trương Duy là người đã phát hiện ra gọng sổng có động thiên, thoát nhìn là dẫn dắt bọn họ từ ký ức chân thật đến ký ức hoang tưởng, cho nên Tần Châu đã hỏi ý Trương Duy, nhưng câu trả lời của Trương Duy lại không có vấn đề.

Vương Phi Hàng nghe Tần Châu nói thì ngộ ra Tần Châu vẫn còn nghi ngờ Trương Duy, thắc mắc nguyên nhân Tần Châu lại nghi ngờ Trương Duy: “Bởi vì cậu ta cư xử bình thường, cho nên mới không bình thường?”

“Thế thì không phải.” Tần Châu nói: “Cậu ta vẫn không giải thích được vì sao lại tiến vào nơi này.”

Vương Phi Hàng suy nghĩ một chút: “Đúng vậy, cậu ta không phải người duy nhất trong ban Hậu Cần, hẳn là phải lập nhóm với người quen mới đúng, nhưng quái vật 0-1 lại dễ dàng để chúng ta phát hiện ra như vậy à?”

Tần Châu: “Anh đâu khẳng định là quái vật 0-1.”

Vương Phi Hàng bối rối: “Không phải quái vật 0-1? Vậy thì là gì?”

Anh nghĩ tới con quái vật khiêu khích nào đó trong Nội Quy Trường: “Chẳng lẽ là quái vật 1-3 hả.”

Tần Châu cau mày: “1-3 chính là 1-3, đừng thêm từ ‘quái vật’ vào.”

Vương Phi Hàng: “???”

Ban đêm trôi qua rất nhanh, mặt trăng lặn mặt trời mọc cũng rất nhanh, khi bình minh xuất hiện, tất cả ánh mắt của họ đều trắng xóa, sau đó quay trở lại dị không gian ban đầu.

Trong dị không gian, phần lớn những người có kinh nghiệm trong thế giới Quy Tắc đều không tỏ ra ngạc nhiên, bọn họ thành công phân biệt ký ức thật và giả, như vậy chỉ cần chờ bản thân thoát khỏi ký ức chân thật là được.

Một số tỏ ra bình tĩnh, cũng có người tỏ ra kinh hãi. Bọn họ phát hiện, có rất nhiều người không trở về.

Ánh mắt Tần Châu quét quanh dị không gian, cau mày.

Một số ngôi sao hiện ra sắc tối, mất đi ánh sáng rực rỡ, cũng có ngôi sao khác hiện ra màu đỏ như thể đầm máu.

Hơn nữa, nhân số trước mắt có thể thấy đã giảm đi rõ rệt.

Vương Phi Hàng nói với Tần Châu: “Anh Châu, để em kiểm số lượng.”

Tần Châu: “Ừ.”

Bởi vì sau khi đám người Tần Châu tiến vào ngôi sao, những người khác cũng theo sau tiến vào, về cơ bản tất cả mọi người xuất hiện ở dị không gian đều đồng thời trở về, chậm nhất cũng chỉ chênh lệch khoảng năm phút.

Bọn họ không có thời gian chờ đợi những người chưa trở về xuất hiện, tất cả những gì họ có thể làm là kiểm nhân số, tìm hiểu tình hình tử vong. Thiếu niên cũng không tái xuất hiện nữa, ngược lại, một chiếc đồng hồ cát lơ lửng trong không trung, dường như là đang đếm ngược thời gian, tốc độ dòng chảy thời gian trong ngôi sao khá nhanh, nhưng cho dù như thế, thời gian ba ngày trong đồng hồ cát trôi đi nhìn vẫn rất gấp gáp.

Vương Phi Hàng đếm xong nhân số, báo cáo với Tần Châu: “Còn lại 120 người.”

Tần Châu nặng nề thở ra một hơi, 167 người còn lại 120 người, trong thời gian ngắn như vậy đã có 47 người tử vong.

Tần Châu liếc nhìn ngôi sao mà bọn họ tiến vào trước đó. Ngôi sao này biến thành sắc tối. Từ đó có thể suy ra, ngôi sao trở tối là ám chỉ phán đoán thật giả thành công, trong khi ngôi sao đầm máu biểu thị phán đoán thật giả thất bại. Ngôi sao vẫn còn luồng sáng ám chỉ chưa có ai tiến vào.

Hắn chạm vào thử, không thể tiến vào ngôi sao trở tối được nữa.

Bởi vì thời gian có hạn, bọn họ không thể tìm hiểu tình hình của những người khác trong ngôi sao. Mặc dù Hội Sinh Viên trước đó có nói không thể đảm bảo an toàn cho mọi người, nhưng số người tử vong hiện tại vẫn khiến nhóm người Tần Châu, Vương Phi Hàng không thể bỏ qua được.

Vương Phi Hàng hỏi: “Anh Châu, bây giờ phải làm sao?”

Tần Châu nói: “Hai người một nhóm, mạnh dẫn yếu.”

Vương Phi Hàng đồng ý, hai người lập nhóm, nếu gặp phải ký ức không thể phân biệt được thật giả, mỗi người có thể ở lại một ký ức.

Các thành viên của đội tuần tra do Vương Phi Hàng dẫn đầu lập tức tổ chức phân nhóm cho mọi người, vì thời gian gấp rút nên hai người được phân thành nhóm tiếp tục đi đến ngôi sao. Trình Dương và Nhậm Lê vừa vặn thành một nhóm 'mạnh dẫn yếu', vì thế hai người dẫn đầu lại tiếp tục tiến vào ngôi sao.

Tần Châu lên tiếng: "Trương Duy."

Trương Duy đang chờ lập nhóm, nhìn Tần Châu: "Chủ tịch."

Tần Châu nói: "Cùng nhóm với Vương Phi Hàng."

Trương Duy ngẩn người, có chút mất tự nhiên gật đầu: "A, dạ."

Tần Châu nói: "Tôi còn chưa nói xong."

Trương Duy: "Anh nói đi."

Tần Châu: "Hay cùng nhóm với tôi?"

Hắn để ý, ngón tay Trương Duy hơi cong lại.

Chương 202: Quái vật 0-1 Đồng cảm, nhóc Giang Hữu!-

Chương 202: Quái vật 0-1

Tần Châu nhìn thấy Trương Duy quay đầu nhìn Vương Phi Hàng đang tổ chức lập nhóm, nói với những người tham gia khác: “Đối chiếu hai ký ức, cho đến trước mắt, ký ức hoang tưởng thì tình hình tốt hơn một chút, ký ức chân thật thì tệ hơn, nhưng tuyệt đối, muốn phân biệt thật giả, vẫn cần các cậu phải cẩn thận suy xét.”

Vương Phi Hàng cũng không để ý Tần Châu mời Trương Duy lập nhóm.

Trương Duy lộ ra vẻ ‘ngượng ngùng vì quấy rầy Vương Phi Hàng’, vừa căng thẳng vừa kinh ngạc đáp lại lời mời của Tần Châu: “Em có thể cùng nhóm với chủ tịch sao?”

Mỗi biểu cảm thần thái của cậu đều được ánh mắt Tần Châu nhìn rất kĩ, nói: “Cảm thấy tôi đang nói giỡn à?”

“Không có, không có.” Trương Duy nhanh chóng xua tay, “Chủ tịch, ý em không phải vậy.”

“Chắc chắn?” Tần Châu hỏi.

“Vâng.” Trương Duy gật đầu: “Em sẽ cố gắng để không kéo chân chủ tịch.”

Tần Châu không đáp lại lời bảo đảm của Trương Duy, hẩn liếc nhìn đồng hồ cát lơ lửng trong không trung, cát mịn từ vũng cát theo cột La Mã mà chảy xuống. Đáy pha lê hình giọt nước đã tích được 1/12 hạt cát, cảm giác gấp gáp cũng đột nhiên vì thế mà sinh ra.

Không thể chậm trễ ở dị không gian nữa, Tần Châu giơ tay định chạm vào ngôi sao, hẩn bỗng nghĩ đến gì đó, dừng lại nhìn Trương Duy: “Cậu chọn đi.”

Trương Duy căng thẳng nhìn Tần Châu, nghe vậy thì sửng sốt một chút, chỉ vào chính mình: “Em chọn ạ?”

Tần Châu: “Chọn.”

Trương Duy: “Ồ, vâng.”

Dưới tầm nhìn của Tần Châu, Trương Duy chọn một ngôi sao vẫn đang tỏa sáng. Cậu đưa tay chạm vào ngôi sao này, lập tức cả người bị kéo vào. Tần Châu lúc này mới đi về phía ngôi sao, trước khi duỗi tay chạm vào, hắn quay đầu nói với Vương Phi Hàng.

“Nơi này có người.” Tần Châu nói.

Vương Phi Hàng: “Vâng.”

Sau đó Tần Châu đưa tay chạm vào ngôi sao.

Ký ức trong ngôi sao này vẫn là ở Bắc Uyển, cụ thể là trong nhà cậu bé ở Bắc Uyển.

Tần Châu và Trương Duy rơi xuống trong đình viện, sắc trời đã là chạng vạng.

Trương Duy nhìn bầu trời, lo lắng nói: “Chủ tịch, sao vừa bắt đầu đã là buổi tối rồi? Em xin lỗi, đáng ra em không nên chọn.”

Trước sắc mặt lo lắng của Trương Duy, Tần Châu tỏ ra cực kỳ bình tĩnh: “Có vẻ mọi người là đồng thời thoát ra.”

Trương Duy không hiểu, Tần Châu cũng không có ý định giải thích lại cho cậu ta.

Có vẻ mọi người là đồng thời thoát ra, chứng tỏ thời gian của mỗi ngôi sao đại khái là cố định, ký ức chứa đựng trong mỗi ngôi sao cũng không giống nhau, có ban ngày thì chắc chắn cũng phải có ban đêm, sau một khoảng thời gian thì gợn sóng sẽ biến mất, nhưng so với ban ngày, ban đêm sẽ khiến phán đoán về thời gian của người tham gia trở nên mơ hồ hơn.

Gợn sóng lần này là ở đình viện, gần vị trí của bồn rửa tay.

Tìm được gợn sóng xong, điều tiếp theo là quan sát ký ức.

Tần Châu ngẩng đầu nhìn, lần trước hắn và Vương Phi Hàng đi một vòng quanh nhà cậu bé, biết mục đích sử dụng của mỗi phòng. Lúc này trong phòng mợ sáng đèn, hắn nhấc chân bước tới.

Trương Duy nhanh chóng theo sau.

Trong căn phòng sáng đèn có tiếng khóc, đến khi Tần Châu và Trương Duy đi xuyên qua tường, phát hiện tiếng khóc không phải của cậu bé mà là của em họ cậu bé, Viên Viên.

Trong phòng có cậu mợ, Viên Viên và cậu bé.

Trên tay mẹ cầm chiếc chổi lông gà, chỉ trích Viên Viên: “Tại sao thi chỉ được chừng này điểm?”

Viên Viên khóc nức nở không trả lời, cậu bé đứng ở gần cửa, trong tay cũng siết chặt bài kiểm tra.

Tần Châu nhìn thấy điểm bài thi trong tay Viên Viên, 67 điểm.

Xét trên thang điểm 100, điểm của Viên Viên được coi là đủ tiêu chuẩn.

“Mấy câu này thầy giáo đều dạy rồi! Tại sao còn sai!”

Thấy Viên Viên chỉ khóc không trả lời, mẹ tức giận dùng chổi lông gà đánh vào mông Viên Viên, làm cho Viên Viên ‘oa’ một tiếng, khóc đến long trời lở đất.

Thực ra ai tình tường đều có thể nhìn ra mẹ không dùng sức, Viên Viên khóc đến tê tâm phế liệt, cậu bé lùi về sau một chút.

Cậu cau mày nhìn cảnh tượng này: “Em từ từ nói với Viên Viên, sao cứ phải động tay động chân làm gì.”

Mẹ vốn cũng hối hận, nhưng nghe cậu nói những lời này thì lập tức giận dữ: “Anh bình thường không quan tâm đến con thì thôi đi, bây giờ em đang dạy con thì lại đóng vai người tốt đúng không, chỉ có em là người xấu thôi nhì! Hiện tại con nó thi chỉ có chừng này điểm, anh muốn nó thi đại học kiểu gì! Còn muốn nó đi du học cái gì nữa! Điểm chỉ có như thế, nó chỉ có thể ở trong cái đại viện này mãi mãi thôi! Đến cơ hội ngắm nhìn thế giới ngoài kia cũng không có đâu!”

Cậu thở dài: “Không phải anh không muốn nó tiến bộ, chỉ là không muốn em dùng cách này để dạy con thôi. Em đi xem mấy gia đình trí thức coi bọn họ có dùng chổi lông gà đánh con không!”

Mẹ tức giận: “Em không hiểu chuyện đời, cũng chẳng biết mấy người trí thức đó dạy con như thế nào. À, đúng rồi, chị của anh, anh rể không phải tầng lớp trí thức đấy à, sao còn quăng con trai cho mình quản làm gì. Gọi bọn họ về làm mẫu đi!”

Cậu mắng: “Nói vớ vẩn gì đấy!”

Mẹ sửng sốt, liếc nhìn cậu bé, cậu bé đang cúi đầu nhìn ngón chân của chính mình.

Tự biết bản thân lỗ mồm, mẹ nhanh chóng chuyển chủ đề, chuyển lên người

Viên Viên: “Con có biết mỗi ngày con tan học ở lại học thêm hai tiếng là do mẹ con dùng mặt mũi đổi lấy không, vừa mất tiền vừa mất mặt mà chỉ thi được chừng này điểm à? Có thấy có lỗi không hả? Vậy mà còn bảo mẹ ký vào bài thi nữa, mẹ không ký, đi bảo ba con ký ấy.”

Cậu vẫy tay: “Nào, Viên Viên, ba ký ch...”

Nửa câu sau bị cắt ngang vì bị mợ trừng mắt, mợ nói: “Anh hài lòng với điểm thi của nó à!”

Tuy cậu không mở miệng nói nữa, nhưng có lẽ câu vừa rồi của cậu đã cho Viên Viên cảm thấy an toàn. Viên Viên lau nước mắt, nói: “Con thi được 67 điểm, Giang Hữu chỉ được 20 điểm. Tại sao lại chỉ đánh mắng mỗi con chứ, sao không mắng không đánh cả Giang Hữu đi. Mẹ mất mặt không ký cho con, vậy thì cũng không được ký cho Giang Hữu.”

Đầu cậu bé cúi sâu hơn một chút.

Trương Duy lẩm bẩm: “Giang Hữu, hóa ra tên Giang Hữu.”

Ánh mắt Tần Châu nhìn cậu đầy thâm ý.

Mấy lời này của Viên Viên khiến mợ ghen lại, mất tự nhiên nói: “Anh trai với con không giống nhau.”

Viên Viên phản đối: “Không giống nhau chỗ nào!”

Cậu lên tiếng: “Ba mẹ anh trai không có nhà. Ba với mẹ con phải chăm sóc anh trai. Ba mẹ là phụ huynh của anh, đương nhiên mẹ con phải ký cho anh rồi.”

Viên Viên nói: “Ai bảo vậy, mẹ nói, là chú dì không cần Giang Hữu.”

Cậu nhìn về phía mợ, vẻ mặt xấu hổ, lại phát phát chổi lông gà trong tay: “Trẻ con như con nói vớ vẩn cái gì thế!”

Viên Viên: “Con không nói bậy, chú dì không cần Giang Hữu, bởi vì Giang Hữu ngốc.”

“Được rồi!” Cậu trừng mắt nhìn mợ một cái, mợ kéo Viên Viên, bịt miệng Viên Viên lại.

Lúc này mới nói với Giang Hữu: “Hữu Nhi, đưa bài kiểm tra cho cậu, cậu ký cho con.”

Nhóc Giang Hữu ngẩng đầu, nhưng lại không đưa bài thi ra.

Cậu: “Hữu Nhi?”

Mợ cũng nói: “Hữu Nhi, con để cậu ký cho, không phải ngày mai thầy giáo kiểm tra à?”

Nhóc Giang Hữu không nhúc nhích, nó siết chặt bài kiểm tra, tựa như bây giờ nó mà đưa bài kiểm tra cho cậu, lại để cậu ký tên cho nó, nghĩa là thừa nhận sự thật bản thân bị bỏ rơi.

Cậu duỗi tay định lấy, nhóc Giang Hữu đưa hai tay ra sau lưng, giấu bài kiểm tra đi: “Cậu, con không ký.”

Nói xong câu này, mặt kệ vẻ mặt của cậu mợ ra sao, nó mở cửa, chạy nhanh ra ngoài.

Cậu gọi ‘Giang Hữu’ nhưng không nhận được phản hồi, quay sang nhìn mợ: “Bình thường em dạy con kiểu thế à?”

Mợ xấu hổ không thôi.

Trương Duy nhìn mợ tức giận không phục nhưng lại không dám nói gì, rồi quay sang nhìn Tần Châu.

Nhóc Giang Hữu không còn ở trong gian phòng này nữa, chủ nhân ký ức không có ở đây, bọn họ cũng chẳng cần ở lại xem trò hề này, nhưng là đuổi theo nhóc Giang Hữu hay là tiến vào gợn sóng có ký ức khác, vẫn phải xem Tần Châu quyết định thế nào.

Tần Châu nói: “Qua bên kia.”

Trương Duy: “Vâng.”

Rời khỏi phòng, hai người đều nhìn về hướng nhóc Giang Hữu chạy trốn, nhóc Giang Hữu chạy về phòng của mình, sau đó khoá cửa lại, như thể thực sự sợ cậu mợ tới gõ cửa ký tên cho nó.

Nó không ký, như vậy cậu mợ không phải phụ huynh của nó, phụ huynh của nó vẫn là ba mẹ.

Rời mắt, hai người đi tới chỗ gợn sóng.

Tần Châu ra hiệu cho Trương Duy tiến vào, Trương Duy cũng không khiêm nhượng, dẫn đầu tiến vào gợn sóng, theo sát là Tần Châu.

Bên kia gợn sóng cũng là đình viện.

Điểm khác biệt ở nơi này chính là, có hai gian phòng sáng đèn, một là phòng

của cậu mợ, một là phòng của nhóc Giang Hữu.

Không cần lựa chọn, Tần Châu trực tiếp đi tới phòng của nhóc Giang Hữu, Trương Duy cũng nhanh chóng đi theo.

Cơ thể bọn họ vẫn đang ở trạng thái linh hồn, mặc dù nhóc Giang Hữu khóa cửa, nhưng bọn họ vẫn có thể xuyên vào mà không gặp trở ngại gì.

Sau khi vào phòng nhóc Giang Hữu, nhóc Giang Hữu đang ngồi ở bàn với một cây bút đầy mực, nó viết tên bên cạnh điểm số trên tờ giấy thi.

Tống Tinh.

Trương Duy liếc nhìn bài kiểm tra của nhóc Giang hữu. Nét chữ rất trẻ con, liếc mắt một cái là có thể nhận ra Giang Hữu ký thay.

Tống Tinh hẳn là tên mẹ của nhóc Giang Hữu.

Nhóc Giang Hữu viết xong, lại viết thêm một cái tên 'Giang Viễn Tân' bên cạnh 'Tống Tinh'.

Không cần nghi ngờ cả, đây chính là tên của ba nhóc Giang Hữu.

Nhóc Giang Hữu ký xong, thối thối hai cái tên cho khô mực, sau đó đặt bút xuống, vặn chặt nắp lọ mực. Nó lau tay vào quần áo, sau đó chạm vào cái tên trên tờ giấy thi.

Nó cẩn thận gấp bài kiểm tra chỉ có 20 điểm nhưng có tên ba mẹ nó trên đó rồi kẹp vào sách giáo khoa.

Làm xong việc này, nhóc Giang Hữu nhảy xuống khỏi ghế, chuẩn bị rời khỏi phòng.

Tay vừa chạm vào ổ khóa, nhóc Giang Hữu xoay người trở về, cẩn thận mở sách ra nhìn hai chữ ký trên tờ giấy thi, nhìn khoảng mười giây, nó lại nhét tờ giấy thi vào trong sách giáo khoa.

Sau đó mở cửa đi ra ngoài, đi về phía bà ngoại.

Tần Châu và Trương Duy đuổi theo nhóc Giang Hữu, trong tầm mắt bọn họ, nhóc Giang Hữu đi ngang qua phòng của mợ, cửa sổ phản chiếu bóng của mợ đang giúp Viên Viên làm bài tập, nhóc Giang Hữu đứng ở bậc thang, bốn bề vắng lặng, lúc này mới lộ ra ánh mắt ghen tị không che giấu.

Trương Duy không khỏi nói: "Bà mợ này khó chịu vãi."

Tần Châu nói: "Không phải con mình, đương nhiên không quan tâm."

Trương Duy chỉ than vãn một tiếng, ai ngờ Tần Châu lại đáp lại, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ.

Tần Châu hỏi cậu: “Cảm thấy bên kia là thật hay giả?”

Phòng ngừa Trương Duy lại nói ‘không biết’, Tần Châu nói: “Cứ nói bừa đi.”

Sắc trời càng ngày càng muộn dần, cốt truyện của hai bên cũng không khác biệt lắm. Đã đến lúc đưa ra phán đoán ký ức chân thật và ký ức hoang tưởng.

Trương Duy suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chủ tịch, em nghĩ là bên kia. Bên kia, nhóc Giang Hữu vừa không được kí tên, lại còn tận tai nghe thấy bản thân bị bỏ rơi. Bên này có khuynh hướng an ủi hơn, nhóc Giang Hữu tự mình ký tên, cho nên sẽ không nghe thấy em họ nói nó bị ba mẹ vứt bỏ.”

Tần Châu không tỏ ý kiến, nhưng Trương Duy không nhận được câu trả lời của Tần Châu, vì vậy cẩn thận thăm dò: “Chủ tịch, anh nghĩ sao?”

Tần Châu hỏi: “Đồng cảm với nó?”

“Đồng cảm, nhóc Giang Hữu.”

Chương 203: Quái vật 0-1

Như thể đất trời bao la đến vậy, cũng chỉ còn lại nó lẻ loi một mình.-

Chương 203: Quái vật 0-1

Trương Duy sửng sốt, cậu hiểu ý của Tần Châu. Giang Hữu là nguyên thân của quái vật 0-1, sinh viên của trường Đại học Kỹ thuật Phi Tự Nhiên thực sự không có tư cách để đồng cảm với cuộc đời của Giang Hữu.

“Chủ tịch, ý em là, ở trong ký ức thôi...”

Trương Duy nói được một nửa, Tần Châu không lắng nghe cậu, cậu trơ mắt nhìn Tần Châu đi xuyên qua gọn sóng kia, xem ra Tần Châu cũng có cùng ý nghĩ với mình, tin rằng bên kia chính là ký ức chân thật.

Trương Duy bất an mà gãi đầu, nhưng không dám lãng phí thời gian, cũng theo sát Tần Châu lại một lần nữa đi qua gọn sóng.

Thường xuyên đi tới đi lui, bóng đêm ngày càng trở nên nồng đậm hơn.

Nhìn thấy Trương Duy bước ra từ gọn sóng, Tần Châu đưa tay tóm lấy cậu, kéo cậu ra phía sau thân cây.

Đèn trong đình viện vẫn sáng, trên mặt đất đã xuất hiện bóng của họ.

Ngay lúc Tần Châu kéo Trương Duy lại, nhóc Giang Hữu đi ra khỏi phòng, nó xoay người, cẩn thận đóng cửa, đi về phía phòng bà ngoại, khi tới nơi, nhóc Giang Hữu nhẹ nhàng gõ cửa.

Gõ lần đầu tiên, bên trong không ai đáp lại.

Nhóc Giang Hữu nhẹ nhàng gõ cửa lần thứ hai, trong phòng cuối cùng cũng vang lên giọng nói của bà ngoại: “Ai đấy?”

Nhóc Giang Hữu nói: “Bà ngoại.”

Bà nói ‘a’ một tiếng: “Đợi bà một chút.”

Trong phòng truyền đến tiếng sột soạt.

Nhóc Giang Hữu nghe vậy, nó hỏi: “Bà ngoại ngủ rồi ạ?”

Tiếng bà đáp lại: “Chưa.”

Sau đó mở cửa cho nhóc Giang Hữu, trong phòng không có đèn, trong tay bà ngoại cầm nến, người già thường có thói quen dùng nến hơn, chủ yếu là vì tiết tiền điện.

Nhóc Giang Hữu nhìn bà ngoại, bà ngoại rõ ràng đã lên giường, đang mặc đồ ngủ. Bởi vì phải dậy mở cửa cho nhóc Giang Hữu, ban đêm trời lạnh, lại có sương mù nên bà mặc áo khoác ra ngoài.

Thấy nhóc Giang Hữu đang đánh giá chính mình, bà ngoại giải thích: “Bà trần trọc mãi không ngủ được. Đang tính nằm dậy làm nốt việc ban ngày còn sót lại thì con lại tới.”

Nói xong bà ngoại quay vào trong phòng, đặt nến lên bàn. Bà đi lấy kim chỉ để may quần áo. Nhưng sợi chỉ mãi vẫn không thể xuyên qua lỗ kim. Bà ngoại nhìn sang nhóc Giang Hữu vẫn đứng ở cửa cư xử cẩn thận: “Hữu Nhi, đến giúp bà ngoại khâu chỉ đi.”

Nhóc Giang Hữu đáp lại, đi vào trong phòng.

Cầm lấy kim chỉ, nhóc Giang Hữu dễ dàng giúp bà ngoại luồn sợi chỉ qua lỗ kim. Sợi chỉ lại tuột ra khỏi lỗ kim, nhóc Giang Hữu rút sợi chỉ, lấy lỗ kim làm trung tâm, sao cho hai đầu sợi chỉ cân bằng nhau, lúc này mới trả lại cho bà ngoại.

Bà ngoại nói: “Hữu Nhi tìm bà có chuyện gì à?”

Nhóc Giang Hữu sờ tờ giấy kiểm tra và cây bút giấu trong túi quần, sau đó nhìn bà ngoại tháo kính viễn thị, xoa xoa hai mắt, lầm bầm: “Người già rồi, hai mắt càng ngày càng mờ, không nhìn rõ được gì cả.”

“Không có.” Nhóc Giang Hữu từ bỏ ý định nhờ bà ngoại ký tên cho mình.

Bà ngoại nhìn nó: “Thật sự không có?”

Nhóc Giang Hữu gật đầu: “Ừm.”

Thân cây ngoài phòng.

Xác định như này sẽ không bị phát hiện, Tần Châu buông Trương Duy ra, Trương Duy lộ ra vẻ mặt xấu hổ: “Chủ tịch, xin lỗi.”

Tần Châu đang định nói gì, trong đình viện lại truyền ra tiếng mở cửa.

Tần Châu tạm thời im lặng, hai người sau thân cây nhìn về phía phát ra âm

thanh.

Người đi ra không phải nhóc Giang Hữu rời khỏi phòng bà ngoại, mà là cậu mợ, tuy hai người không nói gì nhưng rõ ràng bầu không khí có gì đó không ổn.

Cậu hạ giọng chỉ trích mợ: “Em điên rồi sao? Cái này cũng nói cho Viên Viên được à?”

Mợ cũng hạ giọng nói: “Em đâu có cố ý? Còn chẳng phải là do con anh không chịu ăn vitamin C không chịu ăn canxi đấy à. Anh có biết mỗi lần em gọi cho chị gái anh nhờ chị ta mua những thứ này phải khép nép thế nào không. Viên Viên không ăn, em cũng sốt ruột lắm chứ! Em vì con anh nên mới phải dọa nó, em nói với thằng bé, nếu nó mà trở nên ngốc nghếch, bọn mình không cần nó nữa, giống như chị anh không cần Giang Hữu đấy.”

Cậu cực kì tức giận: “Vậy thì cũng không thể dùng cách này được!”

“Anh nói thì dễ rồi!” Mợ chọc ngược lại: “Lúc anh không ở nhà, đều là tôi chăm sóc Viên Viên. Anh cho rằng tôi chưa thử cách khác à, tôi thử mọi cách rồi, thậm chí còn dỗ nó bằng đồ ngọt nhưng cũng không có tác dụng. Không thì anh cho rằng tôi khua môi múa mép với một đứa con nít làm gì? Hơn nữa, chị gái với anh rể anh chẳng phải vì trí thông minh của Giang Hữu nên mới không cần nó đấy à.”

Cậu cãi cợ: “Ai nói với em như thế, chị với anh rể là vì bận rộn! Nếu bọn họ không quan tâm Giang Hữu thì làm gì có chuyện hàng tháng gửi tiền sinh hoạt về quê, chẳng phải tiền sinh hoạt cho Giang Hữu được gửi về đều đặn đúng hạn à. Không thì em lấy tiền đâu ra mua quần áo mới cho Viên Viên, lấy tiền đâu ra mời thầy giáo dạy bù cho Viên Viên? Em một vừa hai phải thôi, đấy đều là phí sinh hoạt của Giang Hữu, lần trước em còn không mua tào phớ cho Giang Hữu, mẹ tức giận lắm đấy biết không!”

Mợ cười khẩy: “Mẹ đến cáo trạng với anh cơ à? Được, tôi là người xấu! Người nhà các anh hài hước thật đấy. Anh cho rằng tôi không biết, chị anh với anh rể là tầng lớp trí thức, kiêu ngạo trong cái đại viện này. Trong cái đại viện này có ai nhìn thấy chị anh với anh rể anh là không gọi một tiếng ‘thầy’, một tiếng ‘cô’ đâu? Kết quả lại sinh ra một đứa bị thiếu năng trí tuệ, chẳng phải sợ người khác chê cười nên mới bỏ lại Giang Hữu ở đại viện đấy à. Nói không dễ nghe thì là, Giang Hữu chính là gánh nặng mà chị với anh rể anh để lại cho chúng ta. Anh ra ngoài hỏi thăm xem, tôi từng mắng mỏ Giang Hữu bao giờ chưa! Tôi từng đánh đập Giang Hữu bao giờ chưa! Con anh thi được 67

điểm, Giang Hữu thi được 20 điểm, anh cũng không nghe thấy à? Hôm nay con anh uất ức, hỏi tôi sao không đánh Giang Hữu. Tôi làm sao đánh nó được, kéo tin đồn lại lan ra là tôi ngược đãi Giang Hữu.”

Mợ nói: “Tôi dùng tiền sinh hoạt của Giang Hữu, anh nói gì tùy anh. Giang Hữu sống ở nhà mình, tôi dùng là điều đương nhiên! Anh cũng nghĩ như vậy chứ gì, không thì sao không lên tiếng ngay từ đầu đi? Sao không đi mách tội với chị anh là tôi dùng tiền sinh hoạt của Giang Hữu đi? Hai chúng ta một 9 một 10 thôi, anh bớt càu nhàu đi.”

Cậu ghen lại, nhìn một lúc mới lên tiếng: “Anh cũng lười tranh cãi với em.”

Mợ nói: “Anh tưởng tôi muốn cãi nhau với anh à? Viên Viên đang ngủ, tôi sợ anh đánh thức Viên Viên dậy! Đầu phải anh không biết nó mà dậy thì phải đổ nó thế nào đâu. À phải nhỉ, có khi anh không biết thật, bởi vì anh có quan tâm đến con đâu!”

Mợ mắng mỗ một hồi, xoay người quay về phòng.

Cậu đứng ở một chỗ, cũng theo mợ trở về phòng.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Tần Châu mím môi, tìm kiếm manh mối trong cuộc trò chuyện.

Thiếu năng trí tuệ? Nhưng hẳn đâu thấy nhóc Giang Hữu có vấn đề về trí tuệ đâu, ngoại trừ việc thành tích của nó quả thực không tốt lắm.

Đang nghĩ ngợi, Trương Duy liền hạ thấp giọng hô: “Chủ tịch.”

Tần Châu ngừng suy nghĩ: “Sao?”

Trương Duy chỉ về phía trước.

Tần Châu nhìn theo hướng Trương Duy chỉ, từ vị trí của bọn họ có thể thấy rất rõ, một đứa bé lặng lẽ đứng bên cạnh bồn rửa tay, toàn thân bị bóng tối bao phủ.

Cậu mợ tranh cãi nhỏ giọng để không đánh thức Viên Viên đã ngủ say, không rảnh để lo những thứ khác, đương nhiên cũng sẽ không phát hiện nhóc Giang Hữu ở bồn rửa tay bên cạnh.

Gió đêm lướt qua, thổi bay một góc quần áo của nhóc Giang Hữu.

Nó đứng một mình bên bồn rửa tay thật lâu, lẻ loi, ngay cả ánh trăng cũng không bầu bạn cùng nó mà là ẩn mình sau đám mây.

Như thể đất trời bao la đến vậy, cũng chỉ còn lại nó lẻ loi một mình.

Chương 204: Quái vật 0-1

Bác sĩ, xin hãy cứu sống đứa bé này-

Chương 204: Quái vật 0-1

Tần Châu và Trương Duy nhìn về phía nhóc Giang Hữu, trong tầm mắt bọn họ, nhóc Giang Hữu đứng yên một mình như vậy hồi lâu, phảng phất thời gian như đọng lại, cả người nó hoá thành một pho tượng, mãi thật lâu sau, nó mới khôi phục, lẩm bẩm: “Không phải vậy.”

Bà ngoại nói với nó, công việc của cha mẹ nó rất bận, cho nên không có thời gian để chăm sóc nó. Bà còn nói, trên đời nào có cha mẹ không yêu thương con cái mình, để nó ở lại đại viện cũng là do bất đắc dĩ mà thôi.

Bà ngoại sẽ không gạt nó, chính nhóc Giang Hữu cũng tự mình cảm thấy như vậy, nó an ủi bản thân, lặng lẽ trở về phòng, thậm chí còn nhẹ nhàng đóng cửa lại, không muốn cậu mợ phát hiện mình nghe lén, như vậy sẽ sinh nhiều phiền phức hơn.

Nhóc Giang Hữu trở về phòng, đình viện lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Trương Duy để ý Tần Châu vẫn luôn nhìn chăm chăm về phía nhóc Giang Hữu, cậu muốn hỏi Tần Châu đang suy nghĩ gì, nhưng lại xấu hổ không dám hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của Trương Duy, Tần Châu nói: “Đây mới là ký ức chân thật.”

Trương Duy gật đầu.

Nơi này xác thật là ký ức chân thật, bọn họ đã hoàn toàn thực thể hoá. Trương Duy vừa mới không cẩn thận giẫm phải một chiếc lá khô trên mặt đất, để giày nghiền nát chiếc lá khô, phát ra âm thanh.

Nhóc Giang Hữu và các nhân vật khác vẫn duy trì hình dạng con người, không như những gì bọn họ đã thấy trong ký ức hoang tưởng lần trước, cơ thể bà ngoại đột nhiên bành trướng, nháy mắt biến thành con thú kinh hoàng dọa người.

Tần Châu liếc mắt nhìn Trương Duy một cái, nói tiếp: “Nếu bên kia là thế giới hoang tưởng, tại sao không trực tiếp ảo tưởng thành tích của bản thân tốt

hơn một chút.”

Trương Duy lúc này mới phản ứng lại: “Đúng ha, trực tiếp ảo tưởng thành tích của bản thân tốt hơn một chút, vậy thì nhiều vấn đề được giải quyết dễ dàng hơn rồi.”

Đánh giá từ cuộc cãi vã trò chuyện của cậu mợ, nhóc Giang Hữu bị cha mẹ ghét bỏ vì có vấn đề về trí tuệ. Nhưng nếu là ảo tưởng, tại sao không trực tiếp tưởng tượng mình là một nhóc thiên tài? Như vậy cha mẹ liệu có còn ghét bỏ nó được nữa không? Hẳn là sẽ cảm thấy tự hào về nó đi. Đừng nói là không tìm được người để ký tên, có khi cha mẹ nó còn cướp bài thi của nó để ký tên nữa là.

Bao gồm cả ký ức mà họ nhìn thấy ở ngôi sao lần trước, nhóc Giang Hữu không được ăn tào phớ, hoàn toàn có thể tung bay mơ mộng, tưởng tượng cha mẹ nó xuất hiện, hoặc bản thân có đủ tiền để mua tào phớ, nhưng nhóc Giang Hữu chỉ tưởng tượng bà ngoại dắt nó đi mua tào phớ mà thôi.

Tần Châu nói: “Nội dung tưởng tượng không nhiều.”

Dựa vào lời nói của Tần Châu, Trương Duy nảy ra ý tưởng: “Cảm giác như ảo tưởng của cậu nhóc giống một loại an ủi bản thân hơn.”

Nhóc Giang Hữu không cần quá nhiều, nó không được ăn tào phớ, liền tưởng tượng bà ngoại nắm tay nó, dắt nó đi mua tào phớ.

Cậu mợ ký tên lên bài thi 20 điểm của nó, có nghĩa phụ huynh nó đã biến thành cậu mợ, cho nên nhóc Giang Hữu tưởng tượng bản thân ký tên, như vậy phụ huynh nó vẫn là cha mẹ, không có gì thay đổi cả.

Thậm chí nó còn không dám tưởng tượng cha mẹ sẽ trở về đón nó, không dám tưởng tượng cha mẹ sẽ ký tên cho nó. Bởi vì nhóc Giang Hữu biết rõ, cha mẹ nó sẽ không trở về, mợ cũng sẽ không vì bù đắp cho nó mà mua một phần tào phớ.

Nó chỉ dựa vào tưởng tượng tựa như một loại an ủi bản thân, để giải quyết những khổ sở mà người khác không có, nhưng nó thì lại có.

Trước khi thế giới Quy Tắc 0-1 bắt đầu, thiếu niên đã nói với người tham gia một câu, nó nói ‘ta thường không biết đâu là thật đâu là giả’, hiện tại xem ra, nó tin vào sự an ủi mà bản thân tưởng tượng. Giang Hữu ở hiện thực hết lần này đến lần khác thất vọng, hết lần này đến lần khác tự tưởng tượng để an ủi chính mình, sau đó lại thất vọng, cứ như vậy mà lặp đi lặp lại.

Sau khi trở thành quái vật 0-1, quả thực khó có thể phân biệt được ký ức chân thật và ký ức hoang tưởng.

Trương Duy nghĩ tới gì đó, hỏi: “Chủ tịch, anh lo lắng kết quả cuối cùng ạ?”

Quái vật được sinh ra từ cái ác. Quái vật 0-1 cho phép người tham gia phân biệt thật giả. Khi tất cả ký ức được phân biệt rõ ràng, những ký ức hoang tưởng dùng để an ủi bản thân sẽ bị loại bỏ, chỉ để lại những ký ức chân thật không hề đẹp đẽ. Đến lúc đó bọn họ sẽ không thể biết được quái vật 0-1 sẽ như thế nào. Bản thân thiếu niên chỉ cho họ ba ngày để phân biệt thật giả, nhưng chưa từng nói sau ba ngày sẽ thả bọn họ đi.

Tần Châu nhìn Trương Duy, nhưng hần không đáp lại.

Thực ra điều mà hần lo lắng không phải người tham gia không thể rời khỏi thế giới Quy Tắc 0-1, không thể rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, thứ hần lo lắng là phương hướng của bọn họ sẽ bị sai lệch.

Trương Duy an ủi: “Nhưng bây giờ chỉ có thể phân biệt. Em tin sau này nhất định sẽ có biện pháp rời đi.”

“Điều cậu muốn nói là...” Tần Châu nhìn Trương Duy: “Công phu không phụ lòng người.”

Trương Duy gật đầu: “Dạ.”

Bộ dáng Tần Châu thản nhiên, không nhìn cậu nữa, ngẩng đầu nhìn phòng nhóc Giang Hữu, chờ ký ức kết thúc rồi rời khỏi đây.

Thời gian quay ngược lại một vòng, ở một ngôi sao khác.

Sau khi Trình Dương và Nhậm Lê tiến vào, bên tai bị âm thanh ‘lả tả’ của tiếng mưa to lấp đầy.

May mà bọn họ đang ở trong trạng thái linh hồn nên không bị ảnh hưởng gì, nước mưa dày đặc xuyên qua cơ thể họ rồi rơi xuống đất. Hệ thống thoát nước của hơn 50 năm trước đương nhiên không tốt bằng hiện tại, rất nhanh nước mưa trong đình viện dần dâng lên, độ sâu không quá mắt cá chân.

Nhậm Lê nhạy bén phát hiện, đình viện lần này bọn họ nhìn thấy không giống với lần trước, mặc dù trời đang mưa to, nhưng có thể rõ ràng nhận ra, đình viện lần này mới hơn một chút, cây trong đình viện không sum sê bằng lần trước.

Trình Dương chạy tới hành lang đứng, đứng ở nơi đó tuy không bị mưa lớn

ướt sũng, nhưng mưa to như vậy vẫn sẽ che khuất tầm mắt của bọn họ:
"Khối băng, đừng đứng ở đó nữa, mau tới đây!"

Gian phòng trước mặt Trình Dương có ánh sáng chiếu ra, Trình Dương đứng ở bên cửa sổ, xuyên qua cửa sổ kính trong suốt phát hiện ra gì đó, vội vàng gọi Nhậm Lê: "Khối băng, khối băng."

Nhậm Lê đi tới.

Trình Dương chỉ vào một người phụ nữ trong phòng, nói: "Lần trước bọn mình không nhìn thấy người này."

Nhậm Lê cũng nhìn vào trong nhà, quả thực như lời Trình Dương nói, ngôi sao lần trước bọn họ tiến vào không có người phụ nữ này. Căn phòng mà người phụ nữ ở lúc này là phòng của cậu bé nhưng lại không thấy cậu bé đâu cả.

Trình Dương chỉ vào bụng người phụ nữ: "Khối băng, sờ mờ. Đừng bảo cậu nhóc vẫn trong bụng mẹ nhé?"

Nhậm Lê cũng lập tức phát hiện bụng của người phụ nữ phình ra. Xét theo độ phình, mang thai khoảng bảy tháng.

Chưa đợi bọn họ nghĩ cách để xác nhận người phụ nữ có phải mẹ ruột của cậu bé hay không, bà ngoại đi tới gõ cửa: "Tổng Tinh, khuya như vậy rồi sao còn chưa ngủ!"

Nhậm Lê nói: "Có lẽ là vậy."

Bà ngoại so với ký ức lần trước cũng trẻ hơn một chút.

Bà ngoại đẩy cửa, tức giận nhìn Tổng Tinh.

Ánh mắt Tổng Tinh dán vào trong sách, nói: "Con vẫn còn một số việc."

Bà ngoại nói: "Con đang mang thai. Ngày nào cũng ngồi như vậy, có biết là sẽ ảnh hưởng tới thai nhi không! Con học em dâu con đi kia, đều là mang thai như nhau, nhưng con bé biết điều không ngồi lâu như vậy."

"Mẹ!" Tổng Tinh cười nói: "Ngồi lâu không ảnh hưởng với thai nhi, nhiều nhất sẽ gây ra phù nề ở chi dưới do máu không lưu thông được."

Bà ngoại: "Không ảnh hưởng à?"

Tổng Tinh bất đắc dĩ nói: "Ảnh hưởng đến con, không phải thai nhi, hơn nữa hiện tại con cũng không hề thấy khó chịu chỗ nào. Trời khuya rồi, mẹ mau

ngủ sớm đi, mẹ ở đây trì hoãn con, con sẽ phải thức đêm đó.”

“Sách thì đọc nhiều mà còn chê bà già này lải nhải.” Bà ngoại hừ lạnh một tiếng, nhưng không muốn con gái thức khuya nên quay người chuẩn bị rời đi, nói: “Trường cho con ngủ ngơi thì cứ ngủ ngơi đi, còn phải nghiên cứu cái gì nữa. Chẳng lẽ trường thiếu con thì học sinh không thể học được à.”

Tống Tinh vẫn im lặng, bà ngoại lẩm bẩm: “Nhớ ngủ sớm.”

Tống Tinh: “Con biết rồi.”

Sau khi bà ngoại rời đi, Tống Tinh vẫn tiếp tục vùi đầu đọc sách, thỉnh thoảng viết gì đó vào sổ tay.

Trình Dương nhìn thoáng qua cuốn sổ trong tay cô: “Chữ đẹp thiệt.”

Nhậm Lê cũng liếc nhìn.

Chữ viết của Tống Tinh rất đẹp, có thể thấy cô là người thích đọc sách nghiên cứu, ở thời đại này, rất ít người biết chữ.

Nhậm Lê nói: “Đi tìm gợn sóng trước.”

Trình Dương gật đầu.

Bọn họ tìm kiếm khắp đình viện nhưng không tìm thấy gợn sóng nào, lại chạy ra đường tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy gợn sóng.

Tình hình không ổn lắm, Trình Dương nói: “Hay quay về xem thử?”

Dù sao địa điểm bọn họ xuất hiện cũng là ở đình viện.

Nhậm Lê: “Ừm.”

Hai người trở lại đình viện, còn chưa tìm được gợn sóng, Tống Tinh trong phòng có chút động tĩnh, giống như là âm thanh té ngã.

Trình Dương: “Mẹ kiếp, không phải chứ.”

Thai phụ té ngã là một điều rất nguy hiểm.

Hai người vội vàng đi đến phòng Tống Tinh, đúng như những gì nghe được, Tống Tinh đã làm xong việc và đang định đứng dậy, do ngồi lâu nên hai chân cô sưng tấy không còn sức. Khoảnh khắc té ngã, cô muốn bắt lấy thứ gì đó để ổn định người mình.

Cô nắm lấy chiếc ghế vừa ngồi. Chiếc ghế không những không thể giúp cô ổn định cơ thể, theo Tống Tinh ngã xuống, chiếc ghế cũng rơi mạnh vào

bụng cô.

Trên mặt Tống Tinh lập tức lộ ra vẻ đau đớn.

Trình Dương 'đột' một tiếng: "Xuất huyết, cổ xuất huyết rồi!"

Giữa hai chân Tống Tinh có máu chảy ra. Trong phòng chỉ có một mình Tống Tinh, nhưng thậm chí sức để kêu cứu cũng không có, cô thử kêu cứu vài lần nhưng bởi vì cơn đau ở bụng mà trở nên yếu ớt.

Trình Dương lo lắng như kiến bò trong chảo nóng, Nhậm Lê nói: "Đừng sốt ruột, sốt ruột cũng vô ích."

Dù có chuyện gì xảy ra thì dù sao đây cũng là ký ức của quái vật 0-1. Cho dù bọn họ có thực thể thì cũng không thể thay đổi cốt truyện ban đầu trong ký ức.

Cuối cùng, bà ngoại đến kiểm tra Tống Tinh đã ngủ chưa phát hiện ra Tống Tinh đã ngất đi vì đau đớn. Bà ngoại hơi luống cuống, bà bị cảnh tượng trước mắt dọa hoảng loạn đến hai chân mềm nhũn, đó là con gái mình, bà cắn răng tới gõ cửa phòng cậu mợ.

Gõ cửa một lúc, cậu ra mở cửa, thấy sắc mặt khó coi của bà ngoại, nôn nóng hỏi: "Làm sao vậy?"

Bà ngoại nói: "Cứu chị con! Nhanh lên, nhanh lên."

Bà ngoại và cậu chạy đến phòng Tống Tinh, nhìn thấy vậy liền nhanh chóng bế Tống Tinh lên, nói: "Mẹ, nhanh tìm thứ gì mặc cho chị con, con đi mượn xe."

Bà ngoại: "Được được được!"

Thời đại này ô tô chưa phổ biến nên thứ cậu mượn chỉ là một chiếc xe ba bánh.

Thứ bà mặc cho Tống Tinh không phải là áo mưa mà là một chiếc túi vải bạt, bà cầm một chiếc ô vải đen che qua đầu Tống Tinh, tránh để cô bị ướt khi trời mưa to.

Hai người vội vã đến trạm cứu hộ.

Bà ngoại vừa đi vừa mắng: "Đã nói mà còn không nghe! Bây giờ thì hay rồi! Từ nhỏ đã không nghe lời! Con nghe ta một lần thôi không được à!"

Cậu đạp xe điên cuồng.

Đến trạm cứu hộ, bọn họ điên cuồng gọi bác sĩ y tá, sau khi Tống Tinh được đưa tới phòng cấp cứu, cả hai mới gục xuống.

Bà ngoại liên tục lau nước mắt, cậu nói: “Mẹ, mẹ trông ở đây. Con quay về nói với Tiểu Diễm một tiếng, tránh để em ấy lo lắng.”

Bà ngoại đáp ứng.

Sau khi cậu đi được một lúc lâu, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ bước ra, trên tay bế một đứa bé nho nhỏ.

Nó quá nhỏ, dường như chỉ lớn bằng lòng bàn tay.

Bà ngoại vội vàng chạy tới nói: “Đứa bé sao không khóc, không cử động gì hết? Còn... còn sống không?”

Bác sĩ cho biết: “Dây rốn quấn quanh cổ, thai nhi xuất hiện tình trạng hít thở không thông.”

Bà ngoại không hiểu lắm: “Nghĩa... nghĩa là sao?”

Bác sĩ nói: “Tình huống thai nhi bị ngạt, lại còn là sinh non, tế bào não bị tổn thương, các cơ quan trong cơ thể chưa phát triển đầy đủ, có thể sẽ không qua khỏi. Nên chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Bà ngoại choáng váng: “Con gái tôi thì sao?”

“Thai phụ tạm thời không sao.” Bác sĩ giao đứa bé cho y tá, yêu cầu đưa vào lồng ấp trẻ sơ sinh.

Bà ngoại thở phào nhẹ nhõm, nói: “Bác sĩ, xin hãy cứu sống đứa bé này.”

Bác sĩ chỉ có thể nói: “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức”.

Bà ngoại nói: “Tốn bao nhiêu tiền cũng được”.

Bác sĩ không trả lời, quay người trở lại phòng cấp cứu. Bà ngoại đứng đợi ở bên ngoài, chạy tới phòng khám của trẻ sơ sinh.

Bà đến phòng khám, gọi một bác sĩ lại, hỏi về tình hình của đứa bé.

Bác sĩ nói: “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, nhưng dù có sống sót, đứa bé cũng có khả năng mắc các bệnh về tim và não. Trẻ sinh non thường có trí thông minh kém, dễ bị bại não và động kinh. Sao lại có thể bất cẩn như vậy!”

Chương 205: Quái vật 0-1

Khối băng, anh quá lạnh lùng, quá bình tĩnh-

Chương 205: Quái vật 0-1

Bà ngoại không biết phải trả lời bác sĩ như thế nào, vừa vặn lúc này cậu cũng đưa mợ tới, bà ngoại cũng rất lo lắng, nhưng cảm xúc đã dùng hết, thấy mợ bụng phệ tới đây thì bất lực nói: “Sao lại chạy đến đây?”

Cậu nói: “Tiểu Diễm lo lắng cho chị, nhất quyết muốn đến xem.”

Mợ gật đầu hỏi: “Mẹ, chị thế nào rồi?”

Bà ngoại thở dài một hơi, chỉ vào phòng khám: “Đứa bé ở đây, hai đứa xem đi, ta đi coi chị thế nào.”

Nói xong quay người đi thẳng vào phòng cấp cứu.

Sau khi bà ngoại đi, cậu đi hỏi bác sĩ tình hình đứa bé. Mợ cũng lo lắng hỏi: “Là con trai hay con gái vậy?”

Bác sĩ liếc nhìn mợ: “Con trai.”

Sắc mặt mợ có chút khó coi, lẩm bẩm: “Sao lại vượt qua được?” Sau đó nói với cậu: “Đứa con trong bụng này trở thành em trai rồi. Mẹ lại bất công thiên vị chị anh hơn, tương lai cái đại viện kia...”

Cậu mắng mợ: “Lúc nào rồi mà em còn nói cái này?”

Y tá trong phòng khám nghe xong cũng tức giận: “Khỏi cần cô phải sốt ruột! Con còn chưa sinh ra! Có điều cô cũng chẳng cần lo lắng vô cớ. Đứa bé này phát triển không đủ, sống qua ba ngày thôi cũng đã khó nói, mà kể cả có sống được, tương lai cũng sẽ sinh ra đủ loại bệnh tật. Cô cứ yên tâm, không tranh được cái gì với đứa trong bụng cô đâu, đừng có thù địch với một đứa bé mới sinh như thế.”

Mợ bị y tá nói tới mặt mày đỏ ửng, lại có chút không phục: “Chuyện nhà tôi không cần tới lượt cô nói.”

Cậu vội vàng chen lời: “Bác sĩ, bác sĩ nói đứa trẻ sau này sẽ có vấn đề. Vấn đề gì?”

Bác sĩ đáp: “Thông thường trẻ sinh non sẽ bị ảnh hưởng tới trí tuệ, sau đó là vấn đề về tim.”

Mợ nắm chặt từ khóa: “Trí tuệ?”

Sắc mặt xấu hổ của cô theo những từ này mà biến mất vào hư không, nhưng do vừa bị y tá và bác sĩ xem thường, những lời muốn nói nghẹn lại vào trong lòng.

Nhưng trên mặt không tìm được niềm vui sướng.

Mợ không thích Tống Tinh, luôn cảm thấy chị gái của chồng có chút trịch thượng, coi thường cô. Hiện tại tốt rồi, người chị làm việc ở thành phố này sinh ra một đứa bé chậm phát triển về trí tuệ, nhìn thế nào cũng thấy cô ta phải chịu ác báo.

Ông trời có mắt! Thấu tình đạt lý!

Cậu vẫn đang hỏi bác sĩ liệu việc trị liệu kế tiếp có thể cứu được đứa bé sinh non bảy tháng tuổi hay không, mợ cũng nhanh chóng mở miệng: “Đúng, đúng, bao nhiêu tiền chúng tôi cũng chi được, cha mẹ đứa bé có tiền mà!”

Bác sĩ nói: “Đợi ba ngày rồi nói sau.”

Ở phía sau bọn họ, Trình Dương không khỏi nói: “Sao tôi lại cảm thấy bà mợ này đang vui sướng khi người khác gặp họa nhỉ.”

Nhậm Lê không có phán xét gì, anh nói: “Đi tìm gọn sóng trước.”

Vì trong đình viện và ngoài đại viện không tìm được gọn sóng, hơn nữa cảnh tượng đã chuyển sang trạm cấp cứu, cho nên khả năng cao là gọn sóng ở trạm cấp cứu.

Trình Dương gật đầu: “Được.”

Tựa như một vở kịch luân lý, khoảnh khắc Trình Dương xoay người rời đi, cậu ta quay người nhìn cậu mợ.

Cơ thể bọn họ đã bắt đầu dần dần hiện hình, việc cấp bách là phải tìm được gọn sóng.

Trình Dương nói: “Có đến phòng cấp cứu không?”

Nhậm Lê: “Đi xem thử.”

Hai người đi tới phòng cấp cứu, khi tới nơi, cửa phòng cấp cứu vừa đúng lúc mở ra, Tống Tinh được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu.

Bà ngoại vội vàng chạy tới, Tống Tinh yếu ớt nhìn bà ngoại, bà ngoại nói: “Đứa bé không sao, đừng lo, ngủ một lát đi.”

Tống Tinh lắc đầu, mở miệng nói gì đó, bà ngoại nhanh chóng nghiêng tai nghe.

Trình Dương cũng nằm xuống nghe, nghe thấy Tống Tinh nói: “Đứa bé... trí tuệ... có vấn đề sao?”

Phòng cấp cứu của hơn 50 năm trước rất đơn sơ, âm thanh bên ngoài phòng cấp cứu có thể truyền vào bên trong. Những lời vừa rồi bác sĩ vừa nói với bà ngoại đã truyền đến tai Tống Tinh, mắt cô đỏ hoe: “Mẹ, đúng không?”

Bà ngoại ngập ngừng, cảm xúc Tống Tinh trở nên kích động, lại hỏi: “Đúng không?”

Bà ngoại hết cách, đành phải nói: “Về sau kiểm tra lại. Bác sĩ cũng không nói chắc chắn việc sinh non sẽ ảnh hưởng đến trí tuệ của đứa bé.”

Đôi môi Tống Tinh run run, trong mắt không giấu được sự thất vọng: “Không, không phải, con của con không thể như vậy. Con muốn đi xem đứa bé.”

Cô ép mình ngồi dậy, bác sĩ nhanh chóng đề lên vai cô nói: “Đừng kích động, đứa bé đang ở trong lồng ấp, tạm thời...”

Lời còn chưa nói xong, Tống Tinh đã khàn giọng gầm lên: “Là như vậy! Là có vấn đề, đứa con tôi sinh ra có vấn đề!”

Bác sĩ thở dài, nháy mắt với y tá, mấy y tá bên cạnh nhận được tín hiệu, cường chế đẩy Tống Tinh vào phòng bệnh. Tống Tinh còn chưa có được đáp án chính xác, nào có chịu rời đi: “Tôi không cần! Tôi không cần!”

Y tá đẩy cô cũng có chút không kiên nhẫn: “Đừng làm loạn nữa, kéo vết thương lại làm sao.”

Tống Tinh vẫn nói “Tôi không cần.”

Y tá hỏi: “Cô không cần gì?”

Tống Tinh nói: “Tôi không cần một đứa có vấn đề về trí tuệ! Tôi không cần!”

Mọi người xung quanh đều nhìn về phía Tống Tinh, khung cảnh nhất thời trở nên khó xử. Sau khi Tống Tinh bị đẩy đi rồi, bà ngoại xin lỗi bác sĩ: “Xin lỗi, con gái tôi... kỳ vọng rất cao vào con mình.”

Bác sĩ khó có thể thông cảm, nói: “Trước hết hãy trấn an bệnh nhân. La hét

như vậy không tốt cho sự hồi phục của bệnh nhân.”

“Vâng vâng vâng.” Bà ngoại cười khổ.

Kỳ thật bà ngoại có thể thông cảm cho con gái mình, con gái bà từ nhỏ đã thích đọc sách học tập, là sinh viên đại học đầu tiên trong đại viện. Sau này tốt nghiệp rồi, cô ở lại trường làm giáo viên. Con gái bà có khi còn hiểu rõ sự đời hơn bà, sau khi nghỉ thai sản cũng thường xuyên nói chuyện phiếm với bà, tưởng tượng tương lai của đứa con trong bụng.

Con gái nói nhất định sẽ dạy dỗ đứa bé thật tốt. Cô đã nghiên cứu một loạt phương pháp giáo dục mới được truyền bá từ nước ngoài, không nên đánh mắng con cái mà nên bầu bạn với nó.

Con gái còn nói, ở nước ngoài phát triển rất tốt. Điều tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời cô là không được đi du học. Giờ cô đã trở thành người làm vườn, lý tưởng là truyền bá tất cả tri thức của mình cho học trò, để cho học sinh ngày càng tiến xa hơn, vì đất nước phát triển, cho nên cô không thể rời đi, học sinh của cô cần cô.

Từ khi mang thai, cô đã nghĩ đến việc để đứa con trong bụng bù đắp tiếc nuối của mình là không được đi du học, rời quốc gia đi du ngoạn khắp nơi.

Nhưng bây giờ, trí tuệ của con cô bởi vì sinh non mà bị ảnh hưởng. Trong đại viện có một đứa bé sinh non, mọi người ai nấy cũng biết rõ như ban ngày, đứa bé sinh non này quả thực kém cỏi hơn người bình thường về mọi mặt. Đã lớn đến bảy tám tuổi mà họ tên mình thậm chí còn không viết được tử tế. Con gái bà kỳ vọng cao vào đứa bé như vậy, đương nhiên cũng không chấp nhận con mình sinh ra cũng sẽ như thế.

Lúc này đây, con gái bị té ngã sinh non khiến cô khó có thể mang thai lần nữa, những tưởng tượng về tương lai của cô cũng tan biến trong đêm mưa ào ạt này.

Bà ngoại thở dài nặng nề, nhìn về nơi đứa bé được đưa tới: “Đã bảo rồi mà con không chịu nghe, hiện tại phải làm sao chứ!”

Lẩm bẩm câu này xong, bà theo con gái đi vào phòng bệnh.

Bên ngoài phòng cấp cứu cũng không có gợn sóng, Nhậm Lê nói với Trình Dương: “Chắc là ở bệnh viện. Đi xem thử.”

Trình Dương gật đầu: “Được.”

Hai người tìm kiếm khắp bệnh viện vài lần, cuối cùng nhìn thấy gợn sóng

trong phòng bệnh của Tống Tinh.

Lúc này trong phòng bệnh của Tống Tinh, cậu mợ cũng đi đến, mợ nói với Tống Tinh: “Chị, em vừa hỏi bác sĩ, đứa bé vẫn khỏe mạnh, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm gì cả. Anh rể biết đêm nay chị sinh con chưa. Chị muốn gửi thư cho anh rể không?”

Tống Tinh quay đầu lại nhìn mợ: “Còn những vấn đề khác thì sao?”

Mợ mỉm cười ngượng ngùng, không trả lời.

Cậu nói: “Chị đừng lo lắng, bây giờ còn quá sớm để đưa ra phán xét. Đợi mấy năm nữa rồi thất vọng vẫn không muộn.”

Tống Tinh lạnh lùng nhìn cậu: “Đến bú sữa cũng không biết, còn gửi hy vọng cái gì? Đợi thêm mấy năm nữa để thất vọng tiếp sao?”

Cậu nói: “Không chắc chắn mà...” Rồi đổi chủ đề: “Đặt tên cho đứa bé nhé? Nghe mẹ nói chị với anh rể đã quyết định tên cho con rồi. Tên là gì?”

Tống Tinh nhắm mắt lại: “Không, không có tên.”

Bà ngoại nói: “Giang Du, nghĩa là ‘kế hoạch’ hay là ‘mưu đồ’.”

Cậu đang định nói cái tên này hay, Tống Tinh lại đột nhiên trở nên cuồng loạn: “Nó không có! Tôi không muốn, tôi không cần nó, tôi không cần!”

Nhìn thấy Tống Tinh kích động, bà ngoại vội vàng trấn an: “Được rồi được rồi, con không cần, con không cần.”

Mợ lẩm bẩm: “Sinh cũng sinh rồi, chẳng lẽ ném đi à?”

Tống Tinh vẫn hét lên “Tôi không cần”, mợ nói: “Chị! Dù sao cũng là miếng thịt từ bụng rơi ra. Sao có thể nói không cần là không cần được, chị như này không phải vứt bỏ...”

“Em bớt tranh cãi đi!” Cậu trừng mắt nhìn mợ.

Bà ngoại vỗ vỗ vai Tống Tinh: “Con không cần thì thôi, cùng lắm để mẹ nuôi. Nếu mẹ già quá không chăm sóc được thì để em con với em dâu nuôi! Nếu có người không đồng ý, đừng hòng có được căn đại viện kia!”

Mợ sửng sốt, ‘xì’ một tiếng, quay người bước ra ngoài.

Bà ngoại ra hiệu cho cậu đuổi theo, dù sao mợ cũng đang mang thai.

Cậu cũng lo lắng, vội vàng đuổi theo: “Em nháo cái gì?”

Mợ: “Em nháo? Rõ chị anh mới là người hài hước ở đây! Dựa vào đâu mà chị ta không cần thì mình phải nuôi? Mẹ anh quá thiên vị! Chuyện gì cũng chiều chị anh, cho nên chị anh mới kêu căng không biết trời đất đất. Bây giờ sinh con xong thì kêu không cần, vậy mà còn đáng làm mẹ à?”

“Trình Dương.”

Nhậm Lê đi tới gợn sóng, gọi Trình Dương một tiếng: “Đừng nhìn nữa, đi thôi.”

Trình Dương tặc lưỡi hai lần: “Tôi có chút cặn lời, cũng không biết phải cặn lời với ai.”

Trình Dương không thể hiểu nổi loại người nhà này.

“Tới liền.”

Trình Dương biết vì sao mẹ cậu ta thường thích xem phim drama gia đình, đôi khi một số mâu thuẫn xích mích trong gia đình đúng là một vở kịch lớn.

Không chần chừ thêm nữa, hai người xuyên qua gợn sóng.

Bên kia gợn sóng cũng là phòng bệnh Tổng Tinh, điểm khác biệt so với bên này là, tuy sắc mặt của Tổng Tinh cũng xanh xao tái nhợt, lộ ra vẻ yếu đuối, nhưng khi nghe tin đứa bé được đưa vào lồng ấp, liền bảo bà ngoại đẩy mình ra khỏi phòng bệnh đi xem đứa bé.

Nhậm Lê và Trình Dương cũng thuận thế đi theo.

Khi đến phòng khám, gia đình có đủ điều kiện cho con mình vào lồng ấp không nhiều lắm, cũng không cần bà ngoại chỉ, Tổng Tinh liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy đứa bé.

Không khóc không quấy, chỉ nằm lặng lẽ trong lồng ấp, làn da tím tái, trông rất ốm yếu.

Lúc này, cậu dẫn mợ tới bệnh viện, mợ cũng hướng mắt vào lồng ấp: “Sao lại nhỏ thế?”.

Cậu nói: “Không đủ tháng.”

Mợ nói: “Không khóc không quấy, chẳng lẽ là người câm.”

Tổng Tinh lạnh lùng nhìn cô một cái, mợ lúng túng giải thích: “Có đứa bé nào sinh ra mà không khóc đâu, em chỉ lo lắng thôi.”

Đúng lúc này, một bác sĩ từ phòng khám đi ra, mọi người nhanh chóng tiến tới hỏi thăm tình trạng của đứa bé.

“Đứa bé bình thường không khóc không quấy quả thực là bất bình thường.”
Bác sĩ trả lời: “Có điều là sinh non, dây rốn quấn quanh cổ, cho nên suy yếu.
Quan sát một đoạn thời gian trước.”

Bà ngoại trừng mắt nhìn mợ: “Có vài người thích xem náo nhiệt mà không
chê lớn chuyện.”

Mợ định nói gì nhưng cậu đã lên tiếng: “Đừng đứng nữa, anh đưa em qua
bên kia ngồi một lát.”

Sau khi cậu đưa mợ đi, Tống Tinh hỏi bác sĩ: “Bình thường trẻ sinh non có trí
tuệ không cao. Liệu con tôi cũng sẽ như vậy chứ?”

Bác sĩ nói: “Bây giờ còn quá sớm để đánh giá.”

Sắc mặt Tống Tinh tái nhợt, rất rõ ràng, đáp án mà cô muốn nghe không phải
những lời này: “Cảm ơn.”

Bác sĩ nói: “Đừng ở đây nữa, quay về nghỉ ngơi đi.”

Tống Tinh: “Ừm.”

Bà ngoại đẩy Tống Tinh trở lại phòng bệnh, trong quá trình này, Tống Tinh
không hề quay đầu dù chỉ một lần.

Trình Dương và Nhậm Lê không đi theo nữa, nhìn đứa trẻ trong lồng ấp.

Ký ức hai bên gợn sóng đồng thời phát triển, bọn họ đã ở bên kia quá lâu,
cho nên bọn họ không biết nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Họ chỉ biết đứa
bé cũng là sinh non, cũng là có nguy cơ chậm phát triển về trí tuệ. Tống Tinh
không chấp nhận tình huống này, chẳng qua bên kia phản ứng lớn hơn một
chút, mà bên này dịu hơn một chút.

Không dễ để phân biệt đâu là ký ức chân thật, đâu là ký ức hoang tưởng.

Cảm xúc của thai phụ thực sự rất nhạy cảm, ở ký ức bên kia, việc Tống Tinh
không chấp nhận con mình có trí tuệ kém mà hét khản cả giọng cũng là
phản ứng bình thường, Tống Tinh bên này khó kìm được thất vọng mà không
quay đầu cũng là phản ứng bình thường. Dù sao, với trình độ học vấn của cô
nên cô không thể hét như một con điên ở nơi công cộng được.

Trước đây bọn họ đánh giá ký ức thật giả dựa vào việc cậu bé nhận được tào
phớ. Tình huống tốt hơn là ký ức hoang tưởng, còn tình huống tệ hơn là ký ức
chân thật.

Nhưng bây giờ xem ra, dựa vào ký ức hai bên gợn sóng của cậu bé không

nhận được cái gì, nó vừa sinh ra bị phán đoán là trí tuệ kém, nói nó không sống nổi ba ngày. Nó sinh ra không mang lại niềm vui cho gia đình, chỉ có sự ghét bỏ thất vọng của mẹ, và người mợ dùng làm vũ khí để công kích người khác.

“Xin nhường đường.”

Trong lúc đang suy nghĩ, một bác sĩ vỗ nhẹ vào vai Trình Dương.

Sắc mặt Nhậm Lê lập tức tối sầm lại. Bọn họ đã thực thể hoá đến mức có thể bị nhìn thấy và bị chạm vào. Nếu không phân biệt được bên nào là ký ức chân thật và ký ức hoang tưởng, bọn họ sẽ hoàn toàn mất đi quyền chủ động để phán đoán.

Nhìn thấy vẻ mặt đang suy nghĩ của Nhậm Lê, Trình Dương không dám quấy rầy. Cậu ta cũng cố vắt óc suy nghĩ.

Trong đầu hiện lên một đáp án không chắc chắn, Trình Dương hỏi Nhậm Lê: “Khối băng, thế nào?”

Nhậm Lê nhìn cậu, Trình Dương hỏi: “Anh thấy bên kia là thật hay giả?”

Nhậm Lê nói: “Tôi không chắc.”

Trình Dương lo lắng hỏi: “Một chút khuynh hướng cũng không có à?”

Nhậm Lê trầm mặc mấy giây: “Không có.”

Đây là thói quen dưỡng thành từ khi tiến vào thế giới Quy Tắc, không có bằng chứng rõ ràng thì không thể sinh ra kết luận. Bọn họ không giống Trình Dương, dựa trên cảm xúc làm việc, đặc biệt là phải chọn một trong hai, cảm giác không phải thứ có thể cứu được mạng sống.

Trình Dương nói: “Tôi cảm thấy là bên này.”

Nhậm Lê nhìn cậu ta: “Nguyên nhân?”

Quả nhiên Trình Dương không thể giải thích được, ghen một chút rồi nói: “Cảm giác.”

Nhậm Lê mở miệng: “Cậu ở lại đây.”

Trình Dương nghe hiểu ý của Nhậm Lê, tức là bọn họ không đi cùng nhau, sửng sốt: “Anh muốn qua bên kia?”

Thực sự Trình Dương rất muốn nói ‘tin tôi một lần’, nhưng Trình Dương lại không dám, chọn sai, nghĩa là kéo Nhậm Lê chết cùng mình.

Nhậm Lê 'ừ' một tiếng.

Đây là ý nghĩa của việc chia hai người một nhóm, nếu không phân biệt được thật giả thì sẽ tách ra. Như vậy sẽ luôn có một người lựa chọn ký ức chân thật.

Nhậm Lê cảm thấy Trình Dương hẳn là đã chọn ký ức chân thật, bởi vì Trình Dương từ trước đến nay đều rất may mắn. Nhưng Nhậm Lê không dám đánh cược, anh phải qua bên kia, nếu lần này vận khí của Trình Dương mất đi hiệu lực, ít nhất anh muốn đảm bảo ngôi sao này thành công phán đoán thật giả.

Nhậm Lê hỏi Trình Dương: "Có gì muốn nói với tôi không?"

Trình Dương nói: "...Anh đang hỏi tôi di ngôn đấy à?"

Nhậm Lê đáp: "Có thể chuẩn bị trước."

"..." Trình Dương nói: "Khối băng, anh quá lạnh lùng, quá bình tĩnh."

"Tôi không hy vọng cậu chết." Nhậm Lê nói: "Sau khi tôi chết, nhờ cậu mang tro cốt của tôi và anh trai ra ngoài an táng, được không?"

Trình Dương nhìn Nhậm Lê mấy lần, cậu ta cảm thấy Nhậm Lê quá phản nhân loại, ngay cả Lâm Dị gặp phải chuyện sinh tử cũng phải hoảng loạn một chút, nhưng Nhậm Lê lại có thể thản nhiên sắp xếp hậu sự cho mình.

Nhưng nghĩ kỹ thì dường như đây không phải tật xấu, tính cách của Nhậm Lê vẫn luôn như vậy.

Trình Dương nói: "Được, nếu tôi chết, anh... thường xuyên về thăm cha mẹ hộ tôi."

Nhậm Lê: "Được."

Trình Dương: "Sao anh không hỏi địa chỉ?"

Nhậm Lê: "Tra được trên hồ sơ sinh viên."

Trình Dương: "Ồ."

Nhậm Lê nhìn Trình Dương, xoay người đi về phòng bệnh của Tống Tinh, không thể chậm trễ thêm nữa.

Trình Dương nhìn bóng lưng Nhậm Lê. Loại lựa chọn quyết định sống chết này khiến trong lòng cậu ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Chương 206: Quái vật 0-1

Mãi cho đến thời khắc ngày hôm nay, Giang Hữu mới thực sự tin vào sự thật-

Chương 206: Quái vật 0-1

“Khối băng.”

Lúc Nhậm Lê sắp đi phòng bệnh của Tống Tinh, Trình Dương vẫn không nhìn được, vội vàng chạy nhanh về phía trước, tóm lấy Nhậm Lê, kéo vào một góc.

Nhậm Lê chống cự một lúc, nhưng do Trình Dương sức trâu nên không thể giãy giụa, đành phải mở miệng: “Trình Dương!”

Vốn dĩ bọn họ đang dần thực thể hoá, muốn xuyên qua gợn sóng từ phòng của Tống Tinh đã không phải điều dễ dàng gì, giờ Trình Dương lại trì hoãn, nếu gợn sóng biến mất thì lại càng không ổn.

Trình Dương vẫn im lặng, ôm Nhậm Lê đến một góc cầu thang không có người qua lại, sau đó buông Nhậm Lê ra: “Khối băng, tôi cảm thấy nơi này là ký ức chân thật.”

Nhậm Lê ngẩng đầu nhìn cậu ta, trong hành lang có ánh đèn nhưng không sáng lắm, chiếu bóng Trình Dương hoàn toàn lên mặt tường.

Bọn họ đã hoàn toàn có thực thể, điều này có nghĩa gợn sóng đã biến mất.

Cho nên bây giờ, việc đâu là ký ức chân thật đâu là ký ức hoang tưởng đã không còn quan trọng nữa rồi. Bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Trình Dương không có chú ý tới điều đó, ghen lại nguyên nhân lựa chọn bên này: “Bên kia bà mẹ trực tiếp nói rõ rằng ‘không cần đứa bé’, là một lần cắt đứt luôn tâm niệm, còn ở bên này, ban đầu bả thoáng nghi ngờ đứa bé bị câm, lúc sau thì nghi ngờ bị khuyết tật trí tuệ. Đây là từng bước từng bước tra tấn người. Đối với quái vật 0-1, ký ức tưởng tượng của nó nhất định phải có mục đích, hiện tại mục đích của nó là đau dài không bằng đau ngắn.”

Nhậm Lê ngẩng đầu nhìn Trình Dương.

Trình Dương nói: “Là đau dài không bằng đau ngắn, thường thấy trong các mối quan hệ. Muốn một lý do để cắt đứt hy vọng trong một lần, tâm chết rồi,

chẳng phải là tốt hơn cứ ôm ấp ảo tưởng phi thực tế sao?”

Nói đến đây, Trình Dương càng ngày càng cảm thấy lời mình nói có lý: “Chắc hẳn là vậy, anh tin tôi đi!”

Nhậm Lê đáp: “Gợn sóng đã đóng.”

Trình Dương nói: “Việc này không liên quan đến gợn sóng đã đóng hay chưa, anh chỉ cần nói anh có tin tôi không thôi!” Để tỏ ra đáng tin, cậu ta còn đề cập đến chuyện mình và Lâm Dị ở thế giới Quy Tắc 8-4, nói: “Đến anh Lâm Dị còn tin tôi, sao anh không thể tin tôi một lần chứ?”

Nhậm Lê không lập tức trả lời ngay, anh nhìn vẻ mặt của Trình Dương.

Anh luôn cảm thấy Trình Dương rất khờ khạo, mạnh mẽ lại khờ khạo. Sau này tiếp xúc rồi, quả thực như những gì Nhậm Lê nghĩ, chỉ số thông minh của Trình Dương khiến người khác rất đáng lo ngại.

Ví dụ như bây giờ Trình Dương nghe không hiểu vì sao Nhậm Lê không đề cập đến việc anh có tin hay không mà lại nói đến việc gợn sóng đã đóng.

Nếu đây là ký ức hoang tưởng, Nhậm Lê không muốn Trình Dương cảm thấy áy náy, anh đem hết thảy trách nhiệm đổ lên đầu gợn sóng.

Nhưng Trình Dương không hiểu, lại còn không ngừng xúi giục Nhậm Lê: “Khối băng, tin tôi một lần đi, tin tôi một lần thôi! Bọn mình ở lại nơi này.”

Đáy lòng Nhậm Lê thở dài, cũng không biết người thông minh như Lâm Dị bình thường giao tiếp kiểu gì với Trình Dương, mẫu chốt nhất là hai người này còn kết nghĩa anh em, người thì ‘anh Trình Dương’, người thì ‘anh Lâm Dị’.

Cuối cùng Nhậm Lê nói: “Ừm.”

Hai mắt Trình Dương sáng lên: “Tin à? Anh tin tôi đúng không?”

Nhậm Lê: “Đúng vậy.”

Trình Dương nhếch miệng cười ‘hehe’.

Cho dù đây là ký ức chân thật, bọn họ cũng không thể lộ mặt thay đổi cốt truyện. Cũng may hành lang không có người qua lại, cũng không có camera giám sát. Bọn họ chỉ cần đợi thoát khỏi đây là được.

Trình Dương cởi áo khoác trải trên mặt đất: “Khối băng khối băng.”

Nhậm Lê quay lại nhìn.

Trình Dương chỉ vào quần áo trên mặt đất: “Ngủ một lát nhé?”

Thấy Nhậm Lê không lên tiếng, Trình Dương nói: “Đừng ngại.”

Lời xấu lời tốt gì Trình Dương cũng một mình nói hết, Nhậm Lê nằm xuống. Sau này bọn họ sẽ phải tiến vào nhiều ngôi sao hơn, thực sự cần phải nghỉ ngơi.

Sau khi nằm xuống, Nhậm Lê nhìn thấy Trình Dương ngồi canh giữ cửa thông đạo.

Suy nghĩ một chút, Nhậm Lê nói: “Nếu buồn ngủ thì chuyển sang tôi.”

Trình Dương lạnh lùng xua tay: “Không, tối nay tôi sẽ ngồi canh.” Nói xong quay đầu nhìn Nhậm Lê: “Nếu anh đã tin tôi, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm với anh.”

Những lời này khiến Nhậm Lê giật mình, như thế bất ngờ vì Trình Dương có thể nói ra những lời như vậy. Một lúc lâu sau mới đáp lại: “Cảm ơn.”

—

Ở dị không gian, một vài ngôi sao trở tối, cũng có một vài ngôi sao hóa thành màu máu.

Mọi người lần lượt thoát ra khỏi ngôi sao.

Sau khi Tần Châu thoát ra liền nhìn sang đồng hồ cát, trong lớp pha lê hình giọt nước đã tích tụ rất nhiều cát, chảy xuống rồi dâng lên, khiến bọn họ chỉ còn lại rất ít thời gian.

Sau đó, Tần Châu quan sát ngôi sao trong dị không gian. Sắp xếp hai người một nhóm đã có tác dụng, số lượng ngôi sao trở tối so với số lượng ngôi sao hoá thành màu máu nhiều hơn hẳn. Có điều nhân số của bọn họ cũng đã giảm mạnh một cách cực đoan .

Lần thứ hai tiến vào ngôi sao, bọn họ còn lại 120 người, lần này Vương Phi Hàng kiểm nhân số sau khi mọi người đã thoát ra, 120 người còn lại một nửa, bọn họ chỉ có 60 người.

Nhưng dư lại vẫn tính là nhiều, bọn họ không thể áp dụng phương thức dùng mạng người để phân biệt thật giả được nữa.

Tần Châu ra lệnh cho Vương Phi Hàng: “Tập hợp mọi người, trao đổi manh mối.”

Vương Phi Hàng cũng nghĩ như vậy.

60 người tụ tập lại, trao đổi những gì đã chứng kiến được sau khi tiến vào ngôi sao hai lần.

Có người nói: “Đứa bé tên Giang Hữu, mẹ tên Tống Tinh, cha tên Giang Viễn Tân. Họ là giáo viên của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.”

Cụm ‘trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự nhiên’ đã thu hút sự chú ý của mọi người, người nói gật đầu: “Đúng vậy, xét theo cấu trúc của ngôi trường, quả thực giống hệt như trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, hẳn chính là tiền thân của trường ‘Đại học Kỹ thuật Phi Tự Nhiên’. “

Mọi người trao đổi ký ức mà bản thân đã nhìn thấy.

Tần Châu liếc nhìn Trương Duy, Trương Duy hiểu ý, mở miệng: “Giang Hữu sống với cậu mợ và bà ngoại, cha mẹ nó sẽ đúng hạn đưa phí sinh hoạt cho mợ. Mợ đối xử với Giang Hữu không coi là tệ, nhưng cũng không coi là tốt....” Dừng một chút, Trương Duy kết luận: “Không để tâm.”

Trình Dương biết Nhậm Lê không thích nói chuyện, vì vậy cũng nói: “Giang Hữu sinh non, Tống Tinh có chút thất vọng về Giang Hữu.”

Những lời này khiến mọi người không hiểu, Trương Duy hỏi: “Bởi vì sinh non nên thất vọng?”

Nhậm Lê nói: “Bởi vì sinh non thường có trí tuệ thấp kém.”

Nhậm Lê bổ sung thêm câu này khiến những người từng đến ký ức tương quan cũng đã hiểu, người nọ nói: “Tống Tinh hình như có ước mơ đi nước ngoài, nhưng vì lý do công việc mà bị trì hoãn. Chẳng phải rất nhiều phụ huynh thường đem ước mơ mình không thực hiện được áp đặt lên con cái đấy à? Liệu có phải vì vậy nên Tống Tinh mới không chấp nhận con của mình có trí tuệ thấp kém không?”

Trình Dương nói: “Xen không hiểu, không biết nghĩ gì. Hơn nữa, việc Giang Hữu sinh non đâu phải là do nó muốn đâu. Tôi thấy Tống Tinh phải chịu hơn nửa trách nhiệm ấy. Lúc mang thai bản thân không chú ý, cho nên mới té ngã sinh non.”

Lại có người nói: “Tống Tinh và Giang Viễn Tân lại có con.”

Lời của người này khiến cuộc nói chuyện trầm mặc trong chốc lát, Vương Phi Hàng hỏi: “Lại có con nữa?”

Anh cười, hỏi với một giọng điệu khó hiểu: “Đứa thứ hai có sinh đủ tháng không?”

Đối lập với tồn tại của Giang Hữu, nghe có vẻ rất nực cười.

Trình Dương lập tức nói: “Không có khả năng.”

Mọi người nhìn Trình Dương, Nhậm Lê giải thích với mọi người: “Tổng Tinh sinh non, mất đi khả năng sinh sản.”

Người cho biết ‘Tổng Tinh và Giang Viễn Tân lại có con’ nói tiếp: “VẬY chắc là nhận nuôi nhĩ. Chẳng trách đứa bé trông chẳng giống hai vợ chồng chút nào. À mà nhân tiện, đứa con nuôi tên Giang Du, Du trong Tù Khuyển Du. ”

Trình Dương nghĩ tới gì đó, nhìn Nhậm Lê: “Mẹ kiếp!”

Trong ký ức hoang tưởng, bà ngoại từng nhắc đến cái tên ‘Giang Du’.

Trình Dương có chút tức giận: “Đệt mẹ tử thân vãi.”

Tần Châu nghe xong, hỏi người nọ: “Đứa nhận nuôi bao nhiêu tuổi?”

Người nọ nói: “Khoảng 5, 6 tuổi”.

Trương Duy nói: “Tuổi không cách biệt lắm với nhóc Giang Hữu. Bảo sao ném Giang Hữu ở lại đại viện cho cậu mợ nuôi dưỡng.”

Nhận con nuôi yêu cầu điều kiện, chẳng hạn vợ chồng không thể có con. Mặc dù Tổng Tinh đáp ứng được điều kiện nhận con nuôi, nhưng Tổng Tinh đã có con, điều kiện chính xác là vì không thể sinh được nên mới không có con. Cho nên Tổng Tinh và Giang Viễn Tân che giấu sự thật mình đã có con. Vì vậy Giang Hữu vẫn luôn bị bỏ lại đại viện, bọn họ chỉ gửi phí sinh hoạt cho nó, hơn nữa còn chưa từng về thăm nó một lần, chắc là lo sợ sự thật mà mình giấu giếm bị phát hiện.

Lúc này lại có người lắc đầu nói: “Giang Hữu trở về bên cha mẹ rồi.”

Mọi người đều nhìn cậu ta.

Người nói là thành viên của đội tuần tra, mở miệng tiếp tục: “Lúc Giang Hữu 12 tuổi, bà ngoại nó qua đời. Có điều cha mẹ nó không về dự tang lễ, bọn họ nói không đi được, chỉ gửi tiền về nhà để lo tang lễ thôi.”

Như để khẳng định câu nói ‘dây thừng luôn đứt nơi mỏng nhất, số phận luôn chọn người mệnh khổ’, người này tiếp tục giảng thuật với mọi người: “Trước khi bà ngoại qua đời từng bí mật đưa cho Giang Hữu một phong thư, dặn

Giang Hữu hãy mở phong thư vào ngày nó khổ sở nhất, Giang Hữu đã mở phong thư vào ngày tang lễ của bà ngoại.”

Đối với Giang Hữu, người duy nhất yêu thương nó trong đại viện chỉ có bà ngoại, ngày bà ngoại ra đi là ngày nó khổ sở nhất.

“Trong phong thư có tiền và một tờ giấy.” Người nọ tiếp tục nói: “Trên tờ giấy ghi địa chỉ của Tống Tinh và Giang Viễn Tân. Số tiền thật ra không nhiều, chỉ là chi phí đi lại thôi.”

Ý của bà ngoại đã rất rõ ràng, bà biết mợ sẽ không quan tâm đến Giang Hữu, đồng thời bà cũng biết mợ căn bản không coi Giang Hữu như người một nhà. Trong mắt mợ, người nhà chỉ có cậu và Viên Viên do mình sinh ra.

Sau khi bà ngoại qua đời, sự vô tâm của mợ sẽ không ngừng lên men. Bà ngoại để Giang Hữu đi tìm cha mẹ nó.

“Sau tang lễ bà ngoại kết thúc, Giang Hữu tới chào hỏi mợ, nói là muốn đi tìm cha mẹ, mợ cũng không ngăn cản.”

Vì vậy, ngày hôm sau khi kết thúc tang lễ của bà ngoại, trời còn chưa sáng, một mình một nhóc Giang Hữu, 12 tuổi, lần đầu tiên rời khỏi đại viện. Cũng may nó không gặp phải người xấu. Sau khi đi bốn ba mệt mỏi với cuộc hành trình dài khoảng bốn ngày, nó đã đến được thành phố nơi cậu mợ luôn hướng đến, tìm được nhà của cha mẹ nó.

Nó lo lắng gõ cửa, không có người trả lời, nó bèn đứng đợi ở một bên, đợi đến khi trời tối. Nghe thấy tiếng nói chuyện từ bên ngoài truyền đến, nó vừa nhấc đầu, có thể nhận ra Tống Tinh và Giang Viễn Tân.

Nó thường xem ảnh của Tống Tinh và Giang Viễn Tân, nhưng đứng bên cạnh Tống Tinh và Giang Viễn Tân lại là một cậu bé mà nó không hề quen biết.

Cảm xúc kích động của cả chặng đường nháy mắt bị dập tắt triệt để, nó cảm thấy lạnh thấu tim.

Đáng tiếc bà ngoại chỉ cho nó một phong thư, nếu không hôm nay nó lại có thể mở phong thư một lần nữa, cảm xúc ngày hôm nay của nó cũng đau khổ hệt như ngày bà ngoại qua đời vậy.

Tống Tinh nhìn Giang Hữu, nhìn vẻ mặt của Giang Hữu, sắc mặt chợt cứng đờ, sửng sốt hồi lâu: “Giang Hữu?”

Giang Hữu mím môi, nói: “Không phải.”

Nó đeo theo chiếc cặp sách cũ kỹ mà mẹ cho nó dùng, xoay người rời đi.

Mãi cho đến thời khắc ngày hôm nay, Giang Hữu mới thực sự tin vào sự thật, rằng nó đã bị bỏ rơi, nó khổ sở cực kỳ.

Chương 207: Quái vật 0-1

Nếu con chim ngốc nghếch kia sinh ra đã không có cánh thì sao?-

Chương 207: Quái vật 0-1

Cũng không phải tất cả 60 người đều có thời gian để kể lại ký ức bọn họ nhìn thấy trong ngôi sao. Từ tôi một lời cậu một câu, bọn họ có thể hiểu đại khái về tình cảnh sinh thời của quái vật 0-1, điều này sẽ rất hữu ích trong việc phân biệt thật giả sau này.

Vòng phân biệt thật giả vừa rồi thất bại không ít người, trong số 60 người có người mất đi đồng đội, lần này yêu cầu phân công lại, đảm bảo hai người tiến vào ngôi sao như cũ.

Nếu xui rủi thực sự không thể phân biệt được thật giả, có thể đảm bảo ít nhất một người sống sót.

Nhậm Lê vẫn cùng một nhóm với Trình Dương, trước khi tiến vào ngôi sao khác, hai người chào một tiếng với Vương Phi Hàng và Tần Châu. Trương Duy nhìn Tần Châu, thấy Tần Châu chưa có ý định tiến vào ngôi sao khác, hăn chờ Vương Phi Hàng sắp xếp phân nhóm xong, Trương Duy cũng đứng bên cạnh chờ.

Chờ Vương Phi Hàng phân phối xong, Trương Duy nhìn thấy Tần Châu nói gì đó với Vương Phi Hàng, sắc mặt Vương Phi Hàng ngưng trọng, sau đó nghiêm túc gật đầu.

Lúc này, Tần Châu mới đi về phía cậu, dường như suy xét hỏi: “Chọn cái nào?”

Lần này Tần Châu vẫn để cho Trương Duy chọn, Trương Duy mắt nhìn lướt qua đồng hồ cát trên không trung, nói: “Chủ tịch, lần này anh chọn đi.”

Tần Châu liếc nhìn Trương Duy, lần trước là Trương Duy chọn, lần này hăn tùy ý chạm vào một ngôi sao trong tầm tay.

Nhìn thấy Tần Châu bị kéo vào ngôi sao, Trương Duy cũng vội vàng duỗi tay chạm vào ngôi sao đó.

Trước mắt không phải đại viện, căn cứ từ cuộc trao đổi của bọn họ ở đi

không gian, đây có lẽ là ngôi nhà thực sự của Giang Hữu. Giang Hữu vẫn khoảng sáu bảy tuổi, có phòng riêng.

Tần Châu nhìn ra ngoài cửa sổ, là khoảng chạng vạng, hẳn là một ngày làm việc bình thường, Giang Hữu đang ngồi ở bàn học làm bài tập về nhà.

Tần Châu nhìn qua phòng của Giang Hữu, căn cứ vào cách bày biện trong phòng, Giang Hữu không bị bạc đãi. Hẳn cũng đặc biệt nhìn vào tủ quần áo, quần áo trong tủ cũng không gọi là ít. So với ăn mặc của Giang Hữu ở đại viện, chất lượng quần áo trong tủ tốt hơn nhiều, nó sẽ không cần phải mặc lại đồ của em họ nó nữa.

Trương Duy ở phía sau nói: “Chủ tịch, để em ra ngoài xem thử.”

Tần Châu nói: “Đi cùng nhau.”

Phòng của Giang Hữu cũng đã quan sát xong đại khái, điều cần quan tâm hiện tại là cậu nhóc tên ‘Giang Du’, được Tống Tinh và Giang Viễn Tân giấu giếm sự thật mà nhận nuôi. Bây giờ Giang Hữu đã trở lại, Giang Du còn ở đây nữa không?

Rời khỏi phòng Giang Hữu, vấn đề mà bọn họ muốn điều tra đã được giải đáp.

Giang Du vẫn còn.

Giang Du đã làm xong bài tập về nhà, Tống Tinh đang kiểm tra bài của Giang Du.

Trương Duy nhìn bài tập của Giang Du, nói: “Chủ tịch, hình như hai đứa không cùng năm.”

Tuổi của Giang Du và Giang Hữu xấp xỉ nhau, năm mà Trương Duy nói là tiến độ học tập. Đánh giá từ bài tập về nhà, Giang Hữu có lẽ đang học lớp một hoặc lớp hai, trong khi Giang Du đã học khoảng lớp năm lớp sáu.

Tần Châu cũng không có gì ngạc nhiên, xét theo mong muốn của vợ chồng Tống Tinh, Giang Viễn Tân, thành tích của Giang Du chỉ có tốt chứ không có kém.

Tống Tinh rất nhanh đã kiểm tra xong bài tập về nhà của Giang Du, nói: “Làm không tồi.”

Giang Du lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, hỏi: “Mẹ, con có thể vào trường cấp 3 trực thuộc Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên không?”

Đánh giá từ giọng điệu của Giang Du, trường cấp 3 trực thuộc Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên là một ngôi trường không dễ để thi được vào.

Giang Viễn Tân ở bên cạnh buồng thờ báo xuống, nói: “Chỉ cần có thể duy trì trạng thái học tập gần đây là được.”

Tống Tinh cũng gật đầu: “Ba con nói đúng, con chỉ ham chơi thôi, cái thói qua loa cầu thả không chịu sửa gì cả. Có phải một số câu trong kỳ thi lần này là do con làm cầu thả nên mới sai không? Nếu không thì thứ hạng của con sẽ còn cao hơn đó.”

Giang Du lè lưỡi, nhìn về phía Giang Viễn Tân, hỏi: “Ba mẹ, nếu con bỏ thói quen cầu thả, con có thể đến lớp nâng cao mà hai người dạy không?”

Giang Viễn Tân nói: “Thế con kém xa rồi.”

Tống Tinh cau mày: “Anh đừng có làm tổn hại lòng tự tin của con chứ.”

Giang Du vui vẻ nói: “Mẹ cảm thấy con có thể ọ?”

“Lớp nâng cao.” Trương Duy lẩm bẩm nói, thực ra cũng không khó hiểu lắm. Nhiều trường học sẽ căn cứ vào thành tích của học sinh mà phân lớp thành lớp giỏi, lớp khá và lớp kém, lớp khác nhau, cách giảng dạy cũng sẽ khác nhau.

Có điều Giang Du nhỏ như vậy lại đề cập đến ‘lớp nâng cao’, trông có vẻ ‘lớp nâng cao’ không phải lớp biểu thị cho thành tích.

Mà Giang Du đề cập đến ‘lớp nâng cao mà hai người dạy’, là lớp do Tống Tinh và Giang Viễn Tân đứng lớp.

“Bọn họ là giảng viên đại học, nhưng các trường đại học bình thường đều chia lớp theo chuyên ngành mà.” Trương Duy có chút bối rối.

“Một số trường đại học sẽ tạo ra ‘lớp thiếu niên’ hoặc ‘lớp thần đồng’.” Tân Châu nói: “Trong thời đại mà nhân tài khoa học kỹ thuật đang thiếu trầm trọng, mô hình này chắc chắn có thể bồi dưỡng những nhân vật có tiềm năng ưu tú sớm hơn.”

‘Lớp nâng cao’ hẳn chính là ‘lớp thiếu niên’, ‘lớp thần đồng’ do trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên tạo ra.

Trương Duy ồ một tiếng.

Vừa ồ xong, trong phòng khách có tiếng mở cửa.

Tần Châu và Trương Duy theo tiếng mà vọng, ba người trong phòng khách cũng theo âm thanh nhìn lại.

Giang Hữu đã hoàn thành xong bài tập về nhà, theo yêu cầu của Tống Tinh, nó phải đưa cho Tống Tinh kiểm tra.

Giang Hữu vào trong phòng, phòng khách chợt trở nên im lặng.

Trong không khí tràn ngập nỗi xấu hổ, như thể sự xuất hiện của Giang Hữu đã phá vỡ sự dịu dàng thăm thiết của một gia đình ba người.

Giang Hữu đi đến một chỗ cách Tống Tinh xa một đoạn, đứng yên, nó ngược mắt nhìn Tống Tinh, cũng không nói lời nào.

Giang Viễn Tân vẫy tay với Giang Hữu: “Viết xong rồi à? Mang tới cho ba xem.”

Tống Tinh nói: “Bài làm xong rồi à, để mẹ.”

Giang Viễn Tân cũng không tranh giành với Tống Tinh, đứng dậy đi đến thư phòng, đi được vài bước thì quay đầu lại nhìn Giang Du: “Du Du, mẹ kiểm tra bài tập cho Hữu Nhi, con đừng ở đây đợi nữa, đi với ba đến thư phòng đi.”

Giang Du gật đầu, đi theo Giang Viễn Tân vào thư phòng.

Lúc Giang Du đi ngang qua Giang Hữu, nhìn lướt qua bài tập trong tay Giang Hữu, sau đó chạy về phía trước đuổi theo Giang Viễn Tân, nói khẽ với Giang Viễn Tân gì đó, Giang Viễn Tân nhẹ nhàng vỗ lưng Giang Du: “Không sao.”

“Giang Hữu.” Tống Tinh nói: “Đưa cho mẹ.”

Lúc này Giang Hữu mới tiến lên, đưa bài tập cho Tống Tinh.

Tống Tinh liếc mắt hai cái, cau mày nói: “Tìm một chỗ ngồi nghe.”

Giang Hữu ngồi ở chỗ Giang Du vừa ngồi, gần Tống Tinh hơn.

Tống Tinh xem xong bài tập của Giang Hữu, Giang Hữu hoàn thành rất nghiêm túc. Mỗi câu nó đều kiểm tra lại, sau khi nó chắc chắn mới đưa cho Tống Tinh hoặc Giang Viễn Tân xem.

Nhưng Tống Tinh lại không biết, cô nói: “Làm cũng không tệ, nhưng tốc độ quá chậm.”

Giang Hữu cúi đầu.

Tống Tinh hỏi: “Vẫn đang học cộng trừ trong phạm vi mười? Hôm qua ba dạy

cộng trừ trong phạm vi một trăm, mẹ cho con đề nhé?”

Giang Hữu nhẹ nhàng gật đầu.

Tổng Tinh cầm bút giấy tùy ý viết: “Con dùng công thức số học tính thử.”

Giang Hữu tính toán thử trên giấy nháp một lần, Tổng Tinh nhìn quá trình Giang Hữu thử phép tính liên tiếp nhú mày, chờ Giang Hữu thử phép tính xong, Tổng Tinh lắc đầu nói: “Vẫn không đúng.”

Giang Hữu nắm bút, Tổng Tinh nói: “Nếu sai thì tính lại.”

Đáp án lần thứ hai vẫn không đúng, không cần Tổng Tinh nói, Giang Hữu chỉ cần nhìn biểu cảm của Tổng Tinh liền biết mình sai, nó lại sửa.

Không biết qua bao lâu.

Tổng Tinh nói: “Bỏ đi.”

Giang Hữu chán nản, dừng bút.

Tổng Tinh lại hỏi: “Con chỉ đưa bài tập toán và ngữ văn, tiếng Anh thì sao?”

Giang Hữu nhỏ giọng mở miệng: “Không viết.”

Lông mày Tổng Tinh nhú sâu: “Sao lại không viết?”

Giang Hữu nói: “Không biết làm.”

Tổng Tinh: “Không biết là không làm luôn à?”

Giang Hữu không nói gì, Tổng Tinh nói: “Đi lấy bài tập tiếng Anh qua đây.”

Giang Hữu không nhúc nhích, Tổng Tinh có chút bực mình. Cô đứng dậy, muốn đến phòng Giang Hữu để lấy bài tập tiếng Anh của nó. Giang Hữu nhìn bóng lưng Tổng Tinh: “Con không đến đó.”

Thời đại này kỳ thực tiếng Anh cũng không được sử dụng rộng rãi. Tổng Tinh dựa vào quan hệ nhờ đồng nghiệp đi du học về dạy Giang Du và Giang Hữu học tiếng Anh.

Tổng Tinh dừng bước, xoay người nhìn Giang Hữu: “Sao lại không đi?”

Giang Hữu nói: “Nghe không hiểu.”

Nó khi còn ở đại viện chưa bao giờ tiếp xúc với tiếng Anh. Ban đầu, vốn dĩ Tổng Tinh mời giáo viên về chủ yếu là để dạy Giang Du. Giang Hữu chỉ ở bên cạnh nghe. Tiến độ học tập mà giáo viên dạy đều là theo Giang Du, Giang Du

đã có thể giao tiếp một số đối thoại hàng ngày với giáo viên tiếng Anh, còn Giang Hữu thì như đi nghe thiên thư. Thời gian đó, nó nghĩ chẳng bằng về nhà học toán còn hơn.

Dù sao trí tuệ của nó thấp, không thể cộng trừ trong phạm vi mười như Giang Du, liếc mắt một cái là ra đáp án.

Tống Tinh tức giận cười: “Nếu con có thể nghe hiểu, mẹ còn để con đi học làm gì?”

Giang Hữu mất một lúc lâu mới nói: “Con, có thể không học không?”

Tống Tinh hỏi: “Lí do?”

Giang Hữu không nói chuyện.

Tống Tinh cau mày nhìn Giang Hữu, cô hít sâu một hơi nói: “Hữu Nhi, mẹ có hỏi qua giáo viên về biểu hiện trên trường của con, giáo viên nói con rất nỗ lực, cũng rất nghiêm túc, là đứa bé ngoan. Quả thực con không thông minh bằng Du Du, hồi Du Du bằng tuổi con...”

Giang Hữu cảm thấy như bị đâm vào tim, cúi đầu.

“Khi bằng tuổi con, thằng bé đã có thể viết trôi chảy một đoạn văn tiếng Anh 500 từ.” Tống Tinh nói: “Nhưng con nỗ lực hơn Du Du, con cần rằng học nhiều hơn một chút, đọc nhiều sách hơn một chút, như vậy đối với con cũng không phải hại gì.”

Giang Hữu vẫn im lặng, Tống Tinh lại nói: “Để mẹ kể cho con nghe một câu chuyện.”

Giang Hữu ngẩng đầu.

Tống Tinh nói: “Trong rừng tổ chức một cuộc thi bay, chú chim ngốc nghếch và chú chim thông minh đều cùng nhau đăng ký tham gia thi đấu. Kỹ thuật của chú chim ngốc nghếch kia rất kém cỏi, thường xuyên té ngã, vì thế mỗi ngày nó đều rời khỏi giường từ rất sớm, gian khổ luyện tập, cuối cùng trong cuộc thi bay đã giành được thắng lợi.”

Giang Hữu nói: “Con chim ngốc nghếch kia ... là con sao?”

“Du Du là chú chim thông minh.”

Giang Hữu hỏi: “Nếu con chim ngốc nghếch kia sinh ra đã không có cánh thì sao?”

Bầu không khí đột nhiên căng thẳng, Tống Tinh nhìn Giang Hữu, một lúc sau mới hỏi: “Là cậu mợ hay bà ngoại nói gì đó với con à?”

Giang Hữu hỏi: “Nói gì với con cơ?”

Tống Tinh nhìn chăm chăm Giang Hữu, giờ khắc này cô cảm thấy Giang Hữu không hề giống một đứa trẻ chút nào.

Cô rất rõ ràng Giang Hữu đã biết gì đó, cũng rất rõ ràng Giang Hữu đang tra hỏi cô, thậm chí còn chế nhạo những hành động mà cô đã làm.

Giang Hữu hoàn toàn không phải là chú chim ngu ngốc, nó cũng không hề thiếu năng trí tuệ chút nào, chẳng qua sự thông minh của nó không phải thể hiện ở phương diện học tập. Điều này khiến Tống Tinh cảm thấy thật đáng sợ. Nếu có thể lựa chọn, cô thà chọn Giang hữu là chú chim ngốc nghếch không có cánh, một đứa trẻ sinh non bị thiếu năng trí tuệ, hơn là loại phạm nhân thông minh tự nhận mình là ‘khôn ngoan’.

Lúc này, trong thư phòng truyền ra âm thanh vui vẻ của Giang Viễn Tân và con trai, Tống Tinh và Giang Hữu đồng thời nhìn về phía căn phòng.

Cũng vào lúc này, Tống Tinh nhìn thấy trong đáy mắt Giang Hữu đầy u ám, đây không phải ánh mắt mà một đứa trẻ nên có.

Tống Tinh: “Ngày mai mẹ sẽ nói với giáo viên con không muốn học tiếng Anh nữa.”

Cô đứng dậy: “Hôm nay thế thôi.”

Nói xong thì rời khỏi phòng khách, như thể muốn chạy trốn.

Giang Hữu nhìn bóng lưng của Tống Tinh, cho đến khi Tống Tinh trở về thư phòng, đóng cửa lại.

Trong thư phòng có âm thanh truyền ra.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?”

“Không sao.”

“Giang Hữu lại chọc mẹ giận sao?”

“Du Du ngoan, mẹ vẫn ổn.”

Giang Hữu nhìn chăm chăm vào cửa phòng, lắng nghe âm thanh bên trong.

Một lúc lâu sau, nó tự cúi đầu an ủi: “Không sao.”

Nó quả thực đã tức giận vì Tống Tinh so sánh nó là con chim ngu ngốc, còn Giang Du là chú chim thông minh. Nó biết Tống Tinh đang kể chuyện ‘bát điều tiên phi’ (*), nó đã nghe bà ngoại nói thành ngữ này quá nhiều lần.

(*): 笨鸟先飞, biết thân biết phận nên làm trước vẫn hơn; chim kém sợ bay không kịp nên phải bay trước.

Nghe lại từ miệng Tống Tinh, Giang Hữu không khỏi ghen ngào, con chim ngu ngốc nghếch sinh ra không có cánh thì làm sao có thể bay được? Giống như trong mắt Tống Tinh và Giang Viễn Tân, nó sinh ra đã bị khuyết tật trí tuệ, cũng vì nguyên nhân này cho nên bọn họ mới đi nhận nuôi một chú chim thông minh, không phải sao?

Sự tồn tại của chú chim thông minh này là cái gai trong lòng Giang Hữu, mỗi lần chạm vào đều sẽ khiến nó tức giận khổ sở.

Không sao.

Giang Hữu tự an ủi chính mình, không sao cả.

Không có gì to tát hết.

Cũng đâu phải ngày đầu tiên như vậy.

Giang Hữu nhặt vở trở về phòng mình, trong lòng đã cảm thấy bình tĩnh.

Thực ra nó rất dễ tức giận, lúc mẹ nói rằng nó bị thiếu năng trí tuệ, lúc Viên Viên ức hiếp nó, lúc bạn bè nói rằng nó không có cha mẹ, nhưng nó cũng rất dễ dàng dễ dàng bản thân.

Không ai biết nó dễ nổi giận, nhưng cũng rất dễ dỗ dành.

Bởi vì không ai để ý nó, cũng không ai dỗ dành nó.

—

1-3 từng nói 0-1 dễ dỗ dành, từng nói ‘Nếu ta thắng, ta muốn làm gì cũng được, người không thể tức giận. Cho dù người tức giận, cũng đừng tức giận trước mặt ta. Ta chán dỗ người lắm rồi.’. 1-3 đã khiến 0-1 tức giận vô số lần, làm ra những hành vi vượt kiểm soát của 0-1 vô số lần, nhưng chỉ cần 1-3 dỗ dành là cũng có thể khiến 0-1 nguôi giận. 0-1 tạo ra 1-3, cũng như đang tạo ra một người ở bên cạnh để dỗ dành nó, là ‘một sự an ủi’ đối với nó, cũng như nó tạo ra những ký ức ảo tưởng này để an ủi bản thân lúc sinh thời. Ngay đến cách cư xử của 0-1 cũng rất trẻ con, nó thích chơi trò chơi, nó tạo ra vụ đánh cược với 1-3, tạo ra vụ đánh cược với 17-1, có thể qua lời 0-1 giải

thích là do nó nhàm chán, nhưng có lẽ ở một phương diện nào đó lại không phải vậy, nó tạo ra niềm vui cho nó, tạo ra sự an ủi cho bản thân nó. Tóm lại là thương 0-1 với ò 0 0 :0 0 (0 ;0 '0 0 0 '0 ;0)0 0 :0 0

Chương 208: Quái vật 0-1

Lâm Di-

Chương 208: Quái vật 0-1

Tần Châu nhìn chăm chăm Giang Hữu, nhăn mày. Trương Duy bên cạnh thấy trực giác không tốt, bèn hỏi: “Chủ tịch, sao vậy?”

Tần Châu nâng cằm, chỉ vào Giang Hữu: “Tuổi.”

Trương Duy ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại: “A phải nhỉ, Giang Hữu 12 tuổi mới đi tìm cha mẹ.”

Nhưng hiện tại rõ ràng Giang Hữu vẫn đang là năm sáu tuổi.

Trương Duy nói: “Chủ tịch, đây... là ký ức hoang tưởng ạ?”

Tuổi của Giang Hữu rõ ràng là một bug, người tham gia tường thuật không thể nào cố tình lẫn lộn thật giả, Giang Hữu 12 tuổi đi tìm cha mẹ. Cũng không phải chỉ có một người tham gia chứng kiến, rất nhiều người tham gia có thể chứng minh điểm này.

Nhưng nếu là bug thì càng có vẻ kỳ lạ. Quái vật 0-1 sẽ đơn giản dâng đáp án tới cho bọn họ như vậy ư?

Tần Châu không có một chút hảo cảm nào với quái vật 0-1, hẳn không nghĩ vậy.

Hắn liếc nhìn Trương Duy, cau mày sâu thêm chút nữa.

Trương Duy trở nên lo lắng, hẳn là đoán được mình đã nói sai gì đó, cả người lập tức cứng đờ.

Rời mắt, Tần Châu nói: “Quan sát tiếp.”

Trương Duy ‘ùm’ một tiếng.

Hai người tiếp tục chờ đợi cốt truyện trong đoạn ký ức này phát triển, đợi hồi lâu, Giang Hữu ngồi ở bàn làm bài tập, thời gian trôi qua, thân ảnh của bọn họ dần dần thực thể hóa.

Hai đoạn ký ức phát triển đồng bộ, bọn họ ở bên trong một ký ức chờ đợi càng lâu, bỏ lỡ cốt truyện của ký ức bên kia càng nhiều. Khi đó, việc đánh giá

thật giả sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Tần Châu đang định mở miệng xuyên qua gợn sóng, cửa phòng Giang Hữu chợt có tiếng gõ.

“Hữu Nhi.” Tống Tinh ở ngoài cửa gọi một tiếng, sau đó mở cửa.

Giang Hữu không quay đầu, vẫn tiếp tục làm bài tập của mình.

Tống Tinh đi vào, đứng ở phía sau Giang Hữu, nhẹ giọng nói: “Mẹ nghĩ cần phải giải thích với con.”

Tuy Giang Hữu không nói gì nhưng Tống Tinh vẫn mở miệng: “Lúc mẹ mang thai con, trường đại học vừa thông qua đề án thành lập ‘lớp nâng cao’. Mẹ và cha con đều muốn trở thành giáo viên của ‘lớp nâng cao’ ấy, như vậy tương lai sinh con ra, cha mẹ mới có thể cho con điều kiện sống tốt, cho nên cha mẹ không yên tâm chờ tới lúc sinh con được. Lúc mẹ mang thai con được bảy tháng, bởi thời tiết ở đây quá nóng, mẹ vì con mà suy xét, không thể không quay lại đại viện. Sau đó mẹ sinh non, bác sĩ nói vì sinh non cho nên con sẽ xuất hiện một số bệnh tật, nếu mẹ không quay về làm việc, phí trị liệu cho con phải làm sao đây?”

“Câu mợ cả đời đều ở đại viện, chưa bao giờ nhìn ra thế giới bên ngoài. Tâm nhìn bọn họ hạn hẹp, cách nhìn nhận vấn đề rất ích kỷ. Có phải bọn họ nói với con, mẹ với cha con không cần con không? Hữu Nhi, đúng là cha mẹ đã bỏ lỡ quá trình con trưởng thành, nhưng cha mẹ là vì suy nghĩ cho con. Cha mẹ tàn nhẫn không gặp con, chỉ khi không gặp con, cha mẹ mới có thể nhìn được mà không đón con trở về, như vậy cha mẹ mới có thể làm việc không biết ngày đêm.”

Tống Tinh nhìn chằm chằm bóng lưng Giang Hữu: “Tiền sinh hoạt gửi cho con mỗi tháng, đều là tổng chi phí của một gia đình trong một tháng. Không có đứa trẻ nào giống như con hết, để mợ đối xử tốt với con, mỗi lần mợ yêu cầu gì, cha mẹ đều cố gắng hoàn thành.”

“Mẹ cũng biết con không thích Giang Du. Có phải con cho rằng Giang Du đã cướp đi tất cả của con không? Hữu Nhi, không phải vậy đâu.” Tống Tinh lắc đầu nói: “Mẹ ruột của Du Du sau khi sinh Du Du đã qua đời, sau đó cha Du Du cũng vì sinh bệnh mà mất. Thằng bé được ông chăm sóc, ông thằng bé là thầy của mẹ với cha con, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, mẹ và cha con có nghĩa vụ nhận nuôi Du Du.”

Tống Tinh nói xong, Giang Hữu vẫn trầm mặc. Hai mẹ con cứ yên lặng nhìn

nhau trong phòng như vậy mà không nói một lời. Thật lâu sau, Giang Hữu mới 'ừm' một tiếng.

Một tiếng chứa đựng cảm xúc nhàn nhạt, không biết Giang Hữu dùng để biểu đạt nó đã nghe được lời của Tống Tinh, hay là để bày tỏ rằng mình đã hiểu những lời này.

Tống Tinh lại nhìn Giang Hữu, xoay người rời đi.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Giang Hữu tiếp tục làm bài tập.

Tầm mắt Tần Châu vẫn luôn nhìn về Tống Tinh, mãi cho đến khi Tống Tinh rời khỏi phòng, hắn mới rời mắt.

Xét thấy bản thân vừa nói sai gì đó, Trương Duy thăm dò hỏi: "Chủ tịch, có vấn đề gì sao?"

Tần Châu lời ít ý nhiều: "Có."

Trương Duy hoảng sợ: "Là gì ạ?"

Bọn họ đã sớm phát hiện ra gợn sóng, là ở trong phòng của Giang Hữu.

Tần Châu nhìn lướt qua gợn sóng, sau đó ánh mắt rơi vào Giang Hữu nói: "Ký ức hỗn loạn."

Trương Duy sửng sốt: "Ý... ý anh là gì?!"

Tần Châu không giải thích cụ thể mà chỉ bình tĩnh nhìn Trương Duy. Trương Duy hiểu ánh mắt Tần Châu, ý hắn là bản thân cậu hãy tự lĩnh ngộ. Cậu hơi cúi đầu, suy nghĩ nghiêm túc.

Lúc Trương Duy đang suy nghĩ, Tần Châu lại mở miệng: "Tống Tinh không giống vừa mới khóc xong."

Khi một người khóc, kết mạc sung huyết, dẫn đến hai mắt ửng đỏ.

Tần Châu và Trương Duy đều nghe thấy, sau khi Tống Tinh trở lại thư phòng đã không nhin được mà bật khóc. Nhưng vừa rồi cô vào phòng nói chuyện với Giang Hữu, ánh mắt vẫn bình thường.

Hơn nữa tuổi tác của Giang Hữu sai lệch, không thể nào lại là đang dang đáp án cho bọn họ, cho nên chỉ có một khả năng, đó là ký ức của Giang Hữu xảy ra hỗn loạn.

Một người dựa vào ký ức hoang tưởng để an ủi mình lâu ngày sẽ tự nhiên không thể phân biệt được đâu là chân thật, đâu là hư ảo, hơn nữa quái vật

0-1 cũng thông báo với bọn họ như vậy ngay từ đầu.

Thế giới Quy Tắc 0-1 được chia thành ký ức chân thật và ký ức hoang tưởng, có lẽ ngay từ ban đầu, bản thân Giang Hữu vẫn có thể phân biệt được rõ đâu là hiện thực đâu là hư ảo, nên người tham gia có thể dễ dàng phân biệt được hai ký ức của Giang Hữu. Nhưng theo Giang Hữu trưởng thành, bản thân nó cũng không thể phân biệt được nữa. Tựa như chứng hoang tưởng của bệnh nhân ngày càng trở nên nghiêm trọng, từ ảo giác đến ảo giác, người bình thường xuất hiện trong thế giới của người bệnh sẽ không thể nghe thấy hay nhìn thấy sự vật nào, nhưng đối với người bệnh, đây lại là tồn tại chân thật, chẳng qua người bình thường không thấy mà thôi.

Trương Duy đáp: “Ý của chủ tịch là Tổng Tinh vừa vào là giả, là tưởng tượng ra từ ký ức hỗn loạn của Giang Hữu? Mà sở dĩ Giang Hữu mới 5 tuổi, là bởi vì nhận thức của nó cũng bị sai lầm?”

Cậu cố gắng hiểu ý của Tần Châu: “Nói cách khác, ký ức chân thật và ký ức hoang tưởng dung hợp với nhau?”

Trương Duy bỗng nhiên lo lắng: “Vậy làm sao phân biệt được thật giả.”

“Vẫn chưa chắc chắn là như thế.” Tần Châu nói: “Cũng có khả năng, ký ức chân thật sẽ xuất hiện tồn tại ảo giác, ảo tưởng. Mà trong ký ức hoang tưởng cũng sẽ xuất hiện tồn tại chân thật.”

Những lời này của hắn thực sự không thuận miệng, nhưng dù có là tình huống gì, có một điều rõ ràng – độ khó của việc phân biệt thật giả đã tăng cao.

Trương Duy nghiêm túc suy nghĩ những lời này của Tần Châu, Tần Châu nói: “Có phải như tôi nói hay không, chỉ có cách qua bên kia nghiệm chứng.”

Trương Duy gật đầu.

Việc tuổi tác của Giang Hữu bị sai lệch rốt cuộc là như thế nào? Chỉ có quan sát hết hai bên ký ức mới biết được cụ thể.

Việc này không thể chần chừ thêm, cả hai lao nhanh qua gợn sóng mà không chút do dự. Cơ thể hai người theo gợn sóng lay động mà xuất hiện biến đổi, nhanh chóng di chuyển từ bên này sang bên kia.

Tới ký ức bên này, Tần Châu nhìn về phía trước, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Trương Duy thì có vẻ mặt kinh ngạc, ngón tay hơi cong lại, giữa mày lộ ra vẻ suy tư.

Tâm nhìn của hai người họ là một mảnh trắng xóa, ngoài khoảng trắng tựa như vô tận này, không còn gì khác nữa.

Vừa rồi bọn họ có hai suy đoán. Một là ký ức chân thật và ký ức hoang tưởng dung hợp với nhau, hai là ký ức chân thật tồn tại ảo tưởng, và ký ức hoang tưởng tồn tại chân thật.

Hiện tại xem ra, ký ức chân thật và ký ức hoang tưởng đã dung hợp với nhau.

So sánh hai khả năng, khả năng thứ hai có vẻ tốt hơn một chút, nhưng sự thật đã ở ngay trước mắt, bọn họ đang phải đối mặt với tình huống khó giải quyết nhất. Mảnh trắng xóa trước mặt là do những thứ trong tưởng tượng đã chạy vào hợp nhất với ký ức chân thật.

Nỗi lo lắng của Trương Duy cũng là nỗi lo lắng của Tần Châu.

Ký ức chân thật và ký ức hoang tưởng đã dung hợp với nhau, làm cách nào để phân biệt chứ? Khi thời gian tới, bọn họ sẽ thực thể hoá, điều này có khả năng bọn họ sẽ làm thay đổi cốt truyện, mà nhân vật ảo tưởng cũng sẽ biến thành quái vật, xé nát bọn họ.

Sắc mặt Tần Châu không được tốt lắm: “Quay về trước.”

Ký ức bên này không có gì hết, chỉ có thể quay lại ký ức có nội dung, nhưng nửa người hắn đã xuyên qua gợn sóng mà Trương Duy vẫn chưa đuổi theo.

Trong tầm nhìn, Trương Duy nhìn chăm chăm vào khoảng trắng bao la, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Tần Châu mở miệng: “Trương Duy.”

“Trương Duy.”

Một mảnh trắng xóa này đã ảnh hưởng rất lớn đến Trương Duy. Trương Duy hiển nhiên là đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, cũng không nghe thấy Tần Châu gọi mình liên tục.

Hoặc là nói, cậu không có mẫn cảm với hai từ ‘Trương Duy’.

Tần Châu nhìn chăm chăm Trương Duy một hồi, đột nhiên tăng âm lượng: “Lâm Dị!”

Trương Duy cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Tần Châu: “Đàn anh?”

Chương 209: Quái vật 0-1

Tôi rất nhớ em-

Chương 209: Quái vật 0-1

Thời gian phẳng phất trở nên yên tĩnh.

Lâm Dị phản ứng lại: “Cái đó, chủ tịch, em...”

Tần Châu quay mặt đi: “Đi thôi, Trương Duy.”

Lâm Dị: “...”

Một lúc sau, Lâm Dị: “Dạ.”

Tần Châu xoay người sang chỗ khác, môi hơi nhếch lên. Vấn đề nan giải cùng với việc vô tình vạch trần áo choàng của quái vật hoà tan với nhau.

Hai người bọn họ một lần nữa xuyên qua gợn sóng, quay lại bên này.

Trong khoảng thời gian chậm trễ này, Giang Hữu đã không còn làm bài tập nữa, cũng không có ở trong phòng.

Giang Hữu là nhân vật chính của thế giới Quy Tắc 0-1, không cần phải nói cũng biết là phải đi tìm Giang Hữu.

Tần Châu liếc nhìn Lâm Dị, Lâm Dị đang đi theo hần.

Bọn họ vẫn chưa tính là hoàn toàn thực thể hóa, vẫn có thể đi xuyên qua tường. Cuối cùng, bọn họ tìm thấy Giang Hữu ở thư phòng, trong thư phòng không có ai khác, chỉ có một mình Giang Hữu. Lâm Dị ở bên ngoài đi loanh quanh một vòng, trở về nói với Tần Châu: “Đàn anh, Tống Tinh, Giang Viễn Tân và Giang Du đã ngủ.”

Tần Châu ‘ừm’ một tiếng, hỏi: “Không giả vờ nữa?”

Lâm Dị lộ ra vẻ mặt cam chịu: “Có phải đàn anh đã sớm phát hiện rồi không?”

Tần Châu không lên tiếng.

Lâm Dị ngẩng đầu nhìn Tần Châu.

Tần Châu đưa tay xoa đầu cậu, xoa rối mái tóc của Lâm Dị.

Hắn chăm chú nhìn Lâm Dị.

Tuy Lâm Dị vẫn là diện mạo của Trương Duy, nhưng dường như hắn lại thấy được gương mặt của Lâm Dị, và rồi, gương mặt mà hắn đang chăm chú nhìn xuất hiện biến đổi, cuối cùng biến thành một gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc. Đó là gương mặt chân thật thuộc về quái vật 1-3 — diện mạo của ‘Nhân Ngư tiểu thư’.

Nhìn không được.

Tần Châu đưa tay xuống, ôm lấy một bên sườn mặt của Lâm Dị, ngón tay cái xoa quanh vành tai cậu.

Nhiều điều muốn nói nghẹn lại trong cổ họng, tất cả lời nói chen lấn xô đẩy nhau khiến hắn nhất thời không biết phải nói gì, chỉ biến thành bảy từ dụ dằng.

“Nhóc thiên tài.”

“Tôi rất nhớ em.”

Xung hô quen thuộc khiến ngón tay Lâm Dị run lên, cậu giơ tay muốn chạm vào chủ nhân hơi ấm trên má mình. Đang lúc sắp lại gần, chợt dừng lại.

Tần Châu nhận ra Lâm Dị do dự, hắn cũng không để ý.

Có lẽ Lâm Dị có lý do gì đó khó nói, cho nên dù người rõ ràng đang ở đây, nhưng lại không nói cậu ở đây rồi.

Tủ sách vang lên tiếng động, cắt đứt tầm mắt nhìn chăm chú không chớp của Tần Châu, gương mặt xinh đẹp không biết dùng từ khen ngợi nào để diễn đạt trọn vẹn khôi phục thành bộ dáng của Trương Duy.

Tần Châu thu tay lại, rời mắt, nhìn về phía phát ra tiếng động.

Trước mặt, Giang Hữu khoảng năm sáu tuổi đang kê chân tự mình lấy sách trên kệ, trong ngực đã ôm vài cuốn, nhưng nó vẫn tiếp tục lấy. Như là bị lời nói ‘Bát điều tiên phi’ của Tống Tinh kích thích, cho nên nó muốn làm gì đó có ích.

Giang Hữu lấy rất nhiều sách, bởi vì trọng lượng của sách mà cánh tay nhẹ nhàng run lên.

Lúc lấy xong sách chuẩn bị rời đi, đột nhiên kệ sách ‘bịch’ một tiếng.

Giang Hữu nhanh chóng quay lại.

Không phải kệ sách bị đổ, mà là do Giang Hữu lấy quá nhiều sách, khiến cho sách trên kệ mất trật tự sắp xếp, vì thế có một cuốn bị rơi xuống dưới.

Giang Hữu đặt chồng sách trong lòng lên mặt đất, sau đó đi nhặt cuốn sách bị rơi xuống kia.

Nó dùng tay chạm vào cuốn sách, ánh mắt cũng dừng lại ở trang đang mở. Dường như là bị nội dung của cuốn sách hấp dẫn, Giang Hữu nhặt cuốn sách này lên, tiếp tục đứng coi nội dung của cuốn sách.

Một lúc sau, Giang Hữu đặt lại cuốn sách lên trên bàn, mở cửa chạy ra ngoài.

Tần Châu và Lâm Dị lập tức đuổi theo Giang Hữu, nhìn Giang Hữu chạy ra ngoài phòng khách, cẩn thận tìm kiếm gì đó.

Giang Hữu tìm được một hộp diêm trong ngăn kéo, bỏ hộp diêm vào trong túi, nhanh chóng chạy về thư phòng.

Hai người lại đi theo Giang Hữu về thư phòng, chỉ thấy Giang Hữu đóng cửa lại, móc hộp diêm ra.

Nó đẩy hộp diêm, lấy một que diêm ra rồi quẹt vào hộp.

Giang Hữu nhắm mắt lại, ánh lửa bập bùng trong thư phòng, trên mặt nó cũng phản chiếu màu sắc của ngọn lửa.

“Trương Duy.” Tần Châu nhìn một hồi, hỏi: “Thấy thế nào?”

Lâm Dị hơi giật mình, nhưng rất nhanh đã phản ứng, Tần Châu phủ lại áo choàng cho cậu. Quả thực cậu cần phải che áo choàng, không chỉ bởi vì cậu không quen dùng thân phận quái vật 1-3 đối diện với Tần Châu, mà một phần nguyên nhân còn bởi vì quái vật 0-1.

Quái vật 0-1 không cho phép cậu tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1, nhưng cậu bắt buộc phải đến, đã thế cậu còn giằng co với quái vật 0-1 ở hồ nhân tạo của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.

Sau khi tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1, cậu lập tức giấu đi hiện diện của mình, tùy ý bám vào một người nào đó, bởi vì quái vật 0-1 đang tìm cậu.

Cậu rất hiểu quái vật 0-1, bệnh đa nghi của quái vật 0-1 rất nặng, cho nên cậu trực tiếp xuất hiện trước mặt Tần Châu, quái vật 0-1 sẽ không thể nào hoài nghi Trương Duy nhanh như thế được.

Tần Châu nói vậy, cũng khiến vấn đề Lâm Dị vừa hỏi Tần Châu có đáp án.

Tần Châu đã sớm phát hiện ra Lâm Dị, quái vật bám vào người tham gia sẽ đọc trộm ký ức và bắt chước hành vi của người đó. Thế nhưng, Lâm Dị đã làm một con người quá lâu, trong khoảng thời gian cậu làm 'Lâm Dị' đã dưỡng thành một ít thói quen của con người, không phải một chốc là có thể thay đổi được.

Nhưng Tần Châu không vạch trần, có lẽ là hẳn biết cậu có dẫn đo.

Trong lòng Lâm Dị tràn ngập cảm xúc, Tần Châu vẫn là Tần Châu mà cậu biết, luôn đáng tin cậy, đem lại cho cậu cảm giác an toàn.

Nhưng thân phận của cậu khiến Lâm Dị sinh ra cảm giác mơ hồ về việc thời thế đã thay đổi.

Kìm nén những cảm xúc này, Lâm Dị tiếp tục đóng vai Trương Duy, đáp: "Chủ tịch, em cảm thấy hình như cậu nhóc đang thực hiện điều ước."

Hành vi của Giang Hữu quả thực giống như đang thực hiện điều ước, Tần Châu thấy nó đặt cuốn sách sang một bên.

Tựa đề cuốn sách là ☐ Tân thanh niên ☐

Tập 6 kỳ 1.

Tần Châu nói: "Trương Duy."

Lâm Dị nhanh chóng lại gần vào quan sát.

☐ Tân thanh niên ☐ tập 6 kỳ 1 trang thứ nhất là câu chuyện cổ tích, dùng tiếng Hoa dịch thẳng là ☐ Cô bé bán diêm ☐ .

Có lẽ thứ hấp dẫn Giang Hữu chính là câu chuyện cổ tích này.

☐ Cô bé bán diêm ☐ là truyện cổ tích Andersen, mà quái vật 0-1 cũng dựa vào truyện cổ tích mà tạo ra quái vật 1-3.

Điều này khiến hô hấp của Tần Châu và Lâm Dị ngưng trọng trong chốc lát.

Hai người lại nhìn Giang Hữu, Giang Hữu nhắm hai mắt, bọn họ không biết Giang Hữu nhìn thấy hay mơ mộng thấy điều gì dưới ánh lửa, chỉ có thể thấy ngọn lửa bùng cháy rất nhanh, sau đó làm bỏng tay Giang Hữu.

Cơ thể phản ứng, Giang Hữu hơi hé mắt ra, que diêm trong tay rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, trên mặt đất là chồng sách 'bát điều tiên phi' nó vừa lựa chọn để bổ sung kiến thức.

Ngọn lửa lập tức bùng lên.

Giang Hữu có chút bối rối. Mặc dù suy giảm nhận thức nên không phải năm sáu tuổi, nhưng dù thế thì nó cũng chỉ mới mười hai tuổi, không có khả năng xử lý khủng hoảng.

Nó ngơ ngác nhìn chồng sách đang bốc cháy. Đang lúc ngọn lửa sắp nuốt chửng hết chồng sách ấy thì cửa thư phòng bị đá tung ra. Giang Viễn Tân nhìn Giang Hữu, không nói gì, cởi áo khoác vồ nhẹ vào ngọn lửa dưới chân Giang Hữu.

Tống Tinh đi theo Giang Viễn Tân ngăn người, nhìn Giang Hữu, chất vấn: “Giang Hữu, con đang làm gì vậy!”

Giang Viễn Tân nói: “Mang nước tới trước!”

Tống Tinh vội vàng đi lấy nước, cô mang một xô nước tới, Giang Viễn Tân cầm lấy đổ vào ngọn lửa.

Cũng may bọn họ nhanh chóng phát hiện và dập tắt đám cháy chứ không để lửa lớn thêm thiêu cháy toàn bộ.

Giang Viễn Tân mở cửa sổ, Tống Tinh kiểm tra những cuốn sách bị đốt cháy trên mặt đất, cô ngẩng đầu nhìn Giang Hữu. Giang Hữu bị ánh mắt của cô dọa sợ, không khỏi lùi lại vài bước, nhưng nó lùi lại cũng không nhiều, cánh tay nó bị Tống Tinh nắm lấy.

Chát–

Một tiếng tát lớn vang vọng khắp căn phòng.

Giang Viễn Tân cùng với Giang Du đang ở ngoài cửa nhìn lén đều sững sốt.

Giang Hữu bị đánh cũng ngây ngẩn cả người.

Lâm Dị một câu ‘thôi xong’, Tần Châu cau mày.

Đánh giá từ những cuốn sách vẫn chưa bị đốt cháy hoàn toàn, phần lớn đều là sách Giang Du từng đọc qua, trên trang sách còn có ghi chú mà Giang Du để lại.

Ngón tay Tống Tinh run rẩy chỉ vào Giang Hữu: “Giang Hữu! Ai dạy con! Ai dạy con báo thù người khác!”

Quả nhiên Tống Tinh hiểu lầm Giang Hữu đang trả thù Giang Du nên đốt sách của Giang Du.

Giang Viễn Tân thở dài, nhắm mắt làm ngơ mà xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giang Du chưa từng nhìn thấy Tống Tinh tức giận như vậy bao giờ, vì thế không dám ở lại đây nữa, quay người chạy về phòng.

Giang Hữu chạm vào gương mặt đang tê dại vì đau đớn, những lời chỉ trích tức giận của Tống Tinh cứ vậy mà ập xuống.

Nói rằng nó không được dạy dỗ, nói rằng nó đáng sợ, nói rằng bọn họ vứt bỏ nó là đúng.

Giang Hữu không nói gì, im lặng lắng nghe.

Lâm Dị không biết Giang Hữu nghe được mấy lời này kiểu gì, dù sao cậu cũng không nghe nổi nữa, cậu nói với Tần Châu: “Chủ tịch, em ra ngoài xem thử.”

Bên ngoài phòng khách truyền đến một thanh âm kỳ quái, Tần Châu nói: “Ừm, cẩn thận một chút.”

Thời gian bọn họ tiến vào ngôi sao đã trôi qua khá lâu, chỉ một lát nữa bọn họ sẽ có được thực thể.

Lâm Dị rời khỏi thư phòng, chẳng mấy chốc đã quay lại.

Tần Châu hỏi: “Sao rồi?”

Sắc mặt Lâm Dị khó coi, nói: “Tất cả bên ngoài đều là tưởng tượng của Giang Hữu.”

Tần Châu ra ngoài quan sát, Tống Tinh và Giang Viễn Tân ngồi ở phòng khách, bà ngoại của Giang Hữu cũng ở đó, bọn họ đang ăn tối đầy vui vẻ hoà thuận.

‘Tống Tinh’ này hỏi: “Hữu Nhi đâu rồi?”

‘Giang Viễn Tân’ nói: “Vẫn đang học.”

Bà ngoại nói: “Gọi nó ăn cơm đi.”

‘Tống Tinh’ và ‘Giang Viễn Tân’ đồng thời nói: “Đi cùng nhau nhé.”

Tình cảnh này không hẳn là tưởng tượng của Giang Hữu, đúng hơn là cảnh tượng Giang Hữu ‘thấy’ khi nó đốt một que diêm.

Sau đó bọn họ đồng thời đứng lên, đi đến thư phòng.

Khoảng cách càng ngày càng gần thư phòng, cơ thể bọn họ không duy trì được nữa, dần dần biến thành quái vật.

“Hữu nhi——”

“Hữu nhi——”

“Hữu Nhi, con đâu rồi?”

Bọn họ đã nhìn thấy Giang Hữu nhưng vẫn không ngừng tiếp tục tìm kiếm Giang Hữu, hơn nữa, cơ thể bọn họ cũng xuyên qua cơ thể thực sự của Tống Tinh và Giang Viễn Tân, như thể cùng một chiều nhưng lại không cùng một không gian. Có vẻ như mục đích thực sự của bọn họ không phải tìm kiếm Giang Hữu, mà là tìm kiếm người tham gia đã xâm nhập vào nơi này.

Tần Châu và Lâm Dị nhìn nhau, không nói gì, ăn ý chạy về phía phòng Giang Hữu.

Phân biệt thật giả không khó. Một số chi tiết có thể giúp ích cho bọn họ, chẳng hạn như bà ngoại đã chết sống lại. Đây là một cách quá rõ ràng để nói cho bọn họ, bà ngoại chính là nhân vật ảo tưởng, khi màn đêm buông xuống sẽ xé nát người tham gia. Nhưng ký ức chân thật và ký ức hoang tưởng dung hợp với nhau, phân biệt thật giả không khó, cái khó chính là bọn họ phải đợi đến khi thoát khỏi ký ức kiểu gì.

Tới phòng của Giang Hữu, hai người ngẩn đầu nhìn lên một vị trí nào đó trên không trung.

Không ngoài ý muốn, gợn sóng quả nhiên đã biến mất.

Chương 210: Quái vật 0-1

Anh cảm thấy cô ta là thật hay là ảo?”-

Chương 210: Quái vật 0-1

Tần Châu: “Trốn đi trước.”

Lâm Dị: “Vâng.”

Người tham gia không có năng lực chống lại quái vật, Lâm Dị không dám tự tiện ra tay, điều này sẽ chỉ thu hút quái vật 0-1, mang đến mối đe dọa lớn đối với Tần Châu.

Nhà của cha mẹ Giang Hữu không lớn, những nơi có thể ẩn nấp không nhiều lắm, chẳng hạn như tủ quần áo, gầm giường, sau cửa.

Tần Châu nhìn qua tủ quần áo trong phòng Giang Hữu, tủ quần áo thời đại này không giống tủ quần áo hiện tại, một đứa con nít trốn trong đó cũng đã khó khăn, huống chi là hắn và Lâm Dị, hai người đàn ông trưởng thành cao hơn một mét tám.

Gầm giường cũng không thể, gầm giường đối diện với cửa, khi mấy con quái vật tựa như dã thú với cơ bắp cuộn cuộn xé rách quần áo mở cửa, chúng sẽ nhìn thấy người trốn dưới gầm giường, cho nên chỉ còn lại phía sau cửa.

Tần Châu kéo Lâm Dị, bảo cậu đứng bên trong, hắn đứng bên ngoài.

Vừa mới trốn xong, bên ngoài liền có động tĩnh truyền đến, vẻ mặt Tần Châu và Lâm Dị ngưng trọng, cả hai đều nín thở, hô hấp chậm lại.

‘Bà ngoại’ bước vào, kêu lên: “Hữu Nhi——”

Âm thanh thô ráp không hồi kết nhưng bén nhọn, tựa như móng tay cào lên bảng đen.

‘Bà ngoại’ nhìn quanh phòng một vòng, Tần Châu hơi nghiêng đầu, xuyên qua tầm nhìn bị che khuất một phần, cảnh giác nhìn ‘bà ngoại’. ‘Bà ngoại’ không mở tủ quần áo, cũng không cúi xuống nhìn gầm giường, càng không kiểm tra phía sau cửa, chỉ đi loanh quanh ở khoảng trống một vòng, sau đó quay người bước ra khỏi phòng, có điều âm thanh vẫn tiếp tục gọi: “Hữu Nhi——”

‘Bà ngoại’ rời đi cũng không khiến cho Tần Châu và Lâm Dị thở phào nhẹ

nhóm. Phía sau cửa chỉ là nơi dễ dàng ẩn nấp hơn và an toàn hơn một chút so với gầm giường hay tủ quần áo, nhưng phía sau cửa không thể giúp bọn họ trốn được đến khi rời khỏi ngôi sao, cho dù ‘bà ngoại’ đã rời đi thì vẫn còn ‘Tổng Tinh’ và ‘Giang Viễn Tân’, đêm dài trôi qua từ từ, chúng nó sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra bọn họ.

Tần Châu và Lâm Dị biết rất rõ điều này, cho nên sau khi phát hiện phía bên kia gọn sóng chỉ là một mảnh trắng xóa mới khiến Lâm Dị rơi vào trầm tư như vậy.

Không gian sau cửa nhỏ hẹp, cả hai đều không nói chuyện, bên tai có thể nghe thấy tiếng thở chậm rãi của nhau.

Trước mắt nhìn qua, nửa người bọn họ đang lơ lửng trên vực thẳm. Tần Châu và Lâm Dị đều đang cố gắng hết sức để suy nghĩ biện pháp tự cứu.

Thế nhưng tình huống lần này không giống với lần trước, lần trước cả hai đoạn ký ức đều có nội dung, bọn họ có thể thông qua một số chi tiết để phân biệt thật giả, quái vật trong ký ức hoang tưởng không thể xuyên qua gọn sóng. Bọn họ chỉ cần trở lại ký ức chân thật, đảm bảo bản thân không để người trong ký ức chân thật nhìn thấy, chờ đợi thời gian đến tự động rời khỏi ngôi sao là được.

Mà lúc này, ký ức chân thật và ký ức hoang tưởng dung hợp với nhau, phân biệt thật giả không khó, nhưng phân biệt thật giả xong thì phải làm sao? Nếu thật giả đã dung hợp, vậy thì sự tồn tại của gọn sóng nghe chừng rất vô nghĩa.

Là phải đưa đám quái vật này dẫn qua gọn sóng sao? Nhưng gọn sóng đã đóng lại rồi.

Tần Châu tự hỏi, nhưng hắn còn chưa kịp nghĩ ra kết quả, bên kia cánh cửa lại truyền đến động tĩnh khác. Lần này là ‘Tổng Tinh’ tới, nó cũng gọi: “Hữu Nhi——”

Mỉa mai sao, tuy âm sắc của ‘Tổng Tinh’ này có chút quỷ dị, nhưng thực tế lại nghe dịu dàng hơn nhiều so với khi Tổng Tinh gọi Giang Hữu.

‘Tổng Tinh’ bước vào cửa, giống như ‘Bà ngoại’, nó không mở tủ quần áo hay cúi xuống kiểm tra gầm giường, nó ở chỗ trống trong phòng loang quanh một chút, sau đó xoay người.

Tần Châu hít sâu một hơi, hắn bắt gặp ánh mắt của ‘Tổng Tinh’.

Lúc này, Tần Châu theo bản năng xoay nửa thân dưới, chặn Lâm Dị ở phía sau.

Lâm Dị cũng phát hiện động tác của hắn, đưa tay kéo góc áo Tần Châu, truyền đạt sự lo lắng của cậu.

Có điều, Tần Châu rất nhanh lại phát hiện ra, hắn và ánh mắt của ‘Tổng Tinh’ chỉ lướt qua trong nháy mắt, nói cách khác, bọn họ không tính là chạm mắt nhau, chỉ là trùng hợp thoáng qua một chút, nhưng thời gian trùng hợp rất ngắn, ánh mắt ‘Tổng Tinh’ bỏ lỡ hắn, sau đó rời khỏi phòng, tiếp tục tìm kiếm: “Hữu Nhi——”

Tần Châu cau mày.

Lâm Dị lại kéo góc áo Tần Châu, Tần Châu quay đầu lại, nhẹ nhàng trấn an: “Đi rồi.”

Lâm Dị tạm thời thở phào, thấp giọng hỏi: “Suýt chút nữa bị phát hiện ạ?”

Tần Châu khó có thể trả lời, nhưng vừa rời hắn chắc chắn ‘Tổng Tinh’ có nhìn lướt qua phía sau cửa, vị trí nơi ‘Tổng Tinh’ đứng cũng không có gì che khuất tầm mắt, thậm chí người mù còn có thể phát hiện ra bọn họ nấp phía sau cửa, nhưng ‘Tổng Tinh’ lại không phát hiện.

Như thế không nhìn thấy bọn họ phía sau cửa vậy.

Tần Châu đưa tay chạm vào cửa, bất ngờ rằng, tay hắn vẫn có thể xuyên qua cửa.

Nói cách khác, bọn họ vẫn đang ở trạng thái linh hồn, có lẽ nguyên nhân vì vậy, cho nên ‘Tổng Tinh’ mới không nhìn thấy bọn họ.

Nhưng cũng không đúng. Dựa theo hai ngôi sao trước đó, lẽ ra lúc này bọn họ hẳn đã phải có thực thể, có thể đụng vào sự vật trong ký ức.

Tần Châu nghiêng đầu hỏi Lâm Dị thời gian thực thể hoá của những lần trước.

Lâm Dị cho Tần Châu đáp án chuẩn xác.

Lần thứ nhất tiến vào ngôi sao, sau sáu giờ, cơ thể bọn họ có xu hướng thực thể hoá. Sau tám giờ, cơ thể bọn họ hoàn toàn thực thể hoá, hơn nữa gợn sóng cũng biến mất.

Lần thứ hai tiến vào ngôi sao, sau năm giờ, cơ thể bọn họ có thể in bóng xuống mặt đất. Sau bảy giờ, cơ thể bọn họ hoàn toàn thực thể hoá, đồng thời

gợn sóng cũng biến mất.

Thời gian của mỗi ngôi sao là mười hai tiếng.

Lâm Dị đáp: “Còn lại năm tiếng.”

Từ khi bọn họ tiến vào ngôi sao này, dựa vào thời gian của ngôi sao đã trôi qua bảy tiếng đồng hồ, bọn họ cần phải đợi thêm năm tiếng nữa mới có thể rời khỏi đây.

Lâm Dị nhìn thấy tay Tần Châu xuyên qua cánh cửa, biết nỗi nghi hoặc của Tần Châu, dựa vào hai ngôi sao lần trước, cơ thể bọn họ lúc này cũng nên hoàn toàn thực thể hoá, nhưng trước mắt lại không, chỉ có bóng của họ chồng lên nhau, in trên mặt đất.

“Tại sao lại không xuất hiện thực thể?” Tần Châu lẩm bẩm, Lâm Dị lộ ra vẻ mặt suy tư.

Ở thế giới Quy Tắc 16-8, Tần Châu đã dạy Lâm Dị một phương pháp: đặt nghi vấn, mỗi nghi vấn phải đưa ra ít nhất ba giả thuyết, sau đó gạch bỏ những đáp án sai, những đáp án còn lại dù có vớ vẩn đến đâu thì cũng sẽ gần với đáp án chính xác nhất.

Lâm Dị nói: “Thời gian ở đây không đúng.”

Vì sao bọn họ không xuất hiện thực thể, giả thuyết thứ nhất:

Thời gian của ngôi sao này không đúng.

Lâm Dị lại nói: “Em tính sai thời gian.”

Giả thuyết thứ hai:

Lâm Dị tính sai thời gian.

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “Bởi vì thật giả dung hợp, dẫn tới thời gian xuất hiện thực thể thay đổi.”

Giả thuyết thứ ba cũng ra lò.

Tần Châu nhìn Lâm Dị, không cần Tần Châu phải đưa ra phán đoán cho những giả thuyết này, Lâm Dị tự mình nói xong cũng đã có đáp án.

Không phải là điều thứ nhất, trong nhà cha mẹ Giang Hữu có đồng hồ, căn cứ vào tốc độ của đồng hồ, thời gian nơi này là chính xác, như vậy liên hệ với giả thuyết thứ hai của Lâm Dị cũng được loại trừ.

Còn lại là giả thuyết thứ ba: Bởi vì thật giả dung hợp với nhau, thời gian thực thể hóa cũng bị thay đổi, cụ thể là bị trì hoãn.

Bởi vì bọn họ vẫn chưa thực thể hoá, cho nên ‘Tổng Tinh’ mới không nhìn thấy bọn họ ở phía sau cửa. Việc ký ức thật giả dung hợp suy cho cùng là đang tăng độ khó phân biệt cho người tham gia, không thực thể hoá đã giúp bọn họ chuyển nguy thành an, đây là điểm mâu thuẫn.

Quái vật 0-1 tuyệt đối không thể nào lại đi trợ giúp cho người tham gia hết.

Đến lượt Tần Châu đưa ra giả thuyết.

Hắn không lập tức đưa ra giả thuyết, mà lại hỏi Lâm Dị một vấn đề thời gian khác: “Lần này bóng đen xuất hiện khi nào?”

Lâm Dị đáp: “Vào giờ thứ ba.”

Tần Châu lại hỏi: “Là trước hay sau khi phát hiện ký ức của Giang Hữu hỗn loạn?”

Lâm Dị đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tần Châu.

Tần Châu kỳ thực rất rõ ràng bóng bọn họ xuất hiện sau khi phát hiện ký ức của Giang Hữu hỗn loạn, nhưng hắn cần câu trả lời của Lâm Dị. Dựa vào phản ứng của Lâm Dị, Lâm Dị đã đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, cũng như chứng thực bóng của bọn họ xuất hiện sau khi phát hiện ký ức của Giang Hữu hỗn loạn.

Ký ức Giang Hữu hỗn loạn cho bọn họ hai suy đoán. Một là ký ức chân thật và ký ức ảo tưởng dung hợp với nhau, thứ hai là ký ức chân thật có ảo tưởng, ký ức ảo tưởng tồn tại chân thật.

Nói cách khác, sau khi bọn họ có phán đoán mơ hồ về ký ức thật giả, cơ thể bọn họ sẽ không duy trì trạng thái linh hồn nữa.

Nhớ lại hai lần tiến vào ngôi sao trước đó, lần thứ nhất tiến vào ngôi sao, bọn họ bắt đầu suy đoán cách phân biệt ký ức thật giả rồi cuối cùng phải làm như thế nào, liên tục có bóng đen. Sau khi bọn họ phát hiện ra gợn sóng và xuyên qua gợn sóng, biết được một ngôi sao có hai đoạn ký ức, khi ấy bóng của họ càng ngày càng rõ dần, sau khi bọn họ phán đoán thật giả, ‘bà ngoại’ ở trước mặt bọn họ hoá thành dã thú.

Tình huống của lần thứ hai tiến vào ngôi sao cũng không khác biệt lắm.

Mà hiện tại, ‘bà ngoại’, ‘Tổng Tinh’ và ‘Giang Viễn Tân’ cũng biến thành quái

vật sau khi Lâm Dị xác định bọn họ là nhân vật ảo tưởng, nhưng bọn họ vẫn chưa biết cách làm thế nào để phân chia ký ức thật giả đã dung hợp vào nhau, cho nên bọn họ vẫn ở trong trạng thái linh hồn.

Trạng thái linh hồn đồng nghĩa với việc bọn họ vẫn là khán giả. Quái vật 0-1 không hạn chế thời gian xem phim của bọn họ, giúp bọn họ có đủ thời gian để yên tâm tìm ra đáp án một cách an toàn.

Quái vật 0-1 lại có lòng tốt như vậy sao?

Tần Châu nhìn Lâm Dị, Lâm Dị khẽ lắc đầu.

Dựa trên hiểu biết của Lâm Dị về quái vật 0-1, điều kiện tiên quyết để quái vật làm ra bất cứ chuyện gì là sự thú vị.

Nếu dùng sự thú vị này để giải thích nguyên nhân vì sao quái vật 0-1 lại cho bọn họ thời gian dư dả để phân biệt ký ức thật giả...

Trong lòng Lâm Dị dâng lên một ý nghĩ xấu.

Tần Châu cũng mơ hồ đoán được gì đó.

Hai người bọn họ đi ra khỏi phía sau cánh cửa, đi tìm thứ mà họ cho là Tổng Tinh thật.

Tổng Tinh mắng Giang Hữu xong, cô tức giận đuổi Giang Hữu ra ngoài cửa, đóng sầm cửa lại.

Giang Viễn Tân muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng. Giang Hữu thực sự đã làm cho bọn họ thất vọng, cũng nên dạy bảo lại Giang Hữu, để tật xấu của Giang Hữu được sửa đổi.

Lâm Dị bắt đầu tẩy não chính mình: “Chủ tịch, anh cảm thấy cô ta là thật hay là ảo?”

‘Cô ta’ ám chỉ Tổng Tinh.

Tần Châu nói: “Ảo.”

Vừa dứt lời, cơ thể Tổng Tinh đang quở trách Giang Hữu đột nhiên bành trướng, làn da cô trở nên cực kỳ thô ráp, mạch máu xanh lam khiến làn da phồng lên, Tổng Tinh vậy mà lại đang quái vật hoá.

Thế nhưng Giang Viễn Tân dường như không nhìn thấy, vẫn đang nói chuyện cùng Tổng Tinh.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tần Châu và Lâm Dị cuối cùng cũng phản ứng

lại.

Bọn họ nào có phân biệt được ký ức chân thật và ký ức hoang tưởng chứ, hết thảy phán đoán chỉ là dựa vào suy nghĩ chủ quan của bọn họ mà thôi. Một ngôi sao có hai đoạn ký ức, cái nào bọn họ cho là giả thì nhân vật trong đoạn ký ức đó sẽ biến thành quái vật xé nát người tham gia, còn cái nào bọn họ cho là thật thì bọn họ có thể an toàn cho đến khi rời khỏi ngôi sao.

Đây là thú vui của quái vật 0-1. Bản thân nó còn không phân biệt được ký ức, dựa vào đâu mà người tham gia lại có thể phân biệt được?

Thế thì để cho người tham gia nói như nào thì chính là như vậy đi.

Thái độ của quái vật 0-1 đối với ký ức cực kỳ tùy tiện, khiến Tần Châu nhăn mày rất sâu.

Nếu quái vật 0-1 vốn đã không có đáp án về ký ức thật giả, như vậy bọn họ hoàn thành yêu cầu phân biệt thật giả trong vòng ba ngày của thiếu niên bằng cách nào chứ?

Hoặc là nói, quái vật 0-1 yêu cầu bọn họ phân biệt ký ức thật giả, hay là thứ gì khác?

Dù sao, thiếu niên cũng chưa từng nói, thứ yêu cầu người tham gia phân biệt thật giả là ký ức trong ngôi sao.

Chương 211: Quái vật 0-1

Anh Châu, hiện tại chúng ta có tiến vào ngôi sao nữa không?-

Chương 211: Quái vật 0-1

Nếu ý thức chủ quan của bọn họ có thể quyết định thật giả, vậy thì việc thoát khỏi ngôi sao sẽ trở nên đơn giản hơn.

Bọn họ có thể chẳng cần làm gì hết, bởi vì bọn họ không thể phân chia ký ức thật giả đã dung hợp với nhau. Nếu muốn an toàn một chút, bọn họ chỉ cần cho quái vật ảo tưởng biến thành ‘thật’, như vậy bọn họ sẽ không bị quái vật xé nát.

Nhưng kỳ thực ý thức chủ quan mà con người đã hình thành thì rất khó có thể thay đổi. Tần Châu không thể thuyết phục bản thân, những con quái vật không còn hình dáng con người đó là tồn tại chân thật, cũng may bên cạnh hắn còn có Lâm Dị.

Lâm Dị nhắm hai mắt, có lẽ là đang tẩy não chính mình.

Tần Châu nhìn về phía trước, ‘bà ngoại’ đang đi loang quanh dần khôi phục lại hình dạng con người bình thường.

Lâm Dị đã làm được.

Lâm Dị mở mắt, nhìn thấy thành quả thì thở phào nhẹ nhõm: “Chủ tịch, thành công rồi ạ.”

Tần Châu nhẹ nhàng đáp lại, hắn còn chưa kịp mở miệng, Lâm Dị đã nói: “Còn hai tiếng nữa là có thể rời khỏi nơi này.”

Tần Châu: “Ừm.”

Còn lại hai tiếng, bọn họ không đuổi theo Giang Hữu xem cốt truyện nữa, vì thế hai giờ đồng hồ này tựa như thời gian bọn họ vụng trộm ở bên nhau, trôi qua rất nhanh.

Chẳng bao lâu, tầm mắt cả hai trắng xoá, rời khỏi ngôi sao trở về dị không gian.

Đã có người trở lại trước bọn họ, hai người bọn họ vừa chân trước trở về, ngay sau đó Trình Dương và Nhậm Lê cũng rời khỏi ngôi sao. Nhìn thấy Trình Dương và Nhậm Lê bình yên vô sự, đáy lòng Lâm Dị lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trình Dương và Nhậm Lê đi về phía hai người.

Lúc này, Vương Phi Hàng cùng một vài thành viên trong đội tuần tra cũng ra khỏi ngôi sao, Lâm Dị lùi lại một chút, nhường vị trí bên cạnh Tần Châu lại cho bọn họ.

“Anh Châu.” Vương Phi Hàng vội vàng kêu lên. Tần Châu thấy anh nôn nóng, đoán được hẳn là anh cũng gặp phải tình huống ký ức thật giả dung hợp.

“Anh biết rồi.” Tần Châu nói.

Nhìn vẻ mặt của người khác, hầu hết mọi người đều gặp phải tình huống ký ức thật giả dung hợp.

“Kiểm nhân số trước.” Tần Châu nói.

Vương Phi Hàng gật đầu: “Vâng.”

Lần này kỳ thực không cần phải kiểm, số người còn lại liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra được. Lần này tổng cộng có 60 người tiến vào ngôi sao, hiện tại chỉ còn lại 24 người.

Trong 24 người có 18 người là thành viên của đội tuần tra.

Tổn thất thảm khốc.

Chỉ còn lại 24 người tham gia, nhưng số lượng ngôi sao nhìn thoáng qua như một bầu trời đêm đầy sao.

Bọn họ không thể nào phân biệt được hết số lượng sao này, cho dù trong số họ không có thương vong thì số ngôi sao này không thể nào có khả năng tiến vào trong ba ngày được.

Sắc mặt của 24 người còn lại đều không được tốt lắm, chiếc đồng hồ cát giữa không trung bất tri bất giác đã trôi qua hơn nửa. Thời gian của bọn họ bị dồn nén đến cực điểm, thời gian mang lại cảm giác cấp bách khiến bọn họ không thể hô hấp một cách bình thường được nữa.

Vương Phi Hàng trầm trọng nói: “Anh Châu, thứ cần phân rõ thật giả không phải là nội dung này.”

Những người tham gia lần này gặp phải tình huống ký ức thật giả dung hợp cũng có suy đoán như vậy.

Tần Châu chỉ ‘ừm’ một tiếng: “Nội dung thật giả không quan trọng.”

Vương Phi Hàng nghiêng răng chửi rủa.

Kỳ thực ngay từ lúc bắt đầu bọn họ đã lâm vào hiểu lầm. Yêu cầu của thiếu niên thực sự rất mơ hồ, cũng không nói bọn họ rốt cuộc cần phân rõ thứ gì, cho nên bọn họ theo lẽ thường mà cho rằng yêu cầu cần phân rõ thật giả chính là những ngôi sao lơ lửng giữa không trung này.

Trong ngôi sao có hai đoạn ký ức, vừa vặn lại tương ứng với ‘thật giả’, khiến bọn họ theo bản năng cho rằng hai đoạn ký ức có một đoạn là giả, một đoạn là thật.

Ý thức chủ quan này chính là nguyên nhân đã làm đại đa số người tham gia tử vong.

Khi gặp phải ký ức không thể phân biệt được, ý thức chủ quan của người tham gia rất rõ ràng trong đó có một đoạn ký ức là giả, họ không thể chắc chắn bản thân sẽ may mắn đi đến ký ức chân thật, cho nên nhân vật trong ký ức biến thành quái vật tới xé nát bọn họ.

Hai người một nhóm, chỉ cần không thể phân biệt được thật giả, kể cả mỗi người đi tới một ký ức, cả hai đều sẽ chết.

Cho nên mỗi một lần phân nhóm, nhân số trực tiếp giảm mạnh một nửa.

Cũng chỉ có một người sau khi tách ra khỏi đồng đội của mình sống sót, nguyên nhân là sau khi người đó tìm được một số chi tiết có thể chắc chắn bản thân đang ở trong ký ức chân thật.

Trình Dương nghe các thành viên tinh anh còn sống sót của đội tuần tra trao đổi, bỗng nhiên nghĩ lại mà sợ hãi.

Cậu ta nhìn Nhậm Lê, chính mình và Nhậm Lê cũng gặp phải tình huống không phân biệt được thật giả, là ngôi sao mà Tống Tinh sinh non, chính Trình Dương ngẫu nhiên tìm được lý do thuyết phục bản thân, khiến bản thân nhận định đó là ký ức chân thật, lúc đó đã ngăn cản Nhậm Lê lại.

Cũng may Nhậm Lê tin tưởng cậu ta.

Không nhịn được, Trình Dương chen mồm: “Nếu không phải phân biệt thật giả trong ngôi sao, vậy phải phân biệt cái gì?”

Mọi người đều trầm mặc.

Chính bản thân quái vật 0-1 còn không phân biệt được ký ức, người tham gia phân rõ kiểu gì được? Trong lòng quái vật 0-1 không có đáp án chính xác, chờ sau khi đồng hồ cát chảy hết, nó không có bất kì căn cứ nào để phán đoán người tham gia đã hoàn thành được yêu cầu của nó hay chưa.

Cho nên rất rõ ràng, thứ mà quái vật 0-1 yêu cầu bọn họ phân biệt thật giả chắc chắn không phải ký ức trong ngôi sao.

Nhậm Lê nói: “Phân biệt đáp án thật giả mà quái vật 0-1 biết.”

Cũng chỉ có như vậy, quái vật 0-1 mới có căn cứ phán xét sinh tử cho người tham gia vào ba ngày sau.

Về điểm này, những người khác cũng nhất trí với suy nghĩ của Nhậm Lê.

Nhưng chính xác thì rất khó đoán.

Lúc này Trình Dương lại nói: “Chẳng lẽ là phân biệt thật giả về quái vật 0-1 à?”

Nhậm Lê: “Trình Dương!”

Ý bảo Trình Dương đừng quấy rầy mạch suy nghĩ của người khác.

Trình Dương vội vàng nói: “Tôi tùy tiện nói thôi mà.”

Nói xong lập tức im mồm.

Những lời này của Trình Dương khiến vẻ mặt của Tần Châu và Lâm Dị trở nên nghiêm túc không ít. Ở đoạn ký ức của ngôi sao trước đó, bọn họ thấy Giang Hữu tìm thấy Tân thanh niên ở trên kệ sách, rồi ở trong Tân thanh niên đọc được câu chuyện Cô bé bán diêm

Đây là khởi đầu của Giang Hữu khi tiếp xúc với truyện cổ Andersen, hơn nữa Giang Hữu còn bắt chước Cô bé bán diêm đốt một que diêm.

Điều này vốn dĩ cũng không sao cả, nhưng quái vật 0-1 từng giới thiệu với Tần Châu hồi ở thế giới Quy Tắc 1-3, vào lúc nó tạo ra quái vật 1-3, trong tay nó là cuốn truyện cổ Andersen.

Tần Châu nặng nề nói: “Nơi này có liên quan đến ý thức chủ quan, không có manh mối rõ ràng thì đừng suy nghĩ lung tung.”

Mọi người đồng ý, Lâm Dị cũng đáp ứng.

Có người hỏi: “Anh Châu, hiện tại chúng ta có tiến vào ngôi sao nữa không?”

Nếu ký ức thật giả trong ngôi sao không quan trọng, vậy thì việc bọn họ tiến vào ngôi sao nghe có vẻ vô nghĩa.

Tần Châu nói: “Tiến.”

Vương Phi Hàng giải thích với người lộ ra vẻ không hiểu: “Những ngôi sao này không phải là không có ý nghĩa, đây là tuyến chính của thế giới Quy Tắc 0-1.”

Mọi người sửng sốt. Bọn họ đắm chìm trong nhiệm vụ tìm kiếm thật giả, suýt chút nữa thì quên mất tìm được tuyến chính là cách trực tiếp nhất để rời khỏi thế giới Quy Tắc.

Tuyến chính của thế giới Quy Tắc 0-1 thực ra đã trở nên rõ ràng không ít, bọn họ đã biết Giang Hữu là nguyên thân của quái vật 0-1, cũng biết Giang Hữu bị đối xử bất công, tính đến trước mắt, chỉ còn nguyên nhân tử vong của Giang Hữu vẫn chưa rõ ràng.

Nếu tìm được nguyên nhân tử vong của Giang Hữu thông qua ngôi sao, vậy thì cũng có thể tìm thấy bản phác thảo về tuyến chính của thế giới Quy Tắc 0-1.

Nghe thì có vẻ đơn giản, mọi người quan sát những ngôi sao lơ lửng trong không trung.

Ngôi sao vẫn còn quá nhiều, bọn họ chỉ còn lại 24 người, liệu có thể tìm được nguyên nhân cái chết của Giang Hữu hay không cũng đã là một nan đề.

Có người hỏi: “Anh Châu, lần này tách ra tiến vào ngôi sao à?”

Không cần Tần Châu trả lời, Vương Phi Hàng nói: “Hai người tiến vào.”

Người này không hỏi thêm nữa, phần lớn những người còn sống sót đều là người có kinh nghiệm trong thế giới Quy Tắc, không cần Vương Phi Hàng giải thích quá rõ ràng, bọn họ đều đã biết nguyên nhân.

Vẫn nên là hai người tiến vào một ngôi sao, để ý tới đồng đội.

Bởi vì quái vật 0-1 ở bên trong bọn họ.

Chương 212: Quái vật 0-1

Quyền lựa chọn thuộc về Tần Châu-

Chương 212: Quái vật 0-1

Hai người một nhóm, vừa vặn nhân số của bọn họ là số chẵn.

Có điều lần này lập nhóm, bầu không khí giữa 24 người còn lại rõ ràng là không ổn chút nào. Hầu hết mọi người đều biết quái vật sẽ bám vào một trong số người tham gia. Cấp độ của quái vật càng cao thì càng khó để tìm ra nó. Không ai có thể chắc chắn liệu đồng đội của mình có phải quái vật 0-1 có thú vui nuôi dưỡng quái vật quy tắc hay không.

Cũng có người không biết quái vật sẽ bám vào người tham gia, nhưng Vương Phi Hàng vẫn nói thẳng.

Sở dĩ đội tuần tra không tiết lộ việc quái vật sẽ bám vào người tham gia với người ngoài không phải thành viên đội tuần tra hay Hội Sinh Viên, là bởi sau khi biết quái vật sẽ bám vào người tham gia, cảm xúc của sinh viên khi tiến vào thế giới Quy Tắc ít nhiều gì cũng bị dao động, điều này sẽ gây bất lợi cho đội tuần tra khi tìm kiếm quái vật ẩn thân. Hạt giống nghi ngờ sẽ nảy mầm trong lòng những người tham gia, hành vi của mỗi người đều không thể xác định, độ khó của thế giới Quy Tắc cũng theo đó mà tăng lên.

Nhưng bây giờ chẳng có gì phải giấu nữa.

Vương Phi Hàng nói: “Các cậu cảm thấy ai cư xử kỳ quái, ai là quái vật 0-1, tạm thời không cần thảo luận với người khác, chỉ cần bản thân biết rõ là được, nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là tìm ra tuyến chính.”

Mọi người không có dị nghị.

Chỉ cần ý thức chủ quan tin rằng ký ức mình đang ở là ký ức chân thật, hoặc chẳng cần thiết phải đưa ra phán đoán, chỉ cần bọn họ duy trì sự “vô tri” thì các nhân vật trong ký ức sẽ không biến thành quái vật, bọn họ vẫn có thể duy trì trạng thái linh hồn, như vậy mạng sống sẽ không bị uy hiếp.

Điều duy nhất cần cẩn thận là người bên cạnh mình.

Nhưng cũng không đến mức như vậy, nếu lúc này ở ngôi sao có người tử vong, như vậy thì người còn lại sẽ bị nghi ngờ.

Mọi người nhìn đồng hồ cát, rồi lại nhìn ngôi sao đầy trời.

Thời gian trước mắt vẫn là nan đề khó giải nhất.

Vẫn còn rất nhiều ngôi sao, đó đều là ký ức thuộc về cuộc đời quái vật 0-1. Mỗi ngôi sao đều có thời gian cố định, hiện tại chỉ có 24 người tham gia, liệu có thể tìm được nguyên nhân tử vong của Giang Hữu trong vô vàn ngôi sao như này dựa vào vận may không?

Nhưng thoát nhìn mọi người nào có vận may chứ, nếu có thì bọn họ đã chẳng bị quái vật 0-1 lựa chọn, bị đưa vào trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, trở thành đồ ăn của rất nhiều quái vật quy tắc.

Vương Phi Hàng nói: “Thử xem.”

“Nhớ đâu.”

Mọi người bắt đầu tiếp tục tiến vào ngôi sao. Mọi chuyện đã phát triển như hiện tại, cũng chỉ còn cách tiến vào ngôi sao mà thôi.

Trình Dương tiếp tục gọi nữ thần duck, Nhậm Lê kéo cậu ta: “Đi thôi.”

Trình Dương: “Đến ngay đến ngay, tôi cầu nguyện tí đã.”

Nhậm Lê đau đầu nhìn Trình Dương, nhưng cũng không thúc giục.

Trình Dương hoàn thành một loạt động tác cầu nguyện, sau đó chọn một ngôi sao, dùng giọng điệu dững cảm nói: “Khối băng, cái này!”

Thấy Trình Dương đi vào, Nhậm Lê cũng theo sát Trình Dương tiến vào ngôi sao này.

Lâm Dị nhìn Trình Dương và Nhậm Lê tiến vào ngôi sao, rồi nhìn những người khác cũng lục tục tiến vào ngôi sao.

Theo sau, Tần Châu yêu cầu cậu chọn ngôi sao.

Lần này đến lượt Lâm Dị chọn ngôi sao, trước đó Tần Châu cũng đã mấy lần yêu cầu cậu chọn, Lâm Dị đều không nhượng bộ. Kỳ thực mấy ngôi sao này đều có hình dạng giống nhau, vẻ ngoài chẳng có gì khác mấy. Chỉ sau khi tiến vào ngôi sao mới biết ký ức bao hàm trong ngôi sao là gì, chọn thì cũng không chọn ra được cái gì cả.

Lâm Dị đưa tay muốn chạm vào ngôi sao gần nhất trong tầm tay. Lúc cậu vừa giơ tay lên, đột nhiên không khống chế được mà chỉ vào ngôi sao ở xa hơn một chút.

Sắc mặt Lâm Dị lập tức tái nhợt.

Tần Châu nhìn theo hướng cậu chỉ, hắn đưa lưng về phía Lâm Dị, lúc này không nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Dị.

Ngôi sao có rất nhiều, dù chỉ tay thì cũng khó mà phân biệt được. Tần Châu hỏi: “Cái nào?”

Đôi môi cũng không tự chủ được mà nói: “Chủ tịch, hướng ba giờ.”

Tần Châu tìm được ngôi mà Lâm Dị nói, duỗi tay chạm vào, cả người lập tức biến mất ở dị không gian.

Còn lại Lâm Dị với vẻ mặt trông còn nghiêm túc hơn lúc gặp quỷ.

Thậm chí cậu không dám đi theo, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngôi sao này, nỗi sợ hãi dần dần lan rộng trong đáy lòng.

——

Cũng phải năm phút trôi qua, Tần Châu vẫn chưa thấy Lâm Dị tiến vào, hắn không tiếp tục đứng đợi Lâm Dị ở điểm xuất hiện nữa, thậm chí trong lòng có một loại cảm giác không nằm ngoài dự kiến.

Lâm Dị chuẩn xác chỉ ra một ngôi sao như vậy. Hành vi này không bình thường, thậm chí có thể coi là kỳ lạ.

Tần Châu không muốn nghĩ tới nguyên nhân Lâm Dị có hành vi kỳ quái như vậy nữa, nhưng có một điều hắn không thể bỏ qua, ký ức trong ngôi sao này đang chờ hắn.

Hắn nhìn về phía trước.

Giang Hữu đang ăn tối với Tống Tinh, Giang Viễn Tân và Giang Du.

Tống Tinh gấp một đĩa đồ ăn cho Giang Du, nói: “Đừng kén ăn.”

Nói xong, Tống Tinh liếc mắt nhìn Giang Hữu đang vui đầu ăn bát cơm của chính mình, nó không gấp bất cứ món ăn nào trên bàn.

Sau lần cô nói chuyện với Giang Hữu về đề tài ‘bát điều tiên phi’, cô không còn quan tâm đến Giang Hữu nữa, Giang Hữu cũng không nói chuyện với cô. Tình cảm của Tống Tinh đối với đứa con ruột này rất phức tạp. Dù là miếng thịt rơi ra từ trên người mình nhưng cô thực sự không thích một số thói quen của Giang Hữu.

Những thói quen này của Giang Hữu hết lần này đến lần khác nhắc nhở cô,

những kỳ vọng mà cô dành cho con mình đã không thành.

Nhưng lúc này, Tống Tinh không thể không chấm dứt chiến tranh lạnh với Giang Hữu.

“Hôm nay mẹ gặp thầy giáo của con.” Cô nói.

Giang Hữu dừng lại, ngẩng đầu nhìn Tống Tinh, chờ Tống Tinh nói tiếp.

Tống Tinh nói: “Con nói với thầy con không có cha mẹ là ý gì?”

Giang Hữu trả lời: “Mẹ yêu cầu không được nói cho ai biết.”

Vào cái ngày nó vô tình phóng hỏa, Tống Tinh chỉ trích Giang Hữu rất nhiều, trong đó có nói một câu, bảo Giang Hữu đừng nói với người khác bọn họ là cha mẹ nó, Tống Tinh nói cô không dạy nổi người kiểu này.

Mà lần này giáo viên Ngữ Văn giao bài tập làm văn, chủ đề là cha mẹ.

Giang Hữu không hoàn thành, lúc giáo viên Ngữ Văn tới hỏi thăm tình hình của nó, Giang Hữu liền đáp như vậy, rằng nó không có cha mẹ.

Giang Hữu bình thường ở trường quái gở ít nói, trên người luôn toả ra bầu không khí ảm đạm, đó không phải điều mà một đứa trẻ ở độ tuổi này nên có. Cho nên, sau khi Giang Hữu thốt ra câu kinh người như vậy, giáo viên Ngữ Văn đã tìm đến Tống Tinh.

Tống Tinh sửng sốt, không ngờ Giang Hữu lại lấy những lời này ra khiến cô ghen lại. Giang Viễn Tân ở bên cạnh mở miệng dạy dỗ Giang Hữu: “Đấy là mẹ con tức giận mới nói thế, nếu không phải cha mẹ con, vậy thì còn quan tâm tới chỗ ăn chỗ ở của con làm gì?”

Giang Viễn Tân cũng biết việc này, con ruột bất ngờ tìm tới cửa, ở trường học cũng vì thế mà ồn ào huyên náo. Nhiều đồng nghiệp không biết Giang Viễn Tân có một đứa con trai như vậy, còn cho rằng đấy là con ngoài giá thú, lần này bình chức, Giang Viễn Tân cảm thấy bởi vì bị chuyện này ảnh hưởng nên bản thân mới không được như ý nguyện.

Nghe xong những lời này của Giang Viễn Tân, Giang Hữu dứt khoát buông bát đĩa trong tay xuống.

‘Rầm’—

Giang Viễn Tân ném đĩa: “Giang Hữu! Tính cách này con học được từ ai đấy! Sao lại trở nên thiếu đạo đức như vậy!”

Tống Tinh hỏi Giang Hữu: “Giang Hữu, có phải con cảm thấy cha mẹ nợ con không?”

Giang Hữu nhìn bọn họ.

Tống Tinh và Giang Viễn Tân lại nói một đống, nói đến khi thức ăn trên bàn đều đã nguội lạnh cả. Giang Hữu nghiêm túc lắng nghe, cũng hiểu được ý của Tống Tinh và Giang Viễn Tân. Đại khái là nói, bọn họ vẫn luôn gánh vác phí sinh hoạt của Giang Hữu, trách nhiệm cần hoàn thành cũng đã hoàn thành rồi. Bây giờ nó trở thành bộ dạng này, khiến cho bọn họ rất thất vọng, bọn họ muốn thử sửa đổi tật xấu của Giang Hữu, nhưng Giang Hữu dạy mãi không sửa, bọn họ cũng hết cách. Lại nói, Giang Hữu như vậy là tương lai nó tự hại chính nó, không liên quan gì tới họ.

Từng từ từng chữ mà bọn họ nói, Giang Hữu đều khắc ghi trong lòng.

Đợi Tống Tinh và Giang Viễn Tân nói xong, Giang Hữu nói: “Con đi làm bài tập.”

Nhẹ nhàng một tiếng, lại khiến cho Tống Tinh và Giang Viễn Tân cảm thấy như bị một cây búa giáng xuống.

Giang Hữu trở lại phòng, đóng cửa lại.

Nó lấy bài tập về nhà ra, ngồi vào bàn, hoàn thành bài làm văn còn dang dở.

Tần Châu đi theo, thấy Giang Hữu viết tiêu đề bài văn ☐ Cha mẹ ☐

Đầu bút cọ vào giấy, phát ra âm thanh sần sật.

☐ Cha mẹ ☐

Nếu em thông minh, thành tích ưu tú, tính tình tốt, tính cách ôn hoà, chắc hẳn sẽ có nhiều người yêu thích em, bao gồm cả cha mẹ, nhưng em lại không được như vậy.

Thầy giáo yêu cầu em viết bài làm văn này, em chỉ có thể tưởng tượng mình là một người như vậy, một người có đầy đủ những phẩm chất tốt đẹp của nhân vật chính trong truyện cổ tích, chỉ có như thế em mới có thể viết tiếp được.

Giang Hữu ngồi ở bàn không ngừng viết, Tần Châu đứng ở phía sau, ánh mắt dán chặt vào từ khoá có trong bài văn của Giang Hữu.

‘Thông minh’, ‘thành tích ưu tú’, ‘tính tình tốt’, ‘tính cách ôn hoà’.

Đây không phải là Lâm Dị sao?

Trái tim Tần Châu thất lại, trong lòng bộc phát một số ý nghĩ không tốt.

Giang Hữu tiếp tục viết, Tần Châu trơ mắt nhìn những tưởng tượng trong bài văn của Giang Hữu chậm rãi xuất hiện, nó và Giang Hữu trùng điệp với nhau, nhưng lại không hoàn toàn trùng điệp. Tần Châu một bước tiến đến trước mặt Giang Hữu, quan sát Giang Hữu tưởng tượng ra chính nó.

Nó vẫn chưa có một khuôn mặt rõ ràng.

Nhưng theo những dòng văn mà Giang Hữu viết ra: Diện mạo em sẽ đẹp hơn, tựa như diện mạo mỹ lệ mà nhân vật chính trong truyện cổ tích có được, như vậy cha mẹ sẽ càng thêm kiêu ngạo về em.

Vì vậy, khuôn mặt nó trở nên rõ ràng.

Tần Châu đã từng nhìn thấy, trong thế giới Quy Tắc 1-3, 'Nhân Ngư tiểu thư' xinh đẹp đến mức không lời khen ngợi nào có thể sánh bằng.

Diện mạo vốn dĩ của quái vật 1-3.

Tần Châu gắt gao nhìn chăm chăm nó, cảm xúc đột nhiên trầm xuống, mỗi hơi thở đều trở nên nặng nề, như thể có một tảng đá đè nặng trong lòng hần.

Quái vật 0-1 quả thực ẩn náu trong số những người tham gia, hần biết ai bị quái vật 0-1 lựa chọn rồi.

Trương Duy.

Quái vật 1-3 là do quái vật 0-1 sáng tạo ra, cũng là một bản thể khác do quái vật 0-1 tưởng tượng. Theo một ý nghĩa nào đó, quái vật 1-3 đương nhiên cũng là quái vật 0-1.

Sau khi nhận ra điều này đủ rõ ràng, Tần Châu đột nhiên phản ứng lại.

Quái vật 0-1 quả thực không yêu cầu người tham gia phân biệt ký ức thật giả, đúng như Trình Dương nói, quái vật 0-1 yêu cầu người tham gia phân biệt chính bản thân nó.

Giang Hữu tưởng tượng ra một bản thân khác, lúc này hai người bọn họ đang ngồi trên ghế xếp chồng lên nhau.

Cho nên, ai mới thực sự là Giang Hữu?

Đáp án rất đơn giản, không cần phải suy nghĩ gì cả.

Chỉ cần Tần Châu trả lời, 24 người còn lại có thể rời khỏi thế giới Quy Tắc 0-1. Tần Châu chắc chắn, chỉ cần rời khỏi thế giới Quy Tắc 0-1, bọn họ có thể rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên. Đây là cám dỗ mà quái vật 0-1 dành cho hắn.

Có thể đưa sinh viên rời khỏi trường Đại học Kỹ thuật Phi Tự Nhiên, đây là nỗ lực từ trước tới nay của Tần Châu, cũng là nguyện vọng ước mơ tha thiết của hắn.

Chẳng qua, Giang Hữu, người được Tần Châu xác định là giả sẽ biến thành quái vật. Tựa như ở ngôi sao lần trước, chỉ cần nhân vật bị người tham gia phán đoán là ảo tưởng sẽ biến thành quái vật, xé nát người tham gia.

Để quái vật 1-3 gạt bỏ thiện lương, mất đi lí trí. Đây là nguyện vọng mơ tưởng của quái vật 0-1.

Quyền lựa chọn thuộc về Tần Châu.

Bởi vì đây là thế giới Quy Tắc mà quái vật 0-1 đã đích thân thiết kế riêng cho Tần Châu.

Chương 213: Quái vật 0-1

“Đàn... anh...”-

Chương 213: Quái vật 0-1

Giang Hữu vẫn vui đầu viết nhật ký. Trong nhật ký, nó điểm tô cho đẹp tượng tượng của chính mình như để trả thù, như vậy từ khi sinh ra nó sẽ không bị Tống Tinh ghét bỏ, nó sẽ không bị bỏ lại ở đại viện, sẽ không ghen tị với gia đình ba người của cậu mợ, bởi vì nó cũng sẽ có một gia đình hoà thuận mỹ mãn mà bao người cực kỳ hâm mộ.

Trong tưởng tượng, nó rất hoàn hảo, hoàn hảo đến mức Giang Hữu không biết dùng từ gì để diễn tả. Nó viết lưu loát mấy trăm từ, viết đến nỗi nó đau nhói mà dụi nhẹ hai mắt.

Không thể phủ nhận, nó bắt đầu ghen tị với tưởng tượng của chính mình.

Nhật ký hoàn thành khiến ‘nó’ trùng điệp với nó, trở nên vô cùng rõ ràng.

Tần Châu chỉ nhìn, không nhúc nhích mà nhìn thật lâu.

Sau đó, tầm mắt của hắn lại trở nên trắng xoá, người mà Tần Châu nhìn chăm chăm đã biến mất. Thời gian chuyển cảnh rất ngắn, trong nháy mắt hắn đã rời khỏi ngôi sao mà quái vật 0-1 chỉ định.

Lần này hắn là người cuối cùng thoát ra. Những người khác đã ra trước hắn, hơn nữa cũng đã đợi hắn được một lúc.

Nhìn thấy Tần Châu thoát ra, Trình Dương cao giọng hô: “Chủ tịch ra rồi!”

Vương Phi Hàng và Nhậm Lê nhìn thấy Tần Châu thì nhẹ nhàng thở phào, tuy biết tiến vào ngôi sao sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đã rất lâu vẫn chưa thấy Tần Châu ra ngoài, điều này khiến bọn họ rất lo lắng.

Mọi người hướng về Tần Châu, rất nhanh đã phát hiện ra điều gì đó không đúng. Trương Duy đâu?

Tần Châu ngẩng đầu, nhìn từng gương mặt để tìm kiếm bóng hình mà hắn mong muốn, nhưng không có kết quả.

Những người khác cũng tới hỏi: “Anh Châu, Trương Duy đâu?”

Trình Dương cũng hỏi: “Đúng vậy. Chủ tịch Tần, Trương Duy đâu rồi?”

Sắc mặt của Vương Phi Hàng và Nhậm Lê đều không quá đẹp, bọn họ biết Tần Châu vẫn luôn nghi ngờ Trương Duy, nhưng bọn họ lại không biết thực chất Tần Châu nghi ngờ Trương Duy không phải là nghi ngờ Trương Duy là quái vật 0-1, Tần Châu vẫn luôn nghi ngờ Trương Duy là nhóc thiên tài của hân.

Nhưng bây giờ không khác biệt nữa rồi.

Trương Duy biến mất, hoặc là nói, Lâm Dị biến mất.

Sắc mặt Tần Châu đột nhiên trở nên khó coi, toàn thân căng thẳng, trong lòng dường như cũng trở nên cứng ngắc.

Hắn mở miệng, trong vô vàn thắc mắc mà hỏi một câu: “Tìm được nguyên nhân cái chết chưa?”

Đây là hi vọng cuối cùng mà Tần Châu muốn nắm lấy, tìm ra nguyên nhân cái chết có thể hoàn thành tuyến chính của thế giới Quy Tắc 0-1, như vậy hân sẽ không cần phải lựa chọn gì hết.

Mọi chuyện sẽ đi theo hướng cả nhà đều vui.

Câu hỏi của hân khiến tất cả những người đang thắc mắc đều trầm mặc. Trong tầm mắt của Tần Châu, hân thấy Vương Phi Hàng lắc đầu, thấy Nhậm Lê lắc đầu, thấy những người khác cũng lắc đầu.

Toàn bộ sức lực trong cơ thể như bị rút cạn, một chút cũng không còn.

“Tìm được chưa?”

Đột nhiên phía sau lưng vang lên một tiếng, Tần Châu vẫn luôn đối mặt với mọi người. Hân là người đầu tiên nhìn thấy thiếu niên xuất hiện sau lưng bọn họ, Giang Hữu, mười lăm tuổi.

Giang Hữu ngẩng đầu nhìn nhóm người tham gia, nói: “Tìm được chưa?”

Âm thanh ngay lập tức hấp dẫn tầm mắt của nhóm người tham gia. Mọi người đều sửng sốt, quay đầu nhìn Giang Hữu.

Trong ký ức ở ngôi sao, vẻ mặt của Giang Hữu luôn u ám, nhưng lần này, trên gương mặt nó lại hiện lên một chút kiêu ngạo ác ý. Nó đứng dưới chiếc đồng hồ cát lơ lửng. Chiếc đồng hồ cát tiếp tục trôi xuống, thời gian còn lại của người tham gia chỉ còn chưa đến 1/5 toàn bộ chiếc đồng hồ cát.

Thời gian này chú định bọn họ không thể tiến vào ngôi sao được nữa, không thể tìm được thêm bất kì thứ gì để bổ sung tuyến chính nữa.

Sự xuất hiện của Giang Hữu khiến nhóm người tham gia như lâm vào đại địch. Mọi người không hện mà cùng nhau nhìn sang đồng hồ cát, phát hiện thời gian trên đồng hồ cát vẫn còn, trên gương mặt bọn họ lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bởi vì bọn họ vẫn còn thời gian, kể cả thời gian không đủ nhưng vẫn chưa phải là hạn chót.

Cho nên, Giang Hữu tốt bụng giải thích với mọi người, nó nhìn Tần Châu, nghiêng đầu, liên tục hỏi: “Tìm được chưa?”

“Cái gì ‘tìm được’ cơ...” Trình Dương không hiểu Giang Hữu nói cái gì, nhưng Nhậm Lê, người luôn phụ trách giải thích với Trình Dương lúc này lại không mở miệng lên tiếng.

Cũng có một số người bối rối giống Trình Dương, nhưng lại có nhiều người lộ ra vẻ mừng rỡ.

Còn có thể tìm thấy cái gì nữa, chỉ có thể là tìm thấy thật giả mà thôi.

Nhưng vẻ mặt của Tần Châu khiến Vương Phi Hàng và Nhậm Lê cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng bọn họ lại không kịp hỏi. Giang Hữu vốn vẫn đang chờ đợi câu trả lời của Tần Châu nhưng lại không đợi được, mất kiên nhẫn, nói một cách chắc chắn: “Người tìm được rồi.”

“Chủ tịch... anh biết phân rõ thật giả cái gì rồi sao?” Có người thấp giọng hỏi.

“Chúng ta có thể rời khỏi rồi?”

“Thành công rồi ư?”

Có lẽ bởi vì quá muốn rời khỏi thế giới Quy Tắc 0-1, quá muốn rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, Tần Châu có thể nghe thấy niềm vui trong giọng nói của bọn họ.

Mà hắn, một lần nữa lại trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Đây không phải lần đầu tiên Tần Châu bị nhiều người chú ý như vậy, nhưng lại là lần đầu tiên Tần Châu không muốn bị nhiều ánh mắt dõi theo đến thế.

Nhưng hắn vẫn nói: “Tìm được rồi.”

“Tốt quá đi mất!”

“Thật sao trời!”

“Có thể rời khỏi đây rồi!”

Bởi thân phận của Tần Châu, cho nên mỗi lời hắn nói ra đều có trọng lượng nhất định. Nếu hắn nói hắn đã tìm thấy thì chắc chắn hắn tìm thấy rồi. Ngay cả Vương Phi Hàng và Nhậm Lê nghe được những lời này của Tần Châu cũng yên tâm hơn hắn.

Vương Phi Hàng hỏi: “Anh Châu, thật giả là cái gì?”

Tần Châu nói: “Phân biệt 0-1.”

Trình Dương ‘vãi ồ’ một tiếng, cậu ta không ngờ mình nói vu vơ một câu thế mà lại là sự thật. Mọi người đều rất ngạc nhiên, có điều bọn họ không hề nghi ngờ gì về kết luận của Tần Châu, chỉ là hơi tò mò. Tò mò rằng Tần Châu làm thế nào mà phát hiện ra thứ mà bọn họ cần phân biệt thật giả là quái vật 0-1, dù sao trong ngôi sao cũng không hề có manh mối hay nhắc nhở gì hết.

Vương Phi Hàng hỏi: “Anh Châu, như thế nào?”

Mọi người chăm chú nhìn Tần Châu.

Lần này Giang Hữu không lên tiếng thúc giục nữa, dường như nó rất vui khi thấy Tần Châu chia sẻ kết luận này cho mọi người.

Tần Châu nói: “Giang Hữu tưởng tượng ra một bản thân khác.”

Mọi người căng thẳng nghe Tần Châu thuật lại, Tần Châu ngẩng đầu nhìn Giang Hữu: “Nơi này có hai Giang Hữu, nếu tìm được Giang Hữu thật thì có thể rời đi.”

“Chủ tịch, anh tìm được rồi sao?”

Có người không nhin được mà hỏi, trong mắt bọn họ, Tần Châu tựa như đấng toàn năng, nếu hắn có thể tìm được điều cần phân rõ thật giả, thế thì nói không chừng cũng đã phân biệt được thật giả rồi.

Tần Châu đang định mở miệng, đột nhiên im lặng.

Bên cạnh Giang Hữu, Trương Duy xuất hiện.

Khoảnh khắc đầu tiên khi Trương Duy xuất hiện, Tần Châu phát hiện gương mặt của Trương Duy có gì đó kỳ lạ. Cả khuôn mặt cậu dường như bị chia thành hai nửa. Biểu cảm của nửa bên phải và nửa bên trái không giống nhau. Biểu cảm bên trái tối tăm mà biểu cảm bên phải lại lo lắng, điểm duy nhất tương đồng chính là, hai mắt trái phải đều nhìn về phía Tần Châu.

Hắn cũng nhìn thấy miệng Trương Duy cử động, tựa như đang tự nói chuyện với chính mình.

“Cậu cảm thấy hắn sẽ lựa chọn gì?”

“Người đừng nói chuyện.”

“Đổi câu hỏi khác, cậu hy vọng hắn sẽ lựa chọn như thế nào?”

“Giang Hữu!”

“...Ta không thích cậu dùng cái tên đó xưng hô với ta đâu.”

Người tham gia cũng phát hiện Trương Duy bất ngờ xuất hiện. Đại khái là bởi Trương Duy đứng bên cạnh Giang Hữu, ranh giới rõ ràng với bọn họ, cho nên bọn họ rất nhanh liên tưởng đến, quái vật 0-1 bám vào Trương Duy.

Vương Phi Hàng nghiêng răng nghiêng lợi: “Đệt, quả nhiên là cậu ta.”

Nhậm Lê cũng không ngạc nhiên lắm, có lẽ chỉ có Trình Dương là lắp bắp kinh hãi mà thôi, cậu ta cảm thấy Trương Duy rất thân thiết quen thuộc.

“Anh Châu, hiện tại thế nào?” Vương Phi Hàng nhìn Tần Châu.

Chỉ thấy Tần Châu căng thẳng mà gắt gao nhìn vào Trương Duy trước mặt. Mọi người đều nhìn theo ánh mắt của Tần Châu, Trương Duy giơ tay chào hỏi mọi người, thoạt nhìn là bộ dáng thân thiện, nhưng lại không thể để ý được.

Quái vật 0-1 lên tiếng: “Vẫn chưa lựa chọn sao?”

Nó ‘chặc’ một tiếng, làm trò trước mặt mọi người, ngoắc ngoắc ngón tay, vì thế theo cái ngoắc tay của nó, những hạt cát còn lại trong đồng hồ cát điên cuồng chảy xuống.

Vừa ngoắc tay, nó vừa nhắc nhở quái vật 1-3 trong cùng cơ thể: “Đây là địa bàn của ta.”

Những lời này khiến cho đồng hồ cát chảy xuống mà không gặp bất kì trở ngại gì, cuối cùng chỉ còn lại số lượng hạt cát dường như còn có thể đếm được. Lúc này quái vật 0-1 mới ngừng gia tốc thời gian, nó nhìn về phía Tần Châu: “Thời gian không còn nhiều lắm đâu.”

Hành vi ngang ngược không tuân quy củ của quái vật 0-1 khiến mọi người hai mặt nhìn nhau. Niềm vui nhanh chóng biến mất theo những hạt cát trôi đi, chỉ còn lại cảm giác cấp bách như ngàn cân treo sợi tóc.

“Anh Châu!”

“Chủ tịch!”

Nhìn thấy đồng hồ cát sắp cạn, thời hạn ba ngày cũng sắp hết, những người tham gia không khỏi nhắc nhở Tần Châu.

Bọn họ đang chờ Tần Châu tuyên bố đáp án, hiện tại chỉ có Tần Châu mới có thể cứu được bọn họ.

“Còn lại năm phút.” Quái vật 0-1 nói: “Ta sẽ cho ngươi lần cuối cùng để cân nhắc.”

Câu nói này cuối cùng cũng khiến nhóm người tham gia nhận ra điểm kỳ lạ, đồng thời cũng khiến bọn họ phát hiện, Tần Châu trầm mặc bất thường.

“Anh Châu, tình hình... thế nào?” Vương Phi Hàng hỏi.

Nhậm Lê nhìn Tần Châu, lại nhìn Trương Duy bên kia, Tần Châu từ trước đến nay luôn sấm rền gió cuốn, cũng không phải là người do dự thiếu quyết đoán, hiện tại Tần Châu im lặng, khiến anh phát hiện ra gì đó.

“Chủ tịch.” Nhậm Lê không chắc chắn hỏi: “Là hai Giang Hữu, hay hai quái vật 0-1?”

“Khối băng, anh nói gì thế?” Trình Dương có linh cảm gì đó, trong lòng hoang mang rối loạn: “Sao lại có hai quái vật 0-1?”

Những người khác càng thêm bối rối: “Ý gì?”

Vương Phi Hàng: “Hai quái vật 0-1?”

Tần Châu cũng không có ý định trả lời, hắn ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Trương Duy.

Vì thế, hắn lại nhìn thấy Trương Duy đang tự nói chuyện với chính mình.

Từ khẩu hình miệng, Tần Châu ‘nghe thấy’ quái vật 0-1 nói với Lâm Dị một câu.

‘Nếu hắn không chọn cậu, chính là tự tay giết chết cậu.’

Tần Châu đột nhiên nhớ tới phiếu chuộc đồ mà hắn đưa cho Lâm Dị vào thời khắc cuối cùng ở thế giới Quy Tắc 1-3, sau khi biết Lâm Dị đánh cược với quái vật 0-1, hắn hy vọng có thể sử dụng tờ phiếu chuộc đồ này để Lâm Dị tiếp tục duy trì tỉnh táo, không trở thành quái vật Quy Tắc ăn thịt người.

Nhưng hiện tại, hắn phải đưa ra lựa chọn.

Quái vật 0-1 nói đúng, nếu không chọn Lâm Dị, chính hắn sẽ tự tay loại bỏ tất cả những phẩm chất tốt đẹp của Lâm Dị, khiến Lâm Dị trở thành một con quái vật hoàn chỉnh.

Có lẽ những người bọn họ có thể rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, nhưng tương lai sẽ có người tiếp tục bị quái vật 0-1 lựa chọn, thế giới Quy Tắc 1-3 sẽ được khởi động lại, sẽ có người tiến vào thế giới Quy Tắc 1-3, ở Bất Dạ Thành bị mê hoặc, sau đó trở thành đồ ăn cho Lâm Dị.

Tần Châu ngẩng đầu nhìn đồng hồ cát, thời gian sắp tới rồi.

Hắn không nhắm mắt mà gắt gao nhìn chăm chăm vào Trương Duy.

“Em ấy là giả.”

Tần Châu nói.

Lời nói này tuy chưa hoàn chỉnh nhưng trong thế giới Quy Tắc 0-1 thì cũng coi là đủ, quái vật 0-1 biết rõ ý thức chủ quan của hắn.

Hắn không lựa chọn Lâm Dị.

Trương Duy cười nói: “Trả lời chính xác.”

Một đám sương mù đen tràn ra từ cơ thể của Trương Duy, Tần Châu nhận ra làn sương mù này, khi Lâm Dị xúi giục hắn phục bàn có lộ ra hình dạng của quái vật. Có điều lúc đó trong làn sương mù đen lập loè những vì sao, thoát nhìn tựa như dải ngân hà bất tận. Mà lúc này, sương mù đen chỉ có sương mù đen, không còn tồn tại những vì sao kia nữa.

Sương mù đen càng ngày càng lan rộng, gần như lấp đầy toàn bộ dị không gian vô biên, như thể muốn nuốt chửng hết thảy mọi thứ ở nơi đây.

Cơ thể của quái vật 1-3 đang bành trướng với tốc độ cực kỳ cường điệu. Ngay khi nó sắp phá huỷ thế giới Quy Tắc 0-1, quá trình giãn nở của nó dừng lại, cùng với đó trên làn sương đen xuất hiện hai vòng sáng, nhìn Tần Châu.

“Đàn... anh...”

Tần Châu đang từng bước trở thành quái vật.

Cơ bắp hắn phồng lên, kinh mạch màu xanh phình ra, quần áo lập tức bị xé rách.

Những thứ mà ý thức chủ quan cho rằng là ảo tưởng sẽ biến thành quái vật.

Tần Châu nghĩ, vậy hắn cũng có thể là giả.

—

Tần châu: *Người khổng lồ xanh

Chương 214: Quái vật 0-1

Không có kiếp sau, nó không có, người khác cũng đừng hòng có được.-

Chương 214: Quái vật 0-1

Tần Châu biến thành quái vật khiến tất cả mọi người đều không tưởng tượng nổi, trong lúc Tần Châu tuyên bố đáp án cho quái vật 0-1, bọn họ thực ra đang chờ để rời khỏi nơi này, những người có năng lực liên tưởng tốt còn tưởng tượng đến cuộc sống sau khi rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.

Nhưng trong cơ thể Trương Duy đột nhiên xuất hiện một con quái vật, ngay cả Tần Châu mà bọn họ y lại cũng đã biến thành quái vật.

Sắc mặt 0-1 tối sầm.

Rõ ràng không được Tần Châu lựa chọn, vậy mà quái vật 1-3 vẫn ngừng động tác nuốt chửng thế giới Quy Tắc lại.

Quái vật 0-1 cảm nhận được nội tâm do dự của quái vật 1-3. Nó thậm chí còn phát hiện quái vật 1-3 muốn chạm vào Tần Châu, nó nhìn chăm chăm vào Tần Châu bằng ánh mắt căm hận.

Có điều, quái vật 0-1 cũng rất rõ ràng, thực ra những phẩm chất đó của quái vật 1-3 rất khó để có thể loại bỏ được, cho nên nó mới phải đi đường vòng như vậy.

Chính là những điều nó đã nói với quái vật 1-3 trước đây, quái vật 1-3 chưa từng trải qua cảm giác bị bỏ rơi thực sự bao giờ, cho nên quái vật 1-3 không hiểu được sự thiện lương đối với kẻ yếu chỉ là một gánh nặng vô dụng mà thôi.

Hiện tại 1-3 rõ ràng đã bị Tần Châu bỏ rơi, nhưng nó vẫn không thể buông bỏ được thứ mà nó chán ghét.

Nghĩa là, cảm giác nếm trải khi bị bỏ rơi vẫn chưa đủ.

Quái vật 0-1 u ám nhìn nhóm người tham gia: “Có lẽ các người vẫn chưa biết lãnh đạo của các người che giấu điều gì.”

Mọi người đều nhìn về phía nó.

Nó nặng nề mở miệng, nói tên họ của quái vật 1-3 cho nhóm người tham gia.

“Ta cho các người cơ hội lựa chọn.” Dưới sự sửng sốt của nhóm người tham gia, quái vật 0-1 nói: “Rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên hay bỏ mạng ở nơi này.”

Nó dự định để bọn họ gia nhập cùng Tần Châu bỏ rơi quái vật 1-3.

“Vậy mà Lâm Dị... lại là quái vật 1-3 ư...”

“Là cái thế giới Quy Tắc 1-3 rất nhiều người chết đấy à...”

Nhóm người tham gia không thể tin nổi, Vương Phi Hàng cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi, lúc này anh mới hiểu ra, Tần Châu trước giờ nghi ngờ Trương Duy là bởi vì hắn nhớ tới Lâm Dị.

Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới vậy mà Lâm Dị lại là quái vật.

Ai mà ngờ được, vậy mà Lâm Dị lại là quái vật cơ chứ.

Người phản bác đầu tiên là Trình Dương.

Quyền lựa chọn thuộc về nhóm người tham gia, Trình Dương không một chút suy nghĩ đắn đo gì cả.

“Tao không thể làm theo mong muốn của mày được!” Trình Dương vươn cổ, nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của nhóm người tham gia, không nhịn được mà thay Lâm Dị phản bác: “Anh Lâm Dị không phải loại quái vật như vậy!”

Giọng nói của Trình Dương vang lên rõ ràng, động tác của sương mù đen treo trên đầu mọi người một lần nữa dừng lại.

Quái vật 0-1 lạnh lùng nhìn Trình Dương.

Trình Dương cũng trừng mắt nhìn quái vật 0-1.

Cái mạng nhỏ này của cậu ta thực ra đã sớm không còn từ lâu rồi, là Lâm Dị đã cứu cậu ta, coi như sống lâu được thêm một khoảng thời gian nữa, là anh em kết nghĩa, Trình Dương tuyệt đối vĩnh viễn không bao giờ lựa chọn bán đứng Lâm Dị.

Nhậm Lê kéo Trình Dương, Trình Dương quay đầu nhìn anh, Nhậm Lê nói: “Tôi cũng không chọn.”

Anh giữ chặt Trình Dương lại, chỉ vì không muốn Trình Dương đối đầu với

quái vật 0-1, trở thành người đầu tiên quái vật 0-1 dùng để giết gà dọa khỉ.

Nhậm Lê chặn ở phía trước Trình Dương, Trình Dương ngăn người, hiểu được ý đồ của Nhậm Lê, cậu ta lại kéo Nhậm Lê ra phía sau mình: “Tôi có trách nhiệm với anh, anh đừng cướp.”

Nhậm Lê nói: “Tôi biết.”

Những người khác nhìn Tần Châu rồi lại nhìn sương mù đen trên đỉnh đầu.

Làn sương đen mạnh mẽ như vậy, muốn nghiền nát bọn họ cũng chỉ như nghiền nát một con kiến. Trước mặt quái vật, bọn họ quá nhỏ bé.

Tần Châu dường như đã không còn nhìn ra diện mạo nguyên bản của hắc nữ, giọng nói của hắc nữ cũng trở nên thô ráp, tràn đầy uy hiếp: “Tao đã chọn rồi.”

Quái vật 0-1 hơi kinh ngạc, vậy mà Tần Châu vẫn còn giữ được ý thức, hơn nữa lời nói này của hắc nữ chứa đầy đe dọa, như thế nếu nó không buông tha những sinh viên này đi, Tần Châu sẽ ra tay với nó.

Nhưng quái vật 0-1 càng không tuân thủ lời hứa, thậm chí nó còn mong chờ suy nghĩ xem Tần Châu sẽ đối phó với mình như thế nào.

Vì vậy, nó lại ngoắc ngón tay, để cát trong đồng hồ cát chảy hết xuống trong một lần. Nó nhắc nhở những người công cụ này trong thế giới Quy Tắc: “Đã hết giờ.”

Nó cũng khiêu khích tâm sinh quái vật – Tần Châu, như cách nó coi rẻ nhân loại từ trước tới nay.

Thế nhưng giây tiếp theo, vẻ mặt của quái vật 0-1 lại một lần nữa tối sầm.

Sương mù đen bao trùm lên Tần Châu.

Đây là hành vi đánh dấu của quái vật, thứ mà quái vật coi là đồ ăn sẽ được quái vật bao bọc trong cơ thể nó.

Nhưng quái vật 0-1 biết, quái vật 1-3 đang bảo vệ Tần Châu.

Nó cực kì khó chịu.

Vì vậy những người tham gia lại trở thành mục tiêu trút giận của quái vật 0-1, đã đến lúc bọn họ phải đưa ra lựa chọn. Chỉ cần số lần quái vật 1-3 bị ghét bỏ đủ nhiều, nó tin rằng quái vật 1-3 sẽ biến thành bộ dạng lý tưởng như nó hằng mong muốn.

Đến nỗi Tần Châu mà quái vật 1-3 đang ra sức bảo vệ, chẳng cần nó phải động tay động chân, quái vật 1-3 cũng sẽ tự mình xé nát hẳn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Tần Châu không còn nữa, Vương Phi Hàng liền trở thành thủ lĩnh của bọn họ.

Trình Dương nôn nóng giải thích với Vương Phi Hàng: “Đội trưởng Vương, tuy anh Lâm Dị là quái vật, nhưng anh ấy là quái vật tốt, chưa từng ăn ai bao giờ. Chẳng phải các anh cũng thấy rồi sao? Trong Nội Quy Trường, quy tắc 1-3 không còn nữa, chắc chắn là cho chính anh Lâm Dị đã ra tay. Con quái vật kia đang cố ý, nó muốn anh Lâm Dị thay đổi lập trường, nếu chúng ta lựa chọn...”

Nhậm Lê ngắt lời Trình Dương: “Trình Dương, đừng nói nữa.”

Hiện tại, lựa chọn đặt trước mặt mọi người không phải điều Trình Dương có thể kiểm soát được chỉ bằng mấy câu nói, bởi vì mạng sống của bọn họ đang bị đe dọa.

Trình Dương có thể lựa chọn chết ở nơi này, bởi vì Lâm Dị là anh em của cậu ta, nhưng Trình Dương không thể ảnh hưởng đến lựa chọn của người khác.

Mọi người đều có sự lựa chọn khác nhau. Tần Châu không muốn chọn Lâm Dị sao? Không, hẳn muốn chọn Lâm Dị hơn bất kỳ ai khác. Trình Dương không phải Tần Châu, cậu ta không có trách nhiệm phải gánh vác trên vai, cho nên Trình Dương mới có thể nhanh chóng đưa ra quyết định như vậy.

Trong lòng người khác, mạng sống cũng rất quý giá, Trình Dương không có tư cách ảnh hưởng tới quyết định của người khác.

Trình Dương: “Tôi biết, tôi biết chứ, chỉ là tôi...”

Không phải Trình Dương muốn thuyết phục người khác lựa chọn Lâm Dị, chỉ là cậu ta không nhìn được nữa mà thôi.

Vương Phi Hàng ngẩng đầu hỏi Trình Dương: “Đó là Lâm Dị?”

Trình Dương: “Ừm.”

Vương Phi Hàng nhìn chăm chăm sương mù đen trên đỉnh đầu, đây không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy hình dạng nguyên bản của quái vật, chỉ là trước kia anh cảm thấy những con quái vật Quy Tắc đó rất đáng sợ và xấu xí. Nhưng kỳ lạ là, sau khi biết sương mù đen trên đỉnh đầu là Lâm Dị, bản năng sợ hãi trong lòng anh lại chậm rãi tan biến dần.

Lâm Dị là một người có tính cách ôn hoà, mọi người đều yêu quý Lâm Dị, nghĩ đến điều này, trong lòng anh cũng không còn sợ hãi đến vậy nữa.

Thậm chí nỗi lo lắng của anh với Tần Châu cũng được giảm bớt không ít. Anh cảm thấy Lâm Dị sẽ không làm hại Tần Châu.

“Thực ra gia nhập đội tuần tra chẳng khác gì bước vào quỷ môn quan, không một ai có thể đảm bảo mỗi lần tiến vào thế giới Quy Tắc đều có thể bình an vô sự thoát khỏi đó. Rất nhiều người sau khi nhận nhiệm vụ đã viết sẵn một bức di thư, chuẩn bị sẵn sàng cái chết ở thế giới Quy Tắc.” Vương Phi Hàng nói: “Thành thật mà nói, có thể trở thành thành viên đội tuần tra là đã không sợ chết rồi.”

Sau đó Vương Phi Hàng ngẩng đầu nói với quái vật 1-3 trên đỉnh đầu: “Lâm Dị, lâu rồi không gặp.”

“Đàn chị Âu Oánh rất nhớ em. Mọi người cũng rất nhớ em.”

Sương đen cuộn cuộn, dường như nghe hiểu được những lời Vương Phi Hàng nói.

Trình Dương nhanh chóng gân cổ hét vào làn sương đen trên đỉnh đầu: “Anh Lâm Dị!”

Cậu ta điên cuồng vẫy tay: “Anh Lâm Dị!”

Nhậm Lê cũng ngẩng đầu nhìn làn sương đen, nhẹ giọng hỏi Vương Phi Hàng: “Đội trưởng Vương muốn ở lại nơi này sao?”

Vương Phi Hàng nói: “Anh Châu đã chọn anh, cho nên anh sẽ lựa chọn điều mà anh Châu không thể chọn.”

Đơn phương chào hỏi quái vật 1-3 xong, Vương Phi Hàng nhìn mọi người: “Đây chỉ là lựa chọn của tôi. Mạng sống của các cậu là của chính các cậu, hãy cứ lựa chọn điều mà các cậu muốn.”

Mọi người ở trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên đều nỗ lực hết thảy đều là vì muốn sống sót rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, và giờ đây cơ hội đang ở ngay trước mắt họ.

Lần này bọn họ chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu lần này không lựa chọn, bọn họ sẽ không bao giờ còn cơ hội nào khác nữa.

Mà thực ra, đáng lẽ không nên có bất kỳ đắn đo nào, nhưng bọn họ lại do dự, cũng lộ ra vẻ mặt rối rắm.

Mặc kệ lựa chọn cuối cùng sẽ thế nào, như này là đủ rồi.

Hai vòng sáng như con mắt ở làn sương đen nhìn Tần Châu, rồi nhìn những người khác, Trình Dương lập tức hướng tới làn sương đen la lên: “Anh Lâm Dị, mặc kệ người khác chọn gì, anh đừng có thay đổi nha. Hãy giữ chính kiến của bản thân, hãy nghĩ về 300 vạn vàng, nghĩ về chủ tịch Tần...”

Quái vật 1-3 bị Trình Dương giáo huấn.

Nhưng đây cũng không phải một câu chuyện buồn cười gì cả, dường như nó còn nghe thấy rất nhiều người đang gọi nó.

Lâm Dị...

“Anh Lâm Dị, cùng nhau ăn cơm nha?”

“Bạn học Lâm Dị, buổi sáng tốt lành.”

“Lâm Dị, em và chủ tịch xảy ra chuyện gì sao?”

“Lâm Dị, tôi tới để thảo luận với cậu về việc nhận nhiệm vụ.”

“Lâm Dị, câu này phải giải như thế nào.”

“Lâm Dị...”

Trong đầu quái vật 1-3 vang lên rất nhiều âm thanh, những âm thanh này đều đang gọi nó, trong đó có một giọng điệu quen thuộc đến mức tưởng chừng như đã khắc sâu vào tận xương tủy.

“Nhóc thiên tài.....”

Quái vật 1-3 nghĩ, so với số hiệu lạnh lẽo như băng kia, nó vẫn thích cái tên ‘Lâm Dị’ này hơn.

Nó bắt đầu chống cự lại ảnh hưởng do hiệu lực của việc đánh cược. Nó có thể là quái vật, nhưng nó không muốn trở thành một quái vật ăn con người. Nó không giống với những con quái vật khác, nó có gắn bó chặt chẽ với con người, nó không thể xé nát bọn họ, cũng không thể ăn bọn họ được.

Trong lúc kháng cự, quái vật 0-1 đã bị chọc giận.

Quái vật 0-1 đột nhiên bành trướng ra khỏi cơ thể Trương Duy, xuyên qua làn sương đen một cách hung bạo, tiến thẳng về phía Tần Châu được bao bọc, ác ý mãnh liệt, một tân sinh quái vật sẽ không thể chịu đựng được điều này

Quái vật 0-1 không muốn nhẫn nại nữa, nó muốn xé nát Tần Châu!

Đây đáng lẽ là chương ngại vật phải loại bỏ từ sớm.

Không kịp suy nghĩ, quái vật 1-3 lại dùng thêm nhiều sương mù đen hơn để bảo vệ Tân Châu, ngăn chặn ác ý từ quái vật 0-1. Trong mắt những người khác, bọn họ chỉ thấy hai làn sương mù đen cuộn lại với nhau. Còn ở trong mắt quái vật 0-1, quái vật 1-3 đã ra tay với nó.

Nó thoáng chốc không thể tin được, bởi vì không thể tin được, tà ác của nó nháy mắt lại tiếp tục bành trướng, nó đã hoàn toàn bị chọc giận.

Một số quái vật cấp cao không thể chịu đựng được ác ý mãnh liệt của 0-1, chứ đừng nói đến tân sinh quái vật như Tân Châu cùng với những người tham gia. Thế giới Quy Tắc 0-1 sẽ bị ác ý phá vỡ, sau đó lan rộng đến trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.

Nhưng giây tiếp theo, quái vật 0-1 bỗng nhiên ngừng động tác.

Nó cảm nhận được quái vật 1-3 đang phá vỡ năng lực giam cầm. Nó dừng lại, nói: “Cậu biết ta đánh không lại cậu.”

“Ngay cả cậu cũng định bỏ rơi ta sao?”

Quái vật 0-1 nhìn chằm chằm vào quái vật 1-3.

Nó vẫn nhớ rõ, quái vật 1-3 hình thành trong bóng tối hỗn loạn, sau đó vươn tay về phía nó.

Quái vật 0-1 do dự rất lâu, là quái vật 1-3 chủ động nắm lấy tay nó.

Lúc đầu, quái vật 0-1 tỏ ra phòng bị trước quái vật 1-3, bởi vì nó đã tạo ra một con quái vật mạnh hơn cả chính nó, trở thành một tồn tại có thể uy hiếp nó.

Quái vật 1-3 nói với nó: “Ta có thể che giấu một nửa năng lực của mình, như vậy người sẽ không cần phải lo ta làm hại đến người.”

“Người yên tâm.” Quái vật 1-3 nói: “Ta không thể giải phóng một nửa năng lực này, trừ khi ta không muốn làm bạn với người nữa.”

...

Điều duy nhất mà quái vật 0-1 còn nhớ rõ là khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời mình.

Năm ấy nó 15 tuổi, Tống Tinh đổ bệnh vì làm việc quá sức. Nhìn thấy Tống Tinh nằm trên giường cả ngày, Giang Hữu cố gắng để không thể hiện những thói xấu mà Tống Tinh không thích trước mặt cô.

Giang Du gần đây như muốn nói gì đó với nó, ngày đó Giang Hữu gọi Giang Du lại, hỏi: “Anh muốn nói gì?”

Giang Du đáp: “Trên người em có tiền không?”

Giang Hữu nhìn Giang Du đầy kỳ quái, nó thì có thể có bao nhiêu tiền chứ.

Giang Du nói: “Sinh nhật mẹ sắp đến rồi, anh muốn chuẩn bị quà cho mẹ.”

Giang Hữu hiểu. Chẳng trách Tống Tinh và Giang Viễn Tân lại yêu quý Giang Du hơn nó, Giang Du mới là đứa con ngoan của Tống Tinh và Giang Viễn Tân. Giang Du có tiền tiêu vặt hàng tháng, cũng có cả tiền học bổng. Giang Du không thiếu tiền.

Nó hiểu ý Giang Du. Giang Du đang nhắc nhở nó, sinh nhật Tống Tinh sắp đến rồi.

Nếu là mấy năm trước, Giang Du sẽ không nhắc nhở nó, lần này chủ yếu là bởi vì Tống Tinh bị bệnh.

Giang Hữu nói: “Đã biết.”

Giang Du ám chỉ đúng chỗ: “Anh đi đọc sách.”

“Giang Du.” Giang Hữu ngăn Giang Du lại, Giang Du quay người nhìn nó, “Không có gì.”

Giang Du: “Vây được.”

Sau khi Giang Du trở về phòng, Giang Hữu ngồi trong phòng khách một lúc.

Thực ra nó muốn hỏi Giang Du chuẩn bị quà gì cho Tống Tinh. Mấy năm trước, nó không tổ chức sinh nhật cho Tống Tinh, Tống Tinh cũng không tổ chức sinh nhật cho nó, nó không biết nên tặng Tống Tinh cái gì, cũng không biết Tống Tinh thích cái gì.

Sau vài ngày làm bài tập, Giang Hữu quyết định tặng cho Tống Tinh một lọ nước hoa. Nó nghe nói gần đây có một loại nước hoa được du nhập từ nước ngoài, rất được phụ nữ ưa chuộng. Bởi Tống Tinh rất thích văn hóa nước ngoài nên Giang Hữu cảm thấy có lẽ Tống Tinh cũng thích loại nước hoa này.

Nó đi tìm hiểu giá cả, đối với nó thì đúng là một con số trên trời. Trên người nó không có nhiều tiền, số tiền nó có là nó tích góp để mua cuốn “Truyện cổ Andersen”.

Cũng may việc học ở trường của Giang Hữu không mấy căng thẳng, Tống

Tinh và Giang Viễn Tân đã sớm không can thiệp vào việc học của nó nữa.

Giang Hữu tìm được một công việc làm thêm, sáng sớm thức dậy giao báo, buổi tối tan học cũng đi giao báo.

Nó tiết kiệm nửa tháng nhưng vẫn không có đủ tiền. Hết cách, nó chỉ có thể cộng thêm số tiền mà nó định dùng để mua sách lại,

Mang theo số tiền này, nó đi mua nước hoa.

Nước hoa rất được ưa chuộng, lúc Giang Hữu đến thì đã hết hàng. Người bán hàng nói với Giang Hữu, nó có thể đến một cửa hàng khác để thử vận may, vị trí của cửa hàng kia có chút xa xôi, lượng khách đến mua không nhiều.

Giang Hữu hỏi địa chỉ, địa chỉ quả thực cho thấy cửa hàng kia thực sự rất xa, đi xe ba bánh cũng phải mất hai tiếng đồng hồ. Giang Hữu không chút do dự, nó đi bộ tới cửa hàng này.

Tiết trời rất lạnh, nó đi bộ cả đoạn đường cả người nóng lên.

Không được nghỉ ngơi, lại không nỡ mua một ngum nước, nếu không thì sẽ không đủ tiền mua nước hoa.

Có điều cái lạnh không phải là trở ngại lớn nhất trên hành trình của nó, con đường tới cửa hàng có một con sông, nhưng con cầu qua sông lại không cho phép người đi bộ băng qua bởi vì mặt cầu trơn trượt do lớp băng mỏng tích tụ.

Muốn qua sông thì phải đi đường vòng rất xa.

Giang Hữu suy nghĩ một lúc, quyết định đi bộ trên cầu.

Nếu nó đi đường vòng khác, khi nó đến cửa hàng thì trời sẽ tối.

Thừa dịp người gác cầu không chú ý, Giang Hữu đi vào con cầu này. Nó đi rất cẩn thận, mặt cầu rất trơn, có mấy lần nó suýt trượt chân ngã.

Đột nhiên—

“Này, cậu nhóc trên cầu!”

“Nhanh xuống đi!”

Bị người gác cầu phát hiện, sợ bị đuổi xuống, Giang Hữu đành phải tăng tốc bước chân chạy về phía trước. Nó nhanh chóng thoát khỏi người bảo vệ cầu, nhưng tốc độ dưới chân không ổn định. Nó cảm thấy cả người như đang

trượt đi.

Sau đó 'rầm' một tiếng.

Nó loạng choạng ngã xuống đất, kết quả là cơ thể nó hoàn toàn mất kiểm soát. Nó trơ mắt nhìn mình trượt về phía thành cầu, lúc sắp sửa ngã xuống dưới cầu, Giang Hữu bắt được lan can.

Nhưng quán tính quá lớn, cả người nó vẫn trượt ra ngoài, chỉ có thể dựa vào đôi tay bám lấy lan can để không bị rơi xuống cầu.

Lúc này, Giang Hữu vẫn không hề hối hận vì đi trên cầu, nó cố gắng tự cứu mình, dựa vào sức mạnh của chi trên để tự kéo cả người lên trên cầu.

Nhưng lan can được làm bằng sắt, bề mặt phủ đầy băng, lạnh đến nỗi tay nó đông cứng lại, rất khó để giữ chặt.

Cuối cùng, nó ngã xuống, lớp băng mỏng trên sông cũng vỡ thành từng mảnh.

Nước sông lạnh buốt tràn vào mũi miệng, sau khi sặc mấy ngụm nước, Giang Hữu không còn sức lực để giãy giụa nữa, dọc đường đi đã sớm tiêu hao hết sức lực của nó rồi.

Trước khi trút hơi thở cuối cùng, Giang Hữu nghĩ, cách nó chết cũng thật tùy tiện, tựa như khi nó sinh ra vậy.

Đến vội vàng, đi cũng vội vàng, điểm khác biệt là, khi nó tới thì khiến cả nhà xôn xao, còn khi ra đi thì lại ra đi lặng lẽ không một tiếng động.

Nó chưa từng tưởng tượng tới việc sau khi nó qua đời, liệu Tống Tinh và Giang Viễn Tân sẽ đau buồn hay là thờ phào nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng thoát khỏi một gánh nặng như nó, bởi vì nó chỉ nhớ tới lọ nước hoa kia.

Cuối cùng vẫn không thể mua được, mạng cũng chẳng còn nữa.

Có lẽ bởi vì không cam lòng, Giang Hữu cảm thấy mình vẫn chưa chết hẳn, tựa như nó vẫn có thể tiếp tục nhìn thấy thế giới, nhưng người khác lại không thể nhìn thấy nó.

Nó chết đuối vào ngày lạnh giá nhất của mùa đông. Ba ngày sau, vào ngày sinh nhật của Tống Tinh, bọn họ phát hiện Giang Hữu mất tích.

Nhưng không ai quan tâm.

Sau khi nó chết được bảy ngày, thi thể nó trôi trên sông đã được phát hiện,

có người báo cho Tống Tinh và Giang Viễn Tân.

Có lẽ tin tức về người chết luôn làm người khác khó có thể chấp nhận. Giang Hữu phát hiện sắc mặt của Tống Tinh và Giang Viễn Tân trông rất tệ, bọn họ còn bỏ tiền mua cho Giang Hữu một phần mộ.

Cũng đốt vàng mã cho nó.

Tống Tinh khóc, hai mắt Giang Viễn Tân ửng đỏ, Giang Du ở một bên trầm mặt.

Giang Hữu thực ra đã thoả mãn, như vậy là được, ít nhất lúc nó ra đi bọn họ không tỏ ra vui vẻ.

Nhưng ngay sau đó Tống Tinh lại nói một câu.

“Hữu Nhi, kiếp sau hãy tìm một gia đình yêu thương con nhé.”

Giang Viễn Tân cũng nói: “Là bọn ta có lỗi với con.”

Hai mắt Giang Hữu nhìn chằm chằm Tống Tinh không chớp. Từ miệng Tống Tinh, Giang Hữu nghe thấy những gì nó đã trải qua trong cuộc đời. Nó nghĩ, hóa ra bọn họ biết hết tất cả. Nó luôn cho rằng Tống Tinh và Giang Viễn Tân không biết cuộc sống nó trải qua khổ sở thế nào cho nên mới không tới đón nó rời khỏi đại viện.

Hoá ra bọn họ biết hết tất cả.

Biết mợ lấy đi tiền sinh hoạt của nó, biết nó không có tiền để ăn, biết không ai ký bài thi cho nó, biết nó chưa từng uống mấy viên thuốc dinh dưỡng đó bao giờ.

Đều biết hết.

Cũng như bà ngoại, bà biết rõ nó nhớ cha mẹ đến nhường nào, nhưng vì con gái, bà chưa từng mở miệng nói một câu dẫn nó đi gặp Tống Tinh.

Ai cũng biết cuộc sống nó trải qua khổ sở thế nào, nhưng lại chẳng ai lựa chọn yêu thương nó.

Nó vừa mờ mịt lại vừa phẫn uất, tà ác tích tụ trong lòng nó vào thời khắc này bỗng trở nên điên cuồng.

Không có kiếp sau, nó không có, người khác cũng đừng hòng có được.

Sau khi trở thành quái vật, người đầu tiên nó giết chính là Giang Du.

Cái chết của Giang Du là một đòn chí mạng đối với Tống Tinh và Giang Viễn Tân, Tống Tinh khóc đến mức suýt ngất đi, tóc Giang Viễn Tân chỉ sau một đêm đã bạc trắng.

Nó không vội vàng giết chết Tống Tinh và Giang Viễn Tân, lúc này người nó xuống tay là những sinh viên của trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên. Những sinh viên được Tống Tinh và Giang Viễn Tân coi là niềm kiêu hãnh, từng bước từng bước bị nó giết chết.

Toàn bộ trường học không một ai sống sót.

Còn có cậu mợ, nó không thích nhìn thấy người khác hoà thuận vui vẻ.

Vậy cũng huỷ hoại đi.

Cuối cùng, nó hoàn toàn trở thành quái vật, nó giết chết Tống Tinh và Giang Viễn Tân đang bị tra tấn.

Sau đó, nó trở nên nhàm chán, nó dùng số tiền tiết kiệm được lúc sinh thời để mua những cuốn sách mà nó luôn muốn mua.

Nó không tốn mấy ngày đã đọc xong rồi.

Trong những ngày buồn chán, nó nghĩ về trước kia nó từng tưởng tượng ra một bản thân khác, nó sáng tạo ra người này.

Đẹp hơn chính nó.

Tính cách tốt hơn chính nó.

Tính tình tốt hơn chính nó.

Mọi thứ đều tốt hơn nó, bao gồm cả thực lực của nó.

Chỉ có như vậy mới phù hợp với hình ảnh hoàn mỹ mà nó tưởng tượng.

Chúng nó sống cùng nhau.

Nó chính là nó.

Trên đời này có hai ta, một ta đầy ác ý, coi vạn vật trên thế gian không bằng cỏ rác, các sinh linh đều như chó rơm, làm nhiều việc ác, khách trú nan thu (*).

(*): Lấy hết cả rừng tre cũng khó viết ra cho đủ.

Một ta khác sinh ra từ câu chuyện cổ tích, mang những phẩm chất thánh khiết tốt đẹp, nhìn hoa lá cỏ cây đều có thể nhìn ra thú vui trên đời, năng gặt

tươi đẹp một đường hát vang.

Nhưng thời khắc này.

Một ta khác.

Bỏ rơi ta.

Chương 215: Quái vật 0-1 (xong)

Nhưng Tần Châu nhớ nhà, mọi người ở trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên đều nhớ nhà.

Chương 215: Quái vật 0-1 (xong)

Thực ra đều là do chính bản thân nó. Nó tưởng tượng ra một quái vật 1-3 quá hoàn hảo quá mạnh mẽ, đến nỗi nó không thể đánh bại được quái vật 1-3. Bằng không, nó vẫn có thể cưỡng chế đoạt lại quái vật 1-3 của nó.

Quái vật 0-1 biết từ trước tới nay, đều là quái vật 1-3 nhường nó, nhưng hiện tại quái vật 1-3 sẽ không còn nhường nó nữa.

Quái vật 1-3 đã phá vỡ cân bằng giữa chúng nó.

Nó đã làm ra rất nhiều chuyện mà quái vật 1-3 không thích, nhưng thực ra nó rất sợ khiến cho quái vật 1-3 không vui, đồng thời cũng sợ một ngày nào đó hai con quái vật chúng nó bởi vì tam quan không hợp mà đường ai nấy đi, cho nên quái vật 0-1 vẫn luôn tận sức thay đổi quái vật 1-3 trở nên giống chính mình.

Kỳ thực nó cũng rất rõ ràng, Tần Châu là mối đe dọa lớn nhất trong kế hoạch của nó, tuy không thể đánh bại quái vật 1-3, nhưng trong thời gian đánh cược, lúc đó năng lực của quái vật 1-3 bị thu hồi, nó đã có rất nhiều cơ hội để giải quyết Tần Châu.

Nó lại không làm vậy, nguyên nhân có rất nhiều.

Nhưng nó thực sự rất ghét Tần Châu.

Quái vật 0-1 đứng tại chỗ, nhìn quái vật 1-3 bóp nát chiếc đồng hồ cát mà nó tạo ra. Nó cũng không ngăn lại, bởi vì nó không muốn đánh nhau với quái vật 1-3.

Đợi đến khi quái vật 1-3 đuổi tất cả người tham gia ra khỏi thế giới Quy Tắc 0-1, nó mới một lần nữa ngẩng đầu nhìn quái vật 1-3.

Vừa mới ngẩng đầu, liền thấy một bàn tay đuổi về phía nó.

Quái vật 0-1 sửng sốt, sau đó nhìn chằm chằm vào bên trong làn sương mù đen, Lâm Dị đã khôi phục hình dạng con người, hoàn toàn tuyên bố kế hoạch

của nó thất bại.

Nhưng Lâm Dị lại đưa tay về phía nó.

Tựa như lần đầu tiên chúng nó gặp nhau vậy.

Lâm Dị nói với nó: “Chúng ta phải nói chuyện.”

Quái vật 0-1 chăm chú nhìn bàn tay Lâm Dị đưa về phía nó, giống như lần đầu tiên, nó cũng không đáp lại Lâm Dị.

Nhưng lại sợ Lâm Dị thu tay lại. Quái vật 0-1 nói: “Muốn nói chuyện với ta mà không đuổi hấn đi?”

“Anh ấy không thể trở lại thế giới nhân loại.” Lâm Dị nhìn nó: “Trừ khi ngươi bằng lòng khôi phục cho anh ấy.”

Lâm Dị mạnh hơn quái vật 0-1 một chút, nhưng đó là xét về mặt vũ lực. Trước đây Lâm Dị chưa bao giờ nghĩ tới nguyên nhân mình mạnh hơn quái vật 0-1. Cũng không biết mình lại là một bản thân khác của quái vật 0-1, quái vật 0-1 cũng không nói cho nó. Nhưng ngẫm lại có lẽ là bản thân quái vật 0-1 không muốn thừa nhận chính mình, càng không muốn Lâm Dị trở thành ‘một Giang Hữu khác’.

Mà bây giờ nghĩ đến quái vật 0-1 đã cụ tượng hoá cậu, cho thực lực của cậu vượt qua cả thực lực của chính nó, có lẽ trong đó có ký thác cảm xúc của quái vật 0-1, chỉ khi bản thân mạnh mẽ hơn, mới không phải chịu đựng ỨC HIẾP, cho dù là chính quái vật 0-1 cũng không thể ỨC HIẾP cậu.

Mỗi quái vật đều có năng lực riêng biệt. Giống như quái vật 0-1 yêu cầu quái vật 4-4 dùng năng lực của nó để che giấu thế giới Quy Tắc trong dòng thời gian, Lâm Dị không có cách để giải thoát Tần Châu khỏi ảnh hưởng của 0-1.

Quái vật 0-1 ‘ồ’ một tiếng, trả thù nói: “Thế không nói nữa.”

“Không phải ta yêu cầu ngươi khôi phục đàn anh.” Lâm Dị nói: “Vừa rồi ngươi hỏi có phải ta bỏ rơi ngươi hay không.”

Quái vật 0-1 im lặng một lúc, sau đó: “Ừm.”

Lâm Dị lại duỗi tay về phía quái vật 0-1, muốn dùng điều này để chứng minh bản thân: “Ta không có.”

Quái vật 0-1 nhìn chăm chăm đôi tay Lâm Dị, cơ thể Lâm Dị xuyên qua làn sương đen của cậu, tìm được tay nó, nắm lấy: “Nhưng ngươi không thể như vậy nữa, thả mọi người ở trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên ra đi, cũng

đừng lựa chọn ai vào nữa.”

“Đây là điều kiện cậu đưa sao?” Quái vật 0-1 thất vọng hỏi Lâm Dị: “Ta phải đáp ứng cậu, như vậy cậu mới không rời bỏ ta. Còn nếu ta không đáp ứng, cậu sẽ rời bỏ ta... Là phải có điều kiện sao?”

Rõ ràng trước kia không có.

Lâm Dị biết quái vật 0-1 cố chấp, vội vàng giải thích: “Ý ta không phải vậy.”

Quái vật 0-1 nhìn chằm chằm Lâm Dị: “Cậu chỉ cần nói cho ta biết, nếu ta từ chối, cậu sẽ định làm gì?”

Nó tiếp tục bổ sung: “Ta muốn giết chết Tần Châu, giết chết tất cả những người cậu quen biết khi cậu là con người, ta còn muốn tiếp tục lạm sát những kẻ vô tội. Đây là niềm lạc thú của ta.”

Lâm Dị cao giọng: “Giang Hữu!”

“Ta không đổi được!” Quái vật 0-1 cũng cao giọng: “Ta là tà ác, cậu muốn mọi người vui vẻ, trừ khi giết chết ta!”

Lâm Dị đột nhiên im lặng.

Quái vật 0-1 rút tay lại: “Ta từ chối, cậu giết ta đi.”

Nó dùng giọng điệu dường như rất tàn nhẫn, nói: “Ta tạo ra cậu, giết chết ta, cậu cũng sẽ chết cùng ta, chúng ta đồng quy vu tận, như vậy người khác cũng không thể cướp cậu khỏi tay ta. Ta thích như vậy.”

Càng nói, quái vật 0-1 càng cảm thấy thú vị. Nếu nó tiêu vong cùng quái vật 1-3, như vậy nó sẽ không tính là bị quái vật 1-3 vứt bỏ.

“Đừng ảo tưởng sẽ có biện pháp khác giải quyết vấn đề.” Giọng của quái vật 0-1 dịu xuống, nó bình tĩnh phân tích vấn đề với Lâm Dị: “Nội Quy Trường mà cậu tạo ra không thể trói buộc ta. Chỉ cần ta tồn tại, đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên sẽ vĩnh viễn tồn tại. Sẽ cuốn cuộn không ngừng dòng người được lựa chọn để trở thành thức ăn cho những thứ thấp hèn đó. Nếu cậu muốn giúp nhân loại, chỉ có thể giết chết ta, ta nguyện ý bị cậu giết.”

Làn sương đen của quái vật 0-1 gợn sóng, chậm rãi biến thành bộ dạng nó ghét nhất – Giang Hữu.

Giang Hữu dang rộng hai tay: “Ta biết cậu đang do dự điều gì, cậu lo rằng Tần Châu sẽ đau buồn vì cái chết của cậu. Ta có thể giúp cậu xóa đi ký ức của hắn ta, hơn nữa sẽ để hắn ta một lần nữa trở về với thế giới nhân loại.

Những thứ cấp thấp uy hiếp tới nhân loại đó, ta cũng có thể giải quyết giúp cậu.”

“Lâm Dị.” Lần đầu tiên Giang Hữu xưng hô như vậy với quái vật 1-3, nó biết quái vật 1-3 rất thích cái tên này.

“Tiêu vong là sự trừng phạt mà ta đáng phải chịu. Ta đang đợi cậu dùng chính đôi tay ấy để trừng phạt ta.”

Lâm Dị nhìn Giang Hữu.

Hơn 50 năm chung sống, Giang Hữu chưa bao giờ kể cho Lâm Dị nghe về cuộc đời của nó. Đôi khi Lâm Dị cũng suy nghĩ, rốt cuộc lúc sinh thời Giang Hữu đã trải qua những chuyện gì để rồi trở thành một quái vật mà ngay cả quái vật cũng phải sợ hãi.

Nó dễ nổi giận nhưng cũng dễ dỗ dành. Nó không tin bất cứ ai ngoại trừ quái vật 1-3 của nó. Ai nói gì nó cũng chẳng để bụng, nhưng nó lại để ý tới mọi thứ, để ý những con quái vật Quy Tắc kia có nói bậy sau lưng nó hay không, càng để ý liệu sẽ có một ngày quái vật 1-3 không cần nó nữa hay không.

Nó thường nhắc mãi bên tai Lâm Dị.

“Nếu một ngày cậu vứt bỏ ta, ta sẽ xé nát cậu.”

Ngoài mạnh trong yếu.

Lần này cậu tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1, thấy Giang Hữu không trải qua những chuyện như Bình Hoa Cô Nương hay mèo đen, nhưng không thể nói rằng Giang Hữu không đau khổ, những tháng ngày thất vọng cứ tích tụ dần rồi đến khi chết đã bùng nổ hoàn toàn.

Sau đó biến thành quái vật 0-1 đầy tà ác như hiện tại.

Mặc dù suy nghĩ của hai người bọn họ chưa bao giờ giống nhau, nhưng quái vật 0-1 chưa chuyện ác nào chưa từng làm qua này chưa bao giờ làm hại tới Lâm Dị.

Lâm Dị nghĩ tới, trước khi cuộc đánh cược bắt đầu, Lâm Dị không có kinh nghiệm làm con người, cậu căng thẳng chạy đến chỗ Giang Hữu xin lời khuyên.

“Nghe nói nhân loại mỗi đêm đều sẽ ngủ.”

“A đúng vậy.”

“Nhưng quái vật không ngủ được.” Lâm Dị lo lắng hỏi Giang Hữu: “Nếu ta không ngủ được thì sao?”

Giang Hữu nói: “Có một thứ gọi là khúc yên giấc.”

Lâm Dị: “Chưa nghe bao giờ, là gì thế?”

Giang Hữu: “Cạc cạc cạc cạc cạc cạc.”

Lâm Dị: “...Người chắc chắn không giống ta đấy à?”

Nhưng lo lắng của cậu cũng không phải là buồn lo vô cớ. Sau khi trở thành con người quả thực cậu không thể ngủ ngon được, đặc biệt là sau khi cha mẹ cậu biến thành quái vật. Về sau, cậu nghe thấy tiếng cha mẹ kêu, cảm giác quen thuộc lạ thường.

Sau một lần cơ thể đổi người, âm thanh được ghi lại này đã xuất hiện trong MP4 của cậu.

Hiện tại xem ra, âm thanh này là của cha mẹ cậu hay là của ai khác, nói không chừng chỉ có Giang Hữu mới biết đáp án.

Nhưng không thể phủ nhận, Giang Hữu quan tâm cậu, quan tâm đến mức khi cậu là con người, đến cả tình hình ngủ nghỉ của cậu cũng không bỏ qua.

Quả thực tiêu vong là hình phạt mà quái vật 0-1 đáng phải chịu. Ai cũng có quyền trừng phạt Giang Hữu, nhưng Lâm Dị thì không.

Không đến lượt cậu phán xét Giang Hữu, cậu cũng không muốn phán xét Giang Hữu.

Nhưng Lâm Dị quá hiểu Giang Hữu, Giang Hữu nói ‘đây là hình phạt mà ta đáng phải nhận’. Thực ra Giang Hữu sẽ không bao giờ nhận sai, nó là quái vật sinh ra từ tà ác, dựa vào việc ăn con người mà tăng cường thực lực, trong nhận biết của nó không có đúng sai.

Giang Hữu chỉ là muốn Lâm Dị chọn nó một lần mà thôi, kể cả có là trả giá bằng cái chết.

Quái vật 0-1 cố chấp.

Trong lòng Lâm Dị bởi vì do dự mà cúi đầu.

Nếu như không có đám người Tần Châu, Trình Dương, Nhậm Lê, Vương Phi Hàng, lúc này cậu sẽ không chút do dự lựa chọn quái vật 0-1, cho nên quái vật 0-1 mới chất vấn cậu, có phải nó đã bị vứt bỏ hay không.

Lâm Dị không vứt bỏ quái vật 0-1, nhưng trong lòng cậu cũng có rất nhiều bạn bè quan trọng giống như quái vật 0-1, đồng thời cũng có một người yêu vì cậu mà làm mọi điều có thể.

Lâm Dị vĩnh viễn nhớ rõ Tần Châu từng nói với cậu một câu, trước khi làm bất cứ việc gì đều phải suy nghĩ tới hân, trái tim hân yếu đuối, sẽ không chấp nhận được việc Lâm Dị rời đi.

Lâm Dị lại nghĩ tới đêm giao thừa, khi cậu và Tần Châu hai người ngoài ăn tối đêm giao thừa tại nhà Trình Dương.

Kỳ thực đến nhà người khác luôn có một cảm giác gò bó, nhưng Trình Dương thích náo nhiệt, sau bữa tối giao thừa tất nhiên cũng sẽ xuất hiện tình huống hát karaoke cùng nhau. Trong nhà Trình Dương có KTV.

Lâm Dị sợ xã hội, nhưng cậu lại xấu hổ để từ chối Trình Dương.

Tần Châu ngồi bên Lâm Dị ở ghế sofa, thấy Lâm Dị cố kiềm chế, nói với Lâm Dị: “Luyện tập nhé.”

Lâm Dị khó hiểu: “Luyện gì ạ?”

Tần Châu cười nói: “Cha mẹ tôi cũng thích hát karaoke. Chờ đến khi rời khỏi trường, em phải tới gặp cha mẹ chồng với tôi.”

Trong lòng Lâm Dị ngượng ngùng không thôi, Tần Châu nói: “Cha mẹ chồng của em thì sao, thực ra ở chung cũng khá tốt, chỉ là bọn họ nhiệt tình hơi quá thôi. Nếu như biết mình có một chàng dâu xuất sắc như vậy, chắc chắn sẽ ở cạnh em mọi lúc đấy.”

Lâm Dị vội vàng nói: “Đàn anh, anh đừng trêu em.”

“Trêu em làm gì?” Tần Châu nói: “Là sự thật, người mà tôi thích, bọn họ cũng sẽ thích.”

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “Cha mẹ chồng thích gì ạ?”

Cậu phải chuẩn bị trước.

Tần Châu cố gắng nở nụ cười trên môi, kể cho Lâm Dị nghe một số chuyện về cha mẹ mình.

Đang nói chuyện, Tần Châu nói: “Nhóc thiên tài, nghỉ hè cùng tôi về nhà nhé.”

Lâm Dị sửng sốt: “Nhanh vậy ạ.”

Tần Châu nói: “Đừng sợ, chỉ cần đứng nhìn từ xa là được.”

Lâm Dị liền hiểu ra, có lẽ đã rất lâu rồi Tần Châu không về nhà, không phải ai cũng có thể tiếp nhận việc cha mẹ đã quên mất mình làm cha mẹ nuôi như Trình Dương.

Đôi khi sự thật rất chua xót, bọn họ không phải là không thể gặp lại người thân và bạn bè, mà là bọn họ bị trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên lựa chọn, ai có thể đảm bảo liệu ngày mai có còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa hay không?

Quen nhau lại lần nữa thì sẽ ra sao chứ? Nếu người ra đi, chẳng phải sẽ càng tăng thêm đau khổ cho bọn họ ư?

Lâm Dị đáp: “Dạ.”

Cậu biết Tần Châu nhớ nhà.

Tần Châu nhớ nhà, khi nghĩ tới điều này, sự do dự trong lòng Lâm Dị đã biến mất. Cậu không sợ chết, nhưng cậu không đành lòng để Tần Châu đau khổ vì cậu, cậu cũng không buông bỏ được Tần Châu.

Nhưng Tần Châu nhớ nhà, mọi người ở trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên đều nhớ nhà.

Khi bọn họ rời đi, cha mẹ Trình Dương còn bảo bọn họ kỳ nghỉ hè lại đến chơi.

Bỗng nhiên, nỗi luyến tiếc không còn quan trọng đến vậy nữa.

Vứt bỏ tình cảm cá nhân của cậu, lúc này cậu cùng Giang Hữu tiêu vong là lựa chọn mà ai nấy đều vui vẻ.

Không hề do dự, Lâm Dị nói: “Giang Hữu, nhớ rõ hãy để đàn anh quên đi ta.”

Giang Hữu nói: “Được.”

“Lâm Dị——”

Trong cơ thể truyền ra một thanh âm, chính là Tần Châu bị Lâm Dị giấu đi.

Lâm Dị có thể cảm nhận rất rõ Tần Châu va chạm trong cơ thể mình, hắn muốn thoát ra khỏi vòng bảo hộ Lâm Dị đã tạo ra cho hắn, ngăn cản lựa chọn của Lâm Dị.

Nhưng tân sinh quái vật làm sao có thể cạnh tranh được với quái vật 1-3. Chỉ như lấy trứng chọi đá mà thôi.

Sương mù đen tràn ra từ cơ thể Lâm Dị, Lâm Dị suyết chút nữa đã đưa Tần Châu ra khỏi thế giới Quy Tắc 0-1. Tần Châu có thể nghe được lời cậu và

Giang Hữu nói. Cho nên Lâm Dị không dám nghe giọng nói của Tần Châu, huống chi là nhìn Tần Châu, bởi vì cậu sẽ luyến tiếc.

Cố gắng đè nén cảm giác mất mát trong lòng, Lâm Dị hóa thành một con dao, lại nhìn Giang Hữu, dùng năng lực mê hoặc của mình nói: “Không đau đâu.”

Giang Hữu sớm đã chờ đợi.

Sau khi Tần Châu xuất hiện trong tầm nhìn của Lâm Dị, Giang Hữu cuối cùng cũng chờ được, lần này Lâm Dị lựa chọn nó.

Con dao biến thành từ sương đen xuyên qua cơ thể Giang Hữu.

Thế giới Quy Tắc 0-1 ngay lập tức sụp đổ, những dòng chữ trong Nội Quy Trường cũng dần biến mất. Sương mù đen bao quanh trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên chậm rãi tan đi, ngoài cổng trường có âm thanh ồn ào náo nhiệt của con người truyền vào.

Nhiều sinh viên của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên nhìn thấy hai đám sương mù đen lơ lửng trên bầu trời. Vào lúc chúng sắp tan biến, ánh mắt quái vật 0-1 chuyển tầm mắt từ quái vật 1-3 sang tân sinh quái vật ở mặt đất đang điên cuồng chạy về phía họ — Tần Châu.

Quái vật 0-1 không xóa đi ký ức của Tần Châu, cũng không thay đổi ảnh hưởng của nó đối với Tần Châu, Tần Châu nhớ rõ mọi chuyện, cũng không thể trở lại thế giới nhân loại.

Nó là cái ác. Sao lời người xấu nói lại có thể tin được?

Trên người Tần Châu vẫn còn ảnh hưởng của nó, nếu Tần Châu nhớ Lâm Dị đủ nhiều, có lẽ thật lâu về sau Tần Châu cũng có thể dựa vào ý thức chủ quan của hắn, một lần nữa tạo ra Lâm Dị.

Trước khi hoàn toàn tiêu vong, quái vật 0-1 lại nghĩ, bỏ đi, chẳng cần mạnh miệng đến vậy nữa.

Chương 216: Kết thúc Con yêu em ấy-

Chương 216: Kết thúc

Ba tháng sau khi 167 người tham gia tiến vào thế giới Quy Tắc 0-1, Hội Sinh Viên tổ chức cuộc họp cuối cùng.

Những người được Hội Sinh Viên cử đi đã thành công sinh sống ở bên ngoài ba tháng mà không tử vong. Mặc dù bạn bè người thân không nhớ tới bọn họ là ai, nhưng những người xung quanh vẫn nhớ tới bọn họ.

Trong cuộc họp, có người biên soạn tài liệu rồi đưa cho Âu Oánh: “Đàn chị Âu Oánh, danh sách chị cần đây.”

Âu Oánh nói: “Cảm ơn, vất vả rồi.”

Nhận lấy danh sách, Âu Oánh nhìn thoáng qua.

Người đầu tiên trong danh sách là ‘Tưởng Thao’.

Những sinh viên tự sát trong trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên cuối cùng không cần phải chịu đựng sự tra tấn người không ra người quỷ không ra quỷ nữa. Bọn họ đã được giải thoát, những số hiệu tử vong cũng đã được loại bỏ khỏi cơ thể bọn họ.

Âu Oánh đặt tư liệu xuống, hít sâu một hơi: “Tôi tuyên bố, cuối cùng chúng ta cũng có thể rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.”

“Làm việc cùng mọi người mấy năm nay, cảm ơn sự hi sinh của mọi người, mọi người vất vả rồi.”

“Tan họp!!!”

Người tham dự cuộc họp lục tục rời đi, cuối cùng trong phòng họp chỉ còn lại Vương Phi Hàng.

Vương Phi Hàng đưa cho Âu Oánh một bản danh sách. Danh sách này là một chồng thông tin dày đặc, trên đó ghi lại tất cả những người đã tử vong.

Mặc dù bọn họ có thể rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên nhưng bạn bè thân thích sẽ không nhớ ra bọn họ, những sinh viên tử vong ấy, ngoại

trừ bọn họ, cũng không còn ai nhớ rõ.

Âu Oánh nói: “Thống nhất sắp xếp đi, dù thế nào cũng phải đưa bọn họ ra ngoài.”

Vương Phi Hàng nói: “Ừm.”

Sau đó là sự trầm mặc, Âu Oánh nói: “Chính phủ đã liên lạc với hiệu trưởng. Ý của hiệu trưởng là, trường học sẽ giao cho chính phủ quản lý.”

Tự dưng một ngôi trường không biết từ đâu ra, rất nhanh đã bị chính quyền địa phương phát hiện. Rất nhiều người không có giấy tờ hợp lệ tồn tại ở trong trường, điều này khiến cho chính phủ một phen khiếp sợ.

Hiệu trưởng đứng ra đàm phán với chính phủ. Hiệu trưởng nói lại với chính phủ về những thế lực loạn thần mà bọn họ gặp phải, tuy rằng chẳng biết chính phủ có tin hay không, nhưng bọn họ đã có người quản lý, đây cũng là một điều tốt.

Chính phủ sẽ giải quyết vấn đề sinh viên bị xóa bỏ sự tồn tại trong xã hội.

Âu Oánh nói: “Anh Châu... vẫn vậy sao?”

Vương Phi Hàng thở dài một hơi: “Phải.”

Phần lớn sinh viên cho rằng Tần Châu đã gặp nạn trong thế giới Quy Tắc 0-1, trên diễn đàn tràn ngập những kỉ niệm với Tần Châu. Chỉ có một số ít người biết sự thật Tần Châu đã rời khỏi thế giới Quy Tắc 0-1, nhưng cũng không tính là rời khỏi hoàn toàn, Tần Châu đã biến thành quái vật khiến bọn họ sợ hãi.

Tần Châu không đi đâu cả, hắn vẫn luôn ở bên cạnh thi thể Lâm Dị trong hòm đông lạnh.

Quái vật không cần ăn uống, cũng không cần giấc ngủ, hắn cứ bất động như vậy mà canh giữ Lâm Dị.

Bất kì tiếng động nào bên ngoài cũng không thể ảnh hưởng tới Tần Châu, trừ khi Âu Oánh tới báo cáo tình hình của trường học với hắn, chỉ có lúc đó Tần Châu mới nói với cô vài câu.

Dọn dẹp phòng họp xong, Âu Oánh nói: “Đi xem thử.”

Vương Phi Hàng gật đầu: “Được.”

Trên đường, Vương Phi Hàng hỏi Âu Oánh tình hình sinh viên sơ tán: “Đều đi

hết rồi à?”

Âu Oánh thở dài: “Thằng nhóc Trình Dương kia vẫn không chịu đi, em ấy không đi, Nhậm Lê cũng ở bên cạnh với em ấy.”

Vương Phi Hàng không bất ngờ: “Lúc ở thế giới Quy Tắc 0-1, Trình Dương đã liều mạng lựa chọn Lâm Dị, Nhậm Lê cũng chọn Lâm Dị.”

Trong số những người Lâm Dị quan tâm, chỉ có Tần Châu là không thể lựa chọn Lâm Dị, điều này trở thành vết thương không thể chữa khỏi trong lòng hắn.

Âu Oánh nói: “Dù sao thì đêm nay cũng phải rời đi hết. Ngày mai chính phủ sẽ phái người đến tiếp quản trường học.”

Vương Phi Hàng nói: “Hai đứa này còn dễ nói, chủ yếu là anh Châu...”

Tần Châu chịu đi sao? Nếu Tần Châu không rời đi, chẳng phải sẽ bị người khác nhìn thấy ư?

Âu Oánh nói: “Chị đi khuyên thử.”

Đến chỗ Tần Châu, Âu Oánh gõ cửa: “Anh Châu.”

Bên trong không có phản hồi, Âu Oánh đẩy cửa đi vào, cô nhìn Tần Châu, mặc dù bề ngoài đã hoàn toàn không nhận ra Tần Châu nữa nhưng cô vẫn báo cáo tình hình trường học cho Tần Châu như thường lệ.

Thật lâu sau, Tần Châu há miệng thở dốc: “Có thể bảo đảm mỗi người đều có thể tái hòa nhập xã hội không?”

Âu Oánh lập tức không nhịn được nữa, cô che miệng mũi, hít một hơi thật sâu để Tần Châu không nghe thấy giọng nói ghen ngào của mình. Bên cạnh họ, Vương Phi Hàng nói: “Hội Sinh Viên vẫn chưa giải tán. Nếu có ai gặp khó khăn trong xã hội, bọn họ có thể liên hệ với chúng ta, chúng ta sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ bọn họ.”

Tần Châu: “Được.”

Sự im lặng cứ thế lan rộng, Âu Oánh kìm nén lại cảm xúc: “Anh Châu, anh rời đi cùng bọn em nhé?”

Tần Châu nói: “Anh không đi.”

Đây chính là đáp án nằm trong dự kiến của Âu Oánh và Vương Phi Hàng. Âu Oánh không khỏi nói: “Anh Châu!”

Tần Châu nói: “Yên tâm, anh sẽ không bị bọn họ phát hiện.”

Hiện tại hắn đã là quái vật, tránh bị nhân loại phát hiện không phải một điều khó khăn.

Âu Oánh nói: “Nhưng anh Châu, trường học vĩnh viễn không thể có nhà tang lễ. Thi thể của Lâm Dị... vĩnh viễn không thể đặt ở nơi này.”

Tần Châu không nói gì.

Vương Phi Hàng mở miệng: “Anh Châu, không phải anh muốn tới thăm nhà của Lâm Dị sao?”

“Trước kia Lâm Dị che giấu tư liệu, nhưng em tra được rồi.”

Tần Châu xoay người nhìn Vương Phi Hàng.

Ưu điểm của việc trở thành quái vật là có thể đi bất cứ nơi nào mình muốn. Tần Châu đi tới nơi Lâm Dị từng sống, điện nước trong nhà đều đã bị cắt, trên cửa dán thông báo thúc giục thanh toán bất động sản.

Hắn bước vào nhà Lâm Dị, cảm nhận hơi thở của Lâm Dị.

Không biết hắn đã ở trong đó bao lâu, có một ngày Tần Châu nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, tiếp theo là một giọng nam vang lên: “Tôi nhớ rõ giấy đăng ký kết hôn ở trong ngăn kéo phòng ngủ mà, đừng có gấp.”

“Được rồi, được rồi, tìm thấy rồi-”

Giọng nam đột nhiên im bặt.

Tần Châu bị người nhìn thấy, không phải bởi vì Tần Châu che giấu không tốt, mà là bởi vì Lâm Quyến đã từng nhìn thấy không ít quái vật.

Tần Châu có chút ảo não, hắn cũng không muốn hù dọa người khác.

Lúc Tần Châu chuẩn bị rời đi, Lâm Quyến lại gọi Tần Châu: “Ừm... cậu là Tần Châu à?”

Vậy mà Lâm Quyến lại xuống lầu mua cho Tần Châu một chai nước, tuy rằng có chút sợ hãi Tần Châu, nhưng ông vẫn cùng Tần Châu ngồi xuống trò chuyện.

Cơ thể Lâm Quyến không xuất hiện tử vong chiếu rọi, Viên Viên cũng không có, cho nên sau khi quái vật 0-1 chết, bọn họ trở về cơ thể của chính mình, coi như cứu được một mạng sống.

Bọn họ vẫn còn một số ký ức trước và sau khi rời khỏi thế giới Quy Tắc, Lâm Quyến nói với Tần Châu: “Ta gặp được Lục Tiến trong thế giới Quy Tắc 1-3. Lục Tiến vẫn luôn nghi ngờ ông chủ Bất Dạ Thành là quái vật 0-1. Nó có giả thuyết 0-1. Vì để chứng minh điều này mà nó đã đến phòng giao dịch để giao dịch một đáp án không hề rẻ chút nào, ta cũng không biết trước đó nó đã cầm cố thứ gì để đổi lấy đáp án đó. Thấy nó ngày càng nghiện cờ bạc, cũng không đề cập đến quái vật 0-1 nữa, ta đã lờ mờ đoán được.”

“Lục Tiến cầm cố ‘trách nhiệm’ của mình.” Lâm Quyến cười khổ: “Người duy nhất còn tỉnh táo trong Bất Dạ Thành cũng chỉ còn lại một mình ta. Ta ngày qua ngày tích góp tiền, cuối cùng cũng giao dịch được rời khỏi Bất Dạ Thành. Nhưng cũng không có được tự do, quái vật 0-1 tạo dựng cho ta một gia đình. Ta phát hiện ký ức của mình trong thế giới Quy Tắc 1-3 ngày càng phai mờ dần, sợ rằng một ngày nào đó ta sẽ quên mất, cho nên ta đặt tên cho con trai mình là Lâm Dị. Đáng tiếc, cuối cùng vẫn quên mất.”

Tần Châu yên lặng nghe, nghe thấy hai chữ ‘Lâm Dị’, trong lòng liền cảm thấy đau nhói.

Lâm Quyến tiếp tục: “Chúng sống với Lâm Dị mười mấy năm, sau đó ta trở thành quái vật. Thực ra cũng giống cậu bây giờ, ta vẫn có ý thức. Sau khi nhìn thấy Lâm Dị nhận được thông báo trúng tuyển của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, tuy không nhớ rõ gì cả nhưng trong lòng vẫn càng thấy nơi này rất nguy hiểm, ta và mẹ nó... Viên Viện muốn ngăn cản, nhưng bọn ta không thể di chuyển dễ dàng được, không có cách nào ngăn cản Lâm Dị, vậy là cuối cùng nó vẫn bước đi trên con đường này.”

“Có lẽ vì Viên Viện có liên quan đến quái vật 4-4, sau khi Lâm Dị rời đi, cô ấy mất đi ý thức. Về sau bọn ta lấy lại được ý thức có ngồi nói chuyện với nhau, trong khoảng thời gian cô ấy mất ý thức là đi tới thế giới Quy Tắc 4-4, cô ấy muốn tìm quái vật 4-4, để quái vật 4-4 hỗ trợ mở ra thế giới Quy Tắc 0-1.”

Những gì Lâm Quyến nói, cùng với những gì Tần Châu suy luận sau này cũng không quá khác biệt.

Lâm Quyến tiếp tục: “Ba tháng trước bọn ta đột nhiên trở nên bình thường, cho nên bọn ta lập tức đến trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên. Đầu tiên là muốn biết quái vật 0-1 đã được giải quyết hay chưa. Thứ hai là bọn ta muốn tìm Lâm Dị. Bọn ta sống chung với nhau hơn mười mấy năm, tuy là giả nhưng tình cảm của mười mấy năm là thật. Bọn ta tìm được rồi, nhưng lại không được phép đi vào, bọn ta bèn ở gần đó để nghe ngóng tình hình. Lúc sau gặp được người trong Hội Sinh Viên các cậu phái ra, mới biết được tin

tức của cậu, cũng biết Lâm Dị đã chết ở thế giới Quy Tắc 1-3...”

Nói đến đây, Lâm Quyến nghẹn ngào: “Đứa trẻ đó, ta và Viên Viện đều yêu quý nó, nó là một đứa bé ngoan. Sau khi bọn ta trở thành quái vật, nó mới có vài tuổi thôi, mọi chuyện trong nhà đều do nó xử lý, nó còn đưa bọn ta đi gặp bác sĩ...”

Lén lút lau nước mắt, Lâm Quyến nói: “Lần này ta quay lại để tìm giấy đăng ký kết hôn. Một số thông tin gia đình của bọn ta vẫn chưa đầy đủ, bọn ta muốn xin giấy chứng tử cho Lâm Dị và mua cho thằng bé một phần mộ.”

Hai chữ ‘chứng tử’ lại khiến Tần Châu đau nhói, Lâm Quyến lấy giấy đăng ký kết hôn của ông và Viên Viện cho Tần Châu xem, nói: “Ta nghe sinh viên trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên nói quan hệ của cậu và Lâm Dị rất tốt, có thể mạo muội hỏi một chút quan hệ của hai đứa là gì không?”

Tần Châu nói: “Con yêu em ấy.”

Chương 217

Hoàn chính văn-

Chương 217

Sau khi được tiếp quản, trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên đã đổi tên và trở thành phân hiệu của một trường đại học ở địa phương.

Tần Châu không biết đã đổi tên thành gì, hắn chỉ biết cứ đến đầu năm mới sẽ có một nhóm sinh viên bình thường nhập học. Những sinh viên này không còn phải đối mặt với việc cuốn vào thế giới Quy Tắc dẫn đến tính mạng bị uy hiếp. Trông gương mặt của bọn họ rạng rỡ hơn nhiều so với sinh viên của trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên lúc bấy giờ, đồng thời cũng có một niềm khao khát đẹp đẽ về cuộc sống đại học sau này.

Thật tốt.

Đây vốn dĩ là nỗ lực của Tần Châu từ trước đến nay.

Lâm Dị đã giúp hắn đạt được điều đó.

Chỉ có hai điều không tốt, thứ nhất là nhà tang lễ đã bị dỡ bỏ, Lâm Quyến và Viên Viện mang thi thể của Lâm Dị đi, Tần Châu không thể tiếp tục ngày đêm ở bên cạnh canh giữ Lâm Dị được nữa. Nhưng Tần Châu cũng không ngăn cản, hắn cảm thấy Lâm Dị nguyện ý để cha mẹ mang cậu đi. Đây vốn dĩ là ước nguyện ban đầu của Lâm Dị khi tới trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên.

Nhóc thiên tài, em thấy không?

Lâm Quyến và Viên Viện tới đón em về nhà, bọn họ đều đã ổn rồi.

Điều thứ hai là phòng ngủ của Lâm Dị được sắp xếp cho tân sinh viên.

Là một sinh viên năm nhất, rất hoạt bát, thậm chí còn sửa sang lại phòng ngủ. Tuy rằng nơi này sớm đã không còn dấu vết sinh hoạt của Lâm Dị nữa bởi việc bàn giao lại trường học.

Đứa nhỏ này sau khi đỗ đại học liền lơ lửng học hành, cậu ta không thích đến lớp cho lắm. Buổi sáng thì nằm dài trên giường đến tận khi mặt trời lên cao, buổi chiều thì gọi bạn kêu bè đến phòng ngủ đánh bài bạc.

Một vài bộ bài còn bị quản lý ký túc xá tịch thu.

Còn tới buổi tối, cậu ta sẽ gọi một vài suất cơm hộp, mời bạn học tới phòng ngủ ăn uống, còn gọi thêm mấy chai bia. Nhiều lần bị quản lý ký túc xá bắt được, điểm ký túc xá bị trừ rất nhiều.

Có điều đứa nhỏ này cũng chẳng thèm để bụng. Sau một học kỳ, điểm của cậu ta còn kém hơn cả Trình Dương.

Không quan tâm đến tín chỉ, càng đừng nói đến điểm chuyên cần. Nơi này đã không còn giống với trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, không còn chế độ thả xuống những sinh viên xếp cuối nữa.

Tần Châu theo dõi đứa nhỏ này suốt một năm học, thực ra hẳn từng nghĩ đến việc có nên xuất hiện dọa cậu ta một chút hay không, dù sao đứa nhỏ này luôn âm ỉ ảnh hưởng tới việc hẳn nhớ Lâm Dị.

Nhưng ngẫm nghĩ lại thôi, hẳn không làm như vậy.

Cuộc sống đại học bình thường là đối lấy từ Lâm Dị, hẳn không nở phá vỡ điều ấy.

Tần Châu bắt đầu đi loanh quanh vào lúc ba giờ, thỉnh thoảng lại đến thăm nhà Lâm Dị, thỉnh thoảng ở lại phòng ngủ của Lâm Dị, thỉnh thoảng hẳn sẽ ngồi trên xe buýt dẫn đến trường đại học, nhớ lại khoảnh khắc lần đầu tiên gặp Lâm Dị.

Những tháng ngày cứ trôi qua như vậy, nếu không có tấm băng rôn 'Chào mừng tân sinh viên' treo ở cổng trường, Tần Châu cũng không biết lại một năm đã trôi qua.

Đứa nhỏ ở phòng 204 năm nay là sinh viên năm hai, việc học cũng theo năm mà độ khó tăng dần, có điều đứa nhỏ này chẳng hề vội vàng chút nào. Mới năm hai thôi mà. Cuộc sống đại học chính là dùng để tận hưởng. Cậu ta cũng chẳng vì thành tích khó coi của cuối học kỳ 1 mà cảm thấy đau buồn.

Có điều cậu ta không giống với năm nhất chỉ có ăn ăn ngủ ngủ, lên năm hai cậu ta đã có bạn gái.

Yêu đương đối với một sinh viên đại học đúng là một khoản chi tiêu tốn kém. Có một ngày lễ, đứa nhỏ kia vì muốn mua quà cho bạn gái mà bắt đầu đi làm thêm. Sức lao động của sinh viên bị lũ tư bản vô lương tâm bóc lột. Đứa nhỏ này bán đồ ăn ở trong trường, cậu ta phụ trách giao đồ ăn tận cửa với những đơn hàng đặt ở cổng trường, mỗi đơn như vậy sẽ được một tệ năm xu.

Tần Châu tính giúp cậu ta, nếu một ngày chạy được 50 đơn hàng, một ngày sẽ kiếm được 75 tệ.

(*): ~260k vnd

Người nghe đau lòng, người xem rơi nước mắt.

Tần Châu lại một lần nữa nhói lòng, theo lời Lâm Quyển, Lâm Dị đã phải một mình chống cự nuôi gia đình, sức lao động của cậu chắc chắn cũng bị vắt kiệt như vậy.

Vào năm hai, đứa nhỏ này bởi vì chạy chân đi giao cơm hộp và yêu đương nên đã bị trượt môn.

Cuối học kỳ, bạn gái bắt cậu ta kỳ nghỉ hè phải học bài, không được trượt kỳ thi bổ sung trước khai giảng, nếu không thì sẽ chia tay.

Quá trẻ con, rõ ràng là quan tâm nhưng lại dùng biện pháp khiến đối phương không dễ chấp nhận.

Tấm băng rôn 'chào mừng tân sinh viên' một lần nữa lại được treo ở cổng trường, báo hiệu một năm nữa đã trôi qua. So với việc đứa nhỏ có thi lại thành công hay không, có thật sự bị chia tay hay không, Tần Châu lại để ý tới một số góc trong khuôn viên trường và sâu trong những đám đông nhiều hơn.

Không biết có phải vì quá nhớ Lâm Dị hay không, nhưng hắn luôn cảm thấy bản thân đã nhìn thấy Lâm Dị ở một ngã rẽ nào đó, nhưng khi đuổi theo thì lại không có gì cả. Trong đám đông hắn cũng liếc mắt một cái có thể nhìn thấy gương mặt của Lâm Dị, đợi đến khi hắn nhìn kĩ lại, gương mặt ấy liền trở nên xa lạ không quen.

Tần Châu không phản đối việc nhớ nhiều đến nỗi sinh bệnh, hắn còn ước sao bản thân bệnh nặng một chút.

Hắn là quái vật, không có giấc ngủ, không thể mơ thấy Lâm Dị, chỉ có thể dựa vào cách này để nhìn thấy Lâm Dị.

Đứa nhỏ này năm nay lên năm ba, việc học ở trường lại tăng thêm không ít. Bạn gái cậu ta cũng không chia tay cậu ta. Dưới sự giám sát của bạn gái, đứa nhỏ này đã thành công thi lại các môn mà cậu ta trượt trước đó, thậm chí còn đăng ký thi tiếng Anh CET-4.

Thay vì chạy đi giao cơm hộp, cậu ta đã dậy sớm đi học. Cậu ta và bạn gái học cùng lớp với nhau, đi học cũng là cách gia tăng tình cảm nhanh chóng

với bạn gái.

Vào cuối tuần, cậu ta sẽ cùng bạn gái đến thư viện để ôn bài.

Mỗi ngày vào buổi tối, bọn họ sẽ cùng nhau gọi video để học bài, ai học bài của người nấy, mỗi khi mệt mỏi sẽ ngẩng đầu nhìn đối phương trên video, thoả mãn rồi thì bao mệt mỏi cũng biến mất vào hư không, tiếp tục chiến đấu.

Mỗi lúc như vậy, Tần Châu sẽ lấy điện thoại di động ra, nhìn vào dòng tin nhắn 'rắm cầu vòng' sai chính tả của Lâm Dị mà hắn vẫn còn giữ lại đến tận bây giờ.

Lúc này hắn mới mỉm cười một chút, không còn ghen tị với đôi tình nhân nhỏ này nữa.

Nhưng những ngày nhớ nhung cứ vậy mà tăng lên, ép Tần Châu đứng ngồi không yên. Hắn đến trường rồi đi dạo khắp nơi, ngồi ở bên hồ nhân tạo, cây cối bên hồ nhân tạo đã bị chặt đi vào mấy năm trước giờ đây đã được trồng cây mới lên, vào mùa hè, sẽ có chuồn chuồn lướt trên mặt hồ, bay một vòng quanh thân cây, cuối cùng dừng lại trên bãi cỏ hoa để nghỉ ngơi.

Trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên cuối cùng cũng có tia hi vọng.

Đứa nhỏ này đã thi đỗ tiếng Anh CET-4, sau đó dự định sẽ đăng kí thi tiếng Anh CET-6.

Năm nay cậu ta đã là năm bốn, một tuần chỉ có hai ba tiết học, cậu ta phải ra ngoài thực tập, đặt nền tảng cho tương lai tiến vào xã hội.

Cậu ta tìm được một vị trí thực tập khá tốt. Ban ngày mệt đến mức quay về ký túc xá, chân cũng không thèm rửa mà nằm phịch xuống giường. Đôi khi bạn gái gọi điện tới thì cậu ta đã ngủ mất rồi.

Đợi đến khi cậu ta nhớ ra bản thân vẫn chưa gọi điện cho bạn gái như thường lệ, cậu ta bừng tỉnh từ trong mơ, nhanh chóng gọi điện cho bạn gái, nhẹ nhàng dỗ dành: "Cực cưng, anh lỡ ngủ quên mất, xin lỗi."

"Hôm nay anh tăng ca, anh muốn sau khi thực tập có được vị trí ngay. Lãnh đạo cũng đánh giá cao anh lắm. Mức lương và đãi ngộ khi trở thành nhân viên chính thức không tồi chút nào, cũng rất ổn định. Đợi đến lúc đó, anh sẽ đưa em về ra mắt ba mẹ, bọn họ muốn gặp con dâu lắm đó."

"Tiếng Anh CET-6?"

“Em yên tâm, chắc chắn sẽ đỗ. Bạn trai em là ai chứ! Là thiên tài đấy!”

Tần Châu lại bắt đầu nhớ tới Lâm Dị.

Trường Đại học Kỹ thuật Phi tự nhiên không có tiếng Anh CET-4-6, nhưng chắc chắn Lâm Dị chỉ cần thi một lần là có thể đỗ được. Bởi Lâm Dị là nhóc thiên tài của hần mà.

Năm bốn, thực ra Tần Châu không nhìn thấy đứa nhỏ này nhiều lắm.

Mãi cho đến ngày đứa nhỏ tốt nghiệp, nỗi buồn tốt nghiệp khiến hai mắt của đứa nhỏ này đỏ hoe.

Kết thúc đại học, mọi người đều sẽ đường ai nấy đi, đứa nhỏ này dọn dẹp phòng ngủ sạch sẽ, để cho đàn em tiếp theo đến ở trong phòng này có thể thoải mái một chút.

Đứa nhỏ này nhìn quanh phòng ngủ một lần, sau đó chụp vài tấm ảnh để giữ làm kỉ niệm.

“Tạm biệt.”

Tần Châu nhìn đứa nhỏ rời khỏi phòng 204, kết thúc hành trình học đại học của mình.

Phòng ngủ cuối cùng cũng trở nên vắng lặng như hần mong muốn, bây giờ sẽ không còn ai làm phiền hần nhớ Lâm Dị nữa.

Hần nghĩ về Lâm Dị, thời gian không hề làm suy yếu nỗi nhớ Lâm Dị của hần, cũng không thể làm phai mờ gương mặt Lâm Dị trong trí nhớ hần, cho dù đó có là gương mặt Lâm Dị sử dụng của Sầm Tiềm, hay diện mạo nguyên bản của Lâm Dị, hoặc là hình dạng quái vật như sao trời của cậu.

Hần dành cả kỳ nghỉ hè ở phòng 204 để nghĩ về Lâm Dị. Mãi cho đến khi tòa nhà quen thuộc ấy vang lên tiếng nói của con người, Tần Châu mới chợt nhận ra kỳ nghỉ hè lại kết thúc, không có gì bất ngờ xảy ra, tấm băng rôn ‘chào mừng tân sinh viên’ lại một lần nữa treo ngoài cổng trường.

Tần Châu không biết sẽ có đứa nhỏ nào ở phòng 204, hần ra ngoài xem thử.

Trong suốt bốn năm qua, khu vực bên ngoài trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên đã trở nên phồn vinh và náo nhiệt hơn rất nhiều.

Khách sạn nhỏ bên ngoài trường phục vụ cho công nhân chức và sinh viên của trường đã bị phá bỏ, xây dựng một con phố. Rất nhiều cơ sở kinh doanh đã chuyển đến và mở tiệm hàng trên con phố này.

Ngoài ra tuyến xe buýt dẫn đến trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên cũng mở ra rất nhiều. May sao tuyến xe trước kia vẫn không thay đổi.

Tần Châu ngồi ở đó.

Hắn ngồi từ trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên đến tận trạm cuối cùng, nhưng hắn không xuống xe, vẫn tiếp tục ngồi trở lại.

Trạm cuối của tuyến xe này là ga tàu hoả. Trên xe buýt có rất nhiều sinh viên, chủ yếu là sinh viên của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên. Bọn họ kéo vali, bắt đầu cuộc sống đại học bốn năm từ tuyến xe buýt này.

Tần Châu ngồi ở một chỗ bên cạnh cửa sổ, trong khoảng thời gian bốn năm qua, hắn đã dần dần quen thuộc với cơ thể quái vật, tuy hắn không ăn bất kì ai hết, nhưng thỉnh thoảng lại cảm thấy đói bụng, cũng không có năng lực gì cả, nhưng hắn đã học được cách biến trở về hình dạng ban đầu, là bộ dạng khi hắn vẫn còn là con người.

Hắn nghiêng đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Xe buýt đã đến điểm xuất phát, thuận lợi lái xe về điểm dừng tiếp theo.

Sau khi đến một điểm dừng, lại tiếp tục đi đến điểm dừng tiếp theo.

Sắc trời dần trở tối, xe buýt dừng ở một trạm, có người xuống cũng có người lên.

“Mẹ kiếp, đẹp trai vậy.”

“Là idol sao?”

“...”

Bên tai khẽ vang lên những âm thanh thì thầm, như cảm nhận được gì đó, Tần Châu nhìn về phía trước.

Một người kéo vali lên xe, trên tay cầm tờ một trăm đô chuẩn bị nhét vào khe đựng tiền xu.

Tài xế liếc nhìn cậu: “Có thể thanh toán bằng điện thoại, nhưng sẽ không nhận được tiền thừa.”

Chàng trai kéo dài một tiếng: “Vậy sao——- nhưng cháu không có điện thoại để trả.”

Tài xế dạy cậu: “Có thể nhờ người khác đổi tiền lẻ, trên xe nhiều người vậy mà.”

Có lẽ vì người này quá đẹp trai, tựa như người bước ra từ trong truyện cổ tích, cho nên khi cậu dùng ánh mắt để cầu cứu với những người trên xe, có rất nhiều người nóng lòng muốn giúp đỡ cậu.

Nhưng ánh mắt cậu xuyên qua đám người, kiên định dừng ở trên người Tần Châu.

Cậu dùng ánh mắt cầu xin giúp đỡ, nhưng Tần Châu bất lực. Hắn là quái vật, nào có tiền cơ chứ.

“Hết cách rồi.” Người này đành phải nhét tờ một trăm nhân dân tệ vào khe đựng tiền xu, rồi nói với tài xế: “Bác tài, nhớ kĩ cháu nha, lần sau cháu với người yêu cháu lên xe, bác đừng có thu tiền á.”

Tài xế vui vẻ: “Tôi nhớ cậu thì được, nhưng người yêu cậu thì nhớ kiểu gì?”

Cậu cười: “Làm phiền rồi.”

Cửa xe đóng lại, cậu kéo vali đi tới trước mặt Tần Châu, ngồi xuống.

Xe buýt tiếp tục di chuyển về phía trước. Điểm dừng tiếp theo hơi xa, cư dân cũng trở nên thưa thớt hơn.

Cậu và Tần Châu đều không nói gì, nhưng cậu xoay vali của chính mình, trong vali phát ra vài âm thanh.

“Xin chào, em tới trường đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên sao?” Tần Châu thấp giọng hỏi, sau đó nhìn chiếc vali bên cạnh liền đoán: “Là tân sinh viên nhỉ.”

Người này giữ chặt chiếc vali, đợi đến khi âm thanh trong vali dừng lại, cậu mới ‘ừm’ một tiếng.

Tần Châu lúc này lại như một người giỏi giao tiếp xã hội, nói: “Trùng hợp thật, tôi cũng là sinh viên của trường đại học rởm ấy, là đàn anh của em.”

Người này: “Ồ.”

Tần Châu hỏi: “Thi đại học không tốt à?”

Tần Châu hỏi: “Thi được bao nhiêu điểm?”

Tần Châu hỏi: “Lúc đó tôi thi được 120, nhóc tiên tài, em thì sao?”

“Sai rồi.” Lâm Dị nói: “Khi ấy đàn anh vẫn chưa xưng hô với em như vậy.”

Tần Châu hỏi: “Lúc đó tôi thi được 120, em thì sao?”

Lâm Dị nói: “450.”

Tần Châu nói: “Điểm cao như vậy, sao em lại tới đây?” Hấn nhìn thấy ngón tay Lâm Dị hơi cong lên, hấn áp sát vào vành tai cậu, nói: “Đừng sợ, đàn anh không phải người xấu, sẽ không ăn em đâu.”

Lâm Dị nói: “Em tới để tìm người yêu của em. Người yêu của em ở đây, anh ấy đã đợi em rất lâu rồi.”

Tần Châu hỏi: “Nếu em tìm được rồi, liệu còn rời đi nữa không?”

Lâm Dị đáp: “Không đi, không nỡ rời đi nữa.”

Tần Châu còn chưa kịp nói thêm lời nào, Lâm Dị đã ôm lấy Tần Châu, không nhịn được, nức nở nói: “Đàn anh, em nhớ anh, em rất nhớ anh, em thực sự nhớ anh lắm...”

Tần Châu hôn cậu, lau đi từng giọt nước mắt trên mặt cậu.

Những hành khách khác vẫn luôn trộm nhìn Lâm Dị và Tần Châu đều đỏ mặt xấu hổ.

Sau khi cùng quái vật 0-1 tiêu vong, Lâm Dị phát hiện Tần Châu đang chạy về phía mình.

Cậu biết quái vật 0-1 đã phá vỡ lời hứa, Tần Châu không hề khôi phục lại bình thường.

Nhưng hết thảy đã không còn kịp nữa rồi.

Thôi xong, Lâm Dị nghĩ.

Thân hình của Lâm Dị hoàn toàn tan biến, ‘thôi xong’ là ý thức cuối cùng còn sót lại của cậu.

Nhưng không lâu sau, cậu phát hiện mình vẫn còn, nhẹ nhàng đáp xuống tầng mây, nhưng sức lực quá yếu, cơ thể phân tán khắp nơi khó mà có thể hội tụ lại được.

Nhưng Lâm Dị lúc này đã hiểu, quái vật 0-1 mềm lòng rồi.

Quái vật 0-1 cố tình không khôi phục cho Tần Châu, để trên người Tần Châu vẫn còn ảnh hưởng của nó, cũng coi như là có được năng lực cụ tượng hoá dù không đáng kể của quái vật 0-1.

Cho nên, cậu không hoàn toàn tiêu vong cùng quái vật 0-1, mỗi lần Tần Châu nhớ cậu, cơ thể cậu sẽ hợp nhất lại một phần.

Lâm Dị suy tính, nếu Tần Châu không ăn con người, với khả năng của Tần

Châu, chỉ cần mười năm nữa là cơ thể cậu sẽ tụ hợp được hoàn toàn.

Nhưng cậu đã xem nhẹ nỗi nhớ của Tần Châu đối với cậu, mười năm rút ngắn xuống còn bốn năm.

Tần Châu đã nhớ cậu đến mức nào chứ.

Cũng may, cậu về rồi.

“Đàn anh, anh không hỏi trong vali có gì sao?”

“Trong vali có gì?”

“Bánh kẹp nhân cua ạ.”

“Thực sự... trở về rồi?”

“Trở về rồi.”

Xe buýt chạy về phía trước, ánh đèn của cảnh đêm in đậm trên khuôn mặt Tần Châu.

Lâm Dị nói: “Đàn anh, em cũng yêu anh.”

——HOÀN CHÍNH VĂN——

Ngoại truyện 1: Hai con quái vật Chủ hộ hoặc mối quan hệ với chủ hộ: vợ/ chồng.-

Ngoại truyện 1: Hai con quái vật

“Cuối cùng điền vào đơn này là được.”

Nhân viên chính phủ đưa hai tờ giấy cho Lâm Dị và Tần Châu.

Nơi bọn họ đang ở hiện tại là một cơ quan do chính quyền địa phương tạm thời thành lập, người ngoài không hề biết đến. Bộ phận cũng không có tên chính thức nhưng nhân viên làm việc ở đây tự gọi mình là ‘Xã Hội Bộ’. Công việc của họ là giúp đỡ các sinh viên từ trường đại học kỳ quái kia vào bốn năm trước tái hoà nhập xã hội.

Đây không phải là một nhiệm vụ dễ dàng. Chính phủ có thể tạo lại thông tin của bọn họ, trả lại thân phận đã bị xoá bỏ cho bọn họ, nhưng đối với bọn họ, bọn họ đã thực sự bị xã hội quên lãng, những tháng ngày bỏ lỡ trước kia không thể nào xoá nhoà chỉ bằng việc xác nhận thân phận được.

Liệu bọn họ có thể hoà nhập xã hội thành công hay không, liệu tâm lý có gặp vấn đề hay không... đều là những điều mà chính phủ lo lắng.

Cho nên, bộ phận này được thành lập tạm thời, nhưng mãi cho đến nay vẫn chưa đóng cửa, thậm chí còn ngày càng trở nên tiêu chuẩn hóa.

Lúc Tần Châu dẫn theo Lâm Dị đến ‘Xã Hội Bộ’, liền có chuyên gia tới xử lý tình hình cho bọn họ. Bốn năm trước, bọn họ đã bàn giao toàn bộ các sinh viên còn sống sót, bốn năm sau vì sao lại tiếp tục lôi ra thêm hai người nữa, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng cũng không dò hỏi đến cùng – dù sao trong mắt hầu hết mọi người, ngôi trường này là sự tồn tại của một thế lực thần bí nào đó không thể lí giải được.

Sau khi xác nhận cả hai là sinh viên của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, đồng thời cử người quan sát bọn họ trong ba tháng, sau khi xác nhận bọn họ đủ điều kiện hoà nhập xã hội, ‘Xã Hội Bộ’ thông báo cho bọn họ đến lấy thân phận.

Lâm Dị nhìn vào mẫu đơn trong tay. Đây là mẫu đơn cuối cùng hai người cần

điền.

Chỉ cần điền xong, cậu và Tần Châu sẽ có thân phận con người.

Tần Châu ký vào đơn, Lâm Dị cũng nhanh chóng ký vào.

“Đưa cho tôi.” Nhân viên nói.

Hai người đưa lại tờ đơn cho nhân viên.

Một lúc sau, nhân viên làm sổ hộ khẩu cho bọn họ dựa vào nội dung mà họ đã điền.

Lâm Dị tò mò nhìn thử, nhân viên đăng ký hộ khẩu của cậu trước vì của cậu tương đối đơn giản, chỉ cần thêm một trang vào sổ hộ khẩu là được, chủ hộ khẩu là Lâm Quyến, Viên Viện cũng có ở trong đó, bọn họ một nhà ba người đã đoàn tụ trong sổ hộ khẩu.

Lâm Dị nhận sổ hộ khẩu của mình, lại nhìn nhân viên làm sổ hộ khẩu cho Tần Châu.

Tần Châu khác với cậu, bởi vì cha mẹ Tần Châu đã không còn nhớ tới hần nữa, cho nên sổ hộ khẩu của Tần Châu chỉ có một mình hần.

Lâm Dị cúi đầu nhìn xuống tay mình, Tần Châu đang siết chặt lấy tay cậu.

Có lẽ bởi cảm giác của bốn năm vừa rồi không hề dễ chịu chút nào, một lần nữa có thể tương phùng, Lâm Dị chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể cảm nhận được nỗi lo được lo mất của Tần Châu, Tần Châu luôn nắm chặt lấy tay cậu, đảm bảo rằng cậu thực sự đã quay lại hoặc đảm bảo tay cậu bị nắm lấy sẽ không còn rời đi được nữa.

“Đau sao?”

Tần Châu để ý tới ánh mắt của Lâm Dị, sau đó hần phát hiện cổ tay Lâm Dị có chút đỏ lên.

Hần nhanh chóng buông tay, ngay sau đó sự trống trải trong lòng bàn tay khiến hần không biết phải làm gì.

Lâm Dị vừa định nói gì đó, nhân viên đã làm xong sổ hộ khẩu của Tần Châu, đưa lại cho bọn họ.

Một mình Tần Châu một hộ khẩu riêng, có chút cô đơn.

Nhân viên nói: “Ba ngày nữa tới lấy CCCD.”

“Cảm ơn.”

Tần Châu nhận hộ khẩu, nói với Lâm Dị: “Đi thôi.”

Lâm Dị nhìn sổ hộ khẩu trong tay Tần Châu, sau đó duỗi tay nắm lấy tay Tần Châu.

Sau khi rời khỏi đó, Lâm Dị nhận được điện thoại của Viên Viên, Viên Viên hỏi cậu về vấn đề hộ khẩu.

Lâm Dị đáp: “Xong rồi ạ.”

Viên Viên ở đầu bên kia điện thoại kích động hỏi: “Có thể mua vé máy bay rồi à?”

Lâm Dị nói: “Phải mấy ngày nữa mới được cấp CCCD cơ.”

Viên Viên nói thêm: “Trên sổ hộ khẩu có số CCCD cơ mà? Vậy vẫn không được à?”

Lâm Dị trước giờ chưa đi máy bay bao giờ, cậu chẳng biết có được không nữa. Bên cạnh, Tần Châu xoa đầu Lâm Dị, nhẹ nhàng nói: “Để tôi.”

Lâm Dị: “Dạ.”

Đưa điện thoại cho Tần Châu, Tần Châu nhận lấy: “Dì, là con đây.”

“Tiểu Châu à, hai đứa bây giờ mua vé máy bay được chưa?” Viên Viên hỏi.

Ba tháng trước, Lâm Dị và Tần Châu gặp lại nhau.

Tần Châu kể lại cho Lâm Dị nghe về tình hình của Lâm Quyến và Viên Viên, đồng thời hỏi Lâm Dị có muốn gặp lại họ không.

Lâm Dị muốn nhưng lại không dám.

Dù sao gia đình này cũng là tổ ấm mà quái vật 0-1 dựng lên cho bọn họ, Viên Viên và Lâm Quyến cũng bởi vì vậy mà đã phải trả một cái giá rất đắt. Cậu không dám dùng thân phận quái vật để gặp Viên Viên và Lâm Quyến.

Tần Châu an ủi cậu: “Vậy đi lãnh thân phận con người nhé.”

Thực ra bọn họ có thể tác oai tác quái đi đến bất cứ nơi nào mà mình muốn, bởi vì hai bọn họ đều là – quái vật.

Khoảng cách trên mặt đất đối với bọn họ cũng chỉ như Tôn Ngộ Không đang lộn nhào trên Cây Đẩu Vân, nhưng lại không thích hợp.

Biện pháp của Tần Châu đã giải quyết được vấn đề này. Bọn họ có thể không phải là con người, nhưng bọn họ có thể tiếp tục sống trong xã hội loài người theo cách của con người.

Thông báo cho Lâm Quyến và Viên Viện xong, sau khi Lâm Dị trở lại, Lâm Dị và Tần Châu đã liên hệ với chính phủ xin cấp thân phận con người cho bọn họ.

Lúc Viên Viện và Lâm Quyến nghe được tin tức này liền biết trong lòng Lâm Dị đang lo lắng điều gì. Mặc dù nóng lòng muốn gặp Lâm Dị, nhưng cũng tôn trọng quyết định của Lâm Dị, cho nên bọn họ gửi sổ hộ khẩu cho Lâm Dị qua đường bưu điện, sau đó chờ hai người trở về.

“Dì, cho dù bây giờ bọn con mua vé máy bay thì trước khi về bọn con vẫn phải đi lấy CCCD.” Tần Châu an ủi Viên Viện nói: “Để tránh phải quay lại một chuyến nữa, đợi bọn con lấy được CCCD xong sẽ đặt chuyến bay gần nhất trở về.”

“Được rồi.” Tuy Viên Viện có chút thất vọng, nhưng dù sao Viên Viện và Lâm Quyến cũng đã đợi ba tháng rồi. Viên Viện hỏi: “Hai đứa có tiền chưa?”

“Dì, yên tâm đi ạ.” Tần Châu mỉm cười nói: “Có.”

Lâm Dị ở một bên lắng nghe, phát hiện Tần Châu cùng Viên Viện nói chuyện với nhau rất tự nhiên, cũng rất quen thuộc.

Cảm giác này tựa như Tần Châu đã là con rể của Viên Viện rất nhiều năm rồi vậy. Lâm Dị trộm nhìn Tần Châu, thật tốt.

Trong thời gian này, bọn họ ở một khách sạn gần chính phủ để tạo điều kiện thuận lợi cho việc cấp thân phận.

Bây giờ là tháng 12, tiết trời đã chuyển lạnh.

Lúc này đã là thời gian ăn tối, Tần Châu siết chặt bàn tay lạnh ngắt của Lâm Dị, hỏi: “Nhóc thiên tài, muốn ăn canh thịt dê không?”

Hai mắt Lâm Dị sáng lên: “Ăn ạ!”

Tần Châu hẳn là đã có dự định ăn thịt dê với Lâm Dị. Hắn bắt taxi đưa Lâm Dị đến một cửa hàng canh thịt dê nổi tiếng nhất thành phố.

Bọn họ cũng coi là đã đến sớm nhưng xếp hàng vẫn rất dài.

Trước bọn họ vậy mà có tận tới 120 bàn vẫn đang chờ.

Tính thời gian dùng cơm, bọn họ phải đợi thêm ít nhất hai tiếng nữa.

Nhưng cả hai đều không muốn từ bỏ. Tối nay bọn họ phải ăn được canh thịt dê.

Dù cho thế giới bị huỷ diệt cũng phải ăn.

Đối diện canh thịt dê là trung tâm mua sắm, Tần Châu nâng cằm chỉ vào trung tâm mua sắm: “Đi dạo nhé?”

Lâm Dị gật đầu: “Vâng.”

Tần Châu lấy điện thoại quét mã QR trên mã số xếp hàng, như vậy khi gần đến lượt ăn của bọn họ sẽ có tin nhắn nhắc nhở.

Xuyên qua phố, hai người bước vào khu mua sắm.

Lâm Dị nghĩ đi dạo chỉ đơn thuần là tản bộ mà thôi, nhưng sau khi tiến vào trung tâm thương mại, Tần Châu lại dẫn cậu vào trong cửa hàng.

Mặc dù Lâm Dị nghèo, nhưng nhờ Trình Dương, cậu vẫn có thể biết được một vài thương hiệu xa xỉ.

Nơi Tần Châu đưa cậu vào chính là nơi này.

Lâm Dị: “!”

Khi thấy giá niêm yết, Lâm Dị: “!!!”

Lúc người hướng dẫn mua sắm đi về phía họ, Lâm Dị kéo góc áo của Tần Châu, trong lòng run sợ nói: “Đàn anh, bọn mình đi thôi.”

Tần Châu không khỏi bật cười, duỗi tay thay Lâm Dị chọn đồ.

Làn da của Lâm Dị trắng như sứ. Tần Châu chọn một chiếc áo khoác màu xanh lam rồi so thử trên người Lâm Dị.

Lâm Dị đã khôi phục diện mạo vốn dĩ của cậu, ‘Nhân Ngư tiểu thư’.

Rất đẹp, các ngũ quan trên khuôn mặt được chế tác tinh tế hơn cả những tác phẩm nghệ thuật trân quý, lông mày không dày cũng không nhạt, rất hợp với cặp đồng tử tựa như đá Obsidian, điều này cũng khiến cho đôi mắt cậu trở nên sâu lắng tĩnh lặng. Đôi khi Lâm Dị có hành động rũ mắt khiến Tần Châu có cảm giác muốn vung rất nhiều tiền vì cậu, ở trong cuộc đấu giá, khi bảo vật cuối cùng được trưng bày, vì sao lại khiến mọi người náo động đổ xô như vệt vậy, Tần Châu nghĩ, bởi vì bọn họ giống nhau, bị kinh diễm, bị chinh phục, rồi lại điên cuồng tham lam mà muốn chiếm hữu thành của riêng mình, sau

đó trân quý.

Đôi khi Tần Châu sẽ thất thần nhìn Lâm Dị thật lâu, cảm thấy có chút không chân thật, càng quan trọng hơn là sợ cậu đi mất, tựa như ở thế giới Quy Tắc 1-3, Lâm Dị khiến hắn phục bàn, sau đó khiến quy tắc 1-3 trong Nội Quy Trường biến mất.

Lại sợ ở thế giới Quy Tắc 0-1 cuối cùng ấy, hắn chỉ có thể nhìn bóng dáng Lâm Dị tan biến từng chút một.

Lâm Dị rũ mắt, nhìn bộ quần áo Tần Châu mang tới trước mặt, người hướng dẫn mua sắm chân thành nói: “Bộ trang phục đây rất thích hợp với chàng trai này.”

“Cậu có muốn thử không?”

Lâm Dị liếc nhìn giá tiền bị dọa một phen hết hồn, tận năm chữ số lặn, cậu nói với Tần Châu: “Đàn anh, đừng thử nữa.”

Tần Châu nói: “Ừm, không thử.”

Hắn nói với người hướng dẫn mua sắm: “Tôi lấy cái này.”

Lâm Dị: “???”

Tần Châu lại chọn thêm mấy món đồ cho Lâm Dị, Lâm Dị im lặng tính toán, cảm thấy mình không đủ tiền nên lén đến trước mặt Tần Châu, nhân lúc người hướng dẫn không chú ý, cậu cẩn thận kéo góc áo của Tần Châu: “Đàn anh, đắt lắm.”

Tần Châu nói: “Yên tâm, đàn anh có tiền.”

Lâm Dị vẫn muốn nói thêm gì đó, Tần Châu lại nói: “Để đàn anh thương em.”

Lâm Dị liền trầm mặc, trong khoảng thời gian này Tần Châu đã nói rất nhiều. Dường như Tần Châu đang vội vàng đối xử tốt với cậu, như thể muốn dùng nhiều cách khác nhau để lấp đầy khoảng trống cho bốn năm vừa qua.

Lâm Dị nói: “Đàn anh, em muốn thử bộ này.”

Tần Châu nói: “Được.”

Chỉ cần là Tần Châu chọn cho cậu, cậu đều muốn thử hết.

Bộ quần áo nào cũng rất hợp với cậu, Lâm Dị cũng rất thích. Dù sao cũng là Tần Châu chọn cho cậu, ước gì giá rẻ hơn một chút thì tuyệt biết mấy.

Hai tiếng xếp hàng chờ ăn tối bởi vì đi mua sắm mà trôi qua rất nhanh, bọn họ quay lại quán thịt dê.

Ăn được món thịt dê đã mong chờ rất nhiều năm.

Hoạt động kinh doanh trong cửa tiệm rất sầm uất, rất đông người, phục vụ vì vậy mà không được tốt lắm.

Trên bàn bọn họ đã hết giấy ăn, cũng đã gọi phục vụ vài lần nhưng vẫn chưa thấy phục vụ tới đưa cho bọn họ.

“Đàn anh, để em đi lấy.” Thấy Tần Châu có ý định đứng dậy, Lâm Dị chen trước nói.

Không thể cứ để Tần Châu làm hết mọi việc được. Lâm Dị cũng muốn đối xử tốt với Tần Châu, cậu giành đứng dậy trước đi lấy giấy ăn.

Ánh mắt Tần Châu vẫn luôn dán chặt vào cậu.

Nhìn Lâm Dị từ tầng hai đi xuống tầng một, thời gian đã trôi qua hai phút, Tần Châu liền đứng ngồi không yên.

Thực ra hẳn không phải người có tính cách đeo bám, cũng biết rằng hai phút thực ra không dài, nhưng chỉ là hẳn thực sự rất sợ.

Trong lòng Tần Châu cũng rất rõ ràng, Lâm Dị đã nhìn ra hẳn lo được lo mất, hẳn lại càng sợ hãi hơn, sợ rằng sự lo lắng của hẳn sẽ gây áp lực cho Lâm Dị.

Hắn ép mình ngồi tại chỗ thêm hai phút nữa, phát hiện Lâm Dị vẫn chưa trở lại, Tần Châu cuối cùng không thể ngồi yên được nữa. Hắn đặt đĩa xuống, đứng dậy đi tìm Lâm Dị ở tầng một.

Trong tiệm có rất nhiều người, âm thanh ồn ào náo nhiệt khiến người ta cảm thấy ảm ỉ.

Tần Châu đi khắp nơi tìm Lâm Dị.

Trong tầm mắt tất cả đều là những gương mặt xa lạ.

Không đúng.

Nếu Lâm Dị ở trong đám đông, hẳn nhất định liếc mắt một cái là có thể thấy cậu.

Trừ khi Lâm Dị không có.

Lâm Dị đâu?

Trong lòng Tần Châu cảm thấy rung mình, như thể cửa sổ võ cuối cùng cũng bị cơn bão bên ngoài đánh bật ra.

Xuyên qua đám đông, Tần Châu chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó chính là Lâm Dị.

Quá trình tìm kiếm Lâm Dị không dài, nhưng đối với Tần Châu thì đó chính là một loại dày vò.

Bả vai bị vỗ nhẹ, sau lưng hắt vang lên giọng nói của Lâm Dị: “Đàn anh?”

Tần Châu xoay người, ôm chặt Lâm Dị trong lòng.

Các thực khách đều nhìn về phía họ.

Trước rất nhiều ánh mắt dõi theo, Lâm Dị lại không hề có cảm giác xấu hổ, cậu phát hiện Tần Châu đang run rẩy, trong lòng tựa như bị kim đâm một chút, rất đau đớn.

Cậu biết Tần Châu vì sao lại như vậy, tuy Tần Châu không hề nói bất cứ điều gì.

“Đàn anh, xin lỗi anh, em trở về quá muộn.” Câu này của Lâm Dị mang hai ý nghĩa.

Trở lại khách sạn, Tần Châu đang chuẩn bị bật đèn, Lâm Dị đã ngăn Tần Châu lại.

Cơ thể cậu tràn ra một ít sương đen có mục đích, chúng bay đến bên cửa sổ khách sạn, kéo rèm lại.

Lâm Dị hôn lên môi Tần Châu.

Sau đó bùng cháy.

Thể lực của hai con quái vật rất tốt, mãi cho đến khi chân trời ló rạng mới kết thúc.

Lâm Dị nói với Tần Châu: “Đàn anh, ngủ một giấc đi ạ.”

Quái vật không có giấc ngủ, có điều hai người họ vẫn nằm chung một chiếc chăn, cùng nhau nhắm mắt lại.

Trong lúc Tần Châu nhắm mắt lại, sương đen trên cơ thể Lâm Dị lại tràn ra nhiều hơn, sau đó nhẹ nhàng ấn Tần Châu xuống, nhân lúc Tần Châu không để ý mà thẩm thấu vào bên trong cơ thể Tần Châu.

Tần Châu ngủ rồi.

Đây cũng không phải giấc ngủ đầu tiên của Tần Châu khi làm quái vật, sau khi Lâm Dị trở lại, cậu đã dùng cách này để Tần Châu có thể đi vào giấc, nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Dị tiến vào trong giấc mơ của Tần Châu, hay còn gọi là thế giới của Tần Châu.

Sau khi sương mù đen tản ra, Lâm Dị nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đại khái là do trên người Tần Châu vẫn bị ảnh hưởng bởi quái vật 0-1, cho nên thế giới của Tần Châu cũng là một không gian khác với những ngôi sao tượng trưng cho ký ức.

Lâm Dị chọn một ngôi sao, tiến vào ký ức của Tần Châu.

Đây là phòng 204 của cậu ở trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, nhưng trong phòng không có đồ đạc của cậu, hoàn cảnh cũng khiến cậu cảm thấy rất xa lạ.

Cửa bị đẩy ra, một nam sinh mà Lâm Dị không quen biết bước vào.

Sau khi nam sinh tiến vào, cậu ta vội vàng bật máy tính, đăng nhập vào một ứng dụng xã hội nào đó, tìm được một liên hệ trong danh sách rồi gọi video.

Một lúc sau, video được đối phương chấp nhận.

Nam sinh nhếch miệng cười rộ lên: “Cục cưng, anh về rồi.”

Lâm Dị nhìn thấy phía bên kia video là một nữ sinh rất xinh đẹp, nữ sinh ngẩng đầu nhìn camera, nói: “Nhiệm vụ hôm nay là từ trang 24 đến 31.”

Nam sinh hơi bất ngờ: “Nhiều... nhiều vậy hả?”

Nữ sinh nhú mày, dùng bút gõ nhẹ vào camera: “Ngại nhiều thì tắt máy.”

“Đừng mà! Chẳng phải chỉ bảy trang thôi sao. Anh học ngay đây!” Nam sinh vui tươi hơn hớn tìm kiếm một quyển sách ở trên bàn, lật đến trang 24 theo yêu cầu của nữ sinh.

Vừa lật trang, vừa nói: “Cục cưng, anh kể em nghe, hôm nay anh ném được hai quả ba điểm, em không biết đâu, vốn đội bọn anh chuẩn bị thua rồi, nhưng dựa vào hai quả...”

Nữ sinh lắng nghe, sau đó phát hiện mồ hôi trên trán nam sinh, liền hỏi: “Anh vừa chơi bóng xong phải không?”

Nam sinh vén áo lau mồ hôi trên trán: “Đúng đó, vừa kết thúc xong liền đi tìm

cực cứng nhà anh, cực cứng cảm động không?”

Nữ sinh nói: “Anh mau đi tắm đi!”

Nam sinh nói: “Học bài với em trước rồi đi tắm sau.”

Nữ sinh: “Mau đi đi!”

Nam sinh còn muốn nói thêm gì nữa thì nữ sinh lại dùng bút gõ nhẹ vào camera: “Mau! Đi!”

Sợ nữ sinh nổi giận, nam sinh nói: “Được, được, được, anh đi liền. Nhưng em đừng có cúp máy đấy, anh tắm nhanh lắm, năm phút thôi.”

Nữ sinh ‘ừm’ một tiếng: “Đi nhanh đi.”

Nam sinh tìm một bộ quần áo sạch sẽ, nhanh chóng chạy đi tắm rửa.

Lâm Dị nhìn thấy nữ sinh phía đối diện video cau mày nói: “Vậy mà không sợ cảm lạnh, đồ ngốc.”

Nam sinh tắm rất nhanh. Nói năm phút là năm phút. Cậu ta vội vàng ngồi xuống trước video, nói: “Trang 24 đến 31 nhỉ? Tao tới chinh phục chúng mày đây!”

Nữ sinh không khỏi bật cười: “Anh là đồ ngốc à?”

Nam sinh cười he he.

Từ cuộc nói chuyện của bọn họ, không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một cặp tình nhân.

Lâm Dị ở một bên quan sát bọn họ, đôi tình nhân này ai học bài của người nấy, thỉnh thoảng nam sinh lại ngước mắt nhìn bạn gái của mình ở đầu bên kia video, nhìn một chút rồi ngậy ngốc bật cười, tựa như bao mệt mỏi đều biến vào hư không, tiếp tục vui đầu chiến đấu.

Đợi đến khi nam sinh tiếp tục cúi đầu học bài, nữ sinh sẽ ngẩng đầu lên nhìn chàng trai ở đầu bên kia video, trên môi khẽ nở nụ cười.

Lâm Dị quan sát một chút, chuẩn bị đi tìm Tần Châu.

Đây là ký ức của Tần Châu. Theo logic thông thường, nơi này hẳn cũng phải có bóng dáng của Tần Châu.

Thế nhưng Lâm Dị lại không tìm thấy Tần Châu ở phòng 204. Cậu đang định mở cửa ra ngoài tìm, khoảnh khắc đặt tay lên tay nắm cửa, cậu đột nhiên

dừng lại, sau đó nhìn vào màn hình máy tính của nam sinh.

Lâm Dị nhìn thấy thời gian hiển thị ở góc dưới bên phải của giao diện máy tính. Đó là—

Năm thứ ba sau khi cậu biến mất.

Cho nên cậu đã biết vì sao Tần Châu không có trong phòng 204. Lúc này Tần Châu là quái vật, hẳn là đang tàng hình.

Lâm Dị lén lút sử dụng năng lực, sau đó tìm được Tần Châu đang ẩn mình.

Tần Châu vẫn luôn ở trong phòng 204.

Có điều hẳn chỉ ở một góc, ánh mắt cũng hướng về phía nam sinh.

Một lúc sau, Tần Châu lấy điện thoại di động ra, cúi đầu nhìn.

Lâm Dị tò mò đi tới, ánh mắt dừng lại trên điện thoại của Tần Châu.

Cậu phát hiện ra Tần Châu đang xem tin nhắn mà cậu gõ lộn:

[Xin chào đàn anh, em là Lâm Dị đây.

Em muốn nói với anh rằng anh thực sự rất tuyệt vời, anh đã cứu được rất nhiều người, em rất ngưỡng mộ anh, anh là thần tượng của em đó.

Cuộc đối đầu trong thế giới Quy Tắc 2-6 khiến em cực kì ngưỡng mộ anh. Anh mạnh lắm luôn.

Anh luôn luôn mạnh mẽ nhập viện.

Đàn em khoá dưới của anh, Lâm Dị.]

[Là chúc anh luôn luôn mạnh mẽ, không phải ‘nhập viện’, em gõ lộn ạ...]

Nhắc tới chuyện cũ, tâm tình Lâm Dị cũng không còn cảm thấy xấu hổ nữa, mà là nghĩ đến câu trả lời của Tần Châu lúc đó.

[Tôi biết rồi, nhóc thiên tài.]

Không khỏi mỉm cười.

Nhưng còn chưa đợi Lâm Dị hoàn toàn nở ra nụ cười, tình thế liền đột nhiên thay đổi theo hướng mà cậu không thể ngờ tới.

Tin nhắn trên điện thoại của Tần Châu đã biến mất.

Lâm Dị nhìn thấy Tần Châu dùng sức kéo điện thoại, như thể muốn kéo Lâm

Dị từ trong điện thoại ra ngoài, nhưng mọi nỗ lực của hắn đều chỉ là uống phí công sức. Không chỉ tin nhắn biến mất mà còn cả thông tin liên lạc của Lâm Dị cũng đã biến mất trong điện thoại của Tần Châu.

Tần Châu đứng tại chỗ, Lâm Dị nhìn về mặt của hắn, trong lòng cảm thấy đau nhói.

Sau đó là một luồng ánh sáng trắng toả ra, thời gian của đoạn ký ức này đã hết.

Lâm Dị muốn vào lại ngôi sao này, Tần Châu như vậy khiến Lâm Dị dù biết đoạn ký ức này đã qua nhưng cậu vẫn muốn cho Tần Châu một cái ôm.

Nhưng ngôi sao vỡ tan, cậu không thể tiến vào ngôi sao được nữa.

Sợ Tần Châu tỉnh giấc, Lâm Dị không dám cưỡng ép chữa trị lại ngôi sao này, cậu đành kìm nén cảm xúc, nhân lúc Tần Châu vẫn ngủ tiến vào một ngôi sao khác.

Là một buổi đêm.

Tần Châu đang một mình xử lý tư liệu trong văn phòng Hội Sinh Viên.

Lâm Dị rất quen thuộc với cảnh tượng này, lúc này thân phận của cậu vừa mới bị Tần Châu biết được, đây là một buổi đêm sau khi Tần Châu rời khỏi thế giới Quy Tắc 1-3.

Tần Châu ở bên cửa sổ hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác.

Khi ấy cậu vẫn luôn trộm nhìn Tần Châu, sau đó không nhìn được mà thối tắt ngọn lửa trong tay Tần Châu.

Nhưng đoạn ký ức này của Tần Châu không khớp với ký ức của cậu, lúc đó cậu không dám hiện thân, nhưng trong trí nhớ của Tần Châu, cậu lại xuất hiện. Hơn nữa còn tự mình giật điều thuốc trong tay Tần Châu, ném xuống đất rồi dập tắt.

Tần Châu gọi cậu: “Lâm Dị!”

Nhưng cậu không trả lời, quay người bước ra ngoài.

Tần Châu đuổi theo cậu: “Lâm Dị!”

Đợi đến khi Tần Châu mở cửa, chỉ có gió mát ulla vào, ngoại trừ trời đất trống rỗng, không còn gì hết.

Lâm Dị chỉ lẳng lặng nhìn cảnh tượng này, sau đó liền hiểu ra.

Cậu rời khỏi ngôi sao này, một lần nữa tiến vào ngôi sao khác. Một số ký ức mà Lâm Dị và Tần Châu cùng nhau trải qua, cũng có một số ký ức mà Lâm Dị không biết, nhưng trong những ký ức ấy đều có cậu xuất hiện, không có ngoại lệ, hoặc nói là cảm giác tồn tại, tựa như ở ngôi sao thứ nhất, cậu xuất hiện dưới dạng 'tin nhắn'.

Những ký ức này nửa thật nửa giả.

Ở cuối mỗi đoạn ký ức của Tần Châu, giống như tin nhắn của Lâm Dị, Lâm Dị sẽ biến mất, sau đó chỉ còn lại hắc lệ loi một mình.

Lâm Dị đứng ở dị không gian, cúi đầu.

Đây là giả, là Tần Châu tưởng tượng ra, trong nội tâm của Tần Châu, hắc lệ loi luôn cảm thấy Lâm Dị sẽ rời đi.

Cho nên Tần Châu vẫn luôn đối xử rất tốt với Lâm Dị.

Cho nên Lâm Dị chỉ rời đi có mấy phút liền khiến cho Tần Châu sợ hãi đến phát run.

Cho nên cậu làm sao phải nói với Tần Châu rằng, cậu sẽ không rời đi nữa...

——

Mặt trời đã mọc nhưng bị tấm rèm che nắng của khách sạn che khuất, cũng không có ánh sáng ban mai lọt vào trong phòng.

Nhưng Tần Châu vẫn tỉnh lại, hắc lệ loi mở mắt, theo bản năng sờ vào bên kia gối. Trống không.

Tần Châu lập tức ngồi dậy.

Hắc lệ loi căng thẳng nhìn quanh căn phòng. Quái vật thích sống trong bóng tối. Hiện tại dù căn phòng không hề có một chút ánh sáng nào, bọn họ vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đây là ba điều đáng ăn mừng sau khi Tần Châu biến thành quái vật.

Điều thứ nhất, hắc lệ loi là quái vật, hắc lệ loi tìm lại được Lâm Dị.

Điều thứ hai, hắc lệ loi là quái vật, hắc lệ loi và Lâm Dị sẽ không bị cách biệt về thời gian.

Điều thứ ba, hắc lệ loi ở trong bóng tối nhìn thấy Lâm Dị ngồi ở bàn làm việc.

Nhẹ nhàng thở phào, vốn định mở miệng gọi Lâm Dị một tiếng, nhưng Tần

Châu lại dừng lại.

Lâm Dị trông rất nghiêm túc, cậu đang cầm bút viết gì đó.

Qua một hồi lâu, Lâm Dị mới ngừng viết, sau đó quay người cùng Tần Châu nhìn nhau một chút.

“Đang viết gì vậy?” Tần Châu hỏi cậu.

Lâm Dị nói: “Sao đàn anh không tới xem thử?”

Tần Châu đứng dậy, Lâm Dị lại nói: “Để em mang cho đàn anh.”

Dù sao đêm qua bọn họ cũng đánh nhau kịch liệt một phen, lúc này Tần Châu không mặc gì trên người. Hiện tại còn có chính sự, cậu không thể để dục vọng làm mù con mắt được.

Vì thế, Lâm Dị liền đem đồ vật trên bàn giấu ở sau lưng, đi về phía Tần Châu.

Đi tới trước mặt Tần Châu, Lâm Dị mới tuyên bố đáp án, gửi gắm thứ mình đang cầm trong tay đến trước mắt Tần Châu.

Tần Châu ngẩng đầu nhìn.

Là sổ hộ khẩu mà bọn họ được cấp ngày hôm qua.

Lâm Dị đặt hai cuốn sổ hộ khẩu trước mặt Tần Châu, mời hân: “Đàn anh không mở ra xem thử ạ?”

Lâm Dị nói như vậy, nghĩa là trong sổ hộ khẩu có thứ gì đó.

Tần Châu mở ra, hân lựa chọn sổ hộ khẩu của Lâm Dị.

Trang thứ nhất là chủ hộ, Lâm Quyến.

Trang thứ hai là thông tin đăng ký hộ khẩu của Lâm Quyến.

Trang thứ ba là thông tin đăng ký hộ khẩu của Viên Viện.

Trang thứ tư là thông tin mới được đăng ký của Lâm Dị.

Tần Châu ở lại trang này nhìn kỹ một chút, cũng không nhìn ra vấn đề gì, hân lại lật tiếp một tờ.

[Giấy đăng ký hộ khẩu thường trú]

Họ tên: Tần Châu.

Chủ hộ hoặc quan hệ với chủ hộ: con rể.

Tần Châu sửng sốt một chút, sau đó mở sổ hộ khẩu của chính mình ra.

Trang thứ nhất, chủ hộ, là chính hắn.

Trang thứ hai là thông tin hộ khẩu của chính hắn.

Trang thứ ba hắn là bỏ trống...

Hồ hấp Tần Châu nặng nề, sau đó lật sang trang thứ ba.

[Giấy đăng ký hộ khẩu thường trú]

Họ tên: Lâm Dị.

Chủ hộ hoặc mối quan hệ với chủ hộ: vợ/chồng.

Tần Châu không hề lẻ loi, trong sổ hộ khẩu của hắn có một trang thông tin được chính Lâm Dị viết tay.

Sổ hộ khẩu của Tần Châu có hai người.

Hắn và Lâm Dị.

Hai con quái vật.

Ngoại truyện 2: Bình phàm

“Chúc hai đứa hạnh phúc.”-

Ngoại truyện 2: Bình phàm

Cùng ngày nhận được CCCD, Tần Châu đã mua hai vé máy bay.

Lâm Quyến và Viên Việ tới sân bay đón hai người.

Lúc đầu Lâm Dị rất căng thẳng, cậu ngồi ở ghế sau, cứng ngắc quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khung cảnh về đêm của thành phố nơi cậu đã sống trong hơn mười mấy năm qua dần dần trôi lùi theo chuyển động của chiếc xe lăn bánh.

Biết Lâm Dị căng thẳng sợ hãi, Lâm Quyến và Viên Việ đều không mở miệng nói gì, bọn họ để cho Lâm Dị một khoảng thời gian thư giãn lấy lại bình tĩnh.

Đây là khoảng thời gian Lâm Dị được đoàn tụ, Tần Châu chỉ đơn giản nắm lấy tay Lâm Dị, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng siết lòng bàn tay cậu một chút để thể hiện rằng hắn vẫn ở bên cạnh cậu.

Hai người bọn họ, hiện tại dựa dẫm, y lại lẫn nhau.

“Tiểu Châu này.” Lâm Quyến đang lái xe cuối cùng cũng phá vỡ sự trầm mặc, hỏi: “Con có bằng lái chưa?”

Tần Châu nhìn về phía ghế lái, trả lời: “Mùa hè sau kỳ thi đại học có thi rồi.”

Lâm Quyến lại hỏi: “Tay động chân hay tự động chân?”

Tần Châu nói: “Tay động chân.”

Lâm Quyến gật đầu: “Tay động chân không tồi, như vậy thì xe tự động chân cũng có thể lái được.”

Tần Châu nói: “Con cũng nghĩ vậy.”

Thật ra là bởi vì không tìm được chủ đề để nói, sau khi Tần Châu trả lời xong, bầu không khí trong xe lại trở nên yên tĩnh. Viên Việ hỏi: “Tiểu Châu, có muốn ăn gì không? Lúc trên đường tới đây bọn dì có mua cho hai đứa chút đồ ăn vặt.”

Tần Châu vốn không có ý định ăn gì, nhưng Viên Viên lại lục lọi trong túi đồ ăn, tìm được hai gói khoai tây chiên, xoay nửa người lại đưa cho hai người ngồi ở ghế sau.

“Con trai.”

Viên Viên nói: “Vị thịt nướng mà con thích ăn nhất này.”

Lâm Dị cảm thấy trong lòng mềm nhũn.

Tần Châu nghe thấy là vị Lâm Dị thích ăn nhất, liền nhận lấy nói: “Cảm ơn dì.”

Viên Viên liếc nhìn Lâm Dị, muốn nói gì đó rồi lại ngừng.

Cô xoay người một lần nữa ngồi yên vị ở trên ghế, vẻ mặt lơ đãng nhưng bàn tay lại lo lắng siết dây an toàn: “Con trai, con chưa thi bằng lái phải không? Hôm nọ mẹ thấy trường dạy lái xe đối diện nhà đang tuyển sinh, con có muốn học không?”

Như là sợ Lâm Dị không trả lời, Viên Viên lại bổ sung thêm: “Lần này mẹ và ba con trở về, hàng xóm vẫn còn nhớ rõ chúng ta.”

Cô nói rất nhiều.

Lâm Dị nghiêng đầu, đợi Viên Viên nói xong liền nói: “Vâng ạ.”

Viên Viên sửng sốt, sau đó nói: “Mẹ liên hệ với trường dạy lái liền.”

Lâm Quyến ở bên cạnh nói: “Không cần vội, ngày mai em với con đến đó hỏi trực tiếp. Trường dạy lái xe hiện nay lừa đảo nhiều lắm, cứ đến nói chuyện trực tiếp vẫn hơn.” Bọn họ nói chuyện với nhau rất bình thường, những lời nói cũng rất thường nhật, tựa như vẫn là một gia đình ba người giống khi xưa.

Nỗi lo của Lâm Dị dần tan đi, hỏi: “Mẹ, đăng ký học lái xe bao nhiêu tiền vậy ạ?”

Sau đó hỏi Lâm Quyến: “Ba ơi, thi lấy bằng khó không?”

Khoé miệng Tần Châu hơi cong lên, có điều cũng không quá đáng thay Lâm Quyến và Viên Viên trả lời câu hỏi của Lâm Dị.

Viên Viên hít một hơi thật sâu, kìm nén nỗi kích động nghẹn ngào vào trong lòng, sau đó mới nói: “Mẹ có hỏi qua, giá ưu đãi cho sinh viên là 3.400.”

Lâm Quyến đáp: “Thi lấy bằng còn dễ hơn nhiều so với thi Olympic Toán của con. Nếu không tin thì cứ hỏi Tiểu Châu.”

Lâm Dị ngược mắt nhìn Tần Châu, Tần Châu cười nói: “Ừm, không khó.”

Lâm Dị cảm thấy nhẹ nhõm hơn, một lúc sau mới nói: “Ba mẹ, con xin lỗi.”

Chỉ vì một vụ đánh cược, cuộc đời của Lâm Quyến và Viên Viện đã bị quái vật 0-1 nhúng tay viết lại, về tình về lý cậu nên xin lỗi hai người họ.

Viên Viện nói: “Được, mẹ chấp nhận rồi.”

Lâm Quyến cũng vội vàng nói: “Ba cũng chấp nhận, có điều lần sau không được phép nói xin lỗi nữa.”

Xe chạy về căn nhà Lâm Dị từng sống, trời đã tối, Lâm Quyến hỏi: “Hai đứa muốn ra ngoài chơi không? Ba nghe nói phố bên cạnh mới mở một quán bar.”

Dù sao bọn họ hiện tại cũng không cần giấc ngủ.

“Anh nói gì thế?” Viên Viện lo lắng nói: “Trễ như vậy rồi không an toàn chút nào.”

“Con trai, không thì...” Viên Viện ngập ngừng nói: “Tâm sự nhé?”

Lâm Dị biết Viên Viện và Lâm Quyến đang lo lắng điều gì, liền gật đầu: “Vâng ạ.”

Quả nhiên, Viên Viện và Lâm Quyến tâm sự về chuyện của cậu và Tần Châu, Lâm Dị lấy sổ hộ khẩu ra, đưa cho Viên Viện và Lâm Quyến: “Ba mẹ, con có viết linh tinh lên đó.”

Lâm Quyến lật sang trang có Tần Châu. Sau khi Viên Viện nhìn thấy ‘chủ hộ hoặc quan hệ với chủ hộ’ là ‘con rể’, cô cười: “Tự mình viết không có hiệu lực pháp luật. ...”

Tuy nhiên, Viên Viện hiểu được tâm tư của Lâm Dị, Lâm Quyến đề nghị với Tần Châu và Lâm Dị: “Chọn thời điểm thích hợp, mời bạn bè thân thích đến ăn bữa cơm.”

Trong xã hội loài người, ăn liên hoan mang rất nhiều hàm nghĩa.

Tựa như nghi thức kết hôn, ý nghĩa của khách mời là chứng kiến.

Lâm Dị đương nhiên rất vui: “Dạ vâng ạ.”

Kỳ thực, không phải cậu viết linh tinh lên sổ hộ khẩu, mà là khế ước.

Lâm Dị rất am hiểu ký khế ước với quái vật, lúc đầu là Nội Quy Trường, quái vật bị cậu đưa vào Nội Quy Trường không thể tác loạn ở thế giới bên ngoài

được nữa. Hiện tại là sổ hộ khẩu, cậu ký khế ước sẽ không rời khỏi Tần Châu. Cậu muốn loại bỏ nỗi lo được mất của Tần Châu, với cậu thì dùng cách gì cũng được, nhưng vẫn phải xem ý nguyện của Tần Châu.

Lâm Dị nhìn Tần Châu, Tần Châu: “Ừm.”

Hắn cầu mà không được.

Sau đó, Viên Viện lại cùng Lâm Quyến hỏi về dự định tương lai của hai người. Đề tài này Tần Châu trả lời tương đối nhiều.

Tần Châu cần phải trở về nhà một chuyến, vấn đề ở trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên đã được giải quyết. Điều đáng tiếc duy nhất là bọn họ không được người thân bạn bè nhớ đến, hẳn phải một lần nữa làm quen lại cha mẹ của mình.

Hắn cũng hy vọng cha mẹ hắn có thể góp mặt trong bữa cơm của hắn và Lâm Dị.

Viên Viện hỏi hắn khi nào sẽ đi.

Cô biết Lâm Dị chắc chắn sẽ đi cùng Tần Châu, nhưng cô vừa mới gặp lại Lâm Dị, cô muốn ở cùng Lâm Dị thêm một thời gian nữa.

Tần Châu nói: “Đợi đến khi Lâm Dị lấy bằng lái xe xong.”

Nơi này cách thành phố hắn sinh sống khi còn là con người khoảng tám chín trăm km. Trên đường đi có một số thành phố du lịch, bọn họ có thể tự lái xe đến đó, tựa như kỳ nghỉ đông bốn năm trước vậy.

Viên Viện nhẹ nhàng thở phào, Lâm Quyến gật đầu: “Như vậy cũng tốt, hai đứa có thể luân phiên lái xe, tránh bị mệt nhọc.”

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dị được Viên Viện dẫn đi đăng ký học lái xe.

Lúc tỉnh dậy, Tần Châu vẫn còn đang ngủ, thực ra cậu do dự có nên đánh thức Tần Châu dậy để đi cùng hay không, có điều cậu thấy Tần Châu đang ngủ say lại không nỡ đánh thức hắn dậy. Nhưng cậu sợ Tần Châu tỉnh lại sẽ không tìm thấy cậu, cho nên Lâm Dị để lại một tờ giấy, đặt ở bên cạnh gối của Tần Châu.

Viên Viện đợi ở phòng khách, sau khi Lâm Dị ra khỏi phòng ngủ, cô cười cảm khái một câu: “Trưởng thành rồi.”

Trong trí nhớ của Viên Viện, Lâm Dị vẫn là một đứa trẻ, hiện tại đứa trẻ này

đã có bạn trai, làm sao cô lại không cảm khái cho được.

Hai mẹ con ra ngoài cửa.

Điểm tuyển sinh của trường dạy lái xe nằm ngay đối diện khu dân cư, không mất nhiều thời gian để đăng ký. Viên Viên nói: “Đi ra đằng kia mua đồ ăn sáng.”

Lâm Dị: “Dạ.”

Hai người đi đường, thỉnh thoảng lại có người quen chào hỏi ‘lâu rồi không gặp’, Viên Viên liền đáp ‘ừm, lâu rồi không gặp’.

Nhiều người còn hỏi: “Đây là Lâm Dị sao?”

Bọn họ vừa cảm thấy xa lạ mà quen thuộc, Lâm Dị nói: “Cháu là Lâm Dị.”

Người hàng xóm nói: “Càng lớn càng đẹp trai.”

Viên Viên cười kiêu ngạo.

Nghênh diện không ít người quen, Viên Viên do dự hỏi về Tưởng Thao. Cô từng là cựu phó chủ tịch Hội Sinh Viên của trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, làm sao có thể không biết hậu quả của việc tự tử ở trường, mà Tưởng Thao lại có khuynh hướng tự sát khiến cô vô cùng lo lắng.

Nhưng bởi thế giới Quy Tắc 4-4 mở ra cho nên Viên Viên nhận nhiệm vụ, không thể không thất hứa. Lâm Dị tiếc nuối nói: “Thầy Tưởng Thao là cố vấn, quả thực đã tự sát.”

Viên Viên thở dài, Lâm Dị an ủi cô: “Sau khi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên kết thúc, Hội Sinh Viên đã thống nhất thu xếp rồi ạ.”

Viên Viên gật đầu, cô có biết đến điều này.

Đi quán ăn sáng, Viên Viên mua món Lâm Quyến thích ăn, nghiêng đầu hỏi Lâm Dị: “Tiểu Châu thích ăn gì?”

Trong nhà, Tần Châu tỉnh lại.

Hắn sờ vào mép giường, không sờ thấy Lâm Dị.

Nhưng cũng không vội, hắn đã biết Lâm Dị sẽ không rời đi.

Chỉ là sau khi rời khỏi giường thì phát hiện Lâm Dị để lại cho hắn một tờ giấy, tờ giấy giải thích rằng cậu và Viên Viên đi đăng ký học lái xe. Tần Châu cất tờ giấy đi, có lẽ là nghe thấy trong phòng có động tĩnh, Lâm Quyến gõ cửa:

“Tiểu Châu tỉnh rồi?”

“Vâng, thưa bác.”

Tần Châu mở cửa, Lâm Quyến đưa cho hắn dụng cụ nha khoa vừa được mua hồi sáng.

Tần Châu nói cảm ơn rồi đi rửa mặt.

Lâm Quyến ngồi ở trước sofa mở TV xem tin tức buổi sáng, nhìn thời gian xong liền lên tiếng: “Hai mẹ con ra ngoài lâu như vậy sao vẫn chưa về?”

Vừa dứt lời thì cửa nhà mở ra.

Viên Viên và Lâm Dị ôm bữa sáng phong phú trên tay, Lâm Quyến vội vàng chạy tới phụ: “Sao mua nhiều thế?”

Vẻ mặt Lâm Dị có chút xấu hổ, cậu kỳ thật còn không biết Tần Châu thích ăn gì, cậu chỉ biết Tần Châu không thích đồ ngọt.

Viên Viên bèn mua nhiều một chút.

Vừa vặn Tần Châu cũng từ trong phòng tắm đi ra, Lâm Dị cẩn thận quan sát vẻ mặt của Tần Châu.

Biết Lâm Dị quan sát xem bản thân có phải vì sự rời đi ngắn ngủi của Lâm Dị mà mất khống chế cảm xúc hay không, Tần Châu hỏi cậu: “Đăng ký học lái xe chưa?”

“Rồi ạ.” Lâm Dị đưa thông tin đăng ký cho Tần Châu.

Viên Viên nói: “Ăn trước đã rồi xem.”

Lâm Dị: “Vâng.”

Tần Châu: “Vâng.”

Bốn người ngồi vào bàn ăn, thưởng thức bữa sáng đơn giản, bình phàm lại rất phổ thông.

Cuộc sống đời thường bình lặng không trôi qua quá dài nhưng lại vô cùng quý giá.

Sau khi đăng ký, Lâm Dị bắt đầu học lái xe.

Ngày thi môn đầu tiên, Tần Châu đưa cậu đến. Không có gì bất ngờ, Lâm Dị đã vượt qua bài thi.

Sau đó là đến thi môn thứ hai.

Tần Châu đợi Lâm Dị ở bên ngoài, Viên Viện gửi tin nhắn cho Tần Châu hỏi xem Lâm Dị đã thi xong chưa, nếu vẫn kịp thì nhờ Tần Châu và Lâm Dị đi siêu thị mua cá, bữa trưa Viên Viện muốn nấu cá, coi như ăn mừng sự thành công của Lâm Dị.

Tần Châu nhìn thấy Lâm Dị từ xa đi ra khỏi phòng thi, ấn nút thoại trả lời Viên Viện: “Vâng, dì.”

Viên Viện lại gửi một tin nhắn thoại khác, Tần Châu bấm vào phát lại để nghe: Hai đứa biết mua cá không? Nếu bụng hướng lên trên thì đừng mua nhé. Nhớ bảo người bán giúp mổ cá nữa nhé, dì không dám cho lắm...

Tần Châu đang định nhấn nút thoại nói ‘vâng’, Lâm Dị đi tới trước mặt hắn.

Tần Châu mở cửa xe cho cậu, nói: “Dì nhờ bọn mình mua cá, đi thôi.”

Lâm Dị do dự.

Tần Châu phát hiện cậu có chút khác thường: “Sao vậy?”

Lâm Dị cúi đầu: “Đàn anh ơi...”

Tần Châu: “Ừm?”

Lâm Dị không dám đối mặt: “Em không đỗ.”

Tần Châu: “...”

Cho tới nay, Lâm Dị trông giống như một người biết hết mọi thứ, biểu hiện xuất sắc trong thế giới Quy Tắc, có thể xử lý tốt nhiều mối quan hệ xã hội trong trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, thành tích học tập luôn nằm trong top đầu.

Nhưng cậu đã trượt môn thứ hai.

Tần Châu cố nén cười, nhìn cậu.

Giờ đây, xem ra Lâm Dị đã thực sự hòa nhập vào xã hội loài người, cũng không phải cậu trở nên xa xôi không thể với tới, hóa ra trên đời cũng có những việc Lâm Dị bó tay không thể làm được.

Lâm Dị muốn chuộc lỗi, ngồi trong xe cảm nhận hơi ấm áp trong xe.

Lâm Dị nói với Tần Châu, lúc đỗ xe lùi vào bãi, thực ra cậu đã phát hiện mình vượt quá vạch, lúc đó cậu có thể khống chế một chút, như vậy sẽ có thể vượt

qua bài thi thứ 2 một cách suôn sẻ, đối với một người từng là quái vật 1-3 như cậu thì không phải chuyện gì khó.

Nhưng cậu lại không làm vậy.

Cậu vẫn thành thật với sự thật bản thân đã vượt quá vạch.

Tần Châu lái xe, nhin cười: “Ừm.”

“Nếu đã thành thật như vậy, em muốn khen thưởng thế nào đây?”

“Buổi trưa ăn cá được không?”

Lâm Dị miễn cưỡng: “Thịt kho tàu đi ạ.”

Bài thi lái xe số 2 đã khiến ‘quái vật 1-3’ gặp khó khăn, nhưng Lâm Dị càng chiến càng hăng. Cuối cùng, công phu không phụ lòng người, cậu đã vượt qua bài thi và thành công lấy được bằng lái.

Chỉ là bằng lái mới đến tay, chưa thể lái xe trên đường cao tốc được, trên đường đến gặp cha mẹ của Tần Châu vẫn là Tần Châu cầm lái.

Bọn họ vui chơi ở các thành phố du lịch dọc tuyến đường, sau đó an toàn tới được thành phố nơi Tần Châu sinh sống.

Đây là thành phố cấp 1 tỉnh lỵ, phong cảnh khác hẳn so với các thành phố du lịch dọc đường.

Tần Châu lái xe cố ý đi vào một quần thể biệt thự cao cấp trong thành phố.

Lâm Dị bám vào cửa sổ xe, nhìn kiến trúc bên ngoài, Tần Châu dẫn cậu đến một biệt thự dành cho một gia đình. Đỗ xe, tắt máy, Lâm Dị hỏi: “Đàn anh, đây là nhà của anh ạ?”

Tần Châu nói: “Trên giấy chứng nhận bất động sản là tên của em.”

Lâm Dị không hiểu: “?”

Tần Châu nói: “Lúc em học lái xe, tôi có nhờ người mua một tòa bên cạnh nhà tôi.”

Lúc này Lâm Dị mới muộn màng phát hiện, Tần Châu trông rất giống đại gia.

Quả thực là như vậy, Tần Châu khác với Trình Dương, hẳn đã giúp đỡ gia đình lo liệu việc kinh doanh từ rất sớm. Sau khi bị trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên lựa chọn, gia nhập hội sinh viên, hẳn quen biết hiệu trưởng và một số giáo viên bên ngoài để đảm bảo trường học có thể vận hành bình thường.

Tần Châu tự gánh vác trách nhiệm của chính mình, khi hiệu trưởng đăng ký công ty trong xã hội, hẳn dùng kinh nghiệm của mình để hỗ trợ, cải thiện điều kiện tài chính của trường.

Nếu có học sinh tử vong, phí bảo hiểm sẽ do công ty này chi trả.

Hiện tại Tần Châu rời khỏi trường, hiệu trưởng trả lại tài khoản của Tần Châu cho hắn, cũng không nhiều, chỉ đủ để mua một căn biệt thự.

Biết Lâm Dị quan tâm nhà của mình nhiều hơn, Tần Châu chỉ chỉ một căn biệt thự cách đó không xa: “Ở đó.”

Ngón tay lướt qua, cơ thể Tần Châu dừng lại một chút.

Lâm Dị theo ngón tay nhìn sang, thấy căn biệt thự mà Tần Châu chỉ có hai người đi ra, bây giờ đã là chạng vạng, bọn họ ăn cơm xong, chuẩn bị ra ngoài đi dạo tiêu cơm.

Đó là cha mẹ của Tần Châu.

Tuy biết cha mẹ Tần Châu đã không còn nhớ tới Tần Châu nữa, nhưng trong lòng Lâm Dị vẫn căng thẳng. Cậu lén lút liếc nhìn Tần Châu bên cạnh, lo lắng Tần Châu sẽ bị tổn thương bởi cảnh tượng này, cha mẹ gần ngay trước mắt lại tựa như xa tận chân trời, người thân hoá người dưng, cảm giác này không hề dễ chịu chút nào.

Nhưng Tần Châu chỉ kiên định dõi theo bọn họ, trên mặt không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào gọi là cảm xúc ‘bi thương’, Lâm Dị lúc này mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Thế nhưng, sự căng thẳng vẫn không hề giảm bớt, bởi vì cha mẹ Tần Châu đang đi về phía bọn họ.

Tần Châu chậm rãi hạ cánh tay xuống, lặng lẽ chờ đợi khoảng cách giữa hắn và cha mẹ rút ngắn lại.

Khi cha mẹ Tần Châu đi ngang qua bọn họ, Tần Châu nói: “Hai bác.”

Ở đây không có người thứ năm, căn cứ vào tuổi tác, người mà Tần Châu gọi chỉ có thể là bọn họ.

Vì thế cha mẹ Tần Châu dừng lại, nhìn Tần Châu, lộ ra vẻ mặt bối rối ‘gọi mình à?’.

Tần Châu nắm lấy tay Lâm Dị, nói: “Đây là bạn trai con.”

Tai Lâm Dị lập tức đỏ bừng. Cha mẹ Tần Châu sửng sốt, mặc dù không biết vì sao đứa trẻ vừa xa lạ vừa quen thuộc này lại nói với họ như vậy, nhưng sau khi ánh mắt của cặp vợ chồng trung niên nhìn vào gương mặt Lâm Dị, bọn họ vẫn cười rộ lên, từ tận đáy lòng nói: “Thật tốt.”

“Chúc hai đứa hạnh phúc.”

Phía sau bọn họ, hoàng hôn nhuộm bầu trời, một sắc cam nhạt nhoà.

Ngoại truyện 3: Lâu ngày gặp lại

“Chúc mừng năm mới!”-

Ngoại truyện 3: Lâu ngày gặp lại

Lâm Quyến và Viên Viên bay tới đây, trước đó bọn họ không dự định đến nơi này, muốn để cho Lâm Dị và Tần Châu có thế giới riêng của hai người. Chỉ là lại chuẩn bị một năm nữa sắp qua, bọn họ tới để sắm đồ Tết.

Lâm Quyến và Viên Viên dán chữ “phúc” tràn ngập không khí vui tươi lên cửa sổ biệt thự, đồng thời bảo Lâm Dị và Tần Châu dán câu đối xuân ở trước cửa. Vóc dáng của hai người đều cao, khi dán câu đối cũng không cần phải nhón chân.

Lâm Dị cầm câu đối, Tần Châu bê hồ nhão đến cửa biệt thự để dán câu đối.

Lâm Dị giữ câu đối ra, nhìn vào đối ngẫu bên trong.

Vế trên: Hoan thanh tiểu ngữ hạ tân xuân. (Tiếng cười rộn vang chào Xuân tới)

Vế dưới: Hoan tុ nhất đường nghênh tân niên. (Quây quần mừng đón Năm Mới về)

Hoành phi: Đoàn viên hạnh phúc.

Đối ngẫu rất đơn giản, nhưng đây chính là điều mà bọn họ mong muốn.

Tần Châu bôi hồ nhão dán vào câu đối, rồi lại tới cửa phết hồ lên: “Nhóc thiên tài, đến lượt em.”

Lâm Dị liền đi dán câu đối, cậu vừa dán vừa hỏi Tần Châu: “Đàn anh, được chưa ạ? Có bị lệch không?”

Tần Châu: “Sang trái một chút.”

Lâm Dị dịch sang trái.

Lúc này một chiếc xe ô tô đi tới, dừng trước cửa nhà họ.

Cửa sổ xe hạ xuống, mẹ Tần nhìn Tần Châu và Lâm Dị, cười nói: “Đang dán câu đối xuân à?”

Lâm Dị quay người lại nói: “Dạ dạ.”

Hai căn biệt thự tuy không hoàn toàn cạnh nhau nhưng khoảng cách cũng không xa nhau. Bọn họ trở thành hàng xóm của cha Tần mẹ Tần. Trong khoảng thời gian này ở biệt thự, mối quan hệ được gắn kết thêm rất nhiều.

Mẹ Tần mỉm cười, Tần Châu hỏi: “Bác trai đâu?”

Mẹ Tần nói: “Cuối năm rồi, công ty rất bận, mấy ngày nay không về nhà.”

Tần Châu liếc nhìn căn nhà ban đầu của mình, so sánh hai căn biệt thự, Tần gia trông có chút vắng vẻ.

Tần Châu hỏi: “Năm nay bác định đón năm mới thế nào?”

Cha Tần quả thực rất bận rộn, Tần Châu biết rất rõ điều này. Những năm trước, mẹ Tần sẽ đích thân nấu bữa tối vào đêm giao thừa, còn cha Tần sẽ vội vã về nhà vào những lúc phút chót để ăn tất niên. Hiện tại hẳn không ở nhà, không biết mẹ Tần có còn xuống bếp hay không? Dù sao khi trước vẫn còn có hẳn, cho dù cha Tần có trở về muộn thì mẹ Tần vẫn có thể nấu ăn cho hẳn được.

Mẹ Tần cười đùa: “Còn tùy bác Tần của con về sớm hay muộn nữa, nếu về sớm thì bác sẽ làm một tô mì, bảo mẫu cũng về nhà ăn Tết hết rồi.”

Tần Châu mời: “Vậy năm nay cùng bọn con không?”

Lâm Dị vội vàng gật đầu: “Bác bác bác, năm nay ăn Tết với bọn con đi ạ?”

Mẹ Tần ngẩn người.

Việc đến nhà người trẻ ăn Tết thì còn ra thể thống gì, nhưng mẹ Tần không nở từ chối, bà rất thích Tần Châu, cũng rất thích Lâm Dị. Nghĩ lại ngày đầu tiên gặp Tần Châu và Lâm Dị, khi ấy Tần Châu đột nhiên giới thiệu người yêu của hẳn cho bọn họ, phản ứng đầu tiên của mẹ Tần không hề cảm thấy buồn cười, thậm chí còn muốn đưa cho Lâm Dị một bao lì xì.

Sau đó, mẹ Tần thực sự đã chuẩn bị bao lì xì, chỉ là bà vẫn chưa tìm được lí do thích hợp để tặng nó cho cậu.

Nhìn câu đối Xuân ngoài cửa – ‘Đoàn viên hạnh phúc’.

Mẹ Tần chợt cảm thấy có chút buồn bã, bà luôn có cảm giác như bị chia cắt với ai đó, trong suốt tám năm qua bà luôn không được vui trong dịp Tết Âm Lịch, rất nhớ một người, rồi lại không biết người ấy là ai.

Cứ nhìn như vậy, khóe mắt mẹ Tần có chút ươn ướt, bà gật đầu: “Nếu không quấy rầy...”

Tần Châu: “Đương nhiên sẽ không quấy rầy.”

Mẹ Tần: “Được!”

Đồ Tết trong nhà được sắm sửa cũng đã tương đối, việc còn lại chỉ là mời bạn bè thôi.

Lâm Dị thấp thỏm gọi điện thoại cho Trình Dương.

Sau khi trở về cậu vẫn chưa liên lạc với Trình Dương, không phải là cậu không biết phải đối mặt với Trình Dương như thế nào. Chỉ là cậu muốn ổn định cuộc sống xong mới nói cho Trình Dương, tránh để Trình Dương lo lắng cho bọn họ.

Lâm Dị bấm số của Trình Dương, căng thẳng nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Tần Châu ở một bên tưới cây xanh.

“Kết nối rồi!” Lâm Dị nhìn Tần Châu.

Tần Châu chưa kịp nói gì thì giọng nói của Trình Dương đã truyền đến từ đầu bên kia điện thoại.

“Vị nào vậy?”

Lâm Dị hít một hơi rồi nói: “Anh Trình Dương.”

Đầu bên kia của điện thoại phát ra một tiếng ‘đờ mờ’ the thé, sau đó lập tức im lặng. Nếu màn hình không hiển thị cuộc gọi vẫn đang tiếp diễn, Lâm Dị suyt chút nữa thì tưởng rằng Trình Dương đã cúp máy rồi.

Không biết qua bao lâu, giọng nói của Nhậm Lê truyền đến.

“Lâm Dị?”

Lâm Dị dừng một chút: “Anh Nhậm Lê.”

Nhậm Lê giải thích: “Chạy đi thút thít rồi, sợ cậu chê cười, tôi tới tiếp điện thoại.”

Lâm Dị: “Ừm ừm.”

Tính tình Nhậm Lê vẫn lạnh lùng như xưa, đối với mọi chuyện đều khá lạnh nhạt, nhưng Lâm Dị vẫn nghe được anh thở dài một hơi: “Thật sự là cậu à?”

Lâm Dị nói ‘đúng vậy’.

Nhậm Lê hỏi: “Cậu ở đâu? Chủ tịch Tần đâu? Biết cậu còn sống chưa?”

Lâm Dị liếc mắt nhìn Tần Châu, nói: “Đàn anh ở bên cạnh em.”

Nhậm Lê lại hỏi hần: “Hiện tại hai người đang ở đâu?”

Như thể hiện tại phải nhìn thấy bọn họ ngay lập tức mới được.

Đây cũng chính là mục đích của Lâm Dị. Cậu gọi điện là mời Trình Dương và Nhậm Lê tới nhà ăn cơm.

Lâm Dị báo địa chỉ cho bọn họ. Tỉnh Dung là tỉnh lân cận, chỉ cách một tiếng rưỡi ngồi máy bay. Lâm Dị nghe thấy Trình Dương ở đầu bên kia điện thoại hét lên ‘ôi’ một tiếng, sau đó kéo Nhậm Lê: “Khối băng, mau bảo anh Lâm Dị đợi bọn mình, mẹ kiếp bay tới liền luôn, bảo anh ấy đừng ăn cơm vội, đợi bọn mình đến rồi ăn tối!”

Nhậm Lê nói với Lâm Dị: “Nghe thấy chưa?”

“Ừm ừm.” Lâm Dị nói, “Em đợi hai người tới ăn tối.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dị thở phào một hơi.

Tốt quá đi mất, cậu nghĩ.

Sau đó liền liên lạc với nhóm Âu Oánh, Vương Phi Hàng.

Lâm Dị gọi từng người một, bắt đầu từ Âu Oánh.

“Xin chào?”

“Đàn chị Âu Oánh.” Lâm Dị nói: “Là em đây.”

Cũng giống như Trình Dương, Âu Oánh đột nhiên trầm mặc, thật lâu sau mới nói: “Mừng em trở về.”

Lâm Dị nói ‘cảm ơn’, sau đó hỏi: “Đàn chị Âu Oánh có muốn nói chuyện với đàn anh không ạ”

Sau đó Lâm Dị đưa điện thoại cho Tần Châu, Tần Châu nghe điện thoại: “Sinh viên hòa nhập xã hội thế nào?”

Âu Oánh cười rộ: “Khá tốt.”

Hội Sinh Viên vẫn chưa giải tán. Bọn họ vẫn luôn chú ý tới động thái của từng sinh viên rời khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên bước vào xã

hội, đồng thời cũng luôn dốc hết sức lực để hỗ trợ cho bọn họ.

Tựa như khi còn ở trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, Âu Oánh báo cáo với Tần Châu một cách quen thuộc: “Em và Vương Phi Hàng mua một mảnh đất, xây dựng nghĩa trang ở đó, đồng thời đưa toàn bộ sinh viên ra khỏi trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên. Anh Châu, anh cứ yên tâm nghỉ hưu đi.”

Tần Châu nói: “Làm tốt lắm.”

Âu Oánh nói: “May mà không phụ lại kỳ vọng của anh.”

Tần Châu hỏi: “Rảnh không tụ họp?”

Âu Oánh: “Đương nhiên.”

Người thứ ba liên lạc chính là Vương Phi Hàng, nghe được giọng nói của Lâm Dị và Tần Châu, Vương Phi Hàng không khỏi ghen ngào: “Tốt quá rồi.”

Anh là một trong những người từng trải qua thế giới Quy Tắc 0-1, cũng biết rằng Tần Châu không chết trong thế giới Quy Tắc 0-1, thay vào đó trở thành quái vật lảng vảng trong trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, ôm ấp hi vọng chờ đợi một người.

Đôi khi Vương Phi Hàng tự hỏi, nếu lúc ấy Tần Châu không gánh vác nhiều trách nhiệm trên vai như vậy, Tần Châu sẽ lựa chọn Lâm Dị thay vì bọn họ, vậy thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác so với bây giờ.

Nhưng thật may Lâm Dị đã trở về, Tần Châu cũng vì thế mà sống lại.

Tần Châu báo địa chỉ cho anh, nói: “Cùng ăn Tết không?”

Vương Phi Hàng: “Đương nhiên là được rồi! Em còn lo năm nay không biết đi đâu nữa ấy.”

——

Tốc độ của Trình Dương và Nhậm Lê quả thực không cần quá nhanh, dù sao Trình Dương cũng là con nuôi của người giàu nhất tỉnh Dung, chuyến này đi đến bằng máy bay riêng.

Vừa hạ cánh, cậu ta đã đi thẳng đến biệt thự của Lâm Dị, điên cuồng bấm chuông.

Nhậm Lê đứng ở phía sau Trình Dương.

Lâm Dị vội vàng đi mở cửa cho Trình Dương, vừa mở cửa, vành mắt Trình

Dương liền ứng đỏ: “Anh Lâm Dị!”

Lâm Dị cũng kích động: “Anh Trình Dương!”

Tần Châu nói với Nhậm Lê: “Đừng đứng đó, vào trong nói chuyện đi.”

Nhậm Lê gật đầu: “Trình Dương!”

Biết anh em Lâm Dị sẽ đến, Viên Viên đã rửa và cắt sẵn hoa quả để chiêu đãi Trình Dương và Nhậm Lê.

Lâm Dị giới thiệu với Trình Dương: “Anh Trình Dương, đây là mẹ tôi.”

Trình Dương vội vàng nói: “Chào bác ạ! Cháu là huynh đệ tốt nhất của anh Lâm Dị. Cháu tên Trình Dương.”

Sau đó kéo Nhậm Lê lại: “Đây là vợ cháu, cũng là vợ của huynh đệ anh Lâm Dị, tên là Nhậm Lê, anh ấy không thích nói chuyện lắm. Quan hệ của bọn cháu rất tốt, lúc còn ở đội tuần tra, vợ cháu với anh Lâm Dị là cộng sự của nhau.”

Nhậm Lê: “Chào bác.”

“Chào hai đứa.”

Viên Viên cũng rất yêu quý Trình Dương và Nhậm Lê, không chỉ vì mối quan hệ của bọn họ với Lâm Dị. Cô đương nhiên biết tới đội tuần tra, cô tôn trọng và cũng cảm thấy đau lòng cho những đứa trẻ này.

Trên đường Trình Dương và Nhậm Lê đến đây, Lâm Dị còn lo bốn năm không gặp liệu bọn họ có còn thân thiết như xưa nữa không, nhưng gặp nhau xong, nỗi lo trong lòng Lâm Dị lập tức tan biến.

Trình Dương vẫn quen thuộc như ngày nào, vẫn vô tư lái nhái như chưa hề có cuộc chia ly.

Cậu ta kể lại cho Lâm Dị và Tần Châu nghe những chuyện đã xảy ra trong suốt 4 năm Lâm Dị đi vắng.

Khi đó, trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên được chính phủ tiếp quản, chính phủ cũng rất sốt ruột về việc xử lý thân phận cho bọn họ, mà cứ ở lại trường như vậy cũng không phải một biện pháp.

Âu Oánh biết rất rõ vì sao hai người bọn họ không chịu rời đi, bởi vì thân phận của Tần Châu đã thay đổi.

Lâm Dị đi rồi, Trình Dương và Nhậm Lê không thể mặc kệ Tần Châu một

mình được, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, Tần Châu là người quan trọng nhất trong lòng Lâm Dị. Nhưng bọn họ cứ trì hoãn không chịu rời đi, Âu Oánh lo lắng bọn họ sẽ để chính phủ phát hiện ra Tần Châu, cho nên cô phân tích ưu nhược điểm để thông náo cho bọn họ.

Cho nên, Trình Dương và Nhậm Lê không thể không rời đi.

Trình Dương có thể quay lại tỉnh Dung. Cậu ta và cha mẹ sớm đã quen lại nhau một lần nữa, cho nên cũng coi như là có nơi để trở về.

Nhưng Nhậm Lê thì không. Nhậm Lê chỉ có một người anh trai.

“Khối băng, anh định đi đâu?” Sau khi Trình Dương đi cùng Nhậm Lê mai táng anh trai liền hỏi

Nhậm Lê nói: “Đâu cũng được.”

Trình Dương nói: “Về về nhà với tôi nhé?”

Nhậm Lê ngậm ngẫn cả người. Sau khi anh trai qua đời, nhà anh cũng coi như không còn nữa.

Trình Dương không nói hai lời, ôm lấy Nhậm Lê: “Nếu anh đã nói ‘đi đâu cũng được’, tức là đồng ý theo tôi về nhà rồi.”

Trình Dương lập tức mua vé máy bay, muốn đưa Nhậm Lê về nhà.

Nhưng Nhậm Lê từ chối.

Lâm Dị rất nghiêm túc lắng nghe, không muốn bỏ sót bất kể chi tiết nhỏ nào, hỏi: “Anh làm sao thuyết phục được anh Nhậm Lê thế?”

Tính tình Nhậm Lê bướng bỉnh, đây không phải là lần đầu tiên Vương Phi Hàng nhận xét Nhậm Lê giống như ‘con lừa cứng đầu’. Một khi Nhậm Lê đã quyết định điều gì, người khác khó mà có thể khiến anh thay đổi.

“Tôi liền... ờm...” Trình Dương nhìn Nhậm Lê một cái, chợt dạ nói: “Chỉ là... động chi dĩ tình hiếu chi dĩ lý (*), cuối cùng cũng thuyết phục được anh ấy.”

(*): dùng tình cảm để chạm vào trái tim người khác, dùng đạo lý để làm cho người khác hiểu

Lâm Dị cảm thấy có gì đó sai sai, nhìn Nhậm Lê.

Nhậm Lê nói: “Ngủ rồi.”

Lâm Dị: “...”

Trình Dương không thể nghĩ được lí do vì sao Nhậm Lê lại không cùng chính mình về nhà, cậu ta suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy Nhậm Lê xấu hổ không muốn đi.

Vì sao lại cảm thấy xấu hổ, bởi vì nhà cậu ta không phải nhà Nhậm Lê, nhưng chỉ cần cậu ta biến nhà mình thành nhà Nhậm Lê, như vậy khi Nhậm Lê trở về sẽ không xấu hổ nữa.

Nhưng làm sao để thay đổi bây giờ? Trình Dương suy nghĩ hai ngày cuối cùng nghĩ ra đáp án.

—Cho Nhậm Lê một thân phận.

Vậy thì đơn giản rồi, cậu ta có thể cùng Nhậm Lê ra nước ngoài đăng ký kết hôn

Sau đó Trình Dương lại lần nữa bị từ chối.

Trình Dương không hiểu: “Tại sao!”

Nhậm Lê nói: “Không cần thiết phải như vậy vì tôi.”

Trình Dương nóng nảy: “Sao lại không cần thiết chứ!”

Trình Dương ôm lấy Nhậm Lê đang chuẩn bị rời đi: “Cần! Tôi cứ muốn về nhà với anh đấy.”

Nhậm Lê nói: “Tôi đi cũng được, không cần phải đăng ký kết hôn.”

Trình Dương nói: “Tôi không muốn anh chỉ ở mấy ngày như vậy!” Trình Dương càng nói càng tức: “Khối băng, tại sao anh cứ phải cố chấp vậy chứ? Tôi đã nói tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh rồi mà? Anh về nhà với tôi không phải được rồi sao, hay là anh chán ghét tôi, không muốn ở bên tôi?”

“Không phải chán ghét.” Nhậm Lê bất đắc dĩ nói: “Sau này cậu kết hôn thì phải làm thế nào? Còn có thể ở bên nhau sao?”

“Con mẹ nó...” Trình Dương nói: “Tôi kết hôn với ai cơ? Không phải tôi muốn kết hôn với anh à? Anh nghĩ tôi bảo đăng ký kết hôn là nói bừa hả? Tôi... con mẹ nó... mẹ kiếp...”

Trình Dương nhụt chí: “Hình như tôi phải lòng anh rồi.”

Nhậm Lê tựa hồ vẫn cho rằng Trình Dương chỉ vì muốn để anh về nhà với mình cho nên mới nói mê sảng. Trình Dương tức giận, hôn anh.

Đây cũng không phải lần đầu bọn họ hôn nhau, lần đầu tiên hôn Nhậm Lê,

Trình Dương suýt bị hù chết, nhưng lần này thì khác, cậu ta muốn đem Nhậm Lê mà mạnh mẽ giam giữ lại. Trời biết mấy ngày nay cậu ta ngủ không ngon giấc thế nào, rất sợ sau khi tỉnh giấc Nhậm Lê sẽ lập tức bỏ trốn.

“Khối băng.” Trình Dương ôm chặt lấy Nhậm Lê: “Có thể đáp lại tôi được không?”

Nhậm Lê ôm lại Trình Dương.

Cho nên, mọi chuyện đã vượt ngoài tầm kiểm soát, bọn họ đã có quan hệ vợ chồng trước khi kịp đi đăng ký kết hôn.

Cùng nhau về nhà cũng theo đó mà thuận lý thành chương (*)——

(*): câu này hai nghĩa=))) ‘thành chương’ cũng nghĩa là thành 1 chương riêng, tác giả có đăng lên weibo, hồi trước tui có lướt weibo tác giả thấy, may lưu lại kịp, giờ tìm lại thì không thấy nữa rồi

Trình Dương và Nhậm Lê ở lại biệt thự của Lâm Dị cho đến đêm giao thừa ngày hôm nay. Bọn họ dự định ăn tất niên xong rồi mới chạy về ăn Tết cùng cha mẹ Trình.

Hôm nay rất nhiều người tới.

Cha mẹ Tần Châu tới, mẹ Tần cuối cùng cũng có thể đưa bao lì xì cho Lâm Dị, sau khi đưa lì xì cho Lâm Dị, mẹ Tần liền vào bếp chuẩn bị bữa tối giao thừa với Viên Viện.

Lâm Quyến và cha Tần cũng vào hỗ trợ, nhường lại không gian cho lũ nhỏ đoàn tụ sau thời gian dài vắng bóng.

Âu Oánh ở đây, Vương Phi Hàng cũng vậy.

Trong bữa tối đêm giao thừa, mẹ Tần đã cho tất cả lũ nhỏ bao lì xì, Lâm Dị lại nhận được một phần nữa, bao lì xì này khác với cái trước mẹ Tần cho cậu, cái này là lì xì mừng tuổi, còn bao lì xì trước đó giống như lì xì của mẹ chồng dành cho con dâu hơn.

Viên Viện và Lâm Quyến cũng chuẩn bị bao lì xì, phân phát cho từng người một.

Mọi người đều nâng chén.

“Chúc mừng năm mới!”

“Đoàn viên vui vẻ!”

Ngoại truyện 4: Tự sự của quái vật 0-1

Ta không hề bị bỏ rơi, chưa bao giờ-

Ngoại truyện 4: Tự sự của quái vật 0-1

Ta vốn dĩ tên Giang Du.

Nhưng ta không xứng được sử dụng cái tên này, cho nên ta tên Giang Hữu, bắt đầu từ cái tên này, ta được định sẵn chỉ là một kẻ lui về vị trí thứ hai.

Thực ra chẳng cần bà ngoại phải kể gì cho ta nghe, chỉ cần đôi câu của cậu mợ và những người khác, ta cũng có thể hiểu ra, rằng ta bị bỏ rơi rồi.

Lý do thực sự rất vớ vẩn, bởi vì ta sinh non, trí tuệ của ta có vấn đề.

Điều này khiến cô Tống Tinh và ngài Giang Viễn Tân khó mà chấp nhận được.

Nghe bà ngoại nói, thực ra điều kiện trong nhà cũng không tính là tốt cho lắm, tất cả đều trông cậy vào số tiền mà ông ngoại hy sinh thân mình có được. Số tiền này đã giúp cô Tống Tinh có thể được đi học trong khi các bạn cùng trang lứa thì đang cắt cỏ cho lợn.

Một góa phụ có hai đứa con, luôn là đối tượng để những người khác bắt nạt. Khi đó rất nhiều người cảm thấy bà ngoại thật ngu ngốc, tại sao phải bỏ tiền ra để cho con gái đi học làm gì? Vào thời điểm đó, tư tưởng trọng nam khinh nữ vẫn còn rất phổ biến. Những người khác cho rằng bà ngoại cho cô Tống Tinh đi học là một việc tiêu tiền ném xuống sông, con gái đi học xong thì có thể làm được gì chứ, chẳng phải cuối cùng vẫn đi lấy chồng thôi à.

Có lẽ lúc ấy, những lời đàm tiếu của người khác đã ăn sâu vào tâm can của cô Tống Tinh, khiến cô Tống Tinh thề quyết tâm phải vươn lên, phải ra khỏi đại viện này, phải khiến cho người khác tôn trọng.

Những nỗ lực của cô Tống Tinh đã không cô phụ lại chính cô. Thành tích của cô rất xuất sắc, trở thành người đầu tiên trong đại viện thi đỗ đại học.

Nhưng điều này cũng không khiến những người khác trong đại viện cảm thấy như bị tát nước vào mặt. Học đại học với bọn họ là một việc quá đỗi xa vời và cũng chẳng quan trọng gì, bọn họ cảm thấy đọc mấy quyển sách, biết mấy con chữ là đủ rồi.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô Tống Tinh ở lại ngôi trường mà cô theo học để nhậm chức. Mức lương rất hậu hĩnh, tiền lương một tháng gần bằng nửa năm thu nhập của một gia đình trong đại viện. Mỗi lần trở về đại viện đều rất kênh kiệu, ta có thể hiểu được điều này, bởi vì cô nở mày nở mặt, để những người từng khinh thường mình phải cảm thấy hối lỗi.

Bà ngoại cũng tỏ ra rất tự hào mỗi khi kể về cô Tống Tinh. Bà ngoại nói mỗi lần cô Tống Tinh trở về đại viện, thị trưởng sẽ đích thân đến đón tiếp. Ta cũng chẳng biết thật giả thế nào, từ khi ta sinh ra, cô Tống Tinh chưa từng quay về đại viện lần nào, dù sao ta cũng là sự sỉ nhục trong cuộc đời kiêu ngạo của cô Tống Tinh.

Hay là nghe bà ngoại nói, quả thực ta có tật xấu. Ta không khóc được, bà ngoại và mẹ còn từng nghi ngờ ta là người câm. Bởi vì cô Tống Tinh là tấm gương cho toàn bộ đại viện, cho nên đại viện bắt đầu coi trọng giáo dục, hàng xóm láng giềng đã biết tới tầm quan trọng của việc đọc sách, học tập có thể làm thay đổi nhân sinh.

Trong khi các bạn đồng trang lứa bắt đầu đọc về lưu loát, ta chỉ biết mỗi ba âm tiết: ‘ê a ô’.

Lúc ấy cô Tống Tinh còn cứng ngắc hỏi bà ngoại về tình hình của ta, nhưng bà ngoại lại lắc đầu ‘còn không biết gọi người’. Vì thế cho nên, ta đã được khẳng định là trí tuệ có vấn đề, khiến cho cô Tống Tinh hoàn toàn thất vọng về ta.

Nhưng dù sao ta cũng là con đẻ của cô Tống Tinh, nếu đến tuổi đi học mà không đến trường thì sẽ khiến cô Tống Tinh mất mặt, cho nên cô Tống Tinh đã bảo bà ngoại cho ta đi học.

Có lẽ vì chậm phát triển, cho nên ta cũng không có hứng thú với việc học hành cho lắm. Tất cả những gì ta muốn làm mỗi ngày là nghịch búp bê. Thành tích của ta rất tệ, lúc mẹ đón Viên Viên, cô giáo còn ám chỉ hãy đưa ta về đi.

Mẹ cũng đã cầu xin cô giáo, nhưng ta có thể nhận ra, mẹ đang rất vui sướng.

Mẹ không thích cô Tống Tinh. Mẹ cảm thấy cô Tống Tinh luôn coi thường mình, thực ra nghi ngờ của mẹ không hề vô căn cứ, cô Tống Tinh chướng mắt ta, đương nhiên cũng sẽ chướng mắt một thường dân như mẹ.

Chắc thiên phú của ta nằm ở chỗ này, ta biết sự tồn tại của ta đối với mẹ là gì, mẹ càng sỉ nhục ta, như vậy sẽ càng có thể trả thù một Tống Tinh luôn nhìn mình bằng lỗ mũi.

Nhưng chẳng sao hết, ta ăn nhờ ở đậu nhà người ta, đây là điều ta đáng phải chịu, bà ngoại cũng đã già rồi, so với việc cứ phải cãi cọ nhau thì bà hy vọng gia đình sẽ hoà thuận hơn, đối với ta, chỉ có duy nhất bà ngoại đối xử với ta thật lòng, bà hy vọng gia đình hoà thuận, vậy thì ta cũng sẽ hiểu chuyện hơn một chút.

Dần dần, ta chẳng còn hứng thú với quê hương nữa, có lẽ là do nhìn thấy những gương mặt ấy quá nhiều, ta từng nghe một câu nói 'con nhà nghèo sớm phải biết lo liệu', ta cũng không khác trường hợp này là bao. Ta phát triển chậm chạp và vì vậy buộc ta phải bắt kịp những người khác trong quá trình trưởng thành, ta không hề thiếu năng trí tuệ.

Nhưng mợ lại không hề hy vọng điều này, nếu như ta bình thường, thế thì mợ phải lấy gì để sỉ nhục ta nữa đây? Vậy ta cứ như thế tiếp đi.

Về sau, chưa một lần ta từng nghĩ rằng, nếu ta mạnh dạn một chút, giải thích sự việc cho cô Tống Tinh, liệu ta có được cô Tống Tinh đón về hay không, số phận của ta cũng sẽ từ đó mà thay đổi. Không, cũng không đúng, số phận của ta đã được định đoạt. Cho dù ta có chứng minh cho cô Tống Tinh rằng ta không hề ngu ngốc cũng vô dụng mà thôi. Bởi khi ấy bên cô Tống Tinh đã có Giang Du mà cô muốn, Giang Du quá thông minh, với trí tuệ bình thường của ta thì khó mà bì được so với anh ta.

Hiện tại cũng khá tốt, cô Tống Tinh vẫn sẽ gửi tiền cho ta, nhưng lại không biết rằng chi phí sinh hoạt của ta luôn bị mợ chiếm đoạt. Ta không rõ bà ngoại có biết chuyện này không, mà dù có biết thì cũng chẳng sao cả, vì bà muốn gia đình hòa thuận, vậy thì ta giả vờ không biết cũng được, coi như số tiền này là ta dùng, cô Tống Tinh vẫn chưa hoàn toàn bỏ rơi ta, ta sẽ chờ đợi tương lai một ngày được cô Tống Tinh đón về.

Sau đó ta có thể trực tiếp nói ra những điều mà hiện tại không thể nói.

Ta đợi 12 năm nhưng cuối cùng không đợi được người ấy đến đón ta.

Bà ngoại đã qua đời, ta thực sự rất thương tâm. Tình yêu của bà là thứ tình cảm duy nhất mà ta có thể cảm nhận được trong suốt mười hai năm qua, mặc dù không nhiều và không mãnh liệt. Bà ngoại qua đời, cô Tống Tinh cũng không trở về, ta chợt cảm thấy có chút sợ hãi, sợ rằng tự mình lừa dối bản thân bấy lâu nay thực ra chỉ là lừa dối mà thôi.

Bà ngoại để lại cho ta một ít tiền, ý bảo ta đi tìm cô Tống Tinh.

Một đêm trước khi rời khỏi đại viện, ta không ngủ. Trong đầu ta không khỏi

tưởng tượng đến cảnh gặp mặt cô Tống Tinh, ta suy nghĩ rất nhiều thứ, nhưng lại không ngờ rằng bên cạnh cô Tống Tinh đã có Giang Du, cũng chẳng cần tới ta làm gì nữa, khoảnh khắc ấy thoáng chốc ta cảm giác bản thân như một đứa hề.

Ta quay người bỏ đi, muốn thoát khỏi nơi này, nhưng ngài Giang Viễn Tân đã đuổi kịp ta, đưa ta về nhà. Cô Tống Tinh nấu cho ta một bát canh gừng, nói là tránh phong hàn.

Thôi được, ta vô dụng, ta đã tha thứ cho bọn họ.

Sự thật chứng minh, cô Tống Tinh và ngài Giang Viễn Tân căn bản chẳng cần tới sự tha thứ của ta. Sự tha thứ của ta chỉ là bước khởi đầu cho một loạt các ngày tháng tự lừa dối mình sau này.

Ta luôn bị Giang Du vượt mặt. Anh ta cực kỳ lợi hại, ta còn muốn cạy mở cái đầu của anh ta ra xem bên trong có cái gì, thế quái nào lại xem bài khoá một lần mà nhớ được luôn hay vậy.

Thần tiên à? Tử Vi Tinh? Văn Khúc Tinh hạ phàm hả?

Chẳng trách bạn bè của cô Tống Tinh và ngài Giang Viễn Tân đều cho rằng Giang Du là con đẻ của bọn họ, còn ta mới là người được nhặt về, bởi vì Giang Du giống con trai bọn họ hơn, đều thông minh như nhau, là nhân tài trụ cột.

Có chút thất vọng, bởi ta không hề phù hợp với gia đình này.

Ta thực sự đã cố gắng học tập. Ta chưa từng học tiếng Anh bao giờ, hoàn toàn là như nghe thiên thư. Vì thế ta nghĩ, thời gian học tiếng Anh chẳng bằng học toán còn hơn, nhưng hôm đó ta không nhìn được mà chằm chọc cô Tống Tinh, cô Tống Tinh nói ta là con chim ngu ngốc, kêu ta phải xuất phát sớm.

Ai cũng có thể nói ta ngốc, nhưng ta nghĩ cô Tống Tinh thì không đủ tư cách để nói vậy. Chẳng phải khiến ta sinh non là cô Tống Tinh ư? Nếu ta sinh đủ tháng, có khi ta mới là Văn Khúc Tinh.

Đây là một bước ngoặt, mối quan hệ giữa ta và cô Tống Tinh ngày càng trở nên tồi tệ.

Ta cũng lười phải nỗ lực. Ta muốn cô Tống Tinh chấp nhận rõ sự thật, rằng ta chỉ là một người bình thường. Ta cũng phải đọc văn xuôi trong sách giáo khoa mấy lần mới có thể nhớ được. Đừng so sánh ta với Giang Du, bất kể ai

bị so sánh với Giang Du cũng trở thành con chim ngu ngốc mà thôi.

Nhưng cô Tống Tinh lại dùng ánh mắt hoàn toàn thất vọng để nhìn ta, thậm chí còn khóc vì ta, cô Tống Tinh không hiểu vì sao mẹ lại dạy dỗ ta thành bộ dạng như này.

Bỏ đi, nếu như đã khóc vì ta, ta cũng không kể lại ta đã phải khó khăn như nào nữa. Dù đã khiến ta rất khổ sở nhưng dù sao cô Tống Tinh cũng là người sinh ra ta, cũng coi như là một nửa dưỡng ta nên người, ta không muốn để cô Tống Tinh tự trách mình.

Ta có thể tự mình điều chỉnh, cùng lắm thì trước khi ngủ ảo tưởng ra mấy thứ để an ủi bản thân là được.

Sau khi không tự ép bản thân học tập nữa, ta mê đọc truyện cổ tích, ta thích những câu chuyện mỹ mãn hay đau thương trong cổ tích, nội dung trong đó có thể giúp ta quên đi phần nào phiền muộn.

Nhưng trong mắt cô Tống Tinh và ngài Giang Viễn Tân, ta giống như biến thành một kẻ học kém. Bọn họ không thèm quan tâm đến ta nữa... bỏ đi, mặc kệ thì cứ mặc kệ, tự ta sống như này cũng khá ổn rồi.

Cũng không biết vì sao, nhưng lúc đầu ta nhượng bộ thực ra là vì để giữ hoà thuận, tựa như bà ngoại vậy. Nhưng mối quan hệ giữa ta và cô Tống Tinh ngày càng trở nên tồi tệ, tệ đến mức còn không thèm liếc mắt nhìn ta một lần. Nhưng cô Tống Tinh lại đâu biết rằng chính ánh mắt ấy đã khiến ta tổn thương tới nhường nào, ta chỉ có thể cố gắng né tránh, không nhìn thấy thì sẽ không đau thương.

Cứ vậy mà sinh sống với nhau ba năm, lúc đó ta mới 15 tuổi nhưng ta lại cảm thấy bản thân như đã 80 tuổi rồi vậy, thực sự rất mệt mỏi.

Cô Tống Tinh sinh bệnh, Giang Du tìm tới ta, nói cho ta biết chuyện sinh nhật của cô Tống Tinh.

Lòng ta lại rung động, ta cảm thấy đây là một cơ hội, cứ tiếp tục giảng co với cô Tống Tinh nhiều năm nhiều tháng như vậy cũng chẳng đi đến đâu, không bằng nhân cơ hội này xoa dịu mối quan hệ một chút. Ta không cần phải được đối xử như Giang Du, chỉ cần cô Tống Tinh đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta là được rồi.

Ta đã suy nghĩ rất lâu xem phải tặng quà gì cho cô Tống Tinh, cuối cùng ta quyết định tặng một lọ nước hoa. Đó là một món đồ hiếm lạ, được nhập từ nước ngoài về, cô Tống Tinh có giấc mộng xuất ngoại, hẳn là sẽ yêu thích lọ

nước hoa này thôi nhĩ.

Ta tiết kiệm tiền, muốn mua cho cô Tống Tinh.

Đáng tiếc thay, ta đã chết trên đường đi mua quà.

Nước rất lạnh, lạnh như thấm thấu vào xương tuỷ. Ta vùng vẫy một hồi rồi mất hết sức lực. Có điều ta cũng không quá tiếc nuối, nước hoa không tặng được, nhưng lại tặng cô một tin tức người chết là ta, dù sao cô Tống Tinh đã sớm không muốn nhìn thấy ta rồi.

Ta vẫn luôn chờ tới sinh nhật của cô Tống Tinh, ta muốn biết liệu cô Tống Tinh có vui hơn sau khi nghe tin ta qua đời hay không. Dù sao ta cũng chỉ là một sự trói buộc, cuối cùng cũng có thể vứt bỏ ta, hẳn là bệnh cũng sẽ tốt lên thôi nhĩ.

Nhưng kết cục lại khiến ta bất ngờ, Tống Tinh thế mà lại khóc.

Khóc vì cái gì chứ? Ta thực sự không nghĩ ra.

Mãi cho đến khi cô nói, Hữu Nhi, kiếp sau hãy đầu thai vào một gia đình yêu thương con nhé.

Nói thật, nghe xong những lời này ta đã thoáng chốc thất thần. Như vậy là... ý gì?

Cô Tống Tinh lại nói, là mẹ không dám đối mặt với việc bỏ rơi con ở đại viện, năm ấy biết trí tuệ của con không có vấn đề, nếu như mẹ trực tiếp đón con về để dạy dỗ, liệu có thể sẽ không đến mức như này hôm nay không? Là mẹ có lỗi với con, mẹ biết mẹ là người như thế nào, lại còn bỏ rơi con ở đại viện, để con học một loạt các thói hư tật xấu, Hữu Nhi, thực sự xin lỗi con.

Ta cứ nhìn cô Tống Tinh như vậy một lúc lâu, ta luôn luôn nhớ rõ cảm giác của mình vào giây phút này, nhiều năm tự lừa dối mình như vậy, tự mình cảm động tha thứ, tự mình cho rằng muốn mối quan hệ trở nên hoà thuận hoá ra chỉ là một trò hề.

Cô Tống Tinh biết tất cả mọi chuyện, biết mẹ chiếm đoạt tiền sinh hoạt của ta, không mua quần áo mới cho ta.

Ta cũng biết tại sao cô Tống Tinh lại nói xin lỗi, là vì những lỗi lầm đã mắc phải, nhưng không có nghĩa là cô đã ăn năn. Tại sao lại đề cập đến kiếp sau mà không phải là bắt đầu lại, là vì cô luyện tiếc Giang Du.

Cô đã có Giang Du ở bên cạnh nên không hối hận về hành động của mình,

tuy nhận ra mình sai, cũng cảm thấy có lỗi và xin lỗi, nhưng cô không thay đổi.

Vậy thì huỷ diệt đi.

Ta chưa bao giờ biết, thì ra trong lòng ta đã tích tụ nhiều oán hận đến vậy, cũng không biết hoá ra mình lại có thể xấu xa đến thế. Ta thực sự đã cạy đầu của Giang Du ra, ngay trước mặt Tống Tinh, nhưng ta lại không thấy bên trong có gì cả, bộ não của anh ta cũng bình thường.

Vậy học sinh của cô ta thì sao? Liệu sẽ khác chứ?

Ta không biết, nhưng ta có thể thử mà.

Đáng tiếc, ta lại chẳng biết ai là học sinh của cô Tống Tinh và ngài Giang Viễn Tân trong trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, vậy thì cứ cạy đầu của từng người một ra thôi.

Tất cả đều giống nhau, nhạt nhẽo.

Sau những chuyện mà ta đã gây ra, cô Tống Tinh lại tiếp tục nhìn ta bằng một ánh mắt khác. Dù rất sợ hãi nhưng vẫn dám mắng mỏ ta, bảo ta có gì thì cứ nhắm vào cô, đừng làm tổn thương người vô tội.

Ta:

Sao cái lời này lại nghe buồn cười thế nhỉ? Vô tội, ta cảm thấy đứ ả nhỏ lúc sinh thời kia tên Giang Hữu cũng vô tội. Cô Tống Tinh không biết, ta không phải Giang Hữu, ta là quái vật sinh ra từ nội tâm âm u của Giang Hữu.

Để chứng minh ta không phải Giang Hữu, ta đã giết chết cô Tống Tinh và ngài Giang Viễn Tân, đây là hai người trong lòng của Giang Hữu, nếu ta là Giang Hữu thì sao có thể giết bọn họ chứ? Cho nên ta đã giết chết họ, vậy thì ta không phải Giang Hữu nữa rồi.

Ta là ai...

Ta nhìn truyện cổ tích trong tầm tay, chợt trong đầu hiện lên một người, cậu ấy rất đẹp, cực kì xinh đẹp, cực kì thiện lương, ta luôn có cảm giác muốn được gần gũi với cậu ta.

Không lâu sau, người ấy xuất hiện, hình thành từ một mảnh hỗn loạn.

Cậu ấy đưa tay về phía ta, ta tự hỏi liệu cậu ấy có nhân cơ hội xé nát ta không.

Nhưng cậu ấy không làm vậy, cậu ấy nói, ta có thể giấu đi một nửa năng lực của mình, như vậy người sẽ không cần lo lắng ta làm tổn thương đến người Thật sao? Ta không tin.

Cậu ấy nói thêm, đừng lo, ta sẽ không thể giải trừ một nửa năng lực này, trừ khi ta không muốn làm bạn với người nữa.

Bạn...

Được thôi, vậy ta sẽ coi cậu là bạn của mình.

Trước đây ta không có bạn bè, ta mặc kệ thân phận của cậu ấy, coi cậu ấy là người bạn duy nhất của mình.

Hy vọng cậu ấy đừng rời bỏ ta.

Ta và người bạn duy nhất của mình cùng nhau chung sống. Không biết thể chất của bọn ta là cái gì mà cứ luôn thu hút lũ quái vật không biết tự lượng sức mình, những con quái vật đó muốn nuốt chửng ta để đoạt lấy sức mạnh, nhưng ta không hề có cơ hội dạy dỗ lũ quái vật này, bạn của ta, cậu ấy luôn ra mặt trước.

Thình thoảng ta lại hỏi cậu ấy, ta nói vì sao cậu không ăn luôn chúng nó, như vậy sẽ càng trở nên mạnh hơn.

Cậu ấy nói cậu ấy không thích ăn đồng loại của mình. Cậu ấy cũng bảo ta đừng lo lắng, nói rằng chỉ cần cậu ấy ở đây, lũ quái vật ấy đến một lần thì cậu ấy đuổi một lần.

Ta lại nói, nhưng bọn nó vẫn luôn mơ tưởng đến chúng ta, như vậy chẳng phải phiền phức lắm à? Một lần giải quyết luôn không phải tốt hơn sao.

Cậu ấy nói một đồng mà ta nghe chẳng hiểu gì, cậu ấy nói có rất nhiều cách để giải quyết, không nhất thiết phải dùng tới cách cực đoan nhất.

Cậu ấy nói ta cực đoan.

Ta mơ hồ nhớ lại, cô Tống Tinh cũng từng nói ta cực đoan.

Sau đó, mối quan hệ giữa cô Tống Tinh và ta đã trở nên tồi tệ hơn.

Ta dọa cậu ấy, nếu cậu dám vứt bỏ ta, ta sẽ xé nát cậu.

Ta không muốn cậu trở nên giống như cô Tống Tinh.

Cậu ấy cho rằng ta đang nói đùa với cậu ấy, cậu ấy nói, nhưng người có đánh

lại ta đâu.

Đáng ghét!

Ta phải nghĩ cách mới được.

Ta trầm ngâm suy nghĩ, ta thừa nhận ta cực đoan, cái này ta không đổi được. Cho nên ta quyết định biến cậu ấy thành người giống ta, như vậy cậu ấy sẽ không chỉ trích ta được nữa. Ta cũng chẳng cần lo lắng mối quan hệ của bọn ta sẽ bị rạn nứt.

Cậu không muốn ăn đồng loại? Vậy ăn thịt con người là được nhỉ, ăn nhiều con người chắc cũng sẽ khiến cậu trở nên cực đoan thôi đúng không? Ta không chắc lắm, nên ta đã thử một phen.

Ta dựng lên một thế giới cho cậu ấy, những người bị cuốn vào thế giới ấy tựa như con kiến mắc phải mạng nhện, ta cho rằng cậu ấy sẽ ăn uống thoải thích.

Được, cậu ấy không thích, vậy mà cậu ấy lại tha cho những con mồi mà ta đã dày công chuẩn bị cho cậu ấy, điều này khiến ta rất tức giận.

Ta đuổi cậu ấy ra ngoài, ta thay cậu ấy gìn giữ thế giới này, ta cảm thấy sẽ có một ngày ta khiến cậu ấy cảm động, sẽ trở về ăn những đồ ăn mà ta đã chuẩn bị cho cậu ấy.

Được, cậu ấy lại không như vậy.

Cậu ấy làm ra một quyển nội quy, đánh số cho những nội quy ấy.

Để ta coi cậu đánh số gì cho ta nào.

Ta không có trong đó...

Tại sao ta lại không có?

Mối quan hệ phai nhạt rồi ư?

Điều này khiến ta rất hao tổn tâm trí, ta phải nhanh chóng biến cậu trở nên cực đoan mới được!

Tiếp tục suy đi tính lại vài ngày, ta hỏi cậu ấy có muốn chơi một trò chơi hay không.

Cậu ấy đồng ý.

Đây là đánh cược khiến ta và cậu ấy đã hoàn toàn rạn nứt. Ta để cậu ấy trở thành con người, muốn để cậu ấy ném trái đủ loại cực khổ trên đời rồi trở

nên cực đoan.

Ta lại không ngờ rằng, cậu ấy gặp được một người, là kẻ thứ ba ta ghét nhất sau cô Tống Tinh và ngài Giang Viễn Tân – Tần Châu.

Cậu ấy tới trường Đại học Kỹ Thuật Phi Tự Nhiên, gọi con người này là ‘đàn anh’.

Rõ ràng cậu ấy bảo sẽ không giết quái vật, nhưng sau khi gặp người này, cậu ấy đã giết quái vật 7-7 rồi quái vật 2-6. Cậu quên rồi sao? Cậu từng hứa hẹn với 2-6, sẽ đảm bảo an toàn cho 2-6 cơ mà.

Nhưng không sao hết, ta thích cậu lật lọng thế đó.

Ta âm thầm nhìn trộm, chờ đợi cuộc cá cược kết thúc.

Cuối cùng cũng đến lúc cậu ấy quay trở lại thế giới mà ta tạo ra cho cậu ấy, thế giới Quy Tắc 1-3 của cậu ấy.

Cái kết thực sự làm ta rất thất vọng. Cậu ấy vì cứu con người mà tự tiết lộ thân phận của mình, cậu ấy vẫn không đủ cực đoan, ta cảm thấy lúc này vẫn chưa phải cơ hội tốt để thu lưới, cho nên ta tiếp tục chờ đợi.

Ta đợi đến khi Tần Châu dẫn một nhóm người tầm thường đến thế giới của ta.

Thực ra ta không hề muốn nhìn lại cuộc đời mình, ta đã quên rồi, nhưng không sao, có thể khiến quái vật 1-3 của mình trở nên cực đoan, để người khác xem xét cuộc đời mình cũng được.

Cuối cùng ta cũng có cơ hội để thu lưới, tuyệt thật, quái vật 1-3 của ta cuối cùng cũng trở nên cực đoan, giống như ta vậy.

Nhưng ta lại vui mừng quá sớm, ta quên mất năng lực của mình là cụ tượng hoá, nhân loại bị ta ảnh hưởng ảo tưởng mình là quái vật, hẳn ta muốn gia nhập với bọn ta à?

Không thể được! Cậu ấy là người bạn duy nhất của ta, ta chỉ có thể là người bạn duy nhất của cậu ấy, ta không cho phép bất cứ ai lấy đi quái vật 1-3 của ta hết!

Con người khi đang cực đoan sẽ dễ dàng mất kiểm soát, và ta nghĩ quái vật cũng vậy.

Ta mất khống chế, ta muốn giết chết tân sinh quái vật này. Chờ đến khi ta phản ứng lại, quái vật 1-3 đã vi phạm lời hứa. Cậu, giải trừ, ý là không muốn

làm bạn với ta nữa.

Ta hối hận vì lẽ ra không nên tạo ra quái vật 1-3 của mình mạnh đến vậy, nếu không ta đã có thể hạ gục cậu ấy và giết chết những con người phiền phức này trước mặt cậu ấy.

Bằng cách này, quái vật 1-3 chỉ có một người bạn là ta.

Hối hận cũng vô dụng.

Sự thật là vậy.

Ta biết rõ sự thật, từ lâu nay luôn là ta tự lừa mình dối người, cũng bởi vậy nên mới biến thành quái vật.

Ta hận cậu ấy.

Ta muốn tiêu vong cùng với cậu ấy. Bằng cách đó ta sẽ không tính là bị bỏ rơi.

Cũng may, cuối cùng cậu ấy đã chọn ta.

Cậu ấy nói với ta, không đau.

Đây là năng lực của cậu ấy, mê hoặc.

Quá trình bị cậu giết không hề đau đớn, tiêu vong cũng không có cảm giác tra tấn dày vò.

Nhưng ta lại nhìn thấy nỗi đau và sự lưu luyến trên gương mặt cậu ấy.

Ta quá cực đoan.

Ta nghĩ, tại sao ta không thay đổi sự cực đoan của mình và trở nên giống cậu ấy nhỉ? Tại sao ta lại buộc cậu ấy phải đưa ra lựa chọn này? Rõ ràng ta biết rất rõ, cậu chính là ta, là người mà ta muốn trở thành.

Đáng tiếc thay, sau bấy nhiêu cố gắng, ta vẫn không thể trở thành một người như vậy.

Bỏ đi, chẳng cần mạnh mẽ đến vậy nữa.

Giúp cậu ấy một lần, là ta nợ cậu.

Vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi tiêu vong, ta muốn chạm vào cậu ấy.

Nhưng cậu ấy lại chăm chú nhìn ta, "Giang Hữu, người không bị bỏ rơi, không bao giờ..."

Lại mê hoặc ta nữa rồi.

Trong mắt cậu ấy, ta nhìn thấy điều mà bản thân không muốn thừa nhận.

Giang Hữu ra đời, Tống Tinh trêu chọc con trai: “Hữu Nhi, Hữu Nhi.”

Bà ngoại ở bên nói: “Bác sĩ nói Hữu Nhi của chúng ta rất ngoan.”

Cậu mợ mang hoa quả vào phòng bệnh. Cậu nói: “Mau cho em ôm cháu ngoại với nào.”

Giang Hữu lớn lên một cách khỏe mạnh, trưởng thành cùng với sự bầu bạn của cha mẹ. Điểm số của nó không phải là hạng nhất nhưng cũng không tệ. Từ nhỏ nó đã có một người bạn, tên là Lâm Dị.

Giang Hữu và Lâm Dị đổ vào cùng một trường đại học, bọn họ ở cùng một phòng ngủ, mối quan hệ cũng không cần quá tốt.

Sau khi tốt nghiệp, bọn họ cũng không đường ai nấy đi. Bọn họ vẫn là bạn thân, tìm thấy tình yêu của đời mình.

Trải qua một đời đầy hạnh phúc.

Được.

Ta quyết định đắm chìm trong tưởng tượng mà quái vật 1-3 đã tạo ra cho ta.

Đúng vậy, ta không hề bị bỏ rơi, chưa bao giờ.

Ngoại truyện 5: Chứng sợ xã hội

Nhìn xem bây giờ em đang quẩn rũ đến mức nào-

Ngoại truyện 5: Chứng sợ xã hội

*Đây là chương phúc lợi ngắn của tác giả

—

Dạo gần đây Lâm Dị lướt Internet có đọc được một câu: Người sợ xã hội là đồ chơi của người hướng ngoại.

Cậu không khỏi rơi vào trầm tư.

Lâm Dị luôn cảm thấy cậu là một người sợ xã hội, cậu thực sự không dám chủ động nói chuyện cùng người lạ, người khác nói chuyện, cậu thường không tự chủ được mà nói lung tung hết cả lên.

Đôi khi khi giao tiếp với người lạ, lòng bàn tay cậu đều đổ mồ hôi.

Nhưng tình hình hiện tại có chút không ổn cho lắm, Lâm Dị bấm bấm ngón tay, tính toán một chút, đàn anh giỏi xã giao, Trình Dương cũng là người hướng ngoại, ngay cả anh Nhậm Lê cũng giỏi giao tiếp một cách lạnh lùng.

Lâm Dị cảm thấy mình nên thay đổi, trở thành một người giỏi giao tiếp xã hội.

Lâm Dị vô tình thu được bí quyết để trở thành một người giỏi giao tiếp xã hội:

Tập luyện can đảm bằng cách nhìn thẳng vào mắt người khác.

Lâm Dị là quái vật 1-3, không phải con người. Cho nên, cậu đi tìm đồng loại để luyện tập.

“Đàn anh ơi.” Lâm Dị gọi Tần Châu.

Lúc đó Tần Châu đang ngồi trước máy tính, không ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ giọng đáp: “Ừm, sao thế?”

Lâm Dị: “Đàn anh, em làm phiền anh xiu xiu được không ạ?”

“Ừm.” Tần Châu ngẩng đầu, ánh mắt quan tâm: “Có chuyện gì à?”

Lâm Dị nói: “Em muốn nhìn vào mắt anh.”

Mặc dù Tần Châu không biết nhóc thiên tài của mình định làm gì, nhưng điều này cũng không cản trở việc hắn cảm thấy hứng thú.

Tần Châu gật đầu đáp: “Được thôi, lý do nhìn là gì?”

Lâm Dị hào hứng nói: “Em học được một bí quyết, có thể trở thành một người giỏi giao tiếp xã hội bằng cách rèn luyện can đảm, nhìn vào mắt người khác.”

Tần Châu: “Hả? Ai dạy em bí quyết? Trình Dương sao?”

Lâm Dị hưng phấn nói: “Ai rời mắt trước sẽ thua. Người thua phải thực hiện yêu cầu của người thắng.”

Tần Châu nói: “Yêu cầu của tôi là...”

Lâm Dị: “Đàn anh!!!”

Tần Châu mỉm cười, đi về phía trước, đặt tay lên đầu Lâm Dị, âu yếm xoa đầu cậu.

Ánh mắt hắn ước gì từng phút từng giây đều có thể đặt trên người Lâm Dị, nhưng nhóc thiên tài của hắn lại da mặt mỏng, luôn xấu hổ cúi đầu.

“Thi thôi.” Tần Châu nói.

Cuộc thi bắt đầu.

Lâm Dị nhìn Tần Châu, Tần Châu hơi cúi đầu, mỉm cười nhìn Lâm Dị.

Thời gian trôi qua từ từ, một phút, năm phút, mười phút... Hai người cùng nhau trải qua ngàn vạn gian khổ, chia ly rồi lại đoàn tụ, nhìn nhau, mỗi một lần lần chớp mắt, bao nhiêu hồi ức lại trào dâng.

Lần đầu gặp gỡ, lần đầu quen biết, lần đầu yêu.

Đêm khuya thanh vắng.

Trong gian phòng có tiếng thì thầm.

“Không phải là nhìn vào mắt nhau sao? Không mở mắt thì nhìn kiểu gì?”

“...”

“Không dám nhìn tôi? Vậy em nhìn gương vẫn được chứ.”

“...”

“Ngoan, mở mắt ra nhìn, nhìn xem bây giờ em đang quỵến rũ đến mức nào.”

“ ... ”

Lâm Dị nghĩ, quên đi, cứ tiếp tục làm người sợ xã hội vậy.

Ngoại truyện 6: Con gà hay quả trứng có trước Cả ôm và làm tình, cậu đều muốn cả-

Ngoại truyện 6: Con gà hay quả trứng có trước

Đây là chương ngoài lề tác giả đăng trên weibo

—

Sau khi kết hôn, Trình Dương và Nhậm Lê thực ra sống cách cha mẹ không xa lắm, ở ngay căn biệt thự bên cạnh.

Cặp vợ chồng mới cưới không thích bị người thứ ba làm phiền. Trong biệt thự không có đầu bếp hay bảo mẫu lo liệu cuộc sống hàng ngày, chỉ có hai người họ. Yên tĩnh ngọt ngào, thậm chí cùng nhau dọn dẹp nhà cửa cũng rất vui.

Mặc dù khối băng đang dọn dẹp thì lại bị một tên không cần mặt mũi nào đó đè xuống ghế sofa, rồi lại ở bên cạnh cửa sổ kính kịch trần. Sau đó lại phải dọn dẹp lại lần nữa.

Rất vui vẻ, ung dung tự tại.

Trình Dương biết rõ Nhậm Lê giống như một khối băng, nhưng chỉ cần cậu ta dùng trái tim nóng bỏng che phủ lên nó, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày làm tan chảy Nhậm Lê.

Cậu ta đã làm được.

Mặc dù thỉnh thoảng vẫn có những cãi vã, bất đồng nhỏ nhặt.

Nhậm Lê nghe lời Trình Dương, không ra ngoài làm việc, anh bắt đầu cùng Trình – học dốt – Dương học tập, cả hai người không có kỹ năng cơ bản, gặp phải khó khăn gì đều tìm đến Lâm Dị đang tháo chạy khắp nơi trên thế giới.

Thực ra Lâm Dị không tháo chạy, cậu và Tần Châu cùng nhau đi du lịch khắp nơi, dù sao hai con quái vật cũng chẳng cần mua vé máy bay, bọn họ có thể đi tới bất cứ nơi nào mà mình muốn, giây trước đang ở Paris, giây sau có khi đang ở quảng trường Thời Đại.

Cũng may tính cách Lâm Dị tốt, Trình Dương có thể gọi điện cho Lâm Dị bất cứ lúc nào, thậm chí còn không hề tức giận, cậu kiên nhẫn trả lời câu hỏi của

bọn họ, sau khi trả lời xong còn hỏi lại mấy lần để xem bọn họ đã hiểu chưa. Nói chung là vậy.

Trình Dương lắc đầu: “Không hiểu.”

Lâm Dị hỏi: “Anh Nhậm Lê thì sao?”

Nhậm Lê trầm mặc một lát: “Cũng không hiểu.”

Lâm Dị nói: “Vậy chắc là do em rồi, để em giải thích lại bằng cách khác.”

Tần Châu ở bên cạnh sắc mặt đen như đáy nồi, có một hôm hắn còn gọi điện cho Trình Dương: “Hai người các cậu không đủ tiền thuê gia sư à?”

Hôm đó Lâm Dị và Tần Châu đang ngắm hoàng hôn trên bãi biển.

Tần Châu đột nhiên hỏi: “Nhóc thiên tài, còn nhớ Bất Dạ Thành không?”

Lâm Dị làm sao có thể quên được cơ chứ, lúc ở bãi biển của Bất Dạ Thành, cậu đã to gan hỏi Tần Châu có làm không.

Tần Châu hỏi cậu: “Làm không?”

Lâm Dị đỏ mặt, đang định trả lời: “...Đàn anh, đợi chút ạ. ”

Điện thoại reo.

Trình Dương gọi video tới.

Lâm Dị nhắc máy: “Anh Trình Dương.”

“Anh Lâm Dị, anh đang làm gì thế?” Trình Dương vẫy tay, quay camera hướng về Nhậm Lê, người này cũng vẫy tay với Lâm Dị.

Lâm Dị nói: “Tôi đang ngắm hoàng hôn với đàn anh. Hoàng hôn đẹp lắm.”

Trình Dương nói: “Cho coi với đề.”

Lâm Dị lập tức đưa camera hướng về phía chân trời biển, sắc màu rực rỡ của hoàng hôn lấp đầy toàn bộ khung hình.

Trình Dương ‘woa’ một tiếng, sau đó ngượng ngùng nói: “Anh Lâm Dị, là thế này. Vốn dĩ tôi không nên quấy rầy thế giới riêng của anh với chủ tịch Tần, nhưng tôi với anh Nhậm Lê lại gặp vấn đề tiếp rồi.”

Tần Châu bên cạnh lạnh lùng nói: “Hy vọng vấn đề của cậu không phải vì sao 1+1 không bằng 3.”

“...” Trình Dương nói: “Lần này không phải thế.”

Lâm Dị nheo mắt nói: “Không quấy rầy đâu, là vấn đề gì?”

Trình Dương: “Con gà có trước hay quả trứng có trước.”

Tần Châu: ...

Lâm Dị: ...

Trình Dương: “Tôi nghĩ con gà có trước, khối bằng lại cho rằng quả trứng có trước.”

Trong ống nghe, Nhậm Lê nói: “Không có trứng thì gà không nở được.”

Trình Dương hét lên: “Không có gà thì làm sao có trứng?”

Hét xong, Trình Dương nhìn về phía camera: “Anh Lâm Dị, anh nói đi!”

Lâm Dị suy nghĩ một chút: “Anh Trình Dương, anh với anh Nhậm Lê đang suy nghĩ vấn đề này à? Lời của hai anh nói đều có cái lý của nó, cứ tiếp tục giữ vững suy nghĩ ấy thôi.”

Trình Dương: “Không phải, tôi với khối bằng đang tranh luận, ai thắng thì người đó đi rửa bát.”

Nói xong, cậu ta điên cuồng nháy mắt với Lâm Dị.

Nhậm Lê lạnh lùng nói: “Anh thấy em đang nháy mắt với Lâm Dị rồi.”

Trình Dương không chịu thừa nhận: “Đâu ra! Anh Lâm Dị, anh mau công bố đáp án đi.”

Lâm Dị lâm vào thế khó xử, vấn đề này làm sao có thể có đáp án chính xác được cơ chứ, cậu đành phải cầu xin Tần Châu giúp đỡ.

Tần Châu trả lời điện thoại, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn vào camera: “Đáp chính xác là nếu cậu không cúp máy và cứ làm phiền Lâm Dị bằng mấy câu hỏi ngu ngốc như này, tôi sẽ... khà khà.”

Trình Dương không chịu nổi ánh mắt giết người của Tần Châu, nhanh chóng cúp điện thoại rồi bỏ đi.

Lâm Dị cho rằng Tần Châu tức giận, thế là cậu thay Trình Dương giải thích: “Đàn anh, anh Trình Dương như vậy đó, anh đừng giận nha.”

Tần Châu chỉ là không vui mà thôi, cũng không thực sự tức giận. Hắn tịch thu điện thoại di động của Lâm Dị, tránh để bị làm phiền thêm lần nữa.

“Con gà có trước hay quả trứng có trước?” Lâm Dị chưa giải quyết thành công vấn đề của Trình Dương, rơi vào suy nghĩ: “Cái này liên quan đến thuyết tiến hóa, nhưng đâu phải cứ là thuyết tiến hoá thì sẽ không có người hoài nghi ha. Đàn anh, em nghĩ vấn đề này không có đáp án chính xác.”

Tần Châu nói: “Nhưng nếu thêm hình phạt và phần thưởng vào, vấn đề này sẽ có đáp án.”

Lâm Dị không hiểu.

Tần Châu cười nói: “Nếu em cãi thắng ‘con gà có trước’, phần thưởng là một cái ôm từ đàn anh. Nếu em cãi thắng ‘quả trứng có trước’, phần thưởng sẽ là...” Hắn nhìn vào cảnh hoàng hôn rực rỡ: “Là lần đầu tiên của bọn mình trên bãi biển Bất Dạ Thành. Em nghĩ con gà có trước hay quả trứng có trước?”

Lâm Dị ngượng ngùng: “Chắc chắn là... gà và trứng xuất hiện cùng lúc ạ.”

Cả ôm và làm tình, cậu đều muốn cả.

Tần Châu khẳng định: “Đáp án đầy đủ.”

Không phải câu hỏi nào cũng có câu trả lời.

Chỉ là chút niềm vui nho nhỏ của các cặp đôi mà thôi.

Hoàng hôn trên biển lộng lẫy như tranh, chứa đựng những điều tuyệt mỹ trên thế gian này.

-End-